

عصرِ ایمان

عصر ایمان

تاریخ تمدن

ویل دورانت

کتاب اول

اوج اعتلای بیزانس

۵۶۵-۳۲۵

جدول گاهشماری

تاریخهایی که برای فرمانروایان و پاپها آمده متعلق به دوره حکومت آنان است.

تمام تاریخها میلادی است.

۲۲۶: بنیانگذاری سلسله ساسانیان به وسیله اردشیر

۲۴۱-۲۷۲: شاپور اول، پادشاه ایران

۲۵۱-۳۵۶: قدیس آنتونیوس، راهب مصری

۲۹۳-۳۷۳: قدیس آتاناسیوس

۳۰۰-۳۶۷: قدیس هیلاری، اسقف پواتیه

۳۰۹-۳۷۹: شاپور دوم، پادشاه ایران

۳۱۰-۴۰۰: آوسونیوس، شاعر

۳۱۱-۳۸۱: اولفیللاس، رسول گوتها

۳۲۵: شورای نیقیه

۳۲۵-۴۰۳: اوریباسیوس، پزشک

۳۲۵-۳۹۱ : آمیانوس مارکلینوس، تاریخ نویس

۳۲۹-۳۷۹ : قدیس باسیلیوس کبیر

۳۲۹-۳۸۹ : قدیس گرگوریوس نازیانزوسی

۳۳۱ : تولد یولیانوس کافر

۳۳۷ : مرگ قسطنطین

۳۴۰-۳۹۸ : قدیس آمبروسیوس

۳۴۰-۴۲۰ : قدیس هیرونوموس

۳۴۵-۴۰۷ : قدیس یوحنا زرین دهن

۳۴۵-۴۱۰ : سوماخوس، سناتور

۳۴۸-۴۱۰ : پرودنتیوس، شاعر

۳۵۳-۳۶۱ : کنستانتیوس یگانه، امپراتور

۳۵۴-۴۳۰ : قدیس آوگوستینوس

۳۵۹-۴۰۸ : ستیلیکو، صدراعظم

۳۶۱-۳۶۳ : یولیانوس، امپراتور

۳۶۳-۳۶۴ : یوویانوس، امپراتور

۳۶۴-۳۶۷ : والننتینانوس اول، امپراتور غربی

۳۶۴-۳۷۸ : والنس، امپراتور شرقی

۳۶۵-۴۰۸ : کلاودیانس، شاعر

۳۶۶-۳۸۴ : پاپ داماسوس اول

۳۷۲ : عبور هونها از ولگا

۳۷۵-۳۸۳ : گراتیانوس، امپراتور غربی

۳۷۸ : نبرد هادریانوپل

۳۷۹ : تئون اسکندرانی، ریاضیدان

۳۷۹-۳۹۵ : تئودوسیوس اول، امپراتور

۳۸۲-۳۹۲ : قضیه محراب پیروزی

۳۸۳-۳۹۲ : والتینیانوس دوم، امپراتور غربی

۳۸۶ - ۴۰۴ : ترجمه کتاب مقدس به وسیله هیرونوموس

۳۸۷ : تعمید آگوستینوس

۳۸۹-۴۶۱ : قدیس پاتریکیوس

۴۹۰ : توبه تنودوسیوس

۳۹۲-۳۹۴ : ائوگنیوس، امپراتور غربی

۳۹۴ : پایان بازیهای اولمپی

۳۹۴-۴۲۳ : هونوریوس، امپراتور غربی

۳۹۵-۴۰۸ : آرکادیوس، امپراتور شرقی

۳۹۵-۴۱۰ : آلاریک اول، پادشاه ویزیگوتها

۴۰۰ : ساتورنالیای ماکروبیوس

۴۰۲ : شکست آلاریک در پولنتیا

۴۰۳ : راونا پایتخت امپراتوری غربی می شود

۴۰۴ : پایان بازیهای گلاادیاتوری

۴۰۷ : خروج لژیونهای رومی از بریتانیا

۴۰۸-۴۵۰ : تنودوسیوس دوم، امپراتور شرقی

۴۰۹ : پلاگیوس، عالم الهی

۴۱۰ : غارت رم به دست آلاریک

۴۱۰-۴۸۵ : پروکλος، ریاضیدان

۴۱۳ : اوروسیوس، تاریخ نویس

۴۱۳-۴۲۶ : مدینه الهی آگوستینوس

۴۱۵ : قتل هیپاتیا

۴۲۵ : دانشگاه قسطنطنیه

۴۲۵-۴۵۵ : والتینیانوس سوم، امپراطور غربی

۴۲۸-۴۳۱ : نستوریوس، بطرك قسطنطنیه

۴۲۹ : فتح افریقا توسط واندالها

۴۳۱ : شورای افسوس

۴۳۲-۴۸۲ : سیدونیوس آپولیناریس

۴۳۲-۴۶۱ : قدیس پاتریکیوس در ایرلند

۴۳۳-۴۵۴ : آیتیوس، صدراعظم

۴۳۸ : قانون نامه تئودوسیوسی

۴۳۹ : تسخیر کارتاژ به دست گایسریک

۴۴۰-۴۶۱ : پاپ لئوی اول

۴۴۰ : موسی خورنی، تاریخ نویس

۴۴۹ : تجاوز انگلوساکسونها به بریتانیا

۴۵۰-۴۶۷ : مارکیانوس، امپراطور شرقی

۴۵۰-۵۵۰ : عصر بزرگ معماری و موزائیکسازي در راوننا

۴۵۱ : شکست آتیلا در تروا

۴۵۲ : لئوی اول آتیلا را از رم باز می گرداند

۴۵۳ : مرگ آتیلا

۴۵۴ : قتل والتینیانوس سوم به دست آیتیوس

۴۵۵ : غارت رم به دست گایسریک

۴۵۶ : فرمانروایی ریکیمر بر غرب

۴۵۷-۴۶۱ : مایوریانوس، امپراطور غربی

۴۶۶-۴۸۳ : تسخیر اسپانیا به دست ویزیگوتها

۴۷۴-۴۹۱ : زنون، امپراطور شرقی

۴۷۵-۴۷۶ : رومولوس آوگوستوس

۴۷۵ - ۵۲۶ : تئودوريك، شاه اوستروگوتها

۴۷۵-۵۲۴ : بونتيوس، فيلسوف

۴۷۶ : پايان امپراطوري روم غربي

۴۸۰-۵۷۳ : كاسيودوروس، تاريخنويس

۴۸۱ : آغاز تسخير گل به دست كلوويس و فرانكها

۴۸۳-۵۳۱ : قباد اول؛ مرام اشتراكي مزدك

۴۹۰-۵۷۰ : پروكوپيوس، تاريخنويس

۴۹۱-۵۱۸ : آناستاسيوس اول، امپراطور شرقي

۴۹۳-۵۲۶ : فرمانروايي تئودوريك بر ايتاليا

۵۲۵-۶۰۵ : اسكندر طرابلسي، پزشك

امپراطور شرقي

۵۲۹ : يوستينيانوس مدارس آتن را مي‌بندد؛ تأسيس فرقة مونته كاسينو به وسيله قديس بنديكتوس

۵۳۰ - ۶۱۰ : فورتوناتوس، شاعر

۵۳۱-۵۷۹ : خسرو اول، پادشاه ايران

۵۳۲ - ۵۳۷ : كليساي جامع سانتا سوفيا

۵۳۳ : تسخير مجدد افريقا به دست بليزاريوس

۵۳۵ - ۵۵۳ : «جنگ گوتيگ» در ايتاليا

۵۳۸-۵۹۴ : گرگوريوس توري، تاريخنويس

۵۴۶-۵۵۳ : فرمانروايي توتिला بر ايتاليا

۵۵۲ : ورود صنعت ابريشم به اروپا

۵۷۰-۶۳۶ : ايسيدوروس سويلي، نويسنده دايرةالمعارف

۵۷۷ : فتح انگلوساكسونها در ديورام

۵۸۹-۶۲۸ : خسرو دوم پادشاه ايران

۶۱۶ : فتح مصر به دست ايرانيان

فصل اول

یولیانوس کافر

۳۳۲ - ۳۶۳

I - میراث قسطنطین

در سال ۳۳۵، امپراتور قسطنطین (کونستانتینوس) چون مرگ خویش را نزدیک یافت، پسران و برادرزادگانش را نزد خود فرا خواند و، از سر امیدی خوشباورانه، حکومت امپراتوری وسیعی را که به دست آورده بود میان آنان تقسیم کرد. غرب را، که شامل بریتانیا و گل و اسپانیا بود، به پسر مهترش قسطنطین دوم داد؛ شرق را، که آسیای صغیر و سوریه و مصر را در بر می‌گرفت، به دومین پسرش کنستانتیوس واگذار کرد؛ شمال آفریقا و ایتالیا و ایلوریوم و تراکیا را، که شامل دو پایتخت جدید و قدیم یعنی قسطنطنیه (کنستانتینوپل) و رم هم می‌شد، به پسر کهترش کنستانس بخشید؛ و ارمنستان و مقدونیه و یونان را به دو برادرزاده‌اش داد. نخستین امپراتور مسیحی عمر خود را صرف بازگرداندن حکومت سلطنتی به امپراتوری روم و یکی کردن ایمان مردم آن کرده بود؛ مرگ وی (۳۳۷) این همه را به مخاطره افکند. وی انتخابی دشوار پیش رو داشت: حکومت او حرمت و تقدس زمان را به دست نیآورده بود، و لذا تضمینی برای جانشینی صلح آمیز و آرام یک وارث واحد وجود نداشت؛ پس حکومت منقسم بظاهر مصیبتی کوچکتر از جنگ داخلی بود.

با این حال، جنگ داخلی به وقوع پیوست، و آدمکشی صحنه را دوباره خلوت کرد. ارتش زیربار سلطه هیچ کس جز پسران قسطنطین نرفت؛ تمام خویشان ذکور امپراتور به استثنای برادرزادگانش، گالوس و یولیانوس، کشته شدند؛ گالوس بیمار بود و نوید مرگی زودرس را می‌داد؛ یولیانوس پنجساله بود و شاید کم سنی او دل کنستانتیوس را، که طبق روایات و نوشته‌های آمیانوس مسئول همه این جنایتها بود، نرم کرد. کنستانتیوس جنگ کهن شرق و غرب را، که از زمان نبرد ماراتون تا آن هنگام هرگز قطع نشده بود، با ایران تجدید نمود و برادرانش را به حال خود رها کرد تا یکدیگر را با برادرستیزی از صحنه محو کنند. چون

به عنوان تنها امپراتور باقی ماند (۳۵۳)، به قسطنطنیه بازگشت، و با استقامت لجوجانه و بی‌کفایتی شورمندان بر قلمرو به هم پیوسته فرمان راند؛ وی بداندیشتر از آن بود که شاد باشد، بیرحمتر از آنکه محبوب باشد، و مغرورتر و پوچتر از آنکه بزرگ باشد.

شهری که قسطنطین رم جدید نامیده بود - اما حتی در زمان زندگی او نام وی را گرفته بود - در حدود ۶۵۷ ق.م، توسط یونانیان بر ساحل بوسفور بنا شده بود. این شهر به مدت هزار سال به نام بیزانس (بوزانتیون) مشهور بود؛ و صفت «بیزانسی» برای اطلاق به تمدن و هنر آن شهر همچنان باقی ماند. هیچ محلی در روی زمین نمی‌توانست موقعیت پایتختی آن را داشته باشد؛ ناپلئون در سال ۱۸۰۷، در تیلزیت، آن را «امپراتوری جهان» نامید و از واگذاری آن به روسیه، که به واسطه جهت رودهای خود در آرزوی

استقرار سلطه خویش بر آن بود، امتناع کرد. قدرت حاکم بر این شهر می‌توانست هر لحظه که اراده کند این گذرگاه اصلی میان شرق و غرب را مسدود سازد؛ این شهر مرکز تلاقی تجارت قاره‌ها و محصولات صد کشور بود؛ و یک ارتش می‌توانست در کرانه‌های آن طوری موضع بگیرد که بهادران ایرانی، هونهای شرق، اسلاوهای شمال، و بربران غرب را عقب براند. آبهای تندگذر آن از هر سو، جز یک طرف، دفاع شهر را فراهم می‌کردند؛ آن یک طرف را هم می‌شد با بارویی مستحکم ساخت؛ در «شاخ زرین» - شاخه آرام بوسفور - ناوهای جنگی و کشتیهای بازرگانی می‌توانستند پناهگاهی از طوفان یا حمله دشمن پیدا کنند. یونانیان این شاخه را، شاید به مناسبت شکلش، کراس (شاخ) می‌نامیدند؛ کلمه «زرین» بعداً به آن افزوده شد تا نمودار ثروتی باشد که به صورت ماهی، غله، و کالاهای فراوان به بندر آن وارد می‌شد. در این شهر، در میان جمعیتی که بیشتر مسیحی بود و سالیان دراز به حکومت سلطنتی و جلال شرقی خو گرفته بود، امپراطور مسیحی می‌توانست از حمایت عمومی، که سنای مغرور و مردم مشرک روم از او دریغ می‌داشتند، برخوردار شود. امپراطوری روم در این ناحیه به مدت هزار سال از موج حمله بربران، که روم را فرو گرفت، مصون ماند، گوتها، هونها، واندالها، آوارها، ایرانیان، اعراب، بلغاریان، و روسها بنوبت پایتخت جدید را تهدید کردند، اما نتوانستند بر آن دست یابند؛ در طی این هزار سال، قسطنطنیه فقط یک بار تسخیر شد، آن هم توسط جنگجویان صلیبی مسیحی که طلا را کمی بیش از صلیب دوست می‌داشتند. تا هشت قرن پس از ظهور حضرت محمد [صلی الله علیه و آله]، این شهر از موج خروشان اسلام، که آسیا و افریقا و اسپانیا را فرا گرفته بود، مصون ماند. برخلاف انتظار، تمدن یونان در این شهر از پیوستگی و بقای استثنایی برخوردار شد، خزاین کهن خود را با سرسختی حفظ کرد، و سرانجام آن را به ایتالیای دوران رنسانس و جهان غرب منتقل ساخت.

در نوامبر ۳۲۴، قسطنطین کبیر دستیاران، مهندسان، و کشیشان خود را از بندر بیزانس حرکت داد و از میان تپه‌های اطراف گذراند تا حدود پایتخت مورد نظر خویش را تعیین کند. برخی به شگفت آمدند که چرا او چنان پهنه وسیعی را

چندان پیش خواهم رفت که او، آن خدای نامرئی که پیشاپیش من ره می‌سپرد، حرکت مرا کافی بداند.» او از هیچ کار یا سخنی که می‌توانست حمایت عمیق مردم را از لحاظ احساسات دینی و پشتیبانی کلیسای مسیحی را برای برنامه و کشورش تأمین کند فرو گذار نکرد.

«در اطاعت امر خدا»، هزاران کارگر و هنرمند آورد تا برای شهر دیوار و حصار، استحکامات، ابنیه اداری، کاخها، و خانه‌ها بسازند؛ میدانها و خیابانها را به آبناها و رواقها، و مجسمه‌هایی که بی تبعیض از دهها شهر کشور خود به یغما آورده بود آراست و، برای منحرف کردن مسیر سرکشیهای مردم، هیپودروم (اسپریس) مزین و وسیعی، به وسعتی که نظیرش فقط در روم رو به انحطاط امکان داشت، ساخت تا در آن عشق مردم به قمار و بازیهای قهرمانی به نحوی اطفأ شود. رم جدید به عنوان پایتخت امپراطوری شرق در ۱۱ مه ۳۳۰ گشایش یافت، و پس از آن هر سال در همان روز جشن باشکوهی گرفته می‌شد. شرک رسماً خاتمه یافت، و قرون وسطای ایمان پیروزمند در واقع آغاز شد. شرق نبرد روحی و معنوی خود را علیه غرب بظاهر پیروزمند با موفقیت از پیش برده بود و می‌رفت تا برای هزار سال بر روح غریبان حکومت کند.

قسطنطنیه، در طی دو قرن پس از پایتخت شدن، تبدیل به غنیترین و زیباترین و متمدنترین شهر جهان شد و تا ده قرن نیز به همان حال باقی ماند. در سال ۳۳۷، جمعیتی در حدود پنجاه هزار نفر داشت؛ در سال ۴۰۰، حدود صد هزار؛ و در سال ۵۰۰، حدود یک میلیون. به موجب یک سند رسمی (حدود ۴۵۰)، قسطنطنیه پنج کاخ سلطنتی، شش کاخ برای بانوان دربار، سه کاخ برای سران دولت، ۴۳۸۸ عمارت بزرگ، ۳۲۲ کوچه، و ۵۲ رواق داشت. بر اینها باید صدها دکان، دهها تفریحگاه، حمامهای مجلل، کلیساهای بسیار مزین، و میدانهای بزرگ و زیبا را، که در حقیقت موزه‌های هنر دنیای باستان بودند، نیز افزود. بر دومین تپه از تپه‌هایی که شهر را بر آبهای اطراف مسلط می‌ساخت، فوروم قسطنطین قرار داشت؛ و آن محوطه‌ای بیضوی بود که در ورودیهای دوسویش طاق نصرتی بنا شده بود و رواقها و

مجموعه‌ای از مجسمه‌ها دور تا دور آن را در بر گرفته بود؛ در سمت شمال آن کاخ سنای مجلی قرا داشت؛ و در وسط، یک ستون سنگ سماق مشهور بود با ۳۶٫۵ متر ارتفاع، که در بالای آن مجسمه آپولون، منتسب به شخص فیدياس، قرار داشت.

از فوروم قسطنطین یک خیابان اصلی پر زرق و برق و وسیع منشعب می‌شد که در دوسویش ردیف قصرها و مغازه‌ها قرار داشت و رواقهای ستوندار آن را سایه‌دار می‌کرد. این خیابان رو به باختر امتداد می‌یافت، از میان شهر می‌گذشت، و به آگوستئوم می‌رسید که میدانی بود به طول سیصد و عرض صد متر. نام این میدان برگرفته از کلمه **آگوستا**، عنوان هلنا، مادر

قسطنطین، بود. در انتهای شمالی این میدان، سانتا سوفیا، کلیسای حکمت مقدس، به نخستین شکل خود افراشته بود؛ در سمت خاوری میدان دومین عمارت سنا قرار داشت؛ در سمت جنوب، قصر اصلی امپراطور و حمامهای عمومی زئوکسیوس - ساختمانهای تنابوری با صدها مجسمه مرمری و مفرغی - بود؛ و در سمت باختر، بنای یادگاری کوچکی بود با طاق قوسی که فرسخ شمار (سنگ مسافت) نامیده می‌شد. این «سنگ» کانون انشعاب شاهراهی بود که ایالات را به پایتخت می‌پیوست - برخی از این راهها هنوز هم مورد استفاده‌اند. اینجا نیز، در سمت باختری آگوستئوم، هیپودروم بزرگی قرار داشت. بین این هیپودروم و کلیسای سانتاسوفیا کاخ امپراطوری یا «کاخ مقدس» واقع بود که ساختمان تودرتویی بود از مرمر، و محاط در ۱۵۰ ایگر از باغها و رواقها. اینجا و آنجا، و در حومه‌های شهر، خانه‌های اشراف قرار داشت. در پس کوچه‌های باریک و معوج و نزدیک به هم، دکانهای کسبه و خانه‌های مردم عادی واقع بود. «خیابان اصلی» در انتهای باختری خود از طریق «دروازه طلایی» - در دیوار قسطنطین - به دریای مرمره راه می‌یافت. ردیف کاخها هر سه ساحل را فرا گرفته بود، و تصویر پرشکوهشان در آب با حرکت امواج می‌لرزید.

جمعیت شهر در سطوح بالا عمدتاً رومی بود، و در میان باقی جمعیت یونانیان اکثریت داشتند، اما همه به طور یکسان خود را «رومی» می‌نامیدند. در حالی که زبان رسمی دولت لاتینی بود، مردم به یونانی تکلم می‌کردند؛ اما، در قرن هفتم، یونانی حتی در دستگاه دولت نیز جانشین لاتینی شد. پایینتر از مأموران عالیرتبه دولتی و سناتوران طبقه‌ای از اشراف زمیندار بود که افراد آن گاه در شهر و گاه در املاک روستایی خود زندگی می‌کردند. طبقه دیگر، که مورد تحقیر این اشراف بودند ولی از لحاظ ثروت با آنان برابری می‌کردند، بازرگانانی بودند که کالاهای قسطنطنیه و درونبوم آن را با امتعه سایر نقاط جهان مبادله می‌کردند، پایینتر از اینان کارمندان ادارات بودند که همواره بر شمارشان افزوده می‌شد؛ و باز هم پایینتر از اینان دکانداران و افزارمندان حرفه‌های مختلف بودند؛ یک طبقه دیگر، که از اینان نیز پایینتر بود، از رنجبران اسماً آزاد تشکیل می‌شد که حق رأی نداشتند و مستعد آشوبگری بودند، اینان را معمولاً به زور گرسنگی و پلیس تحت انضباط درمی‌آوردند و، با مسابقات و بازیها و جیره روزانه‌ای جمعاً بالغ بر ۸۰.۰۰۰ کیل غله یا قرص نان، سبیلشان را چرب می‌کردند تا آرام بگیرند. فرودست تر از تمام این طبقات، در اینجا نیز مانند دیگر قسمتهای امپراطوری، بردگان بودند که تعدادشان از بردگان روم در زمان قیصر کمتر بود و، به برکت قانونهای دوران قسطنطین و تأثیرات تعدیل کننده کلیسا، رفتار با آنان انسانیت‌تر بود.

در ادوار معین، مردم آزاد پس از فراغ از کار روزانه به هیپودروم می‌شتافتند. این میدان دارای آمفی تئاتری به طول ۱۷۰ متر و عرض ۱۱۶ متر بود و از ۳۰.۰۰۰ تا ۷۰.۰۰۰ تماشاگر را در خود جا می‌داد. خندقی بیضوی این تماشاگران را از میدان مسابقه جدا

می‌کرد. در فواصل میان بازیها، تماشاگران می‌توانستند در گردشگاه سایه‌داری به طول ۸۴۳ متر و آراسته به نرده‌های مرمرین گردش کنند سپینا یا ستون فقرات میدان - دیوار کوتاهی که در درازی میدان از دروازه‌ای تا دروازه دیگر امتداد داشت - به ردیف مجسمه‌ها آراسته بود. در وسط سپینا، مسله تحوطمس سوم بود که از مصر آورده بودند، و در جنوب آن ستونی بود که سه مار مفرغین به هم پیچیده

سطح آن را پوشانده بودند. این ستون قبل از دلفی به یادبود پیروزی پلاتایا (۴۷۹ ق م) برپا شده بود. این دو ستون هنوز بر جایند. جایگاه مخصوص امپراطور، کاتیسما، در قرن پنجم با مجسمه چهار اسب از مفرغ مطلا، از آثار باستانی ساخته لوسیپوس، آراسته شده بود. در این هیپودروم، جشنهای ملی بزرگ با رژه عمومی، مسابقات قهرمانی، شکار یا جنگ با حیوانات، عملیات آکروبات، و نمایش حیوانات و پرندگان عجیب برگزار می‌شد. آمیزش سنت یونانی و عاطفه مسیحی موجب شده بود که جنبه ظالمانه و ددمنشانه این تفریحات در قسطنطنیه کمتر از رم باشد. ما از نبردهای گلادیاتوری در پایتخت روم شرقی چیزی نمی‌شنویم. مع هذا بیست و چهار مسابقه اسبدوانی و ارابه‌رانی، که معمولاً قسمت عمده برنامه را تشکیل می‌داد، تمام آن هیجانی را که مشخصه اعیاد رومی بود فراهم می‌آورد. سوارکاران و ارابه‌رانان، طبق رنگ جامه و عنوان مخدومان خود، به چهار دسته آبی، سبز، سرخ، و سفید تقسیم می‌شدند؛ تماشاگران - و در حقیقت تمام مردم شهر - نیز به همین گونه تقسیم می‌شدند. دو دسته اصلی - آبی پوشان و سبز پوشان - در هیپودروم با بوق و داد و فریاد و احياناً در کوچه‌ها با چاقو، می‌جنگیدند. فقط در اثنای بازیها بود که مردم عادی می‌توانستند احساسات خود را فریاد بزنند؛ از فرمانروای خود عنایت بخواهند، تقاضای اصلاحات کنند، به مذمت مأموران ظالم بپردازند، و گاه خود امپراطور را، که بر جایگاه بلند خویش در امان نشسته بود و پس از اتمام مسابقه‌ها آن را در پناه محافظان ترك می‌کرد، سخت ملامت کنند.

از اینکه بگذریم، مردم از لحاظ سیاسی ناتوان بودند. مشروطه قسطنطین، که دنباله مشروطه دیوکلیانوس (دیوکلسین) بود، آشکارا حکومت سلطنتی بود. دو مجلس سنا - در قسطنطنیه و رم - می‌توانستند کنکاش کنند، قانون بگذرانند، و حکم صادر کنند؛ اما مصوباتشان همواره دستخوش وتوی امپراطور بود، و قوه قانونگذاری آنها تا حد زیادی از طرف شورای مشورتی فرمانروا (ساکروم کونسیتوریوم پرینکیپس) غصب شده بود. خود امپراطور می‌توانست با یک فرمان ساده قانونگذاری کند، و اراده او بالاترین قانون بود. در نظر امپراطوران، دموکراسی ناتوان از کار درآمده بود؛ همان امپراطوری که دموکراسی موجبات تحصیلش را فراهم آورده بود، دموکراسی را از میان برده بود؛ دموکراسی برای حکومت بر یک شهر شاید می‌توانست مفید واقع شود، اما برای فرمانروایی بر صد ایالت مختلف فایده نداشت؛ دموکراسی آزادی را به خودسری و خودسری را به هرج و مرج کشانده بود؛ تا آنجا که جنگ طبقاتی و داخلی حاصل از آن، زندگی اقتصادی و سیاسی سراسر جهان مدیترانه را

بود. دیوکلیانوس و قسطنطین به این نتیجه رسیدند که نظم را فقط می‌توان با محدود ساختن مناصب عالی به یک آریستوکراسی از کنتها و دوکهای پاتریسین حفظ کرد؛ آن هم کنتها و دوکهایی که نجابتشان میراثی نباشد. بلکه اعطایی امپراطوری باشد کاملاً مقتدر و مختار که، بنابر مقام شاخص منحصر به فرد و حشمت و جلال شرفیش، و نیز به خاطر سلطنت و قدوسیت و حمایتی که کلیسا بدو تفویض داشته، از حیثیت خطیری برخوردار است. شاید وضع آن زمان وجود چنین سیستمی را اقتضا می‌کرد؛ اما عیش آن بود که هیچ عامل بازدارنده‌ای بر سر راه فرمانروا نمی‌ماند، مگر اندرزهای چاپلوسانه کارگزاران و ترس از مرگ ناگهانی. این سیستم سازمان اداری و قضایی بسیار کارآمدی به وجود آورد و امپراطوری بیزانس را به مدت هزار سال بر دوام داشت - اما به قیمت رکود سیاسی، بیحالی عمومی، دسیسه‌های درباری، توطئه‌های خواجگان، جنگهای جان‌شینی، و یک سلسله انقلابهای درون کاخی که تاج و تخت را احياناً به فردی شایسته، ندرتاً به مردی پاکدامن، و غالباً به ماجراجویی دسیسه‌گر یا شاهزاده‌ای دیوانه می‌سپرد.

II - مسیحیان و مشرکان

در این جهان مدیترانه‌ای قرن چهارم، که در آن دولت وابستگی بسیار به دین داشت، امور کلیسایی چندان آشفته بود که دولت احساس کرد باید در رموز الاهیات نیز دخالت کند. مباحثه بزرگ میان آتاناسیوس و آریوس با تشکیل «شورای نیقیه» (۳۲۵) خاتمه پذیرفت. بسیاری از اسقفان - در شرق، اکثریت آنان - هنوز آشکارا یا پنهانی طرفدار آریوس بودند؛ یعنی عیسی را پسر خدا می‌دانستند، اما نه همذات با پدر یا چون او

ازلی و ابدی. قسطنطین، پس از قبول حکم شورا و تبعید کردن آریوس، او را برای گفتگوی خصوصی فرا خواند (۳۳۱)، بدعت و ارتدادی در او نیافت، و فرمان بازگشت آریوس و پیروان او را به کلیساهای خودشان صادر کرد. آتاناسیوس اعتراض کرد؛ انجمنی از اسقفان شرق در صورتی را از اسقفی اسکندریه عزل کرد (۳۳۵)، و او به مدت دو سال در گِل به تبعید زیست. آریوس بار دیگر با قسطنطین ملاقات کرد و پیروی خود را از «اعتقادنامه نیقیه» اعلام داشت، اما با قید استثنائاتی چندان ظریف که طبعاً امپراتور نمی‌توانست از آنها سر در بیاورد. قسطنطین سخنان او را باور کرد و به آلساندر، بطرک قسطنطنیه، فرمان داد تا او را در جمع کشیشان بپذیرد. سوکراتس، تاریخ‌نویس کلیسا، در این مورد داستان درآوری می‌گوید:

آن روز شنبه بود، و بنا بود آریوس روز بعد با جماعت دینداران به کلیسا رود؛ به سبب بزه جسورانه‌اش، خشم خدا او را گرفت. زیرا، پس از بیرون رفتن از کاخ امپراتور ... و نزدیک شدن به ستون سنگ سماق در فوروم قسطنطین، وحشت بر او مستولی شد و شکم‌روش به وی دست داد ... هنگام دفع فضولات، روده‌های او نیز از نشیمنگاهش بیرون زد، خون فراوان از او رفت، و روده کوچک او نیز فرو افتاد؛ علاوه بر آن،

قسمتهایی از طحال و کبدش نیز همراه با خونریزی از میان رفت، چنانکه تقریباً بلافاصله مرد.

قسطنطین، پس از شنیدن خبر این «بیرون روی» بهنگام، فکر کرد که شاید آریوس واقعاً مرتد و بدعت‌گذار بوده است. اما، وقتی که خود امپراتور سال بعد مرد، مراسم تعمید او را دوست و مشاورش اثوسیبوس، اسقف نیکومدیا که از پیروان آریوس بود، انجام داد.

کنستانتیوس الاهیات را جدیتر از پدر خود تلقی کرد. او شخصاً دربارهٔ مسأله پدر عیسی به فحص پرداخت، نظریه آریوس را اتخاذ کرد، و خود را اخلاقاً موظف دید که آن را در سراسر جهان مسیحیت تنفیذ کند. آتاناسیوس، که پس از مرگ قسطنطین به اسقفی خود بازگشته بود، دوباره تبعید شد (۳۳۹)؛ شوراهای کلیسایی، که از طرف امپراتور جدید فرا خوانده شده و تحت سلطه او بودند، فقط شباهت مسیح را با پدر، و نه همدانیتش را با او، تأیید کردند. کشیشان وفادار به «اعتقادنامه نیقیه» از کلیساهای خود، گاه با فشار اوباش، رانده شدند؛ به مدت نیم قرن، چنین می‌نمود که مسیحیت معتقد به توحید خواهد بود و نظریه الوهیت مسیح را ترک خواهد گفت. در آن روزهای مرارتبار، آتاناسیوس از خود به عنوان «یک تنه در برابر دنیا» سخن می‌گفت؛ تمام قدرتهای کشور مخالف او بودند، و حتی مقتدیان او در اسکندریه بر او برخاستند. او پنج بار از اسقفی خود گریخت، زندگیش غالباً در معرض خطر قرار داشت، و در سرزمینهای بیگانه سرگردان بود؛ نیم قرن تمام (۳۲۳-۳۷۳)، با دیپلوماسی صبورانه و نطقهای تند و فصیح، برای کیش و ایمانی که تحت رهبری او در نیقیه تعریف شده بود جنگید؛ حتی هنگامی که پاپ لیبریوس نیز به شرایط جدید تن داد، وی بر سر عقیده خویش ایستاد. کلیسا عقیده به تثلیث را بیش از هر کس به او مدیون است.

آتاناسیوس داورِ نزد پاپ یولیوس اول برد (۳۴۰). یولیوس او را دوباره به اسقفی‌اش منصوب کرد؛ اما شورایی از اسقفان شرقی در انطاکیه حکم پاپ را رد کرد (۳۴۱) و گرگوریوس را، که از پیروان آریوس بود، به اسقفی اسکندریه برگماشت. وقتی گرگوریوس به شهر رسید، فرقه‌های مخالف دست به شورشهای شدید زدند و کسان بسیاری را کشتند؛ آتاناسیوس، برای پایان دادن به خونریزی، آنجا را ترک کرد (۳۴۲). در قسطنطنیه هم شورش مشابهی در گرفت. وقتی کنستانتیوس فرمان انتصاب ماکدونیوس آریانی (پیرو آریوس) را به جای پاولوس میهن پرست اصیل صادر کرد، جماعتی از طرفداران پاولوس در برابر سربازان ایستادگی کردند، و سه هزار تن در آن معرکه جان خود را از دست دادند. تعداد مسیحیانی که در این دو سال (۳۴۲-۳۴۳) به دست خود مسیحیان کشته شدند بیش از تمام مسیحیانی بود که در کل تاریخ روم، طی برنامه‌های پیگرد و آزار، به دست مشرکان کشته شده بودند.

مسیحیان، جز در يك نکته، تقریباً در تمام نکات اختلاف داشتند - آن يك نکته این بود که باید معابد

سابقاً مسیحیان را آزاده بودند بر ضد خودشان به کار رود. قسطنطین قربانیها و مراسم مشرکانه را مکروه شمرده، اما ممنوعشان نکرده بود؛ کنستانس این مراسم را به کلی ممنوع اعلام کرد و برای مرتکبان مجازات اعدام مقرر داشت؛ کنستانتیوس فرمان داد تا تمام معابد مشرکان بسته شود و همه شعایر مشرکانه متوقف گردد. کسانی که از این دستور سر می‌پیچیدند جان و مالشان در معرض خطر قرار می‌گرفت؛ این مجازات حتی شامل حال فرماندارانی که در اجرای دستور قصور می‌ورزیدند نیز می‌شد. مع هذا، در دریای رو به توسعه مسیحیت، جزایری از شرک باقی ماند. شهرهای کهنتر - آتن، انطاکیه، از میر، اسکندریه، و رم - جمعیت مشرک متفرق زیادی، بیش از همه در میان آریستوکراسی و در مدارس، داشتند. در اولمپیا بازیهای قهرمانی تا زمان تئودوسیوس اول (۳۷۹-۳۹۵) ادامه یافت؛ در الیسیس اسرار مشرکانه، تا هنگامی که آلاریک معبد آنجا را ویران ساخت (۳۹۶)، همچنان اجرا می‌شد؛ و در مدارس آتن تعلیم نظریات افلاطون، ارسطو، و زنون با تفسیرهای تعدیل شده‌ای ادامه داشت. (فلسفه اپیکور غیرقانونی اعلام شده بود و مترادف الحاد به شمار می‌رفت.) قسطنطین و پسرش پرداخت مواجب رؤسا و استادانی را که دانشگاه آتن را هنوز با اهمال می‌گرداندند ادامه دادند؛ حقوقدانان و خطیبان هنوز به آن دانشگاه روی می‌آوردند تا رموز فن خطابه را فرا گیرند؛ و سوفسطاییان (ملعمان حکمت) مشرک، متاع خود را به هر کس که می‌توانست بهای آن را بپردازد عرضه می‌کردند. تمام مردم آتن به پروهایزیوس علاقه داشتند و افتخار می‌کردند. وی که به هنگام ورودش به دانشگاه آتن جوانی بینوا بود که چیزی جز يك بستر و تن پوش - آن هم به صورت اشتراکی با دانشجویی دیگر - نداشت، توانسته بود بعدها کرسی رسمی استادی علم معانی بیان را اشغال کند، و اینک در هشتاد و هفت سالگی هنوز چندان خوش منظر، نیرومند، و فصیح بود که شاگردش ائوناپیوس او را به دیدۀ «يك خدای پیرناشدنی و جاودانی» می‌نگریست.

سوفسطایی برجسته قرن چهارم لیبانیوس بود. او در انطاکیه متولد شده (۳۱۴) و خود را از مادر مهربان خویش جدا ساخته بود تا در آتن تحصیل کند؛ مادرش ازدواج با دختری را که از پدر خود ارث هنگفتی برده بود به وی پیشنهاد کرده بود تا او را از سفر باز دارد؛ اما او پاسخ داده بود که دیدن سواد شهر آتن را به ازدواج با يك الهه ترجیح می‌دهد. وی از معلمان خود به عنوان محرك و مشوق بهره جست، نه به عنوان دانای محض؛ و در میان انبوه سرسام آوری از استادان و مدارس خود را دانش آموخته کرد. پس از مدتی تدریس در قسطنطنیه و نیکومدیا، به انطاکیه بازگشت (۳۵۴) و در آنجا مدرسه‌ای تأسیس کرد که به مدت چهل سال از حیث شهرت و شماره دانشجو سرآمد مدارس امپراطوری بود. به طوری که خود وی به ما اطمینان می‌دهد، شهرتش چندان عظیم بود که مقدمات نطقهایش را در کوچه‌ها به آواز می‌خواندند. آمیانوس مارکلینوس، یوحنا زرین دهن، و قدیس باسیلیوس کبیر جزو شاگردانش بودند. هر چند در دفاع از شرک سخن می‌گفت و چیز می‌نوشت و در معابد قربانی

می‌کرد، از لطف امیران مسیحی برخوردار بود. وقتی که ناوایان انطاکیه اعتصاب کردند، او از جانب کارگران و کارفرمایان، هر دو، به دآوری برگزیده شد؛ هنگامی که مردم انطاکیه بر تئودوسیوس اول شوریدند، مردم شهر مقهور او را برگزیدند تا برای دادخواهی نزد امپراطور برود. او حدود يك نسل پس از کشته شدن دوستش یولیانوس، و فروپاشی شرک دوباره احیا شده، زیست.

شرک در قرن چهارم اشکال مختلف به خود گرفت: مهرپرستی، مذهب نوافلاطونی، رواقی گری، کلی، مسلکی، و کیشهای محلی پرستش خدایان شهری و روستایی. زمینه مهرپرستی دیگر از میان رفته بود، اما مذهب نوافلاطونی هنوز ستونی نیرومند در دین و فلسفه بود، آموزه‌هایی که فلوپین به آن شکل مبهمی داده بود - روح سه گانه، که تمام حقیقت را در بر داشت؛ لوگوس یا الوهیت واسطه، که کار خلقت را انجام داده بود، روح به منزله جنبه الاهی، و ماده به منزله جسم و شر؛ و حوزه‌هایی از وجود که روح از طریق مراتب نامرئی آنها از سوی خدا بر انسان نازل شده بود و می‌توانست دوباره با طی همان مراتب از سوی انسان به سوی خدا صعود کند - نشان خود را بر بولس و یوحنا حواری به جا نهاد، پیروان بسیار در میان مسیحیان یافت، و بدعت‌های بسیاری را در جهان مسیحی به قالب ریخت. یامبلیخوس، فیلسوف

نوافلاطوني اهل خالكيس سوريه، معجزه را نیز بر اسرار فلسفه نوافلاطوني بیفزود: رازور نه تنها اشیای نامعلوم بر حس را می‌دید، بلکه در عالم جذب و شوق به حق اتصال می‌یافت و نیرویی الهی کسب می‌کرد که او را به ساحری و کهانت قادر می‌ساخت. ماکسیموس سوری، مرید یامبلیخوس، ادعا بر قدرت شگرف نیروهای خفا را چنان با تمجید فصیح و مخلصانه شرک توأم ساخت که یولیانوس را مجنوب و مسحور خود ساخت. ماکسیموس، در دفاع از شرک در برابر تحقیری که از مسیحیت متوجه آن بود، چنین گفت:

خداوند، که پدر و سازنده تمام کاینات است و از خورشید و آسمان هم قدیمتر و از زمان و ابدیت و جریان تمام موجودات عظیمتر است، به تعریف هیچ مقنن و دانشمندی در نمی‌آید؛ هیچ کس وصف او نتواند کرد و هیچ چشمی قدرت دیدن او را ندارد. ولی ما، که بر درک جوهر وجود او توانا نیستیم، در آرزوی خود برای معرفت یافتن به او به یاری اسما و اصوات و تصاویر توسل می‌جوییم و از طلا و عاج و نقره، نباتات و رودها، و سیلابها و قله‌های خیال کمک می‌طلبیم، و با احساس ضعف خود آنچه را که در این جهان زیبا می‌نماید به ذات او نسبت می‌دهیم. ... اگر يك يوناني به میانجیگری هنر فیدپاس به یاد خدا می‌افتد، یا يك مصري با عبادت حیوانات، یا دیگری با پرستش رودی یا کانون آتشی متوجه قدرت او می‌شود، من بر چنین انحرافهایی خشم نمی‌گیرم؛ بگذارید این گونه کسان [به روش خود] ملاحظه کنند، به یادآورند، و دوست داشته باشند.

تا اندازه‌ای فصاحت لیبانیوس و ماکسیموس بود که یولیانوس را از مسیحیت به شرک گروانید. وقتی

لیبانیوس در انطاکیه بانگ پیروزی و شادی برداشت: «بنگرید که ما چگونه حیات از دست رفته را باز یافتیم؛ شادی چون دم جانبخش تمام زمین را فرا گرفته است، از آن رو که يك خدای واقعی، به هیئت انسان، بر جهان حکومت می‌کند.»

III - قیصر جدید

فلاویوس کلاودیوس یولیانوس، برادرزاده قسطنطین، به سال ۳۲۲ در قسطنطنیه در خانواده سلطنتی بزاد. پدر، برادر مهتر، و بیشتر عموزادگانش در قتل عامی که دیباچه سلطنت پسران قسطنطین بود کشته شدند. وی را به نیکومدیا فرستادند تا تحت تربیت اسقف ائوسیبیوس قرار گیرد. الاهیات مسیحی بر دیگر تعلیمات او چنان غالب بود که انتظار می‌رفت او بعداً یکی از قدیسان دین شود. در هفتسالگی نزد ماردونیوس به تحصیل ادبیات کلاسیک آغاز کرد؛ عشق این خواجه پیر به آثار هومر و هزیود به شاگردش رسید، و یولیانوس با شغف و شگفتی وارد جهان درخشان و شاعرانه اساطیر یونانی شد.

در سال ۳۴۱، بنا به عللی که اکنون بر ما معلوم نیست، یولیانوس و برادرش گالوس به کاپادوکیا تبعید، و عملاً شش سال در قصر ماکلوم زندانی شدند. پس از آزادی، یولیانوس رخصت یافت که در قسطنطنیه به سر برد؛ اما نیرو و نشاط جوانی و اخلاص و هوش او چندان محبوبش ساخت که امپراطور به تشویش افتاد. پس، دوباره به نیکومدیا فرستاده شد و در آنجا به تحصیل فلسفه آغاز کرد. می‌خواست در مجلس درس لیبانیوس حضور یابد، اما از این کار منع شد، مع هذا، ترتیبی داد که یادداشتهای کاملی از بحثهای استاد برایش بیاورند. حال او جوان هفدهساله دوستداشتنی و زیبایی بود که برای جاذبه خطرناک فلسفه آمادگی داشت. وقتی که باب فلسفه و اندیشه آزاد به رویش گشوده شد، مسیحیت یکباره در نظرش نظامی از احکام جزمی و پرسش ناپذیر جلومگر شد که مروج آنها، یعنی کلیسا، در نتیجه منازعات آریانیستی و تکفیرهای متقابل از سوی سران دینی شرق و غرب، کارش به فزیت و انشقاق کشیده بود.

در سال ۳۵۱، گالوس، قیصر - یعنی وارث آتی تاج و تخت - شد و امور حکومت را در انطاکیه به دست گرفت. یولیانوس، که مدتی از بدگمانی امپراطور در امان بود، از نیکومدیا به پرگاموم و از آنجا به افسوس

رفت و فلسفه را بترتیب نزد ادسیوس، ماکسیموس، و کروسانتیوس تحصیل کرد و، در نتیجه تعلیمات آنان، مخفیانه به شرك گرایید. در سال ۳۵۴، کنستانتیوس ناگهان گالوس و یولیانوس را به میلان، مقر دربارش، فرا خواند. گالوس از حدود اختیارات خود تجاوز کرده و بر ایالات آسیایی چنان با ستم فرمان رانده بود که حتی خود کنستانتیوس را هم به هراس افکنده بود. او در پیشگاه امپراتور محاکمه و به

بود؛ سرانجام آن پادشاه بدگمان را قانع کرد که سیاست هرگز به مغز او راه نیافته و تنها موضوع مورد علاقه وی فلسفه است. کنستانتیوس، که آسوده خاطر شده بود که فقط با يك فیلسوف سر و کار دارد، او را به آتن تبعید کرد (۳۵۵). یولیانوس، که در انتظار مجازات مرگ بود، با خوشحالی به این تبعید، که او را به سرچشمه دانش و دین و اندیشه مشرکانه می‌رساند، رضا داد.

در آتن، شش ماه را بشادی صرف تحصیل در فضایی کرد که زمانی صدای افلاطون در آن طنین انداخته بود، با تمیستیوس و سایر فیلسوفان جاودانی و فراموش شده دوست شد، آنان را با اشتیاق خود به دانش اندوزی خرسند ساخت، و مردم شهر را نیز با لطف رفتار و تواضع خود مجذوب کرد. آن مشرکان مهذب را، که وارث يك فرهنگ هزار ساله بودند، با متألّهین خشک و سرسختی که در نیکومدیا احاطه‌اش کرده بودند، یا با آن دولتمردان متورعی که کشتن پدر و برادرانش و بسیاری دیگر را واجب دانسته بودند، سنجید و دریافت که سبعتر از مسیحیان، درنده‌ای نمی‌توان یافت. وقتی که شنید معابد مشهور ویران شده و کاهنان آنها از اشتغال محروم گشته‌اند و اموالشان میان خواجه‌گان و طرفداران امپراتور تقسیم شده است، گریست. شاید در این هنگام بود که وی ورود به اسرار النوسی را، از سر احتیاط به طور کاملاً خصوصی، پذیرفت. اخلاقیات شرك، وی را در تقیه‌اش مجاز می‌دانست. به علاوه، دوستان و معلمان‌ش، که در سر او شرك بودند، رضایت نمی‌دادند که وی گرویدنش به آیین مشرکان را علنی کند، زیرا می‌دانستند که اگر کنستانتیوس به آن پی برد، او را به افتخار شهادت نابهنگام نایل خواهد کرد، و در ضمن منتظر زمانی بودند که این شخص مورد حمایتشان به پادشاهی برسد و مشاغل از دست رفته آنان و همچنین خدایانشان را باز گرداند. یولیانوس مدت ده سال تمام ظواهر عبادات مسیحی را مراعات می‌کرد و حتی کتاب مقدس را علناً در کلیسا می‌خواند.

در طی این دوره تقیه، بار دیگر امپراتور او را به میلان فرا خواند. جرئت رفتن نداشت، اما پیامی از ملکه ائوسیبیا به او رسید که در آن ملکه او را مطمئن ساخته بود که اقدامات مساعدی برای او در دربار کرده است و هیچ جای بیم نیست. در میان ناباوری یولیانوس، امپراتور خواهر خویش هلنا را به همسری او درآورد، عنوان قیصر به او اعطا کرد، و او را به حکومت گل برگزید (۳۵۵). این جوان عزب خجول، که با جامه فیلسوفان به دربار آمده بود، با ناراحتی لباس سرداری به تن کرد و وظایف زناشویی را به عهده گرفت. آگاهی از اینکه ژرمنها، با استفاده از جنگهای داخلی و نابودی نیروی نظامی در غرب امپراتوری، به ایالات رومی در ساحل رود راین تجاوز کرده، يك ارتش رومی را شکست داده، مهاجرنشین قدیمی روم را در کولونی غارت کرده، چهل و چهار شهر دیگر را گرفته، آلاس (آلساتیا) را تسخیر کرده، و ۶۴ کیلومتر در داخل گل پیش رفته‌اند.

پس از روبه رو شدن با این بحران، یولیانوس را فرا خواند، و با اینکه وی مورد بدگمانیش بود و حقیرتر از آنش می‌دانست که بتواند به یکباره مدیر و جنگجوی شایسته‌ای از کار در آید، به او ۳۶۰ تن سپاهی داد و مأمورش کرد تا ارتش گل را تجدید سازمان دهد، و او را به آن سوی کوههای آلپ فرستاد.

یولیانوس زمستان را در وین در ساحل رود رون گذرانید و با حرارت بسیار مشغول فراگیری تعلیمات نظامی و تحصیل فنون جنگ شد. در بهار سال ۳۵۶ ارتشی در رنس فراهم ساخت، ژرمنهای متجاوز را عقب راند، و کولونی را باز گرفت. آنگاه در سانس از طرف آلمانها - قبیله‌ای که نامشان را بعدها به گرمانیا دادند - محاصره شد؛ سی روز حملات آنان را دفع کرد، آذوقه مردم محل و سپاهیان خود را به هر نحو تأمین نمود، و دشمن را به ستوه آورد. سپس به سمت جنوب حرکت کرد، نزدیک ستراسبورگ با سپاه اصلی آلمانها مصاف داد، سربازان خود را به شکل يك گاوة هلالی آرایش داد، و با تاکتیکهای مشعشعانه و

دلیري شخصي آنها را به پیروزي قطعي بر نیروهاي دشمن - که تعدادشان بسي فزونتر بود - رهنمون شد. اکنون گل آزادتر نفس مي کشید، اما، در شمال، فرانكهاي ساليان هنوز در دره موز (موسا) به چپاول مشغول بودند. يوليائوس با آنها مصاف داد، مغلوبشان کرد، و آنها را به آن سوي رود راين راند؛ آنگاه پیروزمندانه به پاریس، مرکز ايالت گل، بازگشت. گلهاي حقشناس مقدم قيصر جوان را، که حال او را همتر از قيصر يوليوس مي دانستند، گرامي داشتند، و سربازان او اظهار اميدواري کردند که بزودي به مقام امپراطوري برسد.

پنج سال در گل ماند؛ اراضي ويران را دوباره مسكون ساخت، تشکيلات دفاعي رود راين را تجديد کرد، از استثمار اقتصادي و فساد سياسي جلو گرفت، بهروزي ايالت و قدرت مالي دولت را بازگرداند، و در عين حال مالياتها را تقليل داد. مردم از اينکه آن جوان انديشمند، که تازه از کتابهايش جدا شده بود، خود را معجزه آسا به فرمانده و سياستمداري بزرگ و داوري منصف و مهربان تبديل کرده بود در شگفت بودند. او اين اصل را استوار ساخت که هر متهمي تا جرمش ثابت نشده، بايد بيگناه دانسته شود. نومريوس، يکي از فرمانداران پيشين گاليا ناربوننسيس (بخشهاي ناربون در گل)، متهم به اختلاس شد؛ جرم منتسب را انکار کرد، و بزهدش ثابت نشد. قاضي دلفيديوس، که از فقد دليل خشمگين شده بود، فرياد زد: «اي قيصر بسيار مقتدر! اگر انکار جرم براي برائت متهم کافي باشد، آيا کسي را هرگز مي توان محکوم ساخت؟» يوليائوس در پاسخ وي گفت: «آيا اگر صرف اتهام کافي باشد، کسي را مي توان بيگناه دانست؟» آميانوس مي گوید: «اين يکي از موارد متعدد عطفوت انساني او بود.»

اقدامات اصلاحي او دشمنان بسيار براي او فراهم ساخت. مأموراني که از رسيدگي دقيق او به امور

فرستادند و يوليائوس را متهم ساختند که مي خواهد تاج و تخت امپراطوري را تصاحب کند. يوليائوس با نوشتن مديحه مفصلي در شأن امپراطور با اين اتهام مقابله کرد. مع هذا کنستانتیوس، که هنوز به يوليائوس بدگمان بود، سالوستيوس را، که اهل گل و ضابط کل آن بود و با يوليائوس صادقانه همکاري مي کرد، فرا خواند و عزلش کرد. اگر گفته آميانوس را باور کنيم، ملکه اثوسيا، که بيفرزد و حسود بود، به ملازمان زن يوليائوس رشوه مي داد تا در دوران آبستني او داروي سقط جنين به خورش دهند؛ و وقتي که هلنا، علي رغم اينهمه، پسري آورد، قابله ناف کودک را چندان نزديک بدن برید که کودک از فرط خونريزي درگذشت. در ميان تمام اين گرفتاريها، يوليائوس از کنستانتیوس فرمان يافت (۳۶۰) که بهترين عناصر ارتش خود را در گل براي پيوستن به نیروهايي که با ايران مي جنگيدند اعزام دارد.

اين کار کنستانتیوس ناموجه نبود. شاپور دوم خواستار بازگرداندن بين النهرين و ارمنستان به ايران شده بود (۳۵۸). وقتي کنستانتیوس از قبول اين درخواست امتناع کرد، شاپور «آمد» (ديار بکر کنوني) را محاصره کرد و گرفت. کنستانتیوس با او وارد جنگ شد و به يوليائوس فرمان داد که ۳۰۰ تن از هر هنگ ارتش گل را به نمايندگان امپراطوري تحويل دهد تا براي جنگ در آسيا اعزام شوند. يوليائوس اعتراض کرد که سربازان آن هنگها به اين شرط استخدام شده اند که در آن سوي آلپ به کار نروند، و ضمناً تذکار داد که اگر ارتش گل ضعيف شود، امنيت آن ايالت به خطر خواهد افتاد. (شش سال بعد ژرمنها با کاميابي به گل تجاوز کردند). مع هذا، به سربازانش فرمان داد از نمايندگان امپراطوري اطاعت کنند. سربازان از اجراي اين فرمان سر باز زدند، گرد کاخ يوليائوس اجتماع کردند، او را آوگوستوس (امپراطور) خواندند، و از او خواستند تا آنان را در گل نگاه دارد. او بار ديگر اندرزشان داد که به فرمان امپراطور تمکين کنند، اما سربازان بر اصرار افزودند. يوليائوس، که مانند يوليوس قيصر احساس کرد قرعه فال را [برده اند](#)، عنوان امپراطوري را پذيرفت و آماده شد تا براي حفظ امپراطوري و جان خود بجنگد. ارثشي که از خارج شدن از گل تن زده بود اينک عهد کرد که تا قسطنطنيه پيش رود و يوليائوس را بر تخت بنشاند.

کنستانتیوس در کيليكيا بود که خبر شورش را شنيد. يك سال ديگر با ايران جنگيد و تاج و تخت خود را براي حفظ کشورش به خطر انداخت؛ آنگاه، پس از امضاي قرارداد متارکه جنگ با شاپور، لژیونهاي خود را براي مقابله با پسر عمش به مغرب سوق داد. يوليائوس با نيروي کوچکي پيش مي آمد. وي چندي در

سیرمیوم (نزدیک بلگراد) توقف کرد و سرانجام شرك خود را به جهانیان اعلام داشت. وی با شور و شوق بسیار به ماکسیموس نوشت: «ما اکنون خدایان را آشکارا می‌پرستیم، و

اقبال نیک او را از یک وضع خطرناک نجات داد: در نوامبر ۳۶۱، کنستانتیوس در نزدیکی طرسوس به سن چهل و پنج سالگی از تب درگذشت. یک ماه بعد، یولیانوس وارد قسطنطنیه شد و، بی آنکه با مخالفتی رو به رو شود، به تخت سلطنت نشست و با ابراز تمام ظواهر محبت یک پسر عم پر مهر، جنازه کنستانتیوس را تشییع کرد.

IV - امپراطور مشرك

اکنون یولیانوس سی و یک ساله بود. آمیانوس، که غالباً او را می‌دید، چنین وصفش می‌کند:

میان بالا بود. زلفش چنان نرم و صاف بود که گویی تازه شانه زده است. ریشش زبر بود و چنان آرایش شده بود که همواره نوک تیز باشد. چشمانی درخشان و شرربار داشت که از تیزی ذهنش حکایت می‌کرد. ابروانش ظریف، و بینش کاملاً راست بود. دهانش کمی بزرگ و لب پایینش گوشتالود بود. گردنش ستبر و خمیده، و شانه‌هایش پهن و درشت بود. از فرق سر تا نوک انگشت متناسب، و به همین سبب نیرومند و دوندگی توانا بود.

اما وصف او از خودش چندان خوشایند نیست:

گرچه طبیعت رخسار مرا چندان زیبا نساخته و شادابی جوانی را به آن نبخشیده است، خود من فقط به حکم واژگونخویی این ریش دراز را به آن افزوده‌ام. ... من با شیشهایی که در آن جولان می‌زنند می‌سازم؛ چنانکه گویی بیشه‌ای است برای حیوانات وحشی. ... مویم آشفته است و کمتر سر و ناخنهای خویش را اصلاح می‌کنم، و انگشتانم همواره از مرکب سیاه است.

سرافراز بود از اینکه در میان حشمت و جلال دربار سادگی زندگی یک فیلسوف را حفظ کرده است. بلافاصله پس از نیل به سلطنت، خود را از شر خواجگان، آرایشگران، و جاسوسانی که در خدمت کنستانتیوس بودند رها ساخت. پس از مرگ زن جوانش تصمیم گرفت که دیگر ازدواج نکند، و از این رو دیگر به خواجگان نیازی نداشت؛ فکر می‌کرد که یک آرایشگر برای تمام کارمندان کاخ کافی است؛ و چون ساده‌ترین غذا را می‌خورد، یک آشپز عادی را کافی می‌دانست. این مشرك همچون زاهدان لباس می‌پوشید و می‌زیست. ظاهراً پس از مرگ زنش با هیچ زنی روابط جنسی برقرار نکرد. بر بستری خشن در یک اتاق سرد می‌خوابید و در سراسر زمستان نمی‌گذاشت اطاقها را گرم کنند؛ می‌گفت: «می‌خواهم خود را به سرما عادت دهم.» هیچ عشق به تفریح نداشت. از تئاتر به واسطه مسخرگیهای آن پرهیز می‌کرد؛ با اجتناب از حضور در هیپودروم احساسات مردم را جریحه دار می‌نمود. تا چندی در اعیاد رسمی به هیپودروم می‌رفت، اما چون تمام مسابقه‌ها را به هم شبیه یافت، بزودی این کار را ترك کرد. مردم نخست تحت تأثیر فضایل، ریاضت کشی، و رسیدگی دقیقش

به کارهای دولتی قرار گرفتند و او را از حیث فرماندهی تالی ترایانوس، و از جهت قدسیت نظیر آنتونینوس پیوس، و مانند مارکوس اورلیوس شاه - فیلسوفش می‌شمردند. برای ما شگفت می‌نماید که این مشرك جوان چگونه بسهولت از طرف مردم یک شهر و امپراطوری که مدت یک نسل جز امپراطوران مسیحی فرمانروایی به خود ندیده بودند مورد پذیرش و قبول قرار می‌گیرد.

وی سنای بیزانس را با رعایت سنن و حقوق آن خرسند کرد. هنگامی که کنسولها به دیدارش می‌رفتند، از جای برمی‌خاست و همواره می‌کوشید تا خود را مانند آوگوستوس خدمتگزار و نماینده سناتورها و مردم بدانند. هرگاه از روی غفلت یکی از امتیازات سنا را نقض می‌کرد، خود را ده لیره طلا جریمه می‌کرد، و

اعلام می‌داشت که مانند سایر شارمندان تابع قوانین و مقررات جمهوری است. از بام تا شام، جز مدت کوتاهی در بعدازظهر که به مطالعه اختصاص داده بود، به امور دولت رسیدگی می‌کرد. بنابر روایات، خوراک سبک او جسم و ذهنش را چنان چابک ساخته بود که بتندی از یک کار به کار دیگر، و از گفتگو با یک نفر به صحبت با یک تن دیگر می‌پرداخت، و هر روز سه منشی را فرسوده می‌ساخت. با جدیت و علاقه وظایف یک قاضی را انجام می‌داد و سفسطه‌های وکلای دعاوی را بر ملا می‌کرد؛ با خوشرویی به آرای متفن قضات علیه رأی خودش تسلیم می‌شد، و همه را با تصمیمات بجای خویش مجذوب می‌ساخت. مالیات بینوایان را تقلیل داد، از قبول تاجهای زرینی که معمولاً از طرف هر ایالت به امپراطور جدید تقدیم می‌شد امتناع ورزید، افریقا را از پرداخت مالیاتهای پس افتاده معاف نمود، و خراج گزافی را که تا آن هنگام از یهودیان گرفته می‌شد ملغا کرد. مقررات صدور پروانه پزشکی را سخت تر کرد، و آن را شدیداً به موقع اجرا گذاشت. کامیابی او در اداره کشور از کامیابیهای نظامیش هم فراتر رفت؛ آمیانوس می‌گوید: «شهرتش بتدریج چنان فزونی یافت که جهانگیر شد.»

در بحبوحه تمام این فعالیت‌های حکومتی توجه عمده‌اش به فلسفه، و منظور اصلیش، که هیچ گاه از یاد نمی‌برد، بازگرداندن آیین‌های کهن بود. فرمان داد که معابد مشرکان تعمیر و گشوده شود، اموال مصادره شده آنان باز گردد، و عواید از دست رفته‌شان دوباره برقرار شود. نامه‌هایی برای فیلسوفان برجسته زمان فرستاد و از آنان دعوت کرد که همچون میهمان در دربار او زندگی کنند. وقتی ماکسیموس فرا رسید، یولیانیوس نطق خود را در مجلس سنا قطع کرد، شتابان دوید تا به معلم پیرش خوشامد بگوید، و او را با تمجید بسیار به مجلسیان معرفی کرد. ماکسیموس از دل‌بستگی امپراطور بهره گرفت، جامه‌های فاخر پوشید، و زندگی مجلل برای خود ترتیب داد؛ پس از مرگ یولیانیوس مورد بازجویی شدید قرار گرفت که چگونه به آن سرعت چنان ثروت نابجایی اندوخته است. یولیانیوس توجهی به تضاد شیوه خود با طرز زندگی آن فیلسوف نکرد، زیرا فلسفه

رفتار فیلسوفان از آن دلزده شود. به ائومنیوس نوشت: «اگر کسی تو را مجاب کرده است که برای نوع بشر چیزی سودمندتر از تحصیل بی‌وقفه فلسفه در اوقات فراغت وجود دارد، بدان که فریب‌خورده‌ای است که می‌خواهد تو را نیز بفریبد.

کتاب را بسیار دوست می‌داشت و در جنگ‌ها کتابخانه‌ای با خود همراه می‌برد؛ کتابخانه‌ای را که قسطنطین بنیان نهاده بود توسعه داد، و کتابخانه‌های دیگری تأسیس کرد. یک بار نوشت: «بعضی از مردم به اسب، برخی به پرندگان، و عده‌ای به حیوانات وحشی دل‌بسته‌اند؛ اما من از او ان کودکی شوق سرشاری به تحصیل کتاب داشته‌ام.» چون به خود می‌بالید که هم نویسنده و هم سیاستمدار است، می‌کوشید تا سیاست خود را با مفاوضات به شیوه لوکیانوس، یا خطابه‌هایی به سبک لیانیوس، یا نامه‌هایی به شیوایی و جذابیت نامه‌های سیسرون، و رساله‌های رسمی فلسفی توجیه کند. در «سرودی برای پسر شاه»، شرک جدید خود را تأویل کرد؛ در مقاله‌ای با عنوان «بر ضد جیلیان»، دلایل خود را بر ترک مسیحیت ابراز داشت. او، با دیدی که می‌توان آن را سابقه «نقد عالی» دانست، می‌نویسد انجیل‌ها ناقض یکدیگرند، و تنها نکات مشترکشان سخنان باور نکردنی است؛ انجیل یوحنا اساساً با سه انجیل دیگر از حیث نثر و الاهیات تفاوت دارد، و داستان خلقت در سفر پیدایش حاکی از تعدد خدایان است.

جز در صورتی که هر یک از این داستانها [ی «سفر پیدایش»] اسطوره‌ای باشد و، چنانکه من معتقدم، یک تعبیر نهانی داشته باشد، همه آنها مشحونند از کفر نسبت به خدا. اولاً چنین نموده می‌شود که خدا، که حوا را خود برای یاری به آدم آفرید، از اینکه او (حوا) موجب سقوط آدم خواهد شد بی‌اطلاع بوده است. ثانیاً، اینکه خدا آگاهی بر خیر و شر (یعنی تنها معرفتی که به ذهن انسان قوام می‌دهد) را از انسان دریغ می‌کند و رشک می‌برد که مباد آدمی، با سهیم شدن در میوه درخت معرفت نیک و بد، حیات جاودان یابد ثابت می‌کند که چنین خدایی بغایت کینه توز و حسود است، چرا خدای شما چنین حسود است و حتی انتقام گناهان پدران را از فرزندان می‌گیرد؟ ... چرا چنین خدای نیرومندی این اندازه بر شیطانها، فرشتگان، و انسانها خشمگین است؟ این خوی را با رأفت انسانی که کسانی حتی نظیر لوکورگوس و رومیان نسبت به خاطیان

داشتند مقایسه کنید. «عهد قدیم» (مانند شرک) قربانی حیوانی را مجاز و حتی واجب می‌داند. ... چرا شما «شریعت» را، که خدا به یهودیان داد، نمی‌پذیرید؟ ... شما ادعا می‌کنید که «شریعت» قبلی از حیث زمان و مکان محدود بود، اما من می‌توانم ده، بلکه ده هزار فقره نقل قول کتابهای موسی بیاورم که او در آنها می‌گوید «شریعت» برای تمام زمانهاست.

وقتی یولیانوس کوشید تا شرک را احیا کند، به این نکته پی برد که شرک نه تنها در عمل و ایمان به نحو

و شرح معجزات باور نکردنی است؛ و دریافت که هیچ دینی تا اصول اخلاقی خود را با شکوه و شگفتی و اسطوره نیامیزد، امید جلب و تهییج ارواح عادی را نتواند داشت. وی از قدمت و عمومیت رواج اسطوره متحیر شد. در این مورد چنین می‌نویسد: «هیچ کس نمی‌تواند کشف کند که اساطیر در اصل چه وقت پیدا شدند، ... همان گونه که نمی‌تواند بداند نخستین کسی که عطسه کرد که بود.» سرانجام لزوم اساطیر را پذیرفت و آن را برای استقرار اصول اخلاقی در اذهان جاهلان مقتضی دانست. خود او داستان کوبله را، و اینکه چگونه آن مهین مام به شکل سنگ سیاهی از فریگیا به روم برده شده بود، به گونه‌ای دیگر باز گفت؛ و لحن حکایتش چنان بود که کوچکترین گمانی پیش نمی‌آورد که او به الوهیت سنگ یا قدرت انتقال آن باور ندارد. او کشف کرد که برای انتقال اندیشه‌های معنوی و روحانی می‌باید از نمادهای قابل احساس بهره جست، و پرستش آفتاب را در میان مردم قرینه‌ای مذهبی برای توجه فیلسوف به خرد و روشنایی دانست. برای این پادشاه شاعر مشکل نبود که سرودی در ستایش هلیوس، پادشاه آفتاب، که مصدر حیات و منشأ نعمات بی‌شمار برای نوع بشر بود، بگوید؛ در نظر او «لوگوس» یا «کلمه الهی»، که جهان را آفریده بود و اینک نیز بقایش می‌داد، همین هلیوس بود. یولیانوس به این «اصل عالی» و «علت اولی»، خدایان و ابلیسان ادیان مشرکانه را افزود؛ به عقیده او، پذیرش همه این خدایان برای یک فیلسوف پیرو رواداری مذهبی چندان دشوار نبود.

اگر یولیانوس را آزاداندیشی به شمار آوریم که خرد را جانشین اسطوره می‌سازد، اشتباه کرده‌ایم. او الحاد را به منزله امری بهیمی پست می‌شمرد، و در آموزه‌هایی که وی تعلیم می‌داد، به اندازه هر کیش دیگر، نیروهای مافوق طبیعی دخالت داشتند. کمتر کسی را می‌توان یافت که به اندازه یولیانوس در سرود نیایش برای آفتاب لاطیل به هم بافته باشد. وی تثلیث نوافلاطونی را پذیرفت، مثل افلاطونی را با ذهن الهی یکی دانست، آنها را لوگوس یا حکمت واسطه انگاشت که سازنده تمام اشیاست، و جهان ماده و جسم را مانعی شیطانی در راه فضیلت و آزادی روح گرفتار شمرد. روح از طریق تقوا، مهرورزی، و فلسفه می‌تواند خود را آزاد سازد و به مرحله شهود حقایق و قوانین روحی برسد، و بدین گونه جذب لوگوس و شاید خود «رب اعلا» شود. به اعتقاد یولیانوس، خدایان مذهب شرک نماینده نیروهای معنوی بودند؛ او نمی‌توانست آنها را در شکل انسانی متداولشان بپذیرد، اما می‌دانست که مردم کمتر به تجربدهای فیلسوفان یا تخیلات رازورانه قدیسان اعتلا می‌جویند. آشکارا و در خفا، مراسم کهن را انجام می‌داد و چندان در قربان ساختن حیوانات در راه خدایان افراط می‌کرد که حتی ستایندگان از این کشتار ظالمانه او شرم‌منده بودند. در نبردهایش با ایران، بر سان سرداران رومی، همواره به تقال و تطیر توسل می‌جست، و

مانند هر اصلاح طلبی، او نیز چنین می‌اندیشید که جهان محتاج نوسازی اخلاقی است؛ و برای دستیابی به این هدف به قانونگذاری صوری اکتفا نکرد، بلکه سعی کرد که از طریق مذهب به درون قلب مردم نفوذ کند. نمادپردازی اسرار النوسی و افسوسی وی را بس شیفته ساخته بود، به نظر او، برای ایجاد یک زندگی نوین و اصیل، هیچ مراسمی بهتر از این آیینها نبود؛ او امیدوار بود که مراسم تقدیس و ورود به این اسرار از انحصار یک عده قلیل از اشراف خارج شود و به عده زیادی از مردم عادی بسط یابد. به گفته لیانیوس، «او مرجع می‌شمرد که کاهن نامیده شود تا امپراطور» او بر سلسله مراتب کلیسای مسیحی، کشیشان و راهبه‌های مخلصش، مراسم دعای جمعیش، و حمیت و حدیثش آن در امر صدقات رشک می‌برد. در حد او نبود که از تقلید از جنبه‌های بهتر دینی که قصد تخریبش را داشت فراتر رود. وی خون تازه‌ای در پیکر کهنات مذهب شرک دواند، یک «کلیسا» برای آن مذهب تأسیس کرد که خود در رأس آن بود، و روحانیان خود را تحریض نمود که در موعظه کردن برای مردم، دستگیری از بینوایان، نواختن غریبان، و سرمشق

واقع شدن در زندگی نیک بر کشیشان مسیحی سبقت جویند. در هر شهری مدارس برای تدریس و تبلیغ دین شرك تأسیس کرد. به کاهنان خود نامه‌ای نوشت به سبک نامه قديس فرانسيس به همگان راهب خود:

با من همان گونه رفتار کنید که می‌خواهید من با شما سلوک کنم؛ بیایید پیمان بندیم که من نظرات خود را درباره امور شما ابراز دارم و شما نیز همین کار را در مورد گفتار و کردار من انجام دهید. به گمان من هیچ چیز برای ما گرامیتر از این همکاری متقابل نیست. ... ما باید همگان را در پول خود سهیم سازیم، اما بیشتر نیکان و بنوایان و بیچارگان را. و هر چند شاید این گفته بظاهر سخیف بنماید، اما من به صراحت می‌گویم که حتی شريك ساختن شیربان در پوشاک و خوراك خود کاری شایسته است. زیرا آنچه که ما به انسانی می‌دهیم به خاطر انسان بودن اوست نه خصوصیت اخلاقیش.

این مشرك، جز در اعتقاد، از هر حیث يك مسیحی بود؛ وقتی آثارش را می‌خوانیم، اگر اساطیر از میان رفته‌اش را به حساب نیاوریم، به این گمان می‌افتیم که وی بسیاری از تحولات پسندیده خوي خویش را مدیون اخلاقیات مسیحی بوده است که در زمان کودکی و جوانیش در او رسوخ یافته بود. حال ببینیم او با دینی که با آن بار آمده بود چگونه رفتار کرد؟ او به مسیحیت آزادی کامل و عظم و عبادت و عمل داد، و اسقفان اصیل آیین را، که توسط کنستانتیوس تبعید شده بودند، به جای خودشان بازگرداند. اما اعانة دولت را از کلیساها برید و کرسیهای علم بیان، فلسفه، و ادبیات را در دانشگاهها به روی استادان مسیحی بست، به این بهانه که این موضوعات را استادان مشرك با هم‌لی بیشتری می‌توانند تعلیم دهند. او به معافیت روحانیان مسیحی از مالیات و کارهای سنگین مدنی، و همچنین به استفاده رایگان اسقفان از تسهیلات دولتی خاتمه داد، و اگذاری ارث را به کلیساها ممنوع ساخت، و دستور داد که مسیحیان را در دواير دولتی استخدام نکنند؛ به مسیحیان هر محل فرمان داد تا هر

سلطنتهای قبلی به معابد مشركان وارد کرده‌اند جبران کنند، و اجازه تخریب کلیساهایی را که بر زمینهای مغضوب از معابد مشركانه ساخته شده بود صادر کرد. وقتی که این رویه به بینظمی، بیعدالتی، و شورش منجر شد، یولیانس درصدد حمایت از مسیحیان برآمد، اما از تغییر دادن قوانین خود ابا کرد. او، با لحن طعنه آمیزی که کمتر در خور يك فیلسوف است، به مسیحیانی که مورد ستم قرار گرفته بودند یادآوری می‌کرد که «کتاب مقدس آنان توصیه می‌کند که مصایب را با یردباري تحمل کنند.» مسیحیانی که در برابر این قوانین عکس‌العمل شدید و توهین آمیز نشان می‌دادند شدیداً مجازات می‌شدند؛ اما مشركانی که مسیحیان را آزار می‌دادند یا به آنان اهانت می‌کردند به عقوبت شایسته نمی‌رسیدند. در اسکندریه، جمعیت مشرك از اسقف گئورگیوس، پیرو آریانیسم که اسقفیة آتاناسیوس را تصرف کرده بود، نفرت داشتند؛ وقتی که گئورگیوس آنان را با به راه انداختن دسته سيارى از مسیحیان که آیین مهرپرستی را مسخره می‌کردند تحریک کرد، او را گرفتند و مثله کردند، و گرچه عده مسیحیانی که به دفاع از او برخاستند اندک بود، در آن آشوب و غوغا مسیحیان بسیاری کشته شدند (۳۶۲). یولیانس می‌خواست آشوبگران را کیفر دهد، اما مشاوران راضیش کردند که به نوشتن نامه شدیدالحنی به مردم اسکندریه اکتفا کند. در این شرایط، آتاناسیوس از نهانگاه خود خارج شد و مقر اسقفی خویش را اشغال کرد، یولیانس اعتراض کرد که این کار بی‌اجازه او صورت گرفته است، و به آتاناسیوس فرمان داد تا از شغل خود دست شوی. اسقف پیر اطاعت کرد، اما سال بعد یولیانس مرد و آتاناسیوس، که مظهر جلیلیان پیروز بود، به اسقفیة خود بازگشت. ده سال بعد وی در سن هشتاد سالگی، غرق افتخار و داغهای رنج، درگذشت.

سرانجام، پافشاری شدید یولیانس در پیشرفت شرك برنامه‌هایش را به شکست کشاند. کسانی که از او آزار دیدند ماکرانه و با سرسختی با وی جنگیدند؛ آنان که مشمول الطاف او شدند روشی بی‌تفاوت اتخاذ کردند. شرك از لحاظ معنوی مرده بود و دیگر در درون خود نیروی انگیزنده‌ای برای جوانان، تسکینی برای آلام، و امیدی به زندگی اخروی نداشت. عده‌ای به آن گرویدند، اما بیشتر با چشمداشت به پیشرفت سیاسی یا سکه‌های طلای امپراطوری؛ برخی از شهرها مراسم قربانی رسمی را بازگردانند، اما فقط برای جلب مرام امپراطور؛ حتی در پسینوس، وطن کوبله، یولیانس مجبور بود به اهالی رشوه دهد تا آن مهین مام را گرامی بدارند. بسیاری از مشركان آیین شرك را مترادف وجدان خوب در لذت می‌شمردند و از اینکه

می‌دیدند یولیائوس پرهیزکارتر از مسیح است ناراضی بودند. این مرد به اصطلاح آزاداندیش متقیرترین فرد کشور بود، و حتی دوستانش همگامی با او را در پرهیزکاری باعث زحمت می‌دانستند؛ و یا اساساً شکاکانی بودند که تقریباً به طور آشکار به رب النوع‌های منسوخ او و قربانی‌های بسیارش می‌خندیدند. رسم قربانی کردن حیوانات در مذبح‌ها در شرق، و نیز در قسمتهای باختری امپراطوری، جز ایتالیا، تقریباً از میان رفته بود؛

مردم آن را يك امر ناشایسته و بیهوده می‌دانستند. یولیائوس نهضت خود را هلنیسم نامید، اما این کلمه مشرکان ایتالیا را، که هر رسم یونانی هنوز پایدار را حقیر می‌شمردند، منزجر ساخت. او بر بحث و استدلال فلسفی، که هرگز به مبانی عاطفی ایمان نمی‌رسید، زیاده از حد تکیه می‌کرد. آثار او فقط برای تحصیلکردگان قابل فهم بود، که آنها نیز قبول آن را دون شأن خود می‌دانستند؛ کیش او التقاطی مصنوعی بود که نمی‌توانست در امیدها و هوسهای مردم ریشه بدواند. حتی پیش از آنکه بمیرد، شکستش آشکار بود؛ و ارتشی که او را دوست می‌داشت و در مرگش سوگواری کرد يك تن مسیحی را برای جانشینی او برگزید.

V - پایان سفر

آخرین رؤیای بزرگ او رقابت با سوروس و ترایانوس بود: می‌خواست پرچم روم را در پایتخت‌های ایران برافرازد و يك بار برای همیشه تهدید ایران را نسبت به امنیت امپراطوری روم پایان دهد. با شوقی وافر ارتش خود را بیاراست، افسران خویش را برگزید، دژهای مرزی را مرمت کرد، و در شهرهایی که در مسیر او به سوی پیروزی محتمل واقع شده بودند خواربار آماده کرد. در پاییز ۳۶۲ به انطاکیه رفت و نیروهای خود را گردآورد. بازرگانان شهر از ورود سپاهیان برای بالا بردن قیمت‌ها استفاده کردند؛ مردم زبان به شکوه گشودند که «همه چیز فراوان، اما گران است». یولیائوس سران سوداگران را خواست و به آنان تکلیف کرد که بر سودجویی خود لگام زنند؛ سران مزبور وعده دادند که چنان کنند، اما به عهد خود وفا نکردند. سرانجام یولیائوس «بهای عادلانه‌ای برای تمام کالاهای تعیین و اعلام کرد». شاید برای پایین آوردن قیمت‌ها بود که او چهار صد هزار کیل غله از دیگر شهرهای سوریه و مصر به آنجا وارد کرد. بازرگانان اعتراض کردند که قیمت‌های تعیین شده از طرف یولیائوس سود بردن را غیرممکن می‌کند؛ آنگاه مخفیانه غله وارد شده را خریدند و آن را همراه با کالاهای خود به شهرهای دیگر بردند؛ بدین گونه، مردم انطاکیه ناگاه خود را صاحب پول زیاد اما بی‌آنوقه یافتند. پس، مردم یولیائوس را به سبب مداخله‌اش به باد مذمت گرفتند. بذله‌گویان انطاکیه ریش او، و نیز ستایشش از خدایان مرده را، مسخره می‌کردند. او در جزوه‌ای به نام متنفران از ریش به آنان پاسخ داد، اما نوشته او از حیث شکوه و طنز چندان برازنده يك امپراطور نبود. او در این نوشته، به طعنه و کنایه، از بابت ریشش عذرخواهی می‌کرد و مردم انطاکیه را به سبب جسارت، سبکسری، اسراف، فساد اخلاقی، و بی‌علاقگی نسبت به خدایان یونان مورد عتاب قرار می‌داد. پارک مشهور دافنه، که زمانی معبد مقدس آپولون بود، به يك تفریحگاه تبدیل گشته بود؛ یولیائوس فرمان داد تا تفریحات در آن متوقف شود و معبد احیا گردد؛ این دستور هنوز اجرا نشده بود که حریقی آن پارک را ویران کرد.

مسیحیان را مسبب این آتشسوزی می‌دانست، کلیسای اعظم انطاکیه را بست و دارایی‌های آن را مصادره کرد؛ چندین شاهد مورد شکنجه قرار گرفتند، و يك کشیش نیز محکوم به مرگ شد. تنها مایه تسلی امپراطور در انطاکیه «جشن خرد» او با لیانیوس بود.

سرانجام ارتش آماده شد، و در مارس ۳۶۳ یولیائوس لشکرکشی خود را آغاز کرد. نیروهای خود را از فرات و سپس دجله گذرانید؛ ایرانیان را، که شروع به عقب‌نشینی کرده بودند، دنبال کرد، اما از شیوة جنگی «زمین برشته» آنان، که حین عقب‌نشینی خرمنها را آتش می‌زدند، به ستوه آمد و پیشرویش تقریباً متوقف شد؛ سربازانش هر از چند گاه به مرز قحطی و گرسنگی می‌رسیدند. در این جنگ طاقتفرسا امپراطور

بهترین خصال فرماندهی خویش را ظاهر ساخت؛ در سختی‌ها با مردانش شریک بود؛ از جیره مختصری به قدر جیره آنها، و حتی کمتر، استفاده می‌کرد؛ در گرما پیاده راه می‌رفت و از نهرها می‌گذشت؛ و در همه نبردها در صف اول می‌جنگید. در میان اسیران او زنان جوان و زیبایی ایرانی بودند، اما او خلوت آنان را حرمت می‌کرد و به هیچ کس اجازه نمی‌داد به آنان دست یازد. تحت رهبری شایسته او، نیروهایش تا دروازه‌های تیسفون پیش راندند و آن را محاصره کردند، اما ناتوانی در تهیه خواربار به عقب‌نشینی مجبورشان کرد. شاپور دوم دو تن از نجایای ایران را برگزید، بینشان را برید، و فرمان داد تا به عنوان فراری به اردوی روم روند و از این ظلم فاحش بنالند و یولیانس را به بیابان کشانند. آن دو اطاعت کردند؛ یولیانس به آنان اعتماد کرد و با ارتش خود به دنبالشان ۳۴ کیلومتر در بیابانی بی آب و علف پیش رفت. وقتی که می‌خواست سربازان خود را از این دام درآورد، مورد حمله نیرویی از ایرانیان واقع شد. این حمله دفع شد و ایرانیان گریختند. یولیانس، بی توجه به زره نداشتن خود، در پیشاپیش سربازان خویش به تعاقب آنان پرداخت. زوبینی به پهلویش انداخته شد و جگرش را شکافت. از اسب به زیر افتاد و به چادر برده شد. پزشکانش او را آگاه کردند که چند ساعتی بیش به پایان عمرش نمانده است. لیانیوس مدعی بود که زوبین به دست یک فرد مسیحی پرتاب شده است، و بعداً هم مشاهده نشد که هیچ کس از سپاهیان ایرانی آن جایزه‌ای را که برای کشتن امپراتور تعیین شده بود مطالبه کند. برخی از مسیحیان نیز، مانند سوزومن، بر گفته لیانیوس صحه گذاشتند و آن قاتل را «که به خاطر خدا و دین آن عمل دلیرانه را انجام داده بود» ستودند. آخرین صحنه حیات یولیانس (۲۷ ژوئن ۳۶۳) به آن سقراط و سنکا همانند بود. آمیانوس می‌گوید:

یولیانس، در حالی که در بستر غنوده بود، دوستان اندوهگین خود را مخاطب ساخت و گفت: «دوستان! بسیار بهنگام وقت آن رسیده است که این زندگی را ترک گویم، و شادم از اینکه جان را بنا به خواست طبیعت به آن باز می‌گردانم. ... تمام حاضران گریستند و او، که حتی در آن هنگام هنوز سیطره خود را حفظ کرده بود، آنان را ملامت کرد و گفت شایسته نیست در مرگ فرمانروایی که برای یگانگی با آسمان و ستارگان فرا

خوانده شده است سوگواری کنند. چون این کلمات آنان را ساکت ساخت، او با فیلسوفان - ماکسیموس و پریسکوس - به بحث بفرنجی درباره منزلت روح پرداخت. ناگهان زخم پهلویش باز شد، فشار خون نفسش را گرفت، و پس از نوشیدن جرعه‌ای آب سرد که خواسته بود آرامی جان سپرد. به هنگام مرگ سی و دو سال داشت.

ارتش روم، که هنوز در خطر بود، فرماندهی لازم داشت، و سرانش یولیانس، رئیس گارد امپراتوری، را به این سمت برگزیدند. امپراتور جدید، با برگرداندن چهار ساتراپ از پنج ساتراپی که دیوکلتیانوس هفتاد سال پیش از ایران گرفته بود، با آن کشور صلح کرد. یولیانس هیچ کس را تحت پیگرد و آزار قرار نداد، اما فوراً حمایت دولت را از معابد مشرکان به کلیسا منتقل کرد. مسیحیان انطاکیه با شادمانی عمومی مرگ امپراتور مشرک را جشن گرفتند. مع هذا، اکثر سران پیروزمند مسیحی به مسیحیان سفارش کردند که جفاهاي گذشته را فراموش کنند. باید یازده قرن می‌گذشت تا هلنیسم بتواند بار دیگر فرصتی برای ابراز وجود بیابد.

فصل دوم

پیروزی بربرها

I - مرز تهدید شده

ایران فقط يك بخش از مرز شانزده هزار كيلومتری روم را تشکیل می‌داد. در طول این مرز، امپراطوری روم، متشکل از دهها ملت، در هر نقطه و هر لحظه در معرض تهاجم اقوامی بود که تمدن به فسادشان نگشیده بود ولی در ضمن در حسرت استفاده از ثمرات آن بودند. ایرانیان خود برای روم مسئله لاینحلی بودند؛ آنان از ایام پیشین نیرومندتر می‌شدند نه ضعیفتر، چندانکه می‌رفتند تا بزودی تقریباً تمام سرزمینی را که داریوش اول هزار سال پیش در تصرف داشت دوباره تسخیر کنند. در باختر ایران اعراب می‌زیستند که بیشتر بدویانی بینوا بودند؛ در آن زمان حتی با تدبیرترین زمامداران هم از این فکر که روزی این بادیه نشینان تیره روز نیمی از امپراطوری روم و تمام ایران را تسخیر کنند به خنده می‌افتادند. در جنوب ایالات رومی در افریقا، حبشیه، لیبیاییه، بربرها، نومیدیاییه، و مورها بودند که، با صبر توأم با خشم، انتظار در هم ریختن نیروی نظامی یا قدرت اخلاقی امپراطوری را می‌کشیدند. اسپانیا، در پس کوههای صعب العبورش، و در پناه دریا‌هایی که از هر سو احاطه‌اش کرده و مایه حفاظتش بودند، از لحاظ امپراطوری روم امن و پایدار به نظر می‌رسید و هیچ کس گمان نمی‌برد که در قرن چهارم به تصرف ژرمنها، و در سده هشتم به تملک مسلمانان درآید. گل اکنون از حیث نظم و ثروت، و از لحاظ شعر و نثر لاتینی، بیش از ایتالیا مایه مباحات امپراطوری روم بود؛ اما در هر نسلی مجبور بود در برابر توتونها، که زنانشان بارورتر از مزار عشان بودند، از خود دفاع کند. مستملکه روم در بریتانیا نیز مدام در معرض تهدید سکوتها و پیکتها در باختر و شمال، و حملات دزدان دریایی نورس و ساکسون در باختر و جنوب بود، و امپراطوری امکان آن را نداشت که بیش از يك پادگان کوچک به دفاع از آن اختصاص دهد.

کشور جنگ را راحت تر از کشاورزی می‌دانستند و چپاول کرانه‌های بیگانه را برای پر کردن شکمهای گرسنه و یا روزهای فراغت خویش شغل شریفی می‌پنداشتند. گوتها ادعا می‌کردند که وطن دیرینشان جنوب سوئد و جزایر آن بوده است؛ شاید آنان بومی حوالی رود ویستول می‌بودند؛ به هر حال، قسمتی از این طایفه به نام ویزگوتها به سوی جنوب، به طرف رود دانوب، و قسمت دیگری به نام اوستورگوتها میان رودهای دنیستر و دون گسترش یافتند. در قلب اروپا، در محدوده میان رودهای ویستول و دانوب و راین، طوایف بی‌آرامی زندگی می‌کردند که بعدها موجب تغییر نقشه اروپا و تجدید نام ملتهای آن شدند. این طوایف عبارت بودند از: تورینگنیه، اهالی بورگونی، آنگلها، ساکسونها، جوتها، فریزیاییه، گپیدها، کوادیه، واندالها، آلمانها، سوئبها، لومباردها، و فرانکها. در برابر این امواج نژادی، امپراطوری روم جز در بریتانیا هیچ دیوار دفاعی نداشت، و تنها دژها یا پادگانهای پراکنده در طول راهها یا رودهایش حدود مرزهای قلمرو آن را مشخص می‌ساختند. بالا بودن میزان زاد و ولد در خارج، و بالا بودن سطح زندگی در داخل آن، مهاجرت یا تجاوز به امپراطوری را امری مقدر می‌ساخت. همان گونه که امروز امریکای شمالی [از لحاظ مهاجرت خارجیان به آن] چنین وضعی را داراست.

روایتی که این طوایف ژرمن را «بربر» می‌خواند شاید احتیاج به کمی تعدیل دارد. یقیناً قصد رومیان و یونانیان از بربر (barbari) خواندن آنان ستایش و تمجید نبوده است. شاید این واژه برادر واژه سانسکریت واروارا (varvara) بود که به معنای هرزه خوی بیفرهنگ است؛ این واژه، با يك تغییر صورت، بار دیگر به شکل بربر (berber) به کار رفت. اما تماسی که ژرمنها طی پنج قرن تجارت و جنگ با فرهنگ رومی حاصل کرده بودند بی نتیجه نبود. مدتها پیش از قرن چهارم، ژرمنها نوشتن و حکومت کردن طبق قوانین ثابت را از رومیان اقتباس کرده بودند. اگر فرانکهای مروونژی را مستثنا سازیم، اخلاقیات جنسی آنان بسیار برتر از اخلاقیات جنسی یونانیان و رومیان بود. آنان گرچه فاقد نزاکت و حسن آداب مردم با فرهنگ بودند، اما غالباً رومیان را از رشادت، مهمان نوازی، و شرافتمندی، خود شرمند می‌ساختند. آنان نیز بیرحم و ستمگر بودند، اما نه چندان بیش از رومیان؛ شاید حتی برایشان شگفت می‌نمود که قانون رومی شکنجه مردان آزاد را برای گرفتن اعتراف یا شهادت مجاز می‌دانست. آنان تا سر حد آشفته‌گی فردگرا بودند، حال آنکه رومیان اکنون به نظم

اجتماعي و آرامش خو کرده بودند. قشرهاي بالاتر تا حدي ادبيات و هنر را ارج مي‌نهادند؛ ستيليکو، ريکيمر، و ساير ژرمنها كاملاً وارد زندگي فرهنگي روم شده بودند و لاتيني را چنان مي‌نوشتند كه سوماخوس اذعان مي‌كرد از آن لذت مي‌برد. به طور كلي، متجاوزان [به امپراطوري روم]، و بالاتر از همه گوتها، آن قدر تمدن داشتند كه تمدن رومي را بالاتر از آن خود شمردند و بيشتر متوجه تحصيل آن باشند تا تخريبش؛ مدت دو قرن آنان توقعي بيش از اجازه ورود به امپراطوري و بهره گرفتن از زمينهاي بلااستفاده‌اش نداشتند، و فعالانه در دفاع از آن شركت مي‌كردند. اگر ما باز هم در طول كتاب به قبائل ژرمن قرنهاي چهارم و پنجم «بربر» اطلاق كنيم، فقط به حكم تسليم به عادت و سنت است، و آن هم با ذكر اين مقدمات و ابراز معذرت.

در جنوب دانوب و كوههاي آلپ قبائلي كه نفوشان بسرعت فزوني مي‌گرفت، با مهاجرت صلح‌آمیز، و حتي دعوت امپراطور، وارد قلمرو روم شده بودند. آوگوستوس سياست اسكان بربرها را در داخل مرزهاي امپراطوري آغاز کرده بود تا نواحي و صفوف خالي لژیونهاي رومي را، كه روميان نابارور و غيرجنگجو ديگر نمي‌توانستند تكميل كنند، پر سازند؛ آورليوس، آورليانوس، و پروبوس همين رويه را ادامه دادند. تا آخر قرن چهارم، ساكنين ايالتهاي بالكان و گل خاوري عمدتاً ژرمن شده بودند؛ وضع ارتش روم نيز چنين بود؛ بسياري از مقامات عالي سياسي و نظامي در دست توتونها بود. سابقاً امپراطوري روم اين عناصر را رومي کرده بود؛ حال اين مهاجران روميان را «بربر» مي‌كردند. روميان كمكم به پوشيدن نيتمنه‌هاي پوستي به سبك بربرها روي آوردند، موي خود را به روش آنان دراز كردند، و برخي از روميان حتي به پوشيدن شلوار پرداختند و بدین گونه موجب صدور فرمانهاي شديدالحن امپراطور شدند (۳۹۷، ۴۱۶).

فكر حمله بزرگ به قلمرو امپراطوري روم اصلاً از جلگه‌هاي مغولي دور دست مايه گرفت. قبائل شيونگ – نو، يا هيونگ – نو، يا هونها، كه شاخه‌اي از نژاد توراني بودند، در قرن سوم ميلادي منطقه شمال درياچه بالخاش و درياي آرال را اشغال كردند. به گفته جوردانس، سلاح عمده آنان قيافه و هيئت جسمانيشان بود.

با وجنات ترسناك خود هراسي عظيم در دل همه مي‌انداختند، حتي كماني كه شايد در جنگجويي دست كمی از آنان نداشتند. با آن چهره تيرمگون رعب آورشان، با سر بدرختي كه به توده گوشتي بيشكل مانند بود، و با آن چشمان ريزي كه به تنگي سوراخ سوزن بود باعث مي‌شدند دشمنان از وحشت پا به فرار گذارند. نسبت به فرزندان خود از همان بدو تولد بيرحم هستند، زيرا گونه‌هاي اولاد نكور خود را پيش از آنكه لب به شير باز كنند با شمشير مي‌برند تا تحمل زخم را از همان ابتدا به آنها بياموزند. از اين رو ديگر ريش در نمي‌آورند و به جاي آن نشانه زخم شمشير دارند. قامتشان کوتاه است و حرکاتشان چابك؛ سواركاراني ماهرند و در استفاده از تير و كمان قابل؛ شانه‌هايي پهن دارند و گردني محكم كه همواره از فرط غرور چون خدنگ است.

جنگ صنعتشان بود و گاوچراني تفريحشان. بنا به ضرب‌المثلي، «كشورشان پشت اسب است». آنان كه بر اثر بيحاصلي زمينهايشان و فشار دشمنان شرقيشان از سرزمين خود رانده شده بودند، در حدود سال ۳۵۵، مسلح به تير و كمان، و مجهز به دليري و سرعت، به درون روسيه پيشروي كردند، بر آنها پيروز شدند و آنها را در خود مستحيل ساختند؛ از ولگا گذشتند (۳۷۲؟) و در اوكرائين به اوستروگوتهاي تقريباً متمدن هجوم بردند. ارماناريك، پادشاه صد ساله اوستروگوته، با دلاوري جنگيد، اما شكست خورد و مرد، و يا به قول بعضي خود را كشت. بخشي از اوستروگوته تسليم شدند و به هونها پيوستند؛ بخشي از آنها به مغرب، به خاك ويزيگوته در شمال رود دانوب، گريختند. يك ارتش ويزيگوته در كرانه رود دنيستر با هونهاي مهاجم مصاف داد و مغلوب شد؛ باقيماندگان اين ارتش از مقامات رومي در ساحل دانوب تقاضاي عبور از رود و سكونت در مونسيا و تراكيا را كردند. امپراطور والنس پيام فرستاد كه تقاضاي آنان اجابت مي‌شود، مشروط بر آنكه اسلحه خود را تسليم كنند و جوانان خويش را به عنوان گروگان واگذارند. ويزيگوته از دانوب گذشتند و مورد غارت بيشرمانه صاحبمنصبان و سپاهيان امپراطوري قرار گرفتند؛

دختران و پسرانشان به بردگی رومیان شهوتران درآمدند؛ اما مهاجران، با دادن رشوه‌ای کلان، اجازه یافتند که سلاحهای خود را نگاه دارند. خواربار به قیمت بسیار گزافی به آنان فروخته می‌شد، چندانکه گوت‌های گرسنه مجبور بودند در ازای یک تکه گوشت یا یک قرص نان، ۴،۵ کیلو نقره یا یک برده بدهند؛ سرانجام، گوت‌ها ناچار شدند، برای رهایی از گرسنگی، کودکان خویش را به بردگی بدهند. هنگامی که نشانه‌هایی از شورش در ایشان پدیدار شد، سردار رومیان پیشوای آنان، فریتیگرن، را به ضیافتی خواند و قصد کشتن او کرد. فریتیگرن گریخت و گوت‌های ناامید و ناراضی را به جنگ برانگیخت. آنان غارت کردند و سوزاندند و کشتند، تا آنجا که گرسنگی و خشمشان تمام تراکیا را به بیغوله‌ای مبدل کرد. والنس از شرق به سوی گوت‌ها شتافت و با سپاه ضعیفش، که بیشتر از بربرهایی تشکیل می‌شد که در خدمت ارتش روم بودند، در جلگه‌های آدریانوپل با آنها مصاف داد (۳۷۸). نتیجه این نبرد، به قول آمیانوس «فاجعه‌آمیزترین شکستی بود که از زمان نبرد کانای (۵۹۴ سال پیش از آن) به رومیان وارد شده بود». سواره نظام گوت‌ها بر پیاده نظام چیره شد، و از آن پس تا قرن چهاردهم ستراتیژی و تاکتیک سواره نظام بر فن رو به زوال جنگ حکمفرما بود. دو سوم ارتش روم به هلاکت رسید، خود والنس سخت مجروح شد؛ گوت‌ها کلبه‌ای را که او در آن پناه گرفته بود آتش زدند، و امپراطور و ملازمانش در میان شعله‌های آتش جان سپردند. گوت‌های پیروزمند رو به قسطنطنیه آوردند، اما نتوانستند در تشکیلات دفاعی شهر، که از طرف دومینیکا - بیوه والنس - سازمان یافته بود، رسوخ کنند. ویزیگوت‌ها، که اکنون اوستروگوت‌ها و هونها هم، پس از گذشتن از دانوب بیدفاع، به آنها پیوسته بودند، تمامی بالکان را، از دریای سیاه تا مرزهای ایتالیا، با خیال آسوده تطاول کردند.

II - امپراطوران نجانبخش: ۳۶۴-۴۰۸

در این بحران، امپراطوری روم باز هم فرمانروایان لایقی بار آورد. پس از مرگ یوویانوس، ارتش و سنا سلطنت را به والنسینیانوس سپرده بودند، که سربازی بود ساده و خشن، با خصالی شبیه و سپاسیانوس. وی با موافقت مجلس سنا برادر کهنتر خود، والنس، را به عنوان آوگوستوس و امپراطور به فرمانروایی بر شرق منصوب کرده و خود امپراطوری ظاهرأ خطرناکتر غرب را برگزیده بود. وی مرزهای ایتالیا و گل را دوباره مستحکم ساخت، ارتش را نیرومند و با انضباط کرد، و ژرمن‌های متجاوز را دوباره به آن سوی راین عقب راند. از پایتخت خویش در میلان فرامینی مبنی بر منع کودک‌کشی، تأسیس دانشکده‌ها، بسط معالجات پزشکی دولتی در رم، تقلیل مالیاتها، اصلاح مسکوکات تقلیل ارزش یافته، جلوگیری از فساد سیاسی، و اعلام آزادی عقیده و عبادت برای عموم صادر کرد. او نقایص و ضعفهایی نیز داشت؛ نسبت به دشمنان ستمگر و بیرحم بود؛ و اگر گفته سوکراتس تاریخ‌نویس را باور کنیم، دوگانی را قانونی کرد تا مجوزی داشته باشد برای ازدواج با یوستینا، دختری که شرح سخاوتمندانه زیباییش را از دهان همسر خود شنیده بود. مع هذا، مرگ زودرس والنسینیانوس (۳۷۵) برای روم فاجعه‌ای به شمار می‌رفت. پسرش، گراتیانوس، حکومت او بر امپراطوری غرب را به میراث برد و یک یا دو سال به رسم پدر زندگی کرد، سپس به خوشگذرانی و شکارورزی پرداخت و زمام دولت را به صاحب‌منصبان فاسدی واگذاشت که به هر شغل و هر حکمی چوب حراج می‌زدند. سرداری به نام ماکسیموس سلطنت او را برانداخت و به ایتالیا تجاوز کرد تا جانشین و نابرداری گراتیانوس، والنسینیانوس دوم، را خلع کند و خود به جای او نشیند؛ اما امپراطور جدید شرق، تئودوسیوس اول کبیر، به سوی مغرب پیش راند، آن غاصب را مغلوب کرد، و والنسینیانوس جوان را در میلان بر تخت سلطنت مستقر ساخت (۳۸۸).

تئودوسیوس اسپانیایی بود. در اسپانیا، بریتانیا، و تراکیا لیاقت خود را در فرماندهی بروز داده بود، گوت‌های فاتح را ترغیب کرده بود که به جای جنگیدن با ارتش او به آن بپیوندند؛ با هر گونه خردمندی، جز رواداری دینی، بر ایالات شرقی حکومت کرده بود؛ و نیمی از جهان به او که وجنات نیکو و ابهت شاهوار، زودخشمی و زودرحمی، و پاکی در قانونگذاری و پایداری در اصیل آیینی را یکجا جمع داشت، با احترام و اعجاب می‌نگریست. هنگامی که زمستان را در میلان می‌گذراند، اغتشاشی در تسالونیکا رخ داد که نظایرش در آن زمان زیاد دیده می‌شد. فرماندار آنجا، که بوتریک نام داشت، گردونه ران محبوبی را

به جرم فجور مفتضحانه‌اش زندانی کرده بود. اهالی شهر خواستار آزادی وی شدند. بوتریک از اجابت این تقاضا

و مثله کردند. و اندامهای بریده شده آنان را به منزله علایم پیروزی در کوچه‌ها به نمایش گذاردند. خبر این شورش ناگهانی تئودوسیوس را به خشم آورد. او فرمانهایی محرمانه مبنی بر مجازات تمامی اهالی شهر فرستاد. مردم برای تماشای بازیهای ورزشی به هیپودروم دعوت شدند؛ سربازان، که قبلاً پنهان شده بودند، بر سرآنان ریختند و هفت هزار مرد و زن و کودک را کشتند (۳۹۰). تئودوسیوس فرمان دیگری برای تخفیف مجازات فرستاد، اما بس دیر شده بود.

جهان مسیحی از این انتقام وحشیانه به هیجان آمد؛ قدیس آمبروسیوس، که اسقفیه میلان را با تقوای شدید مسیحی اداره می‌کرد، به امپراتور نوشت که وی دیگر نمی‌تواند مراسم قداس را در حضور او به جای آورد، مگر آنکه او نزد همه مردم از جنایت خود استغفار کند. امپراتور، گرچه باطناً از کرده خود نادم بود، نمی‌خواست حیثیت مقام خویش را در انظار عموم خوار سازد. کوشید تا وارد کلیسای جامع شود، ولی آمبروسیوس شخصاً راه بر او بست. تئودوسیوس پس از هفته‌ها کوشش بیهوده تسلیم شد؛ نشانهای امپراتوری را از جامه خود برگرفت؛ مانند یک تائب خاضع، وارد کلیسا شد و از خدا تمنا کرد که گناهانش را ببخشد (۳۹۰). این واقعه یک فتح و شکست تاریخی در جنگ میان کلیسا و دولت بود.

هنگامی که تئودوسیوس به قسطنطنیه بازگشت، والنتینیانوس دوم، که جوانی بیست ساله بود، از عهده حل مسائلی که دچارشان بود برنیامد. کاردارانش او را فریفتند و امور را در کف بی‌کفایت خود گرفتند. رئیس قوای چریک او، آربوگاست، مشرک فرانکی، در گل قدرت امپراتوری را به دست گرفت؛ والنتینیانوس وقتی به وین رفت تا بر حق سلطنت خویش پای فشارد، کشته شد (۳۹۲). آربوگاست، که سرسلسله «شاه ترشان» بربر بود، دانشپژوه ملایم و ضعیف‌النفسی به نام ائوگنیوس را به امپراتوری غرب برگزید. ائوگنیوس مسیحی بود، اما چندان با فرقه‌های مشرک در ایتالیا انس و الفت داشت که آمبروسیوس ترسید مبادا این یکی نیز یولیانوس دیگری از آب درآید. تئودوسیوس با سپاهی متشکل از گوتها، آلانها، قفقازیه‌ها، ایبریها، و هونها دوباره راه غرب در پیش گرفت تا شرعیات و اصالت آیین را باز گرداند. در میان سردارانش یکی گایناس گوت بود که بعدها قسطنطنیه را فتح کرد، یکی ستیلیکوی واندال که از رم دفاع کرد، و دیگر آلاریک گوت که آن را تاراج کرد. در یک نبرد دو روزه در نزدیکی آکویلیا، آربوگاست و ائوگنیوس شکست خوردند (۳۹۴)؛ ائوگنیوس توسط سربازان خود تسلیم شد و به قتل رسید؛ آربوگاست خودکشی کرد. تئودوسیوس پسر یازدهساله خود، هونوریوس، را احضار کرد و او را به امپراتوری غرب برگزید و پسر هجدهساله خود، آركادیوس، را شریک خود در امپراتوری شرق کرد. آنگاه، فرسوده از نبردهای خود، در میلان، به سن پنجاهسالگی، چشم از جهان فرو بست (۳۹۵). امپراتوری که او بارها اتحادش را تجدید کرده بود دوباره منقسم شد و، جز مدت کمی در سلطنت یوستینیانوس، دیگر هرگز وحدت نیافت.

پسران تئودوسیوس مردان ضعیف زن‌صفتی بودند که در امن و امان نازپرورده شده بودند. گرچه اخلاقشان تقریباً همان قدر عالی بود که نیاتشان، لیاقت رهبری کشور در طوفان حوادث نداشتند، و بزودی زمام امور و اداره سیاست را به وزیران خود سپردند: در شرق به روفینوس فاسد و بخیل، و در غرب به ستیلیکوی توانا اما لاقید. در ۳۹۸، این واندال اشرافی ترتیب ازدواج دخترش ماریا را با هونوریوس داد، به این امید که پدرزن امپراتور فعلی و پدر بزرگ امپراتور آینده باشد. اما هونوریوس همان‌طور که از قید عقل آزاد بود، از میل جنسی نیز بهره‌ای نداشت؛ وقت خود را با مهر بسیار صرف تغذیه ماکیان امپراتوری می‌کرد، و ماریا، پس از آنکه ده سال همسر او بود، دوشیزه درگذشت.

تئودوسیوس گوتها را در لشکرکشیهای خود استخدام کرده و بدیشان، به عنوان متفق، اعانه سالانه‌ای پرداخت کرده و بدین ترتیب آرامشان ساخته بود. جانشین او از دادن این اعانه دریغ ورزید، و ستیلیکو

سربازان گوت خود را مرخص کرد. آن جنگجویان بیکار در پی پول و حادثه بودند، و پیشوای جدیدشان، آلاریک، هر دو را با مهارتی برتر از سیاست و هنر جنگی رومیان برای آنان فراهم کرد؛ از اتباع خود پرسید که چرا گوت‌های مغرور و نیرومند باید مزدور رومیان و یونانیان فرسوده و عاجز باشند، چرا نباید، با سود جستن از دلاوری و سلاح‌های خود، از امپراطوری رو به زوال سرزمینی برای خود منتزع سازند؟ در همان سال مرگ تنودوسیوس، آلاریک تقریباً تمام گوت‌های تراکیا را به یونان هدایت کرد، از تنگه ترموپیل بلامانع گذشت، در راه خویش همه مردانی را که نشان برای عملیات جنگی مناسب بود کشت، زنان را به اسارت برد، پلوپونز را غارت کرد، معبد دمترا در آتن را در آتش گرفت و فقط در ازای دریافت فدیهای برابر با قسمت اعظم ثروت منقول شهر از این غارت مستثنا کرد (۳۹۶). ستیلیکو به نجات یونان شتافت، اما پس‌دیر؛ گوت‌ها را در موضع غیر قابل دفاعی گیر انداخت، ولی چون وقوع آشوبی در افریقا بازگشتش را به غرب ایجاب می‌کرد، با آنان عقد صلح بست. آلاریک با آرکادیوس، که به وی رخصت داد اتباعش را در اپیروس سکنا دهد، و پیمان اتحاد امضا کرد. مدت چهار سال صلح در امپراطوری حکمفرما بود.

در آن سالها بود که سونسیوس کورنلای، که نیمه اسکف مسیحی و نیمه فیلسوف مشرک بود، در خطابه‌ای در محضر دربار تجملدوست آرکادیوس در قسطنطنیه، با وضوح و فصاحت، راه‌های چاره‌ای را که پیش پای یونان و روم قرار داشت تشریح کرد، وی می‌پرسید که اگر مردم همچنان از رفتن به خدمت نظام اجتناب کنند و دفاع کشورشان را به مزدوران استخدام شده از اقوامی که خود مایه تهدید امپراطوری هستند واگذارند، امپراطوری چگونه می‌تواند دوام یابد؟ و پیشنهاد کرد که به تناسایی و تجمیل پایان داده شود و، از طریق نامنویسی داوطلبانه یا نظام اجباری، ارتشی از شارمندان تشکیل شود که به

بجنگ، آنگاه از آرکادیوس و هونوریوس خواست که به پا خیزند، اقوام جسور را در داخل امپراطوری سخت بکوبند و آنان را به کنام‌های خود در آن سوی دریای سیاه، دانوب، و راین برانند. درباریان خطابه سونسیوس را به عنوان نطقی فصیح و روان ستودند و به سور و سرور معمول خود بازگشتند. در این ضمن، آلاریک اسلحه‌سازان اپیروس را مجبور کرد که برای جنگجویانش مقدار زیادی نیزه، شمشیر، خود، و سپر بسازند.

در سال ۴۰۱، آلاریک به ایتالیا حمله برد و در سر راه خود همه چیز را غارت کرد. هزاران تن به میلان و راونا پناهنده شدند و سپس به رم گریختند، کشاورزان به شهرهای بارودار روی آوردند، و اغنیا هر آنچه اموال منقول داشتند برگرفتند و دیوانه‌وار آهنگ جزایر کرس، ساردنی، و سیسیل کردند. ستیلیکو ایالات را از پادگان‌هایشان خالی کرد تا ارتشی فراهم آورد که توانایی ایستادگی در برابر سیل حمله گوت‌ها را داشته باشد؛ در بامداد عید قیام مسیح، به سال ۴۰۲، هنگامی که گوت‌ها از غارت دست شسته و به عبادت مشغول بودند، در پولنتیا بر آنها تاخت، و نبردی میان دو طرف در گرفت که نتیجه آن نامعلوم بود؛ آلاریک عقب نشست، اما به گونه‌ای تهدیدآمیز راه شهر بی‌حفاظ رم را در پیش گرفت؛ و فقط رشوة هنگفت هونوریوس او را به تخلیه ایتالیا ترغیب کرد.

به محض نزدیک شدن آلاریک به میلان، امپراطور ترسو به فکر انتقال پایتخت خود به گل افتاد. در جستجوی محل امنی برآمد و راونا را، که باتلاق‌ها و دریاچه‌هایش از جانب زمین و سواحل کم عمقش از سوی دریا آن را غیرقابل نفوذ می‌ساخت، مناسب منظور یافت. اما وقتی سردار بربر، راداکسیوس، با یک ارتش ۲۰۰,۰۰۰ نفری مرکب از آلان‌ها و کوادی‌ها و اوستروگوت‌ها و واندال‌ها، از آلپ گذشت و به شهر رو به رشد فلورانس حمله کرد، پایتخت جدید نیز مانند پایتخت قدیم به لرزه افتاد. ستیلیکو یک بار دیگر مهارت خود را در فرماندهی نشان داد؛ آن سپاه عظیم متشکل از افراد چندین قوم را با نراتی اندک مغلوب کرد، و راداکسیوس را با زنجیر نزد هونوریوس آورد. ایتالیا دگر بار نفسی براحتی کشید، و دربار امپراطوری، با اشراف و شاهزاده خانم‌ها و اسقفان و خواجگان و سردارانش، تجمیل بازي و فساد و دسیسه‌های خود را از سر گرفت.

اولومپیوس، صدراعظم، بر ستیلیکو رشك می‌برد و به او بی‌اعتماد بود؛ او از اینکه آن سردار بزرگ با بی‌اعتنایی آشکار می‌گذاشت تا آلاریک هر بار از مهلکه بگریزد، نفرت داشت و فکر می‌کرد که در او همدلی نهانی يك ژرمن متجاوز دیگر وجود دارد؛ نسبت به رشوه‌هایی که به تحریض ستیلیکو به آلاریک پرداخته یا وعده داده شده بود اعتراض می‌کرد. هونوریوس در عزل مردی که مدت بیست و سه سال ارتشهای روم را به فتح رهنمون شده و غرب را نجات داده بود تردید داشت؛ اما وقتی اولومپیوس از ستیلیکو سعایت کرد و گفت که او می‌خواهد پسر خود را به تخت سلطنت نشاند، آن جوان ترسو با قتل سردار

فوراً يك جوخه سرباز فرستاد تا فرمان او را اجرا کند. یاران ستیلیکو می‌خواستند مقاومت کنند، اما او آنان را منع کرد و گردن خویش به شمشیر عرضه داشت (۴۰۸).

چند ماه بعد آلاریک دوباره وارد ایتالیا شد.

III - تاریخچه‌ای از ایتالیا

در اواخر قرن چهارم، امپراطوری روم غربی از لحاظ استعلا و انحطاط، زاینده‌گی و سترونی ادبی، شکوه سیاسی و انحطاط نظامی وضع بغرنجی داشت. گل رو به سعادت می‌رفت و سیادت ایتالیا را از هر حیث تهدید می‌کرد. از جمعیت تقریباً هفتاد میلیونی امپراطوری، بیست میلیون تن یا بیشتر اهل گل بودند، و حال آنکه نفوس ایتالیایی مشکل به شش میلیون نفر بالغ می‌شد؛ بقیه بیشتر شرقیانی بودند که به زبان یونانی سخن می‌گفتند؛ خود رم از سال ۱۰۰ قم شهری بود از لحاظ نژادی شرقی. زمانی رم به برکت شرق زیسته بود، همان گونه که اروپای نوین تا اواسط قرن بیستم از برکت فتوحات و مستعمرات خود می‌زیست؛ لژیونهای رومی محصولات و فلزات قیمتی چندین ایالت را به کاخها و صندوقهای هم میهنان خود کشانده بودند. حال دوران فتح به پایان رسیده و روزگار شکست آغاز شده بود. ایتالیا ناگزیر می‌بایست به منابع انسانی و مادی خود متکی باشد؛ و این منابع، به واسطه محدودیت تشکیل خانواده، قحطی، بیماریهای همه گیر، مالیات، تذبذب، و جنگ، به طرز خطرناکی تقلیل یافته بود. صنعت هرگز در آن شبه جزیره طفیلی رشد نکرده بود، و حال که بازارهای آن در شرق و غرب از دست می‌رفت، دیگر نمی‌توانست معاش شهرنشینان را، که بیشترشان با کار در دکانها و خانه‌ها درآمد ناچیزی تحصیل می‌کردند، تأمین کند. اتحادیه‌های اصناف از ناتوانی خود در فروش رأی در حکومتی سلطنتی که رأی گیری در آن امری نادر بود، رنج می‌بردند. تجارت داخلی از میان می‌رفت، راهزنی زیاد می‌شد، و شاهراههای قدیمی، گرچه کیفیت بهتری از تمام شاهراههای دیگری که تا پیش از قرن نوزدهم ساخته شد داشتند، رو به ویرانی می‌رفتند.

طبقات متوسط، که سابقاً ستون زندگی شهری را در ایتالیا تشکیل می‌دادند، اکنون در نتیجه انحطاط اقتصادی و استثمار پولی از پا در افتاده بودند. هر مالداري مشمول مالیاتی روزافزون بود که صرف نگاهداری يك دستگاه اداری رو به توسعه می‌شد که کار عمده‌اش فقط تحصیل مالیات بود. هجوگویان شکوه می‌کردند که «شماره کسانی که از خزانه کشور ارتزاق می‌کنند بیش از آن کسانی است که با پول خود آن را پر می‌سازند.» فساد مالی قسمت عمده مالیاتها را می‌بلعید؛ قوانین بیشمار برای کشف و مجازات اختلاس و سوءاستفاده از عواید و اموال دولتی وضع شد. بسیاری از مأموران بیش از حد قانونی از کم بضاعتان مالیات می‌ستاندند، و آنچه را که اضافه بر مأخذ دریافت کرده بودند به جیب خود می‌ریختند؛ در عوض،

با گرفتن رشوه، بار مالیاتی اغنیا را سبك می‌کردند. امپراطوران می‌کوشیدند تا رسم عادلانه‌ای در تحصیل مالیات برقرار سازند تا اتباع خود را از دغلبازی محصلان مصون دارند؛ و آنتینیانوس اول در هر شهر يك «مدافع شهر» منسوب کرد تا از شارمندان در برابر چپاول این سوسکپتورس (محصلین مالیاتی) دفاع

کند؛ و هونوریوس مالیات شهرهایی را که در مضیقه مالی بودند بخشود. مع هذا، اگر گفته سالویانوس را بپذیریم، برخی از شارمندان از مرز می‌گذشتند تا در قلمرو پادشاهان بربر، که هنوز کاملاً به هنر مالیات ستانی آشنا نشده بودند، زندگی کنند؛ زیرا به قول او «عمال خزانه وحشتناکتر از دشمن به نظر می‌رسیدند.»

تحت این شرایط، انگیزه تولید مثل از میان رفت و از جمعیت کاسته شد. هزاران دیگر زمین مزروعی ناکاشته ماند، و در نتیجه یک فضای خالی اقتصادی پدید آمد که با ثروت باقیمانده شهرها دست به دست هم داد و موجبات جلب بربرهای تشنه به زمین را فراهم کرد. بسیاری از دهقانان صاحب زمینی که نمی‌توانستند مالیاتهای خود را بپردازند، یا در برابر تجاوز و غارتگری از خانه‌های خود دفاع کنند، زمینهای خود را به مالکان ثروتمند یا نیرومند واگذاشتند و به رعیتی آنان درآمد؛ آنان تعهد کردند که قسمتی از محصول، کار، و وقت خود را در اختیار آنان گذارند و در عوض معاش و حفاظتشان در صلح و جنگ تأمین شود. بدین گونه، ایتالیا، که هرگز فئودالیسم کامل در آن راه نیافت، در شمار نخستین کشورهای در آمد که مقدمات فئودالیسم را فراهم ساختند. در همان زمان، فرایندی مشابه در مصر، افریقا، و گل نیز در حال شکل گرفتن بود.

بردگی بتدریج رو به زوال می‌گذاشت. در یک تمدن پیشرفته هیچ چیز نمی‌تواند با دستمزد، مواجب، یا سود متغیر مردان آزاد به عنوان انگیزه‌ای اقتصادی برابری کند. برده‌داری فقط وقتی صرفه داشت که برده ارزان و فراوان بود. از وقتی که لژیونهای رومی دیگر نتوانستند «میوه‌های» انسانی پیروزیهای خود را به روم آورند، بهای برده بالا رفته بود؛ به علاوه، چون حکومت ضعیف شده بود، بردگان باسانی می‌توانستند فرار کنند، و ضمناً برده‌داران می‌بایست از بردگان خود در زمان بیماری و پیری آنان مراقبت به عمل آورند. به همان نسبت که قیمت برده بالا می‌رفت، برده‌داران با پیش گرفتن رویه بهتری با آنان، در حقیقت از پولی که در بهایشان پرداخته بودند حفاظت می‌کردند؛ مع هذا، صاحبان برده تا حدودی قدرت مرگ و حیات مملوکان خود را داشتند، می‌توانستند از قدرت قانون برای دستگیر ساختن برده‌های فراری استفاده کنند، و امیال جنسی خود را با نر و ماده آنان، هر طور که طبع دو جنس گرایش اقتضا می‌کرد، فرو نشانند. پولینیوس پلایی چنین با تحسین از پاکدامنی خود در جوانی یاد می‌کند: «در آن هنگام من امیال خود را بسیار محدود می‌کردم ... هرگز عشق یک زن آزاد را نپذیرفتم ... و خود را با عشق کنیزانی که در خانه‌ام بودند خرسند می‌ساختم.»

ازدحام شهر در امان ماند. مع هذا، هنوز قسمت اعظم مکنات ایتالیا به رم کشانده می‌شد. آن شهر بزرگ دیگر پایتخت نبود و کمتر امپراطور به خود می‌دید، اما همچنان کانون اجتماعی و عقلی غرب به شمار می‌رفت. علاوه بر این، رم مرکز عمده آریستوکراسی جدید ایتالیا نیز بود. این آریستوکراسی مانند قدیم کاست موروثی نبود، بلکه به طور دوره‌ای عده جدیدی بر اساس میزان دارایی ملکی از سوی امپراطوران به عضویت آن برگزیده می‌شدند. گرچه سنا کمی از حیثیت، و مقدار زیادی از قدرت خود را از دست داده بود، سناتوران هنوز با شکوه و جلال می‌زیستند. مقامات مهم اداری را با شایستگی اشغال، و مخارج بازیهایی قهرمانی عمومی را از بودجه خصوصی خود تأمین می‌کردند. خانه‌هایشان انباشته بود از خدمتکاران و وسایل گرانبه؛ فرشی در خانه یکی از سناتوران ۴۰۰.۰۰۰ دلار می‌ارزید. نامه‌های سوماخوس و سیدونیوس و اشعار کلاودیوس جانب زیباتر آن زندگی شاهوار، یعنی فعالیت‌های اجتماعی و فرهنگی، خدمت صمیمانه به کشور، دوستی خوشخویانه، وفاداری زناشویی، و لطف مهر پدری، را آشکار می‌کنند.

در قرن پنجم کشیشی از اهالی مارسسی تصویری نه بدین حد جذاب از اوضاع ایتالیا و گل رسم می‌کند. کتاب سالویانوس به نام در باب حکومت الاهی (حدود ۴۵۰ م) از همان مسائلی بحث می‌کند که موجب تدوین مدینه الاهی آوگوستینوس و تاریخ علیه مشرکان اوروسیوس شد. یعنی این سؤال که چگونه بدبختی‌های ناشی از تجاوزات بربرها را می‌توان با عنایت الاهی سازش داد؟ سالویانوس به این پرسش چنین پاسخ داد: «این رنجهای مجازاتی است برای استثمار اقتصادی، فساد سیاسی، و فجور اخلاقی جهان

رومی.» وی با اطمینان می‌گوید که فشاری چنین بیرحمانه از سوی اغنیا بر فقیران در میان بربرها هم یافت نمی‌شود؛ قلب یک تن بربر از دل یک نفر رومی رؤفتر است؛ و بینوایان، اگر می‌توانستند وسیله نقلیه پیدا کنند، گروه گروه مهاجرت می‌کردند تا در قلمرو بربرها زندگی کنند. این معلم اخلاق به ما می‌گوید: «در امپراطوری روم فقیر و غنی، مشرک و مسیحی در منجلابی از فساد اخلاق فرو رفته‌اند که در تاریخ سابقه ندارد؛ زنا و میخواری گناهان متداولی هستند که بس رواج دارند، و فضیلت و تقوا اسباب شوخی و مسخره‌اند، و نام مسیح حشو کفرآمیزی است در میان کسانی که او را خدا می‌خوانند.» این تاسیت ثانی می‌گوید: «سلامت و نیرو و دلیری ژرمنها، زهد ساده مسیحیت آنان، رفتار ملایم آنان با رومیان مغلوب، وفاداری آنان نسبت به یکدیگر، خویشنداریشان پیش از زناشویی و اخلاصشان در زناشویی درست نقطه مقابل احوال و اخلاق رومیان است. گایسریک، سرکرده واندالها، پس از تسخیر کارتاژ مسیحی، از روسپیخانه‌هایی که تقریباً در هر گوشه شهر وجود داشت به شگفت آمد؛ آن بیغوله‌های فساد را بست و به روسپیان اختیار داد که بین زناشویی و تبعید یکی را انتخاب کنند. دنیای رومی از لحاظ مادی رو به انحطاط است، از جهت معنوی نیز تمام فضایل اخلاقی را از دست داده و دفاع خود

را به اجنبیان مزدور وا گذاشته است. این بزدلان چگونه امید بقا دارند؟» سالیوانوس سخنان خود را چنین پایان می‌دهد: «در این اوج تجمل و سرگرمی، امپراطوری روم یا مرده است یا نفسهای آخر را می‌کشد: می‌خندد و می‌میرد.»

این تصویر سهمگینی است، و البته اغراق‌آمیز؛ فصاحت بندرت با دقت همراه است. بی‌شک در آن زمان نیز، مانند حال، تقوا با فروتنی خود را پنهان ساخته بود و میدان را به فسق، بدبختی، سیاست بازی، و جنایت داده بود. آگوستینوس نیز تقریباً یک چنین تصویر تیره‌ای با همان اهداف اخلاقی به دست می‌دهد؛ وی شکوه می‌کند که کلیساها در رقابت با رقاصه‌هایی که در تماشخانه‌ها زیباییهایی عریان خود را می‌نمایانند، غالباً خالی می‌مانند. نمایشهای ورزشی هنوز با کشتار محکومان و اسیران جنگی توأم بود تا روز خوشی برای مردم فراهم آید. از گفته سوماخوس درباره یکی از این نمایشها ما می‌توانیم ستمی را که ملازم آنها بود به گمان دریابیم. او می‌نویسد که برای آن نمایش مبلغی معادل ۹۰۰.۰۰۰ دلار خرج کرد، اما بیست و نه گلاادیاتور ساکسون، که بنا بود در میدان مسابقه بجنگند، او را فریفتند و پیش از آغاز مسابقه، در یک خودکشی دسته جمعی، یکدیگر را خفه کردند. در روم قرن چهارم ۱۷۵ روز در سال تعطیل بود، ده روز آن به مسابقه‌های گلاادیاتوری، شصت و چهار روز به نمایشهای سیرکی، و بقیه به تئاتر اختصاص داشت. بربرها از شهوت رومیان برای تماشای نبرد دیگران سود جستند و هنگامی که مردم کارتاژ و انطاکیه و تریر غرق تماشای مسابقه‌های میدانی یا سیرکی بودند، بر آنها حمله بردند. در سال ۴۰۴ یک برنامه گلاادیاتوری در روم به افتخار فتح مشکوک ستیلیکو در پولنتیا اجرا شد. خونریزی تازه آغاز شده بود که یکی از راهبان کلیسای شرق به نام تلماخوس از جایگاه تماشاگران به میان میدان جست و طلب کرد که رزم موقوف شود. تماشاگران خشمگین او را چندان سنگباران کردند که مرد؛ اما امپراطور هونوریوس، که از این صحنه به هیجان آمده بود، طی فرمانی بازیهای گلاادیاتوری را ممنوع ساخت. مسابقه‌های سیرکی تا ۵۴۹ ادامه یافت، و در آن سال، به واسطه تهی شدن ثروت شهر در جنگ با گوتها، موقوف شد.

از لحاظ فرهنگی، روم از زمان پلینی و تاسیت چنان عصر پرفعالیتی به خود ندیده بود. موسیقی سرآمد تمام هنرها بود؛ آمیانوس مارکلینوس شکوه می‌کند که موسیقی فلسفه را از صحنه خارج ساخته و «کتابخانه‌ها را به گورستان تبدیل کرده است»؛ او وصفی از ارگهای آبی غول آسا، و لیرهایی به بزرگی یک ارابه به دست می‌دهد. مدارس متعدد بودند، و به

استادانشان از دولت مواجب می‌گرفتند به دانشجویانی که از همه ایالات غربی بدانجا آمده بودند دستور زبان، علم معانی بیان، ادبیات، و فلسفه تعلیم می‌دادند، در حالی که در همان زمان بربرها، که از هر سو امپراطوری را احاطه کرده بودند، با صبر و دقت فنون جنگی را می‌آموختند. هر تمدنی میوه درخت تناور توحش است و چون از ساقه آن درخت فاصله بسیار یافت، فرو می‌افتد.

در سال ۳۶۵ يك اصیلزاده یونانی - سوری به نام آمیانوس مارکلینوس انطاکی وارد این شهر يك میلیون نفری شد. این مرد خوش پیکر سابقاً سربازی بود در بین‌النهرین، در دستگاه نظامی اورسیکینوس؛ و در جنگهای کنستانتینوس، یولیانوس، و یوویانوس فعالانه شرکت جسته بود؛ و پیش از آنکه دست به کار نوشتن زند، تجربه فراوان از زندگی کسب کرده بود. چون دوران صلح در شرق در رسید، به رم آمد و تصمیم گرفت که، با نوشتن تاریخ امپراطوری از نروا تا والنس، تألیفات لیویوس و تاسیت را تکمیل کند. وی مانند يك آلمانی که به زبان فرانسه چیز بنویسد، لاتینی را به سبکی مغلق و بغرنج می‌نوشت؛ آثار تاسیت را بسیار خوانده و مدتی دراز به یونانی سخن گفته بود. آشکارا به شرك ایمان داشت؛ یولیانوس را می‌ستود؛ و تجمل را، که به استفان روم نسبت می‌داد، تحقیر می‌کرد؛ اما با اینهمه معمولاً بیطرف بود، بسیاری از جنبه‌های مسیحیت را تحسین می‌کرد، و یولیانوس را به خاطر محدود کردن آزادی آکادمیک مذمت می‌کرد و آن را خطایی می‌دانست که «سکوتی ابدی بر آن سنگینی خواهد کرد.» او چندانکه وقت يك سرباز اجازه می‌داد به کسب دانش پرداخته بود. به اجنه و شیاطین معتقد بود؛ و در این راه حتی از نوشته‌های سیسرون، که خود همیشه مخالفش بود، برله غیبگویی شاهد می‌آورد. اما رویهمرفته مردی صریح اللهجه و شرافتمند و نسبت به همه افراد و فرقه‌ها، عادل و منصف بود. می‌گفت: «هیچ گونه مکر لغوی داستان مرا نمی‌آید، و جز وفاداری بیغش به حقیقت چیزی در آن وجود ندارد.» از ظلم و اسراف و تظاهر نفرت داشت و هر جا که به آنها برمی‌خورد، عقیده خود را آشکارا ابراز می‌کرد. او آخرین تاریخ‌نویس کلاسیک بود، و بعد از او در جهان لاتینی فقط وقایع‌نگاران بودند.

در همان رمی که آدایش به نظر آمیانوس جلف و فاسد می‌آمد، ماکروبیوس جمعی از افرادی را یافت که نه تنها ثروت بسیار داشتند، بلکه فروتن و فرهیخته و نوع‌دوست هم بودند. او در درجه اول دانش پژوهی بود دوستار کتاب و زندگی آرام؛ مع هذا، در ۳۹۹، مأموریت نمایندگی امپراطوری را در اسپانیا به عهده گرفت. تفسیر او بر رؤیای سکپیو اثر سیسرون وسیله‌ای شد برای آشنایی عموم با رازوری و فلسفه نوافلاطونی. شاهکار او، که در ۱۵۰۰ سال اخیر مورد استشهاد تقریباً تمام تاریخ‌نویسان قرار گرفته و ساتورنالیایا «جشن ساتورنوس» نام دارد، «بدایعی از ادبیات» است که مؤلف در آن حاصل ناهمگون

تحصیل و شبهای مطالعه خود را گردآورده است. وی ضمن دستبرد به مطالب کتاب اولوس گلیوس، آنها را به صورتی آراسته‌تر در شکل گفتگویی خیالی میان مردان واقعی تنظیم کرد. این مردان - پرایتکستاتوس، سوماخوس، فلاویانوس، سرویوس، و دیگران - دور هم گرد آمده‌اند تا سه روز مراسم ساتورنالیایا را با شراب و غذای خوب و گفتگوهای فاضلانه جشن بگیرند. در این جمع از دیساریوس پزشک پرسشهای طبی می‌شود، مثلاً: آیا غذای ساده بهتر است یا خوراک متنوع؟ - چرا زنان کمتر و پیرمردان بیشتر مست می‌شوند؟ - «آیا طبیعت زنان از مزاج مردان سردتر است یا گرمتر؟» در آن محفل گفتگویی درباره تقویم و تحلیلی مشروح از جنبه‌های لغوی، دستوری، شیوه‌ای، فلسفی، و انتحالی ویرژیل نیز هست؛ همچنین در مورد مجموعه‌ای از واژه‌های خوب از تمام اعصار، و درباره رساله‌ای پیرامون ضیافت‌های شایان و غذاهای کمیاب بحث می‌شود. این فاضلان شبها خود را با پرسشهای سبکتر سرگرم می‌سازند: چرا رنگ چهره ما از شرم سرخ، و از ترس سفید می‌شود؟ - چرا طاسی از فرق سر شروع می‌شود؟ - جوجه زودتر از تخم پدید آمده است یا تخم زودتر از جوجه؟ در میان این مجموعه در هم و برهم گهگاه به عباراتی باشکوه نیز برمی‌خوریم، مانند وقتی که سناتور پرایتکستاتوس از بردگی سخن می‌گوید:

من مردان را نه از روی مقامشان، بلکه به حکم آداب و اخلاقشان ارج می‌نهم؛ زیرا این از خوی ما برمی‌خیزد و آن از بخت. ... او انگلوس! تو باید دوستان خود را نه تنها در فوروم یا مجلس سنا، بلکه در خانه‌ات نیز جستجو کنی. با برده خود به نرمی و مهریانی رفتار کن، او را در گفتگوی خود شرکت ده، و حتی گاه صمیمانه با او مشورت نما. نیاکان ما با برداشتن غرور از مالک و شرم از مملوک، آن را پدر خانواده و این را عضو خانواده می‌خواندند. در این صورت، بردگانت بیش از آنچه از تو بترسند، تو را محترم خواهند داشت.

حوالی سال ۳۹۴، یکی از همین محافل شاعری را با گرمی به جمع خود پذیرفت که می‌بایست آخرین نغمه عظمت رم را بسراید. کلاودیوس کلاودیانس، مانند آمیانوس، در شرق متولد شده و یونانی را همچون زبان مادری خود تکلم می‌کرد؛ اما لاتینی را نیز ظاهراً از اوان کودکی آموخته بود، زیرا آن را خوب و روان می‌نوشت. پس از توقف کوتاهی در رم، به میلان رفت، در دستگاه ستیلیکو شغلی یافت، ملک الشعراي غیر رسمي امپراطور هونوریوس شد، و با زنی اصیل و ثروتمند ازدواج کرد، کلاودیانس همه فکر و ذکرش رسیدن به ثروت و شهرت بود، و نمی‌خواست فقیر و گمنام بمیرد. برای خوشامد ستیلیکو مدیحه‌های خوشاهنگ در شأن وی، و اشعار آتشین و هن آمیز درباره رقیبانش می‌سرود. در سال ۴۰۰ به رم بازگشت، و وقتی در یکی از اشعار خود به نام «اندر کنسولی ستیلیکو» آن شهر جاودان [رم] را ستود، بگرمی مورد استقبال واقع شد. این مدیحه او در ارزش با کلام خود ویرژیل برابر است:

کره خاک که باد بر آن گذر دارد، و وسعت آن بس فزونتر از میدان دید چشم است، و زیباییش را در عالم خیال نیز نمی‌توان تصویر کرد، و هیچ آوایی را یارای ستایش نیست، و سر زربش به ستارگان می‌ساید، و با تپه‌های هفتگانه خود یادآور هفت فلک آسمان است؛ شهری مادر جنگ و قانون که بر تمام پهنه زمین فرمان می‌راند، و کهنترین مهد عدالت است، این است شهری که از آغازی ناچیز به جهانداري رسیده، و پهنه قدرت خود را از جایی کوچک تا به پهنه شعاع خورشید گسترده است. ... تنها اوست که مقتوحان را در آغوش خود جای داده و همچون مادری مهربان، نه ملکه‌ای والجاه، نژاد انسانی را بی تبعیض زیر بال و پر گرفته است، و مغلوبان را فرا خوانده است تا شایر مندییش را بپذیرد، و تیره‌های دور افتاده را با بندهای محبت به هم پیوسته است. زیر سایه فرمانروایی صلح آمیز اوست که دنیا خانه ما شده است و ما می‌توانیم هر جا که بخواهیم زندگی کنیم، و رقتن به توله و کاوش بیشه‌های سابقاً سهمناکش برای ما فقط تفریحی است؛ به برکت اوست که همه مردمان می‌توانند از آب رون بنوشند و خود را با نهرهای اورونتس سیراب سازند. از دولت اوست که ما همه یک مردمیم.

سنای سپاسگذار در فوروم ترایانوس مجسمه‌ای برای کلاودیانس با این عنوان برپا کرد: «به والاترین شاعران» که زیبایی کلام ویرژیل را با قدرت هومر یکجا جمع دارد. پس از سرودن اشعاری به افتخار ممدوحان بخشنده دست، کلاودیانس قریحه خود را صرف هتک ناموس از پروسرپینا کرد و آن داستان کهن را با تصاویر زیبایی از زمین و دریا، و با آهنگ خوشی که یادآور حکایات عشقی یونان آن زمان است، باز گفت. در ۴۰۸ خبر یافت که ستیلیکو به قتل رسیده است و بسیاری از دوستان آن سردار دستگیر و اعدام شده‌اند. از بقیه سرگذشت او اطلاعی در دست نیست.

در رم، مانند آتن و اسکندریه، هنوز اقلیتهای قابل ملاحظه‌ای از مشرکان می‌زیستند، و هفتصد معبد مشرکان در آخر قرن چهارم هنوز برپا بود. یوویانوس و والنتینیانوس اول ظاهراً معبد‌های باز شده به امر یولیانس را نبسته بودند، کاهنان رومی هنوز (۳۹۴) در مجامع مقدس خود اجماع می‌کردند، جشنهای لوپرکالیا هنوز با همان مراسم کهن نیمه وحشیانه خود اجرا می‌شدند، و «راه مقدس» گاه و بیگاه با نعره جگر شکاف گاوانی که به سوی قربانگاه رانده می‌شدند و گویی از کشته شدن خود آگاه بودند پرطنین می‌گشت.

گرامیترین فرد در میان مشرکان نوین رم و تیوس پرایتکستاتوس، لیدر اکثریت مشرک در مجلس سنا، بود. همه مردم به فضایل او - درستی، دانش، میهن پرستی، زندگی خانوادگی شرافتمندانه - اذعان داشتند؛ برخی او را با کاتوی مهین و کینکیناتوس مقایسه می‌کردند.

دوست او سوماخوس (۳۴۵-۴۱۰) را زمان بهتر به یاد دارد. نامه‌های سوماخوس از آریستوکراسی فریبایی که در شب مرگش خود را جاودان می‌پنداشت تصویری دلکش می‌پردازد. حتی خانواده او فناپذیر می‌نمود: نیایش در سال ۳۳۰ کنسول بود، و پدرش در ۳۶۴ ضابط کل؛ خود او در ۳۸۴ ضابط کل و در ۳۹۱ کنسول بود. پسرش قاضی بود، نوه‌اش در سال ۴۴۶، نتیجه‌اش در ۴۸۵، و هر دو نبیره‌اش در ۵۲۲ به مقام کنسولی رسیدند. ثروتش عظیم بود؛ سه ویلا نزدیک رم، هفت ویلاي دیگر در لاتئیوم، پنج ویلا در

کنار خلیج ناپل، و تعداد دیگری در سایر نقاط ایتالیا داشت، چنانکه «می‌توانست به هر نقطه‌ی شبه جزیره سفر کند و همه جا در خانه خود باشد.» کسی بر این ثروت او رشک نمی‌برد، زیرا در صرف آن بخشنده دست بود؛ به علاوه، تعینات مکنّت را با دانش پژوهی، خدمات عمومی، اخلاق آراسته، و اعمال نوع‌پروانه بیشمار جبران می‌کرد. مسیحیان و مشرکان، و بربرها و رومیان در شمار دوستان وفادار او بودند. شاید پیش از آنکه میهن پرست باشد، مشرک بود؛ زیرا گمان می‌برد فرهنگی که از آن بهرمنند است و عرضه می‌دارد بستگی تام به دین قدیم دارد، و می‌ترسید سقوط این یک توأم با سقوط آن دیگری باشد. عقیده داشت که شارمند رومی با وفاداری به آیینهای کهن، خود را حلقه‌ای از آن زنجیر خواهد دانست که از زمان رومولوس تا دوران والننتینانوس به نحو شگفت‌انگیزی ادامه یافته است، و آنگاه آن شهر و تمدنش را، که در طول هزار سال آنچنان دلیرانه بنا شده است، دوست خواهد داشت. بی‌جهت نبود که همشهریان کوینتوس اورلیوس سوماخوس، در آخرین کشمکش خویش به خاطر خدایانشان، او را به نمایندگی خود انتخاب کردند.

به سال ۳۸۰، امپراتور گراتیانوس، که در نتیجه فصاحت آمبروسیوس از پیروان سرسخت اصالت آیین شده بود، پیروی از اعتقادنامه نیهیه را «برای تمام مردمی که تابع حکومت‌های رؤفانه ما هستند» اجباری اعلام کرد و پیروان مذاهب دیگر را «دیوانه و تهی مغز» نامید. در ۳۸۲، فرمان داد تا تمام اعانه‌هایی که از طرف خزانه‌داری‌های امپراطوری یا شهری برای برگزار کردن مراسم مشرکانه پرداخته می‌شد، یا در حق دوشیزگان آتشیان یا کاهنان تأدیه می‌گردید، قطع شود؛ کلیه املاک متعلق به معابد و مجامع روحانیون را مصادره کرد؛ و به مأموران خود دستور داد مجسمه پیروزی را، که آوگوستوس در سال ۲۹ ق م در سنا نصب کرده بود و تا آن زمان دوازده نسل از سناتوران در برابر آن سوگند وفاداری به امپراطور یاد کرده بودند، از آن محل بردارند. هیئتی به ریاست سوماخوس از طرف سنا مأموریت یافت تا با حجت و دلیل گراتیانوس را به اهمیت مجسمه پیروزی واقف سازد. گراتیانوس از پذیرفتن آنان سر باز زد و فرمان داد تا سوماخوس را از رم تبعید کنند (۳۸۲). در سال ۳۸۳ گراتیانوس کشته شد و سناي امیدوار گروهی را به نمایندگی خود نزد جانشین او فرستاد. نطق سوماخوس در حضور والننتینانوس دوم به

چنین استدلال کرد که شایسته نیست مراسمی دینی که هزار سال با ثبات نظم اجتماعی و حیثیت کشور بستگی داشته است با چنان شتابی برانداخته شود. گذشته از هر چیز، «چه فرق می‌کند که هر کس چه راهی را برای جستجوی حقیقت برگزیند؟ زیرا هیچ راهی به تنهایی نمی‌تواند انسان را به درک رازی چنین عظیم رهنمون شود.»

والننتینانوس جوان تحت تأثیر این خطابه واقع شد؛ آمبروسیوس می‌گوید که حتی مسیحیان شورایی امپراطوری بازگرداندن مجسمه پیروزی را توصیه کردند. اما آمبروسیوس، که به واسطه یک مأموریت سیاسی برای کشور در آنجا حاضر نبود، با نامه شدیدالحنی که برای امپراطور فرستاد بر شورا چیره شد. وی دلایل سوماخوس را یک به یک مورد بحث قرار داده و با قدرتی برابر آنها رد کرده بود. در پایان نیز تهدید کرده بود که اگر مستدعیات سنا اجابت شود، وی امپراطور را مرتد اعلام خواهد کرد. «شما ممکن است وارد کلیساها شوید، اما کشیشی در آنها نخواهید یافت تا شما را بپذیرد، یا ممکن است آنان را فقط برای جلوگیری از ورود خودتان در مدخل کلیسا ببینید.» والننتینانوس از قبول درخواست سنا امتناع ورزید.

مشرکان ایتالیا در سال ۳۹۳ دست به یک کوشش نهایی زدند و در شورشی همه چیز را باختند. اوگنیوس، امپراطور نیمه مشرک، که تنودوسیوس او را به رسمیت نشناخته بود، به این امید که در دفاع از سلطنت خود یاری مشرکان غرب را تحصیل کند، مجسمه پیروزی را به سنا باز گرداند و با تبختر اعلام کرد که پس از شکست دادن تنودوسیوس، اسبان خود را در باسیلیکاهای مسیحیان خواهد بست. نیکوماخوس فلاویانوس، داماد سوماخوس، در رأس سپاهی به یاری اوگنیوس شتافت، در شکست او سهیم شد، و خود را کشت. تنودوسیوس پیروزمندانه به رم وارد شد و سنا را مجبور ساخت تا الغای شرک را در تمام اشکال آن تصویب کند (۳۹۴). وقتی که آلاریک رم را چپاول کرد، مشرکان این خواری شهری را که زمانی

جلال شاهوار داشت به خشم خدایانی تعبیر کردند که مورد بی‌اعتنایی واقع شده بودند. جنگ شرک و مسیحیت یگانگی و قدرت روحی مردم را شکست، و وقتی که سیل هجوم به آنان رسید، فقط توانستند با نفرینهای توأم و دعا‌های جداگانه با آن مقابله کنند.

IV - سیل هجوم بربرها

پس از قتل ستیلیکو، اولومپیوس فرمان کشتن هزاران تن از پیروان او، و از جمله فرماندهان لژیونهای بربرش، را صادر کرد. آلاریک، که در پس کوه‌های آلپ منتظر فرصت بود، اکنون موقع را غنیمت شمرد. شکایت کرد که ۴۰۰۰ لیره طلایی که رومیان به او وعده کرده بودند پرداخته نشده است؛ و پیام داد که در ازای تأدیه آن مبلغ حاضر است اصلترین

گوتهای جوان را برای اثبات وفاداری آینده‌اش به گروگان بفرستد. چون هونوریوس از پذیرفتن تقاضای او امتناع کرد، او از آلپ گذشت، آکویلیا و کرمونا را غارت کرد، سی هزار تن از مزدوران ارتش روم را که از کشتار سران خود کینه به دل گرفته بودند با خود همراه ساخت، و از جاده فلامینیوسی سرازیر شد و تا باروهای رم پیش راند (۴۰۸). هیچ کس در برابر او پایداری نکرد، مگر یک راهب که او را دزد خواند؛ آلاریک با مزاح به او گفت که خداوند خود فرمان حمله به شهر را داده است. سنا، که از این حمله بس متوحش شده بود، مانند زمان هانیبال کار را به وحشیگری رساند؛ چون به بیوه ستیلیکو ظنین بود و گمان داشت که با آلاریک همدستی کرده است، او را محکوم به مرگ کرد. آلاریک این عمل را با بستن تمام راههایی که از آنها خواربار وارد شهر می‌شد پاسخ گفت. بزودی مردم به گرسنگی افتادند؛ مردان یکدیگر را و زنان کودکان خود را می‌کشتند و می‌خوردند. هیتتی نزد آلاریک فرستاده شد تا تقاضای صلح کند. آنان به وی اخطار کردند که یک میلیون رومی آماده پایداری هستند؛ آلاریک خندید و جواب داد: «علف هر چه بیشتر باشد، آسانتر درو می‌شود.» سرانجام با کراهت راضی به بازگشت شد، به شرط آنکه هر چه سیم و زر و اشیای گرانبهای منقول در شهر هست به او بدهند. فرستادگان پرسیدند: «پس در این صورت برای خود ما چه خواهد ماند؟» او با تحقیر پاسخ گفت: «جانهایتان.» رم راه ادامه مقاومت را برگزید، اما گرسنگی مردم به تسلیم و ادارش ساخت. آلاریک ۵۰.۰۰۰ پوند طلا، ۳۰.۰۰۰ پوند نقره، ۴۰.۰۰۰ تونیکای ابریشمین، ۳۰.۰۰۰ پوست، و ۳۰.۰۰۰ پوند فلفل گرفت و شهر را رها کرد.

در این ضمن، عده بیشماري از بردگان بربر از خانه‌های اربابان خود فرار کردند و به خدمت آلاریک درآمدند. یک سرکرده گوتها، به نام ساروس، انگار به جبران فرار بردگان، اردوی آلاریک را رها کرد و به هونوریوس پیوست، نیروی قابل ملاحظه‌ای از گوتها فراهم کرد و به عمده قوای بربرها حمله برد. آلاریک این حمله را نقض قرارداد متارکه تلقی کرد و بار دیگر رم را محاصره نمود. برده‌ای دروازه‌های شهر را باز کرد، گوتها به درون ریختند، و پس از ۸۰۰ سال برای نخستین بار آن شهر بزرگ به تصرف دشمن درآمد (۴۱۰). رم به مدت سه روز دستخوش غارتی وحشیانه بود، اما کلیساهای سان پیترو و سان پائولو سالم، و جان کسانی هم که در آنها پناه گرفته بودند در امان ماند. اما کنترل هونها و بردگانی که در آن ارتش چهل هزار نفری بودند امکان نداشت. صدها مرد ثروتمند کشته شدند و زنانشان مورد تجاوز قرار گرفتند و به قتل رسیدند؛ دفن نعشهایی که در کوچه‌ها ریخته بود تقریباً غیرممکن بود. هزاران اسیر گرفته شد که گالا پلاکیدیا، ناخواه‌ری هونوریوس، نیز جزو آنها بود؛ بربرها هر جا را که در آن سیم و زر می‌یافتند تصرف می‌کردند، آثار هنری را به خاطر فلز ذی‌قیمتشان ذوب می‌کردند؛ بسیاری از شاهکارهای مجسمه‌سازی و سفالگری را بردگان پیشین، که نمی‌توانستند فقر و رنجی را که موجد آن زیبایی و ثروت شده بود

منهدم کردند. آلاریک انضباط را دوباره برقرار ساخت و نیروهای خود را برای فتح سیسیل به سمت جنوب رهبری کرد، اما در همان سال به تب مبتلا شد و در کوزنتسا درگذشت. بردگان مسیر رود بوسنتو را برگرداندند تا گور وسیع و امنی برای او فراهم کنند؛ پس از دفن آلاریک، رود دوباره به بستر خود

بازگردانده شد؛ و برای پنهان داشتن آن گور، غلامانی که در آن کار رنجبار شرکت کرده بودند کشته شدند.

آتائولف (آدولف)، برادرزن آلاریک، به جای وی به پادشاهی برگزیده شد. او حاضر شد ارتش خود را از ایتالیا بیرون بکشد، مشروط بر آنکه پلاکیدیا را به ازدواجش در آورند و جنوب گل، از جمله نابون و تولوز و بوردو، را به ویزیگوتها، به عنوان متحدان روم، واگذارند تا آنان حکومت خود را در آنجا برقرار کنند. سردار جدید گوتها اعلام کرد که قصد تخریب امپراطوری روم را ندارد، بلکه می‌خواهد آن را حفظ و تقویت کند. او ارتش خود را از ایتالیا بیرون برد و، با آمیزه خردمندانه‌ای از سیاست و قدرت، قلمرو ویزیگوتها را در گل بنیان نهاد، که پایتختش تولوز بود و اسماً از امپراطوری تبعیت می‌کرد (۴۱۴). آتائولف یک سال بعد کشته شد. پلاکیدیا، که او را دوست می‌داشت، می‌خواست بیوه بماند، اما هونوریوس وی را به ژنرال کنستانتیوس اعطا کرد. پس از مرگ کنستانتیوس (۴۲۱) و هونوریوس (۴۲۳)، پلاکیدیا نایب السلطنه پسر خود والنתיانیوس سوم شد و به مدت بیست و پنج سال امپراطوری غرب را، با لیاقتی که مایه سرافرازی همجنسانش بود، اداره کرد.

واندالها، حتی در دوران تاسیت، قومی پر شمار و نیرومند بودند و قسمتهای مرکزی و شرقی پروس جدید را در تصرف داشتند. در زمان قسطنطین، این قوم به سوی جنوب، به درون هنگری، مهاجرت کرده بود. پس از شکست سختی که ارتش واندالها از ویزیگوتها خورد، بقیه آنان اجازه عبور از دانوب و ورود به خاک امپراطوری را خواستند. قسطنطین با درخواستشان موافقت کرد، و آنان به مدت هفتاد سال، با نفوسی رو به تزاید، در پانونیا ماندند. کامیابیهای آلاریک آنان را نیز به هوس انداخت؛ بیرون کشیدن لژیونها از ماورای آلپ برای دفاع از ایتالیا غرب ثروتمند را در برابر تجاوز بازگذاشت؛ و در سال ۴۰۶ گروههای انبوهی از واندالها، آلانها، و سوئبها از رود راین گذشتند و گل را مورد چپاول قرار دادند. ماینس را غارت کردند و بسیاری از ساکنان آن را کشتند. آنگاه به سوی شمال به درون بلژیکا (بلژیک) پیش راندند و شهر بزرگ تریر را سوختند. بر رودهای موز و ان پل بستند و رنس، آمین، آراس، و تورنه را غارت کردند و تقریباً به دریای مانس رسیدند. سپس به جنوب روی آوردند، از رودهای سن و لوآر گذشتند، وارد آکیتن شدند، و خشم خود را تقریباً بر تمام شهرها، جز تولوز که به رهبری اسقف

پیرنه اندکی توقف کردند، سپس به جانب مشرق تغییر سمت دادند و نابون را چپاول کردند. هیچ گاه چنین تبااهی کاملی در گل روی نداده بود.

به سال ۴۰۹، اینان با یک ارتش صد هزار نفری وارد اسپانیا شدند. حکومت روم در آنجا نیز، مانند گل و امپراطوری شرق، مالیات گزاف و نظم اداری، تمرکز ثروت در املاک وسیع، و جمعیتی انبوه از غلامان و سرفها و مردان آزاد بینوا را به ارمغان آورده بود. مع هذا، از برکت ثبات و قانون، اسپانیا اکنون جزو سعادتمندترین ایالات روم بود و مریدا، کارتاخنا (قرطاجنه)، کورنووا (قرطبه)، سویل (اشبیلیه)، و تاراگونا از ثروتمندترین و با فرهنگترین شهرهای امپراطوری بودند. واندالها، سوئبها، و آلانها به این شبه جزیره ظاهراً امن سرازیر شدند، به مدت دو سال اسپانیا را از جبال پیرنه تا تنگه جبل طارق غارت کردند، و فتح خود را تا ساحل آفریقا نیز بسط دادند. هونوریوس، که نمی‌توانست با نیروهای رومی از خاک روم دفاع کند، به ویزیگوتهای گل جنوب باختری رشوه داد تا اسپانیا را دوباره برای امپراطوری تسخیر کند؛ پادشاه لایق آنها، که والیا نام داشت، در یک رشته رزمهایی که مدبرانه طراحی شده بود، تکلیف خود را به خوبی انجام داد (۴۲۰)؛ سوئبها به شمال باختری اسپانیا عقب نشینی کردند، و واندالها به جنوب باختری، به اندلس - که هنوز نام آنها را دارد - واپس کشیدند؛ والیا، با بازگرداندن اسپانیا به حکومت امپراطوری، روی دیپلوماتهای بی ایمان رومی را سیاه کرد.

واندالها، که هنوز تشنه فتح و گرسنه نان بودند، از جبل طارق گذشتند و وارد آفریقا (افریقیه) شدند (۴۲۹). اگر گفته پروکوپیوس و جوردانس را باور داشته باشیم، باید بگوییم که واندالها به دعوت بونیفایکیوس، والی رومی آفریقا، که می‌خواست از یاری آنها بر ضد رقیب خویش آیتیوس جانشین ستیلیکو

برخوردار شود، به افریقا رفتند - موثق بودن این گفته نامعلوم است. در هر حال، پادشاه واندال شایستگی ابداع چنین نقشه‌ای را داشت. گایسریک پسر حرامزاده و مغرور یک برده بود - لنگ اما نیرومند، در خوراک بس ممسک و در جنگ بسیار دلیر، بدخشم و در دشمنی بیرحم، با نبوغی شکست ناپذیر برای جنگ و سوداگری سیاسی. پس از رسیدن واندالها به افریقا، مورهای وحشی که مدتهای دراز از سیطره رومیان ناراضی بودند، و فرقه بدعتگذار دوناتیان که مورد ایزای مسیحیان اصیل آیین قرار گرفته بودند و حال از فرا رسیدن قدرت جدیدی خرسند بودند، به هشتاد هزار تن جنگجویان و زنان و کودکان آنان پیوستند. از میان یک نفوس تقریباً هشت میلیونی در افریقای شمالی روم، بونیفایکوس توانست فقط عده ناچیزی را برای یاری به ارتش کوچک خود گرد آورد؛ چون سخت از گایسریک شکست خورد، به هیپو عقبنشینی کرد؛ در آنجا قدیس آگوستینوس سالخورده مردم را به یک مقاومت دلیرانه برانگیخت. آن شهر به مدت چهارده ماه

رومی مقابلہ کند، و آن را چنان منکوب کرد که سفیر و التینیانوس با او متارکه نامه‌ای مبنی بر شناسایی فتح واندالها در افریقا امضا کرد. گایسریک مواد متارکه نامه را چندی رعایت کرد، تا آنکه رومیان از حفاظت خویش غفلت کردند؛ آنگاه بر کارتاژ ثروتمند یورش برد و آن را بی زد و خورد تسخیر کرد (۴۳۹). اموال نجبا و روحانیان کاتولیک مصادره شد و خود آنان تبعید شدند و یا به بردگی کشاورزی درآمدند؛ دارایی مردم و کلیسا را هر جا می‌یافتند، ضبط می‌کردند و برای کشف نهانگاههای آن از شکنجه دریغ نمی‌ورزیدند.

گایسریک هنوز جوان بود. گرچه مدیر قابل بود و متصرفات خود را در افریقا به وضع سودبخشی درآورده بود؛ فقط وقتی خوشحال می‌شد که دست اندرکار جنگ باشد. نیروی دریایی بزرگی تشکیل داد و سواحل اسپانیا، ایتالیا، و یونان را تاراج کرد. هیچ کس نمی‌توانست بگوید که هجوم بعدی کشتیهای حامل سربازان وی به کجا خواهد بود؛ هرگز در تاریخ روم چنان دریازنی بلامانعی در مدیترانه باختری رخ ننموده بود، سرانجام، امپراطور، برای از دست ندادن غله افریقا که راونا و رم به آن نیاز فراوان داشتند، با پادشاه بربر صلح کرد و حتی تعهد نمود که یکی از دختران خود را به ازدواج او درآورد. رم، که در شرف انهدام بود، همچنان می‌خندید و بازی می‌کرد.

از زمانی که هونها با عبور از رود ولگا هجومهای بربرها را با سرعتی ناگهانی آغاز کرده بودند، سه ربع قرن می‌گذشت. حرکت بعدی آنان به سوی غرب مهاجرت کنده بود که بیش از آنچه به کشورگشایی آلاریک و گایسریک شبیه باشد، به گسترش مهاجران اروپایی در قاره آمریکا همانند بود. آنان تدریجاً در هنگری و نواحی مجاور آن ساکن شده بودند و بسیاری از قبایل ژرمنی را به انقیاد خود درآورده بودند.

حوالی سال ۴۳۳، روآ پادشاه هونها مرد و تاج و تخت را برای برادرزادگانش بلدا و آتیلا گذاشت. بلدا در حدود سال ۴۴۴ کشته شد - به قول برخی، به دست آتیلا - و آتیلا (در زبان گوتیک به معنی «پدر کوچک») اداره قبایل مختلفی از دون تا راین را به دست گرفت. جوردانس، تاریخنویس گوت، او را چنین وصف می‌کند، و ما نمی‌دانیم وصف او تا چه حد دقیق است:

او مردی بود که برای تکان دادن ملتها به جهان آمده بود؛ برای تمام سرزمینها به مثلۀ بالایی بود که، به واسطه شایعاتی که در خارج درباره او دهان به دهان می‌گشت تمام نوع بشر را به نحوی به وحشت انداخته بود؛ با تکبر راه می‌رفت و چشمانش را به این سو و آن سو می‌گرداند، بدان گونه که نیروی روح مغرورش در حرکات بدنش نمودار بود. در حقیقت دوستار جنگ بود، با این حال در رزم بی‌محابا عمل نمی‌کرد؛ در مشاوری رزین رأی، با ملتمسان مهربان، و نسبت به تحت‌الحمايگان خویش دلیرم بود؛ قامتی کوتاه، سینه‌ای پهن، و سری بزرگ داشت؛ چشمانش کوچک و ریشش تنک و جو گندمی بود. بینی پهن و چهره‌ای تیره داشت که نشانه نژادش بود.

او از این جهت با سایر فاتحان بربر فرق داشت که به حيله بیشتر متکی بود تا به زور. با استفاده از موهومپرستی مشرکانه مردم خود، به فرمانروایی خویش جنبه قدسی داد؛ پیروزیهای او همواره با

داستانهای اغراق آمیزی از بیرحمیش زمینه سازی می‌شد که شاید خود او شایع می‌کرد؛ سرانجام، حتی دشمنان مسیحی او را «بلای آسمانی» نامیدند و از حيله‌گري او چندان به وحشت افتادند که شاید جز گوتها کسی نمی‌توانست آنان را از شر وي نجات دهد. خواندن و نوشتن نمی‌دانست، اما این امر از هوشمندی او چیزی نمی‌کاست. او وحشی نبود؛ حس شرافت و عدالت داشت و غالباً خود را از رومیان جوانمردتر نشان می‌داد. ساده زندگی می‌کرد و لباس می‌پوشید، در خوردن و نوشیدن معتدل بود، و تجمل را به زیردستانش و می‌گذاشت که دوست می‌داشتند با بسیج و ستام اسب و شمشیر طلا و نقره، و نیز با جامه‌های زربافتی که مهارت هنری زنانشان را نشان می‌داد، جلوه فروشی کنند. آتیلا زنان متعد داشت، اما آن تگگانی توأم با فجور را که در بعضی محافل راونا و رم رواج داشت تحقیر می‌کرد. کاخش يك خانه چوبی بزرگ بود که دیوار و کف از تخته رنده کرده داشت، اما به چوب کندهکاری شده یا صیقلی مزین بود و با فرشها و پوستهایی که برای جلوگیری از سرما به کار می‌رفت جلوة بیشتری می‌یافت. پایتختش ده بزرگی بود، محتملاً نزدیک «بودا» ی کنونی - شهری که بعضی از مجارها آن را، تا آغاز قرن حاضر، [اتزلنبورگ](#) (شهر آتیلا) می‌نامیدند.

او اکنون (۴۴۴) مقتدرترین مرد اروپا بود. تئودوسیوس دوم، امپراتور روم شرقی، و والنתיانیوس، امپراتور روم غربی، هر دو خراجی به او می‌پرداختند که در حقیقت رشوه‌ای برای آرام نگاه داشتن او بود؛ و این رشوه را نزد مردم خود به عنوان پاداشی جلوه می‌دادند که به يك شاه دست نشانده در ازای خدماتش پرداخت می‌شود. آتیلا، که ارتشی پانصد هزار نفری آماده ورود به عرصه نبرد داشت، دیگر دلیلی نمی‌دید که همه اروپا و خاور نزدیک را در ید قدرت خویش بگیرد. به سال ۴۴۱، سردارن و سربازانش از دانوب گذشتند؛ سیرمیوم، سینگیدونوم (بلغراد)، نایسوس (نیش)، و سردیکا (صوفیه) را گرفتند؛ و خود قسطنطنیه را تهدید کردند. تئودوسیوس دوم ارتشی برای مقابله با آنها فرستاد؛ آن ارتش مغلوب شد، و امپراتوری روم شرقی فقط با افزایش خراج سالانه از ۷۰۰ به ۲۰۱۰۰ پوند طلا توانست به صلح دست یابد. در ۴۴۷، هونها وارد تراکیا، تسالی، و سکوتیا (جنوب روسیه) شدند و هفتاد شهر را غارت کردند و هزاران نفر را به بردگی گرفتند. زنان اسیر به زوجه‌های اسیر

نشانه‌هایی از وجنات مغول به جا گذاشت. این هجومها بالکان را به مدت چهار قرن دچار ویرانی ساخت. مدت درازی دانوب دیگر يك شارع تجارتي بین شرق و غرب نبود، و شهرهای واقع در کرانه‌های آن به انحطاط افتادند.

آتیلا پس از آنکه از به خون کشیدن شرق راضی شد، رو به سوی غرب نهاد و بهانه عجبی برای جنگ یافت. هونوریا، خواهر والنתיانیوس سوم، پس از باختن گوهر ناموس به یکی از حاجبان خود، به قسطنطنیه تبعید شده بود. وي، که برای نجات از تبعیدگاه به هر تدبیر متوسل می‌شد، انگشتر خود را نزد آتیلا فرستاد و از او یاری خواست. آن شاه پرتزویر مکار، که شوخ طبعی خاص خودش را داشت، فرستاده شدن انگشتری را به درخواست ازدواج تعبیر کرد و مدعی ازدواج با هونوریا و گرفتن نیمی از امپراتوری روم غربی به عنوان جهیز وي شد. وزیران والنתיانیوس اعتراض کردند، و آتیلا اعلان جنگ داد. دلیل حقیقی او این بود که ماریانوس، امپراتور جدید روم شرقی، از پرداخت خراج دریغ کرده و والنתיانیوس نیز به او تأسی جسته بود.

در سال ۴۵۱ آتیلا و نیم میلیون تن از سپاهیان وي به جانب راین ره سپردند، تریر و مس را غارت کردند و سوختند، و نیمی از ساکنان آنها را کشتند. تمامی گل به وحشت افتاد؛ او نه جنگجوی متمدنی مانند قیصر بود و نه متجاوز مسیحی مانند آلاریک و گایسریک، بلکه يك هون زشتخوي و مهیب بود؛ بلایی آسمانی که فرستاده شده بود تا مسیحیان و مشرکان را یکسان، به خاطر فاصله عمیقی که میان ایمان و عملشان وجود داشت، کیفر دهد. در این بحیوچه، تئودوریک اول، پادشاه کهنسال ویزیگوتها، به داد امپراتوری رسید؛ به رومیانی که تحت فرماندهی آیتوس بودند پیوست؛ و دو ارتش متخاصم عظیم در دشتهای کاتالونیا، نزدیک تروا، مصاف دادند؛ یکی از خونینترین نبردهای تاریخ به وقوع پیوست که در آن؛ بنابر روایات، ۱۶۲.۰۰۰ تن کشته شدند، از جمله پادشاه دلیر گوتها. پیروزی غرب قطعی نبود؛ آتیلا با نظم عقبنشینی

کرد؛ فاتحان، یا به سبب فرسودگی یا به علت اختلاف در سیاست، نتوانستند او را تعقیب کنند. سال بعد آتیلا به ایتالیا تجاوز کرد.

نخستین شهری که در سر راه او سقوط کرد آکویلیا بود؛ هونها این شهر را چنان ویران ساختند که دیگر هرگز آباد نشد. با ورونا و ویچنتسا رفتار ملایمتری شد؛ پاپ و میلان با تسلیم تمام اموال منقول خود شر آن جنگجوی پیروز را دفع کردند. راه رم اینک در برابر آتیلا باز بود؛ ارتش آیتیوس اکنون چنان کوچک بود که مقاومت قابل ملاحظه‌ای نمی‌توانست کرد؛ اما آتیلا در جلگه پو درنگ کرد. والنتینیانوس سوم به رم گریخت و از آنجا هیئت مرکب از پاپ لئوی اول و دو سناتور پیش پادشاه هونها فرستاد. از محتوای مذاکرات این فرستادگان با آتیلا اطلاعی در دست نیست. لئو شخصیتی نافذ داشت و به خاطر این

ثبت کرده است که آتیلا پس از این مذاکرات عقب‌نشینی کرد. طاعون در ارتش او افتاده بود، ذخیره غذا رو به نقصان می‌رفت، و مارکیانوس برای رم از شرق نیروهای امدادی می‌فرستاد (۴۵۲).

آتیلا ارتش خود را از آلپ گذراند و به پایتخت خود در هنگری برد و تهدید کرد که اگر هونوریا را به زنی برای او نفرستند، بهار آینده به ایتالیا حمله خواهد کرد. ضمناً در این فاصله، برای تسلی خویشان، زنی جوان به نام ایلدیکو را به زنان حرم خود افزود. این زن زمینه تاریخی سستی بود برای شخصیت کریمیلد مذکور در داستان نیلینگاید. آتیلا مراسم عروسی خود را با افراطی غیر معمول در خوردن و نوشیدن جشن گرفت. فردای آن روز وی را در کنار زن جوانش مرده یافتند؛ رگی از او پاره شده بود و تراکم خون در گلویش وی را خفه کرده بود. (۴۵۳). قلمرو او میان پسرانش تقسیم شد، که خود را در حفظ آن نالایق نشان دادند. حسادت در میان آنان آغاز شد؛ طوایف تابع از وفاداری به دستگاهی که رهبری آن مغشوش بود سرباز زدند؛ و ظرف چند سال، امپراطوری که می‌رفت تمام یونانیان و رومیان و ژرمنها و گله‌ها را منکوب کند و مهر آسیا را بر جسم و جان اروپا بزند، خرد شد و بتدریج از میان رفت.

V – سقوط روم

پلاکیدیا در سال ۴۵۰ درگذشت، و با مرگ او والنتینیانوس سوم آزاد شد تا کارها را به اختیار شخص خود فرجام دهد. همان گونه که اولومپیوس، هونوریوس را وادار کرده بود ستیلیکو، بازدارنده آلاریک در پولاتنیا، را بکشد، پترونیوس ماکسیموس نیز اکنون والنتینیانوس را بر قتل آیتیوس، بازدارنده آتیلا در تروا، برانگیخت. والنتینیانوس خود پسری نداشت و نسبت به تمایل آیتیوس به زناشویی پسرش با ائودوکیا (دختر والنتینیانوس) بدگمان بود. امپراطور، در آنی احساس خطر جنون آمیز، آیتیوس را احضار کرد و با دست خود او را کشت

(۴۵۴). یکی از درباریان به او چنین گفت: «اعلیحضرتا! شما با دست چپ خود دست راستتان را بریدید.» چند ماه بعد پترونیوس دو تن از هواخواهان آیتیوس را تحریض کرد که والنتینیانوس را بکشند. هیچ کس زحمت مجازات کردن قاتلان را به خود نداد، زیرا دیگر مدتها بود که قتل به جای انتخابات مورد قبول واقع شده بود. پترونیوس خود را به امپراطوری برگزید؛ ائودوکسیا، بیوه والنتینیانوس، را مجبور کرد به همسری او درآید؛ و ائودوکیا را واداشت پالادیوس (پسر پترونیوس) را به شوهری خود برگزیند. اگر گفته پروکوپیوس را بپذیریم، همان گونه که هونوریا به آتیلا توسل جسته بود، ائودوکسیا نیز دست به دامان گایسریک شد. برای پاسخ مساعد گایسریک انگیزه‌های کافی وجود داشت: با وجود غارت‌های آلاریک، رم باز هم ثروتمند بود و ارتش آن در وضعی نبود که قادر به دفاع از ایتالیا باشد. پادشاه واندال با ناوگانی شکست ناپذیر به کرانه‌های ایتالیا روی آورد (۴۵۵). تنها یک پاپ بی سلاح، همراه با روحانیان محلی، بین اوستیا و رم، راه بر وی بست. این بار لئو نتوانست آن فاتح را از ادامه پیشروی باز دارد، اما از او برای مصونیت مردم از کشتار، شکنجه، و آتشسوزی تعهد گرفت. غارت رم چهار روز ادامه داشت؛ کلیساهای مسیحی از چپاول در امان ماندند، اما تمام گنجینه‌های بازمانده معابد به سفاین واندالها انتقال یافت؛ الواح

زرین، شمعدانهای هفت شاخه، و سایر اشیای هیکل سلیمان، که چهار قرن پیش توسط تیتوس به رم آورده شده بود، جزو آن اشیای غارتی بود. تمام فلزات قیمتی، زینت‌آلات، اثاث کاخ امپراطوری، و نیز آنچه از اشیای پربها در خانه‌های اعیان باقی مانده بود به یغما رفت. هزاران اسیر به بردگی درآمدند؛ شوهران از زنان و والدین از کودکان خود جدا شدند. گایسریک ملکه ائودوکسیا و دو دخترش [ائودوکیا و پلاکیدیا] را به کارتاژ برد؛ ائودوکیا را به ازدواج پسر خود هونریک درآورد و ملکه و پلاکیدیا را، بنا به خواهش امپراطور لئوی اول، به قسطنطنیه فرستاد. بر روی هم، این نهب را نمی‌توان عمل قبیحی از جانب واندالها دانست، بلکه باید آن را موافق قوانین کهن جنگ به شمار آورد. کارتاژ بیرحمی سال ۱۴۶ ق م رم را به ملایمت تلافی کرده بود.

هرج و مرج در ایتالیا اکنون به حد کمال رسیده بود. نیم قرن تجاوز اجنبی، قحطی، و امراض همه گیر هزاران مزرعه ویران و هزاران ایگر زمین لم یزرع به جای گذاشته بود، آن هم نه به سبب فرسودگی خاک، بلکه به علت از پا درآمدن نیروی انسانی. قدیس آمبروسیوس (حد ۴۲۰) بر ویرانی و خالی از سکنه شدن بولونیا، مودنا، و پیاجنتسا زاری می‌کرد؛ پاپ گلاسیوس (حد ۴۸۰) در وصف مناطق بزرگ شمال ایتالیا می‌گفت که همه جای آن تقریباً از نوع انسان خالی شده بود؛ تعداد ساکنان خود رم طی یک قرن از ۱.۵۰۰.۰۰۰ به ۳۰۰.۰۰۰ کاهش یافته بود؛ اکنون تمام شهرهای بزرگ امپراطوری در شرق قرار داشتند.

حومه رم، که وقتی پر از ویلاهای پر ثروت و مزارع حاصلخیز بود، اینک رها شده بود و ساکنانش به خاطر امنیت به شهرها که بارو داشتند رفته بودند؛ شهرها نیز وسعت خود را به چهل ایگر تقلیل داده بودند تا در ساختن باروهای دفاعی صرفه جویی کرده باشند؛ و در بسیاری از موارد، ساختن باروها با شتاب و با استفاده از مصالح تماشخانه‌ها، کلیساها، و معبدیهای ویرانی صورت می‌گرفت که زمانی مایه جلال شهرهای ایتالیا بودند. در رم هنوز، حتی پس از چپاول گایسریک، مقداری ثروت باقی مانده بود؛ رم و سایر شهرهای ایتالیا، در زمان تئودوریک و لومباردها، می‌رفتند که دوباره رونقی بیابند؛ اما در سال ۴۷۰ فرسودگی و نابرابری عمومی از کشتزارها گرفته تا شهرها، و از سناتورها گرفته تا پرولتاریا، روحیه آن نژاد سابقاً بزرگ را تا به آن حد تقلیل داد که همه دچار چنان بدبینی اپیکوری شدند که به خدایی جز پریاپوس باور نداشتند و بزدلانه از آوردن فرزند و قبول مسئولیتهای زندگی تن می‌زدند و، با خشمی جبونانه، هر نوع فداکاری را خوار می‌شمردند و از هر تکلیف نظامی طفره می‌رفتند. همراه با این انحطاط اقتصادی و بیولوژیکی، فساد سیاسی نیز نضج می‌گرفت: طبقه آریستوکراسی که اداره کردن می‌توانست بر فرمانروایی توانا نبود؛ سوداگران بیش از آن درگیر کسب سود شخصی بودند که به فکر نجات شبه جزیره باشند؛ سرداران بیشتر به دنبال کامیابی از طریق رشای بودند تا هنر جنگی؛ و دستگاه اداری بسیار پرخرج و فزون از حد علاج فاسد بود. آن درخت تناور از ساقه پوسیده و آماده افتادن بود.

سالهای آخر [امپراطوری] سالهای حکومت امپراطوران بیخاصیتی بود که یکی بعد از دیگری می‌آمدند و می‌رفتند. گوتهای گل یکی از سرداران خود به نام اویتوس را امپراطور اعلام کردند (۴۵۵)؛ مجلس سنا از تأیید او خودداری کرد، و او به اسقفی برگزیده شد. امپراطور مایوریانوس (۴۵۶-۴۶۱) دلیرانه کوشید تا نظم را برقرار کند، اما توسط نخست وزیر خود، ریکیمر ویزیگوت، خلع شد. امپراطور سوروس (۴۶۱-۴۶۵) آلت بی‌اراده‌ای در دست ریکیمر بود. آنتمیوس (۴۶۷-۴۷۲) فیلسوفی نیمه مشرک بود که برای غرب مسیحی غیر قابل قبول می‌نمود؛ ریکیمر او را محاصره و دستگیر کرد و به قتل رسانید. اولوبریوس، به عنایت ریکیمر، دو ماه امپراطوری کرد (۴۷۲) و حتی خودش از اینکه به مرگ طبیعی می‌مرد به شگفت آمد. گلوکریوس (۴۷۳) بزودی خلع شد، و روم به مدت دو سال زیر فرمانروایی یولیوس نیوس قرار گرفت. در این حیص و بیص، جماعات مختلفی از بربرها به ایتالیا سرازیر شدند. اینها عبارت بودند از: هرولها، سکیرها، روگیها، و قبایل دیگری که سابقاً فرمانروایی آتلیا را پذیرفته بودند. همزمان با هجوم آنها، یک سردار پانونیایی به نام اورستس امپراطور نیوس را خلع کرد و پسر خود رومولوس (ملقب به آوگوستوس) را به تخت سلطنت نشانید (۴۷۵). متجاوزان جدید ثلث ایتالیا را از اورستس خواستند، و چون او از اجابت تقاضای آنان

را به جاي رومولوس به تخت نشاندند (۴۷۶). اودوآکر، که پسر ادکون وزیر آتिला بود، از شایستگی بی بهره نبود؛ مجلس سناي دل و جرأت باخته را به اجلاس فرا خواند و، به میانجیگری آن، به زنون، امپراطور جدید شرق، فرمانروایی بر تمام امپراطوری را پیشنهاد کرد، مشروط بر آنکه اودوآکر به عنوان صدر اعظم او بر ایتالیا حکومت کند. زنون این پیشنهاد را پذیرفت، و بدین گونه رشته امپراطوری غرب گسیخته شد.

هیچ کس، ظاهراً این واقعه را به «سقوط رم» تعبیر نکرد؛ بلکه بر عکس، به عنوان وحدت رحمتبار امپراطوری تلقی شد. همان گونه که سابقاً در زمان قسطنطین بود. سناي روم نیز موضوع را به همین نحو تلقی کرد و مجسمه‌ای از زنون در رم برپا داشت. ژرمنی کردن ارتش، دولت، و دهقانان ایتالیا، و از دیاد نفوس ژرمنها در آن کشور، چندان پشرفت کرده بود که نفوذ ژرمنها در صحنه سیاست همچون تغییر ناچیزی در صحنه ملی تلقی می‌شد. به هر حال، اودوآکر عملاً همچون پادشاه بر ایتالیا فرمانروایی کرد و چندان اعتنایی به زنون نداشت. در حقیقت، ژرمنها ایتالیا را تسخیر کرده بودند، همان گونه که گایسریک افریقا را گشوده و ویزیگوتهای اسپانیا را فتح کرده بودند، و همان طور که انگلها و ساکسونها در کار تصرف بریتانیا، و فرانکها مشغول گرفتن گل بودند. در غرب دیگر امپراطوری بزرگی وجود نداشت.

نتایج فتح بربرها بی‌پایان بود. از لحاظ اقتصادی، این غلبه به بازگرداندن کشور به وضع روستایی انجامید. بربرها از کشت زمین، گله داری، شکارورزی، و جنگ ارتزاق می‌کردند و هنوز هم به مسائل بغرنج تجارت، که مایه سعادت شهرها بود، واقف نشده بودند؛ با پیروزی آنان خصلت شهری تمدن غرب به مدت هفت قرن قطع شد. از لحاظ نژادی، مهاجرتها بربرها اختلاط نوینی از عناصر نژادی پدید آورد. آمیختگی قابل ملاحظه‌ای از خون ژرمنی در ایتالیا، گل، و اسپانیا؛ و از خون آسیایی در روسیه، بالکان، و هنگری. این اختلاط، نفوس ایتالیایی یا گلی را از لحاظ معنوی تقویت نکرد. آنچه واقع شد این بود: افراد و نژادهای ضعیف از طریق جنگ و سایر کشمکشها از میان رفتند؛ هر کسی ناچار شد در پی تقویت نیروی جسمانی، تاب و توان، جسارت، و خصال مردانه‌ای باشد که از مدتها پیش به علت امنیت و آسایش از میان رفته بود؛ و عادات سالمتر و ساده‌تر زندگی، که به سبب تنعم و تجمل شهرها از میان رفته بود، به نیروی فقر جانی دوباره گرفتند. از لحاظ سیاسی، غلبه بربرها نوع پست تری از سلطنت را جانشین نوع عالیتری از آن ساخت. اقتدار اشخاص را بیشتر کرد، و از قدرت و حمایت قانون کاست؛ در نتیجه، فردگرایی و خشونت بالا گرفت. از لحاظ تاریخی، غلبه بربرها شکل خارجی آنچه را که از درون فاسد شده بود ویران ساخت؛ طومار زندگی پیشین را، که با تمام نعمات و نظم و فرهنگ و قانونش به ضعف پیری گرایده و قدرت رشد و تجدید حیات را از دست داده بود، با وحشیگری تأسف انگیز و از بیخ و بن درنوردید. حال، آغاز يك حیات نوین ممکن

نوین زاده شدند. هزار سال قبل از میلاد، متجاوزان شمالی وارد ایتالیا شده، ساکنان آن را منقاد ساخته و با آنها مخلوط گشته، و تمدن آنان را کسب کرده بودند و، همراه با خود آنان، طی هشت قرن، تمدن نوینی بنا نهاده بودند. چهار صد سال پس از مسیح، همان واقعه تکرار شد؛ چرخ تاریک دور کامل گشت؛ آغاز و انجام همانند بودند، اما انجام همواره نوعی آغاز بود.

فصل سوم

پیشرفت مسیحیت

دایهٔ مهربان تمدن جدید کلیسا بود. چون نظم قدیم در فساد، جبن، و اهمال محو شد، سپاه متحدی از کلیسایان با حمیت و مهارت به دفاع از ثبات و ملایمتی که بار دیگر در زندگی رخ نموده بود برخاستند. وظیفهٔ تاریخی کلیسا عبارت بود از تحکیم مجدد بنیان اخلاقی اشخاص و جامعه از طریق دادن جنبهٔ قدسی ماورای طبیعی به احکام ناگوار مربوط به نظم اجتماعی، و القای آرمانهای ملایم در بربرهای درشتخوی از طریق ایمانی که خود به خود از افسانه و اعجاز، بیم و امید، و عشق تشکیل شده بود. در مبارزهٔ دین جدید، برای تسخیر و رام کردن و تنویر افکار مردم جاهل یا منحط و تشکیل يك امپراطوری ایمانی متحد سازنده که مردم را دوباره به هم بپیوندد - همان گونه که قبلاً سحر یونان و جلال روم پیوندشان داده بود - عظمتی حماسه آمیز اما آلوده با موهومپرستی و ظلم وجود دارد. نهادهای ایمانها زایدۀ احتیاجات انسانی هستند، و ارزیابی آنها باید با توجه به این ضرورتها صورت پذیرد.

I - سازمان کلیسا

اگر هنر شکل و سازمان دادن به مواد باشد، کلیسای کاتولیک رومی را می‌توان شگرفترین شاهکار تاریخ دانست. طی نوزده قرن، که هر قرنش نیز مشحون از بحران بوده است، کلیسا مؤمنان خود را پیوسته نگاه داشته، در تمام اکناف جهان آنان را مشمول عنايات و خدمات خود قرار داده، اذهان آنان را متشکل ساخته، خوی و خلقشان را به قالب ریخته، باروریشان را تشویق کرده، ازدواجهایشان را رسمیت داده، سوکهایشان را تسلیت بخشیده، زندگیهای زودگذرشان را به علو حیات جاودانی پیوند داده، از دهشهای آنان بهره گرفته، از هر بدعت

و شورشی زنده بیرون آمده، و صبورانه ستونهای شکستۀ قدرت خود را از نو ساخته است. این نهاد شاهوار چگونه رشد کرد؟

عطش روحی مردان و زنانی به ستوه آمده از فقر، فرسوده از کشمکش، وحشتزده از اسرار، و بیقرار از ترس مرگ، مبنای شکل گیری کار کلیسا بود. کلیسا در روح میلیونها مردم ایمان و امیدی به وجود آورد که به مرگ معنا می‌بخشید و وحشت آن را زایل می‌کرد. ایمان گرانبهاترین مایملک کسانی شد که برای حفظ آن حاضر بودند بمیرند یا بکشند؛ و بر آن صخرهٔ امید بود که کلیسا بنا شد. کلیسا نخست محفل (اکلیسا) ساده‌ای از ایمان آورندگان بود. هر اکلیسا یا کلیسا يك یا چند پرسبوتروس (شیخ یا کشیش) برای رهبری خود برگزیده بود، همچنین يك یا چند تن قاری، دستیار کشیش، معین شماس، و شماس برای یاری به کشیش. پس از آنکه به شمارهٔ عبادت کنندگان افزود و امور دینی مفصلتر شد، جماعات دینداران يك تن کشیش یا فرد غیر روحانی را برگزیدند تا بر کارها نظارت کند و آنها را هماهنگ سازد. این شخص را اپیسکوپوس (ناظر، یا اسقف) نامیدند. چون بر تعداد اسقفان بیفزود، کار آنان نیز به سرپرستی و هماهنگی نیاز یافت؛ بدین جهت، در قرن چهارم، کسانی به عنوان اسقف اعظم، مطران، یا نخست کشیش برگزیده شدند تا بر اسقفان و کلیساهای ناحیه نظارت کنند. در قسطنطنیه، انطاکیه، اورشلیم، اسکندریه، و رم، صاحبمنصبانی عالیرتبه تر از اینان به نام بطرک برگزیده شدند که بر تمام امور روحانی ریاست داشتند. اسقفان و اسقفان اعظم بنا به فرمان بطرک یا امپراطور اجتماع می‌کردند و سینود یا شورا تشکیل می‌دادند. شورا اگر فقط نمایندهٔ یکی از ایالات بود، شورای ناحیه‌ای، و اگر فقط از اسقفان امپراطوری شرق یا غرب متشکل بود، شورای کل، و اگر از هر دو بود، شورای عام خوانده می‌شد؛ اگر فرمانهایش برای کلیهٔ عیسویان جهان لازم‌الاجرا بود، جامع نامیده می‌شد. اتحادی که گهگاه از این راه حاصل می‌شد موجب گردید که کلیسا لقب کاتولیک یا «جهانی» بگیرد.

این سازمان، که قدرتش سرانجام بر ایمان و حیثیت متکی شد، مقرراتی برای زندگی کلیسایی لازم داشت. در سه قرن اول مسیحیت، تجرد برای کشیشان اجباری نبود. کشیش می‌توانست زنی را که قبل از نیل به مقام روحانی گرفته بود نگاه دارد؛ اما پس از ورود به حلقهٔ قدس نمی‌بایست ازدواج کند؛ و هیچ مردی که دو زن گرفته بود، یا بیوه یا مطلقه‌ای را به همسری برگزیده بود، یا زنی غیر شرعی اختیار کرده بود حق

کشیش شدن نداشت. کلیسا، مانند بیشتر اجتماعات، از افراطیان در زحمت بود. در واکنش نسبت به بی‌پروایی جنسی مشرکان، برخی از مؤمنان غیرتمند مسیحی، با استناد به عبارتی در یکی از رساله‌های بولس حواری، چنین استنتاج می‌کردند که هر گونه رابطه جنسی میان زن و مرد گناه است؛ از این رو ازدواج را تقبیح کردند و کشیش متأهل را چیزی نفرت انگیز می‌دانستند. شورای ناحیه‌ای گنگرا (حدود ۳۶۲) این نظریه را بدعت اعلام کرد،

کشیشان را خواستار بود. اموال زیادی به نحوی دائم التزاید به هر کلیسا هبه می‌شد؛ گهگاه یک کشیش متأهل هبه نامه را به نام خود می‌کرد و آن را به فرزندان خود منتقل می‌نمود. ازدواج کشیشان گاه به زناکاری یا فضیحت دیگری می‌انجامید و از احترام مردم نسبت به روحانیان می‌کاست. شورایی از کشیشان روم، در سال ۳۸۶، تجد کامل کشیشان را توصیه کرد؛ و یک سال بعد، پاپ سیریکوس فرمان داد تا هر کشیشی که ازدواج بکند یا زندگی با زن خود را ادامه دهد خلع لباس شود. قدیس هیرونوموس، قدیس آمبروسیوس، و قدیس آوگوستینوس با قدرت سه گانه خود از این فرمان حمایت کردند؛ و، پس از یک نسل مقاومت مقطع، فرمان مزبور با موفقیت گذرای در امپراطوری روم غربی به موقع اجرا گذارده شد.

بزرگترین مشکل کلیسا، پس از مشکل سازگار کردن آرمانهایش با ادامه حیاتش، یافتن راهی بود برای سلوک با دولت. برپا کردن یک سازمان کلیسایی در جنب صاحبمنصبان دولتی، کشمکش بر سر قدرت ایجاد کرد که در آن تبعیت یکی از دیگری شرط لازم صلح به شمار می‌رفت. در روم شرقی، کلیسا تابع دولت شد؛ در روم غربی، کلیسا نخست برای تحصیل استقلال، و سپس برای احراز تفوق مبارزه کرد. در هر دو مورد، اتحاد کلیسا و دولت تعدیل عمیقی در اخلاقیات کلیسا را در بر داشت. ترتولیانوس، اورینگنس، و لاکتانتیوس گفته بودند جنگ در هر حال نامشروع است؛ کلیسا، که حال مورد حمایت دولت بود، به جنگهایی که برای حفاظت دولت یا کلیسا لازم می‌دانست رضا می‌داد. کلیسا خود دارای قوه قهریه نبود؛ اما هر وقت توسل به زور لازم می‌شد، می‌توانست برای پیشبرد منویات خود به «نیروی دنیوی» متوسل شود. از دولت و اشخاص هدایای گرانبها، پول، عبادتگاه، یا زمین دریافت می‌داشت؛ کلیسا ثروتمند می‌شد و برای حفظ حق مالکیت خود به حمایت دولت احتیاج داشت. حتی پس از سقوط دولت هم کلیسا ثروتش را حفظ کرد؛ فاتحان بربر، هر قدر هم که زندیق بودند، کمتر به چپاول کلیسا دست می‌زدند. طولی نکشید که اقتدار کلام با نیروی شمشیر برابر کرد.

II - بدعتگذاران

نامطبوعترین وظیفه سازمان کلیسایی جلوگیری از شقاق کلیسا به واسطه افزایش بدعتها - یعنی آموزه‌های مخالف با تعریفات شوراهای کلیسایی از کیش مسیحی - بود. به محض تحصیل پیروزی، کلیسا دیگر از تبلیغ رواداری دینی دست کشید و فردگرایی در اعتقادات دینی را به همان دید خصمانه‌ای می‌نگریست که دولتها به نهضت‌های تجزیه طلبی یا شورشی می‌نگریستند؛ نه کلیسا و نه بدعتگذاران صرفاً از جنبه الاهیات بر بدعت نمی‌نگریستند؛ بدعت در بسیاری از موارد

قاهر و مسلط آزاد سازد؛ مثلاً هدف مونوفوسیتیها (پیروان مذهب وحدت طبیعت) آزاد ساختن سوریه و مصر از قید قسطنطنیه، و آرزوی دوناتیان رها ساختن افریقا از سلطه روم بود؛ و اکنون که دین و دولت یکی بودند، این کار شورشی محسوب می‌شد در برابر هر دو. اصیل آیینان مخالف ناسیونالیسم بودند و بدعتگذاران مدافع آن؛ کلیسا برای تمرکز و وحدت می‌کوشید، بدعتگذاران برای استقلال و آزادی محلی.

مذهب آریانیسم، که در داخل امپراطوری مغلوب شده بود، در میان بربرها به پیروزی عجیبی نایل آمد. مسیحیت نخست توسط اسیران رومی، که در حمله‌های گوتها بر آسیای صغیر در قرن سوم گرفتار شده بودند، به قبایل توتونی رسید. اولفیلاس «رسول» (۳۱۱-۳۸۱) کاملاً رسول نبود. وی از اخلاف یک اسیر مسیحی از کاپادوکیا بود و میان گوت‌هایی که در شمال دانوب می‌زیستند زاده و پرورده شده بود. در حدود

سال ۳۴۱، وی توسط ائوسیبوس، اسقف اعظم نیکومدیا که پیرو آریانیسم بود، به اسقفی آنان برگزیده شد. وقتی که آتاریک، سردار گوتها، در مستملکات خود مسیحیان را مورد پیگیری و آزار قرار داد، اولفیلان از کنستانتینوس که او نیز پیرو آریانیسم بود اجازه‌ای اخذ کرد تا جامعه کوچک مسیحیان گوتیک را از دانوب بگذراند و وارد تراکیا سازد. برای تعلیم دادن مسیحیان تابع خود و افزودن بر شمارة آنان، با حوصله بسیار کتاب مقدس را، جز کتابهای پادشاهان که به نظر او به طرز خطرناکی جنگجویانه بود، از یونانی به زبان گوتیک ترجمه کرد؛ و چون گوتها هنوز خطنویسی نمی‌دانستند، او الفبای گوتیک را بر مبنای حروف یونانی ابداع کرد. این ترجمه نخستین اثر ادبی در زبان توتونی بود. زندگی پرهیزکارانه اولفیلان چنان اعتمادی به خرد و پاکدامنی او در میان گوتها ایجاد کرد که آنان مسیحیت آریوسی او را بی‌گفتگو پذیرفتند. چون مسیحیت در دو قرن چهارم و پنجم از طریق گوتها به سایر بربرها رسید، تقریباً همه متجاوزان به امپراطوری پیرو آریانیسم بودند، و حکومت‌های جدیدی که به وسیله آنان در بالکان، گل، اسپانیا، ایتالیا، و آفریقا تأسیس شدند رسماً پیرو آریانیسم بودند. فرق میان فاتحان و مفتوحان در ایمان فقط در یک حرف یوتا بود: اصیل آیینان عیسی را با «پدر - خدا» همذات (homoousios) می‌دانستند، حال آنکه پیروان آریانیسم او را با «پدر - خدا» همانند (homoiousios) می‌شمردند. اما این اختلاف در سیاست دو قرن پنجم و ششم جنبه حیاتی یافت. بر اثر این تسلسل اتفاقی وقایع، آریانیسم تا هنگامی که فرانک‌های اصیل آیین ویزیگوتها را در گل برانداختند، بلیزاریوس آفریقا را که در دست واندالها بود و ایتالیا را که در قبضه گوتها بود تسخیر کرد، و رکارد ایمان ویزیگوتها را در اسپانیا تغییر داد (۵۸۹)، به حیات خود ادامه داد.

ما امروز نمی‌توانیم خاطر خود را به طوفان‌های آیینی بسیاری مشغول داریم که کلیسا را در آن دوره به تلاطم افکندند - ائومیوسیان (آنومیان)، آپولیناریسیان، ماکدونوسیان، سابلیوسیان، ماسالینسیسیان، نوواتیانیوسیان، و پریسکیلانیوسیان؛ بلکه فقط می‌توانیم از سخاقت‌هایی اندوهگین شویم که بسیاری از مردم به خاطر آنها مرده‌اند و باز هم خواهند مرد. مانویت تا آن حد که بر ثنویت ایرانی خدا و شیطان، خیر و شر، و نور و ظلمت استوار بود، یک بدعت مسیحی محسوب نمی‌شد؛ هدف آن ایجاد سازشی میان مسیحیت و دین زردشت بود، و از طرف هر دوی آنها هم به تلخی طرد شد. مانویت با صراحتی غیر معمول به مسئله شر، یعنی وفور شگفت انگیز رنج‌های آشکارا نابایسته در جهانی محکوم به حکم تقدیر، می‌پرداخت، و خود را مجبور می‌دید که وجود «خدای شر» را در کنار «خدای خیر» بپذیرد. در قرن چهارم مانویت در شرق و غرب پیروان بسیار یافت. چند تن از امپراطوران به اقدامات بیرحمانه‌ای علیه آن دست زدند؛ یوستینیانوس برای گروندگان به مانویت مجازات اعدام قایل شد؛ به هر حال، مانویت تدریجاً از میان رفت، اما اثر خود را در بدعت‌گزاران بعدی - مانند پاولیسینها (بیالقه)، بوگومیلها، و آلیگایان - به جا گذاشت. در ۳۸۵، یک اسقف اسپانیایی به نام پریسکیلانیوس متهم به تبلیغ مانویت و تجرد همگانی شد؛ او این اتهام را انکار کرد؛ در تریر در حضور امپراطور غاصب، ماکسیموس، محاکمه شد، دو اسقف متهم کننده او بودند، او محکوم شد و، علی‌رغم اعتراضات شدید قدیس آمبروسیوس و قدیس مارتن، با چند تن از یارانش زنده سوزانده شد (۳۸۵).

کلیسا در همان زمان که با همه این متعرضان به دین مواجه می‌داد، در آفریقا خود را تقریباً منکوب بدعت دوناتیان یافت. دوناتوس، اسقف قرطاجنه (۳۱۵)، آیین‌های مقدسی را که به وسیله کشیش گناهکار اجرا شود بی‌اعتبار می‌دانست؛ کلیسا، که نمی‌خواست فضایل کشیشان مورد انکار قرار گیرد، این عقیده را خردمندانه رد کرد. مع‌هذا، بدعت مورد بحث سرعت در شمال آفریقا بسط یافت، از حمایت غیرتمندانه بینوایان برخوردار شد، و به یک انقلاب اجتماعی مبدل گشت. امپراطوران بر این نهضت خشم گرفتند؛ و برای کسانی که بر این اعتقاد مصرانه پای می‌فشردند جریمه‌های سنگین وضع شد؛ قدرت خرید، فروش، و واگذاری اموال از دوناتیان سلب شد؛ به علاوه، آنان به زور سربازان امپراطوری از کلیساهایشان رانده شدند، و کلیساهای به کشیشان اصیل آیین واگذار شد. دسته‌هایی از شورشگران، که در عین حال مسیحی و کمونیست بودند، تحت عنوان کیرکوم کلیونس (پرسه زنان) متشکل شدند؛ اینان فقر و بردگی را محکوم ساختند، و امها را ملغا نمودند و بردگان را آزاد کردند و بر آن شدند تا تساوی افسانه آمیز انسان اولیه را

دوباره برقرار سازند. وقتی به کالسه‌ای برمی‌خوردند که بردگانی آن را می‌کشیدند، بردگان را در کالسه می‌نشانند و ارباب را و می‌داشتند تا آن را بکشد. معمولاً خود را با غارتگری خرسند

می‌شدند، اغنیا و اصیل آیینان را با مالیدن آهک در چشمان کور می‌کردند، یا با چماق می‌کشند؛ یا لاف‌ها دشمنانشان این اعمال را به آنها نسبت می‌دهند. اگر در ضمن این کارها کشته می‌شدند نیز راضی و خوشحال بودند، چرا که یقین داشتند که به بهشت خواهند رفت. سرانجام کاملاً در چنگ تعصب گرفتار آمدند، بدان حد که خود را به عنوان بدعتگذار تسلیم می‌کردند و به اصرار می‌خواستند که شهیدشان سازند؛ رهنوردان را متوقف می‌ساختند و تقاضای کشتن خود را از آنان می‌کردند؛ و وقتی که حتی دشمنانشان دیگر از کشتن آنان سیر و خسته شدند، آنان خود را در آتش می‌جستند، یا خویشتن را از صخره‌ای فرو می‌افکندند، و یا چندان در دریا پیش می‌رفتند که غرق می‌شدند. قدیس آگوستینوس با تمام وسایل با دوناتیان می‌جنگید، و برای مدتی چنان می‌نمود که بر آنان پیروز شده است؛ اما وقتی که واندالها وارد افریقا شدند، دوناتیان دوباره به تعداد زیاد ظاهر گشتند و از طرد کشیشان اصیل آیین شادیاها کردند. سنت تنفر فرقه‌ای با تعصبی زاهدانه از نسلی به نسل دیگر منتقل شد، و بدین ترتیب وقتی که اعراب آمدند (۶۷۰) دیگر مقاومت متحدی وجود نداشت.

در این ضمن، پلاگیوس، را با حمله خود بر نظریه مربوط به گناهگاری ذاتی، سه قاره را به هیجان آورده بود؛ و نسطوریوس، با تشکیک نسبت به «مادر خدا»، زمینه شهادت خود را فراهم می‌ساخت. نسطوریوس شاگرد تئودوروس موپسونستیایی (۳۵۰-۴۲۸) بود که «نقد عالی» کتاب مقدس را ابداع کرده بود. تئودوروس می‌گفت کتاب ایوب شعری است که از منابع شرک اقتباس شده؛ غزل غزل‌های سلیمان سرود عروسی است که آشکارا فحواي شهوانی دارد؛ بسیاری از پیشگویی‌های عهد قدیم، که ظاهراً اشاره به عیسی دارد، فقط مربوط است به وقایع قبل از مسیح؛ و مریم نه مادر خدا، که فقط زاینده طبیعت بشری عیسی است. نسطوریوس خود را به اسقفی قسطنطنیه ارتقا داد (۴۲۸)؛ با فصاحت خود جماعتی را جذب خویش کرد؛ و با جزمیت خشنش برای خود دشمنانی فراهم کرد و، با اختیار کردن عقیده ناخوشایند تئودوروس درباره مریم، به آنان فرصت ایراز خصومت داد. بیشتر مسیحیان می‌گفتند: «اگر مسیح خداست، پس مریم هم مادر خداست.» نسطوریوس این گفته را بسیار شدید دانست؛ و می‌گفت که مریم فقط زاینده طبیعت انسانی مسیح است نه طبیعت الاهی وی، و پیشنهاد کرد که بهتر است او را [به جای مادر خدا] مادر مسیح بخوانند.

سیریل اسکندرانی، اسقف اعظم اسکندریه، در عید فصح سال ۴۲۹، در وعظی که طی آن آموزه اصیل آیینی را اعلام می‌کرد، گفت: «مریم مادر حقیقی خود الوهیت نیست، بل مادر لوگوس یا کلام متجسد خدا است که طبیعت‌های دوگانه الاهی و انسانی مسیح را شامل می‌شود.» پاپ کلسستینوس اول، که نامه‌ای از سوی سیریل تحریک شده بود، شورایی را برای اجلاس در رم فرا خواند (۴۳۰)؛ این شورا درخواست کرد که نسطوریوس یا عزل شود یا حرف خود را پس بگیرد. وقتی نسطوریوس از

(۴۳۱) نه تنها او را عزل، بلکه تکفیر هم کرد. بسیاری از اسقفان اعتراض کردند، اما مردم افسوس چنان جشن گرفتند که سرورشان خاطره دیانا - آرتمیس را زنده کرد. نسطوریوس رخصت یافت تا در انطاکیه منزوی شود؛ اما چون به دفاع از خویشتن ادامه داد و تقاضای بازگشت به مسند خود کرد، امپراطور تئودوسیوس دوم او را به واحه‌ای در بیابان لیبی تبعید کرد. وی چندین سال در آنجا بزیست؛ سرانجام دربار بیزانس بر او رحم آورد و بخشایشنامه‌ای از جانب امپراطور برایش فرستاد. پیکي که نامه را آورده بود وی را در حال مرگ یافت (حد ۴۵۱). پیروان او به مشرق سوریه مهاجرت کردند، کلیساهایی ساختند، مدرسه‌ای در ادسا تأسیس کردند، کتاب مقدس و آثار ارسطو و جالینوس را به سریانی ترجمه کردند، و در آشنا ساختن مسلمانان با علم و طب و فلسفه یونانی نقشی بس مهم ایفا کردند، چون از سوی امپراطور زنون مورد تعقیب و آزار قرار گرفتند، به ایران روی آوردند، در نصیبین مدرسه با نفوذی باز کردند، کارشان از برکت رواداری دینی ایرانیان نضج گرفت، و جوامعی در بلخ و سمرقند و هندوستان و

چین بنیاد نهادند. بدین ترتیب، آنان در تمام آسیا پراکنده شدند و تا به امروز هم باقی مانده‌اند و هنوز هم «مریم پرستی» را تقبیح می‌کنند.

آخرین بدعت بزرگ این دوران پر آشوب، که نتیجه‌ای مهم‌تر از همه بدعت‌های دیگر هم داشت، از طرف ائوتوخس، رئیس دیری در نزدیکی قسطنطنیه، اعلام شد. او می‌گفت که مسیح دو طبیعت جداگانه انسانی و الهی نداشت، بلکه فقط طبیعت الهی داشت. فلاویانوس، بطرک قسطنطنیه، یک سینود محلی تشکیل داد که این بدعت «وحدت طبیعتی» را محکوم نمود و ائوتوخس را تکفیر کرد. آن راهب به اسقفان اسکندریه و روم متوسل شد؛ دیوسکوروس، که جانشین سیریل شده بود، امپراطور تئودوسیوس را وادار ساخت تا شورای دیگری در افسوس تشکیل دهد (۴۴۹). دین تابع سیاست شد، اسقفی اسکندریه مبارزه خود را با اسقفی قسطنطنیه ادامه داد؛ ائوتوخس تبرئه شد، و فلاویانوس چنان هدف نطق‌های آتشین واقع گردید که مرد. شورا بر ضد هر که قایل به دو طبیعت در مسیح باشد لغتنامه‌هایی صادر کرد. پاپ لئوی اول در آن شورا شرکت نکرد، اما چندین نامه برای آن فرستاد که در آنها از فلاویانوس حمایت کرده بود. وی از گزارش‌هایی که نمایندگانش به او دادند به خشم آمد، شورا را «سینود دزد» خواند، و از شناسایی تصمیمات آن تن باز زد. شورای دیگری که بعداً به سال ۴۵۱ در خالکدون تشکیل شد نامه‌های لئو را تحسین کرد، ائوتوخس را محکوم ساخت، و دوباره بر طبیعت دوگانه مسیح صحه گذاشت. اما اصل بیست و هشتم قانون کلیسای آن شورا برای اسقف قسطنطنیه اختیاراتی مساوی با اختیارات اسقف رم قایل شد. لئو، که برای تفوق خود به منزله

امری لازم جهت وحدت و اقتدار کلیسا کوشیده بود، آن اصل را رد کرد، و از آن پس کشمکش طولانی میان آن دو حوزه دینی آغاز شد.

برای تکمیل این اغتشاش، اکثریت مسیحیان در سوریه و مصر از قبول آموزه‌های مربوط به طبیعت دوگانه مسیح سر باز زدند. راهبان سوریه به تبلیغ بدعت «وحدت طبیعت» ادامه دادند، و یک اسقف اصیل آیین وقتی که به ریاست اسقفی اسکندریه منصوب شد، در کلیسای خودش، در روز جمعه مبارک (جمعه یادبود مصلوب شدن مسیح)، مثله شد. پس از آن، مذهب وحدت طبیعت دین ملی مسیحیان مصر و حبشه شد و در قرن ششم بر سایر مذاهب مسیحی در سوریه و ارمنستان غالب گشت، در حالی که نسطوریان در بین‌النهرین و سوریه شرقی قدرت گرفتند. موفقیت طغیان مذهبی شورش سیاسی را تقویت کرد؛ و وقتی که اعراب فاتح در قرن هفتم به مصر و خاور نزدیک هجوم بردند، نیمی از نفوس آن قسمت‌ها مقدمشان را گرامی داشتند، زیرا آنان را آزاد سازنده خود از قید ظلم دینی، سیاسی، و اقتصادی پایتخت بیزانس می‌دانستند.

III - مسیحیت غرب

۱- رم

اسقفان رم در قرن چهارم چنانکه باید مایه سرفرازی کلیسا را فراهم نساختند. سیلوستر (۳۱۴-۳۳۵) با گروانیدن قسطنطین به دین مسیح اعتباری یافت و، به گمان دینداران مخلص، به موجب فرمان «دهش قسطنطین» تقریباً تمام اروپای باختری را از قسطنطین گرفت، اما چنان رفتار نکرد که شایسته مالک نیمی از جهان سفیدپوستان باشد. یولیوس اول (۳۳۷-۳۵۲) قدرت فائده اسقفی رم را قویاً تأیید کرد، اما لیبریوس (۳۵۲-۳۶۶)، به سبب ضعف یا پیری، به نظرات کنستانتیوس که مبتنی بر مذهب آریانیسم بود تمکین کرد. پس از مرگ او، داماسوس و اورسینوس بر سر مقام پاپی به رقابت برخاستند؛ دو دسته از اوپاش، که هر یک به طرفداری یکی از آن دو قیام کرده بود، بنا به سنت نیرومند دموکراسی رم به هم درآویختند؛ در یک روز، در یک کلیسا ۱۳۷ تن طی نزاع کشته شدند. پرایتکستاتوس، شحنة مشرک رم، اورسینوس را تبعید

نمود، و داماسوس مدت هجده سال با مهارت و مسرت فرمانروایی کرد. او يك باستانشناس بود و مزارهاي شهيدان رومي را به گورنشته‌هاي زيبا بياراست؛ کسانی که وي را گرامي نمي‌داشتند مي‌گفتند که «خاراندۀ گوش زنان» است - يعني تخصصش در اين است که با چاپلوسي از بانوان ثروتمند رم براي کلیسا هدايا کسب کند.

لئوي اول، ملقب به کبير، مسند پطرس را در طی يك دورۀ بحراني اشغال کرد (۴۴۰-۴۶۱) و، با دولتمردی

قدیس هیلاری (هیلاریوس)، اسقف پواتیه، در مشاجره‌ای که با یکی دیگر از اسقفان گل داشت، از پذیرفتن تصمیم لئو امتناع کرد، لئو فرمانهای مؤکدی برای او فرستاد؛ و امپراطور والنتینیانوس سوم فرمانهای او را با يك امریۀ تاریخی، مبني بر اعلام اقتدار اسقف رم بر تمام کلیساهای مسیحی، تنفیذ کرد. این سیادت عموماً از جانب اسقفان غربی مورد تأیید، و از سوی اسقفان شرقی مورد انکار قرار گرفت. بطرکهای قسطنطنیه، انطاکیه، اورشلیم، و اسکندریه ادعای اقتداری برابر با اسقفیۀ رم داشتند، و مجادلات خشمگینانۀ کلیسای شرق همراه با عدم اطاعت نسبت به اسقف رم همچنان ادامه یافت. اشکال ارتباط و مسافرت، توأم با اختلاف زبان، افتراق کلیساهای شرق و غرب را موجب شد. مع هذا، در غرب، پاپها حتی در امور دنیوی نفوذی روزافزون داشتند، در مسائل غیر دینی تابع دولت و ناظر روم بودند، و تا قرن هفتم در انتخاب خود به تأیید امپراطور استظهار داشتند. اما بعد مسافت از امپراطوری شرق، و ضعف فرمانروایان غرب، پاپها را در رم اعتلا بخشید؛ وقتی که امپراطور و سناتوران در برابر هجوم بربرها فرار اختیار کردند و حکومت مدنی از پا درآمد، چون پاپها بدون ترس در مسند خود استوار ماندند، حیثیت آنان بزودی بالا رفت. گرویدن بربرهای غرب به دین مسیح اقتدار و نفوذ اسقفیۀ رم را شدیداً بسط داد.

هر چه خانواده‌های ثروتمند و اشرافی دست از شرك می‌کشیدند و به مسیحیت می‌گرویدند، کلیسای رومی بیش از پیش در مکنّتی که به پایتخت امپراطوری غرب می‌آمد سهم می‌شد. آمیانوس از اینکه اسقف رم مانند امیری در قصر لاتران می‌زیست و با کوکبۀ يك امپراطور در شهر حرکت می‌کرد، در شگفت بود. در این دوران (۴۰۰) کلیساهای با شکوه شهر را می‌آراستند. يك جامعه درخشان شکل می‌گرفت که در آن روحانیان عالیرتبه مسروانه با زنان پر زیور می‌آمیختند و آنان را در تنظیم وصیتنامه‌هایشان یاری می‌کردند.

در حالی که عامۀ مسیحیان شهر همگام با مشرکان در تماشاخانه‌ها، میدانهای مسابقه، و بازیهای عمومی حضور می‌یافتند، يك اقلیت مسیحی می‌کوشید تا بر طبق دستورات انجیل زندگی کند. آتاناسیوس دو راهب مصری به رم آورده بود؛ وی شرح حال آنتونیوس را نوشته بود، و روفینوس برای غرب تاریخ رهبانیت در شرق را منتشر کرده بود. اذهان مردم متقی تحت تأثیر شهرت فراگیر تقدس آنتونیوس، سکنودی، و پاخومیوس قرار گرفته بود؛ در رم، صومعه‌هایی توسط سیکستوس سوم (۴۳۲-۴۴۰) و لئوی اول تأسیس شده بود؛ و بسیار کسان، در حالی که در خانه‌های خود می‌زیستند، قانون پرهیزکاری و فقر صومعه‌ای را پذیرفتند. بانوان ثروتمند رومی، مانند مارکلا و پائولا و سه نسل از زنان خانوادۀ ملانیا، بیشتر درآمد خود را صرف امور خیریه کردند، بیمارستانها و دیرها تأسیس نمودند، به زیارت راهبان شرق رفتند، و به روش مرتاضان چندان در خوردن امساک کردند که مردند. محافل مشرک در رم شکوه آغاز کردند که این نوع مسیحیت با زندگی خانوادگی، نظام زناشویی، و

کشور ناسازگار است؛ و بحثهای تنّدی بر ضد مهمترین طرفدار ریاضت آغاز شد - یعنی یکی از بزرگترین و درخشانترین نویسندگانی که کلیسای مسیحی به وجود آورده است.

او در حدود سال ۳۴۰، در ستریدو، نزدیک آکولیا، محتملا از والدینی اهل دالماسی زاده شد؛ چون پدر و مادرش به آتیة او امیدوار بودند، وی را ائوسیبوس هیرونوموس سوفرونوس نام دادند که معنیش این است: «خردمند گرامی و قدسی نام.» در تریر و رم تعلیماتی سودمند گرفت؛ آثار کلاسیک لاتینی را بخوبی آموخت، و به حدی بدانها علاقه‌مند شد که خودش آن را گناهی تلقی می‌کرد. مع هذا، وی مسیحی مثبت و پر حرارتی بود؛ برای تأسیس یک سازمان اخوت زاهدانه در آکولیا، به روفینوس و سایر دوستان خود پیوست؛ کوشش در راه کمال را چنان در مواظ خود تبلیغ می‌کرد که اسقفش او را برای ناشکیبی بیجا در برابر ناتوانیهای طبیعی بشر سرزنش کرد. او این علامت را با حمله‌ای شدید پاسخ داد و اسقف را نادان، وحشی، شریر، همپایه، و لایق همان جماعت جهان طلبی که راهبرشان بود، و ناخدای ناشی سفینه‌ای پر از دیوانگان خواند. با واگذاشتن آکولیا به گناهانش، هیرونوموس و چند تن از یاران مخلصش به خاور نزدیک رفتند و در بیابان خالکیس نزدیک انطاکیه، به صومعه‌ای وارد شدند (۳۷۴). اقلیم ناسازگار آن دیار بر سلامت آنان بسیار گران آمد؛ دوتنشان مردند، و خود هیرونوموس تا چندی در آستانه مرگ بود. آنگاه، بی آنکه خللی در عزمش پدید آید، آن صومعه را، به قصد اعتکاف در دیری در بیابانی دیگر، ترک کرد و در آنجا گاه به مطالعه آثار ویرژیل و سیسرون می‌پرداخت. او کتابخانه خویش را هم با خود برده بود، زیرا نمی‌توانست از خواندن شعر و نثری که زیباییش همچون طنازی دختران دلربا مجذوبش می‌ساخت دست شوی. شرح او از این موضوع نمایاننده خوی قرون وسطایی است. می‌نویسد:

خواب دیدم که مرده‌ام و مرا به پیشگاه داور بزرگ می‌کشاند. از وضع من پرسیدند، و من پاسخ گفتم که مسیحی هستم. اما آن که ریاست محکمه را داشت گفت: «دروغ می‌گویی! تو سیسرونی هستی نه مسیحی! زیرا هر کجا که گنج توست، قلب تو نیز آنجاست.» من فی الفور لال شدم، و ضربه‌های تازیانه را احساس کردم - زیرا او دستور تازیانه زدن مرا داده بود. ... سرانجام، حاضران در آن میدان بر پای رئیس دادگاه افتادند و از وی استدعا کردند که بر جوانی من بیخوابی و به من فرصت دهد تا از خطای خود توبه کنم، مشروط بر آنکه اگر بار دیگر کتابهای نویسندگان مشرک را بخوانم، به شکنجه‌ای سخت محکوم سازد. ... این تجربه، رؤیای دلپذیر یا بیهوده نبود. ... اعتراف می‌کنم که شانه‌هایم سیاه و کیود شده بود، و تا مدتها پس از بیدار شدن آثار کوفتگی را در بدن خود مشاهده می‌کردم. ... از آن پس من با شوقی بیش از آنچه قبلا به مطالعه آثار بشری داشتم به مطالعه کتابهای خدا روی آوردم.

در سال ۳۷۹ به انطاکیه بازگشت و در زمرة کشیشان درآمد. در ۳۸۲ در رم به دبیری پاپ داماسوس برگزیده شد و از طرف او مأموریت یافت که عهد جدید را به صورت بهتری به لاتینی ترجمه کند. او همچنان ردای قهوه‌ای و قباي خاص راهبان را می‌پوشید و در دربار پرتجمل پاپ زندگی مرتاضانه‌ای را می‌گذراند. مارکلا و پائولای پرهیزکار در خانه‌های اشرافی خود از او به منزلة مشاور روحانی پذیرایی می‌کردند؛ نقادان مشرک گمان داشتند که وی بیش از آنچه شایسته یک ستاینده تجرد و بکارت است، از آمیزش با زنان بهره‌مند می‌شود. او، با هجو کردن جامعه رم آن زمان با عباراتی که هرگز کهنه نمی‌شود، چنین پاسخ گفت:

آن زنانی که گونه‌های خود را با غازه و چشمان خود را با سرمه رنگین می‌سازند و رخسارشان را از سفیداب می‌پوشانند. ... در هیچ سن و سالی نمی‌پذیرند که پیر هستند؛ سر خود را با کیسوان عاریه می‌پوشانند. ... و رفتارشان در برابر کسانی که به سن نوه‌هایشان مانند دختران دبیرستانی هر اسان است. ... بیوگان مشرک با جامه‌های حریر فخر می‌فروشند و خود را با گوهرهای درخشان می‌آرایند، و بوی مشکشان مشام را می‌آزارد. ... زنان دیگری هستند که جامه مردان می‌پوشند، کیسوان خود را کوتاه می‌کنند. ... از زن بودن شرم دارند و ترجیح می‌دهند که به خواجگان همانند باشند. ... برخی از زنان مجرد با دواهای مخصوص از آبستنی پیشگیری می‌کنند و نطفه‌های انسانی را پیش از شکل گرفتن معدوم می‌کنند؛ برخی دیگر وقتی که بر اثر گناه آبستن می‌شوند، با صرف دارو وسیله سقط جنین را فراهم می‌آورند. ... و تازه، زنانی هم هستند که می‌گویند: «برای پاکان همه چیز پاک است. ... چرا من باید خود را از نعمتی که خداوند برای لذت من آفریده محروم کنم؟»

او يك زن رومي را با عباراتي كه حاكي از چشمانى خريدار است سرزنش مي نمايد:

نيمتنه ات بعد چاكدار است. ... پستانهايت با نواري از كتان تنگ بسته شده، دنده گاهت در زندان كمر بندي سفت است ... شالت گاه فرو مي افتد تا شانه هاي سيمينت را عريان سازد؛ و آنگاه با شتاب، آنچه را كه عمداً نمايان ساخته است مي پوشاند.

هيرونوموس اغراقگوييهاي بك اديب هنرمند را كه دوره اي از زمان را به قالب مي ريزد، و درازپردازيهاي يك وكيل دعاوي را كه مائة قطور ساختن پرونده است، بر تعصب يك معلم اخلاق مي افزايد. ساتيرهاي او يادآور ساتيرهاي يونانيس يا طنز زمان خود ماست، و اينكه مي بينيم زنان هميشه و در هر زمان به اندازه امروز جذابيت و فريبايي داشته اند براي ما جالب است. هيرونوموس نيز، مانند يونانيس، خطاكاران را با بينظري و شجاعت، و بي استثنا، تقبيح مي كند. از اينكه معشوقه بازي حتي در ميان مسيحيان رايج است به خشم مي آيد، و چون در مي يابد كه با تظاهر به زهد و رياضت بر هرزگيهاي خود سرپوش مي گذارند، خشمش بيشتر مي شود. مي پرسد: «اين بلاي (خواهران محبوب و مطلوب) از كجا به كليسا راه پيدا کرده است؟ اين زنان شوي ناكرده از كجا آمدند؟ اين همخوابه هاي نوين، اين روسپيان (يك مردی) از كجا پيدا شدند؟ آنان با دوستان مرد

و غالباً يك بستر دارند، با اين حال اگر تصور كنيم كه خطايي در كار است، ما را بدگمان مي خوانند.» به روحانيان رم، كه حمايتشان ممكن بود او را به پاي برساند، حمله مي كند؛ كليسايمان موي و روي آراسته را، كه در اجتماعات باب روز آمد و شد دارند، و كشيشان مرده ريگ خواري را كه پيش از فلق برمي خيزند و به ديدن زناني مي روند كه هنوز از بستر بيرون نيامده اند، مسخره مي كند. از دواج كشيشان و انحرافات جنسي آنان را تقبيح مي كند و بشدت در لزوم تجرد آنان داد سخن مي دهد؛ به عقيدة او فقط راهبان مسيحيان راستين هستند كه از قيد مال، شهوت، و غرور آزادند. هيرونوموس، با فصاحتي كه حتي مي توانست كازانووا را جزو پيروانش درآورد، از مردان مي خواهد كه از همه چيز دست شويند و به پيروي از عيساي مسيح برخيزند؛ از بانوان مسيحي درخواست مي كند كه نخستين كودك خود را، به موجب شريعت، وقف خداوند سازند؛ به بانوان دوست خود توصيه مي كند كه اگر نتوانند وارد صومعه شوند، دست كم در خانه خود چون باكره ها زندگي كنند. در بحث خود به جايي مي رسد كه ازدواج را تقريباً گناه مي داند. مي گويد: «من ازدواج را مي ستايم، اما فقط براي اينكه از آن باكرگاني پديد آيند،» پيشنهاد مي كند كه با تبر بكارت درخت ازدواج را بيفكنند، و يوحناي رسول مجرد را از پطرس، كه زن داشت، برتر مي داند. جالبترين نامه اش آن است كه درباره لذات بكارت به دختري به نام اثوستوخيوم مي نويسد (۳۸۴). او به وجه مطلق با زناشويي مخالف نيست، ولي مي گويد كساني كه از آن پرهيز كنند از «سدوم»، رنج آبستني، مويه اطفال، غم و گرفتاري خانواده، و شكنجه هاي حسد بركنار مي مانند. ضمناً اذعان مي كند كه راه طهارت دشوار است؛ كه هشياري جاودان بهاي بكارت است.

بكارت حتي ممكن است در اثر يك اندیشه از دست برود. ... هم نشينان خود را از ميان كساني برگزين كه بر اثر روزه پريده رنگ و نزارند. ... هر روز روزه بگير و بستر خود را با اشك شبانه گاهي بشوي. ... بگذار انزواي اطاعت همواره نگهبانت باشد؛ بگذار هميشه «داماد ملكوت» در درونت با تو عشق ورزد. ... وقتي كه خواب بر تو چيره مي شود، «او» به پشت ديوار خواهد آمد، دستش را از ميان در به درون خواهد آورد و بر شكمت خواهد كشيد. و تو بر خواهي خاست و گريان خواهي گفت: «من بيمار عشقم.» و اين پاسخ را از او خواهي شنيد: «خواهر و عروس من باغي است بسته شده، چشمه اي است مقل و منبعي مختوم.»

هيرونوموس مي گويد پس از انتشار اين نامه، مردم «با سنگباران از آن استقبال كردند»؛ شايد برخي از خوانندگان آن، در اين اندرزهاي عجيب مردی كه ظاهراً هنوز از حرارت ميل آزاد نبود وجود شهوتي بيمار را حس کرده بودند. چند ماه بعد (۳۸۴) وقتي كه راهبه جوان - بلسيلا - مرد بسيار كسان به خاطر

اینکه مشقات ناشی از تعلیمات هیرونوموس موجب مرگ راهبه شده بود، وی را سرزنش کردند؛ برخی از مشرکان پیشنهاد کردند که او و تمام راهبان رم در رود تیبر افکنده شوند.

ملامتبار برای مادر سوگوار او فرستاد. در همان سال پاپ داماسوس درگذشت، و جانشین او انتصاب هیرونوموس به دبیری پاپ را تجدید نکرد. در ۳۸۵، هیرونوموس رم را برای همیشه ترک کرد و پائولا و ائوستوخیم (مادر و خواهر بلسیلا) را با خود برد. در بیت لحم صومعه‌ای ساخت که خود رئیس آن شد؛ دبیری نیز برای راهبه‌ها بنا کرد که نخست پائولا و سپس ائوستوخیم ریاست آن را عهده‌دار شدند؛ و مهمانسرای هم برای زائران بیت المقدس ساخت.

هیرونوموس حجة خود را در مغایر برگزید، کتابها و کاغذهایش را در آن گرد آورد، اوقات خود را وقف مطالعه و تألیف کارهای اداری کرد، و سی و چهار سال بقیة عمر را در آنجا زیست. با سلاح قلم به جنگ یوحنا زرین دهن، آمبروسیوس، پلاگیوس، و آگوستینوس رفت و، با نیروی جازمی، در حدود پنجاه رساله در مسائل وجدانی و اخلاقی و تفسیر کتاب مقدس نوشت؛ نوشته‌هایش حتی از سوی دشمنانش با شور و شوق خوانده می‌شد. مدرسه‌ای در بیت لحم گشود و در آن برایگان و با فروتنی به کودکان مجموعه‌ای از معلومات مختلف از جمله لاتینی و یونانی می‌آموخت؛ حال که قدیسی مورد تأیید همگان بود، احساس کرد که می‌تواند مطالعه آثار نویسندگان کلاسیک را که خواندنشان را در جوانی ترک کرده بود از سر بگیرد. تحصیل زبان عبری را، که هنگام اقامت کوتاه نخستینش در شرق آغاز کرده بود، از سر گرفت؛ و طی هجده سال تلمذ صبورانه توانست از کتاب مقدس ترجمه‌ای فصیح و اعجاز‌آمیز به لاتینی به دست دهد. این ترجمه اکنون نزد ما به ولغات معروف است و از بزرگترین و بانفوذترین آثار ادبی قرن چهارم به شمار می‌رود. البته در این ترجمه، مانند هر اثر دیگری به آن حجم، اشتباهاتی وجود دارد و برخی اصطلاحات خشن عامیانه نیز در آن هست که هر ناب‌گرایی را مشمنز می‌کند؛ اما لاتینی آن در سراسر قرون وسطی زبان الاهیات و ادبیات شد، عواطف و تخیلات عبرانی را به قالب لاتینی ریخت، و هزاران عبارت اصیل، فصیح، موجز، و نیرومند به ادبیات اعطا کرد. جهان لاتینی از طریق این ترجمه بیش از هر وقت دیگر با کتاب مقدس الفت یافت.

هیرونوموس تنها از آن جهت که زندگی مرتاضانه‌ای در پیش گرفته بود و خود را وقف کلیسا کرده بود یک قدیس به شمار می‌رفت؛ و گر نه از نظر کردار و گفتار مشکل بتوان او را قدیس به حساب آورد. مایة تأسف است که در چنین مرد بزرگی اینهمه انفجار خوشنبتار نفرت، اینهمه قلب حقیقت، و اینهمه سبعت جدلی می‌یابیم. یوحنا، بطرک اورشلیم، را یهودا و شیطان

می‌خواند و می‌گوید حتی آتش جهنم برای او مجازاتی بس اندک است؛ آمبروسیوس عظم‌الشأن را به عنوان «زاغ بیرخت» توصیف می‌کند؛ و برای اینکه دوست قدیمی خود روفینوس را به زحمت اندازد، اورینگس مرده را با خشمی در خور یک مرتد تعقیب می‌کند، چنانکه گویی می‌خواهد بزور حکم محکومیت وی را از پاپ آناستاسیوس بگیرد (۴۰۰). راستی که از سر بعضی از گناهان جسمانی آسانتر می‌توان گذشت تا از این تلخیهای روح.

منتقدان او را بلادرنگ سزا دادند. وقتی که آثار کهن یونانی و لاتینی را تعلیم می‌داد، وی را به عنوان مشرک تقبیح کردند؛ هنگامی که عبری را نزد یک یهودی فرا می‌گرفت، وی را متهم ساختند که به آیین یهود گرویده است؛ چون آثارش را به زنان اهدا کرد، گفتند که نفع مالی یا چیزی بدتر از آن در نظر دارد. در زمان پیری، زندگی شادمانه‌ای نداشت. بربرها به خاور نزدیک سرازیر شدند و بر سوریه و فلسطین تاختند (۳۹۵)؛ «چه بسیار صومعه‌ها که تسخیر کردند و چه رودها که با خون کشتگان رنگین ساختند!» هیرونوموس غمگینانه چنین نتیجه می‌گیرد: «جهان روم در حال سقوط است.» هنوز زنده بود که پائولا، مارکلا، و ائوستوخیم محبوب او مردند. شدت ریاضت برایش رمقی به جا نگذاشته بود، و در حالی که پشتش از فرط پیری خمیده بود، همواره از کاری به کاری دیگر می‌پرداخت؛ سرگرم نوشتن تفسیری درباره ارمیاء نبی بود که مرگ در رسید. او بیش از آنکه نیکمرد باشد، بزرگمرد بود؛ همچون یوونالیس

ساتیرنویسی آتشین طبع بود، نامه‌هایش در فصاحت به نامه‌های سنکا می‌مانست، و در دانشوری و الاهیات کوشنده‌ای قهرمان صفت بود.

۳ – سربازان مسیحی

هیرونوموس و آگوستینوس بزرگترین مردان این قرن پر عظمت بودند، اما مردان بزرگ این دوران منحصر به این دو تن نبود. کلیسای اوایل قرون وسطی از میان «آبایش» هشت تن را به عنوان «مجتهدان کلیسا» متمایز ساخت. اینان عبارت بودند از «آتاناسیوس، باسیلیوس، گرگوریوس نازیانزوسی، یوحنا زرین دهن، و یوحنا دمشقی در شرق؛ آمبروسیوس، هیرونوموس، آگوستینوس، و گرگوریوس کبیر در غرب.

دوره زندگی آمبروسیوس (۳۴۰-۳۹۸) نشانگر قدرت مسیحیت در جذب افراد طراز اول به خدمت خویش است، افرادی که تا یک نسل پیش از آن فقط به خدمت دولت در می‌آمدند. او در تریر متولد شد، پدرش فرماندار گل بود، و سوابق تربیتش نشان می‌دهد که برای خدمات سیاسی آماده شده بود؛ و شگفت نیست که خیلی زود به استانداری شمال ایتالیا تعیین می‌شود. او، که ساکن میلان بود، با امپراتور غرب تماس نزدیک داشت، و امپراتور او را صاحب خصال کهن رومی، یعنی قدرت

بدون تظاهر یافت. وقتی به آمبروسیوس خبر رسید که فرقه‌های رقیب در کلیسای اعظم شهر گرد آمده‌اند تا اسقفی برگزینند، با شتاب به محل رفت و با حضور و بیانات خود اغتشاشی را که تازه آغاز شده بود فرو نشاند. چون فرقه‌ها نتوانستند بر سر کاندیدایی موافقت کنند، کسی از آن میان پیشنهاد کرد که آمبروسیوس را انتخاب نمایند، نام او مردم را شاد ساخت و موجب وحدت آرا شد. آن استاندار اعتراض کرد و گفت که هنوز تعمیم نیافته است؛ اما با شتاب تعمیم یافت و به شماسی و سپس به کشیشی و آنگاه به اسقفی منصوب شد، و همه این کارها در یک هفته انجام گرفت (۳۷۴).

آمبروسیوس شغل جدید خود را با وقار و چیرگی یک دولتمرد آغاز کرد. بزودی تعیینات موقعیت سیاسی را ترک کرد و زندگی ساده نمونه واری را در پیش گرفت. هر چه پول و ثروت داشت به بی‌بویان بخشید، و لوحه مقدس کلیسای خود را فروخت تا از پول آن فدیة اسیران جنگی را بپردازد. وی عالمی الاهی بود که با قدرت از «اعتقادات نیه» دفاع کرد، خطیبی بود که وعظهایش به گرواندن آگوستینوس به دین مسیح یاری کرد، شاعری بود که برخی از نخستین و بهترین سرودهای کلیسایی را ساخت، داور بود که دانش و پاکدامنش دادگاههای فاسد دنیوی را خجل کرد، سیاست پیشه‌ای بود که مأموریت‌های دشواری را که از طرف کلیسا و کشور به او واگذار شده بود با شایستگی انجام داد، نظام دهنده خوبی بود که پاپ را معاضدت کرد و او را تحت الشعاع قرار داد، و روحانی برجسته‌ای بود که تئودوسیوس کبیر را به توبه و ا داشت و بر خط مشی‌های والنتینیانوس دوم تأثیری قاطع نهاد. آن امپراتور جوان مادری داشت به نام یوستینا که پیرو آریانیسم بود و می‌کوشید تا کلیسایی در میلان برای یک کشیش پیرو این مذهب تأمین کند. مقتدیان آمبروسیوس، علیه فرمان ملکه مبنی بر تسلیم ساختمان کلیسا، دست به یک «اعتصاب نشسته» مقدس زدند و شب و روز در آن کلیسای محاصره شده ماندند. آگوستینوس می‌گوید: «از آن هنگام بود که، به پیروی از آیین کلیسای شرقی، رسم سرود خواندن آغاز شد تا مردم را از فرسوده شدن از بیخوابی طولانی و مشقتبار نجات بخشد.» آمبروسیوس مردانه با ملکه جنگید و پیروزی مهمی نصیب تعصب دینی کرد.

در نولا، واقع در جنوب ایتالیا، پاولینوس (۳۵۳-۴۳۱) نمونه نجیب‌تری از یک قدیس مسیحی بود. وی در یک خانواده کهن ثروتمند در بورگو متولد شد، با یک بانوی عالینسب ازدواج کرد. نزد آوسونیوس شاعر تحصیل کرد، وارد سیاست شد، و بسرعت ترقی کرد. ناگهان، گرویدن به مسیحیت چنان روحش را متغیر ساخت که بکلی از دنیا روگرداند: اموالش را فروخت و پول آن را به فقیران داد و برای خویشان فقط به

قدر حداقل حاجت مال برداشت، زنش تراسیا راضی شد که با او مانند يك «خواهر دینی» پرهیزکار زندگی کند. چون زندگی صومعه‌ای هنوز در غرب آغاز نشده بود، آن جفت دیندار خانه محقر خود را در نولا به يك دیر خصوصی بدل ساختند و سی و پنج سال در آن زیستند. در طول این مدت، آنان از خوردن گوشت و نوشیدن شراب خودداری می‌کردند،

بسیاری از روزهای ماه را روزه می‌گرفتند، و شاد بودند که خود را از بند گرفتاریهای ثروت آزاد ساخته‌اند. دوستان مشرك نوران جوانیش، خصوصاً معلم پیرش آوسونیوس، بر آنچه به نظر آنان واپس کشیدن از تکالیف زندگی مدنی بود اعتراض کردند؛ او، در پاسخ، ایشان را دعوت کرد که بیایند و در سعادت زندگی او سهیم شوند. در قرنی مشحون از نفرت و خشونت، روح بی‌آزار و متسامح خود را تا پایان حیات حفظ کرد. در تشییع جنازه وی، علاوه بر مسیحیان، مشرکان و یهودیان نیز شرکت جستند.

پاولینوس اشعاری جذاب می‌سرود، اما فقط گهگاه شاعری که نظریه مسیحی زمان خویش را به بهترین وجه بیان می‌کرد اورلیوس پرودنتیوس کلنس اسپانیایی بود (حد ۳۴۸-۴۱۰). در آن دوران که کلاودیانیوس و آوسونیوس درباره خدایان مرده نغمه سرایی می‌کردند، پرودنتیوس در قالبهای کهن موضوعات جدید و زنده می‌سرود: داستانهایی از شهیدان راه دین («کتاب تاجها») سرودهایی مذهبی برای هر ساعت روز، و جوابی منظوم به دفاع سوماخوس از مجسمه پیروزی. در این شعر اخیر بود که او از هونوریوس استدعا کرد که رزمهای گلابی‌توری را منسوخ کند. از مشرکان نفرت نداشت؛ در حق سوماخوس و حتی یولیانیوس از کلماتی محبت آمیز استفاده می‌کرد؛ و از همدینان مسیحی خود می‌خواست که آثار هنری مشرکان را منهدم نکنند. در ستایش روم با کلاودیانیوس هم‌اواز بود، و از اینکه انسان می‌تواند در قسمت اعظم جهان سفیدپوستان سفر کند و مشمول يك قانون باشد و همه جا امنیت داشته باشد ابراز مسرت می‌کرد: «هر جا که باشیم، چون شامندان آنجا زندگی می‌کنیم.» در آثار این شاعر مسیحی، واپسین پژوهشهای کامیابیها و سیادت روم را می‌یابیم.

اینکه گل اکنون دیگر تمدنی والا داشت، برای روم افتخار کوچکی نبود. هم‌تراز آوسونیوس و سیدونیوس در ادبیات، می‌توان از اسقفان بزرگ قرن چهارم گل نام برد: هیلاری، اسقف پواتیه؛ رمی (رمیگیوس)، اهل رنس؛ ائوفرونیوس، اهل اوتون؛ و مارتین، اهل تور. هیلاری (قتل: حد ۳۶۷) یکی از فعالترین مدافعان «اعتقادنامه نقیه» بود و رساله‌ای در دوازده بخش برای ایضاح تثلیث نوشت. مع هذا، در حوزه دینی محقر خود در پواتیه، زندگی توأم با سعی و اخلاص يك اهل کلیسا را داشت - زود از خواب بر می‌خاست، تمام مراجعان را می‌پذیرفت، شکایات را می‌شنید، مشاجرات را رفع می‌کرد، مراسم قداس را به جا می‌آورد، و عظ می‌کرد، درس می‌داد، کتاب و نامه تقریر می‌کرد، هنگام غذا خوردن به قرائت نوشته‌های مذهبی گوش می‌داد، و هر روز به يك کار دستی، از قبیل شخم‌زنی یا جامه بافی برای بینوایان، می‌پرداخت. وی الگو و بهترین نمونه فرد کلیسایی به شمار می‌آید.

قدیس مارتین نام بیشتری از خود به جا نهاد؛ اکنون ۳۶۷۵ کلیسا و ۴۲۵ دهکده در فرانسه نام وی را بر خود دارند. وی حوالی سال ۳۱۶ در پانونیا چشم به جهان گشود؛ در دوازدهسالگی می‌خواست راهب شود، اما پدرش او را مجبور ساخت تا وارد ارتش گردد. سربازی غیرطبیعی بود و موجبش را به بینوایان می‌داد، مصیبت‌زدگان را یاری می‌کرد، و چندان صبر و فروتنی پیشه ساخته بود که گویی می‌خواهد از اردوی نظامی صومعه‌ای بسازد. پس از پنج سال خدمت در ارتش، مارتین به آرزوی خود دست یافت و توانست همچون راهبی در يك حجره زندگی کند، نخست در ایتالیا، آنگاه در پواتیه نزدیک محبوب خود هیلاری. در ۳۷۱، مردم تور، با وجود لباس مندرس و موی ژولیده‌اش، جداً خواستار شدند که او اسقفشان شود. او این خواست را پذیرفت، اما اصرار

ورزید که زندگی رهبانی خود را ادامه دهد به فاصله سه کیلومتر از شهر، در مارموتیه صومعه‌ای بنا کرد، هشتاد راهب در آنجا گرد آورد، و زندگی زاهدانه بی‌ریب و ریایی را همراه با آنان در پیش گرفت. او معتقد بود که وظیفه اسقف تنها در به جا آوردن مراسم قداس، و عظ، اداره تشریفات دینی، و جمع‌آوری

وجوه خیر به خلاصه نمی‌شود، بلکه سیر کردن گرسنگان، پوشاندن برهنگان، عیادت از بیماران، و یاری دادن به تیرمختان نیز از وظایفش به شمار می‌رود. او نزد اهالی گل چندان محبوبیت داشت که در اکناف آن سرزمین از کرامات او داستانها نقل می‌شد، حتی مشهور بود که سه تن را از میان مردگان بر خیزانده است. فرانسه را جزو قدیسان نگاهبان خود شمرد.

صومعه‌ای که مارتن در پواتیه تأسیس کرده بود (۳۶۲) نخستین دیر از دیرهای متعددی بود که در آن هنگام در گل پدید آمد. چون رومیان از طریق کتاب «زندگینامه آنتونیوس» تألیف آتاناسیوس، و نیز دعوت هیرونوموس به زندگی زاهدانه، با اندیشه رهبانیت آشنا شده بودند، غرب نخست صعبترین و منفردترین شیوه زندگی صومعه‌ای را برگزید و کوشید تا مشقات زندگی زاهدانی را که در زیر آسمان صاف مصر می‌زیستند در یک اقلیم نسبتاً ناسازگار رواج دهد. وولفیلدیک راهب سالها با ران عور و پای برهنه بر سر ستونی در تریبر می‌زیست، زمستانها ناخنهای پایش می‌افتاد و قندیل‌های یخ از ریشش آویزان می‌شد. قدیس سنوک، که در نزدیکی تور می‌زیست، چنان خود را در یک چار دیواری تنگ محبوس ساخته بود که نیمتنه پایین بدنش را نمی‌توانست حرکت دهد؛ چندی سال بدین گونه زیست و مایه اعجاب و تحسین مردم شد. قدیس یوآنس کاسیانوس، برای همسنگی با شور و جذبه آنتونیوس، افکار قدیس پاخومیوس را به میان آورد؛ وی، با الهام از برخی موعظه‌های یوحنا زربین دهن، صومعه‌ای برای راهبان و راهیگان در مارسی تأسیس کرد (۴۱۵) و نخستین دستور را برای زندگی رهبانی در غرب نوشت؛ پیش از مرگش، تقریباً ۵۰۰۰ راهب در پرووانس طبق دستور او می‌زیستند. اندکی پس از سال ۴۰۰، قدیس هونوراتوس و قدیس کاپراسیوس صومعه‌ای در جزیره لون، روی به روی کان، بنا کردند. این نهادها بیش از آنکه اشخاص را به اخلاص انفرادی خود دهند، آنان را به سوی کار، تحصیل، و دانش‌پژوهی جمعی و همکاری با یکدیگر سوق می‌دادند؛ و بدین سان، تبدیل به مکتب‌های الهیات شدند و تأثیری حیاتی در افکار ساکنان امپراطوری غرب نهادند. وقتی که آیین قدیس بندیکتوس در قرن بعد به گل رسید، در آنجا براساس سنت کاسیانوس یکی از نظام‌های مفید مذهبی پا گرفت.

IV - مسیحیت شرق

۱ - راهبان شرق

وقتی که کلیسا حالت یک مجتمع دینداران را از دست داد و تبدیل به نهادی شد که بر میلیون‌ها انسان حکومت می‌کرد، بتدریج این گرایش در آن پدید آمد که نظریه سهلگیرانه‌تری نسبت به ضعف‌های انسانی اختیار کند، و نسبت به لذت‌های اینجهانی متسامح‌تر باشد و حتی گاه در آن سهیم شود. یک اقلیت مسیحی این مدارا را خیانت به مسیح شمردند و تصمیم گرفتند که از راه فقر و عفت و عبادت به ملکوت آسمان دست یابند، و برای نیل به این منظور بکلی از

دنیا کناره گرفتند. احتمالاً هیئت‌های تبلیغ مذهبی آشوکا (حد ۲۵۰ ق م) اشکالی از زندگی رهبانی، و همچنین نظریات و اخلاقیات دین بودا را به خاور نزدیک آورده بودند؛ زاهدان منفرد پیش از مسیح - مانند پرستندگان سرابیس در مصر، یا جوامع اسینیان در یهودا - آرمانها یا آداب زندگی دینی پر مشقت را به آنتونیوس و پاخومیوس منتقل کرده بودند. رهبانیت برای بسیار کسان پناهگاهی در برابر اغتشاشات و جنگ ناشی از حملات بربرها بود؛ در صومعه‌ها یا حجره‌های بیابانی خبری از مالیات، خدمت نظام، مشاجرات زناشویی، و کار طاقتفرسا نبود؛ برای رسیدن به مقام راهبی نیازی به مراسم رتبه‌بخشان نبود؛ پس از چند سال زندگی آرام، سعادت جاودان فرا می‌رسید.

مصر، که اقلیمش برای رهبانیت سازگار بود، مأمن عده زیادی از راهبان منفرد یا گروهی شده بود، که یا از قواعد زندگی در انزوای آنتونیوس پیروی می‌کردند، یا نوعی زندگی اشتراکی را بر طبق آیینی که

پاخومیوس در تابن بنیان نهاده بود دنبال می نمودند. ساحل رود نیل انباشته از دیرها و صومعه هایی بود که برخی از آنها ۳۰۰۰ راهب یا راهبه را در خود جا می داد. از میان منفردین، آنتونیوس (حد ۲۵۱-۳۵۶) از همه مشهورتر بود. پس از سرگردانیهای بسیار، سرانجام در کوه قلزم، نزدیک دریای سرخ، جایگاه کوچکی برای خود درست کرد. مریدانش جای او را یافتند؛ از اخلاص او پیروی کردند؛ و، تا آن حد که اجازه می داد، حجره های خود را نزدیک حجره وی ساختند؛ پیش از مرگش، بیابان نزدیک به آن کوه از پیروان او پر شده بود. وی کمتر خود را می شست، و با این حال ۱۰۵ سال زیست. دعوت قسطنطین را رد کرد، اما در نود سالگی، برای حمایت از آتاناسیوس در برابر آریوسیه ها، سفری به اسکندریه کرد. راهب دیگر که در مدارج شهرت فقط یک پله پایینتر از آنتونیوس قرار داشت، پاخومیوس بود که نه صومعه برای راهبان و یک دیر برای راهبه ها تأسیس کرد (۳۲۵)؛ گاه برای اجرای مراسم یک روز مقدس هفت هزار تن از رهبانانی که در آیین از او پیروی می کردند گرد می آمدند. این راهبان گروهی ضمن عبادت، کار هم می کردند؛ در ادوار معین از راه نیل با قایق به اسکندریه می رفتند تا فرآورده های خود را بفروشدند، مایحتاج خود را بخرند، و در مناقشات کلیسایی - سیاسی شرکت کنند.

در میان راهبان منفرد رقابتی شدید برای پیش افتادن در مسابقه ریاضت کشی آغاز شد. آبه دوشنه می گوید: «ماکاریوس اسکندرانی هیچ گاه نمی توانست داستانی از ریاضت بشنود و نکوشد که از آن فراتر رود.» اگر سایر راهبان در ایام روزه بزرگ گوشت نمی خوردند، ماکاریوس هفت سال تمام به آن لب نزد؛ اگر برخی از آنان خود را با بیخوابی مجازات می کردند، ماکاریوس «بیش شب متوالی دیوانه وار می کوشید تا خود را بیدار نگاه دارد». در یک دوره روزه بزرگ، روز و شب برپا ایستاد و جز هفته ای یک بار، آن هم چند برگ کلم، چیزی نخورد؛ و تمام این مدت پیشه سبذبافی خود را ادامه داد. مدت شش ماه در مردابی خوابید و تن برهنه خود را در معرض نیش زهر آگین پشه های موزی قرار داد.

برخی از راهبان در عزلت گزینی گوی سبقت از دیگران ربوده بودند. مثلاً سراپیون در غاری در ته دره ای عمیق سکنا گزیده بود که فقط معدودی از زائران جرئت فرود آمدن به آن را داشتند؛ وقتی هیرونوموس و پائولا به بیخوله او رسیدند، مردی را در آن یافتند که تقریباً پوست و استخوان بود و فقط لنگی بر کمر داشت و چهره و شانه هایش پر از موی ناسترده بود، حجره اش فقط چندان وسعت داشت که بستر تختهای او را، که با برگ درختان پوشانده شده بود، در خود جای دهد؛ مع هذا، همین شخص روزگاری در میان اشراف رم زیسته بود.

برخی از زاهدان هرگز به هنگام خواب بر زمین نمی غنودند (بساریون چهل سال، پاخومیوس پنجاه سال)؛ بعضی نیز سکوت پیشه ساخته بودند و چندین سال از زندگی خود را بی آنکه یک کلمه بر زبان آرند، می گذراندند؛ عده ای دیگر هر جا که می رفتند، باری سنگین به دوش می کشیدند، یا دست و پای خود را با غل و زنجیر می بستند. بسیاری با غرور از شمارة سالهایی دم می زدند که طی آنها حتی چهره یک زن را هم ندیده بودند. تقریباً تمام راهبان منفرد با خوراکی بس اندک زندگی می کردند، و برخی از آنان بسیار زیستند. هیرونوموس از راهبانی سخن می گوید که منحصراً با انجیر یا نان جو به سر می بردند. وقتی ماکاریوس بیمار بود، کسی برایش انگور برد، چون نمی خواست کف نفس را از دست دهد، آن را برای راهب دیگری فرستاد، و او نیز برای دیگری؛ بدین گونه (بنا به یقینی که روفینوس به ما می دهد) آن انگور از سراسر بیابان گذشت و دست نخورده نزد ماکاریوس باز آمد. زائرانی که از اکناف عالم مسیحیت برای دیدن راهبان شرق ره می سپردند کراماتی برای آنان قایل بودند که به معجزات مسیح شباهت داشت. آن زاهدان خلوت نشین می توانستند امراض را شفا بخشند، ارواح پلید را با یک کلمه یا با لمس دست از تن بیماران بیرون برانند، با دعایی یا نگاهی افعیها یا شیران را رام کنند، و بر پشت تمساحی از رود نیل بگذرند. مارتک راهبان گرانبهاترین گنجینه های کلیساها شد و هنوز با احترام در خزانه آنها نگاهداری می شود.

در دیرها رئیس دیر از راهبان اطاعت کامل می‌خواست و نوآموزان را با فرمانهای قساوت آمیز می‌آزمود. بنابر روایات، رئیس دیری به نوآموزی گفت که در کوره مشتعلی بجهد؛ او اطاعت کرد، و چنانکه راویان گویند، شعله به کناری رفت تا او بگذرد. به راهب دیگری گفته شد که عصای رئیس دیر را چون نهالی بکارد و آن را چندان آب دهد تا گل برآرد، چند سال او هر روز به رود نیل که سه کیلومتر از دیر فاصله داشت می‌رفت تا آب آورد و بر پای عصا ریزد؛ در سومین سال خداوند بر وی رحمت آورد، و عصا گل کرد. هیرونوموس می‌گوید راهبان ملزم بودند به کاری اشتغال ورزند، «مبادا با افکار خطرناک گمراه شوند». برخی از آنان مزرعه‌ای را می‌کاشتند، بعضی از باغی توجه می‌کردند، حصیر یا زنبیل می‌بافتند، کفش چوبی می‌ساختند،

کلاسیک بدین وسیله با قلم آنان حفظ شده است. مع هذا، بسیاری از راهبان مصری بیسواد بودند و معرفت دنیوی را به عنوان نوعی خودپسندی بیهوده خوار می‌داشتند. بسیاری از آنان نظافت را ضد ایمان می‌دانستند؛ سیلویایی باکره از شستن هر قسمت بدن خود، جز انگشتان، پرهیز می‌کرد؛ در یکی از دیرها، که ۱۳۰ راهبه داشت، هیچ کس استحمام نمی‌کرد و حتی پاهای خود را نمی‌شست، مع هذا، در اواخر قرن چهارم راهبان رفته رفته با آب انس گرفتند. الکساندر سر راهب، این انحطاط را مذمت می‌کرد و با آرزومندی به روزی واپس می‌نگریست که راهبان «هرگز صورت خود را نمی‌شستند».

خاور نزدیک از حیث تعداد راهبان و راهبه‌ها و کراماتشان با مصر رقابت می‌کرد. در اورشلیم و انطاکیه شبکه‌هایی از جوامع صومعه‌ای یا حجره‌های راهبان منفرد وجود داشت. بیابان سوریه مسکن زاهدان خلوت نشین بود که برخی از آنان مانند «فقیران» هندو خود را با زنجیر به صخره‌ها می‌بستند، و بعضی که این سکونت ثابت را حقیر می‌شمردند، در کوه‌ها پرسی می‌زدند و گیاه می‌خوردند. روایت است که سمعان عمودی (۳۹۰-۴۵۹) در مدت چهل روز روزه بزرگ بی‌خوراک به سر می‌برد؛ در یکی از این چله‌ها به اصرار خودش دیواری به دورش کشیدند و کمی نان و آب برایش گذاشتند؛ چون عید قیام مسیح در رسید، دیوار را برداشتند و نان و آب را دست نخورده یافتند. در قلعه سمعان، در محلی در شمال سوریه، برای خود ستونی به بلندی دو متر ساخت (حدود ۴۲۲) و بر بالای آن زیست. آنگاه، چون از این روش معتدل به شرم آمده بود، ستون بلندتری بنا کرد، و پس از آن نیز ستونی بلندتر، تا آنکه مسکن دائمی خود را بر فراز ستونی به بلندی هجده متر قرار داد. محیط این ستون در رأس بیش از یک متر نبود، یک طارمی از به زمین افتادن آن قدیس به هنگام خواب جلو می‌گرفت، سمعان سی سال متوالی در این نقطه بلند در معرض باران و آفتاب و سرما زیست. مریدانش، به کمک یک نردبان، برایش غذا می‌بردند و کثافتاتش را می‌زدودند. او خود را با ریسمانی به آن ستون بسته بود؛ ریسمان در گوشتش فرو رفته و آن را گندانده بود و بدبو و پر از کرم کرده بود؛ سمعان کرم‌هایی را که از بدنش فرو می‌افتادند برمی‌داشت، بر سر جایشان می‌گذاشت، و می‌گفت: «آنچه را که خدا به شما داده است، بخورید.» از آن جایگاه بلند برای جماعتی که به دیدنش می‌آمدند و عظمی می‌کرد، بربریان را به مسیحیت می‌گرواند، امراض سخت را معجزه آسا شفا می‌داد، درباره سیاست کلیسا اظهار نظر می‌کرد، و رباخواران را به باد انتقاد می‌گرفت؛ سرانجام نیز آنان را واداشت نرخ بهره را از دوازده درصد به شش درصد پایین آورند. زهد متعالی او طبقه‌ای از «راهبان ستونزی» پدید آورد که دوازده قرن دوام داشتند و امروز هم، به شکلی دنیوی، هنوز وجود دارند.

کلیسا بر این افراط‌کاریها صحه نگذاشت؛ شاید بدین جهت که در آن فروتنیها نوعی غرور وحشیانه، در

احساس می‌کرد. یادداشتهای این مرتاضان مشحون است از رؤیاها و تخیلات جنسی؛ حجره‌های آنان پر بود از طنین ناله‌هایی که در نتیجه کشمکش با وسوسه‌های خیالی و افکار شهوانی سر می‌دادند؛ و باور داشتند که فضایی اطرافشان آکنده از شیاطینی است که همواره در حال حمله بدیشان هستند؛ ظاهراً راهبان حفظ عفت و پرهیزگاری در خلوت را دشوارتر از حفظ آن در زندگی شهری با همه فرصتها و امکاناتش یافتند. دیوانه شدن در میان راهبان منفرد امری غیر عادی نبود. روفینوس داستان راهبی را می‌گوید که زن زیبایی وارد حجره‌اش شد و او در برابر زیباییش تاب و توان از کف داد، ولی آن زن بلافاصله، به گمان او در هوا، ناپدید شد؛ راهب وحشیانه بیرون جست و به نزدیکترین ده شتافت و برای فرو نشاندن

لهیب روح خویش به کورة يك حمام عمومي جست. در موردی دیگر، زن جوانی، به بهانه اینکه مورد حمله حیوانات وحشی واقع شده است، از راهبی تقاضای ورود به حجره اش را کرد؛ آن راهب راضی شد که او را اندک زمانی بپذیرد؛ اما آن زن اتفاقاً او را لمس کرد، و شعله میل چنان در وجود او زبانه کشید که گویی سالیان دراز ریاضت نتوانسته بود آن را زایل سازد. او کوشید تا آن زن را در آغوش گیرد، اما زن خود را از چنگ او رها ساخت و از نظرش ناپدید شد و - بنا به روایت - گروهی از ابلیسان بر سقوط روحی او خنده سر دادند. روفینوس گوید که آن راهب دیگر نتوانست به رهبانیت خود ادامه دهد؛ مانند پافنوس در داستان تائیس آناتول فرانس، دیگر نتوانست رؤیای آن زیبایی را که دیده یا تصور کرده بود از خاطر بزداید؛ حجره خود را ترك کرد، به زندگی شهری گرایید، و آن رؤیا را سرانجام تا دوزخ دنبال کرد.

کلیسای متشکل نخست مراقبتی بر رهبانان، که ندرتاً در سلك روحانیان رسمی در می آمدند، نداشت؛ مع هذا، در قبال عملیات افراطی آنان احساس مسئولیت می کرد، زیرا در افتخار اعمالشان سهیم بود. کلیسا نمی توانست کاملاً با آرمانهای رهبانی آنان موافقت کند؛ تجرد، بکارت، و فقر را می ستود، اما نمی توانست ازدواج، تولید مثل، یا مالکیت را محکوم سازد؛ حال دیگر کلیسا بقای نسل را به نفع خود می دید. برخی از رهبانان به میل خود حجره یا صومعه خویش را ترك می کردند و با تکدی موجب زحمت مردم می شدند؛ برخی از شهری به شهر دیگر می رفتند و به تبلیغ می پرداختند، آثار قدسی حقیقی یا جعلی می فروختند، شوراهای مذهبی را تهدید می کردند، و مردم زودباور را و می داشتند تا معابد یا مجسمه های مشرکان را منهدم کنند و یا حتی گهگاه «هیپاتیا» یی را بکشند. کلیسا نمی توانست این اعمال خودسرانه را تحمل کند. شورای خالکدون (۴۵۱) فرمان داد تا مراقبت بیشتری در پذیرفتن سوگند داوطلبان رهبانیت به عمل آید، سوگند رهبانان غیر قابل نقض باشد، و هیچ کس حق

نداشته باشد بدون اجازه اسقف ناحیه صومعه ای تأسیس کند یا آن را ترك گوید.

۲ - اسقفان شرق

مسیحیت اکنون (۴۰۰) در شرق کاملاً پیروز بود. در مصر، مسیحیان بومی یا قبطیها اکثریت سکنه را تشکیل می دادند و صدها کلیسا و صومعه را تکفل می کردند. نود اسقف مصری اقتدار بطرك اسکندریه را، که قدرتش تقریباً با آن فراعنه و بطالسه برابری می کرد، قبول داشتند. برخی از این بطرکان سیاستمداران مذهبی شدیدالعملی بودند، مانند تنوفیلوس که معبد سراپیس و کتابخانه آن را سوزانید (۳۸۹)؛ اما بعضی از آنان اشخاص ملایمی بودند، مانند سونسیوس، اسقف پتولمائیس، که خویی خوشایند داشت. سونسیوس در کورنه متولد شد (حدود ۳۶۵)؛ ریاضی و فلسفه را در اسکندریه نزد هیپاتیا آموخت و تا پایان عمر دوست او باقی ماند و او را «نماینده واقعی فلسفه حقیقی» خواند؛ به آتن سفر کرد و در آنجا اعتقادش به شرك استوارتر شد؛ اما در سال ۴۰۳ با يك بانوی مسیحی ازدواج کرد و دین مسیح را پذیرفت و تبدیل تثلیث نوافلاطونی احد - روح - نفس را به تثلیث مسیحی پدر - روح القدس - پسر، امر تشریفاتی ساده ای یافت. وی نامه های دلپذیر بسیار نوشت و چند رساله فلسفی کوچک نیز تصنیف کرد که از این رسالات هیچ يك امروزه ارجی ندارد، مگر مقامه ای به نام در ستایش طاسی. در ۴۱۰، تنوفیلوس سرپرستی اسقفیه پتولمائیس را به او پیشنهاد کرد. او حال یکی از اعیان روستایی شمرده می شد و بیش از آنچه جاه طلب باشد، پولدار بود؛ از این رو پاسخ داد که برای آن کار مناسب نیست، زیرا (آنچنانکه «اعتقادنامه نیکیه» خواستار است) به رستائیز جسمانی اعتقاد ندارد، ازدواج کرده است، و قصد هم ندارد زن خود را ترك کند. تنوفیلوس، که جزمیات برایش آلتی بیش نبودند، این نقایص را نادیده گرفت و سونسیوس را، پیش از آنکه خود آن فیلسوف بتواند تصمیم قطعی بگیرد، به اسقفی برگزید. این نکته که آخرین نامه وی خطاب به هیپاتیا و واپسین دعایش به درگاه مسیح بود، بوضوح خوی و خصلت او را نشان می دهد.

در سوریه معابد مشرکان را به شیوة تئوفیلوس از بیخ و بن برانداختند. مقامات امپراطوری فرمان بسته شدن معابد را دادند؛ مشرکان نخست در برابر آن فرمان مقاومت کردند، اما چون دیدند خدایانشان با بی‌اعتنایی تن به تخریب می‌دهند، آنان نیز شکست را پذیرا شدند. مسیحیان آسیا پیشوایان خردمندتری از مسیحیان مصر داشتند. قدیس باسیلیوس کبیر در

زندگی کوتاه پنجاهساله خود (۳۲۹-۳۷۹) علم بیان را در قسطنطنیه نزد لیانیوس فرا گرفت، فلسفه را در آتن تحصیل کرد، به دیدن راهبان منفرد مصر و سوریه رفت و ریاضت درون گرای آنان را طرد کرد؛ اسقف قیصریه کاپادوکیا شد، مسیحیت را در کشور خود سازمان داد، در مراسم دینی آن تجدیدنظر کرد، نوعی رهبانیت گروه - زیستی قائم به ذاتی را بنیان نهاد، و قانونی برای اداره صومعه‌ها وضع کرد که هنوز بر دیرهای جهان یونانی - اسلاوی حاکم است. وی به پیروان خود اندرز می‌داد که از مشقات سهمگین راهبان منفرد مصر بپرهیزند و بکوشند تا با کارهای سودمند به خدا، بهداشت، و خرد خدمت کنند، به اعتقاد او، زراعت عبادتی عالی بود. مسیحیت شرق هنوز هم به نفوذ عمیق او در امور کلیسا معترف است.

در قسطنطنیه چندان نشانه‌ای از بت پرستی نماند، اما خود مسیحیت هم دستخوش کشمکشهای شدید شد، مذهب آریانیسم هنوز نیرومند بود، بدعت‌های جدیدی نیز همواره به وجود می‌آمد، و هر کس الاهیاتی مخصوص به خود داشت. گرگوریوس نوسایی، برادر قدیس باسیلیوس کبیر در حدود سال ۳۸۰ چنین می‌نویسد: «این شهر پر است از عمل‌ها و برده‌هایی که همه عالم الاهی‌تند، و در کوی و برزن وعظ می‌کنند. اگر از کسی بخواهید سکه نقره‌ای را برایتان خرد کند، اول وجوه تفاوت (پدر) را با (پسر) بر خواهد شمرد؛ اگر از قیمت يك گرده نان سؤال کنید ... خواهید شنید که پسر مادون پدر است؛ و اگر بپرسید که آیا حمام حاضر است، به شما پاسخ خواهند داد که پسر از عدم به وجود آمده است.» در دوران سلطنت تئودوسیوس اول، اسحاق سوری نخستین صومعه را در پایتخت جدید تأسیس کرد؛ مؤسسات مشابهی بزودی ساخته شد و رو به ازدیاد نهاد؛ در سال ۴۰۰ دیگر راهبان در آن شهر قدرتی به هم رسانده و مایه وحشت بودند و در مشاجرات بطرکان با یکدیگر یا با امپراطور نقش جنجالی داشتند.

گرگوریوس نازیانزوسی وقتی که دعوت مسیحیان اصلیل آیین قسطنطنیه را برای قبول مقام اسقفی پذیرفت (۳۷۹)، طعم تلخ کینه فرقه‌ای را چشید. والنس بتازگی مرده بود، اما آن دسته از پیروان آریانیسم که امپراطور بر سر کار آورده بود هنوز مهار کارهای کلیسا را در دست داشتند و مراسم مذهبی خود را در کلیسای سانتاسوفیا به جا می‌آوردند. گرگوریوس ناچار شد که محراب خود را در خانه یکی از دوستان خویش قرار دهد و مقتدیانش را آنجا گرد آورد، اما امیدوارانه کلیسای حقیر خود را آناستاسیا (رستخیز) نامید. او مردی بود که هم زهد و تقوا داشت و هم دانش آموخته بود؛ در آتن با همشهری خود باسیلیوس تحصیل کرده بود؛ و تنها جانشین دوش را می‌توان در بلاغت هم‌تراز او دانست. مقتدیانش روز به روز زیادتر شدند، تا آنکه تعدادشان از جماعت مؤمنان در هر کلیسای رسمی فراتر رفت. در شب عید قیام مسیح، گروهی از پیروان آریانیسم با سنگ به نمازخانه آناستاسیا حمله کردند. هجده ماه بعد، تئودوسیوس، امپراطور اصلیل آیین، گرگوریوس را با جلال فراوان به کلیسای

خاطر او را بر هم زد؛ کشیشان حسود انتصاب او را بی‌اعتبار اعلام کردند و از وی خواستند که در برابر شورایی از خود دفاع کند. چون مغرورتر از آن بود که به خاطر مقام بجنگد، استعفا کرد (۳۸۱) و به نازیانزوس در کاپادوکیا بازگشت تا هشت سال باقیمانده عمرش را در گمنامی و آرامش به سر برد.

وقتی جانشین بیمبالات او مرد، دربار امپراطوری کشیشی انطاکیه‌ای را به سانتاسوفیا دعوت کرد که در تاریخ به نام قدیس یوحنا زرین دهن معروف است. وی در خانواده‌ای اصلیل متولد شده (۳۴۵)، علم بیان را نزد لیانیوس آموخته، و با ادبیات و فلسفه شرک آشنا گشته بود؛ به طور کلی، اسقفان شرق دانشمندتر و مبرزتر از اسقفان غرب بودند. یوحنا تیزهوش بود و خویی تند داشت. وی، با سختگیری مذهبی زیاد و تقبیح آشکار بی‌عدالتی و فساد اخلاقی رایج زمان، مقتدیانش تازه خود را آشفته خاطر ساخت.

تأثر را به منزله نمایشگاه زنان هرزه، و مکتب کفر و ضلال و دسیسه، تقبیح می‌کرد. از مسیحیان مرفه پایتخت می‌پرسید که چرا آنهمه از ثروت خود را صرف زندگی سبکسرا نه می‌کنند و آن را طبق دستور مسیح به فقیران نمی‌دهند. می‌گفت چرا برخی از مردم باید بیست مهین سرا، بیست حمام، و هزار برده داشته باشند. و در خانه‌هایشان از عاج، کف اطاقهایشان از آجر نگارین، دیوارشان از مرمر، و سقفشان از طلا باشد؛ ثروتمندان را به خاطر اینکه از مهمانانشان با رقصه‌های شرقی پذیرایی می‌کردند، به آتش دوزخ وعید می‌داد. کشیشان خود را به خاطر تناسانی و زندگی مجللشان، و همچنین به سبب استفاده مشکوکشان از زنان به عنوان دستیار در شماسیه شماتت می‌کرد. او سیزده تن از اسقفان حوزه خود را به اتهام فسق یا مقامفروشی عزل کرد؛ راهبان قسطنطنیه را، به این عنوان که بیشتر در کوچه‌ها دیده می‌شوند تا در حجره‌های خود، توبیخ نمود. او خود کردارش مطابق گفتارش بود: عایدات اسقفیه او صرف آرایش و تزئین کلیسای اسقفی، چنانکه در شرق مرسوم بود، نمی‌شد، بلکه مصروف تأسیس بیمارستان و یاری به بینوایان می‌گشت. قسطنطنیه هرگز چنین موعظه‌های مقتدرانه، درخشان، و صریحی به خود ندیده بود. در موعظه‌های او خبری از تجربیات زاهدانه نبود، هر چه بود دستورات صریح دینی بود که چندان وارد جزئیات می‌شد که جنبه‌ای آزارنده می‌یافت.

که می‌تواند ظالمتر از مالکان باشد؟ اگر به رفتار آنان با کشاورزان بینوایشان بنگرید، آنان را از بربرها وحشیتر خواهید یافت؛ بر مردانی که از فرط گرسنگی و رنج ضعیف شده‌اند، بهره‌های مداوم و کمر شکن تحمیل می‌کنند و بارهای سنگین بر دوششان می‌گذارند... در سراسر زمستان و زیر برف و باران به کارشان وا می‌دارند، از خواب محرومشان می‌کنند، و با دست خالی به خانه‌هایشان می‌فرستند...

شکنجه‌ها و کتکها، زیاده‌ستانیها و بیگاریهایی که مباشران بر آنان روا می‌دارند از گرسنگی هم بدتر است. که می‌تواند راههایی را که این مباشران برای بهره‌کشی از بزرگران و فریب دادن آنان به کار می‌زنند باز شمارد؟ چرخ کارگاه روغن کشی مباشران با رنج روستاییان می‌گردد، اما خودشان از محصولی که مجبورند برای او به شیشه کنند

قطره‌ای هم سهم نمی‌برند، و تنها نصیب آنان دستمزدی ناچیز است.

مقتدیان ملامت شنیدن را خوش می‌دارند، اما اصلاح شدن را نه. پس، زنان در استعمال عطر، ثروتمندان در برپا داشتن مجالس سور، کشیشان در نگاه داشتن خدمتکاران زن، و تماشاخانه‌ها در دادن نمایش مداومت کردند؛ و بزودی همه گروه‌های شهر، به استثنای فقیران بی‌قدرت، علیه آن مرد «زرین دهن» برخاستند. ملکه ائودوکسیا، زن آرکادیوس، در زندگی مجلل سرآمد تمام ثروتمندان پر سرور شهر بود؛ و یکی از وعظه‌های یوحنا را کنایه‌ای نسبت به خود شمرد و از شوی سست عنصرش خواست که شورایی برای محاکمه آن بطرک تشکیل دهد. در سال ۴۰۳ شورایی از اسقفان شرق در خالکدون تشکیل شد. یوحنا، به این عنوان که نباید از طرف دشمنانش محاکمه شود، در شورا حضور نیافت. شورا او را معزول ساخت، و او بی‌جنجال به تبعید رفت؛ اما بزودی چنان بانگ اعتراضی از طرف مردم بلند شد که امپراطور ترسید و او را به مسند خود بازگرداند. چند ماه بعد، او بدگویی از طبقات عالی را از سر گرفت و برپا داشتن مجسمه‌ای از ملکه را مورد انتقاد قرار داد. ائودوکسیا بار دیگر خواستار طرد او شد؛ تنوفیلوس، بطرک اسکندریه، که همواره در کمین ضعیف ساختن حوزه‌های رقیب خود بود، به آرکادیوس خاطر نشان کرد که فرمان شورای خالکدون هنوز به قوت خود باقی است و می‌تواند تنفیذ شود. عده‌ای سرباز برای دستگیر ساختن زرین دهن فرستاده شد؛ او را از بوسفور گذراندند و به دهی در ارمنستان تبعید کردند (۴۰۴). پیروان وفادارش چون از این خبر آگاه شدند، سر به شورش و وحشیانه برداشتند؛ در آشوبی که برپا شد، کلیسای سانتاسوفیا و عمارت مجلس سنا، که در نزدیکی آن بود، آتش زده شد. زرین دهن از تبعیدگاه خود شکواییه‌هایی برای هونوریوس و اسقف رم فرستاد. آرکادیوس فرمان داد تا او را به بیابان دور دست پیتئوس در پونتوس بفرستند. آن روحانی عالیمقام، که کاملاً فرسوده شده بود، در راه خود به تبعیدگاه جدید، به سن شصت و دو، در کومانا بدرود زندگی گفت (۴۰۷). از آن زمان تا حال، جز در فواصلی کوتاه، کلیسای شرق تابع دولت بوده است.

۱ - گهنگار

افریقای شمالی، محل تولد آگوستینوس، مسکن مردمی بود از نژادها و اعتقادات مختلف. در آن مردم خون کارتاژی و نومیدیایی با خون رومی آمیخته بود، و شاید آگوستینوس هم یکی از آن آمیخته خونان بود؛ عده کسانی که در آن دیار به لهجه پونیک - زبان قدیمی فنیقی کارتاژ - سخن می گفتند، آن قدر زیاد بود که آگوستینوس در دوران اسقفیش تنها

کلیساهای آن سامان برمیگزید که بتوانند به آن زبان سخن گویند. دوناتیان با اصیل آیینان در معارضه بودند، مانویت با هر دو سر خصومت داشت، و اکثریت مردم هنوز مشرک بودند. مولد آگوستینوس، تاگاسته، واقع در نومیدیا بود. مادرش، قدیسه مونیکا، مسیحی مؤمنی بود که عمرش تقریباً در این راه صرف شده بود که از پسر خودش خود توجه کند و او را دعا نماید. پدرش دستی تنگ و سری پرسودا داشت، و مونیکا بیوفاییهایش را، به این امید که روزی ترک خواهند شد، تحمل می کرد.

آگوستینوس در دوازده سالگی در ماداورا به دبستان، و در هفده سالگی برای تحصیلات عالیتر به کارتاژ فرستاده شد. در همان زمانها بود که سالویانوس افریقا را «منجلا ب جهان» و کارتاژ را «منجلا ب افریقا» نامید؛ نصایحی هم که مونیکا هنگام راهی کردن پسرش به وی داد به مناسبت همین شهرت نامطلوب آن دیار بود:

او با لحنی بس جدی به من اخطار کرد که نباید مرتکب زنا شوم، و مخصوصاً هرگز زن کسی را بیعت نسازم. این سخنان در بر من چیزی جز نصایح زنانه نبود، که پیروی از آن برای من بس شرم آور می نمود. ... پس با شتاب کوردلانه به گنهکاری پرداختم که از اینکه در هرزگی به پای همگان خود نمی رسیدم شرمنده بودم. آری، اقران من لاف شرارتهایشان را می زدند و هر چه معصیتشان بزرگتر بود، بیشتر به خود می بالیدند؛ پس من نیز رو به فسق کردم، آن هم نه فقط به سبب لذات آن، بلکه همچنین به خاطر تحسین و ستایشی که در این راه نثارم می شد. ... و زمانی هم که فرصتی نمی یافتم تا به اندازه دیگر گنهکاران به اعمال شیرانه دست زنم، معصیتهایی را که هرگز مرتکب نشده بودم به خود نسبت می دادم.

او در لاتینی، علم بیان، ریاضی، موسیقی، و فلسفه دانشجوی شایسته ای از کار درآمد؛ خود وی چنین می گوید: «ذهن بیقرار من بس مشتاق جستجوی دانش بود.» یونانی را دوست نمی داشت و هرگز هم آن را نیاموخت و ادبیاتش را فرا نگرفت، اما چنان شیفته افلاطون بود که او را «نیم خدا» می نامید، و پس از مسیحی شدن نیز از افلاطونی بودن دست برداشت. آموزش منطقی و فلسفی که در دوران مشرک بودنش گرفت او را آماده ساخت تا ظریف اندیشترین عالم الاهی کلیسا شود.

پس از فراغ از تحصیل به تعلیم دستور زبان در تاگاسته پرداخت، و آنگاه به تدریس علم بلاغت در کارتاژ اشتغال ورزید. حال چون شانزده ساله بود، «گفتگوی بسیار از این بود که برایم زن بگیرند»؛ به هر حال، ترجیح داد که برای خود همخواه ای برگزیند - شیوة تمتع بیزحمی که طبق اخلاقیات مشرکانه و قوانین رومی مجاز بود؛ آگوستینوس چون هنوز تعمید نیافته بود، به هر اخلاقیاتی که دوست می داشت استناد می جست. داشتن همخواه برای او یک پیشرفت اخلاقی بود، زیرا موجب شد که هرزگی را ترک گوید؛ ظاهراً تا هنگام جدایی از همخواه خود (۳۸۵)، نسبت به او وفادار بود. به سال ۳۸۲، در حالی که

خود را ناخواسته پدر پسری یافت که گاه او را «زاده گناهم» می خواند، اما بیشتر اوقات او را آدنوداتوس (خداداد) می نامید، خرده خرده محبتش نسبت به او چندان بالا گرفت که هیچ گاه وی را از خود دور نمی کرد.

در بیست و نه سالگی کارتاژ را به مقصد جهان بزرگتر رم ترک کرد. مادرش، که می‌ترسید او تعمیدنایافته بمیرد، از او خواست که نرود، و وقتی که عزم وی را ثابت یافت، اصرار کرد که خود با او همسفر شود. او ظاهراً با درخواست مادر موافقت کرد، اما وقتی که مادرش در نمازخانه‌ای مشغول عبادت بود، سوار کشتی شد و بی او به راه افتاد. در رم، به مدت یک سال، علم بلاغت تدریس می‌کرد، اما شاگردانش حق التدریس او را چنانکه باید نپرداختند، و او ناچار در جستجوی یک کرسی استادی در میلان درآمد. سوماخوس او را آزمود و پذیرفت و با چاپار دولتی به میلان فرستاد. مادر دلیرش در آنجا به او پیوست و راضیش کرد تا همراه او به شنیدن و عظه‌های آمبروسیوس برود. این وعظها در او تأثیری بسزا کرد. اما مؤثرتر از آن، سرودهای مذهبی بود که جماعت مؤمنان می‌خواندند. در همان اوان، مونیکا وی را - که اکنون سی و دو ساله بود - به ازدواج راضی ساخت و با دختری نامزد کرد که بیش از آنچه سال داشته باشد، مال داشت. آوگوستینوس موافقت کرد که دو سال منتظر شود تا دختر به دوازده سالگی برسد. به عنوان نخستین گام در تهیه مقدمات زناشویی، معشوقه خود را به آفریقا فرستاد، و او اندوه خود را از این جدایی با اعتکاف در یک صومعه تسکین داد. چند هفته خویشنداری چنان بر آوگوستینوس گران آمد که، به جای ازدواج، معشوقه دیگری برگزید و به خدا چنین استغاثه کرد: «مرا عقیف ساز، اما نه به این زودی!»

در میان این سرگرمیها، وقت کافی برای تحصیل الاهیات می‌یافت. در کودکی با ایمان ساده مادر خود بار آمده بود، اما در مدرسه آن را با غرور به دور افکنده بود. به مدت نه سال (۳۷۴-۳۸۳) ثنویت مذهب مانی را پذیرفته بود، به این عنوان که از این جهانی که چنین از خیر و شر در هم بافته شده است بهترین توضیح را عرضه می‌دارد. زمانی نیز با شکاکیت آکادمی متأخر مغالزه داشت؛ اما احساساتیر از آن بود که بتواند مدتی دراز با احکام تعلیقی سر کند. در رم و میلان آثار افلاطون و فلوپین را بررسی کرد؛ مشرب نوافلاطونی عمیقاً وارد فلسفه او شد و از طریق او در الاهیات مسیحی نیز، تا زمان آبلار، وجه غالب گشت. این مشرب برای او گذرگاهی به سوی مسیحیت شد. آمبروسیوس به او سفارش کرده بود که کتاب مقدس را با توجه به این بیان بولس حواری بخواند: «حرف می‌کشد، اما روح زنده می‌کند.» آوگوستینوس دریافت که با یک تفسیر نمادین می‌توان آنچه را که در سفر پیدایش به نظر او یاهو می‌آمد برطرف ساخت. رسالات بولس را خواند و دانست که نگارنده آنها نیز مانند خود او از هزار مرحله شک گذشته است. در واپسین اعتقاد بولس فقط «کلمه» مجرد افلاطونی نبود، بلکه «کلمه‌ای خدایی» بود که تبدیل به

باغهای میلان کنار دوستش آلوپیوس نشسته بود، صدایی در گوشش طنین انداز شد که می‌گفت: «برگیر و بخوان، بگیر و بخوان.» او رسالات بولس را باز کرد و چنین خواند: «با شایستگی رفتار کنیم، چنانکه در روز، نه در بزمها و سکرها و فسق و فجور و نزاع و حسد، بلکه عیسی مسیح خداوند را بپوشید و برای شهوات جسمانی تدارک نبینید.» این عبارت تحول طولانی احساسی و فکری آوگوستینوس را به نقطه کمالش رساند؛ در این ایمان عجیب چیزی گرمتر و ژرفتر از هر منطق و فلسفه‌ای وجود داشت. مسیحیت برای او به یک رضایت عمیق عاطفی تبدیل شد. با ترک هر گونه شکاکیت عقلی، برای نخستین بار در زندگی خود انگیزه‌ای اخلاقی و آرامشی روحی یافت. دوست او آلوپیوس آمادگی خود را برای چنین تمکینی اعلام داشت. مونیکا چون از تسلیم آن دو به ایمان آگاه شد، از صمیم قلب خدای را ستایش کرد.

در یکشنبه عید قیام مسیح در سال ۳۸۷، آوگوستینوس، آلوپیوس، و آدنوداتوس، در حالی که مونیکا بشادی در کنارشان ایستاده بود، به دست آمبروسیوس تعمد یافتند. هر چهار تن تصمیم گرفتند که به آفریقا روند و رهبانیت پیشه کنند. مونیکا در اوستیا مرد، در حالی که مطمئن بود در بهشت به کسان خود خواهد پیوست. آوگوستینوس پس از ورود به آفریقا ارثیه مختصر خود را فروخت و وجوه آن را به فقیران داد. آنگاه او و آلوپیوس و چند تن از دوستانشان یک جامعه مذهبی تشکیل دادند و در تاگاسته با فقر، تجرد، عبادت، و تحصیل به سر بردند. بدین گونه، در سال ۳۸۸، فرقه آوگوستینوسی به وجود آمد که قدیمترین اخوت رهبانی در امپراطوری غرب بود.

۲ - عالم الاهي

آندوداتوس به سال ۳۸۹ درگذشت، و آوگوستینوس چنان در مرگ او سوگوار کرد که گویی هنوز درباره سعادت ابدی کسانی که به دین مسیح می‌میرند یقین نداشت. تنها مایه تسلی او کار کردن و چیز نوشتن بود. در ۳۹۱، والرئوس، اسقف هیپو (اکنون بونه)، از او در اداره اسقفیه خود یاری طلبید و، در اجرای این منظور، رتبه مقدسی کشیشی به وی اعطا کرد. والرئوس غالباً کرسی و عطر را به آوگوستینوس می‌سپرد، و فصاحت او در جماعت مقتدیان، حتی زمانی که کلامش را نمی‌فهمیدند، مؤثر می‌افتاد. هیپو دریا، بندری بود با تقریباً ۴۰.۰۰۰ نفوس؛ کاتولیکها در آنجا يك کلیسا داشتند، و دوناتیان هم کلیسایي دیگر؛ باقی مردم مانوی یا مشرك بودند. اسقف مانوی آنجا، فورتوناتوس، تا آن زمان يک‌تاز صحنه الاهیات بود؛ دوناتیان به اتفاق کاتولیکها آوگوستینوس را تحریض کردند که با او مناظره کند؛ او موافقت کرد، و مدت دو روز این دو گلا دیاتور نوین، در برابر جماعتي که حمامهای سوسیوس را اشغال کرده بودند، به جدل پرداختند. آوگوستینوس پیروز شد؛ فورتوناتوس هیپو را ترك کرد و دیگر هرگز بازنگشت (۳۹۲).

چهار سال بعد، والرئوس به علت کبر سن از مقتدیان خود خواست که جانشینش را برگزینند. آوگوستینوس به اتفاق آرا انتخاب شد؛ و، گرچه اظهار نارضایتی کرد و گریست و تمنا کرد که بگذارند تا از توفیق بازگشت به صومعه خود بهره‌مند گردد، اراده مردم فایق آمد و او به اسقفی هیپو برگزیده شد و سی و چهار سال بقیه عمر خود را در آن مقام باقی ماند، از این نقطه زمین بود که وی جهان را تکان داد. او يك یا دو شماس برای یاری خود برگزید و دو راهب از صومعه خود آورد تا دستیارش باشند؛ همه آنان در عمارات اسقفی مانند راهبان می‌زیستند و در امور زندگی با هم شریک بودند؛ وقتی که یکی از این دستیاران چشم از جهان فرو بست، آوگوستینوس از اینکه او توانسته است مختصر مآثرکی از خود باقی گذارد، در شگفت شد. آوگوستینوس و تمام دستیارانش با خوراک گیاهی می‌ساختند و گوشت را برای مهمانان و بیماران باقی می‌گذاشتند. گویند که خود آوگوستینوس کوتاه قد و لاغر بود و هرگز جسماً قوی نبود؛ از اختلال ریوی شکوه داشت و غالباً به سرماخوردگی مبتلا می‌شد. اعصاب حساس داشت، زود به هیجان می‌آمد، نیروی تخیلی حاد و بیمارگونه داشت، و فکرش زیرکانه و قابل انعطاف بود. با وجود جزمیت لجوجانه و عدم تسامح دینی گهگاهی، خصایص دوست داشتني فراوانی داشت؛ چندین نفر از کسانی که برای آموختن علم معانی بیان نزد او آمده بودند، تحت ارشادات او، به مسیحیت گرویدند؛ و آلوپئوس تا آخر عمر همچنان پیرو او بود.

هنوز مسند اسقفی خود را اشغال نکرده، جدالی طولانی را با دوناتیان آغاز نمود. پیشوایان آنها را به مناظره علنی دعوت کرد، اما جز تنی چند دعوت او را نپذیرفتند؛ آنان را به مباحثه دوستانه خواند؛ اما نخست با سکوت، سپس با توهین، و پس از آن با شدت عمل آنان مواجه شد؛ چندین اسقف کاتولیک در شمال افریقا مورد شتم قرار گرفتند، و ظاهراً چندین سوءقصد به جان خود آوگوستینوس شد؛ مع‌هذا، توضیحي از جانب دوناتیان در مورد این ماجرا در دست نیست. در ۴۱۱، شورایی از طرف امپراطور هونوریوس فرا خوانده شد تا به مشاجره دوناتیان پایان دهد؛ دوناتیان ۲۷۹ اسقف، و کاتولیکها ۲۸۶ اسقف فرستادند - اما در افریقا منزلت اسقف چندان بالاتر از کشیش ناحیه نبود. مارکلینوس، نماینده امپراطور، پس از شنیدن دلایل هر دو طرف، فرمان داد که دوناتیان نباید دیگر انجمنی تشکیل دهند و باید تمام کلیساهای خود را به کاتولیکها واگذارند. دوناتیان در پاسخ از سر نومیدی دست به اعمالی خوشونتبار زدند؛ از جمله بنا به روایات، یکی از کشیشان هیپو به نام رستیتوس را کشتند و کشیش دیگری از اتباع آوگوستینوس را مثله کردند. آوگوستینوس دولت را تحریض کرد که حکم خود را بشدت اجرا کند؛ وی نظریه سابق خود را، مبنی بر اینکه «نبايد وحدت وجود مسیح را بزور به کسی قبولاند ... و مبارزه ما باید از راه استدلال باشد، و فقط به نیروی منطق باید عقیده خود را به کرسی بنشانیم»، تغییر داد؛ و به این نتیجه رسید که کلیسا، چون پدر روحانی همه است، باید

او چنین می‌آمد که چند تن از دوناتیان لطمه ببینند بهتر است «تا آنکه، فقط برای رعایت عدم توسل به زور، همه به لعنت گرفتار شوند». در عین حال، از صاحب‌منصبان دولت کراراً خواست که مجازات مرگ را درباره بدعت‌گزاران اجرا نکنند.

صرف نظر از این جدال ناگوار، و اهتمامات مربوط به اداره امور حوزه خود، آگوستینوس در «کشور ذهن» می‌زیست و همش بیشتر مصروف قلمش می‌شد. تقریباً هر روز نامه‌ای می‌نوشت که مضامینش هنوز در الیهات کاتولیک نافذ است. تنها وعظ‌هایش به چندین مجلد بالغ می‌شوند، و گرچه برخی از آنها به واسطه به کارگیری تصنعی عبارات موزون و مقفا ضایع شده‌اند و برخی نیز که راجع به مسائل، محلی و زودگذرند به زبان ساده‌ای هستند که در خور فهم مقتدیان بیسوادش بوده‌اند، اما بسیاری نیز از فصاحتی اصیل برخوردارند که زاده شوری رازورانه و ایمانی عمیق است. ذهن پرکار او، که با منطق مدرسی بارآمده بود، نمی‌توانست در مسائل حوزه روحانی محدود و محصور ماند. در رسالات متوالی، می‌کوشید تا آموزه‌های کلیسا را با اصول خرد آشتی دهد، زیرا کلیسا را یگانه ستون نظم و پیراستگی در این جهان خراب و پر آشوب می‌شمرد. وی می‌دانست که تثلیث لغزشگاهی برای عقل است؛ مدت پانزده سال روی نظامیافته‌ترین اثرش - در باب تثلیث - کار کرد و کوشید تا در تجربه انسانی نظایری برای سه شخص در یک خدا بیابد. معضلتی از مسأله تثلیث، مشکل وفق دادن اراده آزاد بشر با علم غیب خداوند بود که آگوستینوس عمری را به تعمق و مناظره در آن گذراند. اگر خدا علیم است، آینده را با تمام جزئیات آن می‌بیند؛ چون خدا لایتغیر است، تصویری که از تمام وقایع آینده دارد لزوم واقع شدن آنها را به نحوی که خدا از پیش دیده است تحمیل می‌کند؛ و لذا همه آنها به نحوی قاطع محتومند. در این صورت، انسان چگونه می‌تواند آزاد باشد؟ مگر انسان مجبور نیست آنچه را خدا از پیش دیده است انجام دهد؟ و اگر خدا همه چیز را پیش بینی کرده است، از ازل سرنوشت نهایی هر یک از مخلوقات خود را می‌دانسته است؛ بنابراین چرا کسانی را خلق کرده است که از پیش محکوم به لعن بوده‌اند؟

آگوستینوس، در نخستین سالهای گرویدنش به مسیحیت، رساله‌ای به نام در باب اختیار نوشته بود. در آن زمان کوشیده بود تا وجود شر را با خیرخواهی خدای قادر متعال وفق دهد، و پاسخ او این بود که شر نتیجه اختیار است: خداوند نمی‌توانست انسان را آزاد خلق کند، مگر آنکه به وی، به همان اندازه که امکان انجام اعمال خیر را داشت، امکان انجام اعمال شر را هم می‌داد. بعدها، تحت تأثیر رساله‌های بولس، چنین احتجاج کرد که گناه آدم ابوالبشر نطفه‌ای از تمایل به شر را در نژاد انسانی به جا نهاد، و روح، هر قدر هم که عمل خیر انجام دهد، نمی‌تواند این نطفه را زایل کند و بر این میل بشر غلبه یابد و به رستگاری برسد، و تنها به واسطه عنایت بیکران الهی ممکن است بدین مهم نایل آید. خداوند این عنایت را به همه مبدول فرمود،

باز خواهند زد، اما امکان نفرین شدگی بهای ناگزیر آزادی اخلاقی بود که بی آن بشر دیگر بشر نمی‌بود. علم غیب الهی قاتل آزادی اراده بشر نیست؛ خداوند فقط گزینشهایی را که بشر آزادانه انجام خواهد داد از پیش می‌بیند.

نظریه «گناه نخستین» ابداع آگوستینوس نبود؛ بولس، ترتولیانوس، کوپریانوس، و آمبروسیوس آن را پیش از او آورده بودند؛ اما تجربه شخصی وی از گناه، و از «سروش»، که او را به دین مسیح گروانده بود، باعث پا گرفتن این اعتقاد غم انگیز در وی شده بود که اراده انسان از بدو تولد معطوف به شر است و فقط در نتیجه عنایت خداوند ممکن است به سوی خیر بگردد. او تمایل اراده به شر را نتیجه گناه حوا و عشق آدم دانست و جز این توضیحی برای آن نیافت. آگوستینوس استدلال می‌کرد که چون ما هم فرزندان آدمیم، در گناه او نیز شریکیم و در حقیقت ذریه گناه اویم: گناه نخستین آلودگی به شهوت بود، و شهوت هنوز هم همه اعمال نسل آدم را آلوده می‌کند؛ دقیقاً به خاطر همین پیوستگی میان رابطه جنسی و بقای نسل است که انسان به «توده‌ای از خسران» بدل شده است و بسیاری از ما نفرین شده خواهیم بود. برخی از ما نجات خواهند یافت، اما فقط به واسطه فیض رنجهای «پسر خدا» و شفاعت «مادر» که «او» را با قدسیت آبدستن شد. «یک زن ما را به تباهی کشاند، اما زنی دیگر رستگاری را برای ما باز خرید.»

آوگوستینوس چون زیاد و شتابان می نوشت - و از قرار غالباً این کار را با تقریر به کاتبان انجام می داد - چندین بار به اغراق‌گویی‌هایی دچار شد که بعداً در اصلاحشان کوشید. بارها این آموزه کالونی را پیش کشید که خداوند از ازل جمعی «برگزیدگان» را که می خواست مشمول فیض نجاتبخش خود قرار دهد انتخاب کرده است. جماعتی از منقدان بر سر این گونه نظریاتش پایبند شدند؛ اما او در هیچ مورد پا پس نکشید و به دفاع از تئو نظریاتش پرداخت. تواناترین مخالف او راهب آزاده انگلیسی پلاگیوس بود که با قدرت به دفاع از اختیار و نیروی نجاتبخش اعمال خیر پرداخت. پلاگیوس می گفت خداوند در واقع با اعطای شریعت و احکام سر مشق و دستورهای قدیسان، آب پاک کننده تعمید، و خون رستگار کننده مسیح خویش ما را یاری می کند و هرگز، با شر ساختن طینت انسان، ترازو را به زیان رستگاری ما سنگین نمی کند. گناه نخستین و سقوطی در کار نیست؛ فقط آن کس که مرتکب گناه می شود مجازات می بیند، و هیچ گناهی به اعقاب آدمی منتقل نمی شود. خداوند بهشت و دوزخ را از پیش برای انسان مقدر نمی کند، و هرگز بر حسب میل خود تعیین نمی نماید که چه کس باید مشمول رحمت شود یا به لعنت گرفتار آید؛ او انتخاب سرنوشت ما را به خودمان وا می گذارد. پلاگیوس می گفت نظریه فساد جبلی انسان در واقع تقصیر گناهان بشر را بزدلانه به گردن خدا می اندازد. انسان احساس می کند و بنابراین مسئول است؛ «اگر من مکلف به اجرای عملی هستم، پس به انجام آن هم قادرم.»

پلاگیوس در حدود سال ۴۰۰ به رم آمد، با خانواده‌های پرهیزکار زیست، و به تقوا شهره شد. در ۴۰۹ از جنگ آلاریک گریخت و نخست به کارتاژ و سپس به فلسطین رفت. وی در آنجا مدتی را به آرامش زیست تا آنکه آوگوستینوس کشیشی اسپانیایی به نام اوریسیوس را نزد هیرونوموس فرستاد تا وی را از پلاگیوس بر حذر دارد (۴۱۵). یک سینود کلیسای شرق آن راهب را محاکمه کرد و او را اصیل آیین شناخت؛ اما سینود دیگری در آفریقا، به تحریک آوگوستینوس، این حکم را رد کرد. و از پاپ اینوکنتیوس اول پژوهش خواست. پاپ، پلاگیوس را بدعتگذار اعلام کرد؛ پس از صدور این رأی، آوگوستینوس با لحنی پر امید اظهار داشت: «قضیه خاتمه یافته است.» اما اینوکنتیوس اندکی بعد مرد و جانشین او، زوسیموس، پلاگیوس را بیگناه دانست. اسقفان آفریقا به هونوریوس متوسل شدند؛ امپراتور - از خدا خواسته - حکم پاپ را تصحیح کرد؛ زوسیموس تسلیم شد (۴۱۸)؛ و شورای افسوس (۴۳۱) این نظریه پلاگیوس را که انسان می تواند بی یاری عنایت پروردگار رستگار شود، به عنوان یک بدعت، محکوم ساخت.

آوگوستینوس بعضاً دچار تناقض گویی، مهملبافی، و حتی بیرحمی فکری بیمارگونه می شد؛ اما کسی نمی توانست بر او فایق آید، زیرا در نهایت این مخاطرات روحی و شور ذاتیش بود که به الاهیات شکل می داد نه یک سلسله استدلالات. او بر ضعف عقل آگاه بود: عقل تجربه کوتاه فرد است که بی پروا به دایره تجربه نوع بشر می نشیند، و چگونه چهل سال می تواند از عهده درک چهل قرن بر آید؟ به یکی از دوستان خود چنین نوشت: «در باره آن چیزهایی که هنوز نمی فهمید، یا آن قسمت از مندرجات کتاب مقدس که به نظرتان نامربوط یا متضاد می آید، بیهوده به احتجاجات هیجان آمیز نپردازید؛ فقط با صبر و تسلیم، روز ادراک خود را به تعویق اندازید.» ایمان باید مقدم بر ادراک باشد. «در پی آن نباشید که بفهمید تا ایمان آورید، بلکه ایمان آورید تا بتوانید بفهمید.» «مرجعیت کتاب مقدس از تمام کوششهای عقل انسان بالاتر است.» کتاب مقدس را نباید همواره لزوماً به معنای تحت اللفظی گرفت، زیرا طوری نوشته شده است که برای اذهان ساده قابل فهم باشد، به همین جهت در آن برای حقایق معنوی ناگزیر اصطلاحات مادی به کار رفته است. هنگام بروز اختلاف در تفسیر، ما باید به تصمیم شوراها و کلیسا و عقل جمعی خردمندترین مردان آن تکیه کنیم.

اما حتی ایمان هم برای درک حقایق کافی نیست؛ باید دلی پاک داشت تا انوار الوهیت محیط بر ما بتواند در آن نفوذ کند. انسان وقتی بدین گونه فروتن و پاک شد، می تواند پس از سالیان دراز به درک مقصود و جوهر حقیقی دین، که

یابد. «من می خواهم خدا و روح را بشناسم. آیا چیزی بیش از این می خواهم؟ نه، ابداً.»

در مسیحیت شرق بیشتر سخن از مسیح می‌رفت؛ اما الاهیات آگوستینوس از «شخص اول» دم می‌زند؛ درباره «خدا - پدر» و خطاب به اوست که وی سخن می‌گوید و می‌نویسد. آگوستینوس توصیفی از خدا نمی‌کند، زیرا فقط خدا می‌تواند خدا را کاملاً بشناسد؛ محتملاً «خدای حقیقی نه جنس دارد، نه سن، و نه جسم.» ولی ما می‌توانیم خدا را از طریق خلقت به نحوی باطنی و ودادی بشناسیم؛ هر چیز در این جهان از حیث ترکیب و فعل دارای شگفتی بی‌انتهاست و از این رو ممکن نیست که آفریده یک عقل فعال نباشد؛ نظم، هماهنگی، و تجانس چیزهای زنده از نوعی الوهیت افلاطونی حکایت دارند که در آن زیبایی و خرد یکی هستند.

آگوستینوس می‌گوید که نیازی به این باور نیست که جهان در شش «روز» خلق شد؛ یزدان محتملاً در ابتدای خلقت یک توده ابری آفرید؛ اما در این توده نظمی مولد یا قدرتی خلاق نهفته بود که از آن همه اشیا، از طریق علل طبیعی، به وجود آمدند. آگوستینوس نیز مانند افلاطون می‌پنداشت که اشیا و وقایع بالفعل این جهان قبلاً در ذهن خدا بالقوه وجود داشته‌اند، «همان گونه که طرح یک عمارت، پیش از ساخته شدن آن، در تصور معمار موجود است»؛ و خلقت، بتدریج در طی زمان، طبق این نمونه‌های جاویدان موجود در ذهن خدا انجام می‌پذیرد.

۳ - فیلسوف

ما چگونه خواهیم توانست با این اختصار حق آن شخصیت نیرومند و کلک بارورش را ادا کنیم؟ او، طی ۲۳۰ رساله، با سبکی که از شدت احساس گرم و گیراست، و از عبارات نوپر داخته برآمده از طبع بارورش درخششی خاص دارد، نظراتش را تقریباً درباره همه مسائل الاهیات و فلسفه بیان داشت. او با افتادگی و ظرافت ماهیت زمان را مورد بحث قرار داد. بر نظریه «می‌اندیشم، پس هستم» دکارت پیشی جست - در رد عقیده پیروان فلسفه افلاطون، که توانایی انسان را بر وقوف به حقیقت انکار می‌کردند، چنین استدلال کرد: «چه کس می‌تواند شك کند که زنده است و فکر می‌کند؟... زیرا اگر شك می‌کند، پس زنده است.» او نسبت به مسئله مورد شکوه برگسون، یعنی اینکه عقل به سبب ارتباط دائم با چیزهای جسمانی طبعاً ماده گراست، از پیش اعلام خطر کرد؛ مانند کانت اعلام داشت که معرفت بر روح بیواسطه‌تر از معرفت بر هر واقعیت دیگر است؛ و این حکم ایدئالیستی را به صراحت بیان داشت که، چون ماده فقط از طریق ذهن شناخته می‌شود، ما منطقاً نمی‌توانیم ذهن را به مرتبه ماده تنزل دهیم. وی این فرضه شوپنهاویری را نیز پیش کشید که عنصر اساسی در انسان اراده است، و نه عقل؛ و در این نظر که

دو تا از کتابهایش به ادبیات کلاسیک جهان تعلق دارد. کتاب اعترافات وی (حدود سال ۴۰۰) نخستین و مشهورترین زندگینامه‌های شخصی (اتوبیوگرافی) است. این کتاب که توبه نامه‌ای صد هزار کلمه‌ای است مستقیماً خداوند را مخاطب قرار می‌دهد. در آغاز کتاب، شرح گناهان دوران جوانی آگوستینوس می‌آید و سپس داستان گرویدن وی به مسیحیت باز گفته می‌شود، و جای جای، در فواصل عبارات، ناگهان به راز و نیازی پرشور با خداوند می‌پردازد. همه کتابهای اعترافات برای رد گم کردن هستند، اما در این یکی خلوصی بود که جهان را تکان داد. آگوستینوس حتی هنگام نوشتن آن کتاب، با آنکه چهل و شش سال داشت و اسقف بود، به قول خودش هنوز دستخوش امیال جسمانی پیشین بود. در این مورد چنین می‌نویسد: «هنوز آن امیال در خاطر من زنده‌اند و به افکار من هجوم می‌کنند؛ ... در خواب به سراغم می‌آیند، نه برای آنکه فقط خوشحالم سازند، بلکه برای آنکه ارضایم کنند، و بیشتر به خود آن اعمالی می‌مانند که مرتکب شده‌ام.» اسقفان همواره چنین روانکوانه صادق نیستند. شاهکار او داستان مهیجی است که چگونگی رو آوردن روح به ایمان و سلم را وصف می‌کند، و اولین خطوط آن فشرده همه مطلب است: «تو ما را برای خود خلق کرده‌ای، و دل‌های ما تا هنگامی که در تو آرام نگیرند آسایش نمی‌شناسند.» ایمان او، که حال از قید شك آزاد شده است، به یک مناجاتنامه یا توجیه عدل الاهی در قبال وجودش اعتلا می‌یابد:

بس دیر به مهر تو پابند شدم، ای زیبایی کهن و نو! ... آری، آسمان و زمین و هر آنچه در آنهاست به من حکم می‌کنند که باید تو را بپرستم. «اکنون که می‌پرستم، چه را می‌پرستم؟ ...» از زمین پرسیدم، و او پاسخ داد: «خدایی که می‌پرستی من نیستم. ...» از دریا و اعماق آن و موجودات درونش خبر گرفتم، گفتند: «خدایی که می‌پرستی ما نیستیم، فراتر از ما را بجو.» از بادهای تندگذر پرسیدم، و تمام هوا با همه موجوداتش به من جواب داد: «آناکسیمنس بر خطا بود؛ خدایی که می‌پرستی من نیستم.» از آسمانها، از خورشید، و از ستارگان پرسیدم. آنها هم گفتند: «نه، آن خدایی که طلب می‌کنی ما نیستیم.» و من خطاب به همه آنها گفتم: «... حال که شما هیچ یک خدا نیستید، پاسخم گوید که او کیست.» و آنها به بانگ بلند گفتند: «او آفریدگار ماست. ...» آنها که آفریده‌های تو را دلپذیر نمی‌یابند بهره‌ای از خرد ندارند. ... ما در پرتو عنایت تو آسوده‌ایم. ... آسایش ما در خرسندی توست.

اعترافات شعری است به هیئت نثر؛ مدینه‌الاهی (۴۱۳-۴۲۶) فلسفه‌ای است به صورت تاریخ. وقتی که خبر چپاول رم به دست آلاریک به آفریقا رسید و در پی آن هزاران فراری بینوا به آن سامان آمدند، آوگوستینوس، نظیر هیرونوموس و دیگران، از آنچه که در نظر او مصیبتی نامعقول و شیطانی بود آشفته شد. چرا باید شهری که زیبایی و قدرتش به

جانب یک خدای خیرخواه به تاراج بربران تسلیم شود؟ مشرکان این تیره روزی را به مسیحیت نسبت می‌دادند و می‌گفتند: «خدایان قدیم، که از قدرت افتاده‌اند و پرستششان ممنوع شده است، حمایت خود را از رم، که به رهبری آنها به مدت هزار سال رشد کرده و سعادتمند شده بود، برگرفته‌اند.» بر اثر آن مصیبت، ایمان بسیاری از مسیحیان متزلزل شد. آوگوستینوس خطر این تزلزل را عمیقاً احساس کرد و دانست که اگر هراسی که مردم را فرا گرفته است فرو ننشیند، کاخ الاهیات وی یکباره فرو خواهد ریخت، لاجرم مصمم شد که تمام قوای نبوغ خویش را به کار بندد تا مردم امپراطوری روم را به این اصل متقاعد کند که چنان مصیبت‌هایی حتی یک لحظه هم نمی‌توانند مسیحیت را مؤاخذ قرار دهند. در میان تکالیف و مشغله‌های بسیار، سیزده سال برای تألیف کتاب خود وقت صرف کرد. آن را قسمت به قسمت و با چنان فواصلی منتشر کرد که در اواسط کتاب، آنچه در آغاز نوشته شده بود فراموش می‌شد، و پیش بینی پایان کتاب نیز ممکن نبود. از این رو، مطالب هزار و دویست صفحه‌ای آن به رشته سردرگمی از مقامات تبدیل شد که همه چیز را، از گناه نخستین گرفته تا واپسین داور، شامل می‌شد، و فقط ژرفای فکر و شکوه سبک بود که آن را، با وجود بی‌نظمی مطالبش، به عالی‌ترین مقام در ادبیات فلسفه مسیحی اعتلا داد.

نخستین پاسخ آوگوستینوس آن بود که رم نه برای دین جدیدش، بلکه به واسطه گناهان ممتدش تنبیه شده است. در این پاسخ بی‌عفتی صحنه نمایش‌های شرک آمیز را وصف کرد و، به نقل از سالوستیوس و سیسرون، مثالهایی از فساد سیاسی رم آورد. رم یک زمان ملتی صبور و پرهیزکار بود که کاتوها و سکپیوها به آن نیرو می‌دادند؛ قانون را تقریباً رم به وجود آورده بود، و به نیمی از جهان نظم و آرامش داده بود؛ در آن ایام قهرمانی، خداوند پرتوی از عنایت خود بر این شهر می‌افکند. اما بذر فساد اخلاق در دین رم قدیم نهفته بود، در خدایانی که امیال جنسی بشر را، به جای عنان زدن، تحریض می‌کردند: «رب النوع ویرگینوس برای آنکه میانبند دوشیزه را باز کند، سوییگوس برای آنکه او را به زیر مرد بکشد، پرما برای آنکه او را به زمین بفشارد ... و پریاپوس که هر تازه عروسی به فرمان دین می‌بایست بر آلت بزرگ و ناهنجارش بنشیند!» رم بدین جهت مجازات شد که این خدایان را می‌پرستید، نه بدان سبب که از آنها دست کشیده بود. بربرها کلیساهای مسیحی را، و نیز کسانی را که در آنها پناه گرفته بودند؛ بی‌اسب رها کردند، اما بر بقایای معابد مشرکان شفقت نیاوردند؛ بنابراین، مهاجمان چگونه می‌توانستند عاملان انتقام خدایان مشرک باشند؟

دومین پاسخ آوگوستینوس یک فلسفه تاریخ بود - کوششی برای ابضاح وقایع تاریخ مدون بر اساس یک اصل کلی واحد. از تصور مدینه فاضله افلاطون که «در محل نامعلومی از آسمان» وجود دارد، از آن فکر بولس حواری که مشعر است بر وجود جامعه‌ای از قدیسان زنده و مرده، و از نظریه توکونیوس (از دوناتیان) مبنی بر وجود دو جامعه - یکی خدایی

و یکی شیطانی - ۹۱ بود که آوگوستینوس طرح اصلی کتاب خود را، به منزله داستانی از دو شهر، اقتباس کرد: یکی يك شهر خاکی با مردمی دنیا دوست که همت خود را صرف امور و لذات دنیوی می‌کردند؛ و دیگری يك مدینه الاهی از پرستندگان يك خدای واحد حقیقی در گذشته، حال، و آینده. مارکوس اورلیوس در عبارتی دلنشین چنین گفته بود: «شاعر می‌توانست در شأن آتن چنین گوید: «ای شهر زیبای ککروپس؛ آیا تو نباید درباره جهان چنین گویی: ای مدینه الاهی محبوب؟» اما مقصود اورلیوس از این بیان، مجموعه کاینات بود. آوگوستینوس می‌گوید: «مدینه الاهی با خلقت فرشتگان، و شهر خاکی با طغیان ابلیس به وجود آمد.» «بني بشر به دو نوع تقسیم می‌شود: یکی آن که براساس طبیعت انسانی زندگی می‌کند، و دیگری آن که بر حسب ماهیت یزدانی می‌زید. این دو را ما به رمز دو شهر یا دو جامعه می‌نامیم که برای یکی سلطنت جاودان با خدا مقدر شده است، و دیگری محکوم به عذاب ابدی با شیطان است.» يك شهر یا امپراطوری بالفعل لازم نیست که از هر جهت در داخل «شهر خاکی» واقع باشد؛ ممکن است اعمال خوبی در آن انجام گیرد - از قبیل قانونگذاری خردمندان، دآوری عادلانه، و یاری به کلیسا؛ این اعمال خوب با اصطلاح درون «مدینه الاهی» انجام می‌گیرند. این شهر روحانی نیز به نوبه خود معادل کلیسای مسیحی نیست؛ زیرا کلیسا نیز ممکن است منافع دنیوی داشته باشد و اعضایش به جستجوی سود شخصی و ارتکاب گناه گرفتار باشند و از این رو از این شهر به آن شهر دگر بلغزند. فقط در واپسین دآوری است که این دو شهر از یکدیگر مجزا و مشخص خواهند شد.

اگر ما، به گونه‌ای نمادین، همه ارواح زمینی و آسمانی و نیکمردان مسیحی و پیش از مسیحیت را مشمول عضویت کلیسا بدانیم - چنانکه آوگوستینوس گهگاه چنین می‌کند - آنگاه می‌توان کلیسا را برابر «مدینه الاهی» تلقی کرد. کلیسا بعداً این برابری را به منزله يك سلاح مرا می‌پذیرفت و، از فلسفه آوگوستینوس، آموزه مبتنی بر حکومت تئوکراتیک را - که در آن قوای دنیوی منبعث از انسانها می‌بایست تابع قوای روحانی منبعث از خداوند و در اختیار کلیسا باشد - منطقاً استنتاج کرد. با این کتاب، موجودیت فلسفی شرك از میان رفت و مسیحیت موجودیتی فلسفی یافت. این کتاب نخستین محصول متشکل ذهن قرون وسطایی بود.

۴ - بطرك

آن شیر سالخورده ایمان هنوز بر سر مقام و کارش بود که واندالها آمدند. او تا پایان کار در صحنه مبارزه الاهیات پایدار ماند؛ بدعتهای جدید را از پای افکند، با انتقادات مقابله کرد، به اعتراضات پاسخ گفت، و اشکالات را حل کرد. با

کژپیکران و مثله شدگان، و لاگران و فریهان دوباره به همان شکلی که بودند هستی خواهند یافت؟ و چگونه آنها که در ایام قحط از طرف هموعان خود خورده شده‌اند دوباره به وجود خواهند آمد؟ اما پیری، با اهانت‌های اندوه خیز، بر او دست تپاول گشوده بود. چون حال او را می‌پرسیدند، می‌گفت: «روحاً سالمم ... جسماً بستری هستم. به علت بواسیر، دیگر نه می‌توانم راه بروم، نه بایستم، و نه بنشینم ... با اینهمه، چون خدا چنین خواسته است، جز اینکه بگویم حالم خوب است، چه می‌توانم کرد؟»

برای بازداشتن بونیفاکیوس از شوریدن بر رم، او منت‌های کوشش خود را کرده بود و در بازگرداندن او به وفاداری نسبت به دولت سهمی بسزا داشت. به هنگام پیشروی گایسریک، بسیاری از اسقفان و کشیشان از آوگوستینوس پرسیدند که آیا بر جای بمانند یا فرار کنند؛ او فرمان داد تا بمانند، و خود نیز سر مشقشان واقع شد. وقتی که واندالها هیپو را محاصره کردند، آوگوستینوس روحیه مردم گرسنه را با وعظ‌ها و دعا‌های خود حفظ کرد. در سومین ماه محاصره شهر، در هفتاد و شش سالگی، جهان را بدرود گفت. چون از مال دنیا چیزی نداشت، وصیتی از خود باقی نگذاشت؛ اما برای سنگ گور خود چنین عبارتی نوشته بود: «چه چیز قلب يك مسیحی را از بار غم سنگین می‌کند؟ این حقیقت که او زایر است و در آرزوی میهن خود بی‌تاب.»

در تاریخ، معدودی چنین نفوذی داشته‌اند. مسیحیت شرق هرگز وی را به زعامت نپذیرفت، تا اندازه‌ای به این علت که تحصیلات محدودش بکل غیرقانونی و اندیشه‌اش کاملاً تابع احساسات و اراده‌اش بود، و تا اندازه‌ای نیز به این جهت که کلیسای شرق خود را تابع دولت قرار داده بود. اما در غرب، او مهر خود را بر الاهیات کاتولیک زد. وی، در شکل دادن به ادعای کلیسا مبنی بر سلطه بر اذهان و دولت، سلف گرگوریوس هفتم و اینوکنتیوس سوم و در واقع الهامبخش آن دو در این موضوع محسوب می‌شد؛ نبردهای بزرگ پایپا با امپراطوران و شاهان در حقیقت نتایج فرعی سیاسی اندیشه او بود. تا قرن سیزدهم بر فلسفه کاتولیک سلطه داشت، و به آن رنگی نوافلاطونی داده بود، حتی آکویناس ارسطویی نیز غالباً از او پیروی می‌کرد. ویکلیف، هوس، و حتی لوتر به هنگام ترك کلیسا ایمان داشتند که به نظریه آگوستینوس باز می‌گردند؛ و کالون کیش بیرحمانه خود را بر اساس نظریات آگوستینوس، در مورد برگزیدگان و ملعونان قرار داد. در عین حال، نظرات او مردان خردمند را نیز برانگیخت و الهامبخش کسانی شد که مسیحیتشان بیشتر با دل سرو کار داشت تا با مغز؛ متصوفان، در سلوک خود به جانب شهود خداوند، می‌کوشیدند تا در مسیر او سیر کنند؛ و مردان و زنان، در خضوع و خشوع دعا‌های او، برای زهد خود مبنا و تعبیری می‌یافتند. شاید راز نفوذ او در این بود که رشته‌های فلسفه و تصوف را در مسیحیت به هم پیوند داد و تقویت کرد و نه تنها برای توماس آکویناس، بلکه برای توماس آکمپیس نیز راهگشا شد.

تأکیدات ذهنی، عاطفی، و ضد عقلی او نشانه پایان ادبیات کلاسیک و پیروزی ادبیات قرون وسطایی بود. برای درک قرون وسطی، ما باید شیوه تعقلی نوین، اعتماد مغرورانه به عقل و علم، و کوشش بی‌تابانه خود را در جستجوی ثروت و قدرت و یک بهشت زمینی فراموش کنیم، و همدلانه، خود را به جای کسانی بگذاریم که از این مجاهدات سرخورده بودند و، در انتهای یک دوره هزار ساله، از تعقل ایستاده و واپس می‌نگریستند و می‌دیدند که تمام رؤیاهای مدینه فاضله به واسطه جنگ و فقر و توحش بر باد رفته است، و در امید سعادت آن سویی گور به دنبال تسلی می‌گشتند؛ با شنیدن داستان عیسی و دیدن شمایل او آرامش می‌یافتند و از آن الهام می‌گرفتند؛ خود را به دامن مهر و رحمت الاهی می‌انداختند و زندگیشان همراه بود با فکر حضور ابدی او، داور گریز ناپذیرش، و کفاره مرگ «پسرش» برای نجات بشر. قدیس آگوستینوس بیش از هر کس دیگر، و حتی در عصر سوماخوس و کلاودیانس و آوسونیوس، این خوی زمان را فاش می‌سازد و با عباراتی رسا بیان می‌دارد. او موثقت‌ترین، فصیح‌ترین، و نیرومندترین صدای عصر ایمان در مسیحیت است.

VI - کلیسا و دنیا

استدلال آگوستینوس علیه شرک، آخرین ردیه در بزرگترین مناظرات تاریخی بود. شرک از نظر محتوای اخلاقی به منزله اشتغال به لذات نفسانی بر جای ماند؛ اما از لحاظ مذهبی، فقط به شکل مراسم و آداب کهنی که مورد غمض عین یا پذیرش توأم با دگرگونسازی یک کلیسای غالباً متسامح واقع شد، به وجود خود ادامه داد. ستایش مهرآگین و صمیمانه قدیسان جای پرستش ارباب انواع را گرفت، و طبیعت چندگانه پرست اذهان ساده و شاعرانه را اقناع کرد. پیکرهای ایسیس و هوروس به تندیسهای نوین مریم و عیسی جای سپردند؛ جشن لوپرکالیای رومی و عید تطهیر ایسیس به عید «ولادت عیسی» تبدیل شد؛ به جای ساتورنالیای مراسم «نول» معمول شد، جشن فلورالیا به «عید پنجاهه» (پنطی کاست) تبدیل گشت، یکی از اعیاد قدیمی مردگان جای خود را به «روز ارواح» داد، و «عید قیام مسیح» جانشین جشن رستاخیز آتیس شد. محرابهای مشرکان به قهرمانان مسیحی تخصیص یافتند؛ بخور معطر، چراغانی، نثار گل، دسته‌های مذهبی، و لباسها و سرودهای روحانی پیشین، که پیروان ادیان کهن را خشنود می‌ساخت، تنقیح و تطهیر شد و به صورت مراسم کلیسایی درآمد؛ و کشتن بیرحمانه موجود زنده به قربانی روحانی «آیین قداس» تبدیل شد.

آوگوستینوس به ستایش قدیسان اعتراض کرده بود، آن هم با لحنی که بعدها ولتر به هنگام گشایش نمازخانه خود در فرنه به کار برد: «بیایید با قدیسان مانند خدایان رفتار نکنیم؛ ما نمی‌خواهیم از آن مشرکانی که مردگان را

نسازیم و محراب بنا نکنیم، بلکه با آثار و بقایای آنان محرابی به نام خدای یکتا برپا داریم.» مع هذا کلیسا خردمندان آنتروپومورفیسم (انسان شکلی‌گری) اجتناب ناپذیر الاهیات عامه را پذیرفت. کلیسا در برابر ستایش شهیدان و یادگارهای آنان نخست مقاومت نمود، سپس از آن استفاده کرد، و آنگاه مورد سوءاستفاده‌اش قرار داد. با پرستش پیکرها و تندیسها مخالفت ورزید و به مؤمنان خویش اخطار کرد که باید آنها را فقط به منزله علاماتی احترام کنند؛ اما حرارت احساسات عامه بر این تحذیرات فایق آمد و به افراط‌هایی انجامید که تمثال‌شکنان بیزانسی را برانگیخت. کلیسا جادوگری، طالع بینی، و غیب‌گویی را تقبیح کرد، اما ادبیات قرون وسطی، همچون قرینه کهن خود، مشحون از این سینات بود؛ بزودی مردم و کشیشان علامت صلیب را به منزله وردی جادویی برای طرد شیاطین به کار بردند. به هنگام تعمید اورادی خوانده می‌شد، و خود تعمید به شکل ارتماسی برهنه انجام می‌شد تا مبادا ابلیسی در یکی از جامه‌ها یا زیورهای تعمید گیرنده پنهان شده باشد. معالجه به وسیله خواب، که زمانی مردم در معابد اسکلیپوس به دنبالش بودند، حال در پرستشگاههای قدیسان کوسماس و دامیانوس در رم به خواستاران عرضه می‌شد، و بزودی در صد پرستشگاه دیگر نیز عرضه گشت. در چنین مواردی، کشیشان نبودند که مردم را فاسد می‌کردند، بلکه مردم بودند که کشیشان را تحریض می‌نمودند. روح انسان ساده فقط از طریق حواس و تخیل، از طریق مراسم و معجزه، و از طریق افسانه و بیم و امید به هیجان می‌آید؛ او هر دینی را که این امور را از او دریغ دارد طرد یا تقلیب می‌کند. طبیعی بود که، در میان جنگ و یأس و فقر و مرض، مردم هراسان پناه و تسلی خود را در نمازخانه‌ها و کلیساها، در روشناییهای مرموز و آوای شادببخش ناقوسها، و در دسته‌ها و جشنها و مراسم پرشکوه بجویند.

کلیسا، در نتیجه تن دادن به این احتیاجات عامه پسند، توانست اخلاقی نوین در مردم رسوخ دهد. آمبروسیوس، که همواره در اداره امور خوبی رومی داشت، کوشیده بود تا با منطبق ساختن آثار سیسرون با نیازهای خویش اخلاقیات مسیحی را بر اصول رواقی استوار سازد؛ در میان مسیحیان بزرگ قرون وسطی، از آوگوستینوس تا ساوونارولا، آرمان رواقی خویش‌تنداری و تقوای تسلیم ناپذیر قالب اخلاقیات مسیحی را تشکیل می‌داد. اما این اخلاق مذکر کمال مطلوب مردم نبود. آنها به قدر کافی با رواقیان و اخلاق رواقی سر کرده بودند، و دیده بودند که چگونه این اخلاق مذکر نیمی از جهان را به خون کشانده است؛ از این روح آرزوی رسم و راه آرامتری را داشتند تا در پرتو آنها انسانها بتوانند روزگار خود را با صلح و ثبات به سر آرند. برای نخستین بار در تاریخ اروپا، معلمان بشر خوی مهربانی، فرمانبرداری، فروتنی، صبر، رحم، طهارت، و عفت را تبلیغ می‌کردند - فضایی که شاید ریشه در منشأ پست اجتماعی کلیسا و رواج آنها در نزد زنان داشت، اما، به شکلی قابل تحسین، به گونه‌ای با اوضاع زمان تطبیق داده شد که نظم را به مردمی که به فساد اخلاق گراییده بودند باز گرداند،

بربرهای یغماگر را رام ساخت، و خشونت دنیایی رو به سقوط را به ملایمت تبدیل کرد.

مهمترین اقدام اصلاحی کلیسا در زمینه روابط جنسی بود. شرک، فحشا را به منظور ملایم ساختن آلام يك تگگانی رنجبار تحمل کرده بود، کلیسا فحشا را بدون کوچکترین ارفاق تقبیح کرد و معیار واحدی از وفاداری در زناشویی برای هر دو جنس تعیین نمود. مع هذا، کاملاً موفق نشد؛ خوی خانوادگی را اعتلا بخشید، اما فحشا همچنان بر جای ماند، منتها به زوایای اختفا و رسوایی رانده شد. شاید برای خنثا کردن يك غریزه جنسی شدید و افسار گسیخته بود که اخلاقیات نوین کلیسا در اصل عفت به مبالغه گرایید و آن را به وسواسی تبدیل کرد و زناشویی و توالد را مادون بکارت یا مجرد مادام العمری - که تبدیل به يك آرمانش کرده بود - قرار داد؛ مدتی طول کشید تا آبای کلیسا تشخیص بدهند که هیچ جامعه‌ای با اصول نازیبی دوام نتواند کرد. اما این واکنش پیرایشگرانه با در نظر گرفتن بی‌عفتیهای آشکار در تماشاخانه‌های رم، مکاتب فحشا در بعضی از معابد یونانی و شرقی، سقط جنین و کودک کشی دامنه‌دار، تصاویر منافی

عفت روي ديوار هاي پومپئي، رواج شناخت غير طبيعي در يونان و روم، زيادروبيهاي امپراطوران اوليه، شهوتراني طبقات عالي - چنانكه در نوشته هاي كاتولوس و مارتياليس، تاسيت و يووناليس فاش شده است - قابل فهم است. كليسا سرانجام به يك نظريه سالمتر رسيد و در حقيقت، به مرور زمان، رويه ملايمي نسبت به معاصي جسماني اتخاذ كرد. در همان اوان به اصل توالد و زندگي خانوادگي لطمه هايي وارد آمد. بسياري از مسيحيان اين قرون اوليه گمان كردند كه اگر والدين، همسر، و كودكان خويش را ترك گویند و از مسئوليتهاي زندگي بگريزند و هراسان به دنبال رستگاري فردي خودخواهانه بروند، مي توانند خدا را بهتر اطاعت كنند يا از عذاب دوزخ آسانتر برهند. در دين شرك، خانواده واحد اجتماعي و مذهبي بود؛ اما متأسفانه در مسيحيت قرون وسطي اين واحد تبديل به فرد شد.

مع هذا، كليسا بنیان خانواده را از طريق توأم ساختن مراسم ازدواج با تشریفات پرشكوه مذهبي و اعتلاي آن از يك قرارداد ساده به عقدي مقدس تقويت كرد و، با ناگسستني ساختن رشته ازدواج، امنيت و منزلت زن را افزون ساخت. تا چندي مقام زن با نظريه برخي از آباي كليسا، مبني بر اينكه زن منشأ گناه و آلت دست شيطان است، متزلزل شد؛ اما، با احتراماتي كه براي «مادر خدا» قايل شدند، اين نظريه تا حدي تعديل شد. كليسا، پس از قبول ازدواج، باروري مادران را تقدیس نمود و سقط جنين يا كودك كشي را جداً ممنوع كرد؛ شايد براي امحاي اين اعمال بود كه علماي الاهيات جاي هر كودكي را كه بدون تعميم مي مرد در فراموشگاه ظلمات و تاريخي ابدی قرار مي دادند. بر اثر نفوذ كليسا بود كه والننينيانوس اول، در ۳۷۴، براي كودك كشي مجازات اعدام وضع كرد.

كليسا بردگي را محكوم نساخت. در آن زمان، همه، اعم از اصیل آيين يا بدعتگذار، و رومي يا بربر نظام

اين امر اعتراض كردند، اما خود آنان نيز برده داشتند. قانونهايي كه امپراطوران مسيحي در اين باره وضع كردند از قانونهاي آنتونيوس پيوس و ماركوس اورليوس بهتر كه نبود هيچ، بدتر هم بود. قوانين دوران شرك هر زن آزادي را كه با بردهاي ازدواج مي كرد به بردگي محكوم مي ساخت؛ قانون قسطنطين مقرر مي داشت كه چنين زني اعدام گردد و شوي بردهاش زنده سوزانده شود. امپراطور گراتيانوس فرمان داد كه هر گاه بردهاي مولايش را به هر جرمي، به جز خيانت به كشور، متهم سازد، بدون تحقيق در ماهيت اتهام، بلادرنگ سوزانده شود. اما كليسا گرچه بردگي را قسمتي از قانون جنگ به شمار آورد، براي كاستن از عذاب بردگي بيش از هر نهاد ديگر كوشش كرد. از طريق آباي كليسا اين اصل اعلام شد كه همه مردم طبيعاً مساوي هستند، و شايد مقصود از اين تساوي برابري از حيث حقوق قانوني و اخلاقي بود؛ كليسا اين اصل را به كار بست، تا آن حد كه تمام مراتب و طبقات مردم را در جامعه خود مي پذيرفت: اگر چه هيچ بردهاي نمي توانست به كشيبي برسد، اما بينواترين مردم آزاد مي توانست تمام مراتب كليسايي را طي كند و به عاليترين آن نايل شود. كليسا تمايزي را كه قانون شرك ميان آزاد و آزاد و آزار يك برده قايل شده بود از ميان برد؛ آزادي بردگان را تشويق كرد و آن را نوعي كفاره در ازاي گناهان، يا شكرانه براي پيشامدهاي خجسته، يا تقرب به مسند قضاوت خداوند قرار داد. مبالغه كثري صرف آزاد ساختن مسيحيان كرد كه در جنگ اسير شده بودند. با اين حال، بردگي در سراسر قرون وسطي دوام يافت و سپس بدون ياري روحانيان از ميان رفت.

وجه تمايز مهم اخلاقي كليسا تهيه صدقات به ميزان وسيع بود. امپراطوران شرك از خزانه دولت وجوهي براي ياري به خانواده هاي فقير تخصيص مي دادند، و مشركان متعين براي «ارباب رجوع» خود و بينوايان كارهايي كرده بودند. اما جهان هرگز چنان صدقاتي كه به طريقي منظم از طرف كليسا توزيع مي شد به خود نديده بود. كليسا ثروتمندان را تحريض مي كرد كه در وصيتنامه هاي خود قسمتي از ثروت خويش را از طريق كليسا به مسكينان واگذارند؛ البته سوءاستفاده ها و اختلاسهايي نيز در اين امر راه يافت، اما بر روي هم كليسا تكاليف خود را بخوبي انجام مي داد، و بهترين دليل اين امر رقابت حاسندهاي است كه يولييانوس، امپراطور شرك، در ياري به مستمندان با آن مي كرد. كليسا بيوگان، يتيمان، بيماران يا عليلان، اسيران، و قربانيان بلاياي آسماني را ياري مي كرد، و غالباً؛ براي حفظ طبقات پايين از استثمار بيرويه قدرتمندان و مالياتهاي سنگين، مداخله مي كرد. در بسياري از موارد كشيستان هنگام رسيدن به مقام

اسقفی تمام مایملک خود را به بینوایان می‌دادند. زنان مسیحی، مانند فابیولا، پائولا، و ملانیا، ثروتهای خود را به امور خیریه تخصیص می‌دادند. با تأسی به درمانگاه سازی مشرکان، کلیسا یا مؤمنان ثروتمند آن به مقیاس بی‌سابقه‌ای بیمارستانهای عمومی تأسیس می‌کردند. قدیس باسیلیوس کبیر در

را ساخت. در راههایی که به زیارتگاهها منتهی می‌شد، مسافرخانه‌هایی ساخته شد؛ «شورای نیقیه» دستور داد که در هر شهر یک مسافرخانه برای زائران بنا شود. بیه زنان برای توزیع صدقات نامنویسی می‌کردند و در این کار فحوائی جدیدی برای زندگی منفرد خود می‌یافتند. مشرکان استقامت مسیحیان را در توجه از بیماران در شهرهایی که دستخوش قحطی و بیماری شده بودند می‌ستودند.

در این قرن‌ها، کلیسا برای اذهان مردم چه کرد؟ چون هنوز مدارس رومی برپا بودند، کلیسا اعتلای خرد مردم را وظیفه خود نمی‌دانست. در نظر کلیسا احساس برتر از عقل بود، از این لحاظ، مسیحیت واکنشی «رمانتیک» در برابر ایمان «کلاسیک» به عقل بود؛ روسو فقط آوگوستینوس کوچکتری بود. کلیسا، چون معتقد بود که بقا مستلزم سازمان است و سازمان نیازمند توافق بر سر اصول و ایمانهای اساسی، و اکثریت پیروان کلیسا آرزومند معتقدات استوار مورد تأیید مراجع هستند، اصول اعتقادی خود را به صورتی جازم و لایتنیغیر تعریف کرد، شک را گناه شمرد، و کشمکشی بی‌انتهای با خرد سیال و افکار متغیر مردم آغاز کرد. کلیسا مدعی شد که از طریق وحی الهی پاسخهایی برای مسائل کهن مبدأ، طبیعت، و سرنوشت انسان یافته است؛ لاکتانتیوس (۳۰۷) می‌نویسد: «ما که به توسط کتاب مقدس به حقیقت معرفت یافته‌ایم، به آغاز و انجام جهان واقفیم.» ترتولیانوس نیز حدود یک قرن پیش (۱۹۷) تا به همین حد پیش رفته و پایان فلسفه را اعلام کرده بود. مسیحیت، با تغییر محور علاقه انسان از این جهان به جهان دیگر، برای وقایع تاریخی توضیحاتی فوق طبیعی آورد، و بدین وسیله انفعالات بنیاد پژوهش علل طبیعی را سست کرد؛ بسیاری از پیشرفتهایی که طی هفت قرن در پرتو علم یونانی حاصل شده بود فدای کیهانشناسی و زیستشناسی سفر پیدایش شد.

آیا مسیحیت موجب انحطاط ادبی شد؟ بیشتر آبای کلیسا خصم ادبیات مشرکانه بودند و آن را مشحون از شرکی ابلیسی و فساد اخلاقی پررنگ می‌دانستند؛ اما با این حال بزرگترین آبای کلیسا آثار کلاسیک را دوست می‌داشتند، و مسیحیانی مانند فورتوناتوس، پرودنتیوس، هیرونوموس، سیدونیوس، و آوسونیوس آرزومند سرودن شعر به سبک ویرژیل یا نوشتن نثر به شیوه سیزرون بودند. گرگوریوس نازیانزوسی، یوحنا زرین دهن، آمبروسیوس، هیرونوموس، و آوگوستینوس حتی در ادبیات از مشرکان معاصر خود - آمیانوس، سوماکوس، کلاودیوس، و یولیوس - برتر بودند. اما بعد از آوگوستینوس شیوه نثر فاسد شد، نگارش لاتینی چنان به پستی افتاد که از واژه‌های خشن و نحو گفتار عامیانه استفاده می‌کرد؛ شعر لاتینی نیز مدتی به انحطاط افتاد، تا آنکه تدریجاً با سرایش سروده‌های مذهبی شکلی شاهوار یافت.

علت اساسی این پسروی فرهنگی مسیحیت نبود، بلکه بربریت بود؛ دین نبود، بلکه جنگ بود. طغیانهای انسانی شهرها، صومعه‌ها، کتابخانه‌ها، و مدرسه‌ها را ویران یا فقیر کرد و زندگی ادیب و عالم را غیرممکن ساخت. شاید اگر کلیسا، در تمدنی که در حال فرو ریختن بود، تا

حدی نظم را حفظ نکرده بود، میزان ویرانی بیش از این می‌بود. آمبروسیوس در این باره چنین می‌گوید: «در میان اضطرابات زمان، کلیسا برجای استوار است؛ امواج نمی‌توانند آن را بلرزانند. در حالی که گرداگرد آن هر چیز به طرز وحشت انگیزی آشفته است، کلیسا برای تمام کشتی شکستگان بندری آرام است که از خطر مصونشان می‌دارد.» و غالباً هم چنان بود.

امپراطوری روم علم، سعادت، و قدرت را به دوره اعتلای کهن آن رسانده بود. انحطاط امپراطوری در غرب، و افزایش فقر و گسترش خشونت، آرمان و امید جدیدی را، که بتواند آرام مردم را تسکین دهد و در برابر مشقات بردبارشان سازد، ضروری کرده بود؛ بدین گونه، عصری از قدرت به دورانی از ایمان جای سپرد. تا هنگامی که ثروت و غرور در دوران رنسانس بازنگشت، خرد ایمان را طرد نکرد و بهشت

را به خاطر آرمانشهر ترك نگفت. اما پس از آن نیز باز دوراني در راه بود كه در آن خرد به عجز مي‌رسيد و علم پاسخي نمي‌يافت، بلكه فقط معرفت و قدرت را فزوني مي‌بخشيد؛ بي‌آنكه اصلاحي در وجدان يا نيات پديد آورد؛ و طرح تمام آرمانشهرها بيرحمانه فرو مي‌ريخت و تبديل به همان طرح تغييرناپذير استثمار ضعيفان به دست قدرتمندان مي‌گشت: تازه آنگاه بود كه مردم دريافتند چرا زماني نياكانشان، در آن بربريت سده‌هاي نخستين مسيحيت، از علم و معرفت و قدرت و غرور روي گردانده بودند، و هزار سال تمام به ايمان خاضعانه، اميد، و نيكوكاري پناه جسته بودند.

اروپا شکل می‌گیرد

۵۲۹-۳۲۵

I - بریتانیا انگلستان می‌شود : ۵۷۷-۳۲۵

در بریتانیا، زیر سلطه امپراتوری روم، تمام طبقات، به جز دهقانان صاحب زمین، مرفه شدند. املاک بزرگ به زیان این دهقانان وسعت یافت؛ در بسیاری از موارد، مالکان بزرگ دهقانان آزاد را می‌خریدند، و دهقانان یا به رعیت تبدیل می‌شدند یا به پرولتاریای شهرها می‌پیوستند. بسیاری از دهقانان، بر ضد اشراف صاحب زمین، از متجاوزان آنگلو ساکسون پشتیبانی می‌کردند. از جهات دیگر، بریتانیای روم به سویی سعادت ره می‌سپرد. شهرها رشد می‌کردند و بر تعدادشان می‌افزود، و ثروت زیاد می‌شد؛ بسیاری از خانه‌ها حرارت مرکزی و پنجره‌های شیشه‌ای داشتند؛ بسیاری از ثروتمندان دارای ویلاهای مجلل بودند. بافندگان بریتانیا پارچه‌های پشمین ممتازی، که بریتانیا هنوز هم در جهان بدان شهره است، صادر می‌کردند. در قرن سوم، چند لژیون رومی برای حفظ امنیت خارجی و آرامش داخلی کافی بود.

اما در دو قرن چهارم و پنجم امنیت در تمام جبهه‌ها به خطر افتاد: در شمال از طرف پیکتهای کالدونیا؛ در مشرق و جنوب از جانب مهاجمان نورد و ساکسون؛ در غرب از سوی سلتهای منقاد ناشده ویلز، و گیلها و سکوتهای ماجراجوی ایرلند. در فاصله سالهای ۳۶۴ تا ۳۶۷ هجومهای ساحلی سکوتها و ساکسونها به طرز وحشت انگیزی شدت یافت؛ نیروهای بریتانیایی و گالیایی این هجومها را دفع کردند، اما یک نسل بعد این هجومها از سر گرفته شد، و این بار دفع آنها به وسیله ستیلیکو انجام گرفت. در ۳۸۱ ماکسیموس و در ۴۰۷ قسطنطین غاصب چند لژیون بریتانیایی را که، برای دفاع از خاک خود بریتانیا ضروری بودند برای مقاصد شخصی خود فرا خواندند، و عده کمی از افراد این لژیونها زنده بازگشتند. مهاجمان حمله به مرزها را آغاز کردند؛ بریتانیا از ستیلیکو یاری خواست (۴۰۰)، اما او سخت سرگرم راندن گوتها و هونها از ایتالیا و گل بود. وقتی که بار

شدند، او پاسخ داد که بریتانیاییها باید خودشان هر طور که می‌توانند از خود دفاع کنند. بید می‌گوید: «در ۴۰۹ رومیان دیگر فرمانروای بریتانیا نبودند.»

ورتیگرن، پیشوای بریتانیا، چون با تجاوز وسیع پیکتها رو به رو شد، بعضی از قبایل شمالی ژرمن را به یاری طلبید، ساکسونها از ناحیه الب، انگلها از شلسویگ، و جوتها (یوتها) از جوتلند (یوتلاند) به کمک آمدند. بنابر روایات (و شاید هم افسانه)، جوتها در ۴۴۹ تحت فرماندهی دو برادر، که از روی بدگمانی هنگیست و هورسا (نریان و مادیان) خوانده شده بودند، فرا رسیدند ژرمنهای نیرومند پیکتها و سکوتها را عقب راندند، قطعاتی از سرزمین را به عنوان پاداش دریافت داشتند، ضعف نظامی بریتانیا را دریافتند، و مژده آن را به هموطنان خود فرستادند. اقوام ناخوانده ژرمنی در سواحل بریتانیا پیاده شدند؛ بریتانیاییها، بیشتر با شجاعت تا مهارت، در برابر آنها پایداری کردند؛ ژرمنها طی یک قرن جنگ نامنظم گاه پیش رفتند و زمانی عقب کشیدند، سرانجام، توتونها بریتانیاییها را در دیورام شکست دادند (۵۷۷) و خود را مالک سرزمینی ساختند که بعداً اینگلند (سرزمین انگلها) نامیده شد. از آن پس بیشتر بریتونها پیروزی مهاجمان را پذیرفتند و خون خویش را با خون آنان آمیختند؛ اقلیت سرسختی از آنها به کوههای ویلز عقب نشستند و جنگیدند؛ برخی دیگر از دریای مانس گذشتند و نام خویش را به برتانی فرانسه دادند. شهرهای بریتانیا بر

اثر کشمکشهای طولانی خراب شد؛ حمل و نقل مختل گردید؛ صنعت به انحطاط افتاد، قانون و نظم به سستی گرایید؛ هنر دچار رخوت شد؛ و مسیحیت نو آغاز جزیره منکوب خدایان شرک و آداب مشرکان ژرمنی شد. بریتانیا و زبانش توتونی شد؛ قوانین و نظامات رومی زایل گردید؛ و تشکیلات شهری رومی تبدیل به جوامع روستایی شد. یک عنصر سلتی در خون، قیافه، خوی، ادبیات، و هنر انگلیسی باقی ماند، اما در گویش انگلیسی، که اکنون چون پلی میان زبان آلمانی و فرانسوی است، چیزی از آن به جای نماند.

اگر بخواهیم تب آن روزهای پر مرارت را احساس کنیم، باید از تاریخ به سوی افسانه‌های آرثر و شهسوارانش، و ضربه‌های سهمگین آنان برای «در هم شکست مشرکان و حمایت از مسیح»، روی گردانیم. قدیس گیلداس، که راهبی از ویلز بود، در کتاب عجیبی که نیمه تاریخ و نیمه موعظه است و در باب انهدام بریتانیا نام دارد (۵۴۶؟)، از «محاصره مونس بادونیکوس» در آن جنگها یاد می‌کند، ننیوس، مورخ متأخرتر بریتانیایی (حد ۷۹۶)، از دوازده جنگ یاد می‌کند که آرثر انجام داد و آخرین آنها در کوه بادن نزدیک باث بود. جفری آومانث (۱۱۰۰-۱۱۵۴) به تفصیل و با شیوه‌ای دلپذیر از حوادث زندگی آرثر و جنگهایش یاد می‌کند و می‌گوید که چگونه آرثر به جانشینی پدر خود اثر پندراگون پادشاه بریتانیا شد، با ساکسونهای مهاجم مصاف داد، ایرلند و ایسلند و نروژ و گل را تسخیر کرد، پاریس را در سال ۵۰۵ محاصره نمود، رومیان را از بریتانیا راند،

مودرد را به قیمت تلفات سنگین افراد خود خواباند، او را در نبرد وینچستر کشت، خودش در آنجا زخمی مهلك برداشت، و به سال ۵۴۲ میلادی چشم از جهان فرو بست. ویلیام آومزبری (۱۰۹۰-۱۱۴۳) چنین می‌گوید:

وقتی که ورتیمر [برادر ورتیگرن] مرد، قدرت بریتونیا سخت کاهش یافت، و اگر آمبروسیوس، تنها فرد زنده مانده از رومیان، ... بربرهای جسور را با یاری مؤثر آرثر جنگجو عقب نمی‌راند، بکلی از میان رفته بودند. آرثر زمانی دراز کشتی شکسته کشور را از غرق شدن حفظ کرد و روحیه ضعیف هم میهنان خود را به جنگ برانگیخت. سرانجام در کوه بادن، با اتکا به مثال مریم که به زره خود نصب کرده بود، به تنهایی با نهصد تن از افراد دشمن در آویخت و آنان را با تلفاتی باورنکردنی پراکند.

بیا بید بر سر کلمه «باور نکردنی» موافقت کنیم. فقط باید راضی باشیم به اینکه آرثر را اساساً یک قیافه مبهم ولی تاریخی قرن ششم بدانیم که شاید نه قدیس بود و نه شاه. بقیه داستان را باید به کرتین دو تروا، تامس ملری خوش بیان، و تنیس پاك سرشت واگذاریم.

II - ایرلند: ۱۶۰-۵۲۹

ایرلندیها چنین باور دارند - و ما هم نمی‌توانیم خلاف آن بگوییم - که «جزیره مه آلود و پر باروبر» آنان هزار سال قبل از میلاد مسیح مسکن یونانیان و سکوتها بود و سرکردگان نخستین آنان - کوهولین، کونور، و کونال - پسران خدا بودند. هیمیلکو، مکتشف فنیقی، در حدود سال ۵۱۰ ق م به آن جزیره رسید و آن را «پر جمعیت و حاصلخیز» وصف کرد. شاید در قرن پنجم ق م ماجراجویانی سلتی از گل یا بریتانیا، یا هر دو، به آن جزیره وارد شدند و بر مردم آن، که ما اطلاع درستی از آنها نداریم، چیره آمدند. سلتها ظاهراً تمدن آهنین هالشتات و نیز یک نظام نیرومند طایفه‌ای را با خود آوردند. این نظام هر فرد را چنان به قبیله خویش مغرور می‌ساخت که تأمین وحدت و تشکیل یک کشور ثابت را غیرممکن می‌کرد. به مدت هزار سال، هر قبیله با قبیله دیگر و هر سرزمین با سرزمین دیگر می‌جنگید، در فواصل این جنگها افراد هر قبیله با هم به ستیز می‌پرداختند؛ و پیش از ظهور قدیس پاتریکیوس وقتی این ایرلندیهای صالح کشته می‌شدند، جسدشان ایستاده و آماده جنگ رو به دشمن، دفن می‌شد.

بیشتر شاهان در نبرد، یا به دست آدمکشان، از دنیا می‌رفتند. این شاهان کهن شاید از لحاظ تکلیف اصلاح نژاد، یا به منزله نمایندگان خدایانی که نوبر هر چیز را می‌خواستند، بر طبق سنت ایرلندی، حق از آله بکارت هر عروسی را پیش از تسلیم او به داماد داشتند. شاه کنکوبار را، به سبب تعلق خاصش به این وظیفه، می‌ستودند. هر قبیله نام اعضای خود و شجره‌نامه آنها، همچنین نام پادشاهان و شرح جنگها و رسوم قدیم خود را «از بدو پیدایش جهان» به صورت مکتوب نگاه می‌داشت.

سلتها خود را به صورت طبقه فرمانروا مستقر ساختند و قبایل خود را در پنج سرزمین پادشاهی - آلستر، لنستر شمالی، لنستر جنوبی، مانستر، و کانات - پراکندند. هر یک از این پنج سرزمین سلطنتی داشت، اما تمام قبایل شهر تارا واقع در میث را به پایتختی ملی برگزیدند. هر یک از شاهان در آنجا تاجگذاری می‌کرد و در آغاز سلطنتش در همانجا فش یا «مجمع بزرگان تمام ایرلند» را تشکیل می‌داد تا قانونی که در تمام قلمروهای شاهی متبع باشد وضع کند، سوابق مربوط به شجره‌نامه‌های قبیله را تصحیح نماید، و همه آنها را در بایگانی ملی ضبط کند. برای جای دادن این مجمع، شاه کورمک مکایرت، در قرن سوم تالار بزرگی ساخت که بنیانش هنوز برجاست. یک شورای ناحیه‌ای (اوناچ یا اینک) هر سال یا هر سه سال یک بار در پایتخت هر سرزمین پادشاهی تشکیل می‌شد، برای آن ناحیه قانونگذاری می‌کرد، مالیات وضع می‌کرد، و وظیفه دادگاه بخش را انجام می‌داد. پس از پایان شورا، بازیها، مسابقه‌های عمومی، و سرگرمیهای دیگر آغاز می‌گشت: موسیقی، آواز، تردستی، نمایشهای عامه‌پسند، داستانسرایی، انشاد شعر، و عروسیهای متعدد به این مراسم لطفی خاص می‌بخشید، و عده زیادی از مردم محل در آن شرکت می‌کردند. از این مسافت زمانی، که آن منظره را برای ما جذاب می‌سازد، این سازش حکومت مرکزی با آزادی محلی تقریباً آرمانی به نظر می‌رسد. «مجمع بزرگان» تا ۵۶۰ و «شورای ناحیه‌ای» تا ۱۱۶۸ بقا داشت.

نخستین شخصیتی را که ما واقعاً می‌توانیم یک چهره تاریخی به شمار آوریم تواتا است که در حدود ۱۶۰ میلادی فرمانروایی می‌کرده است. شاه نیل (حد ۳۵۸) بر ویلز هجوم برد و غنیمتی فراوان به چنگ آورد، آنگاه به گل حمله کرد و در ساحل رود لوار به دست یک ایرلندی کشته شد؛ بیشتر پادشاهان بعدی از سلاله او بودند، که به خاندان او نیل مشهورند. در پنجمین سال سلطنت پسر او، لایگیره (لیری)، قدیس پاتریکیوس به ایرلند آمد. پیش از آن زمان ایرلندیها الفبایی با خطوط مستقیم و ترکیبات مختلف اختراع کرده بودند؛ ادبیات وسیعی شامل شعر و داستان داشتند که سینه به سینه منتقل شده بود؛ و در سفالسازی و برنزکاری و زرگری مهارت یافته بودند. کیش آنها نوعی چند خدایی جان گرایانه بود که بنیانش بر پرستش آفتاب و ماه و اشیای طبیعی مختلف استوار بود و پیروانش به پریها، شیطانها، و جنهایی اعتقاد داشتند که مجسمه‌های آنها در صدها نقطه ایرلند قرار داشت. طایفه‌ای از کاهنان سفیدپوش به نام دروئیدها غیبگویی می‌کردند، با عصاها و چرخهای جادویی بر خورشید و بادهای فرمان می‌راندند، رگبارها و آتشفشای سحری پدید می‌آوردند، وقایع و اشعار قبیله را به خاطر می‌سپردند و به نسلهای متوالی منتقل می‌کردند، مطالعاتی در باب ستاره‌ها انجام می‌دادند، جوانان را تربیت می‌کردند، به شاهان اندرز می‌دادند، قضاوت می‌کردند، قانون می‌نوشتند، و در مذبحهای روباز برای خدایان قربانی می‌گزاردند. در میان بت‌های مقدس یک بت زرپوش

برای این خدا قربانی می‌شد - شاید این کار وسیله‌ای بود برای پیشگرمی از تکثیر زیاده از حد نفوس. مردم جزیره به تناسخ معتقد بودند، اما به یک جزیره بهشتی در آن سوی دریا نیز می‌اندیشیدند «که در آن سوگ و خیانت و شدت و خشونت وجود ندارد، بلکه موسیقی گوشنوازی در آن هست؛ سرزمینی زیبا و شگفت، پیچیده در مه، با مناظری که قابل قیاس با سرزمینهای دیگر نیست.» در داستانی آمده بود که شاهزاده کونال، به هیجان آمده از این وصف، بر قایقی از مروارید نشست و برای یافتن آن سرزمین خجسته به راه افتاد.

مسیحیت یک یا دو نسل پیش از قدیس پاتریکیوس به ایرلند راه یافته بود. یک گاهشمار تاریخی، که به وسیله بید تأیید شده است، در شرح مربوط به سال ۴۳۱ چنین می‌نویسد: «پالادیوس از سوی پاپ کلسنتیوس مقام

اسقفی گرفته و به عنوان نخستین اسقف مسیحیان ایرلند بدینجا فرستاده می‌شود.» اما پالادیوس در همان سال مرد و افتخار کاتولیک کردن مردم ایرلند نصیب پاتریکیوس (قدیس حامی جزیره) شد.

پاتریکیوس در ده بوناونتا، از غرب انگلستان، در یک خانواده متوسط متولد شد (حد ۳۸۹). چون پسر خانواده‌ای رومی بود، نام رومی پاتریکیوس را به او دادند. وی تعلیمات رسمی چندانی نگرفت، و همواره عذر تقصیر روستایی بودن خود را می‌خواست؛ اما کتاب مقدس را چنان با خلوص و ایمان مطالعه و حفظ کرده بود که تقریباً برای هر منظور می‌توانست از آن شاهد بیاورد. شانزده ساله بود که مهاجمان سکوت (ایرلندیها) او را اسیر کردند و به ایرلند بردند و مدت شش سال در آنجا به خوکچرانی گماردند. در آن ساعت تنهایی به مسیحیت ملهم شد؛ از بی‌علاقگی به دین یکباره به زهد گرایید؛ به طوری که خود او می‌گوید، هر روز پیش از فجر بر می‌خاست و بیرون می‌رفت و در هر هوایی - حتی در زیر باران و برف و تگرگ - به عبادت می‌پرداخت. سرانجام فرار کرد و راهی به دریا جست؛ ملوانان او را، در حالی که مهموم و افکنده حال بود، به کشتی نشاندند و به گل یا شاید به ایتالیا بردند. از آنجا با مشقت به انگلستان بازگشت، به والدین خویش پیوست، و دو سه سالی با آنان به سرآورد. اما انگیزه‌ای او را به ایرلند باز می‌خواند - شاید خاطره زیبایی روستایی آن جزیره، و یا مهربانی بی‌شائبه مردمش. این احساس را به رسالتی از جانب خدا برای مسیحی ساختن ایرلندیها تعبیر کرد. به لرن و اوسر رفت، برای کشیش شدن تحصیل کرد و رسماً به این سمت ارتقا یافت. وقتی خبر مرگ پالادیوس به اوسر رسید، پاتریکیوس به اسقفی منصوب گردید و با یادگارهایی از پطرس و بولس به ایرلند فرستاده شده (۴۳۲).

پاتریکیوس در آنجا مردی روشن فکر و مشرک، به نام لایگیره، را بر تخت پادشاهی تارا یافت. مع هذا او نتوانست آن پادشاه را به دین مسیح درآورد؛ اما برای تبلیغ مذهبی خود از او آزادی کامل گرفت. دروئیدها با او مخالفت ورزیدند و قدرت سحر و جادویشان را به رخ مردم کشیدند؛ پاتریکیوس، به کمک اوراد جنگیرانی که برای دفع ارواح خبیثه همراه خود

آورده بود، با آنان به مقابله برخاست. در کتاب اعترافات، که در سنین کهولت نوشت، پاتریکیوس از خطراتی سخن می‌گوید که در کار خود با آنها مواجه شده بود: دوازده بار به جانش سوء قصد شد یک بار او و دستیارانش دستگیر شدند و دو هفته زندانی گشتند و به مرگ تهدید شدند؛ اما برخی از دوستانش دستگیر شدگان را وا داشتند تا آزادشان سازند. در روایات موثق دهها داستان جذاب و پرکشش از معجزات او نقل شده است. ننیوس می‌گوید: «به کوران بینایی و به کران شنوایی می‌داد، مبروصان را شفا می‌بخشید، ارواح خبیث را از بدن جنزندگان خارج می‌ساخت، اسیران را نجات می‌داد، نه تن از میان مردگان بر خیزاند، و ۳۶۵ کتاب نوشت.» اما شاید شخصیت پاتریکیوس - پایداری او در اعتقادش و پافشاری بر حرارتش در کار - در گروانیدن ایرلندیها به مسیحیت نقش بیش از کرامات او داشت. او مرد حلیمی نبود، و برای نثار رحمت و لعنت، هر دو، به یک اندازه آمادگی داشت؛ اما حتی این جازمیت مغرورانه اعتقاد مردم را به او راسختر کرد. او شخصاً کسانی را به کشیشی برگزید، کلیساها ساخت، صومعه‌ها برای راهبان و راهبه‌ها تأسیس کرد، و برای نگهداری از فتوحات دینی خود همه جا گروهی سرباز روحانی گماشت. کاری کرد که ورود به قلمرو کلیسا ماجرای شگرف به نظر آید؛ بر گرد خود مردان و زنان شجاع و مخلص فراهم آورد که به خاطر اشاعة بشارت نجات انسان هر محرومیتی را تحمل می‌کردند. او تمام ایرلندیها را به دین مسیح در نیاورد؛ هنوز در بعضی نقاط شرک و ادبیات منظوم آن باقی بود، و تا امروز هم اثرات آن باقی است؛ اما وقتی که چشم از جهان فرو بست (۴۶۱)، می‌شد در شأنش گفت که به تنهایی توانست دین یک ملت را تغییر دهد - سخنی که درباره هیچ کس دیگر نمی‌توان بر زبان راند.

از نظر محبوبیت در نزد مردم ایرلند، بعد از پاتریکیوس می‌توان از زنی نام برد که بیشترین تلاش را در راه تحکیم مبانی پیروزی او به خرج داد. بنابر روایات، قدیسه بریجت دختر یک کنیز و یک پادشاه بود؛ ولی ما از داستان زندگی او پیش از ۴۷۶، یعنی سالی که در سلك تارکان دنیا درآمد، چیزی نمی‌دانیم. پس از غلبه بر موانع بیشمار، وی «کلیسای درخت بلوط» (کیل دارا) را، در ناحیه‌ای که هنوز هم از روی همین

نام کیلدر خوانده می‌شود، بنا کرد؛ این کلیسا بزودی به دیر راهبان، صومعه راهبان، و نیز مدرسه‌ای تبدیل شد که در شهرت چیزی از مدرسه شهر پاتریکیوس، آرما، کم نداشت. بریجت حوالی سال ۵۲۵، در حالی که در سرتاسر جزیره مورد احترام بود، درگذشت؛ هنوز هم ده هزار تن از زنان ایرلند نام او - مری دگیل - را بر خود دارند. یک نسل بعد، قدیس روادهان تارا را لعن کرد؛ پس از مرگ شاه درمید در سال ۵۵۸، تالارهای کهن ترک شد و شاهان ایرلند، که هنوز دارای فرهنگ مشرکانه بودند، به دین مسیح ایمان آوردند.

III - پیش درآمد فرانسه

۱ - آخرین روزهای گل قدیم: ۳۱۰-۴۸۰

در قرون چهارم و پنجم، گل از نظر مادی سعادتمندترین و از نظر معنوی مترقی‌ترین ایالت امپراتوری روم غربی بود. خاک آن حاصلخیز بود، پیشه‌ورانش در کار خود مهارت داشتند، رودها و دریاهای آن معابری پر تردد برای کالاهای بازرگانی به شمار می‌رفت. دانشگاه‌هایی که هزینه‌شان را دولت تأمین می‌کرد و در نابون، آرل، بوردو، تولوز، لیون، مارس، پواتیه، و تریر رو به ترقی می‌رفتند؛ معلمان و خطیبان و شاعران و عارفان از احترام و ستایشی برخوردار بودند که معمولاً خاص دولتمردان و مشترنان بود. به زعامت اوسونیوس و سیدونیوس، گل رهبری ادبی اروپا را عهده‌دار شد.

دکیموس ماگنوس اوسونیوس شاعر و مظهر این عصر سیمین گل بود. وی، که در حوالی سال ۳۱۰ در بوردو زاده شد، پسر بزرگترین پزشک آن شهر بود. تعلیم و تربیت خود را در همان شهر گرفت، و بعدها فضایل معلمان خویش را در اشعارش و تندی خوش‌هنگ و روان، با یاد کردن از لبخندهای آنان و به فراموشی سپردن آزارهایشان، برای جهانیان باز گفت. در سالهای بعدی بی‌تلاطم زندگی خود، او نیز استاد دانشگاه بوردو شد؛ به مدت یک نسل «دستور زبان» (یعنی ادبیات به اصطلاح آن زمان) و «علم معانی بیان» (یعنی فن خطابت و فلسفه) تعلیم داد، و گراتیانوس امپراتور آینده را تربیت کرد. وصف مهرآمیزی که از والدین، عموها، زن، فرزندان، و شاگردان خویش می‌کند شخص را به یاد اوضاع خانوادگی و زندگی یک شهر دانشگاهی آمریکا در قرن نوزدهم می‌اندازد. با شوق وافر از خانه و مزارعی که از پدر به ارث برده بود و امید داشت که سالهای آخر عمر خود را در آن به سربرد سخن می‌گوید. در نخستین سالهای ازدواجش به زن خود چنین می‌گوید: «بگذار همواره چون امروز زندگی کنیم، و نامی را که هر یک در بهار عشق خود به یکدیگر داده بودیم ترک نکنیم. ... تو و من باید همیشه جوان بمانیم، و تو همواره برای من زیبا باشی. ما هرگز نباید حساب سالیان عمر خود را داشته باشیم.» چندی بعد آن دو نخستین کودکی را که این زن برای او آورده بود از دست دادند. سالها بعد، با مهری فراوان، از آن کودک چنین سخن می‌گوید: «ای نخست زاده من که به نام خود من نامیده شدی، هرگز بدون زاری رهایت نخواهم کرد. درست در همان زمان که ادای نخستین کلمات کودکانه را یاد گرفته بودی ... ما به عزای مرگت نشستیم. تو با نیای بزرگرت در یک گور، در آغوش وی، غنوده‌ای.» زن او در نخستین سالهای ازدواج خوششان، پس از آوردن دختر و پسری برای او، زندگی را بدورد گفت. اوسونیوس چندان دلبسته وی بود که دیگر ازدواج نکرد و در سنین پیری، با اندوهی تازه از رنج فقدان وی، و از سکوت غم‌انگیز خانه‌ای که با توجه دستها و صدای پاهای او

آشنا بود، سخن می‌گوید.

اشعار او با لطافت عاطفی، تصاویر روستایی، لاتینی ناب، و روانی ویرژیل و ارشان مقبول طبع مردم آن زمان واقع شد. پاولینوس، که بعداً قدیس شد، نثر خود را همپایه نثر سیسرون می‌دانست، و سوماخوس در آثار ویرژیل چیزی که زیباتر از موسلا اثر اوسونیوس باشد نمی‌یافت. شاعر وقتی که با گراتیانوس در

ترتیب بود دلبنسنة منظره زیبایی آن رود شده بود؛ وی این رود را وصف می‌کند و می‌گوید که چگونه از میان بهشت‌ها، تاکستانها، باغستانها، ویلاها، و کشتزارهای پرحاصل می‌گذرد؛ با خواندن شعر او انسان برای لحظه‌ای سرسبزی کناره‌های رود و نواحی خوش جریان‌ش را احساس می‌کند؛ بعد، با عدول از آن سبک اصیل، ابیاتی ساده و تکراری در وصف ماهیان دوست داشتنی رودخانه می‌سراید. این شور و یتمنی برای تصویر خویشان، معلمان، شاگردان، و ماهیان حتی در احساس همه جانبه و فلسفه با روح خود و یتمن هم نظیر ندارد. آوسونیوس، پس از سی سال تدریس دستور زبان (ادبیات)، دیگر ممکن نبود به چیزی جز عواطف ادبی عشق ورزد. اشعار او رشته‌های ممتدی از دوستی و ستایشهای مکرر است؛ اما آن عده از ما که چنین عموهای مجذوب سازنده یا استادان محسور کننده را نمی‌شناسند ندرتاً از این ستایشنامه‌ها خرسند می‌شوند.

وقتی که والنتینیانوس اول مرد (۳۷۵)، گراتیانوس، که حال امپراطور شده بود، مربی پیر خود را فرا خواند و او و کسانش را به مشاغل عالی برگماشت. آوسونیوس در زمانی کوتاه مراتب ترقی را پیمود و به ترتیب ضابط کل ایلوریوم، ایتالیا، افریقا، و گل شد؛ سرانجام در شصت و نه سالگی به مقام کنسولی رسید. به اصرار وی، گراتیانوس مقرر داشت از طرف دولت به مؤسسات تربیتی، شاعران و پزشکان، و حفاظت هنرهای باستانی کمک مالی شود. به سبب نفوذ او، سوماخوس ضابط کل رم، و پاولینوس استاندار شد. وقتی که پاولینوس قدیس شد، آوسونیوس بس متأثر گردید؛ زیرا امپراطوری روم، که از هر سو مورد تهدید واقع شده بود، به چنان مردانی احتیاج داشت. آوسونیوس خود نیز مسیحی بود، اما مذهبش را زیاد جدی نمی‌گرفت؛ ذوقها، موضوعها، منظومه‌ها، و افسانه سراییهایش به طرزی فاحش از سنت شرک مایه می‌گرفتند.

این شاعر پیر، در هفتادسالگی به بوردو بازگشت و بیست سال دیگر در آنجا زیست. حال پدر بزرگ بود و می‌توانست اشعار آکنده از مهر پدرانۀ زمان جوانی خود را با مهر پدر بزرگانه مناسب حال این سنش وفق دهد. به نوه خود می‌گوید: «هر چند که دبستان پر است از صدای چوب استاد، و آموزگار پیر چهره‌ای پراژنگ دارد، هیچ گاه مترس و مگذار که تشرها یا صدای تازیانه‌ها در طی ساعات روز لزره بر اندام تو اندازد. اگر او چوب را برای قدرتمایی تکان می‌دهد، یا دسته‌ای از ترکه به دست می‌گیرد ... فقط برای جذبه گرفتن است. پدر و مادر تو نیز در دوران کودکی این مراحل را گذراندند و چندان زنده

صفابخش زمان پیری آسوده و آرام من باشند.» آوسونیوس چندان خوشبخت بود که پیش از هجوم سیل آسیای بربرها درگذشت!

آپولیناریوس سیدونیوس در نثر گلی قرن پنجم همان مقامی را داشت که آوسونیوس در نظم گلی قرن چهارم. وی به سال ۴۳۲، هنگامی که پدرش ضابط کل گل بود، در لیون چشم به دنیا گشود. نیایش نیز همان شغل را داشت، و مادرش یکی از منسوبان آویتوس بود که بعداً در ۴۵۵ امپراطور شد، و دخترش در ۴۵۲ با سیدونیوس ازدواج کرد. شرایطی از این بهتر دیگر ممکن نبود. جهیز زنش، پاپانیلا، ویلایی مجلل در نزدیکی کلرمون بود. زندگی او چندین سال فقط صرف دید و بازدید از دوستان اشرافیش شد. اینان مردمی مذهب و با فرهنگ بودند که اندکی به قمار و تناسایی مهر می‌ورزیدند، در خانه‌های روستایی خود می‌زیستند و دست خود را کمتر به سیاست می‌آلودند؛ وقتی که گوتهای مهاجم آمدند، این اشراف نتوانستند از آسایش توأم با تجمل خود به دفاع برخیزند. اینان علاقه‌ای به زندگی شهری نداشتند؛ در آن زمان اعیان فرانسوی و بریتانیایی روستا را به شهر ترجیح می‌دادند. در این ویلاهای گسترده و پراکنده، که بعضاً ۱۲۵ اطاق داشتند، تمام راحتیها و زیباییها یکجا گردآمده بود: کفهای موزاییک، تالارهای ستوندار، نقاشیهای دیواری از مناظر زیبا، مجسمه‌های مرمری و برنزی، آتشدانها و حمامهای بزرگ، باغها و زمینهای تنیس، و فضای جنگلی که در آن بانوان و آقایان می‌توانستند با پرندگان شکاری محتشمانه به صید پردازند. تقریباً هر ویلا کتابخانه خوبی داشت که از آثار کلاسیک ادبیات شرک و بعضی متون ارجمند مسیحی انباشته بود. برخی از دوستان سیدونیوس از گردآوران کتاب بودند و بی شک در گل نیز،

مانند رم، ثروتمندان به صحافي خوب بيش از مطالب كتاب ارج مي‌نهادند و به فرهنگي كه از جلد زيبايي كتب خود به دست مي‌آوردند خرسند بودند.

سیدونیوس جانب نیکوتر این زندگی آراسته را - يعني مهمان نوازي، نزاکت، نشاط، و تهذب اخلاقي آن را - بارشحاتي از شعر آراسته و نثر خوشاهنگ وصف مي‌کند. وقتي كه آویتوس براي امپراطور شدن به رم رفت، سیدونیوس در التزامش بود و مأموریت یافت تا مدیحه‌اي براي خير مقدم بسراید (۴۵۶). يك سال بعد با آویتوس، كه از امپراطوري خلع شده بود، به گل بازگشت؛ اما در ۴۶۸ بار ديگر به رم آمد و، در آخرين مراحل نزاع كشور، مقام مهم ضابط كل رم را به دست آورد. او، كه در ميان آن هرج و مرج با آرامش خاطر مي‌زیست، جامعة اشراف گل و رم را در نامه‌هايي كه از سبك نامه‌هاي پليني و سوماخوس مایه مي‌گرفت و در تصنع و آراستگي با آنها برابري مي‌کرد وصف نمود. ادبيات اکنون چندان چيزي براي گفتن نداشت، و آنچه را هم كه مي‌گفت با چنان دقتي همراه مي‌کرد كه جز زيور لفظي چيزي در آن به جا نمي‌ماند. اين نامه‌ها در بهترين وجه خود شامل

و تفاهم مشفقانه رادمرد فرهیخته‌اي است كه ادبيات فرانسه را از روزگاري كه هنوز فرانسوي نشده بود آراسته است. سیدونیوس عشق رومي به صحبت سبکسرانه را به گل ارمغان برد. سیسرون، سنكا، پليني، سوماخوس، ماکروبیوس، و سیدونیوس را يك خط مستقيم به مونتني، مونتسكيو، ولتر، رنان، سنت-بوو، و آنتول فرانس مي‌پیوندد و تقريباً همه نماينده يك روح واحدند كه در پيكرهاي متعدد تجلي نموده‌اند.

براي اينكه مبدا سیدونیوس را بد معرفي کرده باشيم، بايد بگويم كه وي يك مسيحي خوب و اسقي دلير بود. در ۴۶۹، برخلاف انتظار و ميل خویش، يكباره از مقام غير ديني خود به اسقي كلرمون ارتقا يافت. در آن ايام اسقف مي‌بايست، علاوه بر عهده‌داري رهبري روحاني، يك مدير كشوري هم باشد؛ و مردان مجرب و ثروتمندي مانند آمبروسيوس و سیدونیوس خصالي داشتند كه از تبحر در الاهيات مؤثرتر واقع مي‌شد. سیدونیوس، كه چندان بهره‌اي از اين دانش نداشت، به جاي آنكه تكفير كند و به صدور لغتنامه‌ها مبادرت ورزد، ظروف نفرة خود را به مسكينان مي‌داد و با سهولت خطرناكي گناهان را مي‌بخشود. از يكي از نامه‌هاي او چنين در مي‌يابيم كه گاه دعاي پيروان خود را قطع مي‌کرد تا آنها بتوانند با خوردن و آشاميدن رفع خستگي كنند. سرانجام وقتي ائوريك، شاه ويزيگوته‌ها، تصميم گرفت اوورني را ضميمه قلمرو خود سازد، واقعيت رشته اين زندگي مطبوع را از هم گسيخت. چهار سال تمام، هر تابستان، گوتها كلرمون، حاكمنشين اوورني، را محاصره مي‌کردند. سیدونیوس به نيروي ديپلوماسي و دعا با آنها جنگيد، اما شكست خورد، وقتي كه شهر بالاخره سقوط كرد، او را اسير كردند و در قطعه‌اي نزديك كاركاسون زنداني نمودند (۴۷۵). دو سال بعد آزاد و به اسقي خود فرستاده شد. چه مدت پس از آزادي خود زیست، ما نمي‌دانيم؛ همين قدر آگاهيم كه در چهل و پنجسالي آرزو مي‌کرد «با مرگي مقدس، از رنجا و بارهاي سنگين زندگي خلاص شود.» وي ايمان خود را به امپراطوري روم از دست داده بود، و حال تمام اميد خویش را براي حفظ تمدن به كليساي رومي بسته بود. كليسا اشعار نيمه مشركانة او را نادیده گرفت و او را قدیس کرد.

۲ - فرانكها : ۲۴۰-۵۱۱

با مرگ سیدونیوس، شام تیره بربريت گل را فرا گرفت. ما نبايد درباره تيرگي آن شب راه اغراق بپويم. مردم هنوز مهارتهاي اقتصاديشان را داشتند، کالا مبادله مي‌کردند، مسكوك ضرب مي‌کردند، شعر مي‌ساختند، و به كارهاي هنري مي‌پرداختند؛ در دوران فرمانروايي ائوريك (۴۶۶-۴۸۴) و آلاريك دوم (۴۸۴-۵۰۷) قلمرو ويزيگوته‌ها در جنوب باختر گل چندان منظم، متمدن، و مترقي بود كه حتي تحسين خود سیدونیوس را نيز جلب كند. در ۵۰۶، آلاريك خلاصه‌اي از قوانين سرزمين خود را

روشنفکرانه‌ای بود که روابط میان نفوس رومی - گالیایی را با فاتحان، به نحوی منطقی، تعیین می‌کرد. قانون نامه مشابهی نیز از طرف شاهان بورگونی، که مردم و قدرت خود را به نحوی صلحجویانه در جنوب شرقی گل مستقر ساخته بودند، در سال ۵۱۰ تدوین شد. تا احیای قانون رومی در بولونیا در قرن یازدهم، اروپای لاتین طبق قوانین گوتها و بورگونی، و قوانین مشابه فرانکی، اداره می‌شد.

نخستین ذکری که در تاریخ از فرانکها می‌شود مربوط به ۲۴۰ میلادی است، یعنی سالی که امپراتور اورلیانوس آنها را در نزدیکی ماینس مغلوب کرد. فرانکهای ریپوتر - «ساحلی» - در اوایل قرن پنجم در شیبهایی باختری راین سکنا گزیدند؛ کولونی را گرفتند (۴۶۳)، آن را پایتخت خود ساختند؛ و قدرت خود را در دره راین از آخن تا مس بسط دادند. برخی از قبایل فرانک در ساحل خاوری رود ماندند و نام خود را به فرانکونیا دادند. فرانکهای سالیان نام خود را ممکن است از رود سال (آیسل کنونی) در هلند (ندرلند) گرفته باشند. اینان از آنجا رو به جنوب و باختر حرکت کردند و در حدود سال ۳۵۶ منطقه میان رود موز، دریای شمال، و رود سوم را اشغال کردند. گسترش آنان بیشتر از راه مهاجرت آرام، و گاه حتی با دعوت امپراتوری روم برای سکونت در زمینهای کم جمعیت صورت گرفت؛ در اثر این مهاجرتها به شیوه‌های مختلف، در سال ۴۳۰، نیمی از نفوس شمال گل را فرانکها تشکیل می‌دادند. فرانکها زبان و دین شرک ژرمنی را با خود آوردند، بدان سان که در قرن پنجم لاتینی دیگر زبان، و مسیحیت دین ساکنان ناحیه راین سفلا نبود.

فرانکهای سالیان در مقدمه «قانون سالیک» خود خویشان را چنین تعریف می‌کردند: «مردمی محتشم، در مشورت خردمند، جسماً برانزده، سالم و پرنشاط، در زیبایی سرآمد، دلیر، چابک، سرسخت ... این است آن مردمی که یوغ ظالمانه روم را از گردن خود برافکندند. فرانکها خود را بربر نمی‌انگاشتند، بل کسانی می‌شمردند که به دست خود آزاد شده بودند؛ فرانک به معنی «آزاد» یا «آزاد شده» بود. بلند بالا و زرین موی بودند؛ زلف دراز خود را در میان سر جمع و دنباله آن را از آنجا رها می‌کردند تا همچون دم اسب فرو افتد؛ ریش خود را می‌تراشیدند، اما سیبل می‌گذاشتند؛ کمربند چرمینی، که با قطعه‌هایی از آهن مینایی آراسته شده بود، بر روی قبای خود می‌بستند؛ بر این کمربند شمشیر، تیرزین، و ادوات بزرگ مانند قیچی و شانه آویخته بود. مردان نیز مانند زنان به جواهر دلبسته بودند و انگشتر، بازوبند، و گردنبند به کار می‌بردند. هر مردی که توانایی جسمی داشت، جنگجو بود و از جوانی دویدن، جستن، شنا کردن، و پرتاب نیزه و تبر را فرا می‌گرفت. شجاعت والاترین فضیلت بود، و فرد شجاع اگر به قتل و غارت و هتک ناموس هم دست می‌زد، فوراً بخشوده می‌شد. اما تاریخ، که هر واقعه شگفت انگیزی را به حادثه شگرف مجاور آن پیوند می‌زند، بغلط فرانکها را به عنوان مردمی معرفی می‌کند که فقط جنگجو بودند. تعداد نبردها و

بیش از آن ما مردم متمدن نبود، و از حیث وسعت و نهب هرگز به گرد این نمی‌رسید. چنانکه از قوانینشان برمی‌آید، به کشاورزی و صنایع دستی اشتغال داشتند و شمال خاوری گل را به ناحیه‌ای مرفه و آرام تبدیل کرده بودند.

قانون سالیک در اوایل قرن ششم، شاید در دوران همان نسلی که تحول کامل قانون رومی را به دست یوستینیانوس دیده بود، وضع شد. گویند که «چهار سردار ارجمند» آن را نوشتند و سه مجمع متوالی از مردم آن را بررسی و تصویب کردند. محاکمه معمولاً به وسیله اوردالی یا «ادای سوگند از طرف شهود» همراه بود. چنانچه يك عده كافي از شاهدان ذي صلاحيت به حسن اخلاق متهم شهادت می‌دادند، وي از هر اتهام غير محرز مبرا می‌شد. شماره شامندان مورد لزوم بر حسب شدت جرم فرق می‌کرد: هفتاد و دو شاهد می‌توانستند فردی متهم به قتل را از بند آزاد کنند، اما اگر عفت ملکه فرانسه مشکوک واقع می‌شد، سیصد تن از اصیل‌زادگان می‌بایست هویت پدر فرزند او را تصدیق کنند. اگر موضوع اتهام باز هم مشکوک بود، مراسم اوردالی اجرا می‌شد: متهم را یا دست و پا بسته به رودی می‌انداختند تا اگر بیگناه است فرو رود و اگر گنهکار است بر روی آب بماند (زیرا آب، که با مراسم مذهبی از ارواح شریر عاری شده بود، بز هکار را نمی‌پذیرفت)، یا وادارش می‌کردند پابرهنه از میان آتش یا از روی میله‌های آهنین

گداخته بگذرد، یا میله‌ای از آهن گداخته را به مدت معینی در دست نگاه دارد، یا بازوی برهنه خود را در ظرفی از آب جوشان فرو برد و چیزی را از ته آن در بیاورد؛ یا فرد مورد اتهام و اتهام زننده بازوهای خود را به شکل صلیب دراز می‌کردند تا یکی از آنها بازوی خسته خود را فرود آورد و بدین ترتیب بزه خویش را اعلام کند؛ یا متهم ممکن بود نان مقدس عشای ربانی را بخورد، که در آن صورت اگر مجرم بود، سزای خود را به طور حتم از جانب خدا می‌دید؛ یا وقتی که مدارک و شواهد قانونی از رفع شک قاصر می‌ماند، رزم تن به تن بین دو مرد آزاد فرجام محاکمه را تعیین می‌کرد. برخی از این مراسم اوردالی دارای سابقه تاریخی کهن بودند: اوستا نشان می‌دهد که اوردالی به وسیله آب جوشان در میان ایرانیان قدیم معمول بوده است؛ قوانین مانو (پیش از ۱۰۰ ق م) از اجرای اوردالی هندیان به وسیله به آب انداختن متهم یاد می‌کند؛ و اوردالی به وسیله آتش یا آهن گداخته در آنتیگونه سوفوکلس آمده است. سامیها اوردالی را به منزله عملی کفرآمیز طرد کردند، رومیان، به این عنوان که خرافی است، به آن بی‌اعتنا ماندند؛ ژرمنها آن را تمام و کمال به کار بردند؛ کلیسای مسیحی آن را با کراهت قبول کرد و با مراسم مذهبی و سوگند مؤکد همراه ساخت.

داوری به وسیله رزم نیز قدمتی به همان اندازه اوردالی دارد. ساکسو گراماتیکوس می‌گوید که این شیوه داوری در قرن اول ق م در دانمارک اجباری بود؛ قوانین انگلها، ساکسونها، فرانکها، مردم بورگونی، و لومباردها مؤید استعمال

اقوام است. چون یک مسیحی رومی به گوندوباد، شاه بورگونی، شکایت کرد که این گونه داوری برای تعیین مهارت مناسب است نه اثبات جرم، آن شاه پاسخ داد: «آیا راست نیست که سرنوشت جنگها و رزمها به حکم خدا معلوم می‌شود، و مشیت او فتح را نصیب آن کس می‌کند که به خاطر حق می‌جنگد؟» گرویدن بربرها به مسیحیت فقط نام خدایی را که داوریش خواسته می‌شد عوض کرد. ما نمی‌توانیم این عادات را قضاوت کنیم یا بفهمیم، مگر اینکه خود را جای مردانی بگذاریم که مداخله علی خدا را در هر واقعه‌ای مسلم می‌دانستند و حتم داشتند که او هیچ حکم ناعادلانه‌ای را نادیده نمی‌گیرد. با چنین آزمایش موحشی، متهم کنندگانی که از درستی ادعای خود یا کفایت دلایل و امارات مطمئن نبودند، پیش از زحمت دادن به دادگاهها، بر شکایات خویش قدری تأمل می‌کردند.

تقریباً هر بزهی کفاره‌ای داشت: شخص متهم یا محکوم می‌توانست معمولاً با پرداخت مبلغی که به آن ورگیلد یا خونیه می‌گفتند، خود را از مجازات برهاند - ثلث این پول به دولت، و دو سوم آن به مجنی علیه یا خانواده او داده می‌شد. مبلغ آن با مقام اجتماعی مجنی علیه فرق می‌کرد، و یک مجرم مقتصد می‌بایست نکات بسیاری را در نظر گیرد. اگر مردی بر خلاف نزاکت دست به دست زنی می‌مالید، می‌بایست پانزده دناریوس (۲,۲۵ دلار) جریمه پردازد؛ اگر به این ترتیب بازوی او را لمس می‌کرد، می‌بایست سی و پنج دناریوس (۵,۲۵ دلار) بدهد؛ و اگر دست به سینه او می‌مالید، چهل و پنج دناریوس (۶,۷۵ دلار) جریمه می‌شد. این مبالغ در مقایسه با جریمه‌های دیگر قابل تحمل بود: ۲۵۰۰ دناریوس (۳۷۵ دلار) برای زدن یک فرد فرانکی و ربودن مال او توسط یک تن رومی، ۱۴۰۰ دناریوس برای زدن یک فرد رومی و ربودن مال او توسط یک تن فرانکی، ۸۰۰۰ دناریوس برای کشتن یک فرد فرانکی، ۴۰۰۰ دناریوس برای کشتن یک فرد رومی؛ آری، یک شارمند رومی تا این حد در نظر فاتحان خود پست شده بود. اگر، به طوری که کراراً اتفاق می‌افتاد، بهای رضایتبخش از طرف مجنی علیه یا خویشانش دریافت نمی‌شد، ممکن بود کار به انتقام شخصی بکشد؛ بدین گونه، خونخواهی ممکن بود در چندین نسل دوام یابد. ورگیلد و رزم قضایی بهترین وسیله‌ای بود که ژرمنهای بدوی می‌توانستند، برای کشاندن مردم از میدان انتقام به حیطه قانون، مورد استفاده قرار دهند.

مشهورترین ماده قانون سالیک این بود: «هیچ قسمت از اراضی سالیک به ارث به زن تعلق نمی‌گیرد؛» بر

انگلستان، را بر تاج و تخت فرانسه به واسطه مادرش، ایزابل دو فرانس، رد کرد؛ و بر اثر همین موضوع بود که «جنگ صد ساله» شروع شد. این ماده قانون فقط ناظر بر املاک و مستغلات بود، که تصور می‌شد

حفاظت از آن تنها با نیروی نظامی مردان میسر است. به طور کلی، در قانون سالیك، منافع زنان رعایت شده بود؛ اما خونبهای آنان را دو برابر می‌خواست، زیرا زنان مقتوله را مادران احتمالی بسیاری از مردان به شمار می‌آورد. ولی (مانند قانون رومی) زن را تحت حراست دایمی، پدر، شوهر، یا پسر می‌دانست؛ مجازات زن زناکار مرگ بود، اما شوی زناکار مجازاتی نداشت، و طلاق بسته به هوس مرد بود. پادشاهان فرانک - نه به موجب قانون، بلکه بنا به عرف - می‌توانستند چند همسر اختیار کنند.

نخستین پادشاه فرانک که به نام شناخته شده است کلودیو بود که در سال ۴۳۱ به کولونی حمله کرد؛ آیتوس مغلوبش ساخت، اما کلودیو موفق شد که گل را رو به مغرب تا ساحل رود «سوم» تسخیر کند و توره را پایتخت خود سازد. جانشین او، که احتمالاً جنبه افسانه‌ای دارد، مرووه («پسر دریا»، ؟) بود که نام خود را به سلسله مروونژیان داد که تا ۷۵۱ بر فرانکها فرمانروایی می‌کردند. پسر مرووه، که شیلدریک نام داشت، باسینا، زن شاه تورینگن، را از راه به در برد. باسینا ملکه او شد و گفت که هیچ مردی را عاقلتر، قویتر، و زیباتر از وی نیافته است. فرزندی که از اتحاد آن دو به وجود آمد کلوویس نام داشت که کشور فرانسه را بنیاد گذاشت و نام خود را به هجده تن از شاهان فرانسه داد.

کلوویس به سال ۴۸۱، در پانزده سالگی، وارث تاج و تخت مروونژیان شد. سرزمین او فقط گوشه‌ای از گل بود، سایر قبایل فرانک بر اینلاند فرمانروایی می‌کردند، و قلمروهای ویزیگوتها و سرزمین بورگونی در جنوب گل با سقوط رم کاملاً مستقل شده بودند. گل شمال شرقی، که هنوز اسماً زیر فرمان رم بود، بلاذفاع بود. کلوویس به آن تجاوز کرد، شهرها را تسخیر و بزرگان آنها را اسیر کرد، فدیهای که برای نجات اسیران به او داده می‌شد پذیرفت، اموالی را که غارت کرده بود فروخت و با پول آنها سرباز استخدام کرد، آذوقه و اسلحه خرید و به سوی سواسون پیش رفت و ارتش «روم» را شکست داد (۴۸۶). آنگاه ظرف ده سال دامنه فتوحات خود را بسط داد و آن را به برتانی و لوآر رساند. وی، با واگذاشتن مالکیت زمینها به گلها و محترم داشتن ایمان و ثروت روحانیت مسیحی اصیل آیین، از طرفداری و پشتیبانی جمعیت گل و روحانیان برخوردار گشت. در ۴۹۳، دختری مسیحی به نام کلوتیلد را به زنی گرفت؛ این زن بزودی او را از شرک به مسیحیت «نیقیه‌ای» گرواند. رمی، اسقف و قدیس، او را در رنس، در حضور گروهی از بزرگان و روحانیان عالیمقامی که بدقت از سراسر گل انتخاب شده بودند، تعمیم داد؛

کردند. کلوویس، که شاید آرزوی رسیدن به مدیترانه را داشت، فکر کرده بود که فرانسه آن قدر ارزش دارد که شخص به خاطر آن مسیحی شود. مردم اصیل آیین در گل ویزیگوتی و بورگونی اینک بر فرمانروایان خود، که پیرو آریانیسم بودند، با خشم می‌نگریستند و آشکارا یا پنهانی متحد شاه جوان فرانک شده بودند.

آلاریک دوم موج خطری را که به سویش روان شده بود احساس کرد و کوشید تا این موج را با سخنان زیبا باز گرداند. کلوویس را به گفتگو دعوت کرد؛ هر دو در آمبواز با یکدیگر ملاقات کردند و سوگند خوردند که دوستی پایداری را پیشه کنند. اما آلاریک در بازگشت به تولوز چند تن از اسقفان اصیل آیین آن شهر را به اتهام توطئه چینی و همدستی با فرانکها دستگیر کرد. کلوویس شورای نظامی خود را فرا خواند و گفت: «سلطه پیروان آریانیسم بر قسمتی از گل بر من گران است. بیایید با یاری خداوند بر آنان پیروز شویم.» آلاریک با مردمی که میان خود نفاق داشتند، تا آنجا که می‌توانست، در برابر حریف پایداری کرد، اما در وویه واقع در نزدیکی پوایت شکست خورد (۵۰۷) و به دست کلوویس کشته شد. قدیس گرگوریوس توری گوید: «کلوویس پس از به سر آوردن زمستان در بوردو و خارج کردن خزاین آلاریک از تولوز، عازم محاصره آنگولم شد. خداوند چنان عنایتی به وی مبذول داشت که تمام باروهای شهر خود به خود در برابرش فرو ریخت.» در این جمله‌ها، از همان اوان، خصوصیات نوشته‌های وقایعنگار قرون وسطایی نمودار می‌گردد. سیزبر، شاه پیر فرانکهای ریپوئر، مدتی دراز متحد کلوویس بود. حال کلوویس مزایای مرگ سیزبر را به پسر او خاطر نشان ساخت. آن پسر پدر خود را کشت؛ کلوویس همراه با پیامهای دوستانه مأمورانی برای کشتن آن پدر کش گسیل داشت؛ چون این کار انجام گرفت، کلوویس روانه کولونی

شد و سرکردگان ریپوئر را تحریض کرد تا وی را به شاهی خود برگزینند. گرگوریوس می‌گوید: «هر روز خداوند دشمنان او را به دست وی از پا می‌افکند ... زیرا او با دلی درست در راه خدا گام بر می‌داشت و کارهایی می‌کرد که در نظر یزدان پسندیده بود.»

پیروان آریانیسم، که شکست خورده بودند، بسهولت به کیش اصیل آیینان گرویدند و کشیشانشان، به شرط حذف يك حرف، رخصت یافتند که مقام روحانی خود را حفظ کنند. کلوویس، که حال با انبوهی از اسیران و بردگان و غنایم و برکات به ثروت رسیده بود، پایتخت خود را به پاریس منتقل کرد. چهار سال بعد، در چهل و پنجسالگی، در آن شهر در گذشت. ملکه کلوتیلد، که در تبدیل گل به فرانسه یاری کرده بود، «پس از مرگ شوهرش به تور آمد و بقیه عمر را در آنجا ماندگار شد و، با عفاف و محبت بسیار، به خدمت در کلیسای قدیس مارتین پرداخت.»

۳ – سلسله مروونژیان : ۵۱۱-۶۱۴

کلوویس، که فرزندان پسر بسیار می‌خواست، به هنگام مرگ چندین پسر از خود به جا گذاشت. برای جلوگیری از جنگ جانشینی، سرزمین خود را میان آنان تقسیم کرد: پاریس را به شیلدر، اورلن را به کلودمیر، سواسون را به کلوتر، و مس و رنس را به تئودوریک داد. اینان با انرژی خاص بربرها سیاست اتحاد به وسیله فتح را دنبال کردند. تورینگن را در ۵۳۰، بورگونی را در ۵۳۴، پرووانس را در ۵۳۶، و باواریا و سوابیا را در ۵۵۵ گرفتند؛ کلوتر اول، که از برادران خود دیرتر پدید و سرزمینهای آنان را به میراث برد، بر کشوری سلطنت کرد که حدودش وسیعترین حدودی است که فرانسه به خود دیده است. وی به هنگام مرگ خود (۵۶۱) گل را به سه بخش تقسیم کرد: منطقه رنس و مس که به نام اوستراسیا (خاور) خوانده می‌شد به سیژر رسید، بورگونی به گونترام، و ناحیه سواسون که به نوستریا (یعنی شمال باختری) موسوم بود به شیلپرک تعلق گرفت.

از روز ازدواج کلوویس، تاریخ فرانسه دو جنسی شده است و عشق را با جنگ در آمیخته است. سیژر هدیه‌های گرانبهائی برای آتاناکلید، شاه ویزیگوتها در اسپانیا، فرستاد و دخترش برونهیلدا را خواستگاری کرد. آتاناکلید، که از فرانکها حتی هنگامی که حامل هدایا بودند می‌ترسید، رضایت داد و برونهیلدا مایه لطف سالنهای مس و رنس شد (۵۶۶). شیلپرک حسد ورزید، زیرا جز زن ساده‌ای به نام اودوورا و معشوقه خشن خوبی به نام فردگوند نداشت. از این رو خواهر برونهیلدا را از آتاناکلید خواستگاری کرد؛ گالسوینتا به سواسون آمد و محبوب شیلپرک واقع شد، زیرا مال فراوان با خود آورده بود. اما او از خواهر خود بزرگتر بود. شیلپرک بزودی به آغوش فردگوند بازگشت؛ گالسوینتا پیشنهاد کرد که به اسپانیا بازگردد، ولی شیلپرک دستور داد تا او را خفه کردند (۵۶۷). سیژر به شیلپرک اعلان جنگ داد و او را مغلوب کرد؛ اما دو برده، که از سوی فردگوند فرستاده شده بودند، سیژر را کشتند. برونهیلدا اسیر شد، اما فرار کرد، و شیلدر دوم پسر جوان خود را به تخت نشاند و به نام او با قدرت سلطنت کرد.

شیلپرک را به عنوان «نرون و هرودس زمان ما» وصف کرده‌اند و گفته‌اند که بیرحم، آدمکش، شهوتران، شکمبار، و زریپرست بود. اما گرگوریوس توری، که تنها حجت ما در این توصیف است، او را به نحو دیگری نیز می‌شناساند؛ به موجب تعریف او، ما اکنون می‌توانیم او را فردریک دوم آن زمان نیز به شمار آوریم. بنا به گفته گرگوریوس، شیلپرک عقیده «سه شخص در یک خدا» و تصور یزدان به صورت انسان را مسخره می‌کرد؛ مباحثات مفتضحانه‌ای با یهودیان به عمل آورد؛ بر ثروت کلیسا و فعالیت سیاسی اسقفان اعتراض کرد؛ وصیتهایی را که به سود کلیسا شده بود ملغا ساخت؛ اسقفیه‌ها را به مزایده

خود گرگوریوس را از اسقفی تور بردارد. فورتوناتوس شاعر، همین شاه را مجموعه فضایل، فرمانروایی عادل و نیکو، و تالی سیسرون در فصاحت می‌نامد؛ اما فورتوناتوس در ازای شعرش از شیلپرک پاداش گرفته بود.

شیلپرک در ۵۸۴، محتملاً به دست یکی از مأموران برونهیلدا، به ضرب دشنه کشته شد. پسر کوچکی به نام کلوتر دوم از او باقی ماند، که به جای او فردگوند با مهارت، تزویر، و قساوت مردان زمان خود بر نوستریا سلطنت کرد. فردگوند کشیش جوانی را برای کشتن برونهیلدا فرستاد؛ وقتی آن کشیش ناکام بازگشت، فردگوند فرمان داد تا دست و پایش را ببرند، اما این داستانها نیز روایت گرگوریوس است. در این ضمن، اشراف اوستراسیا به تحریک کلوتر دوم پی در پی بر ضد برونهیلداي مستبد قیام کردند. آن زن تا آنجا که می توانست با دیپلوماسی توأم با آدمکشی سیطره خود را حفظ کرد، اما عاقبت اشراف او را در هشتاد سالگی خلع کردند، سه روز شکنجه اش دادند، آنگاه گیسو و دست و پایش را به دم اسبی بستند و آن را با تازیانه سر دادند (۶۱۴). کلوتر دوم وارث هر سه قلمرو شد، و سرزمین فرانکها بار دیگر وحدت یافت.

این شرح وقایع خونین ممکن است درباره بربریتی که در فاصله های کمتر از یک قرن پس از سیدونیوس مذهب و آراسته سرزمین گل را به تیرگی کشانده بود ما را به راه اغراق ببرد؛ طبیعی است که انسانها در نبود انتخابات جایگزینی برای آن بیابند. هر چه کلویس در راه وحدت رشته بود، اخلاش پنبه کردند؛ همان عاقبتی که بعدها دامنگیر مجاهدات شارلمانی نیز شد؛ اما هر چه بود حکومت ادامه یافت و در نتیجه دامنه چنگدانی و اعمال منافی انسانیت از حدود شاهان تجاوز نکرد و در میان همه رعایای گل رواج نیافت. خودکامی آشکار شاه با قدرت اشراف حاسد محدود می شد؛ شاه خدمات اداری و جنگی آنان را با بخشیدن املاک به عنوان تیول پاداش می داد، تیولی که در آن اشراف خود حاکم مطلق بودند، و در همین اراضی بزرگ بود که فئودالیسمی ریشه گرفت که هزار سال تمام با سلطنت فرانسه بر سر جنگ بود. سرفداری نضج گرفت، و بردگی بر اثر جنگهای جدید جانی تازه یافت. صنعت از شهر به املاک اربابی منتقل شد؛ شهرها کوچک شدند و زیر سلطه اربابان فئودال قرار گرفتند؛ تجارت هنوز فعال بود، اما تزلزل پول، راهزنی، و باج راهی که فئودالها می گرفتند مانع رشد آن بود. قحط و بلا با شوق بقای نسل انسانها می جنگید و نفوس را پیروزمندانه تحلیل می برد.

سرکردگان فرانک با باقیماندگان طبقه شیوخ رومی - گالیایی مزاجت کردند و آریستوکراسی جدید فرانسه را به وجود آوردند. آریستوکراتهای این قرون، اشرافی بودند نیرومند و جنگجو که ادبیات را تحقیر می کردند، به ریش دراز و جامه حریر می بالیدند، و تقریباً به اندازه مسلمانان طرفدار چنگدانی بودند. بندرت اتفاق افتاده است که طبقه فرا دست یک کشور

در اعضای این طبقه نداشت؛ مسیحیت به نظر آنان فقط نهادی پرخرج برای فرمانروایی و حفظ آرامش عمومی بود؛ و در «پیروزی بربریت و دین»، بربریت به مدت پنج قرن وجه غالب بود. آدمکشی، پدرکشی، برادرکشی، شکنجه دادن و مثله کردن، خیانت، زنا، و زنا با محارم از ملال فرمانروایی می کاست. گویند که شیلپرک فرمان داد تا تمام بندهای سیگیلائی گوت را با میله های آهنین گداخته داغ کنند و دستها و پاهایش را از بند جدا کنند. شاربیر دو خواهر را به معشوقگی گرفته بود که یکی از آنها راهبه بود؛ داگوبر (۶۲۸-۶۳۹) سه زن داشت. شاید افراط در روابط جنسی بود که موجبات عقیم شدن شاهان سلسله مروونژیان را فراهم کرده بود: از چهار پسر کلویس فقط کلوتر صاحب فرزند شد؛ از چهار پسر کلوتر، فقط یکی صاحب بچه ای شد. شاهان در پانزده سالگی ازدواج می کردند، و در سی سالگی دیگر فرسوده شده بودند؛ بسیاری از آنان پیش از بیست و هشت سالگی می مردند. تا سال ۶۱۴ سلسله مروونژیان دیگر از توش و توان افتاده بود و آماده سقوط بود.

در این وضع مشوش، تعلیم و تربیت تقریباً رخت بر بسته بود. در سال ۶۰۰ سواد دیگر چنان به زوال افتاده بود که خواندن و نوشتن فقط امری تجملی خاص روحانیان به شمار می رفت. علم تقریباً منقرض شده بود. طب هنوز باقی بود، زیرا در نوشته ها از پزشکان درباری یادی می شود؛ اما در میان مردم سحر و دعا بر دارو رجحان داشت. قدیس گرگوریوس توری (۵۳۸-۵۹۴) استفاده از علم پزشکی به جای دین را در معالجه امراض گناه می شمرد. او خود چون بیمار شد به دنبال پزشک فرستاد، اما به این عنوان که معالجه اش مؤثر نیست وی را بیرون کرد؛ آنگاه مقداری از خاک گور قدیس مارتین را با آب مخلوط کرد و

خورد و کاملاً شفا یافت. خود گرگوریوس بزرگترین نثرنویس زمان بود. شخصاً چند تن از شاهان سلسله مروونژیان را می‌شناخت و گهگاه از جانب آنان به مأموریت گسیل می‌شد؛ تاریخ فرانکهای او شرح دست اول خام، مغشوش، غرض‌آمیز، خرافی، و در عین حال با روحی از دوران متأخر سلسله مروونژیان است. زبان لاتینی وی مغلوط اما نیرومند و صریح است؛ وی از غلطهای دستوری خویش پوزش می‌طلبد و امیدوار است که به خاطر آنها در روز رستاخیز مستوجب مجازات نشود. معجزات و کرامات را با خوشباوری يك طفل یا زیركي يك اسقف می‌پذیرد، و چنین می‌گوید: «ما در داستان خود کارهای معجزه آسای قدیسان را با کشتارهای ملل به هم خواهیم آمیخت.» به ما اطمینان می‌دهد که به سال ۵۸۷ مار از آسمان بارید و يك ده با تمام ساکنانش یکباره ناپدید شد. او همه کارهای کسانی را که متهم به بی‌اعتقادی یا آسیب رساندن به کلیسا هستند تقبیح می‌کند، اما وحشیگریها، خیانتها، و فساد اخلاق ابنای مؤمن کلیسا را، بی‌تردید و تزلزل، می‌پذیرد. موارد تعصب او بسیار آشکارند و بآسانی می‌توان تشخیصشان داد و کنارشان گذاشت. اثر نهایی نوشته او بر ذهن انسان نوعی سادگی جذاب است.

ادبیات گل در دوران پس از او اساساً فحوائی مذهبی و شکل و زبانی خشن دارد؛ اما در آن میان فردی نیز هست که استثنایی برجسته به شمار می‌آید. ونانتیوس فورتوناتوس (حدود ۵۳۰-۶۱۰) در ایتالیا متولد شد، و در رونا تربیت یافت؛ در سی و پنجسالگی به گل رفت، مدیحه‌هایی در وصف اسقفها و ملکه‌های آن نوشت، و عشقی افلاطونی به رادگوند، زن کلوتر اول، پیدا کرد. وقتی که آن ملکه دیری تأسیس کرد، فورتوناتوس کشیش و راعی او شد، و سرانجام به اسقفی پواتیه منصوب گشت. اشعار زیبایی در مدح قدرتمندان و قدیسان سرود، بیست و نه قطعه برای گرگوریوس توری نوشت؛ و زندگینامه‌ای از قدیس مارتین به شعر حماسی پرداخت. برتر از همه آثار او سرودهای مذهبی پر بانگی بود که از آن میان یکی به نام ای ربان، بسرا الهامبخش توماس آکویناس در موضوعی مشابه، اما با سبکی عالیتز، شد؛ و یکی دیگر از این سرودها به نام درفش شاه تبدیل به بخشی پایدار از مراسم دعا و نیایش جمعی کاتولیکها شد. او احساس را به طرزی قابل تحسین با مهارت شاعری می‌آمیخت؛ در ابیات روحپرور او انسان به وجود مهر، اخلاص، و رفت احساسات در میان بهیمیت عصر مروونژیان پی می‌برد.

IV - اسپانیای ویزیگوتها: ۴۵۶-۷۱۱

چنانکه دیدیم، به سال ۴۲۰، ویزیگوتهای گل اسپانیا را از واندالها باز گرفتند و آن را به روم دادند. اما روم نتوانست از آن دفاع کند؛ هجده سال بعد، سوبها از تپه‌های شمال باختری سرازیر شدند و سراسر شبه جزیره را مورد تاخت و تاز قرار دادند. ویزیگوتها تحت فرماندهی تئودوریک دوم (۴۵۶) و ائوریک (۴۶۶) دوباره از پیرنه گذشتند، بیشتر اسپانیا را مجدداً تسخیر کردند، و این بار دیگر آن کشور را در اختیار خویش نگاه داشتند. از آن تاریخ تا آمدن مورها (مغربیها) سلسله‌ای از ویزیگوتها بر اسپانیا حکومت کرد.

این سلسله پادشاهی جدید در تولدو پایتخت باشکوهی ساخت و درباری مجلل ترتیب داد. آتاناکیلد (۵۶۴-۵۶۷) و لئوویگیلد (۵۶۸-۵۸۶) فرمانروایان نیرومندی بودند که مهاجمان فرانک را در شمال، و سپاهیان بیزانس را در جنوب شکست دادند؛ این ثروت آتاناکیلد بود که دختران او را ملکه فرانک ساخت و به کشتن داد. در ۵۸۹ شاه رکارد ایمان خود را از آریانیسم به مسیحیت ارتدوکس (اصیل آیین) تغییر داد، و بیشتر ویزیگوتهای اسپانیا به او اقتدا کردند؛ شاید او تاریخ آلاریک دوم را خوانده بود. اینک اسقفان پشیمان عمده سلطنت و نیروی مهم مملکت شدند؛ اینان با فرهنگ و سازمان عالی خود بر اصلمدانی که با آنها در شوراها فرمانروایی تولدو می‌نشستند فایق آمدند؛ و گرچه شاه اسماً اقتدار مطلق داشت و اسقفان را شخصاً تعیین می‌کرد؛

انتخاب می‌کردند و از پیش خط مشی سیاسی کشور را تعیین می‌کردند. به رهبری روحانیان، مجموعه‌ای از قوانین تدوین و منتشر شد (۶۳۴) که کاملترین و در عین حال غیر متسامحترین قانون نامه‌های بربری

بود. این مجموعه قوانین، با تأکید نهادن بر شهادت شاهدان و کاستن از اهمیت گواهی منش متهم از سوی دوستانش، وضعیت محاکمات را بهبود بخشید؛ رومیان و ویزیگوتها را در برابر قانون یکسان دانست، و اصل مساوات در برابر قانون را استوار ساخت. اما آزادی عبادت را طرد کرد، مسیحیت ارتدوکس را از تمام ساکنان طلب نمود، و پیگرد و آزاری طولانی و سخت درباره یهودیان اسپانیا مقرر داشت.

بر اثر نفوذ کلیسا، که زبان لاتینی را در وعظها و مراسم دعا و نیایش جمعی خود حفظ کرده بود، ویزیگوتها ظرف یک قرن پس از فتح اسپانیا زبان ژرمنی خود را فراموش کردند و زبان لاتینی آن شبه جزیره را به زبان اسپانیایی، که دارای قدرت مردانه و زیبایی زنانه است، تبدیل کردند. کار تعلیم و تربیت از طریق مدارس صومعه‌ای و اسقفی صورت می‌گرفت، که آموزشی عمدتاً کلیسایی و تا حدی کلاسیک می‌دادند؛ اما در ضمن دانشکده‌هایی نیز در واکلارا، تولدو، ساراگوسا، و سویل تأسیس شد. شعر مورد تشویق بود، ولی متأثر به منزله امری منافی عفت تقبیح می‌شد - و در حقیقت هم منافی عفت بود. تنها نامی که از ادبیات اسپانیایی گوتیک باقی است ایسیدوروس سویلی است (حدود ۵۶۰-۶۳۶). یک افسانه آموزنده می‌گوید که چگونه یک پسر اسپانیایی، که به خاطر کند ذهنی خود ملامت شده بود، از خانه فرار کرد و پس از آنکه از سرگردانی خسته شد، کنار چاهی نشست. ناگهان چشمش به شیار عمیقی در سنگ لب چاه افتاد؛ دوشیزه‌ای که از آنجا می‌گذشت به او توضیح داد که شیار در نتیجه سایش ریسمانی به وجود آمده است که سطل را بالا و پایین می‌برده است. ایسیدوروس چون این شنید، با خود گفت: «اگر سایش هر روزه یک ریسمان نرم بر سنگی بتواند چنین شیاری در آن ایجاد کند، پس یقیناً با ممارست فراوان می‌توان بر کند ذهنی چیره شد.» آنگاه به خانه پدر بازگشت و چندان در کسب دانش کوشید تا اسقف دانشمند سویل شد. اما از زندگی او چیز زیادی نمی‌دانیم؛ همین قدر آگاهیم که، در میان تکالیف متعدد یک روحانی با وجدان، چندان وقت یافته بود که بتواند نیم دوجین کتاب بنویسد. وی، شاید برای کمک به حافظه خود، طی چندین سال مجموعه نامنظمی از عبارات کتب مختلف از مؤلفان مشرک و مسیحی، درباره تمام موضوعات، گردآورد. دوستش براولیو، اسقف ساراگوسا، او را به انتشار این سخنان گزیده تحریض کرد؛ ایسیدوروس تسلیم نظر وی شد و این گزیده‌ها را به صورت یکی از بانفوذترین کتابهای قرون وسطی درآورد، و این عنوان را به آن داد: بیست کتاب درباره لغت شناسی یا اصل کلمات، که اکنون کتابی است در ۹۰۰ صفحه به قطع وزیری. این کتاب دایرةالمعارفی است که به روش الفبایی تنظیم نشده است، بلکه به ترتیب توالی از این موضوعات بحث می‌کند: دستور زبان،

عنوان کوادریوم یا مواد چهارگانه؛ طب، حقوق، گاهشماری، الاهیات، تشریح، فیزیولوژی، حیوانشناسی، هیئت، جغرافی طبیعی، معماری، مساحی، معدنشناسی، کشاورزی، جنگ، ورزش، کشتی‌ها، لباسها، مبل، و اثاث خانه ... و در هر مبحث منشأ اصطلاحات اساسی را می‌جوید و تعریف می‌کند. می‌گوید انسان را هومر گویند زیرا که خداوند او را از هوموس (خاک) آفرید؛ زانور اگنوا گویند چون در جنین در برابر گونه‌ها (گنای) قرار می‌گیرد. ایسیدوروس دانشوری پرکار بود، هر چند با تمیز نبود؛ در زبان یونانی دانشی قابل ملاحظه داشت؛ با آثار لوکرتیوس (که در قرون وسطی کمتر نامی از او در میان بود) آشنا بود، و در عبارات استخراجیش قسمتهایی از ادبیات مشرکانه را حفظ کرد که اگر در کتاب او نمی‌آمد ممکن بود از میان برود. اثر او ممزوجی است از لغت شناسی، معجزات باور نکردنی، تعبیرات تمثیلی خیالپرورانه از کتاب مقدس، علوم و تاریخی که برای اثبات اصول اخلاقی «تحریف» شده‌اند، و اشتباهاتی درباره وقایع که با اندکی امعان و دقت ممکن بود تصحیح شوند. کتاب او یادگاری است پاینده از جهل زمان او.

از هنرهای اسپانیایی ویزیگوتها تقریباً چیزی به جا نمانده است. ظاهراً تولدو، ایتالیکا، کوردووا، گرانادا، مریدا، و سایر شهرها، کلیساها، و کاخها و عمارات عمومی زیبایی داشتند که به سبکهای کهن طرح شده بودند، اما دارای نشانه‌های مسیحی و زیورهای بیزانسی بودند. به گفته مورخان عرب، در کاخها و کلیسای بزرگ تولدو اعراب فاتح بیست و پنج تاج اعلائی گوهرنشان، یک کتاب مزامیر مذهب که مندرجات آن با مرکبی از یاقوت مذاب بر اوراق زرین نوشته شده بود، پارچه‌ها و زره‌ها و شمشیرها و خنجرها و

گلدانهای گوه‌ر نشان، و يك ميز زمرد منقور به طلا و نقره - يكي از آن هداياي گرانبهاي بسياري كه ويزيگوتهاي ثروتمند به كليساي نگهبانشان مي‌دادند - يافتند.

در حكومت ويزيگوتهاي نيز استعمار مردم ساده يا بدبخت به دست زرنگان يا نيرومندان، مانند هر شكل حكومت ديگر، ادامه يافت. شاهزادگان و روحانيان عالي‌مقام دست به دست هم دادند و تشريفات، تابوها، و وحشتهاي ديني و دنيوي پر ابهتي برقرار كردند تا شور و سوداي مردم را منكوب كنند و افكارشان را آرام سازند. ثروت در دست عده قلبي متمرکز بود؛ شكاف عميق ميان توانگران و بينوايان، و مسيحيان و يهوديان، ملت را به سه دسته تقسيم مي‌كرد؛ و هنگامي كه اعراب وارد اسپانيا شدند، بينوايان و يهوديان بر سقوط سلطنت و كليسايي كه فقر آنان را نادیده انگاشته يا ايمانشان را منكوب ساخته بود چندان افسوس نخوردند.

در سال ۷۰۸، پس از مرگ پادشاه بي‌كفايت و يتيتسا، اشراف از دادن تاج و تخت به فرزندان او دريغ كردند و آن را به رودريك واگذاشتند. پسران ويتيتسا به افريكا گريختند و از سرگردگان مورهاي ياري خواستند. مورهاي دست به يك رشته هجومهاي آزمائشي به سواحل اسپانيا زدند، آن كشور را پر نفاق و تقريباً بلا دفاع يافتند، و در سال ۷۱۱ با نيروي

حمله كردند. لشكريان طارق و رودريك در سواحل درياچه‌خاندرا در ايالت كاديث وارد ميدان نبرد شدند، قسمتي از نيروهاي ويزيگوتهاي به مورهاي پيوستند؛ رودريك ناپديد شد. مسلمانان فاتح به سوي سويل، كوردووا، و تولدو پيش رفتند، بسياري از شهرها دروازه‌هاي خود را به روي مهاجمان گشودند. موسي، سردار عرب، در پايتخت مستقر شد (۷۱۳) و اعلام كرد كه اسپانيا ملك محمد [صلي الله عليه و آله] و خليفه دمشق است.

V - ايتاليائي اوستروگوتهاي : ۴۹۳-۵۳۶

۱ - تئودوريك

هنگامي كه امپراطوري آتिला به هنگام مرگش در هم ريخت (۴۵۳)، اوستروگوتهايي كه به دست او منكوب شده بودند استقلال خود را باز يافتند. امپراطوران بيزانس به آنان پول دادند تا ساير بربرهاي ژرمن را به سمت مغرب برانند، پانونيا را به عنوان پاداش به آنها بخشيدند، و تئودوريك، فرزند هفتساله شاه تئودمير، را به عنوان وثيقه وفاداري اوستروگوتهاي به قسطنطنيه بردند. تئودوريك طي يازده سال اقامت خود در دربار بيزانس هوشمند شد، اما دانشي نيافت؛ فنون جنگ و حكومت را فرا گرفت، ولي ظاهراً هرگز نوشتن را نياموخت. وي نظر تحسين امپراطور لئوي اول را به خود جلب كرد؛ و قتي كه تئودمير مرد (۴۷۵)، لئو تئودوريك را به عنوان شاه اوستروگوتهاي شناخت.

زنون، جانشين لئو، از ترس آنكه مبادا تئودوريك موجب زحمت بيزانس شود، به وي پيشهاد كرد به فتح ايتاليا برود. اوداكر فرمانروايي امپراطوران بيزانس را رسماً پذيرفته بود، اما عملاً به آن گردن نمي‌نهاد؛ زنون اميدوار بود كه تئودوريك ايتاليا را به زير لوي حكومت بيزانس بازگرداند؛ به هر تقدير، در حالي كه زنون به تحصيل الاهيات مشغول بود، آن دو پيشواي قبائل خطرناك به هم مي‌پرداختند. اين فكر تئودوريك را خوش آمد، و برخي گويند كه خود او آن را القا كرد. او، به عنوان سپهدار زنون، اوستروگوتهاي را كه شامل ۲۰۰۰۰ مرد جنگي بودند از آلپ گذراند (۴۸۸). اسقفان ارتدوكس ايتاليا، چون مذهب آريانيسم اوداكر را دوست نمي‌داشتند، از يك مهاجم پيرو آريانيسم به عنوان نماينده امپراطور نسبتاً اصيل آيين پشتمباني كردند. تئودوريك با ياري اين اسقفان مقاومت نيرومند اوداكر را در جنگي كه پنج سال طول كشيد در هم شكست و او را به انعقاد قرارداد صلح تحريض كرد. وي اوداكر و پسرش را

در راونا به شام دعوت کرد و، پس از يك پذيرايي سخاوتمندانه، هر دو را با دست خویش کشت (۴۹۳). بدین شیوة خیانتکارانه بود که يکي از منورترین سلطنتهاي تاريخ آغاز گشت.

با چند نبرد، مغرب بالکان، جنوب ایتالیا، و سیسیل زیر سلطه تئودوريك قرار گرفت.

تئودوريك به طور صوري به تبعیت از بیزانس ادامه داد؛ به نام امپراطور سکه می‌زد و با احترام شایان به مجلس سنا، که هنوز در رم اجلاس می‌کرد، نامه می‌نوشت. او عنوان رکس یا شاه گرفت، اما این عنوان، که زمانی نزد رومیان بس منفور بود، در این هنگام معمولاً به فرمانروایان مناطقي اطلاق می‌شد که به سیادت امپراطوري بیزانس اذعان داشتند. تئودوريك قوانین و نظامات امپراطوري از میان رفته روم غربي را پذیرفت، بناها و مجسمه‌هاي آن دوران را حفاظت کرد، و قدرت هوش خود را صرف این کرد که حکومت منظم و سعادت اقتصادي را به میان مردمی که مغلوبشان کرده بود بازگرداند. وي خدمات گوتهاي خود را به پاسیانی و سپاهیگری محدود کرد و، برای جبران ناخرسندي آنها از این محدودیت، مواجب هنگفتي پرداخت کرد؛ کارهاي اداري و قضايي به رومیان محول شد. دو سوم خاک ایتالیا برای جمعیت رومي بر جاي ماند و يك سوم آن میان گوتها قسمت شد؛ با اینهمه، حتي در این شرایط هم باز تمام اراضي قابل زراعت کشت نمی‌شد. تئودوريك رومياني را که به دست ملتهاي ديگر اسير شده بودند با پرداخت فديه آزاد کرد و آنان را به صورت دهقانان صاحب زمین در ایتالیا مستقر ساخت. در دوران حکومت او باتلاقيهاي پونتین زهکشي شد و برای کشاورزي و زندگي بهداشتي آماده گشت. تئودوريك چون به اقتصاد منظم ایمان داشت «فرماني برای تثبیت قیمت در راونا» صادر کرد؛ ما از قيمتهاي تعیین شده در فرمان او آگاه نیستیم، اما گفته‌اند که بهاي خواربار در زمان او يك ثلث کمتر از بهاي دوران پیشین بود؛ اما این تنزیل احتمالاً بیشتر مرهون صلح بوده است تا اقتصاد منظم. تئودوريك از عده کارمندان دولت و نیز از حقوق آنان کاست، کمک پولي دولت به کلیسا را ملغا کرد، و سطح مالیات را پایین نگاه داشت. با این حال، عایداتش برای جبران زیانهايي که بر اثر هجومهاي خارجي به ساکنان روم و ایتالیا وارد آمده بود، و همچنین برای ساختن يك کاخ کوچک و کلیساهاي سانت آپولیناره و سان ویتاله در راونا کفایت می‌کرد. ورونا، پلویا، ناپل، سپولتو، و سایر شهرهاي ایتالیا در دوران فرمانروايي او شکوه معماری درخشانترین روزگار خود را باز یافتند. تئودوريك هر چند پیرو آریانیسم بود، کلیساي اصیل آیینان را از جهت حفظ اموال و آزادي عبادت حمایت می‌کرد؛ کاسیودوروس، وزیر او، که يك تن کاتوليك بود، سیاست آزادي مذهب را در این جمله بیان کرد: «این نمی‌تواند فرمایشي باشد، زیرا هیچ کس را نمی‌توان به زور واداشت که به چیزی خلاف رایش ایمان بیاورد.» يك نسل بعد، مورخي بیزانسي به نام پروکوپيوس آن شاه «بربر» را بیطرفانه چنین ستود:

تئودوريك در رعایت عدل بسیار دقت داشت... و به اعلا درجه خرد و انسانیت رسیده بود... گرچه اسماً غاصب بود، اما در حقیقت به اندازه هر امپراطور ديگري که از آغاز تاريخ شایستگی خود را در این سمت نشان داده است امپراطور بود. هم گوتها و هم رومیان او را بسیار دوست می‌داشتند... وقتی که مرد، نه تنها دشمنانش هنوز از او وحشت داشتند، بلکه اتباعش از فقدان او بس داغدار شدند.

۲ — بوئتیوس

در این محیط امنیت و صلح، ادبیات لاتینی در ایتالیا و اسپین شراره‌اش را برکشید. فلاویوس ماگنوس آورلیوس کاسیودوروس (۴۸۰؟-۵۷۳) منشي اودوآکر و تئودوريك بود. به پیشنهاد تئودوريك تاريخ گوتها را نوشت؛ منظور از این تاريخ آن بود که به رومیان مغرور نشان دهد که گوتها نیز اجدادي اصیل و شریف، و سابقه‌اي پر از اعمال قهرماني داشته‌اند. کاسیودوروس کتاب ديگري نیز به نام وقایعنامه تألیف کرد که احتمالاً از عینیت بیشتری برخوردار بود؛ این کتاب تاريخ جهان را با رعایت تسلسل زمانی از خلقت آدم تا زمان تئودوريك شرح می‌دهد. وي در پایان زندگي طولاني خود مجموعه‌اي از نامه‌ها و اوراق اداري خویش نیز تحت عنوان واريای منتشر ساخت که برخي از آنها کمی سخیف، بعضي تا

اندازه‌های مطمئن، و بسیاری نمایاننده یک سطح عالی اخلاقی و کشورداری شاه و خود او در زمان وزارتش بود. در حدود سال ۵۴۰، پس از آنکه انهدام و سقوط هر دو دولتی را که در آنها خدمت کرده بود دید، به ملک خود در، سکویلا که، واقع در کالابریا، رفت و دو صومعه در آنجا تأسیس کرد و، تا زمان مرگش در نود و سه سالگی، به صورت نیمه راهب و نیمه متعین در آنجا زیست. وی در صومعه خود به همگان راهبش آموخت که کتابهای خطی مشرکان و مسیحیان را استنساخ کنند و اطاق مخصوصی به نام اطاق نگارش (اسکریپتوریوم) برای این کار تهیه کرد. سایر نهادهای مذهبی هم در این کار از الگوی او پیروی کردند؛ قسمت بزرگی از گنجینه جدید ما از ادبیات کهن نتیجه همین استنساخ صومعه‌ای است که مبتکر آن کاسیودوروس بود. کاسیودوروس در آخرین سالهای زندگی‌اش یک کتاب درسی به نام دوره تحصیلات دینی و دنیوی نوشت که در آن با کمال شهامت از مطالعه ادبیات شرق توسط مسیحیان دفاع کرد و، با اقتباس از مارتیانوس کاپلا، برنامه تحصیلی تعلیمات مدرسه‌ای را به تریویوم یا مواد سه گانه و کوادریویوم یا مواد چهارگانه تقسیم کرد؛ این تقسیمات، ترتیب عادی تحصیلات در قرون وسطی شد.

زندگی آنیکئوس مانلیوس سورینوس بوئتیوس (۴۷۵؟ - ۵۲۴)، جز از نظر طول مدت، با زندگی کاسیودوروس مطابق بود. هر دو در خانواده‌های ثروتمند رومی به دنیا آمدند، به عنوان وزیر خدمت تئودوریک را کردند، کوشیدند پلی بین شرق و مسیحیت بزنند، و کتابهای کسل کننده‌ای نوشتند که به مدت هزار سال خوانده و چون گنجینه‌ای نگاهداری می‌شد. پدر بوئتیوس در ۴۸۳ کنسول بود؛ و پدر زنش، سوماکسوس کهین، زاده آن سوماکسوس بود که برای «محراب پیروزی» جنگیده بود. بوئتیوس از بهترین تعلیماتی که در آن موقع در رم امکان داشت بهره‌مند شد و، پس از آن، هجده سال در مدراس آتن تحصیل کرد. پس از بازگشت به ویلاهای خویش در ایتالیا، خود را در مطالعه مستغرق ساخت. چون مصمم بود که عناصر

فرهنگ کهن را که آشکارا رو به انهدام می‌رفت نجات دهد، وقت خود را - یعنی گرانبهاترین چیزی که یک دانشمند دارد - صرف تلخیص آثار اقلیدس در باب هندسه، آثار نیکوماخوس در باب حساب، آثار ارشمیدس در باب مکانیک، آثار بطلمیوس در باب نجوم و ... به لاتینی ساده و روشن کرد. ترجمه او از ارغنون ارسطو و مقدمه بر مقولات ارسطوئی فروریوس، زمینه پیدایش مثنون و اندیشه‌های اساسی در منطق را در طی هفت قرن بعد فراهم آورد و صحنه منازعه طولانی میان واقع گرایی و نام گرایی را آماده کرد. بوئتیوس طبع خود را در الاهیات نیز آزمود: در مقاله‌ای درباره تثلیث، وی از آیین مسیحیت ارتدوکس دفاع کرد و این اصل را پیش کشید که هر جا بین ایمان و عقل کشمکش پیش آید، ایمان را باید مقدم شمرد. هیچ یک از این نوشته‌ها اکنون به خواندن نمی‌ارزد، اما مشکل بتوان درباره نفوذ آن در فکر قرون وسطایی چیزی گفت که مبالغه محسوب شود.

بوئتیوس، به انگیزه تبعیت از سنت خانوادگی تصدی مشاغل دولتی، خود را از پژوهشهای غامض رها کرد و وارد گرداب زندگی سیاسی شد. وی بسرعت ترقی کرد؛ نخست کنسول شد، آنگاه پاتریسین، و از آن پس رئیس دیوانخانه - یعنی صدراعظم (۵۲۲). بوئتیوس خویشتن را با بشردوستی و فصاحت ممتاز ساخت؛ مردم او را با دموستن و سیسرون مقایسه می‌کردند؛ اما شهرت و مقام، دشمن به بار می‌آورد. صاحبمنصبان رسمی درباری گوته‌ها از تعلق خاطر او به نفوس رومی و کاتولیکی نفرت داشتند و سوءظن شاه را نسبت به وی برانگیختند. تئودوریک اکنون شصت و نه سال داشت و از حیث سلامت جسمی و عقلی منحط شده بود؛ نمی‌دانست چگونه فرمانروایی خاندانی از گوته‌های پیرو آریانیسم را بر ملتی که نه دهم آن رومی و هشت دهمش کاتولیک بود به نحوی با ثبات حفظ کند. نزد خود دلایلی داشت مبنی بر اینکه هم، طبقه اشراف و هم کلیسا دشمن اویند و با بیصبری در انتظار مرگ وی هستند. در سال ۵۲۳ یوستینیانوس، نایب السلطنه بیزانس، فرمانی صادر کرد که تمام مانویان از قلمرو امپراطوری تبعید شوند و باب خدمات کشوری و لشکری بر مشرکان و بدعتگذاران - از جمله تمام پیروان آریانیسم، به جز گوته‌ها - بسته شود. تئودوریک گمان برد که این استثنا برای خلع سلاح کردن اوست و پس از اجرای این کار در اولین فرصت لغو خواهد شد؛ لذا آن فرمان را در ازای آزادیهایی که او به مذهب ارتدوکس در غرب داده بود پاداش ناچیزی تلقی کرد؛ مگر او به همان بوئتیوسی که یک رساله ضد آریانیسم درباره تثلیث نوشته بود و لاترین

مقام را نداده بود؛ و مگر در همان سال ۵۲۳، به نشانه احترام به پاپ، دو چلچراغ با شکوه از نقره ناب به کلیسای سان پیترو پیشکش کرده بود؟ مع هذا، بخش بزرگی از مردم را، بر اثر حمایت از یهودیان، از خود رنجانده بود؛ وقتی که اوباش کنیسه‌ها را در میلان، جنووا، و رم خراب کردند، او آنها را به هزینه عموم از نو ساخت.

سنا طرح شده است به او گفته بودند که رهبر توطئه آلبینوس رئیس مجلس سنا و دوست بوئتیوس است. آن دانش پژوه جوانمرد نزد تئودوریک شتافت، بیگناهی آلبینوس را تضمین کرد، و گفت: «اگر آلبینوس بزه‌کار باشد، من و تمام اعضای سنا نیز چنانیم.» سه تن مشکوک الهویه بوئتیوس را به شرکت در توطئه متهم ساختند و سندی نیز ارائه دادند که امضای بوئتیوس در ذیل آن بود؛ در این سند از امپراتور بیزانس خواسته شده بود که ایتالیا را دوباره تسخیر کند. بوئتیوس تمام اتهامات را تکذیب کرد و آن مدرک را نیز مجعول دانست. اما بعداً چنین ادعان نمود: «اگر امیدی به آزادی وجود می‌داشت، من مشتاقانه تن به این امید می‌سپردم. هر گاه من از توطئه‌ای علیه شاه آگاه می‌بودم ... شما از خود من درباره آن چیزی نمی‌شنیدید.» پس از این اظهار، او را دستگیر کردند (۵۲۳).

تئودوریک در برقراری حسن تفاهم با امپراتور کوشید. در نامه‌ای، که شایسته یک شاه فیلسوف بود، به یوستینوس چنین نوشت:

کوشش در تسلط یافتن بر وجدان دیگران تجاوز به حق و امتیاز خداست. نیروی فرمانروایان طبیعتاً محدود است به حکومت سیاسی؛ آنان حق مجازات کسی جز بر هم زندگان آسایش عمومی را ندارند. خطرناکترین ارتداد از آن سلطانی است که خود را از قسمتی از اتباع خویش جدا می‌کند. به این جهت که ایمانی جز ایمان وی دارند.

یوستینوس پاسخ داد که حق دارد مقام را از مردانی که به اخلاصشان اطمینان نیست دریغ دارد، و نظام جامعه محتاج به وحدت عقیده است. پیروان آریانیسم در شرق به تئودوریک ملتجی شدند تا به حمایتشان برخیزد. او از پاپ یوآنس اول درخواست کرد که به قسطنطنیه برود و برای پیروان معزول آریانیسم میانجیگری کند؛ پاپ به اعتراض گفت که این کار وظیفه کسی نیست که خود موظف به انهدام بدعت است؛ اما تئودوریک اصرار کرد. یوآنس با احترام فراوان در قسطنطنیه پذیرفته شد، اما با دست خالی برگشت؛ پس تئودوریک او را به خیانت متهم ساخت و به زندان انداخت، و او یک سال بعد در زندان مرد.

در این ضمن، آلبینوس و بوئتیوس در حضور شاه محاکمه و به اعدام محکوم شدند. سناي هراسان به موجب فرمانهایی آنان را طرد و اموالشان را ضبط نمود و حکم شاه را تصویب کرد. سوماخوس از داماد خویش دفاع کرد، ولی خود نیز دستگیر شد. بوئتیوس در زندان یکی از مشهورترین کتابهای قرون وسطی را - به نام تسلی فلسفه - نوشت. در این اثر، که حاوی نثری عادی و نظمی دلرباست، نشانه‌ای از اشک و آه دیده نمی‌شود؛ در آن فقط تسلیمی رواقی به هوسهای حساب ناپذیر بخت، و همچنین کوششی قهرمانی برای وفق دادن بدبختیهای نیکمردان با خیرخواهی و قدرت مطلقه و سبق المعرفة خدا وجود دارد. بوئتیوس تمام نعماتی را که در طول زندگی نصیبش شده است - مکنث، «پدر زنی نجیب و زنی عقیف»، فرزندان پاکیزه خو -

پرافتخاری که با فصاحت خود مجلس سنا را - که دو پسرش ریاست آن را به عهده داشتند - محظوظ ساخت و به تحسین و اداشت یاد می‌کند. به خود می‌گوید چنین نعمتی نمی‌تواند تا ابد بپاید، بخت باید گاه با ضربه‌ای عبرت‌انگیز به این وضع تعادل بخشد، و به خاطر آنهمه شادبهای عظیم می‌توان چنین مصیبتی را نادیده گرفت. با این حال، همان سعادت، وقتی که انسان به یاد آن می‌افتد، می‌تواند آتش اندوه را تیزتر کند. بوئتیوس، در بیتی به زیبایی آن شعر دانته که صدای فرانچسکا را منعکس می‌سازد، می‌گوید: «در میان تمام نگونبختیها، غمناکترین نوع بدبختی آن است که پیش از آن انسان روزگاری خوش داشته است.» او از «بانو فلسفه» - که آن را به سبک قرون وسطایی شخصیت می‌دهد - می‌پرسد که خوشحالی حقیقی

كجاست؛ آنگاه درمي يابد كه نه در ثروت است، نه در جلال، نه در لذت، و نه در قدرت؛ و چنين استنتاج مي كند كه هيچ مسرتي حقيقي يا خدشه ناپذير نيست، مگر مسرتي كه در اتحاد با خداست؛ «سعادت با الوهيت يكي است». شگفت اين است كه در سراسر اين كتاب هيچ گونه اشاره اي به خلود شخصي، به مسيحيت يا هر آموزه اختصاصاً مسيحي نشده است، و هيچ سطري در تمام كتاب نمي توان يافت كه نتوان آن را به زنون، اپيكتئوس، يا اورليوس اسناد داد. آخرين اثر فلسفه شرك توسط يك نفر مسيحي نوشته شد كه در ساعت مرگ بيشتر به ياد آتن [پايخت شرك] بود تا به ياد جلجتا [قتلگاه عيسي].

در ۲۳ اكتوبر ۵۲۴ دژخيمان وي آمدند. ريسماني بر گلويش بستند و آن قدر كشيده تا چشمانش از حلقه درآمد؛ آنگاه چندان وي را با چماق زدند كه جان سپرد. چند ماه بعد، سوماخوس هم اعدام شد. به گفته پروكوپيوس، تئودوريك براي جفايي كه به بوئتيوس و سوماخوس کرده بود، گريست. در ۵۲۶ او نيز به كشتگان جفاي خود پيوست.

سرزمين او نيز بزودي پس از او بمرد. او نوة خود آتالاريك را به جانشيني خويش برگزيده بود، اما چون آتالاريك فقط ده سال داشت، مادرش، آمالاسونتا، به نام او سلطنت كرد. وي زني بود با تحصيلاتي قابل ملاحظه و كمالات بسيار، دوست و شايد هم شاگرد كاسيودوروس - كه حال، همان گونه كه به پدرش خدمت کرده بود، به او خدمت مي كرد. اما او چندان تمايلات رومي داشت كه نمي توانست گوتهاي تابع خود را خرسند سازد؛ و آنان به تحصيلات كلاسيكي كه او براي پسرش فراهم کرده بود، به اين عنوان كه شاه را ضعيف مي كند، اعتراض مي كردند. از اين رو وي پسر خود را به مربيان گوت سپرد، آن پسر چندان در روابط جنسي افراط كرد كه در هجده سالگي مرد. آمالاسونتا پسر عموي خويش تئوداهاد را با خود در سلطنت شريك كرد، اما متعهدش ساخت كه فرمانروايي را صرفاً به خود او واگذارد. تئوداهاد فوراً او را خلع و زنداني كرد. آمالاسونتا به يوستينيانوس، كه اكنون امپراتور بيزانس بود، متوسل شد تا به كمكش بشتابد. بليزاريوس فرا رسيد.

فصل پنجم

يوستينيانوس

۵۶۵-۵۲۷

I - امپراتور

آركادئوس به سال ۴۰۸ مرد، و پسرش تئودوسيوس دوم در هفتسالگي امپراتور شرق شد. پولكريا خواهر تئودوسيوس، كه دو سال از او بزرگتر بود، تربيت او را با چنان دلسوزي مفرطي به عهده گرفت كه هرگز لياقت شاهي نيافت. تكليف خود را به رئيس گارد خويش و به مجلس سنا واگذارد و خود به استتساخ و تذهيب كتابهاي خطي پرداخت و ظاهراً هيچ گاه قانون نامه اي را كه به نام خود اوست نخواند. پولكريا در ۴۱۴ در شانزده سالگي، نايب السلطنتگي را عهده دار شد و مدت سي و سه سال بر امپراطوري فرمان راند. او و دو خواهرش سوگند خورده بودند باكره بمانند، و ظاهراً به آن سوگند وفا كردند. اين سه خواهر با سادگي مرتاضانه لباس مي پوشيدند، روزه مي گرفتند، سرودهاي مذهبي مي خواندند، دعا مي كردند، و بيمارستان و كليسا و صومعه بنا مي كردند و آنها را از هدايا مي انباشتند. كاخ شاهي تبديل به صومعه اي شده بود كه فقط زنان و چند تن كشيش اذن ورود آن را داشتند. در ميان تمام اين قدسيته ها، پولكريا، زن برادرش ائودوكيا، و وزيرانشان چندان به شايستگي به امور کشور رسيدگي كردند كه در طول چهل و دو

سال سلطنت نیابتی تئودوسیوس، امپراطوری شرقی از آسیای استثنایی برخوردار بود، و حال آنکه امپراطوری غربی رو به هرج و مرج و انحطاط می‌رفت. یک واقعه آن زمان، که کمتر از همه فراموش شده است، انتشار قانون نامه تئودوسیوسی بود (۴۳۸). به سال ۴۲۹ هیئت از حقوقدانان مأمور تدوین تمام قوانینی شدند که از بدو سلطنت قسطنطین وضع شده بود. این قانون‌نامه جدید، هم در شرق و هم در غرب پذیرفته شد و، تا هنگام تدوین مجموعه بزرگتری در زمان یوستینیانوس، قانون متبع امپراطوری بود.

در فاصله میان سلطنت تئودوسیوس دوم و یوستینیانوس اول، امپراطوری شرقی فرمانروایان متعدد

زندگی مردان بزرگ به ما تذکار می‌دهد که دوران نامیرایی تا چه حد کوتاه است. لئوی اول (۴۵۷-۴۷۴) بزرگترین ناوگان طول تاریخ روم را به جنگ گایسریک فرستاد (۴۶۷)؛ این ناوگان شکست خورد و منهدم شد. داماد او زنون ایسوریایی (۴۷۴-۴۹۱)، که می‌خواست پیروان مذهب وحدت طبیعت را ساکت سازد، با اعلام تصمیم امپراطورانه خویش، طی نامه‌ای با عنوان هنوتیکون، «وحدت‌بخش» مبنی بر اینکه مسیح طبیعتی واحد داشته است، شقاق مرارتباری میان مسیحیت یونانی و لاتینی ایجاد کرد. آناسناسیوس (۴۹۱-۵۱۸) مردی توانا، شجاع، و خیرخواه بود؛ خزانه مملکت را با اداره خردمندانه و صرفه‌جویانه پر کرد، مالیاتها را تقلیل داد، مسابقه مردان با حیوانات درنده را در نمایشهای عمومی ملغا کرد، قسطنطنیه را با ساختن «دیوارهای طویل» به طول ۶۰ کیلومتر از دریای مرمره تا دریای سیاه تقریباً تسخیرناپذیر ساخت، بودجه دولت را صرف بسیاری از کارهای عام المنفعة دیگر کرد، و ۳۲۰،۰۰۰ پوند طلا (۴۰۰،۰۰۰،۰۰۰ دلار) در خزانه باقی گذاشت که فتوح یوستینیانوس را ممکن ساخت. مردم از صرفه‌جویی‌های او و تمایلاتش به مذهب وحدت طبیعت نفرت داشتند، جماعتی از اوباش قصرش را محاصره کردند و سه تن از کارگزاران او را کشتند؛ خود او با وقار هشتاد سالگی خویش در برابر آن جماعت حاضر شد و گفت که اگر مردم بتوانند بر سر جانشین او موافقت کنند، حاضر است استعفا دهد. اجرای این شرط غیر ممکن بود، و جماعت مزبور از او استدعا کردند که سلطنت خود را ادامه دهد. وقتی که مرد، تخت و تاج امپراطوری از طرف یوستینوس، که سناتوری بیسواد بود، غصب شد (۵۱۸-۵۲۷). یوستینوس چندان به راحتی خویش در هفتاد سالگی دلبسته بود که اداره امپراطوری را به نایب السلطنه و برادرزاده باهوش خود یوستینیانوس سپرد.

پروکوپیوس، مورخ و دشمن یوستینیانوس، ظاهراً از نااصلمندی او ناراضی بوده است، زیرا آن امپراطور آینده در یک خانواده پست دهقانی ایلیریایی - شاید اسلاو - زاده شده بود (۴۸۲) که در نزدیکی سردیکای قدیم (صوفیه فعلی) می‌زیستند. عمش، یوستینوس او را به قسطنطنیه آورد و وسایل آموزش و پرورش خوبی برای وی فراهم کرد. یوستینیانوس به عنوان افسر ارتش خود را چندان ممتاز ساخت و مدت نه سال چنان دستیار و کارگزار خوبی برای یوستینوس بود که وقتی آن عمو مرد (۵۲۷)، این برادرزاده به جای او به تخت امپراطوری نشست.

در این زمان او مردی بود چهل و پنجساله، میان اندام، سرخ روی، و مرغوله موی که ریش خود را می‌تراشید؛ خوش آداب و خندان بود، و تبسمش حجابی بود که در پس آن مقاصد خود را پنهان می‌داشت. مانند زاهدان منفرد در اکل و شرب ممسک بود، بسیار کم می‌خورد و بیشتر به خوراکی‌های گیاهی اکتفا می‌کرد؛ غالباً، گاه تا حد از پا درآمدن، روزه می‌گرفت. حتی در ایام روزمداری، مانند سایر مواقع، زود از خواب برمی‌خاست و «از فجر تا نیمروز، و پس از آن تا دیرگاه شب»،

می‌کردند که خفته است، به مطالعه مشغول بود؛ اشتیاقی فراوان داشت که، در عین امپراطور بودن، موسیقیدان و معمار، شاعر و حقوقدان، و عالم الهی و فیلسوف نیز باشد؛ مع هذا، به بسیاری از خرافات زمان خود باور داشت. ذهنش همواره فعال بود و در اندیشه بر مسائل بزرگ و کوچک به یکسان آمادگی داشت. جسمش نیرومند یا دلیر نبود؛ در اغتشاشات اوایل سلطنت خود می‌خواست استعفا کند، و هرگز در جنگ‌های متعدد زمان خویش شخصاً وارد میدان نبرد نشد. شاید این نقص خوش مشربی او بود که زود دستخوش تمایلات دوستانش می‌شد، و بدین سبب غالباً میان خطمشیهایی سیاسی متفاوت در نوسان بود؛

کراراً قضاوت خود را تابع حکم زن خویش می‌ساخت. پروکوپئوس، که یک جلد از کتابهای خود را به شرح معایب یوستینیانوس اختصاص داده است، او را چنین وصف می‌کند: «نامخلص، محیل، ریاکار، دورو، زرنگ، قادر به پنهان کردن خشم، هنرپیشه‌ای چیرمدست در تظاهر به داشتن یک اعتقاد، و حتی قادر به ریختن اشک به هنگام لزوم؛» اما همه اینها می‌تواند وصف تواناییهای یک دیپلمات باشد. پروکوپئوس چنین ادامه می‌دهد: «دوستی سست پیمان و دشمنی بی‌امان بود، و جداً طرفدار قتل و غارت.» بدیهی است گاهی چنین بود؛ اما آمادگی بخشش و نرمخویی نیز داشت. یکی از سردارانش به نام پروبوس متهم به هتاکي به او شد و به جرم خیانت تحت محاکمه قرار گرفت؛ وقتی که گزارش محکمه به یوستینیانوس تقدیم شد، او آن را پاره کرد و این پیام را به پروبوس فرستاد: «گناهی را که نسبت به من مرتکب شده‌ای بخشیدم؛ دعا کن خدا هم ترا ببخشد.» انتقاد صادقانه را تحمل می‌کرد. «این مستبد» - که بیچاره از بابت مورخ هیچ شانس نداشت! - «دسترست‌ترین مرد در جهان بود. زیرا افراد طبقات فرودست و گمنام نه تنها در آمدن به حضورش کاملاً آزاد بودند، بلکه می‌توانستند با او گفتگو کنند.»

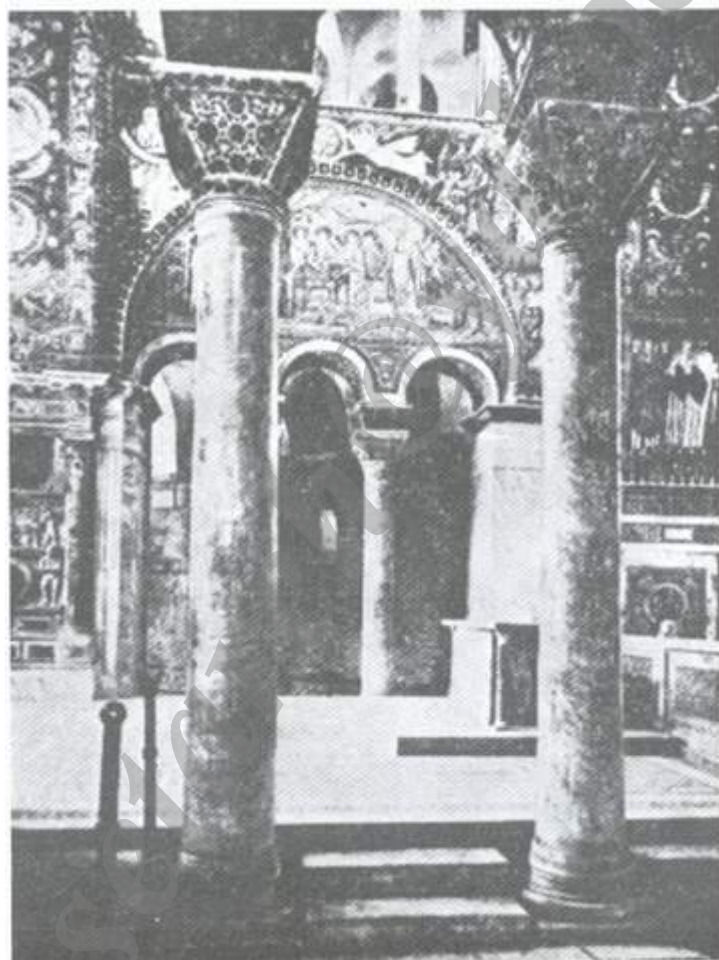
در عین حال، جلال و تشریفات دربارش را حتی از آنچه در زمان دیوکلتیانوس و قسطنطین سابقه داشت، افزونتر ساخت. او نیز، مانند ناپلئون، چون جانشین یک تن غاصب بود، با حسرت تمام از مزایای مشروعیت محروم بود؛ از نظراً صل و نسب و شخصیت، حیثیتی نداشت؛ نتیجتاً برای جبران این کمبودها هر گاه که در انظار عمومی یا در مقابل سفیران ظاهر می‌شد، مراسم و کوکبه‌ای باشکوه برای خود ترتیب می‌داد. سعی می‌کرد این فکر شرقی را که سلطنت و دیعه‌ای الهی است نضج بدهد، از شخص خود و متعلقاتش با عنوان «مقدس» یاد می‌کرد، و از کسانی که به حضورش می‌رسیدند می‌خواست که زانو بزنند و دامن جامه‌ار غوانی یا نوک پوتینش را ببوسند. او به دست بطرک قسطنطنیه تدهین و تاجگذاری کرد، و تاجی مرواریدنشان بر سر می‌گذاشت. تاکنون هیچ حکومتی به اندازه حکومت بیزانس سعی در

جلب و حفظ احترام عمومی به وسیله تشریفات باشکوه نداشته است. این سیاست واقعاً مؤثر بود؛ در تاریخ بیزانس انقلابات زیاد واقع شد، اما بیشتر به صورت کودتای درباری؛ زیرا دربار مرعوب ابهت خود نبود.

مهمترین شورش در دوران سلطنت یوستینیانوس در اوایل آن واقع شد (۵۳۲) و نزدیک بود به مرگ وی انجامد. سبزه‌ها و آبیها - فرقه‌هایی که مردم قسطنطنیه طبق رنگ لباس سوارکاران محبوب خود به آن تقسیم شده بودند - مناقشات خود را به حد نزاع علنی رسانده بودند؛ کوچه‌های پایتخت ناامن شده بود و ثروتمندان مجبور بودند مانند فقیران لباس بپوشند تا در شب از شر چاقوکشان مصون مانند. سرانجام، دولت به هر دو فرقه حمله کرد و چند تن از رهبران آنها را دستگیر ساخت. پس از این حمله، دو فرقه متحداً بر ضد دولت قیام کردند. محتملاً عده‌ای از سناتوران نیز به شورشیان پیوستند، و نارضایتی فرودستان آن آشوب را به انقلاب تبدیل کرد. مردم به زندانها ریختند و زندانیان را آزاد ساختند؛ پاسبانان و مأموران دولتی کشته شدند؛ آتشسوزی‌هایی آغاز شد که کلیسای سانتاسوفیا و قسمتی از قصر امپراطور را بسوخت. جمعیت فریاد می‌زد نیکا! (پیروزی)، و همین کلمه نامی برای آن انقلاب شد. شورشیان که مست موفقیت بودند تقاضای اخراج دو تن از اعضای منفور و شاید جابر شورای یوستینیانوس را کردند، و او با تقاضای آنان موافقت کرد. حال، شورشیان، که گستاختر شده بودند، فردی از طبقه شیوخ را به نام هوپاتیوس تحریض کردند که تاج و تخت را بپذیرد، و او، علی‌رغم الحاح زنش؛ پذیرفت و در میان احساسات پرشور و مردم رفت که جایگاه امپراطور را در میدان مسابقه اشغال کند. در آن هنگام یوستینیانوس در کاخ خود مخفی شده بود و در فکر فرار بود؛ ملکه تنودورا او را از این کار بازداشت و از او خواست که با تمام قوا دست به مقاومت بزند. بلزارئوس، فرمانده ارتش، مأموریت یافت شورشیان را منکوب کند. وی عده‌ای از سربازان گوت را گردآورد، آنها را به هیپودروم برد، سی هزار تن از مردم حاضر در آنجا را کشت، هوپاتیوس را دستگیر کرد و به مأموران خود دستور داد که او را در زندان بکشند. یوستینیانوس صاحبمنصبان اخراج شده خود را به مقامهایشان بازگرداند، سناتوران دسیسه‌گر را بخشود، و دارایی مصادره شده هوپاتیوس را به فرزندان بازپس داد. در سی سال بعد، یوستینیانوس از خطر مصون بود، اما ظاهراً جز یک نفر هیچ کس او را دوست نمی‌داشت.

II - تئودورا

پروکوپيوس در يکي از کتابهاي خود به نام ساختمانها شرح مجسمه زن يوستينيانوس را مي‌دهد: «مجسمه‌اي زيباست، اما هنوز به گرد زيبايي خود ملکه نمي‌رسد؛ زيرا وصف جمال او با کلمات، يا مجسم ساختن آن با تندیس، از عهده يك فرد انساني خارج است.» اين بزرگترين

درون کليساي سان ويتاله، راوناه

مورخ بيزانسي در تمام نوشته‌هايش، به استثناي يکي، جز به ستايش از تئودورا ياد نمي‌کند. اما، در کتابي که در زمان حيات خود منتشر نساخت و بنا بر اين آنکدوتا (تاريخ محرمانه) نام گرفت، از زندگي پيش از ازدواج ملکه چنان داستان مفتضحانه‌اي مي‌گويد که حقيقت آن به مدت سيزده قرن مورد بحث بوده است. اين «تاريخ محرمانه» وجيزه‌اي است از بدجنسي آشکار که صرفاً با اين هدف نوشته شده است که شهرت پس از مرگ يوستينيانوس، تئودورا، و بليزار يوس را تيره و مخدوش کند. چون پروکوپيوس حجت عمده ما براي آن دوران است، و در ساير آثارش ظاهراً دقيق و منصف است، ممکن نيست که آنکدوتا را اثري مطلقاً جعلي و ساختگي قلمداد کرد؛ فقط مي‌توان آن را تلافي خشمگينانه‌اي از طرف يك درباري نوميد شده دانست. يوحناي افسوسي، که ملکه را خوب مي‌شناخت و به هيچ نحو ديگري نيز وي را مذمت نکرده است، او را بسادگي «تئودوراي روسپي» مي‌خواند. جز اين، شاهد ديگري در ساير آثار مورخان آن زمان در تأييد اتهامات وارد از طرف پروکوپيوس در دست نيست. بسياري از عالمان الاهي آن زمان بدعتهاي

او را تقبیح می‌کردند، اما هیچ يك از آنان ذكری از فساد اخلاقی او به میان نمی‌آورد - که در صورت واقعیت داشتن فساد اخلاقی وی، این نکته را باید سخاوتی باور نکردنی از سوی این عالمان الهی دانست. از آنچه گفته شد می‌توان چنین استنباط کرد که تئودورا زندگی زناشویی خود را چنانکه شایسته يك بانوست آغاز نکرد، اما آن طور که زبینه يك ملکه است پایان داد.

پروکوپئوس به ما اطمینان می‌دهد که او دختر يك خرس باز بود، میان بازیگران سیرك بار آمد، هنرپیشه و فاحشه شد، با اطوار شهوانی خود مردم قسطنطنیه را به هیجان و نشاط آورد، چندین بار با موفقیت سقط جنین کرد، اما يك طفل نامشروع نیز به دنیا آورد؛ معشوقه يك مرد سوری، به نام هکولوس شد، معشوقش او را رها کرد، و او مدتی در اسکندریه از نظرها ناپدید بود. پس از آن، به عنوان زنی بی‌نوا و لی عیف که معاش خود را از پشم‌ریسی تحصیل می‌کرد، دوباره سر و کلاهش در قسطنطنیه پیدا شد. یوستینیانوس عاشق او شد و وی را معشوقه، سپس زن، و سرانجام ملکه خویش ساخت. ما اکنون نتوانیم گفت که این مقدمه تا چه حد مقرون به حقیقت است؛ اما اگر چنین سابقه‌ای خاطر يك امپراتور را مشوش نساخت، ذهن ما را هم نباید چندان به خود مشغول سازد. یوستینیانوس اندکی پس از ازدواج خود در کلیسای سانتاسوفیا تاجگذاری کرد؛ و تئودورا نیز در کنار او تاج بر سر نهاد؛ و پروکوپئوس می‌گوید «حتی يك کشیش هم از این امر آزرده نشد».

قدر مسلم این است که تئودورا - قبلاً هر چه بود - پس از ازدواج با امپراتور، بانوی عیفی شد که در عصمتش هیچ کس شك نداشت. در کسب پول و قدرت حریص بود، گاه تسلیم خویی تحکم آمیز می‌شد، و بعضاً برای نیل به مقاصد که خلاف نیات یوستینیانوس بود دوز و کلک می‌چید. بسیار می‌خواست، در غذا و شراب افراط می‌کرد، تجمل و جواهر و جلال

را دوست می‌داشت، بسیاری از ماههای سال را در کاخهای خود در کرانه دریا می‌گذراند؛ مع هذا، یوستینیانوس همواره در عشق ورزی به او ثابت قدم بود و مداخلات وی را در نقشه‌های خود فیلسوفانه تحمل می‌کرد. وی، از سر عشق همسری، قدرتی از لحاظ نظری برابر با قدرت خویش به تئودورا اعطا کرده بود، و حال نمی‌توانست از اینکه وی از این قدرت بهره می‌جوید شکایتی داشته باشد. تئودورا عملاً در سیاست و امور مربوط به کلیسا دخالت می‌کرد، به عزل و نصب پاپها و بطرکها می‌پرداخت، و دشمنان خود را معزول می‌ساخت. گاه فرمانهای شوهر خود را، غالباً به نفع کشور، لغو می‌کرد؛ درایتش تقریباً با قدرتش برابر بود. پروکوپئوس او را به بیرحمی نسبت به مخالفان متهم می‌سازد و می‌گوید که آنها را در دخمه‌های زیرزمینی زندانی می‌کرد، و حتی چند قتل هم به وی نسبت می‌دهد، مردانی که وی را سخت می‌رنجاندند، بی‌آنکه نشانی از آنان به جای ماند، ناپدید می‌شدند - همان گونه که در اخلاقیات سیاسی زمان ما نیز مرسوم است. اما وی از رحم نیز بهره داشت. بطرک آنتمیوس را، که به خاطر بدعت از طرف امپراتور نفی بلد شده بود، دو سال در عمارت مسکونی خود پنهان ساخت. شاید در برابر زناکاری زن بلزارئوس خیلی با گذشت بود، اما برای حفظ موازنه يك «دیرتوبه» زیبا برای روسپیان تائب ساخت. برخی از این روسپیان از توبه خود پشیمان می‌شدند و، چون از مضیقه‌های زندگی رهبانی به جان می‌آمدند، خود را از پنجره به بیرون پرتاب می‌کردند. مثل يك مادر بزرگ در ازدواج دوستان خود ابراز علاقه می‌نمود، همسران خوبی برای آنها انتخاب می‌کرد، و گاه ازدواج را شرط ترقی در دربار خود قرار می‌داد. همان گونه که از او انتظار می‌رفت، در زمان پیری جداً حافظ اخلاق عمومی شده بود.

عاقبت به الاهیات علاقه‌مند شد، و درباره ماهیت عیسی با شوی خود به بحث می‌پرداخت. یوستینیانوس می‌کوشید کلیساهای شرق و غرب را متحد کند؛ به عقیده او اتحاد دین برای یگانگی امپراطوری لازم بود. اما تئودورا از طبیعت دوگانه عیسی چیزی نمی‌فهمید، هر چند که به شخصیت سه گانه خدا ایرادی نداشت، مذهب وحدت طبیعت را اختیار کرد، و اعتقاد داشت که در این مورد شرق نباید تسلیم غرب شود. می‌پنداشت که ثروت و قدرت امپراطوری در استانهای مستغنی آسیا، سوریه، و مصر نهفته است، نه در ایالات غربی که بر اثر بربریت و جنگ رو به ویرانی نهاده است. او تعصب یوستینیانوس را نیست به اصالت آیین تعدیل کرد، بدعتگذاران را مورد حمایت قرار داد، با حکومت پاپ به مبارزه پرداخت، اقامه

يك كليساي مستقل طرفدار مذهب وحدت طبيعت را در شرق مخفيانه تشويق كرد، و در اين موارد به نحوي پيگير با امپراطور و پاپ به معارضه پرداخت.

III - بليزار يوس

و دولتمردان است، و يكرنگسازي گاه به بهايي حتي سنگينتر از جنگ تمام شده است. بازگرفتن افريقا از واندالها، ايتاليا از اوستروگوتها، اسپانيا از ويزيگوتها، گل از فرانكها، و بریتانیا از ساکسونها؛ پس راندن بربريت به مگاکهاي آن و بازگرداندن تمدن روم به رواج و وسعت پيشين آن؛ و انتشار مجدد قانون رومي در سراسر جهان سفيدپوستان از فرات تا ديوار هادريانوس به هيچ وجه جاه طلبی رذيلانه‌اي نبود، هر چند که در نهايت امر، هم نجات دهندگان و هم نجات يافته‌گان را به يکسان فرسوده ساخت. براي دستيابي به اين اهداف عالي، يوستينيانوس بر مبناي مناسبات پايي به شقاق كليساهاي شرقي و غربي پايان داد، و اين رؤيا را در سر مي‌پرورانيد که پيروان آريانيسم، پيروان مذهب وحدت طبيعت، و ساير بدعتگذاران را در يك حظيرة بزرگ روحاني گردآورد. از زمان قسطنطين تا آن دوران هيچ فکر اروپايي به اين وسعت نينديشيده بود.

وجود سرداران لايق کار يوستينيانوس را آسان و محدوديت وسايل آن را دشوار مي‌کرد. اتباعش ماييل به شرکت در جنگهاي او نبودند و قدرت پرداخت مخارج آن را نداشتند. بزودي ۳۲۰,۰۰۰ پوند طلايي را که پيشينيان يوستينوس در خزانه باقي گذاشته بودند به مصرف رساند؛ پس از آن مجبور شد مالياتهاي وضع کند که شامندان را ناراضي مي‌ساخت، و دست به صرفه‌جوييهاي بزند که سردارانش را به زحمت مي‌انداخت. خدمت نظامي همگاني يك قرن پيش بر افتاده بود؛ حال ارتش امپراطوري تقريباً بالکل از مزدوران بربر صد طايفه و ناحیه مختلف تشکيل مي‌شد. اين سربازان مزدور زندگيشان از راه غارت مي‌گذشت، و همواره در فکر کسب ثروت و هتک ناموس بودند؛ گهگاه در بحبوحه جنگ سر به عصيان برمي‌داشتند يا، با درنگ کردن براي چپاول، پيروي به دست آمده را به باد مي‌دادند. تنها عامل وحدت و انگيزه خدمت در اين ارتش مواجب مرتب و فرماندهان لايق بود.

بليزار يوس نيز مانند يوستينيانوس از يك سلاله دهقاني ايليريائي بود؛ و زندگي او يادآور زندگي امپراطوري بالکان - اورليانوس، پروبوس، ديوکلتيانوس - بود که امپراطوري را در قرن سوم نجات داده بودند. از زمان قيصر تا آن هنگام هيچ سرداري با چنين منابع محدود مالي و انساني به چنان پيرويهاي بسيار نايل نيامده بود؛ و کمتر فرماندهي ممکن بود از حيث فنون ستراتيژي و تاکتيک، و از جهت محبوبيت نزد سربازان خود و شفقت نسبت به دشمنان خویش، به پاي او برسد. شايد اين نکته ارزش يادآوري را داشته باشد که بزرگترين سرداران - اسکندر کبير، قيصر، بليزار يوس، صلاح‌الدين ايوبي، و ناپلئون - رأفت را يك وسيله جنگي نيرومند يافته بودند. در بليزار يوس، مانند آن سرداران بزرگ ديگر، حساسيت و رقتي وجود داشت که بلافاصله پس از اتمام هر نبرد خونين وي را از جلد سربازي به در مي‌آورد و به عاشق پيشه‌اي بدل مي‌ساخت. همان گونه که امپراطور به تئودورا عشق مي‌ورزيد، بليزار يوس آنتونينا را مي‌پرستيد، بيوفاييهاي او را با خشمي توانفرسا تحمل مي‌کرد، و به

گونگون وي را در نبردهايش با خود مي‌برد.

بليزار يوس نخستين افتخارات خود را در جنگ با ايرانيان به دست آورد. پس از ۱۵۰ سال صلح ميان دو امپراطوري، مخاصمه ديرين بر سر کنترل راههاي بازرگاني آسياي مرکزي و هندوستان از سر گرفته شده بود. در ميان پيرويهاي درخشان، بليزار يوس ناگهان به قسطنطنيه فرا خوانده شد؛ يوستينيانوس با پرداخت ۱۱۰۰۰ پوند طلا به خسرو انوشيروان با ايران عقد صلح بست (۵۳۲) و آنگاه بليزار يوس را به افريقا فرستاد تا مستملکات روم را پس گيرد. يوستينيانوس به اين نتيجه رسيده بود که هرگز نخواهد توانست فتوحات پايداري در شرق داشته باشد: مردم آن ديار با او دشمن بودند و دفاع از مرزها بس مشکل

بود. اما در غرب ملتهایی بودند که صدها سال بود به حکومت روم خو گرفته بودند، از فرمانروایان بربر بدعتگذار خود نفرت داشتند، و یقیناً به همکاری در جنگ و مالیات پرداختن در زمان صلح تن نمی‌دادند. وانگهی، ورود غله اضافی از افریقا می‌توانست دهان خرده‌گیران پایتخت را ببندد.

گایسریک پس از سی و نه سال سلطنت مرده بود (۴۷۷). در دوران حکومت جانشینان وی، افریقای واندال بسیاری از رسوم و آداب رومی را از سر گفته بود. لاتینی زبان رسمی بود و شاعران به آن زبان اشعاری در وصف شاهان فراموش شده می‌سرودند. تماشاخانه رومی کارتاژ دوباره به کار آغاز کرده بود و نمایشنامه‌های یونانی از نو به معرض اجرا درمی‌آمدند. آثار باستانی و هنری مورد احترام بود و عمارت‌های نوین باشکوه ساخته می‌شد. پروکوپئوس فرمانروایان آن دیار را نیکمردان متمدنی وصف می‌کند که گهگاه نشانه‌هایی از بربریت بروز می‌دادند، اما بیشترشان هنر جنگ را رها کرده بودند و با فراغت خاطر زیر انوار طلایی خورشید راه انحطاط می‌پیمودند.

در ژوئن ۵۳۳ پانصد کشتی باری و نود و دو ناو جنگی، که در بوسفور گردآمده بودند، پس از دریافت اوامر امپراطور و برکات بطرک، به سوی کارتاژ شراع کشیدند. پروکوپئوس در میان همراهان بلیزاریوس بود و شرحی هیجان انگیز درباره «جنگ واندال» نوشت. بلیزاریوس تنها با پنج هزار سوار در خاک افریقا پیاده شد، و از موانع دفاعی کارتاژ، که با شتاب برقرار شده بود، بسرعت گذشت و ظرف چند ماه قدرت واندالها را در هم شکست. یوستینیانوس وی را شتابان به قسطنطنیه فراخواند تا بر مورهای که از تپه‌ها سرازیر شده و بر پادگان رومی تاخته بودند پیروز شود؛ بلیزاریوس بسرعت بازگشت و درست سر بزنگاه رسید تا شورشی را که در میان سپاهیان به راه افتاده بود برافکند و آنان را به پیروزی رهنمون شود. افریقای کارتاژی از آن زمان تا ورود اعراب در تصرف بیزانس باقی ماند.

دیپلوماسی محیلانه یوستینیانوس حین حمله بلیزاریوس به افریقا اتحادی با اوستروگوت‌ها ترتیب داده بود؛ حال، وی فرانک‌ها را اغوا کرد تا با او پیمان اتحاد ببندد و به بلیزاریوس فرمان داد تا ایتالیای اوستروگوت را تسخیر کند. بلیزاریوس تونس را پایگاه خود قرار داد.

و از آنجا بدون اشکال زیاد سیسیل را گرفت. در ۵۳۶ از دریا گذشت و به ایتالیا حمله برد و ناپل را تسخیر کرد - بدین ترتیب که عده‌ای از سربازانش را به طور خزیده از آبراهه شهر به درون آن نفوذ داد. نیروهای اوستروگوت‌ها نآزموده و پراکنده بودند، مردم رم مقدم بلیزاریوس را به منزله ناجی خود گرامی داشتند، روحانیان وی را به سبب اعتقاد او به تثلیث خوشامد گفتند، و او بلامانع وارد رم شد. تئوداهاد دستور داد آمالاسونتا را کشتند، اوستروگوت‌ها تئوداهاد را خلع کردند و به جای او ویتیگیس را به شاهی برگزیدند. ویتیگیس ارتشی مرکب از صد و پنجاه هزار سرباز گردآورد و بلیزاریوس را در رم محاصره کرد. رومیان، که مجبور شده بودند دست به صرفه‌جویی در غذا و آب زنند و استحمام روزانه را ترک کنند، بنای شکوه علیه بلیزاریوس، که بیش از پنج هزار مرد مسلح در اختیار نداشت، گذاشتند. بلیزاریوس با مهارت و شجاعت از شهر دفاع کرد، و ویتیگیس پس از یک سال کوشش به راونا بازگشت. بلیزاریوس مدت سه سال مصرانه از یوستینیانوس تقاضای اعزام نیروهای کمکی کرد؛ این نیروها فرستاده شدند، اما تحت فرماندهی سردارانی که خصم بلیزاریوس بودند. اوستروگوت‌هایی که در راونا محاصره شده و به گرسنگی افتاده بودند حاضر به تسلیم شدند، به شرط آنکه بلیزاریوس شاهشان بشود. بلیزاریوس ظاهراً با این پیشنهاد موافقت نمود، شهر را گرفت، و به یوستینیانوس تقدیم کرد (۵۴۰).

امپراطور، در عین سپاسگزاری از بلیزاریوس، نسبت به او ظنین شد. بلیزاریوس با غنیمت‌های جنگی پاداش خوبی برای خویشان فراهم آورده بود، و وفاداری بیش از حد شخصی سپاهیان را به خود جلب کرده بود، وانگهی پیشنهاد پادشاهی هم به او کرده بودند؛ آیا ممکن نبود آرزوی گرفتن تاج و تخت را از برادرزاده یک تن غاصب در سر بیرواند؟ یوستینیانوس او را فرا خواند و با ناراحتی جلال موکب او را مشاهده کرد. پروکوپئوس می‌گوید: «مردم بیزانس هر روز از دیدار بلیزاریوس هنگام بیرون آمدنش از خانه خرسند می‌شدند. ... زیرا همواره شماری بسیار از واندال‌ها، گوت‌ها، و مور‌ها از پیش و پس او روان

بودند و موکب او به دسته‌های سیار پر جمعیت روزهای جشن می‌مانست. به علاوه هیئتی زیبا داشت و بلندبالا و خوش اندام بود. اما رفتارشان چنان خاضعانه و آدابش چنان مهر انگیز بود که او را همچون مردی بس بینوا و بی‌اشتهار می‌نمایاند.»

فرماندهی که به جای او در ایتالیا منصوب شدند در انضباط سپاهیان خود اهمال ورزیدند، به نزاع با یکدیگر پرداختند، و تحقیر اوستروگوته‌ها را برای خود خریدند. فردی پرکار و درست پندار و رشید از گوتها به پادشاهی مردم شکست خورده انتخاب شد. توتیلا از بربرهای بیخانمانی که در ایتالیا سرگردان بودند سربازانی پاکبخته فراهم کرد، ناپل را گرفت (۵۴۳)، تیبر را تصرف کرد، و رم را به محاصره درآورد. همگان را با رحم و ایمان خود به شگفت انداخت؛ با اسیران چنان

را که در ازای قبول تسلیم از سوی مردم ناپل داده بود چنان شرافتمندانه عملی کرد که همه با شگفتی از خود می‌پرسیدند آیا بربر کدام است و یونانی متمدن کدام. زنان برخی از سناتوران به دست او افتادند؛ وی با آنان رفتاری محترمانه و جوانمردانه کرد و همه را آزاد ساخت. یکی از سربازان خود را به جرم هتک ناموس یک دوشیزه رومی به مرگ محکوم ساخت. بربرهایی که در خدمت امپراتور بودند، چنین رفتاری پسندیده‌ای نداشتند؛ چون مواجبشان از جانب یوستینیانوس مشرف به ورشکستگی نمی‌رسید، چندان در تاراج کشور افراط کردند که مردم با حسرت از نظم و عدالت زمان تئودوریک یاد می‌کردند.

به بلیزاریوس امر شد که به نجات ایتالیا بشتابد. او پس از رسیدن به ایتالیا تنها از میان صفوف ارتش توتیلا راه سپرد و به رم محاصره شده وارد گردید. بسیار دیر رسیده بود؛ پادگان یونانی روحیه‌اش را باخته بود؛ افسران بزدلانی نالایق بودند؛ خائنان دروازه‌های شهر را گشودند و ارتش توتیلا، که تعداد افرادش به ده هزار می‌رسید، وارد پایتخت شد (۵۴۶). بلیزاریوس، ضمن عقب‌نشینی، پیامی به توتیلا فرستاد و از او خواست که آن شهر تاریخی را ویران نکند؛ توتیلا به سپاهیان بی‌موجب و گرسنه خود اجازه چاپیدن را داد، اما مردم را از آزار مصون داشت و زنان را از حرارت شهوانی سربازان حفظ کرد. ولی مرتکب اشتباهی شد، و آن اینکه رم را ترک گفت تا راونا را به محاصره درآورد؛ در غیاب او بلیزاریوس شهر را دوباره گشود، و وقتی توتیلا بازگشت، دومین محاصره شهر از طرف او در برابر آن یونانی هوشمند به موفقیت نینجامید. یوستینیانوس، که غرب را تسخیر شده می‌پنداشت، به ایران اعلان جنگ داد و بلیزاریوس را به شرق فرا خواند. توتیلا بار دیگر رم را گرفت (۵۴۹) و در پی آن سیسیل و کرس و ساردنی و تقریباً تمام شبه جزیره ایتالیا را تسخیر کرد. سرانجام، یوستینیانوس به نارسس، سردار خصی خود، مبلغی هنگفت پول داد و مأمورش ساخت تا ارتشی فراهم آورد و گوتها را از ایتالیا بیرون کند. نارسس مأموریت خود را با مهارت و سرعت انجام داد؛ توتیلا شکست خورد و در حین فرار کشته شد؛ بقیه گوتها اجازه یافتند ایتالیا را با آسودگی ترک کنند، و «جنگ گوتیک» پس از هجده سال خاتمه یافت (۵۵۳).

این سالها ویرانی ایتالیا را دیگر به حد کمال رساند. در طی این سالها رم پنج بار تسخیر، و سه بار محاصره و دچار قحط و غارت شد؛ نفوسش، که زمانی به یک میلیون می‌رسید، به چهل هزار تن تقلیل یافت، که از این عده نیز نیمی بینوایانی بودند که با صدقات دستگاه پاپ گذران می‌کردند. میلان منهدم شد و تمام مردمش کشته شدند. صدها شهر و ده بر اثر توقعات ظالمانه فرمانروایان و غارتگریهای سپاهیان غرق فلاکت شد. مناطقی که سابقاً زیر کشت بود متروک ماند، و ذخیره غذایی تحلیل رفت؛ گویند که در آن هجده سال تنها در پیکنوم پنج هزار تن از گرسنگی مردند. اشرافیت از میان رفت، زیرا بسیاری از اصلمندان در میدان نبرد یا در اثنای غارت شهرها کشته شدند، یا گریختند، و تعداد باقیمانده چندان اندک بود که

کفاف ادامه حیات سنای رم را نمی‌داد؛ پس از سال ۵۷۹ دیگر ذکری از آن مجلس نمی‌رود.

آبراهه‌هایی که تئودوریک مرمت کرده بود خراب و متروک شدند، و در نتیجه کامپانیا دوباره مرداب مالاریایی وسیعی شد که تا زمان ما باقی بود. حمامهای باشکوه، که به این آبراهه‌ها متکی بودند، رو به ویرانی نهادند و بلااستفاده ماندند. صدها مجسمه، که از غارت آلاریک و گایسریک مصون مانده بودند، در ایام محاصره شکسته شدند و یا ذوب گردیدند تا برای تهیه گلوله و ادوات جنگی مورد استفاده قرار گیرند. حال دیگر تنها خرابه‌هایی که به جا مانده بود گواه عظمت باستانی رم به عنوان پایتخت نیمی از جهان بود. امپراطور شرق اینک برای مدت کوتاهی می‌توانست بر چنین ایتالیایی فرمان راند؛ اما این پیروزی گراف و میان تهی بود. رم دیگر تا دوران رنسانس نتوانست از عوارض این فتح به طور کامل رهایی یابد.

IV - قانون نامه یوستینیانوس

تاریخ بحق جنگهای یوستینیانوس را به فراموشی سپرده است، و او را تنها به خاطر قوانینش به یاد دارد. یک قرن از تاریخ انتشار قانون نامه تئودوسیوسی گذشته بود؛ بسیاری از مقررات آن تحت شرایط متغیر مهجور شده بود، و قانونهای بسیاری وضع شده بود که مدونات موجود را مغشوش می‌کرد؛ و تضادهای فراوانی که در قانونها وجود داشت مانعی در راه انجام وظیفه مجریان و محاکم بود. نفوذ مسیحیت قانونگذاری و تفسیر قوانین را به ملایمت بیشتر سوق داده بود. قوانین مدنی رم غالباً با قانونهای مللی که واحدهای امپراطوری را تشکیل می‌دادند معارض بود، و بسیاری از مقررات گذشته با سنن هلنیستی امپراطوری شرق توافقی نداشت. مجموعه وسیع قوانین رومی به جای آنکه قانون نامه‌ای بخردانه باشد، تبدیل به انبوه قوانین تجربی و پر طنطنه شده بود.

یوستینیانوس با آن شور و حدتجوییش از این آشفتگی بیزار بود، همان طور که پاشیده شدن امپراطوری آزارش می‌داد. وی در ۵۲۸، ده تن از حقوقدانان را مأمور ساخت تا قوانین را دستبندی، تصفیه، و اصلاح کنند. فعالترین و متفدترین عضو این هیئت تریبونیانوس دادستان بود که، با وجود رشومستانی و مظنون بودن به الحاد، تا هنگام مرگ الهامبخش و مشاور و مجری اصلی طرحهای موبوط به قانونگذاری یوستینیانوس بود. نخستین قسمت کار با شتابی ناروا انجام گرفت و در سال ۵۲۹ تحت عنوان کودکس کونسیتوتیونوم یا «قانون نامه» انتشار یافت. این مجموعه، قانون امپراطوری اعلام شد و تمام قوانین سابق، جز آنهایی که دوباره در این قانون نامه آمده بود، بی‌اعتبار گشت. مقدمه آن شامل این شرح جالب بود:

به جوانانی که مایل به تحصیل حقوق هستند: حشمت امپراطوری باید مجبور به قوانین، و جلال آن متکی به اسلحه باشد، تا حکومت خوب در صلح و جنگ میسر گردد؛ و فرمانروا بتواند همان قدر که در برابر دشمنان پیروزمند جلوه می‌کند، خود را پاسدار دقیق عدالت نیز جلومگر سازد.

هیئت قانونگذاری آنگاه به دومین قسمت مأموریت خود پرداخت، یعنی آن دسته از [تریبونسوماها](#) یا «آرای حقوقدانان» بزرگ رم را که هنوز به آن حد معتبر بود که دارای قوت قانونی شمرده شود گرد آورد. حاصل این کار در سال ۵۲۹ تحت عنوان دیگستا یا پاندکتای (خلاصه قوانین) منتشر شد؛ آرای که در این مجموعه آورده شده بود، و تفسیراتی که از آنها به عمل آمده بود، از آن پس برای تمام قضات واجب الرعایه بود؛ و سایر آرا بتمامی از اعتبار می‌افتاد. مجموعه‌های قدیمیتر رسپونسا دیگر استتساخ نشدند و غالباً از بین رفتند. آنچه از آنها باقی است مبین این است که تدوین کنندگان قوانین یوستینیانوس عقاید مساعد به حال آزادی را حذف، و با حيله گری ناجوانمردانه بعضی از احکام قانونگذاران قدیم را برای توافق با حکومت مطلقه تحریف کردند.

هنگامی که این کار بزرگ در جریان بود، تریبونیانوس و دو دستیار او، چون تمامی مجموعه «قانون نامه» را برای دانشجویان سنگین یافتند، یک کتابچه راهنمای رسمی از قانون مدنی به نام اینستیتوتیونس منتشر کردند (۵۲۹). این کتابچه در اساس چیزی جز همان تفسیرات گایوس نبود که حک و اصلاحی در

آن به عمل آمده بود و با مقتضیات زمان وفق داده شده بود. (گایوس در قرن دوم با مهارت قابل ستایشی قانون مدنی زمان خود را به طور روشن خلاصه کرده بود.) در همین ضمن یوستینیانوس قوانین جدیدی منتشر می‌کرد. در ۵۲۹، تریبونیانوس و چهار دستیارش این قوانین را در نسخه تجدیدنظرشده‌ای از «قانون نامه» وارد کردند؛ نسخه قبلی از اعتبار افتاد و برای ضبط در تاریخ باقی نماند. پس از مرگ یوستینیانوس، قانونهای دیگری که در زمان او تدوین شده بود تحت عنوان نوولای کونستانتینوس (قوانین جدید) منتشر شد. نسخه‌های قبلی به زبان لاتین بود، ولی نسخه جدید به یونانی انتشار یافت، بدین ترتیب نقطه ختامي بر حیات زبان لاتینی به عنوان زبان قانون در امپراطوری بیزانس نهاده شد. همه این مجموعه‌ها روی هم کورپوس یوریس کیوبیلیس (مجموعه قوانین مدنی) نامیده می‌شوند، و متسامحاً با عنوان «قانون نامه یوستینیانوس» از آنها یاد می‌شود.

این قانون نامه، مانند قانون نامه تئودوسیوسی، اعتقادات مسیحیت اصیل آیین را جزو قوانین در می‌آورد. در ابتدای آن از اصل تثلیث طرفداری می‌شد، و نسطوریوس، ائوتوخس، و آپولیناریس مورد لعن و تکفیر قرار می‌گرفتند. این قانون نامه اولویت کلیسای رم را تصدیق می‌کرد و به تمام فرق مسیحی فرمان می‌داد تا به اقتدار آن گردن نهند. اما در فصول بعد سلطه امپراطور را بر کلیسا اعلام می‌داشت: تمام قوانین کلیسایی، مانند قانونهای مدنی، باید از ناحیه سلطنت صادر شوند. در ادامه این قانون نامه مقرراتی برای بطرکان، اسقفان، رؤسای صومعه‌ها، و راهبان وضع شده بود،

و برای کشیشانی که قمار می‌کردند یا به تماشاخانه‌ها یا میدانهای مسابقه می‌رفتند مجازاتهایی ویژه تعیین شده بود. مجازات مانویان یا بدعتگذارانی که توبه خویش شکسته بودند مرگ بود، و مجازات دوناتیان، پیروان مذهب وحدت طبیعت، و سایر بدعتگذاران مصادره اموال، محرومیت از خرید و فروش، محرومیت از ارث بردن یا به میراث گذاردن اموال خود طبق وصیت بود؛ اینان از تصدی مشاغل دولتی محروم بودند، حق اجتماع و گردهمایی نداشتند، و از نظر قانونی نمی‌توانستند مسیحیان ارتدوکس را به اتهام بدهکاری تحت تعقیب قرار دهند. مقررات ملایمتری به اسقفان اجازه می‌داد که از زندانها بازدید کنند و از زندانیان در برابر سوء استفاده از قانون به وسیله عمال دولت حمایت کنند.

این قانون نامه تمایزات جدیدی جایگزین تمایزات طبقاتی پیشین می‌کرد. بردگان آزاد شده دیگر حکم یک طبقه جداگانه را نداشتند و، بلافاصله پس از آزاد شدن، از تمام مزایای مردان آزاد بهره‌مند می‌شدند و حتی می‌توانستند به سناتوری و امپراطوری نیز برسند. مردان آزاد به دو طبقه تقسیم می‌شدند: «هونسثیورس» (افراد شریف و وضع)، و «هومیلیورس» (عوام). سلسله مراتبی که از زمان دیوکلتیانوس در میان «هونسثیورس» تکوین یافته بود توسط این قانون نامه تأیید و تثبیت شد. این سلسله عبارت بود از: پاتریسینها، ایلوسترها، سیکتابیلها، کلاریسیمها، و گلوریوسها؛ در این قانون رویه‌ی عناصر شرقی بسیاری وجود داشت.

در قوانین مربوط به بردگی این قانون نامه نفوذ فلسفه رواقی یا مسیحی مشهود است. مجازات هتک ناموس یک کنیز، مانند تجاوز به عصمت یک زن آزاد، مرگ بود. برده در صورت موافقت موافقت می‌توانست با زنی آزاد ازدواج کند. یوستینیانوس نیز مانند کلیسا آزاد ساختن بردگان را تشویق می‌کرد، اما قانون او به بردگی فروختن طفل نوزادی را که والدینش از فقر مستأصل بودند مجاز می‌دانست. برخی از مواد قانون نامه به سرحداری جنبه قانونی می‌داد و زمینه را برای فئودالیسم مهیا می‌کرد. مرد آزادی که به مدت سی سال قطعه زمینی را کاشته بود موظف بود که با اعقاب خود برای همیشه در آن زمین زیست کند؛ توجیه این ماده قانونی جلوگیری از لم یزرع ماندن اراضی کشاورزی بود. رعیتی که فرار می‌کرد، یا بی‌موافقت اربابش در صنف کشیشان در می‌آمد، نظیر یک برده فراری، می‌توانست مورد ادعای مجدد اربابش قرار گیرد.

وضع زن تا حدی به وسیله این قانون نامه اصلاح شد. تحت قیمومیت بودن مادام العمری او در قرن چهارم از میان رفته بود، و اصل کهنه‌ای که به موجب آن طریق مردان چیزی می‌توانست به کسی ارث

برسد منسوخ شده بود؛ کلیسا، که غالباً از ارثیه زنان بهر مند می‌شد، در این اصلاحات سهم بزرگی داشت. یوستینیانوس کوشید تا به نظریات کلیسا درباره طلاق اعتبار اجرایی بدهد، و طلاق را، جز در صورتی که یکی از طرفین می‌خواست رهبانیت پیشه کند، ممنوع کرد. اما این ممنوعیت با رسوم و قوانین موجود بسیار منافات داشت؛ و عده زیادی از افراد طبقات مختلف اعتراض کردند که این ماده موجب از دیاد موارد زهر خوراندن خواهد شد. امپراطور، در قانونهای بعدی که در این مورد وضع کرد، سخاوتمندانه زمینه‌های متنوعی برای طلاق در نظر گرفت؛ این قانون با چند وقفه تا ۱۴۵۳ در امپراطوری بیزانس متبع بود. کفرهایی که توسط آگوستوس برای تجرد و بچه نیارودن برقرار شده بود در این قانون نامه ملغاً شد. قسطنطین برای زنا مجازات مرگ قابل شده بود، هر چند که ندرتاً این مجازات را به مرحله عمل در می‌آورد؛ یوستینیانوس

مجازات اعدام را در مورد مردان زنکار همچنان حفظ کرد، اما مجازات زنان زانیه را به محکومیت به اعتکاف در دیر تقلیل داد. شوهر در صورتی حق داشت فاسق زن خود را بکشد که پس از فرستادن سه اخطار استشهادی به زن خود، باز او را یا مرد مظنون در خانه خویش یا در میخانه‌ای می‌دید. مجازاتهای سختی نیز برای رابطه جنسی با یک زن بی‌شوهر یا بیوه مقرر شده بود، مگر اینکه آن زن، همخوابه یا فاحشه باشد. مجازات هتک ناموس مرگ و مصادرة اموال بود. و مال ضبط شده به زن مورد تجاوز واگذار می‌شد، یوستینیانوس برای همجنس بازی نه تنها مجازات مرگ تعیین کرد، بلکه غالباً دستور می‌داد مرتکبان را پیش از اعدام شکنجه و مثله کنند و دور شهر بگردانند. در این قانونگذاری افراتی علیه انحرافات جنسی، نفوذ مسیحیتی که از گناهان تمدن دوران شرک به خشم آمده بود و به عکس العمل پیرایشگرانه خشونت آمیز دست می‌زد آشکار بود.

یوستینیانوس در قانون داراییها تغییری قاطع داد. امتیاز کهن خویشان صلبی برای تملك دارایی متوفای بدون وصیت منسوخ گشت؛ و مقرر شد که اموال چنین شخصی به خویشان بطنی مستقیم او - فرزندان، فرزندان دکان، و غیره - داده شود. قانون نامه هبة اموال یا وصیت واگذاری آن برای امور خیریه را تشویق می‌کرد. اموال کلیسا - اعم از منقول و غیر منقول، بهره‌های مالکانه، و رعایا و بردگان - انتقال ناپذیر اعلام شد؛ هیچ فرد یا گروه از روحانیان یا علمانیان حق بخشیدن، فروختن، یا واگذاری وصیتی هیچ يك از متعلقات کلیسا را نداشت. این قانونهای لئوی اول و آنتمیوس، که با قانون نامه تأیید شد، مبنای از دیاد ثروت کلیسا قرار گرفت؛ در حالی که داراییهای دنیوی نسل به نسل متفرق می‌شد، اموال کلیسا در طی نسلها انباشته‌تر می‌گشت. کلیسا کوشید ربا را ممنوع سازد، اما توفیق نیافت. و امپراتوری که از پرداخت دین خود عاجز می‌مانند دستگیر می‌شدند، اما با سپردن ضمانت یا ادای سوگند مبنی بر اینکه در دادگاه حاضر خواهند شد، آزاد می‌شدند.

زندانی کردن هیچ کس امکان نداشت مگر به حکم رئیس دادگاه؛ و زمان بین دستگیری و محاکمه خیلی محدود بود. وکلای دعاوی چندان زیاد بودند که یوستینیانوس برایشان باسیلیکایی ساخت. عظمت این باسیلیکا را از بزرگی کتابخانه‌اش می‌توان حدس زد که ۱۵۰.۰۰۰ کتاب یا طومار داشت. هر محاکمه‌ای می‌بایست در حضور رئیس دادگاهی انجام می‌گرفت که از طرف امپراطور تعیین می‌شد؛ اما، در صورت تمایل طرفین، می‌شد قضیه را به دادگاه اسقفی احاله کرد. در هر محاکمه يك جلد «کتاب مقدس» در برابر قاضی نهاده می‌شد؛ وکلای مدافع موظف بودند به آن سوگند بخورند که منتهای کوشش را در دفاع شرافتمندانه از موکلان خود خواهند کرد و اگر قضیه را غیر شرافتمندانه یافتند، از وکالت استعفا خواهند داد؛ مدعی و مدعی علیه نیز می‌بایست به کتاب مقدس سوگند خورند که در دعاوی خود نیکو می‌ستند. مجازاتها گرچه سخت بود، اما منجز و تخفیف‌ناپذیر نبود؛ قاضی می‌توانست در مورد زنان، صغیران، و مستان تخفیف قابل شود. حبس به عنوان توقیفی برای محاکمه به کار می‌رفت، و کمتر به عنوان مجازات تعیین می‌شد. قانون نامه یوستینیانوس از این لحاظ که قطع عضو را جزو انواع مجازات قرار داده بود از قانونهای هادریانوس و آنتونینوس پیوس عقب مانده‌تر بود. محصلان مالیاتی که در ارقام مالیات تنویر می‌کردند، و کسانی که از آثار مربوط به آیین مذهب وحدت طبیعت رونوشت بر می‌داشتند، ممکن بود به

قطع دست محکوم شوند، و اساس آن این نظریه بود که اندام مرتکب جرم باید به سزای بزه خود برسد. بریدن گلو یا بینی کراراً در قانون نامه مورد بحث مقرر شده است؛ قانون بیزانس بعداً کور کردن

را نیز به آن افزود، مخصوصاً به منظور از قابلیت انداختن وارثان یا آرزومندان سلطنت. مجازات اعدام در مردان آزاد به وسیله سر بریدن، و در مورد بعضی بردگان با مصلوب ساختن انجام می گرفت. جادوگران و فراریان از خدمت نظام زنده زنده سوزانده می شدند. یک شارمند محکوم می توانست به یک دادگاه عالیتر یا به مجلس سنا و بالاخره به امپراطور استیناف دهد.

قانون نامه یوستینیانوس با به صورت یک کل آسانتر می توان ستود تا جزء جزء. وجه تمایز اساسی این قانون نامه نسبت به قانون نامه های پیشین در حمایت جدیتر از اصالت آیین، تاریک اندیشی عمیقتر، و شدت قصاص آن است. از لحاظ یک رومی تربیت شده، زندگی در عصر آنتونینها متمندانتر بود تا در دوره یوستینیانوس. آن امپراطور نمی توانست از مسائل مبتلا به زمان و محیط خویش بگریزد؛ و در بلندپروازی خویش برای وحدت بخشیدن به همه چیز، در کنار عدالت و نوع پروری، ناچار خرافات و بربریت عصر خویش را نیز به قانون در آورد. قانون نامه یوستینیانوس، مانند هر چیز دیگر امپراطوری بیزانس، محافظه کارانه بود و برای تمدنی که به نظر می رسید هرگز نخواهد مرد قیدی بس شدید به شمار می رفت. این قانون بزودی متبع بودن خود را، جز در قلمروی که هر روز کوچکتر می شد، از دست داد. بدعتگذاران ناسیونالیست شرقی، که این قانون نامه عرصه را برایشان تنگ می کرد، بر مسلمانان آغوش گشودند و در لوای قرآن امکان رشد و شکوفایی بیشتری یافتند تا در زیر لوای قانون نامه یوستینیانوس. ایتالیایی تحت حکومت لومباردها، گل تحت حکومت فرانکها، انگلستان تحت حکومت انگلوساکسونها، و اسپانیایی تحت حکومت ویزیگوتها قوانین یوستینیانوس را نادیده گرفتند. مع هذا، این قانون نامه به مدت چندین نسل به جماعات مختلف و متفرقی از مردم نظم و امنیت داد و، در طول مرزها و میان کوچه های چندین ملت، آزادی و مصونیتی بیش از آنچه ملتها امروز از آن برخوردارند فراهم آورد. این قانون نامه تا پایان قانون امپراطوری بیزانس باقی ماند؛ و پنج قرن پس از پایان حیاتش در غرب مجدداً از طرف حقوقدانان بولونیا احیا شد، مورد قبول امپراطوران و پاپها قرار گرفت و به منزله چوب بست نظم، وارد ساختار بسیاری از کشورهای جدید شد.

V - امپراطور متاله

تنها کاری که برای امپراطور باقی مانده بود وحدت بخشیدن به اعتقادات، و تبدیل کلیسا به یک دستگاه همگن برای فرمانروایی بود. احتمالاً زهد یوستینیانوس از روی اخلاص بود و جنبه صرفاً سیاسی نداشت؛ خود او، تا آن حد که تنودورا اجازه می داد، مانند راهبی در کاخ خویش می زیست؛ با روزه و دعا به سر می برد، در کتابهای الاهیات غور و تفحص

آشکار، از قول یک توطئه گر چنین می گوید: «هر کس که حتی اندک جرئتی در خود سراغ داشته باشد مشکل بتواند از قتل یوستینیانوس تن زند. مردی که همواره بدون نگهبان تا دیر وقت شب می نشیند و با اشتیاق تمام، با کشیشان کهنسال، طومارهای مربوط به کتاب مقدس را باز و بررسی می کند نباید ترسی برانگیزد.» تقریباً نخستین استفاده ای که یوستینیانوس از قدرت خود هنگام عهده دار بودن نایب السلطنگی یوستینوس کرد، پایان دادن به شقاق میان کلیساهای شرقی و غربی بود که به واسطه هنوتیکون امپراطور زنون شدت یافته بود. با پذیرفتن نظریه پاپ، یوستینیانوس در ایتالیا در برابر گوتها، و در شرق در برابر پیروان مذهب وحدت طبیعت، از پشتیبانی روحانیان اصیل آیین برخوردار شد.

این فرقه، که با حدت احتجاج می کرد که مسیح فقط دارای یک ماهیت بوده است، در مصر از حیث شماره پیروان چیزی از فرقه کاتولیک کم نداشت. در اسکندریه افراد آن چندان پیشرفت کرده بودند که به نوبه خود به «اصیل آیین» و «بدیل آیین» تقسیم شده بودند؛ این دو گروه در کوچه ها با هم می جنگیدند و زناشان نیز

با افکندن پرتابه‌ها از بام خانه در پیکار آنان شرکت می‌کردند. وقتی که نیروهای مسلح امپراتور اسقف کاتولیکی را در اسقفیه آتاناسیوس مستقر ساختند، جماعت معتقدیان اولین و عیش را با سنگ پاسخ گفتند، اما همه در همان محل به دست سربازان امپراتوری کشته شدند. در حالی که مذهب کاتولیک بر اسقفیه اسکندریه تسلط داشت، ارتداد در روستاها بسط می‌یافت؛ دهقانان اوامر بطرک و فرمانهای امپراتور را نادیده می‌گرفتند، و مصر یک قرن پیش از آمدن اعراب از دست امپراتوری خارج شده بود.

در این مورد نیز، مانند موارد دیگر، تئودورای ثابت قدم بر یوستینیانوس متردد چیره شد. تئودورای با یک شماس رومی به نام ویگیلیوس توطئه‌ای چید تا وی را به مقام پاپی برساند، به این شرط که پس از رسیدن به این مقام، امتیازاتی به پیروان مذهب وحدت طبیعت بدهد. پاپ سیلوریوس توسط بلیزارئوس از مسند خود در رم برکنار شد (۵۳۷) و به جزیره پالماریا تبعید گشت و در آنجا بزودی از فرط بدرفتاری مرد؛ و ویگیلیوس به فرمان امپراتور پاپ شد. امپراتور سرانجام با قبول نظر تئودورای، مبنی بر اینکه مذهب وحدت طبیعت را نمی‌توان بر انداخت، کوشید تا با در نظر گرفتن خواسته‌های پیروان آن در سندی از الاهیات امپراتوری معروف به «سه فصل» آرامشان سازد. ویگیلیوس را به قسطنطنیه احضار کرد و او را واداشت تا آن سند را امضا کند. ویگیلیوس با کراهت به این کار تن داد و بلافاصله پس از آن از طرف روحانیان کاتولیک آفریقا تکفیر شد (۵۵۰)؛ موافقت خود را پس گرفت، و به فرمان امپراتور به صخره‌ای در پروکونسوس تبعید شد؛ بار دیگر موافقت کرد، و رخصت یافت که به رم

بازگردد، اما در بین راه درگذشت (۵۵۵). هرگز هیچ امپراتوری تلاشی اینهمه آشکار برای تسلط بر مقام پاپی به خرج نداده بود. یوستینیانوس مقرر داشت تا یک شورای جامع در قسطنطنیه تشکیل شود (۵۵۳)؛ تقریباً هیچ یک از اسقفان غرب در آن شورا حضور نیافتند؛ شورا پیشنهادی یوستینیانوس را پذیرفت، کلیسای غربی آنها را رد کرد، و کلیساهای شرق و غرب شقاق خود را به مدت یک قرن از سر گرفتند.

سرانجام، مرگ بر تمام مشاجرات فایق آمد. فوت تئودورای در ۵۴۸ سنگین‌ترین ضربه را بر امپراتور وارد آورد و شجاعت، صراحت، و قدرت او را تباه کرد. او در آن زمان شصت و پنج سال داشت و از فرط ریاضت و بر اثر بحرانهای مکرر ضعیف شده بود؛ حکومت را به زیردستان وا گذاشت، استحکامات دفاعی را که برای ساختنشان بس زحمت کشیده بود رها کرد، و خود را به الاهیات مشغول داشت. دهها مصیبت زندگی او را در هفده سال باقیمانده عمرش تباه کرد. وقوع زلزله مخصوصاً در این هفده سال مکرر بود، چندین شهر بر اثر زلزله تقریباً بکلی از صفحه زمین محو شدند، و باز ساختن آنها خزانه را تهی کرد. در ۵۴۲ طاعون آمد، در ۵۵۶ قحطی، و در ۵۵۸، باز هم طاعون. در ۵۵۹ هونهای کوتریگور از دانونب گذشتند و مؤسسا و تراکیا را غارت کردند، هزاران اسیر گرفتند، به ناموس زنان و دوشیزگان و راهبگان تجاوز کردند، نوزادانی را که زنان اسیر ضمن راهپیمایی به دنیا می‌آوردند پیش سگان انداختند، و تا باروهای قسطنطنیه پیش رفتند. امپراتور هراسان به سرداری که وی را چندین بار از خطر رها نهاده بود متوسل شد. بلیزارئوس پیر و ضعیف شده بود، مع هذا زره پوشید، سیصد تن از سربازان قدیمی را که با او در ایتالیا جنگیده بودند گردآورد، چند صد مرد تعلیم نیافته به سربازی گرفت، و برای مقابله با ۷۰۰۰ هون به میدان شتافت. نیروهای خود را با تدبیر و مهارت مخصوص خویش آرایش داد و دوستان تن از بهترین سربازان خود را در جنگل مجاور مخفی ساخت. وقتی که هونها پیش تاختند، این سربازان به جناحین آنها حمله کردند و خود بلیزارئوس در رأس ارتش کوچک خود با آنان جنگید. بربران، پیش از آنکه حتی یک تن رومی بسختی آسیب ببیند، فرار کردند. مردم شهر شکوه داشتند که چرا بلیزارئوس دشمن را تعقیب نکرده و پیشوای هون را اسیر نساخته است. امپراتور حسود به بهتانهای حسادت آمیز علیه سردار خود گوش داد و بر او گمان توطئه برد و فرمان داد تا مردان مسلح خود را مرخص کند. بلیزارئوس در سال ۵۶۵ چشم از جهان فرو بست، و یوستینیانوس نیمی از مایملک او را تصاحب کرد.

امپراتور هشت ماه پس از سردار خود زنده ماند. در آخرین سالهای عمرش دلبستگی او به الاهیات ثمر عجیبی به بار آورد: مدافع ایمان، خود مردی بدعتگذار شده بود. اعلام کرد که جسم مسیح فسادناپذیر

است، و طبیعت انسانی او هرگز معروض احتیاجات و ذلت‌های جسم فانی نبوده است. روحانیان به او
اخطار کردند که اگر در آن کژاندیشی بمیرد، «به آتش

سپرده خواهد شد و در آن تا ابد خواهد سوخت.» وی بی‌آنکه توبه کند، پس از هشتاد و سه سال زندگی و
سی و هشت سال سلطنت، درگذشت (۵۶۵).

مرگ یوستینیانوس نقطه دیگری از تاریخ بود که می‌تون گفت عهد باستان با آن خاتمه یافت. وی یک
امپراطور رومی به تمام معنا بود که به تمام امپراطوری شرق و غرب به یک سان می‌نگریست، می‌کوشید
تا بربرها را از سرزمین خود دور نگاه دارد، و می‌خواست بار دیگر در آن قلمرو وسیع حکومتی منظم و
قوانینی یکنواخت برقرار سازد. وی موفق شد تا حد زیادی به این هدف نایل آید: در دوران حکومت او
افریقا، دالماسی، کرس، ساردنی، سیسیل، و قسمتی از اسپانیا باز پس گرفته شدند؛ ایرانیان از سوریه رانده
شدند، و وسعت امپراطوری دو برابر شد. قانون او، گرچه در مورد بدعت‌گذاری و سوءاخلاق جنسی
وحشیانه بود، به علت وحدت و روشنی و وسعت دامنه، یکی از نقاط اوج در تاریخ قانون به شمار می‌رود.
حکومت او با فساد اداری، مالیات گزاف، عفو، و مجازات هوسبازانه ملوث شده بود؛ اما از سوی دیگر،
بر اثر مساعی یک سازمان دقیق اقتصادی و اداری، پس ممتاز بود؛ و این سازمان شالوده‌ای از نظم به
وجود آورد که گرچه نسبت به آزادی بیگانه بود، اما در دوره‌ای که سایر قسمت‌های اروپا در «عصر
ظلمت» فرو می‌رفتند، در گوشه‌ای از اروپا بنیان تمدن را محکم و پیوسته نگاه داشت. یوستینیانوس نام
خود را در تاریخ صنعت و هنر باقی گذاشت؛ کلیسای سانتا سوفیا نیز از یادگارهای اوست. دوران حکومت
او در نظر معاصران اصیل آیینش لابد چنین می‌نموده است: امپراطوری یک بار دیگر موج فنا را
بازگردانده و تا چندی از مرگ نجات یافته است.

اما متأسفانه این نجات بس کوتاه بود. یوستینیانوس در آغاز سلطنت خزانه را پر یافت، اما به هنگام مرگ
آن را خالی باقی گذاشت؛ قانون‌های ناروادارانه او، و محصلان مالیاتی دزدش، ملت‌ها را به همان سرعت که
به دست ارتش‌های او تسخیر می‌شدند به نارضایتی می‌کشاندند؛ و آن ارتش‌های به تحلیل رفته، متفرق، و
بی‌موجب مانده هم نمی‌توانستند برای مدتی طولانی از سرزمین‌هایی که به بهای ویرانی‌های بسیار تصرف
کرده بودند، دفاع کنند. آفریقا بزودی به بربرها واگذاشته شد؛ سوریه، فلسطین، مصر، آفریقا، و اسپانیا به
چنگ اعراب افتاد؛ و ایتالیا به سلطه لومباردها درآمد؛ طی یک قرن پس از مرگ یوستینیانوس،
امپراطوری روم سرزمین‌هایی بیش از آنچه در زمان او به دست آورده بود از دست داد. نظری مغرورانه
به گذشته ممکن است به ما چنین بنمایاند که چقدر بهتر می‌بود اگر حکومت یوستینیانوس ملیتها و مذاهب
نخواست را به یک اتحادیه فدرال تبدیل می‌کرد، با اوستروگوت‌هایی که بر ایتالیا نسبتاً خوب حکمرانی کرده
بودند روشی دوستانه در پیش می‌گرفت، و واسطه‌ای برای حفظ و انتقال بی‌مضایقه فرهنگ باستانی به
کشورهای جدیدالولاده می‌شد.

ضرورتی ندارد که ما ارزیابی پروکوپیوس را از یوستینیانوس بپذیریم، زیرا خود پروکوپیوس آن را نقض

اخلاص ایمانش برمی‌آورد: جفا‌های مذهبی‌اش از ایقانش منشأ می‌گرفت، جنگ‌هایش از روح رومیش، و
اموال مصادره کردنش از جنگ‌هایش. ما از خشونت‌های او متأثر می‌شویم و عظمت اهداف او را می‌ستاییم.
آخرین افراد نسل رومی در واقع او و بلیزاریوس بودند، نه بونیفاسیوس و آیتیوس.

فصل ششم

تمدن بیزانسی

I - کار و ثروت

اقتصاد بیزانسی مخلوط متجددانه‌ای بود از سرمایه‌گذاری‌های خصوصی، کارگردانی دولتی، و صنایع ملی شده. مالکیت دهقانی در زمان یوستینیانوس هنوز وجه غالب اقتصاد کشاورزی بود، اما املاک وسعت می‌گرفت و بسیاری از دهقانان به علت خشکسالی با سیل، رقابت یا عدم کفایت، مالیات سنگین یا جنگ تدریجاً به تابعیت زمینداران بزرگ درمی‌آمدند. منابع معدنی در تملک دولت بود، ولی استخراج مواد بیشتر از طرف سازمان‌های خصوصی انجام می‌گرفت که معادن را از دولت اجاره کرده بودند. معادن یونان تهی شده بود، اما معادن قدیم و جدید ترکیا، پونتوس، و بالکان مورد بهره‌برداری بود. بیشتر کارگران صنعتی «آزاد» بودند - یعنی تنها اجبارشان به کار اگر اهلشان از گرسنگی کشیدن بود. بردگی مستقیم در خارج از حیطه بیگاری خانگی و صنعت نساجی نقش بسیار ناچیزی ایفا می‌کرد؛ اما در سوریه، و شاید در مصر و شمال آفریقا، کار اجباری برای نگاهداری ترعه‌های اصلی آبیاری از طرف دولت معمول بود. دولت غالب کالاهای مورد احتیاج ارتش، ادارات کشوری، و دربار را در کارخانه‌های خود می‌ساخت.

در حدود سال ۵۵۲، برخی از راهبان نسطوری آسیای مرکزی یوستینیانوس را به پیشنهاد خود مبنی بر تدارک یک منبع مستقل ابریشم علاقه‌مند ساختند. اگر به خاطر آوریم که یونان و روم به خاطر تسلط بر راه‌های بازرگانی چین و هند چه جنگ‌های بسیاری با ایران کردند، و نام «راه ابریشم» را که به معابر شمالی منتهی به خاور دور شده بود در نظر آوریم، و همچنین به نام سریکا (سرزمین ابریشم) که رومیان به چین داده بودند، و نام سریندیا که به منطقه بین چین و هند داده شده بود؛ توجه کنیم، خواهیم فهمید که چرا یوستینیانوس مشتاقانه پیشنهاد مزبور را پذیرفت. آن راهبان به آسیای مرکزی بازگشتند و

شاید هم چند نهال توت، با خود آوردند. یک صنعت ابریشم‌سازی کوچک در یونان وجود داشت، اما به کرم ابریشم وحشی متکی بود که از برگ بلوط، زبان گنجشک، یا سرو تغذیه می‌کرد. در این دوران تولید ابریشم، مخصوصاً در سوریه و یونان، به صنعت مهمی تبدیل شد؛ این صنعت در پلپونز چنان توسعه یافت که موجب شد نام جدید مورئا - یعنی سرزمین درخت توت (موروس آلبا) - به آن شبه جزیره داده شود.

در قسطنطنیه بافتن برخی پارچه‌های ابریشمین و ساختن رنگ‌های ارغوانی در انحصار دولت بود و در کارگاه‌هایی که در کاخ امپراطوری یا نزدیک آن واقع شده بودند انجام می‌گرفت. استفاده از پارچه‌های ابریشمین و رنگین فقط برای کارمندان عالیرتبه دولت مجاز بود، و گرانبهاترین آنها خاص اعضای خانواده سلطنتی بود. وقتی که صنعتگران خصوصی به طور مخفی و قاچاقی پارچه‌های مشابهی تولید کردند و به اشخاص عادی فروختند، یوستینیانوس این «بازار سیاه» را با رفع بسیاری از محدودیت‌های استعمال پارچه‌های ابریشمین و رنگی تجملی از میان برد؛ سیل پارچه‌های دولتی را به قیمتی که رقابت با آن برای تولیدکننده‌های خصوصی ممکن نبود به دکان‌ها سرازیر کرد؛ و وقتی رقابت خاتمه یافت. دولت قیمت‌ها را بالا برد. یوستینیانوس با پیروی از رویه دیوکلتيانوس کوشید تا نظارت دولت را بر تمام قیمت‌ها و دستمزدها برقرار کند. پس از طاعون سال ۵۴۲ از شماره کارگران کاسته شد، دستمزدها بالا رفت، و قیمت‌ها اوج گرفت. یوستینیانوس، مانند پارلمان انگلستان در ۱۳۵۱ پس از طاعون ۱۳۴۸، سعی کرد تا با صدور فرمانی درباره قیمت‌ها و دستمزدها کارفرمایان و مصرف‌کنندگان را یاری کند:

چنین خبر یافته‌ایم که پس از وقوع بلای آسمانی اخیر، صنعتگران، کشاورزان، و ملوانان بغایت حرص می‌ورزند و قیمت‌ها و دستمزدهایی را می‌طلبند که دو یا سه برابر سابق است. ... ما همه این افراد را از درخواست دستمزد یا قیمتی بیش از سابق نهی می‌کنیم. همچنین پیمانکاران ساختمانی، کشاورزی، و سایر کارها را از پرداخت مزدی بیشتر از میزان معمول سابق ممنوع می‌داریم.

ما درباره تأثیر این فرمان اطلاعی نداریم.

از زمان قسطنطین تا دوران پایانی سلطنت یوستینیانوس تجارت داخلی و خارجی در امپراطوری بیزانس رونق داشت. راهها و پلهای رومی دائماً تعمیر می‌شد، و شهوت خلاق سودجویی باعث ایجاد ناوگانی بازرگانی شد که پایتخت را با دهها بندر در شرق و غرب مربوط می‌ساخت. از قرن پنجم تا پانزدهم، قسطنطنیه به عنوان بزرگترین بازار و مرکز کشتیرانی جهان باقی ماند. اسکندریه، که این تفوق را از قرن سوم ق م حفظ کرده بود، اکنون از حیث تجارت پایینتر از انطاکیه بود. سوریه به نیروی تجارت و صنعت ترقی کرد؛ سوریه میان ایران و قسطنطنیه، و قسطنطنیه و مصر واقع بود؛ بازرگانانش جسور و مدبر

با آنان رقابت کنند. گسترش آنان در سراسر امپراطوری عاملی بود در شرقی ساختن آداب و هنرها، که مشخص امپراطوری بیزانس بود.

چون راه بازرگانی قدیم سوریه به آسیای مرکزی از ایران مخاصم می‌گشت، یوستینیانوس کوشید تا با برقراری روابط حسنه با حمیریهای جنوب باختری عربستان و پادشاهان حبشه، که بر دروازه‌های جنوبی دریای سرخ تسلط داشتند، راه تجاری جدیدی بیابد. سفینه‌های بازرگانی بیزانسی از این تنگه‌ها و اقیانوس هند به جانب بنادر هندوستان ره می‌سپردند؛ اما تسلط ایران بر آن بندها همان قدر هزینه‌های اضافی بر این تجارت تحمیل می‌کرد که عبور از راههای قدیم. یوستینیانوس چون از این راه هم خبری ندید، تأسیس بندرهایی را در ساحل دریای سیاه تشویق کرد، کالاهای بازرگانی از این بندها به کولخیس، و از آنجا با کاروان به سغد می‌رفت، و در آنجا بازرگانان چینی و اروپایی می‌توانستند بدون مداخله و بازرسی ایران معاملات خود را انجام دهند. آمد و شد رو به افزایش در این راه شمالی، سریندیا را به ذروة ثروت و هنر قرون وسطایی آن رساند. در همین ضمن، تجارت یونان بازارهای سابق خود را در غرب همچنان در دست داشت.

این اقتصاد فعال بر پول رایج امپراطوری متکی بود، که استحکامش باعث پذیرفته شدن آن در سراسر جهان می‌شد. قسطنطنین سکه جدیدی ضرب کرده بود تا جای اورئوس قیصر را بگیرد؛ این سولیدوس یا «بزان» حاوی ۴٫۵۵ گرم طلا بود و به حساب پول ایالات متحده در سال ۱۹۴۶ برابر ۵٫۸۳ دلار ارزش داشت. تنزل سولیدوس از حیث فلز و ارزش اقتصادی به سکه بی‌ارزش «سو» مبین بالا رفتن قیمت‌ها و کاسته شدن از قیمت پول در طول تاریخ است، و نشان می‌دهد که صرفه‌جویی فضیلتی است که مانند سایر فضایل باید با حس تمیز و تشخیص اعمال شود. اینک بانکداری بسیار پیشرفته بود. شکوفایی اقتصادی امپراطوری بیزانس را در آغاز سلطنت یوستینیانوس می‌توان از نرخ بهره‌ای که وی تثبیت کرد دریافت: چهار درصد بر وام به دهقانان، شش درصد بر وامهای خصوصی با وثیقه، هشت درصد بر وامهای بازرگانی، و دوازده درصد بر سرمایه‌گذاری دریایی. در آن زمان در هیچ جای دیگر از جهان نرخ بهره به آن اندازه نازل نبود.

اشرافیت سناتوری از طریق مالکیت زمین، و بازرگانان بزرگ از راه مضاربانت دامن‌دار، که در آن سود متناسب با مخاطره بود، از چنان ثروت و زندگی متجمعی برخوردار شدند که پیش از آن فقط نصیب معدودی از مردم در رم شده بود. اشراف امپراطوری شرق ذوق و سلیقه‌ای برتر از سلیقه اعیان روم در زمان سیسرون و یوونالیس داشتند؛ آنان خود را با بلعیدن غذاهای کمیاب خفه نمی‌کردند، طلاق در میانشان کمتر بود، و در خدمتگزاری به کشور وفاداری و کوشش قابل ملاحظه‌ای ابراز می‌داشتند. اشراف این طبقه بیشتر در پوشیدن جامه‌های مزین، ردهایی که دوره خردار و رنگهای خیره‌کننده داشت، و قبا‌های ابریشمی که رنگرزی

آن گران تمام شده بود و رشته‌هایی از طلا در بافت آن به کار رفته بود و با منظره‌هایی از طبیعت یا وقایع تاریخی تزیین شده بود صورت می‌گرفت. برخی از آنان «نقوش دیواری متحرک» بودند؛ بر جامه‌های یک سناتور تمام داستان زندگی مسیح منقوش بود. در زیر این قشر زرین اجتماع اینها قرار داشتند: طبقه

متوسط که زیر بار مالیات می‌فرسود، کارمندان دولت که لنگ لنگان قدمی بر می‌داشتند، مجموعه مختلطی از راهبان مزاحم، و توده در همی از طبقات پایین که از گرانی قیمت‌ها رنج می‌بردند و به مزدی ناچیز خوشدل بودند.

اخلاقیات جنسی و معاملاتی تمدن بیزانسی با اخلاقیات تمدنهایی که در مرحله مشابهی از رشد اقتصادی بودند تفاوت چندانی نداشت. یوحنا زرين دهن رقص را به عنوان يك تفریح هیجان انگیز محکوم کرده بود، اما مردم قسطنطنیه همچنان می‌رقصیدند. کلیسا از تعمید دادن هنرپیشگان ابا می‌کرد، ولی پانتومیمهای هوس انگیز همچنان بر صحنه‌های نمایش بیزانس اجرا می‌شد؛ در هر حال مردم می‌بایست از کسالت تگگانی و یکنواختی زندگی بیرون آیند. تاریخ محرمانه اثر پروکوپس، که هرگز قابل اعتماد نیست، می‌گوید که در زمان او «تقریباً همه زنان فاسد بودند.» مطالعات و تحقیقات زیادی درباره داروهای ضد آبستنی انجام می‌گرفت؛ اوریباسیوس، پزشک برجسته قرن چهارم، در مجموعه طبی خود فصلی را به این داروها اختصاص داده است؛ يك نویسنده پزشکی دیگر به نام آیتوس، در قرن ششم، استعمال سرکه یا آب نمک، یا خودداری از مجامعت در آغاز و پایان دوره قاعدگی، را توصیه کرده بود. یوستینیانوس و تئودورا کوشیدند تا با تبعید دلاله‌ها و روسپیخانه‌دارها از قسطنطنیه فحشا را کاهش دهند، اما حاصل کار گذرا و موقتی بود. به طور کلی مقام زن بلند بود؛ تا آن زمان هیچ گاه زنان از حیث قانون و عرف تا آن اندازه آزاد یا مؤثر در حکومت نبودند.

II - علم و فلسفه : ۵۶۵-۳۶۴

در این جامعه ظاهراً مذهبی، سرنوشت آموزش و پرورش، دانش، ادبیات، علم، و فلسفه چه بود؟

تعلیمات ابتدایی هنوز به دست معلمان خصوصی بود، که بر حسب تعداد دانش آموز و ترم تحصیلی از اولیای اطفال کارمزد می‌گرفتند. تعلیمات عالی، تا زمان تئودوسیوس دوم، هم توسط مدرسان مستقل و هم توسط استادانی که حقوق خود را از شهرداری یا دولت دریافت می‌داشتند انجام می‌گرفت. لیانیوس شکوه می‌کرد که مواجب استادان به قدری کم است که آنان از فرط گرسنگی آرزوی رفتن نزد نانوا را دارند، اما از ترس اینکه مبادا او طلب خود را مطالبه کند، از این کار

را می‌شنویم که ۶۰۰.۰۰۰ سستر (۳۰.۰۰۰ دلار؟) در سال دریافت می‌داشتند؛ در این رشته نیز مانند رشته‌های دیگر بهترینها و بدترینها درآمدی کلان داشتند، و درآمد بقیه اندک بود. برای اشاعه شرک، یولیانیوس مقرر داشت که معلمان دانشگاه نخست از طرف دولت آزمایش شوند و سپس به مشاغل خود منصوب گردند. تئودوسیوس دوم، به عللی مخالف دلایل یولیانیوس، تعلیم دادن بدون پروانه دولتی را جرم شمرد، این پروانه‌ها بزودی محدود به کسانی شد که خود را با اصالت آیین وفق می‌دادند.

دانشگاههای بزرگ شرق در اسکندریه، آتن، قسطنطنیه، و انطاکیه قرار داشت، و تخصص هر يك بترتیب در طب، فلسفه، ادبیات، و علم بلاغت بود. اوریباسیوس پرگامومی (حد ۳۲۵-۴۰۳) پزشک یولیانیوس، يك دایرةالمعارف طبی شامل هفتاد «کتاب» تدوین کرد. آیتوس، آمیدایی، پزشک درباری دوران سلطنت یوستینیانوس، اثری مشابه آن دایرةالمعارف پدیدآورد که شامل برگزیده‌ترین تحلیلهای دوران باستان درباره بیماریهای چشم، گوش، بینی، دهان، و دندان بود؛ فصلهای جالبی درباره گواتر و هاری داشت؛ و همچنین شیوه‌های مختلف جراحی، از لوزتین گرفته تا بواسیر، را توضیح می‌داد. اسکندر ترالسی در میان این نویسندگان کتابهای پزشکی از همه مبتکرتر بود؛ وی انگلهای مختلف روده را نام برد، اختلالات دستگاه گوارش را دقیقاً وصف کرد، و با دقت بی‌سابقه‌ای تشخیص و معالجه امراض ریوی را شرح داد. کتاب درسی او درباره آسیب شناسی و معالجه امراض داخلی به زبانهای سریانی، عربی، عبری، و لاتینی ترجمه شد، و در عالم مسیحیت نفوذی یافت که فقط از آن بقراط، جالینوس، و سورانوس کمتر بود. به گفته آوگوستینوس، تشریح انسان زنده در قرن پنجم معمول بود.

خرافات هر روزه وارد قلمرو طب می‌شد. بسیاری از پزشکان طالع بینی را قبول داشتند، و برخی از آنان بر حسب چگونگی وضع کواکب معالجات مختلفی تجویز می‌کردند. مثلاً آیتئوس برای جلوگیری از آبستنی توصیه کرده بود که زن باید دندان طفلی را نزدیک مقعد خود آویزان کند؛ و مارکوس، در رساله خود به نام درباره طب (۳۹۵)، با تأکید در افاقه همراه داشتن پای خرگوش بر تکنیک جدید پیشی گرفت. وضع قاطرها بهتر از انسانها بود، علمیت‌ترین اثر آن زمان کتابی بود از فلاویوس وگتیوس (۳۸۳-۴۵۰) به نام دستور فن دامپزشکی؛ این کتاب تقریباً مؤسس علم دامپزشکی بود و تا دوران رنسانس جزو آثار معتبر به شمار می‌رفت.

شیمی و کیمیاگری به موازات هم پیش می‌رفتند، و اسکندریه مرکز آن بود. کیمیاگران اغلب محققانی بی‌ریا بودند؛ بیش از دیگر دانشمندان کهن در اعمال روشهای تجربی دقت می‌کردند. در نتیجه همین دقت بود که شیمی فلزات و آلیاژها را پیش بردند، و ما نمی‌توانیم به یقین بگوییم که آینده صحت اهداف آنان را توجیه نخواهد کرد. ستاره‌شناسی نیز مبنایی شریف داشت؛ تقریباً نزد همه کس مسلم بود که ستارگان و خورشید و ماه بر وقایع زمینی اثر دارند. اما مزوران بر این بنیانها

خود را بنا کردند. فال تولد در شهرهای قرون وسطایی حتی از نیویورک و پاریس امروزی هم متداولتر بود. قدیس آگوستینوس از دو دوست خود سخن می‌گوید که هنگام تولد حیوانات خانگی خود وضع منظومه‌های فلکی را به دقت بررسی می‌کردند. بسیاری از موهومات ستاره‌شناسی و کیمیاگری اعراب قسمتی از میراث یونانی اسلام است.

جالبترین شخصیت علمی آن عصر هیپاتیایا ریاضیدان و فیلسوف مشرک است. پدرش تنون آخرین مردی است که نامش در موزة اسکندریه به عنوان استاد ضبط شده است؛ او تفسیری بر بزرگترین تألیف ریاضی بطلمیوس، آرایش ریاضی یا المجسطی، نوشت و شرکت دختر خود را در آن کار اذعان کرد. سuidas می‌گوید که هیپاتیایا تفسیراتی بر آثار دیوفانتوس، قانون هیئت بطلمیوس، و قطوع مخروطی آپولونیوس پرگایی نوشت. هیچ یک از آثار او اکنون باقی نمانده است. وی از ریاضیات به فلسفه پرداخت، دستگاه فلسفی خود را بر اساس نظریات افلاطون و فلوطین قرار داد، و (به گفته سوکراتس، مورخ مسیحی) «از فیلسوفان زمان خود بسیار پیش افتاد». پس از انتصاب به کرسی فلسفه در موزة اسکندریه، عده زیادی از دانش پژوهان را از نقاط مختلف و دور دست به محضر خود جلب کرد. برخی از دانشجویان عاشق او شدند، اما او ظاهراً هرگز ازدواج نکرد. سuidas می‌خواهد ما باور کنیم که هیپاتیایا ازدواج کرد، اما با این حال دوشیزه ماند. سuidas داستان دیگری نیز می‌گوید که شاید ساخته و پرداخته دشمنان هیپاتیایا باشد؛ طبق این روایت، وقتی جوانی با سماجت خود مزاحم او شد، او بیتابانه پیراهن خود را بالا زد و گفت: «آنچه تو به آن عشق می‌ورزی این نماد نسل ناپاک است، نه یک چیز زیبا.» او چندان دلبسته فلسفه بود که در کوچه و بازار می‌ایستاد تا پاسخ کسانی را که مشکلات فلسفه افلاطون و ارسطو را از او می‌پرسیدند بدهد. سوکراتس می‌گوید: «خویشترنداری و سهولت رفتار او، که از تہذب و تربیت ذهنیش ناشی می‌شد، چنان بود که کراراً در برابر بزرگان شهر حاضر می‌شد، بی‌آنکه آن حالت منزله و مجللی را که به آن شهره بود و بر اثر آن احترام و ستایش همگان را به خود جلب کرده بود در محضر مردان از دست بدهد.»

اما این ستایش در حقیقت همگانی نبود. مسیحیان اسکندریه قاعداً به وی چپ می‌نگریستند، زیرا او نه تنها بی‌ایمانی فریبده بود، بلکه با اورستس، شحنة مشرک شهر، نیز دوستی صمیمانه‌ای داشت. وقتی سیریل، اسقف اعظم اسکندریه، پیروان راهب خود را برای طرد یهودیان از اسکندریه فرستاد، اورستس گزارش بیطرفانه‌ای از واقعه برای تئودوسیوس دوم ارسال داشت. برخی از راهبان بر آن شحنة سنگ باریدند، و او سردهسته آشوبگران را دستگیر کرد و چندان شکنجه داد تا مرد (۴۱۵). حامیان سیریل هیپاتیایا را متهم کردند که محرک اصلی اورستس بوده است؛ می‌گفتند تنها مانع آشتی میان شحنة و بطرک او بوده است. یک روز گروهی از متعصبان، به رهبری یکی از کارمندان جزء دستگاه سیریل، هیپاتیایا را از ارباهش به زیر

آوردند، به کلیسایش کشاندند، جامه از تنش در آوردند، تا حد مرگ با آجر زدندش، جسدش را تکه تکه پاره کردند، و پاره‌های تنش را با شادی وحشیانه‌ای سوزاندند (۴۱۵). سوکراتس می‌گوید: «عملی چنین غیر انسانی بزرگترین ننگ را نه تنها بر سیریل، بلکه بر تمامی کلیسای اسکندریه وارد آورد.» مع‌هذا، هیچ کس مجازات نشد؛ امپراطور تئودوسیوس دوم فقط آزادی حضور راهبان در محله‌های عمومی را محدود کرد (سپتامبر ۴۱۶) و مشرکان را از احراز مشاغل دولتی محروم ساخت (دسامبر ۴۱۶). پیروزی سیریل کامل بود.

استادان مشرک فلسفه، پس از مرگ هیپاتیا، امنیت خود را در هجرت به آتن یافتند؛ در آتن تعلیمات غیر مسیحی نسبتاً آزاد بود و صدمه و آزاری در پی نداشت. زندگی دانشجویی در آنجا هنوز قرین نشاط و رونق بود، و دانشجویان از بسیاری از امکانات تسلی بخش تحصیلات عالی - تشکیل انجمنهای برادری، پوشیدن لباسهای مشخص، جنجال آفرینی، و ترتیب دادن برنامه‌های تفریحی - برخوردار بودند. مکتبهای رواقی و اپیکوری از میان رفته بود، اما فلسفه افلاطون تحت رهبری تمیستیوس، پریسکوس، و پروکلس دوران انحطاط درخشانی را می‌گذراند. تمیستیوس (مط ۳۸۰)، با تفسیرات خود بر آثار ارسطو، در این رشد و سایر متفکران قرون وسطی نفوذ یافت. پریسکوس مدتی دوست و مشاور یولیانس بود؛ وی از طرف والنس و والنتینیانوس اول، به اتهام اینکه با جادوگری موجب تب کردن آن دو شده است، دستگیر شد؛ پس از استخلاص به آتن بازگشت و تا هنگام مرگش در نود سالگی (۳۹۵) در همانجا به تعلیم فلسفه پرداخت. پروکلس (۴۱۰-۴۸۵)، مانند یک افلاطونی حقیقی، از طریق ریاضیات به فلسفه پرداخت. وی، با بردباری و حوصله دانشورانه، تمام عقاید فلسفه یونانی را در یک منظومه گرد آورد و به آن ظاهری علمی داد. اما به خوی رازورانه نوافلاطونی نیز توجه داشت؛ فکر می‌کرد که با روزه گرفتن و تطهیر روح می‌توان با موجودات فوق طبیعی دمساز شد. وقتی که یوستینیانوس مدرسه‌های آتن را در سال ۵۲۹ بست، این مدارس نیروی حیاتی خود را از دست داده بودند. کار آنها منحصر به تکرار و تکرار نظریه‌های استادان کهن شده بود؛ در زیر بار عظمت میراث خود خرد و مختنق شده بودند؛ تنها انحراف آنها از آن میراث گرایش به نوعی رازوری بود که از حال و هوای غیر ارتدوکسی مسیحیت به عاریه گرفته بودند. یوستینیانوس مدارس معلمان فن بلاغت و نیز فیلسوفان را بست، اموال آنان را مصادره کرد، و مشرکان را از تعلیم باز داشت. فلسفه یونان، پس از یازده قرن تاریخ، به انتها رسیده بود.

عبور از فلسفه به دین، از افلاطون به مسیح، در چند نوشته عجیب یونانی کاملاً پیداست. متفکران قرون وسطی به طرز متیقن همه این نوشته‌ها را به دیونوسیوس آریوگوسی - یکی از آنتیان که تعلیمات بولس را پذیرفته بود - نسبت می‌دادند. این نوشته‌ها عمدتاً چهار فقره‌اند: «در سلسله مراتب آسمانی»، «در سلسله مراتب کلیسایی»، «در اسمای الاهی»، و «در الاهیات رازورانه».

ما نمی‌دانیم این کتابها چه وقت و کجا و به وسیله چه کس نوشته شده‌اند؛ مخفیانه نشان می‌دهد که بین قرن چهارم و ششم به وجود آمده‌اند؛ و تنها می‌دانیم که کمتر کتابی تا این اندازه بر الاهیات مسیحی تأثیر گذاشته است. یوهانس سکوتوس اریوگنا (جان اریجینا) یکی از آنها را ترجمه کرد و مطالبش را در بست پذیرفت؛ آلبرتوس ماگنوس (کبیر) و توماس آکویناس آنها را گرامی شمردند؛ صدها رازور مسیحی - و نیز یهودی و مسلمان - از مواد آنها مایه گرفتند؛ و هنر و الاهیات رایج قرون وسطی آنها را به منزله راهنمایی خطاناپذیر در مورد موجودات و مراتب آسمانی پذیرفت. منظور کلی آنها توأم ساختن مشرب نوافلاطونی با جهانشناسی مسیحی بود. خدا، گرچه به نحو لایدرکی خارج از دایره محسوسات است، در همه چیز نهفته است و سرچشمه و مایه زندگی آنهاست. میان خدا و انسان سه دسته سه تایی از موجودات فوق طبیعی قرار دارد: سرافیم، کروبیان، و اورنگها؛ سلطه‌ها، نبردها، و قدرتها؛ و سلطنتها، ملائک مقرب، و ملائک (خواننده به یاد آورد که دانته چگونه این نه گروه را بر گرد تخت خداوند گردآورده، و میلتن چه سان برخی از اسمای آنها را در یک بیت پرطنین وارد کرده است). در این کتابها، خلقت از طریق فیضان صورت می‌گیرد: همه چیز از خدا به این سلسله ملکوتی واسطه جریان پیدا می‌کند؛ و آنگاه این نه سلسله آسمانی، با جریانی معکوس، انسان و تمام مخلوقات را به سوی خدا باز می‌گردانند.

III - ادبیات : ۳۶۴-۵۶۵

در سال ۴۲۵ تثودوسیوس دوم، با نایب السلطنه‌هایش، تعلیمات عالی را در قسطنطنیه تجدید سازمان دادند و رسماً دانشگاهی با سنی و یک معلم تأسیس کردند: یک تن برای فلسفه، دو تن برای حقوق، بیست و هشت تن برای دستور زبان و فن بلاغت لاتینی و یونانی. این دو ماده اخیر شامل ادبیات هر دو زبان بود، و شماره زیاد معلمانی که برای تعلیم آن استخدام شده بودند مبین دل‌بستگی فوق‌العاده به ادبیات است. یکی از این استادان، پریسکیانوس، در حدود سال ۵۲۶ کتاب بزرگی در «گرامر» لاتینی و یونانی تألیف کرد که یکی از مشهورترین کتابهای درسی قرون وسطی شد. کلیسای شرقی ظاهراً در آن زمان ایرادی به استنساخ از کتابهای کلاسیک مذهب شرک نگرفت؛ چند تن از قديسان اعتراض کردند، اما مکتب قسطنطنیه تا پایان امپراطوری بیزانس، با وفاداری کامل، شاهکارهای باستانی را از طریق استنساخ منتقل می‌کرد، و با وجود بالا رفتن قیمت پارشمن انتشار کتاب هنوز فراوان بود. در حدود سال ۴۵۰، شخصی مجهول الاصل به نام موسایوس شعر معروف خود تحت عنوان «هرو و لئاندر» را ساخت. در این منظومه، وی شرح می‌دهد که چگونه لئاندر، با گذشتن از هلسپونت به وسیله شنا، برای رسیدن به معشوقه خود هرو بر بایرن پیشی گرفت، چگونه بر اثر این کوشش غرق شد، و چگونه چون هرو جسد او را در پای برج خود افکنده یافت،

از فراز صخره‌ای بلند و راست با سر در آب جست
تا مرگ را در کنار عشق مرده خود در میان امواج بجوید.

این اصل‌مندان مسیحی دربار بیزانس بودند که برای تکمیل «گلچین ادبیات یونانی» ابیات عاشقانه‌ای به سبک و سیاق منظومه‌های کهن سرودند و خدایان مشرک را برای موضوع خود انتخاب کردند. اینجا قطعه‌ای از اشعار آگاتاناس (حد ۵۵۰) را نقل می‌کنیم که سرود دلیزیری است و شاید بن جانسن را در پدید آوردن شاهکار یاری کرده باشد:

شراب دوست نمی‌دارم، اما اگر تو مرد غمگینی را

شاد توانی ساخت، نخستین جرعه را آهسته بنوش،

آنگاه اگر جام را به من دهی، می‌ستانم.

و چون لب تو بر لب آن خورده است، به خاطر تو می‌نوشم،

اندوه از روان می‌زدایم، و دیگر سختی و تروشروی نمی‌کنم،

و از آن پیاله لذتبخش نمی‌گریزم.

زیرا بوسه ترا به من منتقل می‌سازد،

و راز سروری را که از تو گرفته است به من می‌گوید.

مهمترین آثار ادبی این عصر از طرف مورخان به وجود آمد. ائوناپیوس ساردیسی یک مجلد «تاریخ جهان» از سال ۲۷۰ تا ۴۰۰ تألیف کرد که اکنون از میان رفته است؛ قهرمان این تاریخ یوستینیانوس است، و در آن بیست و سه تذکره نامعتبر و پراکنده نیز از سوفسطاییان متأخر و نوافلاطونیان آمده است. سوکراتس، که از مسیحیان اصیل آیین قسطنطنیه بود، کتابی نوشت به نام «تاریخ کلیسا» که از ۳۰۹

تا ۴۳۹ را در بر می‌گرفت؛ این تاریخ، چنانکه از داستانی که در مورد هیپاتیا از این کتاب نقل کردیم مشاهده می‌شود، نسبتاً دقیق و به طور کلی بی‌غرضانه است؛ اما این سوکراتس نوشته خود را با خرافات، افسانه‌ها، و معجزات آکنده است و چندان زیاد از خود سخن می‌راند که گویی برایش مشکل بوده است بین خود و جهان فراقی گذارد. وی کتاب خود را با احتجاج عجیبی برای آشتی میان فرقه‌ها ختم می‌کند؛ فکر می‌کند که اگر صالح برقرار شود، مورخان چیزی برای نوشتن نخواهند داشت، و آن جماعت «سانحه سرا» فعالیت خود را قطع خواهند کرد. «سوزومن نیز یک «تاریخ کلیسا» نوشت که قسمت اعظم آن را از کتاب سوکراتس گرفته بود. سوزومن یک فلسطینی تازه مسیحی شده بود و، مانند مقتدای خود، وکیل دعاوی بود و در پایتخت می‌زیست؛ از کتاب او نیز چنین پیداست که تحصیل حقوق باعث نمی‌شده است در اعتقاد به خرافات سستی پدید آید. سیموس قسطنطنیه‌ای در حدود سال ۴۷۵ کتاب «تاریخ امپراطوری روم» را تألیف کرد؛ وی مشرک بود، اما در زودباوری و یاوه باقی دست کمی از رقبای مسیحی خود نداشت. حوالی سال ۵۲۵ دیونوسیوس اکسیگوئوس (نویس کوتاه) طریقه جدیدی برای تاریخگذاری وقایع، از سال فرضی تولد مسیح، پیشنهاد کرد. این پیشنهاد تا قرن دهم مقبول کلیسای لاتینی واقع نشد، و بیزانسیها تا پایان امپراطوری همچنان سالهای تاریخ خود را از بدو آفرینش جهان حساب می‌کردند. اگر بدانیم که جوانان تمدن ما چه چیزهایی می‌دانستند که امروز نمی‌دانیم، از خود مأیوس خواهیم شد.

به تحصیل حقوق پرداخت، به قسطنطنیه آمد، و به سمت منشی و مشاور حقوقی بلزاریوس منصوب شد. در نبردهای سوریه، افریقا، و ایتالیا با آن سردار همراه بود، و با او به پایتخت بازگشت. در سال ۵۵۰ کتابهای جنگها را منتشر کرد. چون بیش از هر کس به فضایل بلزاریوس و خست یوستینیانوس واقف بود، آن سردار را قهرمان کتابهای خود ساخت و امپراطور را تحت الشعاع او قرار داد. آن کتاب با استقبال مردم و سکوت امپراطور مواجه شد. پروکوپيوس حال کتاب تاریخ محرمانه را نوشت، اما آن را چنان با موفقیت از انتشار حفظ کرد که در سال ۵۵۴ از طرف یوستینیانوس مأمور شد شرحی درباره عمارات ساخته شده در دوران سلطنت او بنویسد. پروکوپيوس کتاب ساختمانها را در سال ۵۶۰ تدوین کرد، و در آن چندان امپراطور را ستود که ممکن بود خود یوستینیانوس کار وی را به عدم اخلاص یا تمسخر تعبیر کند. تاریخ محرمانه تا پس از مرگ یوستینیانوس و شاید هم خود پروکوپيوس به جهان عرضه نشد. این کتاب، مثل همه غیبتهایی که ما از در و همسایه می‌کنیم، شیرین و خواندنی است؛ اما در حمله‌های او بر اشخاصی که دیگر نمی‌توانند از خود دفاع کنند جنبه نامطبوعی وجود دارد. مورخی که قلم خود را برای اثبات نظریه‌ای می‌پیچاند مطمئناً می‌تواند حقایق را نیز خلاف واقع جلوه دهد.

پروکوپيوس گاه در موضوعاتی که خارج از دایره تجربه و مشهودات خودش بود به خطا می‌رفت؛ گاه از رسم و فلسفه هرودوت پیروی می‌کرد و گاه به نطقها و درازگوییهای توسیدید تاسی می‌جست؛ در خرافه‌پرستی عصر خود سهیم بود، و با قلمفرسایی درباره بدشگونیها، خوش شگونیها، معجزه‌ها، و رؤیاهای مطالبش را از جلوه و جلا می‌انداخت؛ اما هر جا که از مشاهدات خود چیز می‌نوشت، شرحش بسیار معتبر بود؛ در فن نوشتن استاد بود؛ ربط و ترتیب مطالب او منطقی است، شرحش جذاب است. یونانیان روشن و صریح است، و تقریباً از خلوصی کلاسیک برخوردار است.

آیا او مسیحی بود؟ از نظر ظاهر بلی؛ مع هذا، در او انعکاسی از مذهب شرک کسانی وجود دارد که الگوی او در تاریخنویسی بودند، و نوشته‌اش رنگی از جبری گرایي رواقی و شکاکیت افلاطونیان دارد. درباره بخت چنین داد سخن می‌دهد:

بخت طبیعتی واژگون و اختیاری غیر قابل پیش بینی دارد. اما به گمان من این چیزها هرگز برای انسان قابل درک نبوده است و هرگز هم قابل درک نخواهد بود. با اینهمه، درباره این موضوعات همواره سخن گفته می‌شود و عقاید متفاوتی درباره‌اش اظهار می‌شود ... چون هر یک از ما برای چهل خود تسلا می‌طلب ... به نظر من تحقیق درباره ماهیت خدا ناعاقلانه است. ... من خود درباره این مسائل سکوت احتیاط آمیزی را رعایت خواهم کرد، و تنها نظرم این است که ایمانهای کهن و شایسته احترام را نمی‌توان نامعتبر شمرد.

IV - هنر بیزانسی : ۳۲۶-۵۶۵

۱ - گذر از دوران شرك

دستاوردهای برجسته تمدن بیزانس عبارت بود از اداره امور دولتی و هنر تزیینی: دولت و کشوری که یازده قرن دوام آورد، و سانتا سوفیای که هنوز هم برجاست.

تا زمان یوستینیانوس دیگر هنر مشرکانه به پایان رسیده بود و نیمی از آثار آن معیوب یا منهدم گشته بود. چپاول بربرها، غارتگری امپراطوری، و آسیب وارد از طرف مؤمنان فرایندی از تباهی و غفلت را پیش آورد که تا زمانی که پترارک در قرن چهاردهم برای حفظ بقایای آنها مجاهدت کرد، همچنان ادامه یافت. يك عامل انهدام این آثار این اعتقاد عام بود که خدایان مذهب شرك ابلیسها هستند و معابد آنها خانه‌های شیاطین است؛ در هر حال چنین احساس می‌شد که مصالح ویرانه‌ها در بنای کلیساهای مسیحی یا خانه‌ها مورد استفاده بهتری دارد. خود مشرکان غالباً در این چپاول شرکت داشتند. چند تن از امپراطوران مسیحی، مخصوصاً هونوریوس و تئودوسیوس دوم، در حفظ بناهای کهن بسیار کوشیدند، و روحانیان روشنفکر نیز پارتئون، معبد تسئوس، پانتئون، و چند بنای دیگر را، با تبدیل آنها به معابد مسیحی، از آسیب مصون داشتند.

مسیحیت نخست هنر را تکیه‌گاه شرك، بت پرستی، و فساد اخلاق می‌دانست؛ این پیکرهای برهنه با حرمت بکارت و تجرد سازگار نبودند. وقتی که جسم آلت شیطان انگاشته می‌شد، و راهبان به عنوان وجود آرمانی جایگزین پهلوانان می‌شدند، دقت در اندامهای بدن از عالم هنر حذف شد، و در نتیجه مجسمه‌سازی و نقاشی تبدیل به هنر بازسازی چهره‌های بی‌حالت و جامه‌های بی‌شکل گشت. اما وقتی که مسیحیت پیروز شد و برای جای دادن جماعات رو به تزاید باسیلیکاهای بزرگ لازم آمد، سنتهای هنری محلی و ملی دوباره سر بر آورد و هنر معماری از میان ویرانه‌ها قد برافراشت. به علاوه، این بناهای وسیع بناچار تزییناتی می‌طلبیدند؛ عبادت کنندگان نیاز داشتند مجسمه‌هایی از مسیح و مریم داشته باشند تا نیروی تخیلشان برانگیخته شود، و تصویرهایی داشته باشند که داستان مصلوب شدن مسیح را برای مردم عامی و بیسواد باز گوید. بدین ترتیب مجسمه‌سازی، موزاییک‌سازی، و نقاشی احیا شد.

در رم، هنر جدید با هنر قدیم چندان تفاوتی نداشت. استحکام ساختمان، سادگی شکل، و سبکهای باسیلیکایی ستوندار از شرك به مسیحیت منتقل شد. در نزدیکی سیرک نرون، بر تپه واتیکان، معماران قسطنطین نخستین کلیسای سان پیترو را به طول ۱۱۵ و عرض ۶۵ متر ساخته بودند؛ این کلیسا به مدت دوازده قرن معبد بزرگ مسیحیت لاتینی باقی ماند، تا

کلیسایی که قسطنطین به نام سان پائولو فوئوری له مورا (بولس حواری آن سوی دیوارها)، در محل شهادت آن حواری، ساخت بار دیگر به فرمان والنطینیانوس دوم و تئودوسیوس اول با همان وسعت - ۶۰ در ۱۲۰ متر - ساخته شد. سانتاکوستانتسا، که به فرمان قسطنطین به عنوان آرامگاه خواهر اوکونستانتیا ساخته شد، اساساً به همان صورتی که در ۳۲۶-۳۳۰ بنا شده بود باقی است. سان جووانی در لاترانو، سانتاماریا در تراستوره، و سان لورنتسو فوئوری له مورا، ظرف يك قرن پس از آنکه قسطنطین آنها را شروع کرد، تجدید ساختمان شدند و از آن پس تاکنون چندین بار تعمیر شده‌اند. طرح سانتاماریا مادجوره در سال ۴۳۲ از روی يك معبد مشرکان اقتباس شد، و تالار آن، صرف نظر از تزیینات دوره رنسانسی آن، اساساً به همان وضع اولیه باقی است.

از آن زمان تاکنون طرح باسیلیکایی طرحی مطلوب و مناسب برای کلیساهای مسیحی بوده است؛ زیرا هزینه ناچیز آن سادگی پرشکوهِش، و منطق ساختمانی و استحکام بسیارش آن را در هر نسل مقبول و مطلوب ساخته است. اما طرح باسیلیکایی به این آسانیه تغییر و تحول پیدا نکرد. معماران اروپایی همواره

در صدد یافتن طرح‌های جدیدی دربارهٔ این کلیساها بودند، و این طرح‌ها را در شرق - حتی در سیپالاتو، پایگاه مقدم شرق در آدریاتیک - یافتند. آنجا، در ساحل دالماسی، دیوکلتيانوس در اوایل قرن چهارم به هنرمندان خود آزادی کامل داده بود تا تجربهٔ لازم را در ساختمان کاخی برای دوران کناره‌جویی انجام دهند، و آنان انقلابی در هنر معماری اروپایی به وجود آوردند. طاق‌های قوسی این عمارت مستقیماً، بدون واسطهٔ کتیبه، از روی سرستون افراشته شده بودند؛ بدین گونه بود که در یک وهله سبک‌های بیزانسی، رمانسک، و گوتیک پا گرفت. در این کاخ، به جای آفریزهای مصور، زینت عجیبی از خطوط شکسته و جناغی به کار رفته بود که برای چشم معتاد به آثار کلاسیک نامأنوس بود، ولی مدتهای مدید در معماری مشرق زمین رواج داشت. سیپالاتو نخستین نشانهٔ این امر بود که اروپا می‌رفت که نه تنها مسخر دین مشرق زمین شود، بلکه، لااقل در جهان بیزانس، تحت نفوذ هنر شرق قرار گیرد.

۲- هنر مند بیزانسی

آن هنر بس زیبا و درخشان که به هنر بیزانسی معروف است، از کجا به قسطنطنیه رسیده بود؟ این سؤالی است که باستان‌شناسان، تقریباً با شدت و حرارت سربازان مسیحی، بر سر آن مشاجره داشته‌اند، و نتیجهٔ آن بر روی هم به

آسیای صغیر در صنعت نیرومندتر می‌شدند و رم در اثر مهاجمات بربران ضعیفتر، آن موج هلنیستی که با اسکندر کبیر آسیا را گرفته بود رو به اروپا باز می‌گشت. از ایران ساسانی، از سوریهٔ نسطوری، و از مصر قبطی هنرهای شرقی وارد بیزانس شد و به ایتالیا و حتی به گل رسید؛ هنر یونانی مبنی بر نمایش طبیعی اشیا به یک هنر شرقی مبنی بر تزیین نمادی جای پرداخت. شرق رنگ را بر خط، طاق قوسی و گنبدی را به سقف تیری، زینت پر پیمان را به سادگی خشک، و جامهٔ حریر را به توگای بیشکل ترجیح می‌داد. همان طور که دیوکلتيانوس و قسطنطین اشکال سلطنت ایران را گرفته بودند، هنر قسطنطنیه نیز نظر خود را هر چه بیشتر از غرب بربری شده بر می‌گرفت، و نظرش را به نحو روزافزونی به آسیای صغیر، ارمنستان، ایران، سوریه، و مصر معطوف می‌ساخت. شاید پیروزی سپاهیان ایران در زمان سلطنت شاپور دوم و خسرو انوشیروان انتقال انگیزه‌ها و اشکال هنری شرق را به غرب تسریع کرد. ادسا و نصیبین در این دوره مراکز مرقی فرهنگ بین‌النهرین بودند که عناصر ایرانی، ارمنی، کاپادوکیایی، و سوری را ممزوج ساخته بودند، و این عناصر را به میانجیگری بازرگانان، راهبان، و صنعتگران به انطاکیه، اسکندریه، افسوس، قسطنطنیه، و سرانجام به روم منتقل می‌ساختند. شیوه‌های کهن - دوریک، یونیایی، و کورنتی - در جهان معماری قوسها، طارمها، طاق‌های ضربی، و گنبدها دیگر معنایی نداشت.

هنر بیزانسی، که بدین گونه پدید آمده بود، خود را وقف انتشار آموزه‌های مسیحیت و نمایش جلال حکومت کشور کرد. این هنر بر روی جامه‌ها و فرشینه‌ها و موزائیکها و نقوش دیواری داستان زندگی مسیح، اندوه‌های مریم، و شرح زندگی حواری یا شهیدی را که در آن کلیسا مدفون بود مجسم می‌کرد. و یا وارد دربار می‌شد، کاخ فرمانروا را تزیین می‌کرد، جامه‌های رسمی او را به نشانه‌های نمادی یا تاریخی می‌آراست، اتباع او را با کوبه‌های درخشان خیره می‌ساخت، و کار را با نمایش دادن مسیح و مریم به عنوان امپراطور و ملکه ختم می‌کرد. حامیانی که هنر مند بیزانسی می‌توانست برگزیند محدود بودند و بنابر این محدودهٔ انتخاب موضوع و سبکش نیز وسعتی نداشت؛ این را که چه بکند یا چگونه بکند شاه یا بطرک برایش معین می‌کردند. هنرمندان بیزانسی به هیئت اجتماع کار می‌کردند و بنابر این کمتر نامی از این افراد هنرمند در تاریخ باقی مانده است. هنر مند بیزانسی آثار معجزه آسا به وجود می‌آورد، مردم را با خلاقیت درخشان خود بلند و پست می‌کرد؛ اما هنر او، چون در خدمت یک سلطان مستبد و یک اعتقاد لایتغیر بود، در قید شکل می‌ماند و به تنگنا و رکود می‌افتاد.

هنرمند بیزانسی مصالح فراوانی در دسترس داشت: معادن سنگ مرمر در پروکونوس، آتیک، ایتالیا؛ ستونها و سرستونها قابل تاراج معابد مشرکان - هر جا که معابد مزبور هنوز باقی مانده بودند؛ و آجرهایی که از خاک خشک

می‌کرد؛ این طریقه برای اشکال منحنی که سبک شرقی به او تحمیل می‌کرد مناسب بود. غالباً خود را به یک طرح چلیپایی راضی می‌ساخت - باسیلیکایی که با یک بازوی جناحی قطع می‌شد و خود تا محراب و مناره امتداد می‌یافت. گاه جزء طولانی چلیپا را به صورت کثیرالاضلاع هشت ضلعی درمی‌آورد، مانند کلیساهای قدیس سرگیوس و باکخوس در قسطنطنیه، یا سان ویتالیه در راونا. اما مهارت ممتاز او، که در آن هیچ یک از هنرمندان پیش یا پس از او به پایش نمی‌رسند، در ساختن گنبد مستدیر بر فراز پایه هشت ضلعی بود. وسیله مطلوب او برای این کار یک طاق ضربی بود؛ بدین معنی که نخست قوس یا نیمدایره‌ای از آجر بر روی هر ضلع کثیرالاضلاع درست می‌کرد، یک مثلث مستدیر از آجر رو به بالا و داخل بین هر نیمدایره می‌ساخت، و بر روی دایره‌ای که از اجتماع آنها پدید می‌آمد گنبدی بنا می‌نهاد. مثلث‌های مستدیر همان طاق‌های ضربی مورد بحث بودند که از لبه گنبد تا بالای کثیرالاضلاع «معلق» می‌شدند. از حیث اثر معماری، این دایره به شکل مربع در می‌آمد، از آن پس سبک باسیلیکایی در شرق تقریباً ناپدید شد.

در تزیین داخل ساختمان، معمار بیزانسی مهارت‌های چندین هنر را به حد افراط به کار می‌برد. از مجسمه کمتر استفاده می‌کرد؛ چندان که به خلق زیبایی انتزاعی اشکال نمادی توجه داشت، در بند نمایش اندام زن و مرد نبود. با این حال، مجسمه سازان بیزانسی هنرمندانی توانا، صبور، و پر مایه بودند. اینان ستون «تئودوسیوسی» را با توأم ساختن «گوشها» یونانی با برگ‌های سبک کورنتی تراشیدند، و برای اینکه نقش‌ها را پرتر و درهمتر سازند، بر این ستون، که مجموعه مفصلی از ترکیب‌های مختلف بود، صورت حیوانات و گیاه‌های بسیار نقش کردند. چون ستونی که به این ترتیب به وجود آمد برای نگاه داشتن دیواره یا قوس مناسب نبود، بین ستون و دیواره قوس یک سر ستون «پولوینو» گذاشتند که در قسمت فوقانی چهار گوش و پهن، و در پایه گرد و باریک بود؛ و بعد در طی زمان این سر ستون را نیز به نقش گل آراستند. در این مورد نیز، مانند مربع گنبددار، ایران بر یونان فایز آمد. اما بعداً نقاشان مأمور شدند که دیوارها را با تصویرهای آموزنده یا وحشت انگیز بپارایند؛ و موزائیکسازان مکعب‌هایی از سنگ یا شیشه رنگین درخشان با زمینه آبی یا طلایی بر کف‌ها یا دیواره‌ها، یا روی محراب، یا در مثلث‌های میان قوس‌ها، یا هر جا که یک فضای خالی با چشم شرقی معارضه داشت، کار گذاشتند. گوه‌ریان بر جامه‌ها، محراب‌ها، ستونها، و دیوارها جواهر می‌نشانند؛ چوبکاران منبرها و نرده‌های محراب را کنده‌کاری می‌کردند؛ بافندگان فرشینه‌ها و فرش‌های کلیسا را فراهم می‌کردند و محراب و منبر را با پارچه‌های مطرز و ابریشمین می‌پوشاندند. پیش از آن هرگز هیچ هنری در رنگ آمیزی به این غنا، در نمادگرایی به این ظرافت، در تزیین به این کمال، و در هماهنگی به این جامعیت که ذهن را آرامش می‌بخشید و روح را برمی‌انگیخت دست نیافته بود.

۳ - سانتا سوفیا

تا زمان یوستینیانوس ادغام عوامل یونانی، رومی، شرقی، و مسیحی در هنر بیزانسی تکمیل نشده بود. شورش نیکا به یوستینیانوس امکان داد تا، مانند یک **نرون** دیگر، پایتخت خود را از نو بسازد. در سرمستی حاصل از یک لحظه آزادی، جماعت اوباش عمارت سنا، حمام‌های زئوکسیپوس، رواق‌های آگوستوم، یک جناح کاخ امپراطوری، و کلیسای سانتا سوفیا را، که مقر بطرک بود، سوزانده بودند. یوستینیانوس می‌توانست این بناها را بر اساس طرح‌های قبلیشان ظرف یک یا دو سال از نو بسازد؛ اما به جای این کار تصمیم گرفت که وقت، پول، و نیروی انسانی بیشتری به کار برد و پایتخت خود را زیباتر از رم بسازد و کلیسایی بنا کند که جلوه‌ای بیش از هر ساختمان دیگر در روی زمین داشته باشد. پس یکی از جاه‌طلبانه‌ترین برنامه‌های ساختمانی تاریخ را شروع کرد: دژها، کاخ‌ها، صومعه‌ها، کلیساهای رواق‌ها، و دروازه‌ها در سراسر امپراطوری افراشته شدند. در قسطنطنیه عمارت سنا را با مرمر سفید، و حمام‌های

زنوکسیپوس را با مرمر الوان از نو ساخت؛ رواق و گردشگاهی در آگوستئوم ساخت، و از آبراهه جدیدی که با بهترین آبراهه‌های ایتالیا برابری می‌کرد آب شیرین به شهر آورد. قصر خود را مظهر شکوه و تجمل ساخت: کف و دیوارهایش از مرمر بود؛ سقفش، با نقشهای معرق، پیروزیهای دوران سلطنتش را می‌نمایاند و سناتورهای را نشان می‌داد که «در حال جشن و سرور، افتخارات و احتراماتی تقریباً الهی به امپراتور اعطا می‌کنند.» در آن سوی بوسفور، نزدیک خالکدون، نیز قصر تابستانی هریون را برای تئودورا و دربارش ساخت. این قصر برای خود دارای لنگرگاه، میدان، کلیسا، و چند حمام بود.

چهل روز پس از خوابیدن شورش نیکا، یوستینیانوس ساختمان کلیسای جدید سانتاسوفیا را آغاز کرد. این کلیسا به هیچ قدیسی به این نام تخصیص داده نشده بود، بلکه به هاگیاسوفیا (حکمت مقدس، یا کلام خلاق، یا خود خدا) انتساب یافته بود. وی آنتمیوس ترالسی و ایسیدوروس میلنوسی را، که از تمام معماران زمان خود مشهورتر بودند، برای طرح کار و نظارت بر آن احضار کرد. این دو تن شکل باسیلیکایی رایج را کنار گذاشتند و طرحی ریختند که مرکز آن گنبد وسیعی بود که نه بر دیوارها، بلکه بر پشتواره‌های عظیم استوار بود و در طرفین با دو نیم‌گنبد استحکام می‌یافت. برای ساختن این کلیسا ده هزار کارگر استخدام شدند، و ۳۲۰,۰۰۰ پوند طلا (۱۳۴,۰۰۰,۰۰۰ دلار) خرج شد، و خزانه بر سر این کار به کلی تهی گشت. استانداران دستور یافته بودند که ممتازترین بقایای بناهای باستانی را به این عبادتگاه جدید بفرستند؛ چندین نوع مرمر با رنگهای مختلف از چندین ناحیه وارد شد؛ طلا، نقره، عاج،

و سنگهای گرانبها برای تزیین کلیسا از اکناف امپراطوری فرستاده شد. خود یوستینیانوس در کار طرح و ساختمان فعالانه شرکت داشت، و (بنا به گفته ستایشگر تحقیر کننده‌اش) در حل مسائل فنی سهم بسزایی داشت. هر روز با جامه سفید کتانی بر تن، عصایی به دست، و دستمالی بر سر در محل کار حضور می‌یافت و کارگران را تشویق می‌کرد که کار خود را با شایستگی و بموقع انجام دهند. آن ساختمان در پنج سال و ده ماه تمام شد، و در ۲۶ دسامبر ۵۳۷، امپراطور و بطرک مناس، همراه با دسته پر هیبتی از مشایعان، برای افتتاح آن کلیسای مجلل به راه افتادند. یوستینیانوس بتهایی به سوی منبر گام برداشت و، در حالی که دستهای خود را به دعا برافراشته بود، چنین بانگ برداشت: «سپاس خدای را که مرا لایق انجام دادن چنین کار بزرگی دانسته است! ای سلیمان، من ترا شکست داده‌ام!».

طرح زمینی کلیسا عبارت بود از یک صلیب یونانی به طول ۷۶ و به عرض ۶۹ متر؛ هر دو انتهای ساختمان با گنبد کوچکی پوشانده شده بود؛ گنبد وسطی بر فراز مربعی که از تلاقی جناحین یا بازوهای صلیب به وجود آمده بود (۳۰ متر در ۳۰ متر) افراشته شد؛ ذروة گنبد ۵۵ متر از سطح زمین فاصله داشت؛ قطرش ۳۰ متر (۱۰ متر کمتر از قطر گنبد پانتئون در رم) بود. گنبد پانتئون یک تکه از بتون ریخته شده بود؛ گنبد سانتاسوفیا از آجر و به صورت سی‌قاب متقارب بود، که البته، با این ترتیب، ضعیفتر از گنبد پانتئون بود. امتیاز گنبد سانتاسوفیا در اندازه آن نبود، بلکه در اتکا و پشتبند آن بود: این گنبد برخلاف گنبد پانتئون بر یک بنیان مستدیر استوار نبود، بلکه بر طاقهای ضربی و قوسهایی تکیه داشت که میان طوقه‌ای مستدیر و پایه‌ای چهارگوش قرار گرفته بود؛ این مسئله معماری هرگز از آن پیش به آن خوبی حل نشده بود. پروکوپیوس گنبد مزبور را چنین وصف می‌کند: «کاری قابل ستایش و دهشت انگیز ... که به نظر نمی‌رسد بر طاقهای زیر خود استوار باشد، بلکه بدان می‌ماند که با زنجیری زرین از اوج آسمان آویزان شده باشد.»

داخل کلیسا مجموعه‌ای از تزیین فروزان بود. مرمرهای رنگارنگ - سفید، سبز، قرمز، زرد، ارغوانی، طلایی - کف، دیوارها، و ستونهای دو طبقه را همچون باغ گل می‌نمایاند. سنگهایی که به دقت تراشیده شده بود ستونها، قوسها، مثلثهای میان قوسها، کتیبه دیوارها، و قرنیزها را با نقش برگ و خار و پیچک می‌پوشانده کاشیهای معرق، که از حیث اندازه و زیبایی بیسابقه بود، بر دیوارها و طارمها نصب شده بود. چهل چلچراغ نقره، که از دوره گنبد آویزان بود، به قدر همان

شبهستان و راهروهاي دراز و فضاي بي ستون زير گنبد مركزي به بيننده دست مي‌داد؛ مشبك كاري فلزي نرده نقره جلو مقصوره و نرده آهن تالار فوقاني؛ منبري كه با عاج، نقره، و سنگهاي گرانها خاتمكاري شده بود؛ تخت نقره بطرك؛ پرده سيمين و زرین كه در بالاي محراب آويخته بود و منقوش به نقش امپراطور و امپراطريس در حال دريافت بركت از مسيح و مريم بود؛ محراب طلايي كه از مرمرهاي كمياي ساخته شده بود و محتوي ظرفهاي مقدس نقره و طلا بود؛ و خلاصه همه اين تزيينات وافر بر روي هم ممكن بود يوستينيانوس را در پيشي گرفتن بر لاف شاهان مغول، كه مدعي بودند چون غولان مي‌سازند و چون جواهرسازان مي‌پردازند، ذي حق سازد.

سانتاسوفيا، هم ابتدا و هم اعتلاي سبك بيزانسي بود. مردم در همه جا از آن به عنوان «كليساي عظيم» سخن مي‌گفتند، و حتي پروكوپيوس شكاك هم با احترام و وحشت انگيز از آن صحبت مي‌كند. «وقتي كه انسان براي عبادت به اين ساختمان وارد مي‌شود، احساس مي‌كند كه آن بناي عظيم محصول قدرت بشر نيست. ... روح، كه در اين كليسا خود را به آسمان عروج مي‌دهد، چنين مي‌انگارد كه خدا در اينجا نزديك است، و از اين خانه ممتاز خود شادمان»

۴- از قسطنطنيه تا راونا

سانتاسوفيا بزرگترين كاميابي يوستينيانوس بود كه پيش از فتوحات و قانونهايش دوام يافت. اما پروكوپيوس بيست و چهار كليساي ديگر را وصف مي‌كند كه به وسيله او ساخته و يا بازسازي شدند، و مي‌گويد: «اگر شما هر يك از آنها را بتنهائي ببينيد گمان خواهيد كرد كه امپراطور فقط همان يكي را ساخته و تمام اوقات سلطنت خود را بر همان يك كار صرف کرده است.» تا مرگ يوستينيانوس اين «جنون» ساختمان در سراسر امپراطوري حكمرما بود؛ و آن قرن ششم، كه مشخص آغاز قرون تيرگي در غرب به شمار مي‌رفت، در شرق يكي از درخشانترين ادوار تاريخ معماري بود. در افسوس، انطاكيه، غزه، اورشليم، اسكندريه، سالونيك، راونا، و رم، و از كرچ در شبه جزيره كريمه تا سفاكس (سفاكس) در افريقا، صدها كليسا پيروزي مسيحيت بر شرك و غلبه سبك شرقي - بيزانسي را بر شيوه رومي - يوناني جشن گرفتند. ستونهاي خارجي، آرشيرها، نماهاي مثلي، و افریزها به طارمها و طاقهاي ضربي و گنبدهاي جاي سپردند. سوريه در قرون چهارم، پنجم، و ششم يك رنسانس حقيقي داشت؛ مدارس آن در انطاكيه، بيروت، ادسا، و نصيبين ناطقان، حقوقدانان، مورخان، و بدعتگذاران بسيار به جهان عرضه داشتند؛ هنرمندان در موزائيكسازي،

پارچه باقي، و هنرهاي تزييني سرآمد اقران شدند؛ معماران آن دهها كليسا ساختند، و مجسمه سازانش آنها را با نقوش برجسته فراوان تزيين كردند.

اسكندريه تنها شهر امپراطوري بود كه هرگز از پيشرفت باز نماند. بنيانگذار آن موضعش را طوري انتخاب كرده بود كه تقريباً تمام جهان مديترايه ناگزير مي‌بايست از بندرهاي آن استفاده كنند و تجارت آن را اعتلا بخشند؛ هيچ يك از آثار معماري باستاني يا قرون وسطايي آن به جا نمانده است، اما بقايي متفرق فلزكاري، عاجكاري، و چوبكاري آن، و همچنين هنر شبیه سازي آن معرف مردمی است كه در هنر نیز، مانند شهوانيت و تعصب، غني بودند. معماري قبطي، كه با باسيليكاي رومي آغاز شده بود، در دوران سلطنت يوستينيانوس عمدتاً شرقي شد.

شكوه معماري راونا اندكي پس از آنكه هونوريوس آن شهر را پايتخت امپراطوري غرب ساخت (۴۰۴)، آغاز شد. راونا در نايب السلطنگي طولاني گالاپلاكيديا سعادتمند شد، و مناسبات نزديكش با قسطنطنيه، هنرمندان و سبكهاي شرق را با معماران و شيوههاي ايتاليائي امتزاج داد. طرح شرقي معمول، كه عبارت بود از گنبدي كه با طاقهاي ضربي بر پايه قسمت عرضي يك كليساي چليپايي نهاده مي‌شد، براي اولين بار در سال ۴۵۰، در راونا، در موسولنوم، كه آرامگاه پلاكيديا بود، پديدار شد؛ در داخل آن هنوز تصوير

موزائيك مشهور مسيح را در شكل «شبان نيكو» مي‌توان ديد. در ۴۵۸ اسقف نئون به تعميدگاه گنبددار باسيليكاي اورسيانا يك رشته موزائيك افزود كه شامل چهره‌هاي حواريون بود. در حدود سال ۵۰۰ ميلادي، تئودوريك براي قديس آپوليناريس - كه پيرو مذهب آريانيسم و مؤسس نامدار جامعة مسيحيت در راونا بود - كليساي جامعي بنا كرد. در اين كليسا، بر موزائيكهايي كه شهرت جهاني دارند، قديسان سپيدجامه با وقار خشكي نمايانده شده‌اند كه نماياننده سبك بيزانسي است.

تسخير راونا به دست بليزاريوس پيروزي هنر بيزانسي را در ايتاليا پيش برد. كليساي سان ويتاله به سال ۵۴۷ به سرپرستي يوستينيانوس و تئودورا، كه هزينه تزيين آن را تأمين كردند و با چهره‌هاي موقر خود آن را آراستند، تكميل شد. تمام امارات دال بر اينند كه تصويرهاي معرق امپراطور و ملكه از هر حيث حقيقي است و بايد صاحبان آن را به سبب شهامت كه براي منتقل ساختن آن به آيندگان ابراز داشته‌اند ستود. هيئت اين دو فرمانروا، كليسايمان و خواجگاني كه تصويرشان در اين ساختمان هست سخت و گوشه‌دار است؛ جبهه‌نمايي خشك آنها بازگشتي است به شكلهاي پيش از دوران كلاسيك؛ تصوير جامه‌هاي زنان بر موزائيكها نوعي پيروزي در صنعت موزائيكسازي است، اما فاقد رشادت شادي‌بخش تصويري است كه نقش يك دسته سيار مذهبي در پارتئون يا تصوير زنان يا سناتوران در محراب صلح آوگوستوس دارد، و نيز از ملاحظت و ظرافت تصاوير منقوش بر دروازه‌هاي دو كليساي شارتر يا رنس عاري است.

دو سال پس از گشايش كليساي سان ويتاله، اسقف راونا كليساي سانت آپوليناره كلاسه را، كه كليساي ديگري براي قديس حامي شهر بود، تقديس كرد. اين كليسا در حومه دريائي شهر قرار داشت كه وقتي، پايدگاه ناوگان رومي بود. ساختمان اين كليسا بر طرح باسيليكاي قديمي رومي مبتني بود؛ اما در سرستونهاي مركب آن، با طرح برگهاي آكانتوس كه پيچ و تابي غير كلاسيك دارند، چنانكه گويي نسيمي شرقي بر آن وزيده باشد، ردياي هنر بيزانسي ديده مي‌شود. رديفهاي دراز از ستونهاي كامل، موزائيكهاي رنگين (متعلق به قرن هفتم) در زير قوسها و مثلثهاي بين قوسهاي ستوندار،

لوچه‌هاي گچبري در جايدگاه همسرايان، و صليب گوهرنشان بر زمينه‌اي از ستاره‌هاي معرق در مقصوره اين كليسا را يكي از عبادتگاههاي برجسته شبه جزيره ايتاليا، كه تقريباً يك تالار هنري است، مي‌سازد.

۵ - هنر هاي بيزانسي

معماري، شاهكار هنرمند بيزانسي بود، اما در اطراف يا در داخل آن چندين هنر ديگر وجود داشت كه ارجمنديش فراموش ناشدني است. او به مجسمه كاري واقعي نمي‌نهاد؛ خوي زمان، رنگ را به خط رجحان مي‌داد؛ مع هذا، پروكوپيوس مجسمه سازان زمان خود را - محتملاً نقش برجسته سازان را - به مثابه همتران فيدياس و پراكسيٲلس مي‌ستايد؛ و برخي از مقبره‌هاي قرون چهارم، پنجم، و ششم داراي تصويرهاي انساني هستند كه با رشاقتي هلني با برجسته كاري ساخته شده و با مجموعه‌اي از تزيينات آسيابي اشتباه مي‌شود. عاجكاري در ميان بيزانسيها هنري محبوب بود؛ هنرمندان بيزانسي عاج را در تصويرهاي دو لتي و سه لتي، جلد كتابها، درجها، جعبه‌هاي عطر، پيكرچه‌ها، اشياي خاتمكاري، و دهها تزيينات ديگر به كار مي‌بردند؛ در اين صنعت، تكنيكهاي هلنيستي انحطاط نيافت، و فقط نقوش خدايان و قهرمانان به تصاوير مسيح و قديسان تبديل گشت. صندلي عاج اسقف ماكسيميانوس در باسيليكاي اورسيانا در راونا (حدود ۵۵۰) كاميابي بزرگي در يك هنر كوچك است.

در حالي كه به قرن ششم در خاور دور بر روي رنگهاي روغني آزمائش به عمل مي‌آمد، نقاشي بيزانسي به روشهاي معمول يوناني وفادار مانده بود: استعمال رنگهاي محرق در تابلوهاي چوبي و پارچه‌هاي شرابي و كتاني؛ گچنگاري يا فرسكوسازي، كه در آن رنگهاي مخلوط با آهك بر سطوح گچي مرطوب به كار مي‌رفت؛ و نقاشي با رنگهاي ژلاتيني و سفيد تخم مرغی كه بر روي تابلو يا گچ خشك اجرا مي‌شد. نقاشي بيزانسي مي‌دانست كه چگونه مسافت و عمق را نمودار سازد، اما با پر كردن زمينه با نقش

ساختمانها و پرده‌ها معمولاً خود را از اشکالات مناظر و مرایا می‌رهند. کار پرتره فراوان بود، اما متأسفانه تعداد اندکی از آنها به جا مانده است. دیوارهای کلیسا با نقوش دیواری تزیین می‌شد؛ قطعاتی که از آن نقشها باقی مانده است رئالیسم خام و ناپخته‌ای را نشان می‌دهد: دستهای بی‌قواره، اندامهای کوتاه، چهره‌های زرد، و زلفهای آراسته عجیب و غریب.

هنرمند بیزانسی دلبسته و استاد ریزمکاری بود؛ شاهکارهای باقیمانده از هنرمندان این دوران نقوش دیواری یا تابلوها نیستند، بلکه مینیاتورهایی هستند که وی با آن کتابهای عصر خود را به معنی واقعی کلمه «تذهیب» می‌کرد - یعنی با رنگ، روشن می‌ساخت. کتاب، چون

گرانیه بود، مانند سایر اشیای قیمتی تزیین می‌شد. مینیاتوربست ابتدا طرح خود را با قلم یا قلم موی نازک بر پاپیروس، پارشمن، یا ورق تاشده پوست رسم می‌کرد، زمینه‌ای معمولاً به رنگ طلایی یا آبی می‌ساخت؛ رنگهای خود را در متن تصویر جا می‌داد، و زمینه و حاشیه‌ها را با اشکال زیبا و ظریف تزیین می‌کرد. نخست با دقت روی حرف اول یک فصل یا یک صفحه کار می‌کرد؛ گاه چهره مؤلف را می‌پرداخت؛ آنگاه متن را به تصویرها می‌آراست؛ سرانجام، چندانکه هنرش پیش می‌رفت، متن را تقریباً فراموش می‌کرد و به تزیینات تجملی دست می‌زد؛ به گلنقشها یا اشکال هندسی می‌پرداخت، یا یک رمز مذهبی را بر می‌گزید و آن را به انواع مختلف تکرار می‌کرد، تا آنکه تمام صفحه‌ها به صورت مجموعه مجللی از رنگ و خط درمی‌آمد، بدان حد که خود متن گویی خود را از جهان خشنی بزور وارد آن دنیای ظریف کرده است.

تذهیب نسخه‌های خطی قبلاً در مصر زمان فراغه و بطالسه معمول بود، و از آنجا به یونان هلنیستی و روم انتقال یافته بود. موزه واتیکان دارای یک جلد انثید و کتابخانه آمبروسیوس در میلان دارای یک جلد ایلیاد است که هر دو به قرن چهارم منسوبند و، از حیث تزیین، سبکی کاملاً کلاسیک دارند. انتقال از مینیاتور مشترکانه به مینیاتور مسیحی در کتاب نقشه برداری مسیحی تألیف کوسماس ایندیکوپلئوستس (حدود ۵۴۷) پدیدار می‌شود. این مؤلف لقب خود را از سفر به هندوستان، و شهرت خویش را از کوشش در اثبات مسطح بودن زمین حاصل کرد. قدیمیترین مینیاتور مذهبی موجود از آن مجلدی است از سفر پیدایش که در قرن پنجم استنساخ شده و اکنون در کتابخانه وین است؛ متن با حروف زرین و سیمین در ۲۴ ورق از کاغذپوستی ارغوانی نوشته شده است؛ چهل و هشت مینیاتور آن، که به رنگهای سفید، سبز، بنفش، سرخ، و سیاه رسم شده، داستان انسان را از هبوط آدم تا مرگ یعقوب باز می‌گوید. طومارهایی از صحیفه یوشع در موزه واتیکان، و کتاب اناجیل تذهیب رابولا (راهب اهل بین‌النهرین) به سال ۵۸۶، درست به همان اندازه زیبا هستند. از بین‌النهرین و سوریه اشکال و علائمی آمد که بر تصویرنگاری جهان بیزانسی غلبه کرد؛ این شکلها و علامات به هزار وضع مختلف در هنرهای کوچک تکرار شد و به صورت کلیشه‌ای و متداول درآمد و در پدید آوردن ثبات مرگبار هنر بیزانسی سهیم گشت.

نقاش بیزانسی چون فروزش و دوام را دوست می‌داشت، موزائیکساز را وسیله محبوب هنرنمایی خود قرار داد. برای کف ساختمان خرده‌های مرمر رنگین را انتخاب کرد - و این کاری است که مصریان، یونانیان، و رومیان کرده بودند؛ برای سطوح دیگر مکعبهای شیشه‌ای یا مینایی، به رنگهای مختلف، با اندازه‌های متفاوت، اما معمولاً ۰/۸ سانتیمتر مربع استعمال می‌کرد. گاه سنگهای گرانیه با این مکعبها آمیخته می‌شد. موزائیک غالباً در ساختن تصویرها یا شمایل‌های قابل حملی

کمکی به عبادت و امنیت همراه مسافران برده شوند؛ اما موزائیکساز ترجیحاً سطح دیوارهای کلیسا یا کاخ را انتخاب می‌کرد. هنرمند در کارگاهش، بر یک پارچه شرابی که طرح رنگین داشت، مکعبهای خود را به طور آزمایش می‌چید؛ اینجا او همه هنرش را به کار می‌گرفت تا در زیر دستش آن تدرج دقیق و امتزاج رنگهایی که از فاصله‌های دورتر با چشم دیگران قابل احساس باشد به وجود آید. در همان حال، پوششی از ساروج سنگین، و سپس پوششی از ساروج ظریف بر سطحی که باید پوشانده شود کشیده می‌شد؛ آنگاه موزائیکساز، از روی نمونه پارچه‌ای خود مکعبها را به درون می‌فشرد. این مکعبها معمولاً در جلو دارای

لبه‌های بریده بودند تا نور را بگیرند. سطوح منحنی، مانند گنبد‌ها و نیم‌گنبد‌های مقصوره‌ها، مطلوب‌تر بود، زیرا در اوقات و زوایای مختلف نور ملایم و سایه‌داری را می‌گرفت. از این هنر پرزحمت بود که بعداً سبک گوتیک برای ساختن شیشه‌های رنگی تا حدی الهام گرفت.

در متون قرن پنجم از چنین شیشه‌ای یاد شده، اما نمونه‌ای از آن باقی نمانده است؛ ظاهراً رنگ آن شیشه‌ها در آن زمان خارجی بوده است نه جزو خود شیشه. تراش دادن شیشه و شیشه‌گری در آن زمان هزار سال قدمت داشت، و سوریه، که قدیم‌ترین مرکز آن بود، هنوز مرکز آن به شمار می‌رفت. هنر کنده‌کاری فلزات و سنگ‌های قیمتی از زمان اورلیوس به انحطاط افتاده بود؛ گورها، سکه‌ها، و مهرهای بیزانسی معمولاً دارای طرح و کار ضعیفند. مع‌هذا، گوه‌ریان محصولات خود را تقریباً به افراد تمام طبقات می‌فروختند، زیرا زینت، روح بیزانس بود. در پایتخت، کارگاه‌های زرگری و سیم‌گری متعدد وجود داشت؛ درجه‌ها، جامه‌ها، و جعبه‌های آثار مقدس محراب‌های بسیاری را می‌آراست؛ و ظرف نقره در خانه‌های ثروتمندان فراوان بود.

در هر خانه، و تقریباً بر تن هر کس، پارچه‌های زیبا دیده می‌شد. در این صنعت، مصر با پارچه‌های ظریف، رنگارنگ، و مصور خود - جامه‌ها، پرده‌ها، آویختنی‌ها، و روپوش‌ها - سرآمد کشورهای دیگر بود؛ قبطیان در این زمینه‌ها استاد بودند. برخی از فرشینه‌های این دوره از جهت فنی تقریباً با پارچه‌های ساخت [گوبلین](#) یکسان است. بافندگان بیزانسی پرنده‌ها، پارچه‌های مطرز، و حتی کفنه‌های منقوش - پارچه‌های سفیدی که به نقش‌های واقعی از فرد مرده مزین بود - می‌ساختند. در قسطنطنیه هر کس از روی لباسی که می‌پوشید شناخته می‌شد؛ هر طبقه‌ای به یک نوع مشخص از زیبایی و ظرافت لباس ارج می‌نهاد؛ و منظره جامه‌ها در یک مجلس بیزانسی به دم طاووس می‌مانست.

موسیقی در میان تمام طبقات محبوب بود. در مراسم دعای دسته جمعی کلیسا موسیقی نقشی بس مهم

چهارم، آلبیوس یک دیباچه موسیقی نوشت که قسمتهای موجود آن اکنون راهنمای عمده ما در شناختن نت موسیقی یونانی است. این نمایش تنها با حروف در آن قرن به علائم مخصوص، که نئوس خوانده می‌شدند، جای سپرد؛ این علامتها را ظاهراً آمبروسیوس به میلان، هیلاری به گل، و هیرونوموس به رم وارد ساختند. در اواخر قرن پنجم یک راهب یونانی به نام رومانوس کلمات و نت‌های سرودهای مذهبی را، که هنوز قسمتی از قداس یونانی را تشکیل می‌دهد و هرگز از نظر عمق احساسات و قدرت بیان نظیر نداشته است، ترکیب کرد. بونتیوس مقاله‌ای تحت عنوان در باب موسیقی نوشت که خلاصه‌ای از نظریات فیثاغورس، آریستوکسنوس، و بطلمیوس را بیان می‌داشت؛ این رساله کوچک تا زمان ما در دانشگاه‌های اکسفرד و کیمبریج جزو کتابهای درسی موسیقی بود.

انسان باید مشرق زمینی باشد تا هنر شرقی را دریابد. برای یک ذهن غربی معنی جوهر هنر بیزانسی این است که شرق در قلب و مغز یونان ارجی بسزا یافته بود: در حکومت استبدادی، در ثبات سلسله مراتب طبقاتی، در رکود علم و فلسفه، در کلیسای تحت فرمان دولت، در مردمی که زیر نفوذ مذهب بودند، در جامه‌های فاخر و تشریفات مجلل، در مراسم پر بانگ و تماشایی، در نغمه هوشربای موسیقی تکراری، در زرق و برقی که بر احساسات چیره می‌شد، در شکست ناتورالیسم (طبیعت گرایی) توسط خیالپردازی، و در غرق کردن هنر نمایشی در هنر تزئینی. روح یونان باستان این وضع را ممکن بود نامطلوب و تحمل ناپذیر یابد، اما خود یونان اکنون بخشی از شرق بود. درست در هنگامی که حیات یونان در معرض تهدید تجدید یافته ایران و قدرت باور نکردنی اسلام واقع شده بود، سستی آسیایی بر یونان چیره شد.

I - جامعة ساسانیان

در آن سوي فرات یا دجله، در تمام طول تاریخ یونان و روم، آن امپراطوري تقريباً مخفي قرار داشت که به مدت هزار سال از اروپاي رو به توسعه و از مهاجمان آسیايي بر کنار مانده بود، هرگز عظمت هخامنشي خود را فراموش نکرده بود، آهسته از صدمات جنگهاي پارتها شفا یافته بود، و فرهنگ بي نظير و اشرافي خود را چنان به دست تواناي شاهان ساساني حفظ کرده بود که بعدها توانست پيروزي اسلام بر ایران را تبدیل به رنسانس فرهنگي ایران کند.

ایران قرن سوم وسيعتر از ایران امروز بود؛ چنانکه از نام آن برمي آید، سرزمین آریاییها بود و افغانستان، بلوچستان، سغد، بلخ و عراق را نیز در بر داشت. پارس، که سابقاً نام استان فارس کنوني بود، فقط قسمتي از جنوب شرقي این امپراطوري را تشکیل مي داد؛ اما یونانیان و رومیان، که به «بربرها» توجهي نداشتند، نام تنها يك قسمت را به تمام آن دادند. يك سد کوهستاني، از هیمالایا در جنوب خاوري تا قفقاز در شمال باختری، از میان این سرزمین مي گذشت و آن را به دو نیم مي کرد؛ در مشرق يك فلات بلند لم یزرع بود؛ در مغرب دره هاي سرسبز دجله و فرات قرار داشت که آب آنها به هنگام طغيان به آبراهه هاي بي شمار جاري مي شد و مغرب ایران را از حیث گندم، خرما، انگور، و ساير میوه ها غني مي ساخت. در طول رودها یا فواصل بین آنها، در تپه زارها یا در واحه ها هزاران ده، صدها قصبه، و دهها شهر قرار داشت که مهمترین آنها عبارت بودند از: اکباتان، ري، موصل، استخر (سابقاً تخت جمشید)، شوش، سلوکیه، و تیسفون پایتخت عظیم و باشکوه ساسانیان.

آمینوس مارکلینوس ایرانیان این دوره را چنین وصف مي کند: «تقریباً همه باریک اندام و قدری تیره گون هستند ... ریشی نسبتاً جالب دارند، و زلفی دراز و خشن.» افراد طبقات عالی خشن موي نبودند و همه شان اندام باریک

خوي و چابكي خود مي پالیدند، و دوستار ورزشهاي خطرناك و جامه هاي باشکوه بودند. مردان دستار بر سر مي گذاشتند، شلوار گشاد مي پوشیدند، سندل یا پوتین بنددار به پا مي کردند؛ ثروتمندان نیمتنه یا قبای پشمین در بر مي کردند، کمر بند و شمشیر مي بستند؛ بینوایان با لباس نخی، مویی، یا پوستی، مي ساختند. زنان پوتین و شلوار کوتاه، پیراهن و شل گشاد، و روجامه اي که از فرط فراخي چین مي خورد مي پوشیدند؛ موي مشکین خود را در جلو سر چنبره مي کردند و دنباله آن را به پشت مي انداختند و آن را به گل مي آراستند. تمام طبقات رنگ و زینت را دوست مي داشتند. موبدان و زردشتیان غیرتمند، به نشانه پاکي، لباس سفید مي پوشیدند؛ سرداران رنگ سرخ را ترجیح مي دادند؛ شاهان با پوشیدن کفش سرخ، شلوار آبی، و کلاهی که يك گوي یا سر حیوان یا پرندۀ بر آن بود خود را از سايرين ممتاز مي ساختند. در ایران نیز، مانند جوامع متمدن، لباس نيمي از مرد را مي ساخت و نیم بیشتر از زن را.

ایراني فرهیخته معمولاً، مانند فرانسویان، حساس و تیز شوق و تند ذهن بود؛ غالباً تناسل بود، ولي به هنگام ضرورت چالاک و آماده؛ «در سخن بي ملاحظه و زياده رو بود. ... بیش از آنچه شجاع باشد محیل

بود، و از این رو فقط می‌بایست دورادور از او ترسید.» درست همان فاصله‌ای که همیشه با دشمنان حفظ می‌کردند. ایرانیان فقیر آبجو می‌نوشیدند، اما تقریباً تمام طبقات، از جمله خدایان، شراب را ترجیح می‌دادند؛ ایرانیان پرهیزکار و صرفه‌جو در مراسم مذهبی شراب می‌ریختند و مدتی منتظر خدایان می‌شدند تا بیایند و آن را بیاشامند؛ آنگاه، خود آن شراب مقدس را می‌نوشیدند. آداب ایرانی در این دوره ساسانی، بنابر روایات، خشنتر از زمان هخامنشیان و ملایمتر از دوران اشکانیان بود؛ اما داستانهای پروکوپوس ما را از این آگاه می‌سازد که ایرانیان و لامنستر از یونانیان بودند. تشریفات و رسوم دیپلماتیک دربار ایران تا حد زیادی از طرف امپراطوران یونان اقتباس شده بود؛ دو سلطان رقیب، یکدیگر را «برادر» خطاب می‌کردند، برای مأموران سیاسی خارجی مصونیتی قایل بودند و آنان را از بازرسی و عوارض گمرکی معاف می‌کردند. سرچشمه رسوم دیپلماتی اروپا و آمریکا را می‌توان در دربار پادشاهان ایران جست.

آمیانیوس می‌گوید: «بیشتر ایرانیان در روابط جنسی افراط می‌کنند،» اما اذعان می‌کند که لواط و فحشا در میان آنان کمتر رایج بود تا نزد یونانیان. ربی گملیل ایرانیان را به داشتن سه صفت می‌ستاید: «در خوراک میانه رو، در خلوت و نیز در روابط زناشویی معتدل هستند.» منتهای کوشش برای ترغیب ازدواج و افزودن بر میزان مولید به کار می‌رفت تا نیروی انسانی کافی برای جنگها فراهم شود؛ در این مورد خدای عشق مارس بود نه ونوس. دین، امر به ازدواج می‌کرد، مراسم زناشویی را با جلال فراوان انجام می‌داد، و چنین تعلیم می‌داد که باروری موجب نیرومندی اهورمزدا، خدای روشنایی، در نبرد با اهریمن،

فرزندانی بود تا این آیین و نسلش بعد از خود او محفوظ ماند؛ اگر او صاحب فرزند ذکوری نمی‌شد، پسری را به فرزندی اختیار می‌کرد. والدین عموماً وسایل ازدواج فرزندان خود را، بیشتر به وسیله دلالهای حرفه‌ای، فراهم می‌کردند؛ اما زن می‌توانست بدون اجازه والدین شوهر کند. جهیز و شیربها، مخارج ازدواج و فرزند آوری زودگاه را میسر می‌ساخت. چنگانی مجاز بود و در صورت نازایی زن اول توصیه می‌شد. زنا نصح یافته بود. شوهر می‌توانست زن را به علت بیوفایی، و زن شوهر را به سبب ظلم و ترک انفاق، طلاق گوید. داشتن همخوابه بلامانع بود. این همخوابه‌ها، مانند هتایرای یونانی، آزاد بودند که در میان مردم ظاهر و در ضیافت مردان حاضر شوند؛ اما زنان قانونی معمولاً در اندرون خانه نگهداری می‌شدند؛ این رسم دیرین ایرانی به اسلام منتقل شد. زنان ایرانی بغایت زیبا بودند، و شاید به همین سبب می‌بایست از مردان حفظ شوند. در شاهنامه فردوسی این زنان هستند که آرزوی مردان را می‌کشند و در معاشقه و اغوا پیشقدم می‌شوند. زیبایی زنانه بر قوانین مردانه فایق می‌آمد.

کودکان به یاری ایمان مذهبی، که برای استحکام قدرت والدین ضرور می‌نماید، بار می‌آمدند. سرگرمی آنان گوی بازی، ورزشهای قهرمانی، و شطرنج بود، و در نوجوانی در تفریحات کلانسالان خانواده شرکت می‌کردند. این تفریحات عبارت بود از تیراندازی، اسبدوانی، چوگانبازی، و شکار. ایرانیان ساسانی موسیقی را برای اعمال مذهبی، عشق، و جنگ لازم می‌دانستند. فردوسی گوید: «در بزمها و ضیافتهای شاهانه» (موسیقی و آواز زنان زیبا صحنه را می‌آراست)؛ لیر، گیتار، فلوت، نی، کرنا، طبل، و سایر ادوات فراوان بود؛ به موجب روایت، باربد، خنیاگر محبوب خسرو پرویز، ۳۶۰ نغمه ساخت و، در سراسر سال، هر شب یکی از آنها را برای شاه می‌خواند. در تعلیم و تربیت نیز دین نقشی بسزا ایفا می‌کرد؛ دبستانها در معابد جای داشتند و اطفال تحت تعلیم موبدان بودند. تعلیمات عالی در ادبیات، طب، علوم، و فلسفه در دانشگاه مشهور جندی‌شاپور در خوزستان داده می‌شد. پسران شاهان محلی و ساتراپها غالباً نزدیک شاه می‌زیستند و با شاهزادگان خانواده سلطنتی، در دانشکده‌ای که متعلق به دربار بود، تحصیل می‌کردند.

پهلوی، زنان هندو اروپایی ایران در دوره اشکانیان، در زمان ساسانیان نیز معمول بود. از ادبیات آن زمان فقط ۶۰۰,۰۰۰ کلمه باقی مانده است که همه مربوط است به دین. ما می‌دانیم که آن ادبیات وسیع بوده است؛ اما چون موبدان حافظ و ناقل آن بودند، بیشتر آثار غیر دینی را می‌گذاشتند تا از میان برود. (احتمالاً فرایندی مشابه ما را به این اشتباه انداخته است که ادبیات اوایل قرون وسطی در جهان مسیحیت عمدتاً مذهبی بوده است.) شاهان ساسانی حامیان روشنفکر ادبیات و فلسفه بودند - و بیش از همه خسرو

انوشیروان: به فرمان او آثار افلاطون و ارسوط به زبان پهلوی ترجمه گشت و در دانشگاه جندی شاپور تدریس شد، و حتی خود او نیز آنها را خواند. در دوران سلطنت او وقایع تاریخی بسیاری ثبت و

تدوین شد که تنها قسمت موجود آن کارنامه اردشیر بابکان است. این کتاب مخلوطی است از تاریخ و داستان عشقی که بعدها مبنای شاهنامه فردوسی شد. هنگامی که یوستینیانوس مدارس آتن را بست، هفت تن از استادانش به ایران گریختند و به دربار خسرو پناهنده شدند. پس از چندی هوای وطن کردند؛ شاه «بربران»، در عهدنامه سال ۵۳۳ خود با یوستینیانوس، قید کرد که خردمندان یونانی باید رخصت بازگشت یابند و از پیگرد و آزار مصون باشند.

در دوران فرمانروایی این پادشاه روشنفکر دانشگاه جندی شاپور، که در قرن چهارم یا پنجم تأسیس شده بود، «بزرگترین مرکز فرهنگی آن زمان» شد. دانشجویان و استادان از اکناف جهان به آن روی می آوردند. مسیحیان نسطوری در آن دانشگاه پذیرفته شدند و ترجمه های سریانی آثار یونانی در طب و فلسفه را به ارمغان آوردند. نوافلاطونیان در آنجا بذل صوفیگری را کاشتند؛ و سنت طبی هندوستان، ایران، سوریه، و یونان، در آنجا به هم آمیخت و یک مکتب درمانی شکوفا را به وجود آورد. به موجب نظریه طب ایرانی، بیماری از آلودگی یا ناپاکی یکی از عناصر چهارگانه - آتش، آب، خاک، باد- حاصل می شد؛ پزشکان و موبدان ایرانی می گفتند که بهداشت عمومی مستلزم سوزاندن تمام مواد فاسد کننده، و بهداشت فردی مستلزم اطاعت کامل از دستورات نظافت دین زردشت است.

آنچه از علم نجوم ایرانی در این دوره می دانیم این است که این علم تقویم منظمی را بنیاد نهاده بود. به موجب این تقویم، سال به دوازده ماه سی روزه، و هر ماه به دو هفته هفت روزه و دوهفته هشت روزه تقسیم می شد، و پنج **روز** هم به آخر سال اضافه می گردید. علم احکام نجوم و جادوگری امری عمومی بود، و هیچ گونه اقدام مهمی بدون رجوع به وضع صور فلکی به عمل نمی آمد؛ و هر واقعه زمینی به اعتقاد مردم نتیجه جنگ ستارگان سعد و نحس در آسمان بود - همان گونه که فرشتگان و شیاطین در روح انسان با یکدیگر می جنگیدند - و این در حقیقت همان نبرد اهورمزدا و اهریمن بود.

دین زردشت به وسیله سلسله ساسانیان اقتدار و استیلای سابق خود را باز یافت؛ زمینها و عشر محصولات کشاورزی به موبدان اختصاص داشت؛ دولت بر دین استوار بود، همچنانکه در اروپای آن زمان نیز چنان بود. موبد موبدان، که قدرتش فقط از خود شاه کمتر بود، بر یک طبقه مقتدر و حاضر در صحنه، که افراد آن مغان یا مجوسان نامیده می شدند و مقامشان ارثی بود، حکومت می کرد. مغان بر حیات روحی تمام ایرانیان فرمانروایی داشتند، گنهکاران و طاغیان را از دوزخ می ترساندند، و به مدت چهار قرن افکار ایرانیان را در بند نگاه داشتند. اینان گهگاه شازمندان را از اجحاف مأموران مالیات، و بینوایان را از جور زورمندان حفظ می کردند. تشکیلات مغان چندان ثروتمند بود که شاهان گاه مبالغه هنگفتی از خزانه های معابد

قرض می کردند. هر شهر عمده ای دارای یک آتشکده بود که در آن شعله مقدس، به نشانه خدای نور، همواره فروزان بود. تنها یک زندگی منزله و پاکیزه می توانست روح را از اهریمن نجات دهد؛ در نبرد با شیطان، بهره گرفتن از یاری مغان و پیشگوی، وردخوانی، جادوگری، و دعاها ی آنان امری بس ضروری بود. روحی که بدین سان یاری می شد به پاکی و قدسیت می رسید، از دادگاه سهمگین روز رستخیز می گذشت، و در بهشت، شادمانی جاودان می یافت.

در جنب این دین رسمی، سایر مذاهب چندان محلی نداشتند، میترا، خدای آفتاب، که نزد پارتها بسیار محبوب بود، اکنون آن ستایشی را که در خور یاور بزرگ اهورمزدا بود نمی دید. اما موبدان زردشتی، مانند روحانیان مسیحی و مسلمان و یهود، ارتداد از دین ملی را گناهی بزرگ می شمردند. وقتی که مانی (حدود ۲۱۶-۲۷۶) ادعا کرد که چهارمین پیامبر خدا در ردیف بودا، زردشت، و مسیح است، و دینی مبنی بر مجرد، صلح طلبی، و تورع اعلام کرد، مغان مجاهد و دارای تعصب ملی او را مصلوب کردند، و

مانویت مجبور شد موفقیت خود را در خارج از مرزهای ایران جستجو کند. مع هذا، موبدان و پادشاهان ساسانی عموماً نسبت به یهودیت و مسیحیت تسامح به خرج می‌دادند، درست همان طور که پاپها نسبت به یهودیان رفتار ملایمتری داشتند تا نسبت به بدعتگذاران. عده زیادی از یهودیان به ایالات باختری امپراطوری ایران پناهنده شدند. وقتی ساسانیان به قدرت رسیدند، مسیحیت در ایران مستقر شده بود؛ این دین تا هنگامی که دین رسمی دشمنان دیرین ایران یعنی یونان و روم نشده بود، تحمل می‌شد؛ اما پس از آنکه روحانیان مسیحی، همچنانکه در سال ۳۳۸ میلادی در نصیبین کردند، نقش فعالی در دفاع از سرزمین بیزانس در برابر شاپور دوم به عهده گرفتند، و مسیحیان ایران امید طبیعی خود به پیروزی بیزانس را آشکار ساختند، دین مسیح مورد تعقیب قرار گرفت. در ۳۴۱، شاپور فرمان به قتل عام مسیحیان امپراطوری خود داد؛ تا هنگامی که این فرمان را به کشیشان، راهبان، و راهبه‌ها محدود کرد، ساکنان بسیاری از دههای مسیحی کشته شده بودند؛ حتی با این وجود، در طی این تعقیب و آزار، که تا زمان مرگ شاپور ادامه یافت (۳۷۹)، ۱۶۰۰۰ تن مسیحی کشته شدند. یزدگرد اول (۳۹۹-۴۲۰) آزادی مذهبی را به مسیحیان بازگرداند و آنان را یاری داد تا کلیساهای خود را از نو بسازند. در ۴۲۲ شورایی از اسقفان ایرانی کلیسای مسیحیان ایران را از مسیحیت یونان و روم مستقل ساخت.

در میان عبادات و مشاجرات دینی، فرمانها و بحرانهای دولتی، و جنگهای داخلی و خارجی، مردم با بیصبری وسایل تقویت دولت و معابد را فراهم می‌ساختند، زمین را می‌کاشتند، گله‌ها را می‌چراندند، و به هنرهای دستی و داد و ستد اشتغال می‌ورزیدند. زراعت يك وظیفه دینی بود، و به مردم گفته می‌شد که کارهایی قهرمانی از قبیل آباد ساختن بیابان، کشتکاری زمین، نابود ساختن آفات و گیاهان هرزه، حاصلخیز ساختن اراضی بایر، و استفاده از رودها برای آبیاری فتح‌نهایی

بسیار لازم بود، زیرا او معمولاً برای زمینداران بزرگ کار می‌کرد و از يك ششم تا يك سوم فراورده‌های خود را از بابت مالیات و عوارض به دولت می‌داد. در حدود سال ۵۴۰، ایرانیان صنعت شکرسازی از نیشکر را از هندوستان فرا گرفتند؛ امپراطور یونانی، هراکلیوس، در کاخ سلطنتی تیسفون يك انبار پر از شکر یافت (۶۲۷)؛ اعراب که ۱۴ سال پس از آن ایران را گرفتند، بزودی طرز کاشتن نیشکر را آموختند و آن را به مصر، سیسیل، مراکش، و اسپانیا بردند، که از آنجا در تمام اروپا رواج یافت. دامپروری از کارهای برجسته ایرانیان بود؛ اسبهای ایرانی از نظر نژاد، چالاکی، زیبایی، و سرعت بعد از اسبهای عربی بهترین بودند؛ هر ایرانی دوستار اسب بود، همان گونه که رستم رخس را دوست می‌داشت. سگ چندان در مراقبت گله و خانه‌ها سودمند بود که ایرانیان آن را حیوان مقدسی می‌شمردند؛ و گربه ایرانی در تمام جهان شهرت و شاخصیت یافته بود.

صنعت ایرانی در زمان ساسانیان از حالت خانگی به اشکال شهری درآمد. اتحادیه‌های اصناف متعدد بودند، و در برخی از شهرها يك طبقه کارگر انقلابی پدید آمده بود. ابریشمبافی از چین وارد شده بود؛ حریرهای دوران ساسانی همه جا مطلوب بود، و برای صنعت نساجی بیزانس، چین، و ژاپن نمونه واقع شده بود. بازرگانان چینی به ایران می‌آمدند تا ابریشم خام بفروشند و فرش، جواهر، و غازه بخرند؛ ارمنیها، سوریها، و یهودیان، ایران و بیزانس و روم را با داد و ستد کند خود مربوط ساخته بودند. راهها و پل‌های خوب، که مورد مراقبت دقیق بود، چار دولتی و کاروانهای بازرگانی را قادر می‌ساخت که تیسفون را با تمام استانها مربوط سازند؛ و در خلیج فارس بندرهایی ساخته شده بود تا تجارت با هندوستان را تسریع کند. مقررات دولتی قیمت غله، دارو، و سایر مایحتاج زندگی را محدود می‌ساخت. و از احتکار و انحصار جلو می‌گرفت. ثروت طبقات عالی را می‌توان از داستان يك اصلمند ایرانی دریافت که هزار مهمان به شام دعوت کرده بود، و چون دریافت که بیش از پانصد دست ظرف ندارد، پانصد دست دیگر از همسایگان خود عاریت گرفت.

خاوندان فئودال، که معمولاً در املاک روستایی خود می‌زیستند، استثمار زمین و مردم را سازمان می‌دادند و به هنگام جنگ از رعایای خود هنگامی می‌آراستند. با شکارورزی پرشور و دلیرانه، خود را برای نبرد تربیت می‌کردند؛ اینان به عنوان افسران سوار نظام ورزیده خدمت می‌کردند، و خود و اسبشان، مانند

دوران اخیر اروپای ملوک الطوائفی، زرهپوش بودند؛ اما در انضباط دادن به سربازان خود، یا در استعمال آخرین صنعتهای مهندسی و محاصره و دفاع، از رومیان، عقبتر بودند. از نظر کاست اجتماعی، بالاتر از این مالکان، اشراف بزرگ بودند که به عنوان ساتراپ بر ایالات فرمان می‌راندند و یا ریاست ادارات دولتی را داشتند. طرز اداره ظاهراً بسیار خوب بود، زیرا گرچه مالیات کمتر از مالیات امپراطور روم

بود. در سال ۶۲۶، خسرو پرویز پولی معادل ۴۶۰،۰۰۰،۰۰۰ دلار در صندوقهای خود داشت، و عایدی سالانه کشور معادل ۱۷۰،۰۰۰،۰۰۰ دلار بود، که با در نظر گرفتن قدرت خرید طلا و نقره در آن زمان مبلغ بسیار هنگفتی می‌شد. قانون از طرف شاهان، مشاوران ایشان، و موبدان بر اساس احکام اوستایی وضع می‌شد؛ تفسیر قانون و نظارت در اجرای آن به عهده موبدان بود. آمیانوس، که با ایرانیان جنگیده بود، قضات ایرانی را «مردانی سربلند، صاحب تجربه، و دارای دانش حقوقی» وصف می‌کند. به طور کلی ایرانیان مردم درست پیمانی شناخته شده بودند. سوگند در دادگاه با مراسم مذهبی توأم بود؛ مجازات سوگندشکنی در قانون بسیار شدید، و در دوزخ باران بی‌انتهایی از تیر، تبر، و سنگ بود. برای کشف بزه از روش اوردالی استفاده می‌شد: از مظنونان خواسته می‌شد که روی فلز سرخ گرم راه بروند، یا از آتش بگذرند، یا غذای مسموم بخورند. کودک کشی، و سقط جنین ممنوع بود و مجازات سخت داشت؛ سزای لواط مرگ بود؛ مردی که زناکاریش بر ملا می‌شد تبعید می‌گردید، و زن زانیه بینی و گوش خود را از دست می‌داد. محکومان می‌توانستند به دادگاههای عالیتز استیناف دهند، و مجازات اعدام فقط پس از تجدید نظر و تصویب شاه قابل اجرا بود.

پادشاه قدرت خود را به خدایان منسوب می‌دانست و خویشان را نایب آنها می‌شمرد و منزلتشان را در فرمانهایی که به نام آنها صادر می‌کرد نشان می‌داد. هر وقت که زمان ایجاب می‌کرد، خود را «شاه شاهان، شاه آریاییها و غیر آریاییها [ایران و انیران]، سلطان جهان، زاده خدایان» می‌نامید، شاپور دوم این عبارت را نیز بر عنوان مزبور افزوده بود: «برادر خورشید و ماه، دمساز ستارگان.» شاهان ساسانی، که از لحاظ نظری مستبد بودند، در عمل معمولاً با مشورت وزیران خود که هیئت دولت را تشکیل می‌دادند کار می‌کردند: مسعودی، مورخ مسلمان، «اداره مشعشع شاهان ساسانی، سیاست منظم آنان، مراقبتشان از اتباع خود، و سعادت مستملکاتشان را می‌ستود. خسرو انوشیروان، بنا به روایت ابن خلدون، چنین می‌گفت: «بی‌ارتش، شاه نیست؛ بی‌عایدات، ارتش نیست؛ بی‌مالیات، عایدات نیست؛ بی‌کشاورزی، مالیات نیست؛ بی‌حکومت صحیح، کشاورزی نیست.» در اوقات عادی، سلطنت موروثی بود، اما ممکن بود از طرف شاه به یکی از پسران کهنتر منتقل شود، در دو مورد قدرت عالی به ملکه‌ها رسید. وقتی وارث مستقیم وجود نداشت، نجبا و موبدان کسی را به سلطنت برمی‌گزیدند، اما انتخابشان محدود بود به اعضای خاندان سلطنت.

زندگانی شاه آکنده بود از الزامات توانفرسا. از او منتهای دلیری را در شکارورزی انتظار داشتند؛ در غره‌ای با پرده‌ای دیبا که ده شتر آراسته به زیور شاهوار آن را می‌کشیدند

به شکار می‌رفت، هفت شتر تخت او را، و صد شتر خنیاگرانش را حمل می‌کردند. ده هزار سوار ممکن بود در التزام وی باشند، ولی اگر سنگنبشته‌های ساسانیان را معتبر بدانیم، باید بگوییم که در آخرین وهله سفر شکار می‌بایست سوار اسب شود، و شخصاً یک گوزن، بز وحشی، آهو، گاو میش، ببر، شیر، یا یکی دیگر از حیواناتی را که در پارک یا «بهشت» او گردآوری شده بودند دنبال کند. چون به کاخ خود باز می‌گشت، خود را در میان هزار ملتزم و تشریفات فراوان با رشته‌ای از مسائل مملکتی مواجه می‌یافت. می‌بایست جامه‌هایی را که از کثرت جواهر سنگین شده بودند ببوشت، بر تختی زرین بنشیند، و تاجی چنان سنگین بر سر گذارد که لازم بود با فاصله‌ای نامشهود از سرش، که بیحرکت می‌ماند، آویزان باشد. با این شکل و شمایل بود که او سفیران و میهمانان را می‌پذیرفت، صدها رسم تشریفاتی سیاسی را به جا می‌آورد، قضاوت می‌کرد، و گزارشها و اخبار انتصابات را دریافت می‌داشت. کسانی که به نزدیک او می‌آمدند تعظیم می‌کردند، زمین را بوسه می‌دادند، فقط با اجازه او برمی‌خاستند، و هنگام سخن گفتن دستمالی جلو

دهان نگاه می‌داشتند تا مبادا نفسشان او را آلوده سازد. شبانگاه نزد یکی از زنان یا معشوقگان خود می‌رفت و بذر شاهانه را شادمانه می‌کاشت.

II – سلطنت ساسانیان

بنابر روایات ایرانی، ساسان، موبدی در تخت جمشید بود؛ پسرش بابک امیر کوچکی در خور بود؛ بابک، گویهر فرمانروای فارس را کشت، خود را شاه آن سامان ساخت، و قدرت خویش را به موجب وصیت به پسر خود شاپور و گذاشت؛ شاپور بر اثر سانحه‌ای مرد و برادرش اردشیر جانشین وی شد. اردوان پنجم، آخرین پادشاه پارت یا اشکانی ایران، از شناسایی این سلسله جدید محلی ابا کرد، اردشیر اردوان را در جنگ کشت (۲۲۴) و خود شاهنشاه شد (۲۲۶). وی حکومت سست ملوک الطوائفی اشکانیان را با یک حکومت سلطنتی پر قدرت، که از طریق یک تشکیلات اداری متمرکز اما رو به گسترش امور را می‌گذراند، جایگزین کرد؛ حمایت روحانیان را با بازگرداندن دین زردشت و سلسله مراتب آن جلب کرد؛ و با اعلام اینکه نفوذ هلنیستی را در ایران برخواهد انداخت و انتقام داریوش سوم را از جانشیان اسکندر خواهد گرفت و تمام سرزمینهای شاهان هخامنشی را باز خواهد ستاند، غرور مردم را برانگیخت. او تقریباً به تمام وعده‌های خود وفا کرد. نبردهای سریع حدود ایران را در شمال خاوری تا جیحون و در باختر تا فرات بسط داد. به هنگام مرگ (۲۴۱)، تاج را بر سر پسر خود شاپور نهاد و به او سفارش کرد که یونانیان و رومیان را به دریا بریزد.

شاپور اول (۲۴۱-۲۷۲) تمام قدرت و کاردانی پدر خویش را به ارث برده بود. سنگنبشته‌ها او را مردی با وجنات زیبا و نجیب وصف می‌کند؛ اما این بدون شک تهیتی است رسمی. تربیتی عالی داشت و به دانش مهر می‌ورزید؛ از صحبت

سفیر یونان، چنان مسحور شده بود که به این فکر افتاد که از سلطنت استعفا کند و فیلسوف شود. برخلاف شاپور دوم، به تمام ادیان آزادی کامل داد، به مانی اجازه داد تا در دربارش موعظه کند، و اعلام کرد که «مغان، مانویان، یهودیان، مسیحیان، و ارباب سایر مذاهب در امپراطوری او از هر ایدایی مصون باشند.» با ادامه ویراستن اوستا، که در دوران اردشیر آغاز شده بود، موبدان را تحریض کرد که آثار فلسفه مابعدالطبیعی، نجوم، و طب را، که غالباً از هند و یونان گرفته شده بود، در این کتاب مقدس ایرانی بگنجانند. در حمایت از هنر گشاده دست بود. در فرماندهی نظامی به عظمت شاپور دوم یا دو خسرو نمی‌رسید، اما در سلسله طولانی ساسانیان بهترین مدیر بود. پایتخت جدیدی در شهر شاپور ساخت که ویرانه‌های آن هنوز نام او را بر خود دارند، و در شوشتر، در ساحل رود کارون، یکی از ساختمانهای بزرگ مهندسی کهن را برپا داشت. این ساختمان عبارت بود از سدی با قطعات سنگ خارا که پلی به طول ۵۲۰ متر و عرض ۶ متر تشکیل می‌داد؛ برای ساختن این سد، مسیر رود موقتاً عوض شد، بستر آن سنگفرش گردید، و دریچه‌هایی در سد ایجاد شد تا جریان آب را منظم سازد. بنابر روایات، شاپور برای طرح کردن و ساختن این سد، که تا قرن حاضر همچنان دایر بود، از مهندسان و اسیران رومی استفاده کرد. شاپور با آنکه قلباً مایل به جنگ نبود، ناچار به آن دست یازید، به سوریه حمله کرد، به انطاکیه رسید، از ارتش روم شکست خورد، و قرارداد صلحی با رومیان منعقد ساخت (۲۴۴) که به موجب آن تمام سرزمینهایی را که سابقاً از رومیان گرفته بود به آنان بازگرداند. چون از همکاری ارمنستان با رومیان خشمگین بود، به آن کشور وارد شد و سلسله‌ای طرفدار ایران در آنجا مستقر ساخت. (۲۵۲). پس از آنکه جناح راستش بدین گونه حفظ شد، جنگ با روم را از سر گرفت. امپراطور والریانوس را شکست داد و دستگیر کرد (۲۶۰)، انطاکیه را غارت کرد، و هزاران اسیر گرفت تا در ایران به کار اجباری گمارد. اودناتوس، فرماندار پالمورا، با روم همدست شد و شاپور را مجبور کرد تا بار دیگر فرات را مرز ایران و روم بشناسد.

جانشیان او از ۲۷۲ تا ۳۰۲ عظمتی نداشتند، تاریخ ذکر کوتاهی از هرگز دوم (۳۰۲ - ۳۰۹) می‌کند، زیرا او صلح و سعادت را حفظ کرد. اماکن عمومی و مساکن شخصی، مخصوصاً خانه‌های فقیران، را به خرج دولت تعمیر کرد. دادگاه جدیدی برای رسیدگی به شکایات بینوایان از اغنیا تأسیس کرد و خود غالباً ریاست آن را عهده‌دار می‌شد. ما نمی‌دانیم که آیا همین عادات عجیب موجب محروم شدن پسر او از سلطنت شد یا نه؛ به هر حال، وقتی که هرگز درگذشت، نجبا پسر او را زندانی کردند و تاج و تخت را به کودک هنوز نازاده او، که با یقین و اعتماد شاپور دوم نام نهادند؛ دادند و برای اینکه سلطنت او را کاملاً محرز سازند، تاج شاهی را بر شکم مادر او بستند.

(۳۰۹-۳۷۹). از کودکی برای جنگ تربیت شد؛ و اراده خود را نیرومند ساخت، و در شانزدهسالگی زمام حکومت و اداره میدان نبرد را به دست گرفت. به عربستان خاوری حمله کرد، چندین ده را ویران ساخت، هزاران اسیر را کشت، و باقی اسیران را با ریسمانی که از زخمشان گذراند به هم بست. در ۳۳۷، برای تسلط بر راه‌های بازرگانی به خاور دور، جنگ با روم را از سر گرفت و، با چند فاصله زمانی از صلح، آن را تقریباً تا هنگام مرگ ادامه داد. گرویدن روم و ارمنستان به دین مسیح به کشمکش کهن شدتی نو بخشید، گویی خدایان با خشمی هومری به جنگ پیوسته بودند. طی چهل سال، شاپور با رشته‌ای دراز از امپراطوران روم جنگید. یولیانیوس او را به تیسفون پس نشاند، اما خود به وضعی ننگین عقب نشست. یولیانیوس، که با مانور ماهرانه شاپور شکست خورده بود، مجبور شد با او صلح کند (۳۶۳) و ایالات رومی ساحل دجله و نیز تمام ارمنستان را به او واگذارد. وقتی که شاپور دوم درگذشت، ایران در ذروه آبرو و اقتدار بود و خاک صد هزار ایگر زمین با خون انسانی تقویت شده بود.

در قرن بعد، جنگ به مرز شرقی ایران کشانده شد. در حدود سال ۴۲۵ طایفه‌ای از تورانیان، که یونانیان آنها را به نام هفتالیان می‌شناختند، و بغلط هونها می‌نامیده می‌شدند، ناحیه بین جیحون و سیحون را تصرف کردند. بهرام پنجم، پادشاه ساسانی، که به واسطه بیباکی در شکار ملقب به بهرام گور بود (۴۲۰-۴۳۸)، دلیرانه با آنها جنگید و شکستشان داد؛ اما پس از مرگ او تورانیان در نتیجه باروری و جنگجویی به اکناف گسترده شدند، و امپراطوری تشکیل دادند که از دریای خزر تا رود سند وسعت داشت. پایتخت این امپراطوری گرگان، و شهر عمده‌اش بلخ بود. تورانیان بر فیروز، پادشاه ساسانی (۴۵۹-۴۸۴) غلبه کردند و او را کشتند و بلاش (۴۸۴-۴۸۸) جانشین او را خراجگزار خود ساختند.

ایران، همزمان با این تهدیدی که از طرف مشرق متوجهش شده بود، به سبب کشمکش شاه با اشراف و موبدان برای حفظ اقتدار خویش، دچار هرج و مرج شد. قباد اول (۴۸۸-۵۳۱) به فکر افتاد تا با تقویت یک نهضت اشتراکی (کمونیستی)، که هدف اصلی حمله‌اش اشراف و موبدان بودند، دشمنان خویش را ضعیف سازد. یکی از موبدان زردشتی، به نام مزدک، حوالی سال ۴۹۰ میلادی، خود را فرستاده یزدان برای ترویج یک کیش باستانی اعلام کرده بود. اصول آن دین به گفته او چنین بود: همه مردم مساوی زاده شده‌اند؛ هیچ کس حقی طبیعی برای تملک چیزی بیش از دیگری ندارد؛ مالکیت و ازدواج از ابداعات انسان و اشتباهات پست اوست؛ و کلیه اشیا و تمام زنها باید ملك مشترك تمام مردان باشند. دشمنانش ادعا کردند که او می‌خواهد، به بهانه اعتراض به مالکیت و ازدواج و دستیابی به آرمانشهر، دزدی، زنا، و زنا با محارم را ترویج کند. بینوایان و عده‌ای دیگر از مردم سخنان او را شادمانه پذیرفتند، اما شاید خود مزدک هم از موافقت شاه با آن مذهب به شگفت آمد. پیروان او

خانه‌های ثروتمندان، بلکه حرمسراهاي آنها را نیز تصاحب کردند و زیباترین و گرانترین معشوقه‌هایشان را نیز به تملک خویش درآوردند. اشراف آزرده و خشمگین قباد را زندانی کردند و برادرش جاماسپ را به شاهی برداشتند. قباد، پس از سه سال محبوس بودن در «قلعه فراموشی» [انوشبرد]، از زندان گریخت و به هفتالیان پناهنده شد. هفتالیان، که می‌خواستند یک فرد وابسته به آنها فرمانروای ایران باشد، ارتشی برای او فراهم کردند و او را در تسخیر تیسفون یاری دادند. جاماسپ استعفا کرد، اشراف به املاک خود گریختند، و قباد بار دیگر شاهنشاه شد (۴۹۹). قباد، پس از محکم ساختن قدرت خویش، بر کمونیستها

تاخت و مزدك و هزاران تن از پیروانش را **بكشت**. شاید آن نهضت باعث بالا بردن شأن کارگران شده بود، زیرا فرمانهای شوراي دولتي از آن پس نه تنها به امضای شاهزادگان و موبدان می‌رسید، بلکه از طرف سران اتحادیه‌ها نیز امضا می‌شد. قباد به مدت يك نسل دیگر سلطنت کرد، با دوستان قدیمش هفتالیان جنگید و پیروز شد، اما در جنگ با روم کامیابی قطعی حاصل نکرد؛ به هنگام مرگ، سلطنت را به دومین پسر خود خسرو که بزرگترین شاه ساسانی بود سپرد.

خسرو اول (۵۳۱-۵۷۹) رایونانیان خسروئس و اعراب کسری می‌نامیدند، و ایرانیان لقب انوشیروان (دارنده روان جاوید) را به نامش اضافه کرده بودند. وقتی که برادران مهترش او را «عادل» می‌خواندند؛ و شاید اگر عدل را از رحم جدا کنیم، او شایسته این لقب بود. پروکوپيوس او را چنین وصف می‌کند: «استاد بزرگ در تظاهر به پرهیزکاری» و عهد شکنی؛ اما پروکوپيوس از زمره دشمنان بود. طبری، مورخ ایرانی، «نیزه‌هوشی، فرهنگ، خردمندی، رشادت، و تدبیر» او را ستوده و يك خطابه افتتاحیه در دهان او گذاشته است که اگر راست نباشد، خوب جعل شده است. وی حکومت را کاملاً تجدید سازمان داد؛ در انتخاب دستیارانش فقط شایستگی را ملاک قرار داد و توجهی به رتبه و مقام نکرد؛ و بزرگمهر، مربی پسرش، را به وزارت برگزید که وزیري ارجمند از کار درآمد. وی سپاه بنیچه‌ای ملوک الطوائفی را با يك ارتش دایمی با انضباط و شایسته جایگزین کرد. نظم مالیاتی عادلانه‌تری ایجاد کرد، و قوانین ایران را مدون ساخت. برای اصلاح آب شهرها و آبیاری مزارع سدها و ترعه‌ها ساخت؛ زمینهای بایر را با دادن گاو، وسایل کشاورزی، و بذر به دهقانان حاصلخیز کرد؛ تجارت را با ساخت، تعمیر، و نگهداری پلها و راهها رونق بخشید؛ و آنچه در توان داشت با شور و غیرت وقف خدمت به مردم و کشور کرد. ازدواج را، به این عنوان که ایران برای حفظ مرز و بوم خود به جمعیت بیشتری احتیاج دارد، تشویق - اجباری - کرد. مردان مجرد را، با تأمین جهیز زنان و امکانات تربیت

کودکان بینوا را به خرج دولت نگهداری و تربیت کرد. وی بدعت را با مرگ سزا می‌داد، اما مسیحیت را، حتی در حرم خود، تحمل می‌کرد. فیلسوفان، پزشکان، و دانشمندان را از هندوستان و یونان در دربار خود گردآورده بود و از مباحثه با آنان درباره مسائل زندگی، حکومت، و مرگ لذت می‌برد. يك بار در طی مباحثه این سؤال پیش کشیده شد: «بزرگترین بدبختی چیست؟» يك فیلسوف یونانی پاسخ داد: «پیری توأم با فقر و بلاهت»؛ يك هندو جواب داد: «روحي آشفته در جسمي بیمار»؛ وزیر خسرو با بیان این جمله تحسین همگان را به خود جلب کرد: «به گمان من بزرگترین بدبختی برای انسان این است که پایان زندگی خویش را نزدیک ببیند، بی آنکه به فضیلت عمل کرده باشد.» خسرو ادبیات، علوم، و دانش پژوهی را با گشاده دستی حمایت می‌کرد، و مخارج ترجمه‌ها و تاریخنگاریهای بسیار را تأمین کرد؛ در زمان سلطنت او دانشگاه جندیشاپور به اوج اعتلا رسید. وی امنیت خارجیان را چنان حفظ می‌کرد که دربارش همواره پر از بیگانگان متشخص بود.

چون بر تخت شاهی نشست، میل خود را برای آشتی با روم اعلام کرد. یوستینیانوس، که نقشه‌هایی برای آفریقا و ایتالیا داشت، موافقت کرد؛ و در سال ۵۳۲، آن دو «برادر» يك قرارداد «صلح ابدی» امضا کردند. چون آفریقا و ایتالیا سقوط کرد، خسرو بر سبیل مزاح، به این عنوان که اگر ایران با او صلح نکرده بود او نمی‌توانست پیروز شود، سهمی از غنیمت‌های او خواست، و یوستینیانوس برای او هدایای گرانبها فرستاد. در ۵۳۹، خسرو به روم اعلان جنگ داد، به این بهانه که یوستینیانوس مواد معاهده فی مابین را نقض کرده است؛ پروکوپيوس این اتهام را تأیید می‌کند؛ شاید خسرو پنداشته بود خردمندانه این است که تا ارتش یوستینیانوس هنوز در غرب سرگرم جنگ است، به روم حمله برد و منتظر ننشیند تا يك بیزانس پیروزمند و نیرومند تمام نیروهای خود را علیه ایران به کار برد. به علاوه، خسرو معتقد بود که ایران باید سرانجام بر معادن طلاي طرابوزان دست یابد و به دریای سیاه برسد. پس به سوریه لشکر کشید؛ هیراپولیس، آپامیا، و حلب را محاصره کرد، با دریافت فدیه‌های گرانبها از آنها دست برداشت، و بزودی به دروازه‌های انطاکیه رسید. مردم بیباک آن شهر، از فراز دیوار دفاعی، نه تنها با باریدن تیرها و سنگهای منجنیق بر سپاهیان، بلکه همچنین با متلکهای وقیحانه‌ای که بدان شهره بودند، از او استقبال کردند. شاه

خشمگین، شهر را با يك حمله ناگهانی تصرف، و خزاین آن را تاراج کرد. تمام ساختمانهای آن را، جز کلیسای اعظم، سوزاند؛ عده‌ای از مردم شهر را قتل عام کرد، و مابقی را به ایران فرستاد تا اهالی يك «انطاکیه» جدید را تشکیل دهند. آنگاه با شادی در همان دریای مدیترانه، که وقتی مرز باختری ایران بود، آبتنی کرد. یوستینیانوس سردار خود بلزاریوس را برای نجات آن نواحی فرستاد، اما خسرو، با غنیمتهایی که به دست آورده بود، با خاطر آسوده از فرات گذشت، و آن سردار محتاط وی را تعقیب

يك نیروی اشغالی در آن سوی بیابان سوریه یا رشته کوه‌های تاوروس در سمت دشمن بود؛ ترقیات جدید در حمل و نقل، جنگ‌های بزرگتری را ممکن ساخته است. طی سه تجاوز دیگر به آسیای روم، خسرو به پیشرویه‌ها و محاصره‌های سریع دست زد، باج‌ها و اسیرها گرفت، روستاها را تاراج کرد، و بدون مزاحمت بازگشت (۵۴۲-۵۴۳). در ۵۴۵، یوستینیانوس ۲۰۰۰ پوند طلا (۸۴۰۰۰۰ دلار) برای يك متارکه پنج‌ساله به خسرو پرداخت، و در انقضای پنج سال ۲۶۰۰ پوند دیگر برای پنج سال تمدید تأدیه کرد. سرانجام (۵۶۲)، پس از جنگ‌هایی که به مدت يك نسل به طول انجامید، آن دو پادشاه پیر عهد کردند که صلح را به مدت پنجاه سال حفظ کنند؛ یوستینیانوس موافقت کرد که هر سال ۳۰۰۰۰ پوند طلا (۷۵۰۰۰،۰۰۰ دلار) به ایران بپردازد، و خسرو از ادعای خود بر سرزمین‌های مورد اختلاف در قفقاز و سواحل دریای سیاه دست برداشت.

اما کار خسرو با جنگ هنوز تمام نبود. در حدود سال ۵۷۰، به درخواست حمیریان جنوب باختری عربستان، ارتشی به آن سامان فرستاد تا آنان را از قید فاتحان حبشی آزاد سازد؛ وقتی که آزادی تحصیل شد، حمیریان دریافتند که سرزمینشان به يك استان ایرانی مبدل شده است. یوستینیانوس با حبشه پیمان اتحادی بسته بود؛ یوستینوس دوم، جانشین او، طرد حبشیان را از عربستان عملی غیردوستانه شمرد؛ به علاوه، ترکان مرزهای خاوری ایران محرمانه با روم موافقت کرده بودند که به خسرو حمله کنند؛ یوستینوس دوم به خسرو اعلان جنگ داد (۵۷۲). خسرو، با وجود کیرسن، شخصاً به میدان جنگ رفت و شهر مرزی دارا را از رومیان گرفت؛ اما سلامت یاری نکرد و برای نخستین بار شکست خورد (۵۷۸)، به تیسفون بازگشت، و در آنجا به سال ۵۷۹، در سنی نامعلوم، زندگی را بدرود گفت. وی طی چهل و هشت سال زمامداری خود در تمام جنگ‌ها و نبردها جز یکی پیروز بود، امپراطوری خود را از هر سو وسعت بخشیده بود، ایران را بیش از هر زمان دیگر پس از داریوش اول نیرومند کرده بود، و چنان نظم اداری صحیحی برقرار ساخته بود که وقتی اعراب ایران را تسخیر کردند آن را تقریباً بدون هیچ گونه تغییر اقتباس کردند. خسرو، که تقریباً معاصر یوستینیانوس بود، طبق اعتقاد عمومی آن زمان، از یوستینیانوس بزرگتر بود، و تمام نسل‌های آینده ایران را نیز او را نیرومندترین و تواناترین پادشاه تاریخ خود می‌دانند.

پسر او، هرمز چهارم (۵۷۹-۵۸۹)، به دست یکی از سرداران از سلطنت افتاد. این سردار بهرام چوبین بود که نخست خود را نایب السلطنه خسرو دوم (۵۸۹)، پسر هرمز چهارم، و يك سال بعد پادشاه ساخت. وقتی که خسرو به سن بلوغ رسید، تاج و تخت خود را از او خواست؛ بهرام این خواست را نپذیرفت؛ خسرو به هیراپولیس در سوریه روم گریخت؛ موریکیوس، امپراطور روم شرقی، به او گفت که سلطنتش را باز خواهد ستاند، مشروط بر آنکه ایران از ارمنستان بیرون رود؛ خسرو این

واقعه کم نظیری شدند که عبارت بود از یاری سربازان رومی برای به تخت نشاندن يك شاهزاده ایرانی.

خسرو پرویز (پیروز) به بالاترین قدرتی رسید که ایران پس از خشیارشا به خود دیده بود، و [بر اثر غرور حاصل از همان قدرت] زمینه سقوط امپراطوری خود را فراهم ساخت. وقتی فوکاس، موریکیوس را کشت و به جای او نشست، پرویز به آن غاصب اعلان جنگ داد (۶۰۳) تا انتقام دوست خود را از او بگیرد؛ ماحصل آنکه دشمنی دیرین بین دو امپراطوری از نو آغاز شد. چون بیزانس در نتیجه آشوب و انشقاق ضعیف شده بود، ارتش‌های ایران توانستند دارا، آمد، ادسا، هیراپولیس، حلب، آپامیا، و دمشق را تصرف کنند. (۶۰۵-۶۱۳). پرویز، که از کامیابی سرمست شده بود، علیه مسیحیان اعلام جهاد کرد؛

۲۶۰۰۰ یهودی به ارتش او پیوستند. در سال ۶۱۴، نیروهای مشترک او اورشلیم را غارت کردند و ۹۰,۰۰۰ مسیحی را کشتند. بسیاری از کلیساهای مسیحی، از جمله «کلیسای قیامت»، بکلی سوخت؛ و صلیب واقعی، محبوبترین یادگار مسیحیان، به ایران برده شد. پرویز به هراکلیوس، امپراتور جدید روم، نامه‌ای نوشت و سؤالی در خدانشناسی مطرح کرد: «از خسرو، بزرگترین خدایان و ارباب تمام زمین، به هراکلیوس، بنده بيمقدار و بی‌شعور خود: تو می‌گویی که به خدای خویش اعتماد داری، پس چرا وی اورشلیم را از دست من نجات نداد؟» در ۶۱۶، یک ارتش ایرانی اسکندریه را تسخیر کرد، و تا سال ۶۱۹ تمام مصر، که پس از داریوش دوم از ملکیت ایران خارج شده بود، به شاه شاهان تعلق یافت. در همین ضمن، یک ارتش ایرانی دیگر بر آسیای صغیر تاخت و خالکدون را تصرف کرد (۶۱۷)؛ ایرانیان آن شهر را، که فقط به وسیله تنگه بوسفور از قسطنطنیه جدا شده بود، به مدت ده سال در دست داشتند. در آن ده سال خسرو پرویز کلیساهای را ویران کرد؛ ثروت و آثار هنری آنها را به ایران برد؛ و، با وضع مالیاتهای سنگین، آسیای باختری را چنان از توش و توان انداخت که در برابر حمله اعراب، که یک نسل بعد صورت گرفت، پایداری نتوانست.

خسرو اداره جنگ را به سرداران خود سپرد، به کاخ تجملی خود در دستگرد (در حدود نودو شش کیلومتری شمال تیسفون) رفت، و خود را وقف هنر و عشق کرد. معماران، مجسمه سازان، و نقاشان را گردآورد تا پایتخت جدیدش را بس زیباتر از پایتخت قدیم سازند، و چهره‌هایی از شیرین، محبوبترین زن از سه هزار زن او، بر سنگ بتراشند. ایرانیان شکوه داشتند از اینکه شیرین مسیحی است، و حتی برخی ادعا می‌کردند که شاه را نیز به مسیحیت گروانده است؛ به هر حال، در بحبوحه جنگ مقدس خود، خسرو به او اجازه داد تا کلیساهای و صومعه‌های بسیار بسازد. اما ایران، که با غنایم جنگی و بردگان بیشمار ثروتمند شده بود، اشتغال شاه را به خوشگذرانی و هنر، و حتی تساهل دینی او را، می‌توانست ببخشد. ایرانیان پیروزیهای او را به منزله

سرانجام پاسخ اسکندر داده شد، و انتقام ماراتون، سالامیس، پلاتایا، و آربلا گرفته شده بود.

از امپراتوری بیزانس چیزی جز چند بندر آسیایی، چند قطعه از خاک ایتالیا، شمال افریقا، یونان، و یک نیروی دریایی شکست نخورده، و یک پایتخت محاصره شده دچار وحشت و یأس نمانده بود. هراکلیوس ده سال وقت صرف کرد تا از ویرانه‌های سرزمین خود کشور جدیدی بسازد و ارتش نوینی بیاراید؛ آنگاه به جای عبور از تنگه خالکدون، که مستلزم مخارج و تلفات زیاد بود، ناوگان خود را وارد دریای سیاه کرد، از ارمنستان گذشت، و از پشت سر به ایران حمله برد. همان گونه که خسرو اورشلیم را ویران ساخته بود، هراکلیوس کلرومیا، زادگاه زردشت، را خراب کرد و آتش مقدس جاودان آن را خاموش ساخت (۶۲۴). خسرو ارتشهای خود را یکی پس از دیگری به مقابله با او فرستاد؛ همه آنها مغلوب شدند، و همچنانکه یونانیان پیش می‌رفتند، خسرو به تیسفون گریخت، سردارانش، که از اهانت‌های وی آزرده خاطر شده بودند، در خلع او با اشراف همدست شدند. وی را زندانی ساختند و فقط نان و آب به او دادند؛ هجده پسرش را جلو چشم خود او کشتند؛ سرانجام یکی دیگر از فرزندان به نام شیرویه او را کشت (۶۲۸).

III - هنر ساسانیان

از ثروت و جلال شاپورها، قبادها، و خسروها چیزی جز خرابه‌های هنری دوران ساسانی به جا نمانده است؛ اما همین مقدار کافی است که ما را از دوام و قابلیت انعطاف هنر ایرانی، از زمان داریوش کبیر و تخت جمشید تا دوران شاه عباس کبیر و اصفهان، به شگفت آورد.

آنچه از معماری ساسانیان باقی مانده کاملاً دنیوی است؛ آتشکده‌ها همه ناپدید شده‌اند و فقط آثار کاخ‌های سلطنتی به جا مانده است؛ اینها «اسکلت‌هایی غول آسا» هستند که نمایی گچکاری مزینشان مدتها پیش از میان رفته است. قدیمیترین این کاخها قصر اردشیر اول در فیروزآباد است که در جنوب خاوری شیراز

واقع شده است. هیچ کس تاریخ این کاخ را نمی‌داند؛ دامنه حدسیات از ۳۴۰ قم تا ۴۶۰ میلادی را در بر می‌گیرد. پس از پانزده قرن گرما و سرما و دزدی و جنگ، گنبد عظیم این کاخ هنوز تالاری را می‌پوشاند که سی متر ارتفاع و هفده متر عرض دارد. قوس سر در آن، که ۲۷ متر بلندی و ۱۳ متر پهنا دارد، نمایی را به درازای ۵۲ متر به دو قسمت تقسیم می‌کند؛ این نما در دوران اخیر ویران شد. از تالار چهارگوش مرکزی، قوسهای برآمده‌گی پاتاق به پایه گنبد مستدیری منتهی می‌شود. فشار گنبد با یک ترتیب جالب و غیرعادی بر دو دیوار محوف تحمیل شده بود که روی قسمت داخلی و خارجی آن یک طاق دبه‌ای زده شده بود، و بر این بنیان، که از تقویت دیوار داخلی به وسیله دیوار خارجی به وجود آمده بود، پشت بندهای متکی به جرزهای ستونی پیوسته، از سنگ محکم، افزوده شده بود. معماری این قصر با سبک ستونی

تخت جمشید کاملاً متفاوت بود. این شیوه گرچه خام و ابتدایی بود، اما در آن از اشکالی استفاده شده بود که بعدها در سانتاسوفیای یوستینیانوس به کمال خود رسید.

در محلی نه چندان دور از این کاخ، در سرستان، ویرانه بنایی وجود دارد که تاریخ آن معلوم نیست، نمایی با سه قوس، یک تالار بزرگ مرکزی با دو اطاق جانبی، که پوشش آنها از گنبدهای شلجمی، طاقهای دبه‌ای، و نیمگنبدهایی تشکیل می‌شود که حکم پشتبند را دارند، پشتبند اسکلتی معماری گوتیک ممکن است از این نیمگنبدها، با برداشتن تمام قسمتهای آن جز قالب نگاهدارنده‌اش، اقتباس شده باشد. در شمال باختری شوش خرابه یک کاخ دیگر وجود دارد، ایوان کرخه این کاخ کهنترین نمونه طارم عرضی است که با تیرکهای قطری ساخته شده است. اما جالبترین آثار زمان ساسانیان - که اعراب فاتح را با عظمت خود به وحشت انداخت - کاخ سلطنتی تیسفون بود که اعراب به آن طاق کسری لقب دادند. این احتمالاً همان بنایی است که یک مورخ یونانی سال ۶۳۸ وصف می‌کند و می‌گوید: یوستینیانوس سنگ مرمر یونانی برای خسرو تهیه کرد و صنعتگران ماهری فرستاد که کاخی به سبک رومی در نزدیکی تیسفون برایش ساختند. جناح شمالی این بنا در سال ۱۸۸۸ فرو ریخت؛ گنبد آن از میان رفته است؛ سه دیوار بزرگ به ارتفاع ۳۵ متر بالا رفته‌اند و نمایی در جهت افقی دارند که به پنج ردیف از قوسهای کور تقسیم شده است. یک قوس بزرگ مرکزی، که بیست و شش متر ارتفاع و بیست و دو متر عرض دارد و بلندترین و پهنترین قوس بیضی شکل است که تاکنون شناخته شده، به سقف تالاری منتهی می‌شود که طولش ۳۵ و عرضش ۲۳ متر بود؛ شاهان ساسانی فضایی وسیع را دوست داشتند. این نماهای خراب شده تقلیدی از نماهای غیر ظریف رومی، مانند تماشاخانه مارکلوس، هستند. این نماها بیش از آنکه زیبا باشند، پرابهتند؛ اما نمی‌توان درباره زیباییهای گذشته از روی ویرانه‌های فعلی قضاوت کرد.

جالبترین آثار باقی مانده از دوران ساسانیان کاخهای خشتی که طعمه زمان شده‌اند نیست، بلکه سنگنبشته‌هایی است که بر سینه بعضی از کوههای ایران باقی مانده است. این نقوش شگرف اخلاف مستقیم نقوش برجسته هخامنشی هستند و در برخی موارد در جنب آنها قرار گرفته‌اند؛ گویی می‌خواهند بر استمرار قدرت ایران و برابری شاهان ساسانی با شاهان هخامنشی تأکید کنند. قدیمترین نقوش زمان ساسانیان اردشیر را می‌نمایند که پای بر پشت یکی از دشمنان خود - احتمالاً آخرین امپراتور اشکانی - گذاشته است. نقوش برجسته نقش رستم، نزدیک تخت جمشید، ظرفیت و زیباترین و اردشیر، شاپور اول، و بهرام دوم را می‌نمایند؛ این شاهان پیکره‌های پر صولت نقش را تشکیل می‌دهند، اما اینان نیز، مانند سایر شاهان و مردان، در رشاق و تناسب اندام به پای حیوانات نمی‌رسند. نقوش برجسته مشابهی در نقش رجب و در شاپور تصویرهای سنگی نیرومندی از شاپور اول، بهرام اول، و بهرام دوم را می‌نمایند. در طاق بستان، نزدیک کرمانشاه، دو قوس متکی بر ستون عمقا بر سنگ بریده شده است؛ نقوش برجسته در جبهه‌های داخلی و خارجی قوسها شاپور دوم و خسرو پرویز را در شکار نشان می‌دهند؛ سنگ با تصاویر فیله‌ای قره و خوکهای وحشی جان گرفته است؛ شاخ و برگ درختان بخت، و سرستونها با زیبایی نقوش گشته‌اند. این نقوش رشاق حرکت یا نرمی خطوط، تشخیص فردی، و حس مناظر و مریای کارهای یونانی را فاقدند، و چندان اثری از نمونه سازی در آنها مشهود نیست؛ اما از حیث وقار و صولت، نیروی حیاتی، و قدرت و صلابت با بیشتر نقوش برجسته امپراتوری روم قابل مقایسه‌اند.

بخشی از نقش برجسته سنگی، طاق بستان، از انستیتو آسیا

این نقوش، ظاهراً رنگین بوده‌اند، همچنین بسیاری از تصاویر کاخها، اما فقط اثری از رنگ آنها مانده است. مع هذا، اسناد موجود این نکته را آشکار می‌سازد که هنر نقاشی در دوران ساسانیان شکوفا شده است؛ گویند که مانی يك مکتب نقاشی تأسیس کرده بود؛ فردوسی از ایرانیان و الا جاهی سخن می‌گوید که عمارات خود را با تصاویر قهرمانان ایرانی تزیین می‌کردند؛ و بحتری، شاعر عرب (قت ۸۹۷)، نقوش دیواری قصر تیسفون را وصف می‌کند. هر وقت یکی از شاهان ساسانی می‌مرد، بهترین نقاش عصر فرا خوانده می‌شد تا تصویری از او برای مجموعه‌ای که در خزانه شاهی نگهداری می‌شد بسازد.

صنعت نساجی ساسانیان از طرحهای نقاشی، مجسمه سازی، سفالسازی، و سایر اشکال تزیینی بهره‌مند می‌شد. پارچه‌های حریر، مطرز، دیبا، و دمشقی، فرشینه‌ها، روپوشهای صندلی، سایبانها، چادرها، و فرشها با حوصله بسیار و مهارت استادانه بافته، و آنگاه به رنگهای زرد، آبی، و سبز رنگ آمیزی می‌شدند. هر ایرانی، جز دهقان و موبد، آرزوی پوشیدن جامه‌ای را داشت که به طبقه بالاتر از خود او متعلق باشد؛ هدایا غالباً عبارت بود از جامه‌های فاخر؛ و قالیه‌های بزرگ رنگین، از دوران آشوریها، در شرق از مخلفات ثروت بود. دو دوجین از پارچه‌های زمان ساسانیان، که از جور زمان محفوظ مانده‌اند، از قماشهای پرارزش موجود هستند. پارچه‌های زمان ساسانیان حتی در آن دوران نیز، از مصر تا زاپن، مورد تحسین و تقلید بود؛ و در دوره جنگهای صلیبی برای پوشاندن آثار قدیسان مسیحی این محصولات مشرکان ترجیح داده می‌شد. وقتی که هر اکلیوس قصر خسرو پرویز را در دستگرد تسخیر کرد، پارچه‌های مطرز و يك فرش بزرگ جزو غنائم گرانبهای او بود. «فرش زمستانی» یا بهارستان خسرو انوشیروان مناظری از بهار و تابستان بر خود داشت تا زمستان را از یاد او ببرد. در این فرش میوه‌ها و گلها با یاقوت و الماس در کنار خیابانهای نقره و جویهای مروارید بر زمینه‌ای از طلا مجسم شده‌اند. هارون الرشید به

داشتن فرش بزرگ ساسانی گوهر آگینی که از کثرت جواهر ضخامت یافته بود به خود می‌بالید. ایرانیان در وصف قالب‌های خود غزل‌ها می‌سرودند.

از سفالینه‌های زمان ساسانیان جز قطعاتی که برای استفاده روزمره ساخته شده بود چیزی به جا نمانده است. مع‌هذا، صنعت سفالسازی در دوران هخامنشیان بسیار پیش رفته بود، و حتماً در دوره ساسانیان نیز تا حدی ادامه داشته است که توانست بعد از غلبه اعراب به آن کمال برسد. به گمان ارنست فنلوسا، ایران احتمالاً مرکزی بود که از آن میناکاری حتی به خاور دور راه یافته است؛ و مورخان هنری بر سر این موضوع که آیا لعابکاری روی سفال و میناکاری مشبک از ایران ساسانیان یا سوریه یا بیزانس منشأ گرفته است هنوز اختلاف دارند. ۶۳ فلزکاران زمان ساسانیان پارچه‌ها، لیوان‌ها، پیاله‌ها، و ساغرهای می‌ساختند که گویی خاص نسل غول آسا بود؛ آنها را چرخگری می‌کردند، با اسکنه یا قلم بر آنها نقش می‌ساختند، یا با چکش طرحی به روش معکوس از پشت به آن می‌انداختند؛ و تصویرهای دلپذیری از حیوانات، از خروس گرفته تا شیر، به صورت دسته یا لوله آنها می‌پرداختند. جام مشهوری که به نام «جام خسرو» در کتابخانه ملی پاریس هست مدالهایی

از شیشه کریستال بر خود دارد که در شبکه‌ای از طلای مضروب نشانده شده است؛ بنابر روایات، این جام جزو هدایای هارون الرشید به شارلمانی بوده است. گوتها احتمالاً این هنر خاتمکاری را از ایرانیان آموخته‌اند و به غرب برده‌اند.

سیمگران ظرف‌های گرانبها می‌ساختند و، همراه با زرگران، زینت آلات گوهرنشان برای زینت مردان و زنان ثروتمند و نیز اشخاص عادی می‌پرداختند. چندین ظرف نقره از دوران ساسانیان هنوز موجود است که در موزه بریتانیایی، ارمیثاژ لنینگراد، کتابخانه ملی پاریس، و موزه هنری متروپلیتن نیویورک نگهداری می‌شود. نقوش این ظروف همواره مرکب است از تصویر شاهان و اصلمندان در شکار، و در آنها حیوانات با ذوق و کامیابی بیشتری رسم شده‌اند تا انسان‌ها. سکه‌های ساسانیان، مثلاً سکه‌های شاپور اول، گاه در زیبایی با سکه‌های رومی برابر بود. حتی کتاب‌های دوران ساسانی را می‌توان جزو آثار هنری به شمار آورد؛ بنابر روایات، هنگامی که کتاب‌های مانی را در ملاء عام می‌سوزاندند، قطعات طلا و نقره جلد آنها ذوب می‌شد و بر زمین می‌چکید. مواد اولیه قیمتی در اثاث خانه دوران ساسانی نیز به کار می‌رفت؛ خسرو اول یک میز طلای گوهر آگین داشت؛ خسرو دوم برای نالاجی خود، امپراطور ماوریکوس، میزی از کهربا ساخت که بر پایه‌های طلای گوهرنشان استوار بود.

بر روی هم، هنر ساسانیان نمایانگر احیای پر زحمت هنر، پس از چهار قرن انحطاط در دوران اشکانیان، است. اگر ما به قید احتیاط از بقایای آن قضاوت کنیم، باید بگوییم که در کمال و عظمت به پای هنر دوران هخامنشی نمی‌رسد، همچنین از حیث ابداع، ریزه‌کاری، و ذوق با هنر ایران بعد از اسلام برابری نتواند کرد. اما این هنر قدرت و صلابت دوران کهن را در نقوش برجسته خود حفظ کرد و، در موضوعات تزئینی خویش، تا حدی نویدبخش غنای هنری آینده شد. هنر این دوران افکار و سبک‌های جدید را با خوشی پذیرفت، و خسرو اول، ضمن مغلوب ساختن سرداران یونانی [روم شرقی]، این ذوق را به کار برد که هنرمندان و مهندسان یونانی را به ایران آورد. هنر ساسانی با اشاعه شکله‌ها و انگیزه‌های هنری خود در شرق - در هندوستان، ترکستان، و چین، و در غرب - در سوریه، آسیای صغیر، قسطنطنیه، بالکان، مصر، و اسپانیا دین خود را ادا کرد. شاید نفوذ آن به هنر یونانی یاری کرد تا از ابرام در نمایش تصویرهای کلاسیک دست بردارد و به روش تزئینی بیزانسی بگراید؛ و به هنر مسیحیت لاتین معاضدت نمود تا از سقف‌های چوبی به طارم‌ها و گنبد‌های آجری یا سنگی و دیوارهای پشتواره‌ای عطف توجه کند. هنر ساختن دروازه‌ها و گنبد‌های بزرگ، که خاص معماری ساسانی بود، به مسجدهای اسلامی و قصرها و معابد مغول منتقل شد. هیچ چیز در تاریخ گم نمی‌شود: دیر یا زود، هر فکر خلاق فرصت و تحول می‌یابد و رنگ و شراره خود را به زندگی می‌افزاید.

IV - فتح اعراب

پس از کشتن پدر و نشستن به جای او، شیرویه - که به نام قباد دوم تاجگذاری کرده بود - با هراکلیوس صلح کرد؛ مصر، فلسطین، سوریه، آسیای صغیر، و مغرب بین النهرین را به او تسلیم نمود؛ رومیانی را که به دست سپاهیان ایران

بقایای «صلیب واقعی» را به اورشلیم بازگردانید. هراکلیوس طبعاً از چنین پیروزی شایانی شاد شد. اما ملاحظه نکرد که در همان روز، در سال ۶۲۹، هنگامی که «صلیب واقعی» را در معبد آن در اورشلیم قرار می‌داد، دسته‌ای از اعراب به پادگان یونانی نزدیک رود اردن حمله کردند. در همان سال یک بیماری همه‌گیر در ایران شایع شد و هزاران تن، از جمله شاه، را کشت. اردشیر سوم، پسر هفتساله شیرویه، به فرمانروایی برداشته شد؛ سرداری به نام شهربراز آن پسر را کشت و تخت شاهی را غصب کرد؛ سربازان خود شهربراز او را کشتند و جنازه‌اش را در خیابانهای تیسفون بر زمین کشاندند و بانگ زدند: «هر کس که خون شاهان در تن نداشته باشد و بر تخت سلطنت ایران نشیند، به این روز خواهد افتاد.» مردم عادی همیشه شاهدوست تر از شاهند. هرج و مرج اکنون بر قلمرویی که از بیست و شش سال جنگ مداوم فرسوده شده بود حکمفرما می‌شد. پریشانی اجتماعی به آن فساد اخلاقی که همراه ثروت و فتح به ایران آمده بود هر چه بیشتر دامن زد. ظرف چهار سال نه تن از حاکمان مدعی تخت سلطنت شدند، ولی یا به قتل رسیدند، یا گریختند، یا به مرگ طبیعی غیر عادی درگذشتند، و بدین ترتیب از صحنه ناپدید گشتند. استانها، و حتی شهرها، یکی بعد از دیگری استقلال و انفکاک خود را از حکومت مرکزی که دیگر توانایی فرمانروایی نداشت اعلام می‌کردند. در ۶۳۴ تاج شاهی به یزدگرد سوم تفویض شد، که از سلاله ساسان، و فرزند یک کنیز بود.

در ۶۳۲، محمد [صلي الله عليه و آله] پس از تأسیس یک کشور جدید عرب، درگذشت عمر، خلیفه دوم، در ۶۳۴، نامه‌ای از مثنی [ابن حارثه]، سردار خود در سوریه، دریافت کرد که در آن نوشته شده بود ایران دچار هرج و مرج و آماده تسخیر است. عمر بهترین فرمانده عرب را، که خالد [بن ولید] نام داشت، به این مأموریت گمارد. خالد با لشکری از عربان بدوی، که معتاد به زد و خورد و تشنه به دست آوردن غنایم بودند، در امتداد ساحل جنوبی خلیج فارس به راه افتاد و این پیام را به هرمز، فرماندار استان مرزی [مرزدار] ایران، فرستاد: «اسلام آور تا در امان باشی، یا جزیه بپرداز... اکنون مردمی به سوی تو می‌آیند که مرگ را دوست می‌دارند، همان گونه که تو زندگی را دوست می‌داری.» هرمز او را به رزم تن به تن طلبید؛ خالد دعوت او را پذیرفت و او را کشت. مسلمانان با غلبه بر تمام موانع به فرات رسیدند؛ عمر، برای نجات یک ارتش عرب در جای دیگر، خالد را فرا خواند؛ مثنی به جای او فرماندهی را عهده‌دار شد و با نیروی تقویتی خود را از روی یک پل قایقی [جسر] از رود فرات گذشت. یزدگرد، که در آن هنگام جوانی بیست و دو ساله بود، فرماندهی عالی را به رستم [فرخزاد] استاندار خراسان واگذار کرد و به او فرمان داد که نیروی عظیمی برای نجات کشور فراهم کند. ایرانیان در جنگ جسر با اعراب مصاف دادند، آنان را شکست دادند و بیپروا تعقیبشان کردند؛ مثنی صفوف در هم ریخته ارتش خود را از نو بیاراست و در جنگ بویب نیروهای بینظم ایران را تقریباً تا

سنگین بود؛ مثنی از زخمهایی که برداشته بود درگذشت؛ اما خلیفه به جای او سرداری لایقتر به نام سعد [وقاص] را، همراه با یک ارتش سی هزار نفری، فرستاد. یزدگرد با مسلح ساختن ۱۲۰.۰۰۰ تن ایرانی با این عمل مقابله کرد. رستم آنها را از فرات به سوی قادسیه گذراند؛ در آنجا، طی چهار روز خونین، یکی از قطعیت‌ترین نبردهای تاریخ آسیا انجام گرفت. در چهارمین روز، طوفان شن به سوی ارتش ایران وزیدن گرفت؛ اعراب از فرصت استفاده کردند و بر دشمنان خویش، که به سبب طوفان بینایی خود را از دست داده بودند، پیروز شدند. رستم کشته شد، و ارتشش پراکنده گشت (۶۳۶). سعد، که حال مقاومتی در برابر خود نمی‌دید، نیروهای خود را به سوی رود دجله پیش راند، از آن گذشت، و وارد تیسفون شد.

اعراب ساده و خشن، با شگفتی، بر کاخ شاهانه، قوس عظیم سر در، تالار مرمر، فرشهای شگرف، و تخت گویهر نشان آن خیره شدند. ده روز تمام با مشقت تلاش می‌کردند غنایم را بار کنند و ببرند. شاید به دلیل چنین ضعفها و مشکلاتی بود که عمر به سعد دستور داد که پیشتر نرود؛ او گفت: «عراق کافی است.» سعد از این دستور تبعیت نمود و سه سال بعد را صرف تثبیت فرمانروایی اعراب بر بین‌النهرین کرد. در این ضمن، یزدگرد در استانهای شمالی خود ارتش دیگری مرکب از ۱۵۰.۰۰۰ سرباز فراهم کرد؛ عمر يك ارتش ۳۰.۰۰۰ نفری برای مقابله با او فرستاد؛ در نهاوند، اعراب به واسطه برتری حيله‌های جنگی خود به پیروزی بزرگی نایل شدند که «فتح الفتوح» نامیده شد؛ ۱۰۰.۰۰۰ سرباز ایرانی در دره‌های باریک به تنگنا افتادند و کشته شدند (۶۴۱). بزودی تمام ایران به دست اعراب افتاد. یزدگرد به بلخ گریخت، از چین کمک خواست، اما تقاضایش پذیرفته نشد؛ از ترکان یاری جست و نیروی کوچکی از آنان گرفت، اما همینکه عازم نبرد جدید خود شد، برخی از سربازان ترك وی را به خاطر جواهراتش کشتند (۶۵۲). بدین گونه، سلسله ساسانیان منقرض شد.

کتاب دوم

تمدن اسلامی

۵۶۹-۱۲۵۸ م (۵۳ ق هـ - ۶۵۶ هـ ق)

جدول گاهشماری

م / هـ ق

۵۷۰ - ۶۳۲ / ۵۲ ق هـ - ۱۱ هـ ق : محمد [صلي الله عليه و آله و سلم]

۶۱۰ / ۱۲ ق هـ : آغاز وحی

۶۲۲ / هجرت پیامبر به مدینه

۶۳۰ / ۹ : فتح مکه

۶۳۴ . / ۱۱-۱۳ : خلافت ابوبکر

۶۳۴-۶۴۴ / ۱۳-۲۳ : خلافت عمر

۶۳۵ . / ۱۴ : تسلط مسلمانان بر دمشق

۶۳۷ / ۱۶ : تسلط مسلمانان بر بیت المقدس و تیسفون

۶۴۱ . / ۲۱ : فتح ایران و مصر

۶۴۱ / ۲۱ : بنیاد فسطاط (قاهره) توسط مسلمانان

۶۴۲ . / ۲۲ : طرح بنای مسجد عمرو در فسطاط

۶۴۴-۶۵۶ / ۲۳-۳۵ : خلافت عثمان بن عفان

۶۶۱ . / ۳۵-۴۰ : خلافت علی بن ابی طالب

۶۸۰ . / ۴۰-۶۱ : خلافت معاویه بن ابی سفیان

۶۶۱-۷۵۰ / ۴۰-۱۳۲ : خلافت اموی در دمشق

۶۶۱. ۴۲ / به کار بردن ارقام هندی در سوریه

۶۸۰. ۶۱ / شهادت حسین بن علی در کربلا

۶۸۳. ۶۴-۶۱ / خلافت یزید اول

۶۸۴. ۶۵-۶۴ / خلافت معاویه دوم

۷۰۵. ۸۶-۶۵ / خلافت عبدالملک مروان

۶۹۱-۶۹۴ / ۷۴-۷۲ : بنای مسجد اقصی و قبة الصخره در بیت المقدس

۸۶۲. ۲۴۸-۷۳ / حکومت اسلام در ارمنستان

۶۹۸. ۷۹ / تسلط مسلمانان بر کارتاژ (قرطاجه)

۷۰۵-۷۱۵ / ۸۶-۹۶ : خلافت ولید اول

۷۰۵ به بعد / ۸۶ : بنای مسجد بزرگ دمشق

۷۱۱. ۹۲ / ورود مسلمانان به اسپانیا

م / هـ ق

۷۱۷-۷۲۰ / ۹۹-۱۰۱ : خلافت عمر بن عبدالعزیز

۷۲۴. ۱۰۵-۱۰۱ / خلافت یزید دوم

۷۴۳. ۱۲۵-۱۰۵ / خلافت هشام بن عبدالملک

۷۳۲. ۱۱۴ / جنگ تور و عقبنشینی مسلمانان

۷۴۳. ۱۲۵ /

۷۴۴. ۱۲۶-۱۲۵ / خلافت ولید دوم

۷۴۹. ۱۳۲ / بنیاد دولت عباسی به وسیله ابوالعباس سفاح

۷۷۵. ۱۵۸-۱۳۶ / خلافت منصور و پایتخت شدن بغداد

۷۵۵-۷۸۸ / ۱۳۸-۱۷۲ : امارت عبدالرحمان اول در قرطبه

۷۵۷-۸۴۷ / ۱۴۰-۲۳۴ : فیلسوفان معتزلی

۷۶۰ / ۱۴۳ : پیدایش فرقه اسماعیلیه

۷۸۵. / ۱۶۹-۱۵۸ : خلافت مهدي

۷۸۶. / ۱۷۰ : آغاز بناي مسجد ازرق قرطبه

۸۰۹. / ۱۹۳-۱۷۰ : خلافت هارون الرشيد

۹۷۴. / ۳۶۴-۱۷۲ : خاندان ادarse در مراکش

۸۰۳. / ۱۸۷ : سقوط برمکیان

۸۰۳. / ۱۸۸ : تولد کندي فيلسوف

۹۰۹. / ۲۹۶-۱۹۳ : اغالبه در قیروان

۸۱۰. / ۱۹۵-۱۹۴ : تسلط مسلمانان بر کرس و ساردني

۸۷۳. / ۲۶۰-۱۹۴ : حنین بن اسحاق، مترجم و دانشمند

۸۳۳. / ۲۱۸-۱۹۸ : خلافت مأمون

۸۷۲. / ۲۵۹-۲۰۶ : طاهريان خراسان

۸۲۰-۸۵۲ / ۲۳۸-۲۰۶ : عبدالرحمان دوم، امير قرطبه

۸۲۷. / ۲۱۲ : تسلط مسلمانان بر سیسیل

۸۳۰. / ۲۱۵ : بنياد بيت الحکمة بغداد

۸۳۰ / ۲۱۵ : بنياد جبر به وسیله خوارزمي

۹۲۶. / ۲۱۳-۲۵۱ : رازي طبيب

۸۴۶. / ۲۳۲ : حملة مسلمانان به رم

۹۵۰. / ۳۳۹-۲۵۹ : فارابي فيلسوف

۱۰۰۳. / ۳۹۳-۲۴۷ : صفاريان ايران

۹۳۵. / ۳۲۴-۲۶۰ : اشعري فقيه

م / هـ ق

۸۷۸ / ۲۶۵ : بنياد مسجد ابن طولون در القطايع

۹۰۹. / ۲۹۷ : آغاز خلافت فاطمیان در قیروان

۹۶۱. / ۳۵۰-۳۰۰ : عبدالرحمان سوم خليفة قرطبه
۹۱۲. / ۳۰۲ : تأليف تاريخ طبري
۹۶۵. / ۳۵۴-۳۰۳ : متنبی شاعر
۱۰۲۰. / ۴۱۱-۳۲۹ : فردوسي شاعر
۹۹۸. / ۳۸۸-۳۲۸ : ابوالوفا، دانشمند رياضيدان
۱۰۵۶. / ۴۴۷-۳۲۰ : تسلط آل بويه بر بغداد
۹۵۶. / ۳۴۶ : وفات مسعودي، جغرافيدان و تاريخنويس
- ۹۵۲-۹۷۷ : آشوب سوم و دوره ۹۹۰-۱۰۲۰ : گاگيك اول: عصر طلايي ارمنستان وسطي
۹۷۶. / ۳۶۶-۳۵۰ : خلافت حكم دوم در قرطبه
- ۹۶۵-۱۰۳۹ / ۴۳۰-۳۵۴ : ابن هيثم، دانشمند علوم طبيعي
۱۰۴۹. / ۴۴۰-۳۵۷ : ابوسعيد شاعر صوفي
۱۱۷۱. / ۵۶۷-۳۵۸ : خاندان فاطميان در مصر
۹۶۹. / ۳۵۹ : بنياد جامع الازهر در قاهره
- ۹۷۳-۱۰۴۸ / ۴۴۰-۳۶۲ : بيروني دانشمند
- ۹۷۶-۱۰۱۰ / ۳۹۹-۳۶۶ : خلافت هشام در قرطبه
۱۰۵۸. / ۴۴۹-۳۶۳ : معري شاعر
۱۰۰۲. / ۳۹۳-۳۶۸ : منصور وزير در قرطبه
۱۰۳۷. / ۴۲۸-۳۷۰ : ابن سينا فيلسوف
۹۸۳. / ۳۷۳ : بنياد اخوان الصفا
۱۰۱۲. / ۴۰۳-۳۸۰ : بني جامع الحاكم در قاهره
۱۰۳۰. / ۴۲۱-۳۸۹ : سلطان محمود غزنوي
- ۱۰۱۲ / ۴۰۳ : شورش بربرها در قرطبه
- ۱۰۱۷-۱۰۹۲ / ۴۸۵-۴۰۸ : نظام الملك وزير
- ۱۰۳۱ / ۴۲۲ : پايان خلافت قرطبه

۱۰۳۸ / ۴۲۹ : برآمدن ترکان سلجوقی

۱۰۳۸-۱۱۲۳ / ۴۳۰-۵۱۶ : عمر خیام شاعر

۱۰۶۸-۱۰۹۱ / ۴۶۰-۴۸۴ : معتمد پادشاه و شاعر

۱۰۵۸ / ۴۵۰ : تسلط سلجوقیان بر بغداد

م / هـ ق

۱۰۵۸-۱۱۱۱ / ۴۵۰-۵۰۵ : امام محمد غزالی

۱۰۵۹-۱۰۶۳ / ۴۵۱-۴۵۵ : سلطنت طغرل بیگ در بغداد

۱۰۶۰ / ۴۵۲ : تسلط سلجوقیان بر ارمنستان

۱۰۶۳-۱۰۷۲ / ۴۵۵-۴۶۵ : سلطان الب ارسلان

۱۰۷۱ / ۴۶۳ : شکست رومیان در مناگرد از ترکان

۱۰۷۲-۱۰۹۲ / ۴۶۵-۴۸۵ : سلطان ملکشاه

۱۰۷۷-۱۳۲۷ / ۴۷۰-۷۲۸ : سلطنت سلجوقیان در آسیای صغیر

۱۰۸۸ / ۴۸۱ : مسجد جامع اصفهان

۱۰۹۰ / ۴۸۳ : قیام حشیشیه

۱۰۵۶-۱۱۴۷ / ۴۴۸-۵۴۲ : سلسله مرابطون در اندلس

۱۰۹۱-۱۱۶۲ / ۴۸۴ – ۵۵۷ : ابن زهر طبیب

۱۰۹۸ / ۴۹۲ : تسلط فاطمیان بر بیت المقدس

۱۰۹۹-۱۱۶۵ / ۴۹۳-۵۶۰ : ادریسی جغرافیدان

۱۱۰۶ / ۵۰۰ : اوج شهرت ابن باجة فیلسوف

۱۱۰۷-۱۱۸۵ / ۵۰۱-۵۸۱ : ابن طفیل فیلسوف

۱۱۱۷-۱۱۵۷ / ۵۱۱-۵۵۲ : سلطان سنجر سلجوقی

۱۱۲۶-۱۱۹۸ / ۵۲۰-۵۹۵ : ابن رشد فیلسوف

۱۱۳۰-۱۲۶۹ / ۵۲۵-۶۶۸ : سلسله موحدون در مراکش

- ۱۱۳۸-۱۱۹۳ / ۵۸۹-۵۳۲ : صلاح الدين ايوبي
- ۱۱۴۸-۱۲۴۸ / ۵۴۳-۶۴۶ : سلسله موحدون در اسپانيا
- ۱۱۵۵-۱۲۲۷ / ۵۴۹-۶۲۴ : چنگيزخان
- ۱۱۷۵-۱۲۶۰ / ۵۷۱-۶۵۸ : خاندان ايوبيان
- ۱۱۷۹-۱۲۲۹ / ۵۷۵-۶۲۷ : ياقوت جغرافيدان
- ۱۱۸۱ / ۵۷۷ : بني القصر (آكاسار) اشبيليه
- ۱۲۰۳-۱۲۹۱ / ۶۰۰-۶۹۱ : سعدي شاعر
- ۱۱۸۷ / ۵۸۳ : شكست صليبيون در حطين و تسلط صلاح الدين بر بيت المقدس
- ۱۱۸۸ / ۵۸۴ : اوج شهرت نظامي شاعر
- ۱۱۹۶ / ۵۹۳ : بني برج خيرالدا در اشبيليه
- ۱۲۰۷-۱۲۷۳ / ۶۰۴-۶۷۲ : جلال الدين رومي صوفي و شاعر
- ۱۲۱۱-۱۲۸۲ / ۶۰۸-۶۸۱ : ابن خلكان تذكره نويس
- م / هـ ق
-
- ۱۲۱۲ / ۶۰۹ : شكست مسيحيان در جنگ عقاب نزديك طليطله
- ۱۲۱۸-۱۲۳۸ / ۶۱۵-۶۳۶ : سلطنت ملك الكامل در مصر
- ۱۲۱۹ . / ۶۱۶ : حمله چنگيز به ماوراء النهر
- ۱۲۴۵ . / ۶۴۳ : تسلط مغول بر بيت المقدس
- ۱۲۴۸ / ۶۴۶ : قصر الحمراء
- ۱۲۵۲ - ۱۵۱۷ / ۶۵۰-۹۲۲ : حكومت ممالك در مصر
- ۱۲۵۲ / ۶۵۰ : محدود شدن قلمرو مسلمانان در اسپانيا به غرناطه
- ۱۲۵۸ / ۶۵۶ : سقوط بغداد و انقراض خلافت عباسي مشرق
- ۱۲۶۰ / ۶۵۸ : شكست مغولان در عين جالوت
- ۱۲۶۰ - ۱۲۷۷ / ۶۵۸ - ۶۷۶ : بيبيرس، سلطان ممالك

محمد 101 AGA="FACE";

۴۱ ق هـ - ۲۱ هـ ق (۵۷۰-۶۳۲ م)

I - جزیره العرب

یوستینیانوس، امپراتور بزرگ روم شرقی، به سال ۵۶۵ میلادی در گذشت، و پنج سال پس از او محمد [ص] در خانواده‌ای تهیدست در عربستان زاده شد. کشور عربستان، که سه چهارم آن بی آب و علف بود، عرصه زندگی قبایلی بدوی بود که همه ثروتشان برای تزیین بنایی چون کلیسای سانتا سوفیا بسنده نبود. در آن هنگام کسی به خواب هم نمی‌دید که یک قرن بعد این مردم خانه به دوش نیمی از متصرفات آسیای دولت روم، همه ایران و مصر، و بیشتر شمال آفریقا را بگشایند و به سوی اسپانیا پیش تازند. برآستی این نمود تاریخی که از عربستان طلوع کرد و در نتیجه آن اعراب بر نیمی از حوزه مدیترانه تسلط

آنجا بسط دادند از عجیبترین حوادث اجتماعی قرون وسطی است.

عربستان بزرگترین شبه جزیره جهان است. حداکثر طول آن ۲۰۲۵۰ و حداکثر عرضش ۲۰۰۰ کیلومتر است. از لحاظ زمینشناسی این شبه جزیره عظیم دنباله صحرائی بزرگ آفریقا و جزو اقلیم صحرائی شنزاری است که قسمتی از ایران را گرفته، تا صحرائی گوبی امتداد دارد. واژه عرب به معنی خشک و بیحاصل است. عربستان فلات وسیعی است که در فاصله ۴۸ کیلومتری دریای سرخ (بحر احمر) یکباره ۳۶۵۰ متر اوج می‌گیرد و سپس، در مناطق کوهستانی خشک، با شیب ملایمی به سوی مشرق و خلیج فارس پیش می‌رود. در قلب جزیره، در جاهایی که با حفر چاههایی کم عمق آب به دست می‌آید، واحه‌های سبز و روستایی دیده می‌شوند که دارای درخت خرما هستند، و از هر طرف تا صدها کیلومتر شنزارهای وسیعی به چشم می‌آید. در عربستان هر چهل سال یک بار برف می‌بارد؛ و هنگام شب گرما تا ۳ درجه سانتیگراد بالای صفر می‌رسد، اما آفتاب روز چهره را می‌سوزاند و خون را در عروق می‌جوشاند. در آن هوای شن بیز، مردم ناچار باید لباسهای بلند بپوشند و سر را با عقال بپوشانند. در این سرزمین آسمان همیشه صاف و بی ابر است و هوا از روشنی برق می‌زند. در امتداد ساحل گاهی بارانهایی می‌بارد که زمینه را برای پیدایش تمدن فراهم می‌کند. و این بارانهای گاه به گاه در ساحل باختری و در ناحیه حجاز، با شهرهای مکه و مدینه، و همچنین در جنوب باختری و یمن، که کانون اصلی دولتهای باستانی عربستان به شمار می‌روند، بیشتر است.

یک لوح بابلی، که تاریخ آن به حدود سال ۲۴۰۰ ق م می‌رسد، از سقوط **ماجان** به دست نرملین، فرمانروای بابل، خبر می‌دهد. ماجان پایتخت کشور معین بود که در جنوب باختری عربستان پا گرفت؛ از روی لوحهای عربی که تاریخ آنها به سال ۸۰۰ ق م می‌رسد، بیست و پنج تن از شاهان آن را که پس از این شکست حکومت کرده‌اند می‌شناسیم. لوح دیگری هست که به نظر بعضی محققان مربوط به ۲۳۰۰ ق م است؛ البته در این قسمت اطمینان کامل ندارند. در این لوح نام یک کشور عربی دیگر به نام سبا که در دیار یمن پا گرفته، ثبت است. از همین کشور سبا یا از مستعمرات آن در قسمت شمالی عربستان بود (در این زمینه میان تاریخ‌نویسان اتفاق نظر است) که در حدود ۹۵۰ ق م ملکه سبا به نزد سلیمان رفت. شاهان سبا مآرب را پایتخت کرده بودند، و معمولاً (البته به عنوان دفاع) می‌جنگیدند؛ تأسیسات معتبری مانند سدهای مآرب، که هنوز آثار آن به جاست، به وجود آوردند؛ دژها و معبدیهای باشکوه پی افکندند؛ و مال

بسیار در کار این خرج کردند و از دین به عنوان وسیله‌ای برای حکومت استفاده می‌کردند. الواحی که از آنها به جای مانده - و به احتمال قوی قدیمتر از سال ۹۰۰ ق م نیست - با حروف هجایی با کمال زیبایی حجاری شده است،

سبائیان کندر و من به یار می‌آوردند که در مراسم دینی آسیا و مصر اهمیت فراوان داشت. مردم آن دیار بر تجارت دریایی میان هند و مصر نیز تسلط داشتند، قسمت جنوبی راه کاروانروی که از مکه و مدینه به پترا و بیت المقدس (اورشلیم) می‌رسید در قلمرو آنها بود. در حدود سال ۱۱۵ ق م، در جنوب باختری عربستان دولت کوچک دیگری به نام حمیر پدید آمد، بر سبا حمله برد، آن را شکست داد، و از آن پس تا قرن‌ها تجارت عربستان را زیر سلطه خود درآورد. به سال ۲۵ ق م، آوگوستوس، که تسلط عربستان بر تجارت بین هند و مصر را تاب نیاورده بود، سپاهی به فرماندهی آلیوس گالوس به منظور تسخیر مآرب اعزام داشت؛ اما راهنمایان عرب با لژیونهای رومی را گمراه کردند، گرما و مرض نابودشان کرد، و لشکرکشی به شکست منتهی شد؛ ولی یک سپاه دیگر رومی عدن را تسخیر کرد، و تجارت مصر و هند به دست رم افتاد (در عصر حاضر نیز انگلیسیها همین کار را کردند، یعنی به وسیله تسلط بر عدن بر راه تجارت هند سلطه یافتند).

در قرن دوم ق م گروهی از حمیریها از دریای سرخ گذشتند، حبشه را مستعمره خود ساختند، به گسترش فرهنگ سامی دست زدند، و از نظر نژادی و خونی نیز با سیاهپوستان حبشی درآمیختند. حبشیها دین مسیح و صنایع دستی و هنر را از مصر و بیزانس (روم شرقی) دریافت کردند، کشتیهای بازرگانی حبشی دریاهای را شیار کردند و تا هند و سیلان پیش رفتند، و هفت دولت کوچکتر نجاشی را به عنوان پادشاه خویش پذیرفتند. در خود عربستان بسیاری از حمیریها به پیروی از پادشاهشان، ذونواس، دین یهود اختیار کردند. ذونواس، تحت تأثیر شور دینی خود، به آزار مسیحیان جنوب باختری عربستان پرداخت؛ آنها از همکیشان خویش کمک خواستند؛ حبشیان به ندای ایشان پاسخ دادند و شاهان حمیری را مغلوب کردند (۵۲۲) و یک خاندان حبشی را در آنجا به قدرت رسانیدند. یوستینیانوس با دولت نوبنیاد همپیمان شد؛ ایرانیان به طرفداری شاهان مخلوع حمیری برخاستند و حبشیان را برانند و یک حکومت ایرانی در کشور یمن روی کار آوردند (۵۷۵)؛ این دولت شصت سال دوام داشت و با حمله اعراب به ایران برچیده شد.

در شمال جزیره نیز بعضی دولتهای کوچک عرب پدید آمدند که چندان پاییدند. شیوخ غسانی از قرن سوم تا قرن هفتم، در قسمت شمال باختری و ناحیه اطراف تدمر (پالمیرا) که جزو سوریه بود زیر حمایت بیزانس حکومت کردند. در همین دوره ملوک لخمی نیز در حیره و نزدیکی بابل به تأسیس دربار و نشر فرهنگی نیمه ایرانی، که در موسیقی و شعر معروف بود، دست یازیدند. بین ترتیب، اعراب مدتها پیش از ظهور اسلام به شام و عراق راه یافته بودند.

سازمان سیاسی عربستان پیش از اسلام بر روابط ابتدایی خویشاوندی، طایفه‌ها، و قبیله‌ها استوار بود. هر قبیله به نام یک نیای مشترک فرضی خوانده می‌شد، مثلاً غسانیان خود را از تبار غسان می‌پنداشتند. پیش از عصر پیغمبر، عربستان به صورت یک واحد سیاسی جز در تعبیّرات مبهم یونانیان در جای دیگر نیامده است. یونانیان همه مردم شبه جزیره را ساراکنوی می‌نامیدند و کلمه ساراسن از آن مایه گرفته است و ظاهراً خود کلمه ساراکنوی از کلمه شرقیون عربی گرفته شده است.^۱ اعراب، که از نظر ارتباط با دنیای خارج دستخوش محدودیتهایی بودند، ناگزیر بر امکانات محلی و قبیله‌ای تأکید کردند و مردمی خودکفا شدند. مرد عرب جز نسبت به قبیله و طایفه و علاقه‌ای احساس نمی‌کرد. میزان علاقه او با وسعت قبیله‌ای که بدان وابسته بود تناسب معکوس داشت، و بی‌هیچ تردید، و با کمال آسایش خاطر، همه کارهایی را که مرد متمدن در راه کشور و دین یا نژاد خود می‌کند، او به خاطر قبیله انجام می‌داد. یعنی دروغ می‌گفت، دزدی می‌کرد، آدم می‌کشت، و جان می‌داد. حکومت قبیله یا طایفه به عهده شیخ بود که به وسیله سران خاندانها از خاندانی که از روزگار پیشین به علت ثروت یا کاردانی یا شجاعت شهرتی داشت انتخاب می‌شد.

مردان روستایی، برخی از حیوانات و سبزیها را از زمینی که نیروی باروری چندانی نداشت به دست می‌آوردند و به پرورش حیوانات و تربیت اسب نیز دست می‌زدند. اما از نظر ایشان احداث نخلستان و کشت و پرورش درخت هلو، زردآلو، انار، لیمو، پرتقال، موز، و انجیر بیشتر مقرون به صرفه بود؛ برخی نیز به کشت گیاهان معطر چون کندر، آویشن، یاسمین، و اسطوخودوس می‌پرداختند؛ و همچنین کسانی از گل‌های سرخ کوهستانی عطر می‌گرفتند، و گروهی نیز ساقه درختان خاصی را می‌شکافتند تا مر و بلسان به دست آورند. احتمالاً يك دوازدهم جمعیت در شهرهای ساحل باختری یا اطراف آن اقامت داشتند. در این ساحل تعدادی بندرگاه و بازار بود که تجارت دریای سرخ در آنجا مبادله می‌شد. در داخل عربستان راه‌های کاروانرو بزرگ تا شام امتداد داشت. سابقه روابط متقابل بازرگانی عربستان و مصر به سال ۲۷۴۳ ق م می‌رسید. به احتمال قوی، روابط بازرگانی عربستان با هند نیز چون تجارت با مصر قدیمی است. بازارهای مکاره سالانه بازرگانان را گاه به این شهر و گاهی به آن شهر می‌کشاند. در بازار مکاره عكاظ، که نزدیک مکه تشکیل می‌شد، صدها بازرگان، بازرگر، خطیب، قمارباز، شاعر، و روسپی گرد می‌آمدند.

پنج ششم جمعیت بدوی و صحراگرد بودند، که به چوپانی روزگار می‌گذرانیدند و، به اقتضای فصول سال و باران زمستان، رمة خود را از چراگاهی به چراگاهی می‌بردند. این مردم به اسب توجه بسیار داشتند، اما در بیابان بی آب و علف شتر بزرگترین یاور ایشان بود که موقرانه راه می‌سپرد. گرچه در ساعت بیش از سیزده کیلومتر نمی‌رفت، در تابستان پنج

خود را با ادرار آن می‌شستند، فضولات این حیوان را به جای مواد سوختنی می‌سوزانیدند، از گوشت آن بهره فراوان می‌بردند و از مو و پوست آن لباس و چادر فراهم می‌آوردند. با این وسایل مختلف، بدوی می‌توانست صبور چون شتر و هوشمند چون اسب با مشکلات زندگی صحرا رو به رو شود. بدوی، که قامتی کوتاه و اندامی لاغر داشت و در عین حال از بدنی ورزیده و بنیه‌ای نیرومند برخوردار بود، می‌توانست با چند دانه خرما و اندکی شیر روزهای پی در پی را به سر برد و به زندگی خود ادامه دهد. از خرما شرابی می‌ساخت که او را از زمین به قلمرو خیال شاعران می‌برد و رنج و ملالت زندگی یکنواخت را با عشق و جنگ چاره می‌کرد؛ بسرعت به خشم می‌آمد و، مانند مردم اسپانیا که زودخشمی را از اعراب به ارث برده‌اند، در قبال اهانت و آزاری که متوجه او یا قبیله‌اش شده بود برای انتقام آماده می‌شد. قسمت مهمی از زندگی خود را با جنگ، که آتش آن میان قبایل مختلف مشتعل بود، می‌گذراند؛ و هنگامی که کشورهای شام، ایران، مصر، و اسپانیا را گشود، عمل وی در حقیقت توسعه جنگ و غارتی بود که در ایام جاهلیت بدان دست می‌یازید. بعضی اوقات سال را، به منظور انجام مناسک حج و تجارت، ایام صلح مقدس قرار داده بود؛ اما در اوقات دیگر عقیده داشت که صحرا قلمرو خاص اوست و هر که جز در ماه‌های حرام و بدون پرداخت باج معمولی بدانجا درآید، به او و وطنش تجاوز کرده است، و غارت اموال متجاوز در حقیقت باجی بود که به طریقی ساده از او دریافت می‌شد. زندگی شهرنشین را تحقیر می‌کرد، زیرا نتیجه آن اطاعت از مقررات قانون و مقتضیات تجارت بود. صحرا را دوست داشت، که در آنجا از آزادی کامل بهره ور بود. بدوی، هم مهربان بود و هم خونخوار، هم بخشنده بود و هم بخیل، هم خیانتگر بود و هم امین، هم محطاط بود و هم شجاع، هر چند فقیر بود، با مناعت و بزرگواری با جهان روبه رو می‌شد، به پاکی نژاد خود می‌بالید، و علاقه داشت که سلسله نسب را به نام خویش بیفزاید.

به نظر بدوی، در يك قضیه بحث نبود؛ وی عمیقاً باور داشت که در عرصه زیبایی زنان او گوی سبقت را از زنان دیگر ربوده‌اند. البته قابل ذکر است که زنان گندمگون اعراب بدوی از زیبایی طبیعی بی‌مانندی برخوردار بودند که می‌توانست هر شاعری را به توصیف آن برانگیزد، اما این زیبایی چندان نمی‌پایید و شرایط سخت زندگی بیابانی را تاب نمی‌آورد و بزودی رخت بر می‌بست. پیش از ظهور اسلام، و حتی پس از آن نیز، زنان عرب، گذشته از زمان کوتاهی که مورد پرستش و علاقه شدید مردان بودند، زندگی پر رنجی داشتند. بعدها این روش زندگی تغییر بسیار کمی یافت. هر پدری اگر می‌خواست، می‌توانست دختر خود را پس از تولد زنده به گور کند، و اگر نمی‌کرد، دست کم از تولد وی غمین می‌شد و از شرمزدگی

روي از كسان پنهان مي‌داشت، زيرا احساس مي‌كرد كه كوشش وي به هدر رفته است. جاذبه طفوليت او سالي چند بر پدر نفوذ داشت و همينكه به سن هفت يا هشت مي‌رسيد، مي‌توانست به هريك از جوانان قبيله كه مورد رضايت پدر بود و بهاي عروس را مي‌پرداخت شوهر كند. شوهر و حبيب او، در صورت لزوم، براي حمايت او و دفاع از شرف خود با دنيا مي‌جنگيد. بعضي رسوم اين شجاعت افراطي به عاشقان دلباخته اسپانيايي منتقل شده است. مع ذلك اين معشوق كالايي بيش نبود و جزو دارايي پدر يا شوهر يا پسرش به شمار مي‌رفت كه او را با چيزهاي ديگر به ارث مي‌برد. هميشه خادم مرد بود و كمتر مي‌شد كه به مقام يار و صاحب وي ترقي كند. انتظار مرد از زن خود اين بود كه فرزندان بسيار بياورد و مخصوصاً پسر بزايد. وظيفة زن چيزي جز زادن و پروردن مردان جنگجو نبود. غالباً او يكي از زنان متعدد بود، و مرد هر وقت مي‌خواست، مي‌توانست او را از سر خود باز كند.

مع هذا، زيباييهاي او، مانند جنگ، الهامبخش خيال شاعران و موضوع شعر ايشان بود. عرب پيش از اسلام خواندن و نوشتن نمي‌دانست، ولي، پس از اسب و زن و شراب، شعر را از همه چيز بيشتر دوست مي‌داشت. در ميان اعراب دوره جاهليت عالم و مورخ نبود، ولي علاقه فراوان به فصاحت زبان و صحت گفتار و اشعار مختلف موزون وجود داشت. زبان عربي، همچون زبان عبري، تصريح پيچيده و مفردات فراوان داشت، تفاوت كلمات آن بسيار دقيق بود، و در آن روزگار در تعبير احساسات شاعران و بعدها به توضيح دقايق فلسفي توانا بود. اعراب به قدمت و كمال زبان خويش مي‌باليدند و كلمات خوشاهنگ آن را در خطبه‌هاي جالب و شعر روان و نثر محكم خويش با علاقه تكرر مي‌كردند. اشعار شاعراني كه در روستاها و شهرها يا در خيمه‌هاي صحرا و در بازارها سرگذشت عشق يا جنگ قهرمانان يا قبائل يا شاهان را ضمن قصايد طولاني مي‌سرودند خاطرشان را مي‌فريفت. شاعر براي مردم خود مورخ، متخصص انساب، هجاگر، عالم اخلاق، روزنامه و پيام آور اينده، و نيز وسيله اعلان جنگ بود. وقتي شاعر در يكي از مسابقه‌هاي شعري، كه گاه به گاه طرح مي‌شد، جايزه‌اي مي‌برد، قبيله وي اين حادثه را مایه افتخار خويش مي‌دانست و سخت خوشحال مي‌شد. مهمترين مسابقه شعري هر سال در بازار عكاظ طرح مي‌شد و مدت يك ماه، تقريباً هر روز، قبائل مختلف به زبان شاعران خويش هنرآزمائي مي‌كردند. در اين بازار به جز گروه مستمعان، كه آنچه را مي‌شنيدند تأييد يا تحقير مي‌كردند، داور ديگري نيود. بهترين قصايد قرائت شده در اين بازار را با حروف زيباي براق مي‌نوشتند، كه قصايد طلايي ناميده مي‌شد و در خزائن اميران و شاهان، به عنوان آثار گرانبهاي جاويد، ضبط مي‌گشت. اعراب اين قصيده‌ها را «معلقات» نيز مي‌گفتند، زيرا قصايد برنده مسابقه را، چنانكه از روايتهاي مكرر بر مي‌آيد، با حروف طلا بر

حرير مصري ثبت مي‌كردند و به ديوارهاي كعبه مي‌آويختند.

از معلقات عصر جاهليت هفت قصيده به جاست كه تاريخ آن به قرن ششم ميلادي مي‌رسد. اينها قصيده‌هايي طولاني هستند با وزنهايي مختلف كه معمولاً از عشق و جنگ سخن مي‌رانند. يكي از اين قصايد، يعني معلقة لبید، از سرگذشت جنگاوري سخن به ميان مي‌آورد كه زنش را در روستا ترك کرده است و همينكه از جنگ به سوي خانه باز مي‌گردد، ملاحظه مي‌كند كه همسرش خانه را رها کرده و با مرد ديگري رفته است. لبید اين منظره را چنان مؤثر نقل مي‌كند كه حرارت و هيجان سخنش كمتر از گولدميث، نويسنده ايرلندي، نيست و در فصاحت شعر و قوت تعبير از او سبق مي‌برد. در يك معلقة ديگر، زنان، مردان را به جنگ ترغيب مي‌كنند و مي‌گویند:

ما دختران طارق هستيم

بر سرير نرم گام مي‌نهيم

مردانمان اگر به دشمن روي كنند

آنان را در آغوش گیریم و بسترها برایشان بگسترانیم

و اگر به دشمن پشت کنند

از ایشان جدا شویم

چنانکه دیگر دوستشان نگیریم

و نیز می‌گوید:

ای بنی‌الدار

ای مدافعان این دیار

بزنید، با هر آن تیغ آبدار

در معلقه امرؤالقیس اشعاری هست که از عشق شهوت آلود اعراب سخن می‌راند:

و چه بسا زنی که در لطافت و پاکی و سپیدی به تخم مرغ می‌ماند و با آنکه از خیمه خود پای بیرون نمی‌نهد و کسی را به او دسترس نبود، من، بی‌دلهره و آفتاب، به سراغش می‌رفتم و از او کام می‌گرفتم.

از میان پاسبانان خیمه او می‌گذشتم، و اگر آنان بر من دست می‌یافتند، در ظلمت شب، به نهان خونم می‌ریختند.

شب تاریک بود و پروین دمیده بود. آن مجموعه درخشان بر پیکر آسمان چون گوهرهایی بر پرده‌ای لطیف جلوه می‌کرد.

وقتی که فرا رسیدم، او بر در پرده سرایش ایستاده بود و همه لباسهایش را، جز جامه خواب، از تن کنده بود.

و چون مرا بدید، گفت: ترا چه چاره کنم؟ آیا دیده عقل تو هیچ گاه بینا نخواهد شد؟

از خیمه بیرونش آوردم، و او دامن پرنقش و نگار جامه خود را بر زمین می‌کشید تا جایی پای ما را از روی ریگها محو گرداند.

وقتی که از میان قبیله گذشتیم و به مکان امنی در آن سوی تپه‌های ریگی آرمیدیم،

من سرش را به سینه چسباندم و آن زن باریک میان، با آن ساقهای فربه و خلخال بسته‌اش، هر بار خود را به من فشرد.

قامتی بلند، پوستی سفید، میانی باریک و سینه‌ای چون آینه درخشنده داشت.

چون بیضه شتر مرغ، سپیدی را به زردی درآمیخته است. او از آبی گوارا و صاف پرورش یافته است.

گاه بیدار می‌نمود و گاه پرهیز می‌کرد، و در آن حال نگاهش نگاه آهوان و جره را به یاد می‌آورد، به وقتی که بچه‌های خود را می‌طلبید.

گردني گر دښد بښته و متناسب، که چون آن را بالا مي گرفت ، جلوة غزالان سپيداندام بيبان را داشت .

خرمني از گيسوان سياهش چون خوشه هاي خرما بر پشتش مي غلتيد .

گيسوانش به بالا گراييده بود و آنچنان مجعد و انبوه بود که رشته گيسوبندش در آن گم مي شد .

ميان باريش در لطافت چون افساري بود از چرم بافته، و ساقهاي ظريفش چون نيهاي «بردي» بود که درختان خرما در آنها سايه افکنده باشد .

معشوقه من بانويي است که هرگز چون کنيزکان به صد کار کمر نمي بندد و تا چاشتگاه مي خوابد . گويي رختخوابش پيوسته پر از نافه مشک است .

از اين روي انگشتاني نرم و لطيف دارد، چون کره هاي سرزمين ظبي و يا چون مسواکهايي که از شاخه نرم اسحل تراشیده باشند .

چهره اش در آن شب قيرگون، چون فانوس رهبانان از دنيا بريده ديرنشين، تاريخي را روشن ساخته بود .

شاعران عصر جاهليت اشعار خود را همراه نغمه موسيقي انشاد مي کردند . شعر و موسيقي به هم آميخته بود، و ناي و عود دف را از همه ابزارهاي موسيقي بيشتر دوست مي داشتند . بسا مي شد در مهمانيها زنان آواز مخوان را براي سرگرمي مهمانان دعوت مي کردند . عده اي از آنها نيز در مجلس شراب حضور مي يافتند . پادشاهان غساني عده زيادي کنيز آواز مخوان داشتند که به کمک ايشان رنج حکومت را از خاطر مي بردند . به سال ۶۲۴، که مکيان براي جنگ با محمد [ص] از شهر خارج شدند، يك دسته زنان آواز مخوان همراه داشتند تا مایه تسليت و تشجيع جنگويان شوند . نغمه هاي عربي حتي در عصر

بود و کلماتي در آن به کار مي رفت که آهنگ بم داشت و شعر آن تا مدتي آواز مخوان را مشغول مي داشت .

عرب بيباني ديني ابتدائي و در عين حال لطيف و روشن داشت . در ستاره و ماه و اعماق زمين خدايان متعدد را مي پرستيد و از آنها مي ترسيد؛ گاه به گاه از آسمان انتقامجو طلب مرحمت مي کرد، اما غالباً آن قدر اجنه در اطرافش مي لوليدند و گيجش مي کردند که از جلب رضائشان نااميد شد، تسليم به قضا و قدرت را پذيرفت، با ايجاز مردانه نيایش کرد، و در برابر لايتناهي شانه بالا انداخت . ظاهراً درباره زندگي پس از مرگ چندان اندیشه نمي کرد، ولي گاهي اوقات تقاضا داشت که شترش را پهلوي قبرش ببندند و گرسنه اش واگذارند تا زودتر در دنياي ديگر به او برسد و از ذلت پياده به بهشت رفتن نجاتش دهد . گاه به گاه قربانيان انساني به خدايان خود تقديم مي کرد و در بعضي نقاط بتان سنگي را مي پرستيد .

مکه مرکز اين بت پرستي بود . اين شهر مقدس، در آنجا که هست، به علت خوبي آب و هوا به وجود نيامده است . کوههاي لخت که تقريباً از همه طرف آن را در ميان گرفته گرمای تابستان اين شهر را طاقت فرسا کرده است . درهاي که مکه در آنجا پديد آمد لم يزرع بود؛ در اين شهر، به آن صورت که محمد [ص] با آن مأنوس بود، يك باغ وجود نداشت، ولي موقعيت آن در نيمه راه ساحل باختر عربي عربستان، در فاصله ۷۷ كيلومتری از درياي سرخ، اين شهر را در راه قافله هاي بزرگي که احياناً يك هزار شتر به دنبال هم داشتند و کالاي بازرگاني را از جنوب عربستان به هند و افريقاي ميانه و مصر و فلسطين و شام مي بردند، به صورت توقفگاه مناسبی درآورده بود . صاحبان اين تجارت ميان خودشان شرکتهاي سهامي داشتند، بر بازار عكاظ مسلط بودند، و تشريفات مذهبي پر سود را در اطراف کعبه و سنگ مقدس آن رهبري مي کردند .

کعبه به معني خانه چهار گوش است و با Cube انگليسي (به معني مکعب) يکي است . اين عقیده رايج است که کعبه ده بار تجديد بنا شده است . در آغاز تاريخ به وسيله فرشتگان آسمان ساخته شد، بار دوم آدم

ابوالبشر، و بار سوم پسرش شیث آن را پی افکندند. پس از آن، برای بار چهارم ابراهیم و پسرش اسماعیل که از هاجر زاده بود آن را بنا کردند ... بار هفتم قصی پیشوای قبیله قریش، بار هشتم بزرگان قریش در دوره زندگانی محمد [ص] کعبه را ساختند (۶۰۵)، و بار نهم و دهم سران اسلام به سال ۶۲ و ۷۹ هـ ق (۶۸۱ و ۶۹۶ م) بنای آن را تجدید کردند. کعبه‌ای که بار دهم ساخت شد تقریباً همان است که اکنون هست. محل کعبه در داخل محوطه وسیع مسجدالحرام است؛ بنای چهار گوش آن همه از سنگ است و دوازده متر طول، ده متر و نیم عرض، و پانزده متر ارتفاع دارد. در ضلع جنوب شرقی، به ارتفاع یک و نیم متر از سطح زمین، حجرالاسود جای دارد. و آن سنگ سیاه بیضی شکلی است که قطر آن هجده سانتیمتر است و به اعتقاد خیلیها از آسمان آمده و شاید شهابسنگ بوده است.

این سنگ از روزگار ابراهیم در کعبه بوده است به نظر دانشوران مسلمان، حجرالاسود نشانه یک تیره از فرزندان ابراهیم است، یعنی اسماعیل و فرزندان وی که بنی اسرائیل آنها را طرد کردند و پدران قبیله قریش از آنها بودند؛ در تأیید این گفتار، آیات ۲۲ و ۲۳ مزمور ۱۱۸ را شاهد می‌آورند: «سنگی را که معماران رد کردند، همان سر زاویه شده است. این از جانب یهوه شده ...» و نیز آیه ۴۳ باب ۲۱ انجیل متی را: «از این جهت شما را می‌گویم که ملکوت خدا از شما گرفته شده، به امتی که میوه‌اش را بیآورند عطا خواهد شد.»

در کعبه پیش از اسلام تعدادی بت بود که مظهر خدایان عرب به شمار می‌رفت. یکی از آنها، الله، محتملاً بت قبیله قریش بود؛ سه بت دیگر، لات و عزی و منات، دختران الله بودند.^۲ اگر بدانیم که هرودوت ال - ایل - لات (اللات) را به عنوان بزرگترین خدای عرب یاد کرده است، کهنسالی این خدایان عربی را دریافت توانیم کرد. قریش با پرستش الله به عنوان بزرگ خدایان، زمینه یکتاپرستی را فراهم کردند و به مردم مکه گفتند که الله خدای سرزمین آنهاست و باید یک دهم محصول و نخستین مولود چارپایان خود را بدو پیشکش کنند. قریش، که نسب خود را به ابراهیم و اسماعیل می‌رسانیدند، پرده‌داران و خادمان و ناظران امور مالی کعبه را برمی‌گزیدند؛ و یک اقلیت اشرافی، از فرزندان قصی، زمام حکومت مکه را به دست داشتند.

در آغاز قرن ششم میلادی قریش به دو گروه رقیب منقسم شده بودند که در رأس یکی از آنها هاشم بزرگان ثروتمند و نکوکار بود و در رأس گروه دیگر برادرزاده او امیه جای داشت. این رقابت سخت نقش مهمی در تاریخ اسلام ایفا کرده است. در پی مرگ هاشم، رهبری خاندان وی به پسرش عبدالمطلب رسید. به سال ۵۶۸ عبدالله پسر عبدالمطلب با آمنه، که او نیز از خاندان قصی بود، ازدواج کرد. عبدالله سه روز با عروس خود بود و از آن پس به سفر بازرگانی رفت و هنگام بازگشت در مدینه درگذشت، و دو ماه پس از فوت وی (۵۶۹) آمنه بزرگترین شخصیت تاریخ اسلام را به دنیا آورد.

II - محمد [ص] در مکه: ۵۶۹-۶۲۲ م

۵۱ ق هـ - اول هـ ق

محمد [ص] از اعقاب خاندانی شریف و برجسته بود که از پدر خود ثروتی ناچیز به ارث برد. پدرش عبدالله پنج شتر و تعدادی گوسفند و یک خانه و کنیزی برای او به ارث گذاشت، و همین کنیز بود که در طفولیت تربیت او را به عهده گرفت.^۳ بین کلمه محمد که به معنی «بسیار ستوده» است و برخی از عبارات کتاب مقدس پیوندهایی معنوی وجود دارد، و همین امر موجب شده است که تصور شود کتاب مقدس ظهور محمد [ص] را پیش بینی کرده است. محمد [ص]

شش ساله بود که مادرش درگذشت؛ در آغاز جدش که در آن هنگام هفتاد و شش ساله بود، و پس از او عمویش ابوطالب سرپرستی وی را عهده‌دار شدند، و محمد [ص] از آنها همه گونه محبت و رعایت دید، ولی ظاهراً هیچ کس در این فکر نبود که وی را خواندن و نوشتن بیاموزد. در آن موقع هنر خواندن و

نوشتن از نظر اعراب اهميتي نداشت؛ به همین جهت، در قبيلة قريش بیش از هفده تن خواندن و نوشتن نمی‌دانستند. معلوم نیست که محمد [ص] شخصاً چیزی نوشته باشد. پس از نیل به مقام پیامبری، کاتب مخصوص داشت، مع ذلك، معروفترین و بلیغترین کتاب زبان عربی به زبان وی جاری شد و دقایق امور را بهتر از مردم تعلیم دیده می‌شناخت.

از جوانی محمد [ص] اطلاعات کمی داریم، ولی داستانهایی که درباره او روایت می‌کنند به ده هزار مجلد می‌رسد. بنابر یکی از این روایات، عمویش ابوطالب پس از دوازده سالگی او را با يك کاروان تا بصری (بوسنرا) که شهری در دیار شام بود همراه بود. بعید نیست که در این سفر با برخی از وجوه تعلیمات دین یهود و آیین عیسی برخورد کرده باشد.^۴ روایت دیگری نیز حاکی است که چند سال پس از سفر نخستین، بار دیگر محمد [ص] برای امور تجارتی خدیجه، که يك بیوه مالدار بود، به بصری مسافرت کرده است. در بیست و پنج سالگی با همین بیوه مالدار، که در آن وقت چهل سال داشت و مادر چند فرزند بود، ازدواج کرد و تا بیست و شش سال بعد که خدیجه وفات یافت، زن دیگری نگرفت. در آن روزگار برای ثروتمندان عرب اکتفا به يك زن معمول نبود، ولی شاید در مورد محمد [ص] و خدیجه این کار عادی بوده است. خدیجه برای محمد [ص] چند دختر آورد که فاطمه از همه معروفتر است؛ دو پسر نیز آورد که در طفولیت درگذشتند. محمد [ص] علی [علیه السلام] پسر ابوطالب، را که پدرش درگذشته بود، به فرزندی گرفت و خاطر خویش را تسلیت داد. خدیجه زنی نکوسیرت و همسری شایسته و بازرگانی لایق بود که در همه حوادث زندگی محمد [ص] نسبت به او وفادار ماند؛ و بعد از وفات خدیجه همیشه محمد [ص] از او یاد می‌کرد که از همه زنانش بهتر بوده است.

علی [ع]، همسر فاطمه [ع]، محمد [ص] را در سن چهل و پنج سالگی چنین وصف می‌کند:

رنگی مایل به سرخی داشت و چشمانی درشت و سیاه، موی بی چین و نرم و گونه صاف و ریش انبوه، گردنش چون نقره سپید بود، يك ردیف موی از سینه تا تهیگاه داشت و جز آن بر سینه و زیر بغل وی موی نبود؛ دست و پایش ضخیم بود؛ و چون راه می‌رفت گویی از بالا سر ازیر شده بود یا از سنگی فرود آمده بود و چون به جایی می‌نگریست با همه تن خود سویی آن می‌پند، نه کوتاه بود نه بلند، نه زبون بود نه خسیس؛ عرق بر

چهره وی چون مروارید بود و ... از مشک خوشبوتر بود، پیش از او و پس از او کسی را چون او ندیدم ... صلی الله علیه و آله.

محمد [ص] ظاهری با مهابت داشت، کمتر می‌خندید؛ استعداد مزاح داشت اما کمتر می‌کرد، می‌دانست مزاح از کسی که امور عامه را به عهده دارد خطرناک است. بنیه او نیرومند نبود، نازک طبع و سریع‌التأثر بود. به گرفتگی متمایل بود و اندیشه بسیار می‌کرد. وقتی خشمگین می‌شد یا به هیجان می‌آمد چهره‌اش متورم و هراس‌انگیز می‌شد؛ ولی می‌دانست که چگونه احساسات خود را آرام کند، و می‌توانست دشمن بی‌سلاح خود را، اگر توبه می‌کرد، فوراً ببخشد.

در عربستان عده زیادی مسیحی به سر می‌بردند که گروهی از آنها در مکه اقامت داشتند. محمد [ص] دست کم با یکی از آنها، یعنی ورقه، پسر نوفل و عمو زاده خدیجه، «که از متون دینی یهودی و مسیحی مطلع بود»، مناسبات نزدیک داشت؛ و همو غالباً به مدینه، شهری که پدرش در آنجا درگذشته بود، سفر می‌کرد. شاید در آنجا با بعضی از پیروان دین یهود که در مدینه فراوان بودند برخورد کرده است. بسیاری از آیات قرآن نشان می‌دهد که وی اصول اخلاقی دین مسیح و یکتاپرستی دین یهود را ستوده و متون دینی این دو آیین را زاده وحی دانسته است. از نظر محمد [ص] بت پرستی شرك آمیز، بی‌بندو باری اخلاقی، زدوخوردهای قبیله‌ای، و تشنّت سیاسی که در عربستان جریان داشت در مقایسه با آموزشهای دین یهود و آیین عیسی بسیار شرم آور و ابتدایی بود. از این رو وی ضرورت يك دین نو را، که بتواند گروههای توطئه‌گر را وحدت بخشد و به صورت يك ملت سالم در آورد و راه و رسم طغیان و انتقام زمینی را

براندازد و اخلاق و دستورات آسمانی را به اجرا در آورد، عمیقاً دریافت. شاید این اندیشه‌ها به خاطر کسان دیگر هم می‌گذشت. می‌دانیم که در آغاز قرن هفتم عده‌ای مدعیان پیامبری در عربستان بوده‌اند. بسیاری از اعراب با فکر مسیح موعود، که مورد اعتقاد پیروان دین یهود بود، آشنا بودند؛ اینان نیز با بیصبری منتظر بودند تا پیامبری از جانب خدا بیاید. گروهی از اعراب نیز که عنوان حنیف داشتند منکر خداوندی بتان کعبه بودند و از خدای یگانه‌ای که می‌باید جهانیان بنده او باشند و از روی رضا و رغبت او را بپرستند سخن می‌داشتند. محمد [ص]، چون همه رسولان خدا، زبان حال مردم عصر خویش بود و حاجتها و آرزوهای ایشان را تعبیر می‌کرد.

هر چه به چهلسالگی نزدیک می‌شد، بیشتر مجذوب دین می‌شد. وقتی ماه مبارک رمضان فرا می‌رسید، تنها به غاری در کوه حرا، که با مکه پنج کیلومتری فاصله دارد، می‌رفت و چند روز

و شب را با روزه و تفکر و نماز سر می‌کرد. یکی از شبهای سال ۶۱۰، که تنها در غار بود، آن حادثه عظیم که محور همه تاریخ اسلام است برای او رخ داد. طبق روایت محمد بن اسحاق، معروفترین کسی که سرگذشت پیامبر را به قلم آورده است، محمد [ص] شخصاً درباره این حادثه بزرگ چنین فرموده است:

هنگامی که خفته بودم، جبرائیل صفحه‌ای از جبر پیش من آورد که نوشته‌ای در آن بود و گفت: «بخوان.» گفتم: «خواندن ندانم.» مرا فشاری داد که پنداشتم مرگ است؛ آنگاه مرا رها کرد و گفت: «بخوان.» گفتم: «خواندن ندانم.» باز مرا فشاری داد که پنداشتم مرگ است، و سپس مرا رها کرد و گفت: «بخوان.» گفتم: «چه بخوانم؟» این را گفتم که می‌آید باز فشارم دهد. گفت: [«ای رسول گرامی»] «قرآن» را به نام پروردگارت که خدای آفریننده عالم است بر خلق قرائت کن. آن خدایی که آدمی را از خون بسته [که تحول نطفه است] بیافرید، بخوان «قرآن» را و [بدان که] پروردگار تو کریمترین کریمان عالم است. آن خدایی که بشر را علم نوشتن به قلم آموخت. و به آدم آنچه را که نمی‌دانست به الهام خود تعلیم داد. «من نیز خواندم. چون به آخر رسید، او رفت و من از خواب بیدار شدم و گویی در ضمیرم نوشته‌ای ثبت شده بود. از غار خارج شدم؛ چون به میان کوه رسیدم، از آسمان ندایی شنیدم که می‌گفت: «ای محمد! تو پیامبر خدایی و من جبرائیل.» سر به آسمان برداشتم و نگریستم. جبرائیل را به صورت مردی دیدم، قدمهای خویش در آسمان صاف گشوده بود و می‌گفت: «ای محمد! تو پیامبر خدایی و من جبرائیل.» ایستادم و او را نگریستن گرفتم و قدم بر نداشتم؛ در آفاق آسمان روی خود را به طرف او همی گرداندم و به هر سو نگریستم او را دیدم، و همچنان ایستاده بودم. به جلو رفتم و به عقب برنگشتم، تا خدیجه فرستادگان خویش را به جستجوی من فرستاد.

وقتی به نزد خدیجه آمد، آنچه را دیده بود برای او نقل کرد. بنا بر روایت، خدیجه اطمینان یافت که آنچه محمد [ص] دیده وحی صادق آسمانی است، و او را تشویق کرد که رسالت خویش را به مردم اعلام کند.

از آن پس وحی بارها تکرار شد. بارها می‌شد که در این حالت شهود به زمین می‌افتاد، می‌لرزید یا بیخود می‌شد؛ عرق از پیشانی‌اش می‌ریخت؛ و حتی شتری که بر آن سوار بود این هیجان را احساس می‌کرد و به زحمت قدم بر می‌داشت. بعدها محمد [ص] گفت که پیر شدن وی نتیجه این حالات بوده است.^۵ وقتی به او گفتند کیفیت نزول وی را وصف کند، گفت که قرآن در آسمان مضبوط است و بتدریج و به زبان جبرائیل بدو نازل می‌شود. وقتی بدو گفتند چگونه می‌تواند این آیات مقدس را به خاطر بسپرد، گفت که جبرائیل او را وادار می‌کند که همه را کلمه به کلمه تکرار کند. در این موقع اطرافیان پیامبر جبرائیل را نمی‌دیدند و صدای او را نمی‌شنیدند. بسا می‌شد با صدایی قرین بود که به گفته او مانند صدای زنگ بود. سراسر زندگی تا شصت سالگی، با پیشرفت سن، پیوسته صفای ذهن و قدرت تفکر وی افزایش می‌یافت و نیروی معنوی و مهارت فرماندهیش بالا می‌گرفت.

اعراب را به یکتاپرستی و اخلاقی نو هدایت کند. راه دعوت خود با مشکلات فراوان رو به رو شد، زیرا مردم اندیشه‌های تازه را، اگر فایده مادی سریع الحصولی از آن امید نداشته باشند، آسان نمی‌پذیرند. محمد

[ص] با يك جامعه بازرگاني شكاك سر و كار داشت كه قسمتي از درآمد آن از زيراني بود كه براي پرستش خدايان متعدد به سوي كعبه مي آمدند. وعده نجات از آتش جهنم و بهره مندي از نعيم بهشت در جهان ديگر كه به مؤمنان مي داد تا حدي بعضي مشكلات را هموار مي كرد. وي همه كساني را كه به استماع سخنانش رغبتي داشتند - اعم از ثروتمند، فقير، برده، عرب، مسيحي، و يهودي - در خانه خود مي پذيرفت؛ معدودي از آنها كه به نزد وي مي آمدند مجذوب سخنان پرشورش شدند و ايمان آوردند. نخستين مؤمن رسالت وي همسر سالخورده اش بود، بعد پسر عمش علي، سپس خادمش زيد، كه او را خريده و آزاد کرده بود. آنگاه خويشاوند وي ابوبكر [البته بعدها خويشاوند شد] كه در ميان قریش مقامی معتبر داشت [يعني بعداً پيدا كرد] مؤمن شد، و به تأثیر نفوذ وي، پنج تن از سران مکه به دين نو گرويدند كه با وي اصحاب ششگانه محمد [ص] به شمار مي روند و منابع احاديث پر حرمت اسلامي محسوب مي شوند. محمد غالباً به دورن كعبه مي رفت و زيران را مخاطب خويش مي ساخت و تبليغ يكتاپرستي مي كرد. قریش در آغاز كار دعوت او را جدي نگررفتند، بلكه در قبال آن صبري كردند؛ مشركان گفتند عقلش سبك است، و پيشنهاد كردند كه به خرج خود او را به نزد طيبي بفرستند كه علاجش كند، و همينكه به دين ايشان حمله برد و گفت مراسمي كه در كعبه به پا مي كنند در حقيقت پرستش بتان است، براي دفاع از دين خويش كه مایه گذرانشان بود به پا خواستند، و اگر حمايت بيدريغ عمويش ابوطالب نبود او را بسختي آزار کرده بودند. ابوطالب به دين نو نگرویده بود، اما، در نتیجه علاقه اي كه به رسوم قديم عرب داشت، ناچار بود از افراد قبیله خويش حمايت كند.

قریش با محمد [ص] و پيروان آزاد وي چندان خشونت نمي كردند، زيرا از وقوع فتنه ميان قبایل بيم داشتند، اما مي توانستند بدون آنكه رسوم قبیله را نقض کرده باشند درباره بردگاني كه مسلمان شده بودند تدابيري را كه مي پنداشتند آنها را از دين نو باز تواند گردانيد اعمال كنند. بعضي از آنها را به زندان كردند و بعضي ديگر را ساعتها سر برهنه

نگاه مي داشتند و آيشان نمي دادند. ابوبكر از سالها تجارت خود چهل هزار سكه نقره اندوخته بود؛ چون سرگذشت اين بردگان را بدید، ۳۵۰۰۰ سكه را در راه آزادي تعدادي از بردگان مسلمان خرج كرد. محمد [ص] نيز با اين سخن كه اگر كسي به اكراه از دين خويش بازگردد گناهي ندارد، كار را آسان كرد. قریش از توجهي كه محمد [ص] نسبت به بردگان مي كرد بيشتري از اعتقادات وي خشمگين شدند و شكجه اي كه نسبت به مسلمانان فقير مي كردند چنان بالا گرفت كه پيامبر به ناچار به آنها اجازه يا دستور داد كه به حبشه مهاجرت كنند؛ و پادشاه مسيحي آنجا مقدم ايشان را بگرمي پذيرفت (۶۱۵).

يك سال بعد حادثه اي رخ داد كه در تاريخ اسلام چون گرويدن بولس حواري به دين مسيح اهميت داشت. عمر بن خطاب كه از دشمنان سرسخت اسلام بود و به شدت با آن مخالفت مي كرد به دين نو گرويد. وي مردی نیرومند بود، در جامعه مقامی معتبر داشت، در شجاعت اخلاقي كم نظير بود. اسلام وي اعتمادي را كه مسلمانان آزار دیده بدان حاجت فراوان داشتند در ايشان برانگيخت و هم سبب شد كه بسياري از اعراب به دين نو در آيند. بدین ترتيب، مسلمين، كه تا اين زمان مراسم ديني خود را دور از چشم مردم انجام مي دادند، آشكارا به دعوت مردم دست زدند. قریش، كه دفاع از خدايان كعبه را به عهده داشتند، گردآمدند و پيمان كردند كه مناسبات خود را با آن گروه از بني هاشم كه دفاع از محمد [ص] را وظيفه خود مي دانستند قطع كنند. بسياري از هاشمیان، كه محمد [ص] و خاندان وي از آن جمله بودند، براي احتراز از خونريزي مصمم شدند، به يك دره دور افتاده مکه پناه بيرند كه در آنجا ابوطالب از آزار ايشان جلوگیری تواند كرد (۶۱۵). اين تفرقه دو سال تمام در ميان قبایل بود و پس از آن بعضي مردان قریش از لجاج باز آمدند و به هاشمیان گفتند كه خانه هاي خويش بازگردند، و تعهد كردند كه ديگر آزارشان نكنند.

مسلمانان مکه كه گروهی معدود بودند از اين پيشامد خوشحال شدند، ولي به سال ۶۱۹ سه حادثه بزرگ براي محمد [ص] رخ داد. در اين سال خديجه كه از همه كسان نسبت به او وفادارتر بود و بيش از همه دعوتش را تأييد مي كرد درگذشت، و هم ابوطالب كه پشتيبان و مدافع وي بود از جهان چشم پوشيد؛ محمد [ص]، كه مي دانست از كيد مكيان در امان نيست و هم از پيشرفت بسيار كند دعوت در مکه رنجيده خاطر

بود، به طائف که شهری خوش هوا در نود و شش کیلومتری شرق مکه است سفر کرد، ولی طائف او را نپذیرفت. زیرا بزرگان شهر مصلحت نمی‌دیدند اشراف تجارت پیشه مکه را برنجانند. مردم نیز از دین نو

و محمد [ص] را در کوچه‌ها به استهزا گرفتند و سنگ به سایش انداختند، به حدی که ساقهایش خونین شد و به مکه بازگشت. در آنجا سوده را که زنی بیوه بود بگرفت و، در این وقت که پنجاه سال داشت، از عایشه، دخترک هفتساله و زیبایی ابوبکر، خواستگاری کرد.

در این اثنا وحی ادامه داشت. شبی چنان دید که از بستر به بیت المقدس رفت، آنجا پای دیوار ندبه، که از بقایای معبد یهود بود، اسب بالداري را که براق نام داشت در انتظار خود دید که وی را به آسمانها پرواز داد و از آنجا باز آورد. پس از آن، پیامبر با وضعی معجزه آسا دوباره به بستر خویش در مکه بازگشت. به برکت این سیر شبانه بود که بیت المقدس سومین شهر مقدس مسلمانان شد.

به سال ۶۲۰ محمد [ص] بازرگانانی را که از مدینه برای زیارت کعبه به مکه می‌آمدند به دین خویش دعوت کرد، و بعضی از آنها دعوتش را پذیرفتند، زیرا یکتاپرستی و پیامبر مبعوث و روز حساب به نظرشان ناآشنا نبود و به وسیله یهودیان مدینه با آن انس گرفته بودند وقتی این بازرگانان به شهر خویش بازگشتند، دوستان خود را به دین نو خواندند. بسیاری از یهودیان نیز به دعوت نو اقبال کردند. به سال ۶۲۲، هفتاد و سه تن از مردم مدینه محرمانه به نزد محمد [ص] آمدند و او را دعوت کردند که به شهرشان مهاجرت کند و در آنجا اقامت گزیند. محمد [ص] از آنها پرسید آیا همان طور که از فرزندان خود دفاع می‌کنند از او دفاع خواهند کرد؟ و آنان قسم خوردند که چنین خواهند کرد؛ ولی، ضمناً از او پرسیدند که اگر در اثناي دفاع از او کشته شوند، پاداششان چیست؟ محمد [ص] پاسخ داد که پاداش آنها بهشت است.

در این هنگام ابوسفیان، نواده امیه، پیشوای قریش در مکه شد وی، که به دشمنی بنی هاشم خو گرفته بود، آزار پیروان محمد [ص] را از سر گرفت. شاید شنیده بود که پیامبر سر مهاجرت از مکه دارد، و بیم داشت که کار وی در مدینه بنیاد گیرد و به جنگ مکه و خدایان کعبه قیام کند؛ در نتیجه تحریض او، قریش کسانی را مأمور کردند که محمد [ص] را بگیرند و شاید گفته بودند که وی را بکشند. محمد [ص] از قضیه خبردار شد و با ابوبکر به غار ثور که یک فرسخ با مدینه فاصله دارد رفتند. فرستادگان قریش سه روز به جستجوی ایشان بودند، ولی نتوانستند آنها را بیابند. آنگاه پسران ابوبکر دو شتر آوردند که شبانه بر آن سوار

شدند و راه شمال پیش گرفتند و، پس از چندین روز راهپیمایی - که سیصد و بیست کیلومتر مسافت را سپرده بودند - [در دوم ربیع الاول] (مطابق ۲۴ سپتامبر سال ۶۲۲ مسیحی) به مدینه رسیدند. دویست تن از مسلمانان، که می‌گفتند از زیارت مکه آمده‌اند و جلوتر از آنها به آنجا رسیده بودند، با گروهی از مردم شهر که مسلمان شده بودند بر دروازه‌های مدینه به استقبال پیامبر ایستاده بودند. هفده سال بعد، عمر غرة محرم - ماه اول سال عربی - را، که این هجرت در آن رخ داده بود (مطابق ۱۶ ژوئیه ۶۲۲)، مبدأ تاریخ اسلام قرار داد.

III - محمد [ص] در مدینه: ۶۲۲-۶۳۰م

۱. ۹ هـ ق

یثرب، که بعدها مدینه النبی یا «شهر پیامبر» نامیده شد، در غرب فلات مرکزی عربستان قرار داشت؛ از لحاظ هوا نسبت به مکه مانند بهشت عدن به نظر می‌رسید و دارای صدها باغ و نخلستان و مزرعه بود. وقتی محمد [ص] به شهر درآمد، دسته‌های یکی پس از دیگری تقاضا کردند که نزد ایشان مقیم شود، و

بعضی از آنها مهار شترش را می‌گرفتند تا از ادامه سیر آن جلوگیری کنند و، به اقتضای رسوم عربی، در تقاضای خود مصر بودند. اما جواب وی نشان یک سیاست کامل بود که می‌فرمود: «بگذارید برود که مأمور است؛» بدین طریق ایشان را از رقابت باز داشت، زیرا فقط خدا بود که شتر را راه می‌برد و به جایی که می‌بایست توقف کند رهبری می‌کرد. محمد [ص] در جایی که شتر توقف کرد مسجدی ساخت و در مجاورت آن، دو خانه بنا کرد، یکی برای سوده و دیگری برای عایشه. بعدها منازل دیگری برای سایر زنان بر آن افزود.

هنگامی که محمد [ص] مکه را رها کرد، بسیاری از روابط خویشاوندی را بریده بود؛ و چون در مدینه اقامت گزید، در صدد برآمد در دولت جدید برادری دینی را جانشین روابط خونی کند و از رقابت مهاجرین، که از مکه آمده بودند، و انصار، که مسلمانان مدینه بودند، جلوگیری، زیرا آثار این رقابت نمایان شده بود.^۶ بدین جهت هر یک از مهاجران را با یکی از انصار برادر خوانده کرد و گفت تا هنگام نماز در مسجد با یکدیگر باشند. در نخستین مراسمی که در مدینه برپا شد پیامبر به منبر رفت و به صدای بلند گفت «الله اکبر»، و حاضران همین کلمه را با صدای بلند تکرار کردند. آنگاه، در همان حال که پشت وی به جمعیت بود، خدا را سجد کرد و از منبر فرود آمد، و چون به پایین رسید، سه بار دیگر خدا را سجد کرد، و این سجده‌ها نشان فروتنی و اطاعت از خدا بود. بدین جهت، دین نو را اسلام نامیدند - یعنی تسلیم، به معنی اطاعت صرف، و سلم که به معنی صلح است، و پیروان آن را مسلم خواندند.^۸ آنگاه به حاضران توجه کرد و دستور داد که تا ابد این مراسم را

در شرق و غرب جهان، در مسجد و صحرا یا دیار بیگانه که مسجد نیست، هنگام نماز، این رسوم را رعایت می‌کنند. از پی نماز خطبه‌ای هست که در زمان پیامبر ضمن آن وحی تازه اعلام و طرح کار و سیاست هفته تعیین می‌شد.

پیامبر در مدینه یک حکومت دنیوی بنیاد کرد^۹ و بناچار می‌بایست قسمت روزافزونی از وقت خویش را به تنظیم امور اجتماعی و اخلاقی و مناسبات سیاسی قبایل و امور جنگی صرف کند، زیرا کار دین و دنیا از هم جدا نبود. و همه امور دنیا و دین، چنانکه در بین پیروان دین یهود نیز رسم بود، به دست پیشوای دین سپرده بود. بدین ترتیب محمد [ص]، هم قیصر بود و هم مسیح.^{۱۰} اما همه مردم مدینه به قدرت بی چون و چرای او تن ندادند. پس گروه بزرگی از اعراب ناخرسند مدینه، که سنت‌های قومی و آزادی‌های خود را دستخوش نابودی می‌یافتند و محمد [ص] آنها را به جنگ کشانیده بود، دین نو و مناسک آن را به دیده تردید نگریستند و در برابر آن ایستادند. یهودیان مدینه از این جمله بودند، که همچنان به دین خود دلبستگی نشان می‌دادند و از ادامه تجارت با مکیان خودداری نمی‌کردند. محمد [ص] با این یهودیان پیمانی بست که نشان کمال مهارت بود. مفاد این پیمان قریب بدین مضمون است:

این پیمانی است که از طرف محمد صلی الله علیه و آله، برگزیده و پیامبر خدا بر گروهی از یهودیان به دین که بدانند مسلمین یک امت بیش نیستند و باید در تمام شؤون زندگی مانند شخصیت فردی قیام کنند و به شرایط زیر بین یهود پیمان بندند:

۱. یهود و مسلمانان در حال صلح حقوق مساوی خواهند داشت. ۲) در موقع لزوم، مسلمین از یهود نصرت و حمایت خواهند کرد. ۳) یهود با ساکنین مدینه (یثرب) یک ملت محسوب خواهند شد. ۴) مسلمین با یهود به دوستی و محبت رفتار خواهند کرد. ۵) یهود در به جا آوردن اعمال دین، مانند مسلمین، آزادی خواهند داشت. ۶) قبایلی که با یهود همعهد و همسوگند (حلیف) می‌باشند، از آنها نیز حمایت خواهند کرد. ۷) اگر کسی بر یهودی تعدی کرد، مسلمین تعاقب خواهند کرد و او به قصاص خواهد رسید. ۸) طرفین دوستان یکدیگر را احترام خواهند کرد، و یهود در حفظ مدینه و اطراف شهر با مسلمین تشریک مساعی کنند. ۹) اگر اختلافی میان یهود و مسلمانان پیدا شد، رسول خدا [ص] به موجب حکم «تورات» و «قرآن مجید» تصفیة و حکومت خواهد فرمود. ۱۰) این پیمان میان یهود و مسلمانان بسته شده و مبادله گردید.

بزودي همه طوايف يهود که در مدينه و اطراف بودند، يعني بني نضير و بني قريظه و بني قينقاع، اين پيمان را پذيرفتند. ...

مهاجرت دويست خاندان **مکی** به مدينه باعث کمبود غذا در مدينه شد. محمد [ص] اين

مشکل را چنان حل کرد که مردم گرسنه مي‌کنند: به دست آوردن غذا از هر جا که شد. پس به پيروان خود فرمان داد، به رسم معمول قبایل عرب، به کاروانهايي که از حدود مدينه مي‌گذشتند **بتازند** وقتي اين غارتها با پيروزي قرين مي‌شد، چهار پنجم غنايم را به مهاجمان مي‌داد و يك پنجم باقي را براي کارهاي ديني و خيري به باقي مي‌نهاد. هر که در اين تصادمها کشته مي‌شد، سهم غنيمت او را به زن بيوه‌اش مي‌دادند، و پاداش خود او بهشت بود. حمله به قافله‌ها مکرر شد و تعداد مهاجمان فزوني گرفت و بازرگانان مکه، که زندگي اقتصاديشان وابسته به امنيت کاروانها بود، متوحش شدند و درصدد انتقام از محمد [ص] و مسلمانان برآمدند. يکي از اين تصادمها در آخرين روز رجب بود - يکي از ماههاي حرام که در آن اعراب از جنگ خودداري مي‌کنند - و ضمن آن يکي کشته شد؛ اين کار براي مردم مکه و مدينه، و هم نسبت به رسوم عرب که از روزگار قديم بدقت رعايت مي‌شد، و هن‌آمیز بود. به سال دوم هجرت (۶۲۳م)، محمد [ص] با سيصد تن از مسلمانان مسلح بر کارواني که از شام به مکه مي‌رفت راه بست. ابوسفیان، پيشواي قافله، از قضيه خبر يافت و راه خود را بگردانيد و به طالب کمک کس به مکه فرستاد؛ نهصد تن از مردان قریش از مکه خارج شدند و دو سپاه کوچک در دره بدر، در فاصله سي و دو كيلومتری جنوب مدينه، برابر يکديگر قرار گرفتند. اگر محمد [ص] در اين جنگ شکست خورده بود کار وي و اسلام به پايان مي‌رسيد، ولي او شخصاً فرماندهي را به عهده گرفت، بر قریش پیروز شد، و کار اسلام بالا گرفت و مسلمانان با اسيران و غنايم فراوان به مدينه بازگشتند (ژانويه ۶۲۴ م). از ميان اسيران، کسانی که در مکه بيشتر از ديگران مسلمانان را آزار کرده بودند کشته شدند، و بقيه را در مقابل فدية سنگين^{۱۱} آزاد کردند. ابوسفیان با کاروان از خطر جست و مسلمانان را تهديد کرد که انتقام خواهد گرفت. وقتي به مکه رسيد، با خانواده کشتگان همدردی کرد و دلداري داد و گفت که بر کشتگان خود گريه نکنند و مرثيه نگويند که جنگ دنباله دارد و انتقام آنها گرفته خواهد شد. آنگاه سوگند خورد که تا بار ديگر به پیکار محمد [ص] برنخيزد، زن خود را نبيند.

محمد [ص]، که از پيروزي بدر نبرو گرفته بود، رسوم جنگ را به کار بست و به دفع مخالفان پرداخت. از جمله، زني شاعر به نام عصما در اشعار خود بدو تعرض کرد؛ عمير، که يك مسلمان نابينا بود، شبانه به خانه او رفت و در حال خواب با شمشير سينه‌اش را دريد.

روز بعد محمد [ص] از عمير پرسيد: «آيا تو عصما را کشته‌اي؟» وي جواب داد: «آري اي پيامبر خدا.» پيامبر گفت: «خدا و پيامبرش را ياري کردي.» عمير گفت: «آيا از اين جهت مسئوليتي به عهده من هست؟» پيامبر فرمود: «خير، در اين مورد حتي دو گوسفند با هم درگير نخواهند شد.» همچنين، يکي از يهوديان به نام ابو عفا که نزديک صد سال داشت پيامبر را هجو کرد؛ دو تن از مسلمانان او را که در حياط خانه اش خفته بود کشتند؛ و شاعر ديگري به نام کعب ابن اشرف، که مادرش يهودي بود و در مدينه اقامت داشت، وقتي محمد [ص] را عليه يهوديان مصممديد، از اسلام روي گردانيد و قصيده‌ها سرود و قریش را تحريض کرد که انتقام شکست خويش را بگيرند و از زنان مسلمان سخن به ميان آورد و خشم مسلمانان را برانگيخت. پيامبر فرمود کيست که شر ابن اشرف را کوتاه کند؟ روز بعد، سر شاعر را پيش پاي وي **انداختند**. به نظر مسلمانان اين گونه کارها دفاعي مشروع بود که در مقابل خيانتکاران مي‌کردند. محمد [ص] رئيس دولت بود و حق داشت که دشمنان را محکوم کند.

دوستي يهوديان مدينه نسبت به ديني که تمايلات جنگي داشت و از آغاز کار آن را همانند دين خود ديده بود دوامي نيافت. تفسير يي را که محمد [ص] از تورات مي‌کرد و مي‌گفت اسلاف يهود ظهور وي را بشارت

داده‌اند به استهزا گرفتند، و محمد [ص] از زبان خدا گفت که یهودیان کتاب خدا را تحریف کرده، پیامبران خویش را کشته، و از تصدیق مسیح ابا ورزیده‌اند. پیامبر بیت المقدس را قبله کرده بود و مسلمانان هنگام نماز به جانب آن می‌ایستادند؛ به سال سوم هجرت (۶۲۴ م) مکه و کعبه را قبله قرار داد، و یهودیان گفتند که او به بت پرستی بازگشته است.^{۱۲} در همین اوقات يك زن مسلمان به بازار یهودیان بني قینقاع رفت؛ هنگامی که در دکان زرگری نشسته بود، يك يهودي بدجنس دامن لباس وي را از پشت سر به بالاي لباسش پیوست. آن زن چون برخاست و وضع را بدید از رسوایی بگریست. یکی از مسلمانان، يهودي گنهکار را به قتل رسانید و برادر يهودي، مسلمان را کشت. محمد [ص] پیروان خویش را گردآورد و مدت شانزده روز یهودیان بني قینقاع را محاصره کرد تا تسلیم شدند. تسلیمشان را پذیرفت و فرمان داد تا با لوازم و اثاث خود از مدینه بیرون روند و از املاک خود چشم بپوشند. تعداد ایشان هفتصد نفر بود.

کار ابوسفیان مایه شگفتی است، که غیظ خود را فرو خورد و پیش از آنکه برای جنگ محمد [ص] قیام کند، يك سال تمام منتظر ماند و به سال سوم هجرت (اوایل ۶۲۵ م) با سپاهی که شمار آن به سه هزار می‌رسید، در نزدیک احد، که در فاصله پنج کیلومتری شمال مدینه است،

فرود آمد. پانزده زن، و از جمله زنان ابوسفیان، همراه سپاه آمده بودند تا با نغمه‌های غم‌انگیز خود هیجان سپاهیان را بیفزایند و به انتقام تحریکشان کنند. محمد [ص] فقط يك هزار سپاهی در این جنگ بسیج کرد و خود نیز دلیرانه جنگید و زخم‌های بسیار برداشت و سرانجام از عرصه پیکار بیرون برده شد و مسلمین شکست خوردند. حمزه، عموي پیامبر، در جنگ کشته شد، و هند - معروفترین زنان ابوسفیان که پدر و عمو و برادرش در جنگ بدر به خاک افتاده بودند و پدرش به دست حمزه کشته شده بود - جگر او را به دندان جوید و به این اکتفا نکرده، از پوست و ناخن وي خلخال و دستبند برای خود ساخت. ابوسفیان پنداشت محمد [ص] کشته شده است، و پیروزمندانه به مکه بازگشت. شش ماه پس از این واقعه، محمد [ص] بهبود یافت و به یهودیان بني نضیر، که قریش را بر ضد مسلمانان یاری می‌دادند و برای قتل او توطئه می‌کردند، حمله برد و، پس از سه هفته محاصره، به آنها اجازه داد از مدینه بروند و هر خانواده به قدر بار يك شتر از لوازم خود همراه ببرد. نخلستانهای پربرکت بني نضیر به تصرف محمد [ص] درآمد، که قسمتی را خاص خود نگاه داشت و بقیه را میان مهاجران تقسیم کرد. محمد [ص]، که با مکیان در جنگ بود، می‌خواست گروه‌های دشمن را از اطراف خود دور کند.

به سال پنجم هجری (۶۲۶ م)، قریش و ابوسفیان، با سپاهی که شمار آن به ده هزار می‌رسید و یهودیان بني قریظه نیز کمک مؤثر ایشان بودند، حمله بر مسلمانان را از سر گرفتند. محمد [ص]، که در میدان جنگ قدرت مقابله با این نیروی بزرگ را نداشت، ترجیح داد که برای دفاع از مدینه خندقی در اطراف آن حفر کند. قریش بیست روز مدینه را محاصره کردند، و چون باران و طوفان به ستوهشان آورد، به خانه‌های خود بازگشتند؛ بلافاصله، محمد [ص] با سه هزار تن از مسلمانان به یهودیان بني قریظه حمله برد. چون تسلیم شدند، اسلام میان مسلمانی و مرگ مخیرشان کرد. ششصد مرد جنگجوی آنها کشته و در بازار مدینه دفن شدند، و زنان و کودکانشان به فروش رفتند.^{۱۳}

در این هنگام محمد [ص] در کار فرماندهی مهارت یافته بود، زیرا در اثنای ده سال اقامت در مدینه شصت و پنج حمله جنگی ترتیب داد که فرماندهی بیست و هفت حمله را شخصاً بر عهده داشت. در عین حال، وي سیاستمداری دقیق بود و می‌دانست که چگونه جنگ را به طریق صلح ادامه باید داد. وي، هم با مهاجران در آرزوی دیدار خانه و کسانشان که در مکه به جا مانده بودند همدلی داشت، و هم با مهاجر و انصار در آرزوی زیارت کعبه که به روزگار جوانی برایشان اهمیت بسیار داشت شریک بود. همچنانکه مسیحیان اولیه دین مسیح را صورت تکامل یافته دین یهود می‌دانستند، مسلمین نیز آیین محمدی را تکامل یافته ادیان الهی پیشین می‌پنداشتند. به سال ششم هجری (۶۲۸ م) محمد [ص]، به پیشنهاد صلح، کس پیش قریش فرستاد و تعهد کرد که اگر بگذارند مراسم حج را انجام دهد، متعرض کاروانهایشان نشود.

سران قریش پاسخ دادند که قبول این پیشنهاد مشروط بر این است که يك سال تمام بي زد و خورد بگذرد، و محمد [ص] با قبول این شرط پیروان خود را وحشت زده کرد.^{۱۴} دو طرف شرایط صلح دهساله را امضا کردند. پس از آن حمله‌ای به یهودیان خیبر، که در فاصله شش روز راه در شمال خاوری مدینه اقامت داشتند، انجام گرفت. یهودیان بسختی از خویشتن دفاع کردند، و در اثنای زد و خورد ۹۳ تن از آنها کشته شدند؛ سرانجام، بقیه تسلیم شدند. به آنها اجازه داده شد در محل خود بمانند و زمین را زراعت کنند، به شرط اینکه همهٔ املاکشان متعلق به مسلمانان باشد و يك نیمی از محصولات خود را به فاتحان تسلیم کنند. بدین ترتیب، این عده از جنگ ضرری ندیدند، مگر پیشوایشان کنانه و پسر عمویش که، چون قسمتی از دارایی خود را نهان کرده بودند، سرشان را از دست دادند، صفیه، يك دختر هفدهساله یهودی، که نامزد کنانه بود، به صف زنان پیامبر درآمد.

به سال هفتم هجری (۶۲۹ م) مسلمانان مدینه، که شمارشان دو هزار بود، با مسالمت وارد مکه شدند؛ قریش به ارتفاعات مجاور رفتند تا با مسلمانان برخورد نکنند. محمد [ص] و پیروانش هفت بار بر کعبه طواف کردند. محمد [ص]، به نشان احترام، حجرالاسود را با عصای خود لمس کرد و ندای لا اله الا الله سر داد، و مسلمانان آن را تکرار کردند. رفتار منظم و شور مسلمین تبعیدی در مکیان اثر کرد و عده‌ای از بزرگان قریش - از جمله خالد بن ولید و عمر و عاص، از سرداران بزرگ اسلام در دوران بعد - مسلمان شدند. بعضی قبایل صحرانشین مجاور مکه با پیامبر پیمان بستند که بر معتقدات خود باقی بمانند، ولی در جنگها با وی همدستی کنند. گفتنی است که چون پیامبر به مدینه بازگشت، دریافت که می‌تواند، با توسل به قدرت خویش، مکه را به تصرف درآورد.

دو سال بیشتر از صلح نگذشته بود که یکی از قبایل همپیمان قریش شرایط صلح را نقض کرد و بر یکی از قبایل مسلمانان هجوم برد (۸ هـ، ۶۳۰ م). پس، پیامبر ده هزار مرد فراهم آورد و به جانب مکه هجوم برد. ابوسفیان، که از نیروی مسلمانان مطلع بود، گذاشت تا بدون مقاومت وارد مکه شوند. عکس‌العمل محمد [ص] بسیار کریمانه بود. دربارهٔ همهٔ مردم مکه، به جز دو سه تن از دشمنان خود، عفو عمومی اعلام کرد. بتانی را که داخل کعبه و اطراف آن بود در هم شکست؛ اما حجرالاسود را به جای گذاشت و بوسیدن آن را مقرر داشت. مکه را شهر مقدس اسلام قرار داد و اعلام کرد که از آن پس کافری وارد آن نشود. قریش از مقاومت مستقیم دست برداشت، و مردی که هشت سال از آزار مکیان دل به مهاجرت داده بود فرمانروای مکه شد.

IV: پیامبر پیروز: ۶۳۰-۶۳۲ م

۹ هـ ق - ۱۱ هـ ق

پیامبر دو سال آخر زندگی خود را، که همواره با پیروزیهایی قرین بود، عمدتاً در مدینه گذراند. در این دو سال، از پس اتفاقات ناچیز، همهٔ عربستان تسلیم قدرت وی شد و اسلام را گردن نهاد. کعب بن زهیر، بزرگترین شاعر عرب در آن روزگار، که در بعضی قصاید خود پیامبر را هجا گفته بود، به مدینه آمد، تسلیم وی شد، و اسلام آورد، و پیامبر از او درگذشت. کعب در مدح پیامبر قصیده‌ای غرا سرود و محمد [ص] بردهٔ خویش را به عنوان جایزه بدو داد. پیامبر با مسیحیان عربستان پیمان بست و تعهد کرد که از آنها حمایت کند و، در مقابل پرداخت جزیه‌ای مختصر، در انجام مراسم دین خود آزاد باشند، ولی از ربا منعشان کرد. به گفتهٔ مورخان، در همین دوران، قاصدان به سوی پادشاهان روم و ایران، امیر حیره، و غسانیان فرستاد و به دین نو دعوتشان کرد. ظاهراً کسی از اینان به نامه‌های پیامبر جواب نداد. وی جنگهای ایران و روم را، که برای هر دو طرف خسارتهای بسیار داشت، به دیدهٔ متفکری بیطرف می‌نگریست و ظاهراً به هیچ وجه در اندیشه نبود که قدرت خود را خارج از حدود عربستان بسط دهد.^{۱۵}

کار حکومت همه وقت او را می‌گرفت، زیرا به جزئیات امور تشریع، قضا، دین، و جنگ توجه کامل داشت. حتی به تقویم توجه کرد و آن را برای پیروان خود نظم داد. اعراب، مانند یهودیان، سال را به دوازده ماه قمری تقسیم می‌کردند و هر سه سال یک ماه بر آن می‌افزودند که با سال شمسی برابر شود. محمد [ص] فرمان داد که سال اسلامی همیشه دوازده ماه باشد، که هر ماه سی روز یا بیست و نه روز بود، و طبقاً نتیجه چنان شد که از آن پس تقویم اسلامی با فصول سال انطباق نداشت و از این رو هر سی و دو سال و نیم یک سال از تقویم گرگوری جلو افتاد. پیامبر یک قانونگذار به روش علمی نبود و برای امت خود کتابی یا خلاصه‌ای درباره قانون نیاورد و در کار قانونگذاری، به اقتضای مقام، براساس وحی عمل می‌کرد، چنانکه درباره امور عادی زندگی نیز دستورات لازم از طریق وحی اعلام می‌شد.

با آنکه پیامبر شخصاً به همه امور می‌رسید، از فرط تواضع محبوب همگان بود و بارها اعتراف می‌کرد که بعضی چیزها را نمی‌داند^{۱۶} و به کسانی که او را فراتر از انسانی عادی می‌پنداشتند و از مرگ و سهو بر کنار می‌دانستند اعتراض می‌کرد. هیچ وقت ادعا نکرد که از عالم غیب آگاه است یا معجزه می‌آورد. گاه وحی خدا درباره کارهای

نازل می‌شد، چنانکه در مورد ازدواج وی با همسر زید - پسر خوانده‌اش - وحی به تأیید رفتار وی آمد.

ده زن و دو کنیز وی مایه حیرت و خرده‌گیری مردم مغرب زمین شده‌اند، ولی باید به یاد داشته باشیم که کثرت مرگ و میر مردان در میان سامیان عصر قدیم و آغاز قرون وسطی تعدد زوجات را در نظر آنها به مقام یک ضرورت حیاتی و تقریباً یک وظیفه اخلاقی بالا برده بود. در نظر پیامبر نیز تعدد زوجات یک موضوع عادی و بی اشکال بود، بدین جهت، با خاطری آسوده، زنان مکرر می‌گرفت، اما هدف وی اشباع تمایلات جنسی نبود. حدیث مشکوکی از عایشه نقل کرده‌اند که محمد [ص] فرموده بود: «سه چیز از دنیای شما محبوب من است: عطر، زن، و نماز.» بعضی از دواجهای وی به سائق نیکوکاری و ترحم به بیوه‌های فقیری بود که از پیروان یا دوستان وی به جا مانده بودند؛ بعضی دیگر از دواجهای مصلحتی بود، مانند ازدواج با حفصه، دختر عمر، که می‌خواست به وسیله آن مناسبات خود را با پدرش محکم کند، یا با دختر ابوسفیان که می‌خواست بدین وسیله دوستی قدیم را جلب کند. شاید بعضی از دواجها را به این امید می‌کرد که پسری داشته باشد، و این آرزویی بود که مدت‌ها از آن محروم مانده بود. به جز خدیجه، همه زنانش عقیم بودند، و این قضیه دستاویز دشمنانش شده بود. از همه فرزندان که از خدیجه آورد فقط فاطمه باقی مانده بود. از ماریه قبطیه، که نجاشی حبشه بدو اهدا کرده بود، فرزندی آورد که از تولد وی سخت خوشحال شد، ولی این پسر (ابراهیم) پانزده ماه بیشتر زنده نماند.

غالباً خانه او با نزاعها و رقابتهای و توقعات مالی زنان آشفته بود، اما وی به مطالبات زنان اعتنا نداشت. و عده بهشت به آنها می‌داد و قسمتی از وقت خود را به رعایت عدالت میان آنها صرف می‌کرد. هر شب را نزد یکی از آنها می‌گذرانید، زیرا فرمانروای همه عربستان خانهای خاص خود نداشت. ولی عایشه بیش از دیگران مورد توجه بود، و این امر موجب خشم زنان دیگر وی شد. پس این آیه نازل شد:

تو ای رسول، هر یک از زنان را خواهی نوبتش مؤخر دار و هر که را خواهی به خود بپذیر، و هر که را خواهی به خود بپذیر و همان را که [به قهر] از خود راندي اگرش [به مهر] خواندي، باز بر تو باکي نيست، اين بهتر شادمانی دل و روشنی دیده آنهاست و هرگز هیچ يك بايد محزون نباشد بلکه به آنچه ایشان را اعطا کردي همه خشنود باشند، و خدا به هر چه در دل شما مردم است آگاه است و خدا دانا و بر دبار است.

زندگی پیامبر، جز در مورد زنان و قدرت، بسیار ساده بود. خانه‌هایی که بتوالی در آنها اقامت گرفت

خرما بود و درب آنها پرده‌هایی از موی بز یا کرک شتر. بستر وی تشکی بود که بر زمین گسترده می‌شد. بارها او را می‌دیدند که پاپوش خود را می‌دوخت، یا لباس خود را وصله می‌زد، یا آتش روشن می‌کرد، یا

خانه را جارو می‌کرد، یا بز خانگی را در حیاط می‌دوشید، و یا از بازار خوراکی می‌خرید. با دست غذا می‌خورد و پس از غذا انگشتان خود را پاک می‌کرد. خوراک عمده وی خرما و نان جو بود، شیر و عسل همه تجملی بود که گاهی از آن بهره می‌گرفت. شراب را که بر دیگران حرام کرده بود هرگز ننوشید. با بزرگان خوش برخورد و با ضعیفان گشاده‌رو بود، و در مقابل گردن فرازان مغرور، بزرگ، و با مهابت با یاران خود سختگیر نبود، از بیماران عیادت می‌کرد، در تشییع هر جنازه‌ای که بر او می‌گذشت شرکت می‌جست. هرگز به ابهت قدرت تظاهر نمی‌کرد، دوست نداشت که نسبت بدو با تکریم خاص رفتار کنند. دعوت برده را برای غذا می‌پذیرفت. کاری که قوت و فرصت انجام آن را داشت به برده واگذار نمی‌کرد. با آنکه از غنیمت و منابع دیگر مال فراوان به دست او می‌رسید، برای خانواده خود بسیار کم خرج می‌کرد؛ آنچه برای خودش تخصیص می‌داد از کم هم کمتر بود؛ قسمت اعظم مالی را که به دست او می‌رسید صرف صدقات می‌کرد.

مثل همه مردم، به وضع ظاهر خود توجه خاص داشت. عطر می‌زد، سرمه می‌کشید، موی خود را رنگ می‌کرد، و انگشتی به دست داشت که نقش آن «محمد رسول الله» بود، و شاید آن را به منظور مهر کردن اسناد و نامه‌ها نگاه می‌داشت. صدای وی زنگدار و شیرین و دلپذیر بود. بسیار حساس بود، تحمل بوهای ناخوش یا صدای زنگ یا صداهاي بلند را نداشت: «در رفتارت میانه روی اختیار کن و سخن آرام گو، نه با فریاد بلند، که منکر و زشت‌ترین صداها صوت الاغ است» ۵۷ حساس و عصبانی بود، بسا می‌شد که غمین بود و ناگهان خوشحال و خوشگفتار می‌شد. مزاحی شیرین داشت، يك بار به ابوهریره که بسیار نزد وی آمد و شد می‌کرد فرمود: «ای ابوهریره، دیر به دیر بیا تا محبوبتر باشی» جنگجویی سرسخت بود و با دشمن سهل انگاری نمی‌کرد. قاضی عادل بود و می‌توانست خشن و خدعه‌گر باشد، اما کارهای رحیمانه وی فراوان بود. بسیاری از خرافات و حشایه را از میان برد: از قبیل کور کردن چشم بعضی حیوانات برای جلوگیری از چشم بد، یا بستن شتر متوفا بر سر قبرش. دوستانش او را به حد پرستش دوست داشتند. پیروانش آب دهان، یا موی او را که جدا می‌شد، و یا آبی را که با آن وضو می‌گرفت جمع می‌کردند، زیرا عقیده داشتند که این چیزها ایشان را از بیماری و سستی می‌رهاند.

محمد [ص] از نیرو و سلامت کامل برخوردار بود، و این امر سبب توفیق او در

مهرورزیها و پیکارهای او شده بود. اما وقتی به پنجاه و نه سالگی رسید، این هر دو رو به ضعف گذاشت. می‌پنداشت یهودیان خیبر يك سال پیش از آن گوشت زهرآلود به وی خورانیده‌اند. از آن پس دچار تب و نوبه‌های نامعلوم می‌شد؛ به گفته عایشه، در دل شب از خانه بیرون می‌رفت، به زیارت قبور می‌شتافت، برای مردگان آمرزش می‌خواست و به صدای بلند برای آنها دعا می‌کرد و بدانان تبریک می‌گفت که **مرده‌اند**. وقتی به شصت و سه سالگی رسید، تبها شدیدتر شد. شبی چنان شد که عایشه از سردرد شکایت کرد، او نیز سردرد داشت و به مزاح از عایشه پرسید آیا میل ندارد پیش از او بمیرد و به دست پیامبر خدا به خاک رود. عایشه مطابق معمول جواب داد که وقتی از خاک کردن وی باز گردد عروس دیگری به جایش خواهد آورد. از آن پس چهارده روز تب قطع می‌شد و باز می‌گرفت. سه روز پیش از مرگ، از بستر بیماری برخاست، به مسجد رفت و ابوبکر را دید که به جای او امامت مسلمانان می‌کند؛ پهلوی وی نشست تا نمازش را تمام کرد. روز ۱۳ ربیع الاول سال یازدهم هجری (روز ۷ ژوئیه سال ۶۳۲)، در حالی که سرش به سینه عایشه بود، چشم از جهان فرو بست.

اگر بزرگی را به میزان اثر مرد بزرگ در مردمان بسنجیم، باید بگوییم محمد [ص] از بزرگترین بزرگان تاریخ است. وی درصدد بود سطح معنویات و اخلاق قومی را که از گرمای هوا و خشکی صحرا به ظلمات توحش افتاده بودند اوج دهد، و در این زمینه توفیقی یافت که از همه مصلحان دیگر بیشتر بود. کمتر می‌توان کسی را جز او یافت که همه آرزوهای خود را تحقق بخشیده باشد. وی مقصود خود را از راه دین انجام داد، زیرا به دین اعتقاد داشت، به علاوه، در آن روزگار نیروی دیگری در اعراب مؤثر نبود. از تصورات و ترسها و امیدهایشان کمک گرفت و در حدود فهمشان با آنها سخن گفت. وقتی او دعوت خویش را آغاز کرد، اعراب قبایل بت پرستی بودند که به طور متفرق در صحرای خشک عربستان

سکونت داشتند؛ ولی به هنگام مرگ او ملتی شده بودند. وی خرافات و تعصبات را محدود کرد و به جایی یهودیت، مسیحیت، آیین زردشتی، و دین قدیم عربستان دینی پدید آورد ساده و روشن و نیرومند، با معنویاتی که اساس شجاعت و مناعت قومی بود؛ وی طی یک نسل در یکصد معرکه پیروز شد؛ و در مدت یک قرن امپراطوری عظیمی به وجود آورد - اینک هم، در روزگار ما، نیروی معتبری است که بر یک نیمه جهان نفوذ دارد.

یادداشتها

- ۱ - این وجه اشتقاق درست نیست. «لغتنامه آکسفرد» هم آن را با تردید تلقی کرده است. مطمئنترین وجه همان است که ذیل ساراسنها در «دایرةالمعارف» صاحب دیده می‌شود.
- ۲ - در کتابهایی چون «الاصنام» کلی، بتی به نام «الله» دیده نمی‌شود. «الله» رب الارباب یا رب الاله بوده و بتان، به عقیده بتپرستان، مظهر اویند. «الله» که در لهجه جنوبی «الا» و در لهجه شمالی «هلا» گفته می‌شده و بعد به «الله» تغییر یافته، خدای نامجسم است.
- ۳ - کدام کنیز؟ پیغمبر دوران طفولیت را در قبیله بنی سعد و نزد حلیمه که زنی شوهردار و آزاد بود گذرانده است. داستان ورقه و بردن خدیجه پیغمبر را نزد او، ظاهراً از بر ساخته‌های قصه پردازان است.
- ۴ - آنچه تاریخ‌نویسان از این ملاقات نوشته‌اند تنها پیشگویی بحیرا درباره آینده محمد [ص] است. اما اینکه مؤلف می‌نویسد بعید نیست در این سفر با برخی از وجوه دین یهود و آیین عیسی برخورد کرده باشد بر چه اساسی است؟ بلکه باید گفت بعید می‌نماید که رسول اکرم (ص) در این سفر (خصوصاً با تعلیمات یهود و مسیحیت برخورد کرده باشد.
- ۵ - حدیثی بدین مضمون آمده است: شبی تنی هود والواقعہ (ترمذی، باب تفسیر) و هود به مناسبت آیه «فاسبقم کما امرت» است که در آن سوره آمده است.
- ۶ - ترتیبی که مؤلف پس از آن سه تن نوشته است قطعی نیست. برای توضیح بیشتر رجوع شود به «تاریخ تحلیلی اسلام تا پایان امویان».
- ۷ - این رقابت از صدها سال پیش از اسلام بین دو دسته شمالی و جنوبی وجود داشت. مردم مدینه قریش را که از بیابان به شهر آمده بودند. نامتمدن می‌خواندند و قریش مردم مدینه را ایکش و کشتکار. از روزی که پیمان برادری میان مهاجر و انصار بسته شد، آتش دشمنی قحطانی و عدنانی خاموش گردید، ولی نیم قرن گذشته بود که معاویه آن را روشن ساخت، و تا عصر معتصم افروخته ماند.
- ۸ - در بعضی آیه‌های مکی، و از جمله در سوره‌های «نحل» و «أحقاف»، پیروان رسول به نام «مسلمین» خوانده شده‌اند، و بدین ترتیب، این نام در مدینه به مسلمانان داده نشده است، بلکه در مکه هم آنان را «مسلمین» می‌گفتند.
- ۹ - پیغمبر در مدینه حکومتی تأسیس کرد که اساس آن دین بود، ولی در مواردی که با مسائل اجتماعی مربوط می‌شد از مسلمانان نظر می‌خواست. بنابراین، حکومت او دنیای محض نبود.
- ۱۰ - این تعبیر شاید از نظر مسیحیان درست باشد، ولی می‌دانیم قیصر حاکمی بود خودمختار که خود را در برابر کسی یا چیزی مسئول نمی‌دانست، در صورتی که پیغمبر در کار حکومت فرستاده خدا بود، و در دستگاه الاهی مسئول.

۱۱ - نمی‌دانم مؤلف سنگینی فدیة را چگونه احساس کرده است، در حالی که بعضی اسیران بدون فدیة آزاد شدند و از بعضی هم فدیة‌ای بسیار اندک گرفته شد.

۱۲ - تغییر قبله از بیت المقدس به مکه هفده ماه پس از هجرت بوده است، نه در سال سوم هجرت.

۱۳ - داستان کشتن ششصد تن از بنی قریظه با آن تفصیل اثر قصه پردازان است. کشتن ششصد مرد بالای سن ۱۴ نمودار وجود حداقل پنج هزار تن یهودی است. مگر تمام جمعیت بنی قریظه چه قدر بوده است؟ برای تفصیل بیشتر، رجوع شود به «تاریخ تحلیلی».

۱۴ - زیرا آنان عمق این پیمان نامه و اثر بعدی آن را که بسیار زود به سود مسلمانان ظاهر شد درک نمی‌کردند.

۱۵ - عنوان بسط قدرت در مورد پیغمبر چندان دقیق نیست، زیرا قدرت او همچون پادشاهان قدرت مطلق نبود. آنچه او به کار می‌برد قدرتی بود در راه بسط اسلام و مطابق بعضی آیات «قرآن» («نساء»، ۷۹؛ «انبیاء»، ۱؛ «سباء» ۲۸) اسلام از نخست برای همه مردم آمده بود، نه برای عربستان تنها، و به همین دلیل محدود به عربستان نبود و محدود به عربستان نماند.

۱۶ - این اظهار نظر موافق عقیده مسلمانان غیر شیعی است. شیعیان پیغمبر را معصوم می‌دانند و معتقدند او هرگز اشتباه نکرد و چنان نبود که چیزی را نماند.

فصل نهم

قرآن

I - ترکیب

کلمة قرآن، که به معنی يك مجموعه خواندنی یا يك گفتار است، به تمامی کتاب مقدس مسلمین و نیز به هر يك از بخشهای آن اطلاق می‌شود. قرآن نیز چون کتاب مقدس یهود و مسیح مجموعه‌ای از اجزای به هم پیوسته است، و مسلمانان عقیده دارند که تمام حروف آن به وسیلة خدا به محمد (ص) وحی شده است. به خلاف تورات همه قرآن اثر يك تن است، از این جهت هیچ کتابی که به دست يك تن نوشته شده باشد از لحاظ نفوذ به پایه آن نمی‌سد. پیامبر در طی بیست و سه سال آخر عمر خود در اوقات مختلف آیاتی را که به او وحی می‌شد املا می‌کرد، که بر کاغذ پوستی یا پوست پاره یا برگ خرما یا استخوان ثبت، و با آیه‌های قبل، بدون رعایت ترتیب زمانی یا منطقی، نگهداری می‌شد.^۱ این آیه‌ها در زمان زندگی پیامبر در يك کتاب فراهم نیامدند، ولی بعضی مسلمانان آنها را به خاطر سپرده بودند. وقتی گروهی از این قاریان از میان رفتند و کسی که جانشین ایشان تواند شد نبود، ابوبکر، زید بن ثابت - بزرگ کاتبان پیامبر - را مأمور کرد که آیه‌های قرآن را جمع کند و زید، بنابر روایتی، اجزای قرآن را از برگ‌های خرما و الواح سنگ سفید و خاطر کسان فراهم آورد؛ چون کار به انجام رسید، چند نسخه از آن نوشت. چون کلمات قرآن زیر و بم نداشت، بعضی قاریان در توضیح بعضی کلمات خلاف کردند و قرائت متون قرآن در شهرهای جهان اسلام، که پیوسته در حال گسترش بودند، مورد اختلاف واقع گردید. عثمان کوشید این اختلاف را مورد تجدید نظر قرار دهند (۳۱ هـ.ق، ۶۵۱ م)، و نسخه‌هایی از آن نوشت و به دمشق و کوفه و بصره فرستاد؛ از آن وقت، قرآن در کمال صحت و حرمت محفوظ مانده است.

بنتهایی مقصود روشن و مفهومی را می‌رساند - یا عقیده‌ای را تقریر می‌کند، یا نماز و دعایی را فرمان می‌دهد، یا قانونی وضع می‌کند، یا به تقبیح دشمنی می‌پردازد، یا ترغیب به عملی می‌کند، یا نقل حکایتی می‌نماید، یا دعوت به جنگی دارد، یا فتحي اعلام می‌کند، یا پیمانی انشا می‌نماید، یا مالی مطالبه می‌کند، یا يك رسم دینی را برقرار می‌سازد، یا روش اخلاقی را توضیح می‌دهد، و یا برای بازرگانی یا صنعت یا یکی از کارهای مالی روشی مقرر می‌دارد. با اطمینان نمی‌توانیم گفت که محمد [ص] قصد داشته همه این اجزای متفرق را در يك کتاب فراهم کند. قسمتی از آن سخنی است که در وقت معین با شخص معینی گفته شده و فهم آن، بدون اطلاع کامل از تاریخ و رسوم آن دوران، مشکل است. و تنها مؤمنین از آن برخوردار می‌گردند. قرآن یکصد و چهارده سوره دارد که به ترتیب طول، و نه ترتیب نزول که غالباً معلوم نیست، مرتب شده و از سوره‌های طولانی آغاز و به سوره‌های کوتاه ختم می‌شود. چون تاریخ نزول سوره‌های کوتاه عموماً قدیمتر است، بنابراین نظم موجود به خلاف ترتیب تاریخ است. سوره‌های مدنی که در اول قرآن آمده دارای هدف عملی و اسلوب معمولی است. سوره‌های مکی بیشتر جنبه معنوی و اسلوب شاعرانه دارد و در آخر قرآن است. بنابراین، شایسته است که قرائت این کتاب را از آخر آغاز کنیم.

همه سوره‌ها، به جز فاتحه، گفتار خدا یا جبرائیل خطاب به پیامبر یا پیروان یا دشمنان اوست. این روشی است که پیامبران بنی اسرائیل نیز بر آن بوده‌اند، و همان است که در بعضی فقرات اسفار خمسة موسی می‌توان دید. محمد [ص] اعتقاد داشت که مقررات اخلاقی فقط در صورتی ممکن است در دل کسان جای گیرد - و از آن چنان بدقت اطاعت کنند که مایه قوت و نظم و جماعت شود - که مردم ایمان داشته باشند آن مقررات از جانب خدا نازل شده است؛ و این روش با اسلوب حماسی باشکوه و بلاغتی که با گفتار اشعایی نبی برابر است تناسب دارد. اسلوب قرآن میان شعر و نثر است و بسیاری از عبارات آن موزون و مقفاست، ولی تابع وزن و قافیه خاص و منظم نیست. در سوره‌های مکی قدیم کلمات آهنگدار و مطمئن و اسلوب روان و نیرومند است و جز کسانی که با زبان عرب انس و به دین اسلام دل‌بستگی دارند، کسی نمی‌تواند چنانکه باید آن را دریابد. زبان قرآن عربی خالص فصیح است. و تشبیهات و استعارات نیرومند و روشن و عبارات دلفریب فراوان دارد که با سلیقه مردم مغرب زمین جور نیست. به اتفاق آراء، قرآن بهترین و نخستین کتاب نثر عربی است.

II - عقاید

که دینی بر حق یا باطل است - وی اطلاعات کامل برای این قضاوت از کجا بیاورد؟ آنچه وی می‌طلبد بیشتر آن است که چه عوامل اجتماعی و روانشناختی مایه ظهور آن دین شده؛ تا چه حد توانسته است وحشیان را آدمی خوی، و بدویان را به شارمندان شایسته مبدل کند و امید و شجاعت و ایمان را در دل‌های مأیوس نفوذ دهد؛ چه قدر برای تکامل ذهنی آزادی باقی گذاشته است؛ و چه نفوذی در تاریخ داشته است.

یهودیت، مسیحیت، و اسلام بر این اصل مهم که جهان زیر سلطه يك حکومت اخلاقی است تأکید کرده‌اند، و قبول آن را شرط اساسی سلامت جامعه انسانی دانسته‌اند؛ یعنی اعتقاد به اینکه در جهان، شر و خلل هر چه باشد، يك عقل نیکوکار، که مردم از ادراک کنه ذاتش عاجزند، درام جهانی را به سوی يك هدف عادل و شرافتمندانه می‌راند. این سه دین، که در تکوین معنویات مردم قرون وسطی مؤثر افتاده‌اند، اتفاق دارند که این عقل جهانی خدای واحد ذوالجلال است. ولی مسیحیت نکته دیگری بر این اعتقاد افزوده است، و آن اینکه خداوند در سه اقنوم مختلف جلوه می‌کند. یهودیت و اسلام عقیده دارند که این اعتقاد شرك نقابدار است، و یکتایی خدا را با کلماتی نیرومند و حماسی اعلام می‌کنند، و سوره صد و دوازدهم قرآن [اخلاص] خاص این معنی است و مؤذنان این معنی را هر روزه از بالای یکصد هزار گلدسته تکرار می‌کنند.

خدا مایه حیات و موجب پیدایش آن و سرچشمه همه خیرات جهان است، و چنانکه خدای محمد [ص] به او می‌فرماید:

... زمین را بنگری وقتی خشک و بی گیاه، آنگاه باران بر آن فرو باریم تا سبز و خرم شود و [تخمها در آن] نمو کند و از هر نوع گیاه زیبا برویاند («حج»، ۵) ... آدمی به قوت و غذای خود به چشم خرد بنگرد که ما آب باران را فرو ریختیم. آنگاه خاک زمین را بشکافتیم [و انواع نباتات از آن برآوردیم]. و حبوبات برای غذا برویاندیم. و باغ انگور و نباتاتی که هی بدروند، باز بروید. و درخت زیتون و نخل و خرما و باغها [و جنگلها] ی پر از درختان کهن («عبس»، ۲۶-۳۰) ... هنگامی که میوه آن پدید آید و برسد، به چشم تعقل بنگرید که در آن آیات و نشانه‌های خدا برای اهل ایمان هویداست («انعام»، ۹۹).

خداي يكتاست که جز او خدائي نيست؛ زنده و پاينده است؛ هرگز او را کسالت خواب نگیرد تا چه رسد که به خواب رود؛ اوست مالک آنچه در آسمانها و آنچه در زمين است؛

که را اين جرئت است که در پيشگاه او به شفاعت برخيزد، مگر به فرمان او؟ علم او محيط است به آنچه پيش نظر خلق آمده است و آنچه سپس خواهد آمد؛ و خلق به هيچ مرتبه علم او احاطه نتواند کرد، مگر به آنچه او خواهد؛ قلمرو علمش از آسمانها و زمين فراتر و نگاهباني زمين و آسمان بر او آسان و بيزحمت است، چه او داناي بزرگوار و تواناي با عظمت است («بقره»، ۲۵۵).

خدا در عين قدرت و عدالت مهربان نيز هست. به جز سورة توبه، همه سورةهاي قرآن و هر کتابي که يك مسلمان سني بنويسد با اين عبارت پرشکوه آغاز مي‌شود: «به نام خداوند بخشاينده مهربان.» با آنکه پيامبر پيوسته خطرات جهنم را به مردم يادآوري مي‌کند، هرگز از ستايش رحمت جاويد خدا خسته نمي‌شود:

علم خداوند، چنانکه قرآن وصف مي‌کند، به همه چيز احاطه دارد. حرکتديدگان و خفاياي دلها را مي‌داند: «ما انسان را خلق کرده‌ايم و از وساوس و اندیشه‌هاي نفس او کاملاً آگاهيم، که از رگ گردن او به او نزديکتريم.» (ق، ۱۷). خداوند آینده را نيز چون حال و گذشته مي‌داند، بنابراين همه چيزها در علم او حاضر است و از روز اول همه چيزها به اراده خدا مقرر و محدود شده است. خدا از ازل مي‌دانست چه کس از عذاب نجات خواهد يافت و اوست که «هر که را خواهد گمراه سازد، و هر که را خواهد هدايت فرمايد...» (فاطر، ۸). «هر که را بخواد در بهشت رحمت خود داخل گرداند و براي ستمگران عالم عذاب دردناک مهيا ساخته است» (دهر، ۳۱). همان طور که يهوه قلب فرعون را بپوشانيد و آن را سخت کرد، خدا نيز درباره کافران گويد: «... ما بر دلهايشان پرده [قساوت و جهل] انداختيم تا ديگر آيات ما را فهم نکنند و گوش آنها را [از شنيدن] حق سنگين ساختيم و اگر به هدايتشان بخواني ديگر ابداً هدايت نخواهند يافت» (کهف، ۵۷). بي گفتگو، منظور اين آيه و امثال آن ترغيب مردم به ايمان است؛ مع ذلك، اين سخن در هر ديني قرين خشونت است، ولي محمد [ص]، از گفته قرآن، با بياني کاملتر از آگوستينوس تأکيد مي‌کند: «و اگر ما به مشيت ازلي مي‌خواستيم هر نفسي را به کمال هدايتش [به جبر و الزام] مي‌رسانيديم، وليکن وعده حق حتمي من است که دوزخ را البته از جن و انس پر سازيم» (سجده، ۱۳). در روايتي که منسوب به علي [عليه السلام] است چنين گفته شده است: «ما با پيامبر نشستيم بوديم، او با چوبي بر روي زمين چنين نوشت: هيچ کس در ميان شما نيست که مکانش در دوزخ يا بهشت از جانب خدا تعيين نشده باشد.» اين اعتقاد به قضا و قدر، جبري‌گري را از لوازم تفکر اسلامي کرده است، و پيامبر و ديگر پيشوايان براي آنکه به هنگام جنگ شجاعت را در دل مؤمنان برانگيزند از آن کمک گرفته‌اند، زيرا خطر ساعت مرگ را جلو نمي‌آورد و احتياط آن را به عقب نمي‌برد. در نتيجه اين اعتقاد، مؤمنان سخت‌ترين مشکلات زندگي را با قلب مطمئن تحمل مي‌کردند، ولي همين عقيدة در قرون اخير مانع پيشرفت مسلمانين شد و اندیشه آنها را از کار انداخت.

قرآن از فرشتگان و جن و شیطان بسیار سخن می‌گوید. فرشتگان پیکهای خداوند و همانها اعمال نیک و بد مردم را ثبت می‌کنند. جنیان از آتش آفریده شده‌اند و برخلاف فرشتگان خوردن و آشامیدن و ازدواج و مرگ دارند؛ برخی از آنها پارسایانند که به قرآن گوش فرا می‌هند (سوره جن)، ولی غالبشان فروتر از این مقامند و وقت خویش را به گمراه کردن و از راه به در بردن مردم صرف می‌کنند. پیشوای جنیان شرور ابلیس است که سابقاً از فرشتگان بود، ولی چون از سجده آدم ابا ورزید، خدا او را از رحمت خود دور کرد.

در قرآن نیز، چون کتاب عهد جدید، مبادی اخلاقی بر محور ترس از عقاب و امید ثواب در زندگی پس از مرگ دور می‌زند. «[الا ای هوشیاران] بدانید که زندگانی دنیا بحقیقت بازیچه‌ای است طفلانه و لهُو و عیاشی و آرایش [زنانه] و تفاخر و خودستایی با یکدیگر و حرص افزودن مال و فرزندان...» (حدید، ۲۰). در این جهان فقط یک چیز محقق هست، و آن مرگ است. بعضی اعراب معتقد بودند که همه چیز با مرگ خاتمه می‌یابد و اعتقاد به جهان دیگر را مسخره می‌کردند و می‌گفتند: «... اینها افسانه‌های پیشینیان است» (مؤمنون، ۸۳)، ولی قرآن حشر جسم و روح را تأیید می‌کند. حشر بلافاصله پس از مرگ نیست، بلکه مردگان تا روز رستاخیز خواهند خفت و، در نتیجه همین خواب، ندارند که بلافاصله پس از مرگ بیدار شده‌اند. از وقت قیامت فقط خدا مطلع است، ولی پیش از قیامت نشانه‌ها هست که از آن خبر می‌دهد. وقتی آن روز نزدیک شود، ایمان مردم سستی گیرد و اخلاقتان فاسد شود؛ رقابت و اختلاف و جنگ بسیار شود؛ و عاقلان آرزوی مرگ کنند. آخرین آثر سه بار نفخه صور است؛ پس از نفخه اول، آفتاب بگیرد، ستارگان بریزند، آسمانها بیفتند، کوهها و بناها با خاک و دشت یکسان شوند، و آب دریاها خشک شود یا چون شعله بجهد (طه، ۱۰۲ به بعد). بعد از نفخه دوم همه مردم از فرشتگان و جن و انس، جز تنی چند که خدا بر آنها رحمت آورد، هلاک می‌شوند. پس از چهل سال، اسرافیل نفخه سوم را می‌دمد و تنها از قبور برخاسته با جانها پیوند می‌خورند. و خداوند بر بندگان تجلی می‌کند، و فرشتگان در پیشگاه وی نامه‌هایی را که همه کردار و گفتار و اندیشه کسان در آن ثبت است همراه دارند. نیکبها و بدبها را وزن کنند و انسان را برای اعمالی که کرده است به مقام حساب آورند. پیامبران پیش آیند و بر ضد آنها که رسالتشان را انکار کرده‌اند شهادت دهند و برای کسانی که به ایشان گرویده‌اند شفاعت کنند. نیکان و بدان همگی بر پل صراط که بر فراز جهنم کشیده شده - و از مو باریکتر و از شمشیر تیزتر است - بگذرند؛ بدان و کافران از آن فرو افتند، و نیکوکاران آسوده از آن گذشته به بهشت درآیند - و این برای استحقاق ثواب نیست، بلکه نتیجه رحمت خداست که شامل حال ایشان می‌شود. زیرا قرآن صحت ایمان را بیشتر از رفتار نیک اهمیت

می‌دهد و غالباً کسانی را که دعوت پیامبر را نپذیرند به عذاب جهنم در آخرت بیم می‌دهد (آل عمران، ۱۰، ۶۳، ۱۳۱؛ نساء، ۵۶، ۱۱۵؛ اعراف، ۴۱؛ انفال، ۵۰؛ توبه، ۶۳؛ و غیره). چون همه گناهان از یک درجه و یک قسم نیست، جهنم را هفت طبقه کرده‌اند که در هر طبقه مقامی متناسب با گناه گنهکار وجود دارد. در آنجا گرمایی هست که چهره‌ها را بریان می‌کند؛ زمهریر نیز هست. کسانی که سزاوار عقاب سبک‌ترند کفشهایی از آتش به پا دارند، و گمراهان کافر آب جوشان را چون شتران تشنگیزده می‌نوشند (واقعاً، ۴۰ به بعد). شاید دانته بعضی تصورات کمدی الهی را از قرآن گرفته باشد.

تصویر بهشت در قرآن با آنچه در اثر دانته هست تفاوت دارد و، چون تصویر جهنم، واضح و روشن است. بهشت اقامتگاه مؤمنان نیکوکار است و کسانی که در راه خدا جانبازی می‌کنند، و فقیران زودتر از توانگران وارد آن می‌شوند. محل آن در آسمان هفتم یا بالاتر است. بهشت یک باغ بسیار وسیع است که جویها در آن روان است و درختان انبوه بر آن سایه افکنده و نیکوکاران در آنجا لباس از سندس و استبرق و زیور از جواهر دارند؛ بر تختها تکیه می‌زنند و حور و غلمان به خدمتشان آماده‌اند؛ از درختان بهشت، که شاخ آن فروود می‌آید تا بار آن را آسان توانند چید، میوه می‌خورند. در آنجا جویها از شیر و عسل و شراب هست؛ نیکوکاران در جامها و ابریقها شراب نوشند (گرچه در این دنیا شراب حرام است) و از آن سربرد نگیرند و عقل نیازند. در آنجا لغو و تکذیب نشنوند (نبأ، ۳۵). «در آن بهشتها زنان زیبایی باحیایی است که [به چشم پرناز جز به شوهر خود ننگردند] و دست هیچ کس پیش از آنها بدان زنان نرسیده است ... [در صفا و لطافت] گویی یاقوت و مرجانند ... و دختران [زیبای دلربا] که همه در خوبی و جوانی

مانند یکدیگرند ...» که تن‌هایشان از مشگ است و از معایب اجسام انسانی و آلودگی‌های آن برکنار است. هر يك از نكوکاران به پاداش اعمال نيكي كه كرده هفتاد و دو تن از اين سپاهچشمان دارد كه گذشت روزها و كارها و حتي مرگ جمال پيكر و لذت و مصاحبتشان را نخواهد كاست (دخان، ۵۶). در بهشت جز اين لذت‌هاي جسماني لذت‌هاي روحاني نيز هست. بعضي مؤمنان قرآن همي خوانند و خدا بر همه آنها تجلي كند. «و پسراني [زيبا] كه حسن و جوانيشان ابدى است گرد آنها به خدمت مي‌گردند.»

راستي چه كسي از چنين نعيمي چشم تواند پوشيد؟

III – اخلاق

همچنان كه در تلمود قانون و اخلاق از يكي‌گر جدا نيستند، در قرآن نيز اين دو يكي بيش نيست. رفتار ديني در قرآن و تلمود شامل رفتار دنياوي نيز هست و همه امور آن از جانب خدا به وحى آمده است. قرآن شامل مقرراتي در خصوص

و طلاق، رفتار با فرزندان و بردگان و حيوانات، تجارت و سياست، ربا و وام، عقود و وصايا، امور صناعت و ماليه، جرايم و مجازات، و جنگ و صلح است.

محمد [ص] بازرگاني را تحقير نمي‌كرد و خود وي نيز در آغاز جواني تجارت مي‌كرد. هنگامي كه پيشواي مدینه بود، بعضي كالاها را يکجا مي‌خريد و به تفريق مي‌فروخت و از اين معامله سود مي‌برد و در اين كار عيبي نمي‌ديد؛ و احياناً كساني را به مورد معامله رهبري مي‌كرد. تشبیهات تجارتي در زبان قرآن فراوان است؛ مسلمانان نيكوكار را وعده مي‌دهد كه در اين دنيا ثروتمند خواهند شد و تاجران دروغگو و حيله‌گر را از عذاب اليم بيم مي‌دهد. احاديث نبوي محتكران و سفته بازان را كه چيزها را نگاه مي‌دارند تا به قيمت گران بفروشند تقبيح، و فروشندگان را به تكميل پيمانه و توزين با ترازوي صحيح ترغيب مي‌كند و به صاحبكار دستور مي‌دهد دستمزد كارگر را پيش از آنكه عرقش خشك شود بپردازد. قرآن، گرفتن و دادن ربا را حرام مي‌داند (بقره، ۲۷۵؛ آل عمران، ۱۳۰). در همه تاريخ مصلحي را نمي‌يابيم كه به قدر محمد [ص] به نفع فقرا بر اغنيا ماليات وضع كرده باشد. كسان را ترغيب مي‌كرد كه به هنگام وصيت قسمتي از مال خود را براي اعانت فقيران اختصاص دهند؛ اگر كسي بدون وصيت مي‌مرد بر ورثه او لازم بود كه قسمتي از ميراث او را براي اعمال خير اختصاص دهند (نساء، ۸). محمد [ص] نيز، مانند معاصران خود، رسم بردهداري را به صورت يك قانون طبيعي پذيرفت، ولي تا آنجا كه توانست در راه تخفيف مشكلات و نتايج نامطلوب بردهداري كوشيد.

وضع زن را بهبود بخشيد، ولي طبيعي مي‌دانست كه زن مطيع مرد باشد. به مردان دستور مي‌دهد كه بنده شهوت خود نباشند. تقريباً مانند آباي كليساي مسيحي، زنان را بدترين وسيله ابتلاي مردان مي‌داند. تصدي امور حكومت را بر زنان حرام كرد. آنها اجازه دارند براي نماز به مسجد بروند، اما اگر در خانه نماز بخوانند بهتر است. با اينهمه وقتي زنان به مسجد پيامبر مي‌رفتند، اگر هم كودكان خود را همراه داشتند، نسبت به آنها رفتاري نيكو داشت، بنابر روايات، وقتي در اثناي نماز صداي گريه كودكي را مي‌شنيد، خطبه را کوتاه مي‌كرد تا مادر طفل از طول آن به زحمت نيفتد. وي رسم زنده به گور كردن دختران را از ميان برداشت (اسري، ۳۱). زن و مرد را از لحاظ تشريفات قضايي و استقلال مالي برابر كرد؛ به زن حق داد كه هر كار مجازي اشتغال ورزد، مال و منفعت خود را نگاه دارد، ارث ببرد، و به هر صورت كه مایل است در مال خود تصرف كند (نساء ۴ و ۳۲). اين عادت اعراب جاهليت را كه زن چون اثاث پدر به پسر مي‌رسيد باطل كرد. سهم ارث زن را يك نيمه سهم مرد قرار داد و شوهر دادن زن را بي‌رضاي او منع كرد. در قرآن آيه‌اي هست كه بعضيها آن را دليل وجوب حجاب زنان گرفته‌اند.

این آیه می‌فرماید: «در خانه‌هایتان بنشینید و آرام بگیرید و مانند دوره جاهلیت پیشین آرایش و خودآرایی نکنید ...» (احزاب، ۳۳). روایتی است که پیامبر اجازه داده بود زنان برای کارهای لازم خود از خانه بیرون روند. درباره زنان خود به پیروانش گفته بود از پشت پرده با آنها سخن بگویند.

شرایط اقلیمی در اخلاق افراد اثر می‌کند: شاید حرارت فوق العاده هوای عربستان موجب تشدید غریزه جنسی و پیش‌رسی آن می‌شد. بدین جهت می‌باید درباره هوسهای مردان در مناطقی که گرمای آن طولانی است با اعتدال قضاوت کرد. مقررات اسلام قویاً سفارش می‌کند که زنان و مردان پیش از ازدواج عقیقه بمانند و برای اقناع تمایلات جنسی میان زن و شوهر تسهیلات لازم فراهم می‌کند. قرآن عفت را قبل از ازدواج لازم می‌داند (نور، ۳۳)؛ پیامبر سفارش کرده است از روزه برای عقیقه مانند کمک بگیرند. اسلام رضای زن و مرد را برای عقد ازدواج لازم می‌داند. وقتی این رضایت به شهادت شاهدان عادل محقق شد و داماد مهر عروس را پرداخت، شرایط صحت عقد فراهم است، خواه پدر و مادر راضی باشند یا نیاشند. ۱۹ مرد مسلمان حق دارد با زن مسیحی یا یهودی ازدواج کند، ولی حق ندارد بت پرست یا کافر را به زنی بگیرد. خودداری از ازدواج در اسلام نیز چون در شریعت یهود گناه است، ازدواج وظیفه‌ای است که مورد توجه خداست (نور، ۳۲). محمد [ص] تعدد زوجات را به چند دلیل روا شمرد: یکی اینکه کثرت موالید، میزان تلفات فراوان زن و مرد را جبران کند؛ دوم اینکه دوران نقاهت وضع حمل طولانی بود؛ و سوم به خاطر اینکه، به واسطه گرمای هوا، دوران استعداد باروری زود به سر می‌رسید؛ و تعداد زنان شرعی را به چهار محدود کرد، ولی خود از این حد تجاوز کرد. محمد [ص] صیغه یا نکاح تمتع را ممنوع کرد^۲ (معارج، ۲۹-۳۱)، اما با اینهمه آن را بر ازدواج با زنان مشرک ترجیح داد (بقره، ۲۲۱).

اسلام، که تا این حد با مرد تساهل کرده و با تعدد زوجات به او فرصت داده که تمایلات جنسی خود را از راه حلال اقناع کند، زنا را بشدت حرام کرده و مجازات زن یا مرد زناکار را یکصد تازیانه قرار داده است (نور، ۲). وقتی که به قرآینی ضعیف بر عایشه گمان

بد رفت و نام او بر زبانها افتاد، به محمد [ص] وحی آمد که برای اثبات زنا شهادت چهار نفر لازم است. قرآن تهمت زدن به زنان عقیقه را منع کرده است. «و کسانی که به زنان عقیقه نسبت زنا دهند و آنگاه چهار گواه نیاورند هشتاد تازیانه به آنها بزنید و هیچ وقت شهادتشان را نپذیرید.» (نور، ۴). بعد از نزول این آیه تهمت زنا کمتر شد.

قرآن نیز چون تلمود طلاق را برای مرد روا دانسته است. زن می‌تواند از شوهر طلاق گیرد به شرط آنکه مهر خود را پس بدهد (بقره، ۲۲۹). گرچه اسلام به شوهر اجازه داده - چنانکه در ایام جاهلیت نیز روا بوده - که همسر خود را طلاق دهد، اما پیامبر این کار را ناپسند می‌شمرد. از او روایت کرده‌اند که فرمود: «منفورترین کار حلال در نظر خداوند طلاق است.» قرآن نیز تأکید می‌کند که رابطه زناشویی را پیش از آنکه کوشش کافی برای اصلاح فی مابین انجام شود، قطع نکنند «چنانچه بیم آن دارید که نزاع و خلاف سخت بین آنها پدید آید، از طرف کسان مرد و کسان زن داورى برگزینید، که اگر مقصود اصلاح داشته باشند، خدا ایشان را بر آن موفقیت بخشد، که خدا به همه چیز دانا و از همه سرایر خلق آگاه است.» (نساء، ۳۵). طلاق پس از سه بار، که میان هر کدام يك ماه فاصله باشد، قطعی می‌شود. برای آنکه مرد در کار طلاق به قدر کافی دقت و تفکر کند، مقرر است که پس از طلاق سوم حق ندارد با مطلقه خود ازدواج کند مگر آنکه همسر مرد دیگر شود و از او طلاق گیرد. روا نیست که شوهر به همسر در حال حیض خود نزدیک شود. در این دوره زن «نجس» محسوب نمی‌شود، اما پس از حیض و پیش از آنکه به شوهر خود نزدیک شود باید پاک باشد. زنان کشت مردانند، مرد باید فرزندان پدید آورد. زن باید به تفوق استعداد شوهر معترف باشد، و به قدرت فایق او تن دردهد و از او اطاعت کند. اگر زن از شوهر فرمان نبرد، شوهر حق دارد از او دوری کند و او را بزند (نساء ۳۴). «زنی که می‌میرد و شوهرش از او خشنود است به بهشت می‌رود» (نساء، ۳۵).

ولي زنان به وسیله فصاحت و مهربانی و زیبایی خود بیشتر از حقوقي که از دست داده بودند به دست آوردند. يك بار عمر بن خطاب همسر خود را ملامت كرد كه با لحنی نه چندان احترام آمیز كه باید با وي سخن گفته بود. همسرش به تأکید گفت كه دخترش حفصه و دیگر همسران محمد[ص] با همین روش با پیامبر خدا سخن می‌گویند. عمر به نزد حفصه رفت و او و یکی دیگر از همسران پیامبر را برای این کار ملامت كرد؛ بدو گفتند كه قضیه مربوط به او نیست، و خشمناك بازگشت؛ و محمد [ص] كه حادثه را شنید، بخندید. گاه می‌شد كه پیامبر نیز چون

دیگر مسلمانان با بعضی زنانش بگومگو داشت، ولي همیشه آنها را محترم می‌داشت و نسبت به آنها و همه زنان مسلمان احساسات شایسته داشت. از او روایت کرده‌اند كه فرمود: «زن پارسا گرانبهاترین چیز در دنیاست.» قرآن دوباره به یاد مردم می‌آورد كه مادرانشان آنها را با سختی آبیستن شده‌اند و زاییده‌اند و بیست و چهار ماه یا سی ماه شیرشان داده‌اند. از پیامبر روایت کرده‌اند كه فرمود: «بهشت زیر پای مادران است.»

IV - دین و دولت

بزرگترین مشکلی كه در راه مصلحان هست یکی این است كه همبستگی میان مردم را به حالت مطبوع و جالب درآورند و دیگر اینکه حدود جامعه و حدت یافته را بدقت تعیین كنند. اخلاق نمونه براساس همبستگی كامل میان هر يك از اجزا با كل بزرگ - یعنی خود جهان، یا زندگی معنوي و نظم جهان، یا خدا - استوار است. در این مرحله همبستگی، دین و اخلاق یکی می‌شود. ولي اخلاق مولود عادت و حاصل الزام است و، به همین جهت، همبستگی جز در میان جامعه‌هایی كه از نیروی كافی بهر مور باشند به وجود نمی‌آید و در نتیجه همیشه اخلاق عملی اخلاقی گروهی است.

اخلاقی كه محمد [ص] عرضه كرد از مرزهای قبیله‌ای كه وی در آن زاده بود گذشت، اما در میان جمعیت دینی كه پدید آورد باقی ماند. پس از فتح مكه غارت بین قبایل را ممنوع كرد - اگرچه منع این كار به طور مطلق مقدور نبود - و همه عربستان، یعنی همه قلمرو اسلام آن وقت را، با معنی تازه یگانگی آشنا ساخت و، برای همکاری و دوستی، افقی وسیعتر از آنچه قبلاً می‌شناختند در برابر آنها گشود. «... مؤمنان همه برادر یکدیگرند ...» (حجرات، ۱۰). امتیازات نژادی و طبقاتی را، كه در میان قبایل عربستان بنیادی استوار داشتند، در پرتو اعتقاد دینی مشابهشان، محدود كرد. پیامبر در این باره فرمود: «اگر يك بنده حبشی را كه سرش چون مویز سیاه است بر شما حكومت دادند، بشنوید و اطاعت كنید.» این عقیده شرافتمندانه اقوام مختلفی را كه در اقطار دنیا پراكنده بودند الفت داد و از آنها جامعه‌ای واحد پدید آورد؛ و حقاً این بزرگترین اعجاز مسیحیت و اسلام است.

ولي این محبت متعالی، كه دین مسیح و اسلام مردم را بدان می‌خوانند، با دشمنی شدید نسبت به غیر مؤمنان همراه است. «ای اهل ایمان یهود و نصاری را [كه دشمن اسلامند] به دوستی مگیرید ...» (مائده ۵۱). «ای اهل ایمان، شما پدران و برادران خود را نباید دوست بدارید، اگر كه آنها كفر را بر ایمان بگزینند. ...» (توبه، ۲۳). ولي قرآن در آیه‌های مكرر دستور می‌دهد كه مؤمنان در رعایت این مقررات معتدل باشند. می‌گوید: «كار دین به اجبار نیست ...» (بقره، ۲۵۶). «پس اگر به آنچه شما ایمان آوردید یهود و نصاری نیز ایمان آوردند، راه حق یافته‌اند ...» [بقره، ۱۳۷]، «ای رسول ما، بر تو تبلیغ رسالت و

۸۲]. «پس تو ای رسول، اندکی كافران را مهلت ده» (طارق، ۱۷). اما درباره كافران عرب كه به رسالت پیامبر ایمان نیاورده بودند به جهاد فرمان داد. چون پیکار با قریش آغاز شد و ماههای حرام برفت، به مسلمانان دستور داد هر جا كافران را ببایند، به قتل برسانند (توبه، ۵). «چنانچه از شرك توبه كرده و نماز اسلام به پا داشتند و زكات دادند، پس از آنها دست بدارید كه خدا آمرزنده و مهربان است؛ و هر گاه

يکي از مشرکان به تو پناه آورد که از دين آگاه شود، بدو پناه ده تا کلام خدا بشنود، و پس از شنيدن سخن خدا او را بي هيچ خوف به مأمن و منزلش برسان» (توبه، ۵-۶). «از کشتن مردان سالدار که توان پیکار ندارند و زنان و اطفال دست برداريد.» هر فرد مسلمي که توانايي جسمي دارد بايد در جنگ مقدس شرکت کند. «خدا آن مؤمنان را که در صف جهاد کافران، مانند سد آهنين، همدست و پايدارند بسيار دوست مي‌دارد» [صف، ۴؛ از جمله احاديث پيامبر است که فرمود: «به خدائي که جان محمد [ص] در دست اوست، آمدن يا رفتن در راه خدا از جهان و هرچه در آن است بهتر است» و «يك ايستادن شما در صف از شصت سال نماز بهتر است.» ولي اين مقررات اخلاقي جنگي در واقع ترغيب به جنگ نيست. «در راه خدا با آنان که به جنگ و دشمني شما برخيزند جهاد کنيد، ليکن ستمکار نباشيد که خدا ستمگر را دوست ندارد» (بقره، ۱۹۰). محمد [ص] همان مقررات جنگي را که ميان مسيحيان عصر وي معمول بود به کار بست و برضد کافران قريش که بر مکه تسلط داشتند جنگ کرد، درست همان گونه که بعدها پاپ اوربانوس دوم مسيحيان را به جنگ مسلمانان که بيت المقدس را به تصرف داشتند دعوت کرد.

ظاهراً فاصله‌اي که بناچار ميان مبادي نظري و اعمال واقعي هست در اسلام از دينهاي ديگر کمتر است. اعراب از بسياري اقوام ديگر شهوانيتر بودند، بدین جهت اسلام تعدد زوجات را اجازه داد؛ ولي، در قسمتهاي ديگر شريعت اسلام، با مسلماناني که مقررات آن را بدقت رعايت نکنند با کمال سختي رفتار مي‌کند. تنها کساني که از اسلام بيخبرند ممکن است تصور کنند که اسلام از لحاظ اخلاقي دين آساني است. انتقامجويي با نهاد عرب آميخته بود، بدین جهت اسلام نگفت که بدی را به نيکي پاداش دهند. «هر که به جور و ستمکاري به شما دست دراز کند او را به مقاومت از پاي در آوريد، به قدر ستمي که به شما رسيده ...» (بقره ۱۹۴). «و هر کس پس از ظلمي که بر او رفته براي انتقام ياري طلبد، بر او هيچ مؤاخذه‌اي نيست» (شوري، ۴۱). اين اخلاقي است مردانه، درست مانند آنچه در عهد قديم آمده است، و بر فضاييل مردانه تأکيد مي‌کند، چنانکه مسيحيت بر فضاييل زنانه تأکيد دارد. در همه تاريخ، ديني جز اسلام پيروان خود را پيوسته به نيرومند بودن دعوت نکرد، و هيچ دين ديگري در اين زمينه مانند اسلام موفق نبوده است. «... در کار دين صبور باشيد و يکديگر را به صبر و مقاومت سفارش کنيد و مهيا و مراقب کار دشمن بوده و خداترس باشيد ...» (آل عمران، ۲۰۰). زردشت نچه نيز چنين مي‌گفت.

مسلمانان قرآن را به نهايت درجه دوست مي‌دارند و احترام مي‌گذارند و، در نتيجه همين علاقه و احترام، آن را به خط خوش نوشته و صفحات آن را تزيين کرده و در اين راه هر چه توانسته‌اند کوشيده‌اند. اطفال مسلمان تعليم قرائت را از قرآن آغاز مي‌کنند و تعليماتشان در اطراف آن دور مي‌زند و اوج تعليم نيز به قرآن ختم مي‌شود. مدت سيزده قرن قرآن در حافظه اطفال مسلمان محفوظ مانده، خاطرشان را تحريك کرده، اخلاقشان را شکل داده، و قريچه صدها ميليون مرد را پيراسته کرده است. قرآن آسانترين، بي ابهامترين، و غير تشريفاتيترين کيشها را، آزاد از قيد مراسم بت پرستي و کاهني، به جانهاي ساده عطا کرد. اخلاق و فرهنگ مسلمانان را به برکت خويش ترقی داد و اصول نظم اجتماعي و وحدت جمعي را در ميان آنها استوار کرد. به پيروي مقررات بهداشت ترغيبشان کرد، عقولشان را از بسياري اوهام و خرافات و از ظلم و خشونت رهائي داد، وضع بردگان را بهبود بخشيد، مردم زبون را از حرمت و عزت نفس برخوردار کرد، و در جامعه مسلمانان (اگر از رفتار بعضي خلفاي دوران بعد صرف نظر کنيم) اعتدال و تقوايي به وجود آورد که در هيچ يك از مناطق جهان که قلمرو انسان سفيديوست بوده نظير نداشته است. اسلام به مردم تعليم داد که، بي شکايت و ملالت، با مشکلات زندگي روبه رو شوند، محدوديتهاي آن را تحمل کنند؛ در عين حال آنها را به توسعه و پيشرفتي برانگيخت که از عجايب تاريخ بود، و دين را چنان تعريف کرد که مسيحي و يهودي اصيل آيين در کار پذيرفتن آن مانعي نخواهندديد.

نيکوکاری بدان نيست که روي به جانب مشرق يا مغرب کنيد، چه اين چيز بي‌اثري است، ليکن نيکوکار کسی است که به خدای عالم و روز قيامت و فرشتگان و کتاب آسماني و پيغمبران ايمان آورد و دارايي خود را، در راه دوستي خدا، به خويشان و يتيمان و فقيران و رهگذران و گدايان بدهد و هم در آزاد کردن بندگان صرف کند و نماز به پا دارد و زکات مال به مستحق برساند و با هر که عهد بسته به موقع خود وفا

کند و در کارزار و سختیها صبور و شکیبنا باشد و به وقت رنج و تعب صبر پیشه کند، کسانی که بدین اوصاف آراسته‌اند آنها به حقیقت راستگویان و آنها پرهیزکارانند. («بقره»، ۱۷۷).

V - منابع قرآن

این نکته در خور ذکر است که دین اسلام در بعضی موارد به آیین یهود مانده است. قرآن از يك سو به ستایش دین یهود می‌پردازد و از سوي دیگر آن را نکوهش می‌کند، اما در زمینه مفاهیمی چون وحدت، نبوت، ایمان، توبه، روز حساب، و بهشت و دوزخ از تعلیمات موسی متأثر است.^۳ اما دین یهود در مورد رسالت محمد [ص] که مورد تأکید بلیغ قرآن است، با اسلام همدستان نیست.^۴ قرآن، با صراحت بسیار، به اتهامات کافران مبني بر اینکه محمد [ص]

الهامات خود را از منابع پیشینیان دریافت کرده است اشاره می‌کند: «و باز گفتند که این کتاب افسانه‌های پیشینیان و حکایات سابقین است که محمد خود برنگاشته و اصحابش صبح و شام بر او املا و قرائت می‌کنند» (فرقان، آیه ۵) «و ما کاملاً آگاهییم که [کافران] می‌گویند آن کس که مطالب این قرآن را به رسول می‌آموزد بشري است اعجمي غير فصیح ...» (نحل، ۱۰۳). محمد [ص] آیینهای یهودی و مسیحی را آیینهای الهامی و مبتنی بر وحی می‌داند و به تورات و انجیل به عنوان کتابهایی آسمانی می‌نگرد (آل عمران، ۴۸). خدا یکصد و چهار مجموعه وحی بر انسان فرو فرستاده است که از همه آنها تنها اسفار خمسۀ موسی، مزامیر داوود، انجیل عیسی و قرآن محمد [ص] باقی مانده‌اند. این متون دینی متضمن وحی الاهی هستند و هر کس به انکار آنها برخیزد از دیدگاه محمد [ص] کافر است. موافق نظر پیامبر اسلام اسفار خمسۀ، مزامیر، و انجیل بشدت دستخوش تحریف گردیده‌اند و از این رو به هیچ وجه در خور اعتماد نیستند و، ناگزیر، قرآن باید جایگزین آنها شود. همچنین کسان بسیاری مانند آدم، نوح، ابراهیم، موسی، ادریس، و عیسی از سوي خدا به رسالت برگزیده شده‌اند؛ ولی محمد [ص] بزرگترین و آخرین ایشان است. محمد [ص] مندرجات کتاب مقدس و همه رسولان را از آدم تا عیسی تصدیق می‌کند و گاهی اصلاحاتی در آنها به عمل می‌آورد و بدین وسیله در حفظ ناموس یا شرافت وحی می‌کوشد؛ از این رو اعلام می‌کند که، برخلاف آنچه در انجیل آمده است، عیسی را نه بر صلیب کشیدند و نه او را کشتند (نساء، ۱۵۷). محمد [ص] هماهنگی و تجانس بین قرآن و کتاب مقدس را نشانه رسالت آسمانی خود می‌داند و، با تفسیری که از برخی از عبارات کتاب مقدس می‌کند، نتیجه می‌گیرد که این کتاب تولد و بعثت او را پیش بینی کرده است.

دین اسلام و آیین یهود درباره آفرینش و روز حساب دیدگاهی کمابیش مشترک دارند. الله خدای اسلام همان یهوه آیین یهود است؛ و الله شکل اختصاری ال - الاله است که به خدای پیشین کعبه اطلاق می‌شد و در منابع سامی پیش از اسلام به صور گوناگون به منظور بیان الوهیت به کار رفته است؛ همچنین یهودیان کلمه الوهیم را به کار می‌بردند و بر آن بودند که عیسی بر فراز صلیب نام‌الی را بر زبان راند و از او استمداد کرد. الله اسلام و یهوه آیین یهود هر دو خدایانی پرمهرند؛ اما، در عین حال، قهار و منتقم هستند و از شورها و رغبت‌های انسانی نیز برخوردارند.

و هیچ خدایی را جز خود به حساب نمی‌آورند. مراسم دینی آیین یهود به نام شمایسرائل (= هان گوش کن اسرائیل)، که تأکیدی است بر یکتایی خدا، در دین اسلام به صورت «لا اله الا الله» درآمده است و بخش مهمی از مبانی اعتقادی مسلمین به شمار می‌رود. عبارت بسم الله الرحمن الرحیم، که همواره در اسلام تکرار می‌شود، انعکاسی از یکی از عبارات مکرر تلمود است. همچنین صفت رحمان، که اختصاص به الله دارد، یادآور صفت رحماناست که در مورد یهوه به کار می‌رود. این نکته نیز در خور تأکید است که صفات و اصطلاحاتی مانند قدوس و رحمت الله علیه، که در تلمود آمده‌اند، همواره مورد استفاده مسلمین قرار گرفته و در مورد الله و محمد [ص] به کار رفته‌اند. در هر حال، نوعی همانندی بین قرآن و تورات وجود دارد، و همین امر افرادی را بر آن داشته است که تصور کنند محمد [ص] منابع دین یهود را

می‌شناخته است. در قرآن صدها مورد بازتابی از مشنا و گمارا به چشم می‌خورد. در مورد موضوعاتی چون فرشتگان، رستاخیز، و بهشت نظر قرآن به تلمود نزدیکتر است تا عهد قدیم. همچنین بسیاری از اساطیر قرآن را، که حدود یک چهارم این کتاب را پدید آورده‌اند، می‌توان در هگادا (قسمتهای ادبی تلمود) ردیابی کرد. بعضی از خبرهای قرآن با گزارشهای کتاب مقدس نمی‌خوانند و تفاوت‌هایی بین این دو وجود دارد. گفتنی است که این نوع تغییرات، که قصه یوسف یکی از آنهاست، پیش از ظهور اسلام در منابع دین یهود صورت گرفته بود.

چنین می‌نماید که برخی از قوانین عرفی و سنن دین یهود - از طریق منشا و هلاخا (قانون غیر مدون یهودیان) - به اسلام رخنه کرده‌اند. دستورات غذایی و بهداشتی و غسل یا وضو پیش از نماز، و نیز تیمم با خاک، دقیقاً از آیین یهود اقتباس^۵ شده‌اند. محمد [ص] مراسم شنبه را، که از نهادهای دینی آیین یهود است، خوش می‌داشت و از این رو با اندکی تغییر روز جمعه را به این کار اختصاص داد. قرآن نیز، چون دین موسی، استفاده از گوشت خوک و سگ و حیوانات مرده، و خون را تجویز نمی‌کند (مائده، ۳؛ انعام، ۱۴۶)، اما، برخلاف دین یهود، مسلمین را از خوردن گوشت شتر باز نمی‌دارد - شاید علت این عدم تحریم آن است که اعراب در غالب موارد گوشتی جز گوشت شتر در اختیار نداشته‌اند. روش روزهداری اسلام نیز عیناً منطبق با موازین روزهداری عبری است. پیروان دین یهود موظف بودند روزی سه نوبت به سوی اورشلیم بایستند و نماز بخوانند و به رکوع و سجود پردازند و پیشانی بر خاک سایند. محمد [ص] این روش پرستش را اقتباس کرد. نخستین سوره قرآن، که مسلمین آن را به هنگام نماز می‌خوانند، اساساً زمینه‌ای یهودی دارد. همچنین سلام یهودی (شالوم علیکم) و اسلامی (سلام علیکم) یکی بیش نیست. سرانجام، بهشت آیین یهود و جنت اسلامی، که گرچه زمینه‌ای مادی دارند، اما از جذبه‌ها و لذات روحانی نیز سرشارند، به یکدیگر می‌مانند.

برخی از عناصر اعتقادی چون فرشته، دیو، شیطان، بهشت، دوزخ، رستاخیز، و روز حساب، که میراث مشترک اقوام سامی به شمار می‌روند، به وسیله پیروان دین یهود از بابل و ایران اخذ شدند و برخی دیگر را مسلمین از ایرانیان گرفتند. بر طبق اصول آخرتشناسی زردشتی و اسلامی، مردگان باید از روی پلی که بر روی مغاک عمیق و هولناک دوزخ زده شده بگذرند؛ بدکاران از فراز این پل به درون دوزخ سقوط می‌کنند، اما نیکان از آن می‌گذرند و به بهشت، که مقامی امن و جاوید و متضمن نعمتهای بسیار و زنان زیباروی است، راه می‌یابند. محمد [ص] از الاهیات، اخلاقیات، و مراسم دین یهود، و نیز از آخرتشناسی ایرانی استفاده کرد و این همه را با آموزش خود درباره شیطان، مناسک حج، و تشریفات کعبه درآمیخت و اسلام را پدید آورد.

محمد [ص] به مسیحیت کمتر از دین یهود و امدا را است. از قرآن می‌توان دریافت که وی مسیحیت را بخوبی نمی‌شناخت و اطلاعات خود را در این زمینه از طریق نسطوریان ایرانی به دست آورده بود.^۶ با اینهمه، آموزش قرآن در مورد توبه و ترس از روز جزا صبغهای مسیحی دارد. به علت همین اطلاعات ناقص است که مریم مادر عیسی با مریم خواهر موسی یکی شمرده شده است. همچنین مریم پرستی مسیحیت این تصور را به وجود آورده است که پیروان دین مسیح مریم را یکی از ارکان تثلیث و در نتیجه خدا می‌دانند (مائده، ۱۱۶). محمد [ص] افسانه‌های مربوط به تولد عیسی از مریم باکره را می‌پذیرد (آل عمران، ۴۷؛ انبیاء، ۹۱). وی همچنین بر معجزات عیسی مهر تأیید می‌نهد، اما خود مدعی معجزه نیست (آل عمران، ۴۸؛ مائده، ۱۱۰). مانند پیروان مذهب دوستیسم [که در قرن دوم مسیحی می‌زیستند و وجود جسمانی مسیح را انکار می‌کردند] محمد [ص] نیز بر آن بود که عیسی مصلوب نشد و کسی را که بر دار کردند شبی از عیسی بود و مسیح خود، بی‌آنکه صدمه‌ای ببیند، به فردوس خدا شتافت. اما، با اینهمه، عیسی را فرزند خدا نمی‌داند و اعلام می‌کند که خدا منزله از آن است که فرزندی داشته باشد (نساء، ۱۷۱). محمد [ص] اهل کتاب را فرا می‌خواند و از ایشان می‌خواهد تا با او انفاق کنند و جز خدا را نپرستند و کسی را با او شریک نکنند (آل عمران، ۶۴).

هر چند محمد [ص] پیروان دین مسیح را تقبیح می‌کند، با اینهمه نسبت به ایشان خوشبین است و خواستار ارتباطی دوستانه بین آنها و پیروان خویش. حتی پس از برخوردی که با پیروان دین یهود داشت، با اهل کتاب، که همانا یهودیان و مسیحیان بودند، راه مدارا پیش گرفت. اسلام، بر روی هم، با همه سختگیری خود، پیروان ادیان دیگر را مردمی رستگار می‌داند (مأنده، ۷۳). از این رو از مسلمین می‌خواهد که به کتابهای تورات و انجیل احترام

کنند. اما به هر حال قرآن را آخرین کلام خدا به شمار می‌آورد و فصل تازه‌ای در تاریخ می‌گشاید. گذشته از این، محمد [ص] از مردم یهودی و مسیحی نیز صمیمانه می‌خواهد تا از شریعت موسی و عیسی پیروی کنند (مأنده، ۷۲)، و در همان حال به قرآن نیز که آخرین وحی خداست تن دهند. محمد [ص] ابلاغ می‌کند که ادیان پیشین دستخوش تحریف و نابسامانی گردیده‌اند و اینک وظیفه اسلام است که آنها را از خطاها و کاستی‌ها بپیراید و وحدت بخشد و آیینی نیرومند و یکپارچه به انسانیت عرضه کند.

عصر ایمان در حقیقت عصر نفوذ سه کتاب آسمانی تورات، انجیل، و قرآن است. این هر سه کتاب زمینه‌ای سامی دارند و عمیقاً از فرهنگ قوم یهود تأثیر پذیرفته‌اند. عرصه تاریخ قرون وسطی چیزی جز رقابت روحانی این کتب آسمانی و سنتز خونی این ادیان سه گانه نیست.

یادداشتها

- ۱ - این موضوع خلافی است و، به موجب بعض روایتهای در حیات پیغمبر «قرآن» ترتیب یافته است.
- ۲ - موضوع منع از نکاح موقت بین مسلمانان اجماعی نیست، و به موجب روایتهای بسیار، این نکاح در دوره زندگی پیغمبر (ص) و ابوبکر و بخشی از خلافت عمر میان مسلمانان رواج داشته است.
- ۳ - صرف مشابهت را نباید به تأثیر نسبت داد، بخصوص که می‌بینیم «قرآن» می‌گوید اصل دینها یکی است.
- ۴ - «قرآن» می‌گوید این ناهمسانیها در اثر تحریفهاست که احبار یهود در گفتار موسی (ع) پدید آوردند.
- ۵ - این گونه حکمها که در شریعت پیشین هم بوده حکم امضایی نامیده می‌شود، یعنی مشروعیت آن مورد تصویب پیغمبر (ص) قرار گرفته است، و نمی‌توان آن را اقتباس خواند.
- ۶ - ویل دورانت در این قضاوت نادرست اشتباه همه مسیحیان اسلامشناس را تکرار می‌کند که می‌کوشند تا اطلاعات «قرآن» را درباره یهودیگری و ترسایي مستند به گزارشهای یهودیان و مسیحیان آشنا با پیغمبر (ص) سازند.

فصل دهم

شمشیر اسلام

I - خلفای راشدین: ۶۳۲-۶۶۰ م

۱۱ - ۴۰ هـ ق

پیامبر وفات یافت و جانشینی برای خود تعیین نکرد. ولی ابوبکر را (۵۷۳-۶۴۴ م) برگزیده بود که [در ایام بیماری منجر به مرگ وی] در مسجد مدینه پیشوای نماز مسلمانان شود. پس از کمی آشفتگی و رقابت، این فضیلت، مسلمانان را قانع کرد که ابوبکر را به عنوان اولین خلیفه انتخاب کنند. کلمه خلیفه (= نماینده) در آغاز کار عنوان نبوده، بلکه سمت بود. این انتخاب، علی [ع] پسر عم و داماد محمد [ص] را آزرده کرد و او شش ماه تمام از بیعت ابوبکر سرباز زد. عباس، عموی پیامبر و علی [ع]، نیز از انتخاب ابوبکر خشمگین شد. از این اختلاف بیش از ده جنگ زاد و حکومت خاندان عباسی پدید آمد و تفرقه‌ای رخ داد که جهان اسلام را تا امروز دستخوش آشفتگی ساخته است.

ابوبکر به هنگام انتخاب ۵۹ سال داشت. کوتاه قامت و لاغر اندام و نیرومند بود و ریشی کم پشت و سفید داشت که با خضاب قرمز می‌کرد. در زندگی ساده و زاهدان بود، نرمخو و در عین حال مصمم بود، و به همه کارهای کوچک و بزرگ اداره و قضا شخصاً می‌رسید و تا عدالت را اجرا نمی‌کرد خاطرش آرام نمی‌گرفت. برای کار خلافت، حقوقی بر نمی‌داشت و همچنان زاهدان بود تا مردم او را قانع کردند که تا حدی از این کار دست بردارد؛ و هنگام مرگ وصیت کرد همه حقوقی را که نه به دلخواه گرفته بود به بیت المال بازگردانند. قبایل عرب پنداشتند تواضع وی از ضعف است و چون هنوز اسلام در دلشان نفوذ نکرده بود و به حکم ضرورت مسلمان شده بودند، همگی از دین بازگشتند و از پرداخت زکات، که اسلام مقرر کرده بود، سر باز

بردند. خلیفه شبانه سپاهی فراهم آورد، سحرگاهان با آن برون شد، و یایان را متفرق کرد (۱۳ هـ ق، ۶۳۲ م). آنگاه خالد بن ولید، معروفترین و سرسخت‌ترین سردار اسلام، را فرستاد تا با مرتدان جنگ کند و به ادای زکاتشان وا دارد.

شاید این آشوب داخلی از جمله عواملی بود که اعراب را به فتح مغرب آسیا کشانید. ظاهراً هنگامی که ابوبکر به خلافت رسید اندیشه این اقدام و پیشرفت به خاطر هیچ یک از سران اسلام نمی‌گذشت. اتفاقاً بعضی قبایل عرب در دیار شام بودند که نخواستند مسیحی شوند و از دولت روم شرقی اطاعت کنند؛ اینان با سپاهیان امپراتوری به مقاومت برخاستند و کس به طلب کمک نزد مسلمانان فرستادند. ابوبکر برای آنها کمک فرستاد و کوشید تا نفرت از روم شرقی را میان قبایل عرب بسط دهد. این فرصت مناسبی برای وحدت و اتفاق اعراب در یک جنگ خارجی بود. اعراب، چنانکه می‌دانیم، مردمی جنگاور بودند، لاجرم دعوت ابوبکر را برای شرکت در جنگی که در آغاز کار کوتاه مدت به نظر می‌رسید پذیرفتند؛ و دیری نگذشت که بدویان صحرا، که سابقاً مردمی شکاک بودند، برای جانبازی در راه پیروزی اسلام آماده شدند.

پیشرفت و توسعه دولت عرب علل بسیار داشت. از جمله یکی علل اقتصادی آن بود که در قرن پیش از ظهور پیامبر، در نتیجه ضعف تنظیمات حکومتی، وضع آبیاری در عربستان مختل شد، در نتیجه، محصولات زراعتی نقصان یافته، جمعیت روزافزون در خطر افتاده بود. از این رو، محتملاً احتیاج به زمین قابل کشت از جمله عواملی بوده که دسته‌های مسلمانان را به جنبش درآورده است؛ عوامل سیاسی را نیز باید بر این افزود، از جمله اینکه امپراتوری ایران و روم شرقی به سبب خسارتهای فراوانی که در جنگهای پی‌پی به یکدیگر زدند به ضعف افتاده بودند، و همین ضعف مایه تشویق اعراب در کار حمله به متصرفات ایشان بود. در قلمرو هر دو دولت مالیاتها پیوسته فزونی می‌گرفت، و دستگاه دولتی از انجام

وظایف خود و حمایت مردم ناتوان مانده بود. مناسبات نژادی مسلمانان و مردم بعضی ولایتهای مجاور عربستان در این پیشرفتهای اثر داشت. قبیله‌های عرب، که در شام و عراق می‌زیستند، نخست سلطه سیاسی مهاجمان مسلم را پذیرفتند و سپس به دین اسلام تن دادند؛ عوامل دینی را نیز باید در نظر داشت، از جمله اینکه روم شرقی پیروان مذهب وحدت طبیعت، نسطوریان، و دیگر فرقه‌های مسیحی را آزار می‌کرد به همین جهت اقلیت معتبری از مردم شام و مصر، و بلکه بعضی از پادگانهای امپراطوری، کینه آن دولت را به دل داشتند. وقتی فتوحات مسلمین آغاز شد، نیروی عوامل دینی فزونی گرفت؛ زیرا سرداران اسلام، که از اصحاب اسیل آیین پیامبر بودند، بیش از جنگ به نماز و نیایش می‌پرداختند و به مرور زمان این اعتقاد در دل پیروانشان ریشه دوانیده بود که مرگ به هنگام جهاد درهای بهشت را برایشان خواهد گشود؛ عوامل اخلاقی نیز در این فتوحات اثر داشت، زیرا مبادی اخلاقی مسیحیت و رهبانی استعداد جنگجویی را، که در نهاد عرب و تعلیمات اسلام بود، در خاور نزدیک ضعیف کرده بود؛ به علاوه، سپاه عرب از لحاظ

نظم و فرماندهی از سپاه ایران و روم بهتر بود. اعراب با مشکلات خو کرده بودند و از غنایم جنگ پاداش می‌گرفتند؛ می‌توانستند با شکم گرسنه جنگ کنند و برای تحصیل غذا در انتظار پیروزی باشند، ولی در جنگهای خود وحشی خوی نبودند. ببینید ابوبکر به آنها چه می‌گوید: «شما را به چند چیز سفارش می‌کنم که از من یاد داشته باشید: عادل باشید؛ دلیر باشید؛ بمیرید؛ ولی تسلیم دشمن نشوید؛ رحیم باشید؛ از کشتن پیرمردان، زنان، و کودکان بپرهیزید؛ درخت خرما را نبرید و نسوزانید؛ درخت میوه را قطع نکنید؛ گوسفند و گاو و شتر را جز برای خوردن نکشید؛ قول خود را، حتی نسبت به دشمنان، حفظ کنید؛ به کسانی خواهید گذشت که در صومعه‌های گوشه گرفته‌اند، آنها را با گوشه‌گیریشان واگذارید، اما سایر مردم را وادار کنید که یا مسلمان شوند و یا به ما جزیه دهند؛ به کسانی خواهید گذشت که خوردنیهای گونه‌گون در ظرفها برای شما می‌آورند، اگر از آن خوردید، نام خدا را یاد کنید؛ کسانی را خواهید دید که وسط سر را تراشیده و اطراف آن را واگذاشته‌اند، آنها را با شمشیر نزنید؛ به نام خدا حرکت کنید.» دشمنان را میان اسلام یا شمشیر مخیر نمی‌کردند، بلکه انتخاب میان اسلام و جزیه و شمشیر بود؛ عوامل نظامی نیز در کار حمله و فتوح اثر داشت: زیرا وقتی تعداد سپاه فاتح عرب و داوطلبانی که بدان می‌پیوستند فزونی گرفت ناچار می‌بایست آنها را به طرف سرزمینهای تازه راند تا خوراک و دستمزد خود را از آنجا به دست آورند. نیروی محرک پیشرفتهای بعدی از پیشرفتهای اولی پدید آمد و هر پیروزی، پیروزی دیگری را به همراه داشت، تا آنجا که فتح عرب، که از فتوح روم سریعتر انجام گرفت و از فتح مغول پایدارتر بود، از همه کارهایی که در تاریخ پیکارهای جهان انجام گرفته حیرت‌انگیزتر است.

در سال دوازدهم هـ.ق (اوایل ۶۳۳ م)، پس از آنکه خالد بن ولید عربستان را آرام کرده بود، یکی از قبایل بدوی که در حدود عربستان می‌زیست برای جنگ با بعضی قبایل عراق از او کمک خواست، و خالد و پانصد تن از مردان وی که نمی‌توانستند مدت زیادی آرام و بیکار بمانند این دعوت را پذیرفتند و، با دو هزار و پانصد تن از مردم قبایل که به ایشان پیوسته بودند، به متصرفات ایران حمله بردند. نمی‌دانیم آیا ابوبکر پیش از وقت با این حمله موافق بود یا نه. به هر حال، نتایج آن را فیلسوفانه پذیرفت. خالد بر حیره تسلط یافت و غنایم فراوان به دست آورد، و آنچه برای خلیفه فرستاد فوق‌العاده زیاد بود. در این هنگام زن در اندیشه‌ها و غنایم فاتحان مقام مهمی داشت. شاهد گفتار آنکه آنگاه که شهر حمص به محاصره مسلمین درآمد، یکی از سرداران عرب از زیبایی دختران شام دم زد و شوق سربازان خود را برانگیخت. وقتی حیره تسلیم شد، خالد از مردم حیره خواست تا زنی، کرامت نام، از اهل شهر را به یک جنگجوی عرب، که می‌گفت پیامبر آن زن را به او وعده داده است، تسلیم کنند. قضیه بر خویشاوندان و خاندان زن گران بود، ولی کرامت گفت: «مهم نیست، درباره یک زن سالداری چه باک

است.» زن را به خالد تسلیم کردند و به آن مرد دادند، اما سپاهی مسلم، با مشاهده زن، او را در مقابل پولی ناچیز آزاد کرد.

خالد، پیش از آنکه از نتایج پیروزی حیره بهر مور شود، از خلیفه دستور یافت که به کمک سپاه عرب، که در نزدیکی دمشق در مقابل کثرت نیروی یونانی به خطر افتاده بود، حرکت کند. میان حیره و دمشق صحرائی خشک و بی آبی بود که مسافران آن را پنج روزه طی می کردند. خالد شتران بسیار فراهم آورد و سیرایشان کرد. سپاهیان در اثنای سفر شتران را می کشتنند و آب شکمیه آنها را مصرف می کردند و به اسبان خود شیر شتر می دادند. وقتی خالد و سپاهش در ساحل رود یرموک، در صد کیلومتری جنوب خاوری دمشق، به سپاه عمده عرب رسیدند که توشه سفرشان تمام شده بود. در آنجا، چنانکه مورخان عرب می گویند، ۴۰.۰۰۰ (یا ۲۵.۰۰۰) عرب ۲۴۰.۰۰۰ (یا ۵۰.۰۰۰) سپاه یونانی را در یکی از آن پیکارهای قطعی تاریخ شکست داد. بدین سان، امپراطور هراکلیوس سراسر کشور شام را در یک جنگ از دست داد، و از آن پس شام به صورت پایگاهی برای گسترش امپراطوری اسلام درآمد.

هنگامی که خالد سپاه خود را در این پیکار به طرف پیروزی می برد، نامه ای بدو رسید که از مرگ ابوبکر خبر می داد و عمر، خلیفه تازه، به او فرمان داده بود که فرماندهی سپاه را به ابو عبیده واگذارد. خالد نامه را از مسلمانان نهان داشت تا جنگ به پایان رسید. عمر ابو حفص بن خطاب (۵۸۲-۶۴۴م) بزرگترین یاور ابوبکر و مهمترین مشاور او بود، و شهرتش چنان بالا گرفته بود که وقتی ابوبکر او را به عنوان خلیفه مسلمانان بعد از خودش انتخاب کرد، هیچ کس دلیلی برای اعتراض نیافت. عمر با دوست خود ابوبکر تفاوت بسیار داشت. بلند بالا و چهارشانه، تندخو و پر هیجان بود. مانند ابوبکر ساده و زاهد مآب بود، و همچون او سری طاس داشت و ریش خود را رنگ می کرد. حوادث زمانه و مسئولیتهای حکومت، وی را به صورت مردی تندخو و در عین حال داور خونسرد درآورده بود. گویند یک بدوی را بناحق زده بود و بی نتیجه به او اصرار کرد که هر چه خورده پس بزند. به دین علاقه مند بود و به مسلمانان می گفت یک سر مو از جاده فضیلت منحرف نشوند. تازیانه ای همراه داشت که با آن مسلمانانی را که از مقررات دین تجاوز کرده بودند می زد. به گفته روایات، پسر خود را که شراب خورده بود آن قدر زد تا جان داد. مورخان مسلمان گویند که وی فقط یک پیراهن و یک جامه داشت که چند بار آن را وصله زده بود و غذایش خرما و نان جو و جز آب نمی نوشید و بر بستری از برگ خرما می خفت که در خشونت کم از پیراهن مؤمنین نبود؛ همه کوشش وی این بود که اسلام را به صلح یا جنگ رواج دهد. هنگامی که یکی از ساتراپهای ایرانی به منظور ابراز وفاداری نزد عمر رفت، خلیفه مسلمین را با گروهی

عمر، خالد را از آن جهت معزول کرد که «شمشیر خدا» (این لقب خالد بود) غالباً شجاعت خود را به قساوت می آلود. فرمانده شجاع موضوع عزل خود را به دیده بزرگواری و بالاتر از بزرگواری نگرست و خود را بی قید و شرط در اختیار ابو عبیده نهاد؛ ابو عبیده که مردی خردمند بود در امور جنگ مشورت خالد را کار می بست و از پس پیروزی از قساوت او جلوگیری می کرد. اعراب سواران ماهری بودند که سواران یونانی و ایرانی به پای آنها نمی رسیدند. در اوایل قرون وسطی انسانی یا حیوانی نبود که با فریادهای موحش و حرکات حیرت انگیز جنگی و سرعت و کروفشان مقاومت تواند کرد؛ همیشه کوشش داشتند زمینهای همواره را که مناسب عملیات سواران بود عرصه پیکار خود کنند. به سال ۱۴ هـ ق (۶۳۵ م) مسلمین بر دمشق تسلط یافتند، به سال ۱۵ هـ ق (۶۳۶ م) انطاکیه، و به سال ۱۷ هـ ق (۶۳۸ م) بیت المقدس را گشودند. در سال ۲۰ هـ ق (۶۴۰ م) همه شام به تصرف مسلمین درآمد و پیش از آنکه سال ۲۱ هـ ق (۶۴۱ م) به پایان رسد، ایران و مصر را فتح کرده بودند. اسقف سوفرونیوس، بطرک بیت المقدس با تسلیم شهر به شرطی موافقت کرد که خلیفه شخصاً برای امضای شرایط تسلیم بیاید. عمر این شرط را پذیرفت و، با سادگی مجللتر از شکوه، از مدینه بیامد. یک لنگه جو، یک کیسه خرما، یک ظرف آب، و کاسه ای چوبین همراه داشت. خالد و ابو عبیده و دیگر سرداران سپاه به استقبال او آمدند. عمر چون لباسهای مجلل و اسبان یراقدار ایشان را بدید خشمگین شد و یک مشت ریگ به طرف آنها پرتاب کرد و به ملامتشان گرفت که با این وضع به استقبال وی آمده اند. با سوفرونیوس به ملایمت برخورد کرد و بر مغلوبان جزیه کمی مقرر داشت و متعرض کلیسا نشد. به گفته مورخان همراه سوفرونیوس در بیت المقدس گردش کرد و در اثنای ده روزی که آنجا بود محل مسجدی را که بعدها به نام او معروف شد انتخاب کرد؛ و همینکه شنید مردم مدینه بیم دارند او بیت المقدس را پایتخت دولت اسلام کند، به پایتخت کوچک خود بازگشت.

وقتي مسلمين در شام و ايران به طور كامل استقرار يافتند، مهاجرت از عربستان به شمال و شرق آغاز شد. اين مهاجرتها با مهاجرت قبایل ژرمن به ولايات مفتوح روم همانند بود. در اين كوچها زنان نيز به مردان مي‌پيوستند. اما، با توجه به شور جنسي مردان مسلم، تعداد زنها كم بود؛ از اين رو مسلمين پيروزمند زنان مسيحي و يهودي را به درون حرماي خود كشيدند و آنها را صيغه كردند و اطفال ناشي از اين زنها را مشروع دانستند. در نتيجه اين مهاجرتها و كنيزبازيها، تا سال ۲۴ هـ ق (۶۴۴م)، شمار اعراب در شام و ايران به نيم ميليون رسيده بود. عمر فاتحان را از خريد زمين و كشاورزي منع كرده بود. مي‌خواست در خارج عربستان به حال سپاهيگري بمانند و دولت معاش آنها را فراهم كند تا ارزش جنگي خود را حفظ كنند. ولي دستورات وي پس از مرگش فراموش شد و در ايام حياتش نيز، به واسطه گشاده دستي او، بي اثر ماند. وي چهار پنج غنايم را ميان سپاه تقسيم

مي‌سپرد. اقليتي از مردان صاحب كفايت قسمت اعظم اين ثروت روزافزون را به چنگ آوردند. اشراف قريش در مكه و مدينه قصرهاي مجلل بنياد كردند. زبير در شهرهاي مختلف خانه‌ها داشت و صاحب هزار اسب و ده هزار برده بود. عبدالرحمان بن عوف هزار شتر و ده هزار گوسفند و ۴۰۰,۰۰۰ دينار (۱,۹۱۲,۰۰۰ دلار) نقد داشت. عمر تجمل قوم خود را به ديده تأسف مي‌نگريست.

يك برده ايراني عمر را به هنگام نماز ضربت زد (۲۳ هـ ق، ۶۴۴ م) و عمر در بستر مرگ نتوانست عبدالرحمان بن عوف را قانع كند كه پس از وي عهده‌دار خلافت شود. لاجرم شش تن از سران اسلام را برگزيد تا جانشين وي را تعيين كنند. آنها عثمان را كه ضعيف‌تر از ديگران بود برگزيدند، به اين اميد كه بتوانند بر او مسلط شوند. عثمان بن عفان پيري سالخورده و پاكدل و نيك سيرت بود؛ مسجد مدينه را از نو ساخت و تزئين كرد و سپاه اسلام را، كه در هرات و كابل و بلخ و تفليس و دشتهاي آسياي صغير تا سواحل درياي سياه در حال پيشرفت بود، تقويت كرد. ولي، از بخت بد، نسبت به اشراف بني‌اميه كه در صدر اسلام سرسخت‌ترين دشمنان پيامبر بودند علاقه بسيار داشت. امويان براي بهرهوري از ثمرات خويشاوندي خليفه رو به مدينه آوردند؛ و او با مقاصدشان مقاومت نتوانست، و چيزي نگذشت كه بيش از ده تن از آنان كه تقدس و سادگي مسلمانان پرهيزكار را مسخره مي‌كردند عهده‌دار مناصب معتبر شدند. مسلمانان نيز از آن پس كه هيچان فتوح آرام شده بود، به صورت دسته‌هاي مخالف و دشمن هم درآمده بودند. مهاجران مكي با انصار مدني ضديت داشتند؛ اهل مكه و مدينه كه قدرت را به دست داشتند با دمشق و كوفه و بصره و شهرهاي اسلامي كه بسرعت بزرگ مي‌شدند مخالف بودند. بني‌هاشم، خاندان پيامبر، به پيروي علي، با بني‌اميه - كه در رأس آنها معاويه حاكم شام، و پسر ابوسفيان دشمن سرسخت محمد [ص] قرار داشت - مخالف بودند. به سال ۳۴ هـ ق، (۶۵۴م) يك نفر يهودي مسلمان شده در بصره اين عقيدة انقلابي را تبليغ كرد: كه پيامبر دوباره زنده مي‌شود، علي يگانه خليفه بر حق است، و عثمان غاصب خلافت است و كساني كه او را برگزيده‌اند خلاف شريعت كرده‌اند. چون او را از بصره بيرون كردند، به كوفه رفت؛ و قتي از آنجا رانده شد، به مصر رفت و در آنجا گوشه‌اي شنا يافت و كسان بسيار پيرو او شدند. پانصد تن از مسلمانان از مصر به عنوان زيارت به مدينه آمدند و به عثمان گفتند از خلافت كناره گيرد. چون ابا كرد، خانه‌اش را محاصره كردند و ضمن محاصره به اطاقش ريختند و او را در حالي كه قرآن مي‌خواند كشتند (۳۵ هـ ق، ۶۵۶م).^۱

سران بني اميه از مدينه گريختند، و هاشميان علي را به عنوان خليفه اسلام برگزيدند. علي در جواني نمونه كامل تواضع و تقوا و نشاط و اخلاص در راه دين بود. هنگامی كه به خلافت رسيد ۵۵ سال داشت. تنومند بود و سري طاس داشت. خوش محضر و نيكو خصال و پرانديشه و درست پيمان بود؛ و از اين جادئه، كه ضمن آن سياست به دين تجاوز كرده بود

جاي اخلاص و دليستگي به اسلام و مسلمانان را گرفته بود، تأسف داشت. از او خواستند كه از قاتلان عثمان قصاص بگيرد، ولي در اين بين قاتلان فرار كردند. از كساني كه عثمان نصب كرده بود خواست تا استعفا كنند، ولي غالبشان امتناع كردند. معاويه به امتناع از اين دستور اكتفا نكرد و پيراهن خون‌آلود عثمان را، با انگشتان زنش كه هنگام دفاع از او قطع شده بود، در دمشق علم كرد. قريش، كه در اين

هنگام تحت نفوذ بني امیه بودند، با معاویه همدل شدند و طلحه و زبیر، که از صحابه پیامبر بودند، بر ضد علي [ع] قیام کردند و مدعی خلافت شدند. عایشه، همسر پیامبر، از مدینه به مکه رفت و به شورشیان پیوست. وقتی مسلمانان بصره نیز به شورشیان پیوستند، علي [ع] از مردم کوفه که در کار جنگ ورزیده بودند کمک خواست و وعده داد که اگر دعوت وی را بپذیرد، شهرشان را پایتخت خواهد کرد. کوفیان دعوتش را پذیرفتند و دو سپاه در خریبه، در جنوب عراق، در جنگ جمل روبه رو شدند. این جنگ از این رو به نام جمل معروف شد که عایشه از کجاوله خود بر پشت شتر سپاه را به جنگ ترغیب می کرد. طلحه و زبیر شکست خوردند و کشته شدند: عایشه با احترام به خانه خود باز گردانیده شد؛ و علي [ع] پایتخت را به کوفه، نزدیک بابل قدیم، منتقل کرد.

معاویه در دمشق نیروی دیگری برای پیکار با علي [ع] فراهم آورد. معاویه در کار دنیا ورزیده بود و به دین پایبند نبود. دین را پلیسی کم خرج می دانست که نمی باید میان او و تمتع از لذات دنیا حایل شود. از جمله مقاصد وی در پیکار با علي [ع] این بود که اقلیت نخبه قریش را به ریاست و قدرتی که پیش از پیامبر داشت برساند. علي [ع] نیروی خود را سر و سامان داد و در صفین بر ساحل فرات با سپاه معاویه رو به رو شد (۳۷ هـ.ق، ۶۵۷ م). علي [ع] جنگ را برده بود که عمرو عاص، سردار سپاه معاویه، قرآن به نیزه ها آویخت و تقاضا کرد «کلام خدا را داور قرار دهند». شاید مقصود وی این بود که طبق دستور قرآن کریم رفتار کنند.^۲ علي [ع] به اصرار سپاهیان خود با این تقاضا موافقت کرد. دو حکم انتخاب شدند و شش ماه مهلت تعیین شد که در اثناي آن اختلاف را فیصل دهند و سپاهیان به خانه های خویش بازگردند.

در این هنگام بعضی از سپاهیان علي [ع] بر وی خروج کردند، و سپاهی جدا ترتیب دادند و عنوان خوارج یافتند؛ می گفتند که مردم باید خلیفه را انتخاب کنند و حق داشته باشند او را عزل کنند. بعضی از آنها آشوبگرانی مذهبی بودند که هیچ حکومتی را جز حکومت خدا نمی پذیرفتند، و همگی شان به دنیادوستی و تجملپرستی، که در طبقه جدید حکام اسلام نفوذ کرده بود، معترض بودند. علي [ع] کوشید که آنها را با بحث و استدلال به صف خود باز آورد، اما توفیقی نیافت. آنگاه تقوای ایشان به تعصب انجامید و دست به کارهای خشونت آمیز زدند که کارها را آشفته کرد و علي [ع] ناچار با آنها جنگید و متفرقشان کرد، دو حکم در وقت معین

توافق کردند که علي [ع] و معاویه از خلافت برکنار شوند. حکم علي خلع او را اعلام کرد، اما عمر به جای اعلام خلع معاویه او را خلیفه مسلمانان دانست. در این هرج و مرج یکی از خوارج در نزدیکی کوفه به علي [ع] حمله برد و با شمشیر زهرآلود ضربتی به سر او زد (۴۰ هـ.ق، ۶۶۱ م). مکانی که علي (ولی الله در نظر شیعیان) در آنجا وفات یافت نزد شیعه زیارتگاهی است مقدس که آن را تجلیل فوق العاده می کنند، و ضریح وی، چون مکه که زیارتگاه همه مسلمانان است، زیارتگاه شیعیان است.

مسلمانان عراق با حسین بن علي [ع] به خلافت بیعت کردند. معاویه به کوفه هجوم برد، حسن [ع] تسلیم شد و معاویه مستمری برای او معین کرد. آنگاه حسن [ع] به مکه رفت، چندین بار ازدواج کرد، و در چهل و پنج سالگی وفات یافت (۴۹ هـ.ق، ۶۶۹ م). به گفته بعضی معاویه او را مسموم کرد و به گفته بعضی دیگر یکی از زنانش از روی حسادت زهر به وی خوراند. همه مسلمانان از روی اکراه با معاویه بیعت کردند و او به قصد امنیت خویش - و از این رو که مدینه را دور از مرکز جهان اسلام می دانست - دمشق را پایتخت قرار داد. بدین سان اشرافیت قریش بر هاشمیان، که خاندان پیامبر بودند، غلبه یافت؛ جمهوری دینی که در ایام خلفای راشدین بود سلطنت موروثی دنیایی شد. و در مغرب آسیا حکومت سامی جانشین قدرت ایران و روم شد و آسیا از سلطه اروپایی که هزار سال در آنجا استقرار داشته بود رهایی یافت و دیار خاور نزدیک و مصر و شمال آفریقا شکلی به خود گرفت که اساس آن را تاسی زده قرن بعد محفوظ داشت.

II - خلافت اموی: ۶۶۱-۷۵۰ م

درباره معاویه نباید به ناروا قضاوت کرد. وی در آغاز کار به وسیله عمر، خلیفه عادل امین، که او را به حکوم شام برگزید، به قدرت رسید. پس از آن علمدار انقلابی شد که از قتل عثمان زاده بود، و سپس، به وسیله دسیسه های ماهرانه ای که وی را از توسل به زور جز در موارد خاص بی نیاز می داشت، پایه های قدرت خود را محکم کرد. از جمله سخنان وی این بود: «شمشیر خود را جایی که تازیانه من کار می کند نخواهم کشید، و تازیانه خود را جایی که زبان من کار می کند به کار نخواهم گرفت. اگر میان من و مردم مویی رابطه باشد، نخواهد گسیخت.» گفتند: «چطور،» گفت: «وقتی بکشند شل می کنم، و وقتی شل کردند می کشم.» راه وی به طرف قدرت از راه غالب کسانی که سلسله حکومت نوینی بنیاد کرده اند کمتر خون آلود بود

وی نیز مانند غالب غاصبان قدرت می کوشید تا ابهت و شکوهی در اطراف تخت خود پدید آورد و در این کار از امپراطوران روم شرقی، که آنها نیز مقلد شاهنشاهان ایران بودند، تقلید می کرد. حکومت سلطنتی فردی از زمان کوروش تا روزگار ما دوام یافته و ظاهراً این روش برای فرمانروایی بر اقوام نادان و استثمار آنها مناسب است. معاویه شخصاً روش حکومت خود را چنین توجیه می کرد که مایه رفاه عمومی شده، نزاع قبایل را برانداخته، و دولت عرب را که از جیحون تا نیل بسط داشت به قوت و وحدت رسانیده است. به نظر وی تعقیب روش انتخابی در کار خلافت، بناچار، در موقع انتخاب خلیفه مایه اختلاف و آشوب می شود، و برای جلوگیری از آن می بایست روش موروثی را دنبال کرد؛ بدین جهت پسر خود یزید را به عنوان ولیعهد انتخاب کرد و از همه ولایتهای دولت اسلامی برای او بیعت گرفت.

با وجود این، وقتی معاویه درگذشت (۶۱ هـ ق، ۶۸۰ م)، جگ درباره خلافت مانند آغاز خلافت وی درگرفت. مسلمانان کوفه کس پیش حسین بن علی [ع] فرستادند و وعده دادند که اگر کوفه را مقرر خود کند او را در کار خلافت تأیید خواهند کرد. حسین [ع] از مکه حرکت کرد، خاندان وی و هفتاد تن از پیروان اخلاصمندش همراه او بودند. وقتی این قافله به چهل کیلومتری شمال کوفه رسید، نیرویی از سپاه یزید به فرماندهی عبيدالله زیاد راه بر او گرفت و خواستار تسلیم او شد. حسین [ع] و همراهان وی جنگ را برگزیدند. همان آغاز جنگ تیری به قاسم، برادرزاده حسین [ع]، که طفلی ده ساله بود، خورد و او در آغوش عموی خود جان سپرد. پس از آن، برادران و فرزندان و عموزادگان و برادرزادگان حسین [ع] یکایک از پا درآمدند، و از همراهان وی کس نماند و زنان مضطرب و ترسان شدند. وقتی سر حسین [ع] را به کوفه بردند، عبيدالله با چوب به آن می زد. یکی از حضار گفت: «چوب خود را بردار، به خدا من پیامبر را دیدم که دهان او را می بوسید» (۶۱ هـ ق، ۶۸۰ م). شیعیان در کربلا، در جایی که حسین [ع] به قتل رسید، به یادگار وی زیارتگاه بزرگی ساخته اند و هنوز هم هر ساله حادثه غم انگیز قتل وی را نمایش می دهند و عزاداری می کنند و از یادگار علی و دو فرزندش حسن و حسین [ع] تجلیل به عمل می آورند.

عبدالله بن زبیر نیز بر ضد یزید قیام کرد، ولی سپاه شام وی را شکست داد و در مکه محاصره کرد. سنگ منجنیقها به محوطه کعبه افتاد و حجرالاسود سه پاره شد و کعبه آتش گرفت و پاک [پسوخ](#) (۶۴ هـ ق، ۶۸۳ م). پس از آن ناگهان محاصره برداشته شد، زیرا یزید مرده

بود و سپاه در دمشق مورد حاجت بود. پس از مرگ یزید دو سال آشوب بود، و در اثنای آن سه تن عهدهدار خلافت شدند؛ سرانجام عبدالملک بن مروان، پسر عم معاویه، آمد و آشفتگی را از میان برداشت و با شجاعت و قساوت فتنه را آرام کرد، و چون کارش استقرار یافت، با رأفت و حکمت و عدالت حکومت کرد. سردار وی، حجاج بن یوسف، مردم کوفه را به اطاعت آورد و محاصره مکه را تجدید کرد. عبدالله بن زبیر که ۷۲ سال داشت، از مکه مانند یک قهرمان دفاع کرد. مادر سالخورده اش نیز او را تشجیع و ترغیب می کرد؛ ولی عاقبت شکست خورد و کشته شد، و سرش را به دمشق بردند و پیکر او را پس از آنکه مدتی بر دار بود به مادرش تسلیم کردند (۷۳ هـ ق، ۶۹۲ م). در سالهای آرامش پس از این جنگ،

عبدالملك مروان به نظم شعر و تأیید ادب پرداخت و به زندگی خود سامان بخشید و پانزده فرزندی را که از هشت زن پدید آورده بود و چهار تن از آنها بعدها به خلافت رسیدند تربیت کرد.

حکومت عبدالملك مروان بیست سال دوام داشت، که در انتهای آن زمینه کارهای بزرگ پسر خود ولید اول را (۸۶-۹۶ هـ.ق، ۷۰۵-۷۱۵م) فراهم کرد. در زمان ولید، اعراب فتوح خود را دنبال کردند: بلخ (۸۷ هـ.ق، ۷۰۵م)، بخارا (۹۱ هـ.ق، ۷۰۹م)، اسپانیا، (۹۳ هـ.ق، ۷۱۱م)، و سمرقند (۹۴ هـ.ق، ۷۱۲م) به تصرف مسلمین درآمد. در مشرق، حجاج بن یوسف با خشونت و خلاقیت حکومت کرد و کارهایی عمرانی انجام داد که از لحاظ اهمیت از قسائوتی که در کار حکومت داشت کمتر نبود: باتلاقها را زهکشی کرد، بسیاری زمینهای بایر را دایر ساخت، و کانالهای آبیاری قدیم را که ویران شده بود احیا کرد؛ به این کارها اکتفا نکرد و، با رواج دادن علامات حرکات، تحولی در کار نوشتن پدید آورد. حجاج بن یوسف پیش از آنکه به حکومت برسد معلمی می‌کرد. ولید نیز نمونه یک فرمانروای خوب بود؛ به امور دولت بیش از جنگ توجه داشت؛ صنعت و بازرگانی را از طریق گشودن بازارهای تازه و جاده‌های خوب تشویق کرد؛ مدارس و بیمارستانها ساخت، که نخستین بیمارستان امراض مسری و آسایشگاه پیران و عاجزان و کوران از آن جمله بود؛ مسجد کوفه و مدینه و بیت المقدس را توسعه داد و تزیین کرد؛ و در دمشق مسجدی بزرگتر و باشکوه‌تر از آنها بنیاد کرد که هنوز برجاست. ضمن این مشاغل، فرصت کافی داشت که شعر بگوید، آهنگ بسازد، عود بنوازد، و به شاعران و نوازندگان دیگر گوش فرا دارد. وی، از هر دو روز، یک روز را برای انس با ندیمان اختصاص داده بود.

جانشین ولید برادرش سلیمان بود (۹۶-۹۹ هـ.ق، ۷۱۵-۷۱۷م) که بیهوده برای گشودن قسطنطنیه کوشید و مرد و مال بسیار تلف کرد. وی همه وقت خود را صرف خوراکهای خوب و زنهای بد کرد، و مردم از او خیری ندیدند جز اینکه وصیت کرد پس از وی عمر بن عبدالعزیز پسر عمویش را به خلافت بردارند (۹۹-۱۰۱ هـ.ق، ۷۱۷-۷۲۰م). عمر مصمم بود در خلافت خود مفاصد

صرف کرد. در کار لباس زاهد مآب بود: لباس وصله‌دار می‌پوشید، تا آنجا که هیچ کس باور نمی‌کرد که او خلیفه مسلمین باشد. به زن خود دستور داد همه زیورهای نفیسی را که پدرش به او داده بود به بیت‌المال پس بدهد، و او نیز اطاعت کرد. به زنان حرم خود گفت که در نتیجه گرفتاریهای حکومت از رسیدگی به آنها باز خواهد ماند و هر یک از آنها که مایل باشد می‌تواند طلاق بگیرد. به شاعران و خطیبان و دانشورانی که در کار معیشت خود به دربار خلیفه تکیه داشتند اعتنایی نداشت و عالمانی را که به دولت تقرب نمی‌جستند تقرب داد و مشاور و دستیار خود کرد. با دولتهای بیگانه پیمان صلح بست؛ محاصره از قسطنطنیه برداشت و سپاه را از آنجا فرا خواند. از همه شهرهای اسلامی که مردم آن مخالف حکومت امویان بودند پادگانها را برداشت. خلفای اموی پیش از او مردم غیر مسلم را به اسلام تشویق نمی‌کردند تا درآمد دولت کم نشود. عمر، مسیحیان و یهودیان و زردشتیان را به اسلام تشویق کرد. وقتی متصدی امور مالی اظهار نگرانی کرد که این روش خزانه را فقیر خواهد کرد، گفت: «به خدا آرزو داشتم همه مردم مسلمان شده بودند و من و تو کشاورزانی بودیم که از کشت خودمان روزی می‌خوردیم.» وقتی مشاورانش خواستند از اقبال نامسلمانان به اسلام جلوگیری کنند و برای این منظور ختنه را شرط مسلمانی نهادند، عمر، که در دین اسلام مقام و منزلتی چون بولس حواری در مسیحیت داشت، دستور داد شرط ختنه را بردارند. آنگاه برای کسانی که مسلمان نمی‌شدند قیود سخت نهاد، کارهای دولتی را از آنها منع کرد، اجازه بنای معابد تازه نداد. زمان خلافت او کمتر از سه سال بود، و از بیماری درگذشت. یزید دوم (۱۰۱-۱۰۵ هـ.ق، ۷۱۷-۷۲۴م). از لحاظ اخلاقی و رعایت موازین اسلامی، نقطه مقابل عمر بن عبدالعزیز بود. همان قدر که عمر اسلام را دوست داشت، او به کنیزی به نام حبیبه عشق می‌ورزید. یزید به روزگار جوانی حبیبه را به چهار هزار سکه طلا خریده بود و برادرش سلیمان، خلیفه وقت، وادارش کرد کنیز را به فروشنده پس بدهد ولی یزید جمال حبیبه و عشق خود را فراموش نکرده بود. وقتی به خلافت رسید، زنش از او پرسید آیا از دنیا آرزوی دیگری دارد. گفت آری حبیبه را می‌خواهد. زن وفادار وی فوراً حبیبه را احضار کرد و خود در گوشه حرم از دیده‌ها پنهان شد. گویند یزید در یکی از روزها که با حبیبه به بازی

سرگرم بود، دانه اناري به دهان وي انداخت و او شوکه شد و در آغوش يزید درگذشت، و خلیفه چنان از مرگ وي غمین شد که يك هفته پس از آن زندگي را بدرود گفت.

هشام (۱۰۵-۱۲۵ هـ.ق، ۷۲۴-۷۴۳م) با عدالت و آرامش حکومت کرد و در اثنای آن کارهای اداری را سر و سامان داد، مالیاتها را سبک کرد و پس از خود خزانه را پر و معمور به جا نهاد. ولي صفاتی که موجب فضیلت قدیسی می شود ممکن است مایه نابودی حاکمی باشد. به همین جهت، سپاهیان هشام در چند جا شکست خوردند؛ در ولایتها فتنه پدیدار شد؛ و در

را که پیش از او به قدرت و مهارت امتیاز داشتند ننگ آلود کردند و با عیاشی روزگار به سر بردند و از کار حکومت غافل ماندند. ولید دوم (۱۲۵-۱۲۶ هـ.ق، ۷۴۳-۷۴۴م) مردی فاسد و غرقه در شهوات جسمانی بود و به دین توجهی نداشت. وقتی خبر مرگ عموی خود هشام را شنید، سخت خوشحال شد؛ پسر هشام را به حبس انداخت، همه اموال کسانی را که به خلیفه متوفا وابسته بودند مصادره کرد، و با حکومت فاسد و بخششهای بی اندازه اموال خزانه را به باد داد. دشمنانش می گویند که وي در حوضی از شراب شنا می کرد و در حال شنا داد دلی از شراب می گرفت؛ قرآن را با تیر زده بود و معشوقه هایش را به جای خود برای اجرا و رهبری نماز جماعت می فرستاد. یزید، پسر ولید اول، این خلیفه فاسد بدکار را کشت، شش ماه خلافت کرد، و به سال (۱۲۶ هـ.ق، ۷۴۴م) درگذشت. برادرش ابراهیم جانشین او شد، ولي نتوانست از حق دفاع کند؛ مروان دوم، یکی از سرداران نیرومند اموی، او را برداشت و شش سال حکومتی پرحادثه کرد، و خلافت اموی مشرق با وي پایان گرفت.

اگر کارهای خلفای اموی را از لحاظ دنیایی بنگریم، به سود اسلام بود. حدود سیاسی کشور را به حدی وسعت دادند که هرگز از آن جلوتر نرفته بود. اگر بعضی دوره های شوم تاریخشان را نادیده انگاریم، به طور کلی دولت تازه را با نظم و آزادی راه بردند، ولي روش سلطنت موروثی استبدادی به همان نتیجه رسید که معمولاً در همه جا می رسد. در اوایل قرن دوم هـ.ق خلفای ناتوانی عهده دار امور شدند که خزانه را فقیر کردند و امور دولت را به خواجهگان سپردند و نتوانستند بر خوي اصیل عرب، که استقلال جویی فردی بود و غالباً مانع ایجاد دولت واحد اسلام می شد، تسلط یابند. علت اختلاف از میان نرفته و به صورت نزاع دسته های سیاسی درآمده بود. هاشمیان و امویان با هم دشمنی داشتند، گویی اختلافات خویشاوندیشان از روزگار سلف سخت تر شده بود. عربستان و مصر و ایران از تسلط دمشق بیزار بودند. ایرانیان مغرور، که سابقاً ادعا داشتند که اعتبارشان کمتر از اعراب نیست، اینک دعوی تازه داشتند و می گفتند که از اعراب برترند و تسلط شام را تحمل نتوانند کرد. بازماندگان پیامبر از اینکه می دیدند کار مسلمانان به دست امویان - همانها که دشمنان سرسخت پیامبر بودند و دیرتر از همه مسلمان شدند - افتاده سخت آزرده بودند، از فساد و بدکاری خلفای اموی و بی علاقه گی آنها به دین تأسف داشتند، و از خدا می خواستند کسی را بفرستد که آنها را از این حکومت خفتبار رهایی دهد.

این نیروهای مخالف به يك شخصیت نیرومند و کاردان احتیاج داشتند که همه را متحد و هدفشان را روشن کند. این پیشوا ابوالعباس سفاح، نبیره عباس، عموی پیامبر، بود که از نهانگاهی در فلسطین فرماندهی گروه ناراضی را به عهده گرفت، زمینه شورش ولایات را فراهم آورد، و طندوستان شیعه ایرانی را به خود جلب کرد. ایرانیان با همه قوت به یاریش

انقلابیون، که سردارشان عبدالله عموی ابوالعباس سفاح بود، کنار رود فرات رو به رو شدند؛ سپاه مروان شکست خورد، و يك سال بعد دمشق از پس محاصره تسلیم شد. پس از آن مروان را گرفتند، کشتند، و سرش را به نزد ابوالعباس بردند. ولي خلیفه تازه به این اکتفا نکرد و گفت: «اگر خون مرا بیاشامند سیراب نخواهند شد، و خون آنها نیز خشم مرا سیراب نخواهد کرد.» ابوالعباس را سفاح یعنی خونخوار نامیدند، زیرا فرمان داد بزرگان اموی را تعقیب کنند و هر جا به آنها دست یافتند، خونشان را بریزند تا از آشوب احتمالی افراد خاندان منقرض جلوگیری شود. عبدالله، که ولایت شام داشت، این کار را با سهولت و سرعت انجام داد. درباره امویان اعلان عفو عمومی داد و به تأیید آن هشتاد تن از سران اموی را به

مهماني خواند. هنگامي که بر سفره بودند، به سپاهياني که در نهانگاه جاي داشتند اشاره کرد تا برون شدند و سرها را به شمشير فرو ريختند؛ آنگاه فرش بر پيکر کشتگان افکندند و سفره ادامه يافت. به جاي سران اموي، کساني از عباسيان بر پيکر دشمنان خود به سفره نشستند و گوششان از ناله محتضران لذت مي برد. گور بعضي خلفاي اموي را شکافتند و اسکلتشان را تازيانه زدند، بر دار کردند، بسوختند، و خاکستر آن را به باد دادند.

III - خلافت عباسي: ۷۵۰-۱۰۵۸م

۱۳۲-۶۵۶ هـ ق

۱- هارون الرشيد

ابوالعباس سفاح بر امپراطوري وسيعي حکومت يافت که قلمرو آن از رود سند تا اقيانوس اطلس ادامه داشت و شامل ديار سند (شمال باخترى هند)، بلوچستان، افغانستان، ترکستان، ايران، بين النهرين، ارمنستان، شام، فلسطين، قبرس، کرت (اقيطش)، مصر، و شمال افريقا بود. اسپانيايي مسلمان از اطاعت وي سر باز زد. ديار سند هم، به سال دوازدهم حکومت وي، از اطاعتش بيرون رفت. سفاح، که مي دانست دمشق از او متنفر است و در شهر ماجراجوي پر آشوب کوفه امنيت ندارد، پايتخت را به شهر «انبار» در شمال کوفه انتقال داد. اکثريت کساني که وي را به قدرت رسانيده بودند از لحاظ فرهنگ و نژاد ايراني بودند. سفاح از آن پس که از خون دشمنان خود سيراب شد، ملايمت و نرمش ايراني را در دربار رواج داد؛ پس از وي چند تن خليفه روشن فکر آمدند؛ اينان ثروت روزافزون دولت را براي ترويج هنر و ادبيات و علوم و فلسفه به کار بردند که اوج گرفت و بارور شد. ايرانيان مغلوب، پس از يك قرن تسلط بيگانه، غالب شده بودند.

سفاح به سال ۱۳۶ هـ ق (۷۵۴م) به مرض آبله درگذشت، و ابوجعفر برادر پدري او به جايش نشست و منصور لقب يافت؛ مادر منصور يك کنيز بربري بود. مادران سي و هفت تن از خلفاي عباسي، به جز سه نفر، همه کنيز بودند. اين

خلفا پيش گرفته بودند و فرزندان را که از کنيزان به وجود مي آمدند قانوني مي شمردند. بدین سان، طبقه اشراف اسلام، در نتیجه دموکراسي شانس و تصادفاتي که مولود عشق و جنگ بود، پيوسته فزوني گرفت. خليفه تازه چهل سال داشت، بلند قامت و لاغر اندام بود، ريشي انبوه و چهره اي سبزگونه داشت، و بسيار سخت گیر بود؛ به جمال زنان دلبيستگي چندان نداشت، شرابخواره نبود، به موسيقي بي علاقه بود، ولي ادبيات و علوم و هنرها را تأييد مي کرد؛ به قدرت و عزم و مهابت ممتاز بود و توانست پايه هاي خاندان حکومت عباسي را - که اگر او نبود، با مرگ سفاح نابود شده بود - استحکام بخشد. براي تنظيم دستگاه حکومت کوشش بسيار کرد. شهر باشکوه بغداد را پي افکند و آنجا را پايتخت دولت قرار داد. سازمان دولت و سپاه را تجديد کرد، که به همان صورت تا پايان دولت عباسي بر جاي ماند. شخصاً به همه اداره هاي دولتي و رفتار عمال آن نظارت داشت و کارمندان رشوه گیر و فاسد، از جمله برادر خود، را وادار کرد هر چه از اموال دولت برده اند به خزانه پس بدهند. در خرج اموال عمومي بسيار صرفه جو و بايد گفت مسلک بود، تا آنجا که دوستانش از او بيزار شدند و مردم از فرط بخل لقب دوانيقي [کسي که دانه دانه خرج مي کند] به او دادند. در آغاز حکومت خود، به تقليد ايرانيان، منصب وزارت را پديد آورد، که در تاريخ عباسيان اهميت بسيار داشت. نخستين کسي که در زمان وي وزارت يافت خالد برمکي بود. برمکيان در مناصب دولت و حوادث تاريخ عباسيان اهميت فراوان داشتند. منصور و خالد نظم و رفاهي به وجود آوردند که به روزگار هارون الرشيد به ثمر رسيد.

منصور، از آن پس که بیست و دو سال با لیاقت حکومت کرد، در راه حج درگذشت. پسرش مهدی (۱۵۸-۱۶۹ هـ.ق، ۷۷۵-۷۸۵م) نیز در حکومت خود راه صلاح پیش گرفت؛ همه گناهکاران را، به جز آنها که برای دولت خطرناک بودند، بخشید؛ برای اصلاح شهرها مال بسیار به مصرف رساند؛ از موسیقی و ادبیات پشتیبانی کرد؛ و در کار حکومت لیاقت و کفایت نشان داد. چون روم شرقی انقلاب عباسی را برای استرداد بعضی مناطقی که اعراب در آسیای صغیر گشوده بودند غنیمت شمرده بود، مهدی سپاهی به فرماندهی پسر خود هارون برای پس گرفتن آن بفرستاد. هارون رومیان را از مناطقی که تازه تصرف کرده بودند به سوی قسطنطنیه عقب راند. خود پایتخت نیز به خطر افتاد و ایرنه، ملکه روم شرقی، ناچار با هارون پیمان صلح بست و تعهد کرد مبلغ ۷۰.۰۰۰ دینار (۳۳۲,۰۰۰ دلار) به خلیفه بپردازد (۷۸۴م)، از این موقع مهدی به پسر خود عنوان هارون الرشید داد. مهدی قبلاً پسر دیگر خود هادی را ولایت عهد داده بود. چون لیاقت فوق العاده هارون را بدید، به او گفت از حق ولایت عهد به نفع برادر کوچکتر خود صرف نظر کند. هادی، که به فرماندهی سپاهی به سوی مشرق رفته بود، از این فرمان پدر سرپیچید و دستور او را، که گفته بود به سوی بغداد بازگردد، اطاعت نکرد. مهدی و هارون برای دستگیری او بیرون شدند، ولی مهدی در

به پیروی از نصیحت وزیر خود یحیی بن خالد برمکی، با هادی به عنوان خلیفه بیعت کرد که ولایت عهد او باشد. ولی، همان طور که سعدی در کتاب خود گفته «ده درویش در گلیمی بخشند و دو پادشاه در اقلیمی ننگند»، هادی ولایت عهد برادر را نپذیرفت و یحیی را به زندان کرد و فرزند خود را به ولیعهدی برداشت، و پس از زمانی کوتاه درگذشت. گفتند مادرش، که هارون را بر او ترجیح می‌داد، بالشی به دهانش نهاده و خفه‌اش کرده است. هارون به تخت نشست و یحیی را وزیر خود کرد، و معروفترین حکومت تاریخ اسلام آغاز شد.

داستانها - و بخصوص داستانهای هزار و یکشب - هارون الرشید را به صورت پادشاهی خوشخو، روشنفکر و دانا، احیاناً خشن، و غالباً بخشنده و مهربان نشان می‌دهند که به داستانهای زیبا دل‌بستگی داشت و آنها را ثبت می‌کرد و در بایگانی دولت نگاه می‌داشت. به زنانی که برایش داستانهای دل‌انگیز می‌گفتند پاداش می‌داد و گاهی با آنها به بستر می‌رفت. در نوشته‌های مورخان همه این صفات، به جز خوشخویی، ذکر شده است؛ شاید بدان جهت که مورخان از این صفت دلگیر بوده‌اند. او را به صورت مردی پرهیزکار نشان می‌دهند که به مقررات دین دل‌بستگی بسیار داشت و قیود بسیار بر نامسلمانان نهاد، هر دو سال یک بار به حج می‌رفت و هر روز، به علاوه نماز واجب، صد رکعت نماز مستحب می‌گذازد. گویند وی شراب می‌نوشید، اما این کار محرمانه و با تئیی چند از دوستان خاص انجام می‌شد. هفت زن گرفت و تعدادی متعه داشت. یازده پسر و چهارده دختر آورد که همه از کنیزان زاده شدند، به اجز امین که از زبیده زاد. در اقسام دارایی خود بخشنده و گشاده‌دست بود. وقتی مأمون به یکی از کنیزان قصر پدر دل باخت خلیفه کنیز را به او بخشید و گفت به جای قیمت آن چند بیت شعر بسازد، زیرا به شعر علاقه فراوان داشت و از آن لذت می‌برد و احیاناً به شاعری که شعرش را پسندیده بود صله گزاف می‌داد. از جمله به مروان شاعر در مقابل قصیده‌ای که در مدح خلیفه گفته بود ۵۰۰۰ سکه طلا (۲۳,۷۵۰ دلار)، یک خلعت گرانبها، ده کنیز یونانی، و یک اسب نجیب بخشید. از همه ندیمان خود ابونواس، شاعر بی‌پروا، را بیشتر دوست داشت. غالباً از بی‌بندوباری و بدکاری ابونواس خشمگین می‌شد، ولی همیشه او را به اشعار زیبایش می‌بخشید. در دربار خود در بغداد عده زیادی شاعر، فقیه، طبیب، دستوردان، عالم فن بلاغت، موسیقیدان، رقاص، هنرمند، و دلقک داشت؛ اعمال و احوالشان را مانند یک دانشور متبحر و خوش ذوق نقادی می‌کرد؛ عطا‌های بسیار می‌داد، در مقابل، قصاید بسیار در مدح و وصف کرشم گفته می‌شد. خود او دانشور و شاعر و سخنوری نیرومند و بلیغ بود. در هیچ یک از دربارهای تاریخ این همه مردم دانا و برجسته گرد نیامده‌اند. از جمله معاصران وی در روم شرقی ایرنه و در فرانسه شارلمانی بود. کمی پیش از او تسوان تسونگ در چانگان بر چین سلطنت می‌کرد، ولی هارون به ثروت و قدرت و شوکت فرهنگی پیشرفته، که مایه جلال دولتش بود، از همه آنها پیشی گرفت.

علاقه‌ای که هارون به علم و هنر داشت وی را از کار دولت باز نمی‌داشت، و عملاً در اداره امور مداخله می‌کرد؛ عدالت او در کار قضا شهرت بسیار یافت. با وجود تجمل سلطنت و بخششهای بی‌حساب، هنگام مرگ خزانهای بر جای گذاشت که ۴۸.۰۰۰.۰۰۰ دینار (۲۲۸.۰۰۰.۰۰۰ دلار) موجودی آن بود. سپاه خود را شخصاً به میدان جنگ رهبری می‌کرد. قلمرو و ملک را سالم و ایمن نگاه داشت؛ کارهای اداری و روش سیاسی را به وزیر خردمند خویش، یحیی بن خالد برمکی، واگذاشته بود. وقتی به خلافت رسید، او را فرا خواند و گفت همه کار رعیت را به عهده‌اش می‌گذارد، هر که را خواهد بردارد و هر که را خواهد بگذارد و کارها را چنانکه صلاح می‌داند اداره کند؛ و در تأیید این گفتار، مهر خود را به او داد. این کار افراط فوق العاده در اعتماد به وزیر بود، ولی هارون که ۲۸ سال داشت معتقد بود که هنوز تجربه کافی برای فرمانروایی بر قلمرو وسیع دولت ندارد؛ به علاوه، این کار نشان حقشناسی از کسی بود که استاد و مربی به شمار می‌رفت و در راه استقرار حکومت وی محنت زندان چشیده بود. هارون وی را پدر خود خطاب می‌کرد.

یحیی نشان داد که از قادرترین مدیران تاریخ است. وی مردی گشاده رو، ملایم، بخشنده، و خردمند بود. از کار خسته نمی‌شد، کار حکومت را با کمال کفایت راه می‌برد، نظم و امنیت و عدالت را برقرار کرد، راهها و پلها و کاروانسراها ساخت، کانالهای آبیاری حفر کرد؛ با وجود مالیاتهای سنگین که برای پر کردن خزانه خلیفه و خزانه شخصی خود می‌گرفت، همه ولایتهای دولت در رفاه بود. وی نیز چون هارون از ادبیات و هنر حمایت می‌کرد. دو پسر خود فضل و جعفر را به منصبهای بزرگ دولت گماشت، که بخوبی از عهده اداره آن برآمدند و ثروت گزاف اندوختند و قصرها ساختند و گروه بسیار شاعر و ندیم و فیلسوف اطراف خود فراهم آوردند. هارون، جعفر را چنان دوست داشت که درباره مناسبات شخصی ایشان زبان بدگویان به کار افتاد. گویند خلیفه گفته بود جبه‌ای با دو یقه بدوزند که او و جعفر می‌پوشیدند و چنان می‌نمود که دو سر بر یک پیکرند؛ شاید آنها در این لباس زندگی شبهای بغداد را نمایش می‌دادند.

علت آن سقوط ناگهانی که شوکت برمکیان را معدوم کرد بدقت معلوم نیست. به گفته ابن خلدون، علت حقیقی آن بود که «برمکیان همه کارها را در دست گرفته بودند و بدون ناظر و مراقب در اموال دولت تصرف می‌کردند، تا آنجا که رشید هر گاه مبلغ ناچیزی می‌خواست بی اجازه وزیر به دست نمی‌آورد.» شاید سبب آن بود که وقتی هارون از سن جوانی گذشت و عرصه لذتهای جسمی و معنوی را برای استعداد خود تنگ دید، از آنهمه قدرت که به وزیر خود داده بود پشیمان شد. اتفاقاً، خلیفه به جعفر گفته بود که یکی از مخالفان خلافت را بکشد، و جعفر از این کار تغافل کرد تا آن شخص بگریخت. هارون این تغافل دوست داشتی را بر او نبخشید. یک داستان نیز از نوع هزار و یکشب هست که عباسه، خواهر هارون، جعفر را دوست داشت. هارون قسم خورده بود خون بنی‌هاشم را که در رگ خواهرانش بود پاک و خالص

نگاه دارد، چنانکه جز خون اشراف عرب با آن نیامیزد، و جعفر چنانکه می‌دانیم ایرانی نژاد بود. خلیفه به آنها اجازه داد عقد ازدواج ببندند، ولی جز در حضور وی همدیگر را نبینند. دو عاشق خیلی زود این شرط را نقض کردند و عباسه از جعفر دو فرزند آورد و رشید بیخبر ماند، زیرا کودکان را مخفی از او به مدینه فرستاده بودند تا در آنجا نگاهداری شوند. زبیده همسر رشید این راز را کشف کرد و به او خبر داد. هارون مسرور خادم را، که سرجلادان بود، بخواند و فرمان داد تا عباسه را بکشد و در قصر به خاک کرد، و خود شخصاً ناظر اجرای این فرمان بود. آنگاه به مسرور فرمان داد تا گردن جعفر را بزند و سر او را بیاورد؛ مسرور فرمان خلیفه را اجرا کرد. آنگاه خلیفه کس به مدینه فرستاد و دو فرزند جعفر را بیاورد و مدتی با دو کودک زیبا سخن گفت و از آنها تمجید کرد، سپس فرمان داد تا خونشان بریختند (۱۸۷ هـ.ق، ۸۰۳ م). آنگاه یحیی و فضل را به حبس انداخت و اجازه داد خانواده و خدم خود را داشته باشند، اما آزادشان نکرد. یحیی دو سال پس از قتل جعفر درگذشت. فضل نیز پنج سال بعد از مرگ برادرش درگذشت، و همه اموال برمکیان مصادره شد. گویند مجموع آن ۳۰.۰۰۰.۰۰۰ دینار (۱۴۲.۵۰۰.۰۰۰ دلار) بود.

هارون از پس سقوط برمکیان چندان نزیست و تا مدتی غم و پشیمانی خود را با کار بسیار تخفیف می‌داد و، به طوری که گفته‌اند، سختیهای میدان جنگ را استقبال می‌کرد. وقتی نیکفوروس اول، امپراتور روم شرقی، از پرداخت جزییه‌ای که ایرنه پیش از او تعهد کرده بود سر باز زد و جسارت ورزید و مبالغی را که سابقاً پرداخت شده بود مطالبه کرد، هارون در پاسخ نوشت: «بسم الله الرحمن الرحيم. از هارون، امیر مؤمنان، به نیکفوروس، سگ روم: ای کافر زاده، نامه‌ات را دریافت کردم، جواب را به چشم خواهی دید نه آنکه با گوش خواهی شنید؛ والسلام.» پس بی‌درنگ به میدان جنگ شتافت و در رقه، واقع در مرز شمالی قلمرو او، که از لحاظ سوق الجیشی اهمیت فوق‌العاده داشت، مقام گرفت و با سپاهی نیرومند آسیای صغیر را در نورید و نیکفوروس را به وحشت انداخت. نیکفوروس ناچار پرداخت جزییه را از سر گرفت (۱۹۱ هـ.ق، ۸۰۶ م). از جمله اعمال هارون این بود که در صدد برآمد، به وسیله دوستی با شارلمانی، امپراتور روم شرقی را بترساند و هیئت سفارتی با هدیه‌های فراوان از جمله یک فیل و یک ساعت آبی با ساختمانی پیچیده، به دربار او فرستاد.

در این موقع هارون بیشتر از چهل و دو سال نداشت، مع ذلك میان دو پسرش امین و مأمون درباره

شدت اختلاف بکاهد، مقرر داشت که ولایات شرقی دجله خاص مأمون باشد و بقیه ولایتها قلمرو امین، و اگر یکی از آنها بمیرد، ولایات او به برادرش تعلق گیرد. دو برادر این پیمان را امضا کردند و در پیشگاه کعبه قسم خوردند که بدان پایبند باشند. اتفاقاً همان سال در خراسان فتنه‌ای سخت رخ داد و هارون، با آنکه از درد معده ناراحت بود، به همراه مأمون برای آرام کردن آن به خراسان رفت؛ چون به شهر طوس در مشرق ایران رسید، از پا درآمد. به هنگام احتضار، یکی از سران شورش را که باشین نام داشت به حضور آوردند؛ خلیفه چنان از درد به زحمت بود که عقل خود را از دست داده بود و سردار اسیر را به تعرض گرفت که وی را به این سفر خطرناک وادار کرده است، و فرمان داد تا دست و پای او را بریدند، و خود ناظر اجرای فرمان خویش بود. روز بعد، هارون در چهل و پنجسالگی درگذشت (۱۹۳ هـ.ق، ۸۰۹ م).

۲ - انحطاط دولت عباسی

مأمون حمله را تا مرو دنبال کرد و با شورشیان پیمان بست. امین در بغداد طفل شیرخوار خود را ولیعهد نامید و سه ولایت از قلمرو مأمون را مطالبه کرد و، چون مأمون نپذیرفت، به او اعلان جنگ داد. طاهر [ذوالیمینین]، سردار مأمون، سپاه امین را بشکست و بغداد را به محاصره گرفت و ویرانیهای بسیار پدید آورد و، طبق یک رسم متبع قدیم، سر امین را به نزد مأمون فرستاد. در این وقت مأمون در مرو بود و فرمان داد تا خلافت او را اعلام دارند (۱۹۸ هـ.ق، ۸۱۳ م). ولی شام و عربستان به مقاومت برخاستند که وی فرزند کنیزی ایرانی نژاد است. در سال ۲۱۳ هـ.ق (۸۱۸ م) مأمون مقام خلافت یافت و وارد بغداد شد.

عبدالله مأمون، منصور، و هارون الرشید از بزرگترین خلفای دودمان عباسی به شمار می‌روند. مأمون نیز از دو صفتی که مایه نقض هارون بود برکنار نبود. گاهی خشمگین می‌شد و به هنگام خشم مانند او قساوت می‌کرد، ولی به طور کلی نرم‌خو و ملایم بود و در شورای دولتی از همه دینهای بزرگی که در قلمرو او رایج بودند - مسلمان، مسیحی، یهود، صابئه، و زردشتی - نمایندگانی فراهم آورد. تا آخرین سالهای حیاتش مردم در کار دین و عبادت آزاد بودند و تا مدتی در دربار خلیفه آدامنشی رسمی متبع بود. مسعودی، در وصف یکی از مجالس علمی که مأمون بعد از ظهرها تشکیل می‌داد، گوید:

مأمون هر روز سه شنبه برای مناظره در باب کلام و فقه می‌نشست. ... فقیهان و دیگر اهل مقالات که می‌پایست با او مناظره کنند پس از حضور به اطاق مفروشی می‌رفتند. آنگاه سفره‌ها حاضر می‌شد، می‌گفتند غذا بخورید و وضو تجدید کنید. پس از فراغ، عود به مجمرها می‌سوختند و خوشبو می‌شدند و به

خدمت مأمون می‌رفتند. او با آنها با ملایمت و انصاف و دور از تکبر مناظره می‌کرد. و همچنان تا غروب آفتاب بودند و دوباره سفره می‌گسترند، غذا می‌خورند، و می‌رفتند.

حمایتي که مأمون از هنر، علوم، ادبیات، و فلسفه می‌کرد دامن‌دارتر و منظم‌تر از ایام هارون بود، و کار وی از روزگار پدرش نتیجه بخش‌تر شد. وی کسانی به قسطنطنیه، اسکندریه، انطاکیه، و دیگر شهرها فرستاد تا از مؤلفات علمای یونان بیاورند، و مترجمان را مقرری داد تا این کتابها را به زبان عربی برگردانند. در بغداد يك دانشگاه و يك رصدخانه، و در تدمر نیز رصدخانه‌ای بنیاد کرد. طبیبان، فقیهان، موسیقیدانان، شاعران، ریاضیدانان، و منجمین از عطایای او بهره‌ور می‌شدند. شخصاً هم شعر می‌ساخت، چنانکه یکی از امپراطوران ژاپن در قرن نوزدهم به سرودن شعر سرگرم بود، و هر مسلمان شریفی در عصر ما شعر می‌سازد.

مأمون خیلی جوان - در ۴۸ سالگی (۲۱۸ هـ.ق، ۸۳۳ م) - و در عین حال خیلی دیر درگذشت. وی با قدرت خود آزادی عقیده را در قلمرو دولت حمایت کرده بود، ولی در سالهای آخر این رفتار خود را با آزار اهل سنت لکه دار ساخت. برادرش، ابواسحاق المعتصم که پس از او به خلافت رسید، حسن نیت او را داشت، اما فاقد نبوغ او بود. وی گارد مخصوصی از چهار هزار سرباز ترك نظیر پاسداران امپراطور در روم به دور خود فراهم کرد. به مرور زمان، گارد ترك، چون پاسداران امپراطور، در بغداد همه قدرت را به کف آورد. مردم پایتخت شکایت داشتند که سربازان ترك معتصم در خیابانها بی‌محابا اسب می‌دوانند و مرتکب جرایمی می‌شوند که بی مجازات می‌ماند. معتصم از بیم آنکه مبادا مردم بغداد بر وی بشورند در سامرا (سر من رأي) به فاصله پنجاه کیلومتری شمال پایتخت، قصری برای خود به پا کرد. هشت تن از خلفا از سال ۲۲۱ تا ۲۷۶ هـ.ق (۸۳۶-۸۹۲ م) این شهر را مقر خود کردند و در آنجا به خاک رفتند، و در طول سی و دو کیلومتر بر دو طرف دجله قصرها و مسجدهای مجلل ساختند؛ دولتمردان دستگاه خلافت نیز برای خود بناهای عظیم پرتجملی پدید آوردند که دیوارهای بلند زیبا داشتند و دارای فواره، باغ، و حمام بودند. متوکل برای آنکه پارسایی خود را نشان دهد ۷۰۰.۰۰۰ دینار (۳.۳۲۵.۰۰۰ دلار) برای يك مسجد جامع خرج کرد و معادل همین مبلغ برای ساختمان شهر تازه‌ای به نام جعفریه به کار برد و در آنجا قصر «لؤلؤ» و «تالار لذت» را بنیاد کرد که اطراف آن بستانها و جویبارها بود - پولی را که برای این ساختمانها لازم داشت از افزودن مالیات و فروش منصبهای دولتی به دست آورد. کوشید تا لطف یزدان را با آزار کسانی که مخالف اهل سنت بودند به طرف خود جلب کند. پسرش گارد ترك را به قتل پدر تحریک کرد و پس از او به خلافت رسید و المنتصر بالله لقب یافت.

به تباهی کشانیده بود. نیروی خلفا بر اثر افراط در شرابخواری، شهوترانی، عیاشی، و بیکاری سستی گرفته بود. گروهی از خلفای ضعیف به تخت نشستند که از مشکلات حکومت به لذتهای سستی زای حرام پناه می‌بردند. فرونی ثروت و آمادگی وسایل راحت و رواج کنیز بازی و لواط در طبقه حاکم نیز مؤثر افتاد و نفوذ مخرب آن به مردم نیز رسید و خصایل جنگیشان را از میان برد. مسلماً زبونی و آشفتگی، دست نیرومندی را که برای متحد کردن این مخلوط پراکنده ولایات و قبایل لازم بود پدید نمی‌توانست آورد. از اختلافات نژادی و اقلیمی شورشها پدید آمد، به طوری که عرب، ایرانی، شامی، بربر، مسیحی، یهودی، و ترك فقط در کار تحقیر همدیگر متفق بودند. بدتر از همه، در دین اسلام، که سابقاً مایه وحدت و اتفاق نظر بود، تفرقه افتاد، فرقه‌ها زاد، و اختلافات سیاسی و جغرافیایی را سخت‌تر کرد. غفلت در کار آبیاری نیز در ضعف و تباهی دولت اثر فراوان داشت. کار آبیاری سرچشمه حیات دیار خاور نزدیک است و نیز مایه فنانی آن. کانالهایی که آب به زمین می‌رسانند محتاج مراقبت و لایروبی هستند، و این کاری است که افراد و خاندانها از انجام آن عاجزند، و اگر دولت نیز از مراقبت آن عاجز ماند یا اهمال کند، منابع غذایی با جمعیت روزافزون تکافو نمی‌کند، و ناچار باید گروهی از گرسنگی بمیرند تا توازن میان دو عامل اساسی جمعیت و غذا، که در تاریخ جهان نفوذ فوق‌العاده دارد، برقرار بماند. اما فقر مردم، که از قحط و امراض عمومی زاده بود، غالباً دست مأمورین مالیات را کوتاه نمی‌کرد و قساوتشان را تخفیف نمی‌داد؛ کشاورز و صنعتگر و بازرگان می‌دیدند، که حاصل کارشان خرج حکومت و جلال حکام می‌شود. علاقه به کار و کوشش و اقدام و ابتکار از میان رفت، و کار بدانجا رسید که درآمد دولت به مخارج آن

نرسید. در آمد کاهش گرفت، و سران دولت نتوانستند مقرري سپاه را منظم برسانند تا بر آن تسلط داشته باشند. به علاوه، ترکان در نیروهای مسلح دولت جای اعراب را گرفتند، همچنانکه در سپاه روم ژرمنها جای رومیها را گرفته بودند. از زمان منتصر تا پایان دولت عباسیان، نصب و عزل خلفا و قدرت دولت و احیاناً کشتن خلیفه به دست ترکان بود. سلسله دسیسه‌های کثیف و خونین دربار خلفا سبب شد که تغییرات بعدی‌ای که در این دربار رخ داد ارزش ثبت در تاریخ را نداشته باشد.

ضعف پایتخت، از لحاظ فعالیت سیاسی و نیروی جنگی، ولایتهای دولت را به تفرقه داد. حکام در مقر خویش حکومت مستقل داشتند؛ و پایتخت خلافت بر آنها تسلطی ناچیز، به اسم، داشت. اینان کوشش داشتند منصب خود را مادام العمر داشته باشند؛ سپس به این اکتفا نکردند و خواستند مقام خود را موروثی کنند. دیار اندلس (اسپانیا) به سال ۱۳۸ هـ ق (۷۵۶ م) از خلافت عباسی جدا شده بود، مراکش به سال ۱۷۲ هـ ق (۷۸۸ م)، تونس به سال ۱۸۵ هـ ق (۸۰۱ م)، و مصر به سال ۲۵۴ هـ ق (۸۶۸ م) از بغداد جدایی گرفت. نه سال بعد فرمانروایان مصر به شام دست انداختند و تا سال ۴۶۹ هـ ق (۱۰۷۶ م) بر قسمت اعظم آن

و خاندان طاهریان بر ایران حکومت نیمه مستقل داشتند (۲۰۶-۲۵۹ هـ ق، ۸۲۰-۸۷۲ م) تا صفاریان جای ایشان را گرفتند. مابین سالهای ۳۱۷ و ۳۳۳ هـ ق (۹۲۹-۹۴۴ م) خاندان شیعه مذهب حمدانیان بر شمال بین‌النهرین و شام حکومت داشتند و اعتبار دولت خویش را فزونی دادند و موصل و حلب را به صف مراکز معتبر فرهنگ اسلام آوردند. سیف الدولة حمدانی (۳۳۳-۳۵۶ هـ ق، ۹۴۴-۹۶۷ م) خود شاعر بود، و فارابی فیلسوف و متنبی شاعر بزرگ، که به نزد ادیبان عرب از همة شاعران قدیم محبوبتر است، در حلب در دربار بودند، آل بویه، که از دیار کوهستانی مجاور دریای خزر و فرزندان بویه یکی از سرکردگان آنجا بودند، اصفهان و شیراز را بگرفتند و آخر کار به سال ۳۳۴ هـ ق (۹۴۵ م) بر بغداد استیلا یافتند؛ در مدت بیشتر از یکصد سال خلفا تحت نفوذ ایشان بودند، تا آنجا که امیرالمؤمنین تنها رئیس مسلمانان سنی بود، و امرای آل بویه همة کار دولت را، که قلمرو آن پیوسته نقصان می‌گرفت، به کف داشتند. عضدالدوله، قدرتمندترین امیر آل بویه (۳۳۸-۳۷۲ هـ ق، ۹۴۹-۹۸۳ م)، پایتخت خود را به شیراز برد که از زیباترین شهرهای قلمرو اسلام بود. وی برای آبادی دیگر شهرهای مملکت خویش بی دریغ خرج می‌کرد، و در عصر او و اخلافش، بغداد چیزی از رونق دوران هارون الرشید را به دست آورد.

به سال ۲۶۱ هـ ق (۸۷۴ م) پسران سامان، که مردی معتبر از پیروان زردشت بود، سلسله سامانی را بنیاد نهادند که تا سال ۳۸۹ هـ ق (۹۹۹ م) بر خراسان و ماوراءالنهر حکومت داشت. گرچه معمولاً از اهمیت ماوراءالنهر در تاریخ علم و فلسفه سخنی نمی‌گوییم، در زمان این خاندان، بخارا و سمرقند مرکز معتبر علوم و فنون شد و از این جهت با بغداد همسنگ بود. زبان فارسی در آنجا اعتبار از سر گرفت و بنیاد ادبیات با شکوه آن استوارتر شد. ابن سینا، بزرگترین فیلسوف قرون وسطی، در حمایت سامانیان می‌زیست و کتابخانه معتبر ایشان را، که از کتابهای گوناگون سرشار بود، در دسترس داشت. رازی، بزرگترین طبیب قرون وسطی، کتاب منصوری را، که یک مجموعه مفصل طبی است، به یکی از امیران سامانی هدیه کرد. از آن پس، به سال ۳۸۰ هـ ق (۹۹۰ م)، ترکان بر بخارا تسلط یافتند و به سال ۳۸۹ هـ ق (۹۹۹ م) خاندان سامانی را منقرض کردند. در این زمان مسلمانان برای جلوگیری از پیشرفت ترکان به مغرب پیکار می‌کردند، همچنانکه رومیان مدت سه قرن کوشش داشتند راه هجوم عرب را ببندند؛ بعدها، ترکان نیز برای جلوگیری از سیل بنیانکن مغول تلاش می‌کردند، زیرا فشاری که از فزونی جمعیت بر وسایل معیشت وارد می‌شود هر چند یک بار به مهاجرت‌های دامن‌دار منجر می‌شود که، از فرط اهمیت، دیگر حوادث تاریخ را ناچیز جلوه می‌دهد.

به سال ۳۵۱ هـ ق (۹۶۲ م) گروهی از ترکان ماجراجو که از ترکستان آمده بودند، به سرداری یک غلام آزاد شده به نام البتکین، بر افغانستان حمله بردند و غزنه را گرفتند و سلسله غزنویان را بنیاد کردند. سبکتکین، که در آغاز غلام

بود، به امارت رسید (۳۶۶-۳۸۷ هـ.ق، ۹۷۶-۹۹۷ م). وی قلمرو دولت خود را تا پیشاور و قسمتی از خراسان توسعه داد. پس از وی پسرش محمود (۳۸۹-۴۲۱ هـ.ق، ۹۹۸-۱۰۳۰ م) بر همه‌ایران از خلیج فارس تا رود جیحون تسلط یافت و، پس از هفده جنگ سخت که با انواع قساوت قرین بود، پنجاب را به قلمرو خود آورد و بسیاری از اموال هند را به خزانه خویش افزود. چون از غارت سیر شد و از بیکاری که نتیجه مرخصی سپاه بود به تنگ آمد، قسمتی از مال و مردان خویش را در بنای مسجد بزرگ غزنه به کار برد؛ یکی از مورخان مسلمان [ابونصر محمد عتبی، مؤلف تاریخ یمنی] درباره این مسجد می‌گوید:

در پیش این خانه مقصوره‌ای بود که در مشاهیر اعیاد و جمعات شش هزار غلام در آن به ادای فرایض و سنن بایستادندی و هر یک در مقام معلوم خویش بی مزاحمت دیگری به عبادت مشغول شدی. و در جوار این مسجد مدرسه‌ای بنا نهاد و آن را به نفایس کتب و غرایب تصانیف ائمه مشحون کرد، مکتوب به خطوط پاکیزه و مقید به تصحیح علما و فقها. و طلبه علم روی بدان نهادند و به تحصیل و ترتیل مشغول شدند، و از اوقاف مدرسه وجوه رواتب و مواجب ایشان موظف می‌گشت و مشاهدات و میاومنتشان رایج می‌رسید. از سرای امارت تا حظیره مسجد راهی ترتیب دادند که از مطمح ابصار و موقف انظار پوشیده بود و سلطان در اوقات حاجات، با سنگینی تمام و طمأنینتی کامل از بهر ادای فرایض بدین راه به مسجد رفتی.

محمود بسیاری از علما و شعرا را به دربار خود جلب کرد که بیرونی و فردوسی، سراینده شاهنامه (حماسه بزرگ زبان فارسی)، از آن جمله بودند. فردوسی به دلخواه خود شاهنامه را به محمود هدیه نکرد. محمود در این وقت از هر جهت بزرگترین مرد جهان بود، ولی هفت سال پس از مرگ وی مملکتش به دست ترکان سلجوقی افتاد.

خطاست اگر ترکان را قومی وحشی قلمداد کنیم. حقیقت این است که این قوم پیش از حمله به قلمرو اسلام انتقال از مرحله توحش به تمدن را آغاز کرده بود - درست مانند قبایل ژرمن که به قلمرو امپراطوری روم هجوم بردند. در قرن ششم میلادی ترکان شمال آسیای مرکزی، که از سواحل دریاچه بایکال به طرف غرب به راه افتاده بودند، دسته‌های منظمی شدند که هر کدام پیشوایی به نام خان داشتند. از کوه‌های مجاور، آهن استخراج می‌کردند و از آن اسلحه‌ای می‌ساختند که چون مقرراتشان سخت و محکم بود. بنابراین مقررات، نه فقط در مقابل خیانت و قتل مجازات اعدام را اجرا می‌کردند، بلکه کیفر زنا و بزدلی نیز اعدام بود. موالدشان از کشتگان جنگ بیشتر بود. به سال ۳۹۱ هـ.ق (۱۰۰۰ م) یک دسته از این ترکان که، به نام رئیسشان سلجوق، سلجوقیان خوانده شدند بر ماوراءالنهر و ترکستان استیلا یافتند. محمود غزنوی پنداشت می‌تواند این نیروی رقیب را متوقف کند و یکی از پسران سلجوق را گرفت و در هندوستان به زندان انداخت (۴۸۵ هـ.ق، ۱۰۲۹ م). ولی سلجوقیان از اینکار

بیشتر ولایات ایران را گشودند. آنگاه برای هموار کردن راه پیشرفتهای آینده، کوشش آغاز کردند و هیئتی به بغداد پیش خلیفه القائم به امر الله فرستادند و مسلمانی خویش را به او خبر دادند. خلیفه امید داشت که این جنگاوران شجاع او را از استبداد آل بویه رهایی دهند، لاجرم کس پیش طغرل فرستاد و از او یاری خواست. طغرل دعوت خلیفه را پذیرفت و به سال ۴۲۷ هـ.ق (۱۰۵۵ م) به بغداد رفت و آل بویه را از آنجا براند. قائم خلیفه برادرزاده طغرل را به زنی گرفت. خاندانهای کوچک در غرب آسیای مسلمان یکی پس از دیگری در مقابل سلجوقیان تسلیم شدند و تسلط بغداد را گردن نهادند. فرمانروایان سلجوقی عنوان سلطان گرفتند؛ برای خلیفه تنها ریاست دینی به جا ماند، ولی در دستگاه حکومت فعالیت تازه‌ای پدید آوردند که از آن پیش نبود و اسلام را نیز از ایمان پاک و درست نیروی تازه دادند. سلجوقیان، به خلاف مغولان که دو قرن بعد آمدند، مناطق مفتوح خویش را ویران نکردند، بلکه خیلی زود با معنویات فرهنگی که به قلمرو آن آمده بودند خو گرفتند؛ از قسمتهای پراکنده دولت محتضر اسلام، امپراطوری تازه‌ای به وجود آوردند؛ و نیرویی در آن دمیدند که توانست در آن کشاکش طولانی میان مسیحیت و اسلام، که آن را جنگهای صلیبی عنوان داده‌ایم، مقاومت کند و پیروز گردد.

IV - ارمنستان: ۳۲۵-۱۰۶۰ م

۲۸۷ هـ ق - ۴۵۲ هـ ق

به سال ۱۰۶۰ میلادی دامنه فتوح سلجوقیان به ارمنستان رسید.

این سرزمین قضاوه قریه‌های فراز دستخوش طمع امپراطوریهای بزرگی بود که بر آن چنگ انداخته بودند، زیرا کوهستانهای ارمنستان مانع از این بود که اقوام آن را در راه دفاع خویش متحد شوند، و در عین حال دره‌های آن راههای مناسبی بود که بین‌النهرین را به دریای سیاه پیوند می‌داد. یونان و ایران برای تسلط بر این راهها و استفاده از آن در بازرگانی و جنگ با هم جنگیدند؛ سپاه ده هزار نفری گزنوفون از آنجا گذشت؛ ایران و روم، ایران و روم شرقی، اسلام و روم شرقی، و روسیه و انگلستان بر سر آن پیکارها داشتند. ولی ارمنستان، علی‌رغم فشار و حتی تسلط بیگانه، در نتیجه فعالیت بازرگانی و کشاورزی و فرهنگ مستقلی که دین و ادبیات و هنر خاص وی زاده آن بود. عملاً مستقل ماند. ارمنستان نخستین سرزمینی بود که مسیحیت را دین رسمی کشور کرد (۳۰۳ م). در مجادله‌ای که درباره طبیعت مسیح رخ داد، به طرفداري از مذهب وحدت طبیعت برخاست و این قضیه را که همه زبونیهای جسم انسانی بر پیکر مسیح نیز رواست، نپذیرفت. اسقفان از منی به سال ۴۹۱ میلادی از کلیسای یونان و روم جدا شدند و کلیسای مستقلی پدید آوردند که رئیس مخصوص داشت. تا اوایل قرن پنجم میلادی ادبیات ارمنی به زبان یونانی نوشته می‌شد. در این وقت اسقف مسروپ الفبای مخصوص زبان ارمنی را به وجود آورد و «تورات» و «انجیل» را به آن زبان ترجمه کرد؛ از آن پس، ارمنستان دارای ادبیات وسیعی شد که قسمت اعظم آن ادبیات دینی و تاریخی بود.

ارمنستان از سال ۶۴۲ تا ۱۰۶۴ میلادی اسماً تابع خلفا بود. اما در همه این مدت خودمختار و پیرو دین مسیح بود. در قرن نهم میلادی خاندان باگراتید سلسله‌ای بنیاد کردند که رئیس آن لقب «امیرالامرا» داشت و آنی را پایتخت خود کرد؛ ارمنستان در عصر این سلسله تا چند قرن از پیشرفت و آرامش نسبی برخوردار بود. آشوت سوم (۹۵۲-۹۷۷ م) امیری محبوب بود که کلیساها و بیمارستانها و دیرها و نوانخانه‌های بسیار بنیاد کرد و، بنابر روایات، هرگز بدون حضور قصر بر سفره نمی‌نشست. در زمان پسرش گاگیک (۹۹۰-۱۰۲۰) رفاه کشور به کمال رسید: مدرسه‌ها بسیار شد؛ در نتیجه رواج تجارت، شهرها ثروتمند شدند؛ هنر رونق یافت؛ و قارص، از لحاظ ادبیات و علوم دینی و فلسفه، همسنگ آنی شد. آنی قصرهای مجلل و یک کلیسای بزرگ داشت (حدود سال ۹۸۰ م) که شیوه معماری ایران و روم در آنها به کار رفته بود و مجموعه‌ای از ستونها و قائمه‌ها و طاقهای قوسی و ضری و دیگر اختصاصات معماری بود که بعداً به شیوه گوتیک راه یافت. وقتی به سال ۹۸۹ میلادی گنبد سانتاسوفیا در قسطنطنیه از زلزله ویران شد، امپراطور روم شرقی معمار کلیسای آنی را مأمور تجدیدنظر آن کرد و این وظیفه‌ای بسیار مشکل و مهم بود.

یادداشتها

۱ - منظور از یهودی مسلمان شده همان عبدالله بن سباست. اما داستان عبدالله بن سبا راست باشد یا بر ساخته داستان پردازان، خود وی چنان شخصیتی نبوده است که بتواند چنین هیجانی را در قلمرو اسلامی پدید آورد. رفتار بی‌رویه عثمان و عاملان او مسلمانان دیندار را آزرده ساخت. آنان تحمل دگرگونی سنت را نمی‌کردند و ناچار بر عثمان شوریدند. قصه سربازان سالها پس از این حادثه از عبدالله بن سبا فهرماتی ساختند و پرداختند و او را موجب این شورشها شناساندند.

۲ - معاویه ابداً چنین مقصودی نداشت. اگر راست می‌گفت، چرا هنگامی که علی (ع) جریر بن عبدالله را نزد او به شام فرستاد چنین تقاضایی نکرد؟ قرآن‌ها را هنگامی بر سر نیزه بالا بردند که معاویه شکست خود

را مسلم بید و آشنگ فرار کرد. عمرو پسر عاص آن نیرنگ را به کار برد و از شکست و فرار او مانع شد.

pymansetareh@yahoo.com

اوضاع کشور های اسلامی

۶۵۶-۷ هـ ق (۶۲۸-۱۰۵۸ م)

I - اقتصاد

تمدن از دو عامل اساسی به وجود می آید: زمین و انسان، یا از منابع طبیعی زمین که علاقه و کار و نظم انسانی آن را به چیزهای سودمند مبدل می کند. پشت سر جلال شاهان و قصرها و معابد و مدرسه ها و ادبیات و وسایل تجمل و هنر، انسان به عنوان یکی از عوامل اساسی تمدن نمودار است: شکارچی از جنگل شکار می آورد؛ هیزم شکن درخت می برد؛ چوپان گله می چراند و تربیت می کند؛ کشاورز زمین را آماده می کند، خیش می زند، می کارد، درو می کند، باغ و تاکستان را مراقبت می کند، و زنبور و حیوان اهلی و طیور می پرورد؛ زن به صنایع گوناگون دستی و کارهای خانه می پردازد؛ کارگر به جستجوی فلزات دل زمین را سوراخ می کند؛ بنا منزل می سازد؛ نجار عرابه و کشتی می سازد؛ صنعتگر کالا و ابزار آماده می کند؛ فروشنده و دورمگرد یا دکاندار یا تاجر، میان سازنده و مصرف کننده واسطه می شوند؛ سرمایه گذار با اندوخته خود از صناعت پشتیبانی می کند؛ و قوه اجرایی عضلات و مواد اولیه و عقول را برای ایجاد لوازم و تولید کالا به کار می گیرد. اینها کارورزان صبورند که در عین خونسردی آشفته اند و تمدن لرزان دنیا بر پشتهای خمیده آنها سوار است.

همة این گروهها در قلمرو اسلام مشغول کار بودند: مردان، چهارپا، اسب، شتر، بز، فیل، و سگ می پروردند؛ از عسل زنبور و شیر شتر و بز و گاو استفاده می کردند؛ و صدها جور حبوبات، سبزیجات، میوه، جوزه های مختلف، و گل عمل می آوردند. اندکی پیش از قرن دهم میلادی درخت پرتقال از هند به عربستان برده شد؛ توسط اعراب به شام، آسیای صغیر، فلسطین، مصر، و اسپانیا معرفی گردید، و سپس از این کشورها به جنوب اروپا راه یافت. همچنین اعراب زراعت نیشکر و صنعت تصفیه شکر را از هند گرفتند و در همة نواحی خاور نزدیک رواج دادند، و صلیبیون از آنجا گرفتند و به دیار خویش بردند.

اروپا به کشت پنبه دست زدند. این گونه محصولات را به برکت آبیاری منظم از زمینهای خشک بیابانی به دست می آوردند. خلفا در این زمینه از رسم معمول که می باید کارهای اقتصادی را به فعالیت های آزاد وا گذاشت پیروی نمی کردند، بلکه دولت کانالهای اصلی آبیاری را مراقبت و پاک می کرد و آب فرات را به زمین بین النهرین و آب دجله را به زمینهای ایران می رسانید. به نزدیک بغداد، میان دجله و فرات کانال بزرگی حفر شد. خلفای نخستین عباسی کارهای مربوط به زهکشی باتلاقها و احیای دهات ویرانه و مزارع متروک را تشویق می کردند. در قرن دهم میلادی و در عصر سامانیان، قلمرو میان بخارا و سمرقند یکی از چهار بهشت جهان بود، و سه دیگر جنوب ایران و جنوب عراق و اطراف دمشق بود.

طلا، نقره، آهن، سرب، جیوه، آنتیموان، گوگرد، پنبه کوهی، مرمر، و سنگهای قیمتی از دل زمین استخراج می شد. غواصان از خلیج فارس مروارید بیرون می آوردند. اعراب نفت و قیر را در بعضی موارد به کار می بردند. ضمن اوراق هارون الرشید ورقه های به دست آمد که قیمت نفت و نی برای سوزانیدن پیکر جعفر برمکی در آن ثبت شده بود. صناعت مرحله کاردستی را می گذرانید و مردم در خانه ها و دکانها به دسته های منظم بدان اشتغال داشتند. کارخانه های معدودی وجود داشت، و در عرصه تکنولوژی، به استثنای آسیاهای بادی، پیشرفت محسوس دیگری دیده نمی شد. مسعودی، مورخ قرن دهم

میلادی، در ایران و خاور نزدیک آسیای بادی دیده است، در صورتی که پیش از قرن دوازدهم در اروپا نشانی از آن نبود؛ شاید این هدیه دیگری است که شرق اسلامی به دشمنان صلیبی خود داده است. مسلمین از مهارت مکانیکی بهره کافی داشتند. شاهد گفتار آن ساعت آبی هدیه هارون الرشید به شارلمانی از چرم و برنج منقش ساخته شده بود، و وقت را به وسیله سواران فلزی نشان می‌داد که هر ساعت دري را می‌گشودند و از آنجا تعداد معینی کره به ظرفی می‌افتاد، آنگاه می‌رفتند و در را می‌بستند. تولید کالا بکندی انجام می‌گرفت، ولی صنعتگر می‌توانست مهارت خود را در ابزار و کالایی که می‌ساخت نشان دهد، و صنعت را به مرحله هنر بالا ببرد. منسوجات ایرانی، شامی، و مصري از لحاظ تکامل تکنیک و ساخت شهرت داشتند. پارچه ظریف پنبه‌ای موصل (موصلین)، پارچه کتان دمشقی (دمسک)، و پارچه پشمی عدن معروف بود. شمشیر دمشقی که از فولاد آبدیده ساخته می‌شد، آینه صیدا و صور که به پاکي و ظرافت مانند نداشت، شیشه و سفال بغداد، سفال و سوزن و شانه ري، روغن زیتون و صابون رقه، عطر و قالی ایران شهرت جهانگیر داشت. بازرگانی و صنعت آسیای غربی در دولت اسلامی رونق گرفته بود که اروپای غربی زودتر از قرن شانزدهم بدان دست نیافت.

مهمترین وسایل حمل و نقل خشکی، شتر، اسب، استر، و انسان بود؛ ولی اسب به طور کلی ارجمندتر از آن بود که برای حمل بار به کار رود. یکی از اعراب گفته است: «مگوئید اسب من، بگوئید پسر من که از باد و چشم زدن سریعتر

تواند بر سینه محبوب برقصد و او را آزار نکند.» از این رو، شتر «کشتی صحرا» بود و بیشتر کالاهای تجارتی مسلمین را حمل می‌کرد، و قافله‌هایی که أحياناً ۴۷۰۰ شتر داشتند، دیار اسلام را می‌نوردیدند. راه‌های عمده از بغداد به ري، نیشابور، مرو، بخارا، سمرقند، تا کاشغر و حدود چین کشیده شده بود، یا از بصره تا شیراز، یا از کوفه تا مدینه و مکه و عدن، یا از موصل و دمشق تا سواحل شام می‌رسید. همه جا منزلگاه‌ها و کاروانسراها و مهمانخانه‌ها ساخته بودند، و آب انبارها بود که مسافر و دواب آب بیاشامند. بازرگانی داخلی توسعه داشت و بر رودها و کانالها حمل می‌شد. هارون الرشید در اندیشه بود که برای اتصال مدیترانه به دریای سرخ در محل کانال سوئز ترعه‌ای حفر کند؛ اما یحیی بن خالد برمکی، به علل نامعلوم که احتمالاً مشکلات مالی بوده است، او را از این کار باز داشت. در نزدیک بغداد، که عرض دجله ۲۳۰ متر است، با قایق‌ها سه پل روی آن ساخته بودند.

در این راه‌ها تجارت معتبری جریان داشت. آسیای غربی، که پیش از آن میان چهار دولت تقسیم شده بود، قلمرو یک دولت شد، و این وضع امتیازات مهم اقتصادی داشت که در نتیجه آن در داخل این حوزه مقررات گمرکی و موانع تجارتی از میان رفته بود، و وحدت دین و زبان نیز حمل کالا را آسان کرده بود. به علاوه، اعراب چون اشراف اروپا تاجران را تحقیر و تمسخر نمی‌کردند، و آنها نیز در کار انتقال کالا با سود ناچیز از تولید کننده به مصرف کننده با مسیحیان و یهودیان و ایرانیان همدست شدند، و حمل و نقل و معامله و داد و ستد در شهرها فراوان شد. فروشندگان دوره‌گرد جلو پنجره‌ها جار می‌زدند؛ دکاندارها کالاهای خود را عرضه می‌کردند یا به گفتگوی معامله سرگرم بودند. سراها و بازارها پر از کالا و بازرگان و فروشنده و خریدار و شاعر بود. قافله‌ها، چین و هند را به ایران و شام و مصر مربوط می‌کردند. بازرگانان دریانورد از بنادر بغداد و بصره و عدن و قاهره و اسکندریه به دریاها می‌رفتند. تا دوران جنگ‌های صلیبی، بازرگانی اسلام بر مدیترانه تسلط داشت و از یک سوی دریا، یعنی از شام و مصر، به یک سوی دیگر، یعنی تونس و سیسیل و مراکش و اسپانیا، می‌رسید و در راه از یونان و ایتالیا و سرزمین گل می‌گذشت. اعراب از اتیوپی دریای سرخ را تحت سلطه خود گرفتند؛ و از دریای خزر تا مغولستان تجارت خود را گسترش دادند. همچنین فعالیت بازرگانی مسلمین تا رود ولگا و حاجی طرخان و نووگورود بسط یافت و فنلاند، اسکاندیناوی، و آلمان را از زیر سلطه خود درآورده بود. از این فعالیت بازرگانی هزاران سکه اسلامی برجای مانده است. وقتی کشتی‌های چینی به بازدید بندر بصره آمدند، اعراب متقابلاً کشتی‌های خود را از خلیج فارس تا هند و سیلان فرستادند، که از تنگه سیلان گذشتند و در امتداد سواحل چین تا خانفو (کانتون) پیش رفتند. در قرن هشتم میلادی یک مهاجرنشین تجارتی اسلامی و

یهودی در این بندر استقرار یافت. این فعالیت بازرگانی، که نیروی زندگی را در همه اطراف کشور برانگیخته بود، در قرن دهم، یعنی موقعی که

اوج رسید و وقتی رو به انحطاط نهاد، آثار آن بوضوح در بسیاری از زبانهای اروپا به جا ماند. واژه‌هایی چون «تعرفه»، «ترافیک»، «مخزن»، «کاروان»، و «بازار» از طریق مسلمان به فرهنگ اروپایی راه یافتند.

صناعت و بازرگانی آزاد بود و دولت، به وسیله ایجاد پولی که نسبتاً قیمت ثابت داشت، به رواج آن کمک می‌کرد. خلفا در آغاز پول روم شرقی و ایران را به کار می‌بردند. تا آنکه عبدالملک بن مروان به خلافت رسید. وی به سال ۷۶ هـ ق (۶۹۵ م) دینار طلا و درهم نقره عربی را سکه زد. ابن حوقل (حدود سال ۳۶۵ هـ ق، ۹۷۵ م) از براتی گزارش می‌دهد که به مبلغ ۴۲۰۰۰ دینار عهده تجاری در مراکش صادر شده بود. کلمه انگلیسی Check به معنی حواله مخصوص بانک در حساب جاری از کلمه صک عربی به معنی ورقه مالی و برات تجاری گرفته شده است. مالداران سرمایه خود را در سفرهای خشکی و دریا به کار انداخته بودند. با آنکه ربا در اسلام حرام بود، کسانی که به کارهای مالی اشتغال داشتند، مانند اروپاییان دوران بعد، راه حلی یافتند تا بتوانند، در مقابل استفاده از سرمایه و خطری که متوجه آن می‌شد، قسمتی از سود را به صاحب اصلی سرمایه بپردازند. قانون، احتکار را حرام کرده بود، ولی احتکار علی‌رغم قانون رواج داشت. یکصد سال از مرگ عمر بن خطاب نگذشته بود که طبقه اشراف عرب ثروتهای گزاف اندوختند و در املاک وسیعی که صدها برده در آن کار می‌کرد اقامت گرفتند. گویند یحیی بن خالد برمکی ۷۰۰۰۰،۰۰۰ درهم (۵۶۰،۰۰۰ دلار) برای يك جعبه مخصوص جواهر که از سنگهای گرانقدر ساخته شده بود می‌پرداخت، ولی صاحب جعبه به این قیمت نفروخت. اگر ارقامی را که مورخان مسلم نقل کرده‌اند باور کنیم، مکتفی خلیفه وقتی درگذشت معادل ۲۰۰۰۰،۰۰۰ دینار (۹۴۰۰۰،۰۰۰ دلار) جواهر و عطر به جا گذاشت. وقتی هارون الرشید بوران را برای پسر خون مأمون عقد می‌کرد،^۱ مادر بزرگ عروس يك کیسه مروارید بر سر داماد ریخت و پدر وی پاره‌های مشگ بر مدعوبین پراکند. در میان هر پاره مشگ ورقه‌ای بود که به موجب آن، دارنده ورقه مالک برده یا اسب یا مزرعه یا هدیه دیگری می‌شد. وقتی مقتدر ۱۶۰۰۰،۰۰۰ دینار از دارایی ابن جساس را مصادره کرد، ابن زرگر معروف باز هم ثروت فراوانی داشت. ثروت بعضی از بازرگانان که با نواحی دور و ماورای دریاها ارتباط داشتند کمتر از ۴۰۰۰،۰۰۰ دینار نبود. صدها بازرگان خانه‌هایی داشتند که ارزش آنها بین ۱۰۰،۰۰۰ تا ۳۰۰،۰۰۰ دینار (۱۴۲۰،۰۰۰ دلار) بود.

مقام بردگان در طبقه پایین سازمان اقتصادی بود. شاید شمار بردگان در قلمرو اسلام بیش از قلمرو مسیحیان بود که در آن سرفداری جای بزرگی را داشت. بنا بر روایات، در قصر مقتدر خلیفه ۱۱۰۰۰ برده خواجه بودند. موسی بن نصیر در افریقا ۳۰۰،۰۰۰ و در اسپانیا ۳۰۰،۰۰۰ دوشیزه اسیر گرفت که همه را در بازار فروخت. قتیبه در سغد ۱۰۰۰،۰۰۰ اسیر

بپذیریم. اسلام برای محدود کردن بردگی و اصلاح حال بردگان کوشش داشت؛ بردگی را به افراد غیر مسلمی که در جنگ اسیر می‌شدند یا فرزندان که از بردگان بوجود می‌آمدند منحصر کرد. مسلمان را نمی‌شد به بردگی گرفت، چنانکه در دین مسیح برده گرفتن مسیحی روا نبود؛ با این وجود، بردهفروشی رواج داشت. معمولاً برده را به غارت می‌گرفتند؛ برده‌های سیاه را از افریقای خاوری و مرکزی، ترکها را از چین و ترکستان، و سفیدها را از روسیه و ایتالیا و اسپانیا می‌آوردند. مالک مسلمان حق حیات و مرگ برده خود را داشت، ولی معمولاً با او خوشرفتاری می‌کرد تا جایی که وضع برده بدتر از کارگر کارخانه اروپایی در قرن نوزدهم نبود؛ بلکه محتملاً وضع وی از این گونه کارگران بهتر بود، چون در زندگی خویش ایمنی بیشتری داشت. غالب کارهای پست مزارع و کارهای دستی شهرها که محتاج مهارت نبود به عهده بردگان بود، مثلاً در خانه‌ها به عنوان خدمه کار می‌کردند؛ مردانشان خواجگان، و زنانشان کنیزان حرمسرا بودند. غالب رقاصگان و آوازخوانها و بازیگران از کنیزان بودند. اگر کنیزی از مالک خود فرزند می‌آورد یا زن آزاد از غلام خود بچه‌دار می‌شد، فرزندشان از لحظه تولد آزاد بود. بردگان حق

از دواج داشتند؛ فرزندان‌شان اگر هوش کافی داشتند، فرصت تعلیم می‌یافتند. کثرت غلام و کنیززادگانی که در زندگی معنوی و سیاسی جهان اسلام اعتباری یافته، یا چون محمود غزنوی و ممالیک مصر به سلطنت و امارت رسیده‌اند حیرت‌انگیز است.

استثمار کارگران در آسیای اسلامی از لحاظ قساوت به پایه‌ی ممالک بت پرست و مسیحی و مصر اسلامی - که در آنجا کشاورز تمام روز تلاش می‌کرد و جز کهنه پاره‌ای که تنش را بپوشاند و کوهی که در آن بخزد و غذایی که رمقش را حفظ کند به دست نمی‌آورد - نمی‌رسید. گدایان در کشورهای اسلامی فراوان بودند و هنوز هم هستند. بسیاری از آنها فریبکار و مدعی فقرند، ولی مهارتی که آسیای فقیر در شانه خالی کردن از کار جدي داشت او را در مقابل فقر حمایت می‌کرد. کمتر کسی را می‌توان یافت که مانند او بتواند به قبول بطالت تن دهد. صدقات فراوان و گوناگون بود. شخص فقیر اگر از همه جا نومید می‌شد، می‌توانست در بهترین بنای شهر یعنی مسجد مقیم شود. مع ذلك، جنگ جاودانی طبقات هرگز از میان نرفت و شعله آن گاه و بیگاه در قلمرو اسلام به صورت شورش‌های سخت زبانه می‌کشید (۱۵۰، ۱۸۰، ۱۹۳، و ۲۲۳ هـ ق؛ ۷۷۸، ۷۹۶، ۸۰۸، و ۸۳۸ م). گاهی این شورش‌ها رنگ دین می‌گرفت، زیرا در قلمرو اسلام، دین و دولت یکی بود. دسته‌هایی از شورشیان مانند خرم دینان و مؤدیه پیرو اصول کمونیستی مزدک بودند، بعضی از آنها عنوان سرخ علما یا محمره بر خود نهاده بودند. به سال ۱۵۶ هـ ق

وی حلول کرده و او را برانگیخته است تا آیین اشتراکی مزدک را تجدید کند. وی پیروان فراوانی یافت، بارها سپاهی را که برای دستگیری وی رفته بود شکست داد، و چهارده سال بر شمال ایران تسلط داشت؛ ولی سرانجام او را گرفتند و اعدام کردند (۱۷۰ هـ ق، ۷۸۶ م). بابک خرم دین نیز به سال ۲۲۳ هـ ق (۸۳۸ م) قیام کرد و گروهی را به دور خود فراهم آورد که سرخ علما یا محمره نامیده می‌شوند. بر آذربایجان استیلا یافت و بیست و دو سال بود و چند سپاه را شکست داد و (به گفته طبری)، تا هنگام دستگیری، ۲۵۵.۵۰۰ سپاهی و اسیر بکشت. معتصم خلیفه به جلال بابک فرمان داد تا دست و پای او را ببرد؛ سپس در جلو قصر خلافت پیکرش را بسوختند و سرش را به خراسان بردند و در شهرها بگردانیدند تا همگان ببینند و بدانند که مردم نه آزاد زاده می‌شوند و نه مساوی.

مهمترین جنگ بردگان در تاریخ شرق، جنگی بود که آتش آن را مردی عرب به نام علی دامن زد. وی مدعی بود که از نسل علی بن ابی‌طالب [ع] است. تفصیل قضیه اینکه عده زیادی زنگیان در جمع‌آوری شوره در نزدیکی بصره کار می‌کردند، و این شخص رفتار نامناسبی را که با آنها می‌شد به یادشان می‌آورد و به شورش تحریکشان می‌کرد و وعده می‌داد که از بردگی نجات می‌یابند و ثروتمند می‌شوند و خودشان برده خواهند شد. آنها نیز دعوت علی را پذیرفتند، توشه و لوازم به چنگ آوردند، سپاهیان را که به جنگشان فرستاده شدند شکست دادند، و دهکده‌های مستقلی به وجود آوردند که در آنجا برای سران خود قصرها، برای زندانیان زندانها، و برای نمازگزاران مسجدها ساخته بودند (۲۵۵ هـ ق، ۸۶۹ م). کارفرمایان به علی پیشنهاد کردند که اگر شورشیان را قانع کند که به کار خود بازگردند، در مقابل هر شورشی بازگشته پنج دینار به او خواهد پرداخت، و او نپذیرفت. شهرهای اطراف خواستند به وسیله منع آذوقه شورشیان را به اطاعت وادارند، ولی وقتی آذوقه آنها تمام شد، به شهر ابله هجوم بردند، همه بردگان را آزاد کردند و با خود بردند، و شهر را غارت کردند و آتش زدند (۲۵۷ هـ ق، ۸۷۰ م). علی از این پیروزی دل گرفت و بر بسیاری از شهرهای دیگر حمله برد؛ به چند شهر استیلا یافت جنوب ایران و عراق را زیر تسلط آورد و به دروازه بغداد رسید. تجارت خلل یافت و آذوقه در پایتخت کمیاب شد. به سال ۲۵۸ هـ ق (۸۷۱ م) مهلبی، سردار زنگیان، بصره را گشود و، اگر گفته مورخان را باور کنیم، ۳۰۰.۰۰۰ تن از مردم آنجا را بکشت؛ سربازان زنگی هزاران زن را سربریدند و هزاران کودک سفید را، که بعضی از آنها نسب هاشمی داشتند، به اسیری گرفتند. مدت ده سال طغیان ادامه داشت و چندین بار سپاه برای سرکوب کردن شورشیان فرستاده شد. عاقبت وعده دادند کسانی که از شورش کناره بگیرند مال و بخشش نصیبشان می‌شود؛ بسیار کسان از علی بریدند و به سپاه دولت پیوستند. آنگاه دولتیان بقیه را به محاصره گرفتند و حلقه محاصره را تنگ کردند و سرب گداخته و «آتش یونانی»، که مشعلهای نفت سوزان بود، به سوی آنها ریختند. سرانجام سپاه دولت، به فرماندهی

شهر شورشیان را گرفت و مقاومتشان را در هم شکست؛ علی را کشتند و سر او را پیش موفق بردند. موفق و سردارانش از مرحمت خداوند سجده شکر به جای آوردند (۲۷۰ هـ ق، ۸۸۳ م). شورش، پانزده سال دوام داشت، که در اثنای آن اقتصاد و سیاست اسلام شرقی به خطر افتاده بود؛ احمد بن طولون، حاکم مصر، آشفته‌گی کارها را غنیمت شمرد و ثروتمندترین ولایات خلافت را مستقل اعلام کرد.

II - ایمان

پس از مال و زن، علاقه به رستگاری اخروی در آرزوهای انسانی مقامی معتبر دارد. وقتی معده از غذا انباشته شد و غریزه جنسی سیری گرفت، انسان فرصت کافی به دست می‌آورد که به سوی خدا توجه کند. با وجود تعدد زوجات، مسلمین وقت کافی برای اندیشیدن به پرورگار خویش داشتند و مبادی اخلاقی و شریعت و حکومتشان را بر اساس دین استوار می‌کردند.

اسلام از همه دین‌ها روشنتر و ساده‌تر است. اساس اسلام شهادت لاله‌الله و محمد رسول الله است، و در مرحله دوم ایمان به قرآن و مندرجات آن. بنابراین، مسلمان اصیل آیین به بهشت و جهنم، فرشتگان و شیاطین، معاد و قضا و قدر، و روز حساب نیز معتقد است. بعد از اصول دین (توحید، نبوت، و معاد)^۲، فروع دین می‌آید که عبارتند از: نماز، روزه، خمس، زکات، حج، جهاد، امر به معروف و نهی از منکر. فرد مسلمان به رسالت پیامبرانی که پیش از محمد [ص] بوده‌اند و وحی بدیشان آمده اعتقاد دارد. «هر امتی را پیغمبری بوده» (یونس، ۴۷). بعضی مسلمانان عقیده دارند که تعداد این پیامبران ۲۲۴۰۰۰ نفر بوده است، ولی ظاهراً به نظر محمد [ص] فقط ابراهیم و موسی و عیسی کلمات خدا را بر زبان رانده‌اند. بنابراین، مسلمان باید به تورات و انجیل معتقد باشد و بداند که همه مندرجات آن وحی خداست و اختلاف آن با متن قرآن نتیجه تحریف عمدی یا غیر عمدی است که در آن کتابها رخ داده است؛ و هم مسلمان باید معتقد باشد که قرآن ناسخ کتابهای آسمانی سلف است، و محمد [ص] ختم پیامبران و رسولان. مسلمانان عقیده دارند که محمد [ص] بشر و مخلوق خداست، ولی حرمت وی به عنوان پیامبر همان حرمت مسیح در نزد مسیحیان است. یکی از صلحای قدیم اسلام در این باب گفته است که اگر به روزگار پیامبر زنده می‌بود، نمی‌گذاشت قدم وی به زمین برسد و هر کجا می‌رفت او را به دوش خویش می‌برد.

مسلمانان پارسا نه تنها از مندرجات قرآن اطاعت می‌کنند، بلکه حدیث و سنت پیامبر را نیز، که در طول قرون به وسیله علما محفوظ مانده، عمل می‌کنند؛ زیرا، به مرور زمان، در مورد عقاید و عبادات و اخلاق و قانون با مسائلی رو به

همچنین در قرآن آیه‌های متشابه هست که معنای آنها از بسیاری از مردم نهان بود و به توضیح احتیاج داشت. بدین جهت، بسیار سودمند بود که مسلمانان بدانند پیامبر و اصحاب وی در این قبیل موارد چه کرده و گفته‌اند؛ از این رو، بعضی مسلمانان به جمع احادیث پرداختند. البته در قرن اول هـ ق از نوشتن خودداری می‌شد؛ در شهرهای مختلف مدارس حدیث پدید آمد، که در آنجا درسهای عمومی درباره حدیث و سنت پیامبر فرا می‌گرفتند. بسیار عادی بود که یکی از مسلمانان برای آنکه حدیثی را بی‌واسطه از راوی آن بشنود از اسپانیا به ایران سفر کند. بدین گونه، مجموعه‌ای از سنتهای شفاهی در اطراف قرآن پدید آمد، درست بدان گونه که مشنا و گمارا در کنار تورات پدید آمدند. همان طور که یهودی هندی متون نامکتوب یهود را به سال ۱۸۹ میلادی فراهم آورد، بخاری نیز به سال ۲۵۶ هـ ق (۸۷۰ م) احادیث را جمع آوری کرد. وی سالها در اقطار اسلام از مصر تا ترکستان سفر کرد؛ ۶۰۰،۰۰۰ حدیث فراهم آورد؛ و، پس از نقد و تحقیق، ۷۲۷۵ حدیث از آن جمله انتخاب کرد و در کتاب صحیح خود آورد و سلسله اسناد آنها را به یکی از اصحاب یا شخص پیامبر رسانید.

بسیاری از احادیث پیامبر درباره عقاید مسلمانی توضیح می‌دهند. محمد [ص] هرگز نگفته بود که معجزه آورده است^۳، ولی درباره اعمال خارق عادت وی حدیثها هست که چگونه گروه بسیاری از مردم را با

غذایی که برای يك نفر نیز کافی نبود سیر کرد؛ شیاطین را از تن کسان بیرون راند؛ و به وسیله نمازی باران آورد و با نماز دیگر از ادامه باران جلوگیری کرد؛ پستان گوسفند بی شیر را لمس کرد، و شیر از آن جاری شد؛ و بیماران با لمس کردن لباس یا موی چیده شده او شفا یافتند. بعضی احادیث [نبوی] نیکوکاری و محبت نسبت به دشمن را ترغیب می‌کنند. حدیثی به پیامبر نسبت می‌دهند که قصه کارگران مزرعه و مهمانان عروسی و عملة تاکستان ادبیات مسیحی را به یاد می‌آورد. از دیده راویان حدیث، محمد [ص] با وجود آنکه نه زن داشت، نمونه کامل فضایی است که دین مسیح سفارش می‌کند. بعضی نقادان مسلمان گفته‌اند که تبلیغات اموی یا عباسی بسیاری از احادیث مجعول را به پیامبر نسبت داده است. ابن ابی العوجاء، که به سال ۱۵۵ هـ ق (۷۷۲م) در کوفه اعدام شد، اعتراف کرده بود که شخصاً ۴,۰۰۰ حدیث جعل کرده است. گروهی از مردم شکاک بیشتر احادیث را نمی‌پذیرفتند و بعضیشان داستانهای نابابی به صورت حدیث صحیح قالب می‌زدند. مع ذلك، تصدیق احادیثی که در یکی از صحاح آمده نشانه يك مسلمان سنی است، و کسانی که به صحاح متداول علاقه نشان داده‌اند سنی عنوان یافته‌اند.

حدیثی هست که جبرائیل از پیامبر پرسید: «حقیقت اسلام چیست؟» و او جواب داد: «اسلام شهادت لا اله الا الله و محمد رسول الله، نماز کردن، زکات دادن، روزه رمضان، و حج خانه خداست برای کسی که مستطیع باشد.» بنابراین نماز و زکات و روزه و حج «چهار عمل واجب» است که بر هر مسلمانی مقرر است و با شهادت الوهیت و نبوت «ارکان پنجگانه اسلام» به شمار می‌روند.

پیش از نماز وضو باید گرفت و چون در روز پنج نماز باید گزارد، نظافت، بحق از لوازم ایمان است. اسلام نیز چون دین یهود به صحت تن و استواری اخلاق توجه بسیار دارد؛ به نظر این هر دو دین، انسان هیچ قضیه معقولی را بی هدایت عالم غیب دریافت نتواند کرد. پیامبر مسلمانان را از اهمال در کار وضو بر حذر می‌داشت و می‌فرمود که خدا نماز بی وضو را نمی‌پذیرد. تأکید می‌کرد که پیش از نماز دندانها را تمیز کنند، و لی مسواک را از واجبات وضو قرار نداد. واجبات وضو، شستن صورت و دست و مسح [پاست](#) (مانده، ۶). جنب باید غسل کند. زنی که از حیض پاک شده یا بار نهاده باشد باید پیش از نماز غسل کند. در جامعه‌های اسلامی پیش از آفتاب و نیمه روز و پسینگاه و نزدیک غروب مؤذن بر گلدسته بالا می‌رود و به وسیله اذان مسلمانان را به نماز می‌خواند. اذان چنین است:

الله اکبر الله اکبر. الله اکبر الله اکبر. اشهد ان لا اله الا الله. اشهد ان محمداً رسول الله. اشهد ان محمداً رسول الله. [الله](#). حي علي الصلوة. حي علي الفلاح. حي علي الفلاح. الله اکبر الله اکبر. لا اله الا الله.

براستی چه نیرومند و شریف است این دعوت که مردم را پیش از طلوع آفتاب به بیداری دعوت می‌کند؛ چه خوب است انسان به هنگام نیمروز از کار باز ایستد، و چه بزرگ و باشکوه است که خاطر انسان در سکوت شب به جانب خداوند جل جلاله توجه کند. چه خوشاهنگ است صدای مؤذنان در گوش مسلمان و غیرمسلمان که این جهانهای محبوس در پیکر خاکی را از فراز هزاران مسجد دعوت می‌کند که به سوی بخشنده زندگی و عقل توجه کنند و به جان با او پیوند گیرند. در این پنج وقت، هر مسلمانی در هر گوشه دنیا باید از کار خود، هر چه هست، دست بردارد، تطهیر کند، رو به جانب کعبه بایستد، و رسوم و تشریفات نماز را به همان صورت که مسلمانان دیگر در اوقات مختلف روز عمل می‌کنند به انجام برساند.

هر که وقت دارد و بخواهد، برای نماز به مسجد می‌رود؛ معمولاً همیشه مسجد برای نمازگزاران گشوده است و هر مسلمان سنی یا بدعتگذاری برای وضو و نماز یا استراحت به آنجا می‌رود. در زیر سقف مسجد مدرسان به شاگردان خود

را حل و فصل می‌کردند، و فرمان با سیاست خلیفه اعلام می‌شد. مردم در آنجا جمع می‌شدند تا درباره مسائل مورد علاقه خود سخن گویند، اخبار تازه بشنوند، و احياناً درباره کارهای بازرگانی و مالی گفتگو کنند؛ زیرا مسجد، چون کنیسه یهود، مرکز کارهای روزانه و خانه عام جماعت بود. روز جمعه، نیم

ساعت پیش از نیمروز، مؤذن به پا می‌ایستد و، از پس صلوات پیامبر و خاندان و اصحاب وی، مسلمانان را به نماز می‌خواند. به روز جمعه بهتر است نمازگزاران پیش از حضور در مسجد غسل کنند، لباس پاکیزه بپوشند، و عطر بزنند. اگر غسل نکرده باشند، باید در مسجد وضو بگیرند. رسم چنین است که وقتی مردان به مسجد می‌روند، زنان در خانه بمانند تا حضورشان ولو در حجاب، بعضی مردان را از توجه کامل به خدا باز ندارد. نمازگزاران کفش خود را دم در بیرون می‌آورند و پابرنه یا با جوراب وارد می‌شوند و، چون وقت نماز می‌رسد، پهلوی هم، به یک یا چند صف، رو به محراب که به سوی قبله است می‌ایستند. امام جماعت به پا می‌خیزد و ضمن خطبه کوتاهی مردم را وعظ می‌کند. آنگاه نماز به پا می‌شود و امام جماعت آیاتی از قرآن می‌خواند؛ نمازگزاران دیگر نیز به دنبال او می‌خوانند، یا فقط به خواندن سورة فاتحه اکتفا می‌کنند. و نماز را با رسوم معین از رکوع و سجود و تشهد و سلام به سر می‌برند. در نماز مسلمانان سرود، تشریفات، آیینهای مقدس، و نیمکت مخصوص نیست. چون به نزد مسلمانان دین و دولت یکی است، مخارج کارهای دینی از اموال عمومی پرداخت می‌شود. امام مانند کشیش مسیحی موظف نیست، یک مرد معمولی است که معاش خود را از کاری دنیایی به دست می‌آورد؛ برای مدتی از طرف متولی مسجد به امامت مسجد تعیین می‌شود و دستمزد مختصری می‌گیرد. دین اسلام رسوم کاهنی و کشیشی ندارد. بعد از نماز مسلمانان آزادند و می‌توانند دنبال کار خود بروند. همین قدر کافی است که ساعتی به خدای خود توجه کرده‌اند و جانیشان از کارهای اقتصادی و اختلافات اجتماعی اوج گرفته و، بدون آنکه توجه کنند، به وسیله شرکت در مراسم نماز جماعت، دل‌هایشان به یکدیگر الفت یافته است.

واجب دوم، که بر مسلمان مقرر است، ادای زکات است. پیامبر اغنیا را به همان دیده مسیح می‌نگریست. به گفته بعضیها، وی در آغاز کار یک مصلح اجتماعی بود و از فاصله عجیبی که تجمل‌بازرگانان و اشراف با فقر عامه مردم داشت آزرده خاطر بود. ظاهراً غالب پیروان وی در آغاز کار از فقر آلوده‌اند. نخستین کاری که در مدینه کرد این بود که برای کمک به فقیران یک مالیات سالانه به مقدار دو و نیم درصد بر دارایی منقول [پست](#) در دولت اسلام جمع آوری

و تقسیم زکات به مستحقان به عهده کارمندان دولت بود. قسمتی از حاصل زکات برای بنای مسجد و مصارف دولت و تجهیز سپاه خرج می‌شد؛ از جنگها هم غنائم فراوان به دست می‌آمد و سهم فقیران افزوده می‌شد. عمر بن عبدالعزیز چنین گفت: «نماز، ما را به نیمه راه خدا می‌برد، روزه، ما را به در قصر او می‌رساند، و زکات، ما را وارد آن قصر می‌کند.» در روایات از مسلمانان سخاوتمند که مال خویش را به فقیران بخشیده‌اند سخن بسیار رفته است، فی المثل حسن بن علی [ع]، به گفته روایات، در ایام زندگی خود سه بار اموالش را با فقر تقسیم کرد و دوبار دیگر هر چه داشت به آنها بخشید.

واجب سوم مسلمانان روزه رمضان است. باید بگوییم که شراب و مردار و خون و گوشت خوک و سگ مطلقاً بر مسلمانان حرام است، ولی اسلام از این جهت به قدر آیین یهود سختگیر نیست و خوردن محرّمات را به هنگام ضرورت اجازه داده است. یک بار از پیامبر درباره پنبیری که با گوشت حرام مخلوط بود پرسیدند، فرمود بسم الله بگویید و [بخورید](#). وی از زاهد مآبی افراطی تنفر داشت؛ رهبانیت را برای مسلمانان حرام کرده بود (اعراف، ۳۲). مسلمانان حق داشتند از مواهب حلال زندگی بدون اسراف بهرور شوند. ولی اسلام، چون دینهای دیگر، مسلمانان را به روزهداری می‌خواند که روزه مایه تقویت اراده و تندرستی آنها بود. پیامبر پس از چند ماه که در مدینه اقامت داشت، به مسلمانان گفت که آنها نیز، چون روزه سالانه یهودیان در یوم کیپور، روزه بگیرند؛ شاید می‌خواست یهودیان را به طرف اسلام جلب کرده باشد، و چون سرسختیشان را بدید، رمضان را ماه روزه کرد. در ماه رمضان، که در بعضی سالها بیست و نه و در سالهای دیگر سی روز است، مسلمانان در اثنای روز از خوردن و آشامیدن و استعمال دخانیات و خلوت با زنان پرهیز می‌کنند؛ مریضان و مسافران و اطفال و پیران فرتوت و زنان باردار از روزه معافند. آغاز کار که روزه مقرر شد رمضان در آخرین ماه زمستان و روزها تقریباً کوتاه بود، ولی در گردش سی و سه سال، رمضان به تابستان می‌افتد و روزها دراز و تشنگی در گرمای مشرق سخت می‌شود، و روزه رنجی جانکاه است؛ اما مسلمان پارسا روزه را تحمل می‌کند. مسلمانان هنگام شب افطار می‌کنند؛ می‌خورند، می‌آشامند، و از دخانیات و خلوت با زنان تا سپیده‌دم بهره‌مند داشت. تمام شب

مغازه‌ها و دکانها باز است، و مردم برای خوردن غذا و انجام مقاصد خود بدانجا می‌روند. فقیران در ایام روزه مثل ایام دیگر کار نمی‌کنند، ولی اغنیا می‌توانند به وسیله خواب روز رنج روزه را آسان کنند. پارسایان پرهیزکار دهه آخر رمضان را همه شب در مساجد می‌گذرانند، زیرا معتقدند که قرآن در یکی از این

شبها بر پیامبر نازل شده و عبادت آن «از هزار ماه بهتر» است، و چون نمی‌دانند شب قدر کدام است، همه دهه را شب زنده‌داری می‌کنند. وقتی رمضان پایان می‌یابد، روز عید فطر را جشن می‌گیرند؛ غسل می‌کنند، لباس نو می‌پوشند، به همدیگر شادباش می‌گویند، زکات [\[فطریه\]](#) و هدیه می‌دهند، و به زیارت قبور می‌روند.

واجب چهارم مسلمانی حج است. حج مکانهای مقدس از رسوم متبع مشرق زمین بوده است. یهودیان آرزو داشتند کوه صهیون را ببینند و اعراب بت پرست، روزگاران دراز پیش از پیامبر، به زیارت کعبه می‌رفتند. اسلام این رسم قدیم را تأیید کرد و همین قضیه از جمله عللی بود که اسلام را سرعت در عربستان رواج داد. کعبه از آن پس که از بتان پاک شد، خانه خدا شد و هر مسلمانی (به جز بیمار و فقیران) می‌بایست هر وقت استطاعت دارد، به زیارت آن برود؛ ولی این مطلب را تفسیر کرده‌اند که برای یک بار در همه عمر است. وقتی اسلام در اطراف جهان منتشر شد، انجام حج فقط از عده کمی ساخته بود. در خود مکه مسلمانانی هستند که هرگز مراسم حج را انجام نداده‌اند.

داوتی منظره کاروان حج را با شکوه فوق‌العاده‌ای وصف کرده است. کاروان در گرمای سوزان آفتاب در میان ریگهای تنیده می‌گذرد؛ هفت هزار یا کمتر یا بیشتر از مؤمنان پیاده یا سوار اسب یا خر و استر یا کجاوه‌های مجلل با قافله‌اند، ولی اکثر کاروانیان بر شتر سوارند و با هر قدم شتر تنشان به جلو منحنی می‌شود؛ «هر دقیقه، بخواهند یا نخواهند، پنجاه بار به طرف مکه تعظیم می‌برند.» هر روز پنجاه و احياناً هشتاد کیلومتر را طی می‌کنند تا به واحه‌ای برسند و برای استراحت بار بیندازند. در این سفر سخت بسیاری از داوطلبان زیارت مریض می‌شوند و به راه می‌مانند، بعضیها می‌میرند و پیکرشان برای درندگان راه می‌ماند، برخی محتضر می‌شوند و می‌گذارندشان تا مرگشان برسد. حاجیان [اهل سنت] در مدینه قبر پیامبر را زیارت می‌کنند و بر قبر ابوبکر و عمر، که در مسجد پیامبر است، می‌گذرند و بعضیشان عقیده دارند که در مجاورت این قبرها، محلی برای عیسی بن مریم محفوظ مانده [است](#).

وقتی قافله به نزدیک مکه می‌رسد، بیرون شهر خیمه می‌زنند، زیرا داخل شهر حرم مقدس است. آنگاه حاجیان غسل می‌کنند، احرام می‌بندند، پوشش سفید ندوخته به تن می‌پوشند، سواره یا پیاده مسافتی بسیار طی می‌کنند تا در محله‌های شهر مسکنی [بیابند](#). زائران باید در همه

مدت اقامت در مکه از منازعه و خلوت با زنان و محرمات [بپرهیزند](#). شهر مقدس در ایام حج محل تلاقی مسلمانان از هر قوم و نژاد و طبقه است که همگی، بی‌امتیاز، مناسک حج را اجرا می‌کنند و وقتی به مسجدالحرام می‌روند، از فرط نشاد روحی، گلدسته‌های بلند بالای دیوارها و طاقها و ستونها را نمی‌بینند. در کنار چاه زمزم که، به گفته روایات، اسماعیل از آب آن نوشیده است با خضوع توقف می‌کنند و از آب آن، بی‌توجه به حرارت و تأثیر آن، می‌نوشند؛ بعضیها از این آب به کشور خود می‌برند تا در موقع دیگر و مخصوصاً هنگام مرگ بنوشند. سرانجام، زائران، در سکوتی عمیق و روحانی، به کعبه نزدیک می‌شوند. کعبه بنایی کوچکی است که داخل آن را با چراغهای نقره، که از سقف آویخته، روشن کرده‌اند و دیوارهای بیرونی آن با پارچه ابریشم گرانبها پوشیده است. حجرالاسود معروف از بیرون به یکی از دیوارها منصوب است. حاجیان به دور کعبه طواف می‌برند و حجرالاسود را می‌بوسند یا لمس می‌کنند یا به احترام آن خم می‌شوند. بعضیها، بی‌اعتنا به رنج بیخوابی و خستگی، شب را در داخل مسجد به صحبت یا نماز یا تفکر درباره هدف سفر به سر می‌آورند.

روز بعد، حاجیان، به یادگار هاجر که به جستجوی آب برای فرزند تشنه خود به هر سو شتابان بود، هفت بار میان صفا و مروه، که دو تپه کوتاه بیرون مکه‌اند، می‌دوند. روز هفتم کسانی که طالب حج اکبرند به عرفات می‌روند که تا مکه هفت ساعت راه است و در آنجا به یک خطبه طولانی سه ساعته گوش می‌دهند. آنگاه در نیمه راه بازگشت شبی در مزدلفه توقف می‌کنند و روز هشتم به منی می‌شتابند و چند ریگ به طرف ستونهایی که در آنجا هست پرتاب می‌کنند [رمی جمره]. به اعتقاد مسلمانان، ابراهیم به همین طریق شیطان را که می‌خواست او را از قربانی کردن فرزندش باز دارد دور کرد. این همه مراسم حج است و حاجیان اعمالی را که پیامبر در زندگی خود در ایام حج کرده بود تکرار می‌کنند. مسلمانان در همه اقطار جهان روز قربان را عید می‌گیرند و در این روز، که دهم ذیحجه است، گوسفند می‌کشند و به قصد تقرب خدا گوشت و صدقه تقسیم می‌کنند. آنگاه حاجیان مو می‌سترنند و ناخن می‌گیرند و ناخن و موی چیده را به خاک می‌کنند. بدین سان حج پایان می‌پذیرد، ولی معمولاً حاجیان پیش از آنکه به خیمه گاه قافله بازگردند، یک بار دیگر کعبه را زیارت می‌کنند؛ آنگاه از احرام بیرون می‌آیند، لباس عادی می‌پوشند، و با دلی آسوده و سرفراز از زیارتی که کرده‌اند سفر دراز خود

را برای بازگشت به وطن آغاز می‌کنند.

زیارت خانه کعبه و انجام مناسک حج همان نتایجی را در بر دارد که پیروان دین یهود و مردم مسیحی از زیارت بیت المقدس و روم به دست می‌آورند. این مراسم فرد مسلم را به جامعه بزرگ اسلامی پیوند می‌دهد، از تجربه‌ای درونی و پرشور برخوردار می‌کند، و مبانی دین او را استحکام می‌بخشد. حج با مراسم پرهیز و تقوا، بدوی صحرا و مردم فقیر، تاجر ثروتمند شهرها، بربرها، زنگیهای افریقای، شامیها، ایرانیها، ترکها، تاتارها، هندوها، چینیان، مصریان، و دیگر اقوام مسلمان رابه جایی گرد می‌آورد که یک جور لباس ساده به تن دارند و دعاهاي معینی را به زبان واحد یعنی زبان عربی می‌خوانند؛ شاید به همین جهت اختلافات نژادی در اسلام چندان سخت نیست. شاید آنها که مسلمان نیستند اندیشه کنند که طواف کعبه با عقل ناسازگار است. مسلمانان نیز که رسومی نظیر این را در دینهای دیگر می‌بینند لبخند می‌زنند و حیرت می‌کنند که مسیحیان در یکی از مراسم خود «خدا را می‌خورند». مسلمانان این طواف را رمز یک ارتباط روحی و استمداد معنوی می‌شمارند. در همه دینها مراسمی هست که فهمیدنش برای کسانی که پیرو آن نیستند دشوار است.

در هر دینی، هر قدر هم مبانی آن عالی باشد، خرافاتی نفوذ می‌کند که مربوط به مبانی دین نیست، بلکه زائیده عقلی است که جسم و جانیشان از تلاش در راه زندگی جاوید در مانده است؛ به همین جهت گروهی از مسلمانان به جادو اعتقاد دارند و پندارند که جادو می‌تواند از غیب خبر دهد، گنجهای نهانی را کشف کند، عشق را در دلها پدید آرد، دشمن را آزار کند، بیمار را شفا دهد، و از حسد جلوگیری به عمل آورد. بعضی از آنها معتقدند که جادوگران می‌توانند انسان را به حیوان یا گیاه مبدل کنند، یا به وسایل خارق العاده از جایی به جای دیگر توانند رفت. داستانهای هزار و یکشب بر محور این پندارهاست؛ در آنجا ارواح از هر طرف به وسایل جادویی بر ضد زندگان عمل می‌کنند و از زنانی که راغب به داشتن فرزند نیستند بچه به وجود می‌آورند. بسیاری از مسلمانان، مانند نیمی از مسیحیان، تعویذ و طلسم با خود دارند تا از آفات و بلیات محفوظ مانند؛ سعد و نحس ایام را باور دارند، و پندارند که خواب از آینده خبر می‌دهد و ممکن است خدا در خواب با ایشان سخن بگوید. در ولایتهای مختلف اسلام، مانند ولایتهای مسیحی، عامه به علم احکام نجوم اعتقاد دارند؛ نقشه‌هایی از ستارگان آسمان ثبت شده که هدف آن تنها شناختن جهت قبله و بعضی ایام عید نبوده است، بلکه می‌خواسته‌اند روز مناسب برای شروع کارهای مهم را نیز تعیین کنند و طالع هر کسی را - یعنی خوی و سرنوشت او را - از روی ستارگانی که هنگام تولد وی در آسمان بوده‌اند بشناسند.

دین اسلام، که در عرصه ایمان و عمل یکپارچه و متجانس می‌نمود، همانند مسیحیت، بزودی به فرقه‌های متعصب گوناگون تقسیم گشت؛ از جمله: خوارج، که تمایلات جنگی و زاهدان‌ی و دموکراسی داشته است؛ مرجئه، که عقیده دارند

جبریه یا مجبره، که منکر آزادی اراده‌اند و به عقیده ایشان انسان در همه کار بناچار مطابق تقدیر ازلی رفتار می‌کند؛ قدریه یا اهل تفویض، که از آزادی اراده انسان دفاع می‌کنند؛ و فرقه‌های دیگر که از آن می‌گذریم و دلبستگی و تبحری را که نسبت به مبادی خود داشته‌اند می‌ستاییم. ولی فرقه شیعه در تاریخ اسلام اهمیت فراوان دارد؛ همین فرقه است که خلافت امویان را منقرض کرد، بر ایران و مصر و ناحیه مسلمان هند استیلا یافت، و در ادبیات و فلسفه نفوذ بسیار نمود. مذهب شیعه در نتیجه قتل علی و حسین و خاندان وی [ع] پدید آمد.^۵ عده‌ای از مسلمانان می‌گفتند خداوند وقتی محمد [ص] را به عنوان رسالت برگزید، مسلماً می‌خواست فرزندانش که وارث فضایل و معنویات وی هستند پیشوایان اسلام باشند. بدین جهت، به اعتقاد آنها همه خلفا به جز علی [ع] غاصب بوده‌اند و حق خلافت نداشته‌اند. از این رو وقتی علی [ع] به خلافت رسید شیعیان خوشحال شدند، وقتی به قتل رسید عزا گرفتند، و از قتل حسین [ع] سخت غمگین شدند. به عقیده آنها علی و حسین [ع] اولیای خدا هستند، و ضریحشان را چون کعبه و قبر پیامبر احترام می‌کنند. محتملاً پیروان آیین تشیع از عقاید ایرانیان و یهودیان و مسیحیان درباره مسیح و افکار بوداییان درباره مفهوم ذهنی بودی ستوه (یعنی رجعت قدیسان از پس مرگ) اثر گرفته‌اند. به اعتقاد ایشان، فرزندان [ع] امامانی هستند که حکمت الاهی در آنها تجلی کرده است. امام رضا [ع]، که ضریحش در مشهد در ناحیه شرق ایران است و مایه افتخار مذهب شیعه است، امام هشتم است. امام دوازدهم محمدبن حسن عسگری [ع] به سال ۲۶۰ هـ ق (۸۷۳ م) غایب شده و، به عقیده شیعه، نمرده و در موقع مناسب ظهور می‌کند تا آنها را به قدرت برساند.

فرقه‌های مختلف مسلمانان، عیناً چون فرقه‌های ادیان دیگر، نسبت به همدیگر بیش از نامسلمانان قلمرو اسلام دشمنی می‌کردند. با ذمیان - مسیحی، زردشتی، یهودی، و صائبی - چنان در ایام خلافت اموی به نیکی رفتار می‌شد که به روزگار ما نظیر آن در قلمرو مسیحیان نمی‌توان دید. این مردم در انجام مراسم دین خود آزاد بودند، کنیسه‌ها و معابدشان به جا بود، فقط می‌بایست لباسشان به رنگ زرد باشد و مالیات سرانه‌ای که به اختلاف درآمد کسان از یک تا چهار دینار بود (۴,۷۵ تا ۱۹ دلار) بپردازند. این مالیات فقط بر ذمیانی که سلاح توانستند برداشت مقرر بود؛ راهبان، زنان، نابالغان، بردگان، پیران، عاجزان، کوران، و فقیران معاف بودند. در عوض، ذمیان از خدمت سربازی آسوده بودند و به عبارت دیگر به سربازی پذیرفته نمی‌شدند. زکات نیز، که ۲,۵٪ از درآمد سالانه بود، نمی‌دادند و دولت می‌بایست از آنها حمایت کند. در محاکم مسلمانان شهادتشان پذیرفته

تابع سران و قضات و قوانین خودشان بودند. رفتار حکام مسلمان با ذمیان به اختلاف سلسله حکومتها تفاوت داشت: خلفای راشدین با آنها سخت می‌گرفتند، امویان رویهم‌رفته ملایمت می‌کردند، عباسیان گاهی ملایم و گاهی خشن بودند. عمر بن خطاب یهودیان و مسیحیان را از عربستان که خاستگاه اسلام به شمار می‌آمد بیرون راند. یک روایت مشکوک پیمانی را به او نسبت می‌دهد که ضمن آن حقوق ذمیان را معین کرده است، ولی این پیمان، اگر هم بسته شده، اجرا نشده است. کلیساهای مسیحی مصر در ایام عمر از امتیازاتی که در زمان تسلط دولت روم شرقی و پیش از فتح عرب داشتند استفاده می‌کردند.

یهودیان خاور نزدیک مقدم اعراب را بگرمی پذیرفتند، زیرا به کمک ایشان از ظلم حکام سابق آزاد می‌شدند، ولی، با اینهمه، دستخوش محدودیتهایی بودند و گاه به گاه آزار می‌دیدند. مع ذلك با آنها مانند مسیحیان رفتار می‌شد، و بار دیگر کاملاً آزادی یافتند و توانستند مراسم دینی خود را در بیت المقدس انجام دهند. پیروان دین یهود، در سایه حکومت اسلام، در آسیا و مصر و اسپانیا خیلی بیش از زمان سلطه مسیحیت ثروت اندوختند. مسیحیان آسیای باختری خارج از حدود عربستان با کمال آزادی مراسم دینی خود را به پا می‌داشتند، و تا قرن سوم هـ ق اکثریت شامیان مسیحی مانده بودند. به گفته مورخان، به دوران مأمون (۱۹۸-۲۱۸ هـ ق، ۸۱۳-۸۳۳ م) در قلمرو اسلام ۱۱۰۰۰ کلیسا بود و هم تعداد زیادی کنیسه و آتشکده وجود داشت. مسیحیان عیدهای خود را علناً جشن می‌گرفتند. زایران مسیحی گروه گروه برای زیارت آثار مسیحی فلسطین می‌رفتند. صلیبیون در قرن دوازدهم میلادی مهاجرنشینهای مسیحی معتبري در خاور نزدیک پدید آوردند که بسیاری از آنها تا روزگار ما به جاست. مسیحیانی که از کلیسای روم شرقی بریده بودند و از بطرکهای قسطنطنیه، بیت المقدس، اسکندریه، یا انطاکیه آزار می‌دیدند در سایه

حکومت مسلمانان، که مناقشات و اختلافات کلیسایی به نظرشان معنی نداشت، آزاد و ایمن شدند. مسلمانان در کار حمایت مسیحیان از این نیز جلوتر رفتند. در قرن نهم میلادی حاکم انطاکیه نگهبانان خاص گماشت تا نگذارند مسیحیان مختلف العقیده در کلیساها یکدیگر را بکشند. در زمان امویان ملایمت و تفاهم به کمال رسید: دیرهای راهب نشین همه جا به پا شد، اطراف آن به کار زراعت و اصلاح زمینهای بایر پرداختند؛ اعراب راهبان را به دیدۀ تمجید می‌نگریستند، از شراب انگور دیرها می‌نوشیدند، و در سفرها از مهمان‌نوازی آنها بهر مور می‌شدند. زمانی مناسبات پیروان دو دین چنان دوستانه شد که مسیحیان صلیبدار می‌توانستند به مسجدها بروند و با دوستان مسلمان خود گفتگو کنند. در قلمرو اسلام صدها مسیحی کارمند رسمی دولت بودند و کثرت مسیحیانی که به مقامات معتبر دولتی رسیده بودند موجب شکایت مسلمانان شده بود. سرگیوس، پدر قدیس یوحنا دمشقی، به دوران عبدالملک بن مروان خزانهدار دولت بود. خود یوحنا، که آخرین فرد از آبای یونانی کلیسا به شمار است، ریاست انجمن دولتی

روم شرقی ملایمتر بود.

با وجود ملایمتی که مسلمانان آغازین داشتند، و شاید به سبب همین ملایمت، اکثر مسیحیان و همه زردشتیان و بت پرستان، به جز عده‌ای ناچیز، و بسیاری یهودیان آسیا و مصر و شمال افریقا مسلمان شدند، زیرا مصالح مالیشان اقتضا می‌کرد که پیرو دین طبقة حاکمه باشند. اسیران جنگ می‌توانستند با گفتن شهادتین و ختنه شدن از بردگی نجات یابند. غیرمسلمانان به مرور زمان با زبان و لباس عربی انس گرفتند و بتدریج پیرو شریعت قرآن شدند. جایی که هلنیسم از پس هزار سال تسلط توانسته بود تکیه‌گاهی استوار داشته باشد، در مناطقی که سپاههای رومی خدایان محلی را به جای خود باقی گذاشته بودند، و در ولایتهایی که فرقه‌های مسیحی برخلاف مذهب رسمی روم شرقی به وجود آمده بودند، در همه این نواحی، عقاید و عبادات اسلام رواج گرفت. مردم به دین نو گرویدند و چنان دلبسته مبادی آن شدند که پس از مدتی کوتاه خدایان قدیم را از یاد بردند. در مناطقی وسیع از چین، اندونزی، و هند تا ایران، شام، عربستان، و مصر تا مراکش و اسپانیا دین اسلام در صدها قوم و نژاد نفوذ کرد، خاطرشان را مشغول داشت، بر اخلاقتان مسلط شد، زندگیشان را به قالب دیگر ریخت، و امیدهای تازه در دلشان پدید آورد که به کمک آن رنج و محنت زندگی را فراموش کردند و دارای شخصیت و عزت نفس شدند. هنوز هم شمار کسانی که به این دین دلبسته‌اند در حدود ۳۵۰ میلیون نفر است که اسلام وحدتشان داده و قلوبشان را، با وجود اختلافات نژادی و سیاسی، مؤتلف کرده است.

III - ملت

اعراب در دوران اموی طبقة نخبه و حاکمه بودند که مقرری از دولت می‌گرفتند، و در مقابل این مزیت همه مردان عرب نژاد که قادر به خدمت سپاهیگری بودند به انجام آن دعوت می‌شدند. به عنوان طبقة فاتح، به زبان فصیح و خون خود که می‌پنداشتند خالص است، می‌بالیدند. مرد عرب علاقه داشت نام پدرش را به نام خود بیفزاید، مثل عبدالله بن زبیر؛ و گاه می‌شد که نام قبیله و موطن او نیز به دنبال نامش افزوده می‌شد و مجموعه نامش ترجمه مختصر احوال وی بود: فی المثل می‌گفتند ابوبکر احمد بن جریر از دی. وقتی فاتحان از مردم بلاد مفتوح زنان اسیر گرفتند و فرزندان را که از آنها پیدا کردند در شمار اعراب محسوب داشتند، قضیه پاکي خون افسانه شد، ولی تفاخر به خون و نژاد اصیل مانند پیش به جا بود. افراد طبقة نخبه عرب سوار اسب، در لباس ابریشم سفید، در حالی که شمشیر افراخته به کف داشتند، از جایی به جایی می‌رفتند. مردم عادی نیز با جامه گشاد

پوشش گشاد و شال و کمر بند خود را محفوظ داشته بود. پیامبر از پوشیدن جامه گشاد نهی کرده بود، اما بعضی اعراب این دستور را نادیده می‌گرفتند. همه طبقات زیورهای داشتند، زنان پیکر خود را به نیمتنه و کمر بند یراق و جامه گشاد رنگارنگ می‌آراستند و موی خود را بزبایي دسته می‌کردند، یا به دو طرف سر می‌ریختند، یا به دسته‌های بافته به پشت سر می‌آویختند، گاهی اوقات با رشته‌های سیاه ابریشم نمایش

آن را بیشتر می‌کردند، و غالباً موی خود را به جواهر و گل می‌آراستند. پس از سال ۹۷ هـ.ق (۷۱۵م)، چهره خویش را از زیر چشم به نقاب می‌پوشیدند؛ از آن پس این عادت همچنان رواج داشت و به کمک آن هر زنی می‌توانست جذاب و دلفریب جلوه کند، زیرا زن عرب در هر سن و سالی دیدگانی زیبا و خاطر فریب دارد. دختر عرب به دوازده سالگی بالغ می‌شود، در چهل سالگی پیر است، و از دوازده تا چهل، ملهم شاعران است و فرزند می‌آورد.

شخص مسلمان مرد عزب را محترم نمی‌شمرد و در اندیشه خودداری از ارضای غریزه جنسی نبود و بی‌زنی را حالت طبیعی نمی‌دانست. اغلب بزرگان اسلام زن و فرزند داشته‌اند. در اسلام دامنه ازدواج از بسیاری دینهای دیگر وسیعتر است. شریعت اسلامی برای ارضای غریزه جنسی راههای بسیار گشوده است، بدین جهت در زمان پیامبر و خلفای راشدین فاحشگی بسیار کم بود. از آنجا که افراط در کارهای شهوانی مستلزم وسایل تحریک است، در بعضی ادوار زنان رقاصه در زندگی مردان عشرت طلب، حتی آنها که زنان مکرر داشتند، اهمیتی یافتند. ادبیات «جنسی» فقط برای استماع و اطلاع مردان هرزه بود، و قسمتی از آن در سقوط و ابتذال، کم از این گونه ادبیات در بلاد مسیحی نداشت. در این قسم ادبیات کتابهای شهوت انگیز وجود دارد و نیز در بعضی کتابهای طب اسلامی از ادویه مقوی باه سخن می‌رود. شریعت اسلام زنا و لواط را با اعدام مجازات می‌دهد، ولی اتفاق افتاده است که حد زنا به سی تازیانه تخفیف یابد و حکامی لواط را نادیده بگیرند. گروهی مخنثان حرفه‌ای پدید آمدند که روش و لباس زنان داشتند و موی خود را می‌بافتند و ناخن‌ها را به حنا رنگ زده، رقصهای وقیحانه می‌کردند. سلیمان بن عبدالملک دستور داد تا همه مخنثان مکه را اخته کردند. هادی دو زن را در حال مساحقه دید و فرمان داد تا سرشان را ببرند. اما لواط و مساحقه با وجود مجازاتهای سخت همچنان رواج داشت، تا آنجا که چندین سال پس از عصر هادی در دربار هارون الرشید معمول بود و در اشعار شاعر محبوب خلیفه، ابونواس، از آن سخن می‌رفت. مردانی که پیش از ازدواج، به اقتضای رسوم متبع، از زنان دور مانده یا پس از ازدواج از آنها سرخورده بودند از روابط منحرفانه لذت می‌جستند، و زنایی که به مراقبت کسان خویش از مردان دور مانده بودند به مانند ایشان دچار انحراف می‌شدند.

ارتباط عرب با ایران از موجبات رواج حجاب و [لواط](#) در قلمرو اسلام شد. اعراب از

دلفریبی زن بیم داشتند و پیوسته دلباخته آن بودند و نفوذ طبیعی وی را با تردید معمولی مردان درباره عفاف و فضیلت زن تلاقی می‌کردند. عمر بن خطاب به قوم خود می‌گفت با زنان مشورت به عمل آورید، ولی خلاف رأی ایشان رفتار کنید. ولی در قرن اول هـ.ق مسلمانان زنان را در حجاب نکرده بودند، مردان و زنان با یکدیگر ملاقات می‌کردند و در کوچه‌ها پهلوی پهلوی می‌رفتند و در مسجد با هم نماز می‌گزارند. عایشه، دختر طلحه و همسر مصعب بن زبیر، روی نمی‌پوشید و چون مصعب او را ملامت کرد، گفت: «خدای متعال مرا به زیور جمال آراسته، و دوست دارم مردم آن را ببینند و کرم خدا را بدانند. هرگز آن را نخواهم پوشانید، به خدا من عیبی ندارم که کسی از آن سخن تواند گفت.» حجاب و خواجهداری در ایام ولید دوم (۱۲۵-۱۲۶ هـ.ق، ۷۴۳-۷۴۴م) معمول شد - حریم و حرم به معنی ممنوع و مقدس است. گوشه‌گیری زنان از آنجا پدید آمد که در ایام حیض و نفاس بر مردان حرام بودند، شوهر مسلمان از سرعت تأثر و شدت احساسات مردان مشرق خبر داشت و حفظ زنان خویش را لازم می‌شمرد و می‌پنداشت اگر در خانه نگاهشان دارد، از گمراهی مصون خواهند ماند؛ بدین جهت، زنان از رفتن به خیابان، مگر به مسافت کم و آن هم در حجاب، ممنوع شدند. زنان به ملاقات همدیگر توانستند رفت، اما این کار به وسیله تخت روان سرپوشیده انجام می‌شد و کسی زنان را هنگام شب بیرون از خانه نمی‌دید. در مسجد نیز به وسیله پرده یا حایل از مردان جدا بودند، یا در ایوان خاص جای داشتند؛ سرانجام کلاً حذف شدند. عبادت جمعی، که در جهان لاتینی مسیحی و یژگی جنسی ثانوی زن محسوب می‌شد، در دنیای اسلام، امتیاز ویژه مردان گشت.

سختگیری از این هم بالاتر گرفت؛ خرید بازار برای زنان ممنوع شد، و کس می‌فرستادند تا حوایجشان را بخرد، یا فروشندگان دورمگرد، که معمولاً زنان بودند، به خانه‌ها می‌رفتند و کالاهای خویش را بر آنها

عرضه می‌کردند. زنان جز در طبقات پایین کمتر با مردان غذا می‌خوردند؛ مسلمان حق نداشت به چهره زن دیگری جز زنان و کنیزان و بستگان خود نگاه کند. طبیب نیز اجازه نداشت از تن زنان جز قسمتی را که مرض داشت معاینه کند. این روش مایه رضایت مرد بود که در خانه فرصت تمتع بیشتر داشت و بیرون خانه از رقابت و حوادث ناگهانی در امان بود. از طرف زنان نیز تا قرن نوزدهم نشانی از اعتراض به خانه نشینی و حجاب ندیده‌ایم. زنان از خفا و اطمینان و آسایش حرم بهرمور بودند و اگر شوهر از وظیفه حراستشان غفلت می‌کرد، خشمگین می‌شدند و این تساهل را موجب وهن خود می‌دانستند.

همسران عقدی از درون اقامتگاه خود بر جریان حوادث تاریخ نفوذ کامل داشتند، و از جمله خیزران، مادر هارون الرشید، و زبیده، همسر وی، در قرن هشتم و نهم نفوذ و ابهت فوق‌العاده به دست آورده بودند.

تعلیم دختران در غالب طبقات از نماز و چند سوره قرآن و خانهداری تجاوز نمی‌کرد. زنان طبقات نخبه تعلیمات بیشتری می‌دیدند که معمولاً به وسیله معلمان خصوصی و احياناً در مدرسه‌های ابتدایی یا متوسطه انجام می‌شد. شعر و موسیقی و فنون دوزندگی را می‌آموختند، و بعضیها در علوم تجرّی یافته، به تدریس مشغول می‌شدند؛ عده‌ای از زنان نیز در کارهای خیر شهرت یافتند. زنان را با فنون متناسب رسوم تربیت می‌کردند. اگر در حمام ناگهان مردی سر می‌رسید، با عجله نخست صورت خود را می‌پوشاندند! زنان مسلمان از بیحیایی زنان فرنگی که با سینه نیم برهنه به رقص می‌رفتند و ضمن آن در آغوش مردان بیگانه جای می‌گرفتند به حیرت بودند و از رحمت خدا تعجب می‌کردند که این زنان گنهکار را مهلت می‌دهد و، به سزای گناه، همان دم هلاکشان نمی‌کند.

کار ازدواج، چون غالب نواحی متمدن، به دست پدران بود. پدر پیش از آنکه دختر به سن رشد برسد، حق داشت او را به هر که می‌خواهد شوهر بدهد، ولی پس از سن رشد اختیار رد و یا قبول با او بود. معمولاً دختران پیش از دوازده سالگی به شوهر می‌رفتند و در سیزده یا چهارده سالگی مادر می‌شدند. بعضیها نه یا ده‌سالگی شوهر کرده بودند. جوانان نیز خیلی زود، در پانزده‌سالگی، زن می‌گرفتند. در عقد ازدواج تصریح می‌شد که داماد باید صدیقی به عروس بدهد که در مدت ازدواج و پس از طلاق ملک او بود. داماد پیش از زفاف مجاز به دیدن چهره همسر خود نبود؛ معمولاً زن خود را هشت یا ده روز پس از عقد تصرف می‌کرد. ازدواج محتاج حضور علمای دین نبود؛ دعای کوتاهی خوانده می‌شد و احياناً موسیقی و مهمانی نیز بود و هدایا مبادله می‌شد و خانه داماد و خیابان را آذین می‌بستند. پس از این تشریفات، داماد به اطاق مخصوص زن خود می‌رفت و «بسم الله الرحمن الرحيم» می‌گفت و نقاب از چهره او بر می‌داشت.

اگر داماد پس از این تجربه نهایی از عروس راضی نبود، می‌توانست باقیمانده صدق را بدهد و او را به خانه پدرش بازگرداند. معنی چندگانی در اسلام غالباً توالی زنان بود، و فقط مردم ثروتمند می‌توانستند چند زن با هم داشته باشند. مرد مسلمان در نتیجه سهولت طلاق می‌توانست هر چند زن که می‌خواست از پی هم داشته باشد؛ گویند يك رنگرز بغدادی به نام ابن طیب هشتاد و پنج سال زیست و ۹۰۰ زن گرفت. مرد مسلمان می‌توانست، به علاوه زنهای عقدی، هر چند که می‌خواست صیغه داشته باشد. هارون الرشید دویست کنیز داشت، و متوکل چهار هزار کنیز صیغه‌ای داشت که هر شب را با یکی می‌گذرانید. بعضی برده‌فروشان کنیزان را موسیقی و آواز و فنون دلبری می‌آموختند و به قیمتهای گزاف و احياناً به ۱۰۰.۰۰۰

در هم (۸۰.۰۰۰ دلار) می‌فروختند. ولی نباید پنداشت که حرمسرا روسپیخانه خصوصی بود، زیرا کنیزان غالباً مادر می‌شدند و به فرزندان خود و مخصوصاً پسرانشان می‌بالیدند. شواهد فراوان داریم که میان مرد و کنیزش محبت خالص استوار می‌شده است. زنان عقدی این روش را طبیعی می‌دانستند. زبیده ده کنیز به هارون هدیه کرده بود. با این ترتیب، طبیعی بود که در خانه يك مرد به اندازه يك محله بیرون شهر امریکا بچه وجود داشته باشد. یکی از پسران ولید اول شصت پسر و عده زیادی دختر داشت. روش حرمسرا مستلزم وجود خواجه بود. چون خواجه کردن مردان در اسلام حرام است، یهودیان و مسیحیان عهده‌دار جلب یا تهیه خواجه بودند. خلفا و وزیران خواجه‌ها را به قیمتهای گزاف می‌خریدند، و خیلی زود بسیاری

از نواحی دولت اسلام مطیع نفوذ این خواجهان کم لیاقت شد. وجود حرمسرا در عصر گسترش اسلام مانع آمیختن اعراب با مردم مغلوب گردید، زیرا نفوس آنها تا حدی که برای حکمفرمایی آن قلمرو روزافزون مورد حاجت بود فزونی می‌گرفت. شاید هم روش حرمسرا، که مردان نیرومند را به تولید مثل می‌گرفت، تا حدی در اصلاح نژاد اثر داشته است. ولی چندگانی پس از مأمون از لحاظ اخلاقی و اجتماعی مایه انحطاط بود و از آن پس که افزایش جمعیت از افزایش آذوقه پیشی گرفت، مایه رواج فقر و شیوع نارضایی میان مردم نیز شد.

زن پس از ازدواج مطیع شوهر خود بود، و این اطاعت از تقدیس رابطه زناشویی سرچشمه می‌گرفت. شریعت به زن اجازه نداده بود در یک زمان بیش از یک شوهر داشته باشد؛ بزحمت می‌توانست از شوهر خود طلاق بگیرد، زیرا برای کشف خیانت وی وسیله‌ای **نداشت**؛ تازه این گونه خیانتها از لحاظ اخلاقی چندان مهم به شمار نمی‌رفت، اما سزای خیانت او مرگ بود. تعجب آور است که با وجود این مجازات سخت، زناهایی که زنان مرتکب می‌شدند فراوان بود. زن تمجید می‌شد و ناسزا می‌شنید، تحقیر و آزار می‌شد؛ ولی غالب اوقات مورد محبتی عمیق و نیرومند بود. ابوالعتاهیه گفته بود که زن خود را از همه خوبیها و ثروتهای جهان بیشتر دوست دارد. نظیر این سخن فراوان و احياناً راست بود. وضع زن مسلمان از يك جهت از بعضي از زنان اروپايي بهتر بود، زیرا حق داشت در مال خود تصرف و دخالت کند، و شوهر یا طلبکاران حق نداشتند در املاك او دخالت کنند. در محیط امن خانه به رشتن و بافتن و دوختن و خانه‌داری و مراقبت فرزندان خود مشغول می‌شد؛ برای سرگرمی نیز بازیهای داشت، شیرینی می‌خورد، با همگان خود گفتگو می‌کرد، و احياناً توطئه‌ها ترتیب می‌داد. از او انتظار می‌رفت که برای شوهر خود پسر بزاید، زیرا پسر در جامعه کشاورزی و پدرسالاری از لحاظ اقتصادی فواید بسیار داشت. ارزش زن به شماره فرزندان او بستگی داشت. پیامبر در این باب فرموده بود:

«حصیری در خانه از زنی که فرزند نیاورد بهتر است.» مع ذلك، سقط جنین و وسایل جلوگیری از آبستنی در حرمسرا معمول بود. قابله‌ها روشهای قدیمی و طبیبان روشهای تازه را به کار می‌بردند. رازی (متوفی به سال ۳۱۳ هـ.ق، ۹۲۴م) در یکی از کتابهای خود فصلی را به ذکر وسایل پیشگیری از آبستنی اختصاص داده و بیست و چهار طریقه دارویی و مکانیکی را یاد کرده است. ابن سینا (۳۷۰-۴۲۸ هـ.ق، ۹۸۰-۱۰۳۷م) در کتاب معروف قانون، بیست طریقه جلوگیری از آبستنی را شرح داده است.

صرف نظر از مسائل جنسی، از لحاظ اخلاقی میان مسلمان و مسیحی تفاوت نبود؛ مثلاً قرآن قمار و شراب را به طور قطع حرام کرده است (مائده، ۹۰)، مع ذلك، قمار و شرابخواری به دفعات در هر دو تمدن اسلام و مسیحی ادامه یافت. فساد و رشوه در کار حکومت و قضا در قلمرو اسلام، مانند قلمرو مسیحیت، رواج داشت. مرد مسلمان به طور کلی از لحاظ اخلاق تجارتي، خوشقولي، و انجام تعهدات بهتر از مسیحی بود. به اتفاق آراء، صلاح الدین ایوبی از همه کسانی که در جنگ صلیبی شرکت داشتند شریفتر بود. مسلمانان در زمینه دروغ شرافتمندند؛ به نظر آنها، فقط وقتی دروغ مجاز است که برای نجات از مرگ، یا ختم دشمنی، یا خوشحالی زن، یا حیلۀ جنگی بر ضد دشمنان دین باشد. ادب اسلامی تکلف و گشاده‌رویی را با هم دارد؛ گفتار مسلمانان پر از درود و مبالغه در ادب است. مسلمانان نیز، چون یهودیان، [با کلمۀ سلام] به یکدیگر درود می‌گویند، و در مقابل یکدیگر خم می‌شوند و دست می‌دهند و می‌گویند: «السلام علیکم»، و در جواب این درود باید گفت: «علیکم السلام و رحمه الله و برکاته» مهمان نوازی رسم همه مسلمانان است. دین اسلام نظافت تن را تشویق می‌کند، ولی ظاهراً نظافت به درآمد وابسته است. فقیران در کار نظافت آن قدر اهمال می‌کنند که کثافت سرپایشان را بگیرد، و ثروتمندان کیسه می‌کشند، صابون می‌زنند، ناخنهای خود را تمیز می‌کنند، و عطر می‌زنند. ختنه اگرچه در قرآن نیامده، ولی رسم همه مسلمانان است و آن را از لوازم بهداشت می‌پندارند. پسران را در پنج یا شش سالگی ختنه می‌کردند. حمام خصوصی از لوازم خانۀ اغنیا بود، اما حمامهای عمومی در شهرهای اسلام فراوان بود. به گفته مورخان، در قرن دهم میلادی ۲۷۰۰۰ حمام در بغداد بوده است. عطر و بخور میان زنان و مردان معمول بود؛ دیار عرب از دوران قدیم به کندر و مر، و ایران به عطر گل و بنفشه و یاسمین معروف بوده

است. در بسیاری از خانه‌ها باغچه‌هایی بود که در آنجا گیاهان زمینی و درختان میوه می‌کاشتند. گل، بخصوص در ایران، مورد علاقه مردم بود و زندگی را صفا و رونق می‌داد.

حال ببینیم این مردم چگونه رفع خستگی می‌کردند و وسایل سرگرمیشان چه بود. مهمترین وسیله سرگرمی عید، مهمانی، شکار، مغازله با زنان و پسران، شعر، موسیقی، و آواز بود. طبقات پایینتر خروسبازی، بندبازی،

بودند. از کتاب قانون ابن سینا معلوم می‌شود که در قرن دهم میلادی مسلمانان تقریباً همه بازیهای ورزشی ما را - از مشتزنی، کشتی‌گیری، دو، تیراندازی، نیزه‌پرانی، حرکات نرمش، شمشیربازی، اسب سواری، چوگان بازی، وزنه برداری، و اقسام مختلف توپ بازی - داشته‌اند. چون برد و باخت حرام بود، بازی ورق و مهر بازی کم بود. تخته‌نرد رواج داشت و شطرنج مباح بود، اما پیامبر، ساختن مهره‌های آدمی شکل را حرام کرده بود. مسابقه اسب‌دوانی رواج داشت و مورد حمایت خلفا بود. به گفته مورخان، یک بار چهار هزار اسب در یک مسابقه شرکت داشتند. شکار حیوانات خاص نخبه اشراف بود و در عصر مسلمین کمتر از زمان ساسانیان با خشونت آمیخته بود. شکار غالباً به وسیله باز و شاهین انجام می‌شد. حیواناتی را که به دام می‌انداختند تربیت و احياناً نازپرورده می‌کردند. بعضی خاندانها سگان شکاری و بعضی دیگر میمون داشتند، بعضی خلفا شیر و ببر داشتند و به وسیله آن رعایای خود یا سفیران بیگانه را می‌ترسانیدند.

اعراب وقتی شام را گشودند هنوز از تمدن کم نصیب و به حد تهور شجاع و خشن و سریع‌التأثر و شکاک بودند. اسلام این صفات را کمی تعدیل کرده بود، ولی عمده آن به جا بود. به احتمال قوی، قساوتهایی که از برخی خلفا در تاریخ ذکر شده مجموعاً از قساوتهایی که شاهان مسیحی، بیزانس، مروونژی، و نورس مرتکب می‌شدند سخت تر نبوده است؛ ولی همانها نیز هر تمدنی را آلوده به ننگ تواند کرد. بنابر روایات، سلیمان بن عبدالملک در سفر حج به ملازمان خود دستور داد شمشیرهایشان را به گردن چهارصد اسیر جنگی یونانی امتحان کنند؛ تقاضای خلیفه انجام شد و گردن چهار صد نفر را زدند تا از منظره آن تقریح کنند. وقتی متوکل به خلافت رسید، وزیري را که چند سال پیش رفتاری اهانت آمیز با او کرده بود به حبس انداخت. مدت چند هفته خواب زندانی را گرفتند، تا آنجا که نزدیک بود دیوانه شود؛ آنگاه اجازه دادند بیست و چهار ساعت بخوابد؛ و چون نیروی وی تجدید شد، در میان تخته‌های میخدارش نهادند. به طوری که به هیچ وجه نمی‌توانست حرکت کرد و همچنان با رنجهای سخت جان داد. نکته پیداست که این وحشیگری از کارهای نادر بوده است، معمولاً مردم مسلمان نمونه رقت، انسانیت، و گذشت بود. اگر مردم متعارف را ملاک قرار دهیم، خوش فهم و تندھوش و سریع‌التأثر نیز بود، چنانکه بسهولت خوشحال و طربناک می‌شد؛ به زندگی ساده خشنود و در مقابل بلیات خونسرد بود و حوادث ایام را با صبر و بزرگواری و غرور تحمل می‌کرد. وقتی قصد سفر طولانی داشت کفن خود را، که از پارچه پنبه‌ای بود، همراه می‌برد تا همیشه برای رفتن به پیشگاه پروردگار آماده باشد. چنانچه هنگام عبور از صحرا از بیماری و ضعف ساعت مرگش می‌رسید، به یاران راه می‌گفت سفر خود را ادامه دهند؛ آنگاه برای آخرین بار وضو می‌گرفت و شخصاً گودالی برای قبر حفر می‌کرد و خود را در کفن می‌پیچید و در گودال می‌خفت به انتظار آنکه مرگش برسد و تنش از ریگ روان مستور شود.

IV - دولت

در يك نسل پس از درگذشت پیامبر، حکومت اسلامی يك جمهوري دموکراتيك - به همان معنی که در قدیم از این کلمات مفهوم می‌شد - بود، یعنی از لحاظ نظری همه افراد ذکور در انتخاب رئیس دولت و تعیین سیاست وی دخالت داشتند. اما عملاً کسانی که امیرالمؤمنین را برمی‌گزیدند و در کار سیاست دولت دخالت می‌کردند گروه کمی از سران مدینه بودند. طبعاً جز این نیز انتظاری نمی‌رفت، زیرا مردم از لحاظ هوش و معنویات تفاوت دارند؛ به همین جهت دموکراسی در اوج کمال خود همیشه نسبی است، و در اجتماعاتی که مردم با سواد کمند و وسایل ارتباط فراوان نیست ناچار نوعی حکومت اولیگارشی پدید می‌آید. چون جنگ و دموکراسی با هم سازگار نیستند، توسعه قلمرو اسلام به ایجاد حکومت فردی کمک کرد، زیرا

وحدت فرماندهی و عجله در اتخاذ تصمیم برای اجرای سیاست جنگی و استعماری ضروری است. بدین جهت، حکومت اسلام در عصر امویان حکومت سلطنتی مطلق بود و خلافت یا موروثی بود یا سرنوشت آن به نیروی سلاح معین می‌شد.

مقام خلافت از لحاظ نظری بیش از آنچه سیاسی باشد دینی بود، زیرا خلیفه در مرحله اول رئیس یک جماعت دینی یعنی جماعت مسلمانان بود و وظیفه اساسی او دفاع از ایمان بود. بدین جهت، خلافت یک حکومت تئوکراسی بود، یعنی حکومت خدا از طریق مذهب، ولی خلیفه پاپ یا اسقف نبود و نمی‌توانست درباره مسائل دین مقررات تازه وضع کند. با وجود این، از لحاظ علمی قدرتی مطلق داشت. نه پارلمانی بود که جلو او را بگیرد، نه یک طبقه اشراف موروثی که او را محدود سازد، بلکه تنها «قرآن» قدرت او را محدود می‌کرد. دانشمندانی هم که به خدمت خلیفه بودند و مقرری از او می‌گرفتند «قرآن» را مطابق منظور وی تفسیر می‌کردند. در این حکومت استبدادی، تا حدی مساوات در امکانات وجود داشت و همه کس می‌توانست به مقامات عالی برسد، مگر آنکه هم پدر و هم مادرش برده می‌بودند.

اعراب می‌دانستند که بر جامعه‌هایی فرسوده و در عین حال سازمان یافته تسلط پیدا کرده‌اند. در شام از نظم اداری روم شرقی، و در ایران از روش ساسانیان کمک گرفتند. اساساً در خاور نزدیک زندگی به وضع قدیم ادامه یافت. حتی فرهنگ هلنیستی شرقی از مانع زبان گذشت و در علوم و فلسفه اسلامی زندگی از سر گرفت. در عصر عباسیان یک قسم حکومت پیچیده مرکزی و ناحیه‌ای و محلی به وجود آمد که به دست گروهی از کارمندان رسمی دولت اداره می‌شد. قتل رئیس دولت و انقلابهای داخل قصر در کار آن چندان اثر نداشت. در رأس سازمان دولت «حاجب» یا رئیس تشریفات بود که تنها از لحاظ تشریفات قصر را مراقبت می‌کرد، اما چون واسطه ملاقات مردم با خلیفه بود، فردی قدرتمند به شمار می‌آمد. پس از حاجب، وزیر بود که مقامی پایین‌تر، اما بعد از عصر منصور قدرتی بیش از حاجب یافت. وزیر، کارمندان دولت را معین می‌کرد و در کارشان نظارت داشت و سیاست دولت را طرح و اجرا می‌کرد. مهمترین سازمان دولت دیوان خراج، دیوان محاسبات، دیوان رسائل، دیوان قضیه دیوان برید، و دیوان مظالم بود. دیوان مظالم محکمه‌ای بود که احکام قضایی و اداری بدان عرضه می‌شد. به نظر خلیفه، پس از سپاه، دیوان خراج اهمیت داشت که مأمورین وصولش در عناد و سرسختی کم از مأمورین وصول بیزانسی نبودند. مبالغ گزاف از اقتصاد عمومی کشیده می‌شد تا نظم حکومت به پا ماند و مخارج حکام پرداخت شود. به دوران هارون الرشید

درآمد قلمرو خلافت سالانه بیشتر از ۵۳۰.۰۰۰.۰۰۰ درهم (در حدود ۴۲.۴۰۰.۰۰۰ دلار) بود. علاوه بر مالیاتهای جنسی که در این روزگار نهاده بودند و تعداد آن بشمار بود دولت مقروض نبود؛ بر عکس به سال ۱۷۰ هـ.ق (۷۸۶م) خزانه ۹۰۰.۰۰۰.۰۰۰ درهم موجودی داشت.

برید عمومی، مانند دوران ایرانیان و رومیان، فقط مورد استفاده دولت و بزرگان قوم بود و بیشتر از همه برای نقل اخبار و دستورات از پایتخت به ولایات به کار می‌رفت؛ ضمناً وسیله جاسوسی اعمال حکام محلی برای وزیر بود. دیوان برید راهنماهای مکتوب نیز برای کمک زایرین و تاجران تنظیم می‌کرد که در آن نام ایستگاههای برید و فاصله آن از همدیگر ثبت شده بود؛ این راهنماها، اساس علم جغرافیای اسلامی شد. کبوتر را تربیت می‌کردند و برای نامه بری به کار می‌بردند. و این نخستین بار است که در تاریخ از نامه بری کبوتر سخن به میان آمده است (۲۲۳ هـ.ق، ۸۳۷م). به علاوه، اخبار به وسیله مسافران و تاجران نقل می‌شد. در بغداد ۱۷۰۰ پیرزن به کار جاسوسی اشتغال داشتند، ولی مراقبت هر قدر هم که سخت بود نمی‌توانست مردم شرق و غرب را از ربودن اموال دولت و رشوه گرفتن باز دارد. حکام ولایات، عیناً چون حکام رومی، عقیده داشتند که می‌باید در ایام خدمت اموالی را که برای تحصیل حکومت خرج کرده‌اند و محتثایی را که پس از ترك منصب تحمل خواهند کرد جبران کنند. گاهی خلفا حکام را مجبور می‌کردند آنچه را ربوده‌اند پس بدهند، یا این حق اجبار را به حاکم جانشین آنها می‌فروختند. یوسف بن عمر به همین وسیله ۷۶۰۰۰۰ درهم از کسانی که پیش از او حکومت عراق را در دست داشتند

وصول کرد. قضایات مقرری خوبی داشتند، مع ذلك بعضی از آنها زیر نفوذ گشاده دستان قرار می گرفتند. حدیثی هست که پیامبر فرموده بود از هر سه نفر قاضی دو نفر به جهنم می روند.

فرض این بود که قانون مورد عمل در این دولت وسیع از «قرآن» گرفته می شود، زیرا مسلمین نیز مانند یهودیان قانون و دین را یکی می دانستند؛ هر جرمی گناه بود و هر گناهی جرم. به همین جهت، علم فقه اسلامی رشته ای از علوم دین بود. وقتی فتوحات نیروهای مسلمین میدان عمل و مسئولیت شریعت اسلام را وسعت داد و موارد تازه ای پدید آمد که «قرآن» درباره آن نصی نداشت، بعضی فقیهان اسلام احادیثی به وجود آوردند که صریحاً یا ضمناً به این موارد جواب می داد؛ به همین جهت، حدیث نیز سرچشمه دیگری برای فقه اسلامی شد. از اتفاقات جالب آنکه این احادیث انعکاس مبادی و احکام و قوانین رومی و بیزانسی و بیشتر تکرار اصول و احکام «مشنا» و «گمارا» ی یهود بود. افزایش دایم احادیث تشریعی اهمیت مقام قضا را در ممالک اسلامی بیفزود، و فقیهانی که قانون را تفسیر یا با موارد خاص تطبیق می کردند نفوذ و احترامی یافتند که کمتر از نفوذ و حرمت کشیشان و کاهنان غیر اسلامی نبود. اینان نیز، چون همکاران فرانسویشان در قرن دوازدهم، با سلطنت همدمت شدند و حکومت مطلق عباسیان را تأیید کردند و پاداش خودشان را گرفتند.

در ممالک اسلامی، در میان سنیان، چهار مذهب فقهی پدید آمد: یکی مذهب ابوحنیفه [نعمان ابن ثابت] (فت ۱۵۰ هـ ق، ۷۶۷م)، که در کار تفسیر «قرآن» پیرو قیاس شد و تحولی در قانونگذاری اسلام پدید آورد. به نظر ابوحنیفه قانونی که در آغاز کار برای صحرانشینان پدید آمده بود برای اجرا در یک جامعه صنعتی یا متمدن نمی باید دقیقاً مورد عمل قرار گیرد، بلکه باید روح آن مورد توجه قرار گیرد. بر این اساس، دریافت بهره را که در «قرآن» حرام بود به صورت معامله شرطی اجازه داد - و این کاری بود که هیلل هشت قرن پیش از آن در فلسطین کرده بود. ابوحنیفه در این زمینه

گفته بود مقررات قانون با قواعد نحو و منطق تفاوت دارد. قانون نماینده یک وضع عمومی است و با تغییر مواردی که آن را پدید آورده تغییر پذیر است. از میان مردم محافظه کار مدینه دانشمند دیگری به وجود آمد که این فلسفه آزادمش مترقی را در کار قانونگذاری نپسندید. وی مالک ابن انس بود (۹۳-۱۷۹ هـ ق، ۷۱۵-۷۹۵م). مالک مذهب خویش را پس از مطالعه دقیق هزار و هفتصد حدیث تشریعی بنیاد نهاد و گفت چون اکثر این احادیث از مدینه صدور یافته، باید در کار تفسیر حدیث و «قرآن» از اجتماع اهل مدینه پیروی کرد. محمد شافعی (۱۵۰-۲۰۴ هـ ق، ۷۶۷-۸۲۰م)، که در بغداد و قاهره می زیست، این حق را خاص اهل مدینه نمی دانست و می گفت در همه دیار اسلام، اجتماع ملوک نهایی شریعت و سنت و حقیقت است. شاگرد وی، احمد بن حنبل (۱۶۴-۲۴۱ هـ ق، ۷۸۰-۸۵۵م)، عقیده داشت که این مقیاس پیچیده و بیشتر از آنچه باید دامنہ دار است. وی مذهب دیگری بنیاد کرد که می گفت تنها «قرآن» و حدیث باید اساس مقررات شریعت باشد، و از مذهب عقلی معتزله انتقاد می کرد. مأمون به واسطه دلبستگی شدیدی که ابن حنبل به مذهب اهل سنت نشان داد (و در کار خلق «قرآن» پیرو مذهب رسمی دولت نشد) وی را به زندان کرد، ولی او شجاعتی فوق العاده نشان داد و از عقیده خود دست برنداشت؛ به همین جهت، وقتی درگذشت، همه مردم بغداد جنازه اش را تشییع کردند.

مع ذلك اتفاق چهار مذهب فقه اسلامی در مسائل اساسی کمتر از اختلافات آنها در مسائل فرعی نیست، زیرا، با وجود آن مجادلات طولانی که یکصد سال دوام داشت، هر چهار مذهب اعتقاد دارند که شریعت اسلام از جانب خداست و، به حکم ضرورت، اصول قانون می بایست از جانب خدا باشد تا بشر متمرّد را مقید تواند کرد. همچنین این چهار مذهب در تعیین جزئیات رفتار و مراسم اسلامی چنان دقت می کنند که تنها دین یهود را با آن قیاس می توان کرد. این فقیهان به بسیاری جزئیات از قبیل روش استعمال مسواک، آداب از دواج، آنچه درباره لباس زن و مرد باید و آنچه نباید، و طریقه صحیح مرتب کردن مو توجه داشته اند. گویند یکی از فقیهان هرگز هندوانه نخورد، زیرا در «قرآن» و حدیث چیزی نیافته بود که طریقه درست خوردن هندوانه را از آن دریافت توان کرد. این مقررات فراوان مانع تکامل جامعه اسلامی توانست شد، ولی اختلافات آرا درباره مقررات و چشمپوشیهایی که مجریان قانون درباره مخالفان می کردند تا حدی

سختي مقررات را با مقتضيات سرسخت و دائم‌التغيير زندگي توافق مي‌داد. مع ذلك، و با وجود رواج مذهب ابوحنيفه كه ملايم و آزادمنش است، روح محافظه‌كاري و علاقه شديد به سنت، كه مانع پيشرفت آزاد نظامات اقتصادي و اعمال خصوصي و تفكر است، بر مقررات اسلامي غلبه دارد.

ولي بايد اعتراف كنيم كه خلفاي دوران اول از ابوبكر تا مأمون، در قسمت وسيعي از دنيا، مقررات شايسته و مناسبی براي زندگي انساني پديد آوردند و از همه فرمانروايان تاريخ تواناتر بودند. آنها نيز مي‌توانستند، مانند مغولان و مجاران يا نورسهاي مهاجم، همه چيز را مصادره كنند يا به ويراني كشانند، اما نكردند و فقط به وضع ماليات اكتفا كردند. وقتي عمرو عاص مصر را گشود، به مشورت زبير بن العوام، كه مي‌گفت اراضي آنجا را مي‌ان فاتحان عرب تقسيم كند، گوش

مردم باشد تا در آن كار كنند و ثمر بدهد. در ايام خلفا اراضي را مساحي كردند، و دولت دفاتر منظم آن را نگاه داشت، راههاي بسيار پديد آورد، به مراقبت آن پرداخت، و در اطراف رودها براي جلوگيري از طغيان آب، بندها پديد آورد. پيش از فتح اسلام نيمي از خاك عراق صحراوي بايري بود، و پس از آن بهشتي سرسبز شد. بسياري از زمينهاي فلسطين كه پيش از پيروي مسلمانان سنگ و شن بود حاصلخيز، ثروتمند، و پرجمعيت شد. بي‌گفتگو، استثمار مردمان باهوش و قدرتمند از اشخاص ساده و ناتوان در اين رژيم، در دوره همه حكومتها ادامه يافت. ولي خلفا مردم را از زندگي و حاصل كارشان به نسبت زيادي ايمن ساختند و به مردم صاحب استعداد فرصت كوشش دادند و مدت شش قرن مناطق را از چنان رفاهي بهر مور ساختند كه هرگز پس از ايشان نظيرش را نديدند. به بركت كمك و تشويق ايشان، تعليم رواج گرفت و علوم و ادبيات و فلسفه و هنر چنان شكوفا شد كه مدت پنج قرن آسياي باخري را پيشاهنگ تمدن جهان كرد.

V - شهرها

پيش از آنكه از افراد و تلاشهايي كه تمدن اسلام را پديد آوردند سخن بگوئيم، بايد محيطي را كه در آنجا مي‌زيستند پيش خودمان تصور كنيم. تمدن، مايه از روستا دارد و در شهر شكل مي‌گيرد. مردم بايد در شهرها فراهم آيند تا از يكدیگر مطلع شوند و به هم توجه كنند.

تقريباً همه شهرهاي اسلام وسعت كمی داشتند. هر يك از آنها از ده هزار بيشتر نبود. در بعضي شهرها از اين هم كمتر بود. مردم شهر در يك سرزمين محدود به سر مي‌بردند كه اطراف آن براي جلوگيري از غارتهاي احتمالي حصار و بارو داشت. خيابانها تاريك و پر از خاك و گل بود؛ خانه‌هاي كوچك سفيدكاري شده، براي اينكه داخل آنها ديده نشود، ديوارهاي بلند داشت. همه جلال شهر به مسجد آن آراسته بود. ولي در قلمرو اسلام، در نقاط مختلف، شهرهاي بزرگي به وجود آمد كه در آنجا تمدن اسلام به اوج زيبايي و دانش و خوشي رسيده بود.

مكه و مدینه به نظر مسلمانان دو شهر مقدس بوده و هست، زيرا مكه، هم مولد پيامبر بود و هم كعبه زيارتگاه قديم عرب در آنجا بود، و مدینه هجرتگاه پيامبر و اقامتگاه وي بوده است. وليد دوم بني مسعود كوچك مدینه را تجديد كرد و آن را به صورت مسجدي مجلل و باشكوه و زيبا درآورد. امپراطور بيزانس به تقاضاي وليد، در مقابل ۸۰.۰۰۰ دينار، چهل بار شتر سنگ موزائيك فرستاد و هم وليد هشتاد صنعتگر ماهر از مصر و يونان بياورد، تا آنجا كه مسلمانان شكایت داشتند كه مسجد پيامبرشان به دست مسيحيان نامسلمان ساخته مي‌شود. در عصر اموي، در مكه و مدینه، با وجود كعبه و مسجد پيامبر، نمونه‌هايي از تجمل پديد آمد كه اگر خلفاي اول ديده بودند، سخت خشمگين مي‌شدند؛ بي شك، اين وضع قريش پيروز مند را خرسند مي‌كرد. ثروت مدینه از آنجا بود كه غنايم جنگ چون سيل به آنجا سرازير شد و قسمت اعظم آن را

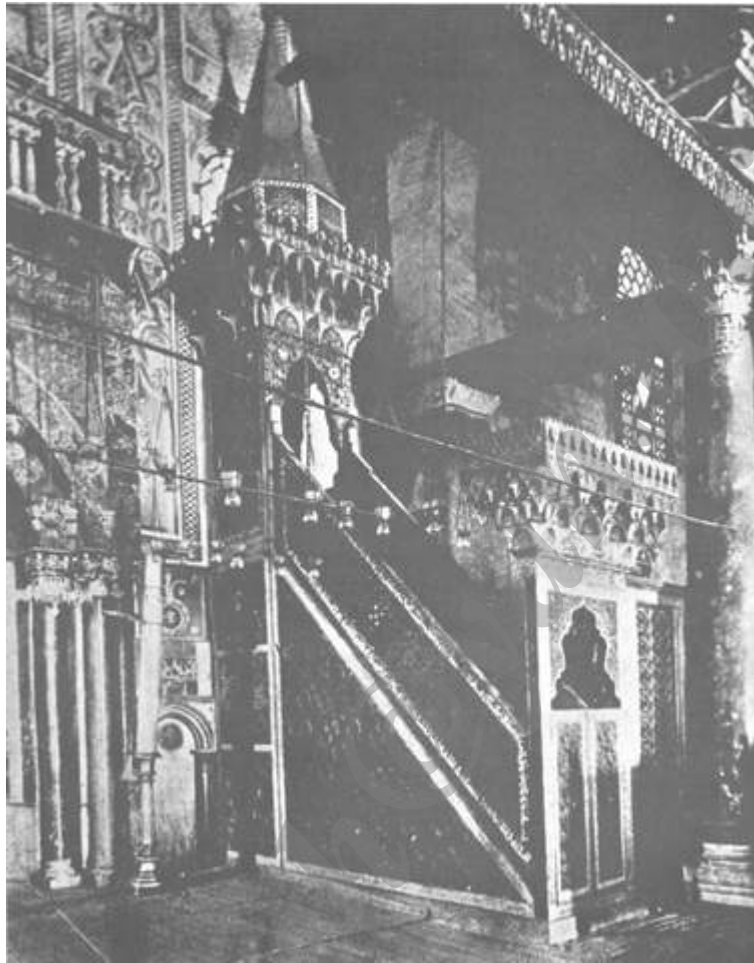

میان مردم تقسیم کردند؛ ثروت مکه از آنجا بود که از همه جهان اسلام گروه روزافزون حاجیان بدانجا می‌شدند و چیزها به همراه داشتند که سابقاً به مکه نمی‌رسید. بدین سان، تجارت رواج و رونق بسیار گرفت؛ دو شهر مقدس مرکز ثروت، آسایش، نشاط، و طرب شد؛ در آنجا قصرها، و در بیرون شهر ویلاها پدید آمد که مسکن اشراف بود و خدمه و بردگان فراوان در آن جای داشتند؛ کنیز بسیار بود و شراب حرام فراوان، و آوازخوانها برای کسان نغمه‌های مؤثر می‌خواندند و شاعران سرود عشق و جنگ سر می‌دادند. در مدینه، سکینه زیبا، دختر امام حسین [ع]، در رأس انجمنی از شاعران، فقها، و سیاستمداران اسلام بود.^۷ هوش، جاذبه، و ذوق وی نمونه‌ای بود که در همه قلمرو اسلامی زنان آرزوی همانندی آن را داشتند. سکینه چند بار شوهر کرد؛ در بعضی موارد با خواستگار خود شرط می‌کرد که در تشکیل انجمنهای علمی و ادبی آزاد باشد. تمایلات اموی، که هدف آن تمتع از لذات زندگی بود، در مقدس‌ترین شهرهای اسلام بر تمایلات تقدس و زاهد مآبی ابوبکر و عمر چیره شده بود.

شهر بیت المقدس نیز در نظر مسلمانان مقدس بود. از قرن هشتم میلادی اکثریت مردم این شهر عرب بودند. عبدالملک مروان می‌خواست مسلمانان در آنجا مسجدی داشته باشند که در شکوه از کلیسای قیامت، که پس از ویرانی به دست خسرو پرویز از نو بنیاد شده بود، کم نباشد. بدین جهت، خراج مصر را در کار ایجاد چند بنا خرج کرد که مسلمین آن را «حرم شریف» می‌خواندند، و در ناحیه جنوبی شهر، مسجدالاقصی را بنیاد کرد که به سال ۱۲۹ هـ ق (۷۴۶م) از زلزله ویران شد. به سال ۱۶۹ هـ ق (۷۸۵م) از نو بنیاد گشت، و بعدها تغییرات زیاد در آن به وجود آمد. ولی صحن آن همان است که در زمان عبدالملک مروان بود و بیشتر ستونها را هم از باسیلیکای یوستینیانوس که در بیت المقدس به پا بود گرفته‌اند. به نظر مقدسی، مسجد بیت المقدس از مسجد بزرگ اموی که در دمشق بنیاد کردند زیباتر است. به گفته مسلمانان، پیامبر در آنجا با ابراهیم و موسی و عیسی دیدار کرد و با آنها نماز خواند؛ هم به نزدیک مسجد، صخره معروف را بدید که به پندار یهودیان مرکز دنیاست و ابراهیم می‌خواست فرزند خود اسحاق را در برابر آن قربان کند، و موسی تابوت عهد را آنجا دریافت کرد، و هیکل سلیمان و هرودس مجاور آن بنیاد شد. به عقیده مسلمانان، پیامبر از آنجا به آسمان عروج کرد و انسان، اگر ایمان قوی داشته باشد، آثار قدم وی را بر صخره تواند دید. وقتی به سال ۶۴ هـ ق (۶۸۴م) عبدالله بن زبیر بر مکه و درآمد حج استیلا یافت، عبدالملک مروان می‌خواست زایران کعبه را به شام جلب کند و مردم به جای حج کعبه صخره را زیارت کنند؛ صنعتگران وی بر این صخره تاریخی بنای معروف به قبة الصخره را به شیوة بیزانسی - شامی بساختند (۷۲ هـ ق، ۶۹۱م) که خیلی زود چهارمین اعجوبه جهان اسلام شد (سه دیگر مساجد مکه، مدینه، و دمشق بود). این بنا در آغاز کار مسجد نبود، بلکه حرم مقدسی بود که اطراف صخره برآورده بودند و صلیبیون در دادن نام «مسجد عمر» به آن دوبار خطا کرده‌اند. قبه ۳۵ متر ارتفاع دارد و بر یک بنای

قبة الصخرة، بيت المقدس

منبر چوبي در مسجدالاقصي، بيت المقدس

هشت ضلعي از سنگهاي مربع استوار است؛ محيط بنا ۱۶۰ متر است؛ قبه را از چوب ساخته و از بيرون با برنج مطلا پوشانيده اند كه نقوش برجسته دارد. چهار در زيبا - كه سردر آن را با صفحات برنز آراسته اند - به درون بنا راه مي برند كه چند رديف ستون مرمرين براق آن را به هشت ضلعيهاي متحدالمركزي تقسيم كرده اند. ستونها از آثار قديم رومي است و سرستونها شيوه بيزانسي دارد. قطعات معرق، كه در طاقما هست و تصوير درختان را نشان مي دهد، به ظرافت از كار كوربه كمتر نيست، و زيباتر از آن معرقهاي قسمت زيرين قبه است. بر دورادور نماي ستونهاي هشت ضلعي بيروني نوشته هاي به خط كوفي با حروف زرین بر كاشي آبي هست كه به فرمان صلاح الدين ايوبي به سال ۵۸۲ هـ ق (۱۱۸۷ م) به كار رفته است و نمونه زيبايي از اين تزئين جالب معماري است. ستونها، اين صخره بزرگ نامنظم را، كه محيط آن شصت متر است، احاطه كرده اند. مقدسي در وصف قبه گوید:

وقتي خورشيد بر آن بتابد، قبه بدرخشد و همه جا پرتو افكند و شگفت انگيز جلوه كند. منظره اين بنا شگفت انگيز است. من در تمام قلمرو اسلام چنين قبه اي ندیده ام، و نشنیده ام كه در ادوار پيش از اسلام بنايي ساخته شده باشد كه بتواند با قبه الصخره معروف رقابت كند.

منظور عبدالملك مروان كه مي خواست اين بنا را جانشين كعبه كند انجام نشد؛ اگر شده بود، بيت المقدس مركز دينهاي سه گانه اي مي شد كه در قرون وسطي براي تسخير روح انساني رقابت داشتند.

با وجود همه اينها، بيت المقدس پايتخت ولايت فلسطين نشد و اين افتخار را رمله به دست آورد. در بسياري از نقاطي كه اكنون جز روستاهي تهيدست در آن نيست، در عصر اسلامي شهرهاي پرونقي پديد آمد، از

آن جمله عکا بود که مقدسی به سال ۳۷۵ هـ ق (۹۸۵ م) درباره آن گوید: «شهری بزرگ و وسیع است.» ادریسی به سال ۵۱۸ هـ ق (۱۱۵۴ م) درباره صیدا گوید: «شهری وسیع است که باغستانها و درختها آن را به بر گرفته‌اند.» یعقوبی به سال ۲۷۸ هـ ق (۸۹۱ م) درباره صور گوید: «شهری زیباست و بر صخره‌ای که آن دریا بر آمده بنیاد شده است.» ناصر خسرو به سال ۴۳۹ هـ ق (۱۰۴۷ م) درباره شهر صور گوید: «مساحت شهر را هزار در هزار قیاس کردم، همه پنج - شش طبقه بر سر یکدیگر، ... و به بازارهای نیکو، نعمت فراوان.» طرابلس، که در شمال صور بود، بندری زیبا و ایمن داشت که هزار کشتی در آن جای می‌گرفت. طبری به یاسمین و چشمه‌های گرم شهره بود. یاقوت حموی، جهانگرد مسلمان، به سال ۶۲۱ هـ ق (۱۲۲۴ م) درباره ناصره گوید: «مولد مسیح عیسی بن مریم علیه‌السلام آنجاست، اما مردمش مریم را ملاحت کردند و گفتند که هرگز دوشیزه‌ای طفلی نزاده است.» یعقوبی بعلبک را زیباترین شهر شام می‌نامد. مقدسی گوید: «شهری نکوست با ثروت فراوان.» انطاکیه پس از دمشق، دومین شهر شام بود. مسلمانان از سال ۱۶ تا ۳۵۸ هـ ق (۶۳۷ تا ۹۶۹ م) بر انطاکیه استیلا داشتند؛ سپس روم شرقی آن را به تصرف آورد و تا سال ۴۷۷ هـ ق (۱۰۸۴ م) بر آن حکومت کرد. جغرافیادهای مسلمان از کلیساهای بسیار و باشکوه و کلاه‌فرنگیهای بلند و باغ و بوستانهای سرسبز انطاکیه با شگفتی یاد کرده و گفته‌اند که در همه خانه‌ها...

آب روان است. طرسوس از شهرهای بزرگ بود؛ ابن حوقل در ۳۶۸ هـ ق (۹۷۸ م) جمعیت مذکور آن را به ۱۰۰.۰۰۰ تخمین می‌زند. نیکفوروس دوم، امپراتور روم شرقی، به سال ۳۵۵ هـ ق (۹۶۵ م) این شهر را پس گرفت و همه مسجد‌ها را که در آن بود ویران کرد و «قرآن»‌ها را بسوخت. حلب شهری ثروتمند بود، زیرا دوراه کاروانرو در آنجا به هم می‌رسیدند. مقدسی در وصف آن گوید: «شهری است ثروتمند که با سنگ ساخته‌اند و درختان بر خیابانها سایه افکنده و بر دو سوی خیابانها دکانهاست و هر خیابان به یکی از درهای مسجد می‌رسد.» در این مسجد محرابی معروف بود که از عاج و چوب منبت ساخته بودند و منبری داشت که چشم را می‌گرفت. نزدیک مسجد پنج منبر سه، یک بیمارستان، و سپس کلیسا بود. یعقوبی به سال ۲۷۸ هـ ق (۸۹۱ م) گوید: «حمص از شهرهای بزرگ شام است.» و اصطخری به سال ۳۳۹ هـ ق (۹۵۰ م) گوید: «تقریباً همه خیابانها و بازارهای آن سنگفرش است.» مقدسی گوید: «زنان آن جمالی خیره کننده و پوستی ظریف دارند.»

وقتی دولت اسلامی به سوی شرق بسط یافت، لازم می‌نمود که پایتخت به مرکز ولایات متصرفی نزدیکتر از مکه یا بیت المقدس باشد، و این بسیار بجا بود که بنی امیه دمشق را پایتخت خود کردند. این شهر هنگام فتح عرب تاریخی کهن داشت، و تلاقی پنج نهر آنجا را بحق بهشت شرق کرده بود. از این نهرها یکصد برکه، یکصد حمام عمومی، و ۱۲۰.۰۰۰ بستان آب می‌گرفت. این نهرها آنگاه به طرف مغرب به سوی «دره بنفشه»، که هجده کیلومتر درازا و پنج کیلومتر پهنا داشت، جریان می‌یافت. ادریسی درباره دمشق گوید: «از همه شهرهای خدا، شام خوش موقع تر و خوش هوادر و پر آبتر و خوش خائتر و پرمیوتر و حاصلخیزتر و ثروتمندتر است و سپاه بیشتر دارد.» در قلب شهری با ۱۴۰.۰۰۰ جمعیت، قصر خلافت به چشم می‌رسید. این قصر را، معاویه اول بنیاد کرده بود، از مرمر و طلا می‌درخشید و موزائیکهای صحن و دیوارهایش جلوه خیره کننده داشت و هوای آن از آب جاری برکه‌ها و آبشارها پاکیزه می‌شد. در ناحیه شمال شهر مسجد بزرگ جای داشت که یکی از ۵۷۲ مسجد شهر بود و تنها بنای تاریخی است که از دمشق دوران اموی به جا مانده است. محل مسجد در عصر رومیان یک معبد یوپیتر بود که تئودوسیوس اول بر ویرانه‌های آن کلیسای یحیای تعمید دهنده را بنیاد کرد (۳۷۹ م). ولید اول، خلیفه اموی، در حدود سال ۸۶ هـ ق (۷۰۵ م) به مسیحیان پیشنهاد کرد کلیسا را به مسجد مبدل کند، در عوض به آنها هر کجا که خواسته باشند زمین و لوازم بنا بدهد تا کلیسایی بنیاد کنند؛ ولی مسیحیان راضی نشدند و وی را از عواقب آن بیم دادند و گفتند در کتابهای قدیم هست که هر که این کلیسا را ویران کند خفه خواهد شد. ولید به گفتارشان اعتنایی نکرد و با دست خود ویرانی کلیسا را آغاز کرد. به گفته مورخان، مدت هفت سال مالیات زمین را در همه قلمرو دولت برای ساختمان این مسجد اختصاص داد، و این به جز آن مالیات فراوان بود که به مسیحیان داد تا کلیسای دیگر بسازند. از هند، ایران، قسطنطنیه، مصر، لیبی، تونس، و الجزایر صنعتگر و هنرور آوردند

مسجد به پایان رسید. به اتفاق جهانگردان مسلمان، این مسجد مجللترین بنای قلمرو اسلام است، و به نظر مهدی و مأمون، خلفای عباسی که امویان و دمشق را دوست نداشتند، در همه جهان بنای دیگری همسنگ آن نبود. بنا، یک محوطه محصور است که در داخل آن چند ردیف ستون صحن وسیعی را که کف آن مرمر است احاطه کرده؛ مسجد در طرف جنوبی صحن جا دارد و آن را از سنگهای مربع برآورده‌اند، بر فراز آن چهار مناره است که یکی از آنها قدیمترین مناره تاریخ اسلام است. مسجد را به شیوه معماری بیزانس ساخته و تزیین کرده‌اند و بدون تردید سبک ایاصوفیه در آن مؤثر افتاده است. سقف را به وسیله صفحات سرب به گنبد، که قطر آن ۱۵ متر است، پیوسته‌اند. در داخل مسجد، که طول آن ۱۳۰ متر است، دو ردیف ستون از مرمر سفید محوطه را از راهروها جدا می‌کند. سرستونها را به شیوه کورنتی تراشیده و به طلا تزیین کرده‌اند؛ بالای ستونها طاقهای مدور یا نعلی است، و این نخستین طاقهای نعلی است که در دیار اسلام ساخته‌اند. کف مسجد موزائیک است و روی آن فرش انداخته‌اند. دیوارها نیز به موزائیک مرمر الوان و کاشی میناکاری تزیین شده است. در داخل مسجد شش دیوار مرمرین هست که محوطه را به ایوانهایی تقسیم می‌کند. در یکی از دیوارها که رو به مکه دارد محرابی مرصع به طلا و نقره و سنگهای گرانبه است. نور مسجد از ۷۴ پنجره شیشه‌ای الوان و ۱۲۰۰۰ قندیل تأمین می‌شود. یکی از جهانگردان در وصف مسجد گوید: «اگر یکی از اهل خرد یک سال بدانجا رود، هر روز نکته‌ای تازه خواهد آموخت.» یکی از سفرای یونان که اجازه ورود به مسجد یافته بود به همراهان خود گفت: «من با شیوخ مجلس سنا گفته بودم که بزودی قدرت اعراب به آخر می‌رسد، ولی اکنون که می‌بینم بناهای خود را چگونه ساخته‌اند، یقین دانستم که قدرتشان زمانی دراز دوام خواهد داشت.»

کسی که از دمشق به جانب شمال رود، پس از عبور از صحرا، بر ساحل فرات، به رقه - اقامتگاه موسمی هارون الرشید - و پس از عبور از دجله، به موصل می‌رسد. در مسافت قابل ملاحظه‌ای از آن، در ناحیه شمال خاوری، شهر تبریز است که پس از دورانی که از آن گفتگو می‌کنیم به اوج جلال رسید، و در ناحیه مشرق شهر تهران است، که در آن هنگام دهکده کوچکی بیش نبود. پس از آن

دامغان و بعد، در مشرق دریای خزر، گرگان است که در قرن دهم میلادی مرکز یکی از ولایتهای اسلامی بود و به امیران روشنفکر خود اشتهار داشت - معروفتر از همه شمس المعالی قابوس شاعر و دانشور بود که این سینا را به دربار خویش گرامی داشت و هم او مقبره‌ای به شکل یک برج ضخیم به جا نهاده که ۵۲ متر بلندی دارد و به نام گنبد قابوس معروف است. این تنها بنایی است که از گرگان، شهری که به دوران قابوس به اوج رفاه و کثرت جمعیت رسیده بود، به جا مانده است. در راه شمالی، که از گرگان به طرف مشرق می‌رود، شهر نیشابور است که نام آن با شعر خیام بر زبانها می‌رود. پس از آن مشهد، شهر مقدس مسلمانان شیعه، و بعد مرو است که وقتی مرکز یکی از ولایتهای بزرگ بود، آنگاه بخارا و سمرقند است که معمولاً از دسترس مأمورین وصول مالیات دور بود. بر رشته کوه جنوبی، شهر غزنه است که شاعران درباره قصرهای مجلل محمود در آنجا، و برجهای بلند شهر که سر بر آسمان می‌سود، سخنها گفته‌اند. هنوز هم برج پیروزی، که سلطان محمود بنا کرده، و برج مسعود دوم، که از آن هم زیباتر است، در آنجا به پاست. اگر کسی در قرن یازدهم از این ناحیه به طرف غرب می‌رفت، به عده زیادی از شهرهای معتبر ایران بر می‌خورد. هرات، شیراز با مسجد بزرگ و باغستانهای معروف، یزد، اصفهان، کاشان، قزوین، قم، همدان، کرمانشاه، و سنج؛ آنگاه در عراق به دو شهر پرجمعیت بصره و کوفه می‌رسید. مسافر به هر جا می‌گذشت قبه‌های درخشان، مناره‌های جالب، مدرسه‌ها، کتابخانه‌ها، قصرها، باغستانها، بیمارستانها، و حمامها می‌دید و کوچه‌های تنگ و تاریک که فقیران در آن سکونت داشتند. و عاقبت به بغداد می‌رسید که انوری شاعر ایرانی درباره آن چنین گفته است:

خوشا نواحي بغداد جاي فضل و هنر

که کس نشان ندهد در جهان چنان کشور

سواد او به مثل چون بهشت مینا رنگ

هوای او به صفت چون نسیم جانپرور

به خاصیت همه سنگش عقیق و لؤلؤبار

به منفعت همه خاکش علیر غالیه بر

کنار دجله ز ترکان سیمتن خلخ

میان رحبه ز خوبان ماه رخ کشمر

هزار زورق خورشید گونه بر سر آب

بر آن صفت که پراکنده بر سپهر شمر

به جای بغداد يك شهر قدیم بابلی بود که از بابل قدیم فاصله چندانی نداشت. به سال ۱۸۴۸ میلادی در بستر دجله چند آجر به دست آمد که نام بختنصر بر آن منقوش بود. شهر قدیم در ایام شاهنشاهان ساسانی رونق گرفت و پس از فتح اسلام چند دیر مسیحی در آنجا بنیاد شد، که غالباً متعلق به نسطوریان بود. به گفته مورخان، منصور خلیفه از راهبان این دیرها بدانست که هوای شهر به هنگام تابستان معتدل و از مگس، که در بصره و کوفه فراوان بود، خالی است. شاید خلیفه میخواست از این دو شهر ماجراجو که در آن روزگار بر از مردم شورشی بود دوری کند. بدون تردید موقع شهر را از لحاظ سوق

داده بود، زیرا در جایی امن در داخل کشور بود و از راه دجله و کانالهای پیوسته به آن با همه شهرهای بزرگ ساحل دجله و فرات ارتباط داشت، و هم از این راه با خلیج فارس و همه بندرهای جهان مربوط می شد. به همین ملاحظات بود که مقر خود را از هاشمیه، و سازمانهای حکومت را از کوفه به بغداد انتقال داد (۷۶۲م)؛ محل شهر را به خندق و سه حصار تو به تو محصور کرد و اسم قدیمی آن بغداد را، که به معنی «خداداد» بود، به مدینه السلام تبدیل کرد. یکصد هزار کارگر به کار گرفت و ظرف چهار سال قصرهای بزرگ آجری برای خود و کسانش و سازمانهای دولت بنیاد کرد. قصر خلیفه، که دري مطلا و گنبدی درخشان داشت و به همین جهت آن را «باب الذهب» یا «قبة الخضراء» می خواندند، در میان شهر بود. آنگاه منصور، در بیرون باروی شهر، بر ساحل باختری دجله، يك اقامتگاه موسمی برای خود ساخت که به نام «قصر الخلد» شهره شد و بعدها هارون الرشید بیشتر روزگار خود را در این قصر به سر می برد. کسی که در این شهر اقامت داشت از پنجره آن صدها کشتی را توانست دید که بارهای خود را، که از يك نیمه جهان آن روز آورده بودند، بر سنگفرشهای ساحل رود خالی می کنند.

به سال ۱۵۱ هـ ق (۷۶۸م) منصور بر ساحل شرقی یا ایرانی دجله قصری و مسجدی بساخت تا پسرش مهدی، کاخی مستقل داشته باشد. بزودی اطراف این دو بنا محله زیبایی به نام رصافه پدید آمد، و دو پل که بر قایقها استوار بود آن را به شهر مدور ارتباط می داد. غالب خلفایی که پس از هارون آمدند در این محله به سر می بردند، و چیزی نگذشت که رصافه به وسعت و ثروت از شهر منصور پیشی گرفت؛ پس از هارون الرشید، وقتی می گفتند بغداد، رصافه را منظور داشتند. در رصافه برای جلوگیری از سوزش آفتاب خیابانها را تنگ و پیچاپیچ کرده بودند؛ این خیابانها از قصر خلیفه تا محلات ثروتمند امتداد داشتند و دو جانب آنها دکانهای شلوغ بود. هر دسته از صنعتگران، خیابان یا بازار خاصی داشتند. اینجا کوی عطر فروشان، آنجا کوی سبذافان، و کمی دورتر مفتولسازان، و همچنین کوی صرافان و بزازان و کتابفروشان و کویهای دیگر بود. بالا و پشت دکانها خانه های مردم بود که به جز خانه ثروتمندان تقریباً همه از خشت بود و مادام که که صاحب آن زنده بود به پا می ماند، و پس از او چندان دوامی نداشت. از جمعیت شهر آمار قابل اعتمادی نداریم، به احتمال قوی ۸۰۰،۰۰۰ بوده است، ولی بعضی مورخان ۲،۰۰۰،۰۰۰ برآورده کرده اند. شمار جمعیت هر چه بود، بغداد در قرن دهم میلادی علی الاطلاق

بزرگترین شهر جهان به شمار می‌رفت، البته قسطنطنیه را از این میانه استثنا توان کرد. در شهر محله‌ای خاص مسیحیان بود که در آنجا انبوه بودند و کلیساها و دیرها و مدرسه داشتند. نسطوریان، پیروان مذهب وحدت طبیعت، و اسیل آیینان عبادتگاه‌های مخصوص خود داشتند. هارون مسجدی را که منصور ساخته بود توسعه داد؛ آنگاه معتضد نیز بنای مسجد را تجدید کرد و بر وسعت آن بیفزود. بدون تردید صدها مسجد بنا شده بود تا مردم شهر در آنجا عبادت کنند.

در همین دنیا از نعیم بهشت بهر مور می‌شدند. در بغداد و نزدیک آن صدها قصر مجلل و ویلا بنا شده بود؛ کاخها از بیرون ساده می‌نمود، ولی درون آن همه لاجورد و طلا بود. چیزی از جلال این قصرها را از وصف باور نکردنی که ابوالفدا آورده توان دریافت که گوید: «در قصر خلیفه به بغداد ۲۲۰۰۰۰ قالی گسترده و به دیوارها ۳۸۰۰۰ فرشینه و ۱۲۵۰۰ قواره پارچه ابریشمین آویخته بودند.» قصرهای خلیفه و خاندان وی، و مسکن وزیر و رؤسای دیوانهای دولتی، در بغداد شرقی مساحت ۲۵۸۹۰۹۹۰ متر مربع را گرفته بود. از دوران جعفر برمکی که در ناحیه جنوب شرقی شهر، قصری مجلل برای خود ساخت - و همان سبب هلاک وی بود - مهاجرت طبقه ثروتمند به این ناحیه آغاز شد. جعفر، که می‌خواست از بدخیالی هارون بپرهیزد، این قصر را به مأمون هدیه کرد، و هارون هدیه را برای پسر خود پذیرفت، ولی جعفر تا زنده بود در قصر جعفری اقامت داشت و سرخوش بود. وقتی قصرهای منصور و هارون رو به خرابی نهاد، به جای آن قصرهای تازه بنیاد کردند. معتضد ۴۰۰۰۰۰ دینار (در حدود ۱۰۹۰۰۰۰۰ دلار) به بنای قصر ثریا خرج کرد (۲۷۹ هـ.ق، ۸۹۲ م). اگر به یاد بیاوریم که در طویله‌های این قصر ۹۰۰۰ شتر و استر بود، وسعت آن را حدس توانیم زد. مکتفی در جوار قصر ثریا، قصر تاج را بنیاد کرد (۲۹۰ هـ.ق، ۹۰۲ م) که بنا و باغستانهای آن در مساحت ۲۳۰۰۰۰۰۰ متر مربع گسترده بود. مقتدر، قصر «بهو الشجره» را بنیاد کرد، و این نام از آن یافت که در برکه باغ قصر درختی از طلا و نقره به پا کرده بودند که بر شاخها و برگهای سیمین آن پرندگان نقره به تعبیه مکانیکی نغمه می‌خواندند. سلاطین آل بویه از همه خلفا پیشی گرفتند و ۱۳۰۰۰۰۰۰ در هم به بنای قصر معزیه خرج کردند. بدین سان قصرها مکرر و جلال آن افزون شد، تا آنجا که وقتی مقتدر به سال ۳۰۵ هـ.ق (۹۱۷ م) سفیران یونان را پذیرفت، آنان از قصرهای خلیفه و دیوانهای حکومت که جمعا سی و سه قصر بود و ایوانهای آن ستونهای مرمری داشت، از آنهمه قالی و پارچه زرین که بر زمین گسترده و به دیوارها آویخته بود و شمار آنها را کسی نمی‌دانست، از صدها سوار با لباسهای براق که زینهای اسبشان از نقره بود و غاشیه زردوزی و نقرمدوزی داشت، از آنهمه حیوان وحشی و اهلی که در باغستانهای قصر خلیفه بود، و از قایقهای خاص خلیفه که به جلال از قصرها کمتر نبود و به انتظار هوس خلیفه بر دجله می‌رفت به حیرت افتادند.

طبقه نخبه در میان نعیم فراوان با تجمل و سرگرمی و اضطراب و دسیسه می‌زیست. مردان این طبقه به نظاره اسبدوانی یا بازی چوگان به میدان می‌رفتند، شراب کهنسال حرام می‌نوشیدند، و آذوقه‌ای که از اقصای کشور به قیمت گران خریداری شده بود می‌خوردند. آنها و زنانشان لباس ابریشم رنگارنگ زردوزی و نقره دوزی می‌پوشیدند. به لباس و مو و ریش خود عطر می‌زدند و بوی خوش عنبر و کنر استنشام می‌کردند و سر و گوش و گردن و دست و ساق خود را به زیورهای گرانبها

معشوق عقلش را ربوده است. معمولا زنان در اجتماعات مردان حضور نمی‌یافتند، به جای آنها شاعران و مطربان و دلکان بودند و بدون تردید از عشق نیز گفتگوها داشتند، و کنیزکان زیبا با رقص خود دل از مردان می‌ربودند. در اجتماعاتی که موقرتر از این بود، مردم به شعر شاعران یا آیه‌های قرآن گوش فرا می‌داشتند و بعضیها، مانند اخوان الصفا، انجمنهای فلسفی پدید آورده بودند. مورخان از انجمنی سخن می‌گویند که در حدود سال ۱۷۴ هـ.ق (۷۹۰ م) به پا بوده و ده عضو داشته که یکی سنی و دیگری شیعه و سومی خارجی و چهارمی مانوی و دیگری شاعری غزلسرا و آن یکی فیلسوف و چهار دیگر مسیحی و یهودی و صابئی و زردشتی بوده‌اند. به گفته مورخان، اجتماعات اینان با ملایمت و مزاح شیرین و بحث آرام و ادب و احترام قرین بوده است. توان گفت که جامعه اسلامی رویهمرفته دارای آداب معاشرت تا حدود امکان عالی بود. بدون تردید، مشرق زمین از زمان کوروش تا لی هونگ چانگ در کار ادب و ظرافت از غرب سبق برده است. از نشانه‌های اوج و رونق زندگی بغداد این بود که همه هنرهای مجاز،

یعنی آنها که در اسلام حرام نبود، مورد حمایت بود؛ مدرسه‌های ابتدایی و متوسطه فراوان، و نغمه شاعران در فضا طنین افکن بود.

مورخان از زندگی طبقه پایین چندان سخن نگفته‌اند. به حدس می‌توان گفت که آنها با تلاش و رنج خود این سازمان مجلل اجتماعی را برپا نگاه داشته بودند. در همان اثنا که ثروتمندان به ادبیات و هنر و فلسفه و علوم سرگرم بودند، عامه ساده لوح در خیابانها به مطربان گوش فرا می‌داشتند، یا عود می‌نواختند و نغمه‌های مخصوص خود را می‌خواندند. گاه و بیگاه موکب عروسی می‌گذشت و حال و هوای خیابان را صفایی می‌داد. مردم در ایام عید به دیدار یکدیگر می‌رفتند، هدیه‌ها مبادله می‌کردند، و طبعاً به قیمت هدیه‌هایی که داده و گرفته می‌شد توجه داشتند؛ در این گونه روزها با اشتهایی تیزتر از کسانی که بشقابشان طلا بود غذا می‌خوردند. حتی شخص فقیر از جلال خلیفه و شکوه مسجد بی‌بهره نبود و در همی چند از دینارهای مالیاتی که به بغداد می‌رسید نصیب او می‌شد. سرفراز قدم می‌زد، می‌بالید که فرزند پایتخت بزرگ است و، در عمق خاطر، خوشتن را در شمار بزرگان و حکمرمایان جهان می‌پنداشت.

یادداشتها

- ۱ - عقد پوراندخت در محرم ۲۰۲ هـ ق خوانده شده در این سال هارون مرده بود.
- ۲ - باید توجه داشت که، علاوه بر این سه، علل و امامت نیز جزو اصول مذهب شیعه است.
- ۳ - لااقل در «قرآن» کریم، این کتاب آسمانی، معجزه شمرده شده است. در ظاهر «قرآن» به داستان معراج و شق قمر نیز اشارت شده است.
- ۴ - عقیده مرجئه این بود که مرتکب گناه کبیره را نباید گفت مخدّر در عذاب است، بلکه کار او به دست خداست که از او بگذرد یا نه.
- ۵ - شیعه در نتیجه قتل علی و حسین (ع) و خاندان وی پدید نیامده است، بلکه از روز وفات پیغمبر صف شیعه متمایز شد. آنان که قایل به خلافت علی (ع) بودند شیعه علی نامیده شدند.
- ۶ - غنیمتهای جنگی تنها تا سال سی و ششم به مدینه می‌رفت، پس از آن تا سال چهارم مرکز جمع‌آوری آن کوفه بود، و در سال چهل و یکم به دمشق منتقل گردید؛ و هر چند عمران مدینه و مکه در عصر عثمان رو به افزایش نهاد، اما سبب آن غنیمتهای جنگی نبود، بلکه طرح اصلاحات ارضی خلیفه موجب چنین پیشرفتی گردید. چند تن از سران قریش زمینهای خارج از حجاز خود را با زمینهای درونی معاوضه کردند، و در نتیجه مالکانی بزرگ چون طلحه و زبیر پیدا شدند که برای خود کاخ ساختند. اما اینکه قسمت اعظم درآمدها را میان مردم تقسیم کردند به طور اطلاق درست نیست، و اگر چنین بود هنوز خرده‌گیری خود را آغاز نمی‌کرد. اما رواج خنیاگری و می‌خوارگی در مدینه و مکه ابداً با رسیدن غنیمتهای جنگی به این شهر ارتباطی ندارد، زیرا مقدمات این کار از سال ۶۵ هجری به بعد آغاز شد و در این وقت چنانکه می‌دانیم غنیمتها به دمشق می‌رفت.
- چرا وضع عمومی مدینه یکباره دگرگون شد و قداست آن محو گردید؟ در این باره در کتاب «زندگانی علی بن الحسین» توضیح داده‌ام. قتل عام مدینه به دست مسلم بن عقبه در حکومت یزید نسلی فاسد را به جای گذاشت که برای رهایی خود از غمهای آن فاجعه به شراب و موسیقی روی آورد.
- ۷ - اساس این افسانه چیزی است که قسمتی از آن را مرزبانی در «معجم الشعراء» و قسمتی را ابوالفرج در کتاب خود «الاغانی» ضمن ترجمه عمر بن ابی‌ربیع و ابن سریج آورده و سپس از «الاغانی» به

کتابهای دیگر از جمله «اعلام النساء» تألیف عمر رضا کجاله راه یافته است. راوی داستان مصعب زبیری است و داستان را از پیرمردی از مردم مکه روایت کند.

مصعب زبیری، مصعب بن عبدالله بن مصعب بن زبیر بن عوام است. از وی کتابی به نام «نسب قریش» به چاپ رسیده است که هم اکنون پیش روی خود دارم. در این کتاب چنانکه از نام آن پیداست تنها نسب قریشیان آمده است. وی در فصل فرزندان امام حسین علیه السلام نام سکینه و شویهای او را برده است (ص ۵۹، چاپ دارالمعارف)، اما از این داستان اثری در کتاب نیست. زبیری دو کتاب دیگر به نامهای «نسب کبیر» و «حدیث مصعب» داشته است که در دسترس نیست. به هر حال، راوی داستان به نقل ابوالفرج یک جا پیرمردی مکی است و در داستانی دیگر علی بن صالح و یا هیثم بن عدی و صالح حسان کوفی. این راویان را

دانشمندان علم رجال، چون ابن حجر و نسائی و یحیی بن معین، غیر ثقة و یا کذاب خوانده‌اند. اما از جهت روایت، افسانه بودن آن نیازی به تحقیق فراوان ندارد. از این بگذریم که دختر حسین بن علی و نوه علی بن ابی طالب و خواهر علی بن الحسین چگونه پیش روی برادر خود در جمع زنان مهاجر و انصار چنین مجلسها ترتیب می‌دهد، در حالی که جد او از فرموده خدا زنان را از «تیرج جاهلیت» باز داشته است. نه، این بحث را می‌گذاریم و چنین می‌گیریم که سکینه دارای چنین شخصیتی نیست و زنی از طبقه عادی است. اما کدام زن از طبقه عادی بر سر زیبایی خود مردی بیگانه را به داور می‌خواند تا بگویم سکینه با عایشه دختر طلحه در این باره به مشاجره پرداخت، و مردی هرزه در او فاسق را چون عمر بن ابی ربیع داور قرار داد و عمر گفت: سکینه نمکین تر است و عایشه زیباتر. عمر بن ابی ربیع مردی است که ابن عتیق درباره او گفته است در هیچ شعری چون شعر عمر بن ابی ربیع نافرمانی خدا دیده نمی‌شود. («الآغانی»، دارالثقافه، ج ۱، ص ۱۱۳-۱۱۴) اگر این افسانه را دشمنان خاندان پیغمبر (ص) چون مصعب زبیری و دروغ پردازانی چون ابوالفرج برنمی‌ساخته باشند، و اگر آن شیخ مکی راست گفته باشد، سکینه که قهرمان این داستانهاست زنی است در طبقه بلبله و سلامه و لذت‌العیش که نام آنان را در کتاب «زندگانی علی بن الحسین» آورده‌ام - زنان موسیقیدان که در مدینه و مکه مجلسها داشتند و مردانی چون کثیر عزة و ابن سریج و اشعب و پسر ربیع به مجلس آنان می‌رفتند، و سپس راوی بی بندوباری همین که نام سکینه را شنیده، آن را بر آن سیده تطبیق کرده و آیندگان بی‌آنکه بررسی کنند داستان را پذیرفته‌اند. چنین تخلیطها در عصر ما که عصر سند و ثبت واقعه‌هاست بارها رخ می‌دهد تا بدان عصر چه رسد.

فصل دوازدهم

فکر و هنر در ولایتهای خاوری اسلام

۱۱-۴۵۰ ه‍.ق (۶۳۲-۱۰۵۸ م)

I - دانشوری

به طوری که از احادیث نبوی معلوم می‌شود، پیامبر مردم را در طلب علم تشویق می‌کرد و این کار را محترم می‌داشت، و از این جهت با اغلب مصلحان دینی تفاوت داشت. گفته بود: «هر که به راهی رود که علمی جوید، خدا برای وی راهی به سوی بهشت بگشاید... مرکب عالمان دانا را با خون شهیدان وزن

کنند و مرکب عالمان از خون شهیدان برتر باشد.» ارتباط مسلمان با فرهنگ یونانی دیار شام حس رقابت علمی یونان را در ایشان برانگیخت، و چیزی نگذشت که در قلمرو اسلام دانشور و شاعر مقامی ممتاز به دست آوردند.

آغاز تعلیم اطفال از آن وقت بود که سخن توانستند گفت؛ از همان وقت که شهادتین را به آنها یاد می‌دادند. در شش سالگی بعضی برده زادگان، عده‌ای از دختران، و همه پسران را، به جز پسران اغنیا که معلمان خصوصی داشتند، به مدرسه ابتدایی می‌بردند که معمولاً در یکی از مساجد و احياناً در مجاورت يك چشمه عمومی در هوای آزاد بود. تعلیم در این گونه مدرسه‌ها معمولاً رایگان بود، یا دستمزد آن چنان ناچیز بود که همه مردم قادر به پرداخت آن بودند. معلم از پدر طفل مبلغی می‌گرفت که بیشتر از دو ریال در هفته نبود؛ باقی مخارج را مردم نیکوکار می‌پرداختند. برنامه تعلیم بسیار ساده بود: تعلیم نماز بود و قرائت قرآن و حفظ آیات و آشنایی با مقررات دینی و قصه‌ها و مبادی اخلاقی و شریعت که در قرآن هست. نوشتن و حساب را برای مرحله بالاتر گذاشته بودند، شاید از این جهت که نوشتن در مشرق زمین هنری است که محتاج تمرین مخصوص است. به علاوه، به طوری که مسلمانان می‌گفتند، نویسنده را همه جا می‌شود یافت. هر روز قسمت کمی از قرآن را به خاطر می‌سپردند، آنگاه به صدای بلند می‌خواندند. هدف همه متعلمان این بود که تمام قرآن را به خاطر سپارند؛ اگر موفق می‌شدند،

تیراندازی و شنا آموخته بود «مرد کامل» بود. مذاکره طریقه تعلیم، و عصا ابزار آن بود. تنبیه معمولی این بود که با ترکیه خرما به کف پا می‌زدند. هارون الرشید به معلم فرزندش امین گفته بود: «نباید ساعتی بگذرد مگر آنکه چیزی به او تعلیم داده باشی. اما غمگینش نکن که ذهنش بمیرد، و چندان ملایمت مکن که به تنبلی خو کند؛ تا توانی او را به مدارا اصلاح کن، و اگر سود نداد، شدت و خشونت کن.»

هدف تعلیمات ابتدایی تقویت اخلاق و هدف مرحله بعد آموختن علم بود. معلم در مسجدی پهلوی ستون یا دیواری می‌نشست و درسی از تفسیر، حدیث، فقه، و شریعت تقریر می‌کرد. يك وقت هم دولت این مدرسه‌های متوسطه را تحت نظر گرفت و مخارج آن را پرداخت و علم نحو فقه‌اللغه، بلاغت، ادب، منطق، ریاضیات، و هیئت را نیز به برنامه دینی افزود. علم نحو مورد توجه خاص بود، زیرا زبان عرب را از همه زبانها کاملتر می‌دانستند و بی‌غلط به کار بردن آن برای مردم تعلیم یافته امتیاز مهمی بود. در این مدرسه‌ها نیز تعلیم رایگان بود، معلمان و شاگردان مقرری و مخارج خود را احياناً از دولت یا از منابع خیرات و صدقات می‌گرفتند. در مدرسه‌ها، جز در مورد قرآن، اهمیت معلم بیشتر از کتاب بود و شاگردان بیشتر از افراد می‌آموختند تا از کتاب. طالبان علم در اطراف قلمرو اسلام می‌گشتند تا معلم معروفی را ببینند. هر که می‌خواست در شهر خود احترامی داشته باشد می‌بایست به مکه یا بغداد یا دمشق یا قاهره سفر کند و در آنجا از يك یا چند تن از علمای بزرگ، علم آموزد. این ادبیات بین‌المللی بآسانی در همه قلمرو وسیع اسلام رواج و انتشار گرفت، زیرا در سراسر جهان اسلام، هر قدر هم مردم آن گوناگون بودند، زبان تعلیم و ادبیات عربی بود، که دامنه انتشار آن بیش از زبان لاتینی گسترش یافته بود. مسافر در قلمرو اسلام به هر شهری می‌رسید یقین داشت که تقریباً در هر يك از اوقات روز می‌تواند در مسجد بزرگ شهر يك بحث علمی را بشنود؛ طلبه مسافر غالباً می‌توانست در مدرسه شهر برای مدتی، علاوه بر تعلیم رایگان، جا و غذا نیز داشته باشد. مدرسه درجه علمی نمی‌داد؛ بالاترین هدف طلبه این بود که يك شهادتنامه خصوصی از استادی که به حضور او رسیده بود بگیرد تا معلوم شود در رشته‌ای که درس گرفته صلاحیت و کفایت یافته است. همه منظور طلبه تحصیل ادب بود - عادات نیک و تکمیل ذوق، حاضر جوابی و نکته سنجی و ظرافت، و کسب معلومات لازم برای يك مرد کامل و مذهب.

وقتی مسلمانان سمرقند را گشودند (۹۴ هـ ق، ۷۱۲ م)، تهیه خمیر کتان و دیگر گیاهان الیافدار را از چینیان آموختند، که از آن خمیر صفحات بسیار نازک می‌ساختند و خشک می‌کردند. این صنعت به خاور نزدیک آمد و، در زمانی که هنوز اوراق بردي (پاپيروس) فراموش نشده بود، به جاي کاغذ پوستی به کار رفت. نخستین کارگاه کاغذسازی در قلمرو اسلام به سال ۱۷۸ هـ ق (۷۹۴ م) در بغداد به دست فضل بن یحیی، وزیر هارون الرشید، گشوده شد؛ آنگاه مسلمانان این صنعت را به

۱۰۵ میلادی در چین به کار می‌رفت، در مکه از سال ۸۹ ه‍.ق (۷۰۷م)، در مصر از ۱۸۴ ه‍.ق (۸۰۰م)، در اسپانیا از ۳۳۹ ه‍.ق (۹۵۰م)، در قسطنطنیه از سال ۴۹۴ ه‍.ق (۱۱۰۰م)، در سیسیل از ۳۹۳ ه‍.ق (۱۱۰۲م)، در ایتالیا از ۵۴۸ ه‍.ق (۱۱۵۴م)، در آلمان از ۶۲۶ ه‍.ق (۱۲۲۸م)، و در انگلستان از ۷۰۹ ه‍.ق (۱۳۰۹م). این اختراع به هر جا می‌رسید تألیف کتاب را آسان کرد. به گفته یعقوبی، در ایام او (۲۷۸ ه‍.ق، ۸۹۱م) بیش از یکصد کتابفروشی در بغداد بود که در آنجا، به جز فروش کتاب، از کتابها نسخه‌برداری می‌کردند و خطوط تزیینی می‌نوشتند؛ مجامع ادبی نیز بود. بسیاری از طلاب علم، معاش خود را از استنساخ کتاب برای بزرگان کتابفروش به دست می‌آوردند. در قرن دهم میلادی کسانی بودند که امضا و خط بزرگان را جمع آوری می‌کردند، و کتابدوستانی بودند که در مقابل نسخه‌های کمیاب بهای گزاف می‌پرداختند. مؤلفان از فروش کتاب خویش چیزی به دست نمی‌آوردند و در کار معاش به وسایل قابل اعتمادتر یا به عطای امیران و ثروتمندان تکیه داشتند، زیرا هدف ادبیات و هنر اقناع ذوق طبقه اشراف و مالداران صاحبجاه و الانزاد بود.

در غالب مسجدها کتابخانه‌ای بود؛ در بیشتر شهرها نیز کتابخانه‌های عمومی بود که تعداد زیادی کتاب داشت و درهای آن به روی طالبان علم گشوده بود. به سال ۳۳۹ ه‍.ق (۹۵۰م) در موصل يك کتابخانه عمومی بود که یکی از نیکوکاران تأسیس کرده بود و مطالعه‌کنندگان، به جز کتاب، کاغذ مورد احتیاج خود را نیز در آنجا می‌یافتند. تنها فهرست کتابهای موجود در کتابخانه عمومی ری ده مجلد قطور شده بود. کتابخانه بصره به دانشورانی که در آنجا مطالعه می‌کردند مقرری و اعانه‌هایی می‌داد. یاقوت حموی، جغرافیدان معروف، سه سال در کتابخانه مرو و خوارزم به فراهم کردن اطلاعات برای کتاب معجم البلدان اشتغال داشت. وقتی مغولان بغداد را ویران کردند، سی و شش کتابخانه عمومی در آنجا بود، و این به جز تعداد بیشمار کتابخانه‌های خصوصی بود، زیرا رسم بود که هر يك از ثروتمندان مقدار زیادی کتاب داشته باشد. امیر بخارا يك طبیب معروف را به دربار خود دعوت کرد؛ او نپذیرفت و گفت چهار صد شتر برای حمل کتابهای خود لازم دارد. وقتی واقعی درگذشت، ششصد صندوق پر از کتاب به جا گذاشت که برای برداشتن هر صندوق دو مرد لازم بود. بعضی بزرگان (چون صاحب بن عباد) به قدر همه کتابخانه‌های اروپا کتاب داشتند. در هیچ يك از کشورهای جهان، به جز چین در ایام مینگ هوانگ، نظیر شوق و علاقه‌ای که از قرن هشتم تا یازدهم میلادی در قلمرو اسلام برای جمع آوری کتاب بود به وجود نیامد. در این چهار قرن زندگی فرهنگی مسلمانان به اوج رسید. در هزاران مسجد قلمرو اسلام، از قرطبه (کوردووا) تا سمرقند، شمار دانشوران کمتر از ستونها نبود، و علم و فصاحتشان در ایوانها انعکاس داشت. راههای کشور از گروه

بیشمار جغرافیدانان و مورخان و عالمان الاهی پر بود که در طلب علم و حکمت روان بودند. در دربار صدها امیر آهنگ قصاید شاعران و مباحثات فلسفی منعکس بود؛ هیچ کس جرئت نداشت مال فراوان داشته باشد مگر آنکه با مال خود ادبیات و هنر را کمک کند. اعراب تیزهوش سریع الانتقال خیلی زود همه فرهنگ ملل مغلوب را فرا گرفتند، و اقوام مغلوب چنان نرمش نشان دادند که اکثریت شاعران و عالمان و فیلسوفانی که زبان عرب را از لحاظ علم و ادب غنیترین زبان جهان کردند از میان ایشان برخاستند؛ در این گروه، فیلسوف و عالم و شاعر عرب اقلیتی ناچیز بودند.

در این دوران، دانشوران مسلمان اساس ادبیات ممتاز عربی را استوار کردند؛ با تحقیقات وسیع خویش در نحو، زبان عرب را منطق و میزان بخشید؛ با فرهنگهایشان گنجینه لغات این زبان را نظم و دقت عطا کردند، با جنگها و دایرةالمعارفها و خلاصه برداشته‌هایشان از زوال بسیاری از چیزها جلو گرفتند؛ و در زمینه نقد متون ادبی و تاریخی کوشیدند. ما محتاج به تذکار نام این دانشوران نیستیم، کافی است که به فضلشان معترف باشیم و از اعمالشان تمجید کنیم.

از این میانه کسانی که بیشتر نامشان به یاد می‌ماند مورخانند که همه اطلاعات خود را درباره تمدن اسلامی مدیون ایشانیم و بدون آنها سرگذشت این تمدن نیز، چون تمدن مصر فراغت پیش از شامیونیون، برای ما ناشناخته می‌ماند. از جمله محمد بن اسحاق متوفای سال ۱۵۹ ه‍.ق (۷۶۷م) نویسنده «سیره

رسول الله» است که به وسیله ابن هشام تنقیح و تکمیل شد؛ و اگر «قرآن» را استثنا کنیم قدیمیترین کتاب معتبر و منشور عربی است که به دست ما رسیده است. دانشوران محقق و کوشا در سرگذشت اولیا و صلحا، فیلسوفان، وزیران، فقیهان، طبیبان، خطاطان، حکام بزرگ، عاشقان، و دانشوران کتابهای مفصل پرداخته‌اند. ابن قتیبہ (۲۱۳-۲۷۶ هـ.ق، ۸۲۸-۸۸۹م) یکی از جمله دانشوران اسلام بود که می‌خواستند تاریخ عمومی جهان را بنویسند. وی مورخ جسوری بود که می‌خواست در آن کتاب مفصل به تاریخ دین خود همان قدر جا اختصاص دهد که تاریخ هر ملت و دین دیگر در صحنهٔ پرحادثه جهان می‌توانست داشت. محمد بن النذیم به سال ۳۷۷ هـ.ق (۹۸۷م) کتاب خویش، موسوم به «الفهرست» را نوشت و از هر کتاب تألیف یا ترجمه که در هر یک از رشته‌های علوم به زبان عربی بود سخن آورد، و ترجمه انتقادی مؤلف را نیز بر آن افزود و فضایل و عیوب وی را برشمرد. اگر خواننده به نظر آورد که از کتابهای یاد شده در فهرست ابن النذیم، تا آنجا که می‌دانیم، یکی از هزار جا نیست، می‌تواند پی برد که غنای منابع اسلامی به دوران وی تا کجا بوده است.

ابوجعفر محمد طبری (۲۲۴-۳۱۰ هـ.ق، ۸۳۸-۹۲۳م)، که در قلمرو تاریخ اسلام چون لیبوس مورخ معروف مغرب زمین است، مانند بسیاری از نویسندگان اسلامی، ایرانی بود و در طبرستان، در جنوب دریای خزر، چشم به دنیا گشوده بود. پس از آنکه سالها در عربستان و شام و مصر به صورت دانشوری فقیر سفر کرد، در بغداد استقرار یافت و به امر قضا مشغول شد. چهل سال از عمر

خویش را به نوشتن کتاب «اخبار الرسل و الملوك» که یک تاریخ عمومی است صرف کرد. وی تاریخ جهان را از آغاز خلقت تا سال ۳۰۲ هـ.ق (۹۱۳م) یاد کرده و قسمتی از این کتاب به جا مانده پانزده جلد بزرگ است؛ به گفتهٔ مورخان، آنچه از دست رفته ده برابر این بوده است. طبری نیز چون بوسونه دست خدا را در همهٔ حوادث جهان می‌بیند. در فصول اول کتاب وی بسیار عبارات هست که نشان تقوای اوست اما جنبهٔ لفاظی دارد، چنانکه گوید: «در ذکر آن امتحان که خداوند از پدر ما، آدم علیه‌السلام، کرد و او را به طاعت خویش بیازمود.» و اینکه خدا خانه‌ای از یاقوت به زمین فرستاد تا آدم در آن جای گیرد و چون عصیان پروردگار کرد خانه را از زمین **ببرد**. طبری نیز تاریخ یهود را چون «تورات» نوشته و گوید مریم باکره مسیح را بزاد و حمل وی چنان بود که جبرئیل در آستین وی دمید، و جلد اول را به صعود مسیح پایان داده است. جلد دوم از جلد اول معقولتر است، و آن تاریخ ایران را در عصر ساسانیان، به شیوه‌ای زنده و قابل قبول و در بعضی موارد جالب شرح می‌دهد؛ حوادث را به ترتیب وقوع، سال به سال نقل می‌کند؛ معمولاً حادثه از راوی نقل می‌شود که او نیز از راوی دیگر نقل کرده تا به کسی می‌رسد که شاهد آن بوده یا در ایام وی رخ داده است. حسن این روش این است که منابع را نقل می‌کند، ولی طبری روایتهای مختلف را مرتب نکرده که از آن یک موضوع به هم پیوسته ایجاد کند؛ به همین جهت، تاریخ وی انبوهی از حاصل کار ملال‌انگیز است، نه یک کار هنری.

مسعودی، که از همهٔ مورخان بعد از طبری معتبرتر است، عقیده دارد که طبری بزرگترین مورخان سلف اوست. ابوالحسن علی مسعودی عرب نژاد و زادهٔ بغداد بود؛ وی به شام، فلسطین، عربستان، زنگبار، ایران، آسیای مرکزی، هند، و سیلان سفر کرد و چنانکه خود او می‌گوید تا دریای چین رفته است. حاصل سفرهای خویش را در مجموعه‌ای مرکب از سی جلد فراهم آورد که حتی به نظر دانشوران مسلمان که به پرمایگی شهره‌اند بیشتر از حد تحمل مفصل بود. سپس خلاصه‌ای از آن فراهم آورد که باز از آنچه باید مفصلتر بود. شاید عاقبت خود او نیز معتقد شد که خوانندگان آن مقدار وقت که او برای نوشتن صرف می‌کند برای خواندن ندارند و بار دیگر کتاب خویش را به صورتی که اکنون می‌شناسیم مختصر کرد (۹۴۷م)، و نام عجیب «مروج الذهب و معادن الجواهر» بدان داد. مسعودی دربارهٔ همهٔ قلمرو گسترده، از چین تا فرانسه، از لحاظ جغرافیایی، گیاهی، حیوانی، تاریخی سخن آورده و عادات، ادیان، علوم، فلسفه، و رسوم مردم آنجا را شرح داده، و در جهان اسلام همانند پلینی و هرودوت در مغرب زمین است. مسعودی کتاب خود را چنان خلاصه نکرده که بی‌فایده و خشک شود، بلکه احياناً به تفصیل می‌پردازد و چنانکه عادت اوست مانعی نمی‌بیند که گاه به گاه قصهٔ جالب شیرینی نقل کند. وی در کار دین تا حدی شکاک بوده، اما شک خود را به خوانندگان تحمیل نمی‌کند. در آخرین سال حیاتش نظریات خود را دربارهٔ علم و تاریخ و

فلسفه در کتاب «الاستنکار لمافر فی سالف الا عصار» و کتاب «ذخایر العلوم» و «ما کان فی سالف الدهور» خلاصه کرد و «از تکامل کاینات از جماد به نبات و از نبات به حیوان و از حیوان به انسان» سخن به

میان آورد. شاید این نظریات وی را با محافظه‌کاران بغداد به گرفتاریها کشانید و ناچار شد، به تعبیر خودش، شهری را که در آنجا زاده و به جوانی رسیده و کمال یافته بود رها کند و به قاهره رود و از فراق زادگاه خویش متأسف باشد. در این باب گوید: «طبیعت این زمانه چنین است که مردم را متفرق کند و میانشان دوری افکند. خداوند اقوامی را برکت می‌دهد که فرزندان هموطن خود را دوست داشته باشند، و هم از نشانه‌های تقوا و صلاح این است که انسان به زادگاه خود دلبسته باشد و نشانه نجابت و بزرگی این است که دوری از خانه و دیار را خوش ندارد.» در قاهره، از آن پس که ده سال دور از دیار خویش به سر برد، مرگش در رسید (۳۶۶ هـ ق ۹۵۶ م).

درباره این مورخان می‌توان گفت که عرصه کوشش و فعالیت و توجه ایشان از دیگران وسیعتر بود و جغرافیا را به وضعی درست و توفیق‌آمیز به تاریخ ارتباط دادند، نکته‌ای از مسائل مربوط به انسان را فرو نگذاشتند، و از مورخان دنیای مسیحی در همان عصر خیلی بالاتر رفته بودند. مع ذلك، غالباً در ظلمات سیاست و جنگ و لفاظی گمراه می‌شوند و به جستجوی عوامل اقتصادی و اجتماعی و نفسانی که در سرنوشت حوادث مؤثر است کمتر می‌پردازند. کتابهای ضخیمشان ترکیب منظم ندارد و در آنجا فقط انبوهی از اطلاعات ناپیوسته و نامنظم درباره اقوام و حوادث و اشخاص می‌توان یافت. هرگز به مرحله بحث دقیق و بیطرف از منابع خویش نرفته‌اند، در نتیجه تقوا و شدت علاقه به دین، به اجماع و تسلسل روایت، که ممکن است یکی از روات آن نادرست باشد، اعتماد فوق‌العاده دارند؛ به همین جهت، احیاناً منقول‌اتشان تا حدود قصه کودکان پایین می‌رود و از پیشگویی و اخبار و معجزات و افسانه‌ها پر می‌شود. همان طور که مورخان مسیحی (به استثنای گیلین) همه سرگذشت تمدن اسلام در قرون وسطی را به صورت ذیل مختصری بر جنگهای صلیبی نوشته‌اند، بسیاری از مورخان مسلمان نیز تاریخ جهان پیش از اسلام را مختصر آورده و همه را مقدمه رسالت پیامبر دانسته‌اند. ولی باید از خودمان بپرسیم عقل مغرب زمینی چگونه می‌تواند درباره مشرق زمینی بیطرفانه قضاوت کند. همان طور که گل وقتی از شاخ جدا شد زیبایی خود را از دست می‌دهد، زیبایی زبان عربی نیز ضمن ترجمه از دست می‌رود. مسائلی که در آثار مورخان مسلمان هست و در نظر هموطنانشان جالب و زیباست، به نظر خوانندگان مغرب زمین ملال انگیز و بی‌رونق می‌نماید؛ گویی اینان ندانسته‌اند که مناسبات اقتصادی و روابط دوستانه ملل مقتضی است که درباره همدیگر بدقت مطالعه کنند و همدیگر را چنانکه باید بفهمند.

II - علوم

مسلمانان در این قرن‌ها، که دوران رونق فرهنگ اسلامی بود، در راه ایجاد تفاهمی که در فصل پیش به

علم و فلسفه عقب مانده‌اند و یونانیان میراث فراوانی از علوم در شام به جای نهاده‌اند. امویان مردمانی خردمند بودند که مدارس معتبر مسیحی، صابئی، و ایرانی اسکندریه، بیروت، انطاکیه، حران، نصیبین، و جندی‌شاپور را باقی گذاشتند و مزاحم آنها نشدند. کتابهای اساسی علم و فلسفه که غالباً به سریانی ترجمه شده بود در این مدارس محفوظ مانده بود. مسلمانانی که با زبان سریانی آشنایی داشتند شیفته این کتابها شدند، چیزی نگذشت که ترجمه عربی آنها به وسیله نسطوریان مسیحی یا یهودیان آماده شد. حکام اموی و عباسی این استقرار ثمربخش علمی را تشویق کردند. منصور و مأمون و متوکل کسان به قسطنطنیه و دیگر شهرهای هلنیستی، و احیاناً به نزد امپراطوران روم شرقی - دشمنان همیشگی خود - فرستادند تا کتابهای یونانی و مخصوصاً کتب طب و ریاضیات را بیاورند. کتاب اصول هندسه اقلیدس از همین راه به دست مسلمانان رسید. مأمون به سال ۲۱۵ هـ ق (۸۳۰ م) بیت الحکمه را، که یک انجمن علمی بود و یک رصدخانه و کتابخانه عمومی داشت، در بغداد پایه نهاد، و برای این کار ۲۰۰,۰۰۰ دینار (۹۵۰,۰۰۰

دلار) خرج کرد؛ گروهی مترجم در آنجا گماشت، و برای آنان از بیت‌المال مقرری معین کرد. به گفته ابن خلدون، اسلام آن بیداری علمی را که در همه جا پدید آورد به این انجمن علمی مدیون است. نهضت علمی اسلام از لحاظ مقدمات - رواج تجارت و کشف گنجینه‌های یونان - و هم از لحاظ نتیجه - رونق علم و ادب هنر - درست همانند سانس ایتالیا بود.

کار ترجمه مفید و ثمربخش از سال ۱۳۳ تا ۲۸۸ ه‍.ق (۷۵۰ تا ۹۰۰ م) دوام یافت. در این دوران مترجمان، کتابهای اساسی را از سریانی، یونانی، پهلوی، و سانسکریت به عربی ترجمه کردند. ارشد مترجمان بیت‌الحکمه یک طبیب نسطوری به نام حنین بن اسحاق (۱۹۴-۲۶۰ ه‍.ق، ۸۰۹-۸۷۳ م) بود که، چنانکه خود او گفته، به تنهایی یکصد رساله از رسایل جالینوس و مکتب علمی وی را به سریانی، و سی و نه رساله دیگر را به عربی برگردانیده بود، و در نتیجه ترجمه‌های او بعضی رسایل جالینوس از فنا رهایی یافت. حنین، به جز رسایل مذکور، کتاب مقولات (که مسلمین قاطیغوریاس گویند) و فیزیک و اخلاق کبیر ارسطو، جمهور و تیمایوس و نوامیس افلاطون، حکم بقراط، کتاب الادویه المفردة دیوسکوریدس، و کتاب الاربعه بطلمیوس را به عربی ترجمه کرده بود، و همچنین عهد قدیم را از روی ترجمه هفتادی یونانی به عربی برگردانیده بود. مأمون نزدیک بود خزانه را ورشکست کند، زیرا به پاداش کار حنین معادل وزن کتابهایی که ترجمه کرده بود طلا داد. وقتی متوکل به خلافت رسید، وی را طبیب دربار کرد. ولی بعد او را مدت یک سال به زندان انداخت، زیرا از ترکیب دارویی که خلیفه می‌خواست به وسیله آن یکی از دشمنان خود را نابود کند دریغ کرده بود و به تهدید خلیفه، که گفته بود اگر تمرّد کند او را خواهد کشت، وقعی ننهاده بود. اسحاق بن حنین در کار ترجمه دستیار پدر بود و همو از کتابهای ارسطو در مابعد الطبیعه و در نفس (و در تولید مثل حیوان) را به

بسیار داشت، ترجمه کرد.

تا سال ۲۳۶ ه‍.ق (۸۵۰ م) مهمترین آثار یونانی در ریاضیات و نجوم و طب به عربی درآمده بود. ترجمه عربی کتاب بطلمیوس المجسطی نامیده شد؛ مقوله V - VII قشوع مخروطی آپولونیوس پرگایی، و کتاب الحیل (مخانیکا) اثر هرون اسکندرانی، و پنوماتیکا اثر فیلن به برکت ترجمه عربی در جهان به جا مانده است. عجیب است که مسلمانان با وجود علاقه فراوانی که به شعر و تاریخ داشتند، از شعر و نمایشنامه و تاریخنگاری یونانی غافل ماندند و در این مرحله فعالیت علمی و ادبی، به جای تبعیت از یونان، پیرو ایرانیان شدند. این برای جهان اسلام و برای انسانیت عموماً یک تصادف بد بود که آثار افلاطون و ارسطو با صبغة نوافلاطونی به دست مسلمانان رسید. مؤلفات افلاطون، به صورتی که فروریوس تفسیر کرده بود، و نظریات ارسطو به صورت مسخ شده در قالب کتابی به نام اثولوجیا به دست مسلمانان رسید. کتاب مذکور توسط یکی از پیروان نوافلاطونی که در قرن پنجم و ششم می‌زیست تألیف شده بود، ولی به نام خود ارسطو به عربی ترجمه شد. اعراب هیچ یک از مؤلفات افلاطون و ارسطو را ترجمه نکرده نگذاشتند، ولی این ترجمه‌ها در بسیاری موارد دقیق نبودند. علمای اسلام کوشیدند تا فلسفه یونان را با قرآن هماهنگ کنند و به شرحهایی که طرفداران نوافلاطونی نوشته بودند بیشتر از اصول مؤلفات فلسفه یونان توجه داشتند. بدین جهت، کتابهای واقعی ارسطو، جز آنچه درباره منطق و علوم طبیعی بود، به دست مسلمانان نرسید.

انتقال مستمر علوم و فلسفه از مصر و هند و بابل، از راه یونان و روم شرقی، به قلمرو شرقی اسلام و اسپانیا، و از آنجا به شمال اروپا و آمریکا، از حوادث مهم و جالب تاریخ جهان بوده است. وقتی اعراب بر شام استیلا یافتند، علوم یونانی در آنجا زنده بود. البته رواج علوم یونانی تا حدی به علت ابهام و پیچیدگی و هم به علت فقر ولایت و فساد حکومت ضعیف بود. سوروس سبخت، راهب دیر قنسرین، که شهری در ناحیه فرات علیا بود، رساله‌هایی درباره هیئت به زبان یونانی می‌نوشت که ضمن آن برای اول بار در خارج از هندوستان از ارقام هندی سخن به میان آمده بود (۴۲ ه‍.ق، ۶۶۲ م). بیشتر آنچه مسلمانان از علوم پیشینیان گرفتند از یونان بود، و هند نسبت به یونان در مرحله دوم جای داشت. به سال ۱۵۷ ه‍.ق (۷۷۳ م) منصور فرمان داد رساله‌های «سد هانت» را، که در علم هیئت بود و تاریخ تألیف آن به ۴۲۵ ق م می‌رسید، ترجمه کنند. شاید ارقام معروف به «عربی» و صفر به وسیله این رسایل به قلمرو اسلام راه

یافته است. خوارزمی به سال ۱۹۸ هـ ق (۸۱۳م) ارقام هندی را در جدولهای ریاضی خود به کار برد. پس از آن، به سال ۲۱۰ هـ ق (۸۲۵م) رساله‌ای منتشر کرد که در زبان لاتینی به عنوان کتاب آلفگوریسمی [بغلط، به جای الخوارزمی] معروف است، و چیزی نگذشت که کلمات آلفگوریتیم و آلفوریسم، که در زبانهای اروپایی به معنی فن محاسبه به

عملیات حساب در مرحله عشرات عددی نباشد، باید دایره کوچکی به جای آن نهاد تا ردیفها برابر شود. مسلمانان این دایره را صفر نامیدند، که به معنی خالی است و کلمه انگلیسی «زرو» از آن آمده است. علمای لاتین صفر را Zephyrum گفتند، و در زبان ایتالیایی به اختصار Zero شد.

مبای علم جبر در مؤلفات دیوفانتوس یونانی از مردم قرن سوم میلادی است، اما نام آن از مسلمین است که این علم حلال مشکلات را به کمال رسانیده‌اند. مهمترین شخصیت این میدان علمی محمد بن موسی (۱۶۴-۲۳۶ هـ ق، ۷۸۰-۸۵۰م) است که، به انتساب زادگاه خود خوارزم (خیوه امروز) واقع در شرق دریای خزر، به «خوارزمی» معروف شده است. وی در پنج رشته علوم رسایل گرانبها نوشت. رساله‌ای درباره ارقام هندی داشت و زیجی مرتب کرد که در اسپانیا تجدید نظر شد و تا قرن‌ها در همه ممالک، از قرطبه تا چانگان چین، متبع بود. قدیمترین جدولهای محاسبه مثلثات را او نوشت و با همکاری شصت و نه تن از علمای فرهنگ جغرافیایی برای مأمون فراهم کرد. در کتاب معروف خود به نام حساب الجبر و المقابله، راه حل‌های هندسی برای معادلات درجه دوم نشان داد. اصل عربی این کتاب از میان رفته، اما ترجمه‌ای که گارادوس کرمونسیس در قرن دوازدهم از آن کرده بود تا قرن شانزدهم در دانشگاه‌های اروپا تدریس می‌شد، و مغرب زمین کلمه جبر را، که نام علم معروف شد، از این کتاب گرفت. ثابت بن قره (۲۱۱-۲۸۸ هـ ق، ۸۲۶-۹۰۱م)، به غیر از ترجمه‌های فراوان، مؤلفاتی در رشته‌های هیئت و طب داشت و بزرگترین عالم هندسه در اسلام شد. ابو عبدالله بتانی (۲۳۶-۳۱۷ هـ ق، ۸۵۰-۹۲۹م)، که فردی صابئی مذهب از مردم رقه بود و در اروپا به نام آلباتیوس معروف است، علم محاسبه مثلثات را از آنچه در ایام ابرخس و بطلمیوس بود خیلی جلوتر برد: در حل مسائل، مثلث را جانشین چهار ضلعی بطلمیوس کرد، و جب را به جای وتر قوس ابرخس به کار برد؛ و همو در حساب مثلثات نسبتها را تقریباً به صورتی که اکنون به کار می‌بریم مرتب کرد.

مأمون گروهی از منجمین را به کار رصد اجرام سماوی و ثبت نتایج آن و تحقیق هیئت بطلمیوس و مطالعه درباره کلفهای خورشید برگماشت. با مسلم انگاشتن کرویت زمین، طول یک درجه نصف‌النهار را به وسیله رصد کردن خورشید در یک زمان از تدمر (پالمورا) و از دشت سنجار، اندازه گرفتند. در نتیجه این اندازه‌گیری، مقدار آن درجه پنجاه و شش میل و دو ثلث میل [۹۱'۱۷۷ کیلومتر] تعیین شد که فقط نیم میل از اندازه زمان ما بیشتر است. بر این اساس، محیط زمین را در حدود ۳۲'۸۲۰ کیلومتر معین کردند. این منجمین چیزی را تا از امتحان و تجربه علمی درست در نمی‌آمد، نمی‌پذیرفتند و در تحقیقات خودشان به اقتضای قوانین علمی صرف، پیش می‌رفتند. یکی از ایشان به نام فرغانی، که از مردم فرغانه ماوراءالنهر بود، در رشته نجوم کتابی [به نام جوامع علم النجوم] نوشت (حدود سال ۲۴۶ هـ ق، ۸۶۰م) که هفت قرن تمام در آسیای باختری و اروپا مرجع و مورد استفاده

مشهورتر بود؛ بتانی چهل و یک سال تمام در کار تنظیم رصدهایی که به دقت و شمول شهره بود وقت صرف کرده و، در نتیجه رصدهای خود، به نتایجی رسید که به صورتی عجیب با نتایج روزگار ما نزدیک است. از جمله، تقدیم اعتدالین را ۵۴٫۵ در سال، و میل کلی را ۲۳°۵۵ تعیین کرده بود. یکی دیگر از ایشان ابوالوفاست که در حمایت نخستین حکام دیالمة بغداد می‌زیست؛ و همو بود که، به گفته سدیو (که هنوز مورد گفتگوست)، تغییر سوم قمر را ششصد سال پیش از تیکوبراهه کشف کرده بود. منجمین مسلمان دستگاه‌های گرانیجی داشتند که منحصر به اسطرلاب و ذات الحلق یونانیان قدیم نبود، بلکه دارای دستگاه‌های ذات الربع (به شماع ده متر) و ذات السدس (به شماع ۲۷ متر) بودند. اسطرلاب، که مسلمانان در آن اصلاحات بسیار کرده بودند، در قرن یازدهم میلادی به اروپا رسید و همچنان تا قرن هفدهم میان

دریا نوردان به کار می‌رفت. مسلمین در طرح و ساختمان اسطربلاب دقت فراوان به کار برده بودند، چنانکه هم يك ابزار علمي و هم يك اثر هنري شده بود.

تصویر اقالیم زمین حتی از تهیة نقشة آسمان هم مهمتر بود، زیرا زندگی مسلمین وابسته به کشاورزی و بازرگانی بود. سلیمان تاجر در حدود سال ۲۲۶ هـ ق (۸۴۰م) کالای خود را به خاور دور برده بود. يك مورخ ناشناس سرگذشت سفر او را به قلم آورده، و این قدیمترین وصف عربي از دیار چین بود که ۴۲۵ سال پیش از مارکوپولو نوشته شده بود. در همین قرن ابن خردادیه، کتابی درباره هند و سیلان و جزایر هند شرقی و چین نوشته بود [المسالک و الممالک] که ظاهراً برای تنظیم آن از سفرها و مشاهدات خود در این مناطق استفاده کرده بود. ابن حوقل گزارش از هند و افریقا نوشت و احمد یعقوبی از مردم ارمنستان و خراسان به سال ۲۷۸ هـ ق (۸۹۱م) کتاب البلدان را تألیف کرد که در آن ممالک و شهرهای مسلمان و بسیاری از کشورهاي بیگانه را به وضعی قابل اعتماد وصف کرده بود. محمد مقدسی در همة قلمرو اسلام، به جز اسپانیا، سفر کرد و در اثنای سفر سختیهای بسیار دید، و به سال ۳۷۵ هـ ق (۹۸۵م) کتاب احسن التقاسم في معرفة الاقالیم را نوشت که پیش از کتاب تحقیق ماللهند بیرونی مهمترین کتاب جغرافیایی ممالک اسلامی بود.

ابوریحان محمد بن احمد بیرونی (۳۶۲-۴۴۰ هـ ق، ۹۷۳-۱۰۴۸م) راه و رسم تحقیق علمی را به بهترین وجهی در جهان اسلام می‌نمایاند. بیرونی فیلسوف، مورخ، جهانگرد، جغرافیدان، زبان‌شناس، ریاضیدان، منجم، شاعر، و عالم طبیعیات بود و در همة این رشته‌ها آثار معتبر و تحقیقات مهم ابتکاری داشت. مقام بیرونی در جهان اسلام شامختر از مقام لایبنیتز و لئوناردو داوینچی در اروپا بود. او نیز چون خوارزمی در نزدیکی خیوة کنونی بزاد و مانند او، در قرن‌ی که اوج اعتدالی علوم اسلامی در قرون وسطی بود، عنوان اعتبار علمی موطن خود در مشرق دریای خزر به شمار می‌رفت، امیران خوارزم و طبرستان که به فضیلت

بود در خوارزم گروهی از شاعران و فیلسوفان هستند، از امیر آنجا خواست که بیرونی و ابن سینا و علمای دیگر را به نزد او بفرستد (۴۰۹ هـ ق، ۱۰۱۸م) امیر از اطاعت محمود ناچار بود، بیرونی به غزنه رفت تا در قلمرو سلطان غازي و فاتح هند زندگی آرام و قرین عزت و احترام آغاز کند؛ شاید هم در رکاب محمود به هند رفته باشد. به هر حال، دانشمند فیلسوف چند سال در هندوستان اقامت داشت و زبان و کتب قدیم آنجا را بیاموخت، آنگاه به دربار محمود بازگشت و از مقربان آن مستبد وصف ناپذیر شد. گویند یکی از مردم شمال آسیا به حضور محمود رسیده بود و با وی از اقلیمی سخن راند که می‌گفت شخصاً دیده است که در آنجا چند ماه تمام روز است و آفتاب غروب نمی‌کند. محمود این گفته را نوعی شوخی پنداشت و بر آن مرد خشم گرفت و خواست به زندانش کند، ولی بیرونی قضیه را توضیح داد و سلطان را قانع کرد و آن مرد نجات یافت. مسعود، پسر محمود، دوستار علم بود و هدیه و مال بسیار به بیرونی می‌داد، که بیرونی غالباً آن را به خزانه پس می‌فرستاد، چون بیش از حاجت وی بود.

نخستین تألیف معتبر او کتاب علمی و عمیق آثار الباقیه بود (حدود ۳۹۰ هـ ق، ۱۰۰۰م) که از گاهشماری و اعیاد ایرانیان، شامیها، یونانیان، یهودیان، مسیحیان، صابئین، زردشتیان، و اعراب سخن می‌راند. این کتاب يك تحقیق علمی فوق‌العاده بیطرفانه است و از کینه‌های دینی کاملاً میرا. بیرونی به مذهب شیعه دل بسته بود، بی‌تظاهر و ادعا، تمایلات شکاکانه داشت، ولی به نسبت زیاد احساسات وطن‌دوستی را حفظ کرده بود و اعراب را ملامت می‌کرد که تمدن عظیم ساسانی را از میان برده‌اند. گذشته از این، وی يك عالم تجربی بود که در تحقیقات علمی و نقادی روایات و متون و از جمله انجیل کوشش و دقتی بیطرفانه داشت، با وجدان پاک قضاوت می‌کرد و احیاناً به جهل خود معترف می‌شد و وعده می‌داد تحقیقات خود را ادامه دهد تا حقیقت را کشف کند. در مقدمه آثار الباقیه، همچنانکه فرانسویس بیکن در یکی از کتابهای خود نوشته است، چنین گوید: «باید جان را از عللی که غالب خلق را به سقوط می‌کشاند و موجباتی که چشم حقیقین را کور می‌کند، چون عادت، تعصب، رسم رایج، پیروی از هوس، یا حب ریاست و امثال آن ... پاک کنیم که جز بدین وسیله هر چه بکوشیم و تحمل رنج کنیم به مقصود نخواهیم رسید.» در آن اثنا که

حامی وی به هند حمله می‌برد و شهرهای آنجا را به ویرانی می‌کشانید؛ بیرونی سالیان دراز را به تحقیق دربارهٔ نژادها و زبانها و دینها و فرهنگها و طوایف مختلف هند می‌گذرانید. نتیجهٔ تحقیقات وی کتاب تحقیق مالهند بود که در سال ۱۰۳۰م تألیف شده است و بزرگترین اثر بیرونی به شمار می‌آید. در این کتاب آنچه را شخصاً دیده با آنچه از دیگری شنیده از هم جدا کرده و از اقسام دور غزنانی که کتابهایی دربارهٔ تاریخ نوشته‌اند سخن آورده است. تاریخ سیاسی هند قسمت ناچیزی از کتاب او را گرفته است، ولی چهل و یک فصل دربارهٔ نجوم هندی، و یازده فصل دربارهٔ ادیان آن، به قلم آورده است. ابوریحان شیفتهٔ بهاگواد - گیتا

شده بود. میان افکار رازورانهٔ ودایی، تصوف، و معتقدات نوفیثاغورسی و نوافلاطونی تشابهی یافته بود؛ و منتخباتی از نوشته‌های متفکران هند را با نظایر آن از فلاسفهٔ یونان مقایسه کرده و نظریات یونانی را با نظریات هندی برتری داده و گفته است که در هندوستان نابغه‌ای چون سقراط پا نگرفته و یک روش منطقی که علم را از او هام پاک کند به وجود نیامده است. با وجود این، تعدادی از کتابهای سانسکریت را به عربی ترجمه کرد، که شاید خواسته بود بدین وسیله دین خود را به هند ادا کرده باشد. وی اصول هندسهٔ اقلیدس و المجسطی بطلمیوس را به زبان سانسکریت ترجمه کرده است.

وی به همهٔ علوم توجه داشت. مفصلترین بحث قرون وسطی را دربارهٔ ارقام هندی او به عمل آورد، و رساله‌ای دربارهٔ اسطرلاب و نقشهٔ جهان نما و ذات الحلق نوشت: زیجی برای سلطان مسعود تنظیم کرد. در کروی بودن زمین تردید نداشت؛ معتقد بود که اشیاء به طرف مرکز زمین جذب می‌شوند. گفته بود که داده‌های نجومی را، مطابق این فرض که زمین هر روز یک بار به دور محور خود و هر سال یک بار به دور خورشید می‌گردد، به همان سهولت می‌توان توضیح داد که اگر عکس آن را فرض کنیم. گفته بود که شاید درهٔ سند روزگاری قعر دریا بوده است. کتاب مفصلی دربارهٔ احجار نوشت و ضمن آن عدهٔ زیادی از سنگها و فلزات را از لحاظ طبیعی وصف کرد و از اهمیت تجارتي و طبي آن سخن آورد. وزن مخصوص هجده قسم سنگ گراندور را معین کرد و گفت که وزن مخصوص جسم متناسب با مقدار آبی است که جا به جا می‌کند. و طریقه‌ای برای به دست آوردن قوهٔ اعداد، بدون توسل به عملیات ملال انگیز جمع و ضرب، پیدا کرد؛ از قضیهٔ هندسی خانه‌های شطرنج و دانه‌های گندم سخن به میان آورد؛ برای بعضی قضایای هندسی راه حل‌هایی کشف کرد که به نام وی معروف شد؛ دایرهٔ المعارفی در نجوم، رساله‌ای در جغرافیا، و خلاصه‌ای در نجوم، علم احکام نجوم، و ریاضیات تألیف کرد. علت برون آمدن آب را از چشمه و چاه آرتزین طبق قانون ظروف مرتبطه شرح داد. تاریخی برای دوران سلطان محمود و سبکتکین و تاریخی برای خوارزم نوشت. مورخان شرقی وی را «شیخ» عنوان می‌دهند و گویا منظورشان این است که وی شیخ علما بوده است. کثرت تألیفات او در عصری که ابن سنا و ابن هیثم و فردوسی به وجود آمده‌اند معلوم می‌دارد که به دوران مابین اواخر قرن دهم و اوایل قرن یازدهم اندیشهٔ قرون وسطی به اوج کمال رسیده بود.

شیمی، به عنوان یکی از علوم، تقریباً از مبدعات مسلمین است، زیرا آنها مشاهدهٔ دقیق و تجربهٔ علمی و توجه به ثبت نتایج را بر محصول کار یونانیان - که، چنانکه می‌دانیم، به بعضی تجربیات و فرضیات مبهم انحصار داشت - بیفزودند. انبیب را اختراع کردند و نام آن نیز از ایشان است. تعداد زیادی مواد را تجزیه کردند و دربارهٔ سنگها تألیفاتی داشتند؛ مواد قلیایی

دربارهٔ صدها داروی طبی تحقیق کردند و صدها داروی تازه **ساختند**؛ از نظریهٔ کیمیا [فرضیهٔ تبدیل فلزات عادی به طلا] که از مصر گرفته بودند، و از نتیجهٔ صدها کشف تازه که بر حسب تصادف کردند روشی در این زمینه پیش گرفته بودند که از همهٔ روشهای قرون وسطی به ترتیب صحیح علمی نزدیکتر بود؛ و از همهٔ اینها به شیمی واقعی دست یافتند. تقریباً همهٔ دانشمندان مسلمان قرون وسطی اتفاق داشتند که همهٔ فلزات از یک مایهٔ واحد، و به همین جهت قابل تبدیل به یکدیگرند. هدف کیمیگران این بود که فلزات پست چون آهن و مس و سرب و روی را به نقره یا طلا تبدیل کنند. اگر حجرالفلسفه، یعنی ماده‌ای که پیوسته جستجو کرده و بدان دست نیافته بودند، به صورت درست با این فلزات جفت می‌شد، تبدیل مطلوب رخ

می‌داد. خون، مو، مدفوع، و مواد دیگر با وسایل مختلف تصفیه، تکلیس، تصعید، و تجزیه می‌شد و به معرض نور و آتش قرار می‌گرفت تا شاید آن اکسیر جادویی پیدا شود. اعتقاد رایج این بود که هر کس اکسیر را پیدا کند می‌تواند زندگی خود را دراز کند. معروفترین کیمیاگر اسلام جابر بن حیان (۸۳-۱۴۹ هـ ق، ۷۰۲-۷۶۵ م) بود که در اروپا به نام گیر معروف است. جابر فرزند یک داروگر کوفی بود که به طب اشتغال داشت، اما بیشتر وقت خود را با انبیک و بوته به سر می‌کرد. مورخان یکصد تألیف یا بیشتر به او نسبت می‌دهند که در حقیقت از مؤلفانی گمنام است که به قرن دهم می‌زیسته‌اند. بسیاری از این کتابها که نویسنده آنها شناخته نیست به زبان لاتینی برگشته و مایه پیشرفت علم شیمی در اروپا شده است. پس از قرن دهم، شیمی چون بعضی علوم دیگر جای خود را به جادوگری داد و برای مدت سه قرن سر بلند نکرد.

از علم زیست‌شناسی اسلامی آثار کمی به جا مانده است، از جمله کتاب النبات ابوحنیفه دینوری است (۲۰۰-۲۸۲ هـ ق، ۸۱۵-۸۹۵ م) که با مراجعه به کتاب دیوسکوریدس نوشته شده، اما داروهای بسیار به علم داروشناسی افزوده است. زیست‌شناسان مسلمان روش تولید میوه‌های تازه به وسیله پیوند را می‌دانستند؛ از پیوند درخت گل سرخ و بادام، گل‌های کمیاب زیبا به وجود آوردند. ابوعثمان عمرو بن بحر جاحظ (متوفی در ۲۵۵ هـ ق، ۸۶۹ م) درباره تکامل، فرضیه‌های همانند فرضیه مسعودی داشت و می‌گفت حیات از جماد به نبات، از نبات به حیوان، و از حیوان به انسان تکامل یافته است. شاعر صوفی جلال الدین رومی این فرضیه را پذیرفته و بر آن افزوده است که اگر در گذشته چنین بوده، در مرحله بعد انسانها فرشته و در نهایت خدا خواهند شد.

III - پزشکی

افراد بشر در آن دوران نیز مثل همیشه زندگی را دوست داشتند و اموال گزاف خرج می‌کردند تا ساعت مرگ را عقب بیندازند، و در عین حال پیوسته به زندگی بد می‌گفتند و از آن شکایت داشتند. اعراب وقتی وارد شام شدند درباره طب فقط اطلاعات ابتدایی داشتند و ابزار و لوازم طبی، جز اندکی که آن هم بیفایده بود، چیزی نداشتند. وقتی ثروت فزونی گرفت، به شام و ایران گروهی طبیب دانشور ماهر به وجود آمد، یا از یونان و هند آمدند. خود مسلمانان از تشریح موجودات زنده یا پیکر اموات ابا داشتند؛ معلوماتشان در زمینه تشریح همان بود که در آثار جالینوس آمده بود یا از مطالعه افراد مجروح به دست آورده بودند. بدین جهت، جراحی از همه علوم اسلامی ضعیفتر و طب بالینی و داروشناسی از همه رشته‌ها قویتر بود. مسلمین عنبر، کافور، فلوس، میخک، جیوه، سنای مکی، و مر را بر علم قرا بادین کهن افزودند و مرکبات طبی تازه‌ای چون اقسام شربت و گلاب و امثال آن را به صف داروها آوردند. از بازرگانیهای مهم مابین ایتالیا و خاور نزدیک، واردات داروهای اسلامی بود. نخستین بار داروخانه به وسیله مسلمانان ایجاد شد و هم آنها نخستین مدرسه داروشناسی را بنیاد کردند و در علم قرا بادین کتابهای معتبر نوشتند. طبیبان مسلمان به شست و شو، مخصوصاً به هنگام تب، و به حمام بخار اهمیت فراوان می‌دادند. پزشکی کنونی به معالجات آنها درباره آبله و سرخک چیز زیادی نیفزوده است. بیهوشی به وسیله استنشاق را در بعضی کارهای جراحی به کار می‌بردند، و از حشیش و دیگر مخدرات برای ایجاد خواب عمیق استفاده می‌کردند. نام سی و چهار بیمارستان را که در این دوران در قلمرو اسلام به پا بوده است می‌دانیم که ظاهراً همگی به شیوة انجمن علمی و بیمارستان ایرانی جندی‌شاپور پدید آمده بود. اولین بیمارستانی که از آن خبر داریم در بغداد به دوران هارون الرشید به وجود آمد. سپس، در قرن دهم میلادی پنج بیمارستان دیگر ایجاد شد. مورخان ضمن حوادث سال ۳۰۶ هـ ق (۹۱۸ م) از مدیر بیمارستان بغداد سخن می‌گویند. بزرگتر از همه بیمارستانهای قلمرو اسلام بیمارستانی بود که به سال ۸۸ هـ ق (۷۰۶ م) در دمشق بنیاد شد، و به سال ۳۶۸ هـ ق (۹۷۸ م) بیست و چهار طبیب در آنجا بود. بیمارستانها مهمترین جای تدریس طب بود. هیچ کس حق طبابت نداشت مگر اینکه در امتحانی که برای این منظور داده می‌شد شرکت کند و از دولت اجازه بگیرد. داروساز و سلمانی و شکسته بند تابع نظاماتی بودند که دولت برای مراقبت آنها وضع کرده بود. علی بن عیسی، وزیر و طبیعیدان، گروهی از طبیبان موظف برگماشته بود که در شهرهای مختلف بگردند و

بیماران را علاج کنند (۳۱۹ هـ.ق، ۹۳۱م). همچنین طبیبانی بودند که همه روزه به زندانها سر می‌کشیدند و زندانیان بیمار را معالجه می‌کردند.

وسایل بهداشت عمومی در همه جا چنانکه باید مورد توجه نبود، از این رو در مدت چهار قرن چهل بار در ممالك مختلف اسلامي بیماریهای همه گیر رخ داد.

تنها در بغداد به سال ۳۱۹ هـ.ق (۹۳۱م) هشتصد و شصت طبیب رسمی بود. حق ویزیت طبیبان به نسبت تقریبشان به دربار خلفا فزونی می‌گرفت. جبرائیل بن بختیشوع، طبیب هارون الرشید و مأمون و برمکیان، ثروتی بالغ بر ۸۸,۸۰۰,۰۰۰ درهم (یعنی در حدود ۷,۱۰۴,۰۰۰ دلار امریکایی) اندوخته بود. به گفته تاریخ‌نویسان، از خلیفه در مقابل دویار حجامت سالانه ۱۰۰,۰۰۰ درهم می‌گرفت و هر شش ماه یک بار مسهل به خلیفه می‌داد که معادل همین مبلغ دستمزد به همراه داشت. کنیزی فلج هیستریک داشت، و جبریل چنان وانمود که در مقابل کسان لباس از تن او بیرون خواهد کرد، و بدین ترتیب فلج او برطرف شد. پس از او در قلمرو شرقی اسلام تعدادی طبیب معروف به دنبال هم آمدند که از آن جمله یوحنا پسر ماسویه (۱۶۱-۲۴۳ هـ.ق، ۷۷۷-۸۵۷م) را یاد می‌کنیم که تشریح را در پیکر میمون مطالعه کرد. همچنین حنین بن اسحاق، مترجم معروف و مؤلف کتاب العشر مقالات فی العین که قدیمترین کتاب درسی منظم چشم پزشکی است، و علی بن عیسی، بزرگترین چشم پزشکی اسلام که کتاب تذکرة الکحالیین وی تا قرن هجدهم در اروپا تدریس می‌شد، قابل ذکرند.

معروفتر از همه اینان ابوبکر محمد رازی (۲۵۱-۳۱۳ هـ.ق، ۸۶۵-۹۲۶م) است که در اروپا به نام رازس معروف بود. وی چون غالب عالمان و شاعران بزرگ دوران خود ایرانی نژاد بود و به عربی چیز می‌نوشت؛ زادگاهش شهر ری نزدیک تهران کنونی است. کیمیای خرافی و علمی طب را در بغداد آموخت و ۱۳۱ کتاب تألیف کرد که قسمت اعظم آن نابوده شده است. از جمله کتابهای معروف وی حاوی در بیست جلد مفصل بود که از همه فروع طب سخن می‌گفت. این کتاب با عنوان لیبرکونتیننس به لاتینی ترجمه شد و به احتمال قوی تا چند قرن معتبرترین کتاب طبی و مهمترین مرجع این علم در قلمرو انسان سفیدپوست به شمار می‌رفت و یکی از نه کتابی بود که به سال ۱۳۹۵ کتابخانه دانشکده طب پاریس را تشکیل می‌دادند. رساله رازی درباره آبله و سرخک نمونه مشاهدۀ مستقیم و تحلیل دقیق و هم نخستین تحقیق علمی درست در زمینه امراض مسری بود، و برای اولین بار این دو مرض را از هم امتیاز می‌داد. اگر بدانیم که رساله رازی از سال ۱۴۹۸ تا ۱۸۶۶ میلادی چهل بار به زبان انگلیسی چاپ شده، میزان نفوذ و شهرت آن را در خواهیم یافت. معروفترین اثر رازی کتاب منصوری، شامل ده جلد، بود که به یکی از امرای سامانی اهدا کرده بود. این کتاب را گارادوس کرموننسیس به لاتینی ترجمه کرده بود و جلد نهم آن، که به نزد مردم مغرب زمین به نام کتاب نهم منصوری شهره بود، تا قرن نوزدهم در میان دانشجویان طب اروپا متداول بود. رازی روشهای تازه‌ای از قبیل مرهم جیوه و استفاده از روده حیوان در بخیه زدن زخم کشف کرد. وی از افراط طبیبان در کار تجزیه ادرار، به دورانی که اطبا

دقت در ادرار و احیاناً بدون دیدن بیمار تشخیص بدهند، جلوگیری کرد. بعضی رسایل کوتاه رازی خالی از ظرافت و مزاح نیست؛ از جمله رساله وی «در باب اینکه طبیب حاذق آن نیست که همه بیماریها را علاج تواند کرد و اینکار مقدور نیست»، و رساله «علت اینکه طبیبان نادان و عوام و زنان در شهرها در علاج بعضی امراض بیشتر از علما موفق می‌شوند، و عذر طبیب در این باب». به اتفاق آراء، رازی مهمترین طبیب اسلام و بزرگترین عالم طب بالینی در قرون وسطی بود. وی در هشتاد و دو سالگی در حال فقر درگذشت.

در مدرسه طب دانشگاه پاریس دو تصویر رنگی از دو طبیب مسلمان آویخته‌اند که یکی از رازی است و دیگری از ابن سینا. ابوعلی حسین بن سینا (۳۷۰-۴۲۸ هـ.ق، ۹۸۰-۱۰۳۷م) بزرگترین فیلسوف و معروفترین طبیب اسلام است. گزارش حال وی که شخصاً نوشته - و این گونه گزارشهای شخصی در مآخذ عربی کمیاب است - نشان می‌دهد که در قرون وسطی زندگی علما و حکما دستخوش حوادث بوده

است. ابن سینا پسر صراف‌ی از مردم بخارا بود و علم از معلمان خصوصی آموخت که تمایلات صوفیانه وی مایه از آنها گرفت. ابن خلکان با مبالغه معمولی مورخان عرب گوید که وقتی وی به دهسالگی رسید، علم قرآن و ادب آموخته و چیزی از اصول دین؛ حساب، و جبر و مقابله به خاطر سپرده بود. ابن سینا طب را بدون معلم آموخت و هنوز جوان بود که به درمان رایگان پرداخت. هفدهساله بود که نوح بن منصور، امیر بخارا، را معالجه کرد، در دربار او منصبی یافت، و ساعت‌های دراز در کتابخانه مفصل دربار به تحقیق پرداخت. وقتی در اواخر قرن دهم میلادی دولت سامانیان برافتاد، ابن سینا به دربار مأمون، امیر خوارزم، رفت. هنگامی که محمود غزنوی ابن سینا و بیرونی و دیگر علمای معروف را از دربار مأمون بخواست، ابن سینا از قبول این دعوت امتناع ورزید و با یکی دیگر از علمای همکار خود به صحرا گریخت. همسفر وی، ابوسهل مسیحی، در طوفان شن جان بداد، اما ابن سینا جان به در برد و پس از سختی‌های فراوان به گرگان رسید و در آنجا در دربار قابوس منصبی یافت. محمود غزنوی تصویر ابن سینا را به همه جای ایران فرستاد و برای کسی که او را دستگیر کند جایزه‌ای سنگین معین کرد؛ اما قابوس وی را از جاسوسان محمود حمایت کرد. وقتی قابوس کشته شد، ابن سینا را برای معالجه امیر همدان خواندند؛ امیر به دست وی شفا یافت و متعاقباً او را وزیر خویش کرد، ولی سپاهیان که از او خشنود نبودند او را دستگیر و خانه‌اش را غارت کردند و می‌خواستند خونس را بریزند. ابن سینا از چنگ آنها گریخت و در خانه یک دارو فروش نهان شد و تألیف کتاب‌هایی را که پایه شهرت او شد آغاز کرد. در آن اثنا که مقدمات فرار محرمانه را از همدان مهیا می‌کرد، پسر امیر او را بگرفت و به زندان کرد؛ او چند ماه در آنجا بود و همچنان به تألیف اشتغال داشت. یک بار دیگر از زندان گریخت و در زی درویشان نهان شد و پس از حوادث بسیار که

آنجا گروهی عالمان و فیلسوفان به دور وی گرد آمدند و مجالس علمی به ریاست امیر تشکیل دادند. از بعضی حکایت‌ها می‌توان دریافت که فیلسوف ما از لذت‌های عشق بهر‌مور بوده است، ولی قصه‌های دیگر او را نشان می‌دهد که همه روز و شب به تحقیق و تعلیم و امور عامه مشغول بوده است. ابن خلکان چیزی از نصایح او را نقل کرده که کهنه نشدنی است. گوید: «غذای خود را هر روز یک بار صرف کن و از غذای پیش از هضم غذای سابق بپرهیز. تا توانی منی خویش را نگاهدار که این آب زندگی است که در رحما می‌ریزی.» زندگی پرتلاش صحت او را مختل کرد. او در پنجاه و هفتسالگی در سفر همدان درگذشت و قبر وی هنوز مورد احترام و تکریم است.

ابن سینا ضمن حوادث زندگی، در حال اشتغال به منصب، یا در زندان وقت کافی برای تألیف یکصد کتاب فارسی یا عربی به دست آورد که ضمن آن تقریباً از همه رشته‌های علوم و فلسفه سخن گفته است. به علاوه، اشعار جالبی از وی به جا مانده که جمعاً پانزده قطعه است و یکی از آنها ضمن رباعیات خیام آمده است؛ و همچنین از اشعار او قصیده معروف عینیه است که درباره نفس و هیوط آن از عالم بالا گفته، و مطلع آن چنین است:

هبطت الیک من المحل الارتفاع

ورقاء ذات تعزز وتمنع

یعنی: از محل بالا به سوی تو فرود آمد، چون کبوتری که عزت و مناعت داشت. و هنوز هم طلاب مشرق اسلامی این قصیده را از بر می‌کنند. ابن سینا اقلیدس را ترجمه کرد، رصدهای نجومی به عمل آورد، و اسبابی نظیر ورنیه کنونی ابداع کرد. در زمینه حرکت، نیرو، خلأ، نور، حرارت، و چگالی تحقیقات ابتکاری داشت. رساله وی درباره کانیها یا مواد معدنی تا قرن سیزدهم در اروپا مهمترین مرجع علم زمینشناسی بود. نوشته‌های او در این رساله، درباره پیدایش کوهها، نمونه وضوح علمی است. به گفته او:

کوهها از دو علت مختلف به وجود می‌آیند؛ یکی از اختلال پوسته زمین، در نتیجه زلزله‌های سخت، و دیگری نتیجه جریان آب‌هاست که دره‌ها را می‌ساید و راه تازه‌ای برای عبور می‌گشاید. زیرا چینه‌های زمین

مختلف است، بعضی نرم و بعضی دیگر سخت است. باد و آب قسم اول را در هم می‌ساید، ولی قسم دوم به جا می‌ماند. این تحول محتاج زمانهای دراز است. ... ولی وجود سنگواره حیوانات آبی در بسیاری کوهها نشان می‌دهد که آب علت این تغییرات بوده است.

ابن سینا دو کتاب دارد که همه تعلیمات وی در آن هست. یکی شفا (شفای نفس) که دایرةالمعارفی در هجده مجلد در ریاضیات، طبیعیات، مابعدالطبیعه، الاهیات، اقتصاد، سیاست، و موسیقی است، و دیگری قانون (کتاب القانون فی الطب) که بحث بسیار مفصلی درباره وظایف الاعضا، علم بهداشت، درمان، و داروشناسی است، و گاه به گاه از مسائل فلسفی

ولی علاقه شدید شیخ الرئيس به طبقه‌بندی و تفکیک آفتی است که خود او دوايي برای آن نیافته است. یادآوری مؤلف در آغاز کتاب موجب تشویق مطالعه آن نیست، زیرا می‌گوید: «هر که بخواهد تعلیمات آن را فرا گیرد و به کار بندد، می‌باید بیشتر آن را به خاطر بسپارد» و کتاب يك میلیون کلمه دارد. به نظر وی طبابت فنی است که موانع را از راه طبیعت سالم برمی‌دارد. وی در آغاز از امراض خطرناک سخن می‌گوید و علایم و تشخیص طریق علاج آن را برمی‌شمارد. بعضی فصول کتاب درباره پیشگیری و وسایل بهداشت عمومی و خصوصی و معالجه به وسیله تنقیه و حجامت و داغ کردن و استحمام و ماساژ است. تنفس عمیق و فریاد گاه به گاه را برای تقویت ریه و سینه و حنجره توصیه می‌کند. کتاب دوم اطلاعات یونانیان و مسلمین را درباره گیاهان طبی خلاصه می‌کند. کتاب سوم از بعضی بیماریها و طبیعت آن بحث می‌کند و ضمن آن درباره ذات الجنب، و ذات الصدر، نزلة امعاء، امراض تناسلی، انحرافات جنسی، و امراض عصبی، و از جمله عشق، تحقیقات عالی دارد. کتاب چهارم درباره تبها و جراحی و وسایل آرایش و مراقبت مو و پوست است. در کتاب پنجم، که خاص مواد دارویی است، طریقه ساختن هفتصد و شصت دارو ذکر شده است. کتاب قانون در قرن دوازدهم به لاتینی ترجمه شد و به جای کتابهای رازی و جالینوس مورد استفاده مدرسه‌های طب اروپا قرار گرفت و تا نیمه‌های قرن هفدهم این مقام را حفظ کرد؛ در دانشگاه‌های لوون و مونپلیه مراجعه آن را به شاگردان سفارش می‌کردند.

ابن سینا از همه مؤلفان طبی قرون وسطی برجسته‌تر بود. رازی بزرگترین طبیب، بیرونی بزرگترین جغرافیدان، ابن هیثم بزرگترین دانشمند نورشناس و جابر بن حیان بزرگترین شیمیدان این دوران بوده‌اند. اکنون جهان مسیحی درباره این پنج نام چیز زیادی نمی‌داند و این قضیه نشان محدودیت افق و غفلت ما از مطالعه تاریخ قرون وسطی است. يك نکته را نیز باید بگوییم که علوم اسلامی به اقتضای قرون وسطی به اوهام آلوده بود و اهمیت آن، به جز علم نورشناسی، در زمینه ترکیب نتایج بیشتر بود تا در کشفیات تازه و تحقیقات منظم؛ مع ذلك، در علم شیمی، که بزرگترین ابزار و مایه تفاخر عقل نو به شمار است، روش علمی تجربی را نفوذ داد. راجر بیکن، که پانصد سال پس از جابر بن حیان این روش را به اروپا شناسانید، آن را از مسلمین اسپانیا اقتباس کرده بود و ایشان نیز به نوبه خود از شرق اسلامی دریافت کرده بودند.

IV - فلسفه

اسلام در زمینه فلسفه نیز، چون طب، میراث یونان بت پرست را از شام مسیحی وام گرفت و دین خویش را از راه اسپانیا به اروپای مسیحی پس داد. البته عوامل زیادی جمع آمد تا

انقلاب معتزله، فلسفه کندی، فارابی، ابن سینا، و ابن رشد پدید آید. اندیشه هندی از راه غزنه و ایران در رسید، و عقاید زردشتی و یهودی درباره قیامت در فلسفه اسلام تا حدی بازتاب یافت. بدعتگذاران مسیحی در خاور نزدیک درباره صفات خدا، طبیعت مسیح و لوگوس، قضا و قدر، مکاشفه و تعقل بحث در انداخته بودند، ولی عاملی که بیش از همه در تفکر مسلمانان آسیا - مانند ایتالیایی دوران رنسانس - اثر کرد کشف آثار معنوی یونان بود. این کشف گرچه به وسیله ترجمه‌های ناقص و معیوب از کتابهای مشکوک انجام گرفت، جهان تازه‌ای به وجود آورد که در آن مردم بدون ترس و بیم درباره همه چیز اندیشه می‌کردند و

عقلشان به مندرجات کتاب مقدس مقید نبود و آسمان و زمین را با هر چه در آن هست مخلوقات بی‌هوده یا نتیجه معجزه‌های خارج از قوانین عقل نمی‌پنداشتند، بلکه می‌گفتند که جهان بر یک قانون بزرگ استوار است که در همه جا نفوذ دارد و اثر آن در همه اجزای کاینات هویداست. وقتی مسلمانان مجال کافی برای تفکر یافتند، به منطق یونان، که به صورت کامل و واضح در ارغنون ارسطو آمده بود و ابزار لازم تفکر را به دست می‌داد، علاقه پیدا کردند و سه قرن تمام به دستیاری منطق، بحث و گفتگو داشتند و شور دل‌انگیز فلسفه، همچنانکه در ایام افلاطون جوانان را مجذوب کرده بود، خاطرشان را می‌ربود. چندی نگذشت که بنای اعتقادات پرتکلف ریختن گرفت، چنانکه عقاید یونانیان تحت تأثیر بلاغت سوفسطاییان فرو ریخت، و عقاید مسیحیان زیر ضربات نویسندگان دایرةالمعارف و ریشخند نافذ ولتر از پا درآمد.

آغاز تقریبی دورانی که آن را روشنگری اسلام توان نامید مناقشه‌ای بود که درباره یک موضوع عجیب، یعنی حدوث یا قدم قرآن، درگرفت. زیرا نظریه فیلن، دانشمند معروف یهودی که گفته بود لوگوس حکمت جاوید خداست، مندرجات انجیل یوحنا که مسیح را کلمه خدا و عقل الاهی دانسته و گفته است: «در ابتدا کلمه بود و کلمه نزد خدا بود و کلمه خدا بود؛ همان در ازل نزد خدا بود؛ همه چیز به واسطه او آفریده شد و از او چیزی از حوادث وجود نیافت»، عقیده پیروان گنوستیسیسم و مذهب نوافلاطونی که حکمت الاهی را عینیت داده و آن را وسیله فعال آفرینش شمرده‌اند، و عقیده یهودیان درباره قدم تورات - همه این افکار و عقاید در نزد مسلمین سنی عقیده‌ای همانند پدید آورد که می‌گفت قرآن همیشه نزد خداوند موجود بوده و فقط نزول آن بر پیامبر در زمان خاص انجام گرفته و حادث بوده است. پیدایش فلسفه اسلام به دست معتزله بود که منکر ازلیت قرآن بودند؛ کتاب خدا را محترم می‌داشتند، اما می‌گفتند اگر قرآن یا حدیث با عقل تعارض داشت، نباید آن را به معنی تحت‌اللفظی گرفت بلکه باید تأویل کرد؛ و کوششهایی را که برای ایجاد توافق عقل و دین می‌کردند «کلام» یا منطق نام دادند. به نظر آنها کودکانه بود که آیات قرآن را درباره دست و پا داشتن، یا خشم و نفرت کردن خدا به معنی تحت‌اللفظی بگیریم. می‌گفتند همانند کردن خدا با موجودات انسانی به این صورت شاعرانه اگر هم با هدف اخلاقی و سیاسی پیامبر به دوران رسالت سازگار بود، مورد قبول

تعلیم یافتگان و روشنفکران دوران ما نمی‌تواند باشد. می‌گفتند عقل انسانی از معرفت خدا و حقیقت صفاتش عاجز است و به تبعیت دین می‌تواند وجود یک نیروی معنوی والا را که اساس همه حقایق است بپذیرد. به علاوه همه اینها، معتزله این اعتقاد عامه مسلمانان را که همه حادثات از جانب خدا مقدر است و از روز ازل، مؤمن و کافر را معین کرده است برای اخلاق و اعمال مردم خطرناک می‌شمردند.

عقاید معتزله به همین صورت، و به صورتهای بیشمار دیگر، در عصر منصور و هارون و مأمون رواج گرفت؛ در آغاز کار گروهی از علما و مردم بیدین مبادی عقلی تازه را محرمانه پذیرفتند، آنگاه در انجمن شبانه خلفا علناً از آن سخن به میان آوردند، بعد کسانی در مسجدها و مدرسه‌ها مردم را بدان دعوت کردند، و در بسیاری جاها بر عقاید دیگر چیره شد، مأمون شیفته این نهضت عقلی شد و آن را به حمایت گرفت و عاقبت عقاید معتزله را مذهب رسمی دولت کرد. مأمون چیزی از رسوم سلطنت شرق را با آخرین عقاید اسلامی که از فرهنگ یونان مایه داشت به هم آمیخته بود، و به سال ۲۱۷ هـ ق (۸۳۲ م) فرمانی از جانب وی صادر شد که همه مسلمانان می‌بایست قرآن را مخلوق بدانند. پس از آن، به موجب فرمانی دیگر، مقرر داشت هیچ کس به قضاوت منصوب نشود و شهادت کسی را در محاکم نپذیرند مگر آنکه به عقیده تازه گرویده باشد. از آن پس فرمانهای دیگری صادر شد که کسان را به قبول اختیار و عجز انسان از رؤیت خداوند با چشم سر مکلف می‌کرد، و کار بدانجا رسید که انکار این عقاید در شمار جرایمی درآمد که مجازات اعدام داشت. مأمون به سال ۲۱۸ هـ ق (۸۳۳ م) در گذشت، ولی معتصم و واثق که پس از او به خلافت رسیدند روش او را دنبال کردند. احمد ابن حنبل با این تفتیش عقاید و افکار مقاومت کرد و به عیبجویی آن پرداخت. وقتی او را برای بحث درباره عقاید جدید خواندند، همه سؤالات را با شواهدی از قرآن، که مؤید عقاید اهل سنت بود، جواب داد. سپس او را تازیانه زدند تا غش کرد و به زندانش فرستادند، ولی در نتیجه همین تحمل آزار در نظر مسلمانان به صف شهیدان و اولیا و صلحا درآمد. آزار وی از جمله عواملی بود که زمینه را برای حمله به فلسفه اسلامی فراهم آورد.

در این هنگام نخستین پیشرو فلسفه اسلامی ابویوسف یعقوب بن اسحاق کندي به سال ۱۸۸ هـ ق (۸۰۳م) در کوفه زاده شد. پدر کندي والي کوفه بود. کندي در کوفه و در بغداد علم آموخت و به دربار مأمون و معتصم در ترجمه، علم، و فلسفه شهرت یافت. وي نیز چون همگان خود به دوران اوج معنویات اسلام در رشته‌های علوم برجسته شد و در هر موضوعي تحقیق کرد و ۲۶۵ رساله در موضوعات مختلف - حساب، هندسه نظري، نجوم، علم آثار علوي، جغرافيا، فيزيك، سياست، موسيقي، طب، و فلسفه - به قلم آورد. وي نیز چون افلاطون معتقد بود که هیچ کس بي اطلاع از رياضيات فیلسوف نتواند شد. مي‌خواست بهداشت و طب و موسيقي را بر اساس تناسب رياضي استوار کند. درباره جزر و مد هم در قوانيني که سرعت سقوط

مي‌کند تحقیق کرده بود؛ تحقیقات وي درباره نور در کتاب نور شناخت و راجر بيکن، دانشمند اروپايي دورانهاي بعد، اثر فراوان بر جاي نهاد. کندي با رساله‌اي که درباره دفاع از مسيحيت نوشت جهان اسلام را به حيرت **انداخت**. کتاب الاهيات منسوب به ارسطو را با همکاري ديگري ترجمه کرد و فوق‌العاده تحت نفوذ اين کتاب مجعول قرار گرفت، و خوشدل بود که ارسطو و افلاطون را توافق مي‌دهد و هر دو را از پيرون فلسفه نوافلاطوني قلمداد مي‌کند؛ زیرا فلسفه کندي نیز فلسفه نوافلاطوني بود که در قالب ديگري ريخته شده بود. به نظر وي، نفس سه مرحله داشت: خدا، نفس خلاق جهان، و نفس انساني که شعله‌اي از نفس دوم بود؛ و اگر انسان بتواند جاي خويش را با علم حقيقي مأنوس کند، به آزادي و زندگي جاويد تواند رسيد. ظاهراً کندي بسيار مي‌کوشيد که از افکار معتزله دوري کند و پيرو عقايد اهل سنت باشد، با اين وجود قضيه امتياز عقل فعال (يعني عقل الاهي) از عقل منفعل انسان، که فقط قدرت تفکر است، را از ارسطو گرفت. همین قضيه از ابن سينا به ابن رشد رسيد که دنيا را خبر کرد و آن را بر ضد طرفداران خلود دليل آورد، ولي کندي عاقبت به معتزله پيوست، و چون اهل سنت بر ضد معتزله قيام کردند، کتابخانه وي مصادره شد و جاننش به خطر افتاد، ولي از اين حادثه جست و کتابخانه خود را پس گرفت و تا سال ۲۶۰ هـ ق (۸۷۳م) زنده بود.

در اجتماعي که نظم حکومت و قانون و اخلاق به عقیده ديني وابسته است، هر مخالفتي با عقايد ديني به منزله تهديد نظم اجتماعي است. در اين دوران، همه نیروهايي که مغلوب فتح عرب شده بودند - فلسفه يونان، مسيحيت گنوسي، مليت ايران، و کمونيسم مزدك - همگي سر برداشته و فعاليت آغاز کرده بودند و درباره قرآن مجادله مي‌کردند. يك شاعر ايراني^۱ - علناً گفت که شعر وي از قرآن برتر است، و به جرم اين سخن سرش را بریدند (۱۶۸ هـ ق، ۷۸۴م). ظاهراً بناي اسلام که بر قرآن تكيه داشت لرزان شده بود، ولي در اين بحران سخت سه عامل اساسي پيروزي نهايي اهل سنت را تأمين کرد: محافظه کاري خليفه که به دين علاقه داشت، قدرت نگهبانان ترك، و دلبستگي طبيعي مردم به عقايد موروث. وقتي به سال ۲۳۴ هـ ق (۸۴۷م) متوکل به خلافت رسيد، از مردم و از ترکان كمك خواست؛ ترکان، که تازه به مسلماني انس گرفته بودند و با ايرانيان کينه داشتند و از فکر يوناني به دور بودند، با همه نیروي خود به تأييد سياست دولت، که ياري دين به نيروي شمشير بود، قيام کردند. متوکل آزاد فکري مقيد مأمون را از ميان برداشت و فرمانهاي وي را منسوخ کرد؛ معتزله و ديگر بدعتگذاران را از مناصب

فلسفه ممنوع داشت؛ و، به موجب قانوني، همه را به اين اعتقاد که قرآن مخلوق نيست و موجود ازلي است مکلف ساخت. شيعيان را در فشار گذاشت و قبر حسين [ع] را در کربلا ويران کرد (۲۳۶ هـ ق، ۸۵۱م). متوکل فرمان منسوب به عمر بن خطاب را، که بر ضد مسيحيان بود و هارون آن را شامل يهوديان نیز کرده بود (۱۹۱ هـ ق، ۸۰۷م) اما اجرايش کمي پس از صدور متوقف مانده بود، تجديد کرد (۲۳۶ هـ ق، ۸۵۰م). يهوديان و مسيحيان مکلف شدند لباس از رنگ معين داشته باشند تا از مردم ديگر شناخته شوند، و هم مي‌بايست بر آستين بردگان خود وصلة رنگين بدوزند و جز بر استر و خر سوار نشوند و يك مجسمه چوبي از شيطان بر در خانه خود بياويزند. متوکل فرمان داد تا همه کنيسه‌ها و کليساهاي نوبنياد را ويران کنند؛ افراشتن صليب را در تشريفات و مراسم مسيحي ممنوع داشت، و مسيحيان و يهوديان را از تعليم در مدرسه‌هاي اسلام محروم کرد.

انعکاس این کار در نسل بعد به صورتی ملایم آشکار شد. گروهی از علمای سنی شجاعانه ابراز داشتند که در جدال مذهبی حکم منطق را می‌پذیرند، و داوطلب شدند که صحت ایمان دینی را به وسیله عقل اثبات کنند. این «متکلمان» در اسلام همانند فیلسوفان مدرسی اروپا در قرون وسطی بودند و، همچون موسی بن میمون یهودی در قرن دوازدهم و توماس آکویناس مسیحی در قرن سیزدهم، می‌کوشیدند تا عقاید دینی را با فلسفه یونان توافق دهند. ابوالحسن اشعری (۲۶۰ - ۳۲۴ ه‍.ق، ۸۷۳ - ۹۳۵ م)، که مدت ده سال مبادی معتزله را به مردم آموخته بود، در چهل سالگی از آنها برگشت و حربه ایشان یعنی همان منطق را برضد خودشان به کار بست، و مجادلات وی، که در پیروزی عقاید اهل سنت اثر فراوان داشت، چون سیلی نیرومند بر ضد معتزله به راه افتاد. ابوالحسن به مبدأ جبریان ایمان قوی داشت؛ می‌گفت خدا در ازل همه اعمال و حوادث را مقدر کرده است، علت همه چیز است، مافوق قوانین و اخلاق است درباره مخلوق خویش هر چه خواهد کند، و اگر همه مردم را به جهنم افکند به هیچ وجه خطا نیست. همه سنیان از جدال منطقی در کار دین خشنود نبودند، و بسیاری از ایشان پیرو اصل «بی‌چونی» شدند. «انسان می‌بایست مؤمن باشد و نپرسد که اساس ایمان چون است.» غالب علمای دین در جزئیات عقیده‌ای که اساس آن را بی‌گفتگو مسلم داشته بودند مناقشه می‌کردند.

بدین سان، موج فلسفه در بغداد آرام شد، ولی در همان وقت در دربارهای کوچک اسلام به جنبش آمد. سیف‌الدوله، در حلب، خانه‌ای به ابونصر فارابی بخشید. فارابی نخستین ترک بود که در فلسفه شهرت یافت؛ وی در فاراب ترکستان زاده شد، در بغداد و حران از معلمان مسیحی منطق آموخت، و کتاب فیزیک ارسطو را چهل بار و کتاب درباره روح را دویست بار خوانده بود. در بغداد به زندقه متهم شد و لباس صوفیان پوشید و روش ایشان گرفت و چون پرندگان به سر می‌برد. به گفته ابن

نداشت. «سیف‌الدوله از احتیاجات او پرسید؛ فارابی گفت که روزانه چهار درم (دو دلار) او را بس است. امیر همین مبلغ از خزانه برای او مقرر داشت: و به همان قناعت می‌کرد تا درگذشت.

از مؤلفات فارابی سی و نه کتاب به جاست که غالب آن شرح و حاشیه نظریات ارسطوست. در کتاب احصاءالعلوم همه علوم عصر خویش را از زبانشناسی، منطق، ریاضیات، فیزیک، شیمی، اقتصاد، و سیاست باختصار آورده است. به این سؤال، که بعدها مایه هیجان فیلسوفان مسیحی شده بود، که آیا کلی (یعنی جنس، نوع، یا صفت) مستقلاً و خارج از جزئیات وجود دارد، صریحاً جواب منفی داد. او نیز چون دیگران فریب الاهیات ارسطو را خورد و آن [استاگیری](#) سرسخت را به یک مرد صوفی مبدل کرد. عمرش دوام یافت تا شور فلسفیش فرو نشست و به قواعد دین تمکین کرد. در جوانی تمایلات شکاکی داشت و بعد سیر مراحل کرد و، به کمک براهینی که ارسطو در اثبات خدا آورده بود و سه قرن پس از فارابی مورد استفاده توماس آکویناس قرار گرفت، وصف مفصلی درباره خالق به قلم آورد و گفت حدوث یک سلسله حوادث ممکن الوجود قابل تصور نیست، مگر آن را در آخر کار به واجب الوجودی نسبت دهیم. وجود یک سلسله علل، مستلزم وجود علت اولی است، و یک سلسله حرکت متوالی را در آخر محرکی می‌یابد که غیر متحرک باشد، و تعداد اشیا و حرکات مستلزم وحدت علت است. هدف نهایی فلسفه، که کاملاً بدان نتوان رسید، معرفت علت اولی است، و بهترین طریق وصول بدان، تزکیه نفس است. گفتار فارابی نیز درباره خلود چون گفتار ارسطو پیچیده و نامفهوم است. وی به سال ۳۳۹ ه‍.ق (۹۵۰ م) در دمشق درگذشت.

از جمله مؤلفات فارابی که به جا مانده آرای اهل المدینه‌الفاضله است. قدرت ابتکاری که فارابی در این کتاب به کار برده شگفت‌انگیز است؛ در آغاز کتاب، قانون طبیعت را پیکار دایم موجود زنده بر ضد کاینات دیگر می‌شمارد، مانند هابز که می‌گوید همه اشیا با همدیگر در ستیزند. سپس فارابی گوید که هر موجود زنده عاقبت به این نتیجه می‌رسد که سایر موجودات زنده وسایلی هستند که به کمک آنها مقاصد خود را انجام تواند داد؛ آنگاه متذکر می‌شود که مردم بدگمان از این مقدمه نتیجه می‌گیرند که در این پیکار اجتناب ناپذیر عاقل آن است که بهتر از همه بتواند دیگران را مطیع اراده خویش کند و بیشتر از همه مقاصد خود را به عمل آرد. بنابراین، اجتماع انسانی چگونه از قانون جنگل پدید آمده است؟ از سخنان فارابی معلوم می‌شود بعضی فیلسوفان مسلمان که در این زمینه بحث کرده‌اند دارای افکاری نظیر روسو و

معتقداتی همانند آنچه بوده‌اند. بعضی گفته‌اند اجتماع در آغاز کار از آنجا پدید آمد که گروهی از افراد بر این نکته توافق کردند که برای ادامه بقای خویش بناچار باید

از عادت و قانون را بپذیرند. بعضی دیگر این «قرارداد اجتماعی» را به استهزا گرفته‌اند که هرگز در تاریخ جهان چنین توافقی نبوده است، و بتأکید گفته‌اند که اجتماع و دولت از آنجا پدید آمد که نیرومندان ضعیفان را زیر تسلط خویش آوردند. به عقیده این دسته از پیروان نیچه، دولت‌ها نیز وسایل رقابتند و طبیعی است که برای بسط قدرت و تأمین سلامت خود با همدیگر پیکار کنند. به پندار آنها، جنگ طبیعی است و ناچار باید رخ دهد و این پیکارها می‌باید با قانون ازلی طبیعت، که زور حق واقعی است، هماهنگ باشد. فارابی با این فکر مخالف است و خواستار جامعه‌ای است که از اعمال قدرت و ستیز و حسد دور، و بر عقل و ایثار و محبت استوار باشد. فارابی بحث خویش را با دعوت به ایجاد سلطنتی بر اساس عقیده نیرومند دینی با موفقیت به پایان می‌برد.

به سال ۳۶۰ ه‍.ق (۹۷۰م) شاگرد یکی از شاگردان فارابی در بغداد انجمنی از علما بنیاد کرد که، به نام مؤسس آن، انجمن سجستانی خوانده شد. هدف انجمن بحث در مسائل فلسفی بود؛ از اصل و نژاد اعضا نمی‌پرسیدند و همه کوشش آنها به تحقیق در منطق و فرضیه معرفتشناسی صرف می‌شد. وجود انجمن معلوم می‌دارد که در پایتخت دولت اسلامی شوق بحث علمی و فلسفی سستی نگرفته بود. مهم‌تر و مؤثرتر از آن انجمن اخوان الصفا بود که در واقع یک انجمن سری مرکب از عالمان و فیلسوفان به شمار می‌رفت و به سال ۳۷۳ ه‍.ق (۹۸۳م) در بصره بنیاد گرفت. پیدایش اخوان الصفا از آنجا بود که این «اخوان» از مشاهده ضعف خلافت اسلام و فقر و فساد اخلاق مسلمانان متأسف بودند و می‌خواستند نیروی مسلمانی را از لحاظ اخلاقی و روحی و سیاسی تجدید کنند، و پنداشتند که این کار به کمک ترکیبی از فلسفه یونانی و مسیحی و تصوف اسلامی و عقاید سیاسی شیعه و شریعت اسلام انجام تواند گرفت. دوستی را عبارت از همکاری صاحبان مواهب و فضایل مختلف می‌دانستند، که هر دسته برای رفع نیاز جامعه آنچه را دسته‌های دیگر نداشت فراهم کند. به عقیده آنها کشف حقیقت از راه اجتماع عقول آسانتر از تفکر فردی بود؛ بدین جهت، محرمانه گرد می‌آمدند و با آزادی کامل و ادب و وسعت نظر از همه مشکلات اساسی زندگی بحث می‌کردند. عاقبت، انجمن همه تحقیقات خود را در ۵۱ رساله جا داد و خلاصه علوم طبیعی و دینی و فلسفی را ضمن آن آورد. یکی از مسلمانان اسپانیاء، ضمن سفر به خاور نزدیک، به سال ۳۹۱ ه‍.ق (۱۰۰۰م) به این رسایل علاقه‌مند شد و آن را فراهم آورد و نگاه داشت.

در رسایل اخوان الصفا، که بالغ بر ۱۰۱۳۴ صفحه می‌شود، توضیح علمی جزر و مد، زلزله، خسوف و کسوف، امواج صوتی، و بسیاری دیگر از مسائل طبیعی هست؛ علم احکام نجوم و کیمیاگری را نیز صریحاً پذیرفته‌اند؛ و احياناً از جادوگری و علم اعداد سخن گفته‌اند. عقاید دینی رسایل، مانند بیشتر نوشته‌های متفکران اسلام، با گنوستیسیسم و فلسفه

می‌آید، و دنیای اجسام و نفوس از این عقل فعال هستی می‌یابد؛ همه چیزهای مادی به وسیله نفس موجود می‌شوند و به کمک آن عمل می‌کنند. نفس همچنان نگران و آشفتہ است تا به عقل فعال یا نفس جهان یا نفس کلی واصل شود. برای این وصول، نفس باید کاملاً تزکیه شود؛ اخلاق، فن تزکیه نفس است؛ علم، فلسفه، و دین وسیله حصول آن. باید، در راه تزکیه نفس، در امور عقلانی چون سقراط، در احسان به همه خلق خدا چون مسیح، و در بزرگی و تواضع چون علی [ع] باشیم. وقتی عقل به وسیله معرفت آزاد شد، باید آزادی خویش را احساس کند و با فلسفه خو گیرد و عبارات قرآن را، که متناسب با فهم بدویان عاری از فرهنگ صحرائشین است، تأویل کند. می‌توان گفت که این پنجاه و چهار رساله از همه توضیحاتی که درباره فکر اسلامی در عصر عباسی به ما رسیده کاملتر است و از همه رسایل دیگر در این زمینه منظمتر. عالمان بغداد این رسایل را الحادآمیز دانستند و به سال ۵۴۵ ه‍.ق (۱۱۵۰م) آنها را سوختند. مع ذلك، این مجموعه همچنان دست به دست می‌رفت و در فلسفه اسلام و یهود نفوذی عمیق داشت، و اثر آن را در نوشته‌های غزالی، ابن رشد، ابن جبرون، و یهودا هالوی می‌توان دید. معری، شاعر فیلسوف، نیز تحت نفوذ آن بود،

و شاید در این سبب نیز، که در زندگی کوتاه خود در اندیشه عقلانی و اصالت نظر و عمق تفکر اخوان الصفا پیشی گرفت، بی اثر نبود.

ابن سینا به این قانع نبود که در طبیعیات سرآمد، و در طب مرجع بلند آوازه عصر خویش باشد. بدون تردید، وی این نکته را دریافته بود که شخص دانشمند تا فیلسوف نباشد، دانشش به کمال نمی‌رسد. خود او نقل می‌کند که کتاب مابعدالطبیعه‌ی ارسطو را چهل بار خواند و **نفهمید**، و عاقبت، وقتی به کمک شرح فارابی این کتاب را فهمید، بسیار خوشحال شد و خدا را سپاس گفت و به خیابان رفت و صدقه داد. وی تا آخرین ایام عمر همچنان به فلسفه ارسطو پایبند بود و، در کتاب قانون، ارسطو را فیلسوف مطلق می‌خواند، و این کلمه‌ای است که در لاتینی مرادف کلمه ارسطو شده است. ابن سینا فلسفه خویش را در کتاب شفا شرح داد، و آنگاه در کتاب نجات خلاصه کرد. وی عقلی منطقی داشت و به تعریفات دقیق اهمیت می‌داد. به این سؤال، که مدتهای دراز علمای قرون وسطی را به خود مشغول داشته بود، که آیا کلیات یا انتزاعیات (چون انسان، فضیلت، و سرخی) مستقل از جزئیات حقیقی وجود دارد، جواب می‌گوید: (۱) کلیات، چون مثل افلاطون، «پیش از اشیا» در ذهن خدا هستند و اشیا از روی آن به وجود می‌آیند؛ (۲) و «در اشیا» هستند، و در آنجا تجلی پیدا می‌کنند و تمثیل می‌یابند؛ (۳) و «بعد از اشیا»، به صورت اندیشه‌های انتزاعی در ذهن انسانی وجود دارند؛ ولی، در عالم، منفصل از اشیا و جزئی وجود ندارد. از پس یک قرن جدل و مناقشه، آبلار و آکویناس نیز همین

جواب را دادند.

در حقیقت، فلسفه مابعدالطبیعه ابن سینا خلاصه مطالبی است که متفکران لاتینی دو قرن پس از زمان وی بدان رسیدند و توانستند مذاهب مختلف مسیحی را در فلسفه مدرسی هماهنگ کنند. وی در آغاز کار با کوشش فراوان شرح مفصلی از مذهب ارسطو و فارابی درباره هیولی و صورت، علل اربعه، ممکن و واجب، و کثرت و وحدت می‌دهد و این قضیه را که کثرت ممکن متغیر - کثرت اشیا فانی - از واحد واجب الوجود نامتغیر به وجود می‌آید مایه شگفتی می‌داند و، مانند فلوپین، برای حل این مشکل، میان ممکن و واجب واسطه‌ای فرض می‌کند. این واسطه عقل فعال است که در موجودات علوی و مادی و انسانی ساری است و نفس نامیده می‌شود. آنگاه در قضیه انتقال خدا از عدم به خلقت و توافق آن با تغییر ناپذیری ذات الهی به مشکل برمی‌خورد، و چون ارسطو قایل به قدم جهان مادی می‌شود. چون می‌داند که این جواب مایه اعتراض متکلمان خواهد شد، راه حل میانه‌ای را که غالباً فیلسوفان مدرسی بدان متوسل شده‌اند پیشنهاد می‌کند. به موجب این راه حل، وجود خداوند بر وجود جهان تقدم ذاتی دارد نه زمانی، یعنی این تقدم در مرتبه و جوهر و علیت است، و خود جهان در هر لحظه به علت مبقیه، که همان خداست، احتیاج دارد. به گفته ابن سینا، همه موجودات، حتی افلاک، ممکن الوجودند. و چون وجودشان واجب نیست، ناچار برای وجود آن علتی باید که بر آن مقدم باشد؛ بدین جهت، تفسیر وجود ممکنات با مراجعه سلسله علل به واجب الوجود، یعنی واحد قائم به ذات که علت اولای همه موجودات است، میسر می‌شود. تنها خدا موجود به ذات، وجودش عین ماهیت، و واجب الوجود است. اگر وجود او نبود، هیچ یک از ممکنات وجود نمی‌یافت و عالم نیز وجود نداشت. چه، وجود عالم به ذات خود نیست. خدا ماده نیست، بلکه از جسم میراست، و چون عقل است، از همه جهت یکی است و ترکیب و دویی در آن نیست؛ و چون همه مخلوق را عقلی هست، بالضروره خالق آن نیز عاقل است، و این عقل اول چیزها را - گذشته و حال و آینده را - نه در زمان و نه بتوالی، بلکه یکجا و یکباره ادراک می‌کند. حدوث اشیا نتیجه ظهور فکر بیزمان در زمان است؛ ولی افعال و حوادث مستقیماً از خدا به وجود نمی‌آیند، بلکه اشیا در نتیجه حکمت علل غایی درونی تکامل می‌یابند - در ذات آنها مقاصد و اغراضشان ضبط است. بنابراین، خدا مسئول شر نیست؛ بلکه شر غرامتی است که در قبال اختیار می‌پردازیم، و ممکن است شر جزئی از لحاظ کلی خیر باشد.

وجود نفس با ملاحظه مستقیم باطنی معلوم است. نفس به این دلایل غیر مادی است: بسادگی همین طور درکش می‌کنیم؛ و افکار ما بوضوح از اعضای ما جدا هستند؛ نفس مبدأ حرکت ذاتی و نمو جسم است؛

ستارگان نیز به همین معنی نفس دارند؛ «همة کاینات جلوه‌ای از مبدأ عام حیات است.» جسم به خودی خود نمی‌تواند علت چیزی شود؛ علت همه حرکات آن

ابداع نظیر آزادی و قدرت علت اول دارد، چون نفس و عقل تجلی از آن علت اول است. نفس پاک پس از مرگ به عقل کلی واصل می‌شود، و سعادت نیکوکاران نیز چیزی جز این نیست.

ابن سینا کوشش فراوان کرده است تا نظریات فلسفی را با عقاید عامه مسلمانان توافق دهد. وی نه مثل لاکرتیوس بود که بخواهد دین را به خاطر فلسفه از میان ببرد، و نه مثل غزالی که یک قرن بعد از ابن سینا آمد و می‌خواست فلسفه را به خاطر دین نابود کند؛ بلکه وی همه قضایا را تنها به روش عقلی و کاملاً مستقل از قرآن مورد بحث قرار می‌دهد؛ و حتی بر اساس قوانین طبیعت توضیح می‌دهد، ولی با تأکید می‌گوید که وجود انبیا برای مردم لازم است تا قوانین اخلاق را به صورت استعاره و مجاز، که قابل فهم مردم باشد و در آنها مؤثر افتد، توضیح دهند. بدین معنی، پیامبر فرستاده خداست که اساس نظام اخلاقی و اجتماعی را استوار می‌کند. به همین دلیل بود که پیامبر از معاد جسمانی سخن می‌گفت و احیاناً بهشت را به صورت مادی وصف می‌کرد. فیلسوف ما در خلود جسمانی تردید دارد و معتقد است که پیامبر اگر بهشت را فقط به صورت روحانی وصف می‌کرد، مردم به او گوش نمی‌دادند و از آنها یک ملت نیرومند و منظم به وجود نمی‌آمد. کسانی که می‌توانند خدا را بر اساس محبت آزاد فارغ از امید و بیم عبادت کنند انسان کاملند، ولی این مرحله عالی را برای همه پیروان خود فاش نمی‌کنند، بلکه فقط با کسانی که عقلشان کامل است و نفوسشان اوج گرفته از آن سخن می‌گویند.

کتاب شفا و قانون ابن سینا اوج کمالی است که تفکر قرون وسطی بدان دست یافته است، و در تاریخ تفکر انسانی پایگاهی شامخ دارد. وی در غالب مباحث خود از ارسطو و فارابی مایه می‌گیرد، درست همان گونه که ارسطو تحت تأثیر افلاطون بود. اما این قضیه از منزلت او نمی‌کاهد، تنها ساکنان تیمارستان به مقام ابداع کامل می‌رسند و از عقل دیگران مایه نمی‌گیرند. بعضی از سخنان ابن سینا به نظر عقل ممکن الخطای ما یاه و پوچ می‌رسد، ولی همین قضیه درباره گفتار افلاطون و ارسطو نیز صادق است؛ یاه‌ای نیست که در مؤلفات فلاسفه نتوان یافت. ابن سینا بلندنظری علمی و قدرت نقد و تحلیل بیرونی را ندارد و اشتباهات وی از بیرونی بیشتر است، زیرا مادام که زندگی چنین کوتاه است، تحقیقاتی که بر اساس مطالعات دیگران استوار باشد ناچار چنین غرامتی خواهد داد. ابن سینا در وضوح اسلوب، شیوة جاندار، و قدرتی خاص که افکار مجرد را به وسیله قصه‌های توضیحی و اشعار روشن می‌کند، و نیز در وسعت افق علمی و فلسفی، از همگان خود ممتاز است. نفوذ وی بسیار دامنه‌دار بود و از دیار مشرق گذشت و به اسپانیا رسید و در فلسفه ابن رشد و موسی بن میمون اثر گذاشت و به دنیای مسیحی لاتینی و فیلسوفان مدرسی نیز رسید. فراوانی افکار ابن سینا در فلسفه آلبرتوس ماگنوس (کبیر) و توماس آکویناس حیرت انگیز است؛ راجر بیکن او را «بزرگترین استاد فلسفه، بعد از ارسطو» لقب می‌دهد. آکویناس، که از ابن سینا با احترامی چون افلاطون

زمینه، چنانکه معمول اوست، مجامله نکرده است.

با مرگ ابن سینا تقریباً عصر فلسفه اسلامی نیز در مشرق به سر رسید، زیرا تمایلات سنی‌گری سلجوقیان، بیم رجال دین از افکار جسورانه فلسفی، و پیروزی تصوف غزالی خیلی زود اندیشه فلسفی را از میان برد. متأسفانه اطلاعات ما درباره سه قرن که فکر اسلامی در اثنای آن شکوفا شد (۱۳۳ - ۴۴۲ هـ. ق، ۷۵۰ - ۱۰۵۰ م) بسیار ناقص است؛ زیرا هزاران نسخه خطی عربی در علوم و ادبیات و فلسفه همچنان در کتابخانه‌های دنیای اسلام نهان مانده است. تنها در استانبول سی کتابخانه در مسجدها هست که از نسخه‌های خطی آن اندکی منتشر شده است. در قاهره، دمشق، موصل، بغداد، و دهلی مجموعه‌های فراوانی هست که حتی فهرستی برای آن تنظیم نشده است. در اسکوریال، در مجاورت مادرید، کتابخانه مفصلی است که هنوز نسخه‌های خطی آن را در علوم و ادبیات دین و فلسفه اسلام شمارش نکرده‌اند. اطلاعاتی که درباره ثمرات فکر اسلامی در این سه قرن داریم اندکی از باقیمانده آثار آنهاست، و این نیز

مختصري از محصول قریحه آنها بوده است، و آنچه در این صفحات آوردیم از دریای مواریث اسلام فقط قطره‌ای بود. اگر علما این میراث فراموش شده را کشف کنند، به احتمال قوی قرن دهم مشرق اسلامی را در تاریخ عقل انسانی باید یکی از قرون طلایی تاریخ خواند.

V - تصوف و بدعت

دین و فلسفه در مرحله بالا، در معنی وحدت کاینات و مطالعه آن، به یکدیگر می‌رسند. نفس انسانی وقتی در راه بحث به روش عقل و منطق نمی‌رود، یا در کار وصول از کثرت به وحدت یا از موجود حادث فرد به کلی عام و می‌ماند، از راه محو و فناء نفس فردی در نفس کلی به این رؤیا تواند رسید. جایی که علم و فلسفه عاجز می‌شوند و عقل محدود و نارسای انسان در مقابل نامتناهی سرگشته و حیران می‌ماند، ایمان می‌تواند او را تا پیشگاه عزت خداوند بالا برد، به شرط آنکه در راه زهد و ریاضت و عبادت و تجرد از هوسهای خودپرستانه و افنای کامل جزء در کل کوششی منظم و سرسخت کند.

تصوف اسلامی ریشه‌های فراوان دارد که ریاضت کشی مرتاضان هندی، گنوستیسیسم مصر و شام، مباحث نو افلاطونی یونانیان متأخر، و نفوذ راهبان مسیحی که در همه قلمرو اسلام پراکنده بودند از آن جمله است. در جهان اسلام، مانند دنیای مسیحی، یک اقلیت پرهیزکار بود که نمی‌خواست دین با وسایل و مقاصد دنیای اقتصاد هماهنگ شود. تجمل پرستی خلفا، وزیران، و تاجران را تقبیح می‌کرد و مسلمانان را به تجدید سادگی ابوبکر و عمر می‌خواند؛ فکر وجود هر قسم

نظرشان مانعی بود که میان انسان و تعالی روح، که در نتیجه رهایی از همه مشاغل دنیوی به شهود ذات والای خدا می‌شتابد، حایل تواند شد؛ وقتی روح به این مرحله می‌رسد، به دیدار جمال سرمدی نایل می‌آید و با آن یکی می‌شود. نهضت تصوف عمدتاً در ایران رونق یافت، شاید موجب آن مجاورت با هندوستان، نفوذ مسیحیان در جندی‌شاپور، و نیز افکار و معتقدات نوافلاطونی یونان باشد که در سال ۵۲۹ میلادی از آن فرار کرده و در ایران مقام گزیده بودند. کلمه صوفی، که به همه زاهدان مسلمان اطلاق می‌شود، مایه از صوف دارد که به معنی «پشم» است؛ زیرا این گروه پارچه‌های ساده پشمین به تن می‌کردند. در صف صوفیان اشخاص مؤمن علاقه‌مند به مبادی تصوف، شاعران معروف، طرفداران وحدت وجود، زاهدان، حق‌بازان، و مردانی که زنان متعدد داشتند به هم آمیخته بودند. مبادی صوفیان به اختلاف زمان و محیط تفاوت داشت. به گفته ابن رشد، صوفیان می‌گفتند اگر قلوبشان از همه علایق جسمانی پاک شود و منحصرأ به خدا توجه کنند، معرفت الاهی در آن قرار خواهد گرفت. ولی بسیاری از صوفیان می‌خواستند از طریق اشیای خارجی به خدا واصل شوند، و می‌گفتند که همه کمال و جمال موجود در دنیا از آنجاست که خدا در آن تجلی کرده است. یکی از صوفیان گفته بود: «وقتی صدای جانور، نغمه خفیف برگ درختان، و زمزمه آب و وزش باد را می‌شنوم، به یاد می‌آورم که اینهمه شاهد وحدانیت خداست، و او سبحانه هم‌تا ندارد.» در واقع، به اعتقاد صوفی، این اشیای پراکنده به برکت نیروی الاهی وجود یافته‌اند و دوام هستی آنها از روح خداست که در آنها مکنون است. بنابراین، خدا همه چیز است، و صوفیان تنها به گفتن لا اله الا الله اکتفا نمی‌کنند، بلکه می‌گویند که در حقیقت موجودی جز او نیست؛ بنابر این هر کسی خداست، و صوفی بی‌پرده و صریح می‌گوید که او خود ذات الاهی است. بایزید بسطامی گفته بود: «من خودم خدا هستم و خدایی به جز من نیست، مرا بپرستید.» حسین بن منصور حلاج گوید: «من آن کسم که شیفته اویم، و کسی که شیفته اویم من است. ما دو روحیم که به یک پیکر رفته‌ایم؛ اگر مرا ببینی او را دیده‌ای، و اگر او را ببینی ما را دیده‌ای.» و همو گوید: «من غرق کننده قوم نوح و هلاک کننده قوم عاد. ... من خدایم.» حلاج را به سبب این سخنان مبالغه آمیز دستگیر کردند، صد تازیانه زدند، و در آتش سوزانیدند. پیروانش ادعا می‌کردند که پس از مرگش تا مدتی او را دیده و با وی سخن گفته‌اند. بسیاری از صوفیان نیز او را ولی خاص شمرند.

صوفي، چون هندو، عقیده دارد که کوششی سخت در راه تزکیه نفس باید تا پرده را از پیش انسان بردارد و به عالم فیض و الهام اوج گیرد؛ تزکیه نفس به وسیله از خودگذشتگی در کار عبادت، تأمل و مشاهده و تفکر، اطاعت مرید از مراد، و مجرد کامل از همه علایق جسمانی - حتی علاقه به نجات یا اتحاد صوفیان با ذات الاهی - حاصل می‌شود. صوفي کامل

زمینه گفته است: «بخشنده از بخشش بهتر است.» معمولاً صوفي ریاضت را وسیله کشف حقیقت اشیا می‌کند. بعضیها نیز می‌خواهند از این راه صاحب کرامات شوند و بر طبیعت تسلط یابند. ولی همیشه ریاضت وسیله اتحاد با ذات خداست، و هر که خویشتن را در این وحدت فنا کند به نزد صوفیان انسان کامل نامیده می‌شود. به اعتقاد صوفیان هر که به این مرحله رسید مافوق قوانین است و حتی مکلف به ادای فریضة حج نیست. یکی از صوفیان در این باب گوید: «همه چشمها به کعبه نگران است، اما دیدگان ما نگران چهره محبوب است.»

صوفیان تا قرن یازدهم مثل همه مردم می‌زیستند و احیاناً با خانواده و فرزندان خود به یک جا بودند و برای مجرد از لحاظ اخلاقی اهمیتی قابل نبودند. ابوسعید در این زمینه گفته است: «ولی حقیقی، میان مردم راه می‌رود، با آنها غذا می‌خورد و می‌خوابد، در بازارها می‌خرد و می‌فروشد، و در مجالس شرکت می‌کند، و یک لحظه خدا را فراموش نمی‌کند.» صوفیان با دیگران به جز سادگی معیشت و تقوا و خشوع تفاوتی نداشتند و از این جهت همانند گروه مذهبی انجمن دوستان یا کوپک‌رز مسیحی بودند. گاه و بیگاه به سوی شخصی پرهیزکار و پارسا می‌شتافتند یا برای نماز و دعای جمعی گرد می‌آمدند. مجالس ذکر که در نزد صوفیان اهمیت بسیار یافت از قرن دهم آغاز شد. بعضی از صوفیان نیز از جهان گوشه گرفتند و به آزار خویش پرداختند؛ ولی ریاضت در آن روزگار نادر بود و مردم آن را تأیید نمی‌کردند. عنوان ولی، که در صدر اول اسلام نبود، در میان صوفیان رواج یافت؛ از آن جمله رابعة عدویه بصری بود (۹۹ - ۱۸۵ هـ ق، ۷۱۷ - ۸۰۱ م) که جوانی برده بود و مالک وی هنگام نماز شب هاله نوری به دور سرش دیده و آزادش کرده بود. رابعه شوهر نکرد و با زهد و از خودگذشتگی و نکوکاری روزگار می‌گذرانید. یک بار از او پرسیدند: «آیا از شیطان تنفر داری؟» گفت: «محبت خدا برای من فرصت تنفر از شیطان نگذاشته.» این مناجات صوفیانه معروف را از او روایت کرده‌اند: «خدایا، اگر ترا از بیم جهنم عبادت کرده‌ام، مرا به آتش بسوزان یا اگر به طمع بهشت عبادت کرده‌ام، بهشت را بر من حرام کن؛ اما اگر ترا فقط به خاطر تو عبادت کرده‌ام، مرا از مشاهده روی خود محروم نکن. خدایا، هر چه نیکی در این دنیا برای من مقدر کرده‌ای به دشمنان خود ده و هر چه در بهشت برای من مقرر کرده‌ای به دوستان خود ده که من رو جز به سوی تو ندارم.»

از جمله صوفیان ابوسعید ابوالخیر را، که شاعر و هم از اولیاست، یاد می‌کنیم (۳۵۷ - ۴۴۰ هـ ق، ۹۶۷ - ۱۰۴۹ م). وی در میهنه از بلاد خراسان زاده شد، و با ابن سینا دیدار کرد. گویند که درباره آن فیلسوف گفته بود: «هر چه او می‌داند ما می‌بینیم.» در کودکی به ادبیات دلبسته بود. خود او نقل می‌کند که سی هزار بیت از شاعران جاهلیت را به خاطر

حیاط مسجد بزرگ دمشق، از موزة هنري مترپلین

سپرده بود. وقتی بیست و شش ساله بود، در مجلسی، ابوعلی در اطراف این آیه که گوید: «قل الله ثم درهم فی خوضهم یلعبون» یعنی «بگو آن خداست، و بگذار به بازیچه خود فرو روند» توضیحاتی می‌داد. ابوسعید همینکه این آیه را شنید خدا در ایمان را بر او بگشود، گویی از خویشتن جدا شد؛ همه کتابهای خود را بسوخت و به گوشه خانه شد و هفت سال در آنجا نشسته بود و نام خدا می‌گفت. تکرار نام خداوند در نظر صوفیان مسلمان وسیله مطلوب «فنا» بود که به کمک آن صوفی در حال وجد از خویشتن برون می‌شد. ابوسعید طرق دیگری از زهد و ریاضت بر این بیفزود: به جز یک پیراهن نمی‌پوشید و جز به هنگام ضرورت سخن نمی‌گفت و فقط موقع غروب چیزی می‌خورد؛ غذایش پاره نانی بود و هرگز بر بستری نخفت. در دیوار خانه حفره‌ای به اندازه قامت خویش پدید آورد و غالباً خود را در آنجا محبوس می‌کرد و گوشه‌ها را می‌بست که صدای خارج بدو نرسد؛ بعضی شبها خویشتن را با ریشمانی از سر در چاه آویزان می‌کرد و اگر گفتار پدر او را بپذیریم، در آن حال یک قرآن را ختم می‌کرد. مدتها به خدمت صوفیان دیگر بود، برای آنها گدایی می‌کرد و نظافت اطاق ایشان را بر عهده داشت. خود او نقل می‌کند که وقتی در مسجد بود، زنی از بالا زباله بر او ریخت و او ندایی می‌شنید که می‌گفت: «الیس الله بکاف عبده؟ (آیا بنده خدا را حمایت خدا کافی نیست؟)» در چهل سالگی به مرحله شهود کامل رسید و مجلس گفتن آغاز کرد و گروهی از پرهیزکاران مخلص به دور او گرد آمدند. به گفته خود او بعضی مستمعان چهره خویش را به سرگین الاغش می‌آلودند تا برکت یابند؛ نفوذ وی در تصوف به جا ماند و خانقاهی برای درویشان بنیاد کرد و قواعدی برای خانقاه مقرر کرد که سرمشق صوفیان قرون بعد شد.

ابوسعید نیز چون قدیس آوگوستینوس به مردم می‌گفت وسیله نجات رحمت خداست نه حسن عمل انسان. مقصود وی از نجات، آزادی معنوی بود نه دخول در بهشت. می‌گفت:

خدا درها را یکی پس از دیگری به روی انسان می‌گشاید. اول در توبه است، پس از آن در یقین گشوده می‌شود؛ هر که بدینجا رسید ناسزا و تحقیر را می‌پذیرد و منبع آن را به طور قطع می‌شناسد. ... آنگاه خدا در محبت را بر او می‌گشاید و او پیوسته گوید: «دوست دارم». ... آنگاه در توحید گشوده شود. ... و بداند

که خدا همه چیز است و همه چیز از اوست و به پرتو اوست ... و «من» و «مال من» را بیجا شمارد، زیرا هوشها از او برفته و خاطرش آرام شده است ... زیرا انسان از شر نفس نتواند گریخت مگر آن را بکشد. ... نفس توست که از خدا دورت کند و گوید فلان و فلان مرا تهدید کرده‌اند و فلانی با من نکویی کرده است. همه اینها شرک به خداست؛ هیچ چیز مربوط به مخلوق نیست، بلکه همه چیز مربوط به خالق است. باید این را بدانی، وقتی این سخن گفتی بر آن استوار باش. ... معنی استواری این است که وقتی گفتی «یکی» هرگز نگویی «دو تا». ... بگو خدا و بر این گفته استوار باش.

این فکر هندی - امرسني را در سخنانی که صحت انتساب آن مورد تردید است به ابوسعید نسبت داده‌اند:

از او پرسیدم «جمالت برای کیست؟» گفت: «برای من است که موجودی به جز من نیست، من عاشق و معشوق و عشق همه با همم، من آنکه دیدگان بینا منم.»

چون مسلمانان دستگاه خاصی مانند مسیحیان نداشتند که این قهرمانان پارسا را تقدیس کنند، مردم آنها را مقدس ساخته‌اند. در قرن ۱۲ میلادی احساسات مردم بر مقررات دین، که تقدس اولیا را یک قسم بت‌پرستی می‌شمرد، غلبه کرد. از جمله اولیای پارسا ابراهیم بن ادهم (قرن هشتم؟) بود که لی هانت در قصیده معروف خود او را ابو ابن ادهم نامیده است. پندار عامه برای اولیا نیروی خارق‌العاده قایل است. می‌گویند پرده از دیدگان ایشان برداشته شده و چیزها می‌بینند که مردم نتوانند دید و افکار را می‌خوانند و از حوادث دور مطلع می‌شوند. حتی در قدرت آنها مبالغه می‌شود؛ می‌گویند آنها می‌توانند بی‌ناراحتی آتش و شیشه را ببلعند و بدون آنکه بسوزند از آتش بگذرند، و روی آب راه بروند و در هوا پرواز کنند و مسافتهای دراز را در یک لحظه طی کنند. درباره ابوسعید قضایایی از قرائت افکار نقل می‌کنند که به غرابت، از حوادث ایام ما کمتر نیست. بدین سان، به مرور ایام دین، که به تصور فلاسفه مصنوع کشیشان و کاهنان است، در نتیجه حاجات و عواطف و پندارهای مردم تغییر شکل می‌دهد و یکتاپرستی پیامبران به صورت شرک مورد علاقه مردم جلوه می‌کند.

مسلمانان سنی صوفیان را در دایرة دین اسلام پذیرفتند و به عقاید و اقوال ایشان مجال فراوان دادند، ولی فرقه‌های بدعتگذار، که عقاید سیاسی و انقلابی را زیر پرده دین نهان کرده بودند یا به هرج و مرج اخلاقی دینی دعوت می‌کردند، مشمول این روش خردمندانه نشدند. از جمله این فرقه‌های انقلابی، که عقاید آن مخلوطی از دین و سیاست بود، اسماعیلیان بودند. پیش از این گفتیم که به گفته شیعیان تا دوازده نسل در هر نسلی امامی از فرزندان علی [ع] هست، و این امام جانشین خود را، که عنوان امامت خواهد داشت، انتخاب می‌کند. بر این اساس امام ششم، امام جعفر صادق [ع]، پسر خود، اسماعیل را به عنوان جانشین برگزید. گویند اسماعیل شرابخواره بود^۲ و جعفر [ع] او را از امامت خلع کرد و موسی [ع]، امام هفتم (امام موسی کاظم [ع])، را به جای وی برگزید (حدود سال ۱۴۳ هـ. ق. ۷۶۰ م). بعضی شیعیان پنداشتند که نقض بیعت اسماعیل روا نیست و گفتند که او یا پسرش، محمد [ع]، امام هفتم و ختم امامان است. این طایفه اسماعیلی قریب صد سال چندان اهمیتی نداشت تا عبدالله قذاح پیشوای آن شد و مبلغان به بلاد اسلام فرستاد تا مردم را به عقیده این فرقه دعوت کنند. پیش از

وارد فرقه شود او را قسم می‌دادند که اسرار فرقه را فاش نکند و از همه جهت مطیع اوامر پیشوای فرقه یا داعی‌الدعا باشد. تعلیمات آنها بر دو قسم بود: باطنی و ظاهری. به پیرو مذهب خود می‌گفتند که وقتی از هفت مرحله بگذرد حجابها از پیش وی برداشته می‌شود، و تعلیم با عقیده مخفی را (که خدا همه چیز است) کشف می‌کند و مافوق عقیده و قانون می‌شود. در مرحله هشتم به وی می‌گفتند که موجود اعلا را نمی‌توان شناخت و هیچ کس عبادت او نتواند کرد. بسیاری از باقیماندگان نهضت‌های قدیم کمونیستی به فرقه اسماعیلیه پیوستند، برای آنکه اسماعیلیان می‌گفتند در یکی از دورانی آینده مهدی ظهور می‌کند و مساوات و عدالت و محبت برادرانه را در جهان بسط می‌دهد. این فرقه اخوانی عجیب در جهان اسلام نیروی معتبر شد و روزگاری چند بر شمال آفریقا و مصر استیلا داشت، خلافت فاطمی را پایه نهاد، و در اواخر قرن نهم نزدیک بود خلافت عباسی را نیز از میان بردارد.

وقتي عبدالله قذاح به سال ۲۶۱ هـ ق (۸۷۴م) درگذشت، يك كشاورز عراقي به نام حمدان قرمط (ابن الاشعث) پيشواي اسماعيليان شد و فعاليت فرقه را چنان بيفزود كه مردم آسيا تا مدتي به انتساب وي اسماعيليان را قرامطه مي‌ناميدند. قرمط مي‌خواست نيروي عرب را از پيش بردارد و امپراطوري ايران را تجديد كند؛ هزاران همدل و ياور نهاني به او پيوستند و قرمط مقرر كرد يك پنجم دارايي و درآمد خود را به ملكيت فرقه بدهند. بار ديگر عناصر انقلاب اجتماعي با نهضتي كه به ظاهر يك قسم تصوف ديني مي‌نمود، درآميخت. قرامطيان زنان و اموال را مشترك مي‌دانستند؛ كارگران را به اقتضاي حرفه به دسته‌هايي تقسيم مي‌كردند، از مساوات عمومي سخن مي‌گفتند و آيات قرآن را تأويل مي‌كردند و به معني مجازي مي‌گرفتند. به مراسم دين و روزه بي‌اعتنا بودند و ابلهاني را كه پرستشگر ضريح و سنگ بودند مسخره مي‌كردند. كارشان چنان بالا گرفت كه به سال ۲۸۶ هـ ق (۸۹۹م) بر ساحل باخترى خليج فارس دولت مستقلي بنياد كردند و به سال ۲۸۷ هـ ق (۹۰۰م) سپاه خليفه را شكستند و نابود كردند چنانكه فقط يكي از آن جمله زنده ماند. به سال ۲۸۹ هـ ق (۹۰۲م) به شام ريختند و تا دروازه‌هاي دمشق رسيدند. به سال ۳۱۲ هـ ق (۹۲۴م) بصره و سپس كوفه را غارت كردند. به سال ۳۱۸ هـ ق (۹۳۰م) مكه را نيز چپاول كردند. و سي هزار كس از مسلمانان را كشتند و غنايم بسيار گرفتند كه پرده كعبه و حجرالاسود از آن جمله بود. ولي اين تندروي و آن پيروزيها نيروي نهضت را نابود كردند؛ مردم براي مقاومت با دعوتي كه مالكييت و نظم عمومي را تهديد مي‌كردند متحد شدند. مبادي و روشهاي خشونت آميز فرقه در قرن بعد به اسماعيليان الموت انتقال يافت كه به حشيشيه معروف شده‌اند.

VI - ادبيات

در اسلام در زندگي و دين حوادثي وجود داشت كه همانند نمايشنامه مي‌نمود، اما در ادبيات اين قسم حوادث كه ظاهراً با عقل سامي سازگار نيست موجود نبود، و نيز ادبيات اسلام، چون ديگر ادبيات قرون وسطي، رمان نداشت. بيشتر نوشته‌ها از آن نوع بود كه مردم بايد بشنوند تا اينكه آهسته پيش خود بخوانند. كساني كه به ايجاد كارهاي تخيلي مي‌پرداختند نمي‌توانستند ذهن خود را براي نوشتن قصه‌هاي پيچيده و حادثه دار تمرکز دهند. قصه‌هاي کوتاه، مانند اسلام يا آدم ابوالبشر قديمي بود و مسلمانان ساده با شوق و علاقه اطفال بدان گوش مي‌دادند؛ ولي علما آن را به صف ادبيات نمي‌پرندند. معروفترين قصه‌هاي کوتاه داستانهاي بيدپاي و هزار و يكشب بود. داستانهاي بيدپاي در قرن ششم از هند به ايران آمد، به زبان پهلوي ترجمه شد، در قرن هشتم از پهلوي به عربي راه يافت. بعداً اصل سانسكريت آن از ميان رفت و از روي متن عربي تقريباً به چهل زبان نقل شد.

مسعودي (متوفى به سال ۳۴۶ هـ ق و ۹۵۷م) در مروج الذهب و معادن الجواهر از يك كتاب فارسي به نام هزار افسانه يا هزار قصه، و ترجمه عربي آن الف ليله و ليله، سخن مي‌گويد. تا آنجا كه مي‌دانيم اين نخستين ذكري است كه از كتاب هزار و يكشب در متون قديم به عمل مي‌آيد. طرح كتاب، به طوري كه مسعودي شرح داده، همان است كه در الف ليله و ليله عربي مي‌يابيم كه يك سلسله داستانهاي قديم هندي را، كه قسمتي از آن در دنياي شرق نيز رواج داشت، فراهم آورده بود و هر مجموعه‌اي با مجموعه ديگر اختلاف داشت، تا آنجا كه نمي‌توان به طور قطع گفت هر قصه كه در الف ليله كنوني هست جزو قصه‌هاي مجموعه‌اي كه مسعودي از آن سخن مي‌گويد موجود بوده است. كمي پس از سال ۱۷۰۰ ميلادي يك نسخه ناتمام از الف ليله كه تاريخ آن به پيش از ۱۵۳۶ نمي‌رسيد، از شام براي آنتوان گالان، خاورشناس فرانسوي، فرستاده شد، و تخيلات عجيب قصه‌ها و توصيفي كه از زندگي داخلي مسلمانان داشت و، محتملاً پاره‌اي مطالب مبتذل آن، گالان را مجذوب كرد. گالان به سال ۱۷۰۴ ميلادي نخستين ترجمه اروپايي هزار و يكشب را منتشر كرد. اين كتاب توفيق بيش از انتظار يافت و به همه زبانهاي اروپايي ترجمه شد، و كودكان همه ملل از سندباد بحري و چراغ علاءالدين، علي بابا و چهل دزد سخن همي گفتند. داستانهاي بيدپاي و داستانهاي هزار و يكشب از همه كتابهاي جهان به استثناي كتاب مقدس، كه آن نيز يك كتاب شرقي است، بيشتر خواننده دارد.

نثر ادبي اسلام صورتي از شعر است، زيرا نوق عرب به احساس قوي متمایل است و ادبيات فارسي به

سخن آراسته علاقه دارد. در زمانی که از آن سخن می‌گوییم هر دو قوم زبان عربی داشتند و به اقتضای طبیعت آن نثر را قافیه‌دار می‌کردند، زیرا به موجب قواعد تصریف خیلی کلمات به حروف مشابه ختم می‌شد، و به این جهت نثر ادبی غالباً مسجع بود. واعظان و خطیبان

و قصه سرایان به نثر مسجع تمایل داشتند. بدیع الزمان همدانی (متوفای سال ۳۹۸ هـ. ق، ۱۰۰۸ م) مقامات خود را به همین روش نوشت. مقامات وی مجموعه سرگذشتی است که از زبان آشفته بی‌سر و سامان، که ظرافت و هوش بیشتر از اخلاق نکو داشت، نقل می‌کند. در آن زمان عقول مردم خاور نزدیک، مثل همه مردم دیگر پیش از اختراع چاپ، زیر نفوذ مسموعات بود و به نظر بیشتر مسلمانان ادبیات قصیده‌ای بود که بخوانند یا قصه‌ای که نقل کنند. قصیده را می‌نوشتند تا به صدای بلند یا به آواز خوانده شود، و در همه دیار اسلام همه کس از خلیفه تا کشاورز از استماع آن طربناک می‌شد. در میان مسلمانان نیز چون طبقه سامورای ژاپن کمتر کسی بود که شعر نگوید. یکی از سرگرمی‌های عمومی طبقه متعلم این بود که یکی بیت شعری یا قطعه‌ای را که دیگری آغاز کرده بود تکمیل کند، یا به رقابت دیگران یک قطعه غنایی یا نکته شعری به بدیهه گوید. شاعران در ابداع وزن و قافیه‌های مشکل همچشمی داشتند؛ بسیاری از آنها به تفنن در وسط و آخر شعر قافیه می‌آوردند؛ اقسام وزن و قافیه در شعر فراوان شد و در پیدایش قافیه در شعر اروپایی مؤثر افتاد.

شاید در هیچ تمدن و به هیچ عصر حتی تمدن چین در ایام لی پو و توفو و تمدن وایمار، هنگامی که یکصد شارمند و ده هزار شاعر داشت، شماره و آثار شاعران به میزان تمدن اسلام در عصر عباسیان نرسیده باشد. ابوالفرج اصفهانی (۲۸۴ - ۳۵۶ هـ. ق، ۸۹۷-۹۶۷ م) در اواخر این دوران بسیاری از آثار شاعران را در کتاب اغانی فراهم آورد. دلیل غنا و تنوع شعر عرب همین بس که بدانیم این کتاب بیست مجلد است. شاعران ناشر تبلیغات مختلف بودند، مردم از هجو تندشان بیمناک بودند و اغنیا مدح ایشان را شعر به شعر می‌خریدند. خلفا در مقابل قصایدی که به ستایش و تمجید اعمال یا مدح قبیله ایشان گفته می‌شد مناصب عالی و عطایای کافی به شاعران می‌دادند. گویند هشام خلیفه یک بار می‌خواست قصیده‌ای را به یاد آرد و هر کس به طلب حماد فرستاد که هم شاعر و هم روایتگر بود. از حسن اتفاق، وی همه قصیده را به یاد داشت و چون برای خلیفه بخواند، خلیفه دو کنیز و ۵۰٬۰۰۰ دینار (۲۳۷٬۵۰۰ دلار) بدو جایزه داد. گمان نداریم هیچ یک از شاعران دوران ما این قصه را باور کنند. شعر عرب، که سابقاً برای بدویان صحرا خوانده می‌شد، اکنون روی سخن با قصر خلفا و وابستگان دربار داشت و کار آن به تکلف کشید. بیشتر به صورت توجه داشت و به حد ابتذال به صناعت لفظی می‌پرداخت، عمدتاً مجامله بود، و خلوص کمتر داشت. بدین جهت کشاکشی میان طرفداران شهر کهنه و نورخ داد و نقادان آزاده دل به شکوه می‌گفتند. شاعران بزرگ جز به دوران پیش از حضرت محمد [ص] به وجود نیامده‌اند.

عشق و جنگ بیش از موضوعات دینی با شعر سازگار است. در شعر عرب تمایلات صوفیانه کمتر بود، و البته این قصه درباره شعر فارسی صادق نیست. شاعر عرب نشید جنگ و عاطفه و احساسات درونی را ترجیح می‌داد، و وقتی دوران فتوح اسلام به سر آمد شاعران از زن بیش از موضوعات جنگی و دینی الهام می‌گرفتند. شاعران اسلام در وصف زیبایی‌های زن - موی غالیه بوی، چشمان گوهروش، لبان عناب رنگ، و تن سیمین - سخن گفتند، و در صحرا و هم در شهرهای مقدس اسلام اشعار تغزلی به وجود آمد، و در عرف فیلسوفان و شاعران ادب به معنی آداب عشق و رفتار عاشقان شد. این معنی از راه مصر و آفریقا به سیسیل و اسپانیا و از آنجا به ایتالیا و پرووانس رسید، و زبانها و قریحه‌ها به شعر موزون و مقفا گویا شد.

حسن بن هانی که موهایی مجعد و فرو ریخته تا شانه داشت، و به نام ابونواس معروف شد، ایرانی نژادی بود که به بغداد رفت و از مقربان هارون شد؛ شاید هم یکی دوبار با خلیفه در حوادثی که هزار و یکشب به آنها نسبت می‌دهد شرکت داشته بود. ابونواس به شراب و زن و آواز دل بسته بود. غالباً خلیفه را از شرابخواری علنی و زندقه و رسوایی خود خشمگین می‌کرد. خلیفه بارها او را به زندان فرستاده و باز رها کرده بود. ابونواس به تدریج توبه کرد و آخر کار مردی فضیلت شعار شد، تا آنجا که هر جا می‌رفت

تسبیح و قرآن همراه داشت، ولی مجامع پایتخت بیشتر به واسطه اشعارش که سخن از شراب و گناه داشت به او علاقه داشتند:

ای سلیمان، برای من نغمه بخوان

و از این شراب به من بنوشان! ...

وقتی پیمان به گردش افتاد

بگیر و به من بده؛

وقتی سپیددم را دیدی که

در جامه روشن عیان شد

جامی به من بده تا مرا

از اذان مؤذن سرگرم کند

هر چه توانی گناه کن:

که به حضور خدایی بخشنده خواهی رسید.

وقتی به پیشگاه او شدی بخششی خواهی دید،

و با خدایی بزرگ و توانا برخورد خواهی کرد؛

آنگاه از پشیمانی آن خوشیها

که از بیم جهنم رها کرده‌ای، انگشت خواهی گزید

در دربارهای کوچک نیز شاعران بودند. در دربار سیف الدوله شاعری بود که اروپا تقریباً چیزی درباره او نمی‌داند، اما اعراب علی‌الاطلاق او را بزرگترین شاعر خود می‌شمارند. وی احمد بن حسین نام داشت ولی به نزد مسلمانان به نام

است. متنبی به سال ۳۰۳ هـ ق (۹۱۵ م) در کوفه زاده شد، در دمشق علم آموخت؛ آنگاه دعوی پیامبری کرد، او را بگرفتند و بعد آزادش کردند، و به دربار امیر حلب اقامت گرفت. او نیز چون ابونواس به دین بی‌اعتنا بود، روزه نمی‌گرفت و نماز نمی‌کرد و قرآن نمی‌خواند. گرچه زندگی را در خور شأن خود نمی‌دانست، به سرگرمی لذات از اندیشه خلود آسوده بود. درباره پیروزیهای سیف‌الدوله قصایدی سروده که به قوت لفظ و کمال معنی چنان است که در میان خوانندگان عرب زبان رواج فراوان دارد، و ترجمه آن به زبان انگلیسی میسر نیست. از اشعار او یکی این بیت معروف است که سبب هلاک وی شد:

اسب و شب و صحرا و شمشیر و نیزه

و کاغذ و قلم، مرا می‌شناسند.

و قصه چنان بود که جمعی از دزدان بدو هجوم بردند و او خواست بگریزد، اما غلامش این شعر تفاخر آمیز را به یادش آورد؛ شاعر که می‌خواست رفتارش با گفتارش مناسب باشد، بجنگید و زخم برداشت و کشته شد (۳۵۵ هـ.ق، ۹۶۵م).

هشت سال بعد در معره، نزدیک حلب، ابوالعلائی معری، عجیبترین شاعر عرب، از مادر زاده شد. وی در چهار سالگی چشم خود را بر اثر ابتلائی به بیماری آبله از دست داد، ولی در طلب علم کوشید و از نسخه‌های خطی کتابخانه هر چه می‌خواست به خاطر سپرد، و در قلمرو اسلام سفر کرد و از استادان مشهور علم آموخت؛ آنگاه به زادگاه خویش بازگشت. در مدت پانزده سال اول که به به معره آمده بود، سالانه‌اش سی دینار، یعنی ماهانه دوازده دلار امریکایی، بیشتر نبود که خرج خادم و عصاکش او نیز از همین پول بود. شهرت وی با اشعارش در اقطار اسلام می‌رفت، اما چون مدیحه نمی‌گفت با گرسنگی دست به گریبان بود. به سال ۳۹۹ هـ.ق (۱۰۰۸م) به بغداد رفت، و شاعران و عالمان مقدمش را گرمی داشتند. شاید در پایتخت با عقاید شکاکان، که در اشعار او منعکس شده است، آشنایی یافت. به سال ۴۰۲ هـ.ق (۱۰۱۰م) به معره بازگشت و به شمار ثروتمندان **درآمد** ولی تا پایان عمر زندگی فیلسوفانه ساده‌ای داشت. وی گیاهخوار کامل بود؛ نه تنهاگوشت حیوان و پرند نمی‌خورد بلکه از خوردن شیر و تخم طیور و عسل زنبور نیز دریغ داشت، و به نظر وی گرفتن این چیزها از حیوانات عین غارت بود؛ بدین جهت در پوشش خویش نیز پوست حیوان به کار نمی‌برد و زنان را از داشتن لباس پوستی منع می‌کرد. می‌گفت باید کفش چوبین به پا کرد. معری در هشتاد و چهار سالگی در گذشت. به گفته یکی از پیروان صمیمی وی یکصد و هشتاد شاعر در تشییع جنازه‌اش بودند و هشتاد و چهار تن از علما بر قبرش مرثیه گفتند.

شهرت وی در مغرب زمین به سبب ۱۵۹۲ قطعه شعر است که به عنوان لزومیات معروف شده است. ابوالعلا در این اشعار، چون دیگر شاعران، از زن و جنگ سخن نیاورده، بلکه جسورانه از مهمترین مسائل زندگی سخن گفته است. آیا باید پیرو وحی باشیم یا عقل؟ آیا زندگی ارزش زیستن دارد؟ آیا پس از مرگ زندگی هست؟ آیا خدایی هست؟ شاعر گاه به گاه به ایمان تظاهر می‌کند، ولی می‌گوید که این تظاهر احتیاطی معقول برای دوری از خطر مرگی است که مایل بدان نیست: «وقتی از محال سخن دارم، صدای خود را بلند می‌کنم؛ و وقتی از یقین سخن دارم، آهسته می‌گویم.» در بعضی سخنان خود امانت و راستی و درستی مطلق را نامناسب می‌شمارد: «هرگز کسان را از کنه دین خویش خبردار مکن؛ اگر خبر دهی، خود را نابود کرده‌ای.» معری به طور وضوح بدبین و شکاک است و به عقل ایمان دارد نه به وحی.

گروهی امید دارند که در میان مردم بیزبان

پیشوای ناطقی به پا خیزد.

این پنداری نابجاست، پیشوایی جز عقل نیست،

که صبح و شب مشورت تواند داد. ...

آیا گفتار راوی درست است تا آن را بپذیریم؟

یا اینهمه اباطیل و افسانه است؟

ولی عقلها مقرر داشته‌اند که این دروغ است

و عقل درختی است که میوه آن راستی است.

در جوانی، بسا هنگام بر دوستانم

که در ایمان همسانم نبودند افترا بستم؛

ولی اکنون روحم نشیب و فراز بسیار دیده.

اینک، نزد من، جز عشق هر چه هست نام است و بس.

شاعر به علمای دین اعتراض می‌کند که مطامع پست انسان را به استهزا می‌گیرند و «به هنگام و عظمی مسجدها را از ترس پر می‌کنند»، ولی رفتارشان از «کسانی که در میخانه به نغمه مغنیان شراب می‌خورند» بهتر است.

کسانی را که دینشان

دامی برای باج گرفتن است اطاعت مکن.

بی‌گفتگو، مذهبها وسیله جلب دنیا

برای رؤسا هستند.

چرا از آن دروغها که پیوسته بر منبرها

گویند منبرها از جا نمی‌رود؟

سخت‌گیر که تو مرد آزاد

از حیل‌گری که زنان را و عظمی‌کند

فریب خورده‌ای.

صبحگاهان شراب را به شما حرام می‌کند،

و شبانگاهان به فراغت شراب را

خالص و مخلوص و پیایی می‌نوشد.

در طلب مطامع پست است و به منبر می‌رود.

تا از قیامت برای مردم سخن کند و آنها را بترساند.

اما قیامتی را که حیات آن را برای

کسان مجسم می‌کند باور ندارد.

کسانی را که به دوران وی بر اماکن مقدس مکه نظارت داشته‌اند تقبیح می‌کند که از ارتکاب هیچ گناهی در راه تحصیل مال دریغ نداشته‌اند. مستمعان خود را نصیحت می‌کند که وقت خویش را به کار حج تلف نکنند، و به یک دنیا قناعت کنند.

در داخل مکه بدترین کسانی

که نه حمایت کنند و نه غیرت دارند.

مردان، شبیه پرده‌داران حرم،

وقتی گروه‌ها به سوی کعبه رو آورند،

بیا خیزند و مردم را گروه گروه

به بیت‌الحرام رانند و خود مست باشند.

اگر پول بگیرند، همه را، اگر هم

یهود و مسیحی باشند، راه می‌دهند.

زیارت سنگهای خانه‌ای که

در پناه آن شراب می‌خورند، چه سود دارند؟

به گفتهٔ مردانی که نامشان را نمی‌گوییم،

رکن حرم باقیماندهٔ بتان و بت سنگان قدیم است.

آنچه دانیم جسم پس از روح ادراکی ندارد.

آیا وقتی روح از جسم دور شد، ادراکی خواهد داشت؟

خنده می‌کنیم و خندهٔ ما سفاقت است؛

حقاً مردم جهان باید بگریند،

زمانه ما را چنان در هم می‌شکند که گویی

شیشه‌هایی هستیم که هرگز دوباره ما را به قالب نخواهند ریخت.

و آخر به این نتیجه می‌رسد: «اگر مرا به فرمان خدا سفالی کنند که در تطهیر به کار رود، شاکر و خشنود خواهم بود.» به وجود خدای حکیم و توانا ایمان دارد؛ از طیبی که تشریح می‌داند و با وجود این منکر خداست تعجب می‌کند: «از کار طبیب در عجب که درس تشریح خوانده و با وجود این منکر خالق است.» در همین زمینه نیز اشکالاتی طرح می‌کند: «اخلاق ما به اختیار ما فاسد نشده است، بلکه تقدیر موجبات آن را فراهم کرده است. ...»

دنیا گناه ندارد و بی‌جهت آن را ملامت می‌کنیم،

ملامت در خور من و توست.

انگور و شراب و پیمانه و شرابخوار،

کدام يك را ملامت باید کرد، شرابگیر یا شرابخوار را؟

و با طنزي نظير ولتر گوید: «مردمان در فطرت نسبت به هم ظالمند، ولي در عدالت آنكه ظلم را آفرید
ترديد نيست.» آنگاه با خشمي چون ديدرو گوید:

اي گمراهان! بس كنيد، بس كنيد!

كه دينهاي شما حيله گزشتگان است؛

خواستند به وسيله آن مال بينوزند،

و بمردند و رسم لثيمان از ميان برخاست.

شاعر از دروغگويي و خشونت كسان رنجيده خاطر بود و از مردم گوشه گرفت و بدبيني بر او غلبه يافت
و نزد مسلمانان چون تيمون [آنتي](#) بود. به نظر وي به اصلاحات اميدي نيست، زيرا بدبيني جامعه از
طبيعت خلق زاده است:

بدبختي را در زندگي براي مردم مقرر کرده اند.

و ناچار به قضاي محتوم خواهد رسيد.

گناه روزگار چيست كه آن را ملامت مي كنند.

اين فرزندان حوايند كه ستم و گناه مي كنند.

خدایا، تو كه به كار و بار اين مردم واقف و دانايي،

چه وقت از اين جهان خواهم رفت؟

خدایا چه وقت از اين دنيا خواهم رفت؟

كه اقامت من در آن طول كشيد.

از اين رو بهتر است كه انسان از جهان گوشه گيرد و تنها سرزند و جز يك دو دوست را نبيند و، چون
حيوان بي آزار، دور از كسان زندگي كند. به گفته او، بهتر اين بود كه انسان اصلا به دنيا نمي آمد، زيرا از
وقتي از مادر بزاد همواره در محنت و رنج است تا به آرامش مرگ برسد.

زندگي بيماري است كه دارويش مرگ است ...

همه كس، آن كه در خانه خويش است و آن كه غريب است،

رو سوي مرگ دارند.

زمين نيز مانند ما هر روز به جستجوي خوراك است.

و از گوشت و خون اين مردم مي خورد و مي آشامد. ...

گويي هلالي كه جلوه مي كند

به دست مرگ، که نیزه‌ای از کار درآمده است، منحنی شده است؛

گوی سپیده دم شمشیری است، و صبحگاهی

که در کار مرگ نیز پنجه است آن را از غلاف بیرون کشیده است.

شوپنهاور، فرزند نیامریم و قلمرو مرگ را محدود کنیم.

اگر می‌خواهید به فرزند خویش در عمل ثابت کنید

که چقدر دوستشان دارید، خرد حکم می‌کند

که آنها را به دنیا نیاورید.

خود به نصیحت خویش عمل کرد و نوشته قبرش را، که از همه نوشته‌های قبور غم‌انگیزتر و مختصرتر و حکمت‌آمیزتر است چنین نگاشت:

این جنایت را پدرم در حق من کرد،

ولی من در حق کسی نکردم.

ما نمی‌دانیم چقدر از مسلمانان با معری در این افکار شك‌آمیز شریک بودند. تجدید قدرت عقاید سنی، که پس از روزگار وی انجام گرفت، نقش صافی عمده یا غیر عمده ادبیات منتقل شده به نسل آتی را ایفا کرد و ممکن است ما را به این بیراهه بکشاند که افکار شکاکانه قرون وسطی در جهان اسلام را، چون جهان مسیحیت، ناچیز بینگاریم. شعر عربی با متنبی و معری به اوج رسید؛^۳ پس از آنها تفوق الاهیات و خاموش شدن صدای فلسفه موجب آن شد که شعر عربی نشان عدم خلوص و ضعف احساس و لفاظی تکلف‌آمیز بگیرد و به صورت قصاید کم‌رونق درباری درآید. در همین اثنا نهضت و تجدید فعالیت ایران برای آزادی از تسلط اعراب حمیت مردم را تحریک می‌کرد و یک جنبش واقعی به وجود می‌آورد. زبان فارسی کاملاً مغلوب زبان عرب نشده بود و مردم بدان سخن می‌گفتند؛ از قرن دهم بتدریج این زبان موجودیت خود را تثبیت کرد و زبان حکمت و ادبیات شد و در عصر سامانیان و غزنویان مظهر استقلال فرهنگی ایرانیان به شمار رفت. پس از آنکه سرمایه خوبی از کلمات عربی به دست آورد و خط زیبای عربی را به کار گرفت، به صورت زبان فارسی کنونی درآمد. بزرگترین مظاهر نهضت ایران ساختمانهای باشکوه و شعر دامن‌دار آن بود. شاعران ایران مثنوی یا شعر داستانی و رباعی را نیز به قصیده، قطعه، و غزل افزودند؛ در ایران همه چیز، از تمایلات وطنی و احساس و فلسفه و فساد و صلاح، به زبان شعر گفته شد.

نهضت از رودکی (متوفی در ۳۲۹ هـ.ق، ۹۴۰م) آغاز شد که در دربار سامانیان در بخارا بالبداهه شعر می‌گفت، نغمه می‌خواند، و چنگ می‌نواخت. در همین شهر بود که یک نسل بعد امیر نوح، پسر منصور، از دقیقی شاعر خواست که خدای نامه یا سیرالملوک را به نظم درآرد. دانشور (حدود سال ۳۱ هـ.ق، ۶۵۱م) داستانهای قدیم ایران را در این کتاب فراهم آورده بود دقیقی هزار شعر گفته بود که به دست یکی از بندگان مقرب خویش از پا درآمد. پس از او فردوسی این کار را به انجام برد و هومر ایران شد.

ابوالقاسم منصور بن حسن در شهر طوس (نزدیک مشهد) حدود سال ۳۲۹ هـ.ق (۹۴۰م) زاده شد. پدرش در دربار سامانیان منصب دولتی داشت و برای پسر خود ملکی در باژ، نزدیک طوس، به جا گذاشت. ابوالقاسم اوقات فراغ را به جستجوی آثار قدیم می‌گذرانید و کتاب خدای نامه توجه وی را جلب کرد. پس، درصدد برآمد از این داستانهای منثور یک حماسه ملی بسازد، و کتاب خویش را شاهنامه نامید و به رسم شاعران برای خود تخلصی - فردوسی - اختیار کرد، شاید این تخلص را از باغستان ملک خود گرفته است.

فردوسي پس از بيست و پنج سال كوشش مستمر، نخستين طرح حماسه خود را آماده كرد؛ آنگاه به غزنه رفت (۳۹۰ هـ.ق، ۹۹۹م) به اين اميد كه كار خود را به سلطان محمود وحشت انگيز اهدا كند.

يكي از مورخان پيشين ايراني بتاكيد گفته است كه در غزنه چهار صد شاعر همواره در دربار سلطان بودند. اگر اين گفته درست باشد، وجود اين شاعران در راه منظور فردوسي مانعي بزرگ بود؛ مع ذلك، او توانست توجه وزير را جلب كند كه نسخه قطور را به حضور سلطان تقديم كند. بنابر روايات، محمود در قصر خود جاي اسوده‌اي براي شاعر فراهم كرد و مقداري فراوان مواد تاريخي در دسترس وي نهاد كه همه را به حماسه خود بيفزايد. روايتهاي گوناگون كه در اين زمينه در دست است همه بر اين نکته اتفاق دارند كه محمود وعده داد در مقابل هر بيت شاهنامه يك دينار طلا (۴,۷۰ دلار) به شاعر عطا كند.^۴ فردوسي مدتي نامعلوم كوشيد و شاهنامه را در ۶۰,۰۰۰ بيت كامل كرد (حدود سال ۴۰۰ هـ.ق، ۱۰۱۰م) و به حضور سلطان محمود فرستاد. محمود مي‌خواست مبلغ موعود را براي فردوسي بفرستد، ولي بعضي درباريان اين مبلغ را كزاف دانستند و گفتند فردوسي شيعه و بدعتگذار معتزلي است. در نتيجه گفتار آنها محمود ۶۰,۰۰۰ درهم نقره (۳۰,۰۰۰ دلار) براي شاعر فرستاد. او خشمگين شد و عطايي سلطان را ميان حمامي و فقاعي تقسيم كرد و به هرات گريخت. شش ماه در دكان يك كتابفروش نهان شد تا عمال محمود، كه مأمور دستگيري وي بودند، از يافتنش نوميد شدند. آنگاه به دربار شهربار، امير شيرزاد طبرستان، پناه برد و قطعه‌اي بساخت و ضمن آن محمود را بسختي هجا گفت. شهربار كه از خشم سلطان بيمناك بود آن قطعه را به ۱۰۰,۰۰۰ درهم بخريد و نابود كرد. اگر اين ارقام را باور كنيم و تقويمي كه از آن نسبت به پول اين دوران كرده‌ايم درست باشد، بايد بگوئيم كه در ايران قرون وسطي شاعري كار پرسودي بوده است. پس از آن فردوسي به بغداد رفت و در آنجا داستان يوسف و زليخا را به نظم آورد؛^۵ سپس به طوس بازگشت. در اين وقت پيري هفتاد و شش ساله بود. ده سال پس از بازگشت به طوس، محمود شعري شنيد و از قوت و فصاحت آن در شگفت شد و از گوينده آن پرسيد؛ چون بدانست كه شعر از فردوسي است، از اينكه وعده خويش را با شاعر وفا نكرده بود پشيمان شد و چند شتر كه

معادل ۶۰,۰۰۰ دينار طلا نيل به بار داشت، و نامه‌اي كه متضمن عذرخواهي بود، براي او فرستاد؛ ولي وقتي كاروان به طوس رسيد، فردوسي درگذشته بود و جنازه شاعر را مي‌بردند (۴۱۱ هـ.ق، ۱۰۲۰م).

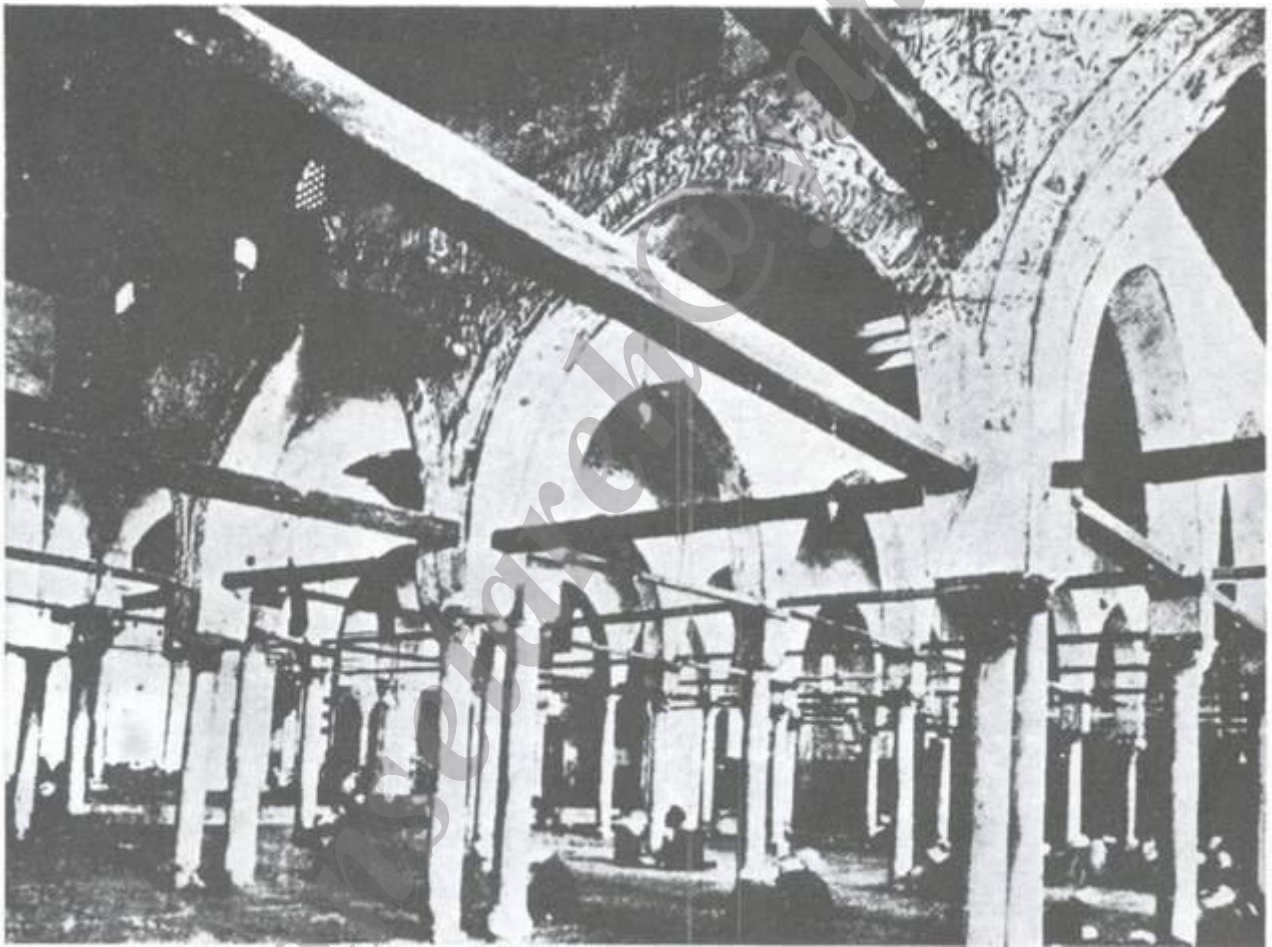
شاهنامه، اگر از جهت حجم هم باشد، يكي از بزرگترين آثار ادبي جهان است. حقا اين كاري بزرگ است كه شاعر مسائل عادي و كارهاي آسان را رها كند و، با صرف سي و پنج سال عمر، سرگذشت كشورش را در ۱۲۰,۰۰۰ مصرع به نظم آورد. بدين طريق شاهنامه از مجموع ايلياد و اديسه درازتر است. اين پير سالخورده دلباخته وطن خود بود و به همة تفصيلات تاريخ آن، اعم از افسانه يا حقيقت، عشق مي‌ورزيد. يك نيمه حماسه صرف دورانهاي داستاني مي‌شود و از اشخاص افسانه‌اي اوستا سخن مي‌گويد؛ از كيومرث؛ «آدم» ديانت زردشت، و از جمشيد بزرگ، نواده كيومرث، كه ۷۰۰ سال فرمانروايي جهان كرد ... و جهان در حكومت وي روي سعادتديد:

نديدند مرگ اندر آن روزگار

نبد درمندی و بیماری

ولي جمشيد پس از چند قرن سلطنت قريب شيطان خورد و از اطاعت مالك الرقاب سر زد و به جرم حق ناشناسي در خور عقاب شد؛ پنداشت كه در جهان كس چون او نيست، دعوي خدايي كرد، و تصوير خويش را بفرستاد تا مردم او را پرستش كنند. بعد به قهرمان داستان، رستم پسر زال، مي‌رسيم. وقتي رستم پانصدساله مي‌شود، زال به كنيزي دل مي‌بازد و برادر رستم از او مي‌زايد؛ رستم به سه پادشاه خدمت مي‌كند و آنها را از مرگ مي‌رهاند؛ آنگاه در چهارصد سالگي از پيكارجويي كناره مي‌گيرد. عمر رخس وفادار وي نيز چون عمر خودش دراز است و در پهلواني نيز همسنگ اوست. اين اسب نيز، چون هر اسب خوب در نظر يك ايراني، مورد علاقه و شوخ طبعي شاعر است. در شاهنامه قصه‌هاي زيباي عشقي

نیز هست که در آن، چون اشعار غنایی و قهرمانی قرون وسطی، زنان مورد احترامند، و نمونه‌های دلفریبی از زنان زیبا تصویر شده است. از جمله شاهزاده سودابه، که در پرده بود تا کسی جمالش را نبیند و از مردان، چون خورشید در پس ابر، نهان بود. ولی عشق در زندگی رستم اهمیت چندانی ندارد، زیرا به نظر فردوسی ممکن است محبت پدر و فرزندی در جانها از محبت جنسی مؤثرتر باشد. اما رستم، ضمن جنگی در مناطق دور، به عشق يك دختر ترك به نام تهmine دل مي‌دهد. آنگاه از او جدا مي‌شود، و تهmine فرزندان سهراب را بزرگ مي‌کند؛ دلش از غم لبریز است، ولی میان همگان از غرور سربلند است؛ با پسر جوان از پدرش، که محل او را نمی‌داند سخن می‌گوید. پدر و پسر در اثنای جنگ ایران و توران رو به رو می‌شوند و، بی خبر از حقیقت کار، به جنگ هم کمر می‌بندند. رستم از شجاعت جوان پاکیزه روی حیرت می‌کند و به او می‌گوید زندگی

حیاط مسجد جامع‌الازهر، قاهره

خود را به خطر نیندازد. اما جوان این پیشنهاد را با تحقیر رد می‌کند و دلیرانه می‌جنگد و زخمی‌کشنده برمی‌دارد؛ و به هنگام مرگ می‌گوید که بیشتر از همه غمش این است که پدر خود رستم را ندیده است، و پهلوان پیروز می‌فهمد که پسر خویش را کشته است. اسب سهراب بدون سوار به اردوگاه ترکان می‌رود و خبر به مادرش می‌رسد. این یکی از جالبترین صحنه‌های حماسه است.

برآورد بانگ غریو و خروش

زمان تا زمان رو همی رفت هوش

ز بس کو همی شیون و ناله کرد

همه خلق را چشم پر زاله کرد

بیفتاد بر خاک و چون مرده گشت

تو گفتی همی خونس افسرده گشت

به هوش آمد و باز نالش گرفت

بر آن پور کشته سگالش گرفت

ز خون او همی کرد لعل آب را

به پیش آورد اسب سهراب را

به مهر اسب او را به بر درگرفت

بمانده جهانی بدو در شگفت

بیاورد آن جامه شاهوار

گرفتش چو فرزند اندر کنار

داستان همه روشن است و خواننده بسرعت از حادثه‌ای به حادثه‌ای می‌رود و وحدت داستان از احساس وطن محبوب، که در هر شعر نمودار است، ادراک می‌شود. ما، چون مردم قدیم که وسایل کافی برای وقت گذرانشان اختراع نشده بود، فرصت کافی نداریم که همه شاهنامه را بخوانیم و همه شاهانش را به خاک سپاریم؛ ولی مگر هیچ يك از ما همه ایلید یا ادیسه یا کمدي الاهي یا بهشت مفقود را خوانده‌ایم؟ این حماسه‌های داستانی را فقط کسانی توانند خوانند که قدرت درك زیباییهای آن را داشته باشند. ما، پس از خواندن دویست صفحه شاهنامه، از قصه پیروزیهای رستم بر دیوان، درندگان، جادوگران، و ترکان ملول می‌شویم، زیرا ما ایرانی نیستیم و نغمه‌های خوشنوا و دلچسب شعر اصیل فارسی را نشنیده‌ایم و، مانند ایرانیان که در يك استان کشورشان نام رستم را به سیصد دهکده داده‌اند، زیر نفوذ آن نیستیم. به سال ۱۳۱۲ هـ ش (۱۹۳۴ م) جهان متمدن در آسیا و اروپا و امریکا (شمالی و جنوبی) هزاره شاعری را که در مدت هزار سال کتاب وی غذای روح ملت ایران بوده است جشن گرفت.

VII - هنر

سازی و نقاشی را تحریم کرده و آن را در شمار بت پرستی دانسته بود؛^۶ و همو موسیقی و لباس ابریشمی و زیور طلا و نقره را [البته برای مردان] تحریم کرد، چه این لوازم تجمل را مایه سستی می‌دانست. اعراب بتدریج این تحریم را نادیده گرفتند؛ مع ذلك، هنر اسلامی در آغاز به معماری و سفالکاری و تزیینات انحصار داشت. به علاوه، خود اعراب تا کمی پیش بدوی یا تاجر بودند، ذوق هنری عالی نداشتند، و به قصور خود در این زمینه معترف بودند. بدین جهت، اشکال و رسوم هنری روم شرقی، مصر، شام، بین‌النهرین، ایران و هند را اقتباس کردند؛ به اقتضای سلیقه خود در آنها تغییراتی دادند؛ و هم از این

کشورها هنرمندان و صنعتگران را به کار گرفتند. نقشه‌های قبة الصخره در بیت المقدس و مسجد ولید دوم در دمشق کلا رومی بود. اعراب، در مناطق خاوریتتر، از شیوه‌های کاشیکاری آشور و بابل قدیم، و نیز از شیوة معماری کلیساهای ارمنی و نسطوری موجود، استفاده کردند. مسلمانان پس از آنکه در قلمرو ایران بسیاری از آثار ادبی و هنری ساسانیان را محو کردند، تازه از اهمیت ستونها، طاقهای ضربی و مدور، نقشه‌های گل بوته، و اشکال هندسی که شیوة معروف تزیین عربی از آن زاد خبردار شدند. شیوة تزیین عربی تقلید صرف نبود، ترکیبی ماهرانه از اشکال مختلف بود که اقتباس از ملل دیگر از اهمیت آن نمی‌کاست. هنر اسلامی که از قصر الحمراي اسپانیا تا تاج محل هند رواج گرفت از حدود زمان و مکان فراتر رفت، اختلاف نژادها و اقوام را نادیده گرفت، و شیوه‌های برجسته و گوناگون ابداع کرد؛ با ظرافت کامل احساسات انسانی را تعبیر می‌کرد، و تا آن وقت شیوه‌ای بهتر از آن به وجود نیامده بود.

هنر معماری اسلامی، مثل بیشتر معماریهای عصر ایمان، تقریباً يك هنر دینی صرف بود. خانه‌ها برای آن ساخته می‌شد که انسان زندگی کوتاه و ناچیز خود را در آنجا بگذراند، ولي خانه‌های خدا، دست کم از درون، نمونه زیبایی جاوید بود. با وجود این، از پلها، أبراهه‌ها، آبناها، مخزنهای آب، حمامهای عمومی، قلعه‌ها، و باروهای برجدار سخنها می‌شنویم، که از آثار آن جز اندکی به جا نیست. این تأسیسات را مهندسان و معمارانی به پا کردند که در قرن اول پس از فتوح اسلام بیشترشان مسیحی، ولي در دورة بعد غالباً مسلمان بودند. صلیبیون در حلب و بعلبك و دیگر شهرهای مشرق اسلامی بناهای جنگی ممتاز یافتند و فایدة قلعه‌های مزغلدار را از آنجا آموختند و بیشتر طرحهای قلاع کم نظیرشان را از دشمنانشان گرفتند. قصر اشبیلیه و قصر الحمرا در غرناطه، هم قلعة جنگی و هم قصر بود.

از قصرهای اموی جز کمی نمانده است، از آن جمله يك بنای بیلاقي در قصیر عمره در

کلاه فرنگی حیاط شیرها، الحمرا، غرناطه

صحرائ شرقی بحرالمیت است که از بقایای آن حمامهای گنبددار و دیوارهای گچبری به جاست. به گفته مورخان، قصر عضدالدوله در شیراز سیصد و شصت اطاق داشت که هر یک خاص یکی از روزهای سال بود. هر اطاق را با مجموعه‌ای از رنگهای جالب رنگ کرده بودند. یک اطاق وسیع دو طبقه، که قبه و طاقنماهای زیبا داشت، خاص کتابخانه بود و، به گفته یکی از مورخان پرشور مسلمان، کتابی نبود که یک نسخه‌اش در آن کتابخانه نباشد. بی‌تردید وصف شهرزاد از شهر بغداد آمیخته به تخیل است، ولی شکوه تزئینات داخل قصر را بخوبی نشان می‌دهد. ثروتمندان مسلمان در بیلاق ویلاها، و در شهر قصرها داشتند. در شهرها نیز باغهای بزرگ داشتند: باغ‌خانه‌های بیلاقی حقا بهشتی بود که بستانه‌های چشمه‌دار و نه‌رها و آبناها و استخرهای کاشی و گل‌های کمیاب و اشجار سایه‌دار و درختان میوه و جوز داشت. در آنجا سایبانها به پا بود که اهل قصر، بی‌زحمت آفتاب، از هوای آزاد بهره‌مند توانستند شد. ایرانیان به گل بسیار دلبسته بودند و عید گل را با تشریفات مجلل و باشکوه به پا می‌داشتند. شهرت گل سرخ شیراز و فیروزآباد جهانگیر بود. گل صد پر از جمله هدیه‌هایی بود که خلفا و شاهان از آورنده آن قدردانی می‌کردند.

خانه فقیران مانند امروز بناهایی مستطیل بود که با خشت و ملاط گل به پا کرده و سقف آن را با گل، تیر و شاخه درخت، برگ خرما، و پوشال پوشانیده بودند. خانه‌های بهتر یک صحن سر باز داخلی داشت که احیاناً حوضی و درختی نیز در آن بود، و گاهی چند ستون چوبی و یک ایوان سرپوشیده مابین حیاط و اطاقهای نشیمن داشت. خانه‌ها را کمتر وصل یا مشرف به خیابان می‌ساختند، زیرا خانه حصار عزلت بود و برای آرامش و امن به پا می‌شد. بعضی خانه‌ها درهای مخفی داشت تا اهل خانه اگر مورد هجوم یا در خطر دستگیری قرار می‌گرفتند، از آنجا فرار کنند، یا محبوب محرمانه از آنجا درآید، و بیرون رود. در

خانه‌ها، به جز خانه فقیران، قسمتی خاص زنان بود که احیاناً حیاط مستقل داشت. لوله آب و فاضلاب نبود؛ بعضی خانه‌ها که به سبک نو بنیاد می‌شدند دو طبقه بودند که در یک طبقه اطاق گنبدداری برای نشیمن عمومی خانواده بود، و در طبقه دیگر بالاخانه‌ای مشرف به حیاط. همه خانه‌ها، به جز خانه‌های خیلی فقیر، پنجره‌های چوبی داشتند که روشنی را به داخل راه می‌دادند و از گرما جلو می‌گرفتند، و کسانی که درون خانه بودند می‌توانستند برون را ببینند و از آنجا دیده نشوند. این پنجره‌ها را بسیار زیبا می‌ساختند. حفاظ سنگی یا فلزی را که بعدها مایه تزئین قصور و مساجد شد از روی آن گرفتند. خانه‌ها بخاری دیواری نداشت و به وسیله منقل دستی که زغال چوب در آن می‌سوخت گرم می‌شد. اطاقها را گچ می‌کشیدند و معمولاً به چند رنگ می‌کردند. زمین با قالی دستباف فرش می‌شد. گاهی یک یا دو صندلی نیز بود، ولی مسلمانان ترجیح می‌دادند روی قالی چهار زانو بنشینند. زمین اطاق از سه طرف به قدر یک پا بلندتر بود و ایوانی تشکیل می‌داد که روی آن چند بالش می‌نهادند. در این گونه

روزها لوازم خواب را می‌پیچیدند و در جای مخصوص می‌نهادند؛ اثاث خانه ساده بود: لوازم مطبخ، چراغها، و احیاناً قفسه‌ای برای کتاب. مشرق زمینی به سبب سادگی نیازمندیهایش بی‌نیاز است.

برای مسلمان فقیر و پرهیزکار همین بس بود که مسجد زیبا باشد. مال و کوشش وی به بنای آن صرف می‌شد؛ او همه هنر و صنعت خود را در آنجا به کار می‌برد و مسجد را چون قالیچه‌ای پیشکش خدا می‌کرد، و همه مردم می‌توانستند از این زیبایی و شکوه بهره‌ور شوند. معمولاً مسجد را در نزدیک بازار شهر می‌ساختند که از همه طرف آسان بدانجا توان رسید. نوعاً مسجد از بیرون چندان مجلل نبود، به جز نمای رو به رو، از بناهای مجاور امتیازی نداشت و غالباً بدانها پیوسته بود. مصالح بنا آجر بود، که با گچ بندکشی می‌شد. هدف مسجد نقشه آن را معین کرده بود؛ یک صحن مربع که جمعیت نمازگزار در آن جا توانست گرفت، حوضی در وسط برای وضو، و یک ایوان ستوندار در یک طرف صحن داشت که پناهگاه و سایبان و محل درس بود. در قسمتی از صحن، رو به مکه، بنای اصلی مسجد به پا می‌شد که محوطه‌ای مسقف و محصور و مربع بود و نمازگزاران در آنجا به صف‌های بلند رو به قبله می‌ایستادند. گاهی بالای این بنا گنبدی بود که تقریباً همیشه از آجر ساخته شده بود؛ بنای گنبد چنان بود که به تدریج ردیف آجر را کمی به طرف داخل پیش می‌آوردند و این پیش آمدگی را با گچ می‌پوشانیدند. چنانکه در معماری ساسانی و رومی معمول بود، پایه مربع را به وسیله چند سه گوشه به هم پیوسته با طاقنماهای کوچک به گنبد مدور اتصال می‌دادند. مهمترین امتیاز مسجد مناره بود؛ ظاهراً مسلمانان شام طرح مناره را از برج زیگورات بابلی و برج ناقوس کلیساهای مسیحی گرفتند. مسلمانان ایران نیز شکل استوانه را از هند، و مسلمانان افریقا طرح مناره چهارگوش را از چراغ دریایی معروف اسکندریه اقتباس کردند. شاید برجهای چهارگوشی که معبد قدیم دمشق بر آن استوار شده بود در شکل مناره اسلامی اثر داشته‌اند. در عصر اول اسلامی مناره ساده و بی‌پیرایه بود، و دقت بنا و ارتفاع آن در قرون بعد بیشتر شد و بالکنهای کوچک ظریف و قوسها و کاشیکاری را بدان افزودند، تا آنجا که فرگسن درباره آن گفته است: «از همه برجهای معماری جهان زیباتر است.»

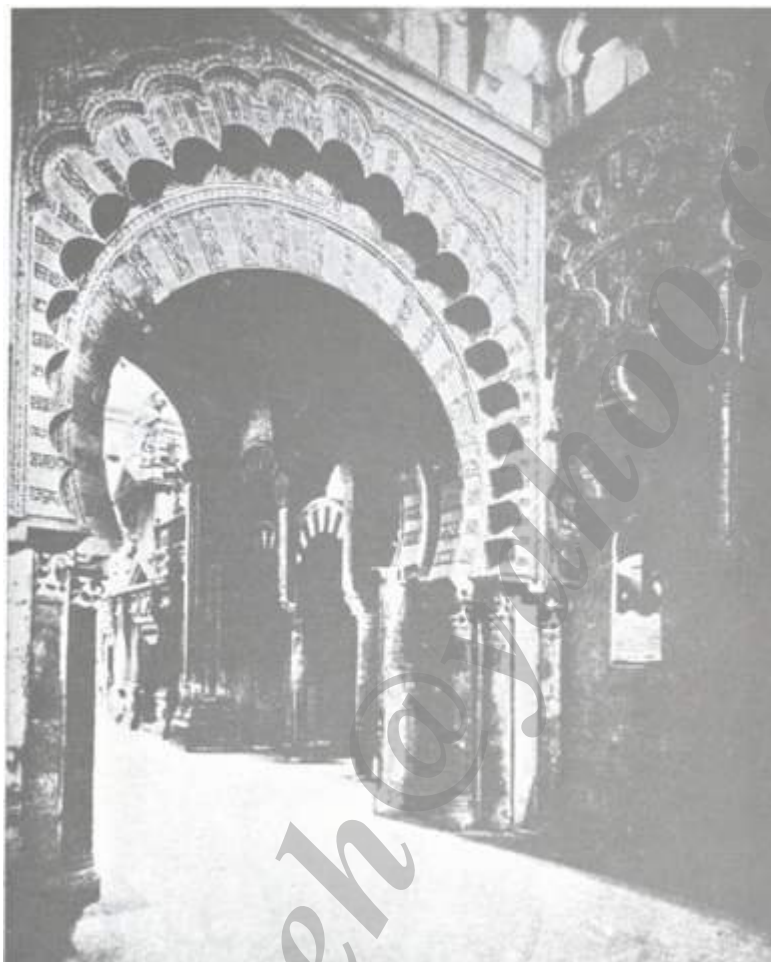
تزیینات دل انگیز و زیبا و متنوع به داخل مسجد اختصاص داشت. موزائیک و کاشی براق برای کف مسجد و تزیین محراب، و شیشه‌های رنگارنگ برای پنجره و قنديل به کار می‌رفت. صحن را با قالی و قالیچه‌های گرانبها فرش می‌کردند. ازارة دیوارها از مرمر زیبایی الوان بود؛ طاقنمای محراب و کتیبه‌ها را با نوشته‌های عربی می‌آراستند. در و سقف و منبر و کتیبه‌ها با چوب و عاج و منبت و فلزات منقش زینت می‌یافت. منبر از چوب بود و در ساختن و آراستن آن با عاج و آبنوس دقت فراوان به کار می‌بردند. نزدیک منبر چهار پایه‌ای بود که یک نسخه از کتاب خدا را، که طبعاً نمونه‌ای از خوشنویسی و ظرافت هنری بود، بر آن

یعنی جهت مکه طاقنمایی بود که در داخل دیوار ساخته بودند و محتملاً از محراب کلیساهای مسیحی گرفته شده بود. صنعتگران و هنروران همه کوشش خود را در تزیین محراب به کار می‌بردند و آن را، همانند

قربانگاه و نمازگاه و کلیسا و معبد یهود، به کاشی و موزاییک و تصویر گل و بوته و نقشهای برجسته و طراحیهای زیبا از معرق و گچ و مرمر و سفال و کاشی مزین می‌کردند.

به احتمال قوی، شکوه و عظمت شیوة تزیین عربی از آنجاست که سامیان تصویر انسان و حیوان را ممنوع کرده بودند و هنروران مسلمان، به تلافی این تحریم، طرحهای فراوان از تصویرهای غیر انسان و حیوان به وجود آوردند یا از دیگران اقتباس کردند. هنرمند در مرحله اول در اشکال هندسی - خط، زاویه، مربع، مکعب، کثیرالاضلاع، مخروط، مارپیچ، دایره، و کره برای استعداد هنری خویش منفذی جست و از ترکیب این اشکال صدها طرح نو آورد و شبکه‌ها و ستاره‌ها رسم کرد. وقتی به اشکال گیاهی پرداخت، به کمک مواد مختلف، تاج گل و ناک و گل نیلوفر و خارنقش و شاخ و برگ نخل را تصویر کرد. در قرن دهم از آمیزش همه اینها شیوة معروف تزیین عربی را به وجود آورد و خط عربی را نیز، که آرایش جالب و کم نظیری است، بر آن افزود. حروف کوفی را کشید یا به دو سو متمایل کرد و آن را به دنباله‌ها و نقطه‌ها آراست، و از حروف الفبا آثار هنری جالب و زیبا به وجود آورد. وقتی مردم تا حدی به قیود و محرمات دینی بی‌اعتنا شدند، هنرمندان نمونه‌های تازه‌ای از تزیین آوردند و پرندگان هوا و حیوانات زمینی یا خیالی را تصویر کردند و، با هوش و علاقه فراوانی که به تزیین داشتند، رشته‌های هنر - خاتمکاری، مینیاتور، سفالکاری، پارچه بافی، و قاللیافی - را روح تازه دادند. تقریباً همیشه اجزای نقش از وحدت و نظم مایه داشت و یک طرح یا موضوع بر آن حکمروا بود که، چون یک نغمه موسیقی، از وسط به اطراف یا از اول به آخر بسط می‌یافت. هیچ ماده‌ای در قبال هنرمند مسلمان سخت نبود؛ چوب، فلز، آجر، گچ، سنگ، سفال، شیشه، و کاشی را برای تعبیر اشکال و صور هنری خویش، که هیچ هنری حتی هنر چین به پایه آن نرسیده بود، به کار می‌برد.

معماری اسلام از این هنر تزیینی کمک گرفت و در عربستان، فلسطین، شام، بین‌النهرین، ایران، ماوراءالنهر، هند، مصر، تونس، سیسیل، مراکش، و اسپانیا مسجدها به پا شد که قوت و استحکام برون و زیبایی و ظرافت درون را با هم داشت. از آن جمله بود: مسجدهای مدینه، مکه، بیت‌المقدس، رمله، دمشق، کوفه، بصره، شیراز، نیشابور، و اردبیل، مسجد جعفر در بغداد، مسجد بزرگ سامرا، مسجد زکریا در حلب، مسجد ابن طولون و جامع الازهر در قاهره، و مسجد بزرگ تونس، مسجد سیدی عقبه در قیروان، و مسجد ارزق قرطبه. تنها نام این مساجد را توانیم گفت، زیرا، از صدها مسجد که در این دوران ساخته شد، تقریباً از ده مسجد آثار قابل تشخیص به جا مانده است، و بقیه را زمانه در نتیجه زلزله یا اهمال یا جنگها از میان برده است.

درون مسجد قرطبه

به دوران ما تنها در ایران، که قسمتی از قلمرو اسلام بوده، بناهای مجللی کشف شده که سابقاً احتمال وجود آن نمی‌رفت، و کشف آثار آن در زمینه رفع ابهام از گذشته‌ناشناس حادثه مهمی به شمار می‌رود. ولی این قضیه خیلی دیرتر از آنچه باید انجام گرفت، زیرا پیش از این بسیاری از شاهکارهای معماری ایران به دست زمانه نابود شده و اثری از آن به جا نمانده است؛ همین قدر کافی است یادآوری کنیم که مقدسی درباره ایران از مسجدهایی یاد می‌کند که در شکوه از مسجد مدینه و دمشق کم نبوده‌اند؛ به گفته او، مسجد نیشابور، با ستونهای مرمر و صفحات طلا و دیوارهایی که نقوش فرورفته داشت، از عجایب روزگار بود، و در همه خراسان و سیستان مانند مسجد هرات نبوده است. از مطالعه گچبریها و ستونها و سرستونها که از محراب مسجد ویرانه نایین به جاست، و نیز دو مناره زیبای دامغان، تصور مبهمی از زیبایی و جلال معماری ایران در قرن نهم و دهم میلادی می‌توان داشت. از مسجد جمعه اردستان ایران (۱۰۵۵ م) هنوز يك محراب با يك در زیبا به جاست و مایه‌هایی که بعدها در طاقهای گوتیگ ضربی و بازوهای به هم پیوسته و طاقنماهای متداخل و گنبد ترکدار نمودار گشت، در آنجا کشف شده است. مصالح این مسجدها و بیشتر قصرها و مسجدهای ایران، چون همه بناهای قدیمی سومر و بین‌النهرین، آجر بوده است، زیرا سنگ در آنجا کم و پرخرج بوده است و، به عکس، گل و آتش فراوان. هنرمند ایرانی از ردیفهای آجر، به وسیله سایه روشن، طرحهای تازه، و ایجاد حالات مختلف، تزئیناتی به وجود آورده که در این مصالح ناچیز سابقه نداشته است. سفالگر ایرانی برای سردر مسجد و منبر و محراب معرقهای چند رنگ و کاشیهای براق به کار می‌برد. در قرن یازدهم تزئین روکار با کاشی نقش براق معمول شد؛ بدین سان، در قلمرو اسلام همه هنرها در خدمت مسجد به کار رفت و از این راه جلال و سرفرازی یافت.

مجسمه‌ساز، که از بیم تجدید بت‌پرستی از تراشیدن مجسمه ممنوع بود، کوشش خود را در راه ایجاد نقوش برجسته به کار انداخت و از تراش سنگ و گچبری اشکال فراوان به وجود آورد. نمونه زیبایی از این گونه تزئین در قصر زمستانی ولید دوم، که به سال ۱۲۵ هـ.ق (۷۴۳م) در صحرای شام در مشرق ناحیه شرق اردن بنیاد کرد و ناتمام ماند، به جا مانده است. دیوار قصر ازارة فوق‌العاده زیبایی از سنگ تراشیده داشت که نقش آن سه گوشه‌ها و گل‌های سرخ داشت و حاشیه‌ای از گل و میوه و طیور و حیوان و نقوش عربی داشت. این شاهکار زیبا به سال ۱۹۰۴ به برلین برده شد و از خطر احتمالی در جنگ دوم جهانی محفوظ

درها، حایل، بالکن، طاق، میز، رحل، منبر، و محراب را زیبا می‌ساختند و در تزئین آن کمال ظرافت را به کار می‌بردند، که نمونه آن در لوحی که در ترکیب به دست آمده و اکنون در موزه متروپلیتن نیویورک است می‌توان دید. هنرورانی که به منتکاری عاج و چوب اشتغال داشتند با هنر خود مساجد و قرآن‌ها و اثاث و ظروف و تصاویر را با نقش‌های فرو رفته و برجسته تزئین می‌کردند. از مصنوعات آن دوران فقط يك رخ شطرنج به جا مانده که اکنون در موزه ملی فلورانس است و گویند مربوط به شطرنجی است که هارون الرشید در قرن نهم میلادی برای شارلمانی هدیه فرستاد. فلزکاران مسلمان این هنر دقیق را از ساسانیان گرفتند و با مفرغ و برنج یا مس چراغ، جام، کوزه، سبوع، قدح، طشت، و منقل به شکل شیر، افعی، ابوالهول، طاووس، و کبوتر ساختند و احیاناً شکل‌های بدیعی بر آن نقش کردند که نمونه آن را بر روی چراغی که در بنگاه هنر شیکاگو هست می‌توان دید. بعضی هنروران نقش فرورفته فلزات را با طلا یا نقره پر می‌کردند و کارهایی فلزی به شیوة دمشق می‌ساختند. شمشیر دمشقی را از فولاد آبدار پر می‌ساختند و به نقوش برجسته یا فرو رفته با خط عربی یا اشکالی که از خطوط طلا و نقره به وجود می‌آمد، تزئین می‌کردند. خلاصه سخن، فلزکاران مسلمان در این رشته به جایی رسیدند که بالاتر از آن متصور نبود.

وقتی عصر فتوحات اسلامی به سر رسید و مسلمانان فرهنگ بلاد مفتوح را گرفتند، شیوة سفالکاری اسلام در آسیا و آفریقا و اسپانیا از شیوة مصری، یونانی، رومی، بین‌النهرینی، ایرانی، و چینی مایه گرفت. آقای فریدریش زاره در سامرا سفالهایی از دورة خاندان تانگ با نمونه‌هایی از چینی ظریف به دست آورده است. ظروف ایران و اسلامی در آغاز به طور آشکار از نمونه‌های چینی اقتباس شده بود. در بغداد و سامرا و ری و بسیاری شهرهای دیگر کارگاه‌های سفالکاری به وجود آمد. در قرن دهم سفالکاران ایران همه گونه ظرف به جز چینی می‌توانستند بسازند. ظرف‌های سفالین اشکال فراوان داشت؛ از سلفدان دستی تا گلدان بزرگ، «که دست کم یکی از چهل دزد بغداد در آن جا می‌گرفت». سفال خوب ایران به قوت تصور و مهارت رنگ آمیزی و دقت صنعتی چنان است که تنها چینی و سفال ژاپن از آن سبق می‌برد، و شش قرن تمام در همه قلمرو جنوب و غرب فلات پامیر رقیب نداشت. سفالکاری مورد علاقه ایرانیان بود و طبقه نخبه به جمع‌آوری نمونه‌های خوب آن دل بسته بودند؛ شاعرانی چون معری و عمر خیام تشبیهات و اشارات فلسفی خود را از آن می‌گرفتند. به روایت بعضی نویسندگان، در قرن نهم يك مهمانی ترتیب داده شد که ضمن آن در وصف ظرف‌های سفالینی که بر سفره بود اشعاری بالبداهه گفته شد.

سفالکاران سامرا و بغداد در همین قرن به ساختن سفال براق یا لعاب کاری امتیاز داشتند، و شاید

رسم می‌کردند و دوباره آن را در کوره می‌نهادند تا رنگ به يك پوشش رقیق فلزی مبدل شود و لعاب را براق و الوان کند. به همین طریق، سفالکاران ظروف یکرنگ و زیبا یا الوان به وجود می‌آوردند که زیباتر از همه طلایی، سبز، قهوه‌ای، زرد، و قرمز بود که رنگ‌های گوناگون سیر و روشن آن تا یکصد می‌رسید. لعاب براق به کاشیکاری، که در هنر قدیم بین النهرینی برای تزئین به کار می‌رفت، افزوده شد و رنگ‌های جالب کاشیهایی چهارگوش و ترکیب منظم آن سردر و محراب صدها مسجد و دیوار بسیاری از قصرها را رونقی کم نظیر داد. مسلمانان در رشته شیشه‌گری، که با سفالکاری پیوستگی داشت، شیوة مصر و شام را گرفتند. قندیل‌های درخشان با شیشه ساخته می‌شد و به وسیله آویزها و نقش‌ها و گل و بوته‌ها زینت می‌گرفت، و شاید مردم شام هنر میناکاری شیشه را، که در قرن سیزدهم به اوج کمال رسید، در همین دوران ابداع کردند.

اگر به یاد بیاوریم که نقاشی و مجسمه سازی در کلیساهای کاتولیک تا چه حد رواج دارد - تا آنجا که هیچ کلیسایی خالی از آن نیست - و هم به یاد بیاوریم که این دو رشته هنر در نشر عقاید و داستانهای مسیحی تا چه حد مؤثر بوده است، فوق العاده حیرت می‌کنیم که چرا نظیر آن در اسلام نیست. البته قرآن مجسمه‌سازی را حرام کرده (مائده، ۸۹)، ولی درباره نقاشی چیزی نگفته است، فقط حدیثی منسوب به عائشه هست که گوید پیامبر نقاشی را نیز حرام کرده بود. به همین جهت مقررات اسلام - هم مذهب سنی و هم شیعه - نقاشی و مجسمه‌سازی را منع کرده است.^۷ شاید این تحریم، که در ده **فرمان** تورات و تعلیمات یهودی نیز نظیر دارد، از آنجا آمده است که معتقد بوده‌اند هنرمند با ساختن نمونه موجودات زنده به کاری که خاص خداوند متعال است دخالت می‌کند. بعضی از عالمان الهی در این زمینه تساهل می‌کنند و نقاشی جمادات را مجاز می‌شمارند، بعضی دیگر نقاشی حیوان یا انسان را بر اشیای غیرمترکه مشمول تحریم نمی‌دانند. بعضی خلفای اموی به این تحریم بی‌اعتنا بودند؛ شاهد سخن آنکه ولید اول قصر تابستانی خود را در قصری عمره، در حدود سال ۹۴ هـ.ق (۷۱۲ م)، با فرسکوهای هلنیستی آراسته بود، که در آنجا تصویر مردان را در حال تعقیب شکار، دختران را به حال رقص، و زنان را در حالت آبتنی، و خود او را بر تخت نقش کرده بودند. خلفای عباسی، که به تقوا تظاهر می‌کردند، در قصرهای خود اطاقهای نقاشی شده داشتند. معتصم هنرورانی را، که به

احتمال قوی مسیحی بوده‌اند، اجیر کرد تا بر دیوار قصر وی در سامرا مناظر شکار و کشیشان و زنان برهنه در حال رقص نقاشی کنند؛ متوکل، که به تعقیب اهل زندقه پرداخته بود، به نقاشان رومی اجازه داد تا بر این تصویرها مناظری از کلیسا و کشیشان بیفزایند. محمود غزنوی قصر خویش را با تصویرهایی که او و سپاه و فیلهایش را نشان می‌داد تزیین کرده بود. پسرش، مسعود، پیش از آنکه توسط ترکان سلجوقی از سلطنت خلع شود، دیوار اطاقهای قصر خود را در هرات به منظره‌هایی آراسته بود که از مندرجات کتابهای ایرانی و هندی درباره تهییج شهوت مایه داشت. به گفته یکی از داستانها، دو تن از هنروران، در قصر یکی از وزرا، در زمینه نقاشی دقیق و مطابق طبیعت به رقابت برخاستند. یکی از آن دو گفت دختری را در حال رقص خواهد کشید که چنان نماید که از دیوار برون شده است، و دیگری گفت که کاری سخت‌تر از این خواهد کرد و دختر را به حالتی خواهد کشید که گویی می‌خواهد داخل دیوار شود. هر دو فکر خود را چنان خوب به عمل آوردند که وزیر خلعتهای خوب به آنها داد و طلای بسیار بخشید. شواهد فراوانی از بی‌اعتنایی به دستور تحریم وجود دارد. کافی است بگوییم که، مخصوصاً در ایران، تصویر انسان و حیوان، به سبکهای گوناگون نقاشی و به وضعی مسرت‌انگیز فراوان است. مع ذلك، مردم به تحریم معتقد بودند، تا آنجا که بعضیها شاهکارهای هنری را ناقص یا معدوم می‌کردند، و همین قضیه مانع پیشرفت هنر در اسلام شد. قسمت اعظم کارهای هنری منحصر به تزیین بود، و تصویر اشخاص ممنوع بود (اگر چه قصه چهل تصویر ابن سینا را شنیده‌ایم)، و به همین جهت هنروران همه به تأیید و پشتیبانی شاهان و طبقه اشراف اعتماد داشتند.

از تصویرهای دیواری این دوران جز تصویرهای قصیر عمره و سامرا، که نمونه‌ای از اختلاط عجیب شیوه‌های هنر روم شرقی و ساسانی محسوب می‌شود، چیزی نمانده است. مسلمانان، شاید در جبران این نقص، هنر مینیاتور را به مرحله‌ای از زیبایی رسانیدند که در همه تاریخ مانند آن نبوده است. این هنر از شیوه‌های گوناگون رومی و ساسانی و چینی مایه می‌گرفت و ثمرات مختلف به بار آورد. در قرون وسطی تزیین کتابهای خطی با مینیاتور، چون موسیقی مجلسی در اروپای عصر جدید، خاص گروه معدود اشراف بود. حمایت نگاهداری هنرور فقیر، که در نتیجه فقر و علاقه به هنر بدایعی ایجاد می‌کرد که محتاج صبر و حوصله فراوان بود، تنها از مردم ثروتمند ساخته بود. در این مرحله نیز هنر تزیینی تصویر کاینات زنده را زیر نفوذ گرفت و هنرور، از روی عمد، قواعد دیده را نادیده گرفت و از حدود مدل تجاوز کرد. هنرمند معمولاً یک موضوع با طرح اصلی را که فرضاً یک شکل هندسی یا یک گل بود می‌گرفت و آن را بسط و توسعه می‌داد و صدها تصویر گوناگون به وجود می‌آورد، تا آنجا که هر قسمت از صفحه پر می‌شد از خطوطی که بدقت ترسیم شده بود و گفתי در متن فرو رفته است. هنرمند می‌توانست کتابهای

تفریح و عشق تزیین کند؛ اما شیوة تزیین همیشه یکی بود - تصویری از خطوط دقیق و رنگهای هماهنگ که گویی در هم محو شده بود و زیبایی ملایم و فوق العاده‌ای داشت که مایة تمتع خاطر می‌شد.

خوشنویسی جزء لاینفک شیوة تزیین بود. تنها در دیار چین نظیر این همکاری میان خط و تصویر بوده است. حروف کوفی در زادگاه خویش، یعنی کوفه، حروف خشن زاویه‌داری بود که اشکال معین و یکنواخت داشت. خطاط هنرمند این اشکال خشن و بیروح را با حرکات و علایم تجوید و نقطه و مد و گل و بوته‌های کوچک جلوه‌ای نو داد، و خط کوفی یکی از وسایل تزیین معماری شد. در نوشته‌های معمولی، خط نسخ مطلوب‌تر از کوفی بود. حروف مدور و کششهای افقی و انحنا دار، خود به خود وسیلة تزیین بودند و حاجت به اضافات دیگر نداشتند. از همة خط‌های جهان، چه خط کتابت و چه خط چاپ، هیچ یک به زیبایی نسخ نیست. در قرن دهم خط نسخ در زمینه تزیین بنا و سفال بر خط کوفی چیره شد. بیشتر کتابهای اسلامی که از قرون وسطی به جا مانده به خط نسخ است و قسمت اعظم این باقیمانده‌ها قرآن است، زیرا نوشتن قرآن جزو اعمال شایسته بود که نویسندگان را به ثواب می‌رسانید. تزیین قرآن به وسیلة تصویر، مخالف حرمت آن بود، ولی نوشتن آن به خط زیبا هنری شریف به شمار می‌رفت. مینیاتوریهایی که بر عاج و چیزهای دیگر گل و بوته می‌ساختند با دستمزدهای ناچیز اجیر می‌شدند، اما خوشنویسان همه جا خواستار داشتند و شاهان و امیران مالها و اموال و هدایای فراوان به آنان می‌دادند. بعضی شاهان و بزرگان خودشان خوشنویس بودند. قطعه‌ای که به خط یکی از خوشنویسان بود گنجی گرانبها به شمار می‌رفت. در قرن دهم عده‌ای از دوستاران کتاب بودند که همة وقت زندگی خود را در میان نسخه‌های خطی زیبا، که بر کاغذ پوستی و با مرکب سیاه و کبود و بنفش و قرمز یا طلایی نوشته شده بود، می‌گذرانیدند. از کتابهای آن دوران تعداد کمی به جا مانده و قدیم‌تر از همه قرآنی است که در دارالکتب المصریة قاهره هست، و تاریخ آن به سال ۱۶۸ هـ ق (۷۸۴ م) می‌رسد. اگر به یاد بیاوریم که کتابها را با پوست نرم و محکم جلد می‌کردند و در کار جلدسازی ذوق و مهارتی فوق العاده به کار می‌بردند و آن را با نقشهای دقیق و زیبا می‌آراستند، بحق و بی‌مبالغه توانیم گفت که کتابهای اسلامی از آغاز قرن نهم تا قرن هجدهم از همة کتابهای جهان زیباتر بوده‌اند. کیست که اکنون انتظار داشته باشد که کتابش با این رونق و شکوه منتشر شود؟

همة هنرها در کار تزیین زندگی اسلام و ترقی آن به اوج زیبایی به کار گرفته شده بود. نقشهای ظریف در پارچه‌بافی با خط به هم می‌آمیخت، یا به وسیلة آتش بر سفال نقش می‌یست، یا بر سردر بناها و نمای محرابها تجلی می‌کرد. اگر تمدن قرون وسطی بین صنعتگر ماهر و هنرور فرق نمی‌گذاشت، این از مقام هنرور نمی‌کاست، بلکه قدر صنعتگر ماهر را بالا

هدف هر صنعتی این بود که به مرحله هنر زیبا ترقی کند. بافنده، پارچه‌های عادی می‌بافت که عامه مردم به کار می‌بردند و بزودی فرسوده می‌شد. کار سفالکار نیز به همین منوال بود، ولی گاه می‌شد که مهارت و هنر و رؤیاهای خود را در جامه، پرده، قالی، مفرش، پارچه زرین، و حریر گلداز جلوه می‌داد و مصنوع خود را با نقش بدیع و رنگهای درخشان مطلوب مشرق زمین چنان می‌آراست که برای چند قرن به جا می‌ماند. وقتی مسلمانان، شام، مصر، ایران، و ماوراءالنهر را گشودند، منسوجات رومی، قبطی، ساسانی، و چینی شهره بود و خیلی زود مسلمانان صنایع این مناطق را آموختند، و مدتی نگذشت که کارگاههای اسلامی پارچه‌های ابریشمی را، که پیامبر پوشش آن را حرام کرده بود، بفرآوری تولید کردند و مردان و زنان، که از خدا می‌خواستند گناهان جسم و روحشان را ببخشند، از پوشیدن آنها دریغ نورزیدند. خلعت گرانبهاترین عطایی بود که خلیفه به خدمتگزاران خویش می‌داد. چندی طول نکشید که مسلمانان قرون وسطی در سراسر جهان بازرگانان معتبر ابریشم شدند. پارچه‌های تافته حریر در اروپا برای لباس زنان به فروش می‌رفت؛ پارچه‌های پشمی شیراز، پارچه پرده‌ای و حریر موجدار بغداد، پارچه خوزستان که از کرک شتر و پشم گوسفند می‌بافتند، پوشش هودج که در خراسان بافته می‌شد، قالی صور، جانمازی بخارا، و حریر زرین هرات شهرة آفاق بود. روزگار این همه را از میان برده است و از آن حتی نمونه‌ای به جا نیست، و ما فقط می‌توانیم رونق و جلال این منسوجات را از نمونه‌های قرون بعد و

اوصافی که معاصران آورده‌اند تصور کنیم. ضمن اوراقی که از ایام هارون الرشید به جا مانده، یادداشتی است به این مضمون: «۴۰۰٬۰۰۰ سکه طلا، قیمت خلعتی که به جعفر بن یحیی بخشیده شد.»

VIII - موسیقی

موسیقی، چون مجسمه‌سازی، در آغاز کار در اسلام حرام بود، و گناه به شمار می‌رفت. البته تحریم موسیقی در قرآن نیامده است، ولی، به موجب يك حديث مشکوٰه^۱ که به پیامبر نسبت داده‌اند، وی از بیم نتایج آواز و رقص زنان بی‌بندوبار گفته بود که ابزار موسیقی مؤذن شیطان است و هر که را تواند به اطاعت وی جلب می‌کند. عالمان دین و پیروان مذاهب چهارگانه از موسیقی که مایه تهییج شهوت می‌شد بیزار بودند، ولی بعضی از آنها موسیقی را خود به خود گناه نمی‌دانستند. مردم، که معمولاً رفتارشان از عقایدشان عاقلانه‌تر است، ضرب المثلی داشتند که «شراب چون پیکر است و سماع چون روح، و مسرت زاده آنهاست.» موسیقی در همه مراحل زندگی اسلام نفوذ داشت و هزار و یکشب عربی را با نغمه

کرده بود. در قصر امیران و بسیاری از قصور بزرگان، نغمه‌گران را به خدمت می‌گرفتند تا قصایید شاعران را به آواز بخوانند و کسان را به طرب آورند. يك مورخ توانا، که صلاحیت قضاوت در این گونه مسائل را دارد، سخنی حیرت‌انگیز می‌گوید: «مقامی که رشته‌های موسیقی به نزد اعراب یافت بمراتب بالاتر از اهمیت آن در تاریخ هر منطقه دیگر بود.» موسیقی عرب مهارت زخمه را بر حسن ترکیب آهنگها مرجح می‌شمارد و به جای نیم پرده، ثلث پرده دارد و مایه و آهنگ آن از رونق و ظرافت خاص شرقی بهر مور است؛ طبعاً گوش مردم مغرب زمین، بدون انس طولانی، از درک خصایص آن عاجز است. موسیقی اسلامی به نظر ما مکررات ساده و ملال‌انگیز و عجیب و نامنظم جلوه می‌کند، ولی مسلمین نیز موسیقی ما را، از لحاظ محدودیت آهنگ، دقت فوق‌العاده، پیچیدگی بی‌حساب، و گام‌های تند و بیش از حد بلند آن معیوب می‌پندارند. ظرافت تفکر انگیز موسیقی عرب در روح مسلمانان اثری خارق‌العاده داشت. سعدی از پسری سخن می‌گوید که به نغمه داوودی مرغ هوا را از رفتار باز می‌داشت. غزالی در وصف وجد گوید: «حالتی است که از استماع موسیقی حاصل شود.» یکی از مؤلفان عرب در کتاب خویش فصلی را به کسانی اختصاص داده است که از شنیدن موسیقی از خود رفته یا جان داده‌اند. گرچه دین در آغاز کار موسیقی را ممنوع کرده بود، بعدها موسیقی در حلقه ذکر و مراسم درویشان به کار می‌رفت.

موسیقی مسلمانان از آهنگها و فرم‌های قدیم سامی آغاز گرفت؛ آنگاه در نتیجه ارتباط با موسیقی یونانی که مایه آسیایی داشت، راه کمال پیمود. همچنان از موسیقی ایران و هند نیز مایه فراوان گرفت، و يك علامت موسیقی و بسیاری قواعد را از یونانیان اقتباس کرد. کندی و ابن سینا و اخوان الصفا در این باب کتاب‌های مفصل دارند. کتاب بزرگ موسیقی فارابی معروفترین تألیفات قرون وسطی در موسیقی نظری است و اگر از همه کتاب‌های موسیقی یونان که به ما رسیده برتر نباشد، کمتر نیست. مسلمانان از قرن هفتم موسیقی قابل ثبت را به وجود آوردند، و ظاهراً این کار در اروپا قبل از سال ۱۱۹۰ میلادی معمول نشد. علایم ثبت موسیقی اسلامی طول مدت و اوج هر نغمه را نشان می‌داد.

مسلمین در حدود یکصد ابزار موسیقی داشتند که معروفتر از همه عود، لیر، چنگ، سنتور، و فلوت بود که احیاناً به وسیله بوق، دف، سنج، و طبل تقویت می‌شد. عود اقسام گوناگون داشت و عود بزرگ را کیتار می‌گفتند که از کیتارای یونانی گرفته شده بود. کلمه guitar و lute انگلیسی را از عربی گرفته‌اند (کلمه دومی تحریف العود است). بعضی از سازهای زهی را با مضراب می‌نواختند. ارغنون آبی و بادی نیز نزد مسلمین شناخته بود. بعضی شهرهای اسلامی، چون اشبیلیه اندلس، به ساختن ابزارهای دقیق موسیقی که از مصنوعات دیگر شهرها ممتاز بود اشتغال داشتند. تقریباً همه سازها برای همراهی آواز یا مقدمه آن بود و معمولاً فقط چهار یا پنج ساز را با هم به کار می‌بردند، ولی از دسته‌های مفصل نیز در متون گفتگو هست. بنا بر

روایتهای مکرر، ابن سریج، موسیقیدان مدینه، نخستین بار باتون را برای رهبری دسته موسیقی به کار برد.

با وجود علاقه فراوانی که مسلمانان به موسیقی داشتند، مقام موسیقیدانان، به استثنای هنروران معروف، در نظر ایشان حقیر بود. از طبقه نخبه کمتر کسی از مقام خود تنزل می‌کرد که این هنر جالب دل‌انگیز را بیاموزد؛^۹ به همین جهت، در خانه بزرگان موسیقیگری خاص کنیزان بود. به نظر بعضی فقها، شهادت موسیقیگر در محکمه پذیرفته نبود. رقص نیز خاص کنیزان بود، که تعلیم می‌گرفتند و به اجاره می‌رفتند. رقص گاهی شهوت انگیز بود و احياناً جنبه هنری داشت. امین خلیفه مجلس رقصی ترتیب داده بود که همه شب ادامه داشت و عده زیادی کنیز در آنجا به رقص و آواز مشغول بودند. وقتی اعراب با یونانیان و ایرانیان ارتباط یافتند، موسیقیدانان و نغمه‌پردازان را ارج نهادند. خلفای اموی و عباسی به موسیقیگران بزرگ عطاهای خوب می‌دادند. سلیمان بن عبدالملک برای یک مسابقه میان موسیقیگران مکه ۲۰,۰۰۰ سکه نقره (۱۰,۰۰۰ دلار) جایزه معین کرد. ولید دوم برای آوازه خوانی مسابقه‌هایی ترتیب می‌داد و جایزه اول یکی از این مسابقه‌ها ۳۰۰,۰۰۰ سکه نقره (۱۵۰,۰۰۰ دلار) بود - شاید این ارقام به عادت مردم مشرق زمین مبالغه‌آمیز باشد. مهدی یک آوازه خوان مشهور مکی را به دربار خویش خواند. هارون الرشید ابراهیم موصلی را به دربار آورد و ۱۵۰,۰۰۰ درهم (۷۵,۰۰۰ دلار) بدو بخشید و ۱۰,۰۰۰ درهم مقرری ماهانه برایش معین کرد و در مقابل یک آواز ۱۰۰,۰۰۰ درهم جایزه داد. هارون چنان به موسیقی دلبسته بود که، برخلاف رسوم طبقاتی، این موهبت را در برابر پدری خود، ابراهیم بن مهدی، تشویق کرد. ابراهیم صدایی نیرومند داشت که به میزان هشت دانگ می‌رسید، و جالب توجه آنکه وی یک نهضت ابداعی بر ضد مکتب قدیم اسحاق بن ابراهیم موصلی در موسیقی پدید آورده بود. مأمون درباره وی می‌گفت: «هر وقت برای من آواز می‌خواند، احساس می‌کنم که قلمرو من وسیعتر می‌شود.

این حکایت، که مخارق شاگرد ابراهیم موصلی نقل کرده است، به وضعی جالب کیفیت اجتماع اسلامی را نمودار می‌سازد و معلوم می‌دارد که موسیقی در جان شخص مسلمان چه نفوذی داشته است. برای آنکه هدف حکایت را در یابیم لازم نیست که حتماً آن را باور کرده باشیم:

شبی با امیر المؤمنین تا صبح به شراب بودیم. صبحگاه بدو گفتم: «اگر امیر المؤمنین اجازه فرماید به رصافه روم و تا هنگام بیداری ایشان هوا بخورم.» گفت: «بسیار خوب» و به حاجبان گفت که مرا آزاد بگذارند. بیرون آمدم و در راه کنیزی دیدم که گویی چهره‌اش آفتاب روشن بود. زنبیلی به دست داشت، پیش میوه فروش ایستاد و یک به و یک انار و یک گلابی هر کدام به یک درهم خرید و به راه افتاد. من نیز به دنبال او رفتم. گفت: «ای مادر فلانی، کجا می‌آیی؟» گفتم: «خانم به دنبال شما.» گفت: «ای مادر فلانی، برگرد مبادا کسی ترا ببیند و خونت بریزد.» و من ناچار عقب کشیدم و از دور می‌رفتم. او

جلوتر بود. چون به عقب نگریست و مرا دید، ناسزایی زشت گفت. آنگاه به در بزرگی رسید و به درون رفت و در بسته شد و من نیز پهلوی در نشستم و عقلم خیره شده بود. خورشید بالا آمد و روزی گرم بود. کمی بعد دو جوان که گویی ماه تابان بودند سوار دو الاغ بیامدند و اجازه ورود گرفتند و به درون رفتند. من هم با ایشان وارد شدم و پن‌داشتم که صاحبخانه مرا خواسته است. غذا آوردند، بخوردم و دست بشستم؛ آنگاه صاحبخانه گفت: «می‌خواهید فلان کنیز بیاید؟» گفتند: «اگر کرم کنی.» و او کنیز را بخواند و همان بود که دیده بودم، و کنیزی دیگر از دنبال عودش را می‌آورد؛ عود را به کنار گرفت و آواز خواند و حاضران به طرب آمدند و شراب نوشیدند و گفتند: «این آهنگ از کیست؟» گفت: «از استاد من مخارق است.» سپس آهنگی دیگر بخواند و شراب بنوشیدند و طرب کردند، اما کنیز با تردید مرا می‌نگریست. باز به او گفتند: «این آهنگ از کیست؟» گفت: «از استادم مخارق است.» آنگاه آهنگ سوم را بخواند و طرب کردند و شراب نوشیدند و پرسیدند: «این آهنگ از کیست؟» گفت: «از استادم مخارق است.» من گفتم: «کنیز یک کوک را محکم کن.» و او تارها را محکم کرد و از مقامی که در آن بود برون شد. من مضطرب خواستم و آهنگی را که کنیزك در آغاز خوانده بود بخواندم و آنها برخاسته و پیشانی مرا بوسیدند؛ پیش از آن آهنگ دوم و سوم او را بخواندم و عقل‌هاشان خیره ماند و گفتند: «ترا به خدا تو کیستی؟» گفتم: «من

مخارقم.» گفتند: «چه شد که اینجا آمدي؟» گفت: «من طفيلي شده‌ام.» و قصه خویش را با آنها بگفتم. صاحبخانه به دو دوستش گفت: «مي‌دانيد که اين کنيز را به ۳۰,۰۰۰ درهم مي‌خريند و من ندادم؟» گفتند: «بله. گفت: «کنيز را به او بخشيدم.» و دو دوست وي گفتند: «۲۰,۰۰۰ درهم به عهده ما و ۱۰,۰۰۰ به عهده تو باشد.» و کنيز ملك من شد؛ تا عصر به نزد ايشان بودم و با کنيز و جامه‌هاي گرانبها و هديه‌هاي ديگر که به ما داده بودند بيرون آمدم، و چون به جاهايي که به من ناسزا گفته بود مي‌رسيديم، مي‌گفتم: «خانم دوباره بگو که چه گفتي» و او شرم مي‌کرد و من قسمش مي‌دادم که تکرار کند و او تکرار مي‌کرد تا به در قصر رسيديم و به حضور رفتيم و همچنان دست کنيز به دست من بود امير المؤمنين که مرا ديد، ناسزا گفتن گرفت. گفتم: «اي امير المؤمنين کمي صبر کن.» و قصه را براي او نقل کردم، بخنديد و گفت: «ما رفتار آنها را تلافي خواهيم کرد.» و احضارشان کرد و به صاحبخانه ۴۰,۰۰۰ درهم و به هر يك از دو جوان ۳۰,۰۰۰ درهم و به من ۱۰۰,۰۰۰ درهم عطا کرد.

يادداشتها

۱ – گويا مقصود مؤلف بشار پسر برد طخارستاني است. زيرا اوست که در اين سال (۱۶۸ هـ.ق) کشته شده است. اگر چنين باشد نه بشار ادعا کرد که شعر وي از «قرآن» برتر است و نه سر او را بريند. بشار شاعري هجوگو و بدکردار بود که هيچ کس از سر زبان وي ايمني نداشت. گاهي خلفا را مي‌ستود و گاهي بد مي‌گفت. و البته در برتر دانستن ايراني از عرب فروگذاري نمي‌کرد. اما سبب کشتن او اين بود که چون يعقوب پسر داود به وزارت مهدي رسيد بشار بدو متوسل شد تا او را به خليفه نزديک سازد. يعقوب به وي اعتنايي نکرد. بشار برافروخت و وزير و خليفه را سخت هجوگفت. وزير از او به خليفه شکايت کرد و او را زنديق خواند، و مهدي دستور کشتن او را داد؛ ليکن گفت نخست او را تازيانه زنند و چون هفتاد تازيانه بدو زدند مرد.

۲ – نمي‌دانم نويسنده اين نظر غلط را از کجا گرفته. گويا بين جعفر کذاب و اسماعيل بن جعفر خلط کرده است. اسماعيل بن جعفر مرد ي پارسا بود و چون جنازه او را عريضه به مدينه آوردند، امام صادق با پاي برهنه او را مشايعت کرد. علماي شيعه اماميه عموماً او را مملوح دانسته‌اند.

۳ – نمي‌دانم موجب پيدايش اين احساس در نويسنده چه بوده است. آيا او سراسر ديوان متنبی و همه شعرهاي ابوالعلاء معري را از نظر گذرانده و سپس چنين نظري داده است؟ اگر از مناقشه‌هاي «ماهوي» در شعر ابوالعلاء بگذريم، ترديد نيست که اندیشه فلسفي او در شعر هيش به کمال رسيده و استعمال کلمه «اوج» براي شعر او بجاست، اما در ديوان متنبی جز پارهاي از شعرها که رنگ فلسفي دارد غير از گزافه بافيا و مدحهاي بيمعني چه مي‌توانيم ببينيم، مانند اين شعر: «چون سپاهيان سيف‌الدوله به راه مي‌افتند دسته‌اي از عقابها در پي آنهاست که گوشت کشته‌هاي آنان را بخورد»، نظير آنچه انوري ابیوردی سروده است:

شمشير تو خواني نهد از بهر دد و دام کز کاسه سر کاسه بود سفره و خوان را

ديوان متنبی از چنين مضمونها پر است. البته ارزش ادبي اين سروده‌ها را نادیده نمي‌توان گرفت، اما نمي‌توان گفت شعر متنبی نقطه اوج شعر عربي است و با اين قضاوت بر شعر طغراني، شريف رضي، مهيار ديلمي، ابن فارض و دهها شاعر ديگر قلم بطلان کشيد.

۴ – اگر بتوان واژه اتفاق را به کار برد، اين اتفاق نظر جز در گذشته دور، آن هم بر اساس نوشته‌هاي دولت شاه، دست نداده، و تحقيقاتي بعدي دانشمندان ايراني و غير ايراني بي اساس بودن اين نظر را به

اثبات رسانده است. فردوسی پیش از آنکه به دربار محمود برسد «شاهنامه» را سروده بود و ابداً محمود بدو چنین وعده‌ای نداده بود.

۵ – چنانکه تحقیقات متأخران، از جمله مرحوم عبدالعظیم قریب و آقای دکتر صفا و دیگران، نشان می‌دهد «یوسف و زلیخا» سروده فردوسی نیست.

۶ – اطلاق این گفته مورد تأمل است، چه کشیدن صورتهای بی روح و جانداران غیر انسان مسلماً حرام نیست و نقاشی از صورت انسان را نیز بعضی حرام ندانسته‌اند. حرمت موسیقی هم چنانکه می‌دانیم از نظر کم و کیف مورد اختلاف فقهاست، و در این باره باید به نظر فقیهان مراجعه کرد. خلاصه آنکه یکبارہ نمی‌توان حکمی کلی را به پیغمبر اسلام (ص) نسبت داد.

۷ – رجوع شود به توضیحات شماره ۶.

۸ – حدیث درباره حرمت موسیقی تنها یکی و آن هم مشکوک نیست، و حدیثهای فراوان در این باره در فقه شیعی و سنی موجود است؛ ولی چنانکه نوشتیم مسئله از جهت کمی و کیفی مورد خلاف فقهای مذاهب اسلام است.

۹ – این اظهار نظر درباره سده‌های متأخر شاید درست باشد، اما در عصر عباسیان و پس از آن از طبقه نخبه هم این فن را فرا می‌گرفتند. ابراهیم پسر مهدی که خلیفه زاده بود و خود نیز چند گاهی به خلافت منصوب شد از سرآمد موسیقیدانان به شمار می‌رود.

اسلام در مغرب

۲۱ - ۴۷۹ هـ ق (۶۴۱ - ۱۰۸۶ م)

I - فتح افریقا

خاور نزدیک قسمتی از قلمرو اسلام بود. مصر در عصر اسلامی شکوه دوران فراغنه را تجدید کرد. تونس و مراکش، به پیشوایی اعراب، حکومت منظم ایام پیشین را باز یافتند. شهرهای قیروان و پالرمو و فاس تا مدتی رونق گرفتند و اسپانیا (اندلس) در دوران اسلامی یکی از اوجهای تاریخ تمدن بود. مغولان، که بر هند فرمان می‌راندند، چون غولان می‌ساختند و چون جواهرنگاران پرداخت می‌دادند.

در همان اثنا که خالد بن ولید و فاتحان دیگر دیار شرق را به اطاعت می‌آوردند، عمرو بن عاص، تقریباً هفت سال پس از وفات پیامبر، از غزه فلسطین به مصر حمله برد و پلوزیوم و ممفیس را تصرف کرد و از آنجا به اسکندریه حمله برد. مصر بندرگاهها و تکیه‌گاههای دریایی داشت، و اعراب به نیروی دریایی محتاج بودند. مصر گندم به قسطنطنیه می‌داد، و عربستان به گندم احتیاج داشت. از قرنهای پیش، دولت روم شرقی اعراب را در نیروی استحفاظی خود به خدمت می‌گرفت، و اینان مانع پیشرفت فاتحان عرب نمی‌شدند. مسیحیان پیرو مذهب وحدت طبیعت مصر از آزار روم شرقی مرارتها چشیده بودند؛ بدین جهت، قدوم مسلمانان را با شادی پذیرفتند و در کار تسلط بر ممفیس به آنان یاری دادند و به اسکندریه هدایتشان کردند. وقتی این شهر پس از سیزده ماه محاصره به دست عمرو افتاد (۲۱ هـ ق، ۶۴۱ م)، او به عمر بن خطاب نوشت: «بزحمت می‌توان ثروت و عظمت و زیبایی این شهر را وصف کرد، همین قدر می‌گویم که ۴۰۰۰ قصر، ۴۰۰ حمام، و ۴۰۰ تماشاخانه دارد.» عمرو نگذاشت اعراب شهر را غارت کنند و بر آنجا جزیه مقرر کرد و، چون از علت اختلافات دینی که میان طوایف مسیحی بود سر در نمی‌آورد، نگذاشت پیروان مذهب وحدت طبیعت از سایر فرق مسیحی انتقام بگیرند و، برخلاف رسمی که فاتحان از دوران بسیار قدیم داشتند، آزادی

شهر اعلام کرد.

آیا واقعاً عمرو کتابخانه اسکندریه را به سوختن داد؟ این قضیه اول بار در کتاب عبداللطیف بغدادی (۵۵۸ - ۶۲۹ هـ ق، ۱۱۶۲ - ۱۲۳۱ م)، یکی از علمای اسلام، آمده است. پس از آن ابن العبری (۶۲۴ - ۶۸۵ هـ ق، ۱۲۲۶ - ۱۲۸۶ م)، یک مسیحی یهودی نژاد از مردم مشرق شام، که به نام ابوالفرج یک تاریخ مختصر عالم به عربی نوشته بود، قصه را با تفصیل بیشتر نقل کرد و گفت که یکی از مردم اسکندریه به نام یوحنا فیلوپونوس از عمرو تقاضا کرد نسخه‌های کتابخانه را به او ببخشد، عمرو نامه‌ای به خلیفه نوشت و از او اجازه خواست، و به گفته روایت عمر بدو جواب داد: «اما درباره کتابها، اگر مندرجات آن موافق کتاب خداست که احتیاجی بدان نداریم، و اگر مخالف آن است که به کار نمی‌خورد؛ همه را بسوزان.» و این حکایت افسانه مانند، این جواب افسانه آمیز را چنین خلاصه می‌کند: «همه را بسوزان که تمام مندرجاتشان در یک کتاب، یعنی قرآن، هست.» به گفته ابن العبری، عمرو فرمان داد تا کتابها را بین حمامهای شهر توزیع کردند تا به جای سوختن به کار رود، و تا مدت شش ماه طومارهای پاپیروس و پارشمن سوخت ۴۰۰۰ کوره بود (۲۲ هـ ق، ۶۴۲ م). از جمله دلایل ضعف این روایت این است که: ۱) قسمت مهم کتابخانه اسکندریه را مسیحیان متعصب به دوران بطرک تئوفیلوس به سال ۳۹۲ میلادی سوزانیده بودند؛

۲) باقیمانده کتابخانه همچنان مورد بی‌اعتنایی و دستبرد کسان بود و پیش از سال ۶۴۲ میلادی قسمت اعظم آن از میان رفته بود؛ ۳) در مدت پنج قرن که از وقوع تا ثبت حادثه مفروض در کتاب عبداللطیف بغدادی فاصله بود، هیچ یک از تاریخ‌نویسان مسیحی درباره آن سخن نیاورده‌اند، در صورتی که سعید بن البطریق، تاریخ‌نویس مسیحی، که از سال ۳۲۱ ه‍.ق (۹۳۳ م) اسقف اعظم اسکندریه بود، فتح این شهر به دست اعراب را با تفصیل فراوان نقل کرده است. به همین جهت، غالب تاریخ‌نویسان این قضیه را نمی‌پذیرند و آن را افسانه می‌پندارند. نابودی کتابخانه اسکندریه^۱ که بتدریج انجام شد، از حوادث غم‌انگیز تاریخ جهان بود، زیرا، به اعتقاد علما، مجموعه کاملی از آثار اشیل، سوفوکلس، پولوبیوس، لیویوس، تاسیت، و صدها مؤلف دیگر که آثارشان مشوش و نامرتب به ما رسیده؛ و هم متن کامل آثار فیلسوفانی که پیش از سقراط بوده‌اند و فقط شمه‌ای از آن به طور متفرق به جاست؛ و هزاران کتاب در تاریخ یونان و مصر و روم، علوم طبیعی، ادبیات، و فلسفه همه در کتابخانه اسکندریه موجود بوده است.

عمر و با عدالت حکومت کرد و قسمتی از مالیاتهای گزاف را به پاک کردن کانالها و تعمیر پلها و تجدید معبر آبی اختصاص داد به طول صد و سی کیلومتر که در ایام قدیم نیل را به دریای سرخ می‌پیوست و از آن طریق کشتی‌ها از مدیترانه به اقیانوس هند راه یافتند. این معبر آبی بار دیگر به سال ۱۰۴ ه‍.ق (۷۲۳ م) از شن پر شد و متروک ماند. عمرو در جایی

به معنی خیمه است؛ بعدها قاهره کنونی را مجاور آن بنیاد کردند. مدت دو قرن تمام (۲۱ - ۲۵۴ ه‍.ق، ۶۶۱ - ۸۶۸ م) فسطاط مقر کسانی بود که به نیابت خلفای دمشق یا بغداد بر مصر حکومت داشتند.

این نکته محقق است که هر فتحی حدودی تازه به وجود می‌آورد که برای حمایت آن از خطر، فتوح دیگر می‌بایست کرد. مسلمانان برای آنکه حدود باختری مصر را از حمله روم شرقی از کورنه حفظ کنند، با ۴۰,۰۰۰ سپاهی صحرا را شکافتند و تا برقه پیش رفتند و آنجا را گشودند و به نزدیکی کارتاژ رسیدند؛ سردار اسلام نیزه خویش را در محلی به فاصله صد و سی کیلومتر در جنوب شهر تونس کنونی به شن فرو برد و در آنجا اردو زد و قیروان را بنیاد نهاد ۵۰ ه‍.ق (۶۷۰ م) که یکی از بزرگترین شهرهای اسلام شد. کلمه قیروان تحریف کاروان فارسی است. امپراتور یونانی روم که می‌دانست سقوط کارتاژ نفوذ اعراب را بر مدیترانه استقرار می‌دهد و راه اسپانیا را در مقابلشان می‌گشاید، آنجا را با سپاه و نیروی دریایی مدد داد. بربرها نیز موقتاً کینه رومیان را فراموش، و برای دفاع شهر با آنها همکاری کردند؛ مقاومت به درازا کشید، و تا سال ۷۹ ه‍.ق (۶۹۸ م) کارتاژ به تصرف مسلمانان درنیامد. از آن پس، شمال افریقا تا سواحل اقیانوس اطلس زیر نفوذ اسلام درآمد و بربرها، تقریباً به دلخواه، مطیع مسلمانان شدند و چیزی نگذشت که به دین اسلام گرویدند. متصرفات افریقایی مسلمانان از لحاظ اداری به سه ولایت تقسیم شد: مصر، افریقیه، و مغرب (مراکش) که مراکز آنها بترتیب فسطاط، قیروان، و فاس بود.

این سه ولایت در حدود یک قرن مطیع خلفای مشرق بودند، ولی انتقال مقر خلافت به بغداد مشکلات ارتباط و حمل و نقل را بیفزود، و ولایتهای افریقایی یکی پس از دیگری استقلال یافتند. ادارسه در فاس پا گرفتند (۱۷۲ - ۳۶۴ ه‍.ق، ۷۸۸ - ۹۷۴ م)؛ اغالبه در قیروان حکومت یافتند (۱۸۴ - ۲۹۶ ه‍.ق، ۸۰۰ - ۹۰۹ م)؛ و طولونیان در مصر مستقر شدند (۲۵۴ - ۲۹۲ ه‍.ق، ۸۶۸ - ۹۰۵ م)، مصر، انبار غله دنیای قدیم، دیگر دستخوش حکام بیگانه نبود و نهضت کوچکی را از نو آغاز کرد. احمد بن طولون (۲۲۰ - ۲۷۰ ه‍.ق، ۸۳۵ - ۸۸۴ م) دیار شام را بگشود و ضمیمه مصر کرد و در مجاورت فسطاط پایتختی نو بنیاد نهاد که القطایع نام گرفت. وی علوم و هنرها را حمایت کرد و قصرها و حمامها و بیمارستانها بساخت و مسجدی پی افکند که هنوز به جاست. پسر وی خمارویه در دوران حکومت خود (۲۷۰ - ۲۸۲ ه‍.ق، ۸۸۴ - ۸۹۵ م) به جای فعالیت پدر به تجملپرستی پرداخت، دیوارهای قصر خویش را به طلا آراست، و از مردم مصر مالیاتهای گزاف گرفت تا حوضی از جیوه به وجود آرد و بستری از پوست باد شده بر آن بگسترده که از لرزش جیوه بجنبد و او را خواب برد. پس از طولونیان یک خاندان ترک، که مؤسس آن اخشید بود، در مصر به قوت رسید (۳۲۳ - ۳۵۸ ه‍.ق، ۹۳۵ - ۹۶۹ م). این حکومتها ریشه‌ای که به خون و رسوم مردم پیوسته باشد نداشتند و به حکم

لشكري متكي بودند و هنگامی كه از فزوني ثروت به تناسايي مي پرداختند و از امور لشكري غافل مي ماندند، انقراض مي يافتند.

مهمترين سلسله حكومت افريقا قدرت نظامي را با يك عقیده متعصبانه ديني به هم آميخت. به سال ۲۹۳ هـ.ق (۹۰۵م) شخصي به نام ابو عبدالله شيعي در ديار تونس به دعوت مذهب شيعه هفت امامي برخاست و كسان را بشارت مي داد كه ظهور مهدي [عج] نزديك است، و به پشتيباني بربرها چنان نيرو گرفت كه حكومت اغالبه را از قيروان برانداخت. وي براي تحقق اميدهايي كه در پيروان خويش برانگيخته بود زمينه فراهم کرده بود، عبدالله المهدي را از عربستان بياورد و ادعا كرد كه نواده عبدالله، امام اسماعيليان، مهدي منتظر است. او را به حكومت برداشت (۲۹۷ هـ.ق، ۹۰۹م)، اما چيزي نگذشت كه به دست او كشته شد. عبدالله، كه مي گفت نسبش به فاطمه [س] دختر پيامبر مي رسد، عنوان خاندان خويش را فاطمي اعلام كرد.

شمال افريقا، در حكومت اغالبه و فاطميان، رفاهي را كه در ايام شوكت كارتاژ و زير حكومت روم داشت به دست آورد. فاتحان مسلمان كه در قرن نهم در اوج فعاليت بودند سه راه بزرگ به طول ۲،۵۰۰ تا ۳،۲۰۰ كيلومتر ايجاد كردند كه صحرای بزرگ را قطع مي كرد و به درياچه چاد و تمبوكو مي رسيد؛ در شمال و در مغرب نيز بندرگاههاي بونه، وهران، سبتة، و طنجه را به وجود آوردند كه سبب شد بازرگاني پر سود و معتبري مابين سودان و مدیترانه رواج گيرد. مهاجران اسپانيايي مصنوعات پوستي را به مراکش آوردند؛ شهر فاس مركز تجارت با اسپانيا شد، و رنگ و عطر و فينه هاي قرمز آن شهرت يافت.

به سال ۳۵۸ هـ.ق (۹۶۹م)، فاطميان مصر را از اخشيديه گرفتند و متعاقب آن بر عربستان و شام تسلط يافتند. معز، خليفه فاطمي، پايتخت خويش را به قاهره انتقال داد. قاهره در حقيقت گسترش شهر القطايع بود كه به طرف شمال خاوري بسط يافته بود، و هم القطايع امتداد فسطاط قديم در همين سمت بود. معز، به رسم اسلاف خويش، به پيكار و فتح بلاد پرداخت. به دوران او (۳۴۷ - ۳۶۵ هـ.ق، ۹۵۳ - ۹۷۵م) و پسرش عزيز (۳۶۵ - ۳۸۶ هـ.ق، ۹۷۵ - ۹۹۶م)، يعقوب ابن قليس، كه يك يهودي زاده بغدادی نومسلمان بود، امور اداري مصر را سامان داد و فاطميان غنيترين حكام عصر خود شدند. وقتي رشیده خواهر معز درگذشت، ۲،۷۰۰،۰۰۰ دينار (۱۲،۸۲۵،۰۰۰ دلار) و ۱۲،۰۰۰ جامه به جا گذاشت. عیده، خواهر ديگر معز، ۳۰۰۰ گلدان نقره، ۴۰۰ شمشير طلائشان دمشق، ۳۰،۰۰۰ قواره پارچه سيسيلي، و مقدار زيادي جواهر به جا نهاد. ولي هيچ چيز به قدر توفيق مایه سقوط نمي شود. حاكم، كه بعد از عزيز به خلافت رسيد (۳۸۶ - ۴۱۱ هـ.ق، ۹۹۶ - ۱۰۲۰م)، از فرط ثروت و قدرت، رفتار ديوانگان داشت؛ عدهاي از وزيران را بگشت، مسيحيان و يهوديان را آزار كردن گرفت و بسياري كنيسه ها و كليساها را بسوخت و بگفت تا كليساي قيامت بيت المقدس را ويران كردند. همين قضيه يكي از علل جنگهاي صليبي بود. گويا حاكم مي خواست روش كاليگولا،

كند. خويشتن را خدا نااميد و مبلغان فرستاد تا اين اعتقاد را ميان مردم رواج دهند، و همينكه بعضي مبلغانش كشته شدند، به دوستي يهوديان و مسيحيان گراييد و كنيسه و كليساهانشان را از نو بنا كرد. وي در سي و شش سالگي كشته شد.

با وجود امتيازات فراواني كه خلفا داشتند، مصر از رفاه بهرمرور بود، زيرا حلقه ارتباط بازرگاني آسيا و اروپا به شمار مي رفت، و تعداد كشتيهايي كه كالاي هداستان و چين را حمل مي كردند و از خليج فارس و درياي سرخ و رود نيل به مصر مي گذشتند بسيار شد. ثروت بغداد كاهش، و قوتش سستي گرفت؛ در همان حال ثروت و قوت قاهره افزايش يافت. به گفته ناصرخسرو، كه به سال ۴۳۹ هـ.ق (۱۰۴۷م) پايتخت تازه را ديده بود، «بيست هزار خانه داشت كه بيشتر از آجر و پنج يا شش طبقه بود، و بيست هزار تجارتخانه داشت كه از طلا و جواهر و پارچه زربفت و حرير چنان انباشته بود كه جاي نشستن نداشت». ۸

خيابانهاي اصلي براي جلوگيري از آفتاب سايبان داشتند و به شب از چراغها روشن بودند. حكومت قيمتها را معين کرده بود و گرانفروش را مي گرفتند و بر شتري سوار مي كردند و در شهر مي گردانيدند، و او

زنگی به دست داشت و می‌زد و گناه خویش را می‌گفت. ۹ ثروتمندان بزرگ فراوان بودند؛ یکی از تجار مسیحی، در مدت پنج سالی که به خاطر کاهش آب نیل قحطی شده بود، همه مردم را از مال خود غذا می‌داد. یعقوب بن قلیس ثروتی معادل ۳۰,۰۰۰,۰۰۰ دلار امریکایی به جا گذاشت. این ثروتمندان با خلفای فاطمی در کار بنای مساجد و ایجاد کتابخانه‌ها و مدرسه‌های بزرگ و تشویق علم شرکت داشتند. حکومت فاطمیان، با وجود خشونت‌هایی که گاهی می‌کرد و با وجود تجمل و اسراف استثمار معمولی کارگران و جنگ‌های مکرر، رویه‌رفته حکومتی خوب بود که رویه تساهل و آزادی داشت، و دورانشان از لحاظ رفاه و فرهنگ از دورانهایی خوب تاریخ مصر است.

ثروت فاطمیان به دوران سلطنت طولانی مستنصر (۴۲۷ - ۴۸۷ ه.ق، ۱۰۳۶ - ۱۰۹۴ م) به اوج خود رسید. وی، که از یک کنیز سودانی زاده بود، ایوانی باشکوه به پا کرد و بیشتر اوقات خویش را در آنجا با سماع و شراب و عیاشی به سر می‌برد، و می‌گفت که این زندگی به نظر وی بهتر از خیره شدن در حجرالاسود و استماع صوت ملال انگیز مؤذن و نوشیدن آب تیره زمزم است. به سال ۴۶۰ ه.ق (۱۰۶۷ م) سپاهیان ترک بر او شوریدند، به قصرش حمله بردند، گنجینه‌های گرانقدر هنری را با جواهر بی‌حساب به غارت بردند؛ از جمله بیست و پنج بار شتر کتاب به غارت رفت که سرداران ترک آن را به جای سوخت منزل خود

از مرگ مستنصر، دولت فاطمیان خلل یافت و سپاه نیرومند آن به دسته‌های مختلف بربر و سودانی و ترک تقسیم شد. افریقیه و مراکش از آن جدا شده بودند، فلسطین نیز بشورید، و شام از دست رفت. به سال ۵۶۷ ه.ق (۱۱۷۱ م) صلاح الدین ایوبی آخرین خلیفه فاطمی را خلع کرد، و بدین ترتیب، یکی دیگر از خاندانهای حکومتی مصر، چون خاندانهای پیش از خود، به سبب افراط در اعمال قدرت و عیاشی، انقراض یافت.

II - تمدن اسلام در افریقا: ۶۴۱ - ۱۰۵۸ م

۲۱ - ۴۵۰ ه.ق

امیران و خلفای قاهره و قیروان و فاس در تشویق معماری، نقاشی، موسیقی، شعر، و فلسفه با یکدیگر رقابت داشتند؛ ولی نسخه‌های خطی که از آن دوران در شمال افریقا به جاست در کتابخانه‌هایی که اندک مدتی است دانشمندان مغرب زمین بدانجا راه یافته‌اند، نهان مانده است. بیشتر آثار هنری از میان رفته و از نشانه‌های عظمت و رونق آن دوران به جز مساجد چیزی نمانده است. مسجد سیدی عقبه قیروان را به سال ۵۰ ه.ق (۶۷۰ م) بنا کرده‌اند، و از آن پس هفت بار تجدید بنا شده است. قسمت اعظم بنای فعلی از سال ۲۲۴ ه.ق (۸۳۸ م) به جاست. رواقهای این مسجد، که طاقهای گرد دارد، بر صدها ستون کورنتی استوار است که از خرابه‌های کارتاژ گرفته‌اند. منبر آن شاهکار مبنکاری، و محرابش نمونه بدیعی از ترکیب سنگ سماق و کاشی است. مناره بزرگ و چهارگوش مسجد، که قدیمترین مناره جهان به شمار است، نمونه‌ای از شیوه شامی است که همه مناره‌های مغرب اسلامی را به سبک آن ساخته‌اند. به برکت این مسجد، قیروان چهارمین شهر مقدس اسلام و یکی از «چهار در بهشت» شده است؛ مسجدهای فاس، مراکش، تونس، و طرابلس به شکوه چندان کم از آن نیستند.

در قاهره مساجد بزرگ فراوان بود، و هنوز سیصد مسجد قدیمی در این پایتخت زیبا به جاست، که از همه معروفتر مسجد عمرو بن عاص است که به سال ۲۱ ه.ق (۶۴۲ م) بنیاد گرفته، در قرن دهم تجدید بنا شده، و از ساختمان قدیم آن، جز ستونهای کورنتی که اعراب از ویرانه‌های رومی و بیزانسی آورده‌اند، چیزی به جا نیست. مسجد ابن طولون (۲۶۵ ه.ق، ۸۷۸ م) شکل قدیمی و نقشهای اصلی خود را محفوظ داشته است. صحن وسیع مسجد با دیواری که بالکنهای متعدد دارد محصور شده است؛ طاقهای ضربی مسجد از همه طاقهای این شیوه که در مصر هست قدیمتر است. البته باید طاقهای نیلسنج را، که در جزیره

نزدیک قاهره به پاست و برای اندازه گرفتن طغیان آب ساخته‌اند (۲۵۱ هـ ق، ۸۶۵م)، استثنا کنیم. شاید این سبک طاق از سبک گوتیک اروپا، از راه سیسیل و نورماندی، به مصر رسیده باشد. در مناره زیگورات شکل مسجد، و بر گنبد بالای قبر ابن طولون، طاقهای نعلی بنا شده است - نمونه‌ای از معماری

اسلامی که به دلچسبی دیگر آثار هنری آن نیست. گویند ابن طولون می‌خواست طاقها را بر روی سیصد ستون استوار کند، و چون معلوم شد این مقدار ستون را می‌باید از بناهای رومی و مسیحی به دست آورد، بگفت تا طاقها را بر ستونهای ضخیم آجری برآوردند. شاید این سبک طاق نیز از شیوه معماری گوتیک مایه گرفته باشد. درباره اختصاصات معماری مسجد این نکته را هم بگوییم که بعضی پنجره‌های آن را با شیشه‌الوان و بعضی را با شبکه‌های سنگی به شکل گل یا ستاره یا اشکال هندسی ساخته‌اند، و تاریخ آن به طور دقیق معلوم نیست.

مابین سالهای ۳۵۹ و ۳۶۲ هـ ق (۹۷۰ و ۹۷۲م) مسجد جامع الازهر به وسیله جوهر صقلی بنیاد گرفت. وی یک غلام مسیحی زاده نو مسلمان بود، و سپاه فاطمیان به سرداری او مصر را گشود. هنوز بعضی قسمت‌های اصلی بنا به جاست؛ در آنجا نیز طاقهای ضریبی هست که بر ۳۸۰ ستون از سنگ مرمر و خار و سماق استوار است. مسجد الحاکم بامر الله را از سنگ ساخته‌اند و قسمت اعظم آن هنوز برجاست، اما در اینجا نماز برپا نمی‌شود. از نقشهای بدیع این مسجد که به سبک عربی گچبری شده، و از خطوط زیبایی کوفی که بر کتیبه‌ها نوشته‌اند، می‌توان دریافت که در قرون وسطی چه جلالی داشته است. این مسجدها، که اکنون به شکل قلعه می‌نمایند و در حقیقت قلعه نیز بوده‌اند، نقوش برجسته و نوشته‌ها و معرقها و محرابهای مزین به عاج و مرمر و چوب داشته‌اند و با قندیلها، که اکنون جزو آثار هنری موزه‌هاست، تزیین یافته‌اند. تنها مسجد ابن طولون ۱۸,۰۰۰ قندیل داشت که غالب آن با شیشه‌میناکاری الوان ساخته شده بود.

هنرهای ظریف در افریقای اسلامی رواج داشت و مسلمانان با صبر و دقت مخصوص خویش بدان مشغول بودند. در مسجدهای قیروان کاشی براق هست. ناصر خسرو، که در ۴۴۲ هـ ق (۱۰۵۰م) قاهره را دیده است، در وصف سفال آن گوید: «چنان لطیف و شفاف، که دست چون بر بیرون نهند باز اندرون بتوان دید.» آبگینه مصری و شامی همه ظرافت دوران قدیم را محفوظ داشته بود. در موزه ونیز و فلورانس و لوور، از بلور سنگ دوران فاطمیان ظرفها هست. منبتکاران با نقشهای بدیعی که بر در مساجد، منابر، محرابها، و پنجره‌ها می‌زدند، مایه تمتع خاطرهای می‌شدند. مسلمانان مقیم مصر هنر تزیین صندوقها و جعبه‌ها و دیگر چیزها را، با مغزی عاج و آبنوس و صدف، از رعایای قبطی خود آموختند. جواهر فراوان بود؛ وقتی سپاهیان ترک قصر مستنصر را غارت کردند، هزاران پارچه اثاث طلا، از قبیل دوات، مهره‌های شطرنج، گلدان، پرندگان، و درختان مصنوعی مرصع به جواهرات گرانقدر، بردند. از جمله نفایسی که به غارت برده بودند پرده‌های حریر زربفت بود که، بارشته‌های طلا و تصویر، سرگذشت شاهان بزرگ را بر آن رقم زده بودند. همچنین مسلمانان هنر قالب‌زنی پارچه را از قبطیان آموختند؛ گویی این هنر به وسیله صلیبیون از مصر اسلامی به اروپا راه یافته و در پیدایش چاپ مؤثر افتاده است. تجار اروپایی منسوجات دولت فاطمیان را مرغوبتر از منسوجات دیگر می‌شمردند و با حیرت از پارچه‌های قاهره و اسکندریه، که قواره آن از فرط ظرافت از حلقه انگشت

سخن می‌گفتند. تاریخ‌نویسان از قالیه‌های دوران فاطمیان و خیمه‌های مخمل و اطلس و حریر دمشق و تافته و پارچه‌های زربفت منقش خبر می‌دهند. از جمله، خیمه‌ای بود که برای یازوری، وزیر مستنصر، مهیا کرده بودند؛ یکصد و پنجاه صنعتگر بیشتر از نه سال روی آن کار کردند، و مصارف آن به ۳۰,۰۰۰ دینار (۱۴۲,۰۰۰ دلار) رسید؛ چنانکه می‌گویند، تصویر همه جانوران معروف، به جز انسان، بر آن نقش شده بود. از نقوش دوران فاطمی به جز پاره‌های گچبری که در موزه قاهره هست، چیزی به جا نیست و از مینیاتور آن عصر چیزی نمانده است؛ ولی، به گفته مقریزی، که در قرن پانزدهم تاریخی درباره نقاشی نوشته است، کتابخانه خلفای فاطمی صدها کتاب مزین به نقاشی، از جمله ۲۴۰۰ قرآن، داشته است.

کتابخانه خلیفه در قاهره، به دوران الحاکم بامر الله ۱۰۰,۰۰۰ و به دوران مستنصر ۲۰۰,۰۰۰ کتاب داشت. به گفته تاریخ‌نویسان، کتابها را به محققان خوشنام بلاعوض عاریه می‌داده‌اند. به سال ۳۷۹ هـ ق (۹۸۸ م) یعقوب بن قلیس وزیر، عزیز خلیفه را وادار کرد تا خرج تعلیم ۳۵ شاگرد را در جامع الازهر بپردازد، و بدین سان قدیمترین دانشگاه جهان به وجود آمد. وقتی این مدرسه بزرگ شد و وسعت گرفت، طالبان علم از همه اقطار جهان اسلام رو سوی آن کردند، درست چون دانشگاه پاریس که یکصد سال بعد مرجع همه دانشجویان اروپا شده بود. از همین زمان خلفا و وزیران و مردم ثروتمند برای تعلیم رایگان طلاب هزینه تحصیلی می‌دادند تا به دوران ما که تعداد طلاب آن به ۱۰,۰۰۰ و شمار استادان به ۳۰۰ رسیده است. از جمله مناظر جالب برای جهانگردان منظره اجتماع دانشجویان است که در ایوانهای این مسجد هزار ساله، هر گروه در یک نیمدایره، کنار ستونی، جلو یکی از علما نشسته‌اند. علمای معروف از اقطار اسلام به جامع الازهر می‌آمدند تا طالبان علم را نحو، علم بلاغت، ریاضیات، عروض، منطق، الاهیات، حدیث، تفسیر قرآن، و فقه آموزش دهند. شاگردان در برابر آموزشی که دریافت می‌کردند چیزی نمی‌پرداختند، و استادان نیز مقرری نمی‌گرفتند. چون دانشگاه جامع الازهر به کمک دولت و بخشش متمکنان تکیه داشت، بتدریج در کار دین سختگیر شد؛ علمای جامع الازهر در انحطاط ادبیات و فلسفه و علوم دوران فاطمیان مؤثر بودند؛ بدین جهت، به دوران این خاندان، شاعر بزرگ پا نگرفت.

حاکم در قاهره دارالحکمه را بنیاد کرد (۳۹۵ هـ ق، ۱۴۰۰ م) که هدف اساسی آن نشر تعلیمات مذهب شیعه اسماعیلی بود، ولی هیئت و نجوم را نیز جزو برنامه دروس منظور کرده بودند. حاکم رصدخانه‌ای نیز پدید آورد و علی بن یونس (فد ۳۹۹ هـ ق، ۱۰۰۹ م)، را که به نظر ما بزرگترین منجم اسلامی است، به مال مدد داد، و او، پس از هفده سال رصدیابی، زیج کبیر حاکمی را مرتب کرد که حرکات کواکب و دوره آنها را نشان می‌داد و میل دائرة البروج، تقدیم اعتدالین، و اختلاف منظر خورشید را با دقتی بیشتر از سابق ثبت کرده بود.

معروفتر از همه دانشوران مصر اسلامی حسن بن هیثم بود که نزد اروپاییان به نام آلهازن

معروف است، وی به سال ۳۵۴ هـ ق (۹۶۵ م) در بصره تولد یافت، و بزودی بر اثر نبوغ خود در هندسه و ریاضیات شهره شد. حاکم که شنیده بود ابن هیثم برای تنظیم طغیان نیل نقشه‌ای طرح کرده است، او را به قاهره فرا خواند. ولی ابن هیثم می‌دانست که نقشه وی عملی نیست و ناچار از دیده خلیفه، که کارهای جنون‌آمیزی داشت، نهان شد. وی، چون همه متفکران قرون وسطی، به فرضیه ارسطو که پنداشت همه معارف انسانی را به هم می‌توان پیوست دلباخته بود و شرح و حاشیه بسیار بر مؤلفات وی نوشته بود، که چیزی از آن به جا نیست. چیزی که مایه شهرت کنونی ابن هیثم شده کتاب المناظر اوست در علم نور شناخت؛ به احتمال قوی، وی بزرگترین مؤلف سراسر قرون وسطی است که روش و اندیشه علمی داشته است. ابن هیثم درباره انکسار نور هنگام عبور از اجسام شفاف، چون هوا و آب، مطالعه کرده و به طرح اختراع ذره‌بین چنان نزدیک شده بود که سیصد سال بعد راجر بیکن، ویتلو، و دیگر دانشوران اروپا در کوششهایی که برای اختراع ذره‌بین و دوربین کرده‌اند، بر تحقیقات او تکیه داشتند. ابن هیثم فرضیه اقلیدس و بطلمیوس را، که می‌گفتند عمل رؤیت نتیجه پرتو نوری است که از چشم خارج می‌شود و به جسم مرئی می‌رسد، رد کرد و گفت شکل جسم مرئی به چشم می‌رسد و به وسیله پرده شفاف، یعنی عدسی، منتقل می‌شود. وی اثر جو زمین را در افزایش حجم ظاهری خورشید و ماه، هنگامی که در افق نزدیک جایی دارند، مطالعه کرد و مدلل داشت که، در نتیجه انکسار اشعه، تا وقتی که خورشید نوزده درجه در افق فرو رفته است نور آن به ما می‌رسد، و بر این اساس ارتفاع هوای جو را شانزده کیلومتر تعیین کرد. ارتباط وزن و تراکم هوا را تحلیل، و تأثیر تراکم هوا را در وزن اجسام بیان کرد، و فرمولهای پیچیده‌ای را برای تحقیق اثر نور در آینه‌های کروی یا شلجمی و عدسی‌های سوزان به کار برد. هنگام کسوف، تصویر نیمه خورشید را که از سوراخ پنجره به دیوار مقابل عبور داده بود مطالعه کرد، و این نخستین گفتگو از اطاق تاریک است که همه فنون عکاسی بر آن تکیه دارد. درباره نفوذ ابن هیثم در دانش اروپایی هر چه بگوییم مبالغه نیست. به احتمال قوی، اگر ابن هیثم نبود، راجر بیکن به وجود نمی‌آمد. خود بیکن در کتاب اکبر، در قسمتی که مربوط به نور شناخت است، در هر مرحله از ابن هیثم سخن می‌گوید، یا چیزی از او نقل

می‌کند. تقریباً همه جلد ششم این کتاب بر اساس تحقیقات این دانشمند طبیعی‌دان اهل قاهره تنظیم یافته است. تا دوران کپلر و لئوناردو، مطالعات اروپایی درباره نور بر اساس تحقیقات ابن هیثم انجام می‌شد.

مهمترین نتیجه فتح اعراب در شمال آفریقا این بود که مسیحیت بتدریج، نه به طور کامل، از این منطقه برافتاد. بربرها نه فقط مسلمان شدند، بلکه، به حمایت دفاع از اسلام، از مسلمانان دیگر جلوتر رفتند. بی‌شک عوامل اقتصادی در این نتیجه قطعی مؤثر بود، زیرا غیرمسلمانان می‌بایست جزیه بپردازند، در صورتی که تا مدتها بعد هر که مسلمان می‌شد از پرداخت جزیه معاف بود. وقتی والی عرب نژاد مصر به سال ۱۲۷ هـ ق (۷۴۴م) این معافیت را اعلام کرد،

۲۴,۰۰۰ مسیحی مسلمان شدند. محتملاً آزار مسیحیان که فقط در بعضی دورانها اما بسختی معمول بود، بسیاری از مصریان را به قبول دین طبقه حاکمه وادار کرده است، ولی در مصر یک اقلیت قبطی با شجاعت تمام بر دین مسیح باقی ماند و کلیساهای خویش را، که چون قلعه‌هاست، نگاه داشت و در آنجا محرمانه مراسم دین را به پا می‌کرد. که هنوز هم هست. ولی کلیساهای اسکندریه، کورنه، کارتاز، و هیپو، که قبلاً پر از جمعیت می‌شد، بتدریج خلوت شد و از میان رفت، و یاد آتاناسیوس، سیریل، و آوگوستینوس از خاطرها برفت و مناقشه پیروان آریانیسم، دوناتیان، و پیروان مذهب وحدت طبیعت جای خود را به شیعه و سنی مسلمان داد. فاطمیان، برای تأیید قدرت خویش، اسماعیلیان را به صورت یک فرقه بزرگ درآوردند که رسوم و آداب و طبقات منظم داشت، و پیروان این فرقه را برای جاسوسی و دسیسه سیاسی به کار گرفتند. رسوم این فرقه به بیت المقدس رسید و به اروپا راه یافت و در مقررات و رسوم شهبسواران پرستشگاه، ایلومیناتی، و دیگر انجمنهای سری که در مغرب زمین پا گرفت، مؤثر افتاد. مرد امریکایی گاه به گاه یک مسلمان غیرتمند با حمیت را می‌بیند که به عقیده سری، فینه مراکشی، و مسجد اسلامی خود افتخار می‌کند.

III - اسلام در حوزه مدیترانه: ۶۴۹ - ۱۰۷۱م

۲۹ - ۴۶۳ هـ ق

سران اسلام پس از فتح شام و مصر متوجه شدند که بدون نیروی دریایی قادر به دفاع از سواحل خود نیستند؛ طولی نکشید که کشتی‌های جنگیشان بر قبرس و رودس استیلا یافتند و نیروی دریایی روم شرقی را شکست دادند (۳۲ و ۳۵ هـ ق، ۶۵۲ و ۶۵۵م). پس از آن کرس (۱۹۴ هـ ق، ۸۰۹م)، ساردنی (۱۹۵ هـ ق، ۸۱۰م)، کرت (۲۰۸ هـ ق، ۸۲۳م)، و مالت (۲۵۷ هـ ق، ۸۷۰م) را تصرف کردند. در ۲۱۲ هـ ق (۸۲۷م) نزاع قدیم میان یونان و کارتاز برای تسلط بر سیسیل تجدید شد، و اغالبه قیروان پیایی برای فتح جزیره حمله بردند، و غارتها شد و خونها ریخت. پالرمو (سال ۲۱۶ هـ ق، ۸۳۱م)، مسینا (۲۲۷ هـ ق، ۸۴۳م)، سیراکوز (۲۶۵ هـ ق، ۸۷۸م)، و تائورمینا (۲۹۰ هـ ق، ۹۰۲م) را به قلمرو خویش درآوردند. وقتی خلفای فاطمی جانشین اغالبه شدند (۲۹۷ هـ ق، ۹۰۹م)، جزیره سیسیل نیز چون دیگر متصرفات آنها به قلمرو خلافت فاطمی درآمد. پس از آنکه پایتخت فاطمیان به قاهره انتقال یافت، حسین کلبی، که از جانب ایشان ولایت سیسیل داشت، خویشان را امیر آنجا نامید و تقریباً استقلال یافت و خاندان کلبی را بنیاد نهاد، که به دوران آن تمدن اسلامی در سیسیل به اوج کمال رسید.

هنگامی که مسلمین بر مدیترانه تسلط یافتند، موقعیتشان استحکام یافت و چشم به شهرهای جنوب ایتالیا دوختند. در آن روزگار دریازنی جزو رسوم شرافتمندانه بود و مسیحیان و مسلمانان، برای دستگیری کفار و فروش آنها به رسم برده در بازارها، بر حوزه‌های ساحلی اسلام و مسیحیت حمله می‌بردند. بدین جهت، در قرن نهم میلادی نیروی دریایی مسلمانان، که بیشتر از تونس و سیسیل بود، به بنادر ایتالیا حمله برد. به سال ۲۲۷ هـ ق (۸۴۱م)، مسلمانان باری را، که تکیه گاه معتبر روم شرقی در جنوب خاوری ایتالیا بود،

به تصرف در آورند، و سال بعد، به دعوت دوك بنونتو (مرکز دوكنشین مقتدر لومباردها) که از آنها بر ضد سالرنو كمك خواسته بود، به جنوب ایتالیا حمله بردند و پس از ائتلاف مزارع و ویرانی دیرها بسرعت برگشتند. به سال ۲۳۲ هـ (۸۴۶م) ۱۰۱۰ تن از مسلمانان در اوستیا پیاده شدند، تا حدود رم پیش رفتند، اطراف شهر را با کلیسای سان پیتر و سان پائولو غارت کردند، و به کشتیهای خود بازگشتند. پاپ لئو چهارم که مقامات کشوری را در کار دفاع ایتالیا ناتوان دید، این وظیفه را شخصاً به عهده گرفت و میان رم، آملفی، ناپل، و گانتا پیمانی بست و زنجیری در دهانه رود تیبر کشید که دشمن نتواند از آنجا عبور کند. اعراب به سال ۲۳۵ هـ (۸۴۹م) بار دیگر برای تسلط بر پایتخت مسیحیت مغرب کوششی کردند و با نیروی دریایی ایتالیایی متحد، که پاپ آن را تقدیس کرده بود، رو به رو شدند و شکست خوردند. رافائل مناظر واقعه را در قصر واتیکان نقاشی کرده است. به سال ۳۵۲ هـ (۸۶۶م) امپراتور لویی دوم از آلمان به مقابله مسلمین جنوب، که بر شبه جزیره ایتالیا حمله برده بودند، رهسپار شد و آنها را به باری و تارانته عقب نشانی؛ کلیه اعراب تا سال ۲۷۳ هـ (۸۸۴م) از شبه جزیره بیرون رانده شدند.

ولی حمله به ایتالیا را قطع نکردند، و ایتالیایی وسطی تا مدتها پیوسته در وحشت و اضطراب بود. به سال ۲۶۲ هـ (۸۷۶م) به کامپانیا حمله بردند و آنجا را غارت کردند و رم را به خطر انداختند؛ و پاپ بناچار تعهد کرد که باج سالانه‌ای به مبلغ ۲۵٬۰۰۰ مانکوس (۲۵٬۰۰۰ دلار) به آنها بدهد تا از حمله به رم صرف نظر کنند. به سال ۲۷۱ هـ (۸۸۴م) دیر بزرگ مونته کاسینو را آتش زدند و از پایه ویران کردند. ضمن حمله‌های متوالی دیگر، دره رود آنیو را غارت کردند. عاقبت نیروی پاپ، امپراتور روم شرقی، آلمان، و شهرهای ایتالیایی وسطی و جنوبی متحد شدند و بر ساحل رود گاریلیانو اعراب را شکست دادند (۳۰۴ هـ، ۹۱۶م). بدین سان دوران فتوح اسلام در ایتالیا، که یکصد سال طول کشیده بود، خاتمه یافت. ایتالیا و شاید مسیحیت، دوره پرخطری را گذرانید. اگر رم به تصرف مسلمانان درآمده بود، به ونیز حمله می‌کردند، و با سقوط ونیز قسطنطنیه در محاصره دو نیروی بزرگ اسلام می‌افتاد. سرنوشت عقاید میلیاردها مردم به این گونه تصادفات جنگی وابسته است.

تازه تبعیت کرد و رنگ مسلمانی آن از رنگ قدیم قویتر و روشنتر شد و در پایتخت اسلامی، پانورموس قدیم (که به عربی بالرم و به ایتالیایی پالرمو نامیده می‌شد)، سیسیلی، یونانی، لومباردی، یهود، بربر، و عرب به هم آمیخته بودند، که گرچه از لحاظ مذهبی از همدیگر نفرت داشتند، به عنوان سکنه سیسیل با عواطف و اشعار و حتی جرایم مشترک می‌زیستند. ابن حوقل به سال ۳۶۰ هـ (۹۷۰م) در آنجا در حدود ۳۰۰ مسجد دیده بود و هم ۳۰۰ معلم آنجا بود که مردم، به گفته آن جغرافیدان، «با وجود آنکه معلمان در کم هوشی و سبک عقلی مشهورند»، احترامشان می‌کردند. سیسیل، که از باران و نور آفتاب بهره کافی می‌گرفت، خاکی بارور داشت و اعراب قاهره که اوضاع اقتصادی آنجا را نظم دادند، ثمر این نظم را بر گرفتند. پالرمو مابین اروپای مسیحی و آفریقای مسلمان یک بندر بزرگ تجاری شد و بزودی در صف ثروتمندترین شهرهای قلمرو اسلام درآمد. علاقه‌ای که مسلمانان به لباسهای زیبا و جواهرات درخشان و لوازم آرایش داشتند در آنجا یک زندگی آرام و بی‌دغدغه و دور از ابتذال به وجود آورده بود. احمد بن حمدیس (۴۴۷ - ۵۲۷ هـ، ۱۰۵۵ - ۱۱۳۲م) شاعر سیسیلی، ساعات تفریح جوانان سیسیل را وصف کرده است و از گردش و سرگرمی آنها تا نیمه شب، از آمیزش زنان و مردان در مهمانیها و مجالس، «آنگاه که شاه طرب غمها را زدوده»، و از دختران آوازخوانی که با انگشتان لطیف خود عود می‌نواختند و چنان رقص می‌کردند که گفتی «ماههای درخشان بر روی شاخه‌های نرمند» سخن آورده است.

در جزیره هزاران شاعر بود، زیرا اعراب هزل شیرین و شعر موزون را دوست داشتند و عشق سیسیلی موضوعات خیال انگیز بسیار در دسترس آنها می‌گذاشت. در جزیره دانشورانی نیز بودند، زیرا در آنجا دانشگاهی وجود داشت. طبیبان معتبری نیز بودند، زیرا طب اسلامی سیسیل در مدرسه طب سالرنو نفوذ بسیار داشت. نیمی از رونق و اعتبار سیسیل در دوران نورمانها بازتاب عصر درخشان سلطه اعراب بود، با مجموعه‌ای از صنعت صنعتگران شرقی که فرهنگ هنری عرب را گرفته بودند و می‌توانستند علم را از هر نژاد و هر دین بیاموزند. نورمانها در دوران تسلط خود بر سیسیل (۴۵۲ - ۴۸۴ هـ، ۱۰۶۰ - ۱۰۹۱م) در کار محو آثار مسلمانان با زمانه همدست شدند. کنت روژه اول افتخار می‌کرد که شهرها و

قلعه‌ها و قصرهای عربی را، که مسلمانان در ایجاد آن هنرهای بزرگ و شگفت‌انگیز به کار برده بودند، با خاک یکسان کرده است. ولی آثار شیوة معماری اسلامی در قصر لا زیزا و هم بر سقف کاپلا پالاتینا به جا مانده است. در این نمازخانه قصر شاهان نورمان، زیارتگاه مسیحی را با نقوش عربی اسلامی تزیین کرده‌اند.

IV - اسلام در اسپانیا : ۷۱۱ - ۱۰۸۶م

۹۳ - ۴۷۹ هجری

۱ - خلفا و امیران

فتح اسپانیا به دست اعراب انجام نگرفت، بلکه فاتحان آنجا مردم شمال آفریقا بودند. طارق از مردم بربر بود و سپاه وی شامل ۷۰۰۰ بربری و ۳۰۰ عرب بود. نام طارق جاوید شد و صخره‌ای که او با سپاه خود به نزدیک آن پیاده شد نام وی گرفت و بربرها آنجا را جبل طارق گفتند. کسی که طارق را به فتح اسپانیا وادار کرد موسی بن نصیر، والی عرب شمال آفریقا، بود. به دنبال طارق، موسی به سال ۹۴ هجری (۷۱۲م) با ده هزار سپاه عرب و هشت هزار مور دریا را پشت سر گذاشت، اشبیلیه و مریدا را به محاصره درآورد، و طارق را توبیخ کرد که از حدود و دستورات تجاوز کرده است؛ او را تازیانه زد و به زندان کرد؛ ولی ولید خلیفه، موسی را احضار کرد و طارق را آزاد نمود و او فتوح خود را ادامه داد. موسی پسر خود عبدالعزیز را به حکومت اشبیلیه تعیین کرده بود، ولی سلیمان، که پس از ولید به خلافت رسید، نسبت به او ظنین شد و پنداشت که می‌خواهد اسپانیا را مستقل کند، کس فرستاد و او را بکشتند و سرش را به دمشق به نزد سلیمان آوردند. آنگاه موسی را احضار کرد و او تقاضا کرد سر پسرش را بدهند که چشمه‌ایش را ببندد، و سالی نگذشت که موسی از غصه دق کرد. ممکن است تصور کرد که این حکایت از افسانه‌هایی است که درباره خونخواری پادشاهان ساخته‌اند.

فاتحان با مردم بومی با نیکی و ملایمت رفتار کردند؛ فقط اراضی کسانی را که با آنها به مقاومت برخاسته بودند مصادره کردند. مالیاتهای تازه‌ای بیش از آنچه سابقاً به وسیله پادشاهان ویزیگوت مقرر شده بود وضع نکردند، و مردم را در انجام مراسم دینیشان چنان آزاد گذاشتند که اسپانیا بندرت نظیر آن را به خود دیده بود. وقتی نفوذ مسلمانان در اسپانیا استقرار یافت از جبال پیرنه گذشتند، وارد سرزمین گل شدند، و می‌خواستند اروپا را به صورت یک ولایت تابع دمشق درآورند. میان تور و پواتیه به فاصله ۱۶۰۰ کیلومتر از شمال جبل طارق، با نیرویی مرکب از سپاه اود - دوک آکیتن - و شارل - دوک اوستراسیا - رو به رو شدند؛ هفت روز پیکار بود که در نتیجه آن مسلمانان در یکی از مهمترین نبردهای قاطع تاریخ شکست خوردند (۱۱۴ هجری، ۷۳۲م). تصادفات جنگ بار دیگر سرنوشت دین صدها میلیون مردم را معین کرد. از آن پس شارل را مارتل یعنی مطرقة (چکش) لقب دادند. مسلمانان به سال ۱۱۷ هجری (۷۳۵م) حمله را از سر گرفتند و بر آرل تسلط یافتند؛ پس از آن به سال ۱۱۹ هجری

پین کوتاه، اعراب را به طور قطع از جنوب فرانسه بیرون راند. ولی، به احتمال قوی، تسلط چهلساله اعراب در اخلاق مردم لانگدوک - که نسبت به دینهای مختلف تساهلی غیر عادی دارند و به تفریح و نغمه‌های عشق ناروا دلبسته‌اند - مؤثر افتاده است.

خلفای دمشق به اسپانیا چنانکه باید اهمیت نمی‌دادند و تا سال ۱۳۹ هجری (۷۵۶م) همه اسپانیا را به نام اندلس می‌خواندند. اسپانیا تابع حکومت شمال آفریقا بود، و والی آنجا از فیروان معین می‌شد؛ ولی به سال ۱۳۸ هجری (۷۵۵م) شخصیت جالبی به اسپانیا رسید که همه قدرت و سلاحش این بود که نژاد اموی داشت. وی در آنجا سلسله‌ای بنیاد کرد که به قدرت و ثروت از خلفای بغداد کم نبودند. به سال ۱۳۳ هجری (۷۵۰م)، که عباسیان فاتح فرمان قتل همه امیران اموی را صادر کردند، از آن گروه جز عبدالرحمان اول، که نواده

هشام خلیفه بود، کس جان در نبرد. دشمنان عبدالرحمان را ده به ده دنبال کردند و او به شنا از فرات گذشت، از راه صحرا به فلسطین رسید، از آنجا به مصر و افریقا رفت، و عاقبت به مراکش رسید. خبر انقلاب عباسیان آتش رقابتهای قدیم اعراب، شامیان، ایرانیان، و مورها را در اسپانیا دامن زده بود. در آنجا گروهی از اعراب طرفدار بنی امیه که بیم داشتند خلفای عباسی نسبت به اراضی آنها که از احکام اموی به تیول گرفته بودند اعتراضی داشته باشند، عبدالرحمان را به پیشوایی خویش خواندند. امیر اموی به آنها پیوست و به حکومت قرطبه رسید (۱۳۹ هـ، ۷۵۶م). سپاهی را که منصور برای استرداد ولایت فرستاده بود شکست داد و سر سردار سپاه را بفرستاد تا بر یکی از قصرهای مکه بیاویزند.

شاهان همین حوادث از انتشار اسلام در اروپا جلوگیری کرد: اسپانیایی مسلمان، که در نتیجه پیکارهای داخلی ضعیف شده و از بیرون نیز کمکی بدان نرسید، از ادامه جنگ و فتح باز ماند، حتی از شمال جزیره نیز عقب نشست. شبه جزیره [ایبری] از قرن نهم تا یازدهم به دو قسمت مسلمان و مسیحی تقسیم شده بود، و خطی که در امتداد کویمبرا از ساراگوسا (سرقسطه) به محاذات رود ابرو می‌گذشت، دو قسمت را از هم جدا می‌کرد. نیمه جنوبی، که قلمرو اسلام بود، در حکومت عبدالرحمان اول و جانشینانش از آرامش و رفاه بهره‌ور شد و شعر و هنر در آن رواج گرفت. عبدالرحمان دوم در دوران امارتش (۲۰۶ - ۲۳۸ هـ، ۸۲۲ - ۸۵۲م) از ثمرات این رفاه بهره گرفت. در عین حال که با مسیحیان مجاور جنگ داشت، شورشهای داخلی را سرکوب می‌کرد، و هجوم نورمانها را از سواحل عقب می‌راند، فرصت کافی داشت تا قرطبه را با قصرها و مسجدها بیاراید و به

و با آنها چنان ملایمت می‌کرد که محتملاً رفتار وی در انقلابهایی که پس از او رخ داد بی‌تأثیر نبوده است.

عبدالرحمان سوم، آخرین شخصیت ممتاز خاندان اموی اسپانیا، در ۳۰۰ - ۳۵۰ هـ (۹۱۲ - ۹۶۱م) امارت کرد. وی بیست و یکساله بود که به خلافت رسید. در این هنگام کار اندلس از اختلافات نژادی و کینه‌های مذهبی و ناامنی و کوششهایی که اشبیلیه و طلیطله (تولدو) برای جدایی از قرطبه می‌کردند به ضعف کشیده بود. عبدالرحمان سوم، با همه ملایمت و نرمش و بزرگواری و ادبی که داشت، با اقتدار بر اوضاع تسلط یافت، شورش شهرها را ریشه کن کرد، و اشراف عرب را که می‌خواستند به تقلید معاصران فرانسوی خود در املاک و سیعشان حکومتی فئودالی داشته باشند به اطاعت آورد، و مشاورانی از پیروان دینهای مختلف برای خود برگزید. همچنین، به منظور ایجاد توازن میان همسایگان و دشمنان، پیمانها بست و امور کشور را چنان با جدیت و دقت در جزئیات امور راه برد که در این زمینه کم از ناپلئون نبود. نقشه جنگ سردارانش را شخصاً طرح می‌کرد و غالباً خود به عرصه پیکار می‌رفت. حمله سانچو، امیر ناوار، را در هم شکست، پایتخت او را بگرفت و ویران کرد، و مسیحیان را چنان به وحشت افکند که به دوران حکومت وی هرگز به قلمرو او حمله نبردند. به سال ۳۱۷ هـ (۹۲۹م) که دید قدرتش از حکام عصر کمتر نیست و خلیفه عباسی بازیچه نگهبانان ترک است، عنوان خلیفه و امیرالمومنین گرفت، و لقب الناصرالدین الله بر خود نهاد. پس از مرگش یادداشتی به خط وی به دست آمد که در آنجا زندگی انسانی را بی‌مبالغه ارزیابی کرده و نوشته بود:

پنجاه سال از حکومت و خلافت من گذشت و از ثروت و شوکت و نعمت بی‌حساب بهره‌ور بودم؛ شاهان از من بیمناک بودند و نسبت به من حسد می‌ورزیدند. خداوند همه آرزوهایی را که انسان تواند داشت به من عنایت کرد، اما همه روزها را که در این مدت دراز از کدورت غم به دور بودم شماره کردم و بیش از چهارده روز نبود. پس، ای خردمند، از این دنیا و کدورت آن، که از وصول اهل دنیا به کمال آن و امساک دارد، شگفتی کن.

حکم دوم، پسر عبدالرحمان، در دوران امارت خود (۳۵۰ - ۳۶۶ هـ، ۹۶۱ - ۹۷۶م) با کمال بصیرت از پنجاه سال حکومت مدبرانه پدر نتیجه گرفت. دوران حکومت وی از خطر خارجی و شورش داخلی آسوده بود، و او همه کوشش خود را به تزئین قرطبه و دیگر شهرها به کار برد؛ مسجدها، مدرسه‌های بزرگ،

بیمارستانها، بازارها، حمامهای عمومی، و نوانخانه‌ها ساخت؛ دانشگاه قرطبه را بزرگترین مرکز تعلیماتی عصر خود کرد؛ و صدها شاعر، هنرمند، و دانشور را صله داد. مقری، مورخ مسلمان، درباره او گوید:

حکم دوستار علوم بود و اهل علم را محترم داشت؛ آن قدر کتاب جمع آورد که هیچ پادشاهی

بیش از او نکرده بود. چهل و چهار فهرست بر از نام کتابها بود و یک فهرست بیست ورقی بود که همه نام دیوان شاعران بود. علم و علما را اعتبار داد، و از هر سو به دربار خود جلب کرد. برای خرید کتاب، بازرگانان به اطراف می‌فرستاد و مال فراوان حواله می‌داد و آن قدر کتاب به اسپانیا آورد که سابقه نداشت. کس پیش ابوالفرج اصفهانی، مؤلف کتاب «داغانی»، که نسب از بنی‌امیه داشت فرستاد و هزار سکه طلا داد، و او، پیش از آنکه کتاب در عراق عرضه شود، یک نسخه از آن را برای حکم فرستاد.

خلیفه، که به خوشبهای زندگی سرگرم بود، امور کشور و سیاست عمومی را به حسدای ابن شبروط، وزیر توانا و یهودی خود، سپرده بود، و فرماندهی سپاه را به یک سردار باهوش فرصت‌طلب داده بود که بسیاری از نمایشنامه‌ها و افسانه‌های مسیحی از نام وی مایه می‌گیرد. روایتها و قصه‌ها او را به نام منصور نامیده است، اما اسم حقیقی وی محمد بن ابی عامر بود و نسب از یک خاندان اصیل، اما کم ثروت عرب، داشت. در آغاز کار از نوشتن عریضه برای کسانی که می‌خواستند مطالب خود را به سمع خلیفه برسانند امرار معاش می‌کرد. پس از آن نویسنده دیوان قاضی القضاة شد؛ به سال ۳۵۷ ه‍.ق (۹۶۷م)، که بیست و شش ساله بود، او را برای اداره املاک عبدالرحمان، پسر بزرگ حکم، برگزیدند و جزو مقربان ملکه «صبح»، مادر وی، شد، و با خوشامدگویی و م다هنه، و هم به کوشش و لیاقت، در او نفوذ یافت و نظارت املاک مادر و پسر را با هم عهده‌دار شد. یک سال بعد مدیر ضرابخانه شد. از این موقع چنان با دوستان خود گشاده‌دستی می‌کرد که حسودانش او را به خیانت و اختلاس متهم کردند. حکم او را برای محاسبه فرا خواند و ابن ابی عامر، که از کسری خود خبر داشت، از یک دوست ثروتمند تقاضا کرد معادل کسری به او قرض بدهد، و با این سلاح نیرومند به حضور رسید و با تهمت زنان روبه رو شد؛ چنان از عرصه پیروز بیرون درآمد که خلیفه چند منصب پر مداخل به او واگذار کرد. بعد از مرگ حکم، ابن ابی عامر، هشام دوم را به خلافت رسانید (۳۶۶ - ۳۹۹ و ۴۰۱ - ۴۰۴ ه‍.ق، ۹۷۶ - ۱۰۰۹ و ۱۰۱۰ - ۱۰۱۳م)، توضیح اینکه شخصاً وسیله قتل برادر دیگر را که رقیب وی بود فراهم کرد، و یک هفته بعد عهده‌دار وزارت شد.

هشام دوم مردی ضعیف، و از اداره کشور ناتوان بود؛ بدین جهت ابن ابی عامر، به جز اسم، همه قدرت خلافت را داشت. دشمنانش بحق او را متهم کردند که فلسفه را بیشتر از دین دوست دارد، و او برای آنکه زبان مخالفان را کوتاه کند بگفت تا علمای دین از کتابخانه بزرگ حکم همه کتابهای مخالف اهل سنت را بیرون آرند و بسوزانند؛ با این روش وحشی و جنایت‌آمیز، به نزد مردم به صلاح و تقوا شهره شد. اما، در عین حال، روشنفکران را به صف خود داشت، زیرا محرمانه از فلاسفه

دربار خویش داشت که همه را از خزانه مقرری می‌داد؛ و وقتی به جنگ می‌رفت، اینان در رکابش بودند و پیروزیهایش را وصف می‌کردند. در مشرق قرطبه شهر تازه‌ای به نام زاهره بنیاد کرد که قصر وی و سازمانهای دولتی در آنجا بود. خلیفه، که به مسائل دینی سرگرم بود، دخالتی در امور نداشت و تقریباً در قصر خلافت زندانی بود. ابن ابی عامر، برای استحکام موقعیت خود، سپاه را سازمانی نو داد؛ بیشتر افراد سپاه از مزدوران بربر و مسیحیانی گرفت که کینه اعراب داشتند، به دولت بی‌علاقه بودند، و به خاطر گشاده‌دستی و رفتار نیک عامر به او دل بستگی داشتند. وقتی ولایت مسیحی لئون با شورشی که در قلمرو او رخ داده بود همکاری کرد، شورشیان را در هم کوفت، مردم لئون را بسختی در هم شکست، و پیروز به پایتخت بازگشت؛ و از آن وقت لقب «منصور» گرفت. بر ضد او توطئه‌های فراوان شد، ولی همه را به وسیله جاسوسان و کشتن سریع بداندیشان بی‌اثر می‌کرد. پسرش، عبدالله، در توطئه‌ای شرکت کرده بود؛ رازش که برملا شد، سرش را برید. منصور مثل سولا، سردار رومی، بود که به نیکوکاران پاداش می‌داد و بدکاران را بسختی مجازات می‌کرد.

مردم جنایات او را نادیده می‌گرفتند، زیرا مجرمان را قلع و قمع، و عدالت را درباره فقیر و ثروتمند یکسان اجرا می‌کرد. در قرطبه هیچ وقت، چون دوران وی، مردم به جان و مال ایمن نبودند؛ ثبات و پشتکار و هوش و شجاعت او همه را فریفته بود. یک روز که مجلسی به ریاست وی به پا بود، پایش بسختی درد گرفت. طبیب را احضار کرد. او گفت که باید پا را داغ کرد. منصور همچنان در مجلس بود و راضی شد که پایش را بسوزانند و اصلاً اظهار تألم نکرد. به گفته مقری، «مجلسیان حال را ندانستند، مگر وقتی بوی گوشت سوخته بلند شد.» از جمله کارها که برای جلب قلوب کرد این بود که مسجد قرطبه را به وسیله کارگران فنی از اسیران مسیحی توسعه داد و خود او نیز با بیل و کلنگ و ماله و اره در کار بنایی شرکت کرد. چون می‌دانست که فرمانروایی که در جنگها پیروز شود، چه عادل باشد چه ظالم، نزد معاصران و نسلهای بعد مورد تجلیل و احترام قرار خواهد گرفت، بار دیگر بر ضد لئون به جنگ برخاست، پایتخت آنجا را بگرفت و ویران کرد، و مردمش را بکشت. تقریباً هر بهار با سپاهی به نواحی شمال اسپانیا که قلمرو مسیحیان بود حمله می‌برد و، بدون استثناء، از همه این مهاجمات پیروز بر می‌گشت. به سال ۳۸۷ هـ ق (۹۹۷ م) که بر شهر سانتیاگو د کومپوستلا تسلط یافت، ضریح معروف یعقوب حواری را ویران کرد و اسیران مسیحی را واداشت تا درها و ناقوسهای کلیسا را در موکب ظفر وی به دوش ببرند، و بدین حال وارد قرطبه شد. این ناقوسها را بعدها به

وسیله افراد مسلمان که در جنگ به اسارت درآمده بودند به کومپوستلا باز پس بردند.

منصور به مقامی که در اسپانیای مسلمان (اندلس) داشت قانع نبود؛ می‌خواست اسماء و عملا پیشوای دولت باشد و یک خاندان حکومتی بنیاد کند. به سال ۳۸۱ هـ ق (۹۹۱ م) مقام خود را به پسرش عبدالملک، که بیش از هجده سال نداشت، واگذار کرد و عنوان سید و الملک الکریم را بر القاب دیگر خویش افزود و حکومت فعال مایشایی را ادامه داد. آرزو داشت در میدان جنگ بمیرد، و لوازم آن را فراهم کرده بود؛ موقعی که به پیکار می‌رفت، کفن خود را به همراه می‌برد. به سال ۳۹۳ هـ ق (۱۰۰۲ م) - که شصت و یکساله بود - به ولایت کاستیل حمله برد، شهرها بگرفت، دیرها به ویرانی داد، و کشتزارها پایمال کرد؛ ولی در راه بازگشت مریض شد و به اطبا اجازه نداد او را معالجه کنند. پسر خویش را فرا خواند و گفت دو روز دیگر خواهد مرد. چون عبدالملک گریه سر داد، گفت: «این گریه نشان آن است که دولت ما در اندک مدتی فرو خواهد ریخت.» پیشگویی وی راست درآمد و خلافت قرطبه یک نسل بعد در هم ریخت.

پس از مرگ منصور، وضع اسپانیای اسلامی پر آشوب شد. امیران مدتی کوتاه بر تخت می‌ماندند، حوادث قتل امیران و مخالفت‌های نژادی و جنگ طبقاتی فراوان شد. بربرها، که بنیاد دولت اسلامی را به شمشیر و بازو محکم کرده بودند، خویشان را فقیر و مورد تحقیر می‌دیدند، زیرا آنها را به دشتهای بیحاصل استرمادورا یا کوهستانهای سردسیر لئون فرستاده بودند؛ از این رو، گاه و بیگاه بر ضد اشراف عرب که طبقه حاکمه بودند شورش می‌کردند. کارگران استثمار شده شهرها که از استثمارگران دل پرکین داشتند گاه و بیگاه بر ضد آنان قیام کرده، خونشان را می‌ریختند و دیگران را به جایشان می‌نشانیدند. طبقات دیگر به دشمنی خاندان حکومت، یعنی خاندان ابن ابی عامر که به دوران عبدالملک همه مناصب دولت و لوازم قدرت را خاص خود داشت، همدستان بودند. عبدالملک به سال ۳۹۹ هـ ق (۱۰۰۸ م) درگذشت و برادرش عبدالرحمان به وزارت رسید. عبدالرحمان مردی بی‌پروا بود؛ علناً شراب می‌خورد و از ارتکاب گناه باک نداشت، و تفریح را به مراقبت امور دولت ترجیح می‌داد. او خیلی زود، در نتیجه شورش که تقریباً همه دسته‌ها در آن شرکت داشتند، از مقام خود رانده شد؛ چون سر رشته کار از دست سران شورش به در رفت، شورشیان قصرهای زاهره را غارت کردند و همه را بسوختند. به سال ۴۰۳ هـ ق (۱۰۱۲ م) بربرها قرطبه را چپاول کردند، نیمی از مردم شهر را کشتند و بقیه را بیرون ریختند، و شهر را به یک پایتخت بربری مبدل کردند. یکی از مورخان مسیحی با همین عبارات مختصر انقلاب اسپانیای مسلمان را، که کاملاً همانند انقلاب فرانسه بود، وصف می‌کند.

هیجانی که مردم را به ویران کردن و سوختن می‌کشاند، بندرت حوصله کافی برای اصلاح و تعمیر دارد. در ایام حکومت بربرها امنیت و نظم خلل یافت و غارت و دستبرد بسیار شد؛ شماره بیکاران فزونی گرفت؛ شهرهای تابع قرطبه از

و مالکان اراضی وسیع در ملک خود دم از استقلال زدند. ولی اعرابی که در قرطبه مانده بودند بتدریج نیرو گرفتند و به سال ۴۱۴ ه‍.ق (۱۰۲۳ م) بربرها را از پایتخت بیرون راندند و عبدالرحمان پنجم را به خلافت برداشتند. ولی عامه مردم قرطبه عقیده داشتند بازگشت به دوران قدیم بی‌فایده است، قصر خلافت را بگرفتند و با یکی از سران خود به نام محمد مستکفی به خلافت بیعت کردند (۴۱۴ ه‍.ق، ۱۰۲۳ م). محمد یک بافنده را به وزارت برگزید. ولی این وزیر را ترور کردند، خلیفه مستضعفین را زهر دادند، و همه طبقات - وضع و شریف - به بیعت هشام سوم متفق شدند. چهار سال بعد نوبت سپاهیان رسید که وزیر هشام را بکشند و به خود او گفتند از خلافت کناره کند؛ در انجمنی مرکب از سران شهر چنین اندیشیدند که نزاع بر سر خلافت، ایجاد حکومت لایق را غیرممکن کرده است، لاجرم خلافت اسپانیا را ملغا کردند و به جای آن یک مجلس دولتی به وجود آوردند و این جمهور را به ریاست آن برگزیدند؛ و جمهوری نو با عدالت و خردمندی کار حکومت را راه برد.

ولی این کار خیلی دیر انجام شده بود، زیرا قدرت سیاسی از میان رفته و نفوذ فرهنگی قرطبه نابود شده و امیدی به بهبود کارها نبود. عالمان و شاعران از کثرت جنگهای داخلی بیمناک شده و از قرطبه، «جواهر شهرها»، به دربار طلیطله و غرناطه و اشبیلیه گریختند. اسپانیای اسلامی ما بین بیست و سه تن از ملوک طوایف تقسیم شد که به سبب اشتغال به دسیسه‌ها و اختلافات خویش از حملات اسپانیای مسیحی، که امیرنشینهای اسلام را یکی پس از دیگری می‌گرفت، غافل بودند. غرناطه مدتی زیر حکومت ربی شموئیل هالوی، که در نزد اعراب به نام اسماعیل بن نقدلا معروف است، آسوده بود. به سال ۴۲۷ ه‍.ق (۱۰۳۵ م) طلیطله از قرطبه جدایی گرفت و بعدها، پس از پنجاه سال استقلال، قلمرو مسیحیان شد.

اشبیلیه وارث اعتبار قرطبه شد. بعضی آن را بهتر و زیباتر از پایتخت قدیم می‌دانستند؛ مردم این شهر را به سبب باغهای زیبا، نخلستانها، گلها، و سرگرمیها (موسیقی، رقص، و آواز) دوست داشتند. چون احتمال سقوط قرطبه می‌رفت، اشبیلیه پیشدستی کرد و به سال ۴۱۴ ه‍.ق (۱۰۲۳ م) دم از استقلال زد. ابوالقاسم محمد، قاضی القضاة شهر، یک حصیرباف را، که با هشام دوم شباهت داشت، به عنوان خلافت برداشت و کار وی را به دست گرفت و ولایات والنسیا، توروسا، و قرطبه را به بیعت با او راضی کرد. بدین سان قاضی هوشیار سلسله حکومت بنو عباد را بنیاد نهاد که دورانی کوتاه داشت. به سال ۴۳۳ ه‍.ق (۱۰۴۲ م) که او درگذشت، پسرش معتضد به جایش نشست و مدت بیست و هفت سال (۴۳۳ - ۴۶۰ ه‍.ق، ۱۰۴۲ - ۱۰۶۸ م) با مهارت و خشونت بر اشبیلیه حکومت کرد و نفوذ خود را بسط داد، تا آنجا که یک نیمی اسپانیای اسلامی باجگزار وی بود. پس از او پسرش معتمد، که بیست و شش سال داشت، امارت کرد (۴۶۰ - ۴۸۴ ه‍.ق، ۱۰۶۸ - ۱۰۹۱ م). اما از مطامع و خشونت او بهره نداشت. وی از شاعران

می‌داد؛ به شاعران رقیب خویش صله‌های خوب عطا می‌کرد، به تفوقشان حسد نمی‌برد، و ۱۰۰۰۰۰ دوکا (۲,۲۹۰ دلار) جایزه را در قبال یک شعر لطیف زیاد نمی‌دانست. معتمد شعر ابن عمار را دوست داشت، و به همین جهت او را وزیر خود کرد. کنیزی به نام اعتماد رمیکه شعری بالبدیهه گفت. او را بخريد، به عقد خویش درآورد، و تا هنگام مرگ به عشق وی دلبسته بود. اما از دیگر زنان قصر هم چشم نمی‌پوشید. رمیکه قصر را از خنده پر کرده، محیطی پر نشاط فراهم آورده بود. عالمان دین ملامتش می‌کردند که شوهرش به کارهای دینی بی‌اعتناست و مسجدهای شهر تقریباً از نمازگزار خالی شده است. مع ذلك، معتمد می‌توانست حکومت کند، عشق بورزد، و آواز بخواند. وقتی طلیطله بر قرطبه هجوم برد و قرطبه از او کمک خواست، او سپاهی فرستاد و شهر را از هجوم طلیطله برهاند و مطیع اشبیلیه کرد. پادشاه شاعر، در طی سی سال پر از حوادث، پرچم مدنیتی را که در رونق از تمدن بغداد به دوران هارون الرشید و تمدن قرطبه به دوران منصور کم نبود برافراشته بود.

۲ – تمدن در اسپانیای مسلمان

«اسپانیا در همه تاریخ خود حکومتی عادل و مهربان چون دوران فاتحان عرب نداشته بود.» این نظر یک خاورشناس بزرگ مسیحی است که شاید به حساب هیجان او چیزی از آن را باید کاست. مع ذلك، رأی وی با کمی تعدیل درست و بجاست. انکار نمی‌توان کرد که امیران و خلفای اسپانیا گاهی به قساوتی که ماکیاوولی آن را برای استقرار و دوام دولتها مناسب می‌داند متصف بودند؛ و نیز انکار نباید کرد که گاهی این قساوت تا حدود وحشیگری و سنگدلی می‌رسید. معتمد در کاسه سر دشمنان خود گل کاشت، معتضد دست و پای مردی را که یک عمر در شمار دوستان وی بوده و آخر کار به وی خیانت و اهانت کرده بود برید. ولی مقری، در قبال این حوادث کمیاب، هزارها شاهد از عدالت و بخشش و ملایمت حاکمان اموی اسپانیا نقل می‌کند که در این زمینه کم از امپراطوران روم نبوده‌اند. بی شک، حکومت ایشان از حکومت ویزیگوته‌ها که پیش از ایشان بودند بهتر بود. حاکمان اموی در اداره امور عامه در دنیای مغرب آن عصر توانایی کافی داشتند؛ مقراتشان بر اساس عقل و ترحم بود و یک هیئت قضایی منظم بر اجرای آن نظارت داشت. درباره بومیان غالباً مطابق قوانین خودشان و به وسیله مأموران بومی قضاوت می‌شد. در شهر پلیسی بود که مراقبت امنیت را به عهده داشت و بر بازارها و پیمانه و وزن نظارت دقیق می‌کرد. دولت، در فواصل منظم، آماری از مردم و املاک می‌گرفت. مالیاتها در مقایسه با روم و روم شرقی معتدل بود. درآمد دولت به دوران

حکومت خوب و بهبود زراعت و صنعت و رواج تجارت بود تا اخذ مالیاتهای گزاف.

حکومت عرب برای کشاورزان اسپانیا دوران نعمت و برکتی زودگذر بود. فاتحان املاک بزرگ را، که غالباً متعلق به ویزیگوته‌ها بود، خرد کردند و سرفها را از قید فئودالیسم رهایی دادند؛ ولی نیروهایی که در آن دورانها برای استقرار اساس فئودالیت می‌کوشیدند در اسپانیا نیز به کار بودند، اما در آنجا بیشتر از فرانسه مقاومت می‌دیدند. اعراب نیز اراضی وسیعی را مالک شده بودند که زراعت آن بر اساس سرفداری انجام می‌گرفت. رفتار مسلمانان با بردگان کمی بهتر از رفتار مالکان سابقشان بود. بردگان غیر مسلمان به محض اینکه مسلمان می‌شدند، از بردگی نجات می‌یافتند. اعراب غالباً کشاورزی را به دست مردم بومی سپرده بودند، ولی از تازمترین کتابهایی که در رشته کشاورزی تألیف شده بود کمک می‌گرفتند، و در نتیجه کوشش ایشان، علوم کشاورزی در اسپانیا خیلی بیشتر از اروپای مسیحی پیشرفت کرد. به جای گاوان کند رفتار، که تا آن وقت در همه جای اسپانیا برای کشاورزی و کشش به کار می‌رفتند، از استر و الاغ و اسب استفاده می‌کردند. از اختلاط نژاد اسبان اسپانیایی با اسب عربی اسبانی اصیل به وجود آمد که سواران عرب و اسپانیایی از آنها استفاده می‌کردند. اسپانیایی اسلامی کشت برنج، گندم سیاه، نیشکر، انار، پنبه، اسفناج، مارچوبه، موز، گیلاس، پرتقال، لیمو، به، گریپ فروت، هلو، خرما، انجیر، توت فرنگی، و زنجبیل را از آسیا فرا گرفت و این همه را به اروپای مسیحی آموخت. با آنکه شراب در اسلام حرام بود، تاکداری در میان مورها کار معتبری به شمار می‌رفت؛ باغهای سبز و درختستانهای زیتون و میوه مناطق وسیعی را، بخصوص در اطراف قرطبه و غرناطه و والنسیا، به بهشت زمینی تبدیل کرده بود. جزیره میورقه یا مایورکا، که در قرن هشتم به قلمرو اعراب درآمد، در نتیجه مهارت و دقت کشاورزی آنها بهشتی پر از گل و میوه شده و درختان نخل، که بعدها پایتخت از آن نام گرفت، بر آن سایه انداخته بود.

معادن اسپانیا مسلمانان را از طلا، نقره، روی، مس، آهن، سرب، زاج، گوگرد، و جیوه بی‌نیاز کرد؛ در طول سواحل اندلس همه جا مرجان از دریا استخراج می‌شد. از نزدیک سواحل کاتالونیا مروارید به دست می‌آمد؛ از معادن اطراف باخا و مالاگا یاقوت استخراج می‌کردند. صنعت فلزی پیشرفت فوق‌العاده کرد، مصنوعات آهنی و برنجی مورثیا و شمشیر طلیطله و زره قرطبه معروف بود. صنایع دستی نیز رونق گرفت؛ در قرطبه چرم مرغوب ساخته می‌شد و کفشگران اروپا آن را به کار می‌بردند. تنها در قرطبه ۱۳,۰۰۰ بافنده بود. قالیه‌ها، بالشها، پرده‌های ابریشمی، شال، و مخده‌های ساخت مور همه جا مشتری

داشت. به گفته مقري، ابن فرناس قرطبي در قرن نهم عينك، زمانسنجهايي با مكانيسم پيچيده، و يك دستگاه پرنده

را به افريقا و آسيا حمل مي كرد. كشتيها، كه از يكصد بندر مي رسيد، در بندر هاي بارسلون، آلمريا، قرطاجنه، والنسيا، مالاگا، قادس، و اشبيليه انباشته بود. دولت يك سازمان پستي به وجود آورده بود كه نامه هاي دولتي را به طور منظم مي برد. پول رسمي، كه دينار طلا و درهم نقره و فلس مسي بود، به قياس پول دنياي مسيحي لاتيني در آن عصر، قيمت نسبتاً ثابتي داشت، ولي سكه مور نيز بتدريج وزن و خلوص و قدرت خريد خود را از دست مي داد.

استثمار اقتصادي در آنجا نيز مثل همه ديگر در كار بود. اعراب، كه صاحبان اراضي وسيع بودند، و تاجران، كه توليدگر و مصرف كننده را مي مكيدند، بركات زمين را خاص خود داشتند. غالب ثروتمندان در ويلاهاي روستايي زندگي مي كردند و شهر هاي بزرگ را به بربرها، نو مسلمانان مسيحي نژاد، غرب مآبان (يعني نامسلماناني كه رسم و زبان عرب داشتند)، و گروه اندك خواجهگان، و صاحبمنصبان و نگاهبانان صقلابي (اسلاو) و بردگان خدمتكار خانه ها واگذاشته بودند. خلفاي قرطبه كه مي دانستند جلوگيري از استثمار اقتصادي فعاليت و ابتكار را سست مي كند، راه حل ديگري جستند، و آن اينكه يك ربع محصول اراضي خويش را به فقرا اختصاص دادند.

علاقة شديد طبقات فقير به دين و عقايد ديني قدرت فقها را، كه عالمان شريعت بودند، افزوده بود و مردم از هر چيز تازه در زمينه عقايد و اخلاق چنان بيزار بودند كه مخالفان دين و متفكران غالباً نهان مي زيستند و در خانه ها منزوي بودند، يا به سخنان پيچيده و ابهام آميز توسل مي جستند. فيلسوفان دهان بسته بودند؛ يا از روي ناچاري سخناني مي گفتند كه مورد قبول و احترام عامه باشد. هر كس از دين اسلام بر مي گشت سزايش مرگ بود. گرچه خلفاي قرطبه مردمی از ادمنش بودند، به اين پندار كه خلفاي فاطمي مصر عالمان جهانگرد را به جاسوسي رفتار آنها گماشته اند، احياناً در مقيد كردن فكر آزاد و مستقل با فقيهان همدست مي شدند؛ از طرف ديگر، حكام مور همه غير مسلمانان را از هر فرقه و كيش در مراسم عبادتشان آزادي داده بودند. پيروان دين يهود، كه به دوران ويزيگوتها آزار سخت ميديدند و مسلمانان را در كار فتح اسپانيا كمك كرده بودند، تا قرن دوازدهم با مسلمانان فاتح در آرامش و سازش بودند، ثروت اندوختند، در زمينه علوم و معرفت مهارت يافتند، و احياناً به مقامات عالي دولتي رسيدند. مسيحيان براي ترقي در مقامات دولتي بيشتر از يهوديان با مشكلات رو به رو بودند، مع ذلك، توفيقهاي مهم به دست آوردند. مسيحيان ذكور را، چون ذكور مسلمانان و يهود، به ختنه - كه يكي از وسايل بهداشت عمومي تلقی می شد - وادار مي كردند؛ آنان در مسائل ديگر مطيع مقررات رومي - ويزيگوتي خود بودند كه به وسيله قضات منتخب خودشان اجرا مي شد. مسيحيان ذكور آزاد و توانگر، در قبال معافيت از خدمت سربازي، ماليات ارضي مي دادند. ميزان ماليات معمولاً

براي ثروتمندان ۴۸ درهم (۲۴ دلار)؛ براي مردم متوسط الحال ۲۴، و براي كارگران ۱۲ درهم بود. مسلمانان و مسيحيان با كمال آزادي با همدگر ازدواج مي كردند و گاه به گاه مشتركاً در مراسم عيدهاي مسيحي يا عيدهاي مقدس اسلامي حضور مي يافتند، و احياناً يك بنا را، هم به جاي كليسا و هم مسجد به كار مي بردند. بعضي مسيحيان به عادت ديگران حرمسرا داشتند، يا مرتكب لواط مي شدند. مسيحيان عادي و رجال دين با نهايت آزادي از همه اقطار اروپاي مسيحي به طلب علم يا گردش و سفر به قرطبه و طليطله و اشبيليه مي آمدند. يكي از مسيحيان، به شكاييت از نتيجه اين تسامح، سخاني دارد كه شكاييت عبرانيان قديم را از اينكه يهوديان رنگ يوناني مي گرفتند به ياد مي آورد؛ وي گويد:

برادران مسيحي من به قصايد و قصص عرب دل بسته اند؛ مؤلفات فقيهان و فيلسوفان مسلمان را به قصد رد و تكذيب آن نمي خوانند، بلكه مي خوانند روش درست و دقيق عربي را بياموزند. افسوس جوانان مسيحي كه به موهبت استعداد شهره بودند، جز علوم و زبان و ادبيات عرب چيزي نمي دانند، با علاقة تمام

کتابهایی عربی را میخوانند و در کتابخانهها نگاه میدارند و در راه جمعآوری آن مبالغه گزاف خرج میکنند، و هر کجا باشند از ستایش علوم عرب سخن میدارند.

یک نامه که به سال ۷۱۱ هـ ق (۱۳۱۱ م) نوشته شده شماره مسلمانان غرناطه را ۲۰۰،۰۰۰ برآورد می کند که همگی، به جز ۵۰۰ نفر، مسیحی زادگان نومسلمان بوده اند. از اینجا می توان دریافت که دین اسلام برای مسیحیان چه جاذبه ای داشته است. غالباً مسیحیان حکومت مسلمانان را بر حکومت مسیحیان ترجیح می دادند.

ولی این تصویر زیبا، روی دیگر نیز داشت که به مرور زمان تیرمتر می شد؛ زیرا اگرچه مسیحیان آزاد بودند، کلیسای مسیحی آزاد نبود. فرمانی صادر شده بود که هرکس به هر صورت با فاتحان مقاومتی کرده بود املاکش مصادره می شد، و مستغلات کلیسا را به موجب همین فرمان مصادره کرده بودند. غالب کلیساها ویران و بنای کلیسای نو قدغن بود. امیران مسلمان حق نصب و عزل اسقفان و تشکیل مجالس کلیسایی را از شاهان ویزگوت به میراث برده بودند. مقام اسقفی به کسی که قیمت بیشتر می داد فروخته می شد، اگر چه بدکاره و سست اعتقاد بود. کشیشان مسیحی احیاناً در خیابانها از مسلمانان ناسزا می شنیدند؛ علمای مسلمان درباره آن قسمت از مقررات دین مسیح که به نظرشان مهمل و یاهو بود آزادانه اظهار نظر می کردند، ولی معارضة به مثل برای مسیحیان خطرناک بود.

در مناسباتی چنین آشفته، هر حادثه کوچکی می توانست به نتایج غم انگیزی منجر شود. اتفاقاً یک دختر

بود، پس از مرگ پدر می خواست به دین مسیح بگردد؛ از خانه برادر به خانه یکی از مسیحیان گریخت، ولی برادرش او را گرفت و کتک زد. دختر اصرار داشت از دین پدر بازگردد، و به یکی از محاکم اسلامی جلب شد. قاضی که می توانست او را محکوم به اعدام کند دستور داد تا کتکش زدند. مع ذلك، بار دیگر به خانه یک مسیحی گریخت و در آنجا با کشیش جوانی به نام ائولوگیوس ملاقات کرد؛ ائولوگیوس نسبت بدو عشقی پاک و سوزان پیدا کرد. در هنگامی که فلورا در دیری نهان بود، کشیشی را که پرفکتوس نام داشت اعدام کردند، زیرا درباره پیامبر اسلام در مقابل بعضی مسلمانان سخن ناروا گفته بود. اول آنها وعده داده بودند که مطلب را مکتوم دارند، ولی سخنان کشیش چنان ناسزا بود که مستمعان متوحش شدند و ناچار به مصادر امور خبر دادند. پرفکتوس می توانست گفته خود را انکار کند و از مجازات برهد، ولی به جای انکار در مقابل قاضی گفتار خود را تکرار کرد. قاضی او را به چند ماه زندان محکوم کرد تا مگر اصلاح پذیرد، ولی زندان در او مؤثر نیفتاد. و همچنان به گفته خود اصرار داشت، تا اینکه محکوم به اعدام شد. هنگامی که او را برای اعدام می بردند همچنان پیامبر را ناسزا می گفت. مسلمانان از قتل وی خرسند شدند و مسیحیان، مثل یک قدیس، برای دفنش مراسم مجلل به پا کردند.

قتل پرفکتوس کینه مسلمان و مسیحی را تحریک کرد، و فرقه ای از متعصبان مسیحی به پیشوایی ائولوگیوس تشکیل شد که هدف آن ناسزاگویی علنی به پیامبر اسلام و داوطلبی مرگ بود، و افراد آن می پنداشتند هر کس در این راه بمیرد، به بهشت می رود. در این اثنا یک راهب قرطبی به نام اسحاق پیش قاضی رفت و گفت که می خواهد مسلمان شود. قاضی خرسند شد و مبادی دین اسلام را برای او شرح داد. گرفت، ولی راهب سخن او را بریده و گفت: «دین اسلام این گروه عظیم بدبختان را به جهنم کشانیده است.» قاضی به او پرخاش کرد و گفت مگر مست است؟ و راهب گفت: «نه من هوشیارم، به اعدام محکوم کن.» قاضی بگفت تا او را به زندان کردند و از عبدالرحمان دوم اجازه خواست تا راهب را به این عنوان که عقلش خلل دارد آزاد کند، ولی تشریفات مجلل جنازه پرفکتوس خلیفه را خشمگین کرده بود؛ از این رو بفرمود تا راهب را اعدام کردند. دو روز پس از این حادثه یک سرباز فرنگی از نگاهبانان قصر به نام ساتچو جسارت ورزید و علناً به پیامبر ناسزا گفت، و اعدام شد. روز شنبه بعد شش نفر راهب در حضور قاضی به پیامبر ناسزا گفتند و نه فقط تقاضای اعدام کردند، بلکه درخواست شکنجه سخت نیز داشتند، اینان نیز محکوم به اعدام شدند. یک کشیش و یک شماس و یک راهب دیگر نیز از آنها تبعیت کردند. فرقه متعصب مسیحی خرسند می شد، اما مسیحیان دیگر، از کشیش و مردم عادی از این مسابقه مرگ

راضی نبودند و به اشخاص متعصب می‌گفتند: «سلطان که به ما اجازه می‌دهد مراسم دین خود را به پا کنیم و آزارمان نمی‌کند، این تعصب سخت چرا؟» عبدالرحمان انجمن اسقفان را تشکیل داد، و قراری درباره توبیخ متعصبان صادر شد، و تهدید

کرد که اگر از فتنه انگیزی دست بردارند، اقدامات شدیدتر خواهد کرد. ائولوگوس به اعضای انجمن اعتراض کرد و آنها را ترسو خواند.

این حوادث هیجان فلورا را بیفزود، و او از دیری که در آنجا بود خارج شد و با دختری دیگر به نام ماری به حضور قاضی رفتند و ناسزاگویی به پیامبر آغاز کردند و گفتند که اسلام اختراع شیطان است. قاضی بگفت تا هر دو را به زندان بردند. در نتیجه نصیحت دوستانشان راضی شده بودند از سخنان خود بازگردند، اما ائولوگوس به تحریک آنها برخاست و قانعشان کرد که به کشتن راضی شوند، و هر دو اعدام شدند. این حادثه ائولوگوس را تشجیع کرد و به طلب قربانیان تازه برخاست. کشیشان و راهبان و زنان به محکمه می‌رفتند و ناسزا به پیامبر می‌گفتند و تقاضای اعدام می‌کردند (۲۳۸ هـ.ق، ۸۵۲ م). هفت سال بعد ائولوگوس اعدام شد، و هفت سال پس از مرگ وی فتنه خوابید، و از سال ۲۴۵ تا ۳۷۳ هـ.ق (۸۵۹ تا ۹۸۳ م) فقط دو حادثه ناسزاگویی و اعدام رخ داد و، در همه دوران حکومت اسلام در اسپانیا، نظیر آن تکرار نشد.

چون ثروت مسلمین افزایش یافت، شور دینی ایشان کاهش پذیرفت، با آنکه شریعت اسلام با مردم شکاک سخت می‌گیرد، در قرن یازدهم میلادی موجی از شک و تردید به وجود آمده بود. کار به رواج مبادی معتزله که با عقاید اهل سنت منافات چندان نداشت منحصر نماند، بلکه طایفه دیگری پدید آمد که می‌گفت همه اینها باطل است و احکام دین را از نماز و روزه و حج و زکات مسخره می‌کرد. به جز این فرقه، فرقه دیگری پدید آمد که خویشتن را «پیرو دین جهانی» نام داده بود. این گروه با همه عقاید دینی مخالف بود و دینی را که فقط بر مبادی اخلاق استوار باشد تبلیغ می‌کرد. یک فرقه نیز لادری بود، که می‌گفتند عقاید دینی ممکن است درست یا نادرست باشد و ما آن را نه تأیید و نه انکار می‌کنیم؛ هر چه هست از حقیقت آن بیخبریم و نمی‌توانیم عقایدی را که از اثبات صحت آن عاجزیم بپذیریم. فقها با این عقاید بشدت به مقاومت برخاستند و، وقتی در قرن یازدهم حوادث ناگوار بر مسلمانان اسپانیا رخ داد، گفتند که موجب این حوادث آن گمراهیها بوده است. تجدید موقعیت نیروی مسلمانان در ایام حکامی بود که قدرت خویش را مانند ایام پیشین بر اساس دین نهاده بودند و مناقشه میان دین و فلسفه را به دربار و برای سرگرمی منحصر کردند.

ولی، به رغم فیلسوفان، گنبدهای درخشان و مناره‌های طلایی مایه زینت شهرهای کوچک و بزرگی بود که در قرن دهم میلادی اسپانیایی مسلمان را متمدنترین منطقه اروپا و به احتمال قوی معتبرترین کشور متمدن جهان آن روز کرده بود. در عصر منصور، قرطبه در شمار متمدنترین شهرهای جهان بود و فقط بغداد و قسطنطنیه همسنگ آن بودند. به گفته مقری، این

مبالغة شرقی نیست. مسافران قرطبه از ثروت طبقات نخبه و رفاه عمومی به حیرت می‌افتادند، هر خانواده می‌توانست الاغی داشته باشد، و فقط گدایان از سواری محروم بودند. خیابانها سنگفرش بود و از دو طرف پیاده روهای برجسته داشت که به شب روشن می‌شد. انسان می‌توانست هنگام شب شانزده کیلومتر در نور چراغ خیابانها و میان دو صف ساختمانها راهپیمایی کند. مهندسان مسلمان بر رود وادی الکبیر (گواذالکیویر)، که جریانی آرام دارد، پلی از سنگ بر آورده بودند که هفده دهانه داشت، و وسعت هر دهانه پنجاه وجب بود. از نخستین تأسیسات عبدالرحمان اول آبراههای بود که آب کافی به منزلها، باغها، برکه‌ها، و حمامهای قرطبه می‌رسانید شهر به کثرت باغستانها و گردشگاهها شهره بود.

عبدالرحمان اول به مناظر طفولیت خویش سخت دل بسته بود و در قرطبه باغی همانند قصر بیلای نزدیک دمشق، که ایام کودکی را در آنجا به سر کرده بود، پدید آورد؛ قصر معروف رصافه را در آنجا بنیاد کرد. خلفای پس از او قسمتهای تازه بر آن افزودند، که ذوق مسلمانان نامهای جالب از قبیل قصر روضه و

قصر عشاق و قصر سرور و قصر تاج بدان داد. قرطبه نیز، مانند اشبیلیه، قصر بزرگی داشت که به نام القصر (الکاسار) شهره بود. این قصر، هم مقر حکومت و هم قلعه‌ای محکم بود. مورخان غرب در وصف این قصرها، درهای مجلل، ستونهای مرمر، زمین مفروش به موزاییک، سقف طلایی، و نقوش زیبایی آن، که فقط از هنر اسلامی ساخته بود، سخنها می‌گویند و آنها را به جمال و شکوه با قصرهای نرون در رم همانند می‌کنند. قصرهای خاندان حکومت و ملاکان و تاجران بزرگ بر ساحل رود بزرگ گسترده بود. عبدالرحمان سوم از یکی از کنیزان صیغه خود ثروت هنگفتی به ارث برد و می‌خواست آن را برای بازخرید سربازان خود، که احتمالاً در اسارات مسیحیان بودند، به کار برد. وقتی به او گفتند که هیچ یک از سربازانش اسیر نیست، زهرها همسر محبوب او گفت آن مال را به بنای قصری صرف کند که نام وی را جاوید دارد. پس برای تحقق این آرزو ۱۰,۰۰۰ کارگر و ۱,۵۰۰ چهارپا ۲۵ سال به کار گرفته شدند (۳۲۵ - ۳۵۰ ه‍.ق، ۹۳۶ - ۹۶۱ م)، و در نتیجه قصر سلطنتی الزهرا، که در ناحیه جنوب باختری، در فاصله پنج کیلومتری قرطبه بود، به وجود آمد که با تزیین مجلل و اثاث عالی آرایش یافته بود. این قصر بر ۱۲۰۰ ستون مرمر استوار بود. قسمت حرم برای ۶۰۰۰ زن جا داشت، سقف و دیوارهای بارگاه خلیفه را از مرمر و طلا ساخته بودند، و هشت در مرصع به جواهر و آبوس و عاج داشت و یک برکه پر از گیوه در آنجا بود که اشعه خورشید را موجدار و منعکس می‌کرد. اطراف قصر الزهرا قصرهای طبقه اشراف بود، که لطف و ادب رفتار و صفای تمایلات و وسعت دلبستگیهای روحی و معنویشان شهره بود. منصور در جهت مقابل قصر الزهرا قصری همانند آن بساخت که به زاهره موسوم شد (۳۶۸ ه‍.ق، ۹۷۸ م) و به مرور زمان محله‌ای از قصر بزرگان و خانه خدمه و مغنیان و نوازندگان و شاعران و زنان خوش مشرب به وجود آمد. قصر زاهره در شورش سال ۴۰۱ ه‍.ق (۱۰۱۰ م) سوخته شد.

اگر امیران مسجدهای مجللتر و وسیعتر از کاخهای خود می‌ساختند، مردم زندگی پرتجمل آنها را نادیده می‌گرفتند. رومیها در قرطبه معبدی برای [یانوس](#) داشتند که مسیحیان به جای آن کلیسای بزرگی بنیاد کرده بودند. وقتی عبدالرحمان اول به خلافت رسید، کلیسا را از مسیحیان خرید و ویران کرد، و به جای آن مسجد ازرق را بساخت. وقتی اسپانیا قلمرو مسیحیان شد، به سال ۶۳۶ ه‍.ق (۱۲۳۸ م) مسجد را مبدل به کلیسا کردند. بدین سان مقیاسهای تقوا و صداقت و جمال به اقتضای حوادث جنگ تغییر می‌یابد. عبدالرحمان بنای مسجد را در ایام کدورت مایه تسلیت خود کرده بود و از قصر بیلاقی به قصر شهری آمد تا شخصاً مراقب پیشرفت کار باشد، و آرزو داشت عمرش وفا کند و در آن مسجد مجلل، به شکرانه توفیق، نماز جماعت بگزارد. ولی به سال ۱۷۲ ه‍.ق (۷۸۸ م)، که دو سال از پیری بنای می‌گذشت، چشم از جهان فرو بست، و پسرش هشام کار پدر را دنبال کرد. مدت دو قرن خلفا هر کدام چیزی بر مسجد افزودند تا به دوران منصور وسعت آن به ۲۲۵ متر در ۱۴۵ متر رسید. یک دیوار بلند آجری و سنگی، که برجهایی با ابعاد مختلف داشت، مسجد را محصور کرده بود. مناره بزرگ مسجد از لحاظ زیبایی و ارتفاع در آن روزگار نظیر نداشت و آن را یکی از «عجایب بیشمار جهان» به شمار آوردند. مسجد نوزده در داشت که بر هر یک طاقنمایی نعلی بود و سردری که با کتیبه‌های سنگی زیبایی منقش به تصویر گل و اشکال هندسی آراسته بود. از در مسجد به محل خاص وضو، که اکنون نارنجستان نام دارد، می‌رسیدند. در این محوطه چهارگوش، زمین را با موزاییک فرش کرده بودند، و چهار آبنا بود که هر کدام را از سنگ مرمر یکپارچه تراشیده بودند؛ برای حمل این سنگها از معدن هفتاد گاو به کار رفته بود. مسجد مجموعه‌ای از ۱۲۹۰ ستون داشت که محوطه داخلی را به یازده ایوان و بیست و یک دالان تقسیم می‌کرد. روی ستونها طاقهای مدور و ضربی و نعلی بود و قطعات سنگ قرمز و سفید به تناوب در آن به کار رفته بود. ستونها از سنگ یشم یا سماق یا مرمر بود که از بناهای ویزیگوتیهای اسپانیا آورده بودند؛ تعداد این ستونها چندان زیاد بود که بیننده را متحیر می‌کرد، چنانکه می‌پنداشت مسجد انتها ندارد. بر سقف چوبی مسجد آیه‌های قرآن و تزیینات دیگر بر کتیبه‌ها نقش شده بود. دویست جار به طاق آویخته بود که هفت هزار قندیل داشت و با روغن معطر می‌سوخت و از مخزنهایی که از ناقوسهای مسیحي ساخته و از طاق آویخته بودند روغن می‌گرفت. زمین و دیوارها را با موزاییک و معرق کاری فرش و تزیین کرده بودند، که قسمتی از آن آبگینه میناکاری با رنگهای درخشان بود و قطعات نقره و طلا در آن به کار رفته بود. هنوز این تزیینات از پس هزار سال چون جواهر در

دیوارهای کلیسا می‌درخشید. قسمتی از مسجد بست بود، زمین آن را با نقره و قطعات کاشی میناکاری فرش کرده بودند؛ درهای زیبای خاتمکاری داشت و سه گنبد روی آن برآورده بودند و حایلی چوبین با نقشهای زیبا داشت. محراب و منبری که هنرمندان همه مهارت خود را در آراستن آن به کار برده بودند در همین محوطه بود؛ محراب یک فرورفتگی هفت ترکی بود که با طلا و موزاییک میناکاری تزیین یافته بود، و در زمینه‌ای قرمز و کبود نقشهای طلایی زده بودند و بالای آن یک رشته ستون زیبا و طاقنماهای بدیع بود که در شیوة گوتیک زیباتر از آن چیزی نبود. منبر از همه منبرهای جهان زیباتر بود و از ۳۷۰۰۰ قطعه عاج و چوبهای گرانقیمت چون آبنوس و اترج و عود و صندل قرمز و زرد ساخته شده بود و همه قطعات با میخ طلا و نقره به هم پیوند گرفته و مرصع به جواهر بود. روی منبر صندوقی مرصع بود که پوششی از حریر قرمز زربفت بر آن کشیده بودند و یک قرآن به خط عثمان خلیفه در آن بود که نشان خون خلیفه نیز به هنگام قتل بر آن نمایان بود. به نظر ما که طلا و جواهر در تزیین کلیساهایمان به کار نمی‌بریم و ترجیح می‌دهیم به جای آن تماشاخانه‌ها را با فلزات مطلا و برنج بیاراییم، تزیین مسجد ازرق قرطبه اسراف آمیز، و دیوارهای آن از خون نسلهای استعمار شده رنگین جلوه می‌کند. شاید ستونها را بیش از حد و طاقهای نعلی را از لحاظ معماری نازیبا تلقی کنیم و از لحاظ جمالشناسی آن را چون منظره مرد چاقی پنداریم که ساقهای کج بیرون آمده دارد. اما دیگران قضاوتی مخالف آن دارند. به نظر مقري (۱۰۰۰ - ۱۰۴۲ هـ.ق، ۱۵۹۱ - ۱۶۳۲ م) این مسجد به وسعت و طرح معماری و شیوة تزیین و شکوه و عظمت مانند نداشته و نشان حسن ذوق بانیان خود بوده است. هنوز هم این بنا، که کوچک شده و به کلیسایی درآمده، به اتفاق کسان، از همه مسجدهای جهان زیباتر است.

این گفته در اسپانیای اسلامی متداول بود که «اگر مرد ثروتمندی در اشبیلیه بمیرد و بخواهند کتابهای او را بفروشند به قرطبه می‌فرستند، و اگر مطربی در قرطبه بمیرد و بخواهند آلات موسیقی او را بفروشند به اشبیلیه». در حقیقت، در قرن دهم، قرطبه مرکز زندگی معنوی اسپانیا بود. البته طلیطله و غرناطه و اشبیلیه نیز در این تکامل عظیم معنوی پا به پای قرطبه می‌رفتند. به گفته مورخان مسلمان؛ شهرهای اسلامی از شاعران، دانشوران، فقها، پزشکان، و عالمان موج می‌زد. و مقري از نام آنها شصت صفحه را پر کرده است. مدارس ابتدایی فراوان بود، ولی در قبال تعلیم شهریه می‌گرفتند؛ آنگاه حکم دوم بیست و هفت مدرسه به وجود آورد که در آنجا اطفال فقیر رایگان تعلیم می‌دیدند؛ دختران نیز چون پسران به مدرسه می‌رفتند و عده زیادی از زنان مسلمانان در ادبیات و هنر برجسته شدند. تعلیم عالی به عهده استادانی بود که در مسجدها درس می‌دادند. برنامه دروس آنها دانشگاه قرطبه را به وجود آورد که رشته‌های مستقل داشت و در قرن دهم و یازدهم تنها دانشگاه قاهره و بغداد

مورثیا، آلمریا، والانسیا، و قادس مدرسه‌های متوسطه نیز بود. صنعت کاغذسازی از بغداد آمد و حجم و شماره کتابها را بیفزود، تا آنجا که در اسپانیای اسلامی هفتاد کتابخانه عمومی بود. ثروتمندان به کتابهای خودشان که با چرم قرطبه جلد شده بود می‌بالیدند؛ دوستان کتاب نسخه‌های کمیاب و مزین را فراهم می‌کردند. حضرمی، یکی از علمای آن دوران، در حراج کتاب در قرطبه مردي را دید که درباره قیمت کتابی که طالب آن بود پیوسته بالادست او می‌زد و از قیمت واقعی کتاب خیلی بالاتر رفت؛ همینکه از او توضیح خواست، جواب داد که در کتابخانه وی جایی درست به اندازه همان کتاب خالی است، و دانشمند محروم افزود: «بله روزی کسانی مثل تو فراوان است، و گردو را به کسی می‌دهند که دندان ندارد.»

دانشوران در اسپانیا منزلت بلند و شهرت فراوانی داشتند؛ مردم احترامشان می‌کردند، از آنها حساب می‌بردند، و در کارها با ایشان مشورت می‌کردند، چون عقیده داشتند که میان علم و خردمندی فاصله نیست. شمار عالمان دین و نحویان به صدها می‌رسید. خطیبان، لغت‌شناسان، فرهنگ‌نویسان، و جنگ‌نویسان، تاریخ‌نویسان، و تذکره‌نویسان از شمار بیرون بودند. ابومحمد علی بن حزم (۳۸۴ - ۴۶۵ هـ.ق، ۹۹۴ - ۱۰۶۴ م) از بزرگان علمای دین و مورخان بود و وزارت آخرین خلیفه اموی را داشت. کتاب معروف *وي الفصل في الملل و الاهواء و النحل*، که ضمن آن از دین یهود و زردشت و مسیح و فرقه‌های اسلام سخن می‌گوید، قدیمترین کتابی است که در رشته تطبیق و مقایسه دینها نوشته‌اند. اگر بخواهیم نظر

دانشمندان مسلمان را دربارهٔ مسیحیت قرون وسطی بدانیم، کافی است که این قسمت از کتاب او را بخوانیم که می‌گوید:

نباید از او هام آدمیزادگان شگفتی کنیم، زیرا این قبیل او هام بر افراد مللی که جمعیت فراوان و تمدن برجسته دارند نفوذ دارند. ... مسیحیان به کثرت نفوس چنانند که جز خداوند شمارشان را نداند و می‌توانند به شاهان خردمند و فیلسوفان معروف خود ببالند، مع ذلک گویند که یکی سه تاست و سه تا یکی است؛ که یکی از این سه تا پدر است، دیگری پسر، و سومی روح؛ پدر، هم پسر هست و هم پسر نیست؛ هم خدا هست و هم خدا نیست؛ و مسیح قدیم است و از ازل بوده است، مع ذلک مخلوق است. یعقوبیان فرقه‌ای از مسیحیانند که شمارشان صدها هزار است و عقیده دارند که خدا بمرد و مصلوب و مقتول شد، دنیا سه روز بی مدبر و فلک بی گرداننده بود.

ابن حزم معتقد بود که همهٔ کلمات قرآن را به ظاهر معنی آن باید گرفت.

مهمترین مانع رواج علم و فلسفه در اسپانیای مسلمان این بود که بیم داشتند در افکار عامه مؤثر شوند؛ معذک، اسپانیا می‌تواند به گروهی از فیلسوفان و عالمان ببالد، از آن جمله مسلمة ابن احمد متوفا به سال ۳۹۸ هـ ق (۱۰۰۷ م) بود که زیج خوارزمی را برای تطبیق با وضع اسپانیا تعدیل کرد. در کتابی که منسوب به اوست - و مسلم نیست که از او باشد -

تجربیات فراوانی را که کیمیای خرافی را به شیمی علمی مبدل کرد، یعنی استخراج اکسید جیوه از جیوه، شرح می‌دهد. نام ابراهیم زرقالی (۴۲۰ - ۴۸۰ هـ ق، ۱۰۲۹ - ۱۰۸۷ م)، که یکی از دانشوران طلیطله بود، به واسطهٔ تکمیل ابزارهای نجومی شهرت جهانی یافت. کوپرنیک قسمتهایی از رسالهٔ اسطرلاب او را نقل کرده است. زیج وی از همهٔ زیجهای آن دوران بهتر بود و به وسیلهٔ آن، برای نخستین بار در تاریخ، اوج حرکت خورشیدی را نسبت به ستارگان ثابت کرد. زیجهای طلیطله، که حرکات کواکب را ثابت کرده بود، در اقطار اروپا مورد استفاده قرار داشت. ابوالقاسم زهرای (۳۲۵ - ۴۰۴ هـ ق، ۹۳۶ - ۱۰۱۳ م)، طبیب عبدالرحمان سوم، در جهان مسیحی منزلتی بلند یافت (نزد مسیحیان به نام آبولکاسیس معروف است). وی پیشاهنگ جراحی اسلامی بود، در دایرةالمعارف طبی وی، به نام التصریف سه جلد خاص جراحی بود که به لاتینی ترجمه شد و تا قرن‌ها مرجع اساسی رشتهٔ جراحی به شمار می‌رفت. در آن روزگار اروپاییان برای عملیات جراحی به قرطبه می‌رفتند؛ در آنجا نیز، مثل هر شهر متمدن دیگر، طبیب نمایان و طبیبان مالدوست بودند؛ از جمله مردی به نام حرانی یک داروی اختصاصی داشت که مدعی بود اختلال امعاء را علاج می‌کند و یک شیشهٔ آن را به ثروتمندان خوشیاور به ۵۰ دینار (۲۳۷/۵۰ دلار) می‌فروخت!

مقري گوید: «از ذکر نام شاعرانی که به دوران هشام دوم و منصور بودند می‌گذریم، که شمارشان از ریگ دریا بیشتر بود.» از جمله شاعران شاهزاده خانم ولاده بود (متوفا در ۴۸۰ هـ ق، ۱۰۸۷ م) که خانهٔ او در قرطبه یک سالن ادبی، مانند سالنهای فرانسه به دوران رنسانس، بود؛ ظریفان، دانشوران، و شاعران به دورش جمع شده بودند؛ با بسیاری از آنها مناسبات عاشقانه داشت و دربارهٔ عاشقان خود چنان بی‌پروا چیز می‌نوشت که اگر مادام رکامیه، زن عاشقه پیشهٔ معروف فرانسه، می‌شنید، وحشت می‌کرد. دوست ولاده، مهجة قرطبی، به زیبایی و صراحت ادبی از او پیش بود؛ در آن روزگار، تقریباً همهٔ مردم اسپانیا شاعر بودند و به هر مناسبت با دیگران بدیهه‌گویی می‌کردند. خلیفه نیز در این تفننهای شاعرانه شرکت داشت، و امیر مسلمانی نبود که شاعری به دربار خویش نداشته باشد و مقرری ندهد. این حمایت شاهانه، هم خوبی و هم بدی داشت، زیرا آنچه از اشعار آن دوران به جاست پر از تکلف و صنایع لفظی و تفنن بدیعی و تشبیهات و استعارات سنگین و عبارات حاکی از تفاخر و غرور است. موضوع اشعار عشق بود، چه عشق جسمانی، چه افلاطونی. در اسپانیا نیز، مثل شرق، سرایندگان مسلمان پیشاهنگان شیوة تفکر و فلسفهٔ تروبادورها بودند.

از این گروه فراوان يك ستاره روشن را ياد مي‌كنيم. وي سعيد بن جودي، پسر رئيس پليس قرطبه بود. سعيد يك سپاهي شجاع عاشق پيشه بود و همه صفاتي را كه به نظر مسلمانان لازمة يك آفائي كامل بود در خود جمع داشت:

سواركاري ماهر و شاعري توانا بود و كشتي گيري، شمشيربازي، نيزه‌بازي، و تيراندازي نيك مي‌دانست. وي نمي‌توانست بداند از عشق و جنگ کدام يك را بيشتر دوست دارد. برخورد با زن، هر قدر ناچيز بود، در او نفوذ فراوان داشت؛ به زنان بسياري دل باخت كه مي‌پنداشت هر کدام را هميشه دوست خواهد داشت. عشق وي، چون شاعران غزلسراي تروبادور، از دوري يار شدت مي‌گرفت. مهمترين غزليات وي درباره زني به نام جيحان بود كه فقط دست كوچك و سپيد او را ديده بود. مسلك اپيكوري داشت و به نظر وي اخلاق گرايان مي‌بايد ثابت كنند كه لذت عين سعادت نيست. از جمله اشعار وي اين است:

چيزي مليحتر از دست به دست كردن پيمانه،

وصال بعد از فراق، و نظربازي دوستان نيست.

هميشه بي‌پروا و آزاد در راه عشق گام زده‌ام،

و روزگار مرا از اين راه منصرف نكرده است.

در مقابل مرگ رام نشده‌ام،

و هميشه رشته عشق به گردن داشته‌ام.

همكاران سپاهي وي گاه از اينكه زنانشان را فريب مي‌داد، از او خشمگين مي‌شدند. يك روز يكي از سرداران سپاه او را در خانه خود گير آورد و خونس برپخت (۲۸۴ هـ ق، ۸۹۷ م).

شاعري ديگر، كه از او بزرگتر بود، سرانجام بهتر و افتخار آميزتر داشت؛ وي معتمد، امير اشبيلييه، بود كه چون ديگر پادشاهان كوچك اسپانياي رو به تجزيه تا چند سال به آفونسو ششم، پادشاه كاستيل، باج مي‌داد و بدين طريق از هجوم مسيحيت بر اسلام جلوگیری مي‌کرد؛ ولي رشوه بدهي است كه هر قدر تسويه شود، عندالمطالبه، كسري پرداخت دارد. آفونسو مالي را كه از قرباني خويش گرفت به سال ۴۷۸ هـ ق (۱۰۸۵ م) براي حمله به طليطله به كار برد، و معتمد يقين كرد كه اشبيلييه قرباني دوم است. در اين موقع كشور - شهرهاي اسپانياي مسلمان چنان از جنگ طبقاتي و پيكار با يكديگر ضعيف شده بودند كه قدرت مقابله مؤثر با دشمن مشترك را نداشتند، ولي بر ساحل ديگر مدیترانه سلسله اسلامي تازه‌اي به نام مرابطون به وجود آمده بود (نام مرابطون در انتساب با يكي از اوليائي شمال باخترى [افريقاست](#)). اساس دولت مرابطون بر علاقه به دين استوار بود و همه مردانش سربازان خدا به شمار مي‌رفتند. سپاه مرابطون مراکش را بسهولت تصرف کرده بود. در اين اثنا يوسف بن تاشفين، امير مرابطون، كه مردي شجاع و مدبر بود، از طرف اميران اسپانيا دعوت شد كه آنها را از شر اژدهاي مسيحي كاستيل برهاند. يوسف با سپاه خويش از تنگه جبل طارق گذشت و از مالاكا، غرناطه،

و اشبيلييه كمك گرفت و در زلاقه، به نزديكي بطلمیوس (بذاخوث)، با سپاه آفونسو رو به رو شد (۴۷۵ هـ ق، ۱۰۸۲ م). آفونسو نامه ملايمي به يوسف نوشت و گفت كه فردا جمعه روز عيد شماس، روز يکشنبه هم عيد ماست، و بهتر است روز شنبه بيكار باشد. يوسف با اين نظر موافقت كرد، اما آفونسو روز جمعه به مسلمانان هجوم برد. يوسف و معتمد در جنگ دليريها نمودند و مسلمانان روز تعطيل خود را با قتل گروه بسياري از مسيحيان برگزار كردند؛ آفونسو با پانصد تن از كسانش به زحمت از معرکه جان برد، و همينكه يوسف بدون غنيمت به افريقا بازگشت، اسپانيا حيرت‌زده شد.

یوسف چهار سال بعد بازگشت، زیرا معتمد اصرار داشت که او نیرویی را که آلفونسو برای حمله به مسلمانان فراهم آورده بود نابود کند. یوسف با مسیحیان چند پیکار داشت که بدون نتیجه قطعی بود، اما نفوذ خود را بر اسپانیای مسلمان بسط داد. فقیران، به عادت معمول که همیشه آقایی تازه را بر کهنه ترجیح می‌دهند، از آمدنش خوشحال شدند؛ طبقات روشنفکر، که او را مظهر ارتجاع دینی می‌شمردند، به مخالفتش برخاستند؛ و مردان دین مقدمش را گرامی داشتند. یوسف غرناطه را بی‌مقاومت به تصرف آورد و همه مالیاتهایی را که قرآن نگفته بود از میان برداشت و علاقه مردم را جلب کرد (۴۸۳ هـ.ق. ۱۰۹۰ م). معتمد و امیران دیگر به مقاومت او همپیمان شدند و پیمان مقدسی نیز با آلفونسو بستند. یوسف قرطبه را محاصره کرد، و مردم شهر را به او تسلیم کردند. سپس اشبیلیه را به محاصره گرفت؛ معتمد شجاعانه از آن دفاع کرد، فرزند وی جلو چشمش ضمن دفاع شهر کشته شد، از غم مرگ وی همتش بشکست و تسلیم محاصر مگران شد. تا سال ۴۸۴ هـ.ق (۱۰۹۱ م) همه اسپانیا به جز سر قسطه (سارگوسا) به تصرف یوسف بن تاشفین درآمد و اسپانیای مسلمان ولایتی تابع افریقا شد.

معتمد را به عنوان اسیر جنگ به طنجه بردند؛ در آنجا حصری، یکی از شاعران وقت، نامه‌ای با چند شعر برای وی فرستاد و صله خواست. امیر مغلوب از مال دنیا فقط ۳۵ دوکا (۸۷ دلار) داشت که برای حصری فرستاد و از کمی آن عذر خواست. معتمد را از طنجه به اغمات به نزدیکی شهر مراکش بردند؛ تا مدتی در آنجا در زنجیر بود و با تنگدستی سر کرد، و تا هنگام مرگ (۴۸۹ هـ.ق، ۱۰۹۵ م) از سرودن شعر باز نماند. از جمله اشعار وی یکی این است که مناسبت بود بر قبرش نوشته شود:

بر دنیای فرومایه مسلط نمی‌توان شد،

پس در طلب آن آهسته تر گام باید زد؛

ظاهر دنیا ترا فریب ندهد که دوروی دارد.

آغاز آن امیدی چون سراب است،

و آخر آن خانه‌ای از خاک.

و ما که می‌پنداشتیم شمشیر جوانی هرگز زنگ نخواهد زد،

و به امید آب از سراب و گل از ریگزار بودیم،

معمای جهان را درک خواهیم کرد

و جامه خرد را با لباسی از خاک خواهیم پوشید.

یادداشتها

۱ - کتابخانه اسکندریه سوخته است اما نه به دست عمرو پسر عاص، بلکه سالها پیش از رفتن او به مصر. رجوع شود به «کتابخانه اسکندریه» از مرحوم شبلی نعمانی.

فصل چهاردهم

عظمت و انحطاط مسلمانان

۴۵۰ - ۶۵۶ هـ ق (۱۰۵۸ - ۱۲۵۸ م)

I - شرق اسلامي: ۱۰۵۸ - ۱۲۵۰ م

۴۵۰ - ۶۴۸ هـ ق

در پی مرگ طغرل بیگ (۴۵۵ هـ ق، ۱۰۶۳ م) برادرزاده‌اش الب ارسلان، که جوانی بیست و شش ساله بود، به عنوان سلطان سلجوقی بر جای او تکیه زد. یکی از مورخان شوخ طبع اسلامی درباره‌ی الب ارسلان چنین می‌نویسد:

مردی بلند قامت بود و سبیل‌هایش چنان دراز که ناچار هنگام تیراندازی می‌بایست آن را ببندد؛ هیچ وقت تیرش خطا نمی‌رفت. عمامه‌ای به سر می‌نهاد که بالای آن تا مقابل سبیلش کمتر از دو ذراع نبود؛ وی حاکمی نیرومند و عادل بود، از عمال خود کسانی را که با مردم ستم روا داشته یا به مالشان دست درازی کرده بودند بیدریغ مجازات می‌کرد، و فقیران را بخشش بسیار می‌داد. قسمتی از وقت خود را به مطالعه تاریخ می‌گذراند و به استماع اخبار گذشتگان و اعمالی که اخلاق و روش حکومت و اداره اسلاف را نشان می‌داد رغبت فراوان داشت.

الب ارسلان که در عرصه فضایل انسانی سری پرشور داشت، مردی دلیر نیز بود، و این معنی را نام او ابلاغ می‌کند که به معنی «پهلوان شیردل» است. هرات و ارمنستان و گرجستان و شام را بگشود. رومانوس چهارم، امپراتور بیزانس، که یونانی الاصل بود، یکصد هزار سپاه از نژادهای مختلف و کم انضباط گردآورد و آهنگ سپاهیان آزموده‌ی الب ارسلان را، که بیش از پانزده هزار تن نبودند، کرد. سلطان سلجوقی صلحی خردمندانه پیشنهاد کرد، اما امپراتور این پیشنهاد را با اهانت رد کرد، و در نزدیکی مناذگرد (ملاذگرد) ارمنستان جنگ رخ داد (۴۶۳ هـ ق، ۱۰۷۱ م). رومانوس به اتفاق سربازان ترسوی خود شجاعانه جنگید و شکست خورد و اسیر شد، و او را به نزد سلطان بردند. الب ارسلان از او پرسید: «اگر بخت با سپاهت یار شده

سلطان سلجوقی با او رفتاری نکو کرد، و چون او وعده داد که به بازخرید خود مال فراوان خواهد داد، آزادش کرد و اجازه داد به دیار خویش بازگردد، و هدیه‌های گرانقیمت بدو بخشید. یک سال بعد الب ارسلان کشته شد.

ملکشاه، پسر الب ارسلان، بزرگترین سلطان (۴۶۵ - ۴۸۵ هـ ق، ۱۰۷۲ - ۱۰۹۲ م) سلجوقی بود. در آن اثنا که سلیمان، سردار وی، به فتح آسیای صغیر مشغول بود، سلطان نیز در ماوراءالنهر پیکار می‌کرد و بخارا و کاشغر را به متصرفات خود می‌افزود. وزیر توانا و فداکارش، نظام‌الملک، به دوران او و پدرش رفاه و رونقی را که برمکیان به دوران هارون الرشید در بغداد پدید آورده بودند تجدید کرد. نظام‌الملک طی سی سال به نهادهای اداری و سیاسی و اقتصادی سازمان بخشید و آنها را تحت سلطه خود درآورد، صنعت و تجارت را رواج داد، و راهها و پلها و سراها را معمور و ایمن داشت. وی دوست بخشنده هنروران و شاعران و دانشمندان بود. در بغداد بناهای باشکوه و نیز یک مدرسه بزرگ ساخت که شهرت آن جهانگیر شد. در مسجد جامع اصفهان ایوان گنبد بزرگ را بساخت. گویی به سفارش وی بود که ملکشاه عمر خیام و دیگر منجمان را برای اصلاح تقویم فارسی به دربار خود جلب کرد. به گفته‌ی یک قصه قدیمی، نظام‌الملک و عمر خیام و حسن صباح به روزگار کودکی و تحصیلی قسم خورده بودند که هر یک از آنها توفیق یافت از حمایت دیگران دریغ نکند. به احتمال قوی، این قصه نیز چون دیگر قصه‌های جالب

افسانه‌ای بیش نیست، زیرا نظام‌الملک به سال ۴۰۸ ه‍.ق (۱۰۱۷ م) زاده بود، در صورتی که عمر خیام و حسن صباح مابین سالهای ۵۱۷ و ۵۱۸ ه‍.ق (۱۱۲۳ و ۱۱۲۴ م) درگذشته بودند، و دلیلی نداریم که یکی از آنها عمری درازتر از معمول داشته است.

نظام‌الملک در هفتاد و پنج‌سالگی نظرات خود را دربارهٔ اصول حکومت در سیاست نامه، که یکی از کتابهای معتبر فارسی است، به قلم آورد. وی سفارش می‌کند که پادشاه و مردم به اصول دین پایبند باشند، و معتقد است که اگر حکومت بر اساس دین استوار نباشد، و حاکم حق اعمال قدرت را از آن نگرفته باشد، دوام و استقرار نخواهد یافت. در عین حال، بعضی نصایح خیرخواهانه به پادشاه خود می‌دهد و او را به وظایف حکومت آشنا می‌کند. گویی که حاکم نباید در شراب و تفریح افراط کند و می‌باید دربارهٔ مفاسد و مظالم عمال تحقیق کند و آن را بی‌مجازات نگذارد و هر هفته دو روز بار عام دهد که همه کس شکایت و مظلمه بدو تواند برد. نظام‌الملک در کار حکومت ملایم، اما در کار دین سختگیر بود. تأسف داشت از اینکه دولت مسیحیان و یهودیان را به خدمت می‌گیرد؛ از فرقه اسماعیلیه بشدت انتقاد می‌کرد و عقیده داشت که این گروه وحدت دولت را به خطر افکنده است. به سال ۴۸۵ ه‍.ق (۱۰۹۲ م) یکی از افراد متعصب فرقه اسماعیلیه به بهانهٔ تقدیم عریضه بدو نزدیک شد و او را به ضرب دشنه از پای درآورد.

قاتل عضو یکی از عجیبترین فرقه‌های تاریخ بود. پیدایش این فرقه از آنجا ناشی می‌شود

که در سال ۴۸۳ ه‍.ق (۱۰۹۰ م) یکی از سران اسماعیلیه، یعنی حسن صباح که يك قصهٔ مشكوك از همدرسی او با نظام‌الملک و عمر خیام خبر داده است، بر قلعهٔ الموت (آشیان عقاب) در شمال ایران استیلا یافت، و از این قلعهٔ منیع، که متجاوز از ۳۰۰۰ متر از سطح دریا ارتفاع دارد، مبارزه‌ای شدید برای قتل و تهدید مخالفان فرقه و کسانی که اسماعیلیان را آزار می‌کردند آغاز کرد. نظام‌الملک در کتاب خویش اسماعیلیان را متهم کرده بود که از اعقاب مزدکیان ایرن عصر ساسانیند. در حقیقت، فرقهٔ اسماعیلیه يك جمعیت سری بود و درجات مختلف داشت که پیروان در آن سیر می‌کردند، و يك رئیس بزرگ داشت که صلیبیان عنوان «شیخ الجبل» بدو داده بودند. در مرحلهٔ پایین فداییان بودند که می‌بایست کورکورانه و بی‌تردید و تفکر همهٔ دستورات رؤسای خویش را به کار بندند. به گفتهٔ مارکوپولو، که به سال ۶۷۰ ه‍.ق (۱۲۷۱ م) از الموت گذشته بود، پیشوای بزرگ فرقه پشت قلعه باغي مهیا کرده بود که هر چه به اعتقاد مسلمانان در بهشت هست، از زنان و دخترانی که مردان لذت از آنها توانند برد، در آنجا بود و کسانی را که می‌خواستند به تبعیت فرقه درآوند بنگ می‌دادند و به حال بی‌خودی به باغ می‌بردند، و چون به خود می‌آمدند به آنها می‌گفتند که به بهشت آمده‌اند، و چهار یا پنج روز در آنجا با شراب و زن و غذاهای خوب سرخوش بودند. آگاه دوباره بنگشان می‌دادند و از باغ بیرون می‌بردند. چون پس از بیداری از بهشت می‌پرسیدند، جوابشان می‌دادند اگر از روی صمیمیت شیخ را خدمت کنند، یا در راه خدمت وی جان بدهند، به بهشت باز می‌گردند و همیشه در آن خواهند بود. جوانانی که به این وضع راضی می‌شدند حشاش یعنی «حشیشی» عنوان داشتند و کلمهٔ assassin فرنگی، که به معنی قاتل است، تحریف همین کلمه است. حسن صباح سی و پنج سال بر الموت حکومت داشت و آنجا را مرکز ترور و تعلیم و هنر کرده بود. پس از مرگ وی نیز تا مدتهای دراز این فرقه به پا بود و قلعه‌های استوار دیگر به تصرف آورد و با صلیبیان پیکار کرد. گویند همینان کونراد، مارکی مونفرا، سردار صلیبی را به تحریک ریچارد شیردل کشتند. به سال ۶۵۴ ه‍.ق (۱۲۵۶ م) هلاکوخان مغول الموت و دیگر قلاع حشاشین را بگشود، و از آن پس اعضای این گروه مورد تعقیب قرار گرفتند و به عنوان دشمن مردم به قتل رسیدند. مع ذلك، اسماعیلیان به صورت يك طایفهٔ دینی باقی ماندند و به مرور زمان صلح طلب و محترم شدند. در هند و ایران و شام و افریقا پیروان فرقهٔ اسماعیلیه بسیارند که به پیشوایی آقاخان اعتقاد دارند و يك دهم درآمد خویش را به او می‌دهند.

ملکشاه يك ماه پس از مرگ نظام‌الملک درگذشت. پسرانش بر سر تاج و تخت با هم پیکار کردند. تفرقه در مسلمانان افتاد و مقاومتشان با صلیبیان سستی گرفت. سلطان سنجر در اثنای حکومت خود، که از ۵۱۱ تا ۵۵۲ ه‍.ق (۱۱۱۷ تا ۱۱۵۷ م) طول کشید، شوکت سلجوقیان را در بغداد تجدید کرد، در نتیجهٔ تشویق وی

ادبیات رواج یافت؛ ولی، پس از مرگ وی، دولت سلجوقی به تفرقه افتاد و به امارت‌هایی تقسیم شد که خاندانهای کم‌اهمیت و شاهان مخالف

یکدیگر بر آن حکومت داشتند. به سال ۵۲۱ ه‍.ق (۱۱۲۷ م)، در موصل، یکی از غلامان کرد ملک‌شاه، به نام عمادالدین زنگی، خاندان اتابکان را بنیاد کرد که با صلیبیان جنگ‌های سخت داشت و بر بین‌النهرین استیلا یافت. پسر او، نورالدین محمود، در دوران امارت (۵۴۱ - ۵۶۹ ه‍.ق، ۱۱۴۶ - ۱۱۷۳ م) خود شام را بگشود، دمشق را پایتخت کرد، در قلمرو خویش به عدالت و تدبیر حکومت کرد، و مصر را از خاندان محتضر فاطمیان بگرفت.

همان عوامل ضعفی که خلفای عباسی را مطیع قدرت آل بویه و سلجوقیان کرده بود، دو قرن پس از ضعف خلافت عباسی، فاطمیان را نیز به ضعف کشانید. همه قدرت دولت با وزیران و سرداران سپاه بود. خلفای فاطمی تنها عنوان ریاست دینی داشتند؛ در حرمسرا با زنان بی‌شمار خود به عیاشی سرگرم و با خواجه‌گان و بردگان مأنوس بودند، و افراط در لذت‌پرستی صفات مردانگی را از آنها گرفته بود. وزیرانشان عنوان ملک به خود داده بودند و مقامات و امتیازات دولتی را به دلخواه خود تقسیم می‌کردند. به سال ۵۶۰ ه‍.ق (۱۱۶۴ م) دو تن از سرداران بر سر وزارت به نزاع برخاستند و یکی از آنها، که شاور نام داشت، بر ضد رقیب خود از نورالدین کمک خواست. نورالدین نیرویی به سرداری اسدالدین شیرکوه به یاری او فرستاد، و شیرکوه شاور را بکشت و خود عنوان وزارت گرفت. وقتی شیرکوه درگذشت، برادرزاده‌اش، که بعدها به الملك الناصر صلاح الدین یوسف بن ایوب معروف شد، به جایش نشست.

صلاح‌الدین ایوبی به سال ۵۳۲ ه‍.ق (۱۱۳۸ م) در تکریت، در ناحیه علیای دجله، از یک خانواده کرد - نه سامی - زاده بود. ایوب، پدر صلاح‌الدین، نخست در عصر عمادالدین زنگی ولایت بعلبک داشت و سپس در عصر نورالدین محمود والی دمشق شد. صلاح‌الدین در دستگاه حکومت این دو شهر به بار آمد. فنون سیاست و جنگ آموخت؛ در عین حال مردی بود پارسا، دیندار، متعصب، آشنا به علوم شریعت، و به سادگی معیشت همسنگ زهاد. مسلمانان او را از صلحای رجال خویش می‌شماردند. بهترین جامه‌هایش از پشم خشن بود؛ جز آب نمی‌نوشت؛ به اعتدال در مناسبات جنسی ضرب‌المثل بود و در این زمینه هیچ یک از معاصرانش همسنگ وی نبودند. صلاح‌الدین با شیرکوه به مصر آمده بود، در پیکارهای آنجا شرکت داشت، به شجاعت و تدبیر شهره شد، حکومت اسکندریه یافت، و به سال ۵۶۳ ه‍.ق (۱۱۶۷ م) حمله فرانکها را از شهر دفع کرد. سی ساله بود که به وزارت رسید؛ برای تجدید مذهب سنی در مصر کوشش بسیار کرد؛ و به سال ۵۶۶ ه‍.ق (۱۱۷۱ م) نام خلیفه فاطمی را که پیرو آیین تشیع بود از خطبه نماز جمعه برداشت و به جای آن از خلیفه عباسی، که عنوان رهبری اسلامی بیش نداشت، یاد کرد. آخرین خلیفه فاطمی، که در قصر خود بیمار بود از این تحول دینی بی‌خبر ماند، زیرا صلاح‌الدین اصرار داشت این زندانی بی‌اهمیت بی‌خبر بماند و آسوده بمیرد. کمی بعد خلیفه درگذشت و کسی را به جانشینی خود تعیین نکرد. بدین سان دولت فاطمیان بدون حادثه

به قصر خلافت قاهره راه یافت، دریافت که از دوازده هزار تن مردمی که در قصر می‌زیستند، به جز خویشاوندان ذکور خلیفه، همه زن بودند. زیور، اثاث، عاج، چینی، بلور، و اشیای هنری آن قدر بود که در قصر هیچ یک از بزرگان آن روز مانند نداشت. صلاح‌الدین از اینهمه چیزی برای خود بر نداشت و قصر را به سرداران سپاه خود بخشید، و همچنان در اطاق‌های وزیر با زندگی ساده، که نعمتی بی‌بدل است، به جا ماند.

به سال ۵۶۹ ه‍.ق (۱۱۷۳ م) که نورالدین درگذشت، حکام ولایات نخواستند با پسر یازده‌ساله وی به سلطنت بیعت کنند، و نزدیک بود بار دیگر دیار شام دستخوش آشوب شود. صلاح‌الدین از بیم آنکه صلیبیان به شام دست درازی کنند، با ۷۰۰ سوار از مصر بیرون شد و با حمله‌ای سریع و توفیق‌آمیز بر سراسر ولایت شام تسلط یافت و چون به مصر بازگشت، خویشان را شاه‌نماید و سلسله ایوبیان را بنیاد کرد (۵۷۱ ه‍.ق، ۱۱۷۵ م). شش سال بعد مصر را ترک کرد، پایتخت را به دمشق برد، و بر بین‌النهرین نیز

استیلا یافت. در دوران زمامداریش در آنجا نیز، چون قاهره، مردی صالح و دیندار بود. مسجدها، بیمارستانها، خانقاهها، و مدرسه‌ها برای تعلیم امور دینی بساخت. معماری را تشویق کرد، اما علوم غیر دینی را ترویج نمی‌کرد و در کار تحقیر شعر با افلاطون همسخن بود. از هر خطا و ستم که مطلع می‌شد سریعاً به اصلاح و رفع آن می‌پرداخت؛ در عین حال که مؤسسات عمومی فراوان بنیاد کرد، مالیاتها را تخفیف داد، و کارهای حکومت را با تدبیر و کیاست و رعایت مصلحت عامه راه برد. جهان اسلام به عدل و صلاح حکومتش می‌بالید و جهان مسیحی نیز او را یک بی‌دین شایسته احترام می‌شناخت.

از شرح خاندانهای محلی که پس از مرگ صلاح‌الدین (۵۸۹ هـ.ق، ۱۱۹۳م) شرق اسلامی را تقسیم کردند می‌گذریم؛ همین قدر می‌گوییم که پسران او لیاقت پدر را نداشتند و دولت ایوبیان از پس سه نسل در شام انقراض یافت (۶۵۸ هـ.ق، ۱۲۶۰م)، اما در مصر تا سال ۶۴۸ هـ.ق (۱۲۵۰م) رونق داشت و به دوران پادشاه روشنفکر ملک کامل (۶۱۵ - ۶۳۶ هـ.ق، ۱۲۱۸ - ۱۲۳۸م)، دوست فردریک دوم، به اوج رسید. در آسیای صغیر، سلاجقه سلطنت روم را بنیاد نهادند (۴۷۰ - ۷۲۷ هـ.ق، ۱۰۷۷ - ۱۳۲۷م) و قونیه (ایکونیوم) را مرکز تمدن و ادبیاتی شکوهمند کردند. آسیای صغیر را، که از عصر هومر نیمه یونانی شده بود، از سلطه فرهنگ یونانی رهانیدند و با ترویج و گسترش فرهنگ ترکی آن را به صورت ترکستان درآوردند. هم اکنون دولت ترکیه در آنجا برپا، و شهری که به دوران قدیم مرکز حتیها بوده پایتخت آن است. یک طایفه دیگر از ترکان حکومت خوارزم را داشت (۴۷۰ - ۶۲۸ هـ.ق، ۱۰۷۷ - ۱۲۳۱م) و قدرت خویش را از کوه‌های اورال تا خلیج فارس بسط داده بود. در این آشفته‌گی و تفرقه سیاسی بود که چنگیز خان آهنگ اسلام آسیای کرد.

عالم اسلام حتی در این سالهای انحطاط هم در شعر و علم و فلسفه مشعلدار جهان بود و در روش حکومت

و سنجر از تواناترین سلاطین قرون وسطی به شمار می‌آیند؛ نظام الملك در شمار بزرگترین دولتمردان این عصر محسوب می‌شود؛ همچنین نورالدین، صلاح‌الدین، و ملک کامل را هم‌تراز ریچارد اول، لویی نهم، و فردریک دوم شمرده‌اند. همه این فرمانروایان مسلمان، و حتی شاهان کوچک، به شیوه عباسیان ادبیات و هنر را تشویق می‌کردند و شاعرانی چون عمر خیام، نظامی، سعدی، و جلال‌الدین رومی را در دربار خود داشتند؛ به دوران ایشان معماری بیش از پیش گسترش و تکامل یافت. ولی چون در کار دین سختگیر بودند، فلسفه مجال شکوفایی پیدا نکرد. سلاجقه و صلاح‌الدین بدعتگذاران را تعقیب می‌کردند، اما با یهود و مسیحی رفتاری چنان نیکو داشتند که تاریخ‌نویسان روم شرقی از بعضی جماعت‌های مسیحی سخن آورده‌اند که از سلاطین سلجوقی تقاضا داشته‌اند بیایند و حکام ظالم رومی را برانند. به دوران سلجوقیان و ایوبیان بار دیگر آسیای باختری از لحاظ مادی و معنوی رونق گرفت. دمشق، حلب، موصل، بغداد، اصفهان، ری، هرات، آمد (دیار بکر)، نیشابور، و مرو به فرهنگ و زیبایی از همه شهرهای جهان سبق می‌برد. خلاصه سخن آنکه دوره انحطاط درخشانی بود.

II - مسلمانان در مغرب : ۱۰۸۶ - ۱۳۰۰ م

۴۷۹ - ۷۰۰ هـ.ق

ملك صالح، آخرین پادشاه ایوبی، به سال ۶۴۷ هـ.ق (۱۲۴۹م) کشته شد و بیوه و کنیز سابق وی، شجرالدُر، پنهانی در قتل پسر شوهرش شرکت جست و خویشتن را ملکه نامید. سران مسلمان، که خواستار حفظ افتخارات موروثی و ادامه جریان امور دولت در دست رجال خود بودند، مملوکی به نام ایبک را برگزیدند تا در کار حکومت شریک وی باشد. شجرالدُر زن ایبک شد، اما همچنان کار حکومت را در دست داشت. چون ایبک می‌خواست به تنهایی زمان کار را به دست گیرد، شجرالدُر توطئه کرد تا او را در حمام بکشند (۶۵۵ هـ.ق، ۱۲۵۷م). کنیزان ایبک نیز ملکه را به ضرب کفش چوبی از پا در آوردند.

ایبک آن قدر عمر کرده بود که بتواند سلسله ممالیک را بنیاد کند. بردگان سفیدی که مملوک نامیده می‌شدند عموماً ترک‌ها یا مغول‌های بی‌پاک و نیرومند بودند که سلاطین سلجوقی از آنها به عنوان پاسداران مخصوص خود استفاده می‌کردند. این پاسداران مملوک، همان گونه که در روم و بغداد به امارت رسیدند، در مصر نیز به سلطنت دست یافتند و مدت ۲۶۷ سال (۶۴۸ - ۹۲۳ ه‍.ق، ۱۲۵۰ - ۱۵۱۷ م) بر این کشور و زمانی نیز بر شام حکومت کردند؛ در این دوران در پایتختشان آدمکشی فراوان بود، اما آثار معماری جالب نیز پدید آوردند. شجاعت ممالیک دیار شام و حتی اروپا را از دست‌اندازی مغول نجات داد، زیرا در جنگ عین جالوت نیروی مغول را تارومار کردند (۶۵۸ ه‍.ق، ۱۲۶۰ م) و در برابر اروپاییان به یاری فلسطین شتافتند و

آخرین جنگجوی مسیحی را از آسیا بیرون راندند.

بزرگترین و بی‌پروترین سلطان ممالیک، ملک ظاهر رکن الدین بیبرس بود که در (۶۵۸ - ۶۷۶ ه‍.ق، ۱۲۶۰ - ۱۲۷۷ م) امارت کرد؛ وی برادرزاده‌ای ترک بود که در پرتو کاردانی خویش به فرماندهی ارتش مصر دست یافت، و همو بود که به سال ۶۴۸ ه‍.ق (۱۲۵۰ م) لویی نهم را در منصوره شکست داد؛ و ده سال بعد با مهارت و شجاعتی کم‌نظیر، تحت فرماندهی قطز، پادشاه وقت ممالیک، در عین جالوت جنگید. پس از آن، در راه بازگشت به قاهره، قطز را بکشت و خویشتن را پادشاه نامید. جالب آنکه تشریفات پیروزی را که شهر برای فاتح مقتول فراهم کرده بود به حساب خود گذاشت. بیبرس با صلیبیان چند پیکار کرد که همه جا پیروز شد، و به همین جهت مسلمین او را در ردیف هارون‌الرشید و صلاح‌الدین به شمار آورده‌اند؛ یک تاریخ‌نویس مسیحی همان عصر درباره‌ی او گوید: «به هنگام صلح، معتدل، عقیف، با رعیت عادل، و حتی با تبعه مسیحی مهربان بود.» حکومت مصر را چنان سازمان بخشید که پایه حکومت اخلاف خویش را، که بعضی از آنان ضعیف بودند، محکم کرد. حکومت ممالیک همچنان دوام داشت که تا به سال ۹۲۳ ه‍.ق (۱۵۱۷ م) به دست ترکان عثمانی انقراض یافت. بیبرس برای مصر یک ارتش و نیروی دریایی قوی فراهم آورد؛ کانال‌های آبیاری را اصلاح کرد و مسجدی را که به نام وی معروف است در قاهره بنیاد نهاد.

برده ترک دیگری که بعداً به نام ملک منصور سیف‌الدین قلاوون خوانده شد، بر فرزند بیبرس تاخت و او را از اریکه قدرت به زیر کشید و خود زمام امور را به دست گرفت (۶۷۸ - ۶۸۹ ه‍.ق، ۱۲۷۹ - ۱۲۹۰ م). بیشتر شهرت وی در تاریخ به خاطر بیمارستانی است که در قاهره بنیاد نهاد و سالانه ۱,۰۰۰,۰۰۰ درهم (۵۰۰,۰۰۰ دلار) برای مخارج آن معین کرد. پسر وی، ناصر (۶۹۳ - ۷۴۱ ه‍.ق، ۱۲۹۳ - ۱۳۴۰ م)، سه بار به سلطنت رسید و دوبار خلع شد؛ وی برای رساندن آب به پایتخت آبراهه‌ها به وجود آورد، حمام‌های عمومی، مدرسه‌ها، خانقاه‌ها، و سی مسجد بساخت؛ کانالی حفر کرد که اسکندریه را به نیل می‌پیوست، و برای این کار ۱۰۰,۰۰۰ کس را به بیگاری گرفت. وی نمونه اسرافکاری ممالیک بود؛ در مراسم ازدواج پسرش ۲۰,۰۰۰ حیوان سر برید؛ وقتی از راه صحرا به سفر می‌رفت، باغچه‌های سبزیکاری را بر پشت چهل شتر بار می‌کردند که وی سبزی تازه داشته باشد. به دوران وی خزانه دولت خالی شد و به همین جهت جانشینان وی ضعیف شدند و دولتشان سستی گرفت.

سلاطین ممالیک به نظر ما اعتبار سلجوقیان و ایوبیان را ندارند. البته آنها مؤسسات عمومی معتبری به جا نهادند، ولی غالب این کارها به دست کشاورزان و کارگران فقیری انجام می‌شد که، به وضعی فوق تحمل، به وسیله دولتی که در مقابل مردم یا طبقه اشراف مسئول نبود استثمار می‌شدند؛ تنها وسیله نجات از دست سلاطین قتل آنها بود. با این حال، این حکام

مصر در قرون وسطی است و قاهره در سال‌های ۶۴۸ - ۷۰۰ ه‍.ق (۱۲۵۰ - ۱۳۰۰ م) در منطقه باختری رود سند از همه شهرها غنیتر بود. بازارها از همه لوازم زندگی و بسیار چیزهای تجملی پر بود. در بازارهای برده‌فروشی مردان و دختران در معرض خرید و فروش بودند، و دکان‌های کوچک آنها پر از کالاهای گرانبه‌ایم و ارزاقیم بود. در کوچه‌ها مردم و چهارپایان فراوان آمد و رفت می‌کردند، و صدای

فروشنندگان دور مگرد و ارايه‌هاي حمل و نقل به گوش مي‌رسيد. اين كوچه‌ها را عمداً تنگ ساخته بودند تا بر رهگذران سايه افكند، و كج و معوج بود تا دفع از آن آسان باشد. خانه‌ها پشت نماهاي محكم نهان بود و اطاقها داشت كه در گرماي روز تاريك و خنك بود و ساكنان خانه از حياط داخلي يا باغچه نزديك هوا مي‌گرفتند. اطاقها با اثاث راحت، پرده، قالي، مخده‌ها، بالشهاي قلابدوزي، و آثار هنري آراسته بود. مردان خانه‌نشين حشيش مي‌جويدند تا اعصاب خود را تخدير كنند و در رؤيائي شيرين فرو روند؛ زنان در خلوتسرا پرگويي مي‌كردند، يا از پشت پنجره‌ها به چشم چراني مشغول بودند؛ صداي موسيقي از هزاران عود بلند بود. در قلعه جلسات موسيقي غريبي به پا مي‌كردند. باغهاي عمومي كه بوي گلهاي آن در هوا پراكنده بود از تماشاگران موج مي‌زدند. كشتي‌هاي حمل و نقل و قايقهاي تفريحي در رود بزرگ و كانالها شناور بودند. آري قاهره مسلمانان در قرون وسطي چنين بود. يكي از شاعران اين شهر را چنين توصيف مي‌كند:

چه خوشا بستاناي كه در آنجا سرخوشيها داشتم؛

دريغ از آن روزگاران كه عيش فراهم و آن سته بود.

دلخوش بودم، هوا آرام بود، و قطره‌ها مي‌باريد،

چه روزها كه صبحدم به عيش پرداختم و ابره‌اي زيبا بود،

و شبم بر ساقها چون گردنبند به گردنها بود،

و گلها شكفته بود و از هر طرف لرزان بود،

و بر هر طرف ميوه‌ها چون دم روباه انبوه بود،

و گويي به هنگام غروبها طلاهاي گداخته بر برگها مي‌ريخت؛

در آنجا چه ياران طلايي بود كه در عشقشان نغمه‌ها داشتم.

در همين دوران در شمال افريقا خاندانهاي چندي حكومت يافتند؛ از جمله مي‌توان زيريان (۳۶۳ - ۵۴۳ هـ، ۹۷۲ - ۱۱۴۸ م) و حفصيون (۶۲۶ - ۹۸۱ هـ، ۱۲۲۸ - ۱۵۳۴ م) در تونس، حماديان (۴۰۶ - ۵۴۷ هـ، ۱۰۱۵ - ۱۱۵۲ م) در الجزاير، و مربوطون (۴۴۸ - ۵۴۲ هـ، ۱۰۵۶ - ۱۱۴۷ م) و موحدون (۵۲۵ - ۶۶۸ هـ، ۱۱۳۰ - ۱۲۶۹ م) در مراکش را نام برد. مربوطون فاتح، كه زماني پيكار گران ساده افريقايي بيش نبودند، پس از آنكه اميران قرطبه و اشبيليه را برانداختند و قدرت را خود به دست گرفتند به زندگي پرتجمل اميران پيشين خو گرفتند؛ نرمخويي و صلحدوستي جاي تربيت خشن سربازي را گرفت، و شجاعت جاي خود را به

و دلبري، همسنگ نفوذ مردان دين شد كه اين گونه خوشيها را در بهشت وعده مي‌دادند. كارمندان دولت به فساد گراييدند، سازمان اداري كه در ايام يوسف بن تاشفين (۴۸۳ - ۵۰۰ هـ، ۱۰۹۰ - ۱۱۰۶ م) به كمال نظم بود، در ايام پسرش علي (۵۰۰ - ۵۳۸ هـ، ۱۱۰۶ - ۱۱۴۳ م) آشفته شد. دولت در انجام وظائف خود سستي كرد، امنيت برفت، دزدي فراوان شد، ناامني در راهها رواج گرفت، تجارت خلل يافت، و ثروت كاستي گرفت؛ شاهان اسپانياي كاتوليكي هم از فرصت استفاده کرده و بر قرطبه، اشبيليه، و ديگر شهرهاي اسپانياي مسلمان حمله بردند و مسلمانان بار ديگر براي رهايي از اين مشكلات از افريقا كمك خواستند.

در سال ۵۱۵ ه‍.ق (۱۱۲۱ م)، بر اثر انقلابی دینی، گروه جدیدی به رهبری عبدالله بن تومرت قدرت یافت و سر به طغیان برداشت. این گروه خردگرایی فیلسوفان و انسان‌شناسی‌گری اهل تسنن را مردود شمرد و بازگشت به زندگی بی‌آلایش و اصول ساده دینی را تجویز کرد. عبدالله خویشتن را مهدی‌منتظر و مسیح موعود خواند. بربرهای کوههای اطلس به دور وی جمع شدند، سازمانی مرتب و نیرومند به وجود آوردند و خویشتن را «موحدون» نامیدند، حاکمان سلسله مرابطون مراکشی را شکست دادند، و برای تسلط بر اسپانیا نیز با اشکال مهمی رو به رو نشدند. به دوران عبدالؤمن (۵۴۰ - ۵۵۸ ه‍.ق، ۱۱۴۵ - ۱۱۶۳ م) و ابویعقوب یوسف (۵۵۹ - ۵۷۹ ه‍.ق، ۱۱۶۳ - ۱۱۸۳ م)، امیران این سلسله، نظم و رفاه به اندلس و مراکش بازگشت و ادبیات و علوم از نو رونق گرفتند. فلاسفه مورد حمایت بودند، اما قرار بود کتابهای آنها نامفهوم باشد. ابو یوسف یعقوب (۵۸۰ - ۵۹۶ ه‍.ق، ۱۱۸۴ - ۱۱۹۹ م) تسلیم فقها شد، از فلاسفه کناره گرفت، و بگفت تا کتابهایشان را بسوزانند. محمد الناصر، پسر وی، (۵۹۶ - ۶۱۱ ه‍.ق، ۱۱۹۹ - ۱۲۱۴ م) نه به دین اعتنا داشت و نه به فلسفه. کار حکومت را مهمل گذاشت و به عیاشی پرداخت، و در جنگ لاس ناواس د تولوسا از نیروهای متحد مسیحیان شکستی سخت دید که در نتیجه آن اسپانیای مطیع موحدون به دولتهای کوچک مستقل تقسیم شد و مسیحیان یکی را پس از دیگری گشودند - قرطبه به سال ۶۳۴ ه‍.ق (۱۲۳۶ م)، والنسیا به سال ۶۳۶ ه‍.ق (۱۲۳۸ م)، و اشبیلیه به سال ۶۴۶ ه‍.ق (۱۲۴۸ م) به دست مسیحیان افتاد. مسلمانان مغلوب به طرف غرناطه عقب نشستند؛ در آنجا کوهستان سیرانوادا یا «پشته برفی» تا حدی قابل دفاع و، به واسطه نهرهای جاری، تاکستانها و باغهای زیتون و پرتقال در آن فراوان و بارور بود. تعدادی حکام دوراندیش در غرناطه حکومت کردند و استقلال ولایت غرناطه و شهرهای تابع آن - خزر، خائن، آلمریا، و مالاکا - را محفوظ داشتند و حملات مکرر مسیحیان را عقب راندند. تجارت رواج گرفت، صنعت زنده شد، و هنر رونق یافت؛ مردم آنجا به لباسهای پر زرق و برق و مجالس طرب شهره شدند. این کشور کوچک تا سال ۸۹۸ ه‍.ق (۱۴۹۲ م) به عنوان باقیمانده تمدنی که قرنهای دراز اسپانیا را از مفاخر نوع بشر کرده بود، در اروپا برقرار بود.

III - جلوه‌هایی از هنر اسلامی ۱۰۵۸ - ۱۲۵۰ م

۴۵۰ - ۶۵۶ ه‍.ق

در عصر استیلای بربرها، آثار معماری عظیمی چون کاخهای الحمراء در غرناطه، القصر، و برج خیرالدا در اشبیلیه، پدید آمدند. غالباً این شیوه معماری تازه را شیوه موریسکوها می‌نامیدند، به این پندار که از مراکش آمده است، ولی در حقیقت پایه‌های اولی آن از شام و ایران است، و همین مایه‌ها در تاج محل هندوستان نیز نمودار است. راستی هنر اسلامی چه دامن‌دار و چه مایه‌دار است؛ در این دوران هدف معماری همه ظرافتکاری بود و به قوت و جلالتی که در مساجد دمشق و قرطبه و قاهره می‌بینیم توجه نداشت و بیشتر به ریزمکاری و زیبایی اهمیت می‌داد، و همین مهارت هنری در زمینه تزئین به کار می‌رفت و مجسمه ساز معمار را زیر نفوذ گرفته بود.

موحدون در کار ساختمان فعالیت بسیار داشتند. در مرحله اول، بناها را به قصد دفاع از متصرفات خود می‌ساختند. در اطراف شهرهای بزرگ باروهای نیرومند با برجها به وجود می‌آوردند، مانند برج‌الذهب که به نزدیک اشبیلیه وادی الکبیر را حفاظت می‌کرد. القصر اشبیلیه هم قلعه و هم قصر بود و نمای بیرون آن ساده و بی‌آرایش می‌نمود. طرح بناها را جالبی، مهندس قرطبی، برای ابویعقوب یوسف آماده کرد (۵۷۷ ه‍.ق، ۱۱۸۱ م). پس از سال ۶۴۶ ه‍.ق (۱۲۴۸ م)، القصر محل مورد علاقه پادشاهان مسیحی بود. پدرو اول (۷۵۴ ه‍.ق، ۱۳۵۳ م)، شارل پنجم (۹۳۳ ه‍.ق، ۱۵۲۶ م)، و ایزابل (۱۲۴۹ ه‍.ق، ۱۸۳۳ م) آن را تغییراتی دادند یا تعمیراتی کردند و قسمتهای تازه بدان افزودند، و اکنون قسمت اعظم بنا از دوران مسیحی است؛ اما شیوه معماری اسلام، یا اسلام و مسیحی، در آن نمودار است.

ابويعقوب يوسف، پي افكن القصر، همان است که به سال ۵۶۷ هـ.ق (۱۱۷۱ م) مسجد بزرگ اشبیلیه را بنیاد کرد؛ اکنون چیزی از آن مسجد به جا نیست؛ مناره مجلل و معروف آن، که به نزد مردم مغرب زمین به نام خیرالدا شهره است، در سال ۵۹۳ هـ.ق (۱۱۹۶ م) به وسیله جابر معمار بنا شده است. بعدها مسیحیان فاتح مسجد را به کلیسا تبدیل کردند (۶۳۲ هـ.ق، ۱۲۳۵ م). به سال ۸۰۴ هـ.ق (۱۴۰۱ م) کلیسا ویران شد و به جای آن کلیسای بزرگ اشبیلیه بنیاد گرفت و مصالح مسجد را در بنای کلیسا به کار بردند. شصت متر پایینی خیرالدا همان ساختمان اصلی است، و ۲۵ متر باقیمانده را مسیحیان کاملاً هماهنگ با قسمت اسلامی بر آن افزودند. دو ثلث بالای بنا با بالکنهای به هم پیوسته و شبکهای از گچ و سنگ آرایشی بس غنی دارد. بالای برج يك مجسمه برنزی بنا کرده‌اند که نمودار ایمان است (۹۷۵ هـ.ق، ۱۵۶۸ م) و نشانی از وضع تغییرناپذیر مردم اسپانیا در کار دین ندارد، زیرا با

معنی گرفته‌اند - چیزی که می‌گردد. مسلمانان در شهر مراکش (۴۶۲ هـ.ق، ۱۰۶۹ م) و رباط نیز (۵۷۵ هـ.ق، ۱۱۹۷) برجها ساخته‌اند که به زیبایی کم از خیرالدا نیستند.

محمد بن احمر (۶۲۹ - ۶۷۲ هـ.ق، ۱۲۳۲ - ۱۲۷۳ م) به سال ۶۴۶ هـ.ق (۱۲۴۸ م) بزرگترین بنای اسپانیا، یعنی قصر معروف الحمراء را در غرناطه بنیاد نهاد. محل قصر تپه مرتفعی بود که اطراف آن دره‌های عمیق داشت و بر رود «دارو» و خنیل مشرف بود. در آنجا از قرن نهم میلادی قلعه‌ای به نام الکزابه به پا بود؛ امیر بناهای تازه بر آن افزود، باروهای خارجی الحمراء و بنای اصلی را به وجود آورد، و بر همه قسمتهای بنا شعار متواضعانه خود، «لا غالب الا الله»، را نقش زد. به دورانهایی بعد قسمتهای دیگری را بر بنای اصلی افزودند و قسمتهایی را که به دست مسیحیان یا مسلمانان ویران شده بود تعمیر کردند. از جمله، شارل پنجم قصری مربع به شیوه معماری دوران رنسانس بر الحمراء افزود که بنایی بزرگ و غم‌انگیز و نامتناسب است. معماری ناشناس در داخل حصار محوطه‌ای به گنجایش چهل هزار مرد منظور داشته است، و در این قسمت از شیوه معماری جنگی که در بلاد شرقی اسلام به وجود آمده و تکامل یافته بود تبعیت کرده است. ولی سلیقه تجملدوست دویست ساله بعد بتدریج این قلعه را به صورت مجموعه‌ای از حیاط و قصرها درآورده است که زیورهای جالبی دارد از گل و بوته و اشکال هندسی، که در گچ و آجر و سنگ الوان نقش زده یا حک کرده‌اند و از لحاظ زیبایی و ظرافت کم نظیر است. در حیاط آن استخری است که شاخه‌های درختان و دره‌های منبتکاری در آن انعکاس می‌یابد، و پشت سر آن برج محکمی است که برای حصاریان پناهگاهی غیرقابل نفوذ به شمار می‌رفت. سالن سفیران در این برج است؛ امیران غرناطه در آنجا به تخت می‌نشستند و فرستادگان بیگانه از هنر و ثروت این کشور به حیرت می‌افتادند. شارل پنجم از بالکن یکی از پنجره‌های سالن باغها و بستانها و رودخانه‌های پایین را بدید و، پس از اندیشه بسیار، گفت: «چه بیچاره است کسی که همه این چیزها را از دست می‌دهد!» در محوطه اصلی قصر، که معروف به حیاط شیران است، دوازده شیر مرمرین به وضعی هول‌انگیز در اطراف استخری از سنگ مرمر جای دارد. ایوانهای اطراف این محوطه با ستونهای بلند و زیبا، سرستونهای گلداز، و مقرنساها و نوشته‌های کوفی الوان، که مرور ایام رونق آن را برده، قصر را نمونه جالبی از سبک موريسکوها کرده است. شاید مورها، به حکم تجمل و حمیت، در ظرفکاری هنری افراط کرده‌اند. آنهمه تزیین مایه ملال می‌شود و استحکام و اطمینانی را که می‌باید از بنا احساس شود از میان می‌برد؛ مع ذلك، پوشش تزیینی بنا از پس دوازده زلزله تقریباً به طور کامل به جا مانده است. البته سقف سالن سفیران فرو ریخته، ولی بقیه سالن سرپاست. این مجموعه زیبایی باغها و قصرها و استخرها و بالکنها اوج کمال هنر اسلامی اسپانیا را نمودار می‌کند و در

عین حال ضعف هنر و افراط ثروت و آسوده طلبی و تن آسایی فاتحان را نشان می‌دهد، و معلوم می‌دارد ذوق جمالیپرستی ظرفانه جای قوت و عظمت و شکوه را گرفته است.

در قرن دوازدهم هنر اسلامی از اسپانیا به شمال آفریقا راه یافت، و شهرهای مراکش، فاس، تلمسان، تونس، صفاقس، و طرابلس، با قصرهای زیبا و مسجدهای خیره‌کننده و محلات تو در تو به اوج کمال رسیدند. در مصر و مناطق شرقی سلجوقیان و ایوبیان و مماليك هنر اسلامی را نیرویی تازه دادند.

صلاح‌الدین و اخلاف او در جنوب خاوری قاهره قلعه بزرگ شهر را بنا کردند و در انجام بنا از اسیران جنگ صلیبی کار گرفتند و شاید شیوة آن را نیز از قلعه‌های صلیبیان در شام گرفته بودند. ایوبیان در حلب مسجد بزرگ و قلعه بزرگ، و در دمشق مقبره صلاح‌الدین را بنیاد نهادند. در این اثنا در کار معماری تحولی رخ داد و سراسر شرق اسلامی شیوة قدیم مسجد، که صحن وسیع داشت، به شیوة مسجد مدرسه‌ای مبدل شد. سبک تازه از آنجا پدید آمد که مساجد زیاد شده بود و صحن بزرگ برای جا گرفتن تعداد بسیاری نمازگزار حاجت نبود؛ از طرف دیگر، برای تسهیل در کار تعلیمات، به مدرسه‌های تازه احتیاج بود. بدین جهت به دور مسجد، یعنی محل نماز، که اکنون تقریباً همیشه یک گنبد بزرگ دارد، چهار قسمت جنبی بنا می‌شد که هر یک مناره‌ای خاص، دری مزین، و سالن وسیعی برای درس داشت. غالباً هر یک از مذاهب چهارگانه سنی یکی از این قسمت‌های جنبی مسجد را برای مدرسه الاهیات و شریعت خویش اشغال می‌کرد. همان طور که یکی از سلاطین صالح گفته است، حمایت از هر چهار مدرسه مطلوب بود تا، در هر مورد، حداقل یکی از این مذاهب اعمال دولت را تأیید کند. این تحول را ممالبیک در مساجد و مقابر خویش ادامه دادند. مساجد و مقابر که از سنگ بودند و درهای بزرگ و محکم منقش برنزی از آنها محافظت می‌کرد و از پنجره‌های ملون نور می‌گرفتند و به معرقه‌های درخشان و نقش‌های گچبری رنگین و کاشی‌های مقاومی که فقط مسلمانان طرز ساختنش را می‌دانند مزین بودند.

از آثار معماری سلجوقیان حتی یک درصد به جا نمانده است. در ارمنستان - «مسجد آبی»؛ در قونیه - سر در مجلل مسجد «دیوریجی»، مسجد باشکوه «علاءالدین»، و دهلیز غار مانند و نمایی منقش طراز مانند «سرتجیلی»؛ در بین‌النهرین - «مسجد بزرگ»، «موصل»، و «مسجد مستنصر» بغداد؛ و در ایران - «برج طغرل» ری، «مقبره سنجر» در مرو، محراب خیره‌کننده «مسجد علویان» در همدان، گنبد ترکدار و طاقنماهای کوچک و کم نظیر «مسجد جمعه» قزوین، و نیز طاق‌های بزرگ و محراب «مسجد حیدریه»؛ این همه شمه‌ای از آثاری است که مهارت سلجوقیان را در کار معماری، و کمال ذوق سلاطین سلجوقی را نمودار می‌کند. زیباتر از همه «مسجد جامع» اصفهان است که در همه ایران فقط بارگاه حضرت رضا در مشهد، که بعدها بنا شده، با آن قابل قیاس است. «مسجد جامع» اصفهان جالبترین اثر معماری دوران سلجوقی است و چون «کلیسای شارتر» یا «کلیسای نوتردام» مجموعه‌ای از آثار معماری قرون مختلف است. بنای مسجد از سال ۴۸۱ هـ.ق (۱۰۸۸ م) آغاز شده، بارها ترمیم یافته، و به سال ۱۰۲۱ هـ.ق (۱۶۱۲ م) به شکل کنونی درآمده است. بزرگترین گنبد مسجد، که از آجر ساخته شده است، نشان نظام‌الملک و تاریخ سال ۴۸۱ هـ.ق (۱۰۸۸ م) دارد. سردر مسجد و مدخل‌های محل نماز، که یکی از آنها حدود بیست و پنج متر ارتفاع دارد، با کاشی و معرقکاری‌هایی مزین است که در تاریخ این هنر نظیر ندارد. قسمت‌های داخلی مسجد گنبد‌های ترکدار، طاقنماهای کوچک متوالی و به هم

نوتردام، پاریس

پیوسته، و طاق‌های ضربی دارد که بر ستون‌های ضخیم متکی است. گچ‌بری محراب (۷۱۰ هـ.ق، ۱۳۱۰ م)، که منقش به برگ‌های مو و نیلوفر و خطوط کوفی است، در سراسر جهان اسلام همانند ندارد.

این آثار، کسانی را که می‌گویند ترکان قومی وحشی بوده‌اند به استهزا می‌گیرند. همچنانکه حکام و وزیران سلجوقی در شمار فرمانروایان و سیاستمداران نیرومند تاریخ بوده‌اند، معماران سلجوقی نیز در عصر ایمان، که در عین حال عصر طرح‌های عظیم معماری است، سازندگانی بزرگ بوده‌اند. شیوه معماری سلجوقی، که به ضخامت فوق‌العاده متمایل بود، شیوه تزئین پسند ایرانی را تعدیل کرد، و از ترکیب این دو شیوه، معماری تازه‌ای در آسیای صغیر و عراق و ایران رواج گرفت؛ جالب آنکه این شیوه نو با کمال معماری گوتیک در فرانسه همزمان بود. سلجوقیان از شیوه مسلمان که پیش از آنها معمول بود، و طبق آن محل نماز یا بنای اصلی مسجد در یک طرف صحن تقریباً نهان بود، پیروی نکردند. برای قسمت اصلی مسجد نمایی بزرگ و جالب بنا کردند و ارتفاع آن را بیفزودند و بر فراز آن گنبدی منور یا مخروطی برآوردند که همه محوطه را می‌پوشانید و همه اجزای مسجد را در یک واحد اصلی به هم می‌پیوست. در همین دوران بود که طاق ضربی، طاق‌نما، و گنبد به صورتی دلپذیر در ساختمان به هم پیوست.

در این دوران عجیب عظمت و انحطاط، همه هنرها به اوج کمال رسید. به نظر ایرانیان سفالکاری از لوازم تفنن زندگی بود که نمی‌شد از آن صرف نظر کرد. به هیچ دورانی سفالکاری مانند این دوران گوناگون و زیبا نبود. ایرانیان شیوه‌های لعابکاری، رنگکاری زیر یا روی لعاب، میناکاری و آجرینری و کاشی‌سازی و شیشه‌کاری را، که از مصریان و مردم بین‌النهرین و ساسانیان و شامیان آموخته بودند، به مرحله کمال رسانیدند و در این رشته‌ها هنر چینی نیز بخصوص در زمینه رنگکاری تصویرها نفوذی

داشت اما بر شیوة ایرانی غلبه نیافت. در آن روزگار چینی از دیار چین وارد می‌شد، ولی چون خاک چینی در خاور نزدیک و میانه کمیاب بود، مسلمانان نتوانستند این ظروف نیمه شفاف را تقلید کنند، مع ذلک در سراسر قرون دوازدهم، سیزدهم، و چهاردهم سفال ایرانی از لحاظ تنوع و دقت و ترکیب و جلوه و نقش و زیبایی در جهان همانند نداشت.

صنایع کوچک اسلامی نیز از اهمیت خاصی برخوردار بودند. در این دوران، در حلب و دمشق در کار ساختن ظروف شیشه‌ای ظریف میناکاری معجزه می‌کردند. در قاهره برای قصرها و مسجدها قندیل‌هایی از شیشه مینایی می‌ساختند که به روزگار ما دوستاران آثار هنری برای تحصیل آن کوشش بسیار می‌کنند. گنجینه‌های فاطمیان که صلاح‌الدین تقسیم کرد هزارها گلدان بلور داشت و چنان با مهارت ساخته شده بود که هنرمندان عصر ما از فکر آن عاجزند. هنر تزیین فلزات، که در آشور قدیم معمول بود، در مصر و شام چنان به کمال رسید که سابقه نداشت، و در قرن پانزدهم از این دو منطقه به و نیز راه یافت. از مس، برنز، برنج، نقره، و طلا به وسیله ریخته‌گری یا چکش کاری لوازم مطبخ، اسلحه و زره، قندیل، کوزه، لگن، کاسه، سینی، و آئینه، ابزارهای نجومی، گلدان، شمعدان، قلمدان، دوات، منقل، بخوردان، مجسمه حیوانات، جعبه جایی «قرآن»، پیش‌بازی، کلید، و قیچی با نقش‌های فرو رفته و احياناً مرصع به فلزات یا جواهرات ساخته می‌شد. روی میزهای برنجی نقش‌های فراوان می‌زدند. شبکه‌های زیبایی فلزی برای محراب و در و مقبره‌ها ساخته می‌شد.

در موزة هنرهای زیبای بستان یک ظرف نقره هست که تصویر بز کوهی دارد و نام الب ارسلان را بر آن نقش کرده‌اند و مربوط به سال ۴۵۹ هـ.ق (۱۰۶۶ م) است، و چنانکه گفته‌اند معروفترین کار نقره‌ای است که از هنر ایرانی دوران اسلام به جاست، و تنها اثر نقره‌کاری از دوران سلجوقیان است.

مجسمه‌سازی تابع هنرهای دیگر بود و به نقش‌های برجسته و حکاکی نقش یا خط بر روی سنگ و گچ انحصار داشت. گاهی حاکم بی‌پروایی مجسمه خود یا همسر یا یکی از مغنیانش را سفارش می‌داد، ولی این کار گناهی بود که محرمانه می‌ماند و بندرت به مردم نشان داده می‌شد. اما منتکاری تکامل یافت و در، منبر، محراب، رحل، پرده، سقف، میز، پنجره، سینی، صندوق، و نشانه با نقش‌های ظریف تزیین می‌شد؛ صنعتگرانی چهار زانو می‌نشستند و مته‌های خویش را با کمان می‌گردانیدند. خراطان نیز در این کار می‌کوشیدند. کارگران دیگر، که بیشتر از اینها تلاش می‌کردند، اطلس، حریر گلداز، پارچه‌های حاشیه‌دار، مخمل، زربفت، پرده، و خیمه می‌بافتند و قالیه‌های ظریفی تولید می‌کردند که نقش‌های بدیع آن مورد حیرت و شگفت جهانیان بود. مارکوپولو به سال ۶۶۹ هـ.ق (۱۲۷۱ م) در آسیای صغیر زیباترین قالیه‌های جهان را دیده بود. به گفته جان سینگر سارجنت، «اهمیت قالی ایران با همه تصاویرهایی که تاکنون نقش کرده‌اند برابر است»، ولی به نظر کارشناسان، قالیه‌های کنونی ایران نمونه‌های ناقص هنر قالیه‌ای هستند که ایرانیان در زمینه آن از همه دنیا سبق گرفته‌اند. از قالیه‌های ایرانی که به دوران سلجوقیان بافته شده جز تکه پاره‌هایی به جا نیست، ولی دقت و زیبایی کم نظیر آن را می‌توان از قالیه‌هایی که به دوران مغول به سبک آن بافته‌اند دریافت.

نقاشی اسلامی در زمینه مینیاتور هنر معتبري بود، ولی در زمینه نقاشی دیواری و چهره‌سازی جزو هنرهای کوچک به شمار می‌رفت. آمر، خلیفه فاطمی (۴۹۵ - ۵۲۴ هـ.ق، ۱۱۰۱ - ۱۱۴۰ م)، عده‌ای از هنرمندان را به کار گرفته بود که در اطاق وی در قاهره تصویر شاعران آن دوران را رسم کنند. معلوم می‌شود که تحریم «تمثال‌سازی» کم‌کم از قوت سابقش کاسته می‌شد. به دوران سلجوقیان، در منطقه ماوراءالنهر نقاشی به کمال رسید، زیرا در آنجا تنفري که اهل سنت از این هنر داشتند به علت بعد مسافت سستی گرفته بود. در کتابهای خطی ترکی تصویرهای فراوانی از پهلوانان ترک به جا مانده است. از کارهای مینیاتور چیزی که قطعاً از دوران سلجوقیان باشد به دست نیست، اما رونق این هنر در دوران مغول در دیار خاوری اسلام تردیدی در شکوفایی آن به دوره سلجوقی به جا نمی‌گذارد. عقول پرمایه و دست‌های هنرمند برای مساجد سلجوقیان و ایوبیان و مماليك، و هم برای بزرگان قوم و مدرسه‌ها، «قرآن»‌هایی مهیا کردند که زیبایی آن پیوسته فزونی می‌گرفت. بر جلد «قرآن»‌ها، که از پوست یا ورقه‌های

لعابزده فراهم می‌شد، نقشها رسم می‌کردند که به ظرافت چون تار عنکبوت بود. اغنیا چیزی از مال خویش را بابت دستمزد به هنرمندان می‌دادند تا کتابهای زیبا فراهم کنند. گاهی گروهی وراق و خطاط و نقاش و جلدساز هفده سال تمام برای یک کتاب کار کرده‌اند؛ در انتخاب کاغذ دقت بسیار می‌شد. گویند قلم موی نقاشی را از موهای سبید گردن گربه‌هایی فراهم می‌کردند که از دو سال کمتر داشتند. مرکب آبی از ساییده سنگ لاجورد به دست می‌آمد و هموزن طلا قیمت داشت. طلای محلول برای ترسیم بعضی خطوط یا حروف تصویر یا متن به کار می‌رفت. یکی از شعرای ایران در این باب گوید: «حظی را که عقل از منظره خطی نکو می‌برد، خیال فراچنگ نتواند آورد».

IV - عصر عمر خیام: ۱۰۳۸ - ۱۱۲۲م

۴۳۰ - ۵۱۶ هـ ق

ظاهراً شماره شاعران و عالمان این دوران کم از هنرمندان نبوده است. قاهره، اسکندریه، بیت المقدس، بعلبک، حلب، دمشق، موصل، حمص، طوس، نیشابور، و بسیاری شهرهای دیگر به مدرسه‌های بزرگ خود می‌بالیدند. تنها در بغداد در سال ۴۵۷ هـ ق (۱۰۶۴م) سی مدرسه از این قبیل بود؛ یک سال بعد نظام الملك مدرسه دیگری - نظامیه - به پا کرد؛ و به سال ۶۳۵ هـ ق (۱۲۳۴م) خلیفه مستنصر مدرسه دیگری به آنها افزود که به وسعت، معماری، و تجهیزات از همه سبق برد و، به گفته یکی از جهانگردان، زیباترین بنای بغداد بود. این مدرسه چهار قسمت مستقل برای تعلیم شریعت اسلام داشت که طالبان علم در آنجا تعلیم و غذا و مراقبت طبی رایگان دریافت می‌داشتند؛ به علاوه، برای مخارج لازم دیگر، به هر کدام یک دینار طلا می‌دادند. در مدرسه بیمارستان و حمام و کتابخانه‌ای بود که برایگان مورد استفاده طلاب و مدرسان بود. احتمالاً زنان نیز در برخی موارد به این مدرسه‌ها می‌رفتند، زیرا شنیده‌ایم یک شیخه (مدرس زن) بوده که دروشش، چون درسه‌های آسیایا و هیپاتیای مغرب زمین، شنونده بسیاری را گرد می‌آورده است (۵۷۴ هـ ق، ۱۱۷۸م). کتابخانه‌های عمومی این زمان بیشتر و غنیتر از همه دورانهای دیگر اسلام بود. تنها در اسپانیای مسلمان هفتاد کتابخانه عمومی بود. نحویان، لغت شناسان، دایرةالمعارف نویسان، و تاریخ‌نویسان بسیاری به عرصه رسیدند. یکی از هنرهای اصلی و تفننی مسلمانان نوشتن کتاب سرگذشت کسان بود: ابن الفطی (۵۶۸ - ۶۴۶ هـ ق، ۱۱۷۰ - ۱۲۴۸م) شرح حال ۴۱۴ فیلسوف و دانشمند را در کتاب خود آورده بود؛ ابن ابی اسیبیه (۶۰۰ - ۶۶۸ هـ ق، ۱۲۰۳ - ۱۲۷۰م) زندگینامه ۴۰۰ طبیب را ثبت کرد؛ محمد عوفی (۶۲۶ هـ ق، ۱۲۲۸م) دایرةالمعارفی از شرح حال ۳۰۰ شاعر فارسی به دست داد، بی‌آنکه ذکر از عمر خیام به میان آورد؛ محمد بن خلکان (۶۰۸ - ۶۸۱ هـ ق، ۱۲۱۱ - ۱۲۸۲م) با کتاب وفیات الاعیان خود، که شرح حال ۸۶۵ تن از بزرگان اسلام را باختصار آورده، از همه آنها سبق برده است. کتاب با وجود گستردگی مطلب از لحاظ دقت عجیب است؛ مع ذلك، ابن خلکان از نقص کتاب خود عذر می‌خواهد و می‌گوید: «خدا نخواست که جز قرآن کتاب دیگری بی نقص باشد» محمد شهرستانی در کتاب ملل و نحل (۵۲۲ هـ ق، ۱۱۲۸م) دینهای مشهور جهان را شرح داده و تاریخ و فلسفه آن را خلاصه کرده است؛ هیچ یک از مسیحیان آن دوران نمی‌توانسته‌اند کتابی به پرمایگی و بیطرفی آن فراهم کنند.

ادبیات داستانی مسلمانان به داستانهای مختلف ارقگان انحصار داشت و وحدت اجزای آن فقط با تسلسل اعمال یک نفر حفظ می‌شد. پس از قرآن، مسلمانان کتابهای هزار و یکشب و کلیله دمنه (اثر بیدپای)، و مقامات حریری، اثر

۱۰۵۴ - ۱۱۲۲م)، را بیش از سایر کتابها می‌شناختند. مقامات حریری ماجراهای ابوزید، ولگرد بی سر و پا، را نقل می‌کند که شخصیتی جالب دارد و به همین جهت خواننده پراکنده گویی، جنایات، و نارواهای او

را به ظرافت گفتار، مهارت، تدبیر، و افکار جذاب هوس انگیزش می‌بخشد. در یکی از مقامات چنین می‌گوید:

مطیع نصیحتگر مباش که وصال خوبان را منع می‌کند، آزاده باش و هر چه توانی کن؛ سخن مدعیان را واگذار و آنچه را شایسته است به عمل آر.

تقریباً همه کسانی که خواندن و نوشتن می‌دانستند شعر می‌گفتند، و هیچ یک از حکام نبود که شعر را تشویق نکند. اگر گفته این خلدون را بپذیریم، در دربار مرابطون و موحدون در آفریقا و اسپانیا صدها شاعر مقیم بودند. در مجمع مناظره شاعران در اشبیلیه، یک شاعر کور اهل تودلا (تطیله) با دو بیت، که در آن نیمی از شعر جهان را آورده، جایزه را برد:

وقتی می‌خندد، مرواریدها آشکار می‌شوند؛ و چون پرده از چهره بر می‌گیرد، ماه دیده می‌شود؛ جهان با همه فراخی برای او تنگ است، اما در قلب من جای گرفته است.

بنابر روایات، شاعران دیگر قصاید خویش را نخوانده دریدند. در قاهره، زهیر شاعر، مدتها پس از آنکه مویش سپید شده بود، از عشق سخن می‌گفت. تقسیم دولت به ممالک نسبتاً کوچک در قلمرو شرقی اسلام، مانند آلمان قرن نوزدهم، شماره امیران و بزرگانی را که در کار تشویق ادب همچشمی داشتند افزوده بود. ایران از همه ملل اسلامی بیشتر شاعر داشت. انوری خراسانی (قت ۵۸۵ هـ.ق، ۱۱۸۹ م) مدتها قصاید خود را در دربار سنجر می‌خواند و او را فقط پس از خود می‌ستود.

خاطری چون آتشم هست و زبانی همچو آب

فکرتی تیز و نکایی رام و طبعی بی‌خلل

ای دریغا نیست ممدوحی سزاوار مدیح

وی دریغا نیست معشوقی سزاوار غزل

شاعر معاصر وی، خاقانی (۵۰۰ - ۵۸۲ هـ.ق، ۱۱۰۶ - ۱۱۸۵ م) نیز در مفاخره کم از او نبود؛ غرور وی معلمش را تحریک کرد که شعری به طنز درباره نسب او بگوید:

خاقانیا اگر چه سخن نیک دنیا

یک نکته گویمت بشنو رایگانیا

هجو کسی مکن که ز تو مه بود به سن

باشد که او پدر بود و تو ندانیا

مردم اروپا از شعر فارسی بیشتر از همه اشعار عمر خیام را می‌شناسند. ایرانیان خیام را به صف علمای

در قرون وسطی» می‌کرده است. ابوالفتح عمر خیام، پسر ابراهیم، در نیشابور به سال ۴۳۰ هـ.ق (۱۰۳۸ م) زاد. خیام به معنی خیمه‌گر است، ولی این لقب معلوم نمی‌دارد که واقعاً او یا پدرش خیمه‌گر بوده‌اند، زیرا در دوران وی القاب حرفه‌ای معنی عادی خود را نداشته است، چنانکه کلمات smith [آهن‌گر]، baker [نانوا]، porter [باربر] در مناطق دیگر به صورت اسم و عنوان اشخاص به کار می‌رود، اما معنی کلمات از آن مراد نیست. تاریخ از زندگی خیام تقریباً چیزی نمی‌گوید،

ولي نام بسياري از مؤلفات او را ياد مي‌کند: از جمله کتاب جبر است که سال ۱۸۵۱ ميلادي به فرانسه ترجمه شد. خيام اين علم را از آنچه خوارزمي و علماي يونان مي‌دانستند پيشتر برده است. وي براي معادلات درجه سوم راه‌حلهايي يافته که، به گفته اهل فن، شايد مهم‌ترين کشف رياضي در قرون وسطي است. يك کتاب ديگر وي در جبر (نسخه خطي در کتابخانه ليدن) تحقيق انتقادي اصول موضوعه و تعريفات اقليدس است. سلطان ملک‌شاه سلجوقي به سال ۴۶۷ هـ ق (۱۰۷۴ م) او را با جمعي از علما مأمور اصلاح تقويم فارسي کرد، و نتيجه کار آنها تقويمي است که هر ۳۷۷۰ سال يك روز اختلاف پيدا مي‌کند، يعني از تقويم معمول ما که هر ۳۳۳۰ سال يك روز اختلاف دارد کمي دقيقتر است؛ انتخاب يکي از دو تقويم با تمدن آينده است. دين اسلام بيشتر از علوم اسلامي بر مردم نفوذ داشت، به همين جهت تقويم خيام نتوانست نزد مسلمانان جاي تقويم هجري را بگيرد. شهرت خيام به عنوان منجم از حکايت نظام عروضي، که او را در نيشابور ديده است، معلوم مي‌شود.

در زمستان سنة ثمان و خمسمائة، به شهر مرو، سلطان کس فرستاد به خواجه بزرگ صدرالدين محمد بن المظفر رحمة الله که خواجه امام عمر را بگوي تا اختياري کند که به شکار رويم که اندر آن چند روز برف و باران نيابد، و خواجه امام عمر در صحبت خواجه بود، و در سراي او فرود آمد. خواجه کس فرستاد و او را بخواند و ماجرا با وي گفت. برفت و دو روز در آن کرد و اختياري نیکو کرد و خود برفت و با اختيار سلطان را برنشاند؛ و چون سلطان بر نشست و يك بانك زمين برفت، ابر درکشيد و باد برخاست و برف و دمه درايستاد. خنده‌ها کردند؛ سلطان خواست که باز گردد، خواجه امام گفت پادشاه دل فارغ دارد که همين ساعت ابر باز شود، و در اين پنج روز هيچ نم‌نياشد. سلطان براند و ابر باز شد، و در آن پنج روز هيچ نم نبود و کس ابر ننديد.

رباعي در زبان فارسي شعري است متشکل از چهار مصرع، که مصرع اول و دوم و چهارم به يك قافيه است. هر رباعي يك معني تمام را در شعري کامل آورده است. منشأ اين بحر را نمي‌دانيم، ولي مربوط به زماني دراز پيش از خيام است. رباعي در شعر فارسي جزو قطعات طولاني نيست، بلکه هر رباعي واحد مستقلي است. بدین جهت ايرانيان در جمع آوري رباعيات ترتيب افکار را رعايت نکرده، بلکه بنا را بر قافيه نهاده‌اند. اکنون هزاران رباعي فارسي هست که غالباً گوینده آن معلوم نيست؛ از جمله ۱۲۰۰ رباعي را به خيام نسبت مي‌دهند که اغلب آن مورد ترديد است. قديمترين نسخه رباعيات خيام (نسخه

مربوط به سال ۱۴۶۰ ميلادي است که ۱۵۸ رباعي دارد و به ترتيب الفبا مرتب است، و بعضي آنها متعلق به شعراي پيش از خيام است. چند رباعي از ابوسعيد ابوالخير و يکي از ابن سينا است؛ جز در موارد کمي، بزحمت مي‌توان يقين داشت که رباعيات منسوب به خيام واقعاً از اوست.

نخستين بار فون هامر، شرقشناس آلماني، به سال ۱۸۱۸ ميلادي توجه دنياي غرب را به رباعيات خيام جلب کرد. پس از آن ادوارد فيتز جرال به سال ۱۸۵۹ هفتاد و پنج رباعي را به شعر فصيح انگليسي ترجمه کرد که در نوع خود ممتاز بود. با آنکه قيمت هر نسخه اين چاپ بيش از يك پني نبود، فقط عده کمي بدان اقبال کردند، ولي بعدها چاپهاي مکرر و مفصلتر، دانشمند رياضيدان ايراني را به صف شاعران معروف جهان برد. به گفته کساني که با اصل رباعيات آشنائي دارند، از ۱۲۰ قطعه ديگر فيتز جرال فقط ۴۹ قطعه هر کدام دقيقاً معادل يك رباعي فارسي است؛ ۴۴ قطعه ديگر هر کدام از دو يا چند رباعي گرفته شده؛ دو قطعه ديگر انعکاس مجموع رباعيات است؛ شش قطعه ديگر ترجمه رباعياتي است که به خيام نسبت داده‌اند، اما به احتمال قوي از او نيست؛ دو قطعه ديگر انعکاسي از نفوذ غزليات حافظ در خاطر فيتز جرال است؛ و سه قطعه را اصلاً در ضمن رباعيات منتسب به خيام نمي‌توان يافت، ظاهراً فيتز جرال شخصاً گفته و در چاپ دوم نياورده است. در رباعيات خيام براي قطعه ۸۱ فيتز جرال معادلي نمي‌توان يافت. -

اي که از خاک پست انسان را آفريدي،

و ما را در پیش جای دادی،

هر گناهی را که انسان از آن رو سیاه است،

بیخشی و آمرزش نصیب او کن.

به جز این، در ترجمه فیتز جرالد، در مقایسه با ترجمه تحت اللفظی متن فارسی، روح عمر خیام جلوهگر است، و ترجمه وی، تا آنجا که از ترجمه شعر انتظار می‌توان داشت، با اصل مطابق است. فیتز جرالد، به علت تمایلات داروینی که به دوران وی رواج داشته است، طنز شیرین خیام را نادیده گرفته و تمایلات ضد دین اشعار وی را عمیقتر کرده است. نویسندگان ایرانی نیز که یک قرن پس از خیام بوده‌اند او را چنان وصف کرده‌اند که با گفتار فیتز جرالد مطابقت دارد. به گفته مرصاد العباد (۶۲۰ هـ، ۱۲۲۳ م)، او فیلسوفی ملحد و مادی و بدبخت بود. به گفته ابن القفطی در تاریخ الحکما (۶۳۸ هـ، ۱۲۴۰ م)، خیام در نجوم و فلسفه نظیر نداشت، ولی ملحدی سخت بود و از ناچاری زبان خود را نگاه می‌داشت. یک نویسنده قرن سیزدهم میلادی گوید: «او مردی بد اخلاق از پیروان ابن سینا بود»، و از دو کتاب وی در فلسفه نام می‌برد که اکنون در دست نیست. بعضی اهل

می‌کنند، ولی نجم الدین رازی او را از بزرگترین ملحدان دوران خود می‌شمارد.

خیام، شاید به واسطه نفوذ علم یا تأثیر اشعار معری، گفتار علمای دین را رد می‌کرد و به استهزا می‌گرفت،^۱ و می‌بالید که فرش نماز را از مسجد دزدیده است. وی فکر جبری‌گری مسلمانان را پذیرفته بود و، چون به زندگی دیگر غیر از زندگی همین دنیا امید نداشت، فکر بدبینی بر او چیره شد و از مطالعه و شراب سرگرمی و آرامش می‌جست. رباعی ۱۳۲ و ۱۳۳ نسخه کتابخانه بودلیان مستی را به مقام یک فلسفه جهانی می‌برد:

آن کو در میخانه به سبالت رفته

ترك بد و نيك جمله عالم گفته

گو هر دو جهان چه گوی باشند به کوی

بر وی به جوی چه مست باشد خفته

از هر چه نه خرمی است کوتاهی به

می هم ز کف بتان خرگاهی به

مستی و قلندری و گمراهی به

يك جرعة می ز ماه تا ماهی به

ولی وقتی در نظر می‌گیریم که چه شاعران ایرانی بسیاری در مدح بیخبری می‌سرایند، از خود می‌پرسیم که آیا این پارسایی باخوسی تنها یک تفنن ادبی چون عشقهای دو جنسی هوراس نیست؟

به احتمال قوی رباعیات، که در زندگی هشتاد و پنجساله خیام چندان اهمیت نداشته است، تصویر غلطی از او به خواننده می‌دهد. باید او را نه به صورت یک شرابخواره که مخمور در کوچه‌ها ول بوده است، بلکه به صورت یک دانشمند سالخورده به نظر آوریم که با معادلات درجه سوم و زیجهای نجومی و نقشه‌های فلکی

سرگرم بود و گاهی با همکاران دانشور خود، که چون ستارگان بر سیزه پراکنده بودند، جامی می‌زد. ظاهراً وی، مانند همه کسانی که در منطقه خشکی محصور شده‌اند، گلدوست بوده است. اگر گفته نظامی عروضی را بپذیریم، به آرزوی خود رسیده و در جایی به خاک رفته که گل شکوفان است. نظامی گوید:

در سنة ست و خمسمائه، به شهر بلخ، در کوی برده فروشان، در سرای امیر بوسع جره، خواجه امام عمر خیامی و خواجه امام مظفر اسفزاری نزول کرده بودند، و من بدان خدمت پیوسته بودم. در میان مجلس عشرت از حجة الحق عمر شنیدم که او گفت: «گور من در موضعی باشد که هر بهاری شمال بر من گل افشانی کند.» مرا این سخن مستحیل نمود و دانستم که چتویی گزاف نگوید.

چون در سنة ثلثین به نیشابور رسیدم، چهار سال بود تا آن بزرگ روی در نقاب خاک کشیده بود، و عالم سفا از او یتیم مانده، و او را بر من حق استادی بود. آدینه‌ای به زیارت او رفتم و یکی را با خود ببردم که خاک او به من نماید. مرا به گورستان حیره بیرون آورد، و بر دست چپ گشتم؛ در پایین دیوار باغی خاک او دیدم نهاده، و درختان

امرود و زردآلو سر از آن باغ بیرون کرده، و چندان برگ شکوفه بر خاک او ریخته بود که خاک او در زیر گل پنهان شده بود؛ و مراد یاد آمد آن حکایت که به شهر بلخ از او شنیده بودم. گریه بر من افتاد که در بسط عالم و اقطار ربع مسکون هیچ جای او را نظیری نمی‌دیدم. ایزد تبارک و تعالی جای او را در جنان کند به من و کرمه.

V - عصر سعدی: ۱۱۵۰ - ۱۲۹۱ م

۵۴۵ - ۶۹۰ هـ ق

چند سال پس از مرگ خیام شاعری چشم به دنیا گشود که ایرانیان وی را به مراتب بیشتر از خیام تجلیل می‌کنند. مولد وی در گنجه، یعنی کیروف آباد کنونی، به نزدیک تفلیس بود. الیاس ابومحمد، که بعدها به نام نظامی معروف شد، برخلاف خیام در همه زندگی خود به پارسایی و تقوا متصف بود؛ به هیچ وجه لب به شراب نیالود، و همه وقت خود را صرف وظایف پدری و شعر می‌کرد. لیلی و مجنون او (۵۸۴ هـ ق، ۱۱۸۸ م) معروفترین داستانهای عشقی شعر فارسی است. خلاصه داستان این است که قیس مجنون عاشق لیلی شد، ولی پدر لیلی او را مجبور کرد به مرد دیگری شوهر کند. کار قیس از این حرمان به جنون کشید، آواره بیابانها شد، و فقط وقتی نام لیلی را پیش او می‌بردند لحظه‌ای به عقل می‌آمد. وقتی لیلی ببوه شد، پیش وی آمد، اما خیلی زود درگذشت. قیس نیز، چون رومئو بر قبر ژولیت، بر قبر لیلی جان داد. هیچ ترجمه‌ای نمی‌تواند قوت تعبیر و آهنگ زیبایی متن فارسی را منعکس کند.

صوفیان نیز از عشق سخنها داشتند، ولی به تأکید می‌گفتند که منظورشان از عشق محبت الاهی است. محمدبن ابراهیم، که در عالم ادب به نام فریدالدین عطار معروف است، به نزدیکی نیشابور زاد (۵۱۳ هـ ق، ۱۱۱۹ م) و چون عطر می‌فروخت به عطار ملقب شد. چون احساسات دینی وی قوت گرفت، دکان خود را رها کرد و به خانقاه صوفیان پیوست. از چهل کتاب وی، که مشتمل بر ۲۰۰،۰۰۰ شعر است، منطق الطیر از همه معروفتر است. خلاصه آن این است که گروهی پرنده (یعنی صوفی) با هم به جستجوی پادشاه طیور، که سیمرغ نام دارد (حقیقت)، برمی‌خیزند و از وادیهای طلب، عشق، معرفت، استغنا، توحید (که بدانند همه چیزها یکی است)، و حیرت (یعنی ترک احساس وجود فردی) می‌گذرند. سی تا از پرندگان به وادی هفتم، وادی فقر و فنا (فناي نفس)، می‌رسند و در پادشاه مخفی را می‌زنند. حاجب فهرست اعمال هر کدام را نشانسان می‌دهد، و از فرط شرم خاک می‌شوند، ولی از خاک به صورت نور انگیخته می‌شوند و می‌فهمند که آنها و سیمرغ (یعنی سی پرنده) یکی هستند، و از این موقع، چون سایه که در نور خورشید نهان می‌شود، در سیمرغ فنا می‌شوند. عطار در کتابهای دیگر خود درباره وحدت

وجود صریحتر از این سخن دارد، و گوید: «عقل، خدا را نتواند شناخت، برای آنکه خویشتن را نتواند شناخت ولی با جذب و شور به خدا واصل تواند شد که خدا حقیقت اصلی و نیروی مکنون همه اشیا و سرچشمه همه اعمال و حرکات و روح زندگی جهان است.» هیچ کس به سعادت نتواند رسید مگر آنکه جزو این روح کلی شود. دین واقعی شوق این اتحاد است، و خلود واقعی افنای نفس در ذات او. اهل سنت این افکار را نمی‌پسندیدند و آن را بدعت و ضلالت می‌پنداشتند؛ جمعی از عوام به خانه او هجوم بردند و آن را پاک بسوختند، اما عطار سالم جست. بنابر روایتهای مکرر، وی یکصد و ده سال زیست و کودکی را که بعدها او را معلم خویش نامید، اما به شهرت از او درگذشت، به دست خود برکت داد.

جلال الدین رومی (۶۰۴ - ۶۷۲ هـ.ق، ۱۲۰۷ - ۱۲۷۳ م) در بلخ زاده شد، ولی بیشتر زندگی خویش را در قونیه به سر کرد. یک صوفی عجیب، یعنی شمس تبریزی، به این شهر آمده بود با مردم سخن می‌گفت؛ سخنان وی چنان در جلال الدین مؤثر افتاد که فرقه مولویه را که هنوز مرکزشان در قونیه است بنیاد کرد. جلال الدین در زندگی نسبتاً کوتاه خود چند صد قطعه شعر گفت. اشعار کوتاه وی که در دیوان وی، غزلیات شمس، فراهم آمده به احساس عمیق و اخلاص و پرمایگی و هماهنگی با طبیعت ممتاز است و زیباترین شعر دینی است که از دوران مزامیر به بعد گفته‌اند. کتاب مثنوی معنوی او شرح مفصل تصوف است و یک حماسه دینی است، بیشتر از مجموع کار هومر؛ و قسمتهای فوق‌العاده زیبا دارد، ولی زیبایی قرین کلمات ثقیل همیشه مایه تمتع خاطر نیست. موضوع مثنوی، چون کتاب عطار، وحدت کاینات است.

آن یکی آمد در یاری بزد

یار گفتش کیستی ای معتمد

گفت من، گفتار برو هنگام نیست

بر چنین خوانی مقام خام نیست

خام را جز آتش هجر و فراق

که بزد که وا رهند از نفاق

چون تویی تو هنوز از تو نرفت

سوختن باید تو را در نار تفت

رفت آن مسکین و سالی در سفر

در فراق یار سوزید از شرر

پخته گشت آن سوخته، پس باز گشت

باز گرد خانه انباز گشت

حلقه بر در زد به صد ترس و ادب

تا بنجد بی ادب لفظی ز لب

بانگ زد یارش که بر در کیست آن

گفت بر بر هم تویی ای دلستان

گفت اکنون چون منی ای من در آ

که ننگجاید دو من در این سرا

چلبیای نصرانیان سر به سر

به پیمودم، اندر چلبیا نبود

به کعبه کشیدم عنان طلب

در آن مقصد پیر و برنا نبود

بپرسیدم از ابن سینا حال

به اندازه ابن سینا نبود

نگه کردم اندر دل خویشتن

در آنجا دیدم، دگر جا نبود

هر صورتی که می بینی اصل آن در عالم لامکان است، اگر صورت نابود شود چه غم، که اصلش باقی جاوید است. هر صورت زیبا که ببینی و گفتار خردمندانه که بشنوی از فانی آن غم مخور، که بحقیقت فانی نشده. تا رود پر آب است، جویها از آن جاری است، غم از دل برون کن و از این جوی بگذر و می‌پندار که آب نابود خواهد شد، که سرچشمه آن جاوید است. از آغاز کار به این دنیا آمده‌ای نردبانی جلوتر گذاشته‌اند که بر آن از دنیا بگریزی.

از جمادی مردم و نامی شدم

وز نما مردم به حیوان بر زدم

مردم از حیوانی و آدم شدم

پس چه ترسم کی ز مردن کم شدم

حملة دیگر بمیرم از بشر

تا برآرم از ملائک پر و سر

بار دیگر از ملک پران شوم

آنچه اندر و هم ناید آن شوم

مرگ دان آنک اتفاق امت است

کآب حیوانی نهان در ظلمت است

اکنون از سعدي سخن مي‌گوئيم. نام حقيقي وي مشرف الدين بن مصلح الدين عبدالله است. پدرش در دربار سعد بن زنگي، اتابك شيراز، شغلي داشت؛ وقتي پدر سعدي درگذشت، اتابك پسر را به حمايت گرفت و او، به رسم مسلمانان، نام حامي خود - سعد - را بر نام خویش افزود. تاريخ تولد و وفاتش را به اختلاف ۵۷۹ - ۶۸۲ هـ ق (۱۱۸۴ - ۱۲۸۳ م)، ۵۸۰ - ۶۹۰ هـ ق (۱۱۸۴ - ۱۲۹۱ م)، و ۵۹۰ - ۶۹۰ هـ ق (۱۱۹۳ - ۱۲۹۱ م) تعيين کرده‌اند. به هر حال وي نزديك به يكصد سال عمر کرده است. خود او مي‌گويد: «در ايام طفوليت متعبد بودم و سحرخيز و مولع زهد و پرهيز». پس از آنكه در مدرسه نظاميه بغداد علم آموخت (۶۲۴ هـ ق، ۱۲۲۶ م)، جهانگردی عجيب خود را آغاز کرد كه سي سال طول كشيد و همه ديار خاور نزديك و ميانه، هند، اتيوپي، مصر و شمال افريقا را بديد. در اين سفر سختيهاي گوناگون كشيد و تلخي فقر و محروميت چشيد. خود او گويد كه پايش برهنه بود و استطاعت پايوشي نداشت، دلنگ به جامع كوفه درآمد و يكي را ديد كه پاي نداشت؛ سپاس نعمت حق بداشت و بر

وقتي در هند بود، مكانيزم بتي را كه مي‌گفتند معجزه مي‌كند كشف كرد و برهنه پرمدهايي را كه در آنجا نهان بود و خدای دستگاه بود كشت؛ وي در شعر شاد بعدي خود همين روش سريع را درباره همه مردمفريبان توصيه كرد:

چو از كار مفسد خبر يافتي

ز پايش برآور چو دريافتي

فريبنده را پاي در پي منه

چو رفتي و ديدي امانش مده

كه گر زنده اش ماني آن بي هنر

نخواهد ترا زندگاني دگر

تمامش بكشتم به سنگ آن خبيث

كه از مرده ديگر نبايد حديث

در جنگهاي صليبي جنگيد و اسير «كفار» شد و به ده دينار از قيد خلاص شد. به سپاس رهاكننده خویش، دختر او را به زني گرفت؛ ولي اين زن «بدخوي، ستيزه روي نافرمان بود» و عيش او را منغص داشت، در اين باب نوشت: «زلف خوبان زنجيرپاي عقل است» و او را طلاق داد و دل به زلف دگري داد و به زنجير ديگر افتاد، و چون همسر دومش بمرد، در سن پنجاه در باغي به شيراز عزلت گزيده و پنجاه سال باقيمانده زندگي خویش را در آنجا به سر كرد.

با كولهباري از تجربه زندگي، شروع به نوشتن كرد. به گفته تاريخنويسان، كتابهاي معتبر خود را به دوران عزلت نوشت. «پندنامه» وي كتاب حكمت و پند است؛ ديوان وي مجموعه اشعار کوتاه است كه بيشتر آن به فارسي، برخي به عربي، بعضي پرهيزكارانه، و پاره‌اي مطايبات است. سعدي در كتاب بوستان فلسفه خویش را در شعر پندآموز مي‌آورد و گاه نيز براي تنوع قطعاتي حاكي از لذات جسماني لطيف چاشني مي‌كند.

در همه زندگي لحظاتي شيرينتر از آن نداشتيم. آن شب محبوبه را در آغوش گرفتم و ديگان خواب آلودش را نگرستم. ... به او گفتم: «اي محبوب من، اي سروناز، اينك وقت خفتن نيست. بخوان، مرغ غزلخوانم. لبانت را چون غنچه بگشاي. اي آشوبگر جان و دلم، خواب ديگر بس است، با لبانت شاهد عشق

را به من بنویسید» محبوبه‌ام به من نگریست و به نجوا گفت: «آشوبگر جان و دل منم؟ در حالی که تو خواب مرا می‌آشوبی؟» ... محبویت در تمام این مدت تکرار کرده است که هیچ‌گاه از آن کس دیگری نبوده است ... و تو لبخند می‌زنی، چه می‌دانی که دروغ می‌گویدی. ولی چه اهمیت دارد؟ مگر لبان او که به لبان تو پیوسته کمتر گرم است، مگر شانه‌هایش که با دست خود آن را نوازش می‌کنی کمتر

نرم است؟ می‌گویند نسیم بهار، چون بوی گل و نغمه هزارستان و بساط سبزه و آسمان نیلگون، خوش و زیباست. آه، ای بیخبر، اگر محبوب با تو نباشد اینهمه صفایی ندارد.

گلستان (۶۵۶ ه‍.ق، ۱۲۵۸ م) مجموعه‌ای است از حکایات پندآموز که اشعاری دلکش در میانشان آمده است.

یکی از ملوک بی انصاف پارسایی را پرسید از عبادتها کدام فاضلتر است؟ گفت ترا خواب نیمروز، تا در آن یک نفس خلق را نیازاری.

هفت درویش در گلیمی بخشید، و دو پادشاه در اقلیمی نگنجد.

ای گرفتار پای بند عیال

دگر آسودگی مبد خیال

دانا که از ناملایم خشمگین شود جوی کم آب را ماند.

هر که پیش سخن دیگران افتد که مایه فضلش بدانند، پایه جهلش شناسند.

گر هنری داری و هفتاد عیب

دوست نبیند به جز آن یک هنر

اسب تازی دو تک رود بشتاب

شتر آهسته می‌رود شب و روز

هنر آموزید که ملک و دولت دنیا اعتماد را نشاید.

اگر هنرمند از دولت بیفتد غم نباشد، که هنر در نفس خود دولت است.

جور استاد به ز مهر پدر

گر از بسیط زمین عقل منعدم گردد

به خود گمان نبرد هیچ کس که نادانم

از سبکی گردو توان دانست که بیمغز است.

سعدی فیلسوف بود، اما شهرت فلسفی خود را در نتیجه روشن نویسی از دست داد. فلسفه او درست‌تر و سالمتر از آن عمر خیام است. دریافت که ایمان مایه تسلیت است، و می‌دانست که چگونه زخم معرفت را

به برکت زندگی محبت آمیز التیام بخشد. سعدی همه تراژدیهای کمدی انسانی را از سر گذراند؛ مع ذلك، عمرش دراز شد و به صد سال رسید. وی علاوه بر

گرفته تا ستاره‌ای که دمی آسمان شب را فرا می‌گیرد؛ و می‌توانست حکمت و کلام خشک را به اختصار و با ظرافت و زیبایی بیان کند. به هر مناسبت قیاسی روشن‌گر یا عبارتی بلیغ و دل‌انگیز آماده داشت. «تربیت نااهل را چون گردکان بر گنبد است؛» «من و دوستی چون دو مغز در پوستی صحبت داشتیم؛» «آن تاجر بخیل

گر به جای نانش اندر سفره بودی آفتاب

تا قیامت روز روشن کس ندیدی، جز به خواب

سر آخر، سعدی با همه حکمتش سعدی شاعر ماند و حکمت خویش را با دلی تمام به بندگی خالصانه عشق بخشید.

رها نمی‌کند ایام در کنار منش

که داد خود بستانم به بوسه از دهنش

همان کمند بگیرم که صید خاطر خلق

به خود همی‌کند و در کشم به خویشتنش

ولیک دست نیارم زدن در آن سر زلف

که مبلغی دل خلق است زیر هر شکنش

غلام قامت آن لعبتم که بر قد او

بریده‌اند لطافت چو جامه بر بدنش

ز رنگ و بوی تو ای سرو قد سیم اندام

برفت رونق نسرين و باغ و نسترنش

یکی به حکم نظر پای در گلستان نه

که پایمال کنی ارغوان و یاسمنش

شگفت نیست گر از غیرت تو برگلزار

بگرید ابر و بخندد شکوفه بر چمنش

درین روش که تویی، گر به مرده برگذری

عجب نباشد اگر نعره آید از کفنش

نماند فتنه در ایام شاه، جز سعدي

که بر جمال تو فتنه است و خلق بر سخنش

VI - علوم اسلامي: ۱۰۵۷ - ۱۲۵۸ م

۴۴۹ - ۶۵۶ هـ ق

علمای اسلام در قرون وسطی اقوام را به دو طبقه تقسیم می‌کردند: اقوامی که علم داشتند و اقوامی که علم نداشتند. هندوان، ایرانیان، بابلیان، یهودیان، یونانیان، مصریان، و اعراب در طبقه اول قرار داشتند. در نظر آنان، اینان برگزیدگان جهان بودند؛ و بهترین اقوام طبقه دوم چینیان و ترکان بودند که به حیوان بیشتر از انسان شباهت داشتند. البته این قضاوت بویژه درباره چین خطا بوده است.

به دورانی که از آن سخن می‌گوییم مسلمانان همچنان در زمینه علوم تفوق بی‌رقیب داشتند. در رشته ریاضیات در مراکش و آذربایجان پیشرفت‌های جالبی رخ داد؛ در اینجا یک بار دیگر شاهد طیف وسیع تمدن اسلام هستیم. حسن مراکشی به سال ۶۲۷ هـ ق (۱۲۲۹ م) جدول‌هایی فراهم کرد که جیب زاویه را در هر درجه معین می‌کرد، و نیز جدول‌هایی آماده ساخت که جیب تمام، جیب قوس، و جیب اجزای قوس را نشان می‌داد. یک نسل بعد، خواجه نصیرالدین طوسی نخستین رساله را تألیف کرد که ضمن آن علم مثلثات یک علم مستقل، و نه یکی از فروع علم نجوم، شمرده شده بود؛ این کتاب، که «شکل القطاع» نام داشت، تا دو قرن بعد که رگیومونتانوس کتاب «مثلثات» خود را نوشت در این زمینه بی‌رقیب بود. محتملاً حساب مثلثاتی که به نیمه دوم قرن سیزدهم در چین به وجود آمد پایه عربی داشته است.

معروفترین کتاب آن دوران در علم فیزیک کتاب «میزان الحکمه» بود که در سال ۵۱۶ هـ ق (۱۱۲۲ م) توسط یک غلام یونانی نژاد از مردم آسیای صغیر، به نام هازنی، تألیف شده بود. این کتاب تاریخچه‌ای از علم فیزیک به دست می‌دهد، قوانین اهرم را فرموله می‌کند، جدولی از وزن مخصوص بسیاری از مایعات و جامدات تنظیم می‌نماید، و فرضیه جاذبه را، به عنوان یک نیروی عمومی که همه چیز را به سوی مرکز زمین می‌کشد، مطرح می‌سازد. مسلمانان دستگاه چرخ چاهی موسوم به «شادوف» را، که به نزد یونانیان و رومیان معروف بود، تکمیل کردند. صلیبیان این دستگاه‌ها را که از نهر العاصی (اورونتس) آب می‌کشید دیدند و به آلمان بردند. کار کیمیاگران بالا گرفته بود، چنانکه، به گفته عبداللطیف بغدادی، کیمیاگران «سیصد طریقه برای فریب دادن مردم» می‌دانستند. گویند یکی از کیمیاگران پول گزافی از نورالدین گرفته بود که در کار تحقیقات علمی خرج کند، و متواری شده بود. آنکه یکی از ظرفا فهرستی از نام ابلهان فراهم آورده و نام نورالدین را بالای آن نوشته و گفته بود که اگر کیمیاگر بازگردد، نام او را به جای نورالدین خواهد نوشت. ظاهراً این شخص ظریف آزاری از سلطان ندیده است.

به سال ۴۷۴ هـ ق (۱۰۸۱ م) ابراهیم [ابن سعید] سهدی، یکی از علمای والنسیا، قدیمترین کرة آسمانی را که در تاریخ از آن نام هست آماده کرد. این کرة، که از برج ساخته شده بود، ۲۰۹ میلیمتر قطر داشت و بر سطح آن ۱۰۱۵ ستاره ضمن ۴۷ صورت فلکی ثبت شده بود؛ ستارگان به ترتیب قدر نجومی نمودار بودند. خیرالدای اشبیلیه (۱۱۹۰ م) هم مناره و هم رصدگاه بود، و جابر ابن افلاح رصد‌های خود را، که در کتاب «اصلاح المجسطی» انتشار داد (۶۳۸ هـ ق، ۱۲۴۰ م)، در آنجا فراهم کرده بود. در تألیفات ابواسحاق بطروجی قرطبی (آلپتراگیوس)، نظیر همین طغیان بر ضد نجوم بطلمیوسی شده بود؛ وی با نقد ویران کننده خویش بر فرضیه افلاک و دوائر متحدالمرکز فلکی، که بطلمیوس تشریح مسیرها و حرکت‌های ستارگان را در آن جسته بود، راه را برای کوپرنیک هموار کرد.

این عصر، ادریسی و یاقوت حموی، دو دانشمند جغرافیدان را به وجود آورد که شهرتشان در همه قرون وسطی جهانگیر بود. ابو عبدالله محمد ادریسی (۲۹۳ - ۵۶۰ هـ، ۱۰۹۹ - ۱۱۶۵ م) در سبته زاد، در قرطبه علم آموخت، و در پالرمو به تقاضای روثه دوم، پادشاه سیسیل «کتاب الرجاری» را نوشت که ضمن آن زمین را از لحاظ آب و هوا به هفت اقلیم، هر اقلیم را به ده قسمت تقسیم کرده، و هر يك از هفتاد قسمت را با نقشه توضیحی مفصلی ترسیم کرده بود؛ نقشه‌های وی سرآمد نقشه کشی

قرون وسطی و در کمال، صحت، و گستردگی حیطه بی‌نظیر بودند. ادریسی چون غالب علمای اسلام، در کروی بودن زمین تردید نداشت و آن را حقیقتی مسلم می‌دانست. ابو عبدالله یاقوت حموی (۵۷۵ - ۶۲۷ هـ، ۱۱۷۹ - ۱۲۲۹ م) در افتخار بر چمداری علم جغرافیا در قرون وسطی با ادریسی شریک بود. یاقوت یونانی زاده‌ای از آسیای صغیر بود که در جنگ اسیر شد و به عنوان برده در بازار به فروش رفت؛ ولی تاجر بغدادی که او را خریده بود وی را بخوبی تعلیم داد و بعد آزادش کرد. یاقوت سفر بسیار کرد، نخست به عنوان يك تاجر، و بعدها به عنوان جغرافیدانی که مجنوب شهرها و اقوام، پوشاك، و روشهای مختلف زندگیشان شده بود. چقدر خوشدل شد که به کتابخانه عمومی در مرو یافت که یکی از آنها ۱۲۰۰۰ جلد کتاب داشت؛ رئیس کتابخانه به رعایت حال او اجازه داد که در يك نوبت تا دویست کتاب به منزل خود ببرد. کسانی که این مایه حیاتی مردان بزرگ، یعنی کتاب، را دوست دارند حدس می‌زنند که یاقوت وقتی به این گنجینه عظیم معنوی دسترسی پیدا کرد چقدر خوشحال شد. پس از آن به خیوه و بلخ رفت و در آنجا نزدیک بود مغولان ضمن پیشروی ویران کننده خود اسیرش کنند؛ ولی او بدون لباس فرار کرد، اما نوشته‌های خود را همراه برد و از ایران گذشت و به موصل رسید؛ در عین حال که با نان بخور و نمیر کار پانویسی روزگار می‌گذراند، کتاب معروف «معجم البلدان» را به پایان رسانید (۶۲۶ هـ، ۱۲۲۸ م). این يك دایرةالمعارف مفصل جغرافیایی است که تقریباً همه معلومات جغرافیایی قرون وسطی را ضمن آن فراهم آورده و چیزی از مسائل نجوم، طبیعیات، باستانشناسی، جغرافیای انسانی، و تاریخ را فروگذار نکرده است؛ به علاوه، از اهمیت و فاصله شهرها از همدیگر، و زندگی معارف شهر و اعمالشان سخن آورده است. کمتر کسی مانند این دانشمند بزرگ کره زمین را دوست می‌داشته است.

علم گیاهشناسی، که بعد از تنویر استوس به دست فراموشی سپرده شده بود، به وسیله مسلمانان این عصر زندگی از سر گرفت. ادریسی کتابی درباره گیاهان نوشته و ۳۶۰ نوع گیاه را وصف کرده بود. توجه او همه منحصر به مسائل طبی نبود، بلکه بیشتر از لحاظ علمی و گیاهشناسی بحث کرده بود. ابوالعباس اشبیلیه‌ای (۶۱۳ هـ، ۱۲۱۶ م) به خاطر مطالعاتش درباره گیاهان مختلفی که مابین اقیانوس اطلس و دریای سرخ می‌روید، به «نیاتی» شهرت یافت. ابن البیطار (۵۸۶ - ۶۴۶ هـ، ۱۱۹۰ - ۱۲۴۸ م)، با تجرّی فوق العاده، همه معلومات گیاهشناسی اسلامی را در کتابی مفصل و پر مایه فراهم آورد که تا قرن شانزدهم در این زمینه مرجع و معتبر بود و او را به مقام بزرگترین گیاهشناس و داروساز قرون وسطی رساند. از جمله مهمترین مؤلفات در علم زراعت کتاب «الفلاحه»، اثر ابن عوام اشبیلیه‌ای بود که ضمن آن از انواع خاک و کود سخن آورده، طریقه کشت ۵۸۵ نوع گیاه، ۵۰ نوع درخت میوه، روشهای پیوندنی، و علایم بیماری گیاهان و راه علاج آن را شرح داده بود. کتاب وی کاملترین تحقیقات همه قرون وسطی در رشته کشاورزی به شمار بود.

در این دوران نیز، چون دوران ماقبلش، بزرگترین طبیبان آسیا و افریقا و اروپا از میان مسلمین برخاستند. مهمترین عرصه تخصص این طبیبان بیماریهای چشم بود، شاید از آن رو که این گونه امراض در دیار خاور نزدیک فراوان بود و در آنجا، مثل جاهای دیگر، مردم پولهای گزاف برای علاج - و خیلی کم برای پیشگیری - خرج می‌کردند. چشم پزشکان آب

چشم یا آب مروارید را عمل می‌کردند. خلیفه ابن ابوالمحاسن طبیب چنان به مهارت خود اعتماد داشت که آب آوردگی چشم مرد يك چشمی را عمل کرد. ابن البیطار در کتاب الجامع لمفردات الادویه و الاغذیه تاریخ طب گیاهی را نوشت و در آن هزار و چهارصد نوع گیاه و غذا و دارو ذکر کرد که سیصد نوع آن قبلاً ناشناخته بودند؛ ترکیبات شیمیایی و قدرت شفابخشی آنها را معین کرد؛ و ملاحظات دقیقی درباره

کیفیت استعمال آنها به قلم آورد. ولی معروفترین طبیب مسلمان این دوران علی الاطلاق ابومروان بن زهر اشبیلیه‌ای (۴۸۴ - ۵۵۷ هـ.ق، ۱۰۹۱ - ۱۱۶۲ م) بود که در جهان طب اروپایی به نام اونزوئار معروف است. ابن زهر نسل سوم از شش نسل طبیبان معروف بود، که همه از یک خانواده بودند، و هر یک پرچمدار طب دوران خود به شمار می‌رفت. وی کتاب التیسیر [فی المداواة و التدبیر] را به تقاضای دوست خود ابن رشد، که بزرگترین فیلسوف آن دوران بود و ابن زهر را بزرگترین طبیب جهان پس از جالینوس می‌شمرد، تألیف کرد. هنر وی در توصیف بالینی بود. وی آنالیزهای کلاسیکی از تومورها، التهاب غشای داخلی قلب، سل روده، و فلج حنجره به قلم آورده است. ترجمه عبری و لاتینی کتاب تیسیر در طب اروپایی نفوذ فوق‌العاده‌ای کرد.

اسلام در ایجاد بیمارستانهای خوب و تهیه لوازم آن نیز پیشاهنگ جهان بود. بیمارستانی که نورالدین محمود به سال ۵۵۶ هـ.ق (۱۱۶۰ م) در دمشق ایجاد کرده بود سه قرن تمام بیماران را بدون دستمزد علاج می‌کرد و داروی رایگان نیز می‌داد. به گفته تاریخ‌نویسان، احاق این بیمارستان ۲۶۷ سال پیاپی مشغول بود و خاموش نشد. ابن جبیر، که به سال ۵۸۰ هـ.ق (۱۱۸۴ م) به بغداد رفته بود؛ از دیدار بیمارستان بزرگ عضدی شهر، که چون قصرهای سلطنتی بر ساحل دجله سر برافراشته بود و بیماران را غذا و داروی رایگان می‌داد، تعجب کرد. در قاهره نیز سلطان قلاوون به سال ۶۸۴ هـ.ق (۱۲۸۵ م) بیمارستان منصوری را پی افکند که علی الاطلاق بزرگترین بیمارستان قرون وسطی بود. در داخل فضای وسیع محصور و چهارگوشی چهار بنا سر برآورده بود، و در میان آنها محوطه‌ای قرار داشت که با ایوانها احاطه شده بود و حوضها و جویها آب و هوای آن را خنک می‌کردند. برای بیماریهای مختلف و بیماران در حال نقاهت بخشهای جداگانه داشت، همچنین دارای چند آزمایشگاه، یک داروخانه عمومی، کلینیکهایی برای بیماران سرپایی، چند آشپزخانه و حمام، یک کتابخانه، یک نمازخانه، و یک سالن سخنرانی داشت؛ بویژه، مناظر دل انگیزی برای قسمت بیماران روانی به بیمارستان پیوسته بود. بیماران از زن و مرد، غنی و فقیر، آزاد و برده در آنجا بی دستمزد علاج می‌شدند. به بیماران بهبود یافته هنگام خروج از بیمارستان مبلغی می‌دادند تا برای تحصیل قوت خود بلافاصله محتاج کار نباشند. بیماران که به بیخوابی مبتلا می‌شدند به موسیقی ملایم و قصه‌گویان حرفه‌ای گوش می‌دادند، و احياناً کتابهای تاریخی برای مطالعه دریافت می‌داشتند. در همه شهرهای بزرگ اسلامی برای مراقبت دیوانگان تیمارستانهایی موجود بود.

VII - غزالی و تجدید حیات دینی

در آن اثنا که علوم در راه تکامل پیش می‌رفت، دین کوشش داشت علاقه طبقة تعلیم دیده را حفظ کند. کشاکش علم و دین بسیاری از مردم را در عقاید دینی به تردید افکند و بلکه بعضیها را به کفر و الحاد کشانید. غزالی متفکران اسلامی را سه دسته کرده است که همه به نظر او کافر بوده‌اند: الاهیون، دهریون یا طبیعیون، و مادیون. الاهیون به خدا و بقای روح ایمان داشتند، ولی خلق و بعث اجساد را منکر بودند و می‌گفتند بهشت و جهنم حالات روحانی است؛ دهریون به الوهیتی معتقد بودند، اما بقای روح را انکار می‌کردند؛ به اعتقاد آنها جهان دستگاهی است که خود به خود به کار است؛ و مادیون اصلاً منکر وجود خدا بودند. دهریه، که فرقه‌ای نیمه متشکل بودند، صراحتاً به لادری بودن خویش معترف بودند؛ اتباع آن اعدام شدند. از جمله پیروان این مذهب اصفهان بن قره بود که در یکی از ایام رمضان به یک نفر روزه دار پارسا گفته بود: «بی‌جهت خود را رنج می‌دهی؛ انسان هم مثل دانه می‌روید و نما می‌کند و پس از درو ابدالهر فانی می‌شود ... بخور و بیاشام»

عکس‌العمل این نهضت شکاک ظهور ابوحامد غزالی بزرگترین علمای دین اسلام بود که فلسفه و دین را با هم جمع کرده بود و در میان مسلمانان همانند آوگوستینوس و کانت در میان اروپاییان بود. ابوحامد غزالی به سال ۴۵۰ هـ.ق (۱۰۵۸ م) در طوس بزد، کودک بود که پدرش درگذشت و یک دوست صوفی سرپرستی او را به عهده گرفت. در جوانی فقه، الاهیات، و فلسفه آموخت؛ چون به سی و سه سالگی رسید، استاد فقه مدرسه نظامیه بغداد شد، و چندی نگذشت که فصاحت بیان، تبحر، و قدرت استدلالش مایه شگفت مسلمانان

شد. پس از سه سال که در این مقام بود و شهرتش به همه جا رسید، مرضی مرموز گرفت: از کار باز ماند، اشتهاى خوردن و آشامیدن و هاضمه‌اش مختل شد، و گهگاه لکنت زبان، سخن گفتن او را بدنما می‌کرد؛ آنگاه قوای عقلی او رو به انحطاط نهاد. یک طبیب حاذق اساس ناراحتی او را بیماری روحی تشخیص داد. در واقع، غزالی، همان گونه که بعدها در گزارش زندگی خود اعتراف کرده، به توانایی عقل در فهم اسرار دین اسلام شک کرده بود و ریای دروس دینی خویش را تحمل ناپذیر یافته بود. به هر حال، به سال ۴۸۷ هـ.ق (۱۰۹۴م) از بغداد برفت؛ بظاهر قصد حج داشت، ولی در حقیقت می‌خواست از مردمان کناره گیرد، به تنهایی و خاموشی و آرامشی سر کند، و به تفکر و تأمل سرگرم باشد. چون از علم کمکی برای تجدید ایمان متزلزل خود ندید، از جهان خارج برید و به درون بینی پرداخت؛ معتقد بود که در آنجا آن حقیقت جاوید را که اساس استوار ایمان به عالم روح است از راه نزدیکتری پیدا خواهد کرد. از عالم محسوسات - که اساس نهضت ماده‌گرایی است - بسختی انتقاد می‌کرد. به حواس ظاهر اعتماد نداشت، می‌گفت که حواس ظاهر ستارگان را کوچک می‌نمایاند در صورتی که بدون تردید خیلی از

و گر نه از آن فاصله دور دیدار آنها میسر نبود. از این مثال و صدها مثال دیگر نتیجه می‌گرفت که حواس به تنهایی وسیله قابل اعتماد وصول به حقیقت نیستند. به نظر او عقل از حواس بالاتر است و چیزهایی را که به وسیله حواس مختلف می‌گیرد با هم تطبیق و تصحیح می‌کند؛ ولی آخر عقل هم بر حواس تکیه دارد. شاید انسان معرفتی مطمئنتر از عقل دارد که او را به حقیقت تواند رسانید. غزالی احساس کرد که این قسم معرفت را در درون بینی صوفیانه یافته است: صوفی بهتر از فیلسوف بر حقیقت مکنون نزدیک می‌شود؛ بهترین اقسام معرفت تأمل دربارهٔ اعجوبة ذهن است تا خدا از درون شخص متفکر بر او ظاهر، و خود نفس در رؤیت یگانه محو شود.

با این طرز فکر، غزالی مهمترین کتاب خود یعنی تهافت الفلاسفه را نوشت که ضمن آن از همه فنون عقل بر ضد عقل کمک گرفت. این صوفی مسلمان جدل فلسفی را با دقتی همانند کانت به کار گرفت تا ثابت کند که عقل انسان را به تردید می‌کشانند و سبب افلاس معنوی و انحطاط اخلاقی و سقوط اجتماعی او می‌شود. غزالی هفت قرن پیش از هیوم عقل را تا حدود قانون علیت، و قانون علیت را به صرف توالی اشیا تنزل داد، و گفت همه چیزی که ما درک می‌کنیم این است که «ب» همیشه پیرو «الف» است، ولی نمی‌دانیم که آیا «الف» علت «ب» نیز هست یا نه؟ می‌گفت فلسفه، منطق، و علم نمی‌توانند وجود خدا یا بقای روح را ثابت کنند؛ تنها الهام مستقیم یا علم حضوری می‌تواند این دو عقیده را، که بدون آن هیچ نظم اخلاقی - و بنابر این هیچ تمدنی - باقی نتواند ماند، اثبات کند.

عاقبت غزالی از راه تصوف به همه عقاید اصیل دین بازگشت. همه امید و بیمهایی که در جوانی داشته بود تجدید شد، و اذعان داشت که وعید و حضور خدایی قاهر را بالای سر خویش احساس می‌کند. از نو مردم را از عذاب جهنم بیم دادن گرفت، و گفت که این موعظه‌ها برای اصلاح اخلاق عامه لازم است. باز به قرآن و حدیث معتقد شد. در کتاب احیاء علوم الدین بازگشت به عقاید سابق را شرح داد و با همه فصاحت و حرارت دوران کمالش به دفاع از آن برخاست. شکاکان و فیلسوفان در اسلام هرگز دشمنی سخت‌تر از او نداشته بودند. به سال ۵۰۵ هـ.ق (۱۱۱۱م) که غزالی درگذشت، موج الحاد برگشته، و دل مؤمنان دیندار آرام گرفته بود. وقتی کتابهایی وی به زبانهای بیگانه ترجمه شد، رجال دین مسیح نیز از مندرجات آن، که دفاع از دین و تشریح قواعد صلاح و تقوا بود - و از پس دوران آوگوستینوس نظیر نداشت - خرسند شدند. از دوران غزالی به بعد، با آنکه ابن رشد در اقصای جهان اسلام ظهور کرده بود، فلسفه از رونق افتاد، مجادلات علمی به مستی گرایید، و حدیث و قرآن به جای همه علوم دیگر مورد توجه عقول اسلامی قرار گرفت.

توجه غزالی به مذهب تصوف برای صوفیان پیروزی بزرگی به شمار می‌رفت و پس از وی

اهل سنت به تصوف رو کردند، تا آنجا که برای مدتی عقاید صوفیان بر الاهیات چیره شد. البته علمای دین و شریعت بر شریعت و دین رسمی حاکم بودند، اما عرصه تفکر دینی جولانگاه مشایخ طریقت و اولیا شده

بود. از عجایب اتفاق آنکه پیدایش فرانسیسیان در مسیحیت، همزمان با شکل گیری يك نوع زهد و تقدس تازه در جهان اسلام قرن ششم بود. زاهدان صوفي از زندگی خانوادگی کناره کردند، زندگی اخوت دینی را زیر سرپرستی شیخ پیش گرفتند، و خویش را «فقیر» یا درویش نام دادند. اینان از راههای مختلف می‌کوشیدند تا روح خویش را تعالی داده در روح خدا فانی کنند تا به انجام کارهای عجیب توانا شوند. بعضی به وسیله نماز و تفکر، برخی به وسیله زهد و از خودگذشتگی و ریاضت، و گروهی دیگر به وسیله وجدی که حاصل ذکر بود در این راه گام می‌زدند.

این نظریات در یکصد و پنجاه کتاب از تألیفات محیی الدین بن عربی (۵۶۱ - ۶۳۸ هـ.ق، ۱۱۶۵ - ۱۲۴۰ م) که يك مسلمان اسپانیایی الاصل مقیم دمشق بود شکل گرفت. وی می‌گفت دنیا هرگز خلق نشده، زیرا مظهر برونی وجودی است که در حقیقت درونی همان خداست. تاریخ چیزی جز ظهور خود آگاه شدن خدا نیست، و این خود آگاهی بالاخره در وجود انسان تحقق می‌یابد. جهنم اقامتگاه موقت است؛ و همه مردم آخر کار نجات خواهند یافت. عشق اگر به مظاهر فانی و جسمی تعلق گیرد، به خطا رفته است؛ خداست که در صورت محبوب تجلی می‌کند، و عاشق صادق در هر صورت زیبا مظهر جمال کلی را می‌بیند و بدان دل می‌بازد. شاید محیی الدین گفته برخی از مسیحیان دوره قدیس هیرونیموس را به یاد می‌آورد و به مردم می‌گفت: «هر که عاشق شود و عقیف بماند تا بمیرد، شهید مرده» و به اعلا مراتب اخلاص رسیده است. بسیاری از درویشان متأهل آشکارا می‌گفتند که با همسران خود همین گونه زندگی می‌کنند.

بعضی از فرقه‌های اسلامی از طریق عطایای فراوانی که مردم می‌دادند ثروتمند می‌شدند و به بهر موری از خوشیهایی زندگی رضا می‌دادند. یکی از مشایخ شام در حدود سال ۶۴۸ هـ.ق (۱۲۵۰ م) به شکایت گفته بود: «صوفیان پیش از این جمعیتی بودند به صورت پریشان و به معنی جمع؛ اکنون جماعتی هستند به صورت جمع و به معنی پیشانی». مردم به اینان که دین و دنیا را با هم می‌خواستند لبخند می‌زدند و به آنها اعتنا نمی‌کردند. ولی برای پارسایان مخلص راستگو احترام قابل بودند، نیروها و اعمال خارق‌العاده به آنها نسبت می‌دادند، تولدشان را جشن می‌گرفتند، به شفاعتشان امید داشتند، و به زیارت قبورشان می‌رفتند.

وقتی اهل سنت پیروز شدند، روح تساهل دینی سستی گرفت. از زمان هارون الرشید به بعد مقررات سختی که به عمر بن خطاب نسبت می‌دهند بتدریج زنده شد. بنابراین مقرراتی که همیشه هم در عمل رعایت نمی‌شدند، غیر مسلمانان مکلف شدند جامه خود را به خطوط زرد مشخص کنند و اسب سواری برای آنها ممنوع شد، فقط حق داشتند بر خر و استر بنشینند؛ حق نداشتند کلیساهای یا کنیسه‌های تازه بسازند، فقط می‌توانستند معابد سابق را تعمیر کنند؛ اجازه نداشتند بیرون کلیساهای صلیب بردارند، همچنین ناقوس زدن ممنوع بود. فرزندان غیر مسلمانان در مدرسه‌های مسلمانان راه نداشتند، ولی می‌توانستند مدارس مخصوصی برای خود داشته باشند. نص مکتوب مقررات اسلامی هنوز هم چنین است، اما همیشه اجرا نمی‌شود. با این وجود، تنها در بغداد در قرن دهم میلادی ۴۵٬۰۰۰

مسیحی بود؛ جنازه مسیحیان بدون تعرض و مزاحمت در خیابانها حمل می‌شد؛ و مسلمانان پیوسته از اشتغال یهودیان و مسیحیان در مناصب دولتی شکایت داشتند. حتی در گرماگرم جنگهای صلیبی صلاح‌الدین می‌توانست با تبعه مسیحی خود با بزرگواری و مهربانی رفتار کند.

VIII – ابن رشد

فلسفه تا مدتی در اسپانیای اسلامی دوام آورد، زیرا با خردمندی و احتیاط افکاري نشر می‌داد که با دین هماهنگی داشت و در انتقاد ملایم بود. اندیشه، در دربار امیرانی که مباحث فلسفی را در مجالس خصوصی خوش داشتند اما آن را برای عامه مضر می‌دانستند، آزادی ناپایداری یافت. امیر ساراگوسا، که از مرابطون بود، ابوبکر بن باجه را، که به حدود سال ۵۰۰ هـ.ق (۱۱۰۶ م) در همان شهر زاده بود، به

عنوان وزیر و دوست خود برگزید. ابن باجه یا، چنانکه بعدها در اروپا معروف شد، آونیا که هنوز جوان بود در علوم طبیعی، طب، فلسفه، موسیقی، و شعر منزلتی فوق العاده یافت. به گفته ابن خلدون، امیر چنان از اشعار دانشور جوان در شگفت شد که قسم خورد هر وقت به حضور آید روی طلا عبور کند؛ ابن باجه که بیم داشت این سوگند علاقه به دیدار او را کم کند، دو سکه طلا در کفشهای خود نهاد. وقتی ساراگوسا به چنگ مسیحیان افتاد، وزیر دانشمند شاعر از آنجا به فاس گریخت، جایی که در میان مسلمانانی که کافرش می پنداشتند با فقر دست به گریبان شد، و در سی سالگی، بنا به روایاتی از زهر، بمرد. رساله موسیقی وی که از میان رفته بهترین مؤلفات این رشته دقیق در آثار اسلامی مغرب به شمار بود. معروفتر از همه مؤلفات وی کتاب تدبیر المتوحد بود که ضمن آن درباره یکی از مسائل اساسی فلسفه عرب تجدید گفتگو کرده است. به نظر ابن باجه، عقل انسانی مرکب از دو جزء است: یکی «عقل مادی» که به تن پیوسته است و با مرگ تن خواهد مرد، و دیگر «عقل فعال» یا عقل جهانی غیر شخصی که در همه مردم هست و تنها همان است که با مرگ کسان نمی میرد. تفکر عالیترین وظایف انسان است و تنها به وسیله آن است که انسان به معرفت «عقل فعال»، که همان خداست، تواند رسید و با آن یکی تواند شد، نه با جذبه صوفیانه. تفکر شیوه ای خطرناک است مگر آنکه با سکوت انجام گیرد. مرد عاقل در گوشه ای آرام، دور از طیبیان و قانونشناسان و همه مردم به سر می برد؛ ممکن است تعدادی از فیلسوفان انجمنی فراهم آورند که با هم با ملایمت و تساهل دور از غوغا و جنون مردم در طلب معرفت بکوشند.

ابوبکر بن طفیل، که نزد اروپاییان به ابوبکر معروف است (۵۰۱ - ۵۸۱ هـ.ق، ۱۱۰۷ - ۱۱۸۵ م)، اندیشه های ابن باجه را ادامه داد و تقریباً هدفهای عالی او را به تحقق رساند. وی نیز عالم، شاعر، طبیب، و فیلسوف بود. در مراکش، پایتخت موحدون، وزیر و طبیب خلیفه ابویعقوب یوسف شد. بیشتر ساعات بیداری خود را در کتابخانه سلطنتی به سر

مطالعه و مملکتداری آن قدر فرصت داشت که، ضمن کتابهای فنی و پر مغز دیگر، بزرگترین قصه فلسفی قرون وسطی را به قلم آورد. ابن طفیل عنوان قصه خویش را از ابن سینا گرفته بود و شاید قصه او، که به سال ۱۷۰۸ میلادی به وسیله اوکلی به انگلیسی ترجمه شده بود، داستان روبنسون کروزوئه را به دفو الهام کرده باشد.

خلاصه قصه این است که حی بن یقظان، که قصه به نام اوست، به هنگام طفولیت در جزیره بی سکنه ای رها می شود. بزی او را شیر می دهد، او جوانی هوشیار و زرنگ می شود، و کفش و لباس خود را شخصاً از پوست حیوانات فراهم می کند؛ به نظاره در ستارگان می پردازد، حیوانات زنده و مرده را تشریح می کند و «در این رشته معرفت به پایه فاضلترین طبیعیدانان می رسد.» آنگاه از علوم طبیعی به فلسفه و الاهیات توجه می کند، وجود خالق توانا را برای خود مدلل می سازد؛ سپس مانند زاهدان زندگی می کند، گوشت نمی خورد، و با «عقل فعال» پیوندي معنوی پیدا می کند. حی در ۴۹ سالگی آماده تعلیم مردم دیگر می شود. خوشبختانه يك نفر صوفی به نام آسال در طلب عزلت به جزیره قدم می نهد و با حی برخورد می کند. این اولین بار است که حی از وجود آدمیزاد آگاه می شود. آسال به او تکلم می آموزد و از اینکه می بیند حی بدون کمک دیگری به معرفتی از خدا واصل شده خوشحال می شود و به او می گوید از جایی آمده که عقاید دینی مردم به خشونت آلوده است، و از اینکه اندک اخلاق خوب را هم در نتیجه وعده بهشت و بیم جهنم به دست آورده اند افسوس می خورد. حی مصمم می شود از جزیره خود درآید و این مردم جاهل را به دینی کاملتر و فیلسوفانه تر رهبری کند. وقتی به آنها می رسد در بازار عمومی دعوت دین خود را که وحدت خدا و کاینات است آغاز می کند؛ ولی مردم از او کناره می گیرند، یا سخنانش را نمی فهمند. و او متوجه می شود که اگر دین با اسطوره، معجزه، رسوم، و عقاب و ثواب خدایی آمیخته نباشد، مردم نظم اجتماعی را نخواهند آموخت. آنگاه از کار خود پشیمان می شود، به جزیره باز می گردد، با آسال در مصاحبت حیوانات بی آزار و عقل فعال به سر می برد، و آن دو همچنان تا دم مرگ خدا را عبادت می کنند.

در حدود سال ۵۴۸ هـ.ق (۱۱۵۳ م)، ابن طفیل يك جوان قاضی و طبیب را به ابویعقوب یوسف معرفی کرد که به نزد مسلمانان به نام ابوالولید محمد بن رشد (۵۲۰ - ۵۹۵ هـ.ق، ۱۱۲۶ - ۱۱۹۸ م) معروف

است، و در اروپای قرون وسطی آوروئس نامیده می‌شد، و از لحاظ نفوذ در عقول بزرگترین فیلسوف اسلام بود. ابن طفیل با این رفتار نشان داد که از رقابت و حسد، به وضعی که در نوع بشر کمتر نظیر دارد، مبرا است. جد و پدر ابن رشد نیز به نوبه خود قاضی القضاات قرطبه بودند و لوازم تعلیم او را، تا آنجا که در قرطبه امکان داشت، فراهم کرده بودند. یکی از شاگردان ابن رشد درباره نخستین ملاقات وی با امیر از زبان خود او مطالبی نقل کرده است.

وقتی من به نزد امیر مؤمنان معرفی شدم، جز ابن طفیل کس آنجا نبود. ابن طفیل در ستایش من مبالغه کردن گرفت. ... امیر با این سؤال سخن آغاز کرد: «رأی فیلسوفان

درباره افلاک چیست؟ آیا قدیم هستند یا حادث؟» من متحیر و مضطرب شدم و در جستجوی بهانه‌ای بودم که جواب ندهم ... اما امیر اضطراب مرا که دید، به ابن طفیل نگریست و با او در این باب سخن گفتن گرفت و نظریات افلاطون و ارسطو و فیلسوفان دیگر، و اعتراضات عالمان مسلمان به آنان را، چنان از حافظه تقریر کرد که حتی از فیلسوفان حرفه‌ای نیز نظیر آن ساخته نبود. امیر مرا آرام ساخت و دانش مرا بیازمود. همین که از نزد او برون شدم، مبالغه‌ی پول و اسبی و خلعت گرانبهایی برای من فرستاد.

ابن رشد به سال ۵۶۵ ه‍.ق (۱۱۶۹ م) در اشبیلیه و به سال ۵۶۸ ه‍.ق (۱۱۷۲ م) در قرطبه قاضی القضاات شد. ده سال بعد، ابویعقوب یوسف او را به مراکش طلبید و طبیب خاص خود کرد، و در این مقام بود تا خلافت به یعقوب منصور رسید (۵۸۰ ه‍.ق، ۱۱۸۴ م). به سال ۵۹۱ ه‍.ق (۱۱۹۴ م) ابن رشد را به نقطه‌ای نزدیک قرطبه تبعید کردند تا ناراضایتی مردم از افکار فلسفی وی تسکین یابد، آنگاه بخشیده شد و به سال ۵۹۵ ه‍.ق (۱۱۹۸ م) به مراکش بازگشت. اما سال بعد درگذشت، و هنوز قبرش آنجا به پاست.

شهرت عظیم ابن رشد در فلسفه کارهای طبیی او را تقریباً از یاد برده است، اما در حقیقت او از طبیبان بزرگ دوران خود به شمار می‌رفت، و نخستین کس بود که کار شبکیه چشم را شرح داد، و گفت که هر که یک بار آبله گیرد، در قبال این مرض مصون می‌شود. دایرةالمعارف طبیی او به نام کتاب الکلیات فی الطب، که به لاتینی ترجمه شد، به طور وسیعی در دانشگاه‌های مسیحی تدریس می‌شد. در همین اوان، امیر ابویعقوب یوسف اظهار علاقه کرد که کسی شرح روشنی از نظریات ارسطو برای او بنویسد و، به اشاره ابن طفیل، این کار را به عهده ابن رشد گذاشت. فیلسوف این پیشنهاد را بگرمی پذیرفت، زیرا به نظر وی همه فلسفه در نظریات ارسطو فراهم آمده بود، و کافی است آن را شرح و تفسیر کرد تا با هر دورانی مناسب شود. ابن رشد در صدد برآمد که برای هر کتاب معتبر ارسطو، اول خلاصه‌ای فراهم کند، سپس شرح مختصری بر آن بنویسد، و بعد شرح مفصلی برای طالبان فلسفه که در این رشته پیش رفته‌اند فراهم کند. این سبک شرح، که از ساده شروع می‌شود و کم‌کم پیچیده می‌شود، در دانشگاه‌های اسلامی معمول بود. بدبختانه او یونانی نمی‌دانست و ناچار بود ترجمه عربی کتابهای ارسطو را که از ترجمه سریانی گرفته شده بود اساس کار قرار دهد؛ ولی حوصله، ذهن روشن، و قدرتی که در تجزیه دقیق مطالب داشت او را در همه اروپا به «شارح اعظم» معروف ساخت و در صف فیلسوفان اسلام مقامی معتبر یافت، و تالی ابن سینای بزرگ شد.

ابن رشد به جز این شرحها شخصاً نیز کتابهایی در منطق، طبیعیات، علم النفس، مابعدالطبیعه، الاهیات، حقوق، نجوم، و نحو تألیف کرد و جوابی بر تهافت الفلاسفة غزالی نوشت که آن را تهافت التهافت نامید او نیز چون فرانسویس بیکن

بیدین کند، اما مطالعه بی مانع فلسفه منجر به درک بهتری از رابطه دین و فلسفه می‌شود. زیرا فیلسوف اگرچه نمی‌تواند جزمیات «قرآن، کتاب مقدس، و دیگر کتب آسمانی» را در معانی ظاهریشان بپذیرد، اما در می‌یابد که این تعلیمات مورد نیاز است تا در مردمی که در نتیجه مشکلات زندگی فقط به طور گهگاهی و سطحی و مخاطره آمیز به مسئله ازل و ابد می‌اندیشند، تقوا و اخلاقی نیک را تکوین بخشد. به همین جهت، فیلسوف کمال یافته به خلاف دین سخنی نمی‌گوید. در عوض، فیلسوف را باید آزاد گذارد که در

جستجوی حقیقت بکوشد؛ اما باید مباحثات خود را به متعلمان محصور کند و افکار خود را میان عامه تبلیغ نکند. به نظر وی اگر اصول اعتقادی دین را به طور نمادین تأویل کنند، ممکن است با نتایج علم و فلسفه هماهنگ شود؛ تأویل متون مقدس بر اساس نماد و تمثیل طی قرن‌ها، حتی میان رجال دین رسمی، متبع بوده است. ابن رشد اصول اعتقادی را که نقادان مسیحی بدو نسبت می‌دهند صریحاً تعلیم نداده، و نگفته است که قضیه‌ای می‌تواند در فلسفه (میان تعلیم یافتگان) درست باشد، ولی در قملرو دین (و اخلاقیات) نادرست (مضر) باشد؛ اما تعلیمات وی این معنی را متضمن است، به همین جهت نظریات ابن رشد را نه در رساله‌های مختصری که برای عموم طالبان فلسفه تألیف کرده، بلکه در شرح‌های پرمایه‌تر و مشکلت‌تری که بر ارسطو نوشته است می‌باید جست.

ابن رشد فلسفه را چنین تعریف می‌کند: بحث در حقیقت اشیا، به منظور اصلاح حال انسان. به گفته او عالم قدیم است؛ حرکات ستارگان آغاز و انجام ندارد؛ و خلقت افسانه‌ای بیش نیست.

طرفداران خلقت ادعا دارند که خدا کاینات [تازه] را بدون حاجت به ماده موجود خلق می‌کند. ... همین پندار سه دین متبع را به آنجا کشانید که گوید چیز از ناچیز خلق می‌شود. ... حرکت قدیم و دایم است؛ و هر حرکتی از حرکت پیش پدید می‌آید بدون حرکت زمان نخواهد بود. نمی‌توانیم حرکتی را در ذهن تصور کنیم که آغاز و انجامی داشته باشد.

مع ذلك، می‌گوید که خدا خالق جهان است، یعنی جهان در هر لحظه به برکت نیروی نگهدارنده یا قوه مبقیة الاهی وجود دارد و در هر لحظه به نیروی فعال خداوند خلقت نو می‌گیرد. بنابراین، خداوند نظم، قوت، و عقل کاینات است.

نظام و عقل محرك افلاك و ستارگان از این نظام عالی و عقل کلی است. عقل فعال، که در تن و ذهن انسان نفوذ می‌کند، از عقل فلك آخرین (فلك قمر) به ظهور می‌رسد. عقل انسانی دو جزء دارد. عقل منفعل یا مادی که استعداد و قدرت تفکر و معرفت عقلانی است، این عقل جزو جسم اوست و با فناي جسم فنا می‌شود (جهاز عصبی؟)؛ و دیگر عقل فعال است که از خداست و هم اوست که عقل منفعل را به تفکر و می‌دارد. عقل فعال در افراد تفاوت ندارد، بلکه در همه یکسان است و فقط

عقل منفعل به تأثیر خورشید تشبیه می‌کند که نور آن بسیاری از اجسام را روشن می‌کند و در همه جا و همیشه همان است که بود. عقل منفعل می‌کوشد که با عقل فعال متحد شود، چنانکه آتش به همه اجسام قابل احتراق نفوذ می‌کند. عقل انسانی به وسیله اتحاد با عقل فعال مانند خدا می‌شود زیرا بالقوه به وسیله اندیشه‌اش بر همه کاینات احاطه پیدا می‌کند. در حقیقت جهان و هرچه در آن هست، جز از طریق عقلی که آن را ادراک می‌کند، برای ما وجود معنی ندارد. فقط ادراک حقیقت از طریق خرد است که عقل را به اتحاد با خدا، که متصوفان پندارند به وسیله زهد و سماع بدان توانند رسید، نایل می‌کند. ابن رشد از افکار صوفیانه بدور است. به عقیده او بهشت همان حکمت آرام و دوست داشتنی است که خردمندان از آن بهره‌ور می‌شوند.

ارسطو نیز به همین نتیجه رسیده است؛ لازم به گفتن نیست که نظریه عقل فعال و عقل منفعل یا قابل از کتاب در نفس ارسطو (5 ' III)، بر طبق تفسیر اسکندر افرویدیسی و تمیستیوس اسکندرانی، گرفته شده، و همین نظریه است که به صورت فرضیه فیض یا نظریه صدور نو افلاطونیان در آمده و به وسیله فارابی، ابن سینا، و ابن باجه به ما رسیده است. این فلسفه عربی همان فلسفه ارسطو بوده که در قالب نو افلاطونی ریخته شده است، ولی در همان اثنا که افکار ارسطو به وسیله غالب فیلسوفان مسیحی و مسلمان تعدیل شد تا با مقتضیات الاهیات تطبیق کند، عقاید اسلامی به وسیله ابن رشد جمع و جور شد تا با نظریات ارسطو هماهنگ شود. به همین جهت، نفوذ ابن رشد در قملرو مسیحیت بیشتر از دیار اسلام بود. مسلمانان معاصر آزارش کردند، متأخران او را از یاد بردند، و متن عربی غالب تألیفات او از میان رفت؛ ولی یهودیان قسمت اعظم آن را در ترجمه‌های عبری محفوظ داشته‌اند. ابن میمون نیز، چون ابن رشد، می‌خواست دین

و فلسفه را توافق دهد. در جهان مسیحی ترجمه شرحهای ابن رشد از عبری به لاتینی مهمترین مایه بدعتهای سبزر دو برابان و خردگرایی مکتب پادوا شد و به صورت خطری مسیحیت را تهدید کرد. توماس آکویناس میخواست موجی را که مؤلفات ابن رشد پدید آورده بود برگرداند، و کتاب مدخل الاهیات را به همین منظور تألیف کرد؛ ولی در بسیاری قضایا پیرو او شد؛ از جمله در روش شرح، در چند تفسیر بر ارسطو، در انتخاب ماده به عنوان «اصل افتراق» اشیاء، در تأویل نمادین انسانشکلی گری متون کتاب مقدس، در پذیرفتن امکان قدیم بودن عالم، در رد تصوف به عنوان رکن اساسی الاهیات، و در تصدیق این مسئله که بعضی قضایای دینی مافوق عقلند و می توان به وسیله ایمان آن را قبول کرد. راجر بیکن ابن رشد را تالی ارسطو و ابن سینا می شمارد و، با مبالغه ای که معمول اوست، گوید: «در عصر ما [حد ۶۶۹ هـ ق، ۱۲۷۰م] فلسفه ابن رشد مورد قبول همه خردمندان است.»

به سال ۵۴۵ هـ ق (۱۱۵۰م) مستنجد، خلیفه عباسی، فرمان داد همه کتابهای ابن سینا و رسائل اخوان

آن موقع در اشبیلیه بود، فرمان داد که همه تألیفات ابن رشد را، جز تعداد کمی که در علوم طبیعی بود، بسوزانند، و تعلیم فلسفه را بر مردم خود حرام، و تشویقشان کرد که هر جا کتاب فلسفه یافتند در آتش بیفکنند. مردم فرمان خلیفه اشبیلیه را مشتاقانه اجرا کردند، چرا که از تعرض فلاسفه به حدود ایمان، که برای اکثر آنان عزیزترین مایه تسلی رنج و ملال زندگی بود، سخت آزرده بودند. در همین اوقات ابن حبیب به جرم مطالعه فلسفه به مرگ محکوم شد. اسلام پس از سال ۵۹۷ هـ ق (۱۲۰۰م) از تفکر نظری چشم پوشید. وقتی نیروی سیاسی در جهان اسلام سستی می گرفت، رفته رفته از رجال دین و فقهایی سنی پشتیبانی می جست. آنان نیز، در مقابل جلوگیری از تفکر مستقل و آزاد، به یاری خلافت برمی خاستند؛ مع ذلک، این یاورها برای نجات دولت رو به اضمحلال کافی نبود. در اسپانیا مسیحیان شهر به شهر پیش آمدند تا برای مسلمانان به جز غرناطه نماند؛ در شرق صلیبیان بیت المقدس را گرفتند و به سال ۶۵۶ هـ ق (۱۲۵۸م) مغولان بغداد را تصرف و ویران کردند.

IX - حملة مغول: ۱۲۱۹ - ۱۲۵۸م

۶۱۶ - ۶۵۶ هـ ق

در اینجا بار دیگر تاریخ این حقیقت را مدلل کرد که آسایش حاصل از تمدن موجب غلبه اقوام وحشی بر مردم متمدن می شود. سلجوقیان قلمرو شرقی اسلام را نیرویی تازه داده بودند، اما آنها نیز به سستی و تن پروری خو کرده، و اجازه داده بودند دولت ملکشاه به کشورهای مستقل تقسیم شود که از نظر فرهنگی درخشان، اما از لحاظ نظامی ضعیف بودند، تعصب دینی و نژادی مردم را به دسته های مخالف و متخاصم تقسیم کرده بود و نگذاشت برای مقاومت در برابر صلیبیان متحد شوند.

در همین اوقات، در دشتها و صحراهای شمال باختری آسیا، مغولان بر اثر تحمل سختی ها و کثرت توالد پیوسته نیرو می گرفتند. آنها در خیمه ها یا در هوای آزاد به سر می بردند، به دنبال گله های خود به مراتع تازه حرکت می کردند، لباسشان را از پوست گاو تهیه می کردند، و با هیجان و علاقه رسوم جنگ می آموختند. این هونها جدید، چون خویشان هشت قرن پیش خود، در به کار بردن خنجر و شمشیر و در تیراندازی از پشت اسبان بادپا مهارت داشتند. اگر گفته جوانی د بیانوکار پینی، مبلغ مسیحی، را درباره آنها بپذیریم، «این جماعت هر چه به دستشان می رسید، حتی شیش، را می خوردند»؛ ۱۱۶ و از خوردن موش صحرایی، گربه، سگ، و خون آدمی بدشان نمی آمد، همان طور که مردم متمدن ایام ما از خوردن خرچنگ و صدف باک ندارند. چنگیز خان (۵۴۹ - ۶۲۴ هـ ق، ۱۱۶۷ - ۱۲۲۷م) این اقوام را به کمک مقررات سخت نظم و سامان داد، و از آنها

دیوار بزرگ چین به حرکت آورد. هنگامی که چنگیز از پایتخت خود قراقرم غایب بود، یک سردار مغول بر ضد او برخاست، و با علاءالدین محمد، پادشاه دولت مستقل خوارزم، همپیمان شد. چنگیز این فتنه را سرکوب، و به شاه پیشنهاد صلح کرد؛ و او پذیرفت. ولی، کمی بعد، در ماوراءالنهر، دو بازرگان مغول، به عنوان جاسوس به وسیله حاکم سلطان در اترار کشته شدند. چنگیز تقاضا کرد حاکم را برای تنبیه به او تسلیم کنند؛ شاه این تقاضا را نپذیرفت، رئیس فرستادگان مغول را بکشت، و بقیه را ریش تراشید و بازگرداند. چنگیز خان به جنگ برخاست و هجوم مغول بر دیار اسلام آغاز شد (۶۱۶ هـ.ق، ۱۲۱۹م).

سپاه مغول، به فرماندهی جوجی، پسر خان، ۴۰۰,۰۰۰ سپاه سلطان محمد را در نزدیک جند بشکست؛ و سلطان در نتیجه این شکست به سمرقند گریخت و ۱۶۰,۰۰۰ کشته در میدان به جا گذاشت. یک سپاه دیگر مغول به فرماندهی جغتای، پسر خان، به سوی اترار راند، آنجا را گشود و غارت کرد. سپاه سوم، به فرماندهی خود خان، به سوی بخارا راند و شهر را بسوخت، هزاران زن را به اسارت گرفت، و ۳۰,۰۰۰ مرد را بکشت. سمرقند و بلخ بی جنگ تسلیم شدند، اما از غارت و کشتار جمعی نجات نیافتند. ابن بطوطه، که صد سال بعد این شهرها را دیده است، گوید که هنوز غالب آنجا خرابه و لانه بوم است. تولی خان، پسر چنگیز، با ۷۰,۰۰۰ سپاه به خراسان حمله برد، و به هر شهری که رسید آن را ویران کرد. مغولان اسیران را پیش صف خود می‌نهادند و مختارشان می‌گذاشتند که یا با هموطنان پیش رو بجنگند یا از پشت سر کشته شوند. مرو به خیانت گشوده شد و پاک بسوخت؛ کتابخانه‌های شهر، که مایه فخر اسلام بود، طعمه آتش شد؛ به مردم آن اجازه دادند با دارایی خود از شهر خارج شوند، تا در بیرون شهر تک تک آنها را غارت و کشتار کنند. به گفته مورخان مسلمان، این کشتار سیزده روز دوام داشت و ۱,۳۰۰,۰۰۰ کس هلاک شد. نیشابور مدتی دراز شجاعانه مقاومت کرد و چون تسلیم شد (۶۱۸ هـ.ق، ۱۲۲۱م) همه مردان و زنان و کودکان شهر را، به جز چهارصد صنعتگر ماهری که به مغولستان فرستاده شدند، از دم تیغ گذرانیدند و از سرکشتگان هر می و وحشت‌انگیز ساختند. شهر زیبایی ری با ۳۰۰۰ مسجد و کارگاه‌های سفال معروف ویران شد، و به گفته یک تاریخ‌نویس مسلمان، همه مردمش کشته شدند. پسر سلطان محمد، سلطان جلال‌الدین، سپاه تازه‌ای از ترکان فراهم آورد، بر لب رود سند با چنگیز پیکار کرد، ولی شکست خورد و به دهلی گریخت. هرات بر ضد حاکم مغول طغیان کرد، و به عنوان مجازات ۶۰۰,۰۰۰ کس از مردم آنجا کشته شدند. این وحشیگری جزو روش جنگی مغولان بود؛ می‌خواستند در قلب مخالفان آتی خود رعبی فلج‌کننده بنشانند و در میان مغلوبین هیچ امکان طغیانی باقی نگذارند - و منظورشان هم عملی شد.

سپس چنگیز به دیار خود بازگشت، مدتی با ۵۰۰ زن و محبوبه‌اش خوش بود، و در بستر بمرد. پسر و جانشین او اوگتای قاآن سپاهی ۳۰۰,۰۰۰ نفری برای دستگیری سلطان جلال‌الدین، که سپاه تازه‌ای در دیاربکر فراهم آورده

و جنگاوران مغول چون دیگر مقاومتی ندیدند، در آذربایجان، بین‌النهرین، گرجستان، و ارمنستان به تاخت و تاز پرداختند (۶۳۲ هـ.ق، ۱۲۳۴م). هلاکو، نواده چنگیز، پس از اطلاع از اینکه در ایران فتنه‌ای به رهبری حشیشیه (یا پیروان حسن صباح) رخ داده است با سپاهی از سمرقند و بلخ گذشته، قلعه حشیشیه را در الموت ویران کرد، و جانب بغداد گرفت.

مستعصم، آخرین خلیفه عباسی مشرق، از علمای بزرگ و خطاطان معروف بود و نمونه ملایمت و نرم‌خویی به شمار می‌رفت، و به کار دین و کتاب و صدقه توجه بسیار داشت؛ و اینها همه مخالف سلیقه هلاکو بود. مغولان خلیفه را متهم داشتند که یاغیان را پناه داده و از ایفا به وعده همدستی بر ضد حشیشیه دریغ ورزیده است؛ به خلیفه گفتند به سزای رفتار خود مطیع خان بزرگ شود و بغداد را کاملاً از سلاح و لوازم دفاع تخلیه کند. مستعصم این تقاضا را مغرورانه رد کرد. مغولان بغداد را محاصره کردند. خلیفه یک ماه پس از محاصره هدیه‌ها پیش هلاکو فرستاد و پیشنهاد صلح کرد. فریب وعده خوشرفتاری هلاکو را خورد و با دو پسرش به مغولان تسلیم شد. هلاکو و سپاهش وارد بغداد شدند (۶۵۶ هـ.ق، ۱۲۵۸م) و چهل روز تمام غارت و کشتار کردند؛ به گفته بعضی تاریخ‌نویسان، ۸۰۰,۰۰۰ از مردم شهر را به قتل رسانیدند. در این کشتار عمومی هزاران دانشور، عالم، و شاعر تلف شدند؛ کتابخانه‌ها و گنجینه‌هایی که

طی قرن‌ها فراهم شده بود در يك هفته ویران یا غارت شد؛ صدها هزار جلد کتاب به سوختن رفت. سرانجام خلیفه و افراد خاندان او را مجبور کردند تا مخفیگاه ذخایر خودشان را نشان بدهند؛ پس از آن خونشان را بریختند. بدین ترتیب، خلافت عباسی در آسیا پایان گرفت.

هلاکو به مغولستان بازگشت. سپاه وی، به فرماندهی سردارن دیگر، آهنگ فتح شام کرد، در عین جالوت با سپاه مصر، به فرماندهی قطز و بیبرس، از امرای ممالیک، رو به رشد و درهم شکست (۶۵۸ هـ.ق، ۱۲۶۰ م). در همه ديار اسلام و در اروپا این خبر مسرت‌انگیز پخش شد و همه اهل مذاهب خوشحال شدند؛ طلسم شکسته و ترس رفته بود؛ در سال ۷۰۳ هـ.ق (۱۳۰۳ م) پیکاری قطعی در نزدیکی دمشق به غائله مغولان خاتمه داد و شام را برای ممالیک، و احتمالاً اروپا را برای مسیحیت نجات داد.

هیچ يك از تمدن‌های تاریخ چون تمدن اسلام دچار چنین ویرانی ناگهانی نشده است. مثلاً فتح روم توسط بربرها بتدریج و در دو قرن صورت گرفته بود و در فاصله هر حمله تا حمله بعدی قسمت متصرفه این امکان را داشت که تجدید قوایی بکند؛ و فاتحان ژرمنی در دل نسبت به دولت محتضری که به ویرانی آن کمک کرده بودند احترامی داشتند، و أحياناً بعضی از آنان برای حفظ آن کوشش می‌کردند. ولی تاخت و تاز مغولان فقط چهل سال بود؛ نیامده بودند که فتح کنند و بمانند، بلکه می‌خواستند بکشند و غارت کنند و حاصل آن را به مغولستان ببرند. وقتی موج خونین مغول باز پس رفت، آنچه بر جای ماند عبارت بود از اقتصادی بشدت آشفته، قنات‌هایی ویران یا کور، مدرسه‌ها و کتابخانه‌هایی سوخته، دولتهایی چنان فقیر و ضعیف و از هم گسیخته

که قدرت اداره کشور را نداشتند، و نفوسی که به نیم تقلیل یافته و روحیه باخته بودند؛ اما، پیش از حمله خارجی، لذت طلبی اپیکوری، خستگی جسمی و روحی، بزدلی و بیلیاقتی جنگی، فرقه‌گرایی و جهل طلبی مذهبی، فساد و هرج و مرج سیاسی دولت را به اضمحلال کشانیده بود. این عوامل، و نه تغییر اقلیم، بود که فقر و فلاکت و ویرانی را جایگزین رهبری جهانی آسیای باختری کرد، و دهها شهر آباد و معتبر شام و بین‌النهرین و ایران و قفقاز و ماوراءالنهر را به فقر و بیماری و عقب‌ماندگی کنونی دچار ساخت.

X - اسلام و جهان مسیحیت

ظهور و انحطاط تمدن اسلامی از حوادث بزرگ تاریخ است. اسلام طی پنج قرن، از سال ۸۱ تا ۵۹۷ هـ.ق (۷۰۰ تا ۱۲۰۰ م)، از لحاظ نیرو، نظم، بسط قلمرو حکومت، تصفیه اخلاق و رفتار، سطح زندگانی، وضع قوانین منصفانه انسانی و تساهل دینی، ادبیات، دانشوری، علم، طب، و فلسفه پیشاهنگ جهان بود. در زمینه معماری برتری خود را در قرن دوازدهم به کلیساهای جامع اروپایی واگذاشت؛ و مجسمه‌سازی گوتیک در قلمرو اسلام، که این کار را حرام می‌دانست، رقیبی نیافت؛ هنر اسلامی همه نیروی خود را در تزئین به کار برد و از تنگی عرصه و یکنواختی ملال انگیز سبک رنج بسیار برد؛ ولی در همین محدوده‌ای که خود بر خویش تحمیل کرده بود تاکنون هنری از آن سبق نگرفته است. در ديار اسلام هنر و فرهنگ میان مردم بیشتر از مناطق مسیحی قرون وسطی رواج و تعمیم داشت. پادشاهان خطاط بودند، و چه بسا تاجران که، مانند پزشکان، فیلسوف بودند.

احتمالاً در این دورانها ديار مسیحی از لحاظ آداب و رسوم جنسی بر مناطق اسلامی برتری داشتند، ولی تفاوت چندان چشمگیر نبود؛ تك همسری مسیحی، هر چند عملاً و دقیقاً رعایت نمی‌شد، غریزه جنسی را محدود کرد و کم‌کم مقام زن را بالا برد، در صورتی که اسلام چهره زن را با چادر و روبنده پوشانید. کلیسای مسیحی طلاق را سخت مقید کرده بود؛ ظاهراً در ممالك مسیحی و حتی ایتالیای دوران رنسانس لواط چنانکه در زندگی مسلمانان - نمی‌گوییم در قوانین اسلام - رواج داشت، رایج نبود. چنان به نظر می‌رسد که مسلمانان شریفتر از مسیحیان بوده‌اند؛ پیمانها را بهتر رعایت می‌کردند، نسبت به مغولان رحیمتر بودند، و در تاریخ خود بندرت دست به آن نوع وحشیگریهایی زدند که مسیحیان در هنگام تسلط

بر بیت المقدس (۴۹۳ هـ.ق، ۱۰۹۹م) مرتکب شدند. در آن هنگام که شریعت اسلام روش قضایی مترقی داشت که به وسیله قاضیان روشنفکر اجرا می‌شد، قوانین مسیحی به استفاده از روش اوردالی به وسیله جنگ تن به تن، آب یا آتش ادامه می‌داد. دین اسلام، که جنبه ابداعی آن از دین یهود

کرد و به مظاهر نمایی کمتر از دین مسیح توجه نمود، و به تمایلات شرکدوستی انسان کمتر گردن نهاد. اسلام، از این لحاظ که خیالپرستی دینهای منطقه مدیترانه را تحقیر می‌کند، نظیر مذهب پروتستان است، ولی در تصویری که از بهشت به دست می‌دهد تسلیم تصورات عامه است. دین اسلام کاملاً از نظام کشیشی یا سلسله مراتب دینی برکنار ماند، و در همان اثنا که مسیحیت به طرف یکی از پر زرق و برق‌ترین دورانه‌های فلسفه کاتولیکی پیش می‌رفت، اسلام به نوعی اصیل آیینی (ارتدوکسی) خشک و بیروح گرفتار آمد.

نفوذ دنیای مسیحی در اسلام تقریباً منحصر به بعضی رسوم دینی و جنگی بود. تصوف، خلوت نشینی، و عبادت قدیسین به احتمال قوی از نمونه‌های مسیحی به دنیای اسلام راه یافته است. قصه عیسی و شخصیت او در خاطر مسلمانان نفوذ یافت و در شعر و هنر اسلامی مورد توجه قرار گرفت.

اسلام در جهان مسیحی نفوذ گوناگون و بسیار داشت. اروپای مسیحی غذاها، شربتها، دارو، درمان، اسلحه، استفاده از نشانه‌های مخصوص خانوادگی، سلیقه، و انگیزه هنری، ابزارها و فنون صنعت و تجارت، و قوانین و راه‌های دریایی را از اسلام فرا گرفت و غالباً لغات آن را نیز از مسلمانان اقتباس کرد. واژه‌هایی مانند : jar, elixir, julep, sherbet, syrup, sugar, lemon, orange, caravan, bazaar, fustain, satain, muslin, sofa, mattress, arabesque, azure, check, tariff, magazine, douane, sloop, barge, cable, admiral؛ با کمی تحریف همان کلمات نارنج، لیمو، شکر، شیر، شربت، گلاب، اکسیر، جره، ازرق، عربانه، مطرح، صفه، موصلی، ساباطی، فسطاطی، بازار، کاروان [فارسی]، شهمات [فارسی - عربی]، تعرفه، ترفیق، دیوان، مخزن، سلوب (کرجی یک دکلۀ جنگی) برکه [فارسی]، حبل، و امیرالماء است. بازی شطرنج از طریق اسلام از هند به اروپا رسید و در راه نامهای فارسی گرفت، مثلاً کلمه checkmate تحریف «شهمات» است. نام بعضی ابزارهای موسیقی ما دلیل سامی بودن آن است؛ از جمله Iute «عود»، rebeck «رباب»، guitar «قیتاره»، tambourine «طنبور» است. شعر ترنوادورها و موسیقی آنها از اسپانیای مسلمان به پرووانس فرانسه، و از سیسیل مسلمان به ایتالیا راه یافت. شاید سرگذشت‌های عربی سفر به بهشت و جهنم در کمدی الاهی دانتۀ مؤثر افتاده باشد. افسانه‌ها و ارقام هندی به لباس یا صورت عربی به اروپا رسیدند. علمای اسلامی ریاضیات، طبیعیات، شیمی، ستارشناسی، و پزشکی یونان را حفظ کردند و به کمال رسانیدند، و این میراث یونانی را، که بسیار غنیتر شده بود، به اروپا انتقال داد. هنوز هم اصطلاحات علمی عربی در زبانهای اروپایی فراوان است؛ از جمله : algebra «جبر»، zero و cipher «صفر»، azimuth «سموت»، alembic «انبیق»، zenith «سمت»، و almanac به معنی «تقویم» که تحریف کلمه «المتاخ» است. پزشکان اسلامی پانصد سال تمام علمدار طب جهان بودند. فیلسوفان اسلامی مؤلفات ارسطو را برای اروپای مسیحی حفظ و ضمناً تحریف

ابن سینا و ابن رشد از نظر فلاسفه مدرسی اروپا، که این دو را در مرجعیت بعد از یونانیان قرار می‌دادند، انوار شرف بودند.

طاق و تویزه در دیار اسلام از اروپا قدیمتر بوده است؛ ولی نمی‌توانیم راهی را که از طریق آن به معماری گوتیک رسیده است دنبال کنیم. مناره مخروطی و گلدسته ناقوس کلیساهای مسیحی به نسبت زیاد مدیون مناره‌های مساجد است، و شاید تزئین توری پنجره‌های گوتیک از طاقهای جناغدار برج خیرالدا الهام گرفته است. تجدید رونق هنر سفالکاری در ایتالیا و فرانسه را نتیجه انتقال سفالگران مسلمان در قرن دوازدهم میلادی به این دو کشور، و سفر سفالگران ایتالیا به اسپانیای اسلامی دانسته‌اند. آهنگران و شیشه‌گران و نیز، جلدسازان ایتالیا، زره بافان و اسلحه‌سازان اسپانیا، همه، فنون خود را از صنعتگران

مسلمان فرا گرفته بودند. تقریباً در همه مناطق اروپا بافندگان به دیار اسلام توجه داشتند که از آنجا نمونه و نقشه بگیرند؛ حتی باغها نیز به نسبت زیاد از باغهای ایرانی نشان داشتند.

بعدها درباره راههایی که این نفوذ اسلامی از آنجا به اروپا رسیده بتفصیل سخن خواهیم گفت، ولی در اینجا باختصار از آنها نام می‌بریم: بازرگانی و جنگهای صلیبی؛ ترجمه هزاران کتاب از عربی به لاتینی؛ مسافرتها دانشورانی از قبیل ژوبر، مایکل سکات، و ادلاردبائی به اسپانیای مسلمان؛ جوانان مسیحی والدین اسپانیایی ایشان آنها را به دربار امیران مسلمان می‌فرستادند تا در آنجا تربیت شوند و رسوم شهنشاهی بیاموزند. زیرا اشراف مسلمان در شمار شهنشواران و بزرگان، هر چند مغربی، محسوب می‌شدند؛ و نیز ارتباط هر روزه مسیحیان با مسلمانان در شام، مصر، سیسیل، و اسپانیا. هر پیشرفتی که مسیحیان در قلمرو اسپانیا می‌کردند به دنبال آن موجی از ادبیات، علوم، فلسفه، و هنر اسلامی به قلمرو مسیحی انتقال می‌یافت. برای نمونه می‌گوییم که تسلط مسیحیان بر طلیطله که به سال ۴۷۸ ه‍.ق (۱۰۸۵ م) انجام گرفت اطلاعات نجومی مسیحیان را بیفزود و اعتقاد به کروی بودن زمین را محفوظ داشت.

ولی در پس این وام‌گیری فرهنگی کینه‌ای خاموشی ناپذیر می‌سوخت، زیرا پس از نان هیچ چیز برای نوع بشر از عقاید دینی عزیزتر نیست؛ انسان تنها به نان زنده نیست، برای زنده بودن به ایمان نیز، که امید را در قلب او پدید می‌آورد، احتیاج دارد. به همین جهت، دل انسان بیش از همه از چیزهایی آتش می‌گیرد که قوت یا اعتقاد او را به خطر افکند. مسیحیان سه قرن تمام شاهد پیشرفت مسلمانان بودند که پیوسته ولایتهای مسیحی را یکی پس از دیگری می‌گرفتند و اقوام مسیحی را پیایی به قلمرو نفوذ خود می‌بردند. دستهای نیرومند مسلمانان را بالای سر تجارت مسیحی احساس می‌کردند، و همه جا می‌شنیدند که مسیحیان را کافر می‌خواندند؛ عاقبت پیکاری که انتظار آن می‌رفت به وقوع پیوست: دو تمدن رقیب در جنگهای صلیبی با هم تصادم کرد و نخبه مردان شرق و غرب همدیگر را به خون کشیدند. این دشمنی دو طرفه در همه تاریخ قرون

دو ضربت می‌دید. مغرب زمین جنگهای صلیبی را باخت، ولی در جنگ اعتقادات پیروز شد؛ همه جنگاوران مسیحی از ارض موعود بیرون رانده شدند، اما مسلمانان که پیروزی دیر آمده خنشان را مکیده بود و مغولان دیارشان را به ویرانی داده بودند، به نوبه خود، به دوران تاریک نادانی و ناداری دچار شدند؛ در صورتی که مغرب زمین شکست خورده، که از کوششهای مداوم تجربه آموخته و شکستها را از یاد برده بود، عطش علم و علاقه به ترقی را از دشمنانش فرا گرفت؛ کلیساهای جامع ساخت که سر او به ابر می‌سود؛ میدانهای عقل را پیمودن گرفت؛ زبانهای تازه خشن خویش را به شیوه دانته، چاسر، و ویون مبدل کرد؛ و با سربلندی به دوران رنسانس قدم نهاد.

در واقع خوانندگان عادی از این گفتگویی دراز درباره تمدن اسلامی حیرت می‌کنند، و دانشوران از اختصار بیمورد آن تأسف می‌خورند. تنها در دورانهایی طلایی تاریخ بوده است که جامعه‌ای می‌توانسته مانند اسلام، در مدتی به همین کوتاهی - چهار قرن فاصله هارون الرشید با ابن رشد - اینهمه مردان معرف در زمینه حکومت، تعلیم، ادبیات، لغتشناسی، جغرافیا، تاریخ، ریاضیات، نجوم، شیمی، فلسفه، و پزشکی به وجود آورد. قسمتی از این فعالیت درخشان از میراث یونان مایه گرفت؛ اما قسمت اعظم آن، بخصوص در سیاست و شعر و هنر، ابتکاراتی گرانبها بود. اوج نهضت اسلامی از بعضی جهات آزادی‌خواه نزدیک از نفوذ علمی یونان بود که نه فقط در ایران ساسانی و هخامنشی رواج داشت، بلکه در یهودای سلیمان، آشور آشور بانیپال، بابل حموربی، اکد سارگن، و سومر شاهان ناشناس نیز بسط یافته بود. بدین سان، یک بار دیگر معلوم می‌شود که حلقه‌های تاریخ به هم پیوسته است: زیرا زلزله‌ها، امراض فراگیر، قحطیها، مهاجرتها مخرب، و جنگهای مهلك پایه‌های اساسی تمدن را نابود نمی‌کند. یک فرهنگ جوانتر این مایه‌ها را از دل آتش می‌رباید و با تقلید و اقتباس، و سپس با ابداع و ابتکار، آن را استمرار می‌دهد تا روح زنده و جوانی یک قوم تجلی کند. همچنانکه بنی آدم اعضای یکدیگرند، و نسلهای مختلف لحظه‌هایی از نسل بزرگ بشری هستند، تمدنها نیز واحدهایی از یک کل بزرگترند که تاریخ نام دارد و مراحل مختلف زندگی انسانیت هستند. تمدن مایه‌های گوناگون دارد و حاصل تعاون اقوام و طبقات و ادیان مختلف است، و کسی که در

تاریخ تمدن مطالعه می‌کند نمی‌تواند به نفع يك قوم یا يك دین تعصب به کار برد. بنابراین، محقق اگرچه به حکم روابط محکم خویشی متعلق به کشورش است، در عین حال احساس می‌کند که جزو تبعه قلمرو عقل است که دشمنی و مرز نمی‌شناسد. اگر در اثنای مطالعات خود تابع تعصبات سیاسی، یا تبعیضات نژادی، یا خصومت‌های دینی باشد، شایسته عنوان خود نیست؛ او باید هر ملتی را که مشعل تمدن را می‌افروزد و میراث خویش را غنا می‌بخشد سپاس دارد و تجلیل کند.

یادداشت‌ها

۱ - ممکن است مؤلف این نظریه را از ترجمه بعضی رباعیهای منسوب به خیام به دست آورده باشد. باید گفت هنوز هستند محققانی که بین حکیم عمر خیامی و خیام فرق می‌گذارند. از این که بگذریم، همه این رباعیها را که به نام خیام معروف شده نمی‌توان از آن او دانست. و بدین ترتیب موضوع رد خیام بر علما و استهزای او بر آن منتفی خواهد بود.

کتاب سوم

تمدن یهودی

۱۳۵ - ۱۳۰۰

جدول گاهشماری کتاب سوم

۱ - ۲۰۰ : تنائیم

۱۸۹ : مشنای یهودای هنسی

۲۱۹ : آکادمی یهود در سورا

۲۲۰ : آکادمی یهود در پومبادیتا

۲۲۰ - ۵۰۰ : امورائیم

۲۸۰ - ۵۰۰ : تدوین تلمود

۳۵۹ : انتشار تقویم یهود به وسیله هیلل دوم

۵۰۰ - ۶۵۰ : سابورائیم

۶۵۸ - ۱۰۴۰ : دوران گائونی در بابل

۸۱۵ : مرگ ماشاءالله، منجم

۸۵۵ - ۹۵۵ : اسحاق اسرائیلی، فیلسوف

۸۹۲ - ۹۴۲ : سعدیا بن یوسف الفیومی (سعید فیومی)، فیلسوف

۹۱۵ - ۹۷۰ : حسدای بن شپروط، دولتمرد

۱۰۰۰ : فرمان تکگانی گرشوم بن یهودا

۱۰۲۱ - ۱۰۷۰ : ابن جبرون، شاعر و فیلسوف

۱۰۳۸ - ۱۰۵۵ : شموئیل بن نقدلا، وزیر

۱۰۴۰ - ۱۱۰۵ : شیلومر بن بیتسخاکی (راشی)، مفسر تلمود

۱۰۵۵ - ۱۰۶۶ : یوسف بن نقدلا، وزیر

۱۰۶۵ - ۱۱۳۶ : ابراهیم بن حیا، ریاضیدان

۱۰۷۰ - ۱۱۳۹ : موسی بن عزرا، شاعر

۱۰۸۶ - ۱۱۴۷ : یهودا هلوی، شاعر

۱۰۹۳ - ۱۱۶۸ : ابراهیم بن عزرا، شاعر

۱۰۹۶ : قتل عامهای با برنامه قبلی در نخستین جنگ صلیبی

۱۱۱۰ - ۱۱۸۵ : ابراهیم بن داوود، فیلسوف

۱۱۳۵ - ۱۲۰۴ : بنو میمون

۱۱۴۷ : قتل عامهای با برنامه قبلی در دومین جنگ صلیبی

۱۱۶۰ : داوود الروعی، مسیحایی دروغین

۱۱۶۰ - ۱۱۷۳ : مسافرتها بنیامین تودلایی

۱۱۷۰ : مشناتوره، بنو میمون

۱۱۸۱، ۱۲۴۵، ۱۳۰۶ : تبعید یهودیان از فرانسه

۱۱۹۰ : دلالة الحائرین

۱۱۹۰ : پیدایش قباله

۱۱۹۰ : قتل عام با برنامه قبلی در انگلستان

۱۲۱۵ : فرمان چهارمین شورایی لاتران در مورد نشانههای مشخص یهودیان

۱۲۳۴ : سوزاندن کتابهای بنو میمون در مونپلیه

۱۲۴۲ : سوزاندن تلمود در پاریس

۱۲۹۰ : تبعید یهودیان از انگلستان

حد ۱۲۹۵ : سفرها - زهر، از موسی بن شم توب

فصل پانزدهم

تلمود

I - تبعید شدگان : ۱۳۵ - ۵۶۵

در قلمرو دنیای اسلام و دنیای مسیحیت، قومی ممتاز در برابر هر گونه سختیها فرهنگ بیمانند خویش را حفظ کرد؛ در سایه کیش خود تشفی قلب یافت؛ با قوانین و اخلاقیات خود به سر برد؛ شاعران و دانشمندان و دانشوران و فیلسوفانی در خویش پروراند؛ و میان دو جهان کینه توز مسلمان و مسیحی، به عنوان حامل و عامل انتقال بذرهایی بارآور، همت گماشت.

شورش برکوخبا مسلماً آخرین اقدامی نبود که یهودیان برای تحصیل مجدد آزادی یهودا - که پومپئوس و تیتوس نابودش کرده بودند - به عمل آوردند. در دوران امپراطوری آنتونینوس پیوس (۶۱ - ۱۳۸)، قوم یهود بار دیگر برای آزادی خویش سر به طغیان برداشت و توفیقی به دست نیاورد. ورود آنها به شهر مقدسشان ممنوع بود، مگر در سالروز دلخراش انهدام شهر، که در برابر پرداخت باجی مجاز بودند قدم به شهر گذارند و در کنار دیوارهای هیکل ویران شده خویش به ندبه پردازند. در فلسطین، که ۹۸۵ شهر با خاک یکسان شده و ۵۸۰،۰۰۰ زن و مرد به قتل رسیده بودند، در خلال شورش برکوخبا، نفوس یهود به نصف میزان قبلی آن تقلیل یافته و قوم چنان در ورطه بدبختی فرو رفته بود که زندگی فرهنگی تقریباً بتمامی فرو مرده بود. با تمام این اوصاف، در عرض یک نسل بعد از واقعه برکوخبا، مجلس بث دین یا شورای ملی یهود - دادگاهی مرکب از هفتاد و یک تن از حکمای ربنهای دانشور و قانونگذاران - در شهر طبریه تأسیس شده، کنیسه‌ها و مدارس افتتاح شده، و بار دیگر امید بالا گرفته بود.

پیروزی مسیحیت مشکلات تازه‌ای به بار آورد. قسطنطین، امپراطور روم، قبل از آنکه به دین مسیح درآید، دیانت یهود را از لحاظ حقوقی با ادیان سایر اتباع خویش برابر ساخت. بعد از گرویدن وی به دین مسیح، سختگیریه و مشکلات جدیدی بر یهودیان تحمیل شد، و مسیحیان از حشر و نشر با آنها منع شدند. قسطنطین ربنهای یهود را تبعید کرد (۳۳۷) و

مرد یهودی را با زن مسیحی جنایتی بزرگ شمرد. گالوس، برادر یولیانس قیصر، چنان مالیات گزافی بر یهودیان بست که بسیاری از آنها برای پرداخت مطالبات وی ناگزیر از فروش اطفال خود شدند. در سال ۳۵۲، یهودیان بار دیگر علم شورش برافراشتند و پایمال شدند؛ **صفر به** با خاک یکسان شد، طبریه و سایر شهرها تا حدی ویران شدند، هزاران نفر یهودی به قتل رسیدند، و هزاران تن به بردگی افتادند. در سال ۳۵۹، وضع یهودیان فلسطین به چنان درجه‌ای تنزل یافت و ارتباط آنان با دیگر جوامع یهود به حدی دشوار شد که «**ریشگالوتا**»^۱ آنها، هیل دوم، ناگزیر، از حقی که در تعیین تاریخ اعیاد برای عموم یهودیان داشتند چشم پوشید و، به منظور آنکه جماعات یهودی در هر جا در تعیین موعد این اعیاد استقلال داشته باشند، گاهنامه‌ای منتشر ساخت که تا به امروز در میان یهودیان جهان رواج دارد.

با جلوس یولیانس چند صباحی یهودیان از این مصائب رستند. وی مالیاتهای آنها را کاهش داد، قوانین ناعادلانه را لغو کرد، امور خیریه عبریه را ستود، و یهود را «خدای بزرگی» شناخت. یولیانس از بزرگان یهود علت متروک گذاشتن قربانی کردن حیوانات را جویا شد؛ چون جواب دادند که به موجب قوانین آنها چنین امری فقط در هیکل اورشلیم مجاز گردیده است، فرمان داد که هیکل باید از نو ساخته و هزینه ساختمان آن از خزانه مملکتی پرداخته شود. اورشلیم دوباره به روی یهودیان گشوده شد؛ اینان از هر گوشه فلسطین و از هر ایالتی از ایالات روم به آن شهر رو آوردند؛ مردان، زنان، و کودکان برای بازسازی هیکل جدید زحمت کشیدند، و پس انداز و جواهرات خویش را صرف تهیه اثاثه آن کردند. بسهولت می‌توان شادکامی قومی را که مدت سه قرن برای چنین روزی (۳۶۱) دعا کرده بود تصور کرد. لکن هنگامی که مشغول کردن پی آن بنا بودند، شلعه‌های آتش از زمین زبانه کشید و چند تن از کارگران را به هلاکت رساند. کاربا شکیبایی از سر گرفته شد، اما تکرار همان رویداد، که یحتمل ناشی از انفجار گازهای طبیعی بود، ساختمان هیکل را متوقف و کارگران را دلسرد ساخت. مسیحیان از این واقعه که بظاهر یک نهدی الهی بود شادمان، و یهودیان متحیر و سوگوار گشتند. سپس مرگ ناگهانی یولیانس فرا

رسید؛ مخارجی که از خزانه دولت به این کار تخصیص داده شده بود موقوف گردید؛ قوانین قدیمی که فعالیت‌های یهودیان را محدود می‌کرد از نو برقرار و سخت‌تر شد؛ و یهودیان، که بار دیگر از اورشلیم بیرون رانده شده بودند، به دهکده‌های خویش بازگشتند تا

بنا به نوشته هیرونوموس، نفوس یهودی فلسطین «فقط يك دهم جمعیت سابق آن شد.» در سال ۴۲۵ تئودوسیوس دوم مقام ریشگالتای فلسطین را منحل کرد. کلیساهای مسیحی یونانی جانشین کنیسه‌ها و مدارس شد و بعد از بلوای مختصری در سال ۶۱۴، فلسطین از زعامت عالم یهود دست کشید.

نباید یهودیان را به این خاطر شماتت کرد که انتظار داشتند در کشورهای مسیحیت کمتر رخنه کرده بود آسوده‌تر باشند. برخی به سمت مشرق کوچ کرده متوجه بین‌النهرین و ایران شدند و یهودیت بابل را، که از «اسارت» یهودیان در ۵۹۷ ق م به بعد هرگز از میان نرفته بود، تقویت کردند. در ایران نیز یهودیان حق تصدی مناصب دولتی را نداشتند، لکن چون کلیه ایرانیان نیز به جز طبقه اشراف از این حق محروم بودند، این محدودیت کمتر مایه رنجش خاطر یهودیان می‌شد. در ایران چند بار یهودیان مورد تعقیب و آزار قرار گرفتند؛ لکن مالیات آن قدرها کمر شکن نبود، دولت معمولاً با آنها نظر مساعد داشت، و سلاطین ایران ریشگالتای یهود را به رسمیت می‌شناختند و وی را محترم می‌داشتند. در آن عهد خاک عراق مشروب و حاصلخیز بود. و یهودیان آن سرزمین کشاورزانی مرفه و همچنین سوداگرانی با درایت گشتند. برخی از آنها، از جمله دانشوران مشهور، از راه آجوسازی ثروتی به هم زدند. اجتماعات یهودی در ایران سرعت رو به افزایش نهاد، زیرا قوانین ایران چنگانی را، به عللی که در قوانین اسلام دیدیم، مجاز می‌دانست، و یهودیان هم بدان عمل می‌کردند. دو تن از ربنه‌های، [راب](#) و [نهمن](#) به هنگام سفر، به هر شهر می‌رسیدند معمولاً متعه‌گیری را تبلیغ می‌کردند و برای جوانان محل سرمشق زندگی زناشویی، در برابر زندگی جنسی بی بندوبار بودند. در نهاریه، سورا، پومبادیتا (واقع در بین‌النهرین) برای تعلیمات عالی‌ه مدارس دایر گردید که نظرات دینی و دانشی آنها در تمام دوران «پراکندگی» قوم یهود گرامی و محترم شمرده می‌شد.

در خلال این احوال پراکندگی یهودیان در سراسر اراضی مدیترانه ادامه یافت. بعضی به جماعات یهودی سوریه و آسیای صغیر پیوستند؛ برخی، با وجود خصومت امپراتوران یونانی و ریشگالتوها، به سوی قسطنطنیه رهسپار شدند؛ جماعتی از فلسطین رو به جنوب نهاده و به عربستان رفتند، و در آنجا در کنار همزادان سامی خویش یعنی اعراب از آرامش و آزادی دینی برخوردار شدند، مناطقی مانند خیبر را بتمامی اشغال کردند، تقریباً از لحاظ عده با اعراب یثرب (مدینه) برابر شدند، بسیاری را به کیش خویش درآوردند، و افکار اعراب را از برای پذیرش آرای یهودیتی که در قرآن است آماده ساختند؛ پاره‌ای از

راه یافتند، و در آنجا چنان سرعت زاد و ولد کردند که، بنابر آنچه گفته می‌شد، در سال ۳۱۵، نیمی از جمعیت آن خطه یهودی بودند. نیمی از کشتیرانی اسکندریه به دست یهودیان افتاد و پیشرفت روزافزون آنها در آن شهر تهیج پذیر مایه برافروختن شعله‌های دشمنی مذهبی شد.

جماعات یهودی در کلیه شهرهای افریقای شمالی و در سیسیل و ساردنی گسترش یافتند. در ایتالیا عده آنها بسیار بود، و هر چند که گاهی مورد اذیت و آزار نفوس مسیحی قرار می‌گرفتند، با اینهمه، اغلب در کنف حمایت امپراتوران مشرک، امپراتوران مسیحی، تئودوریک اول، و پاپها بودند. در اسپانیا، قبل از قیصر، اماکنی یهودی‌نشین به وجود آمده بود و، بی آنکه کسی متعرض آنها شود، در دوران حکومت امپراتور مشرک، رشد و گسترش یافته بودند؛ در دوران سلطه ویزیگوت‌های پیرو آریانیسم به رفاه و آسایش رسیدند، لکن بعد از آنکه رکارد، شاه ویزیگوت‌های اسپانیا (۵۸۶ – ۶۵۱)، اعتقادنامه نبقیه را پذیرفت، یهودیان سخت مورد تعقیب و آزار قرار گرفتند. در سرزمین گل، تا تصویب احکام و قوانین سخت سومین و چهارمین شورای اورلئان (۵۳۸، ۵۴۱) یعنی يك نسل بعد از غلبه کلویس مسیحی ارتدوکس بر آن خطه، که به دست ویزیگوت‌های پیرو آریانیسم اداره می‌شد، هیچ گونه اثری از اذیت و آزار یهودیان دیده نمی‌شود. در حدود سال ۵۶۰، مسیحیان اورلئان يك کنیسه یهود را به آتش کشیدند. یهودیان عرصه‌حالی

پیش گونترام شاه فرانکها فرستادند تا کنیسه آنها از خزانه عمومی بازسازی شود، همچنانکه تئودوریک در مورد مشابه آن چنین کرده بود. گونترام از انجام این کار سرباز زد و به همین مناسبت هم گرگوریوس توری خطاب به وی گفت: «ای سلطانی که به خاطر خردی شگرف، شکوه بر تو می‌برازد.»

یهودیان «پراکنده» همواره از این قبیل شاید کمر راست کردند. با بردباری بازسازی کنیسه‌ها و تجدید حیات خود را از سر گرفتند؛ رنج کشیدند، داد و ستد کردند، وام دادند، دعا کردند و امیدوار شدند، زاد و ولد نمودند و جمعیت بسیاری را تشکیل دادند. مقرر شد که هر جمعیتی که سکنا می‌گزید، به هزینه عمومی، دست کم یک دبستان و یک دبیرستان را، که معمولاً هر دو در خور کنیسه بودند، دایر نگاه دارد. به دانشوران توصیه شده بود که در شهری که فاقد این مدارس بود رحل اقامت نیفکنند. زبان عبادت و آموزش عبری بود؛ زبان محاوره روزمره در شرق آرامی و در اروپای شرقی و مصر یونانی بود؛ و در جاهای دیگر یهودیان به زبان مردم محل گفتگو می‌کردند. موضوع اصلی تعلیم و تربیت یهودیان دین بود؛ فرهنگ دنیوی را در این زمان تقریباً نادیده می‌انگاشتند. قوم پراکنده یهود فقط در پرتو شریعت خویش می‌توانست جسماً و روحاً خود را سرپا نگاه دارد؛ و دین نزد آنها عبارت بود از فراگرفتن و رعایت شریعت. هر قدر بر دین نیاکان آنها بیشتر حمله می‌شد، ارزش و اعتبارش در نزد آنها فزونی می‌یافت. کنیسه و تلمود پناهگاه و تکیه گاه ضروری قوم رنجیده و حیران شده‌ای بود که زندگیشان بر امید، و

II - تدوین کنندگان تلمود

در هیکل، کنیسه‌ها، و مدارس فلسطین و بابل، کاتبان و ربنهای یهود به تدوین مجموعه عظیم اصول شریعت و تفاسیری پرداختند که به تلمودهای فلسطینی و بابلی اشتها دارند. این گروه را عقیده بر آن بود که موسی نه تنها شریعت مدون و مکتوبی را در اسفار خمسہ از برای امت خویش به جا نهاد، بلکه یک شریعت شفاهی نیز به یادگار گذاشت که از معلم به شاگرد و از نسلی به نسل دیگر رسیده و در طول زمان گسترش یافته بود. میان فریسیان و صدوقیان فلسطین بحث اساسی بر سر این مسئله بود که آیا این شریعت شفاهی نیز اصولاً وحی منزل و به همین سبب الزام آور است یا نه. بعد از پراکندگی یهود در سال ۷۰ میلادی، چون فرقه صدوقیان از بین رفت و ربنها سنت فریسیان را به میراث بردند، کلیه یهودیان ارتدوکس شریعت شفاهی را نیز از احکام الهی شمرده آن را به اسفار خمسہ افزودند تا از مجموع این دو تورات یا شریعت به وجود آید که بر طبق آن زندگی می‌کردند، و در واقع هستی آنها بستگی به آن داشت. دوران دراز هزار ساله‌ای که در خلال آن شریعت شفاهی گرد آمد، شکل پذیرفت، و به اسم مشنا مدون گردید؛ هشتصد سالی که از راه مناظره، قضاوت، و تفسیر صرف فراهم ساختن دو گمارا یعنی تفسیرهای مشنا شد، و منضم ساختن مشنا به گمارای کوچکتر تا تلمود فلسطینی به وجود آید، و پیوند مشنا به گمارای مطولتر تا تلمود بابلی فراهم گردد - همه، یکی از بغرنجترین و شگفت‌انگیزترین وقایع تاریخ اندیشه بشری است. کتاب مقدس ادبیات و دین عبریهای باستان محسوب می‌شد، و تورات زندگانی و خون یهودیان قرون وسطی.

چون شریعت اسفار خمسہ مدون بود، به همین سبب نمی‌توانست کلیه مقتضیات و نیازهای بیت المقدسی بدون آزادی، یا یهودیتی بدون بیت المقدس، یا قوم یهودی بدون فلسطین را برآورده کند. تفسیر قوانین موسی برای به کار بستن و ارشاد مردم در یک عصر یا مکان نو، قبل از پراکندگی یهودیان بر عهده مدرسان سنهدرین، و بعد از آن واقعه بر عهده ربنها بود. تفسیرها و مباحثات آنها، همراه با عقاید اکثریت و اقلیت، از یک نسل مدرسان به نسلی دیگر منتقل می‌شد. شاید به منظور آنکه این سنت غیر مدون انعطاف‌پذیر بماند، و شاید برای آنکه به سینه سپردن آن امری اجباری شود، هرگز به کتابت درنیامده بود. ربنهایی که کارشان تفسیر شریعت بود، هر وقت ضرورت ایجاب می‌کرد، از افرادی که وظیفه خطیر از بر کردن این شریعت را بر عهده گرفته بودند مدد می‌جستند. در دوران شش نسل اول بعد از مسیح، ربنها به تنائیم یا «مدرسان شریعت شفاهی» اشتها داشتند. از آنجا که این ربنها در بیان و تشریح شریعت تالی نداشتند، بعد از سقوط هیکل، میان جماعات یهود فلسطین، هم مدرس بودند و هم قاضی.

ربنهای فلسطین، و ربنهای قوم پراکنده یهود، طبقه اشرافی بیمانندی را در تاریخ تشکیل دادند. عضویت چنین طبقه‌ای نه موروثی بود و نه انحصاری؛ بسیاری از آنها از فقیرترین درجات اجتماع برخاسته بودند؛ اکثریت آنها، حتی بعد از کسب اشتهار بین‌المللی، در سلاک صنعتگران کار می‌کردند و از دسترنج خود روزگار می‌گذرانیدند؛ و، تا نزدیک به پایان این دوره، چیزی در برابر تدریس و قضاوت خویش دریافت نمی‌کردند. ثروتمندان گاهی آنها را در کسب و کار شریک محرمانه خویش می‌کردند، یا در خانه خود جا می‌دادند، یا به همسری دخترانشان برمی‌گزیدند تا آنان را از قید زحمتکشی برهانند. چند تن از آنها به علت علو مقامی که جماعاتشان بر ایشان قائل بود به فساد گراییدند؛ برخی به حکم طبیعت بشری دستخوش حسدورزی، تنفر، خشم، غرور، و عیبجویی بیمورد بودند. افراد این طبقه ناگزیر بودند مدام به خود تلقین کنند که دانشور حقیقی آدمی است فروتن، ولو فقط با این استدلال که خرد از کلی به جزئی راه می‌برد. مردم چنین کسان را برای فضایل و نقایصشان دوست داشتند، برای دانش و اخلاصشان می‌ستودند، و هزاران داستان درباره داوریه‌ها و معجزاتشان نقل می‌کردند. تا به امروز هیچ قومی به اندازه یهود دانش طلب و دانشور را چنین عزیز نشمرده است.

هرچه فتوای ربنهای یهود انبوه‌تر می‌گردید، کار از برکردن آنها امری نامعقول‌تر می‌شد. سه تن از اجله ربنهای یهودی - هیلل، عقیبا بن یوسف، و مایر - کوشش کردند طبقه‌بندیها و طرق مختلفی برای از بر کردن این فتاوی بیابند، لکن روش هیچ کدام از آنها مقبول عام نیفتاد. هرج و مرج در امر انتقال شریعت مسئله روز شد. عده افرادی که تمامی شریعت شفاهی را از بر داشتند به طور خطرناکی تقلیل یافته بود، و این عده محدود نیز با تفرقه قوم یهود به سرزمینهای دوردست پراکنده می‌شدند. در حدود سال ۱۸۹، در صفوریه از بلاد فلسطین، ربن یهودای هنسی کار عقیبا و مایر را دنبال گرفت و تغییر داد، تمامی شریعت شفاهی یهود را از نو سامان داد و، به انضمام پاره‌ای ملحقات شخصی، آن را تحت عنوان مشنای ربن یهودا به رشته تحریر **کشید**. اقبال قاطبه ملت یهود از این مجموعه، سبب شد که، به مرور ایام، آن را مشنای اصلی یا یگانه منبع معتبر شریعت شفاهی یهودیان بشناسند.

مشنا، یا تعلیمات شفاهی، که اینک موجود است نتیجه حک و اصلاحات و تحریف و اضافات فراوانی است

فشرده و مختصری است که برای از بر کردن از راه تکرار تدوین شده و، بنابراین، برای کسی که به تاریخ و سوابق زندگی یهود معرفتی نداشته باشد، به نحو عاجز کننده‌ای مختصر و مبهم است. یهودیان بابلی و اروپایی و همچنین یهودیان فلسطینی آن را پذیرفتند، لکن هر مکتبی به میل خویش پندیات آن را تفسیر و تشریح کرد. همان طور که شش «نسل» (۱۰ - ۲۲۰ م) از تئانیم (مدرسان شریعت شفاهی) در تنظیم مشنا سهیم بودند، اینک به همان نحو شش «نسل» (۲۲۰ - ۵۰۰ م) از امورائیم (شارحان) این دو توده تفسیر، یعنی گمارای فلسطینی و بابلی، را بر هم انباشتند. مدرسان جدید، با مشنای یهودا همان معامله‌ای را کردند که تئانیم با کتاب عهد قدیم کرده بودند؛ به عبارت دیگر، متن را مورد بحث قرار دادند، تحلیل و تفسیر و حک و اصلاح کردند، و توضیحات لازم را بر آن افزودند تا مناسب با مقتضیات و مسائل جدید زمان و مکان آنها گردد. نزدیک به اواخر قرن چهارم، مدارس فلسطین تفسیر خود را در قالبی که تفسیر فلسطینی اشتهار دارد هماهنگ ساختند. تقریباً در همین تاریخ (۳۹۷) خاخام (یا ربن) اشی، که ریاست حوزه علمیه یهود را در سورا بر عهده داشت، شروع به تدوین تفسیر بابلی کرد، و مدت یک نسل به این کار مشغول شد. یکصد سال بعد، (۴۹۹) رابینای دوم، پسر شموئیل، نیز در شهر سورا این کار را به پایان رسانید. اگر در نظر داشته باشیم که تفسیر بابلی یازده برابر مشناست، آنگاه متوجه خواهیم شد که به چه دلیل تألیف آن مدت یک قرن طول کشید. علاوه بر این، در عرض ۱۵۰ سال (۵۰۰ - ۶۵۰) سابورائیم («استدلالیان») ، به جرح و تعدیل این تفسیر عظیم پرداختند و حک و اصلاحات نهایی را در مورد تلمود بابلی اعمال کردند.

واژه تلمود به معنی تعلیم است. در بین امورائیم (شارحان) غرض از «تلمود» فقط مشنا بود، اما، در کاربرد جدید، تلمود بر مشنا و گمارا هر دو اطلاق می‌شود. در تلمود فلسطینی و تلمود بابلی، مشنا یکی

است؛ و فقط در گمارا یا تفسیر با هم تفاوت دارند؛ بدین معنی که تفسیر در تلمود بابلی چهار برابر تفسیر در تلمود فلسطینی است. هر دو تفسیر به زبان

آرامی نوشته شده؛ و تفسیر مشنا به زبان عبری جدید است، با واژه‌های بسیاری که از زبانهای اقوام همجوار به عاریت گرفته شده است. مشنا فشرده و مختصر است، به طوری که حکمی را در چند خط بیان می‌کند؛ و حال آنکه در هر دو گمارا از روی قصد و آگاهانه به درازگویی گراییده شده، و نظرات مختلف ربنهای بزرگ در مورد متن مشنا را ارائه داده‌اند و شرایط و اوضاع و احوالی را که احتمالاً جرح و تعدیل شریعت را می‌طلبد شرح داده و مطالبی را به خاطر روشن شدن مقصود اضافه کرده‌اند. قسمت اعظم مشنا عبارت است از هلاخا یا تفسیر شریعت، و حال آنکه گماراها را می‌توان به دو بخش جداگانه تقسیم کرد: نیمی هلاخا هستند - یعنی بحث درباره شریعت یا توضیحاتی اضافی درباره آن، و بخشی هگادا (داستان) هستند. واژه «هگادا» را به طور سرسری بر هر چیزی در تلمود اطلاق کرده‌اند که هلاخا نباشد. به طور کلی هگادا مشتمل است بر امثله یا داستانهایی که برای رفع ابهام می‌آید، تکه‌هایی از زندگینامه، تاریخ، پزشکی، نجوم، علم احکام نجوم، سحر، و تنوزوفی، و تشویق افراد به پاکدامنی و پیروی از شریعت. اغلب اوقات، بعد از بحث درباره موضوع بغرنج و ملالت‌زایی، برای انبساط خاطر طلاب علوم، داستانی از هگادا نقل می‌شد، از قبیل داستان ذیل:

خاخام عمی و خاخام عسی با ربن اسحاق نیحا از هر دوی سخن می‌راندند که ناگاه یکی از آنان به وی گفت: «استاد، برایمان از افسانه‌های دلچسب بگو» و دیگری گفت: «بهتر است درباره یکی از نکات حساس شریعت شمه‌ای شرح دهی.» چون خاخام به نقل داستان پرداخت دومی را ناخشنود گردانید، و چون به شرح یکی از نکات شریعت لب‌گشود اولی را رنجیده خاطر ساخت. به همین سبب از برای آن دو این تمثیل را نقل کرد: «من بدان مردی مانم که دو زوجه داشت، یکی جوان بود و دیگری پیر. زن جوان تمامی موهایی سفید وی را می‌کند تا مگر شوهرش جوان به نظر رسد، زن پیر همه موهایی سیاه وی را می‌کند تا مگر وی پیر نماید؛ و به این نحو، میان تمنای آن دو زن، سر شوهر طاس شد. اکنون من نیز به همان گونه میان شما دو تن گرفتار آمده‌ام.»

III - شریعت

خلاصه‌ای از این تلمود فوق‌العاده عظیم که در تمامی زوایای زندگی یهودیان قرون وسطی رخنه کرده بود برمی‌آییم، بایستی اعتراف کنیم که عمل ما به مثابه برداشتن سنگریزه‌ای است از یک کوه عظیم و، از آنجا که با چنین سنتی بزرگ نشده‌ایم، کار ما بالضرورة خالی از خطا نخواهد بود.

۱ - الاهیات

ربنهای یهود معتقد بودند که نخستین اقدام شخص باید فراگرفتن شریعت باشد، اعم از شریعت مکتوب و شفاهی. «مطالعه تورات را اجری است عظیمتر از ساختمان مجدد هیکل.» «هر روزی که شخص خود را به مطالعه شریعت سرگرم می‌دارد، باید به خود بگوید: (انگار که هم امروز من این را از طور سینا دریافت داشتم).» مطالعه هیچ رشته دیگری ضرورت ندارد؛ فلسفه یونان و علوم دنیوی را می‌توان فقط در آن ساعتی که نه شب است و نه روز آموخت. هر کلمه‌ای از کتاب مقدس یهودیان در واقع کلام خداست. حتی کتاب غزل غزل‌های سلیمان سرودی است که از جانب خدا الهام شده است تا، به طور مجازی، حکایت از پیوند یهوه با عروس برگزیده‌اش اسرائیل کند. از آنجا که بدون شریعت هرج و مرج اخلاقی حکمفرما می‌شود، بنابراین می‌بایست که شریعت از ازل «در سینه یا ضمیر خداوند» وجود می‌داشته است؛ فقط ابلاغ آن به موسی در زمان حادث شد. تلمود نیز، از آنجا که تفسیر شریعت است، کلام ابدی الاهی محسوب می‌شود، زیرا این مجموعه‌ای است از قوانینی که خداوند شفاهاً به موسی ابلاغ کرد، و موسی نیز

آن را به جانشینان خویش بازگو کرد؛ و احکام آن به همان اندازه الزام آور است که هر چیز دیگری در کتاب مقدس یهودیان. برخی از ربنها، چون مشنا را شکل متأخر و جرح و تعدیل یافته شریعت می دانستند، برای آن اعتباری فوق کتاب مقدس یهودیان قایل بودند. پاره‌ای از احکام ربنها بی‌پرده قوانین اسفار

خمس را لغو کرد، یا آنها را طوری تفسیر نمود که از نظر معنی بی اثر شدند. در خلال قرون وسطی (۴۷۶ – ۱۴۵۳)، تلمود بمراتب بیشتر مرجع یهودیان آلمان و فرانسه بود تا کتاب مقدس یهودیان.

تلمود، مانند کتاب مقدس، وجود خداوندی علیم و قادر مطلق را مسلم می‌گیرد. در میان یهودیان گاهی نیز شکاکانی یافت می‌شدند، مانند الیشا بن ابویه دانشمند که مایر، آن ربن پاکدامن، با وی طرح الفت ریخت؛ لکن این قبیل عناصر آشکارا اقلیتی بودند ناچیز که تقریباً کسی از آنها چیزی نمی‌شنید. خدایی که تلمود درباره‌ی وی سخن می‌گوید، صریحاً شکل انسانی دارد: محبت می‌کند و تنفر می‌ورزد، خشمگین می‌شود، می‌خندد، می‌گرید، احساس پشیمانی می‌کند، تعویذ می‌بندد، بر اریکه‌ای تکیه می‌زند که گردا گردش گروه اندر گروه سرافیم و کروبیان حلقه زده‌اند و روزی سه بار تورات می‌خواند. ربنهای یهود تصدیق می‌کردند که این صفات بشری تا اندازه‌ای جنبه فرضی دارند؛ می‌گفتند: «ما تعبیری را که خاص مخلوقات وی است به عاریت می‌گیریم تا در مورد خود آفریدگار به کار بریم تا کمکی به شناخت وی کرده باشیم.»

تقصیر آنان نبود که تمام خلائق فقط با تصاویر می‌توانستند فکر کنند. آنان همچنین خدا را روح کاینات، ذاتی نامرئی، نافذ، حیاتبخش، فراتر و در عین حال حاضر در کاینات، و رای جهان و در عین حال حاضر و ناظر در کلیه ذرات و زوایای آن معرفی می‌کردند. این ذات ملکوتی حاضر در همه جا، یا به اصطلاح ربنها شخیناه (مسکن)، بخصوص در اماکن و اشخاص و اشیای مقدس، و در لحظاتی که انسان مشغول مطالعه یا دعاست، واقعیت دارد. با اینهمه، این خداوند حاضر و ناظر در همه جا، لاشریک است. در میان پندارهای گونه‌گون، برای یهودیت، از همه منفورتر فکر تعدد خدایان است. در برابر چند خدایی اقوام بت‌پرست، و سه خدایی ظاهری تثلیث مسیحی، یهودیت با شور تمام مسئله توحید را تأکید می‌کند. این نکته در معروفترین و عمومی‌ترین دعا‌های یهودیان موسوم به «شمایسرائل» به این نحو اعلام می‌شود: «ای اسرائیل بشنو، یهوه خدای ما، یهوه واحد است.» هیچ مسیحی، هیچ پیغمبری، هیچ قدیسی، با وی نباید در هیکل یا مراسم نیایش وی با «او» هم‌تراز و برابر باشد. ربنها، جز در مواردی نادر، به امید جلوگیری از کفر و سحر، ذکر نام وی را جایز نمی‌شمردند. به قصد احتراز از ذکر کلمه چهار حرفی مقدس «یهوه»، واژه ادونای (خداوند) را به کار می‌بردند، و حتی توصیه می‌کردند که، به جای این واژه، عناوینی مانند «قدوس» یا «رحمان» یا «اعلی‌علیین» و «پدر ما که در علیین است» به کار رود. خداوند قادر به معجزه است و، بویژه به دست ربنها، معجزاتی را به منصفه ظهور می‌رساند؛ اما نباید این قبیل معجزات را نقض قوانین طبیعی پنداشت، زیرا هیچ قانونی جز مشیت الاهی وجود ندارد.

حلزون را آفرید تا علاجي از برای جرب باشد، مگس را وسیله بهبود نیش زنبور ساخت، پشه را دواي نیش مار، و مار را آفرید تا مرهم از برای زخمی باشد.» بین خداوند و بشر رابطه‌ای مداوم وجود دارد. هیچ قدمی نیست که بشر در دوران زندگی خویش بردارد و از نظر گریز ناپذیر خدا پوشیده ماند. هر کردار یا پندار روزانه آدمی احترام یا بیحرمتی است به محضر الاهی. بشر نسب از آدم دارد، با این همه «آدمی نخستین بار مانند جانور با دم آفریده شد.» و «تا نسل ادريس (خنوخ) چهره آدمیزادگان به بوزینگان شباهت داشت.» آدمی آمیزه‌ای از روح و جسم است؛ روحش از خداست و جسمش از خاک. روح او را وادار به پرهیزگاری می‌کند، و جسم او را به معصیت می‌کشاند. یا، شاید، وسوسه‌های ناپاک وی از شیطان و انبوه عظیم ارواح پلیدی ناشی می‌شود که همه جا در کمین نشسته‌اند. با تمام این اوصاف هر عمل شری ممکن است در نهایت خیر باشد؛ بشر بدون تمایلات دنیویش ممکن است نه تن به کار دهد و نه زاد و ولد کند؛ در میان نوشته‌های یهود، به عبارات مطبوعی از این قبیل برمی‌خوریم که می‌گوید: «بیايید قدر نیاکان خویش را بدانیم، که اگر آنها مرتکب گناه نشده بودند، ما قدم به دنیا نمی‌نهادیم.»

گناه امري طبيعي است، لکن مجرمیت آن به ارث برده نمی‌شود. ربنهای یهود نظریه سقوط آدم را قبول داشتند و مسئله گناهکاری ذاتی و کفارة الاهی را رد می‌کردند. اعتقاد داشتند که آدمی فقط برای گناهان

خودش عذاب می‌بیند. اگر انسان در این دنیا، به خاطر ارتکاب گناه، بیش از آنچه مستوجب عقاب است معذب می‌شود، ممکن است به این علت باشد که ما کاملاً به میزان گناهان وی واقف نیستیم؛ یا آنکه امکان دارد این شدت مجازات خود نعمتی بزرگ باشد، چنانکه شخص رنج‌دیده به پادشاهی فوق‌العاده در بهشت نایل آید؛ به همین سبب، عقیباً معتقد بود که انسان در برابر بدبختی‌های پی در پی باید شادمان باشد. و اما مرگ بر اثر گناه به دنیا می‌آید. کسی که برآستی دامنش از هر گونه گناه پاک باشد هرگز نمی‌میرد. در نظر ربنه‌ای یهود، مرگ و امی بود که بشر گناهکار در برابر آفریدگار تمامی موجودات داشت. ضمن یکی از تفاسیر مربوط به ربن مایر، داستان مؤثری درباره مرگ نقل شده است:

هنگامی که ربن مایر، بعد از ظهر يك روز سبت (شب‌ات)، به موعظه هفتگی خویش مشغول بود. دو پسر دل‌بندش ناگهان در خانه جان سپردند. مادر آنها رویشان را با ملافه‌ای پوشاند و از سوگواری در چنین روز مقدسی خودداری کرد. چون ربن مایر بعد از نماز عصر به خانه باز آمد، از دو فرزندش جویا شد که آنها را در کنیسه ندیده بود. زن از شوهر تقاضا کرد که دعای هودله (که قرأت آن پایان یافتن سبت را می‌رساند) بخواند، و سپس طعام شب آورد. آنگاه زن گفت: «سؤالی از تو دارم: روزگاری دوستی گوهرهایی به من داد تا برایش نگاه دارم، اکنون می‌خواهد که آنها را به وی باز پس دهم. آیا چنین کنم؟» ربن مایر گفت: «بی شک باید آنها را باز پس دهی.» زنش دست وی را گرفت، او را به کنار بستری که اجساد بر روی آن بود برد، و ملافه را به کناری زد، ربن مایر گریه تلخی سر

داد، زنش گفت: «آنها چند صبحی به وسیله بیش ما بودند، اینک مولایشان آنچه تعلق به وی داشت باز ستانده است.»

کتاب مقدس یهودیان چندان چیزی درباره مجازات و پاداش جاودانی نگفته بود، لکن آن اندیشه اکنون نقش عظیمی در الاهیات یهودی ایفا می‌کرد. دوزخ، در «گه هینوم» یا شنول مجسم گردیده و، مثل بهشت، به هفت طبقه تقسیم شده بود که هر کدام از لحاظ نوع عذاب با دیگری تفاوت داشت. فقط تبه‌کارترین افراد یهود را به چنین دوزخی گسیل می‌داشتند، و حتی گناهکاران معتاد را تا ابد عقوبت نمی‌کردند. عقیده بر این بود که «تمام کسانی که به جهنم واصل می‌شوند دوباره ارتقا می‌یابند، مگر این سه دسته مردمان: کسی که مرتکب زنا شود، کسی که در ملاً عام دیگری را شرمسار گرداند، و کسی که به دیگری تهمت ناروا زند.» بهشت، گن عدن (جنت عدن) نامیده می‌شد، و آن را باغی توصیف می‌کردند دارای همه گونه نعمتهای مادی و معنوی؛ شراب آنجا باده‌ای بود که از شش روز آفرینش به پادگار مانده بود؛ هوای آنجا با عطر ریاحین معطر بود؛ و ذات باری تعالی نیز، در مجلس ضیافتی که منتهای شادمانیش دیدن لقای خداوند بود، به رستگاران ملحق می‌شد. با این اوصاف، برخی از ربنه‌ها اذعان می‌کردند که هیچ کس نمی‌تواند بگوید که در آن سوی گور چه رازی نهفته است.

در میان یهودیان، وقتی صحبت از رستگاری به میان می‌آمد، غرض بیشتر نجات امت بنی‌اسرائیل بود تا فرد یهودی. از آنجا که این قوم، بر اثر بیرحمی ظاهراً نامعقولی، آواره اطراف و اکناف آفاق شده بودند، با این اعتقاد به خود قوت قلب می‌بخشیدند که هنوز قوم برگزیده و مقرب خداوند. وی پدر آنها و خدایی بود عادل. محال بود که وی با اسرائیل پیمان شکند. مگر همین قوم نبودند که خداوند به ایشان آن کتاب آسمانی را کرامت کرده بود که مسیحیان و مسلمانان هر دو پذیرفته و حرمت نهاده بودند؟ برای آنکه جبران این قبیل ناکامی‌ها شده باشد، یهودیان، در منتهای نومیدی خویش، چنان مغرور می‌شدند که ربنه‌ایشان، همانها که امت خود را ترفیع داده بودند، ناگزیر بودند لب به سرزنش بکشایند تا آنها را فروتنی بخشند. در آن ایام نیز، مانند عهد ما، یهودیان آرزوی رسیدن به زادگاه اصلی خویش را در دل داشتند، و همواره با اشتیاق تمام تحقق چنین امری را کمال مطلوب خود می‌پنداشتند. عقیده داشتند که: «هر کس چهار گز در خاک اسرائیل راه پیماید بی شک زندگی جاویدان خواهد یافت.» و یا «هر کس که در فلسطین زندگی کند پری از گناه است.» «حتی سخن گفتن درباره کسانی که در فلسطین اقامت گزیده‌اند تورات محسوب می‌شود.» مهمترین قسمت دعا‌های روزانه، مشهور به شموه عسره (هجده بند)، شامل دادخواستی بود

منجي که مقرر بود يهوديان را دوباره ملتي متحد و آزاد گرداند تا در هيکل خویش با غزلها و شعایر باستانی خویش خداوند را نیایش کنند.

۲ - شعایر دینی

آنچه، در این عصر ایمان، يهوديان را ممتاز می ساخت و در عین تفرقه آنها را ملتي واحد نگاه می داشت الاهیات نبود، بلکه شعایر دینی بود؛ و کیشي که مسیحیت فقط آن را بسط داده و اسلام بخش عظیمي از آن را اقتباس می کرد نبود، بلکه شریعتي بود تشریفاتي و چنان در هم و بغرنج که فقط این ملت سربلند و عصبي مزاج بود که می توانست فروتنی و حلمي را که لازمة اطاعت از آن قانون بود از خود نشان دهد. مسیحیت می کوشید تا اتحاد را از طریق وحدت عقیده میان ابنای بشر تحقق بخشد، حال آنکه يهودیت در پرتو وحدت شعایر دینی در صدد نیل به چنین هدفی بود. ابا آریخا می گفت: «غرض از تقویض شریعت فقط آن بود که مردم، با رعایت آن، به انضباط و تهذیب نفس گرایند.»

قبل از هر چیز، شعایر دینی، آییني برای پرستش بود. هنگامی که کنیسه جانشین هیکل شد، قربانی کردن حیوانات به جای دعا و نذر رواج گرفت. لکن، همچنانکه در هیکل رسم بود، در کنیسه نیز قرار دادن هر گونه تندیس خدا یا انسان ممنوع شد. از هر گونه گرایش به بت پرستی اجتناب، و نواختن آلات موسیقی - که در هیکل مجاز بود - در کنیسه ممنوع گردید. در اینجا بود که مسیحیت از يهودیت جدا می شد، در میان اقوام سامی تقوایی مالیخولیایی و بین مسیحیان هنري مالیخولیایی گسترش یافت.

دعا هر روز، و تقریباً هر ساعت را برای يهودي پاکدین به صورت تجربه ای مذهبی در آورده بود. هنگام نماز و دعای بامداد، می بایست تعویذ یا دعاهایی که شامل آیاتی چند از کتاب مقدس يهودیان بود بر پیشانی و بازوان ببندند، خوردن هیچ طعامي جایز نبود، مگر آنکه قبل از شروع، دعای مختصري خوانده شود و پس از ختم، شکرانه مفصلتری به درگاه خدا گزارده شود. لکن این دعاهای خانگی کفایت نمی کرد. فقط در صورتی اتحاد میان يهودیان میسر بود که شعایر دینی را با هم در يك جا انجام دهند؛ ربنها گزافگویی شرقي را به جایی رسانده بودند که می گفتند: «دعا هنگامی در بارگاه حق تعالی مسموع می افتد که شخص در کنیسه بدان پرداخته باشد.» آیین نماز جماعت به طور کلی عبارت بود از «شمونه عسره»، «شمایسر ائیل»، قرائت آیاتی از اسفار خمس و کتابهای انبیا و کتاب مزامیر داوود، موعظه ای در توضیح نکاتی از کتاب آسمانی، «کدیش» (دعاهایی در ستایش و طلب برکت برای زندگان و مردگان)، و دعای ختم. این سلسله دعاها و موعظه ها تا به امروز همچنان مراسم اصلی عبادت يهودیان را در کنیسه تشکیل می دهند.

جسم را مقدمه و وسیله ای برای صفای باطن می شمردند. ربنها پیروان خود را از زندگی در شهری که گرمابه نداشت نهی می کردند، و يك رشته دستورالعملهایی درباره گرمابه رفتن به آنها می دادند که تقریباً جنبه آموزش پزشکی داشت. از جمله، می گفتند که «اگر شخصی با آب گرم حمام کند و بلافاصله خود را با آب سرد نشوید، به آهني می ماند که در کوره اش بگذارند و سپس در آب سردش فرو ببرند.» بدن مانند آهن باید با حرارت و برودت خو گیرد و پولادین شود. بعد از استحمام، نوبت به تدهین بدن می رسید. به مجردی که شخص از خواب برمی خاست، قبل از هر طعام و پیش از مراسم دعای دسته جمعی یا هر يك از شعایر دیگر دینی، ناگزیر بود دستهای خود را بشوید. اجساد مردگان، اعمال جنسی، خون حیض، زایمان، شیش، خوک، و جذام، (یا به عبارت دیگر بیماریهای مختلف پوستی) همه طبق شعایر دینی، یعنی به موجب قوانین شرع، نجس محسوب می شدند. اشخاصی که به هر يك از این نجاسات آلوده شده بودند می بایست به کنیسه روند و در آنجا مراسم تطهیر را به جا آورند. زن تا چهل روز بعد از زایمان پسر و تا هشتاد روز پس از زاییدن دختر نجس بود (یعنی نزدیکی با او حرام محسوب می شد). بر طبق حکم تورات (سفر پیدایش، باب ۱۷، آیات ۹ تا ۱۴) هر پسری را در هشتمین روز تولدش می بایست ختنه کنند. این عمل به منزله يك قربانی در راه یهوه و بستن عهدي با وی بود، لکن متداول شدن رسم مزبور در میان

مصريها، حبشيه‌ها، فنيقيه‌ها، سوريها، و اعراب نشانه آن است كه ختنه كردن تدبير بهداشتي موافق با مقتضيات اقليمي بوده است كه بيشتر به كار كامجويي و تحريك پذيري جنسي مي‌آمده است تا مسئله طهارت. فتواي ربنها مبني بر اينكه هيچ يهودي نبايد بيش از يك سال غلامي ختنه نكرده در تصرف خويش داشته باشد نيز دليلي بر صحت اين مدعا مي‌باشد.

تلمود گاهي بيشتر به يك دستور طبابت خانگي مي‌ماند، تا مجموعه‌اي از قواعد احكام مذهبي. هنگام تدوين آن، بعمد مي‌خواستند كه دايره‌المعارفي مشتمل بر اندرز و راهنمايي براي ملت يهود باشد. يهوديان قرن‌هاي چهارم و پنجم ميلادي، مانند اكثر اقوام مديترانه، كم‌كم دستخوش يك سلسله خرافات طبي، و متوسل به يك رشته مداواهاي موقتي براي مردمان مستمند و دورافتاده از مراكز آباد، مي‌شدند؛ از اين رو، مقادير زيادي از اين مداواهاي عامه پسند و خرافات طبي وارد تلمود شد.

مري و حنجره، ناي بزرگ، ريه‌ها، پرده‌هاي مغزي، آلات تناسلي، تومورهاي پنييري شدن ريه بر اثر سل، سيروز يا بيماري كبدي، و نيز به توصيفهاي فوق‌العاده دقيق از بسياري امراض ديگر برمي‌خوريم. ربنها خاطر نشان مي‌سازند كه مگس و جام آبخوري ممكن است وسيله سرايت مرض گردد. رقت خون را مرضي موروئي تشخيص مي‌دهند و ختنه كردن نوزاد مبتلا به آن را صلاح نمي‌دانند. با اين قبيل پندارها، اوراد و دستوراتي براي دفع اجنه، كه آنها را مسببين امراض مي‌دانستند، نيز آميخته است.

ربنها، مانند همه ما، متخصص در امر تغذيه بودند. حكمت تغذيه انساني با دندانها آغاز مي‌شود. دندان را هر قدر هم درد داشته باشد نبايد كشيد، زيرا «اگر شخصي با دندانهايش غذا را خوب بجود، پاهيش قوت پيدا مي‌كند.» سبزيها و ميوه‌ها، به جز خرما، بيش از حد توصيه شده است. گوشت غذاي تجملي است و فقط در صورتي بايد آن را خورد كه بخوبي شسته شده باشد. حيوان را بايد طوري ذبح كرد كه كمتر زجر بكشد؛ و خون را بايد از گوشت بيرون آورد. خوردن گوشت آغشته به خون عمل شنيعي است. از اين رو ذبح حيوانات براي تغذيه بايد به اشخاص كارآزموده‌اي محول شود، و اين قبيل اشخاص موظفند امعا و احشاي حيوان را به دقت و ارسايي كنند تا معلوم شود كه حيوان مبتلا به مرضي نباشد. گوشت و شير، و خوراكهايي كه از اين دو تهيه شده است، نبايد با هم بر سر يك سفره تناول شود، يا حتي در آشپزخانه پهلوي هم قرار گيرد. از خوردن گوشت خوك بايد پرهيز شود. تخم مرغ، پياز، يا سير از پوست جدا شده و شب مانده را نبايد خورد. غذا را بايد سر موعدين تناول كرد «نه مانند ماكيانها كه تمام روز به دانه نوك مي‌زنند.» «بيشتر مردم از پرخوري مي‌ميرند نه از كم غذايي.» «تا چهلسالگي خوردن سودبخش است؛ بعد از سن چهل، نوشيدن.» اعتدال در باده نوشي بهتر از پرهيز مطلق است. شراب بيشتر دارويي سودمند مي‌باشد، و «بدون آن هيچ شادي و شعفي دست نمي‌دهد.» بالاخره، ربنها، كه موضوع تغذيه را تا آخرين مرحله‌اش پيگيري كردند، معتقد بودند كه «هر كس زيادتر در مستراح درنگ كند عمرش درازتر مي‌گردد،» و توصيه مي‌كردند كه پس از هر بار قضاي حاجت شخص بايد به درگاه خدا سپاس گذارد.

رياضت كشي در نظر ربنهاي يهود مردود شمرده مي‌شد، و اين جماعت پيروان خويش را تشويق مي‌كردند كه از خوشبها و نعمت‌هاي دنياوي، تا جايي كه مرتكب گناهي نگردند، بهره‌مند شوند. در پاره‌اي از ايام متبركه و در روزهاي معين، گرفتن روزه واجب بود، اما شايد در اين مورد نيز از ديانت همچون وسيله‌اي براي صحت افراد استفاده مي‌شد. با آنكه حتي در شادماني يهوديان نيز آثار غم و اشتياقشان هويدا بود، مع ذلك، به حكم درآيت نژادي، گاهگاهي با گرفتن جشن و برپا ساختن مجلس سور خود را سرگرم مي‌ساختند. قاعده بر آن بود كه «هنگام جشن، مرد بايد عيال و افراد خانواده خويش را مسرور سازد» و، اگر بتواند، از براي آنها پوشاك نو فراهم آورد. سبت، يعني بزرگترين ابداع يهود، ظاهراً عذابي در ادوار

بود، از يهودي پارسا انتظار مي‌رفت كه در روز سبت تا آنجا كه مي‌تواند لب از سخن فرو بندد، در خانه‌اش هيچ گونه آتشي نيفروزد، و ساعاتي دراز را در كنيسه و به دعا بگذراند. در يك رساله مفصل تمام كارهايي را كه شخص در روز سبت مجاز به انجام آن هست يا نيست از ريز و درشت ذكر مي‌شد. اما نکته گيري اخلاقي ربنها بيشتر متوجه تعديل قيود وحشتناك رياضتها بود، نه افزايش آنها. اين جماعت، با

فراست تمام، برای کلیه افعالی که شخص می‌بایست در روز تعطیل انجام دهد دلایل قانع کننده‌ای اقامه کردند. به علاوه، یهودی مؤمن در رعایت شعایر قدیمی روز سبت نوعی خوشحالی نهفته یافت. به همین جهت، روز سبت را با مراسم مختصری که به کیدوش (تقدیس) اشتها یافت آغاز می‌کرد. به دور پدر خانواده، کلیه عیال و اطفال و میهمانانش حلقه زده بودند (زیرا این بهترین ایام هفته برای پذیرایی دوستان به شمار می‌آمد). در چنین حالی، وی جامی پر از شراب به کف می‌گرفت و، بعد از خواندن دعایی برای برکت و آموزش، جرعه‌ای از آن می‌نوشید و سپس آن را به میهمانان، عیال، و اطفال خویش می‌داد تا هر کدام بنوبت بنوشند. آنگاه نان را به دست می‌گرفت و، با خواندن دعایی به درگاه خداوند «که نان را از دل زمین آفریده است»، سپاس می‌گذاشت و تکه‌ای از آن را به کلیه افرادی که بر سر سفره بودند تعارف می‌کرد. در روز سبت هیچ کس مجاز به گرفتن روزه یا سوگواری نبود.

در عرض سال، ایام متبرکه‌چندی وجود داشت که هر وقت یکی از آنها فرا می‌رسید برای مؤمنان ادای فرایضی خاص یا استراحتی بموقع لازم می‌آمد. فصیح [یا عید فطیر] که روز چهاردهم نیشان (آوریل) آغاز می‌شد به یاد هشت روزی بود که امت بنی‌اسرائیل از مصر گریخته بودند. در اعصار توراتی، این عید به عید «نان فطیر» معروف بود، زیرا یهودیان هنگامی از مصر گریخته بودند که خمیرشان هنوز برنپایه بود. در ادوار تلمودی، این عید را پساخ یا به بیان دیگر «عید فصیح» می‌نامیدند؛ زیرا پیوه، که نوزادان مصر را محکوم به مرگ می‌ساخت، اطفال نوزاد یهود را که پدر و مادر آنها **باهوی** خانه‌هایشان را به خون برده آغشته بودند «بخشیده بود». یهودیان روز اول این عید را با خوردن خوراک عید پساخ (یا سدر) جشن می‌گرفتند. هر پدری برای عیال و اطفال خویش حکم پیشوای مذهبی را داشت و با آنها در مراسمی شرکت می‌جست که غرض اصلی آن به خاطر آوردن تلخیها و ناکامیهای دوران موسی بود، و از راه سؤال و جواب، آن حوادثی را که به گنجینه خاطر سپرده بود برای جوانان خانواده نقل می‌کرد. هنگام فرا رسیدن عید پنجاهه، یعنی هفت هفته بعد از عید فصیح، عید شاعوت به مناسبت خرمن چینی و نزول وحی بر موسی در طور سینا برگزار می‌شد. در نخستین روز تشرین - هفتمین ماه تقویم مذهبی و اولین ماه گاهنامه کشوری یهود، یعنی تقریباً برابر با

اعتدال خریفی بود - یهودیان «روش هشانه» یعنی عید سال نو و برآمدن هلال ماه نو را جشن می‌گرفتند و، به یاد نزول تورات، در شاخ قوچ (شوفار یا کرنا) می‌دمیدند تا تمامی مردم را به توبه وادارند و آنها را به فرا رسیدن روز میمونی که چنین نفخه‌ای کلیه یهودیان عالم را برای پرستش خدایشان به اورشلیم فرا می‌خواند امیدوار سازند. از شب قبل از «روش هشانه» تا دهمین روز تشرین، ایام توبه و استغفار بود. تمامی این ده روز، به جز روز نهم، را یهودیان پرهیزکار به نماز و دعا مشغول بودند، و در روز دهم یا یوم کپیور یعنی روز کفاره، از غروب آفتاب تا غروب آفتاب روز بعد، حق خوردن و آشامیدن یا کفش پوشیدن یا کار کردن یا حمام کردن یا نزدیکی را نداشتند. تمام روز را در کنیسه به نماز و دعا مشغول بودند و برای گناهان خویش و دیگر امت یهود، حتی برای پرستش گوساله سامری، ندبه می‌کردند و آمرزش می‌طلبیدند. پانزدهمین روز تشرین، «سوکوت» یا عید میومبندان بود. مدت یک هفته را یهودیان می‌بایست در خیمه‌هایی موقتی به سر برند، و گویا این عمل نشانه‌ای از حل اقامت افکندن چهلساله اجداد آنها در میان خیمه‌هایی بود که در بیابان افراشته بودند. بعد از تفرقه قوم یهود، اجرای این سنت میومبندان یا خیمه بندان بسیار دشوار شد، و ربنه‌های یهود نیز، با حسن نیتی، واژه عبری سوکا را چنین تفسیر کردند که غرض از آن هر گونه مسکن یا مأواست. روز بیست و پنجم ماه کانون اول، (دسامبر) یعنی نهمین ماه یهود، و یک هفته بعد از آن اختصاص به عید هنوکا یا رسم تقدیس داشت. این عید به یاد حادثه سال ۱۶۵ قم بود که آنتیوخوس اپیفانس هیکل را ملوث ساخت و خانواده مکابیان آن را تطهیر کردند. و بالاخره در چهاردهم ماه آذار (مارس)، یهودیان عید پوریم (قرعه‌ها) را جشن می‌گرفتند که حاکی از نجات نیاکان آنها از شر دسیسه‌های هامان وزیر خشیارشا در داستان استر و مردخای بود. در چنین روزی یهودیان بساط می‌گساری و سور می‌گسترند و به یکدیگر تحف و هدایا می‌دادند، و عید را تبریک می‌گفتند. رابا، یکی از خاخامهای یهود، درباره منزلت این عید گفته بود که یک نفر یهودی در چنین روزی باید آن قدر می‌گساری کند که دیگر نتواند میان «لعنت بر هامان!» و «لعنت بر مردخای!» فرقی گذارد.

از آنچه دربارهٔ این یهودیان ادوار تلمودی گفته شد، نباید آنها را مشتی مردم تلخکام بدین پنداشت که چون به خاطر استعداد هایشان مورد رشک بودند زیر بار اندوه رنج می‌بردند، در برابر طوفانهای عقاید به هر دری رانده می‌شدند، و در انتظار سرزمین نیاکان - که بزور از چنگشان به درآورده شده بود - سرگردان بودند. برعکس، این مردان در برابر ستم، و در عین تفرقه و خواری و فقر، سر خود را بالا نگاه می‌داشتند؛ با رغبت از تلخی و مرارت زندگی، زیبایی زودگذر زنان که کمرشان زیر بار مسئولیت خم شده بود، و شکوه پایدار زمین و آسمان سرشار از خوشی می‌شدند. از کلمات ربن مایر است که «هر روز انسان

گوش همه ما باشد این است که: «چهار قدم راه رفتن بدون خم کردن سر اهانتی است به مقام اعلیٰ علین، زیرا مگر نوشته نشده که سراسر زمین مالامال است از جلال وی؟»

۳ - اصول اخلاقی تلمود

تلمود نه فقط دایره‌المعارفی از تاریخ، الاهیات، آیین پرستش، پزشکی، و فولکلور یهود است، بلکه در عین حال کتابی است مشتمل بر قواعد کشاورزی، باغبانی، صنعت، مشاغل، سوداگری، مالیه و روش اخذ مالیات، مالکیت، برده‌داری، ارث، دزدی، آیین دادرسی، و قوانینی جزایی. برای آنکه حق مطلب دربارهٔ تلمود ادا شده باشد، ضروری است حکیم همه فن حریفی فتاویٰ آن را در تمام این رشته‌ها بدقت مورد مطالعه قرار دهد.

تلمود در درجهٔ اول عبارت است از مجموعهٔ اصولی اخلاقی، کاملاً مغایر با اخلاقیات دین مسیح، و کاملاً مشابه با اخلاقیات دین اسلام، که يك آشنایی حتی سراسری با رؤس مطالب آن بطلان این نظریه را می‌رساند که تاریخ قرون وسطی فقط باید داستان مسیحیت در آن ادوار باشد. یهودیت، مسیحیت، و اسلام هر سه در این نکته همزمان بودند که يك اصول اخلاقی طبیعی، یا به عبارت دیگر غیر مذهبی، از نظر علمی مردود است. هر سه این ادیان معتقد بودند که اکثریت افراد را فقط با ترس از خدا می‌توان به رفتاری تحمل‌پذیر و ادار ساخت. هر سه این ادیان اصول اخلاقی خویش را بر مفاهیم همانندی متکی ساخته بودند که عبارت می‌شد از ناظر و حاضر بودن خداوند بر همه چیز و در همه جا، وحی منزل بودن اصول اخلاقی، و برابری فضیلت غایبی با خوشبختی، به حکم پاداش و عذاب اخروی. در دیانت یهود و اسلام، قوانین و همچنین اخلاقیات، از خود دین جدایی ناپذیر بود. بین جرم و گناه میان قانون شرعی و قانون مدنی هیچ گونه فرقی قائل نبودند. هر عمل ناشایستی جرمی در نزد خدا، و يك بیحرمتی نسبت به حضور پروردگار و اسم اعظم محسوب می‌شد.

ادیان سه گانهٔ مذکور، در پاره‌ای از اصول اخلاقی - حرمت خانواده و خانه، محترم شمردن پدر و مادر و سالمندان، پرورش کودکان از راه محبت و دستگیری از خلق - هم‌نظر بودند. در موضوع حسن زندگی خانوادگی هیچ ملتی به پای ملت یهود نرسیده است. طبق تعالیم یهود، مانند اسلام، مجرد، و بچه نیارودن اختیاری گناهی عظیم بود. زن گرفتن و تشکیل خانواده یکی از احکام دین، و اولین فریضه از ۶۱۳ فرایض شریعت بود. یکی از شرح‌های یهود می‌گوید: ۷۰ «شخصی که فرزند ندارد در شمار مردگان است.» یهودیان، مسیحیان، و مسلمانان در این امر هم‌رأی بودند که وقتی حکم مذهبی دربارهٔ تشکیل خانواده اثرش را از دست بدهد، بقای پیروان دین در معرض خطر قرار خواهد گرفت. با وصف این، تحت پاره‌ای شرایط، ربنها محدود ساختن خانواده را، ترجیحاً از راه جلوگیری عقد نطفه، مجاز می‌شمردند. «سه دسته از زنان باید از يك مادهٔ جاذب استفاده

است. حاملگی برایشان خطر جانی داشته باشد؛ دیگر زنان حامله، که ممکن است در معرض خطر سقط جنین قرار گیرند، سوم زنان شیرده، که ممکن است حامله شوند و اطفال خود را ناچار زودتر از شیر بگیرند و در نتیجه طفل بمیرد.»

یهودیان، مانند معاصران خود، از داشتن دختر کراحت داشتند، لکن فرزند پسر آنها را بسیار شادمان می‌ساخت؛ زیرا پسر بود که نام پدر، خانواده، و اموال او را حفظ، و از قبرش مراقبت می‌کرد. دختر با دیگران، یا شاید با خانواده‌ای که قرابت دوری داشت، شوهر می‌کرد و، به مجردی که پا به سن بلوغ می‌گذاشت، دیگر متعلق به پدر و مادر خود نبود. با تمام این اوصاف، وقتی زن و مرد صاحب اولاد می‌شدند، آنها را بدون تبعیض به جان می‌پروردند، و به کمک معجون عاقلانه‌ای از محبت و انضباط، تربیت می‌کردند. یکی از ربنها دستور می‌داد که «اگر باید طفلی را بزنی، برای این کار بند کفشی به کار ببرید.» و دیگری می‌گوید: «اگر شخصی از تنبیه طفلی خودداری کند، سرانجام کودک بکلی فاسد خواهد شد.» طبق تعالیم دینان یهود، پدر و مادر، در راه تعلیم و تربیت طفل، نباید از هیچ گونه فداکاری دریغ ورزند، و غرض از این یعنی تربیت ذهن و پرورش خصال است از راه فهم «شریعت و پیغمبران». يك ضرب المثل عبری می‌گوید: «نفس کودکان دبستانی است که جهان را نجات می‌بخشد.» شخیناه، یا نور پروردگار حاضر و ناظر، در چهره‌های آنان می‌درخشد. طفل نیز در عوض موظف است که، تحت هر گونه شرایطی، تا آخرین لحظه، از احترام و توجه پدر و مادر فروگذاری نکند.

دستگیری از خلق تعهدی گریزناپذیر بود. از این رو، در تفاسیر آمده بود که «هر آن کس از خلق دستگیری کند ارجمندتر از کسی است که به تمامی فداکاریها تن در دهد.» پاره‌ای از یهودیان چشم تنگ و برخی خسیس بودند، لکن روی هم هیچ ملتی را سراغ نمی‌توان گرفت که مانند یهود سخاوتمندانه ایثار کرده باشد. ربنها ناچار بودند که ایثار بیش از يك خمس داری برای امور خیریه را ممنوع سازند، با اینهمه، برخی بودند که نیمی از دارایی خویش را در این راه بذل می‌کردند، و این حقیقت هنگام مرگ آنها آشکار می‌شد. «بر چهره «ابا امه» همیشه نوری از صفای باطن بود. وی جراح بود، لکن برای کاری که انجام می‌داد هرگز پاداشی قبول نمی‌کرد. در يك گوشه محکمه خویش جعبه‌ای نهاده بود تا هر کس استطاعت داشت بتواند به طیب خاطر وجهی در آن ببندد... تا آنهایی که وسعشان نمی‌رسید شرمسار نشوند.» «خاخام هونه هنگامی که سفره طعام می‌گسترده، درهای خانه را باز می‌کرد و به بانگ بلند می‌گفت (بگذار هر کس نیازمند است از در آید و از این طعام بخورد.) «شما بن ایلاي به تمام مستمندان نان می‌داد و هنگام سفر همواره دستش را در کیسه‌اش می‌نهاد تا هر کس که نیازمند باشد در سؤال تردید نکند. لکن تلمود کسانی را که آشکار ایثار می‌کردند سرزنش کرد و اندرز داد که دستگیری از ضعیفان باید تا اندازه‌ای

کلمات تلمود است که: «هر کس در نهان به خیرات پردازد از موسی بزرگتر است.»

از آنجا که تمامی شالوده حیات یهود بر ازدواج و دیانت استوار بود، ربنها همه کمالات و فصاحت خویش را مصروف، به بحث درباره زناشویی کردند. ولع آدمی را به روابط جنسی نکوهیده نشمرند، لکن چون از نیروی آن هراس داشتند، سخت در مهار کردن آن کوشیدند. برخی تجویز کردند که به منظور «کاهش مایع منی» باید مقداری نمک با نان خورد. بعضی دیگر معتقد بودند که تنها راه جلوگیری از وسوسه‌های جنسی سختکوشی همراه با مطالعه تورات است. اگر این روش سودی نبخشید، بهتر است مرد «به جایی رود که ناشناس باشد، پوشاک سیاه بر تن کند و تمنیات قلبی خویش را برآورد؛ اما نباید آشکارا نام امت را آلوده سازد.» شخص باید از هر وضعی که شور و شهوات نفسانی را برانگیزد دوری جوید. نباید بیش از اندازه با زنان تکلم نماید و «هرگز نباید، به هنگام راه رفتن، پشت سر زنی حتی زن خویش - قدم بردارد. ... مرد اگر در عقب شیر ژیان گام بردارد بهتر است تا پشت سر زنی حرکت کند.» شوخ طبعی لذتبخش ربنها باز از خلال قصه‌ای هویدا می‌شود که به ربن «کهن» نسبت می‌دهند:

وی زمانی مشغول فروش زنبیلهای زنانه بود که در معرض وسوسه‌ای قرار گرفت. از زنی که او را به وسوسه انداخته بود اجازه خواست تا از آنجا بیرون رود، و قول داد که بزودی باز آید. لکن به جای آنکه بازگردد بر بام خانه‌ای رفت و خود را از آنجا به زیر افکند. پیش از آنکه به زمین برسد الیاس حاضر شد و او را گرفت و مورد سرزنش قرار داد که یکصد فرسنگ راه مرا کشانیده‌ای تا تو را از نابود کردن نفس برهانم.

رَبْنَهَا ظَاهراً احساس می‌کردند که بکارت به جای خویش نیکو است، لکن بکارت دایمی را جلوگیری از رشد می‌دانستند. در نظر ایشان کمال زن رسیدن به مرحله یک مادر کامل بود، همچنانکه کمال فضیلت مرد را رسیدن به کمال پدری می‌دانستند. هر پدری را تشویق می‌کردند تا، از راه پس‌انداز، جهیزیه‌ای برای هر یک از دختران خویش تدارک کند، و برای عروسی هر یک از پسران خود مبلغی کنار گذارد تا مبادا وصلت آنها، خلاف موازین بهداشتی، به تأخیر افتد. توصیه می‌کردند که ازدواج زود صورت گیرد - سن ازدواج برای دختر چهارده و برای پسر هجده تعیین شده بود. وصلت دختری دوازده‌ساله و پسر سیزده‌ساله از لحاظ قانونی مانعی نداشت. طلاب و محصلان شریعت مجاز بودند ازدواج را به تأخیر اندازند. بعضی از ربنها را عقیده بر آن بود که مرد پیش از ازدواج باید در تقویت بنیه مالی خویش بکوشد. می‌گفتند «مرد باید اول خانه‌ای بسازد، سپس تاکستانی راه بیندازد، آنگاه زن بگیرد.» اما این نظر عده قلیلی از فقهای دین بود، و شاید اگر پدر و مادر دختر و پسر کمک مالی لازم را تدارک می‌دیدند، وصلت آنان تناقضی با این دستور نداشت. به مرد جوان توصیه می‌کردند که معیارش در انتخاب همسر

زیبایی صوری. می‌گفتند: «در انتخاب همسر باید یک پله پایین آمد، و در انتخاب دوست باید یک پله بالا رفت.» به همسری گرفتن زنی که بالاتر از شأن خود شخص است خفت به جان خریدن است.

تلمود مانند تورات و قرآن چنگدانی را جایز می‌شمرد. یکی از ربنها را عقیده بر آن بود که «یک مرد می‌تواند به قدر دلخواه زن بگیرد.» لکن، عبارت دیگری در همان رساله تعداد زنان را به چهار محدود می‌ساخت، و دستور سومی در همین رساله مبنی بر آن بود که اگر شوهر زن دومی اختیار می‌کند، مکلف است زن اول را، در صورتی که خواهان طلاق باشد، طلاق دهد. در شریعت یهود، سنت بر این جاری بود که ازدواج مرد با زن برادرش جایز است، به شرط آنکه برادر مرده و فرزند ذکوری از وی به جا نمانده باشد. این امر، که ظاهراً در شعار چنگدانی به حساب می‌آمد، فقط از احساسات خیرخواهانه ناشی نمی‌شد، بلکه، در عین حال، ناشی از تمایلی برای تکثیر زاد و ولد در جامعه‌ای بود که، مانند کلیه جامعه‌های باستانی و قرون وسطایی، مرگ و میر فوق‌العاده فراوان داشت. از آنجا که ربنها برای مرد در انتخاب همسر تا این حد آزادی قابل شده بودند، زنا را از گناهان کبیره می‌شمردند. پاره‌ای از آنها با این کلام عیسی موافق بودند که «شخص ممکن است از راه چشم مرتکب زنا شود.» بعضی پا را از این نیز فراتر نهاده، مدعی بودند که «هر کس حتی به انگشت کوچک زنی نظر دوزد، در قلبش مرتکب گناه شده است.» لکن خاخام آریخا در این باب نظری بمراتب مشفقانه‌تر داشت، زیرا به عقیده وی «روز داوری برای هر چیزی که شخص با چشمانش دیده و از آن تمتعی گرفته باشد در نامه اعمالش تقصیری رقم خواهد زد.»

طلاق با رضایت دو طرف مجاز بود. طلاق دادن شوهر فقط با رضایت خود وی امکان داشت، لکن زن را می‌شد بدون رضایت وی طلاق داد. طلاق دادن زن زناکار از فرائض بود، و در هر مورد که زن تا ده سال بعد از عروسی بدون طفل مانده بود، طلاق را جایز می‌شمردند. نظر حوزه علمیه شمایی آن بود که شوهر حق دارد زن خود را فقط در مورد ارتکاب زنا طلاق دهد. اما، به نظر پیروان مکتب هیئل، اگر شوهر «هر چیز ناشایستی» در زن خویش می‌دید، حق طلاق داشت. در عهد تلمود نظر هیئل بر سایر فتاوی غالب بود، و عقیباً این حق را تا آنجا تعمیم داده بود که می‌گفت اگر شوهری «زنی زیباتر از زن خویش بیابد، حق طلاق دادن اولی را دارد.» اگر زنی از شریعت یهود سرپیچی می‌کرد - مثلاً بی آنکه چیزی بر سر داشت به میان مردم می‌رفت، یا در ملاء عام نخ می‌رشت، یا با هر سخی از مردان صحبت می‌کرد، و یا صدایش آن قدر بلند بود که چون در خانه‌اش حرف می‌زد همسایگانش می‌توانستند سخنان او را بشنوند - مرد حق داشت، بدون پرداخت مهریه، او را طلاق دهد. «ترك زن از جانب شوهر مجوزی برای طلاق محسوب نمی‌شد. پاره‌ای از ربنها به زن اجازه می‌دادند که در صورت ستمکار بودن مرد، یا ابتلا به عنن یا

به همخوابگی، یا در صورتی که مرد بخوبی نفقه عیال را نمی‌داد، یا فلج بود، یا بوی عفونت می‌داد، از محضر شرع تقاضای طلاق کند. در عین حال، تمامی ربنها، برای آنکه مردها را از طلاق منصرف

نمایند، تشریفات شرعی بفرنجی را ضروری ساختند؛ به جز مواردی معدود، همیشه شوهر را مکلف می‌کردند که هم جهیزیه و هم مهریه را به مطلقه خویش تسلیم کند. از کلمات ربن‌العیازر بود که «هر کس زنی را که در ایام شباب گرفته است طلاق دهد، حتی محراب دعا برایش سرشک می‌بارد.»

رویهمرفته قانون تلمود ساخته پرداخته بشر بود، و چنان از مرد جانبداری می‌کرد که گویی ربنها از قدرت زن واقعاً بیم داشتند. این جماعت، مانند علمای قدیم مسیحیت، زن را، به خاطر کنجکاو و زیرکانه حوا، مسئول خاموش کردن «روح عالم» می‌شمردند. او را «سبکسر» می‌خواندند، و با اینهمه به این مسئله اقرار داشتند که زن را خردی است غریزی که در وجود مرد اثری از آن دیده نمی‌شود. به تفصیل تمام، از پرگویی زن اظهار تأسف می‌کردند («ده پیمانۀ سخن از آسمان بر زمین نازل گردید؛ نه پیمانۀ را زنان برداشتند و یکی را مردان»). اعتیاد زنان را به علوم خفیه و به کار بردن سرخاب و سرمه نکوهیده می‌شمردند. موافق بودند که مرد باید برای پوشاک زن خویش سخاوتمندانه خرج کند، اما غرض آن بود که زن خود را برای شوهر خویش بیاراید، نه برای سایر مردها. به گفته یکی از ربنها، جایی که پای قانون در میان بود، «یکصد نفر زن فقط با یک نفر شاهد مرد برابر بودند.» حقوق مالکیت زنان یهودی در دوره تلمودی به همان اندازه محدود بود که حقوق زنان انگلیسی در قرن هجدهم. عواید و درآمد هر گونه داراییشان به شوهرانشان تعلق داشت.

جای زن در خانه بود. یکی از ربنهای امیدوار می‌گفت: «در ایام موعود ظهور مسیح، زن هر روز بچه‌ای می‌آورد.» از کلمات قصار معروف یکی این بود که «مردی که زن ناسازگار داشته باشد هرگز روی جهنم را نخواهد دید.» از طرف دیگر، عقیباً معتقد بود که هیچ کس به قدر مردی که زنش به نیکوکاری شهره باشد غنی نیست. از اقوال مدرسان قدیم بود که «همه چیز از زن منبعت می‌شود.» ضرب المثلی عبری می‌گفت: «همۀ برکات یک خانواده از وجود زن ناشی می‌شود؛ لذا بر شوهر است که زن را محترم بدارد. ... بگذار مردان از گریاندن زنانشان حذر کنند؛ خداوند قطرات سرشک آنها را به حساب می‌آورد.»

در دلکشرین بخش تلمود، یعنی رسالۀ کوچک «پیر که ابوت»، ادینور ناشناسی پندیات اخلاقی ربنهای بزرگ یهود در خلال دو قرن قبل و دو قرن بعد از میلاد را گردآورد؛ بسیاری از این کلمات قصار در تمجید از خرد است، و برخی از آنها در بیان معنی خرد.

بن‌نوما گفت: «خردمند کیست؟ آن کس که از همه تعلیم پذیرد. نیرومند کیست؟ کسی که تمایلات (حیوانی) خود را رام سازد. ... کسی که بر روح خویش حکمفرماست برتر از ...»

کسی است که شهری را می‌گشاید. توانگر کیست؟ کسی که به قسمت خویش شایمان باشد. ... هنگامی که ثمرۀ دسترنج خود را برداری، آنگاه خود را نیکبخت بینی. ... چه کس سزاوار احترام است؟ کسی که هموعان خویش را حرمت نهد. هیچ چیز و هیچ کس را حقیر مشمار، زیرا هیچ چیز نیست که در مکانی مفید فایده‌ای نباشد و هیچ کس نیست که در زمانی به کاری نیاید. ... تمامت عمر را در میان بخردان به سر بردم و از برای آدمی بهتر از خموشی نیافتم. ...»

ربن‌العیازر همیشه می‌گفت هر آن کس که خردش از کردارش فزونتر باشد درختی را ماند که شاخه‌های بسیار دارد و ریشه‌های اندک؛ چون بادهای مخالف وزیدن آغازد، درخت از ریشه به درآید و چهره‌اش به خاک ساید. ... لکن آنکه کردارش از خردش فزونتر باشد درختی را ماند که شاخه‌هایش اندک باشد و ریشه‌هایش بسیار؛ در این حال، اگر بادهای مخالف جمله جهان را فرا گیرند، آن درخت را از جایش نجنباند.

IV - زندگی و قانون

تلمود يك اثر هنري نيست. وظيفة خطير گنجانيدن افكار هزار ساله در قالب اصول خالي از ضد و نقیض، حتي براي يكصد نفر از فقهاي شكيبياي يهودي، بسيار دشوار بود. تسلسل و توالي چندین رساله بوضوح غلط است؛ چندین فصل را با اشتباه در رسالاتي گنجانيده‌اند که ارتباطي با موضوع ندارد؛ موضوعاتي مورد بحث قرار مي‌گيرد و ناگهان كلام قطع، و بار ديگر بدون مقدمه و قاعده‌اي از سر گرفته مي‌شود. اين کتاب حاصل کنکايش علماي دين نيست، بلکه نفس شور آنهاست. کليه نظرات ضبط شده و تناقضها اغلب حل نشده به جا مانده است؛ چنان است که گويي ما در چشم به هم زدن فاصله پانزده قرن را پيموده باشيم تا خودمانيترين مباحثات حوزه‌هاي علميه يهود را استراق سمع کنيم و بشنويم که عقيبا و ماير و يهوداي هنسي و راب، در بحبوحه مناظرات خویش، چه مي‌گویند. اگر به خاطر داشته باشيم که ما به خرمگس معرکه مي‌مانيم و کاتبان تلمود اقوالي را که بر حسب اتفاق بر زبان اين اشخاص و ديگران جاري شده است قابليه‌اند و بي هيچ گونه تسلسل منطقي آنها را پهلوي هم نهاده‌اند و از خلال اعصار به سوي ما پرتاب کرده‌اند، آنگاه مي‌توانيم به روشي که براي حل مشکلات اخلاقي قوم خود در پيش گرفته‌اند، بر سفسطه‌بازي آنها، اساطير، علم احکام نجوم، ديوشناسي، خرافات، سحر، معجزات، علم الاعداد، رؤياهاي الهامي و خروارها بحثي که براي اثبات مثقالي پندار موهوم اقامه گرديده‌اند، و بالاخره غرور تسلي بخشي که تا ابد بر اميدي عقيم مرهم مي‌گذارد رقم غفران بکشيم.

اگر شدت اين قوانين، موشکافي فضولانه اين نظامات، و شدت مجازاتي که خاص مشرق زمينها براي نقض آنهاست خاطر ما را آزرده سازد، نبايد اين موضوع را چندان به دل بگيريم. خود يهوديان مدعي نبودند که از تمامي اين احکام پيروي مي‌کنند، و ربنهاي آنها نيز، آنجا که ميان تعاليمشان براي کمال و نقاط ضعف بشري فاصله بود، صحايف احکام دين را

يك در ميان نادیده مي‌گرفتند. كلام يكي از ربنهاي هوشيار بود که «اگر بني اسرائيل فقط آداب يك روز سبت را چنانکه بايد انجام دهند، منجي آنها فرزند داوود بيدرنک ظهور خواهد کرد.» تلمود مجموعه قوانيني براي اطاعت محض نبود، بلکه مجموعه‌اي از آراي ربنهاي يهود محسوب مي‌شد که براي ارشاد مؤمناني که به فراغ بال عبادت مي‌کردند گردآوري شده بود. توده مردم مکتب ندیده فقط معدودي از احکام برگزيده شريعت را اطاعت مي‌کردند.

در تلمود اهميت زيادي به شعاير مذهبي داده مي‌شد؛ اما اين موضوع تا حدي معرف و اکنش يهوديان در مقابل کوششهايي بود که کليسا و حکومت مبذول مي‌داشتند تا مگر آنها را به دست کشيدن از شريعت وادارند. شعاير مذهبي نشان هويت قوم، علقه وحدت و پيوستگي، و نشان هموردطلبي در برابر جهاني بود که هرگز بخشندگي نداشت. در خلال اين بيست مجلد کتاب، اينجا و آنجا، به کلماتي برمي‌خوريم که حاكي از نفرت نسبت به مسيحيت است. لکن اين عتاب و خطاب در برابر مسيحييتي است که ملايمت مسيح را به فراموشي سپرده بود و پيروان آييني را که مسيح امر به اجراي آن کرده بود اذيت و آزار مي‌رسانيد؛ مسيحييتي که در نظر ربنها از يکتاپرستي، يعني جوهر جدائي ناپذير آن کيش باستاني، دست کشيده بود. در ميان اينهمه ابهامهاي تشريفاتي و ريشه‌هاي جدال آميز، به صدها نصايح حکيمانه، دقايق حاكي از کمال درون بيني، و گاهي به عباراتي که عظمت عهد قديم يا لطافت اسرار آميز عهد جديد را به ياد مي‌آورد برمي‌خوريم. شوخ طبعي غريبي که از خصلتهاي يهود است از سنگيني موعظه‌هاي طويل مي‌کاهد. از قبيل ظريفة يكي از ربنها که شرح مي‌دهد که چگونه موسي در لباس مبدل وارد مکتب عقيبا شد و ميان طلاب در ردیف آخر مجلس نشست و، از اينکه آن مدرس عاليقدر قوانين متعددي از مجموعه احکام موسي اقتباس مي‌کرد که کاتب اصلي آن احکام هرگز به فکرش خطور نکرده بود، متحير شد.

مدت ۱۴۰۰ سال تلمود هسته اصلي تعليم و تربيت يهود بود. هر طلبة عبراني هفت سال تمام، هر روز هفت ساعت، در بحر مطالعه آن فرو مي‌رفت، آن را به صدائي بلند قرائت مي‌کرد، و از راه گوش و چشم به حافظه‌اش مي‌سپرد؛ درست همان طور که پيروان کنفوسيوس تعاليم پيغمبر خود را به لوح ضمير منقوش مي‌ساختند، در اين مورد نيز ذهن و سيرت شاگرد، بر اثر انضباط مطالعه تلمود و رسوخ دانستنيتهاي آن، پرورش مي‌يافت. روش تعليم تنها قرائت و تکرار نبود، بلکه مناظره ميان معلم و شاگرد، و

شاگرد و شاگرد، و اطلاق قوانین کهن بر مقتضیات عصر نو نیز به این مقصود کمک می‌کرد. نتیجه این ممارست‌ها تیزی ذهن و تقویت حافظه بود که در بسیاری از مواردی که صراحت و تمرکز حواس و پافشاری و دقت ضرورت داشت به فرد یهودی مزیتی می‌داد و، در عین حال، نیز طبعاً میدان اندیشه و آزادی ذهن وی را محدود می‌ساخت. تلمود طبع تهیج‌پذیر یهودی را رام

وی جلوگیری کرد، و در میان قوم و خانواده‌اش خمیره او را در قالب وفاداری و متانت ریخت. شاید «یوغ شریعت» مانع از جولان عقول مالیه شده بود، لکن در پرتو همین شریعت بود که تمامی ملت یهود از ورطه فنا رستند.

تلمود جز به معیار تاریخ هرگز درک نمی‌شود، و از این نظر وسیله نجات ملتی بوده است تبعید شده، بینوا، ستمکشیده، و در معرض خطر تجزیه محض. آنچه پیامبران یهود هنگام اسارت **بابی** برای تقویت روحیه آن قوم کرده بودند، ربنها هنگام این پراکندگی به صورتی دامن‌دارتر انجام دادند. اینان ناگزیر بودند ممانعت نفس را باز یابند، نظم را برقرار سازند، ایمان و اصول اخلاقی را حفظ کنند، سلامت تن و روان را بعد از تجزیه‌ای چنین خرد کننده از نو پی ریزند. به کمک این انضباط قهرمانانه، و این ریشه دوانیدن دوباره یهودیان آواره در سنت خویش، ثبات و وحدت، در طول قرن‌ها اندوه و سرگردانی در قاره‌ها، سرانجام دوباره برقرار شد به طوری که هاینه شاعر آلمانی گفت، تلمود برای این قوم به منزله «میهنی دستی» بود. هر جا یهودیان اقامت می‌گزیدند - حتی اگر حکم کوچ‌نشین‌های مخوفی در دل سرزمین‌های بیگانه را داشتند - قادر بودند بار دیگر خود را در دنیایی متعلق به خویش رها سازند و، با تطهیر اذهان و قلوب خویش در اقیانوس شریعت، با پیامبران و ربن‌های خویش محشور شوند. شگفتی نیست اگر این کتاب را، که در نظر ما صدبار آشفته‌تر و گوناگون‌تر از اثر مونتینی است، به جان دوست می‌داشتند. حتی تکه پاره‌های آن را با عشق شدیدی حفظ می‌کردند، بنوبت قطعاتی از این دست نبشته عظیم را می‌خواندند، و در قرون بعد مبالغ کلانی می‌پرداختند تا آن را تمام و کمال به طبع رسانند؛ هنگامی که سلاطین و پاپ‌ها و پارلمان‌ها آن را ممنوع یا توقیف می‌کردند یا می‌سوزانیدند، اشک حسرت از دیده فرو می‌ریختند؛ وقتی می‌شنیدند که روبش‌لین و اراسموس در مقام مدافعه از آن سخن گفته‌اند، به وجد می‌آمدند؛ و، حتی در عهد خود ما، این کتاب را گرانباترین مایملک معابد و منازل، ملجاء و مأیة تسلی خاطر، و زندان روح یهودی می‌ساختند.

فصل شانزدهم

یهودیان قرون وسطی

۵۶۵ - ۱۳۰۰

I - جماعات یهودی مشرق زمین

اکنون امت بنی‌اسرائیل صاحب شریعتی بود، اما مرز و بومی از خود نداشت؛ صاحب کتابی بود لکن وطنی از خود نداشت. اورشلیم تا سال ۶۱۴ یک شهر مسیحی بود، تا سال ۶۲۹ میلادی در قلمرو سلاطین ایران قرار داشت، تا ۶۳۷ بار دیگر مسیحیان بر آنجا حکومت داشتند، سپس تا سال ۱۰۹۹ کرسی نشین یکی از ولایات مسلمین بود. در آن سال صلیبیون اورشلیم را محاصره کردند. یهودیان برای دفاع آن با مسلمانان متحد شدند؛ هنگامی که آن شهر از پا درآمد، یهودیانی را که از آن معرکه جان سلامت به در برده بودند به درون کنیسه‌ای راندند و زنده زنده سوزانیدند. پس از آنکه اورشلیم دوباره در ۱۱۸۷ میلادی

به دست صلاح الدین ابوبی مسخر شد، نفوس یهودی فلسطین سریعاً رو به افزایش نهاد، و ملک عادل، برادر صلاح الدین، مقدم سیصد تن از ربنهای یهود را که در ۱۲۱۱ از انگلستان و فرانسه گریخته بودند گرامی شمرد. با وصف این، پنجاه و دو سال بعد، موسی بن نخمن، از مؤلفان احادیث یهود، فقط عده معدودی از ساکنان آن شهر را یهودی دید. زیرا بیشترین نفوس اورشلیم را مسلمانان تشکیل می دادند.

با وجود اینکه برخی از یهودیان پیرو سایر ادیان می شدند، و گاهی مورد اذیت و آزار قرار می گرفتند، عده آنها در سوریه مسلمان و بابل (عراق) و ایران همچنان فراوان باقی ماند، و یهودیان این نواحی زندگی فرهنگی و اقتصادی نیرومندی به وجود آوردند. در امور داخلی، همان طور که شاهان ساسانی اجازه داده بودند، همچنان زیر نظر پیشوای مذهبی و مقتدایان حوزه های علمی خویش از خودمختاری بهرمند می شدند. خلفا ربن یهود را رهبر عموم یهودیان بابل، ارمنستان، ترکستان، ایران، و یمن می شناختند. به گفته مورخ یهودی، بنیامین تودلای، کلیه رعایای خلیفه مکلف بودند که «پیش پای

مذهبی یهودیان تبعید شده] به پا خیزند و با کمال احترام مراتب ادب به جا آورند.» مقام پیشوایی یهودیان در خارج فلسطین سمتی بود موروثی در خانواده ای که نسب خود را به داوود پیامبر می رسانید. این قدرت بیشتر جنبه سیاسی داشت تا روحانی، و کوشش این دستگاه برای نظارت در کار ربنها منجر به اضمحلال و سقوط آن شد. از سال ۷۶۲ به بعد بود که رؤسای حوزه های علمی پیشوای مذهبی یهودیان را انتخاب می کردند و بر شخص وی تسلط داشتند.

مدارس مذهبی یهود در سورا و پومبادیتا برای یهودیان شهرهای اسلامی، و تا حد کمتری برای یهودیان دنیای مسیحیت، عقلا و پیشوایان مذهبی تربیت می کردند. در ۶۵۸، خلیفه مسلمانان امیرالمؤمنین علی [علیه السلام] حوزه علمی سورا را از قید صلاحیت پیشوای یهودیان آواره آزاد ساخت؛ در نتیجه، رهبر مذهبی یهود، ماراسحاق، عنوان گائون یا عالیجناب بر خود نهاد و دوران «گائونی» را افتتاح کرد که در تتبعات و فتاوی شرح بابلی به عصر گائونها یا گئونیم اشتها دارد. همچنانکه حوزه علمی پومبادیتا، به سبب همجواری با بغداد، عواید و اعتبار زیادتری پیدا کرد، رؤسای آن حوزه نیز لقب گائون بر خود نهادند. از قرن هفتم تا قرن یازدهم کلیه یهودیان جهان هر جا به اشکالی در فهم و تفسیر قانون تلمودی بر می خوردند، مسئله را پیش این «گائون» ها می فرستادند؛ پاسخ آنها نوشته های حقوقی جدیدی برای دین یهود به وجود آورد.

پیدایش عصر گئونیم مصادف با، و حتی تا حدودی ناشی از، بدعتی بود که اکنون یهودیان مشرق زمین را آشفته خاطر و پراکنده ساخته بود. در ۷۶۲ میلادی، هنگامی که سلیمان - پیشوای مذهبی یهودیان خارج - وفات کرد، عانان بن داوود، برادرزاده وی که حق جانشینی سلیمان را داشت، خود را برای تصدی این مقام آماده کرد، لکن رؤسای دو حوزه علمی سورا و پومبادیتا اصل موروثی بودن این مقام را زیر پا گذاشتند و حانیا برادر کهنتر عانان را به پیشوایی یهودیان گماشتند. عانان عمل رؤسای آن دو حوزه علمی را تقبیح کرد، به فلسطین گریخت، در آنجا برای خود کنیسه ای تأسیس کرد، و از عموم یهودیان در هر جایی که بودند دعوت کرد تا تلمود را رد کنند و فقط از اسفار خمسه پیروی نمایند. این امر به منزله بازگشت به عقاید صدوقیان، نظیر رد «تسنن» و ترفیع مقام قرآن در میان پیروان مذهب تشیع در اسلام، و مانند ترک سنن کاتولیکی و توسل به اناجیل در میان پروتستانها بود. عانان نیز از این فراتر رفت و اسفار خمسه را بار دیگر در طی تفسیری مورد مذاقه قرار داد، که معرف پیشرفت متهورانهای در تتبع تحلیلی متن کتاب مقدس بود. وی به تغییراتی که ربنهای تلمود از طریق ارائه تعابیر توافقی خویش در شریعت موسی وارد ساخته بودند معترض شد، در اجرای دقیق احکام اسفار خمسه اصرار ورزید، و از این رو پیروان وی به **قرائیم** («خواهان نص

صریح») اشتها یافتند. عانان زبان به ستایش عیسی گشود و او را مرد پارسایی خواند که غرضش فقط رد شریعت شفاهی کاتبین و فریسیان بود، نه لغو شریعت مدون موسی. به نظر عانان، هدف عیسی تهذیب و تقویت دین یهود بود نه برقرار ساختن دیانتی جدید. قرائیم در فلسطین و مصر و اسپانیا طرفداران

فراوان پیدا کردند. در قرن دوازدهم عده آنها رو به کاهش گذاشت، و امروزه فقط معدودی در ترکیه و نواحی جنوبی روسیه و عربستان باقی مانده‌اند که آنها نیز در شرف نابودی هستند. قرائیم قرن نهم، از قرار معلوم، تحت تأثیر افکار معتزله، قاعده‌ای را که عانان برای تفسیر لفظ به لفظ آیات وضع کرده بود ترک گفته، پیشنهاد نمودند که رستاخیز جسم و پاره‌ای از توصیفات جسمانی خداوند در کتاب مقدس نباید چیزی جز مشتی تعبیرات مجازی تلقی شود. یهودیان اصیل آیین که معتقد به احادیث بودند نیز به نوبه خویش به تفسیر عینی برگشتند و، مانند مسلمانان اصیل آیین اصرار ورزیدند که تعبیری مانند «دست خدا» و یا «خداوند در حال نشستن» را باید لفظ به لفظ قبول کرد. پاره‌ای از شارحان، اندازه‌های دقیق جسم، اعضای بدن، و ریش خدا را حساب کردند. معدودی از آزاداندیشان یهود، مانند حیوی البلخی، حتی اسفار خمسه را به عنوان یک شریعت الزام آور مردود شمردند. در این محیط رفاه اقتصادی، آزادی مذهبی، و مباحثات روشن و زنده بود که یهودیت اولین حکیم معروف قرون وسطایی خود را به وجود آورد.

سعدیا بن یوسف الفیومی [سعید فیومی] به سال ۸۹۲ میلادی در قریه دیلاظ از توابع قیوم به دنیا آمد. در مصر بزرگ شد و همانجا وصلت کرد. در ۹۱۵ به فلسطین و سپس به بابل مهاجرت کرد. محققاً و طلبه‌ای با استعداد و مدرسی فاضل بود، و گرنه بدشواری می‌توان تصور کرد که جوانی سی و شش ساله مانند وی «گائون» یا مدیر حوزه علمیه سوراً شود. پس از پی بردن به تجاوزاتی که از طرف پیروان فرقه قرائیم و شکاکیت بر حریم یهودیت اصیل آیین به عمل آمده بود، وی همان مهمی را وجهه همت خویش ساخت که متکلمین درباره اسلام کرده بودند - یعنی خواست نشان دهد که کیش باستانی یهود کاملاً با عقل و تاریخ توافق دارد. در دوران زندگی کوتاه سعدیا، که از پنجاه تجاوز نکرد، مقادیر عظیمی رساله، بیشتر به عربی، از قلمش تراوش کرد، که از این نظر در تاریخ عقاید یهودیان قرون وسطی هیچ کسی جز موسی بن میمون به پای وی نرسیده است. کتاب دوم وی موسوم به آگرون، فرهنگ لغات و اصطلاحات یهود به زبان آرامی، شالوده لغت شناسی عبری را ریخت. اثر دیگر وی کتاب اللغة است که کهنسالترین دستور زبان عبری می‌باشد. ترجمه عربی وی از عهد قدیم همان است که تا عهد ما مورد استفاده یهودیان عرب زبان بوده است. با تفسیرهای متعددی که بر اسفار عهد قدیم نوشت «شاید بتوان او را بزرگترین مفسر کتاب مقدس در تمام قرون و اعصار» به شمار آورد. کتاب الامانات و الاعتقادات یا کتاب اصول عقاید فلسفی و معتقدات وی (۹۳۳) عبارت از

برابر پیروان سایر ادیان.

سعدیا، هم وحی را قبول دارد، هم سنت را، هم شریعت مکتوب موسی را می‌پذیرد و هم شریعت شفاهی یهود را؛ اما، در عین حال، استدلال و تعقل را نیز قبول دارد و پیشنهاد می‌کند که به کمک تعقل حقانیت وحی و حدیث ثابت شود. هر جا کتاب مقدس بوضوح با عقل متناقض باشد، می‌توان چنین فرض کرد که غرض آن نبوده است که افراد بالغ عبارات مزبور را لفظ به لفظ قبول کنند. کلیه اوصاف انسانی که به خداوند نسبت داده شده جنبه مجازی دارند. خدا شبیه آدمیزاد نیست. نظم و قانون جهان حاکی از وجود یک خالق علیم است. تصور اینکه خداوند علیم تقوا را بی اجر گذارد گمانی است نامعقول، اما بدیهی است که همواره در این دنیا به تقوا پاداش داده نمی‌شود؛ به همین سبب باید دنیای دیگری باشد تا در آن ببعثت آسکار این دنیا جبران شود. شاید آلام مردمان متقی در این دنیا مجازات‌هایی است برای گناهانی که گاهگاه مرتکب می‌شوند، تا چون از این دنیا روند، بیدرنگ وارد بهشت شوند. به همین روال، کامیابی‌های مادی تبهکاران پاداشی برای اعمال نیکی است که گاهگاه از آنها سر می‌زنند، تا بعد از مرگ یکسر به دوزخ روانه شوند. لکن حتی آنهایی که به عالیت‌ترین فضایل، کامرانی، و نیکبختی در این دنیا نایل می‌آیند در اعماق قلوب خویش احساس می‌کنند که در مقابل این امکانات نامعین و کمالات محدود باید دنیای بهتری وجود داشته باشد. چطور امکان داشت علیمی که چنین دنیای شگفت انگیزی آفریده بگذارد این قبیل آرزوها در ذهن آدمی مجسم شود بی آنکه تحقق آنها عملی باشد. سعدیا از علمای الهی مسلمان تقلید کرد و روش آنها را در تفسیر کلام و حتی گاهگاهی استدلال‌ات آنها را جزء به جزء اقتباس کرد. آثار وی به نوبه خویش

در سراسر عالم یهود اشاعه یافت و ابن میمون را تحت تأثیر قرار داد، به طوری که بعدها نوشت: «اگر به خاطر سعدیا نبود، تورات تقریباً از میان می‌رفت.»

باید اذعان کرد که سعدیا مردی بود تند زبان و مجادله‌ی وی با داوود بن زکای، پیشوای مذهبی یهودیان خارج فلسطین، به یهودیت بابلی لطمه زد. در سال ۹۳۰، داوود سعدیا را تکفیر کرد و سعدیا داوود را مردود خواند. در سال ۹۴۰ داوود فوت شد و سعدیا پیشوای مذهبی جدیدی برای یهودیان برگزید، لکن پیشوای جدید، به خاطر اهانتی که به مقام محمد [صلی الله علیه و آله] پیامبر اسلام کرده بود، به دست مسلمانان به قتل رسید. سعدیا فرزند شخص مقتول را جانشین پدر کرد و این جوان نیز، به همان سبب کشته شد. یهودیان از فرط نومیدی مصمم شدند که کسی را برای تصدی این مقام تعیین نکنند؛ لاجرم، در ۹۴۲، مقام پیشوایی یهودیان بابلی بعد از هفت قرن به پایان رسید. در همان سال سعدیا وفات یافت. تجزیه‌ی دستگاه خلافت بغداد و تأسیس حکومت‌های مستقل مسلمان در مصر، آفریقای شمالی، و اسپانیا علایق میان یهودیان آسیایی، آفریقایی، و اروپایی را

اسلام شرقی بعد از قرن دهم میلادی سهیم بودند. حوزه علمیة سورا در ۱۰۳۴ و حوزه علمیة پومبادیتا چهار سال بعد از این تاریخ تعطیل شد، و در سال ۱۰۴۰ عصر «گائونی» به پایان رسید. صلیبیون نیز پیوند میان یهودیان بابلی و مصری و اروپایی را گسیخته‌تر ساختند؛ پس از اینکه در ۱۲۵۸ بغداد به دست مغولان تاراج شد، جماعت یهودیان بابلی تقریباً از صحنه تاریخ محو شدند.

مدتها پیش از بروز این مصایب، بسیاری از یهودیان مشرق زمین به سرزمین‌های دورتر آسیا، عربستان، مصر، آفریقای شمالی، و اروپا مهاجرت کرده بودند. در سال ۱۱۶۵ نفوس یهودی سیلان ۲۳۰۰۰ نفر بود. جماعات متعدد یهودیان عربستان، با وجود مخالفت پیامبر اسلام، از میان نرفت. عمرو بن عاص، هنگامی که در سال ۶۴۱ میلادی مصر را فتح کرد، خبر داد که «چهل هزار یهودی خرج‌گزار» در شهر اسکندریه زندگی می‌کنند. هنگامی که نفوس قاهره رو به افزایش نهاد، عده یهودیان ساکن آن شهر نیز، اعم از اصیل آیین و قرائیم، فزونی یافت. یهودیان مصری، تحت رهبری پیشوای خود نجید یا امیر، از استقلال داخلی برخوردار بودند، در داد و ستد ثروت هنگفتی به هم زدند، و در سازمان اداری آن کشور اسلامی به مقام شامخی نایل آمدند. طبق روایتی، در سال ۹۶۰، چهار تن از ربن‌های یهود در بندر «باری» واقع در ایتالیا به کشتی نشستند، لکن کشتی آنان را یک نفر دریادار اسپانیایی مسلمان در دریا ضبط کرد، و آن چهار تن به بندگی فروخته شدند: ربن موسی و فرزندش حنوح را در کورنوا از شهرهای اسپانیا، ربن شماریا را در اسکندریه، و ربن حوشینل را در قیروان. می‌گویند که هر یک از این ربن‌ها در شهری که فروخته شده بود آزاد گردید و همانجا حوزه علمی‌های تشکیل داد. معمولاً تصور می‌رود که این چهار تن خود از محققین حوزه علمیة سورا بوده‌اند، اما این امر مسلم نیست. به هر حال، این چهار نفر حاصل تحقیقات یهودیان مشرق زمین را به غرب آوردند، و دین یهود، هنگامی که در آسیا رو به انحطاط گذاشته بود، در مصر و اسپانیا دوران آرامشی را می‌پیمود.

II - یهودیان اروپا

در قرون وسطی یهودیان بابل و ایران از طریق ماوراءالنهر و قفقاز خود را به روسیه رسانیدند، از آسیای صغیر متوجه قسطنطنیه شدند، و از آنجا در ساحل شمالی دریای سیاه سکونت گزیدند. در خود قسطنطنیه و در قلمرو امپراطوری بیزانس، از قرن هشتم تا دوازدهم، دوران کامرانی یهود با اذیت و آزار همراه بود. در یونان، مخصوصاً در ناحیه تب، یهودیان صاحب جماعات متعدد معتبر بودند و منسوجات ابریشمی آنها شهرت بسزایی پیدا کرده بود. یهودیان از طریق تسالی و

دانوب را در پیش گرفتند و خود را به مجارستان رساندند. تتی چند از بازرگانان یهودی در قرن دهم از آلمان کوچیدند و به لهستان آمدند. یهودیان قبل از دوره مسیحیت در آلمان بودند. در قرن نهم، ماندگاه‌های

یهودی عمده‌ای در مس، شپایر، مایننس، و رمس، ستراسبورگ، فرانکفورت، و کولونی وجود داشتند. این گروه‌ها به قدری سرگرم داد و ستد و به حدی متحرک بودند که وجودشان نمی‌توانست برای فرهنگ قوم چندان منشأ اثری باشد. با اینهمه، گرشوم بن یهودا (۹۶۰ - ۱۰۲۸) مکتب علمیه‌ای در مایننس تأسیس کرد، تفسیری به عبری بر تلمود نوشت، و در بین یهودیان آلمانی چنان نفوذی یافت که مردم مسائل و مشکلات مربوط به شریعت تلمودی را، به جای آنکه پیش گائونهای بابلی بفرستند، در محضر وی طرح می‌کردند.

در ۶۹۱، جمعی یهودی در انگلستان اقامت داشتند. عده زیادیتری با ویلیام اول، ملقب به کانکرر (فاتح) به انگلستان رفتند و در ابتدا از حمایت نورمانها برخوردار بودند، زیرا تهیه سرمایه و جمع‌آوری عواید مملکتی به دست آنها صورت می‌گرفت. اجتماعات آنها در لندن، ناریچ، یورک، و سایر شهرهای انگلیسی خارج از حوزه اختیارات مقامات محلی و فقط تابع شخص شاه بود. این تفکیک حقوقی، برزخ میان مسیحیان و یهودیان را فراختر ساخت و نقش بسزایی در قتل عامهای یهودیان قرن دوازدهم ایفا کرد.

در سرزمین گل، بازرگانان خرده پای یهود از عهد یولیوس قیصر توطن داشتند. تا سال ۶۰۰ در کلیه شهرهای بزرگ آن خطه کوچنشینهای یهودی تشکیل شده بود. سلاطین سلسله مروونژیان با تعصبی وحشیانه آنها را مورد اذیت و آزار قرار می‌دادند، چنانکه، در ۵۸۱، شیلپرک فرمان داد که هر کس از آنها به دین مسیح در نیامد، چشمش را درآورند. شارلمانی، در عین حال که قوانین تبعیض‌آمیزی درباره آنها اجرا می‌کرد، از آنجا که این جماعت کشاورزان و صنعتگران و بازرگانان و متخصصان امور مالی و پزشکی مفید و بی‌بایک بودند، آنها را از حمایت خویش بهره‌مند ساخت و حتی یک نفر یهودی را به سمت پزشک مخصوص خود استخدام کرد. در سال ۷۸۷، طبق خبری که در صحت آن تردید است، وی، به منظور تشویق و ترویج تحقیقات و علوم یهود در اقلیم فرانکها، خانواده کالونیموس را از لوکا به شهر مایننس آورد. در ۷۹۷، شارلمانی یک نفر یهودی را به عنوان دیپلمات یا مترجم به اتفاق سفیر خود نزد هارون الرشید فرستاد. لویی اول، ملقب به لوپیو (پرهیزکار) از آن نظر به یهودیان رغبت داشت که آنها را محرکان داد و ستد می‌دانست، و به همین سبب نیز فردی را مأمور حفظ و حراست حقوق آنان کرده بود. علی‌رغم افسانه‌های خصومت‌آمیز، فقدان صلاحیتهای حقوقی، و ادیتهای جزئی اتفاقی، یهودیان فرانسه در خلال قرون نهم و دهم از چنان رفاه و آرامشی برخوردار بودند که نظیر آن را یهودیان اروپایی هرگز قبل از وقوع انقلاب کبیر فرانسه به چشم ندیده بودند.

در سراسر خاک ایتالیا، از ترانی تا ونیز و میلان، همه جا کوچنشینهای یهودی کوچکی وجود داشت. مخصوصاً در پادوا عده یهودیان بسیار زیاد بود، و شاید همین امر بود که به توسعه نهضت طرفداران ابن رشد در دانشگاه آن شهر کمک کرد. در سالرنو، یعنی موطن اولین مدرسه علمی پزشکی قرون وسطایی در دنیای مسیحیت لاتینی، ششصد نفر یهودی مقیم بودند که چند تن از آنها در شمار مشهورترین پزشکان جهان به شمار می‌روند. در دربار امپراطور فردریک دوم، واقع در فودجا، چند عالم یهودی بودند، و پاپ آلکساندر سوم (۱۱۵۹ - ۱۱۸۱)، در بین کارگزاران خویش، به چند نفر یهودی مقامهای شامخی واگذار کرده بود، اما فردریک بعدها، در اتخاذ اقداماتی ظالمانه علیه یهودیان ایتالیا، با پاپ گرگوریوس نهم هم‌دست شد.

یهودیان اسپانیایی خود را «سفردیم» (= سفار ادیها) می‌خواندند، و نسبشان را به قبیله شاهی یهودا می‌رساندند. بعد از آنکه رکارد شاه (۵۸۶ - ۶۰۱) سلطان ویزیگوت به مذهب ارتدوکس مسیحی درآمد، حکومت یا دستگاه مقتدر کلیسای اسپانیا متحد شد تا روزگار را بر جماعات یهودی سخت‌تر سازد. یهودیان از تصدی مقامهای دولتی و وصلت با مسیحیان و داشتن غلامان مسیحی محروم شدند. سیسبوت شاه به عموم یهودیان فرمان داد (۶۱۳) که یا مسیحی شوند، یا به مهاجرت تن در دهند؛ جانشین وی این فرمان را لغو کرد، ولی، در سال ۶۳۳، شورای تولو چنین نظر داد که یهودیانی را که به غسل تعمید تن در داده ولی بعداً به آیین یهود برگشته بودند، باید از کودکانشان جدا ساخت و به غلامی در معرض خرید و فروش قرار داد. در سال ۶۳۸، چینتیل‌شاه باز دیگر فرمان سیسبوت را زنده کرد؛ در سال ۶۹۳، سلطان دیگر

ویزیگوتها، اژیکا، یهودیان را از حق مالکیت اراضی محروم، و هر گونه معاملات بازرگانی بین یهود و مسیحی را ممنوع کرد. به همین سبب بود که چون اعراب و مورها بر شبه جزیره اسپانیا هجوم بردند (۷۱۱)، یهودیان در همه جا و به هر حال به ایشان مدد رسانیدند.

فاتحین، به منظور آنکه بر نفوس آن شبه جزیره بیفزایند، از همه جا مهاجر قبول کردند. پنجاه هزار یهودی از آسیا و آفریقا به کشور روی آوردند؛ تمامی سکنه پاره‌ای از شهرها مانند لوثنا را یهودیان تشکیل می‌دادند. از آنجا که یهودیان کشور اسپانیایی مسلمان از تمام محظورات اقتصادی رهایی یافتند؛ در هر رشته‌ای اعم از کشاورزی، صنعت، امور

پیشه‌های مختلف وارد شدند؛ طرز لباس پوشیدن، زبان، و آداب و رسوم اعراب را اقتباس کردند؛ لباسهای حریر بر تن کردند، عمامه بر سر گذاشتند، در کالسکه سوار شدند، طوری که تقریباً تشخیص میان آنها و پسر عمهای سامی نژادشان - اعراب - بسیار دشوار شد. چند نفر از یهودیان پزشک درباری شدند، و یکی از آنان به وزارت بزرگترین خلیفه مسلمانان قرطبه نایل آمد.

حسداي بن شپروط (۹۱۵ - ۹۷۰) در دربار عبدالرحمان سوم همان مقامی را یافت که خواجه نظام‌الملک در قرن بعد پیش ملک‌شاه سلجوقی پیدا کرد. حسداي در دامن خانواده ثروتمند و تربیت یافته ابن عزرا به دنیا آمد. پدرش به تدریس زبانهای عبری، عربی، و لاتینی روزگار می‌گذرانید. حسداي در قرطبه به تحصیل پزشکی و سایر علوم طبیعی پرداخت، بیماریهای خلیفه را مداوا کرد، در مسائل سیاسی صاحب چنان مهارت و رأی استواری شد که ظاهراً در بیست و پنج سالگی او را به خدمات سیاسی منصوب کردند. گذشته از آن، مسئولیتهای خطیر روزافزونی درباره رتق و فتق امور مالی و بازرگانی به وی تفویض شد. وی هیچ عنوان رسمی نداشت، زیرا خلیفه مایل نبود رسماً با اعطای مقام وزارت به شخص وی دشمنی مردم را برانگیزد؛ لکن حسداي در انجام وظایف عدیده خویش چنان حسن تدبیر نشان می‌داد که دوستی اعراب و یهودیان و مسیحیان را به یکسان جلب می‌کرد. وی مشوق فراگرفتن علوم و ادبیات بود، برای دانش پژوهان هزینه تحصیلی و کتاب مقرر کرد، و جماعتی از شاعران و دانشمندان و فلاسفه را به دور خویش گردآورد. هنگامی که وی از دنیا رفت، مسلمانان در تجلیل نامش بر یهودیان پیشدستی جستند.

در سایر مراکز اسپانیایی مسلمان نیز رجالی نظیر حسداي پیدا شدند که شاید به اهمیت وی نمی‌رسیدند. در اشبیلیه (سویل) المعتمد منجم و محقق یهودی، اسحاق بن باروخ، را به دربار خویش دعوت کرد و به وی عنوان امیر عطا فرمود و او را رین اعظم کلیه یهودیان آن شهر کرد. در غرناطه، شموئیل هالوی بن نقدلا از لحاظ قدرت و خرد به پای حسداي بن شپروط رسید، و از نظر دانش بمراتب از وی برتر شد. این دانشمند یهودی، که در شهر قرطبه به دنیا آمد (۹۹۳) و همانجا پرورش یافت، تحقیق درباره تلمود را با ادبیات عرب توأم ساخت؛ در عین حال از راه فروش ادویه روزگار می‌گذرانید. هنگامی که قرطبه به دست بربرها افتاد، وی به شهر مالاگا نقل مکان کرد و در آنجا، از راه نوشتن دادخواست برای کسانی که به حضور ملک حبوس امیر غرناطه به دادخواهی می‌رفتند، بر درآمد ناچیز خویش می‌افزود. وزیر ملک، که از خط و انشای این دادخواستها در شگفت شده بود، پیش شموئیل رفت و او را با خود به غرناطه آورد و دبیر دیوان خویش در الحمراء کرد. دیری نگذشته بود که شموئیل مشاور وی شد، تا جایی که وزیر ملک می‌گفت: «وقتی شموئیل درباره امری نظر می‌داد، انگار که صدای خداوند به گوش می‌رسید.» در سال

بنا به وصیتش، شموئیل جانشین او گردید - و شموئیل تنها یهودی بود که در یک کشور اسلامی آشکارا نام و منصب وزارت داشت. این امر در غرناطه بیشتر امکان پذیر بود، زیرا در قرن یازدهم نیمی از نفوس آن شهر را یهودیان تشکیل می‌دادند. دیری نگذشته بود که اعراب این حسن انتخاب را تحسین کردند، زیرا در دوران وزارت شموئیل، آن قلمرو کوچک، از لحاظ فرهنگی و سیاسی و مالی در حال پیشرفت بود. خود وی عالمی محقق، شاعر، ستارشناس، ریاضیدان، و به هفت زبان مختلف آشنا بود؛ بیست رساله (بیشتر به زبان عبری) درباره دستور زبان نگاشت و چندین مجموعه شعر و حکمت، مقدمه‌ای بر تلمود، و

گلچینی از ادبیات عبری گردآورد. وی هر چه داشت با دیگر شاعران در طبق اخلاص نهاد و ابن جبرون شاعر و حکیم را از بدبختی رهانید؛ هزینه طلاب جوان را فراهم ساخت و به جماعات یهودی سه قاره عالم مدد مالی رسانید. در عین حال که وزیر ملک حبوس بود، سمت ربّنی یهودیان را نیز بر عهده داشت و درباره تلمود درس می‌گفت. یهودیان، به پاس این همه خدمات، به او عنوان نجید یا امیر اسرائیلیان داده بودند. هنگامی که شموئیل درگذشت (۱۰۵۵)، فرزندش یوسف بن نقدلا را به جانشینی وی به وزارت ملک و امارت امت یهود برگزیدند.

قرون دهم، یازدهم، و دوازدهم عصر طلایی یهودیت اسپانیایی و همچنین فرخنده‌ترین و پرثمرترین دوران تاریخ یهودیان قرون وسطی محسوب می‌شود. هنگامی که موسی بن خنوخ (قت ۹۶۵)، یکی از چهار تن ربن مهاجری که در بندر «باری» به کشتی نشسته بودند، در قرطبه از قید بندگی آزاد شد، در همین شهر به کمک حسدای حوزه علمیّه‌ای تأسیس کرد که بزودی رهبری فکری جهان یهود را به چنگ آورد. حوزه‌های علمیّه همانندی در لوثنا، تولدو، بارسلون (برشلونه)، و غرناطه تأسیس شد؛ ... و در حالی که مکتبهای یهودیان مشرق زمین تقریباً تمام کوشش خویش را صرف تعالیم مذهبی کرده بودند، این حوزه‌های علمیّه اسپانیا تدریس ادبیات، موسیقی، ریاضیات، ستاره‌شناسی، طب، و حکمت را نیز بر برنامه تعالیم خود افزودند. این قبیل تعلیم و تربیت به طبقات عالیّه یهودیان اسپانیا همان وسعت و عمق معلومات و همان آراستگی را می‌بخشید که در آن ایام نظیرش فقط در بین مسلمانان، بیزانسیها، و چینیان معاصر وجود داشت. در آن روزگار، بی اطلاعی از تاریخ، علوم طبیعی، حکمت، و شعر برای اغنیا یا صاحبان مناصب سیاسی خفتی محسوب می‌شد. یک طبقه اشرافی یهودی به وجود آمد که به وجود زنان زیباروی فخر می‌کرد؛ شاید افراد چنین طبقه‌ای بیش از حد به برتری خود آگاه بودند، لکن اعتقاد آنان به این امر که تولد در دامان خانواده‌ای بنام و متمکن خود تعهدی برای جوانمردی و فضیلت است نخوت ایشان را جبران می‌کرد.

دوره انحطاط یهودیت اسپانیایی را می‌توان از تاریخ قتل یوسف بن نقدلا به بعد دانست. کاردانی یوسف

با فروتنی شموئیل را نداشت تا بتواند نیمی از رعایای ملک را که اعراب مسلمان بودند تحت سیطره خود نگاه دارد. یوسف تمامی قدرت را در دست خویش داشت. با همان حشمتی که خاص ملک بود لباس می‌پوشید و قرآن را به سخره می‌گرفت. شایعه بیدینی او بر سر زبانها بود. در ۱۰۶۶ اعراب و بربرها علم طغیان برافراشتند، یوسف را مصلوب و چهار هزار یهودی را در غرناطه قتل عام و اموال آنها را تاراج کردند. بقیه یهودیان مجبور شدند اراضی خود را بفروشند و به مهاجرت تن در دهند. بیست سال بعد از این واقعه، مرابطون، که اخگر اصیل آیینی در نهادشان زبانه می‌کشید، از آفریقا قدم به خاک اسپانیا گذاشتند، و دوران طویل موافقت بین مسلمانان اسپانیا و یهودیان به سر آمد. یکی از فقهای مسلمان اعلام داشت که یهودیان به حضرت محمد [صلی الله علیه و آله] وعده داده بودند که اگر پانصد سال بعد از هجرت، مسیحایی که عموم یهودیان چشم به راهش بودند ظهور نکرده باشد، همگی اسلام خواهند آورد، طبق برآورد مسلمانان، این پنج قرن در ۱۱۰۷ به سر می‌آمد. امیر یوسف حکم کرد که کلیه یهودیان اسپانیا باید به دین اسلام مشرف شوند، اما در برابر پرداخت جزیه سنگینی آنها را از این امر معاف کرد. هنگامی که موحدون بر مراکش و اسپانیای مسلمان دست یافتند و جانشین مرابطون شدند (۱۱۴۸)، به یهودیان و عیسویان همان دو شقی را پیشنهاد کردند که سلطان ویزگوتها، سیسیوت، ۵۳۵ سال قبل از این، یهودیان را در انتخاب یکی از آن دو مختار کرده بود: به بیان دیگر، یا ترک آیین اجدادی، یا قبول مهاجرت. بسیاری از یهودیان بدروغ اسلام آوردند و بسیاری از آنها به دنبال مسیحیان به صفحات شمالی اسپانیا کوچ کردند.

در آن نواحی، یهودیان در ابتدا از مدارای سلطانی نظر بلند برخوردار شدند که عنایات وی درست همسنگ چیزی بود که چهار قرن زیر سلطه حکام مسلمان دیده بودند. آلفونسو ششم و جانشین وی آلفونسو هفتم، شاهان کاستیل، با یهودیان در نهایت ملاطفت رفتار کردند و مسیحی و یهودی را از لحاظ قانونی برابر دانستند؛ چون در تولدو، که ۷۲۰۰۰ نفر یهودی سکونت داشتند، غایله‌ای ضد یهود برپا شد (۱۱۰۷)، آن را به شدت تمام فرو نشاندند. در آراگون نیز مدت یک قرن توافق همانندی میان دو دین یهود

و مسیحی حکمفرما بود، به طوری که پادشاه آن ناحیه، جیمز اول، از یهودیان دعوت کرد تا در مابورکا، کاتالونیا، و والنسیا سکونت گزینند، و در بسیاری موارد به مهاجران یهودی زمینها و خانه‌های رایگان بخشید. در بارسلون، در قرن دوازدهم، یهودیان بازرگانی را در چنگ خویش داشتند و یک سوم زمینهای مزروع به آنها تعلق داشت. یهودیان اسپانیایی مسلمان مشمول مالیاتهای گزاف بودند، لکن زندگانی آنها رونقی بسزا داشت و در امور داخلی خویش مستقل بودند. میان مسیحیان و یهودیان و مسلمانان داد و ستد آزادانه صورت می‌گرفت. هنگامی که اعیاد عمومی آنها فرا می‌رسید، میان افراد

از شاهان مبلغی برای ساختمان یک کنیسه یهود از کیسه قنوت خویش بذل می‌کرد. از سال ۱۰۸۵ تا حتی ۱۴۹۲، یهودیان در ممالک مسیحی اسپانیا صاحب مقامات شامخ مالی و مناصب سیاسی و گاهی متصدی مقام وزارت بودند. در اثنای قرون دوازدهم و سیزدهم، روحانیت مسیحی نیز در این دوستی مسیحی‌وار انباز شدند.

اولین غائله نارواداری مذهبی (عدم تساهل) در بین خود یهودیان بروز کرد. در سال ۱۱۴۹ یهودا بن عزرا پیشکار کاخ آلفونسو هفتم، شاه لئون و کاستیل، از قدرت ولینعت خود برای مبارزه با یهودیان قرائیم ساکن تولدو استفاده کرد. تفصیل واقعه بر ما تاریک است، لکن از آن تاریخ فرقه قرائیم اسپانیا، که روزی عده آنها نسبتاً زیاد بود، نابود شدند. در سال ۱۲۱۲، برخی از صلیبیون مسیحی پا به خاک اسپانیا نهادند تا آن خطه را از چنگ مورها به در آورند. رویهم‌رفته این فاتحان جدید با یهودیان بخوشی رفتار کردند. جماعتی بر یهودیان تولدو هجوم بردند و بسیاری از آنها را به قتل رساندند، اما مسیحیان شهر در مقام مدافعه از همشهریان خود قیام کرده، مانع اذیت و آزار آنان شدند. آلفونسو دهم، شاه کاستیل، در قانون نامه‌ای که به سال ۱۲۶۵ تصویب کرد، قانونی برای جلوگیری از اعمال ضد یهود گنجانید، لکن آن قوانین تا سال ۱۳۴۸ به موقع اجرا درنیامد. در خلال این احوال، آلفونسو یک نفر پزشک و خزانه دار یهودی را استخدام و سه تا از مساجد مسلمین را به یهودیان سویل (اشبیلیه) تسلیم کرد تا آنها را مبدل به کنیسه نمایند، و خود از پرتو حشمتی که محققان یهودی و مسلمان در دوران سلطنت مساعد وی فراهم ساخته بودند بهره‌ور گردید. در سال ۱۲۷۶، لشکرکشیهای پذیر و سوم، شاه آراگون، مستلزم اخذ مالیاتهای بسیار گزاف بود. وزیر مالیه و چند تن دیگر از مأموران وی همگی یهودی بودند. بر اثر شورش اشراف و شهرهای آراگون علیه دستگاه سلطنت، پذیر و مجبور به انفصال دستیاران یهودی خویش از خدمت و تصویب تصمیم **کورتنس** (۱۲۸۳) شد که به موجب آن استخدام یهودیان را در خدمات دولتی ممنوع می‌کرد. عصر نارواداری مذهبی هنگامی پایان یافت که، به موجب فرمان شورای روحانیون زامورا (۱۳۱۳)، مقرر شد هر فرد یهودی نشان خاصی بر خود بزند، نفوس یهودی از مسیحی جدا شوند، و مسیحیان حق استخدام پزشکان یهودی یا یهودیان حق استخدام خدمتکاران مسیحی را نداشته باشند.

III - زندگی یهود در جهان مسیحیت

۱ - دولت

قرون وسطی مقرر نبود که نفوس یهودی آنها از سایر مردم تفکیک شوند؛ لکن یهودیان معمولاً از لحاظ فراغت اجتماعی، تأمین جانی، و وحدت مذهبی به طور ارادی جدا از دیگران زندگی می‌کردند. کنیسه مرکز جغرافیایی، اجتماعی، و اقتصادی محله یهود بود و اکثر منازل یهود را به طرف خود جلب می‌کرد. در نتیجه، جماعات بسیار زیادی در یک نقطه متمرکز می‌شدند، و همین امر از لحاظ بهداشت عمومی و خصوصی زیان آور بود. در اسپانیا مناطق یهودی نشین، هم شامل کاخهای مجلل بود و هم زاغه‌ها و خانه‌های مخروبه، و حال آنکه منازل یهودیان دیگر مناطق اروپا عبارت از خانه‌های کثیف محقر بود.

با پذیرفتن این واقعیت که در همه جای دنیا همواره اغنیا نفوذ بیشتری در انتخابات و انتصابات داشته‌اند، اجتماعات یهود عبارت بود از کوچنشینهای نیمه دموکراتیک در دنیایی پر از حکومت‌های پادشاهی. افراد جماعتی که معمولاً به کنیسه مالیات می‌پرداختند ربنها و خدام آن کنیسه را خود انتخاب می‌کردند. گروه اندکی از ریش سفیدان منتخب، مجلس بث دین یا دادگاه محلی را تشکیل می‌دادند که از وظایف آن وضع مالیاتها، تعیین قیمت‌ها، اجرای عدالت، و صدور احکامی درباره موضوعات تغذیه، رقص، اصول اخلاقی و پوشاک بود، که تمامی آنها نیز همیشه رعایت نمی‌شد. دادگاه مزبور اختیار داشت که هر یهودی متخلف از قانون را محاکمه کند و همچنین مأمورانی را به اجرای فرمانهای خود بگمارد. کیفر آنها از جریمه نقدی شروع و به تکفیر یا تبعید ختم می‌شد. صدور حکم مجازات مرگ تقریباً نه مرسوم بود و نه در حوزه صلاحیت «بث دین»؛ به جای چنین کیفری، معمولاً دادگاه یهود از حرم یا طرد و تکفیر استفاده می‌کرد، به این معنی که متخلف را که در مجلس باشکوه و موحشی رسماً مقصر می‌خواندند، نفرین می‌کردند، و شمعیایی را که در مجلس افروخته بودند یک یک، به نشانه درگذشت روحی شخص مقصر، خاموش می‌کردند. یهودیان، مانند مسیحیان، بارها از طرد و تکفیر استمداد جستند، به همین سبب بود که در هر دو دیانت طرد و تکفیر رعب و تأثیر خود را از دست داد. ربنها، مانند کلیساهای مسیحی، بدعتگذاران را آزار می‌دادند، از حقوق اجتماعی محروم می‌کردند، و در موارد نادری کتابهای آنها را می‌سوزاندند.

معمولاً جامعه یهود تابع مقامات محلی نبود. تنها ارباب آن شخص شاه بود؛ این جامعه، در برابر منشوری که حقوق مذهبی و اقتصادیشان را حفظ می‌کرد، به دلخواه خود، به خزانه وی کمک مالی می‌رساند. بعدها جامعه یهود عین این کمک را به بخشها و گروه‌های آزادی یافته اعمال کرد تا استقلال آنها را تسجیل کند. با اینهمه، یهودیان تابع قوانین مملکتی بودند و اطاعت از قوانین را قیدی اخلاقی تلقی می‌کردند. تلمود می‌گفت: «قانون کشور قانونی الزامی است.» عبارت دیگری می‌گفت: «برای رفاه حکومت دعا کنید، زیرا اگر به خاطر ترس از حکومت نبود، افراد یکدیگر را زنده زنده می‌بلعیدند.»

۳۳٪)، گوشت، شراب، جواهرات، صادرات، و واردات آنها مالیات می‌گرفت. به علاوه هر وقت برای جنگی تدارک دیده می‌شد یا تاجگذاری بود یا شاه از محلی به محل دیگر سفر می‌کرد، یهودیان موظف بودند برای این گونه مخارج مبالغی «داوطلبانه» از کیسه قنوت خود بپردازند. یهودیان انگلیس، که عده آنها در قرن دوازدهم فقط ربعی از یکصد نفوس تمام مملکت بود، هشت درصد مجموع مالیاتهای کشور را می‌پرداختند. همین جماعت یک چهارم عوارضی را که برای جنگ صلیبی ریچارد اول، ملقب به لاین هارتد (شیردل) ضرورت داشت فراهم کردند. و وقتی ریچارد به دست آلمانها اسیر شد، برای آزادیش ۵۰۰۰ مارک فدیہ دادند، یعنی سه برابر مبلغی که شهر لندن برای این منظور داده بود. همچنین فرد یهودی مکلف به پرداخت مالیاتهایی به جامعه خودش بود و در مواقع معین می‌بایست مبالغی برای دستگیری مستمندان و تعلیم و تربیت و حمایت از یهودیان فلسطین، که در معرض زجر و آزار قرار داشتند، بپردازد. هر آن ممکن بود که شاه به علتی، یا بدون علت، بخشی یا تمامی اموال «یهودیان را ضبط کند، زیرا، طبق قوانین فئودالی، کلیه یهودیان «رعیت» وی بودند. هنگامی که شاهی فوت می‌کرد، قراردادی که وی با اتباع یهود برای حمایت آنان بسته بود فسخ می‌شد. جانشین وی فقط در ازای هدیه نظریه‌گیری حاضر به تجدید چنین قراردادی بود، و گاهی این هدیه عبارت می‌شد از یک سوم مجموع دارایی کلیه یهودیان مملکت. در ۱۴۶۳، آلبرشت سوم، مارگراو (مرزدار) براندنبورگ، اعلام داشت که هر یک از سلاطین جدید آلمان «می‌تواند، بر وفق رسم دیرینه، یا تمامی یهودیان را بسوزاند، یا بر آنها رحم آورده، به جانشان امان دهد و یک سوم از دارایی آنها را بگیرد.» برکنن، حقوقدان بزرگ انگلیسی قرن سیزدهم، این نکته را به عبارت ساده‌ای چنین خلاصه کرد: «فرد یهودی نمی‌تواند هیچ چیز از خود داشته باشد، زیرا هر چه وی به دست آورد برای خود وی نیست، بلکه تعلق به سلطان دارد.»

موانع اقتصادی نیز بر این ناراحتیهایی سیاسی افزوده می‌شد. یهودیان به طور کلی، یا از لحاظ حقوقی، از تملک اراضی منع نشده بودند، به طوری که در قرون وسطی هر چند یک بار یهودیان اراضی وسیعی را در اسپانیای مسلمان یا مسیحی، سیسیل، سیلزی، لهستان، انگلیس، و فرانسه مالک بودند. لکن مقتضیات، این گونه مالکیت را بیش از پیش غیر عملی می‌ساخت. از آنجا که قوانین مسیحی مزدور ساختن غلامان مسیحی و قوانین یهود اجیر کردن بندگان یهودی را ممنوع ساخته بود، فرد یهودی ناگزیر بود برای بهر موری از اراضی خویش کارگران آزاد را استخدام کند، که پیدا کردن آنها کاری دشوار و نگاه داشتن آنها عملی پر خرج بود. قوانین یهودی کار در روز شنبه را برای فرد یهودی منع می‌کرد و قوانین مسیحی

هر گونه مقامی در تشکیلات فئودالی را برای فرد یهودی غیر ممکن می‌کرد، زیرا تصدی این گونه مقامات مستلزم آن بود که شخص به رسم مسیحیان سوگند وفاداری یاد نماید و حاضر به خدمات لشکری باشد. اما، به حکم قوانین تقریباً کلیه کشورهای مسیحی، یهودیان مجاز به حمل اسلحه نبودند. سیسبوت، شاه ویز یگوت اسپانیا، در دوران فرمانروایی خویش، کلیه اجازه‌نامه‌هایی را که اسلاف وی برای واگذاری زمین به یهودیان داده بودند لغو کرد. اژیکا، سلطان دیگر این سلسله، کلیه زمینهای متعلق به یهود را که زمانی در تصرف مسیحیان بود «ملک عام» اعلام کرد و در ۱۲۹۳ کورتس و الاذولیز فروش اراضی را به یهودیان ممنوع ساخت. بعد از قرن نهم، از آنجا که یهودیان خود را پیوسته در معرض هجوم یا اخراج می‌دیدند، از خرید اراضی و املاک یا توطن در مناطق روستایی دوری می‌جستند. کلیه این شرایط یهودیان را از کار زراعت دلسرد و به زندگی شهری و اشتغال به صنعت، بازرگانی، و امور مالی راغب کرد.

در خاور نزدیک و نواحی جنوبی اروپا، یهودیان در صنعت فعال بودند و، در واقع، در چندین مورد، فنون مربوط به صنایع دستی پیشرفته را از جهان اسلام و بیزانس به سرزمینهای غرب منتقل کردند. بنیامین تودلایی، مورخ یهودی، صدها نفر از شیشه‌گران یهود را در انطاکیه و صور مشغول کار دیده بود. یهودیان مقیم مصر و یونان از نظر برتری منسوجات الوان و قلابدوزیهایشان اشتهار فراوانی داشتند؛ حتی بعداً در قرن سیزدهم نیز فردریک دوم برای اداره صنعت ابریشم خود در سیسیل از یهودیان استمداد جست. در آنجا و در سایر نقاط، یهودیان به صنایع فلزی، بویژه زرگری و جواهرسازی، اشتغال داشتند و تا سال ۱۲۹۰ در معادن قلعی کورنوال کار می‌کردند. در نواحی جنوبی اروپا، صنعتگران یهودی در اصناف نیرومندی متشکل شده بودند و با صنعتگران اروپایی بخوبی رقابت می‌کردند. اما در اروپای شمالی بسیاری از مشاغل به انحصار اصناف مسیحی درآمد. کشورهای مختلف، یکی پس از دیگری، مانع از آن می‌شدند که افراد یهودی به عنوان آهنگر، درودگر، درزیگر، کفشگر، آسیابان، نانوا، یا پزشک به خدمت کارفرمایان مسیحی در بیایند یا در بازارها به کار فروش شراب، آرد، کره، یا روغن بپردازند یا در جایی جز محله یهودیان حق خریدن خانه مسکونی داشته باشند.

یهودیان، که بدین منوال از همه سو در تنگنا بودند، متوجه داد و ستد شدند. ربن تلمودی بزرگ یهودیان بابلی، به پیروان خویش اندرزی زیرکانه داده بود به این مضمون که: «با یکصد اشرفی تجارت کنید، استطاعت خرید گوشت و شراب را خواهید داشت؛ همان مبلغ را در کشاورزی به کار اندازید، حداکثر ممکن است نان و نمکی عاید شما شود.» دستفروش یهودی در هر شهر و قصبه، و بازرگان یهودی در هر بازار مکاره‌ای سرشناس بود. بازرگانی بین‌المللی قبل از قرن

باروبنه‌ها، کاروانها، و کشتیهای آنها از بیابانها، کوهستانها، و دریاها عبور می‌کرد، و در اغلب موارد خود آنها همراه کالاهای خویش به سفر می‌رفتند. جماعات یهودی در حکم حلقه‌هایی بودند که رشته داد و ستد را بین عالم مسیحی و اسلام، میان اروپا و آسیا، و بین کشورهای اسلاو و غرب برقرار می‌کردند. قسمت اعظم خرید و فروش برده به دست آنان صورت می‌گرفت. شکیبایی و مهارتی که در فراگرفتن زبانها داشتند، درک زبان عبری، تشابه رسوم و قوانینی که در میان جماعات کاملاً پراکنده یهود وجود داشت، و غریب نوازی محله یهودی نشین هر شهر نسبت به هر یهودی بیگانه به آنها مدد می‌رسانید به همین خاطر بود که بنیامین تودلایی، تاریخ‌نویس یهودی، نیمی از جهان را زیر پا نهاد و هیچ جا احساس غربت نکرد. ابن خردادبه، که در ۸۷۰ میلادی از طرف دستگاه خلافت بغداد کار پیک و چاپارها را زیر

نظر داشت، در کتاب خویش موسوم به المسالك و الممالك از بازرگانی یهودی نام برده است که به زبانهای فارسی، یونانی، عربی، فرانسه، اسپانیایی، و اسلاوی گفتگو می‌کردند؛ وی خط سیر دریایی و زمینی آنها از اسپانیا و ایتالیا تا به مصر، هندوستان، و چین را توصیف کرده است. این بازرگانان به همراه خویش خواجهگان، بردگان، پارچه‌های زربفت، پوستهای نفیس، و شمشیرهایی به خاور دور می‌بردند و، در عوض، مشک، صبر زرد، کافور، ادویه و حریر همراه می‌آوردند. تسخیر اورشلیم به دست صلیبیون، و فتح مدیترانه به وسیله ناوهای ونیز و جنووا، به سوداگران ایتالیایی در مقابل بازرگانان یهودی مزیتی بخشید؛ و رهبری یهود در عالم تجارت با قرن یازدهم سپری شد. حکومت ونیز، حتی قبل از جنگهای صلیبی، حمل و نقل کالاهای بازرگانی یهودی را در کشتیهای ونیزی ممنوع ساخته بود. اندکی پس از این واقعه، اتحادیه هانسایی بنادر دریای شمال و دریای بالتیک خود را به روی سوداگران یهودی بست. در قرن دوازدهم کار به جایی رسیده بود که بازرگانی یهود بیشتر جنبه داخلی داشت و، حتی در همین قلمرو تنگ نیز، از همه طرف، با قوانینی که یهودیان را از فروش کالاهایی گوناگون منع می‌ساخت، محدود بود.

این بود که یهودیان به امور مالی روی آوردند. در یک محیط خصومت آمیز که تجاوز عامه مردم ممکن بود اموال غیر منقول ایشان را نابود کند و از سلطانی این قبیل مایملک آنان را توقیف سازد، یهودیان به اجبار به این نتیجه رسیدند که پس اندازهایشان باید به صورتی درآید که بتوان باسانی آن را حرکت داد و تبدیل به پول کرد. در آغاز صرفاً به کار صرافیه اکتفا می‌کردند، بعداً از سایر مردم برای سرمایه‌گذاری در معاملات بازرگانی پول قبول می‌کردند، و سپس در ازای دادن وام ربح می‌گرفتند. اسفار خمسه و تلمود چنین عملی را در میان یهودیان مجاز ندانسته بود، لکن این نهی شامل معاملات بین یهودی و غیر یهودی نمی‌شد. همچنانکه زندگی اقتصادی بغرنجتر گردید و، با توسعه بازرگانی و صنعت، به سرمایه‌گذاری احتیاج

اشخاص را در یک بنگاه اسماً شریک و در منافع حاصله از آن رسماً سهیم ساختند. این تدبیری بود که ربنهای یهود و چند تن از علمای الهی مسیحی آن را مجاز دانسته بودند. از آنجا که طبق قوانین اسلام و مسیحیت رباخواری حرام شمرده می‌شد، و به همین سبب وام دهندگان مسیحی قبل از قرن سیزدهم اندک بودند، و امخوهران مسلمان و مسیحی - از جمله روحانیون، کلیساهای، و صومعه‌ها - تقاضای وام پیش یهودیان می‌بردند، چنانکه آرون از یهودیان متمکن شهر لینکن، سرمایه لازم برای ساختمان نه صومعه فرقه سیسترسیان و دیر عظیم سنت آلبنز را تدارک دید. در قرن سیزدهم بانکداران مسیحی به این امر راغب و به اتخاذ روشهایی که به دست یهودیان کامل گردیده بود مشغول شدند و دیری نپایید که در ثروت و وسعت عمل به مراتب از آنها جلو افتادند. «رباخوار مسیحی اگرچه مجبور نبود مانند یهودی مراقب حفظ منافع خویش در مقابل تصادفاتی از قبیل قتل و غارت باشد، با اینهمه در سختگیری دست کمی از وی نداشت.» هر دو به یکسان شخص بدهکار را با شدت و سماجت خاص رومیها تحت فشار قرار می‌دادند، و سلاطین نیز تمامی آنها را استعمار می‌کردند.

کلیه وام دهندگان مکلف به پرداخت مالیاتی گزاف بودند و، اگر یهودی بودند، گاهی ممکن بود دارایی آنها بالمره توقیف شود. رسم سلاطین بر این بود که برای وام ربح زیادی را مجاز شمرند و آنگاه، هر چند وقت یک بار، سود به دست آمده را از چنگ سرمایه‌داران بیرون آورند. هزینه وصول و امها گزاف بود، و در بسیاری موارد بستانکار ناگزیر می‌شد به مأموران دولتی رشوه دهد تا اجازه دهند حقش را از بدهکار باز ستانند. در سال ۱۱۹۸، پاپ اینوکنتیوس سوم، به منظور تدارک مقدمات جنگ چهارم صلیبی، به تمام شاهزادگان مسیحی فرمان داد تا هر جا مسیحیان به یهودیان مقروض باشند، آنها را از پرداخت کلیه ربحی که بر بدهیشان تعلق می‌گرفت معاف سازند. لویی نهم، سلطان متدین فرانسه، «برای رستگاری روح خویش و ارواح نیاکانش»، کلیه اتباع را از پرداخت یک سوم قرضی که به یهودیان داشتند معاف ساخت. پادشاهان انگلیسی گاهی در مورد آن اتباعی که به یهودیان بدهکار بودند، با صدور فرامینی، تعهد پرداخت فرع یا اصل یا هر دو را باطل می‌ساختند. بودند سلاطینی که این گونه فرامین را می‌فروختند و در دفاتر حسابشان، مبالغی را که برای نوعپرستی نیابتی خویش دریافت می‌داشتند درج می‌کردند. حکومت انگلستان مقرر داشته بود که یک نسخه از هر قرارداد به مقامی مسئول تحویل شود؛ یک نفر خزانه دار دارایی یهود

تعیین گردید که کارش بایگانی و نظارت در این قبیل قراردادها و شنیدن مراعات مربوط به آنها بود. هنگامی که بانکدار یهودی از عهده پرداخت مالیاتها یا عوارضی که به وی بسته شده بود بر نمی‌آمد، دولت، با مراجعه به پرونده و امهائی وی، تمام یا بخشی از آنها را ضبط می‌کرد و به بدهکاران اطلاع می‌داد که از آن پس بدهیهای خود را به دولت بپردازند نه به شخص.

مجبور شدند یک چهارم و مسیحیان یک دهم دارایی خویش را برای این منظور تسلیم کنند. در این مورد تقریباً نصف تمام مالیات موضوعه را یهودیان پرداختند. گاهگاهی «یهودیان جور مملکت را می‌کشیدند.» در ۱۲۱۰ میلادی، جان [لکلند]، پادشاه انگلیس، فرمان داد که کلیه یهودیان کشور، اعم از مرد و زن و بچه، را زندانی کنند؛ مبلغ ۶۶۰۰۰ مارک از آنها به عنوان باج گرفتند؛ و آنهایی را که مظنون به پنهان داشتن رقم دقیق پس اندازشان بودند هر روز با کشیدن یک دندان شکنجه دادند تا به اقرار آمدند. در سال ۱۲۳۰، هنری سوم، با این اتهام که یهودیان سکه رایج مملکت را تراشیده‌اند (و ظاهراً برخی به این عمل دست زده بودند)، یک سوم کلیه اموال منقول یهودیان انگلیسی را توقیف کرد. از آنجا که این عمل سود سرشاری عاید خزانه پادشاه کرد، در ۱۲۳۹ دوباره تکرار شد. دو سال بعد ۲۰۴۰۰۰ مارک نقره از آنها بزور گرفتند، و در ۱۲۴۴ این رقم به ۶۰۴۰۰۰ مارک افزایش یافت، که معادل بود با کلیه عواید سالانه پادشاه. هنگامی که هنری سوم ۵۴۰۰۰ مارک از ارل آوگورنوال وام گرفت، تمام یهودیان انگلستان را به عنوان وثیقه به وی واگذار کرد. از سال ۱۲۵۲ تا ۱۲۵۵، بر اثر تحمیل یک رشته عوارض و باجها، یهودیان را چنان کرد به استخوان رسید که رخصت خواستند دسته جمعی انگلستان را ترک گویند، لکن چنین اجارهای به آنها داده نشد. در سال ۱۲۷۵، ادوارد اول وام دادن به قصد رباخواری را اکیداً ممنوع کرد، با اینهمه وام گرفتن کماکان ادامه یافت و، چون این امر مستلزم خطر زیادتری بود، میزان ربح افزایش گرفت. ادوارد دستور داد تا کلیه یهودیان انگلیس را بازداشت و اموالشان را ضبط کنند. جمعی از وام دهندگان مسیحی نیز دستگیر و سه تن از آنها به دار آویخته شدند. از جماعت یهودی ۲۸۰ نفر در لندن تکه تکه، چهار شقه، و به دار آویخته شدند؛ عده دیگری در ولایات به قتل رسیدند؛ و اموال صدها نفر یهودی به نفع خزانه مملکتی ضبط شد.

در فواصل اضطراب آمیز این مصادره‌ها، بانکداران یهودی کارشان رونق بسزایی پیدا می‌کرد، و تمول بعضی از آنها بسیار علنی بود. این قبیل یهودیان ثروتمند نه فقط برای احداث کاخها و کلیساهای فخیم و صومعه‌ها و جوهری در اختیار دیگران قرار می‌دادند، بلکه برای خودشان نیز خانه‌های مجللی برپا می‌کردند. خانه‌های یهودیان انگلیس در زمرة اولین خانه‌هایی بود که با سنگ ساخته شد. با وجود گفته ربن الیعازار، که «همه کس، اعم از زنان و بردگان و ثروتمندان و نیازمندان، در نظر خداوند مساوی است»، در میان یهودیان جمعی توانگر و دسته دیگری بینوا بودند. ربنهای دین یهود برای کاهش فقر و جلوگیری از ثروت سرشاری که شخص را سودجو بار می‌آورد نظامهای اقتصادی متعددی اندیشیده بودند. این جماعت، ضمن

مسئولند، و، با دادن ترتیباتی برای جمع آوری صدقه و اعانه، در تسکین لطمات ناشی از فقر و بدبختی می‌کوشیدند. هرگز داشتن ثروت را سرزنش نکردند، لکن موفق شدند به دانش اعتبار و حیثیتی بدهند که برابر با ثروت باشد. انحصار و دستبندیهای محتکران را از گناهان شمردند. به خرده فروش اجازه ندادند که بیش از یک ششم بهای عمده فروشی منفعت ببرد. در مورد اوزان و مقادیر دقت فراوانی مبذول داشتند. حداکثر قیمتها و حداقل دستمزدها را تثبیت کردند. بسیاری از این مقررات نتیجه نبخشید، زیرا ربنهای دین یهود نتوانستند زندگی اقتصادی یهودیان را از همسایگان مسلمان یا مسیحی جدا سازند؛ به علاوه، قانون عرضه و تقاضای کالاها و خدمات، از میان کلیه قوانین موضوعه، راههای گریزی پیدا کرد.

۳ – اصول اخلاقی

توانگران، برای آنکه کفاره ثروت اندوزی را بدهند، در راه دستگیری مستمندان مال فراوانی بذل می‌کردند. تعهدات اجتماعی ناشی از ثروت را می‌پذیرفتند، و شاید از نفرین یا آتش خشم بینوایان می‌هراسیدند. هرگز شنیده نشده است که هیچ یهودی در میان جماعت یهودیان زندگی کند و از گرسنگی جان سپرده باشد. حتی از قرن دوم میلادی، هر چند وقت یک بار، دارایی هر یک از آحاد اجتماعی کنیسه، هر قدر هم شخص بیچیزی بود، زیر نظر مباشران رسمی تقویم می‌شد تا مبلغی برای کویاه یا صندوق جمعیت وصول شود، و همین صندوق بود که هزینه نگهداری سالمندان، مستمندان، بیماران، و تحصیل و عروسی یتیمان را تأمین می‌کرد. در خانه افراد به روی نیازمندان، بویژه محققان در به در، همواره گشاده بود. در بعضی از جوامع، مأموران خاص اجتماع مذهبی یهود مسافران تازه وارد را در خانه‌های خصوصی افراد مسکن می‌دادند. در قرون وسطی، به مرور تعداد انجمنهای خیریه یهود بسیار زیاد شد. علاوه بر بیمارستانها، پرورشگاههای یتیمان، نوانخانه‌های فراوان، و خانه‌هایی برای سالمندان، سازمانهایی پدید آمده بود تا برای آزادی اسیران فدیة تهیه کند، برای عروسان تهیدست جهیزیه تدارک ببند، از بیماران عیادت به عمل آورد، از زنان بیوه مستمند مواظبت نماید، و هزینه کفن و دفن فقرا را بپردازد. مسیحیان از طمع یهودی [نسبت به غیر یهودی] شکایت می‌کردند، و می‌کوشیدند تا، با استشهاده به سخاوت شایان تقلید یهودیان [نسبت به یهودیان دیگر]، همکیشان خود را به دستگیری خلق تشویق نمایند.

اختلافات طبقاتی در سبک لباس پوشیدن، طرز تغذیه، طرز گفتار، و صدها چیز دیگر متجلی بود. یهودی فقیر خرقة یا جبه‌ای با آستینهای دراز و کمربند به تن می‌کرد که معمولاً به رنگ سیاه بود، چنانکه گویی برای هیکل ویران شده و سرزمین تاراج شده یهود لباس ماتم به بر کرده است. اما در اسپانیا یهودیان متمکن کامرانی خویش را با پوشیدن خز و حریر اعلام

بیهوده تأسف می‌خوردند. هنگامی که شاه کاستیل پوشیدن لباسهای فاخر را ممنوع ساخت، مردان یهود همگی فرمان را اطاعت کردند، لکن از آن پس به شکوه و ابهت زنان خویش پرداختند؛ هنگامی که سلطان از آنها توضیح خواست، وی را خاطر جمع ساختند که بزرگواری سلطانی بالاتر از آن بوده است که بخواهد طبقه زنان مشمول این قبیل قید و بندها بشوند. در طول قرون وسطی، یهودیان همچنان زنان خویش را با لباسهای فاخر می‌آراستند؛ ولی به آنها اجازه نمی‌دادند که با سر عریان به میان مردم روند. نپوشاندن موی سر خلافی بود که مرتکب را مستوجب طلاق می‌ساخت. از جمله تعالیم شرع یکی آن بود که مرد یهودی نباید در حضور زنی که موی سرش پیداست دست دعا به درگاه خدا بردارد.

خصوصیات بهداشتی شریعت موسی اثرات ناشی از سکونت جماعات بی‌اندازه زیاد در یک نقطه را کاهش می‌داد. ختنه کردن، استحمام هفتگی، نهی از خوردن گوشت و شراب فاسد به یهودیان در برابر امراضی که در کشورهای مسیحی حول و حوش آنان شیوع داشت، حفاظتی بیش از حد می‌بخشید. در میان طبقات بی‌چیز مسیحی، که به خوردن ماهی یا گوشت نمک سود عادت داشتند، بیماری جذام فراوان بود، حال آنکه در بین یهودیان این مرض بندرت به چشم می‌خورد. شاید به همین دلایل یهودیان کمتر از مسیحیان مبتلا به وبا و بیماریهای مشابه می‌شدند. در محلات فقیرنشین رم، که پناهگاه خیل پشه‌های باتلاقهای حومه بود، یهودی و مسیحی به یکسان بر اثر ابتلا به مالاریا می‌لرزیدند.

زندگی اخلاقی یهودی قرون وسطی نموداری از میراث شرقی و ناتوانیهای اروپایی او بود. از آنجا که یهودی در هر قدمی با تبعیض رو برو می‌شد، مورد چپاول و قتل عام و سرشکستگی قرار می‌گرفت، و محکوم به ارتکاب جرایمی می‌شد که هرگز به آنها دست نیازیده بود، او هم مانند هر ضعیفی در هر جای دنیا، در مقام مدافعه از نفس، به حیل و پناه می‌برد. ربنهای یهود بارها تذکر می‌دادند که «مغبون کردن یک نفر غیر یهودی بمراتب بدتر از فریفتن یک نفر یهودی است.» لکن برخی از یهودیان چنین خطری را به جان می‌خریدند، و شاید مسیحیان نیز تا آن حد که عقلشان اجازه می‌داد به مودیگری توسل می‌جستند. پاره‌ای از بانکداران، اعم از یهودی یا مسیحی، در بازخواست طلب خویش ذره‌ای شفقت نداشتند، هر چند که بی شک در قرون وسطی نیز مثل قرن هجدهم وام دهندگانی نیز بودند که در امانت و صداقت به پای مایر آنسلم از خانواده معروف روتشیلد می‌رسیدند. بعضی از یهودیان و مسیحیان سکه‌های رایج را می‌تراشیدند

یا اموال دزدی را قبول می‌کردند. همین امر که یهودیان بارها به احراز مقامات شامخ مالی نایل می‌آمدند نشانه آن است که کارفرمایان مسیحی به درستی آنان اعتماد داشتند. بندرت اتفاق می‌افتاد که یهودیان مرتکب جرایم شنیعی از قبیل قتل نفس، دزدی، و هتک ناموس شوند. بدمستی میان افراد یهودی در سرزمینهای مسیحی نشین کمتر از بعضی قلمروهای مسلمان‌نشین بود.

زندگی جنسی آنان علی‌رغم رواج چنگدگانی به طرز شایان توجهی منزله از خطا بود. یهودیان در مقام قیاس با دیگر اقوام شرقی تبار کمتر به لواط اعتیاد داشتند. زنان آنها دوشیزگانی محبوب، همسرانی کوشا، مادرانی پرز، و امین بودند؛ از آنجا که زود وصلت می‌کردند، فحشا به حداقل تخفیف پیدا می‌کرد. عده مردانی که تأهل اختیار نمی‌کردند کم بود. ربن آشر بن یهئیل فتوا داد که جوان مجرد بیست ساله را باید به حکم دادگاه شرع مجبور به وصلت کرد، مگر آنکه به تحصیل قوانین شرع اشتغال داشته باشد. خواستگاری را پدر و مادر اطفال انجام می‌دادند. طبق یک سند یهودی، در قرن یازدهم، «دخترانی که آن قدر بی‌ادب یا گستاخ باشند که میل یا دلخواه خویش را بیان دارند» معدود بوده‌اند. اما هیچ ازدواجی بدون رضایت دو طرف کاملاً قانونی محسوب نمی‌شد. ممکن بود پدری دختر صغیر خود را حتی در شش سالگی شوهر دهد، اما این قبیل زنان، منکوحه غیر مدخوله محسوب می‌شدند مگر آنکه به سن رشد رسیده باشند؛ و هنگامی که دختر به سن بلوغ می‌رسید، در صورت تمایل می‌توانست عقد ازدواج را لغو کند. جریان خطبه یا عقد ازدواج عبارت بود از یک عمل رسمی که دختری را طبق موازین شرع به حباله نکاح مردی درمی‌آورد. و از آن پس زن و مرد نمی‌توانستند از یکدیگر جدا شوند، مگر با صدور حکم طلاق. در مجلس عقد، قراردادی که به عبری آن را «کتوبا» می‌خواندند برای تعیین جهیزیه و مهریه به امضا می‌رسید. مهریه مبلغی بود که از دارایی شوهر تعیین می‌شد تا در صورت طلاق یا مرگ شوهر به زن تعلق بگیرد. اگر مبلغ مهریه دست کم به دوپست زودا (که با آن خرید منزلی برای خانواده واحدی امکان داشت) نمی‌رسید، ازدواج با یک دختر باکره معتبر نبود.

در ممالک اسلامی میان یهودیان متمکن چنگدگانی مرسوم بود، لکن بین یهودیانی که در دنیای مسیحی زندگی می‌کردند این موضوع بندرت دیده می‌شد. در نوشته‌های ربنهای یهودی دوره بعد از تلمودی هزار بار به کلمه «همسر» شخص برمی‌خوریم، لکن هرگز ذکری از «همسران» نمی‌رود. در حدود سال ۱۰۰۰ میلادی ربن بزرگ یهودیان شهر مایننس، گرشوم بن یهودا مقرر داشت که هر یهودی از شیوة چنگدگانی پیروی کند تکفیر شود، و بعد از این تاریخ بود که در تمامی اروپا، به استثنای اسپانیا، چنگدگانی و زندگی با زنان صیغه بین یهودیان تقریباً منسوخ شد. با وصف این، مواردی پیش می‌آمد که چون زنی ده سال بعد از عروسی هنوز عقیم می‌ماند، به شوهرش اجازه گرفتن یک زن عقدی دیگر یا صیغه‌ای را می‌داد. در میان یهود حفظ اصل و نسب اهمیت زیادی داشت. همین دستور گرشوم، مرد یهودی را از حق دیرینه‌اش که می‌توانست زن را بدون تقصیر یا کسب رضایت وی طلاق گوید محروم ساخت. در میان یهودیان قرون وسطی محتملاً طلاق به مراتب کمتر از امریکای عصر جدید صورت می‌گرفت.

با آنکه از نظر حقوقی پیوند ازدواج نسبتاً سست بود، کانون خانواده مرکز نجات زندگی یهود محسوب

دلالت بر آن می‌کند که «محبت و وقار ... رعایت احوال، ملاحظه دیگران، و علاقه پدری و برادری» همه از ویژگیهای زندگی خانوادگی یهود بوده و هست. شوهر جوان با زن خویش در وقت کار و به هنگام شادی و محنت شریک بود، چنان دلبستگی عمیقی نسبت به او پیدا می‌کرد که گویی آن دو روحی یگانه در دو پیکر بودند، و به مقام پدری می‌رسید و کودکان به گرد او بزرگ می‌شدند و قوایی را که در نهادش پنهان بود برمی‌انگیختند و صمیمترین وفاداریهای وی را نسبت به خود جلب می‌کردند. مرد خانواده، قبل از زناشویی، احتمالاً هیچ گونه روابط جنسی با زنی نداشت، و، در اجتماعی تا این حد کوچک و صمیمی، بعد از ازدواج نیز چندان فرصتی برای این قبیل خیانتها پیدا نمی‌کرد، پدر، تقریباً از هنگام تولد اولاد، برای دختران خویش جهیزیه تدارک می‌دید و برای پسران مهریه؛ به علاوه، این را از مسلمات می‌دانست که در سالهای اولیه زناشویی باید جور آنها را بکشد. این رویه به ظاهر عاقلانه‌تر بود تا اینکه بگذارد جوانش، تا تهیه مقدمات برای قید و بندهای نکدگانی، ده سالی را در هرج و مرج جنسی بگذراند، در

بسیاری موارد داماد سر خانه می‌رفت، و کمتر اتفاق می‌افتاد که این امر بر شادکامی آنها بیفزاید. نفوذ کلام کهنسالترین پدر در خانواده تقریباً به همان اندازه مطلق بود که قدرت امپراطور در روم. وی حق داشت اطفال خود را تکفیر کند؛ تا حدود معقولی زن خویش را بزند و اگر در این حیص زن بسختی مجروح می‌شد، جامعه، تا آن اندازه که قدرت مالی مرد اجازه می‌داد، جریمه‌اش می‌کرد. قاعدتاً قدرت وی با چنان شدتی اعمال می‌گردید که هرگز عشق پرشور وی را از نظر پنهان نمی‌داشت.

موقعیت زن از لحاظ حقوقی نازل و از نظر اخلاقی بلندپایه بود. مرد یهودی مانند افلاطون خدا را سپاس می‌گذاشت که زن آفریده نشده است، و زن یهودی از سر فروتنی جواب می‌داد: «خدا را شکر که مرا بر وفق مشیت خویش آفرید.» در کنیسه، زنان جای جداگانه‌ای در بالاخانه داشتند و یا پشت سر مردها می‌نشستند، که این خود نشانی از زیبایی اغفال کننده آنان بود. هنگام شمارش عده حاضران برای حد نصاب، هیچ گاه زنان را به حساب نمی‌آوردند. سرودهایی را که در ستایش از زیبایی زن ساخته شده بود ناشایسته می‌دانستند، هر چند که تلمود آنها را جایز شمرده بود. دلربایی و معاشقه میان مرد و زن، اگر هم بود، از راه مکاتبه صورت می‌گرفت. گفتگوی علنی میان مردها و زنها، حتی بین زن و شوهر، از طرف ربنها ممنوع شده بود. رقصیدن عملی مجاز بود، به شرط آنکه زن با زن برقصد و مرد با مرد. در حالی که شوهر قانوناً تنها وارث زن خویش بود، هنگام مرگ شوهر چیزی به بیوه‌اش تعلق نمی‌گرفت مگر مبلغی معادل جهیزیه و مهریه. در چنین مواردی، قاعدتاً فرزندان پسر که وارث طبیعی متوفا بودند می‌بایست به طرزی آبرومندانه متکفل مخارج مادر خود شوند. فرزندان دختر فقط در صورتی از ارث بهره می‌بردند که طفل پسری در میان نبود، وگرنه چاره‌ای نداشتند جز آنکه امیدوار به توجهات برادران خویش باشند، و بندرت اتفاق

خود توجه نکند. دختران را به مدرسه نمی‌فرستادند؛ در مورد آنها، کسب اندکی علم را چیز بسیار خطرناکی می‌شمردند. با اینهمه، تدریس خصوصی برای زنها مجاز بود. در تاریخ یهود چندین زن را می‌توان سراغ گرفت که در حضور مردم به ایراد خطابه‌هایی درباره شریعت موسی پرداخته‌اند - گو اینکه، در بعضی موارد، ناطق مجبور بود از پشت پرده‌ای شنوندگان خود را مخاطب قرار دهد. علی‌رغم همه نوع موانع مادی و حقوقی، يك زن لایق یهودی بعد از زناشویی به درك افتخارات کامل نایل می‌شد و فداکاری تام از شوهر خویش می‌دید. یهودا بن موسی بن طیبون (۱۱۷۰) استشهد به کلام یکی از حکمای اسلامی می‌جست که گفته بود: «هیچ کس زنان را محترم نمی‌شمرد مگر آنکه خود محترم باشد، و هیچ کس آنان را خوار نمی‌شمرد مگر آنکه خود خوار باشد.»

رابطه پدر و فرزندی بیشتر به کمال نزدیک بود تا مناسبات زن و شوهری. مرد یهودی با غروری مبتذل به قدرت تولید مثل و کودکان خویش می‌بالید و جدیترین سوگند وی وقتی بود که دستش را بر روی بیضه‌های شخصی قرار می‌داد که وثیقه را می‌پذیرفت. واژه انگلیسی testimony به معنای «شهادت» هم به همین مسئله بر می‌گردد. یکی از احکام ربنها این بود که هر مرد یهودی باید اقلاً دو طفل داشته باشد. معمولاً عده اطفال در هر خانواده‌ای بیشتر از دو بود. کودک را به عنوان میهمانی از بهشت خداوندی، یا فرشته‌ای گوشت و پوست بافته، محترم می‌داشتند. پدر تقریباً حکم جانشین خدا را داشت و به وی حرمتی می‌کردند که شایسته این مقام بود. پسر آن قدر در حضور پدر خود سرپا می‌ایستاد تا به او رخصت نشستن داده شود، و اطاعت مشتاقانه‌ای نسبت به پدر روا می‌داشت که کاملاً با غرور جوانی سازگار بود. در مراسم ختنه، پسر را طبق پیمان ابراهیم خلیل به حضور یهوه پیشکش می‌کردند، و هر خانواده‌ای خود را مکلف می‌شمرد که يك فرزند ذکور را برای ورود در سلك روحانیون تربیت کند. هنگامی که پسر سیزده سالش تمام می‌شد، او را در زمره مردان به حساب می‌آوردند و، بعد از انجام يك سلسله آداب و شعایر خاصی، مکلف به رعایت تمامی احکام شریعت موسی می‌دانستند. دیانت به هر يك از مراحل رشد صبغة هیبت و تقدس خود را می‌بخشید و تکالیف پدر و مادر را آسانتر می‌کرد.

مراقبت می‌کرد. بی شک، در شریعت موسی گریزگاه‌هایی پیدا می‌شد و افسانه‌هایی حقوقی جعل می‌گردید تا آزادی جرح و تعدیل را، که از لوازم ضروری زندگی قومی متهور بود، به ایشان بازگرداند. اما ظاهراً یهودی قرون وسطایی شریعت موسی را به طور کلی قبول داشت و آن را پناهی می‌دانست که نه فقط شخص را از لعنت ابدی می‌رهاند، بلکه، آشکارتر از آن، قوم یهود را از تجزیه مانع می‌شد. در هر قدمی که بر می‌داشت این قوانین شرع وی را به ستوه می‌آورد، لکن فرد یهودی آن قوانین را، که درست همان زادگاه و مکتب پرورش و پیوند ضروری خود او با زندگی بود، محترم می‌شمرد.

در یهودیت هر خانه‌ای یک کلیسا، هر مدرسه‌ای یک معبد، و هر پدری یک کاهن بود. عین دعاها و آداب مذهبی کنیسه، منتها به طرز مجزئ‌تر، در خانه اجرا می‌شد. در آنجا بود که ایام روزه و اعیاد مذهبی با تشریفات آموزنده‌ای برگزار می‌شد که حال را با گذشته و زندگان را با مردگان، و حتی با موجوداتی که هنوز قدم به عرصه حیات ننهاده بودند، پیوند می‌داد. هر شب شنبه، پدر خانواده زن و کودکان و خدمتکاران را به دور خویش می‌خواند و آنها را یک یک تقدیس و، در قرائت دعاها و تعالیم دینی و خواندن غزل‌های مقدس، رهبری می‌کرد. بر روی باهوی هر یک از اطفا‌های بزرگ خانه، لوله کوچکی (مزوزا) چسبانیده شده بود؛ در این لوله طوماری وجود داشت که بر روی آن دو بند از سفر تثنیه (۶ - ۴ - ۹ و ۱۱ - ۱۳) نوشته شده بود. این عبارت‌ها به فرد فرد یهودیان خاطرنشان می‌ساخت که خدای آنها یکی است و حضرتش را باید (با تمام دل و جان و نیرویت دوست بداری). «همینکه کودک به سن چهار می‌رسید، او را به کنیسه می‌بردند و، در مراحل اولیه رشد، دین در ذهن وی نقش می‌بست.

کنیسه تنها محل عبادت نبود، بلکه مرکز اجتماعی عموم یهودیان نیز محسوب می‌شد، معنی

لغوی کنیسه، مثل کلیسا یا شورای کلیسایی و حوزه علمیه، عبارت بود از جماعت یا اجتماعی از پیروان یک آیین. در ادوار قبل از ظهور مسیحیت، کنیسه اصولاً یک مدرسه (School) بود؛ یهودیان اشکنازی هنوز هم آن را شوله (Schule) می‌خوانند. در دوران پراکندگی یهود، وظایف گوناگون عجیبی به کنیسه محول شد. در بعضی از کنیسه‌ها رسم بر آن بود که روز سبت تصمیماتی را منتشر سازند که مجلس «بث دین» در طول هفته اتخاذ کرده بود؛ مالیات‌ها را جمع‌آوری کنند، جزئیات اشیای مفقوده را اعلام دارند، شکایاتی را که یکی از اعضا علیه دیگری داشت بشنوند، و فروش قریب الوقوع مالی را به آگاهی عموم برسانند تا اگر کسی ادعایی یا حقی نسبت به آن داشت، متعرض گردد. کنیسه کار یک انجمن خیریه عمومی را انجام می‌داد و، در قاره آسیا، حکم مسافرخانه‌زایان را داشت. خود بنای کنیسه همیشه عالیترین ساختمان در محله یهود بود. بعضی اوقات، بویژه در اسپانیا و ایتالیا، بنای کنیسه شاهکاری معماری محسوب می‌شد که آن را با مخارج هنگفت و عشق فراوانی تزیین می‌نمودند. مقامات مسیحی بارها ساختمان کنیسه‌هایی را که در ارتفاع به پای بلندترین کلیسای شهر می‌رسید ممنوع می‌کردند. در سال ۱۲۲۱، پاپ هونوریوس سوم فرمان داد تا یکی از این گونه کنیسه‌ها را در شهر بورژ منهدم کنند. شهر سویل در قرن چهاردهم صاحب بیست و سه کنیسه بود، تولد و قرطبه نیز تقریباً به همین اندازه کنیسه داشتند؛ یکی از کنیسه‌هایی که در ۱۳۱۵ در شهر قرطبه ساخته شد اکنون به اشاره دولت اسپانیا به صورت بنایی تاریخی حفظ شده است.

هر کنیسه دارای مدرسه‌ای بود که آن را به عبری بث‌ها - میدارش (= «خانه تدریس») می‌نامیدند. به علاوه، مربیان خصوصی و مدارس خصوصی متعددی وجود داشت؛ شاید تعداد مردم باسواد بین یهودیان قرون وسطی نسبتاً زیاده‌تر بود تا در میان مسیحیان، گو اینکه این رقم به پای مردمان باسواد دنیای اسلامی نمی‌رسید. حقوق معلمان را عامه مردم یا پدر و مادر کودکان می‌پرداختند، لکن همه آنها زیر نظارت جمعی انجام وظیفه می‌کردند. پسران صبح زود و قاعدتاً هنگام زمستان قبل از طلوع آفتاب به مدرسه می‌رفتند؛ چند ساعتی بعد، برای صرف ناشتایی به خانه مراجعت می‌کردند؛ آنگاه بار دیگر به مدرسه برمی‌گشتند تا ساعت یازده که برای صرف ناهار به خانه می‌آمدند؛ ظهر دوباره به مدرسه عازم می‌شدند بین ساعات دو و سه مجالی برای تفریح داشتند؛ تا غروب را باز در مدرسه می‌گذرانیدند؛ و در این موقع،

سرانجام مرخص می‌شدند تا برای صرف شام، خواندن دعا، و خفتن به خانه‌های خود برگردند. زندگی برای پسر بچه یهودی امری جدی بود.

زبان عبری و اسفار خسته موضوعات اساسی تحصیل بودند. در دهسالگی محصل شروع به فراگرفتن مشنا می‌کرد و در سیزدهسالگی به رسالات مهم تلمود می‌پرداخت. آن دسته از محصلان که می‌خواستند در علم دین تتبع نمایند، از سیزدهسالگی و حتی بعد از آن، به فراگرفتن مشنا و گمارا مشغول می‌شدند. محصل، به خاطر گوناگونی موضوعات تلمود، دانش

مختصری از ده یا دوازده علم پیدا می‌کرد، اما تقریباً چیزی از تاریخ اقوام یهودی فرا نمی‌گرفت. بیشتر معلومات از راه تکرار حاصل می‌شد، و آهنگ دسته جمعی محصلان مدارس آن قدر گوشخراش بود که در بعضی از اماکن مردم اجازه افتتاح مدرسه را نمی‌دادند.

محصلان، تعلیمات عالی را در یشیوا یا آکادمی می‌گذراندند. کسی که از چنین آکادمی فارغ‌التحصیل می‌شد به تلمید حاخام یا طلبه شریعت معروف بود - هر چند که چنین طلبه‌ای بالضروره ربن به حساب نمی‌آمد، با اینهمه، از کلیه مالیات‌های جمعی معاف بود و به هر مجلسی قدم می‌گذاشت یا از هر محفلی بیرون می‌رفت افراد عامی می‌بایست جلو پایش بلند شوند.

ربن یا فقیه دین در عین حال معلم، حقوقدان، و کاهن بود. وی مکلف بود که تأهل اختیار کند. برای انجام وظایف مذهبی، حقوقی بسیار اندک می‌گرفت، یا اصلاً چیزی نمی‌گرفت، و معمولاً از طریق اشتغال به کارهای دنیوی زندگی می‌کرد. بسیار کم به موعظه می‌پرداخت؛ این امر اختصاص به وعظ ساریا مگیدیم* داشت که تعلیمات لازم از لحاظ ظنین صدا و بلاغت شگفت‌انگیز را می‌دیدند. هر يك از اعضای کنیسه می‌توانست با صدایی رسا پیشاپیش دیگران به خواندن دعا یا گزیده‌هایی از کتاب مقدس یهودیان، یا موعظه بپردازد، اما معمولاً این افتخار را به یکی از یهودیان نوعیور یا به آدمی متشخص تفویض می‌کردند. برای يك عبرانی اصیل آیین، قرائت دعا‌های تشریفاتی بگرنج بود. اجرای صحیح این تشریفات مستلزم آن بود که یهودی فرق سر را به نشانه احترام بپوشاند، بر بازوان و پیشانی تعویذهایی مشتمل بر آیاتی از سفر خروج (۱۳ - ۱ - ۱۶)، سفر تثئیه (۶ - ۴ - ۹ و ۱۱ - ۱۳ - ۲۱) ببندد، و بر لبه‌های جامه خویش حاشیه‌هایی بدوزد که بر روی آن احکام اساسی خداوند نوشته شده باشد. ربنها این قبیل تشریفات را تذکاریه‌های لازمی از یگانگی، حضور، و قوانین الهی می‌دانستند. یهودیان ساده به مرور ایام معتقد شدند که این دعاها عبارتند از تعویذهایی جادویی که اثری معجزه‌آسا دارند. اوج این مراسم مذهبی قرائت گزیده‌ای از طومار شریعت بود که همیشه آن را در صندوقچه‌ای در بالای محراب کنیسه حفظ می‌کردند.

یهودیان، در آغاز دوران پراکندگی، نواختن آلات موسیقی را حین مراسم مذهبی ناپسند می‌شمردند، زیرا به عقیده آنها ترنم موسیقی با غمی که برای وطن از دست رفته در دل داشتند به هیچ وجه سازگار نبود. اما رابطه میان موسیقی و دین به همان اندازه نزدیک است که رابطه شعر و عشق. عمیق‌ترین عواطف بشری، برای آنکه با آراسته‌ترین وجه تجلی نماید، مستلزم احساسی‌ترین هنرهاست. به خاطر شعر، موسیقی، نیز به کنیسه بازگشت. در قرن ششم، پیتانیم، یا شعری «نو عبرانی»، شروع به سرودن اشعار مذهبی کردند که با صنایع لفظی آمیخته بود، ولی شکوه پرطنین زبان عبری آن را تعالی

هنگام هم برای تحریک حس وطنپرستی یهودیان سودمند می‌افتاد و هم برای تسکین احساسات مذهبی. سرودهای روحانی ناپخته اما نیرومند العازار بن کلیر (قرن هشتم) هنوز در میان آداب بعضی از کنیسه‌ها مقامی دارد. سرودن اشعاری همانند بین یهودیان اسپانیا، ایتالیا، فرانسه و آلمان رواج گرفت. یکی از این گونه سرودها، که هنوز بسیاری از یهودیان در روز عید کفاره (یوم کیپور) می‌خوانند، از این قرار است:

با فرا رسیدن ملکوت تو

کوهساران نغمه سرا خواهند شد،

و جزیره ها، سرشان از شادی، به خنده خواهند افتاد

چه تمامی از آن خداوند هستند.

و تمامی جماعات آنها

چنان در ستایش تو آواز سر خواهند داد

که چون دورترین اقوام آن را بشنوند،

تو را سلطان تاجدار خویش خواهند

هنگامي که اين گونه پيوطيم يا غزلهاي متبرک وارد آداب نيایش در کنیسه گرديد، خواندن آنها به عهده يك نفر سر دسته گذاشته شد، و به اين نحو موسيقي بار ديگر جاي خود را در آداب و شعایر مذهبي باز کرد. به علاوه، گزيده هاي کتاب مقدس و دعاها را، در بسياري از کنیسه ها، يك سرودخوان يا تمامی حضار کنیسه به لحن و مقامي تلاوت مي کردند که آهنگ آن سرودها اغلب جنبه بديهه سازي داشت، لکن گاهي از شیوه هاي معمول تلاوت ساده دعای مسيحي پيروي ميشد. در تاريخ نامعيني قبل از قرن يازدهم، از مکتب آواز مخواني صومعه سن - گال واقع در سويس، طرز تلاوت پيچيده اي براي سرود معروف عبري موسوم به کال نيزي («همه نذر ها») به وجود آمد.

در دل فرد يهودي، کنیسه هرگز مقام هيکل را پيدا نکرد. اميد فرا رسيدن روزي که بر فراز کوه صهيون، در برابر قدس الاقداس، به پيشگام يهوه قرباني عرضه بدارد همواره در اندیشه وي شعله مي کشيد، و او را در معرض فريب از سوي شيداني قرار مي داد که بارها «ظهور» کرده خود را مسيحي موعود مي خواندند. در حدود سال ۷۲۰، سريني نامي از اهالي سوريه خود را منجي موعود خواند و، به قصد بيرون آوردن فلسطين از چنگ مسلمانان، جماعتي را گردآورد و لشکري ترتيب داد. گروهی از يهوديان بابل و اسپانيا سرزمين خود را ترک گفتند و زير لوای وي به حرکت درآمدند. در جنگي که روي داد سريني را به اسارت گرفتند و خلیفه اموي، يزید دوم، اظهار داشت که وي مرد عيار و دغلي است، و او را به قتل رسانيد. حدود سي سال بعد از اين واقعه، ابو عيسي بن اسحاق اصفهاني (عوبديا يا عبيدالله) به قيام همانندي دست زد. ده هزار تن يهودي تيغ به کف گرفتند و در رکابش شجاعانه به مبارزه برخاستند، اما شکست خوردند؛ ابو عيسي در جنگ کشته شد، و تمامی يهوديان

بي استثنا بسختي مجازات شدند. هنگامي که نخستين جنگ صليبي اروپا را برانگيخت، به مخيلة اقوام يهود اين خيال باطل خطور کرد که اگر مسيحيان پيروز شوند، فلسطين را دوباره به يهوديان واگذار خواهند کرد؛ يك سلسله قتل عامهاي پي در پي اين پندار موهوم را از سر آنها بيرون راند. در سال ۱۱۶۰، داوود الروئي، که خود را مسيحا مي خواند، يهوديان اورشليم را برانگيخت و به آنها وعده داد که اورشليم و آزادي را به ايشان باز خواهد گرداند. پدر زنش، از بیم آنکه مبدا چنين شورش يهوديان را به ورطه بلا کشاند، داوود را در خواب به هلاکت رسانيد. در ۱۲۲۵ مسيحي ديگري در صفحات جنوبي عربستان ظهور نمود و مایه برانگيختن احساسات لجام گسيخته قاطبه يهوديان شد. ابن ميمون، در نوشته مشهورش تحت عنوان «نامه اي به جنوب»، پرده از روي ادعاهای بي اساس آن شيايد برداشت و به يهوديان عربستان خاطر نشان کرد که چگونه در گذشته اين گونه اقدامات بي پروا باعث قتل و ويراني شده بود. با اينهمه، خود موسي بن ميمون اميد ظهور مسيحا را تکیه گاهي ضروري براي روحیه يهوديان پراکنده دانست و آن را يکي از سيزده اصول مذهبي آيين يهود نمود.

IV - ضدیت با قوم یهود: ۵۰۰ - ۱۳۰۶

سرچشمه دشمنی میان یهودی و غیر یهودی چه بود؟

ریشه‌های عمده این دشمنی همواره اقتصادی بوده است، اما اختلافات مذهبی رقابتهای اقتصادی را تشدید و در عین حال پنهان می‌کرده است. مسلمانان، که بقای خود را مدیون محمد [صلی الله علیه و آله] می‌دانستند، خشمگین بودند از اینکه یهودیان پیامبر ایشان را قبول ندارند. مسیحیان، که خداوندی عیسی را قبول داشتند منزجر بودند از اینکه امت خود عیسی به الوهیت وی اذعان نمی‌کنند. در نظر مسیحیان مؤمن، اینکه يك قوم را، در عرض چند قرن مسئول اعمالی بدانند که عده بسیار اندکی از یهودیان اورشلیم در آخرین روزهای عمر مسیح مرتکب شده بودند، نه مخالف عواطف انسانی بود و نه متناقض با موازین مسیحیت. انجیل لوقا حکایت از آن می‌کرد که چطور «جم غفیری» از یهودیان مقدم مسیح را در اورشلیم پذیره شدند (۱۹ . ۳۷)؛ چگونه وقتی وی صلیب خود را تا قتلگاه بر دوش می‌کشید، «گروهی بسیار از قوم و زنانی که سینه می‌زدند و برای او ماتم می‌گرفتند در عقب او افتادند» (۲۳ . ۲۷)؛ و چنان، بعد از مصلوب ساختن مسیح، «تمامی گروهی که برای این تماشا جمع شده بودند سینه زنان برگشتند» (۲۳ . ۴۸). اما همه ساله، هفته قبل از عید قیام مسیح، هنگامی که وعاظ مسیحی داستان غم انگیز مصلوب ساختن مسیح را از فراز هزاران منبر برای خلاق تعریف می‌کردند، این شواهد همدردی یهودیان برای عیسی مسیح به

می‌شد و آتش نفرت در دل‌های مسیحیان شعله می‌گرفت؛ در این قبیل ایام، یهودیان، از ترس آنکه مبادا احساسات مردم ساده چنان برانگیخته شود که به قتل عام یهود بینجامد، پا از خانه‌ها و محله خویش بیرون نمی‌گذاشتند.

برگرد آن سوءتفاهم اصلی هزار تار بدگمانی و دشمنی تنیده شد. قسمت اعظم خصومت ناشی از افزایش ربح، که خود نموداری از نا امنی قرضه‌ها بود، متوجه بانکداران یهود شد. همزمان با توسعه اقتصاد دنیای مسیحی و هجوم بازرگانان و بانکداران مسیحی به عرصه فعالیت‌هایی که روزی در چنگ یهودیان بود، رقابت اقتصادی انگیزه تنفر گشت، و برخی از وام دهندگان مسیحی فعالانه به تشدید احساسات ضد یهود کمک کردند. یهودیانی که مناصب رسمی داشتند، بویژه آنهایی که در بخش مالی حکومت مسئول بودند، طبیعتاً آماج سهام مردمانی شدند که هم از مالیات‌ها تنفر داشتند و هم از یهودیان. همینکه این قبیل عناد اقتصادی و مذهبی به وجود آمد، هر چیز یهودی در نظر بعضی از مسیحیان، و هر چیز مسیحی در نظر جمعی از یهود ناهنجار آمد. مسیحی، یهودی را سرزنش می‌کرد که چرا خود را قومی اختصاصی می‌شمردند، و این موضوع را ناشی از واکنش آن قوم در مقابل تبعیض و حملات جسمانی گهگاهی نمی‌دانست. خصوصیات، زبان، آداب، غذا خوردن، و شعارهای مذهبی یهود همه در نظر فرد مسیحی به طرز زننده‌ای غریب می‌آمد. هنگامی که یهودیان غذا می‌خوردند، مسیحیان روزه می‌گرفتند؛ و چون هنگام روزه یهود فرا می‌رسید، مسیحیان غذا می‌خوردند. سبت، روز استراحت و دعای ایشان، مثل ادوار کهن، همان روز شنبه بود، و حال آنکه روز راحت و دعای مسیحیان به یکشنبه تغییر یافته بود. یهودیان واقعه بهجت اثر نجات خویش از خاک مصر را در عید فصح جشن می‌گرفتند که به روز جمعه‌ای که مسیحیان در ماتم مصلوب شدن عیسی سوگواری می‌کردند خیلی نزدیک بود. یهودیان به حکم شریعت خویش اجازه نداشتند خوراکی را که يك غیر یهودی پخته بخورند، یا شرابی را که يك غیر یهودی گرفته بنوشند، و یا ظروف و ادواتی را که يك غیر یهودی به آن دست زده استفاده کنند، یا با کسی جز یهودی ازدواج کنند. تفسیر مرد مسیحی از این قوانین، که مدتها قبل از پیدایش مسیحیت وضع شده بود، آن بود که هر چیز مسیحی در نظر یهودی نجس است؛ بنابراین، در مقام تلافی، مدعا می‌شد که یهودیان، از نظر نظافت و آراستگی لباس چندان هم از دیگران متمایز نیستند. جدایی متقابل، افسانه‌های بی اساس و غم‌انگیزی میان دو طرف به ارث گذارد. رومیها مسیحیان را متهم می‌کردند که کودکان مشرک را می‌کشند تا خون آنها را، در مراسم قربانی مخفی، به حضور خدای مسیحیت تقدیم کنند؛ مسیحیان قرن دوازدهم هم مدعی بودند

که یهودیان کودکان مسیحی را می‌ربایند تا آنها را به حضور یهوه قربانی کنند، یا خون آنها را به عنوان دارو یا در نان فطیر عید فصح به کار برند. ادعا می‌شد که یهودیان چاههای آب آشامیدنی مسیحیان را مسموم می‌کنند و نان مقدس عشا‌ی ربانی مسیحیان

می‌کنند تا خون مسیح را از آن بیرون کشند. هنگامی که تنی چند از بازرگانان یهودی با پوشیدن لباسهای فاخر ثروت خود را به رخ دیگران می‌کشیدند، تمامی ملت یهود به تصاحب تمام و کمال ثروت دنیای مسیحی متهم می‌شد. زنان یهودی مظنون به جادوگری بودند، و تصور می‌رفت که بسیاری از یهودیان با شیطان انبازند. در مقام تلافی، یهودیان افسانه‌های همانندی درباره مسیحیان، و داستانهای موهنی درباره تولد و دوران جوانی مسیح، جعل می‌کردند. تلمود به یهودیان اندرز می‌داد که احسان به خلق را در مورد مردم غیر یهودی تعمیم دهند. بحیا، از علمای یهود، رهبانیت عیسویان را ستود و عیسی بن میمون، از حکمای یهود، نوشت که «تعالیم مسیح و محمد [صلی الله علیه و آله] وسیله رهبری بشر به سوی کمال می‌شود. اما یهودی عادی از درک این گونه بزرگداشت‌هایی که بر زبان حکما جاری می‌شد عاجز بودند و، در برابر نفرتی که از مسیحی می‌دید، به عمل متقابل دست می‌زد.

میان این مشاجرات سفیهانه بعضی از اوقات وقفه‌ای پیش می‌آمد. اغلب مسیحیان و یهودیان، به رغم قوانین مملکتی و کلیسایی، از سر دوستی با هم حشر و نشر و گاهی مزاحمت می‌کردند، و این امر مخصوصاً در اسپانیا و نواحی جنوبی فرانسه مصداق داشت. محققان مسیحی و یهودی با یکدیگر همکاری می‌نمودند، چنانکه اشتراک مساعی مایکل سکات با ژاکوب آنتولی و دانتیه با امانوئل نمونه بارزی از این موضوع بود. مسیحیان به کنیسه‌های یهود هدیه‌هایی می‌دادند؛ در شهر ورمس پارکی ملی به یهودیان اختصاص داشت که از محل موقوفه یک زن مسیحی اداره می‌شد. در لیون شنبه بازاری معمول بود که برای آسایش یهودیان آن را به روز یکشنبه موقوف ساختند. حکومت‌های غیر روحانی که یهودیان را در امور بازرگانی و مالی مفید می‌دیدند، با تردید آنها را در کنف حمایت خویش قرار می‌دادند؛ در چند موردی که حکومتی کوچ کردن جماعات یهودی را محدود ساخت، یا آنها را از قلمرو خویش بیرون کرد، علت فقط این بود که دیگر نمی‌توانست از آنان در مقابل شدت عمل و عدم تساهل مذهبی مردم حمایت کند.

رویه کلیسا در این قبیل مسائل به مقتضای زمان و مکان تفاوت می‌کرد؛ در ایتالیا از یهودیان به عنوان «محافظان شریعت» عهد قدیم و شواهد زنده‌ای بر جنبه تاریخی کتاب مقدس یهودیان و «قهر الاهی» حمایت می‌کرد. اما، هر چندگاه یک بار، شورا‌های کلیسا اغلب از سر خیرخواهی، و بندرت از سر قدرت‌طلبی، بر آلام یهودیان می‌افزودند. قانون نامه تئودوسیوسی (۴۳۹)، شورای کلرمون (۵۳۵)، و شورای تولدو (۵۸۹) گماردن یهودیان را به مناصبی که به آنان امکان می‌داد تا مجازات‌هایی را بر مسیحیان تحمیل کنند قدغن کردند. شورای اورلئان (۵۳۸) به یهودیان دستور داد که در هفته عزاداری قبل از قیام مسیح، شاید برای حفظ جان و مالشان، از خانه‌های خود بیرون نیایند، و استخدام آنان را در ادارات دولتی ممنوع کرد. سومین شورای لاتران (۱۱۷۹) قابله‌ها و پرستاران مسیحی را از خدمتگزاری به یهودیان منع

کرد، و شورای بزیه (۱۲۴۶) استخدام پزشکان یهودی از جانب مسیحیان را مذموم شمرد. شورای آوینیون (۱۲۰۹)، به تلافی آداب طهارت یهودیان، مقرر داشت که «یهودیان و فواحش» حق لمس کردن نان و میوه‌ای که برای فروش عرضه می‌شود را ندارند؛ این شورا قوانین کلیسایی را که مخالف اجیر کردن خادمان مسیحی از جانب یهودیان بود احیا کرد و به مؤمنان مسیحی اخطار نمود نه تنها از خدمت متقابل به افراد یهودی خودداری ورزند، بلکه آنها را نجس دانسته، از حشر و نشر با آنان دوری جویند. چندین شورای کلیسایی مزاحمت فرد مسیحی با یهودی را باطل اعلام کرد. در ۱۲۲۲ کشیشی را به علت گرویدن به دین یهود و ازدواج با یک زن یهودی زنده زنده در آتش سوزانیدند. در ۱۲۳۴ بیوه‌ای یهودی از قبول یک سوم دارایی شوهر متوفایش امتناع ورزید، بدان علت که شوهرش، در زمان حیات، مسیحی گشته و به همین سبب ازدواج آن دو از درجه اعتبار ساقط شده بود. چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵)، به استناد آنکه «گاهی، به اشتباه، مسیحیان با زنان یهودی یا ساراسن و یهودیان و سراسن‌ها با زنان مسیحی روابطی

داشته‌اند»، مقرر داشت که از آن پس «یهودیان و مسلمانان، اعم از مرد یا زن، در هر يك از ایالات مسیحی و در تمام مواقع باید با سبك لباس مخصوصی در ملأ عام از دیگر مردمان مشخص شوند.» افراد این دو جماعت بعد از دوازدهسالگی ملزم بودند نوار رنگی خاصی بزنند - مردان بر روی کلاه یا لباده، و زنان آنها بر روی نقاب چهره‌شان. این امریه تا حدی قوانین قدیم‌تر و همانندی را که مسلمانان علیه مسیحیان و یهودیان وضع کرده بودند تلافی می‌کرد. در هر جا حکومت محل یا شوراهای ایالتی کلیسا نوع این نشانه را معین می‌کردند؛ این علائم معمولاً عبارت بود از چرخ یا دایره‌ای از پارچهٔ زرد رنگ به قطر هفت - هشت سانتیمتر که بر روی لباس، در محلی که بآسانی جلب نظر می‌کرد، می‌دوختند. فرمان مزبور در ۱۲۱۸ در انگلستان، در ۱۲۱۹ در فرانسه، و در ۱۲۷۹ در مجارستان به موقع عمل گذاشته شد؛ قبل از قرن پانزدهم - که دو تن از متعصبان آن عهد، نیکولای کوزایی و قدیس جووانی داکاپیسترانو، با يك رشته اقدامات، رعایت آن را در کلیهٔ دنیای مسیحی خواستار شدند - این فرمان فقط به طور جسته گریخته در اسپانیا، ایتالیا، و آلمان اجرا گردید. در ۱۲۱۹ یهودیان کاستیل تهدید کردند که اگر فرمان مزبور به موقع اجرا گذاشته شود، به طور دسته جمعی آن مملکت را ترك می‌گویند، از این رو مقامات روحانی به الغای آن فرمان رضا دادند. پزشکان، محققان، متخصصان امور مالی، و جهانگردان اغلب از رعایت مفاد این فرمان معاف بودند. بعد از قرن شانزدهم رعایت آن کاهش یافت، و با انقلاب کبیر فرانسه از بین رفت.

رویه‌مرفته، در میان بزرگان روحانی دنیای مسیحیت، پاپا از همه بیشتر اهل تساهل بودند. گرگوریوس

یهودیان به عنوان اتباع امپراطوری روم حمایت کرد. هنگامی که اسقفها در تراکینا و پالرمو کنیسه‌های یهود را برای استفادهٔ مسیحیان ضبط کردند، گرگوریوس دستور داد که اموال یهودیان را تمام و کمال به آنها برگردانند. همین پاپ در نامه‌ای خطاب به اسقف ناپل نوشت: «هنگامی که یهودیان به اجرای شعایر مذهبی خویش مشغولند اجازه ندهید کسی متعرض آنها شود. بگذارید در حفظ و رعایت کلیهٔ اعیاد و ایام مبارک خویش آزادی کامل داشته باشند، چنانکه خود آنها و پدرانشان مدتهای دراز چنین کرده‌اند.»

گرگوریوس هفتم سلاطین مسیحی را به اطاعت از فرامینی که شوراهای کلیسایی علیه انتصاب یهودیان تصویب کرده بودند تشویق کرد. هنگامی که پاپ اینوگنیوس سوم در ۱۱۴۵ به پاریس وارد شد و با شکوه و جلال به کلیسای اعظم پایتخت که در آن موقع در محلهٔ یهودیان قرار داشت رفت، یهودیان هیئت را پیش وی فرستادند تا تورات یا طومار شریعت را به حضورش عرضه دارند؛ پاپ آنها را تقدیس کرد، یهودیان با خوشحالی سر خانه و زندگی خود برگشتند، و اینوگنیوس با سلطان فرانسه به تناول برهٔ بریانی که یهودیان به سنت عید فصح قربانی کرده بودند مشغول شدند. آلساندر سوم با یهودیان بر سر مهر بود و یکی از آنها را برای ادارهٔ امور مالی خویش استخدام کرد. اینوگنیوس سوم در چهارمین شورای لاتران برای اجباری ساختن نشان مخصوص جهت یهودیان پیشقدم شد و این اصل را بنیاد نهاد که چون یهودیان عیسی را مصلوب ساخته‌اند، به بندگی ابدی محکومند. لکن همین پاپ بعداً رویهٔ ملایم‌تری در پیش گرفت و فرامین پاپهای قبلی دایر بر منع تحمیل دین عیسی بر یهودیان را تأیید کرد، و در حکم صادره چنین افزود: «هیچ فرد مسیحی نباید به یهودیان صدمهٔ بدنی وارد آورد... یا آنها را از مایملکشان محروم سازد... یا، در موقعی که به اجرای آداب اعیاد خویش سرگرم هستند، مزاحم آنها شود... و یا از راه تهدید و نیش قبر مردگان آنها اخاذی کند.» گرگوریوس نهم، بنیانگذار دستگاه تفتیش افکار، یهودیان را از حدود و اختیارات و حیطهٔ عمل آن دستگاه معاف کرد، مگر در مواردی که یهودیان سعی می‌کردند مسیحیان را پیرو دین موسی کنند، یا مواقعی که مسیحیت را به باد نکوهش می‌گرفتند، و یا بعد از قبول مسیحیت دوباره به آیین یهود باز می‌گشتند. همین پاپ در سال ۱۲۳۵، طی حکمی رسمی، شدت عمل عوام را علیه یهودیان تقبیح کرد. اینوگنیوس چهارم در ۱۲۴۷ افسانه‌ای را که دربارهٔ قتل آیینی اطفال مسیحی به دست یهودیان بر سر زبانها بود انکار کرد:

برخی از روحانیون و شاهزادگان، اشراف و بزرگان... بدروغ طرحهایی خدانا پسندانه بر ضد یهودیان افکنده‌اند، مغرضانه از آنها بزور سلب مالکیت کرده‌اند، و اموالشان را به خود اختصاص داده‌اند؛ آنها بدروغ یهودیان را متهم ساخته‌اند که در عید فصح قلب پسر بچه‌ای مقتول را میان خویش تقسیم می‌کنند.

... در واقع، این جماعت هر موقع که فرصت دست دهد، از سر کینه‌تورزی، هر قتلی را به یهود نسبت می‌دهند، به سبب همین اتهامات و افتراهای دیگر، وجود آنها آکنده از خشم به یهود است؛ مالشان را

می‌برند؛ ... بگرسنگی دادن، به زندان انداختن، شکنجه کردن، و دیگر آلام بر آنها ستم روا می‌دارند؛ و گاهی حتی آنها را محکوم به مرگ می‌کنند، تا جایی که یهودیان، گرچه تحت حکومت شاهزادگان مسیحی روزگار می‌گذرانند، به سرنوشتی بدتر از نیاکانشان در اقلیم فراعنه گرفتارند. آنها را وادار کرده‌اند تا از سر یأس سرزمینی را که از تولد خلقت مسکن نیاکانشان بود رها کنند. از آنجا که می‌خواهیم کسی آحاد این قوم را در فشار نگذارد، و این امر مایه مسرت خاطر ما می‌شود، مقرر می‌داریم که شما نسبت به ایشان دوستی و عطف پشیه سازید. هر جا که اجحافی در حق آنان شده باشد، و به نظر شما برسد، آن نارواییها را جبران کنید و نگذارید که در آینده به مصایب همانندی گرفتار آیند.

این استدعای شرافتمندانه را جمع کثیری نادیده انگاشتند. در سال ۱۲۷۲ گرگوریوس دهم مجبور شد افسانه قتل کودکان مسیحی را بار دیگر انکار کند، و برای تأکید گفته‌های خویش مقرر داشت که از آن پس شهادت يك نفر مسیحی علیه يك نفر یهودی نباید پذیرفته شود، مگر آنکه یهودی دیگری آن را تأیید کند. صدور فرامین رسمی مشابه از طرف پاپ‌های بعدی تا تاریخ ۱۷۶۳، هم دال بر نوع دوستی پاپ‌هاست و هم دلیلی بر دوام اثر این شرارت. دلیل صداقت پاپ‌ها در این موضوع، ایمنی نسبی یهودیان و آزادی از تعقیب و آزار آنها در ایالتی است که زیر فرمان پاپ‌ها اداره می‌شد. قومی که در زمانهای مختلف تاریخ از بسیاری کشورها رانده شده بودند هرگز از رم یا ایالت پاپ نشین آوبینون اخراج نشدند، و به گفته یکی از مورخان دانشمند یهود: «اگر به خاطر کلیسای کاتولیک نبود، یهودیان هرگز در طی قرون وسطی از ممالك مسیحی اروپا جان به در نمی‌بردند.»

قبل از جنگ‌های صلیبی تعقیب و آزار جدی یهودیان در اروپای قرون وسطی به طور پراکنده صورت می‌گرفت. امپراتوران بیزانس مدت دو قرن شیوه‌های ستمگرانه‌ای را که یوستینیانوس نسبت به یهودیان در پیش گرفته بود ادامه می‌دادند. هر اکلیوس، به قصاص کمکی که یهودیان به ایران رسانیدند، آنها را از اورشلیم تبعید کرد (۶۲۸) و، تا آنجا که برایش ممکن بود، در نابودی آنان کوشید. لئو سوم امپراتور روم شرقی و اولین فرد از سلسله ایسوریایی، با صدور فرمانی، در صدد تکذیب شایعه یهودی بودن خود برآمد (۷۲۳) و یهودیان بیزانس را میان تبعید و قبول دین مسیح آزاد گذاشت. بعضی تسلیم شدند و برخی ترجیح دادند که خود را در کنیسه‌ها به آتش بسوزانند و حاضر به قبول چنین چیزی نشوند. باسیلیوس اول (۸۶۷ - ۸۸۶) مبارزه تحمیل مسیحیت بر یهودیان را از سر گرفت، و قسطنطین هفتم (۹۱۲ - ۹۵۹) یهودیان را ملزم به ادای نوعی سوگند خفت آور - موسوم به «سبک یهود» - در محاکم مسیحی کرد که تا قرن نوزدهم همچنان در اروپا متداول بود.

در سال ۱۹۰۵، هنگامی که پاپ اوربانوس دوم جنگ صلیبی را اعلام داشت، برخی از مسیحیان معتقد

ترکان، بهتر آن است که یهودیان اروپا را بکشند. گود فروا دو بویون، که سمت رهبری قوای صلیبیون را پذیرفته بود، اعلام داشت که انتقام خون عیسی را از یهودیان خواهد گرفت و کسی را از آنها زنده به روی زمین نخواهد گذاشت؛ و همراهان وی صریحاً گفتند که عموم یهودیانی را که به دین مسیح در نیابند به قتل خواهند رساند. راهبی با این ادعا که، طبق نوشته‌ای که از کلیسای قیامت اورشلیم به دست آمده، ارشاد تمامی یهودیان يك تکلیف اخلاقی برای عموم مسیحیان است، آتش غیرت مؤمنان را بیش از پیش دامن زد. نقشه صلیبیون آن بود که در امتداد رود راین روانه جنوب شوند، زیرا غنیرین کوچ‌نشینهای یهودیان اروپای شمالی در این منطقه قرار داشت. یهودیان آلمان سهم مهمی در توسعه بازرگانی منطقه راین ایفا نموده و، با امساک نفس و دینداری خویش، احترام عامه مسیحیان و طبقه روحانیان را به یکسان جلب کرده بودند. رودیگر، اسقف شهر شپایر، با یهودیان قلمرو خویش روابطی صمیمانه داشت و بدیشان دستخطی عطا کرد که به موجب آن خود مختاری و ایمنی آنها تضمین می‌شد. در ۱۰۹۵ امپراتور هنری (هاینریش) چهارم منشوری همانند برای عموم یهودیان قلمرو خویش صادر کرد. وقتی خبر جنگ صلیبی

و خط سیر صلیبیون و تهدیدهای رهبران آنها به گوش جماعات یهودی صلحدوست این نواحی رسید، چنان هراسی در دل آنها افکند که قدرت هر عملی را از ایشان سلب کرد. ربنهای یهودی به تمامی افراد دستور دادند که چند روزی را به دعا و نماز بگذرانند.

به مجرد رسیدن صلیبیون به شپایر، یازده تن از یهودیان را کشان کشان به داخل کلیسای بردند و به آنها حکم کردند که مراسم غسل تعمید را بپذیرند، و چون آن یازده تن خودداری ورزیدند، همگی را به قتل رساندند (سوم ماه مه ۱۰۹۶). دیگر یهودیان شهر به اسقف یوهانس پناهنده شدند؛ وی نه فقط آنها را حمایت کرد، بلکه موجبات قتل بعضی از صلیبیونی را که در کشتارهای کلیسای نامبرده دست داشتند فراهم ساخت. همینکه پاره‌ای از صلیبیون به نزدیکی شهر تریر رسیدند، یهودیان به اسقف آن محل، اگیلبرت، پناهنده شدند. وی پیشنهاد کرد که حاضر است جان و مال آنان را حفظ کند به شرطی که غسل تعمید را بپذیرند. بیشتر یهودیان به این امر راضی شدند، اما چند تن از زنان کودکان خود را به قتل رساندند و خویشان را به روحانۀ موزل افکندند (اول ژوئن ۱۰۹۶). روتهارد، اسقف اعظم شهر ماینس، هزار و سیصد تن از یهودیان را در سردابه‌های خانۀ خویش پنهان ساخت، اما صلیبیون بزور داخل سردابه‌ها شدند و هزار و چهارده تن از آنها را به قتل رساندند؛ اسقف اعظم توانست چند نفری را با پنهان کردن در کلیسای شهر نجات دهد (۲۷ ماه مه ۱۰۹۶). چهار تن از یهودیان ماینس مراسم غسل تعمید را پذیرفتند، ولی اندکی بعد خودکشی کردند. همینکه صلیبیون به کولونی نزدیک شدند، مسیحیان افراد یهودی را در خانه‌های خویش مخفی ساختند. عوام ناآگاه محله یهودیان را آتش زدند و چند تنی را که به دستشان رسید کشتند. اسقف هرمان

خطر عظیمی را به جان خرید و یهودیان را مخفیانه از منازل شهری مسیحیان به خانه‌هایی در روستا منتقل کرد. زایران صلیبی که از این نقل و انتقال خبر شدند به جستجوی طعمه‌های خود روانۀ دهکده‌ها شدند و هر یهودی را یافتند به قتل رساندند (ژوئن ۱۰۹۶). در دو تا از این دهکده‌ها دویست تن یهودی کشته شدند، و در چهار دهکده دیگر که از جانب اوباش محاصره شده بود، یهودیان ترجیح دادند یکدیگر را بکشند اما تن به غسل تعمید ندهند. مادرانی که در اثنای این یورشها زاییده بودند نوزادان خود را کشتند. در ورمس، اسقف آلبرانش تا آنجا که می‌توانست یهودیان را در قصر خویش مخفی کرد و جانیشان را نجات بخشید. اما صلیبیون بر بقیۀ یهودیان چنان درنده‌خویی روا داشتند که نامی بر آن نتوان نهاد: عده زیادی را کشتند و سپس خانه‌های یهودیان را تاراج کردند و به آتش کشیدند. در این شهر نیز بسیاری از یهودیان خودکشی را بر انکار کیش خود ترجیح دادند. هفت روز بعد جماعتی مقر اسقف را محاصره کردند. اسقف اعظم به یهودیان گفت که دیگر یارای جلوگیری از جماعت را ندارد و به آنها توصیه کرد که غسل تعمید را بپذیرند. یهودیان تقاضا کردند که اندک مدتی آنها را تنها گذارد؛ هنگامی که اسقف اعظم به نزد آنها بازگشت، دید که تقریباً همه آنها یکدیگر را کشته‌اند. آنگاه محاصره کنندگان درها را شکستند و به درون ریختند و باقیمانده‌ها را از دم تیغ گذرانند. رویهمرفته، در این قتل عام ورمس حدود ۸۰۰ تن از یهودیان مردند (۲۰ اوت ۱۰۹۶). نظیر این صحنه‌ها در مس، رگنسبورگ، و پراگ روی داد.

ظواهر امر حکایت از آن داشت که جنگ صلیبی دوم (۱۱۴۷) شدیدتر از جنگ اول خواهد بود. پیرلو ونرابل (پیر محترم)، رئیس دیر کلونی به لویی هفتم پادشاه فرانسه توصیه کرد که جنگ صلیبی را با هجوم بر یهودیان فرانسه آغاز کند: «از شما انتظار ندارم که این موجودات ملعون را به قتل برسانید ... خداوند مایل به فناء آنها نیست، بلکه، مانند قابیل برادرکش، این جماعت را باید به شکنجه‌های هولناکی عذاب داد و برای رسوایی عظیمتر یعنی حیاتی به مراتب تلختر از مرگ حفظ کرد.» سوژه رئیس دیر سن - دنی علیه این برداشت از مسیحیت اعتراض کرد، و لویی هفتم نیز فقط به بستن عوارض بر دارایی توانگران یهود اکتفا کرد. اما در مورد یهودیان آلمان تنها به ضبط اموال اکتفا نشد. راهبی فرانسوی، رودولف نام، بدون اجازه صومعه خود را ترک گفت و در آلمان مردم را به قتل عام یهود تحریک کرد. در کولونی سیمون (شمعون) مشهور به «پرهیزگار» را به قتل رساندند و بدنش را قطعه قطعه کردند. در شپایر زنی را با چوب و فلک شکنجه دادند تا به پذیرفتن مسیحیت وادارش کنند. دوباره اسقفان کلیسای آزاد تا آنجا که مقدور بود برای حفاظت جان و مال یهود مجاهدت ورزیدند. ارنولد، اسقف اعظم کولونی، دژ

مستحکمی را به عنوان پناهگاه در اختیار آنها گذاشت و به ایشان اجازه داد که مسلح شوند. صلیبیون از هجوم به دژ خودداری

اعظم مایننس، پاره‌ای از یهودیان را که عوام سر در عقبشان گذاشته بودند به خانه خود پناه داد، اما جماعت بزور از دري وارد خانه شدند و همگی افراد یهود را در برابر چشم اسقف به قتل رساندند. اسقف اعظم از سن برنار، متنفذترین مسیحی عهد خویش، استمداد کرد. برنار، در پاسخ، عمل [رودولف](#) را شدیداً سرزنش، و از عموم تقاضا کرد که دست از شدت عمل علیه یهودیان بردارند. چون رودولف به مبارزه خود ادامه داد، برنار شخصاً به آلمان آمد و آن راهب را بزور به صومعه‌اش برگردانید. اندکی بعد از این واقعه پیکر تکه تکه شده یک نفر مسیحی را در وورتسبورگ یافتند. مسیحیان یهودیها را به این جنایت متهم کردند و، علی‌رغم اعتراضات امپیکو اسقف اعظم شهر، بر آنها هجوم بردند و بیست تن را به هلاکت رساندند؛ اما گروه دیگری از مسیحیان به مداوای عده زیادی از مجروحان یهودی پرداختند (۱۱۴۷) و اسقف اجساد کشته‌شدگان را در باغ خویش به خاک سپرد. اندیشه آغاز کردن جنگ صلیبی در وطن از خاک آلمان دوباره به فرانسه سرایت کرد و یهودیان در کرانتان، رامرو، و سولی قتل عام شدند. در بوهم صد و پنجاه نفر از یهودیان به دست صلیبیون کشته شدند. پس از آنکه دوران وحشت سپری شد، روحانیون مسیحی محل تا آنجا که مقدر بود به یهودیانی که جان سالم به در برده بودند یاری کردند؛ و به آنهایی که بزور غسل تعمید را پذیرفته بودند اجازه داد شد تا بار دیگر به آیین یهود برگردند، بی آنکه برای چنین عملی مورد مؤاخذه قرار گیرند.

این قتل عامهای یهود آغاز یک رشته حملات شدیدی بود که تا عصر خود ما ادامه یافت. در ۱۲۳۵، در شهر بادن، قتلی به دست شخص نامعلومی اتفاق افتاد که آن را به یهودیان نسبت دادند، و همین واقعه منجر به قتل عام یهود شد. در ۱۲۴۳ تمامی سکنه یهودی بلیتس واقع در نزدیکی برلین را، به اتهام آنکه بعضی از آنها کلوچه متبرک عشای ربانی را آلوده ساخته‌اند، زنده زنده در آتش سوزانیدند. در ۱۲۸۳ اتهام قتل کودکان مسیحی دوباره در مایننس مطرح شد، و با وجود همه کوششهایی که ورنر، اسقف اعظم آن ناحیه، در تکذیب این موضوع می‌دول داشت، ده نفر یهودی به قتل رسیدند و خانه‌های عموم یهودیان تاراج شد. در سال ۱۲۸۵ شایعه‌ای همانند، مردم مونیخ را برانگیخت. صدو هشتاد نفر یهودی به کنیسه‌ای پناهنده شدند، اما جماعت آن بنا را آتش زدند و همه آن ۱۸۰ نفر را در آتش به قتل رساندند. یک سال بعد در اوبروزل چهل تن از یهودیان به اتهام گرفتن خون یک نفر مسیحی کشته شدند. در ۱۲۹۸ هر چه یهودی در روتینگن بود به اتهام بیحرمتی به یک کلوچه متبرک عشای

و آنان را به قید قسم متعهد به قتل عموم یهودیان کرد. این گروه نسل یهودیان را در وورتسبورگ برانداختند و ۶۹۸ نفر یهودی را در نورنبرگ به قتل رساندند. تعقیب و آزار یهودیان به دیگر نقاط سرایت کرد و در عرض شش ماه صدوچهل اجتماع مذهبی یهود بکلی نابود شد. یهودیان آلمان که بعد از این قبیل کشت و کشتارها بارها اجتماعات خود را از نو بنیاد نهاده بودند، دلسرد شدند؛ و در ۱۲۸۶ بسیاری از خانواده‌های یهودی مایننس، ورمس، شپایر، و سایر شهرهای آلمان را ترک و به فلسطین کوچ کردند تا در بین مسلمانان زندگی کنند. از آنجا که لهستان و لیتوانی نیز مهاجران را دعوت می‌کردند. و هنوز تا این تاریخ در آن نواحی قتل عام یهود سابقه نداشت، مهاجرت تدریجی یهودیان از خاک آلمان به سوی اراضی اسلاونشین آغاز شد.

یهودیان انگلستان، که از حق تملک اراضی و عضویت در اصناف محروم بودند، به سوداگری و تخصص در امور مالی گراییدند. برخی از طریق رباخواری توانگر و منفور همگان شدند. اعیان و ملاکان انگلیسی، با جوهی که از یهودیان به وام گرفته بودند، خود را برای جنگهای صلیبی مجهز ساختند و، در عوض، درآمد املاک خویش را پیش آنها به گرو گذاشتند. این امر بسیار مایه خشم دهقانان مسیحی می‌شد، زیرا معتقد بودند که مشتکی نزلخواه یهودی از دسترنج آنان فربه می‌شوند. در ۱۱۴۴، ویلیام [باربی](#) جوان را کشته یافتند. یهودیان متهم شدند که او را برای گرفتن خونس به قتل رسانده‌اند، و به همین سبب محله آنها تاراج و طعمه آتش شد. هنری دوم پادشاه انگلیس در حفظ جان و مال یهودیان کوشید؛ رویه جانشین

وي هنري سوم نيز از همين قرار بود، اما وي در عرض هفت سال مبلغ ۴۲۲'۰۰۰ ليره، به عنوان عوارض دارايي و ماليات، از آنان گرفت. هنگام تاجگذاري ريچارد اول در لندن (۱۱۹۰)، به تحريك اشرافي كه مي‌خواستند از زير بار قروض خود به يهوديان برهند، مجادله‌اي مختصر به قتل عامي از پيش برنامريزي شده بدل گشت كه به شهرهاي لينكن، ستمفرد، و لين سرايت كرد. همان سال در يورك جماعتي به سرگذاري ريچارد دو مالا بستيا، «كه سخت مديون يهوديان بود»، سيصد و پنجاه تن از آنان را به هلاكت رسانيدند. به علاوه، ۱۵۰ نفر از يهوديان يورك به رهبري ربن خويش، يم طوو (فد ۱۱۹۰)، خودكشي كردند. در ۱۲۱۱ سيصد تن از ربنها انگلستان و فرانسه را ترك گفتند تا دوباره در خاك فلسطين اقامت گزينند. هفت سال بعد، كه هنري سوم فرمان نصب نشان مخصوص يهود را به موقع اجرا گذاشت، بسياري از يهوديان، به قصد مهاجرت، خاك انگليس را ترك گفتند. در ۱۲۵۵ شايعه‌اي بر سر زبان مردم لينكن افتاد مشعر بر اينكه يهوديان پسري هيو نام را

با حيله به محله خود كشانيده، شلاق زده، در حضور انبوهي از يهوديان كه در حال وجد بودند مصلوب ساخته، و پيكش را با زوبين سوراخ سوراخ كرده‌اند. گروههاي مسلحي به محله يهود هجوم بردند و ربن آنجا را، كه طبق همان شايعات مراسم زير نظر او صورت، گرفته بود دستگير كردند و به دم اسبي بستند و از ميان معابر كشان كشان گذر دادند و سرانجام به دار آويختند. نود و يك نفر يهودي بازداشت شدند، كه هجده نفرشان را بر سر دار كردند، و عده زيادي از بازداشت شدگان به شفاعت رهبانان دلير فرقه دومينيكيان از بند رهايي يافتند.

در اثناي جنگ داخلي، كه بين سالهاي ۱۲۵۷ و ۱۲۶۷ رشته نظم امور را در انگلستان از هم گسيخت، عنان اختيار توده از دست زمامداران بيرون رفت، و يك سلسله قتل عامهاي از پيش برنامريزي شده‌اي به راه افتاد كه تقريباً اجتماعات يهودي را در لندن، كنتربري، نورثمتن، وينچستر، ووستر، لينكن، و كيمبريج يكمباره نابود كرد. خانه‌هاي مسكوني تاراج و ويران گرديد، قباله و اوراق قرضه سوزانده شد، و يهودياني كه از اين معرکه‌ها جان به در بردند تقريباً آه در بساطشان نماند. اكنون پادشاهان انگليس از بانكداران مسيحي شهر فلورانس يا شهر كاتور در فرانسه پول به وام مي‌گرفتند، به همين سبب ديگر نيازي به يهوديان نداشتند و حمايت از آنها را كاري پردردسر مي‌ديدند. در ۱۲۹۰، ادوارد اول به شانزده هزار يهودي كه هنوز در انگلستان زندگي مي‌كردند دستور داد كه، تا تاريخ اول نوامبر، از كليۀ امور غير منقول و تمام وامهاي وصول كردني خويش دست كشند و خاك آن كشور را ترك گويند. بسياري از يهودياني كه سوار بر كشتيهاي كوچك بودند، هنگام عبور از درياي مانش، در آب غرق شدند؛ برخي از آنها توسط عمليه‌هاي كشتيها تاراج شدند؛ و گروه‌ي سرانجام خود را به فرانسه رسانيدند، اما حكومت فرانسه به ايشان اخطار كرد كه بايد تا شروع ايام روزه و پرهيز مسيحي سال ۱۲۹۱ از آن سرزمين بيرون بروند.

در فرانسه نيز با شروع جنگهاي صليبي بر ضد ترکان در آسيا، و پيدايش بدعت آلبیگاني در لانگدوك، تساهلي كه تا آن تاريخ نسبت به يهوديان وجود داشت از بين رفت. اسقفها در موعظه‌هاي خويش با بيان مطالب ضد يهود مردم را برانگيختند. در بزيه، هجوم به محله يهوديان شهر يكي از آداب مرتب هفته سوگواري مصلوب كردن مسيح محسوب مي‌شد.

سرانجام در ۱۱۶۰ يك اسقف مسيحي اين نوع موعظه‌ها را ممنوع كرد، ولي مقرر داشت كه يهوديان همه ساله، در روز يكشنبه نخل، ماليات مخصوصي به كليسا بپردازند. در تولوز، يهوديان مجبور بودند كه همه ساله، در روز جمعه خدا [جمعه‌اي كه عيسي مصلوب شد]، نماينده‌اي به كليساي اعظم شهر بفرستند تا در آنجا، به عنوان تذكاريۀ ملايمي از تقصير ابدي قوم يهود، علناً يك سيلبي به گوشش زده شود. در شهر بلوا، در سال ۱۱۷۱، چند تن از يهوديان را، به اتهام استفاده از خون مسيحيان ضمن شعار عيد فصح، زنده زنده آتش زدند. پادشاه فرانسه فيليپ اوگوست، به فكر پيدا كردن پول حلال، فرمان داد كه در تمام قلمروش، يهوديان را به جرم زهرآگين ساختن چاههاي آب مسيحيان، به زندان افكنند، سپس در برابر پرداخت فدية گزافي آنها را آزاد كرد (۱۱۸۰). يك سال بعد، وي تمام اموال يهوديان را ضبط و خود آنها

را تبعید کرد و کنیسه‌های آنان را به کلیسا بخشید. در ۱۱۹۰، به فرمان وی هشتاد تن از یهودیان اورانژ را به قتل رسانیدند، برای آنکه اولیای شهر مزبور یکی از کارگزاران فیلیپ را به جرم قتل یک نفر یهودی به دار آویخته بودند. در ۱۱۹۸، او یهودیان را به فرانسه باز خواند و معاملات پولی آنها را به نحوی تنظیم کرد تا منافع سرشاری عاید خود وی شود. در ۱۲۳۶ صلیبیون مسیحی به کوچ‌نشینهای یهودی آنژ و پواتو - بویژه در بوردو و آنگولم - هجوم بردند و به کلیه یهودیان حکم کردند که غسل تعمید کنند. چون یهودیان از قبول چنین حکمی خودداری ورزیدند، صلیبیون سه هزار تن از آنان را در زیر سم اسبان خویش به هلاکت رسانیدند. پاپ گریگوریوس نهم این کشتارها را تقبیح کرد، اما سخنان وی ثمری نداشت و کار از کار گذشته بود. سن لویی به پیروان خود اندرز داد که با قوم یهود درباره دین سخن به میان نیاورند. وی به [ژونویل](#) گفت: «وقتی شخص عامی بشنود که کسی درباره آیین مسیح سخن ناروا می‌گوید، نباید با زبان به جانبداری برخیزد، بلکه باید دست به شمشیر زند و تا آنجا که امکان دارد تیغ خود را در شکم آن کس فرو برد.»

در ۱۲۵۴ سن لویی یهودیان را از فرانسه بیرون راند و اموال و کنیسه‌های آنان را ضبط کرد؛ ولی چند سال بعد دوباره به آنها اجازه بازگشت داد و کنیسه‌هایشان را به آنها برگرداند. یهودیان در شرف بازسازی جوامع خویش بودند که پادشاه فرانسه، فیلیپ چهارم، ملقب به لوبل (زیبا)، همه آنها را به زندان افکند و تمامی دارایی و اعتبارات و کالاهای آنها را ضبط کرد (۱۳۰۶) و، جز لباسی که به بر داشتند، چیزی برایشان باقی نگذاشت. سپس صد هزار نفرشان را با آذوقه یکروزه از خاک کنیسه‌ای را به سورچی خود پیشکش کرد.

کنار هم گذاشتن آنهمه رویدادهای خونینی که در طی دوپست سال صورت گرفت حکایت رفتار با یهودیان را غیرمنصفانه جلوه می‌دهد. در پروانس، ایتالیا، سیسیل، و در امپراطوری بیزانس بعد از قرن نهم فقط به موارد کمی از آزار و تعقیب یهودیان برمی‌خوریم. در اسپانیای مسیحی، یهودیان طرقي برای محافظت خویش پیدا کردند. حتی در آلمان، انگلستان، و فرانسه، دوره‌های صلح طولانی بود و یک نسل بعد از هر فاجعه، عده یهودیان دوباره زیاد می‌شد، و حتی برخی از آنها خوشبخت و کامروا بودند. با اینهمه، سنت‌های آنها خاطره تلخ آن فواصل سوگناک را برای آیندگان حفظ می‌کرد. در ایام صلح، هر یهودی همواره نگران بروز خطر همیشگی قتل عام‌های از پیش برنامه‌ریزی شده بود و می‌بایست دعایی را از بر کند که حین چشیدن شربت شهادت تلاوت آن لازم می‌آمد. از آنجا که منافع حاصله از ثروت در برابر تاراج و غارت و ویرانی مصون نبود، شور و بیکراری در کسب ثروت فزونی یافت. زبان پر طنز بی سر و ته ولگرد همیشه برای مواجهه با افرادی که نشان زرد را بر پوشاک خود داشتند آماده بود. سرشکستگی اقلیتی بی پناه و جدایی گزیده تا اعماق روح را سوزانید، غرور فردی و دوستی بین نژادها را از میان برد، و در چشمان یهودی شمال اروپا نگاه غم‌انگیز و پر حزنی را به جا گذاشت که حکایت از هزاران اهانت و آزار دارد.

چند مصلوب به تاوان آن یک مرگ بر صلیب!

فصل هفدهم

عقوبات و ذوقیات یهود

I - ادبیات

در هر عصري، روح يهودي همواره مردد بوده است که نیل به استغناي مادي در يك جهان متخاصم را برگزیند، یا اشتیاق خویش برای کسب مسائل عقلاني را. سوداگر يهودي در حکم دانشوري مرده است؛ وي به مردی که خود را از چنگال حرص مال رهانیده و فارغ الیال به دنبال عشق دانش و سراب خرد است غبطه می‌خورد، و با کمال فتوت او را گرمی می‌دارد. بازرگانان و صرافان يهودي که برای عرضه داشتن امتعة خویش عازم بازارهاي مکاره شهر ترواي فرانسه می‌شدند، میان راه، برای شنیدن موعظه‌هاي راشي، مفسر بزرگ تلمود، توقف می‌کردند. به این نحو، در گرماگرم اشتغال بازرگاني، یا فقر خفت آور، یا اهانت عظیم، يهوديان قرون وسطی به تربیت دستوردانان، حکماي الاهي، رازوران، شاعران، دانشمندان، و فلاسفه ادامه دادند؛ و مدت نیم قرن (۱۱۵۰ - ۱۲۰۰) فقط مسلمانها بودند که از لحاظ غناي عقلاني و کثرت مردم باسواد به پای آنها می‌رسیدند. مزيتی که يهوديان قرون وسطی داشتند حشر و نشر و رابطه آنها با دنياي اسلام بود. بسياري از آنان قادر به خواندن کتابهاي عربي بودند، و از این رو گنجینه سرشار فرهنگ مسلمانان قرون وسطی به روی آنها باز بود. آنچه را که در زمینه تعالیم و آرای ديني به محمد [صلي الله عليه و آله] و قرآن داده بودند، در عوض از علوم طبیعی، پزشکی، و فلسفه اسلامي باز گرفتند و با وساطت خویش اذهان مردم مسيحي مغرب زمین را با افکار مسلمانان برانگیختند.

در قلمرو اسلامي، يهوديان در گفتگوي روزمره و برای نوشتن از زبان عربي استفاده می‌کردند؛ شاعران آنها همچنان به زبان عبري شعر می‌گفتند، اما بحور و اوزان شعري شاعران عرب را پذیرفتند. در عالم مسيحيت، يهوديان هر جا که زندگي می‌کردند به زبان مردم همان جا سخن می‌گفتند، اما ادبیات و مراسم پرستش يهود به زبان نیاکانشان بود. بعد از

يهوديان اسپانيا، که از دست اذیت و آزار سلسله موحدون پا به گریز نهاده بودند، عربي را ترك گفتند و زبان عبري را وسیله بیان مقاصد ادبي خویش ساختند. زنده کردن زبان عبري بر اثر کوششهاي بیدریغ زبانشناسان يهود میسر گردید. فهم متن کتاب عهد قدیم، به واسطه فقدان حروف صدادار و نقطه‌گذاری دشوار شده بود. به برکت سه قرن تتبع، از قرن هفتم تا دهم میلادي، متن «مسوره‌اي» (متکی بر سنت) پدید آمد که در آن حروف صدادار، نشانه‌هاي تکیه صدا، علامتهاي نقطه‌گذاری، علایم جدا ساختن آیات، و حواشي و تعلیقات افزوده شده بود. از آن پس هر يهودي باسوادي می‌توانست کتاب مقدس امت خویش را قرائت کند.

این گونه مطالعات، تکمیل و توسعه دستور زبان و فرهنگنامه نویسی عربي را ناگزیر ساخت. شعر و دانش منحم بن ساروک (۹۱۰ - ۹۷۰) نظر حسداي بن شیروط را به خود جلب کرد؛ آن وزیر عالیقدر منحم را به قرطبه پیش خود خواند و او را به تألیف فرهنگ واژه‌هاي «کتاب مقدس» به عربي تشویق کرد. شاگردش يهودا بن داوود حیوج (حد ۹۴۵ - حد ۱۰۰۰) با تألیف سه کتاب به عربي درباره زبان «کتاب مقدس»، دستور زبان عبري را بر پایه‌اي علمي استوار ساخت. شاگرد حیوج، یونس بن جناح (۹۹۵ - ۱۰۵۰) از اهالی ساراگوسا (سر قسطه)، با تدوین «کتاب نقد» به زبان عربي که لغت و قواعد دستور زبان عبري را اعتلا بخشید، از استاد خویش پیش افتاد. يهودا بن قریش مراکش (مط ۹۰۰)، با تتبع در زبانهاي عبري و آرامي و عربي، زبانشناسي تطبیقي زبانهاي سامي را بنیاد نهاد. ابن اهِیم الفاسي [اهل فاس (فز)، حد ۹۸۰]، از يهوديان فرقة قرائیم، در دنباله این سلسله تتبعات، کلیه واژه‌هاي کتاب «عهد قدیم» را با اصل و ریشه‌هاي آن به ترتیب حروف الفبا گرد آورده و به صورت فرهنگی منتشر ساخت. ناتان بن یحیئل اهل رم (قت ۱۱۰۶) با فرهنگی که برای «تلمود» ترتیب داد بر تمامی فرهنگنامه نویسان برتري جست. در نابون، یوسف کیمحي، و دو فرزندش موسي و داوود (۱۱۶۰ - ۱۲۲۵)، چندین نسل در این باب کوشش کردند. کتابي که داوود تحت عنوان «میخلول» یا «زیده» به رشته تحریر کشید مدت چندین قرن مرجع موثقي برای دستور زبان عبري گردید و، برای مترجماني که در دوران

سلطنت جیمز اول به ترجمه «کتاب مقدس» دست زدند، کمکی دایمی بود. نامهایی که بر شمرديم مشتري از خروارند.

بر اثر این تحقیقات جامع، شعرهاي عبراني از قید بحور و اوزاني که به تقلید از اشعار عربي پیدا کرده بود آزاد گردید، موضوعها و صورتهاي مخصوص به خودش را گسترش داد، و فقط در سرزمین اسپانیا سه سخن سراي نامي به وجود آورد که با هر سه شاعر دیگری که بتوان بین مسلمانان یا مسیحیان آن عهد سراغ کرد کاملاً برابري می کردند. سلیمان بن جبرون، که در بین مسیحیان به اسم مستعار آویکبرون فیلسوف اشتهار داشت، به واسطه سرگذشت تراژیکش مستعد آن بود که زبان حال ملت یهود شود. این مرد، که به قول هاینه، سخن سراي آلماني، «شاعري در میان حکما و حکيمي در میان شعرا» بود، حدود ۱۰۲۱ در مالاکا به دنیا آمد. خردسال بود که پدر و مادر خویش را از کف داد و در مسکنتي بزرگ شد که او را به افکار

تلخ سوق داد. اشعار وي در خاطر یکوئیل بن حسن، که صاحب مقام مهمي در کشور - شهر مسلمان ساراگوسا بود، مؤثر افتاد. بدین سان، ابن جبرون چندي امنيت و آسودگي يافت و از لذتهاي زندگي بهره برد. اما دشمنان امير آن خطه یکوئیل را به قتل رساندند، و ابن جبرون متواري شد. سالیان دراز به حالي مستمند و نزار در اسپانیاي مسلمان آواره بود و از بي غذايي چنان لاغر شد که به گفته خودش: «پشهاي اکنون می تواند بآسانی مرا به دوش کشد.» شموئیل بن نقدلا، که خودش شاعر بود، در غرناطه او را پناه داد. در آنجا سلیمان به نوشتن آثار فلسفي خویش مشغول شد و شعرهاي خود را وقف ستایش خرد کرد:

چسان توانم که خرد را از یاد ببرم؟

من با خرد میثاقي بسته ام.

او مام من است و من عزیزترین کودک او؛

او جواهراتش را به دور گردن من بسته است. ...

در حالي که زندگي از آن من است، روانم هواي

صعود بر قله هاي آسماني او دارد. ...

تا اصل او را باز نیابم آرام نخواهم گرفت.

از قرار معلوم سلیمان به خاطر غرور شدیدی که داشت با شموئیل به ستیز برخاست و با آنکه هنوز بیست و هفت یا هشت سالي بیشتر از عمرش نمی گذشت دوباره فقيري سرگردان گردید؛ بدبختي، روح سرکش وي را فروتن ساخت، لاجرم از حکمت دست کشید و به مذهب روي آورد:

بار خدایا، آدمي چیست؟ لاشه اي چرکین و لگدمال شده،

مخلوقي زیان آور، مالا مال از فریب،

گلي از طراوت افتاده که از گرما خشک و پرچین می شود.

گاهی اشعار وي همان شکوه غم انگيزي را به خود می گرفت که خاص مزامير است:

پروردگارا، صلح را از بهر ما بنیاد افکن،

از عنایت ابدیت ما را بهر مور کن،

مگذار از تو در هراس افتیم -

که تو قرارگاه مایی.

مدام سرگردان و در تکاپویم،

یا در گوشه افسرده غربت در زنجیر؛

با این همه، هر جا روان باشیم به بانگ بلند می‌گوییم

که شکوه خداوندگار ما اینجاست.

شاهکار وی موسوم به کثر ملخوث (افسر شاهی) در تجلیل مقام خداوند است، چنانکه مضمون شعرهای

از تو به تو می‌گیریم

تا پناهی به دست آورم و

در سایه تو، از خشم پنهان می‌شوم،

تا آنکه قهر تو برطرف شود.

از آستان بخشایش تو دست نمی‌کشم

تا آنکه بر من رحمت آوری؛

و ترا رها نمی‌سازم

تا آنکه لطف تو بر من نازل شود.

غنا و تنوع فرهنگ یهودیان اسپانیایی مسلمان در وجود خاندان ابن عزرا که در غرناطه سکونت داشتند خلاصه شده بود. یعقوب بن عزرا در دستگاه حکومت شموئیل بن نقدلا، وزیر ملک حبوس، صاحب مقام مهمی شد. خانه وی محفلی برای ادیبان و فیلسوفان آن عهد محسوب می‌شد. از چهار پسرش که در چنین محیط فضل بار آمدند سه نفرشان صاحب شهرت و اعتبار شدند: یوسف به مقام شامخی در دوایر حکومتی رسید و رهبر جمعیت یهود شد. اسحاق شاعر، طبیعیدان، و فقیهی تلمودی بود؛ موسی بن عزرا (۱۰۷۰ - ۱۱۳۹) دانشور، فیلسوف، و بزرگترین شاعر نسل پیش از هالوی بود. دوران پر از شادی کودکی او هنگامی به پایان رسید که دلدادۀ برادرزاده زیبای خود شد. پدر دختر (برادر کهتر وی، اسحاق) دختر را به برادر کوچکترش ابراهیم داد. موسی غرناطه را ترک گفت و آواره سرزمینهای بیگانه شد و با سرودن شعر آتش احساسات بیثمر خویش را فرو نشاند. «هر چند که لبان تو عسل از بهر دیگران می‌چکاند، پایدار باش و از نفس خود بوی مر برآور تا دیگران استنشاق کنند. هر چند تو به من بیوفایی، اما من تا آن هنگام که خاک تیره مرا باز ستاند به تو وفادار خواهم ماند. دل من از نغمه‌های هزار دستان شادمان است، هر چند که نغمه‌پرداز بر فراز سر من و دور از من در پرواز است.» سرانجام، موسی نیز، مانند ابن جبرون، چنگ خود به دینداری کوک نمود و در باب تسلیم رازورانه مزمورها سر داد.

ابراهیم بن مایر بن عزرا - یعنی همان کسی که رابرت براونینگ، شاعر بزرگ انگلیسی، او را زبان گویای فلسفه عهد ویکتوریایی می‌داند - یکی از بستگان دور، اما از دوستان نزدیک موسی بن عزرا بود. ابراهیم در ۱۰۹۳ در شهر تولدو به دنیا آمد. در روزگار کودکی شور و آرزوی فراوانی برای همه مباحث و علوم داشت. وی نیز از شهری به شهری و از شغلی به شغلی سرگردان بود، در هیچ کدام هم بخت با او یاری نمی‌کرد؛ خودش به طنز تلخی که خاص یهودیان است چنین گفت: «اگر در تجارت کالایم شمع بود، خورشید هرگز غروب نمی‌کرد؛ اگر کفن می‌فروختم، مردمان تا ابد زنده می‌ماندند.» وی از طریق مصر و عراق به ایران و شاید به هندوستان رفت و سپس به ایتالیا و از آنجا به فرانسه و انگلستان سفر کرد. به اسپانیا که بازگشت، در

می‌زیست، اما در میان کلیه یهودیان عالم به خاطر نظم و نثرش مورد تحسین و تمجید بود. آثار وی به اندازه اقامتگاههایش متنوع بود - در ریاضیات، نجوم، فلسفه، و مذهب؛ از عشق و دوستی گرفته تا خدا و طبیعت، کالبدشناسی و فصول سال، و شطرنج و ستارگان موضوعات اشعارش بودند. وی به پندارهایی که در عصر ایمان در همه جا رایج بود قالب شعری داد و در یک ملودی عبرانی بر کاردینال نیومن پیشی گرفت:

ای خداوند زمین و آسمان

روح و جسم از آن تو است!

تو، در عین خرد، به آدمی

چشم باطنی ارزانی داشته‌ای . . .

لحظه‌های من در دست توست،

تو میدانی که صلاح کار کدام است؛

و آنجا که مرا بیم ماندن باشد

نیروی تو مرا مددی فرخنده می‌بخشد.

طیلسان تو گناهان مرا پنهان می‌دارد

مراحم تو سنگر امن من است؛

و از بهر ارشاد کریمانه‌ات

هیچ پاداشی نخواهی خواست.

اهمیت مقام وی در نظر معاصرانش بیشتر برای تفسیرهایی بود که بر هر یک از کتابهای عهد قدیم نوشته بود. وی از اصالت و وحی منزل بودن کتاب مقدس یهودیان دفاع کرد، اما تمامی تعبیری را که در آن کتاب به خداوند صفات انسانی نسبت می‌داد مجازی شمرد. وی نخستین کسی بود که مدعی شد صحیفه اشعیاء نبی کار دو پیامبر است نه یکی. اسپینوزا او را یکی از بنیادگذاران نقد عقلانی کتاب مقدس یافت.

یهودا هالوی (۱۰۸۶ - ؟ ۱۱۴۷) بزرگترین شاعر اروپایی عصر خویش بود. وی یک سال بعد از آنکه شهر تولدو به دست آلفونسو ششم، سلطان کاستیل، مسخر گردید، در آنجا به دنیا آمد و در دوران سلطنت

آزادخواهترین و منورالفکرترین سلطان مسیحی آن عصر رشد کرد. یکی از شعرهایی که در اوان کار سروده بود مورد پسند موسی بن عزرا افتاد؛ این شاعر، که کهنسالتر از یهودا بود از وی دعوت کرد که به غرناطه رود و در آنجا پیش وی مقیم شود. در غرناطه، موسی و برادرش اسحاق بن عزرا چند ماه یهودا را در خانه خویش اکرام و اطعام کردند. در کلیه اجتماعات یهودی اسپانیا، شعرهای او را میخواندند و کلمات قصارش را تکرار میکردند. شعرهای وی بازتابی از سیرت مطبوع و جوانی نیکبخت وی بود. غزلیات او سرشار بود از تمام مهارتها و ظرایف غزلسرایان مسلمان یا تروبادورهای پروونسال به علاوه قدرت احساسی موجود در کتاب غزل غزلهای سلیمان. در یک غزل وی - «باغ لذت او» - بی‌پرواترین عبارات آن شاهکار عاشقانه در قالب شهوانیترین ابیات می‌آید:

فرود آی، ای محبوب آن لعبت؛ از چه رو درنگ می‌کنی

و خود را از باغهای او سیر نمی‌سازی؟

رو به سوی بستر عشق کن،

تا سوسنهای باغش را بر چینی.

سیبهای پنهانی پستانهایش

عطر خود می‌پراکنند.

برای تو، در سینه ریز خویش

میوه‌های گرانبهایی پنهان دارد که چون نور می‌درخشند...

اگر آن نقاب را بر چهره نمی‌افکند،

تمام اختران آسمان را شرمسار می‌ساخت.

یهودای هالوی پس از آنکه چندی از میهمان نوازی فروتنانه خانواده ابن عزرا بهرمند شد، به لوثنا رفت و چند سال در حوزه علمیه یهود آن شهر به تحصیل پزشکی مشغول شد تا آنکه پزشکی مثل اکثر پزشکان عهد گردید. در تولدو یک آموزشگاه عبرانی تأسیس کرد و خودش در آنجا راجع به کتاب مقدس درس گفت. تأهل اختیار کرد و صاحب چهار فرزند شد. هر قدر مستتر می‌شد، به مصائب بنی اسرائیل بیشتر آگاهی می‌یافت تا به کامرانی خویشتن؛ به همین سبب، به سرودن شعرهایی درباره قوم خود، و غمها و ایمان آنها پرداخت. مانند بسیاری از یهودیان، او نیز آرزومند بود که چند روزه آخر عمر را در فلسطین به سر برد.

ای شهر عالم (اورشلیم)، ای زیبایی که شکوهت سزاوار فخر است!

ای کاش پر و بال عقاب می‌داشتم تا به سوی تو پرواز کنم،

تا خاک ترا با سرشک خویش تر سازم!

قلب من در خاور است، و خود در باختر درنگ می‌کنم.

یهودیان مرفه حال اسپانیا این گونه شعرها را تنها به عنوان تظاهری شاعرانه می‌پذیرفتند، اما هالوی در گفته‌اش صادق بود. در ۱۱۴۱، بعد از آنکه زن و کودکان خویش را در جای امنی مقام داد، سفر سختی را

برای زیارت اورشلیم در پیش گرفت. بادهای مخالف، کشتی او را از مسیر اصلی منحرف کرد و به سوی اسکندریه راند. جماعت یهودی اسکندریه مقدم او را گرامی شمردند و از او تقاضا کردند که از رفتن به اورشلیم، که آن موقع در دست صلیبیون بود، صرف نظر کند. بعد از چندی تأخیر، وی به دمیاط و صور و سپس، به دلایلی نامعلوم، به دمشق رفت. و در آنجا از صفحه روزگار ناپدید گردید. طبق روایتی، خود را به اورشلیم رسانید و همینکه سواد آن شهر را دید، زانو زد و خاک را بوسید و زیر سم اسب یکی از سواران عرب جان داد. به طور قطع نمی‌دانیم که این سخنور یهودی هرگز به شهری که کعبه آمالش بود رسید یا نه، اما می‌دانیم که در دمشق، شاید در آخرین سال زندگانش، شعری سرود تحت عنوان «چکامه‌ای به صهیون» که گوته آن را یکی از بزرگترین

ای صهیون، آیا سر آن نداری

که دروذهای خود را از فراز صخره مقدس خویش

به کاروان مریدان اسیرت گسیل داری

که باز ماندگان گله تو اند و ترا درود می‌گویند؟ ...

چون بر محنتهای تو سوگواری می‌شوم، صدایم ناهنجار است؛

اما چون در رویای خیال

آزادی ترا می‌نگرم، آهنگی جاری می‌شود،

چونان شیرین که نوای چنگهایی که بر کنار نهر بابل آویخته‌اند ...

در آنجا که روح خداوند پیشتر از این

به کالبد فرزندان مقدس تو دمیده شد، همانجا

من نیز آماده‌ام که روح خود را نثار کنم!

قصر شاهان و اریکه الهی از آن تو بود؛

پس چه شده است که اکنون

غلامان بر سریری می‌نشینند که پیش از این مسند شاهان بود؟

آه، کیست که مرا رهنمون شود،

تا مواضعی را جویم که در روزگاری بس دور،

فرشتگان، با شکوه خویش، بر

انبیا و پیامبران تو نازل گردینند؟

آه، کیست که به من بال و پر بخشد،

تا پر گشوده از این جایگه بگریزم،
و در آنجا، اسوده از تمام سرگردانیها
خرابه‌های دلم در ویرانه‌های تو قرار گیرد؟
من چهر خویش بر خاک تو خواهم سود و
سنگهای را چون زر گرانیها حفظ خواهم کرد...
هوای تو به روانم جان می‌دهد
ذرات غبار تو مر است، نهرهای تو با غسل جاری است؛
عریان و پابرهنه، به معابد ویران تو
چه با دل و با جان بروم!
بدانجا که کشتی نوح را چون گنجینه‌ای نگاه داشتند
و در زوایای پنهان آن کروبیان آسمانی مأوا گزیدند...
صهیون، ای کمال زیبایی، در تو
عشق و وقار چه سان توأم شده است!
روان همنشینان تو با محبت به سویی تو
رو می‌کند، خوشی تو شادمانی آنها بود،
و اکنون، در غربت دور، با چشم گریان
بر ویرانه‌ات ندبه می‌کنند، از بهر قلعه‌های متبرک تو
در سوز اشتیاقند، و به هنگام دعا به سویی دروازه‌های تو تعظیم می‌کنند.
خداوند برای بودباش خویش
تا ابد ترا می‌خواهد؛ و خوشا بر حال آن که
خداوندش از ره لطف برگزیده
تا در صحن کاخهای تو بیاساید.
خوشبخت آن که بر تو نظاره می‌کند، به تو نزدیک می‌شود،
تا آنکه انوار با شکوهت را پیش روی خویش بر بلندی می‌بیند،

و پگاه تو بر بالای سرش روشن و کامل

در پهنه آسمانهای مشرق می‌دمد.

لیک خوشبخت‌ترین همگان کسی که با دیدگانی پر سرور

نیکبختی نجات یافتگان ترا مشاهده کند،

و ببیند که باز، به سان روزگار دیرین، جوانی از سر گرفته‌ای.

III - ماجراهای تلمود

یهودیان آن عصر طلایی اسپانیا کامکارتر از آن بودند که، همچون شعرانشان در سالهای انحطاط، از صمیم قلب پیرو دین باشند؛ اینان شعرهایی نشاط انگیز، مبتنی بر لذایذ نفسانی، و دلپسند می‌سرودند و فلسفه‌ای را بیان می‌کردند که، با اطمینان خاطر، اندیشه یونانی را با کتاب مقدس یهودیان سازش می‌داد. حتی هنگامی که تعصب سلسله موحدون یهودیان را از اسپانیایی مسلمان به اسپانیایی مسیحی گریزانده، آن جماعت همچنان از رفاه برخوردار بودند؛ حوزه‌های علمیه یهود، در قرن سیزدهم، در سایه رواداری مذهبی مسیحیان، در تولدو، خرونا، و بارسلون رونق بسزایی داشت؛ اما در فرانسه و آلمان یهودیان چندان اقبالی نداشتند. یهودیان این نواحی با کمرویی در محله‌های تنگ و باریک خویش از دحام می‌کردند و تمام هم خود را صرف مطالعه تلمود می‌داشتند. ابتدا در اندیشه آن نبودند که حقانیت کیش خود را برای دنیای غیر روحانی ثابت کنند. هرگز در اصول دین خود تردید نداشتند و از دل و جان خود را وقف فرا گرفتن احکام شریعت موسی می‌کردند.

آکادمی مایننس که توسط ربن گرشوم بنیاد نهاده شده بود یکی از بانفوذترین مدارس زمان خود شد. صدها تن از طلاب در آنجا جمع شدند و، مدت دو نسل، در ویرایش متن تلمود با وی سهیم بودند و زحمت کشیدند. در فرانسه ربن شلمه بن بیسحاق (۱۰۴۰ - ۱۱۰۵) - که یهودیان، با پیوستن دو حرف اول عنوان [Rabbi] و حروف اول اسمش [Shelomoh Isaac]، مشتاقانه او را «راشی» [R ASHI] می‌خواندند - نقش همانندی داشت. راشی در تروا از شهرهای شامپانی متولد شد و در

پرداخت؛ پس از بازگشت به تروا، با فروش شراب به خانواده خویش کمک می‌کرد، لکن هر ساعتی از اوقات فراغت را با مطالعه تلمود و کتاب مقدس مصروف می‌داشت. هر چند که وی رسماً ربن نشده بود، با اینهمه یک آکادمی در تروا تأسیس کرد و مدت چهار سال در آنجا تدریس کرد و بتدریج تفسیرهایی درباره عهد قدیم مشنا، و گمارا تألیف کرد. سعی وی بر آن نبود که مانند برخی از محققان یهودی اسپانیا از لابلای متون دینی پندارهایی فلسفی استنتاج کند؛ کار وی صرفاً توضیح دادن بود، و توضیحات وی چنان آسان و در خور فهم بود که تفسیرهای تلمودی او را اکنون در حاشیه تلمود چاپ می‌کنند. خلوص متواضعانه‌ای که در شخصیت و زندگی وی بود او را در بین امت یهود مانند اولیا محترم ساخت. اجتماعات یهودی سراسر اروپا پرسشهای دینی و مسائل شرعی را پیش وی می‌فرستادند و برای پاسخهای مرجعیت شرعی قایل بودند. دوران پیریش را قتل عامهای جنگ اول صلیبی غرق اندوه ساخت. بعد از مرگ او، نوادگانش شموئیل، یعقوب، و اسحاق بن مایر دنباله کارش را گرفتند. تا پنج نسل بعد از راشی، فقهای تلمودی فرانسه و آلمان، با نگارش یک سلسله توسافوت یا «ضمایم»، تفسیرهای وی را بازبینی و جرح و تعدیل می‌کردند، و یعقوب بن مایر اولین فرد از «ضمیمه‌نگاران» بود.

هنوز تلمود به پایان نرسیده بود که یوستینیانوس آن کتاب را به عنوان «مشتی حرفهای بچگانه، افسانه‌ها، خطاها، اهانتها، لعنها، بدعتها، و کفرها» غیرقانونی اعلام کرد (۵۵۳). از آن پس گویی کلیسا فراموش کرده بود که اصلاً تلمودی وجود دارد. عده بسیار کمی از عالمان الهی کلیسای لاتین می‌توانستند این

کتاب را که به عبري يا آرامي نوشته شده بود بخوانند و مدت هفتصد سال يهوديان آزاد بودند مجلدات کتابي را که در نظر آنها بغايت گرامي بود با فراغ بال قرائت نمايند - آن هم با چنان جديتي که گويي آنها نيز به نوبه خود وجود کتاب مقدس [مسيحيان] را فراموش کرده اند. لکن در ۱۲۳۹ نيکولا دونن، از يهوديان فرانسه که به دين مسيح گرویده بود، پيش پاپ گرگوريوس نهم شکايت برد که تلمود حاوي اهانتهاي شرم آوري نسبت به مسيح و مريم عذراست. و يهوديان را در معامله با مسيحيان، به بيصداقتي برمیانگيزد. پاره‌اي از اين اتهامات درست بود زيرا مؤلفان ساعي تلمود براي تنائيم (مدرسان شريعت شفاهي) و اموراتيم (شارحان احکام) چنان حرمتي قايل بودند که در بخش افسانه‌ها يا در بخش توده پسند گمارا، کنيايتي را که ربنهاي غضبناك گهگاه در رد انتقادات مسيحيان آورده بودند بي هيچ کم و کاستي ضبط کرده بودند. اما نيکولا دونن، که ديگر کاتوليک تر از پاپ شده بود، اتهامات ديگري نيز بر اينها افزود که پايه و اساسي نداشت؛ يکي اينکه تلمود فريقتن شخص مسيحي را جايز و کشتن او را شايسته مي‌داند، حال هر قدر هم آدم خوبي باشد؛ دوم اينکه يهوديان، به فتواي ربنها، مجازند پيمانهايي را که به قيد قسم مؤکد شده است نقض کنند؛ و ديگر اينکه هر مسيحي که احکام يهود را مطالعه کند، خوشن مباح است. گرگوريوس فرمان داد تمام نسخه‌هايي که از تلمود در فرانسه، انگلستان، و اسپانيا پيدا شود به دومينيکيان

يا فرانسيسيان تحويل شوند؛ و به رهبانان حکم کرد که نسخه‌هاي مزبور را به دقت وارسى کنند؛ و دستور داد که هر آينه صحت اتهامات مزبور ثابت شد، آن کتابها را بسوزانند. هيچ ضبطي از نتايج مترتب بر اين فرمان پيدا نشده است. در فرانسه، لويي نهم به تمام يهوديان امر کرد که نسخه‌هاي تلمود خود را به عمال دولت تحويل دهند، و اعلام کرد که مجازات متخلفين مرگ است. ضمناً چهار ربن را به پاریس فرا خواند تا در يك مجلس مناظره علني، در حضور پادشاه، بلانش دو کاستي (ملکه فرانسه)، دونن، و دو تن از حکماي بزرگ فلسفه مدرسي - گيوم دوپاري (ويليام آوورني) و ماگنوس (آلبرتوس کبير) - از تلمود دفاع کنند. بعد از سه روز بازجويي، پادشاه فرمان داد که کلیه نسخ تلمود را بسوزانند (۱۲۴۰). والتر کورنوتوس، اسقف اعظم سانس، شفاعت يهوديان را کرد، و پادشاه فرانسه اجازه داد که نسخه‌هاي بسياري را به صاحبانشان بازگردانند. اما اندکي بعد اسقف اعظم بدروء حيات گفت، و پاره‌اي از رهبانان بر اين عقیده شدند که اين رويداد فتواي الاهي در مورد مداراي پادشاه بود. لويي مجاب آنان شد و به ضبط تمام نسخه‌هاي تلمود فرمان داد؛ بيست و يك عرابه از اين کتاب را به پاریس آوردند و به شعله‌هاي آتش سپردند (۱۲۴۲). در ۱۲۴۸، بنا به امر يك ايلچي پاپ، داشتن تلمود در فرانسه ممنوع شد، و از آن پس تحصيلات ربنی و ادبيات عبراني در همه جاي فرانسه، جز در پروانس، رو به کاهش نهاد.

در ۱۲۶۳ مناظره همانندي در بارسلون صورت پذيرفت. رايموند و داپنیاپورت، راهب فرقه دومينيکيان که تصدي دستگاه تفتيش افکار را در آراگون و کاستيل بر عهده داشت، متعهد شد که يهوديان اين دو ناحيه را به پذيرفتن مسيحيت وادارد. براي مهيا ساختن و اعطای خویش در راه انجام اين مهم، رايموند داپنیاپورت ترتيبی داد که در مدارس ديني مسيحيان اسپانيا زبان عبري تدریس شود. يك نفر يهودي مسيحي شده به نام پول مسيحي او را در اين امر ياري کرد، و با اطلاعاتي که در زمینه الاهيات مسيحي و يهودي هر دو داشت، به حدي رايموند داپنیاپورت را متحیر گردانید که اين راهب مباحثه‌اي بين پول و ربن موسي بن نحنمن، ربن بزرگ خرونا، در حضور جيمز اول پادشاه آراگون ترتيب داد. ابن نحنمن که از پيروزي در چنين مناظره‌اي به همان اندازه بیم داشت که از شکست، با بي ميلي آمد. مناظره چهار روز به درازا کشید، و اين امر مایه خشنودي پادشاه شد. ظاهراً نرمش و ملايمت در اين مجلس حقاً رعايت شده بود. در ۱۲۶۴، يك هيئت کليسا يي تمامي نسخه‌هاي تلمود يهود را در آراگون جمع‌آوري کرد، عبارات ضد مسيحي را از بين برد، و نسخه‌ها را بار ديگر به صاحبانش بازپس داد. در شرحي که ابن نحنمن از مناظره خویش براي کنيسه‌هاي يهودي آراگون نوشت، از مسيحيت با تعابيري سخن گفت که در نظر رايموند داپنیاپورت کفري فاحش محسوب مي‌شد. راهب مزبور به پادشاه اعتراض کرد، لکن تا سال ۱۲۶۶ جيمز هيچ اقدامي نکرد، و فقط در آن سال بود که در برابر اصرار پاپ سر تسليم فرود آورد و ابن نحنمن را از اسپانيا تبعيد کرد. يك سال

بعد، ربن مزبور در فلسطين درگذشت.

III - علم در میان یهود

در قرون وسطی علوم طبیعی و فلسفه یهود تقریباً بتمامی در جهان اسلامی متمرکز شده بود. یهودیان قلمرو مسیحیت قرون وسطی، غریب افتاده و اهانته شده، و با اینهمه تحت نفوذ همسایگان خویش، به رازوری، خرافات، و خواب و خیال در ظهور مسیح پناه بردند. برای نضج و ترقی علم، وضعی بدتر از این نمی‌توانست باشد. مع ذلک، دین مشوق فراگرفتن نجوم شد. زیرا تعیین دقیق ایام مقدس یهود بر این علم متکی بود. در قرن ششم، منجمین بابلی، به جای رصد کردن اجرام سماوی، محاسبه نجومی را متداول ساختند؛ اساس سال را بر حرکات ظاهری خورشید، و اساس ماهها را بر حالات مختلف قرص ماه قرار دادند؛ نامهای بابلی را بر ماهها نهادند؛ برخی از ماهها را سی روز «تمام» و بعضی را بیست و نه روز «ناقص» معین کردند؛ و آنکه در یک دوره نوزدهساله، برای سومین، ششمین، هشتمین، یازدهمین، چهاردهمین، هفدهمین، و نوزدهمین سال یک ماه سیزدهم قائل شدند و بدین ترتیب تقویم قمری را با شمسی وفق دادند. در مشرق زمین، یهودیان وقایع را طبق تقویم سلوکیان حساب می‌کردند که از ۳۱۲ ق م آغاز می‌شد. در اروپا، در قرن نهم، «عصر یهودی»، «انوموندی» یا «سال عالم» را اقتباس کردند که مبدأ آن خلقت فرضی عالم در ۳۷۶۱ ق م بود. تقویم یهودیان، به اندازه گاهنامه خود ما [مسیحیان] بی لطف و مقدس است.

یکی از پیشگامترین منجمان عالم اسلام، دانشور یهودی ماشاء الله (قت: حد ۸۱۵) بود. کتاب «دربار علم حرکات افلاک» وی به همت گرار دوس کر مونسیس (گزار دوکرمونایی) از عربی به لاتین ترجمه شد و در دنیای مسیحی مورد تحسین فراوان قرار گرفت. رساله «دربار قیمتها» وی که بهترین اثر علمی موجود به زبان عربی است. مقدمترین رساله ریاضی این عهد «حیورها - مشیحا و ها - تیشبور» در موضوع جبر، هندسه و مثلثات - تألیف ابراهیم بن حییا اهل بلسلون (۱۰۶۵ - ۱۱۳۶) بود که دایرةالمعارفی در باب ریاضیات، نجوم، مناظر و مرایا، و موسیقی تصنیف کرد که بکلی از بین رفته است؛ قدیمترین رساله عبری به جا مانده درباره تقویم را نیز او نوشته است. ابراهیم بن عزرا، از نسل بعدی، بین سرودن شعر و ارائه تحلیل تلفیقی هیچ تناقضی نمی‌دید. هر دو ابراهیم، اولین یهودیانی بودند که آثار علمی خود را به زبان عبری نوشتند نه عربی. به یاری این گونه کتابها، و سیلی از ترجمه‌های عربی به عبری، فلسفه و علم مسلمانان جوامع یهودی اروپا را در نور دید و حیطة زندگی عقلانی آنان را از حدود معلومات ربنها فراتر برد و وسعت بخشید.

یهودیان این عصر، که نه فقط تا حدودی از علوم اسلامی سود بردند، بلکه در عین حال سنتهای از دست رفته خویش را در فن شفای بیمار باز به چنگ آوردند، رسالات بسیار مهمی در پزشکی تصنیف نمودند و معززترین پزشکان اروپای مسیحی گشتند. اسحاق اسرائیلی (حد ۸۵۵ - حد ۹۵۵) در فن چشم پزشکی چنان شهرتی در مصر به دست آورد که به سمت پزشک دربار سلاطین اقلیة عرب

در قیروان گماشته شد. کتابهای پزشکی وی، که از عربی به لاتینی و عبری ترجمه شد، در سراسر اروپا به عنوان آثار کلاسیک چشم پزشکی شناخته می‌شد؛ در سالرنو و پاریس به عنوان قانون درسی به کار می‌رفت و، هفتصد سال پس از نوشته شدنش، در کتاب «تشریح مالخولیا» اثر برتن به آنها استناد شد (۱۶۲۱). بر طبق روایات، اسحاق مردی بود بی‌اعتنا به مال دنیا و سخت مخالف با تاهل، که سالیهای عمرش از صد می‌گذشت. شاید همزمان با وی آساف یهودی [یا، آساف «ها - روفه» (= آساف طبیب)] می‌زیست، مؤلف گمنام دست نبشته‌ای که اخیراً کشف شده و حدس می‌زنند که باید قدیمترین اثر پزشکی موجود به زبان عبری باشد؛ نکته بسیار شایان توجه درباره این کتاب آن است که جریان خون را در شریانها و سیاهرگها تشریح می‌کند؛ که اگر مؤلف به وظیفه قلب پی برده بود، در موضوع گردش خون کاملاً بر هاروی پیشی بسته بود.

در مصر، بعد از ورود ابن میمون (۱۱۶۵). فن پزشکی به کلی زیر قبضه پزشکان و متون یهودی درآمد. ابوالفدا، اهل قاهره، به تصنیف مهمترین رساله چشم پزشکی قرن دوازدهم دست زد و کوهین عطار (حد ۶۵۸ هـ.ق، ۱۲۷۵ م) فارما کوبه‌ای تألیف کرد که هنوز در دنیای اسلامی مورد استفاده است. پزشکان یهودی صفحات جنوبی ایتالیا و سیسیل به منزله وسیله یگانه‌ای برای انتقال پزشکی عربی به دارالعلم سالرنو بودند. شباتای بن آبراهام (۹۱۳ - حد ۹۸۲) ملقب به دونولو در نزدیکی اوترانتو به دنیا آمد، به دست ساراستها اسیر شد، در پالرمو به تحصیل پزشکی عربی پرداخت و آنگاه برای طبابت دوباره به ایتالیا بازگشت. یکی از یهودیان اورشلیم موسوم به بنونوتوس گرافتوس در سالرنو به تحصیل پزشکی پرداخت، در آنجا و در مونپلیه تدریس کرد، و رساله‌ای به نام «در معالجه چشم» نوشت (حد ۱۲۵۰) که علمای جهان اسلام و مسیحیت، به یکسان، آن را به عنوان رساله قاطعی درباره امراض چشم پذیرفتند. ۲۲۴ سال بعد از انتشار این کتاب آن را، به عنوان اولین اثر در باب بیماریهای چشم، برای چاپ انتخاب کردند.

در مدارس علمیه یهود، بویژه در نواحی جنوبی فرانسه، پزشکی جزو دروس تحصیلی بود، تا حدودی بدان علت که ربنها بتوانند از راه طبابت درآمدی داشته باشند. پزشکان یهودی که در حوزه علمیه عبرانی مونپلیه تحصیل کرده بودند به ایجاد دانشکده معروف طب مونپلیه کمک کردند. انتصاب یک نفر یهودی در ۱۳۰۰ به سمت رئیس دانشکده پزشکی، مایه برافگختن آتش خشم اولیای پزشکی دانشگاه پاریس علیه قاطبه یهودیان شد؛ به همین سبب، دانشکده مونپلیه مجبور شد در خود را به روی یهودیان ببندد (۱۳۰۱) و پزشکان عبرانی آن شهر مثل عموم یهودیان فرانسه در ۱۳۰۶ از آن کشور تبعید شدند. لکن، تا این تاریخ، بر اثر وجود و نفوذ پزشکان مسلمان و یهودی، پزشکی عالم مسیحی دستخوش انقلابی شده بود. پزشکان سامی نژاد مدتها بود بطلان این فرضیه را که بیماری بر اثر «حلول» شیاطین در پیکر آدمی است ثابت کرده بودند؛ و پیروزی آنها در شیوه تشخیص و معالجه تعالی امراض سبب تضعیف اعتقاد مردم به خاصیت یادگارهای مقدسان گذشته و دیگر وسایل ماوراءالطبیعی مداوای امراض شده بود.

رهبانان و کشیشان مذاهب آزاد، که دیرها و کلیساهای آنها گنجینه یادگارهای مقدسان گذشته و زیارتگاه زائران بود، پذیرش این تحول را دشوار یافتند. کلیسا پزشکان یهودی را از معاینه بالینی در خانه‌های مسیحی منع کرد، زیرا بر این گمان بود که این قبیل پزشکان علمشان بر ایمانشان فزونی دارد، و از نفوذشان بر اذهان بیمار وحشت داشت. در ۱۲۴۶، شورای بزیه استخدام

پزشکان یهودی را برای مسیحیان ممنوع کرد؛ در ۱۲۶۷، شورای ولین پزشکان یهودی را از معالجه مسیحیان بازداشت. این گونه قید و بندها مانع از آن نشد که پارهای از مسیحیان سرشناس از مهارت پزشکان یهود بهره گیرند؛ چنانکه پاپ بونیفایکیوس هشتم، که از یک بیماری چشم در رنج بود، از اسحاق بن مردخای استمداد جست. رامون لول (ریموند لولی) یکی از محققان و فضایی اسپانیا از اینکه هر صومعه‌ای دارای یک پزشک یهودی بود شکایت داشت؛ نظیر همین وضع در دیرهای متعلق به گروه راهبه‌ها یکی از ایلچیان پاپ را متوحش و متغیر ساخت؛ پادشاهان مسیحی اسپانیا، تا دوران فرمانروایی فردیناند و ایزابل، از مراقبتهای پزشکی یهودی برخوردار بودند. ششت بنویسته اهل بارسلون، پزشک دربار جیمز اول پادشاه آرگون (۱۲۱۳ - ۱۲۷۶)، مهمترین رساله را درباره بیماریهای زنانه در عهد خویش نوشت. یهودیان برتری خود در پزشکی دنیای مسیحی را فقط هنگامی از کف دادند که دانشگاههای مسیحی در قرن سیزدهم میلادی علم پزشکی را بر موازین عقلانی استوار ساختند.

ملتی مانند یهود، که این قدر متحرک و پراکنده بود، طبعاً سهم اندکی در علم جغرافیا داشت. با وجود این، جهانگردان برجسته قرن دوازدهم دو نفر یهودی بودند - یکی پتخیا اهل راتیسیون و دیگری بنیامین تودلایی - که حکایات عبری ارزشمندی از سفرهای اروپا و خاور نزدیک خویش نوشتند. بنیامین در سال ۱۱۶۰ شهر ساراگوسا را ترک گفت و با فراغت از بارسلون، مارس، جنووا، پیزا، رم، سالرنو، بریندیزی، اوترانتو، کورفو، قسطنطنیه، مجمع الجزایر اژه‌ای، انطاکیه، کلیه شهرهای مهم فلسطین و بعلبک، دمشق، بغداد، و ایران دیدن کرد. آنگاه با کشتی از اقیانوس هند و دریای سرخ به مصر، سیسیل، و ایتالیا رفت و

از آنجا که رام کشکی عازم اسپانیا شد؛ در سال ۱۱۷۳ به زادگاه خویش بازگشت، و اندکی پس از آن درگذشت. در این سفرها غرض عمده وی دیدن اجتماعات یهود بود؛ اما با دقتی نسبتاً زیاد، و بدون اعمال نظر شخصی، مشخصات جغرافیایی و نژادی هر کشور سر راه خود را شرح می داد. روایت وی به اندازه گزارشاتی که یک قرن بعد مارکوپولو نوشت جالب نیست، لکن احتمالاً موثقتتر است. سفرنامه بنیامین تقریباً به تمامی زبانهای اروپایی ترجمه شد و تا عهد ما نیز کتاب محبوب یهودیان باقی ماند.

IV - پیشرفت فلسفه یهود

زندگی ذهن بشر بر ساخته از دو نیرو است: نیاز به اعتقاد برای زیستن، و نیاز به عقل برای پیشرفت. در روزگار فقر و هرج و مرج میل به اعتقاد، مقدم بر آن یکی است. زیرا اتهامات تنها سبب ضروری می باشد. در دوران ثروت، نیروهای عقلانی بر هر چیز دیگر تقدم می گیرند، زیرا ارتقا و پیشرفت را به ارمغان می آورد. در نتیجه، تمدنی که از وادی فقر می گذرد و به سر منزل غنا می رسد، گرایش به آن دارد که تنازعی میان عقل و ایمان برانگیزد و «آتش جنگی بین علم و الیهات» برافروزد. در این کشمکش، فلسفه، که کارش فقط مشاهده کل زندگی است، معمولاً یک سازگاری میان دو قطب مخالف، یک صلح

سختیها زندگی را بدون امید تحمل ناپذیر می سازد، فلسفه رو به مذهب می آورد، عقل را در مقام مدافعه از ایمان به کار می برد، و خودش الیهاتی می شود با لباس مبدل. این امر، در میان ایمانهای سه گانه ای که تمدن سفیدپوستان را در قرون وسطی تقسیم کرد، در مورد اسلام که ثروتمندترین همه بود کمتر از دو دین دیگر صدق می کرد؛ در مورد مسیحیت که ثروتش کمتر بود بیشتر مصداق داشت؛ و درباره دین یهود که فقیرترین همه بود به بیشترین وجه صدق می کرد. فلسفه یهود به طور کلی در اسپانیای مسلمان بود که از دین بریده به راه خویش رفت، زیرا یهودیان آن خطه متمکنتر از همکیشانانشان در دیگر سرزمینها بودند.

فلسفه یهود در قرون وسطی دو منبع داشت: یکی دین موسی و دیگری آرای فلاسفه مسلمان. اغلب متفکران یهودی دین و فلسفه را از لحاظ مضمون و نتیجه همانند می شمردند، و اختلاف این دو را فقط در روش و شکل می دانستند: آنچه را دین احکام جزئی فرستاده از جانب خداوند می دانست، فلسفه همان را به مثابه حقیقتی تعلیم می داد که بر وفق موازین عقلانی مدلل شده است. و اکثر متفکران یهودی، از سعدیا گرفته تا ابن میمون، در یک محیط اسلامی به چنین عملی مبادرت ورزیدند؛ از طریق ترجمه های عربی و تفسیرهای اسلامی، با فلسفه یونان آشنا شدند؛ و آرای خود را، علاوه بر یهودیان، برای مسلمانان نیز به زبان عربی نوشتند. به همان نحو که ابوالحسن اشعری با حربه استدلال بر جماعت معتزله تاخت و اصالت آیین دین اسلام را نجات بخشید، به همان طرز، سعدیا، که در همان سال رهایی اشعری از قید شکاکیت (۹۱۵) از مصر به قصد بابل حرکت کرده بود، الیهات عبرانی را به کمک مهارت و احاطه خویش در جدل نجات داد؛ و جالب آنکه سعدیا نه فقط از روشهای جماعت متکلمین اسلامی، بلکه حتی از جزئیات مباحثات آنها پیروی کرد.

پیروزی سعدیا در یهودیت مشرق زمین همان اثری را داشت که ظفر غزالی در اسلام مشرق زمین: به این معنی که دست به دست هرج و مرج سیاسی و انحطاط اقتصادی داد تا فلسفه عبری را در مشرق زمین خفه کند. مابقی این ماجرا تعلق به آفریقا و اسپانیا دارد. در قیروان، پایتخت غالبه، اسحاق اسرائیلی، که به کار پزشکی و نویسندگی مشغول بود، فرصتی برای تصنیف چند اثر معتبر فلسفی پیدا کرد. مقاله در تعاریف وی اصطلاحات متعددی بر منطق مدرسی افزود؛ رساله وی در باب عناصر، «طبیعیات» یا سماع طبیعی ارسطو را برای متفکرین یهود تشریح می کند؛ کتاب جان و جوهر وی، به جای داستان آفرینش سفر پیدایش، الگویی نو افلاطونی ارائه می دهد که بنابر آن آفرینش به صورت فیضانات («پرتوهای») مداومی از جانب خدا به جهان مادی تبیین می شود؛ در واقع همین مفهوم ذهنی بود که مأخوذی برای **قباله** (قبالاه) گردید.

ابن جبرون فیلسوف نفوذ بیشتری از ابن جبرون شاعر داشت. البته این یکی از شوخیهای تاریخ است که مدرسین به او با اسم **آویکبرون** با احترام استناد می‌جستند، و فکر می‌کردند که او حکیمی مسلمان یا مسیحی است. تا ۱۸۴۶ این راز همچنان پوشیده ماند و در آن سال بود که سالرمون مونک دریافت که ابن جبرون و آویکبرون شخص واحدی هستند. این سوء تفاهم تقریباً از آنجا ناشی شده بود که ابن جبرون می‌کوشید که آثار فلسفی خود را با اصطلاحاتی تألیف کند که هیچ گونه ارتباطی با دین یهود نداشته باشد. در جنگ ضرب‌المثلهای خود - در شاهوار - تقریباً تمامی نقل قولها را از منابع غیر یهودی می‌آورد، در صورتی که فولکلور عبری، بالاخص از لحاظ کلمات قصار و پرتنظ و پرمغز، گنجینه‌ای سرشار است. یکی از این کلمات قصار کاملاً کنفوسیوسی است: «آدمی چگونه باید از دشمن انتقام گیرد؟ با افزودن بر صفات پسندیده خویش.» این در واقع خلاصه‌ای است از رساله در بیان بهبود سجایای اخلاقی ابن جبرون که ظاهراً در بیست و چهار سالگی، یعنی دورانی که حکمت بر جوان نورس هنوز نمی‌زیبد، تصنیف کرده است. شاعر جوان، بر پایه یک جدول‌بندی تصنعی، تمام فضایل و ردیلتها را ناشی از حواس خمسہ دانست، که نتایجی مبتدل هم به بار آورد؛ اما کتابش از این نظر متمایز بود که می‌کوشید، در عصر ایمان، مجموعه اصول اخلاقی به وجود آورد که بر اعتقاد مذهبی تکیه نداشته باشد.

شاهکار ابن جبرون - مکور حیم - با همین بی‌پروایی، از نقل قول از کتاب مقدس، تلمود، یا قرآن احترام جست. همین ملی‌گرایی افراطی غیر معمول بود که این کتاب را در نظر ربنها چنین اهانت آمیز نمود و، پس از ترجمه شدن به لاتینی تحت عنوان فونس ویتای (سرچشمه زندگی)، در عالم مسیحیت بدان نفوذ و اعتبار بخشید. ابن جبرون نو افلاطونی را، که تمامی فلسفه عرب از آن تأثیر گرفته بود، پذیرفت، ولی اختیارگرایی بدان تحمیل کرد که بر نقش اراده در خدا و انسان تأکید داشت. ابن جبرون می‌گفت که برای درک وجود یا حرکت هر چیزی، نخست باید وجود خدا را به عنوان اولین جوهر، نخستین هستی مطلق، یا مشیت اصلی، مسلم گیریم؛ اما قادر به درک صفات خداوند نمی‌باشیم. این طور نیست که آفرینش در زمانی صورت گرفته و تمام شده باشد، بلکه در سلسله فیضانات مداوم و تدریجی منبعث از منبع حق جریان دارد. و دستگاه کاینات همه چیز، جز خداوند، مرکب از هیولا و غرض است. هیولا و غرض همواره با هم نمود پیدا می‌کنند. و تفکیک آنها تنها در خیال میسر است. ربنها این کیهانشاسی ابوعلی سینایی را به عنوان یک نوع ماده‌گرایی تغییر قیافه داده مردود شمردند؛ اما آکساندر هیلزی [فیلسوف مدرسی]، قدیس بوناونتوره، و دانزسکوتس [از فرانسیسیان] تفوق اراده، و عمومیت هیولا را، جز در مورد ذات واجب الوجود، قبول

[از فلاسفه بزرگ مدرسی] ابن جبرون را «بزرگوارترین فلاسفه» خواند، و او را مسیحی پاکدامنی می‌پنداشت.

یهودا هالوی هر گونه اندیشه و غور را اندیشه گرایی بیهوده می‌شمرد و مردود می‌دانست. وی، مانند غزالی، بیم داشت که مبدا فلسفه در کار متزلزل کردن پایه دین باشد - آن هم نه فقط با تردید کردن در اصول جزمی، یا نادیده انگاشتن آن، یا با تفسیر مجازی کتاب مقدس، بلکه بیشتر با جانشین کردن استدلال به جای تعبد. در برابر تاخت و تاز و تهاجم افلاطون و ارسطو به یهودیت، و فریبندگیهای اسلام در چشم یهودیان، و حملات مداوم فرقه قرائیم به تلمود، هالوی شاعر به تصنیف جالبترین کتاب فلسفی قرون وسطی دست زد - الخزری [منسوب به خزر] (حد ۱۱۴۰). هالوی در این کتاب نظرات خویش را به صورت نمایشنامه‌ای درآورد که طی آن سلطان خزرنامی به آیین یهود می‌گردد. بخت با هالوی یار بود که کتاب، گرچه که به زبان عربی نگاشته شده بود، اما الفبای عبرانی در آن به کار رفته بود و به همین سبب خوانندگان آن به طبقه تحصیلکرده یهود محدود بودند. داستان نمایش از این قرار است که یک اسقف، یک مجتهد مسلمان، و یکی از ربنهای یهود را به حضور پادشاه کنجاو احضار می‌کنند و ضمن مباحثاتی فاتحه اسلام و مسیحیت هر دو خوانده می‌شود. هنگامی که اسقف و مجتهد مسلمان از کتاب مقدس یهودیان به عنوان کلام الاهی نقل قول می‌آورند، پادشاه هر دو را مرخص می‌کند و ربن یهودی را نگاه می‌دارد؛ و آنکه قسمت اعظم کتاب منحصر می‌شود به گفتگوی ربن یهودی که پادشاهی مطیع و خنثه کرده را با شعایر و الاهیات یهود آشنا می‌سازد. ملک دانش‌آموز به استاد خویش می‌گوید: «از هنگامی که دین شما ترویج گردید، هیچ چیز جدیدی یا به عرصه وجود ننهاد است مگر پاره‌ای جزئیات درباره بهشت و

دوزخ.» ربن، که از شنیدن این سخن دلگرم شده است، توضیح می‌دهد که عبری زبان خداست، و خدا فقط با یهودیان مستقیماً صحبت داشت، و تنها پیامبران یهود بودند که از جانب خداوند به آنها وحی نازل شد. هالوی به حکمایی که قائل به برتری هستند و خدا و آسمانها را تابع قیاسهای منطقی و مقولات خود می‌دانند پوزخند می‌زند، چون در نظر او ذهن آدمی تنها ذره‌ای ضعیف و جزئی بی اندازه خرد از دستگاه عظیم و بغرنج خلقت است. مرد خردمند (که لزوماً هم دانشمند نیست) به زبونی عقل در مقابله با امور و رای این جهان پی می‌برد، کیشی را که خداوند در کتاب مقدس یهودیان به او ارزانی داشته است حفظ می‌کند، و به سادگی يك كودك ایمان می‌آورد و دست به دعا برمی‌دارد.

علي رغم هالوي، جاذبة تعقل به جا ماند، و تاخت و تاز ارسطویی ادامه یافت. ابراهیم ابن داوود (۱۱۱۰ - ۱۱۸۰) به اندازه هالوی قلباً یهودی بود؛ وی در مقام دفاع از تلمود در برابر فرقه قرائیم ایستاد، و با غرور و افتخار تاریخ پادشاهان یهود در دومین اجتماع آن ملت را حکایت کرد. لکن مانند عده بیشماري از مسیحیان، مسلمانان، و یهودیان

قرون دوازدهم و سیزدهم به هوس افتاد که اصول ایمانی خود را با فلسفه مستدل سازد. ابراهیم، مانند هالوی، در تولدو به دنیا آمده بود و از راه طبابت روزگار می‌گذراند. اثر وی تحت عنوان کتاب العقیده الرفیعه (کتاب ایمان عالی) همان پاسخی را به هالوی داد که توماس آکویناس به مسیحیان دشمن فلسفه می‌دهد: مدافعه صلحجویانه از يك دين در برابر مردمان بی اعتقاد مستلزم استدلال است و نمی‌تواند صرفاً متکی بر ایمان باشد. چند سالی قبل از این رشد (۱۱۲۶ - ۱۱۹۸)، يك نسل پیش از ابن میمون (۱۱۳۵ - ۱۲۰۴)، و يك قرن قبل از قدیس توماس آکویناس (۱۲۲۴ - ۱۲۷۴) ابن داوود کوشید تا کیش نیاکان خویش را با فلسفه ارسطو سازش دهد. مسلماً اگر حکیم یونانی زنده بود و عنایات این سه متفکر را شامل حال خویش می‌دید، یا پی می‌برد که شناخت فیلسوفان یهودی از او تا آنجاست که در خلاصه رسالات فارابی و ابوعلی سینا آمده، و خود فارابی و ابوعلی نیز از طریق ترجمه‌های ناقص و رساله جعلی يك نوافلاطونی با او آشنا شده بودند، کلی تفریح می‌کرد. ابن داوود، که نسبت به قدیس توماس آکویناس به منبع الهام مشترك ارسطویشان صادقتر بود، مانند ابن رشد فقط برای روان عمومی جاودانگی قایل شد، نه برای روح فردی؛ هالوی لابد اعتراض می‌کرد که این یعنی برتری دادن ارسطو بر تلمود و نیز قرآن. فلسفه یهود، مانند فلسفه قرون وسطایی به طور اعم، با پارسایی و نظریات نوافلاطونی آغاز شده بود و در ارسطو و شك، داشت به اوج خود می‌رسید. ابن میمون بعدها این نظریات ارسطویی ابن داوود را توشه راه خود ساخت و با جرئت و استادی با تمام مسائل ناشی از کشمکش میان عقل و ایمان پنجه در پنجه افکند.

V - ابن میمون (۱۱۳۵ - ۱۲۰۴)

بزرگترین رجل یهودی قرون وسطی فرزند يك نفر قاضی، پزشک، و محقق برجسته به نام میمون بن یوسف بود. وی در قرطبه پا به دنیا نهاد و موسی نام گرفت؛ بعدها این عبارت بر سر زبانها افتاد که «از موسی تا موسی کسی چون موسی پدید نیامد.» قوم یهود او را به موسی ابن میمون، به اختصار میمونی، می‌شناسند؛ هنگامی که «ربی» مشهوری شد، از پیوستن حروف اول عنوان و اسم وی لقب «رمبم» به او دادند؛ اما در جهان مسیحی همه جا او را بنابر تبارش ابن میمون می‌خواندند. داستانی از کودکی وی، که شاید جنبه افسانه صرف داشته باشد، حاکی از آن است که ابن میمون در کودکی از تحصیل بیزار بود و پدر مایوس وی او را «بچه قصاب» خواند و نزد معلم سابق خود ربی یوسف بن میگاس روانه‌اش کرد. به دنبال این بیعلاقگی او ان کودکی، «موسای دوم» [ابن میمون] در ادبیات کتاب مقدس و ادبیات ربی، در پزشکی، ریاضیات، نجوم، و

تنها رقیب او ابن رشد بود. از غرایب اتفاق آنکه این دو متفکر برجسته که، تنها با نه سال تفاوت، در یک شهر به دنیا آمدند، ظاهراً هرگز یکدیگر را ندیده‌اند؛ و گویا ابن میمون فقط در سن پیری، یعنی بعد از آنکه از تصنیف کتب خویش فراغت یافت، با آثار ابن رشد آشنا شد.

در ۱۱۴۸ متعصبین بربر قرطبه را تسخیر کردند و کلیساها و کنیسه‌های آن را ویران نمودند و مسیحیان و یهودیان را مخیر ساختند که از اسلام یا تبعید یکی را انتخاب کنند. در ۱۱۵۹، ابن میمون به اتفاق همسر و اطفال خویش خاک اسپانیا را ترک گفت؛ آنها مدت ۹ سال در فاس زندگی کردند و تظاهر به مسلمانی نمودند؛ زیرا در آن شهر نیز به یهودیان و مسیحیان اجازه اقامت داده نمی‌شد. ابن میمون پیروی ظاهری یهودیان در خطر قرار گرفته مغربی از اسلام را با این استدلال توجیه می‌کرد: «از ما نخواسته‌اند که در عمل سر بندگی در برابر بت پرستی فرود آوریم، بلکه فقط می‌خواهند کلماتی توخالی را بر زبان رانیم. خود مسلمانان می‌دانند که ما این عبارات را سرسری ادا می‌کنیم تا متعصبین را فریب دهیم» ربی اعظم شهر فاس با وی همعقیده نبود، و به همین سبب هم در ۱۱۶۵ شهید شد. ابن میمون که می‌ترسید به همان سرنوشت گرفتار آید عزم فلسطین کرد و از آنجا به اسکندریه (۱۱۶۵) و قاهره قدیم نقل مکان کرد و تا پایان عمر در همانجا سکونت گزید. خیلی زود تشخیص دادند که وی یکی از حافظترین پزشکان عهد است و او را به سمت پزشک مخصوص نورالدین علی، فرزند ارشد صلاح‌الدین ایوبی، و بیسانی، وزیر صلاح‌الدین، برگماشتند. وی از نفوذ خویش در دربار ایوبی برای حفظ جان و مال یهودیان مصر استفاده کرد؛ هنگامی که صلاح‌الدین فلسطین را مسخر ساخت ابن میمون وی را راضی کرد که به یهودیان اجازه دهد دوباره در آنجا سکنا گزینند. در ۱۱۷۷ ابن میمون به سمت نجیب یا رهبر جماعت یهودی قاهره منصوب شد. یکی از فقهای مسلمان او را متهم کرد (۱۱۸۷) که اسلام آورده و سپس به آیین یهود گرویده است، و مجازات مرگ را خواستار شد؛ وزیر صلاح‌الدین فتوا داد که فردی را که به زور وادار به قبول دین اسلام شده حقاً نمی‌توان مسلمان خواند، و بدین ترتیب ابن میمون را از مهلکه نجات داد.

در فاصله این سالهای پر مشغله قاهره، ابن میمون بیشتر کتابهای خویش را تصنیف کرد. در طی ده مجلد پزشکی به زبان عربی و نظریات بقراط، جالینوس، دیوسکوریدس، زکریای رازی، و ابوعلی سینا را گرد آورد. در کتاب احکام پزشکی کلیه نظریات جالینوس را در تمامی مباحث پزشکی در ۱۵۰۰ بیان کوتاه خلاصه کرد؛ این کتاب به عبری و لاتینی ترجمه شد و بعدها در اروپا بارها با عبارت «چنین گفت ربی موسی» به آن استناد جسته می‌شد. ابن میمون برای فرزند صلاح‌الدین رساله‌ای درباره غذا، و برای برادرزاده صلاح‌الدین، مظفر اول، سلطان حماه، رساله‌ای در بیان بهداشت جنسی، ناتوانی جنسی، آلات تناسلی، و داروهای مقوی باه نوشت - مقاله فی الجماع (درباره آمیزش). ... مقدمه این اثر ابتدال موضوع را منتفی می‌سازد:

خداوندگار ما اعلیحضرت (مظفر اول) - که خدا نیرویش را دوام بخشاید! - مرا فرمان

داد که رساله‌ای تصنیف کنم تا مگر به افزایش نیروی جنسیش کمک کند، زیرا حضرتش... را در این امر مشکلی روی نموده بود. ... اعلیحضرت نمی‌خواهد از رسوم خویش در باب مجامعت عدول نماید، از کاهش شهوت متوحش گردیده، و به علت تعداد روزافزون کنیزکان خویش میل به افزایش (قوة رجولیت خود) کرده است.

علاوه بر این ابن میمون به نوشتن رسالات مفصلی درباره سموم، تنگی نفس، بواسیر، و مالیخولیا - و مجموعه فاضلانهای تحت عنوان فرهنگ داروها - پرداخت. این آثار پزشکی مانند همه کتابهای این دوره شامل نکاتی است که با مسلمات موقتی زمان ما سازش ندارد. مثلاً می‌گوید که اگر بیضه راست بزرگتر از بیضه چپ باشد، طفل اولی که به دنیا می‌آید پسر خواهد بود؛ اما در تمام این نظریات نشانه‌ای از علاقه واقعی برای کمک به بیماران، در نظر گرفتن مؤدبانه نظرات مخالفان، و خرد و اعتدال در تجویز دارو و دستورالعمل پیداست. جایی که تغذیه و پرهیز به معالجه مرض کمک می‌کرد، ابن میمون هرگز دارو تجویز نمی‌نمود. وی مردم را از پرخوری برحذر می‌ساخت: «شکم را نباید مانند انبان انباشت.» به نظر وی

شراب به اندازه برای سلامتی مفید است. او حکمت را به عنوان تمرین نفعی برای تعادل فکری و اخلاقی، و به مثابه آرامشی که منجر به سلامت و طول عمر می‌شود، توصیه می‌کرد.

در بیست و سه سالگی ابن میمون شروع به نوشتن تفسیری دربارهٔ مشنا کرد و، در گرم‌گرم تجارت و طبابت و سفرهای خطرناک زمینی و دریایی، ده سالی را سخت بر سر آن کار کرد. کتاب السراج وی، که در قاهره منتشر شد (۱۱۵۸)، به خاطر صراحت، مهارت، و دید درستی که داشت، یکباره او را - که جوانی سی و سه ساله بیش نبود - در تفسیر کتاب تلمود، در عداد راشی قرار داد. دوازده سال بعد، ابن میمون بزرگترین اثر خویش را که به زبان نوعیرانی نوشته بود انتشار داد، و به قصد برانگیختن کنجکاو خوانندگان، آن را می‌شناهتوراه نام داد. در این کتاب وی تمامی احکام اسفار خمسة موسی و تقریباً همهٔ قوانین مشنا و دو گمارا را به ترتیبی منطقی و با ایجازی صریح مدون ساخت و در دیباچهٔ کتاب نوشت: «من این کتاب را می‌شناهتوراه [تکرار شریعت] عنوان داده‌ام زیرا هر کس که ابتدا شریعت مکتوب [اسفار خمسة] و سپس این تألیف را بخواند، بی آنکه نیازی به مراجعه به کتاب دیگری داشته باشد، تمامی شریعت شفاهی را خواهد دانست.» در تصنیف این کتاب ابن میمون پاره‌ای از دستورات تلمودی مربوط به تقال و پیشگوئیه‌ها، تعویذها، و علم احکام نجوم را حذف کرد. وی در زمرهٔ معدود متفکران قرون وسطی بود که علم احکام نجوم را کنار گذاشته بودند. در این کتاب ۶۱۳ دستور از فرائض شریعت موسی را تحت چهارده عنوان جمع کرد، به هر عنوان يك «کتاب» جداگانه اختصاص داد، و در صدد آن برآمد که نه فقط یکایک احکام را تشریح کند بلکه لزوم هر کدام را از نظر تاریخی و منطقی نشان دهد. فقط یکی از این کتابهای چهارده گانه به زبان انگلیسی ترجمه شده است که

دربارهٔ عظمت تمامی این اثر ابن میمون داوری کرد.

از مطالعهٔ این کتاب و اثر بعدی وی تحت عنوان دلالة الحائرين (راهنمای سرگشتگان) بوضوح برمی‌آید که ابن میمون آشکارا آدمی بیدین نبود. تا آنجا که می‌توانست می‌کوشید معجزات کتاب مقدس یهودیان را نموده‌هایی ناشی از علل طبیعی جلوه دهد، اما در تعلیماتش وحی منزل بودن همهٔ کلمات اسفار خمسة، و این آموزهٔ ربنهای اصیل آیین یهود که تمامی شریعت شفاهی از حضرت موسی به شیوخ بني اسرائيل ابلاغ شده است تصریح می‌شد. شاید ابن میمون احساس می‌کرد که ادعای یهودیان دربارهٔ کتاب مقدسشان نباید دست کمی از دعوی مسیحیان یا مسلمانان داشته باشد، و یا شاید این حکیم نیز نظم اجتماعی را بدون اعتقاد به منشأ الهی اصول اخلاقی غیر ممکن می‌شمرد. وی در وطنپرستی آدمی مستبد و سرسخت بود، چنانکه می‌گفت: «همهٔ اسرائیلیان مکلفند هر آنچه در تلمود بابلی درج است رعایت کنند، و ما باید یهودیان هر سرزمینی را واداریم تا از رسومی که عقلائی تلمودی بنیاد افکنده‌اند پیروی کنند.» ابن میمون، که تا حدی از اکثر مسلمانان و مسیحیان عهد خویش آذینخواه بود، اعتقاد داشت که يك غیر یهود پرهیزگار و یکتاپرست نیز به بهشت خواهد رفت؛ ولی دربارهٔ بدعتگذارانی که از میان قوم یهود برمی‌خاستند به همان اندازه سختگیر بود که سفر تثنیه یا تور [کماذا](#) مدعی بود که هر فرد یهودی که پشت پا به شریعت یهود زند باید به قتل رسد؛ و نوشت: «به عقیدهٔ من، کلیهٔ افراد يك جماعت اسرائیلی را که گستاخانه و خودسرانه از هر يك از فرائض الهی سرپیچی کرده باید به هلاکت رسانید.» وی در دفاع از مجازات مرگ برای بدعتگذاران بر توماس آکویناس پیشی گرفت، با این استدلال که «فساوت در حق آنهايي که مردم را به جستجوی اباطیل می‌کشاندنند ترحم واقعی نسبت به جهانیان است.» و بی هیچ نگرانی، مجازات مرگی را که کتاب مقدس یهودیان برای جادوگری، قتل نفس، زناي با محارم، بت پرستی، دزدی همراه با خشونت، بچه‌زدی، سرکشی اطفال از اوامر پدر و مادر، و نقض سبت قائل شده بود قبول داشت. شاید وضع یهودیانی که از مصر باستان کوچیده و در صدد بودند با خیل عظیم مردم بینوا و بیخانمان کشوری ایجاد کنند چنین قوانینی را تجویز کرده است. وضع متزلزل یهودیان در اروپای مسیحی یا افریقای مسلمان، که همواره در معرض تهاجم، تغییر کیش، یا تفرقه و پراکندگی بودند، مجموعهٔ قوانین سختی را برای استقرار نظم و وحدت ایجاب می‌کرد؛ اما، در این قبیل مسائل (و قبل از استقرار دستگاه تفتیش افکار) آنچه مسیحی از جنبهٔ نظری قبول داشت، و آنچه که یهودی احتمالاً بدان عمل می‌کرد، از شریعت یهود انسانیت‌تر بود.

جنبه بهتر این روحیه تند از اندرزي که ابن میمون به یهودیان عصر خویش می دهد آشکار است: «اگر کفار

به بني اسرائيل بگویند که یکی از افراد خود را به به ما تسلیم کنید تا او را به قتل برسانیم، همه به مرگ تن دهند بهتر از آن است که بدین امر گردن نهند.»

هنگامی که ابن میمون از این صحبت می کند که چگونه يك دانشور به درجه خردمندی می رسد، کلامش بمراتب مطبوعتر می شود. وی با ربنهائی یهود هم عقیده بود که می گفتند: «حرامزاده ای که دانشور [شریعت] است بر کاهن اعظمی که جاهل باشد برتری دارد.» وی به دانشوران توصیه می کرد که سه ساعت از روز را در راه طلب روزی تلاش کنند، و نه ساعت را به فرا گرفتن تورات اختصاص دهند. چون نفوذ عامل محیط را به مراتب زیادتیر از عامل توارت می دانست، محصل را به معاشرت با اشخاص دانا و نیکوکار تشویق می کرد. می گفت که طلبه نباید تأهل اختیار کند، مگر آنکه تحصیلات خود را تکمیل کرده، پیشه ای فرا گرفته، و خانه ای خریده باشد. وی مجاز به گرفتن چهار زن بود، ولی با هر کدامشان فقط ماهی يك بار حق داشت هم خوابه شود.

هر چند که مجامعت با همسر همیشه مجاز است، بر طلبه است که این امر را نیز با حرمت توأم سازد. وی نباید مدام مانند خروسی با زن خود جمع آید، بلکه باید تکلیف شوهری خویش را شبهای شنبه انجام دهد. ... هنگام هم خوابگی، زن و شوهر نباید در حال مستی، رخصت، یا افسردگی باشند، در آن موقع زن باید خواب نباشد.

و بدین سان سرانجام خردمندی فراهم می آید.

وی هم خود را مصروف بر آن می دارد تا آدمی بغایت فروتن باشد. سر یا بدن خود را عریان نخواهد نمود. ... هنگام صحبت، صدای خود را بی جهت بلند نخواهد کرد. با همه مردمان بنر می سخن خواهد گفت. ... از گزافه گویی یا کلام تصنعی اجتناب خواهد ورزید. درباره همه کس با نظری مساعد قضاوت خواهد کرد؛ بر خوبیهای دیگران تأکید خواهد کرد، و هرگز از کسی به اهانت سخن نخواهد گفت.

وی از خوردن غذا در ناهار خوریهای عمومی اجتناب خواهد ورزید، مگر در موارد بسیار ضروری؛ «خردمند هیچ جا به طعام نخواهد نشست، مگر در خانه و بر سر سفره خویش.» تا هنگام مرگ هیچ روزی از خواندن تورات غفلت نخواهد کرد. از مسیحاهاي دروغین بر حذر خواهد بود، اما هرگز ایمان خود را از دست نخواهد داد که روزی مسیحاي حقیقی خواهد آمد و اسرائیل را به صهیون باز خواهد گرداند و تمامی جهان را به کیش حقیقی و به وفور نعمت و برادری و صلح خواهد رساند. «سایر ملل از صفحه گیتی محو خواهد شد، اما یهودیان تا ابد باقی خواهند ماند.»

کتاب میشناه تورا ربهیای یهود را خشمگین ساخت. اندک بودند کسانی که می توانستند گستاخی مؤلف را در تصنیف کتابی به جای تلمود عفو کنند؛ و بسیاری از یهودیان با شنیدن این اظهار ابن میمون که آنکه به تحصیل

می کند ارجمندتر است دچار وحشت و خشم شدند. با وجود این، کتاب فوق نویسنده خود را رهبر یهودیان زمان ساخت. تمامی اهالی اسرائیل شرقی او را راهنمای خود دانستند و مسائل و مشکلاتشان را نزد وی می فرستادند؛ به نظر می رسید که به مدت يك نسل دوران گائونی احیا شده بود. لکن ابن میمون، بی آنکه لمحهای درنگ کند تا از این شهرت خویش شادمان شود، فوراً به تصنیف کتاب بعدی خود پرداخت. اکنون که از تدوین و تشریح شریعت برای یهودیان اصیل آیین فراغت یافته بود، هم خود را صرف باز آوردن آن دسته از یهودیانی کرد که فلسفه آنها را اغفال کرده بود یا به دام جماعات یهودی از دین برگشته قرائیم مصر و فلسطین و شمال آفریقا افتاده بودند. پس از ده سال سختی و مرارت دیگر، وی معروفترین اثر

خویش «دلالة الحائرين» (۱۱۹۰) را به عالم یهود عرضه کرد. این کتاب، که با الفبای عبرانی ولی به زبان عربی نوشته شده بود، بزودی با عنوان موره نبوخیم به عبری، و سپس به لاتین، ترجمه شد و یکی از شدیدترین طوفانهای روشنفکری قرن سیزدهم را به پا کرد.

مؤلف در دیباچه کتاب می‌گوید: «غرض اصلی من از نگارش این مجموعه تشریح پاره‌ای از کلمات است که در کتابهای انبیاء (یا به عبارت دیگر در عهد قدیم) می‌آید. بسیاری از اصطلاحات و عبارات مندرج در کتاب مقدس چند معنی دارد که ممکن است لغوی باشد، یا مجازی، یا رمزی. قبول معنی لغوی پاره‌ای از این اصطلاحات و جملات برای آنهايي که واقعاً متدین هستند اما در عین حال به عقل به عنوان والاترین خاصیت آدمی ارج می‌نهند سبب لغزش می‌شود. این گونه افراد را نباید بزور وادار به انتخاب دین بدون عقل، یا عقل بدون دین کرد. از آنجا که عقل را خداوند در نهاد آدمی جایگزین ساخته است، لذا عقل نمی‌تواند مخالف با چیزی باشد که آن هم از جانب خداوند نازل شده است. به عقیده ابن میمون هر جا این قبیل تناقضات روی می‌دهد به این علت است که ما عبارات کتاب مقدس را، که با ذهنیت تخیلی و تصویری مردم ساده و بیسواد مخاطب آن مناسبت دارد، معنی لغوی می‌کنیم:

عقلی ما گفته‌اند که بیان همه فهم آفرینش برای بشر غیر ممکن است. ... این موضوع به طور استعاری بیان شده تا مردم عامی آن را به میزان استعدادشان و متناسب با ضعف ادراکشان دریابند، و در عین حال، مردمان دانشمند بتوانند آن را معنایی متفاوت درک کنند.

از این مقدمه ابن میمون به بحثی درباره الوهیت می‌رسد. وی از قرآینی که دال بر وجود نظم در طبیعت است نتیجه‌گیری می‌کند که عقل برتری بر کاینات حاکم است؛ اما این تصور را که همه چیز به خاطر انسان آفریده شده به سخره می‌گیرد. می‌گوید همه چیزها فقط به این دلیل وجود دارند که خدا، یعنی منشأ و حیات آنها، وجود دارد. «اگر بتوان تصور کرد که خدا وجود ندارد. نتیجه چنین فرضی این خواهد بود که هیچ چیز دیگر نمی‌تواند امکان وجود داشته باشد.» از آنجا که به این نحو

است. پس «چیزی که خودش ذاتاً واجب الوجود است؛ وجودش نمی‌تواند معلول هیچ علتی باشد.» ۶۳ از آنجا که خداوند داناست، قطعاً باید غیر مادی باشد؛ به همین سبب کلیه آن عبارات کتاب مقدس را که متضمن اشاراتی به اعضا یا صفات جسمانی خداوند است باید مجازی تعبیر کرد. در واقع حرفی که ابن میمون می‌زند (و شاید از نظرات معتزله پیروی می‌کند) این است که ما نمی‌توانیم چیزی درباره خدا بدانیم مگر این که خدا وجود دارد. حتی اصطلاحات غیر جسمانی که به او نسبت می‌دهیم - دانایی، قدرت مطلق، رحم، محبت، وحدت، و مشیت - همه به ظاهر یکی و در معنی متفاوت است؛ یعنی، وقتی این تعابیر را در مورد خدا به کار می‌بریم غرضمان يك چیز است و هنگامی که آنها را به آدمی نسبت می‌دهیم چیزی دیگر. معانی دقیق این الفاظ در وجه خدایشان چیست، هرگز نخواهیم دانست. هرگز نخواهیم توانست به کنه ذاتش پی ببریم؛ و به هیچ وجه نباید هیچ

گونه صفت، کیفیت، یا نسبت ایجابی برایش قایل شویم. هنگامی که کتاب مقدس می‌گوید که چگونه خداوند یا فرشته‌ای با پیامبران «سخن گفت»، نباید تصور کنیم که غرض صوت یا صدایی است. «پیشگویی به کاملترین مرحله رشد قوه مخیله بستگی دارد.» این استعداد «پرتوی است از ذات الاهی» که از راه رؤیا یا مکاشفه تجلی می‌کند. آنچه که انبیا حکایت می‌کنند در فعلیت اتفاق نمی‌افتاد، بلکه فقط در چنین مکاشفه یا رؤیاهایی صورت می‌گرفت و، در بسیاری موارد، باید به طور تمثیلی تعبیر شوند. «بعضی از عقلای ما آشکارا گفتند که ایوب هرگز وجود نداشته است و افسانه شاعرانه‌ای است ... که مهمترین حقایق را کشف می‌کند.» هر بشری، اگر استعدادهای خویش را به مرحله کمال برساند، قادر به چنین مکاشفات غیبی تواند بود؛ زیرا تعقل آدمی مکاشفه مداومی است که اساساً با درون بینی روشن پیامبران تفاوتی ندارد.

آیا خداوند، جهان را در مدت زمان معینی آفرید، یا آنکه عالم ماده و حرکت، چنانکه ارسطو می‌پنداشت، قدیم است؟ ابن میمون بر آن است که عقل در اینجا قاصر است؛ ما نه می‌توانیم قدم جهان را ثابت کنیم نه

حدوث آن را. پس بگذارید در باب آفرینش آن به ایمان نیاکان خویش پایبند باشیم. ابن میمون اقدام به تفسیر تمثیلی داستان آفرینش سفر پیدایش کرد، به این نحو که: حضرت آدم روح یا عرض فاعل است؛ حوا هیولای منفعل است که سرچشمه تمام شر است؛ و مار قوه تخیل است. لکن شر یک امر وجودی نیست، بلکه صرفاً نفی خیر است. اکثر بدبختیهای ما از قصور خود ناشی می‌شوند؛ سایر شرها فقط از نقطه نظر یک آدمیزاد یا از یک دیدگاه محدود شرند؛ از دیدگاه نظام آفرینش ممکن است در هر شری خیر یا ضرورتی برای همه کاینات

که انسان باشد؛ انسان گاهی شر را انتخاب می‌کند؛ خداوند از ازل این اختیار طریق را پیش بینی کرده است، لکن آن را مقدر نمی‌سازد.

آیا انسان فناپذیر است؟ در این مورد ابن میمون تا آنجا که برایش مقدور است در آشفتگی و گمراهی خوانندگان خود می‌کوشد. در کتاب دلالة الحایرین از دادن هر گونه پاسخی به این سؤال دوری جسته فقط می‌گوید: «روانی که بعد از مرگ به جا می‌ماند همان روانی نیست که به هنگام تولد در پیکر آدمی بوده است.» این دومی - «عقل بالقوه» - یکی از وظایف بدن است، و همراه با بدن می‌میرد. آنچه باقی می‌ماند «عقل بالفعل» یا «اکتسابی» است که قبل از جسم وجود داشته است و هرگز از وظایف بدن نمی‌باشد. این نظریه ارسطویی - ابن رشدی آشکارا منکر فناپذیری فرد بود. در کتاب میثنامتوراه ابن میمون معاد جسمانی را رد کرد، و پندار مسلمانان را درباره بهشت فیزیکی اپیکوری به سخره گرفت و مدعی شد که این مورد، هم در اسلام و هم در یهودیت برای مراعات نیازهای اخلاقی و ارضای قوه تخیل خلاق بوده است. در کتاب دلالة الحایرین افزود که «هستیهای غیر جسمانی را فقط وقتی که به صورت نیروهایی در جسمی جایگزین هستند می‌توان به شمارش **در آورد**» ظاهراً از این گفته چنین مستفاد می‌گردد که روح غیر جسمانی که بعد از جسم آدمی باقی می‌ماند واجد هیچ گونه آگاهی انفرادی نیست. از آنجا که نظریه معاد جسمانی یکی از ارکان عقاید دین یهود و اسلام شده بود، این اشارات که حکایت از شکاکیت می‌کرد سبب اعتراضات فراوانی شد. هنگامی که کتاب دلالة الحایرین به خط عربی نیز برگردانده شد، در جهان اسلامی غوغایی به راه انداخت. یکی از دانشوران مسلمان به نام عبداللطیف این نظریات ابن میمون را مردود شمرده گفت: «با همین استدلالاتی که بظاهر برای تحکیم دین اقامه کرده است مبانی تمامی ادیان را متزلزل می‌سازد.» صلاح‌الدین ایوبی در این هنگام مشغول مبارزهای حیاتی با صلیبیون بود؛ او، که همواره اصیل آیین بود، حالا بیش از پیش از بدعتی که روحیه مسلمانان را در گرم‌گرم جهادی تهدید کند ابراز انزجار می‌کرد؛ در ۱۱۹۱ وی فرمان قتل سهروردی یکی از متصوفه رافضی را داد. در همان سال ابن میمون به نشر مقاله‌ای پرداخت تحت عنوان در رستاخیز مردگان. در این مقاله بار دیگر درباره فناپذیری جسمی اظهار تردید کرد، لکن اعلام داشت که این امر را به عنوان یکی از عقاید دینی می‌پذیرد.

سرگرم کرد و به مسائل آموزه‌ای و اخلاقی که از جهان یهود می‌رسید پاسخ می‌داد. در ۱۱۹۹، هنگامی که شموئیل بن یهودا بن طیبون، که مشغول ترجمه کتاب دلالة الحایرین به زبان عبری بود، تقاضای ملاقات از وی کرد ابن میمون به وی اخطار کرد که:

نباید متوقع باشی که، در اثنای شب یا در عرض روز، حتی یک ساعت هم با من درباره مسئله‌ای علمی کنکاش کنی؛ زیرا کار روزانه من به قرار ذیل است: من در فسطاط سکنا دارم و اقامتگاه سلطان در قاهره است که تا آنجا به قدر سفر دو روز سبت (۲،۵ کیلومتر) راه است. وظایفی که در مقابل نایب‌السلطنه (پسر سلطان صلاح‌الدین) دارم بسیار شاق است. مکلفم که هر روز صبح زود از وی دیدن کنم و هنگامی که شخص وی یا هر کدام از اطفال یا متعلقان حرمسرای وی بیمارند جرئت بیرون آمدن از قاهره ندارم بلکه باید قسمت اعظم روز را در کاخ بمانم. ... تا بعد از ظهر نباید به فسطاط برگردم. ... در این موقع از گرسنگی تقریباً در حال مرگم. بیرونی خانه را پر از اشخاص مختلف می‌بینم: عالمین الاهی، داروغه‌ها، دوستان، و دشمنان. ... از مرکب پیاده می‌شوم، دستهایم را می‌شویم، و از بیماران خود استعاضا می‌کنم که اندکی مرا به حال خود گذارند تا سد جوع کنم - این تنها طعمی است که در بیست و چهار ساعت صرف می‌کنم. آنگاه تا غروب آفتاب و گاهی دو ساعت از شب گذشته یا حتی دیرتر ... بیمارانم را می‌بینم. در

حالی که از فرط کوفتگی به پشت دراز کشیده‌ام نسخه و دستور العمل می‌دهم؛ و چون شب در می‌رسد به قدری خسته هستم که هیچ یارای حرف زدن ندارم. در نتیجه این همه مشغله، هیچ اسرائیلی نمی‌تواند جز در روز سبت یا من محرمانه گفتگو کند. در آن روز جمیع یهودیان کنیسه رو، یا دست کم اکثریت آنها، بعد از مراسم دعای صبح نزد من می‌آیند، و در این موقع به آنها تعلیمات دینی می‌دهم. ... همگی با هم تا هنگام ظهر که آنها می‌روند به درس خواندن می‌پردازیم.

این حکیم بزرگ زودتر از موعد طبیعی فرسوده شد. ریچارد اول، پادشاه انگلیس، می‌خواست که وی را پزشک خصوصی خود کند، اما ابن میمون قادر به قبول چنین دعوتی نبود. وزیر سلطان صلاح الدین فرسودگی وی را دید و، با تعیین مستمری معینی، از خدمت معافش کرد. ابن میمون در ۱۲۰۴ به سن شصت و نه سالگی درگذشت. جسدش را به فلسطین منتقل ساختند و در آنجا به خاک سپردند. مزارش هنوز در طبریه باقی است.

VI - جنگ طرفداران و مخالفان ابن میمون

نفوذ ابن میمون علاوه بر عالم یهود، در بین مسلمانان و مسیحیان نیز محسوس بود. علمای مسلمان زیر نظر معلمان یهودی به مطالعه کتاب دلالة الحائرین پرداختند. ترجمه‌های لاتینی آن در دانشگاه‌های مونپلیه و پادوا مورد استفاده قرار می‌گرفت، و در پاریس الکساندر هیلزی و گیوم دوپاری بارها به آن استناد می‌جستند. آلبرتوس ماگنوس (آلبرتوس کبیر) در بسیاری از مسائل از نظریات ابن میمون پیروی کرد؛ و قدیس توماس، اگر فقط برای رد عقاید ابن میمون هم که بود، اغلب نظریات

کاستیهایی در درک تاریخی داشت، تفسیر تمثیلی ابن میمون درباره کتاب مقدس یهودیان را مورد انتقاد قرار داد و آنها را تلاشی مذبحانه برای حفظ نفوذ کلام کتاب مقدس دانست؛ اما ربن بزرگ یهودی را ستود، زیرا «اولین کسی بود که آشکارا گفت کتاب مقدس یهودیان را باید با موازین عقلانی منطبق ساخت.» همچنین اسپینوزا نقطه نظرانی درباره پیشگویی، معجزات، و صفات خداوندی از ابن میمون اقتباس کرد.

در میان خود یهودیان نفوذی که ابن میمون به جا نهاد موجب انقلابی گردید. اسلاف خود وی دنباله کارهای تحقیقی و علمی و دینی او را گرفتند: پسرش ابراهیم بن موسی در ۱۲۰۵ به جانشینی پدر نجید و پزشک درباری شد؛ نواده‌اش داوود بن ابراهیم و نبیره‌اش سلیمان بن ابراهیم نیز هر کدام یکی بعد از دیگری پیشوای یهودیان مصر شدند؛ و هر سه سنت ابن میمون در فلسفه را دنبال کردند. چند صباحی بازار تفسیر ارسطویی کتاب مقدس به کمک تردستیهای تمثیلی، و همچنین رد تاریخی حکایات آن، رونق گرفت؛ مثلاً گفته می‌شد که حکایت ابراهیم و سارا صرفاً افسانه‌ای بود که ماده و صورت را باز می‌نمود، و احکام مربوط به شعایر مذهبی یهود فقط حقیقت و غرضی نمادین داشت. با این گونه تفسیر و تأویل، چنان می‌نمود که تمامی بنای الاهیات یهود، بر سر ربنهای آن دین خراب می‌شود. برخی از آنها بشدت در دفاع از دین به مبارزه برخاستند: شموئیل بن علی اهل فلسطین، ابراهیم بن داوود اهل پوسکی، مایربن تودروس هالوی ابوالعافیه اهل تولدو، دون استروک اهل لوندل، سلیمان بن ابراهیم اهل مونپلیه، یونس بن ابراهیم خروناهی اهل اسپانیا، و بسیاری دیگر. این عده علیه «فروختن کتاب مقدس یهودیان به یونانیان» آواز مخالف برداشتند، هر گونه اقدام در جهت جایگزینی حکمت به جای تلمود را تخطئه کردند، از تردیدهای ابن میمون درباره فناپذیری [جسم]، اظهار تأسف کردند، و خدای درک ناکردنی وی را، به عنوان تجریدی استعاری که هرگز فردی را به پرهیزکاری یا دعا بر نمی‌انگیزد، مردود شمردند. معتقدان به «قبالة» رمز آمیز به این مرافعه پیوستند و مزار ابن میمون را ملوث ساختند.

مبارزه میان طرفداران و مخالفان ابن میمون درست موقعی مایه تفرقه و تشتت جماعات یهودی جنوب فرانسه شد که مسیحیت اصیل آیین علیه ملحدان آلیگایی آتش جنگی خانمانسوز را دامن می‌زد. به همان

طریق که مسیحیان اصیل آیین، در دفاع از آیین خویش در برابر خردگرایی، خواندن آثار ارسطو و ابن رشد را در دانشگاهها ممنوع کردند، سلیمان بن ابراهیم ربی مونپلیه، نیز - شاید برای پیشگیری از حمله مسیحیان بر جماعات یهود به جرم پناه دادن خردگرایان - دست به کار بی سابقه‌ای زد؛ به این معنی که آثار فلسفی ابن میمون را حرام شمرد و کلیه یهودیانی را که به مطالعه این گونه کتابهای ادبی یا علمی غیر مذهبی می پرداختند، یا آنها را که عبارات کتاب مقدس را تفسیر تمثیلی می کردند، طرد کرد. طرفداران ابن میمون، به

یهودیان لوند، بزیه، و ناربون واقع در پرووانس را، و نیز اجتماعات ساراگوسا و لریذا در اسپانیا را به طرد سلیمان و طرفدارانش تشویق کردند. سلیمان، که اوضاع را چنین دید، دست به اقدامی بمراتب شدیدتر زد: به این معنی که به دستگاه تفتیش افکار فرقه دومینیکیان در مونپلیه شکایت کرد که کتابهای ابن میمون حاوی بدعتهایی است که هم برای مسیحیت خطرناک است، هم برای دین یهود. رهبانان دومینیکیان با وی همدلی کردند، و هر چه از آثار حکیم یهودی یافت شد طی تشریفاتی عمومی به سال ۱۲۳۴ در مونپلیه، و به سال ۱۲۴۲ در پاریس سوزانده شد. چهل روز بعد خود کتاب تلمود را در پاریس به آتش افکندند.

این حوادث طرفداران ابن میمون را سخت بر سر خشم آورد. همین چند تنی را که سر حلقه هواخواهان سلیمان در مونپلیه بودند دستگیر و به سخن چینی علیه همکیشان خود محکوم کردند، و دستور دادند که زبانیشان را ببرند. ظاهراً خود سلیمان را به قتل رساندند. ربن یونس، که از شرکت در سوزاندن کتابهای ابن میمون متأسف بود، به مونپلیه آمد و در کنیسه در ملاء عام توبه کرد و متعهد شد که به کفاره گناهان خویش قبر ابن میمون را زیارت کند. اما ربن دون استروک، با این فتوا که خواندن هر گونه علم غیر مذهبی حرام است، دنباله مبارزه را گرفت. موسی بن نحمن و آشر بن یهینل از وی حمایت کردند، و در ۱۳۰۵ سلیمان بن ابراهیم [ابن] ادرت، زعیم محترم و مقتدر یهودیان بارسلون، حکم کرد که هر فرد یهودی که به تدریس، یا قبل از بیست و پنج سالگی به مطالعه هر گونه علوم دنیوی - جز پزشکی - یا هر گونه فلسفه غیر یهودی بپردازد طرد شود. لیبرالهای مونپلیه، در مقابل، هر یهودی که فرزندان را از تحصیل علوم باز می داشت طرد می کردند. هیچ کدام از این دو حکم تحریم، اثر خیلی زیادی نداشت؛ جوانان یهودی، تک و توك، همچنان به تحصیل فلسفه ادامه دادند. اما نفوذ عظیم ادرت و آشر در اسپانیا، و تشدید تعقیب و هراس در اروپایی که اکنون مورد تفتیش افکار قرار داشت، جماعات یهودی را به عزلتی فکری و همچنین نژادی عقب راند. تحصیل علوم در میان آنها رو به زوال نهاد؛ و تعلیمات صرفاً ربی حاکم بر مدارس عبرانی شد. ذهن یهودی، پس از پشت پازدنش به خرد، اسیر در پنجه وحشت‌های الاهیاتی و حلقه تنگ دشمنی‌ها، خود را در رازوری و تورع مستغرق ساخت.

VII - قبالة

جزایر فلسفه و علم را همه جا امواج دریاهای رازوری می‌شوید و می‌برد. عقل حیطة امید را تنگ می‌سازد، و فقط آدمهای خوشبخت می‌توانند با روی گشاده چنین محدودیتی را تحمل کنند. یهودیان قرون وسطی، مانند مسلمانان و مسیحیان، واقعیت را با هزاران خرافه پوشاندند، تاریخ را با معجزات و چیزهای شگفت نمایش مهیجی جلوه می‌دادند، آسمان را با

را با صحبت از جادوگران و غولها وحشتزده می‌ساختند، با تعبیر رؤیاهای، گره از معمای خواب می‌گشودند، و سعی می‌کردند اسراری مرموز از کتب باستانی بیرون بکشند.

رازوری یهود همان اندازه قدمت دارد که خود یهودیان. این رازوری از ثنویت روشنایی و تاریکی دین زردشت، از جایگزینی افاضات ربانی به جای آفرینش در مکتب نوافلاطونی، از رازوری اعداد در مکتب نوپیتاغوریان، از تنووزوفیهای گنوستیک سوریه و مصر، از آپوکریف («آپوکروف» های) صدر مسیحیت، و از شاعران و رازوران هند و جهان اسلامی و کلیسای قرون وسطی تأثیراتی گرفت. لکن منشأهای

اصلي آن سنت و ذهنيت خود يهوديان بود. حتي قبل از ظهور مسيح، بين يهوديان تفاسير رمزي از داستان آفرينش سفر پيدايش و بابهاي اول و دهم صحيفة حزقيال نبي رواج داشت. در مشنا توضيح اين گونه قدغن شده بود، مگر در خلوت، آن هم براي دانشوري مورد اعتماد. قوة تخيل آزاد بود تا به ميل خويش آنچه را که پيش از آفرينش يا حضرت آدم به وقوع پيوسته بود، يا آنچه را که در پي انهدام دنيا به وقوع خواهد پيوست به حيطه تصور آورد. فرضية فيلن که لوگوس يا حکمت الاهي را واسطه آفرينندگي خدا مي شمارد خود نمونه والايي از اين قبيل حدسيات بود. اسينيان دست نيسته هايي داشتند که با شوق و ذوق تمام از انظار پنهان داشته مي شد، و آپوکريف عبري، مانند کتاب يوبيل يا کتاب بوقها، کيهانزايي رازورانه اي را توضيح مي دادند. از نام نگفتني «يهوه» رازي ساختند و به نجوا مي گفتند که چهار حرف آن - «کلمه چهار حرفي» - معني نهاني و اثري معجزآسا دارد و فقط بايد آن را به اشخاص بالغ و بصير بازگو کرد. عقيبا معتقد بود که وسيله خداوند براي آفرينش جهان تورات يا اسفار خمسة موسي بوده، و هر کلمه يا عبارت اين کتابهاي مقدس نبرو و معنايي مخفي داشت. برخي از گائونه هاي بابلي چنين نبرو هايي را براي الفباي عبراني و نامهاي فرشتگان قايل بودند، و مي گفتند که هر کس آن اسامي را بداند قادر است تمام نبرو هاي طبيعت را در اختيار خويش در آورد. حتي دانش آموختگان نيز به جادوي سپاه يا سفيد مي پرداختند و معتقد بودند که از راه يکي شدن روح با فرشتگان يا اهريمان مي توان به استعدادهاي شگفت انگيزي نائل آمد. پيشگويي از راه احضار مردگان، استخاره با کتاب مقدس، جن گيري، تعويذها، افسونها و جادوها، تقال و کشيدن قرعه، همان نقشي را که در زندگي مسيحيان داشت، در زندگي يهود نيز دارا بود. تمام عجايب طالع بيني را نيز با معتقدات خويش آميخته بودند؛ به تعبير آنها اختران آسمان يك رشته حروف بودند. آسمان نوشته مرموزي که فقط محرم راز قادر به خواندن آنها بود.

زمانی، در خلال قرن اول ميلادي، در بابل کتابي سري پيدا شد به نام سفر يصيراه (کتاب خلقت). زاهدان

نسبت دادند. طبق تعاليم اين کتاب، وسيله يا اسباب خلقت عبارت بود از ده سفيروث (اعداد يا اصول) از اين قرار: روح خدا، سه فيضان آن - هوا، آب، و آتش - سه بعد فضايي به چپ، و سه بعد فضايي به راست. اين اصول دهگانه محتوي را تعيين مي کردند، و در همان حال حروف بيست و دوگانه الفباي عبراني صورتی را که به کمک آنها درك خلقت براي عقل بشر ميسر مي شد مشخص مي نمودند. عقلاي قوم يهود، از سعديا گرفته تا فقهاي قرن نوزدهم، درباره مندرجات اين کتاب تفسيرهاي فاضلانه اي نوشته اند.

در حدود ۸۴۰ يکي از ربيهاي بابلي اين آموزه هاي رازورانه را ميان يهوديان ايتاليا رواج داد، و از آنجا بود که نظريات مزبور به آلمان، پرووانس، و اسپانيا گسترش يافت. شايد ابن جبرون در فرضية خويش راجع به موجودات واسطه بين خدا و عالم هستي تحت تأثير اين عقايد بود. ابراهيم بن داوود اهل پوسكير، سخن از «روايات سري» به ميان آورد تا مگر يهوديان را از بند خردگرايي ابن ميمون برهاند. فرزندش «اسحاق نابينا» و شاگردش عزرائيل محتملا مؤلفان کتاب سفرها - باهير يا کتاب روشنايي (حد ۱۱۹۰) بودند که تفسيري بود رازورانه درباره اولين باب از سفر پيدايش. در اين تفسير فيضانهاي **ديمورگوسي** سفر يصيراه به روشنايي، خرد، و دليل بدل شد، و اين سه گانگي «کلمه» را بر سبيل يك تثليث يهودي ارائه داده بودند. العازار، ربي بزرگ شهر ورمس (۱۱۷۶ - ۱۲۳۸) و ابراهيم بن شموئيل ابوالعافيه (۱۲۴۰ - ۱۲۹۱) مطالعه «آموزه سري» را عميقتر و با اجرتر از تلمود دانستند. اين دو، مانند متصوفة اسلامي و رازوران آلماني، در بيان روابط بين روح انسان و خدا زبان احساساتي عشق و ازدواج را به کار بستند.

تا قرن سيزدهم، کلمه قباله (قبالاه) به طور کلي براي توصيف تمامي مراحل و نتايج «آموزه سري» به کار رفته بود. در حدود سال ۱۲۹۵، موسي بن شم طوب، اهل لئون اسپانيا، سومين کتاب کلاسيک درباره احاديث شفاهي بني اسرائيل را تحت عنوان سفر هازهر يا کتاب جلال به چاپ رساند. وي تصنيف اين کتاب را به سيمون بن يوحى، از مدرسين يهودي قرن دوم ميلادي نسبت داد؛ به قول موسي، از جانب فرشتگان و سفيروث [اعداد يا اصول] دهگانه به سيمون الهام شده بود که رازي را که براي ايام ظهور مسيح محفوظ شده بود براي خوانندگان محرم خويش فاش سازد. در کتاب جلال کليات عناصر مشکلة

دمیورگوسها و فیضانات آفریننده؛ قیاس افلاطونی عالم اکبر و عالم اصغر؛ موعد و کیفیت ظهور مسیح؛ حیات پیشین و تناسخ روح، معانی رازورانه شعایر، اعداد، حروف، نقاط، و حرکات آیینی؛ به کار بردن حروف رمزی، اشعار موشح، و وارونه خواندن کلمات؛ تفسیر نمادین متون کتاب مقدس؛ و تصور زن به عنوان گناه و نیز، در عین حال، به عنوان تجسم راز آفرینش. موسی بن شم طوب با يك اشتباه کار را خراب کرد، به این شکل که در کتاب جلال از زبان سیمون بن یوحي اشاره به کسوف سال ۱۲۶۴ م کرد. همچنین آرای چندی بیان داشت که بظاهر قبل از قرن سیزدهم به خاطر هیچ کس خطور نکرده بود. وي عدة زيادي را به این وسیله فریب داد، اما موفق به فریفتن عیال خویش نشد؛ زنش اذعان کرد که موسی، سیمون بن یوحي را حيلة بسیار خوبی برای کسب مال یافته بود. موفقیت کتاب جلال مایة الهام جاعلین مشابه شد، و برخی از طرفداران قباله بعدی سیم دغل موسی را به خود وي پس دادند به این معنی که تحقیقات خود را به اسم وي منتشر ساختند.

حیطة نفوذ قباله بسیار وسیع بود. چند صباحی کتاب جلال چنان طرف توجه خوانندگان یهودی قرار گرفت که با تلمود کوس برابری می‌زد؛ پاره‌ای از هواخواهان قباله به تلمود، به عنوان کتابی کهنه و منسوخ لفاظ، و منطق فروش حمله کردند. برخی از علمای تلمودی، از جمله موسی بن نحمن، سخت تحت نفوذ مکتب طرفداران قباله واقع شدند. اعتقاد به اصالت و وحی منزل بودن قباله همه جا در میان یهودیان اروپایی رواج داشت. به همان نسبت تحقیقات آنها در حکمت و علم لطمه دید، و عصر طلایی ابن میمون با اراجیف مشعشع سفر هازهر به پایان آمد. قباله حتی متفکران عالم مسیحیت را نیز تا حدودی فریفته خود ساخت. رامون لول (؟ ۱۲۳۵-۱۳۱۵) معنای رازورانه اعداد و حروف را از قباله اقتباس کرد و در کتاب آرس ماگنا یا هنر کبیر خویش گنجانید؛ پیکو دلا میراندولا (۱۴۶۳ - ۱۴۹۴) فکر می‌کرد که شواهد نهایی را برای اثبات الوهیت مسیح در قباله یافته است؛ جمعی از رازوران مسیحی مانند پاراسلسوس، کورنلیوس آگریپا، رابرت فلاس، هنری مور، و دیگر رازوران مسیحی از چشمه تحقیقات علمای قباله نگار خود را سیراب ساختند؛ یوهان ریشلین (۱۴۵۵ - ۱۵۲۲) اذعان کرد که برای الاهیات خویش دست تخطی به سوی قباله دراز کرده است؛ و احتمالاً نظریه‌های طرفداران قباله بود که ذهن یاکوب بومه (۱۵۷۵ - ۱۶۲۴) را مشوب کرد. اگر، در قیاس با مسلمانان و مسیحیان، یهودیان بیشتری تشفی را در مکاشفات سری دیدند، علت آن بود که این جهان کریهترین روی خود را به ایشان نمود و آنها را مجبور ساخت که، به خاطر بقا، واقعیت را در تار به هم تنیده‌ای از تصورات و امیال بیوشانند. همیشه آدمهای بدبختند که باید باور کنند خداوند آنها را برای خودش انتخاب کرده است.

VIII - رهایی

یهودیان قرون وسطی، برای گریز از نشئه رازورانه، یأس و سرخوردگی از ظهور مسیح، آزار متناوب، و مشقت روزمره زندگی اقتصادی، به گمنامی اجتماعات و تشفیات آئین و کیش خویش پناه جستند. با تورع، اعیادی را که یاد تاریخ، محنتها، و شکوه باستانی آنها را احیا می‌کرد جشن می‌گرفتند و با شکیبایی رسومی را که روزگاری سال کشاورزی آنها را تقسیم کرده بود، با زندگی شهری وفق می‌دادند. فرقه رو به زوال قرائیم مراسم سبت را در تاریکی و سرما اجرا می‌کردند تا مبادا با فروختن آتش یا روشن کردن چراغ از شریعت موسی تخلف کنند؛ اما اغلب یهودیان دوستان یا خادمان مسیحی خود را به جشن می‌آوردند تا آنها آتش بیفروزند و از چراغها مراقبت کنند، و ربیها نیز این مسئله را نادیده می‌گرفتند. از هر فرصتی برای تدارک مجلس سور استفاده می‌کردند و از گشاده‌دستی و تحمل چیزی فروگذار نمی‌کردند: خانواده‌ها به مناسبت ختنه سوران یا ورود يك پسر به سلك روحانیون، مراسم نامزدی یا ازدواج پسر یا دختر، وارد شدن دانشوری مشهور یا یکی از بستگان، یا هنگام یکی از اعیاد مذهبی بساط سور می‌گستردند. نظاماتی که ربیها درباره محدود کردن مخارج وضع کرده بودند دایر کنندگان این قبیل مجالس ضیافت را مکلف می‌ساخت که بیش از بیست نفر مرد، ده زن، پنج دختر، و همه بستگان خانواده تا نسل سوم را دعوت نکنند. جشن عروسی گاهی مدت يك هفته طول می‌کشید، و حتی نمی‌گذاشتند که روز سبت آن مراسم شادمانی را دچار وقف سازد. عروس و داماد را تاجی از گلهاي سرخ، مورد، و شاخه‌های

زیتون بر سر می‌نهادند؛ در مسیر آنها آجیل و گندم می‌پراکندند؛ دانه‌های جو را به نشانه باروری بر سر و روی آنها می‌ریختند؛ تمام صحنه‌های این مراسم را با آواز خوانی و بذله‌گویی همراه می‌ساختند؛ و در سالهای آخر قرون وسطی دلقکی حرفه‌ای را برای تکمیل تردماغی حاضران اجیر می‌کردند. گاهی شوخی‌های وی به طور بیرحمانه‌ای با حقیقت منطبق بود، اما تقریباً در اکثر مواقع دلقک این حکم نکاحی هیل را که «هر عروسی زیباست» می‌پذیرفت.

به این طریق، نسل سالخورده گماردن نسل بعدی را به جای خویش جشن می‌گرفت، از دیدن نوادگان خویش شاد می‌شد، و به دوران کهولتی ستوده‌آور اما سرشار از عطوفت قدم می‌نهاد. سیمای این قبیل یهودیان سالخورده را در تابلوهای رامبران مشاهده می‌کنیم: صورتهایی که تاریخ ملت و فرد را می‌گویند، ریشهایی که خرد می‌بارند، و چشمانی که از خاطرات اندوهبار در تشویش ولی از عشق با گذشت در آرامند. هیچ یک از اصول اخلاقی مسلمانان یا مسیحیان به پای محبت متقابل پیر و جوان یهودی نمی‌رسید. عشقی که از تمام خطاها چشم می‌پوشد؛ ارشاد ملاطفت آمیز جوان ناپخته توسط پیر جهان‌دیده؛ و وقاری که با آن، کسی که عمر تمام کرده طبیعی بودن مرگ را می‌پذیرد.

هنگامی که یهودی وصیت نامه خویش را ترتیب می‌داد برای اولاد خویش نه فقط مایملک دنیوی بلکه نصایح معنوی نیز بر جای می‌گذاشت؛ چنانکه در وصیتنامه العازار، ربی بزرگ ماینتس (حد ۱۳۳۷) آمده: «از زمره کسانی باش که زودتر از همه در کنیسه حاضر می‌شوند؛ حین قرائت دعاها سخن مگو؛ و بعد از مراسم نیایش به امور خیریه بپرداز.» و حالا آخرین وصیت:

مرا پاک بشوی، موهام را شانه کن، ناخنهایم را بگیرد چنان که در دوران زندگی عادت من بود. تا مگر پاکیزه به آرامگاه ابدیم بشتایم، به همان سان که همیشه من یکشنبه سبت به کنیسه می‌رفتم. مرا در سمت راست پدرم به خاک بسپار؛ اگر آنجا اندکی باریک باشد اطمینان دارم که پدر آن قدر مرا دوست دارد که در کنارش برایم جا باز کند.

هنگامی که واپسین نفس بر می‌آمد، بزرگترین پسر یا برجسته‌ترین پسر یا فامیل چشم و دهان مرده را می‌بست؛ جسد را تطهیر و با روغنهای معطر تدهین می‌کردند و آن را در کفنی پاک می‌پوشاندند. تقریباً هر فردی تعلق به یک انجمن کفن و دفن داشت که در این مرحله جسد را بر می‌داشت، از آن مراقبت می‌کرد، آخرین شعایر مذهبی را درباره آن انجام می‌داد. و آن را تا محل دفن می‌رسانید. در تشییع جنازه، تابوت به دوشان پای برهنه حرکت می‌کردند؛ زنان پیشاپیش تابوت نوحه سر می‌دادند و طبل می‌کوفتند. هر آدم ناشناسی که به دسته مشایعت کنندگان بر می‌خورد طبق رسوم رایج می‌بایست جنازه را تا محل دفن مشایعت کند. معمولاً تابوت را در جوار تابوت بستگان مرده قرار می‌دادند، زیرا تدفین؛ در عرف یهود، «خواهید در کنار نیاکان» یا «پیوستن به جرگه بستگان» بود. عزاداران متوفا قطع امید نمی‌کردند، زیرا می‌دانستند که گرچه فرد فانی است، بنی اسرائیل باقی خواهد ماند.

کتاب چهارم

عصر ظلمت

۵۶۶ - ۱۰۹۵

جدول گاهشماری کتاب چهارم

۴۸۶ - ۷۵۱ : سلسله مروونژیان در گل

۴۹۰ - ۵۴۳ : قدیس بندیکتوس

۵۲۰ - ۵۶۰ : توسعه آکادمیهای ایرلند

۵۲۱ - ۵۹۸ : قدیس کولومبا

۵۴۳ - ۶۱۵ : قدیس کولومبانوس

۵۶۸ - ۷۷۴ : سلطنت لومباردها در ایتالیا

۵۶۸ به بعد : تأسیس دولت ونیز

۵۸۲ - ۶۰۲ : ماوریکیوس، امپراتور روم شرقی

۵۹۰ - ۶۰۴ : پاپ گرگوریوس اول (کبیر)

۵۹۰ - ۶۱۶ : اثلبرت ، شاه کنت

۵۹۷ : مسیحی شدن انگلستان به همت آگوستینوس

۶۰۰ - ۱۱۰۰ : رونق شیوة گرگوریوسی در خواندن سرودهای مذهبی

۶۰۲ - ۶۱۰ : امپراتوری فوکاس غاصب

۶۱۰ - ۶۴۱ : هراکلیوس، امپراتور روم شرقی

۶۲۵ - ۶۹۰ : پاولوس آیگینایی، پزشک

۶۲۹ - ۶۳۸ : داگوبر، پادشاه فرانکها

۶۴۰ : ورود اسلاوها به بالکان

حد ۶۵۰ : بیوولف؛ کدمن، اولین شاعر انگلیسی

۶۵۱. : ایجاد هتل - دیو در پاریس
- ۶۷۳ - ۷۳۵ : بید، مشهور به ونرابیلیس (معزز)، تاریخ‌نویس
- ۶۸۰ - ۷۵۴ : قدیس بونیفاکیوس، رسول آلمان
- ۶۸۷ - ۷۱۴ : سلطنت پین کهن بر فرانکها
۶۹۷. : ظهور اولین دوج در ونیز
- ۷۱۳ - ۷۱۶ : آناستاسیوس دوم، امپراتور روم شرقی
- ۷۱۷ - ۷۴۱ : لئوسوم، مشهور به ایسوریایی، امپراتور روم شرقی
- ۷۲۶ به بعد : نهضت تمثالشکنی در بیزانس
۷۳۵. : تأسیس مدرسه یورک
- ۷۳۵ - ۸۰۴ : آلکون، مربی
- ۷۵۱ - ۷۶۸ : سلطنت پین کوتاه بر فرانکها
- ۷۵۱ - ۹۸۷ : فرمانروایی پادشاهان سلسله کارولنژیان
۷۵۶. : دهش پین و تسجیل اختیارات غیرروحانی پایها
- ۷۶۸ - ۸۱۴ : شارلمانی، پادشاه فرانکها
- ۷۷۲ - ۸۰۴ : مبارزات شارلمانی با ساکسونها
- ۷۷۴ : تصرف اریکه لومباردها از جانب شارلمانی
- ۷۷۴ - ۱۲۰۰ : معماری سبک رمانسک
- ۷۷۶ - ۸۵۶ : رابانوس موروس، مربی
- ۷۷۸ : شارلمانی در اسپانیا؛ رولان در رونسو
- ۷۸۰ - ۷۹۰ : ایرنه نایب السلطنه در قسطنطنیه
- ۷۸۷ : آغاز هجوم دین‌ها بر انگلستان
- ۷۹۵ : آغاز هجوم دین‌ها بر ایرلند
- ۷۹۷ - ۸۰۲ : ایرنه، امپراتور روم شرقی
- ۸۰۰ : پاپ لئو سوم تاج بر سر شارلمانی می‌نهد و او را امپراتور امپراطوری مقدس روم می‌خواند.

۸۰۲ : شکوفایی بلغارستان زیر سلطه خان کروم

۸۱۳ – ۸۲۰ : لئو پنجم، مشهور به ارمني، امپراتور روم شرقی

۸۱۴ – ۸۴۰ : لئو اول (پرهیزکار)،

سلطان فرانکها

۸۱۵ – ۸۷۷ : یوهانس سکوتوس اریوگنا، فیلسوف

حد ۸۲۰ : ورود وارانگیان به روسیه

۸۲۹ : اگبرت امیرنشینهای هفتگانه انگلوساکسون میسازد و اولین پادشاه انگلستان می شود.

۸۲۹ - ۸۴۲ : تنوفیلوس اول، امپراتور روم شرقی

۸۴۱ – ۹۲۴ : مهاجمات نورسها به فرانسه

۸۴۳ : تقسیم وردن؛ لودویگ اولین پادشاه آلمان می شود.

۸۴۵ – ۸۸۲ : هینکمار، اسقف رنس

۸۴۸ : به بعد : آموزشگاه طب سالرنو

حد ۸۵۰ : کتاب کلز؛ لئوسالونیکي، ریاضیدان

۸۵۲ – ۸۸۸ : بوریس، خان و قدیس بلغار

۸۵۷ – ۸۹۱ : فوتیوس بطرک در قسطنطنیه

۸۵۸ – ۸۶۷ : پاپ نیکولاوس اول

۸۵۹ : روریک مهین، امیر روسیه

۸۶۰ - ۹۳۳ : هارال اول، ملقب به هورفاگر، اولین پادشاه نروژ

۸۶۲ : وارینگیان در نووگورود

۸۶۳ : رفتن سیریل و متودیوس به موراوی

۸۶۷ – ۸۸۶ : تأسیس سلسله مقدونی به دست باسیلیوس اول

۸۷۱ – ۹۰۱ : الفرد کبیر

۸۷۲ : کوچ نورسها به ایسلند

۸۷۵ - ۸۷۷ : شارل کچل، امپراطور امپراطوري روم غربي

۸۸۶ : محاصره پاریس از جانب نورسها

۸۸۶ - ۹۱۲ : لئو ششم (خردمند)، امپراطور روم شرقي

۸۸۷ : به بعد : تواریخ ایام آنگلساکسون

۸۸۸ : اودو، پادشاه فرانسه

۸۹۳ - ۹۲۷ : سیمئون، امپراطور بلغار

۸۹۹ - ۹۴۳ : تاراج اروپا به دست مجارها

۹۰۵ : تأسیس سلطنت ناوار به دست سانچو اول

۹۱۰ : تأسیس دیر عظیم کلونی

۹۱۱ : کونراد اول، شاه آلمان؛ رولو، دوک نورماندی

۹۱۲ - ۹۵۰ : قسطنطین هفتم، ملقب به پورفوروگنیتوس

حد ۹۱۷ : گلچین ادبیات یونانی

۹۱۹ - ۹۳۶ : هانری اول، ملقب به فاوئر، شاه آلمان

۹۲۵ - ۹۸۸ : دانستان قدیس

۹۲۸ - ۹۳۵ : ونسلاوس اول، شاه بوهم

۹۳۰ : تشکیل آلتینگ (پارلمان ایسلند)

۹۳۴ - ۹۶۰ : هاگون نازنین، شاه نروژ

۹۳۶ - ۹۷۳ : اوتو اول، شاه آلمان

۹۵۰ : اوج کمال ادبیات قرون وسطای ایرلند

۹۵۵ : شکست مجارها در لشکرده به دست اوتو

۹۶۱ : تأسیس دیر راهبه‌های قدیس لورا، در کوه آتوس

۹۶۲ : اوتو اول، امپراطور روم غربي

۹۶۳ : عزل پاپ یوآنس دوازدهم به دست اوتو

۹۶۳ - ۹۶۹ : نیکفوروس فوکاس، امپراطور روم شرقي

۹۶۵ - ۹۹۵ : هاگون (کنت بزرگ)، شاه نروژ

۹۶۸ : روسویتا، راهبۀ نمایشنویس

۹۷۳ - ۹۸۳ : اوتو دوم، امپراطور آلمان

۹۷۵ - ۱۰۳۵ : سانچوی بزرگ، شاه ناوار

۹۷۶ : فرهنگ بزرگ سویداس

۹۷۶ - ۱۰۱۴ : براین پرو، شاه مانستر

۹۷۶ - ۱۰۲۶ : باسیلیوس دوم، امپراطور روم شرقی

۹۷۶ - ۱۰۷۱ : تعمیر و تکمیل کلیسای سان مارکو در ونیز

۹۸۰ - ۱۰۱۵ : ولادیمیر اول، امیر کیف

۹۸۳ - ۱۰۰۲ : اوتو سوم، امپراطور آلمان

۹۸۷ - ۹۹۶ : تأسیس سلسلۀ کاپسینها به دست اوگ کاپه، در فرانسه

۹۸۹ : گرویدن مردم روسیه به مسیحیت

۹۹۲ - ۱۰۲۵ : بولسلاف اول، نخستین سلطان لهستان

۹۹۴ به بعد : شروع اصلاح از دیر کلونی

۹۹۷ - ۱۰۳۸ : قدیس ستفان اول، شاه مجارستان

۹۹۹ - ۱۰۰۳ : پاپ سیلوستر دوم (ژربر)

۱۰۰۰ : لیف اریکسن در «وینلند»

۱۰۰۲ - ۱۰۲۴ : هنری دوم، امپراطور آلمان

۱۰۰۷ - ۱۰۲۸ : فولبر، اسقف شارتر

۱۰۰۹ - ۱۲۰۰ : سبک معماری رمانسک در آلمان

۱۰۱۳ : فتح انگلستان به دست سوین، شاه دانمارک

۱۰۱۴ : شکست نورسها به دست براین پرو، در کلونترف

۱۰۱۵ - ۱۰۳۰ : قدیس اولاف، شاه نروژ

۱۰۱۶ - ۱۰۳۵ : کنوت، شاه انگلستان

۱۰۱۸ - ۱۰۸۰ : میخائیل پسلوس، تاریخنویس

۱۰۲۲ - ۱۰۸۷ : قسطنطين افریقایي، مترجم

۱۰۲۴ - ۱۰۳۹ : کونراد دوم، امپراطور آلمان

۱۰۲۸ - ۱۰۵۰ : فرمانروايي زوئه و تئودورا بر امپراطوري روم شرقي

۱۰۳۳ - ۱۱۰۹ : قدیس آنسلم

۱۰۳۴ - ۱۰۴۰ : دانکن اول، شاه اسکاتلند

۱۰۳۵ - ۱۰۴۷ : ماگنوس نیکو، شاه نروژ

۱۰۳۹ - ۱۰۵۶ : هنري سوم، امپراطور آلمان

۱۰۴۰ - ۱۰۵۲ : مکبث، شاه غاصب اسکاتلند

۱۰۴۰ - ۱۰۹۹ : روزریگو دیاث، مشهور به ال سید

۱۰۴۳ - ۱۰۶۶ : ادوارد خستوان، شاه انگلستان

۱۰۴۶ - ۱۰۷۱ : کلیسای قدیس آمبروسیوس، در میلان

۱۰۴۸ به بعد : دیر ژومیژ

۱۰۴۹ - ۱۰۵۴ : پاپ لئونهم

۱۰۵۲ : مرگ ارل گادوین، سیاستمدار

۱۰۵۴ : شقاق یونان از کلیسای روم

۱۰۵۵ - ۱۰۵۶ : تئودورا، امپراطریس روم شرقي

۱۰۵۶ - ۱۱۰۶ : هنري چهارم، امپراطور آلمان

۱۰۵۷ - ۱۰۵۹ : اسحاق کومننوس، امپراطور روم شرقي

۱۰۵۷ - ۱۰۷۲ : پیترودامیان، اسقف اوستیا

۱۰۵۸ : خلع مکبث به دست ملکم سوم، شاه اسکاتلند

مجمع کاردینالها

۱۰۶۰ : روبرگیسکار، دوک آپولیا

۱۰۶۱ - ۱۰۹۱ : سلطه نورمانها بر سیسیل

۱۰۶۳ : فتح ویلز به دست پرنس هرلد

۱۰۶۳ به بعد : کلیسای اعظم پیزا

۱۰۶۶ : هرلد، شاه انگلستان؛ نبرد هیستینگز؛ غلبه نورمانها بر انگلستان

۱۰۷۳ - ۱۰۸۵ : پاپ گرگوریوس هفتم (ایلدبراندو)

۱۰۷۵ : صدور فرمان منع عزل و نصب اسقفان از جانب مقامات غیر روحانی؛ تکفیر هنری چهارم

۱۰۷۷ : هنری چهارم در کانوسا

۱۰۸۱ - ۱۱۱۸ : آکسیوس اول، امپراتور روم شرقی

۱۰۸۵ : تاراج شهر رم به دست روبر گیسکار

فصل هجدهم

دنیای بیزانسی

۵۶۵ - ۱۰۹۵

I - هرآکیوس

اکنون اگر در منازعه بی پایانی که بین شرق و غرب جریان داشت نظر از جبهه شرق بگیریم و به غرب نگاه کنیم، در دل نسبت به امپراطوری بزرگی که در عین حال هم از اغتشاش داخلی به ستوه آمده بود و هم از هر سو در معرض تهاجم خارجی قرار داشت احساس دلسوزی می‌کنیم. آوارها و اسلاوها از دانبوب می‌گذشتند و شهرها و سرزمینهای امپراطوری را تصرف می‌کردند؛ ایرانیان هجوم بر صفحات غربی آسیا را تدارک می‌دیدند؛ اسپانیا به دست ویزیگوتها مسخر شده بود؛ و لومباردها، سه سال بعد از مرگ یوستینیانوس، نیمی از ایتالیا را متصرف شدند (۵۶۸). در سال ۵۴۲، و بار دیگر در ۵۶۶، مرض طاعون تمامی امپراطوری را روفت؛ در ۵۶۹ قحطی بروز کرد؛ فقر، بربریت، و جنگ مواصلات کشور را مقطوع، بازرگانی را کساد، و ادبیات و هنر را خفه کرد.

جانشینان یوستینیانوس همگی مردان لایقی بودند، اما فقط یک قرن حکومت ناپلئونی لازم بود تا مشکلات آنها را برطرف کند. یوستینوس دوم (۵۶۵ - ۵۷۸) با قدرت بر ضد کشورگشایی ایران جنگید. خدایان تئیریوس دوم (۵۷۸-۵۸۲) را، که تقریباً از هیچ فضیلتی در حق وی دریغ نکرده بودند، پس از حکومتی کوتاه و عادلانه، به سرای جاودان فرستادند. ماوریکیوس (۵۸۲ - ۶۰۲) با شجاعت و کاردانی بر آوارهای مهاجم حمله برد، اما چندان حمایتی از ملت ندید؛ هزاران نفر برای گریز از خدمت لشکری وارد صومعه‌ها شدند، و هنگامی که ماوریکیوس به صومعه‌ها فرمان داد، تا هنگامی که خطر رفع نشده، از قبول اعضای جدید خودداری کنند، راهبان برای عزل او به فریاد و فغان افتادند. یک گروهان رومی به نام فوکاس سپاهیان و توده مردم را علیه طبقه اشراف و حکومت به انقلاب برانگیخت (۶۰۲)؛ پنج فرزند ماوریکیوس را پیش چشم خود وی تکه تکه کردند، و آن

نپذیرفت که طفل خود را به جاي طفل امپراطور بگذارد و جان فرزند وي را نجات بخشد. سر خود ماوریکيوس را از بدن جدا کردند و با سر پنج فرزندش براي تماشا ي عموم به دار آویختند و بدن آنها را به دريا افکندند. امپراطريس کنستانتينا و سه دختر او را به اتفاق جمعي از اشراف، بعد از محاکمه، يا بدون محاکمه، و معمولاً زير شکنجه به هلاکت رساندند. چشمها از کاسه درآوردند، زبانها را بریدند، و اندامها قطع کردند. گويي صحنه هايي که بعدها بايد در انقلاب کبير فرانسه اجرا شود، تمرين مي شد.

خسرو پرويز اين هرج و مرج را مغتنم شمرد و جنگ ديرينه ايران و يونان را از سر گرفت. فوکاس با اعراب از در صلح درآمد و تمامي سپاهيان بيزانسي را به آسيا منتقل ساخت؛ وي در همه جا از ايرانيان شکست خورده بود. در اين مدت آوارها، که با هيچ گونه مقاومتی روبه رو نبودند، تقريباً تمامي اراضي مزروع داخلي قسطنطنيه را به تصرف درآوردند. طبقه اشراف پايتخت به هراکليوس حکمران يوناني افريقا پناه آوردند و از او خواستند که به نجات امپراطوري و اموال آنان قيام کند. وي به بهانه پيري از قبول چنين درخواستي خودداري ورزید، اما فرزندش را نزد آنها فرستاد. هراکليوس جوان ناوگاني آراست، خود را به بوسفور رسانید، فوکاس را برانداخت، جسد قطعه قطعه شده متجاوز را براي عبرت در ملأ عام آویخت و مردم او را با عزت به مقام امپراطوري برگزیدند (۶۱۰).

هراکليوس سزاوار عنوان و **نام** خویش بود. وي با نيرويي هراکليسي به تجديد سازمان امپراطوري از هم گسيخته بيزانس پرداخت. ده سال را صرف احياي اخلاقيات مردم، تقويت سپاه، و عوايد خزانه کرد. وي به کشاورزان زمين را يگان بخشید، به شرط آنکه فرزند ارشد هر خانواده به خدمت لشکري درآید. در خلال اين مدت سپاهيان ايران اورشليم را تسخير کردند (۶۱۴)، و به سوي خالکدون روي آوردند (۶۱۵). فقط ناوگان بيزانسي، که هنوز درياها را زير فرمان داشت، پايتخت و اروپا را از اين تهجم نجات داد. اندکي پس از اين واقعه، خيل آوارها به سوي شاخ زرين يا کرانه هالالي شکل بوسفور به حرکت درآمدند، به حومه هاي شهر قسطنطنيه هجوم بردند، و هزاران نفر يوناني را به غلامي گرفتند. با از دست دادن نواحي داخلي و همچنين خاک مصر، راه رساندن غله به شهر قطع، و دولت به لغو توزيع جيره غله ناگزير شد (۶۱۸). هراکليوس از فرط نوميدي به فکر افتاد که سپاهيان خود را به کارتاژ منتقل کند، و از آنجا بار ديگر درصدد تسخير مصر برآید. مردم و روحانيون مانع از عزيّت وي شدند، و بطرک سرگيوس موافقت کرد که ثروت کليساي يونان در مقابل اخذ ربح در اختيار هراکليوس گذاشته شود تا وي از اين طريق به پرداخت مخارج يك جنگ مذهبي براي تسخير دوباره اورشليم قادر شود. هراکليوس با آوارها از در صلح درآمد و سرانجام (۶۲۲) عزم

جنگ با ايرانيان کرد.

مبارزاتي که از اين پس صورت گرفت شاهکارهايي از فکر و عمل بود. مدت شش سال هراکليوس با دشمن در پيكار بود و خسرو پرويز را مکرر شکست داد. در غياب وي دسته اي از سپاهيان ايران و خيلي از جماعات آوارها، بلغارها، و اسلاوها قسطنطنيه را محاصره کردند (۶۲۶). لشکري که هراکليوس گسيل داشته بود سپاهيان ايران را در خالکدون هزيمت داد، و پادگان و نفوس پايتخت، که به رهبري بطرک برانگيخته شده بودند، انبوه مهاجمان بربري را تارومار ساختند. هراکليوس به سوي دروازه هاي تيسفون حرکت کرد؛ خسرو پرويز از پا درآمد؛ ايران تقاضاي صلح کرد و کليه سرزمينهايي را که خسرو از امپراطوري يونان گرفته بود باز پس داد. پس از هفت سال غيبت، هراکليوس پيروز مندانه به قسطنطنيه بازگشت.

وي سزاوار حوادثي که به حکم تقدير دوران کهولت او را ننگين ساخت نبود. هراکليوس، که بيماري او را نحيف کرده بود، آخرين کوشش خویش را صرف تقويت دستگاه اداري کشور مي کرد که ناگهان قبائل عرب به خاک سوريه ريختند (۶۳۴)، سپاه فرسوده يوناني را هزيمت دادند، اورشليم را به تصرف درآوردند (۶۳۸)، و حتي در آن حال که امپراطور در بستر نزع افتاده بود مصر مسخر دشمن گرديد (۶۴۱). جنگهاي دو امپراطوري ايران و بيزانس منجر به تحليل قواي هر دو طرف شده بود. در دوران

فرمانروایی کنستانس دوم (۶۴۲ - ۶۶۸) فتوحات اعراب ادامه یافت. کنستانس، که امیدی به حفظ امپراطوری خویش نداشت، آخرین سالهای عمر را در مغرب گذراند و در سیراکوز به قتل رسید. فرزندش قسطنطین چهارم، ملقب به پوگوناتوس (ریشدار)، آدمی لایقتر یا خوشبخت تر بود. هنگامی که مسلمانان در خلال پنج سال بحرانی (۶۷۳ - ۶۷۸) کوشش دیگری برای فتح قسطنطنیه کردند، چیزی که اکنون نخستین بار از آن به «آتش یونانی» تعبیر شد اروپا را نجات داد. سلاح جدید، که اختراع آن به کالینیکوس اهل سوریه منسوب است، شباهت به گردونه‌های آتشپران جنگی عهد ما داشت و آمیزه آتش از نفت، آهک زنده، گوگرد، و قیر بود. این آمیزه سوزان را به وسیله تیرهایی مشتعل به طرف کشتیها یا سربازان دشمن پرتاب می‌کردند یا آن را از میان استوانه‌های باریکی به سوی آنان می‌دمیدند، یا با گلوله‌هایی آهنی که دور آن را الیاف خشن و کوتاه کتان آغشته به نفت بسته بودند شلیک می‌کردند. اجزای متشکله این آمیزه سری بود، و مدت دو قرن حکومت بیزانس آن را با موفقیت تمام حفظ کرد؛ افشای هر گونه اطلاعی درباره آن خیانت و توهین به مقدسات محسوب می‌شد. ساراسنها سرانجام فرمول آن را کشف، و از «آتش ساراسن» علیه صلیبیون استفاده کردند. تا اختراع باروت، در طول قرون وسطی این حربه بیش از همه ورد زبانها بود.

در سال ۷۱۷ مسلمانان هجوم دیگری به پایتخت یونانی بردند. سپاهی مرکب از هشتاد هزار نفر عرب و

قسطنطنیه را از عقب محاصره کردند. در همین هنگام، اعراب ناوگانی مشتمل بر ۱۸۰۰ کشتی، احتمالاً کوچک، مجهز ساختند. این ناوگان جنگی وارد تنگه بوسفور شد و، به گفته یکی از وقایع‌نگاران، مانند جنگلی متحرک بر تنگه مزبور سایه افکند. از بخت بلند یونانیان بود که در این بحران سردار لایقی چون لئو ایسوریایی جانشین آن مرد بیکفایت یعنی تنودوسیوس سوم شد و زمام تشکیلات دفاع امپراطوری را در دست گرفت. وی نیروی دریایی کوچک بیزانس را با مهارت تاکتیکی آرایش داد، و هر ناوی را به اندازه کافی با حربه «آتش یونانی» مجهز ساخت. در ظرف مدت کمی ناوهای اعراب طعمه آتش شد و تقریباً کلیه کشتی‌های این ناوگان عظیم منهدم گردید. آنگاه سپاهیان یونانی بر محاصره کنندگان تاختند و به چنان پیروزی قاطعی دست یافتند که مسلم بن عبدالملک به سوریه عقب‌نشینی کرد.

II - تمثال‌شکنان : ۷۱۷ - ۸۰۲

لئوسوم از آن جهت شهرت ایسوریایی یافت که او را به ایسوریا، یکی از توابع کیلیکیا نسبت می‌دادند. به گفته تئوفانس، وی در ایسوریا در یک خانواده ارمنی قدم به عرصه وجود نهاد. بعد از تولد وی، پدرش از آنجا به تراکیا نقل مکان کرد، به پرورش گوسفند مشغول شد، و چون کارش رونق گرفت ۵۰۰ رأس گوسفند را با پسرش لئو به امپراطور یوستینیانوس پیشکش کرد. لئو یکی از نگهبانان کاخ امپراطور شد، سپس به مقام فرماندهی لژیونهای آناتولی رسید، و سرانجام، با رأی قاطع سپاه، به مقام امپراطوری ارتقا یافت. وی آدمی بود جاه طلب، قوی اراده، صبور، و ثابت قدم؛ سرداری بود که بارها سپاهیان مسلمان را، که به مراتب بر قوای او برتری داشتند، شکست داد؛ سیاستمداری بود که با اجرای عادلانه قوانین عدل و داد امپراطوری را ثابت بخشید، مالیاتها را اصلاح کرد، سرفداری را کاهش داد، حق تملک زارعان را گسترش بخشید، به توزیع اراضی پرداخت، نواحی متروک را از نو آباد ساخت، و قوانین را به طرز صحیحی اصلاح کرد. تنها عیب وی تمایلش به حکومت مطلقه بود.

شاید به هنگام جوانی لئو در آسیا از ناحیه مسلمانان، یهودیان، مانویان، پیروان مذهب وحدت طبیعت، و [یولیسینها](#)، یک نوع پندار خشک مقدسی و پرهیزکارانه (رواقي - پیرایشگری) از دین در اعماق روحش نفوذ کرده بود که اعتیاد توده مسیحی را به پرستش تمثالها، اعتقاد به خرافات، و مقید بودن به تشریفات و سنتها نکوهش می‌کرد. طبق کتاب عهد قدیم (سفر تثنیه، ۱۶۰۴-۱۸)، «صورت تراشیده یا تمثال هر شکلی از شبیه ذکور یا اناث ... یا شبیه هر بهیمه‌ای

که بر روی زمین است» صریحاً حرام شده بود. در اوان مسیحیت، کلیسا هر گونه تمثالی را به عنوان بازمانده‌های شرک مردود شمرده، و به مجسمه‌هایی که مشرکین به منظور نمایش دادن خدایان می‌ساختند با نفرت نگریده بود. اما پیروزی مسیحیت در دوران امپراطوری قسطنطین، و نفوذ محیط، سنتها، و پیکره‌سازی یونان در قسطنطنیه و شرق هلنیستی از این مخالفت کاسته بود. همین که بر تعداد قدیسان معبود افزوده شد، تشخیص و به خاطر سپردن آنها امری ضروری به نظر رسید. به همین سبب تصوراتی فراوانی از این جماعت و همچنین مریم تهیه شد، و در مورد مسیح نه فقط شکل و شمایل خیالی او، بلکه صلیب وی از اشیای متبرکه و حتی، برای مردم عامی، طلسم‌هایی جادویی شد. آزادی طبیعی خیالپردازی در میان مردم، تصویرها و پیکرها و یادگرهای متبرکه را مورد پرستش همگان ساخت. مردم در برابر آنها به سجده می‌افتادند، آنها را می‌بوسیدند، و در برابرشان شمع و عود و عبیر می‌سوزاندند، تاج گل بر سر آنها می‌نهادند، و از نفوذ غیبی آنها انتظار معجزات داشتند. در عالم مسیحی یونانی، بویژه، همه جا تمثالهای متبرکه دیده می‌شد: در کلیساها، صومعه‌ها، خانه‌ها و دکانها، و حتی روی اثاث منزل و زیورآلات کوچک و لباسهایی که به تن می‌کردند. شهرهایی که به خطر بیماری‌های واگیر، قحطی، و یا جنگ گرفتار می‌شدند به قدیسان حامی خویش، یا به قدرت غیبی اشیایی که از ائمه خود به یادگار داشتند، بیشتر متکی بودند تا به تهور و شجاعت آدمی. اولیا و شوراها کلیسا مکرر توضیح می‌دادند که این گونه تمثالها خود خدا یا مقربان وی نیستند، بلکه فقط وسیله‌ای هستند برای یادآوری آنها؛ اما مردم به این فرق و تمایز توجهی نداشتند.

لئو سوم از این زیاده‌رویهای ایمان عامه آزرده خاطر بود. در نظر او چنان می‌نمود که شرک می‌رود تا با این شیوه بر مسیحیت چیره شود، و نیش و کنایه‌هایی را که مسلمانان، یهودیان، و فرقه‌های مسیحی علیه خرافات جماعات اصیل آیین اظهار داشته بودند بخوبی احساس می‌کرد. برای تضعیف نفوذ راهبان در مردم و حکومت، و برای جلب حمایت نسطوریها و پیروان مذهب وحدت طبیعت، وی شورایی بزرگ از اسقفها و سناتورها تشکیل داد و، با موافقت آنان، در سال ۷۲۶ فرمانی را اعلام داشت که طبق آن مقرر شد هر گونه شمایی از کلیساها برداشته شود؛ نشان دادن تمثال مسیح و مریم عذرا بکلی ممنوع گشت؛ و دستور داده شد که روی نقاشیهای دیواری کلیساها را گچ اندود کنند. برخی از روحانیون عالیمقام از این فرمان پشتیبانی کردند، روحانیون دنیایمتر و راهبان زبان به اعتراض گشودند، و مردم سر به شورش برداشتند. سربازانی که در صدد

به عزیزترین نمادهای ایمان خویش متوحش و خشمگین شده بودند. در یونان و در جزایر سیکلاد قوای شورشی شخص دیگری را امپراطور خواندند و ناوگانی را برای تسخیر پایتخت گسیل داشتند. لئو ناوگان مزبور را منهدم و رهبران مخالفان خویش را زندانی کرد. در ایتالیا، یعنی سرزمینی که صور مشرکانه عبادت هرگز از بین نرفته بود، مردم تقریباً یکدل و یکزبان با فرمان امپراطور مخالفت کردند. در ونیز، راونای، و رم، افسران سپاه امپراطوری را بیرون کردند و شورایی مرکب از اسقفان غربی، که از جانب پاپ گرگوریوس دوم احضار شده بود، بی آنکه از شخص امپراطور نامی ببرد، تمثالشکنان را لعن و تکفیر کرد. بطریق قسطنطنیه با شورشیان هم‌اواز شد و این مراغه را دستاویزی برای اعاده کلیسای شرقی از زیر سلطه حکومت قرار داد. لئو بطریق را از مقامش عزل کرد (۷۳۰)، اما به او شدت عمل نشان نداد؛ و فرمان مزبور چنان بنر می‌به موقع اجرا گذاشته شد که چون لئو در گذشت (۷۴۱)، اکثر کلیساها موزائیکها و فرسکوهای خود را دست نخورده نگاه داشتند.

فرزند لئو، قسطنطین پنجم (۷۴۱ - ۷۷۵)، سیاست پدر را دنبال کرد و به همین سبب مورخان مخالف به آن امپراطور لقب محبت آمیز کوپرونوموس (= نام گرفته از سرگین) بخشیدند. شورایی مرکب از اسقفهای کلیسای شرقی، که به اشاره او در قسطنطنیه جلوس کرد (۷۵۴)، تمثالپرستی را به عنوان «عمل شنیع» محکوم کرد، و فتوا داد که بدین وسیله «شیطان بت پرستی را دوباره رواج داده بود» و «نقاش جاهلی» را که «با دستهای نجس خود چیزی را صورت می‌بخشد که فقط قلب باید به آن معتقد باشد» تخطئه کرد، و مقرر داشت که کلیه تمثالهای کلیساها را باید محو یا نابود کرد. قسطنطین این امر را بی هیچ دوراندیشی یا اعتدال به موقع اجرا گذاشت؛ راهبانی را که مقاومت می‌ورزیدند به زندان فرستاد و شکنجه داد؛ بار دیگر

چشمها از کاسه درآمد، زبانها بریده گشت، بینی‌ها کنده شد؛ بطریق را شکنجه دادند و سر از بدنش جدا ساختند (۷۶۷). قسطنطین پنجم، مانند هنری هشتم، صومعه‌ها و دیرهای راهبه‌ها را بست، اموال آنها را ضبط کرد، آن ابنیه را به مصارف غیر روحانی اختصاص داد، و اراضی متعلق به صومعه‌ها را به مقربان خویش بخشید. حکمران افسوس، با تصویب خود امپراطور، راهبان و راهبه‌های آن ایالت را به دور هم جمع کرد و آنها را مجبور ساخت که یا با یکدیگر وصلت کنند و یا به مرگ تن در دهند. تعقیب و آزار این جماعت مدت پنج سال (۷۶۵ - ۷۷۱) ادامه داشت.

قسطنطین فرزند خود، لئو چهارم (۷۷۵ - ۷۸۰)، را واداشت تا سوگند یاد کند که خط مشی تمثالشکنانه او را ادامه دهد. لئو چهارم، علی‌رغم ضعف مزاج، آنچه از دستش برمی‌آمد، انجام داد. هنگام مرگ، پسر دهساله خود قسطنطین ششم را به مقام امپراطوری (۷۸۰ - ۷۹۷)، و بیوه خویش امپراطریس ایرنه را به سمت نایب السلطنة دوران خردی پسرش (۷۹۷ - ۸۰۲) برگزید. امپراطریس با کفایت و بی‌هیچ باکی به اداره امور پرداخت و به خاطر همدلی با احساسات مذهبی مردم و بدون سر و صدا

تا به صومعه‌ها و منابر و عظ خویش برگردند، و اسقفهای عالم مسیحیت را به شرکت در دومین شورای نیقیه (۷۸۷) دعوت کرد. این شورا، که با حضور سیصد و پنجاه تن اسقف زیر نظر سفرای پاپ تشکیل شد، احترام به تمثالهای متبرکه (نه پرستش آنها) را از نو معمول داشت، و این عمل را طریقه مشروعی برای ابراز ایمان و پرهیزکاری فرد مسیحی دانست.

در ۷۹۰، قسطنطین ششم به سن بلوغ رسید و چون دید که مادرش از تفویض اختیارات به او اکراه دارد، وی را از مقامش معزول و تبعید کرد. دیری نگذشته بود که آن جوان رؤف بر سر رحم آمد و مادر را به دربار بازگردانید و او را شریک قدرت امپراطوری خویش ساخت (۷۹۲). در سال ۷۹۷ مادر، فرزند را به زندان افکند و کور کرد، و از آن پس تحت عنوان «امپراطور» حکمرمایی کرد - وی نام باسیلیوس بر خود نهاد، نه باسیلیسا که اسمی زنانه است. مدت پنج سال با کیاست و زیرکی به رتق و فتق امور امپراطوری مشغول بود؛ مالیاتها را کاهش داد، از مستمندان دستگیری کرد، مؤسسات خیریه بنا نهاد، و پایتخت را زیبا ساخت. مردم او را دوست می‌داشتند و تحسین می‌کردند، اما افراد سپاهی از اینکه زنی بمراتب لایقتر از بیشتر مردان بر آنها حکومت می‌کند آزرده خاطر بودند. در ۸۰۲ هواخواهان تمثالشکنی علم‌طغیان برافراشتند و او را از مقام امپراطوری کنار گذاشتند و خزانه‌دارش نیکفوروس را امپراطور خواندند. وی بآرامی سر تسلیم فرود آورد و از نیکفوروس تقاضا کرد که فقط به وی اجازه دهد تا بسلامت و بدون تعرض کناره بگیرد و تخت بگذارد. امپراطور جدید چنین وعده‌ای داد، اما او را به لیبوس تبعید کرد و در آنجا به حال خویش گذاشت تا از راه خیاطی روزگار بگذراند. ۹ ماه بعد در آنجا، بی‌آنکه پولی یا دوستی در دنیا داشته باشد، درگذشت. علمای دین، به خاطر پاکدامنیش، از سر گناهان وی گذشتند، و زعمای کلیسا وی را در زمره قدیسان محسوب داشتند.

III - دستگاه دائم التغیر امپراطوری : ۸۰۲ - ۱۰۵۷

برای آنکه تمدن بیزانسی را کاملاً در مد نظر آوریم، در اینجا ارائه تاریخچه‌ای از بسیاری امپراطورها و برخی امپراطریسها ضرورت دارد، و مقصود ما از این کار بحث درباره توطئه‌ها، انقلابات درباری، و آدمکشیهایی نیست، بلکه منظور تاریخچه‌ای است از خط مشی، قوانین، و یک عصر کوشش آنها برای حفظ امپراطوری در حال تحلیل خویش از خطر هجوم مسلمانان در جنوب و اسلاوها و بلغارها در شمال. از پاره‌های جهات این تاریخچه تصویری قهرمانانه است: در طی دورانی که در آن چهره‌ها بآسانی پدید می‌آمدند و سپس ناپدید می‌شدند، میراث یونانی تا حدود زیادی محفوظ، و تداوم و نظم اقتصادی باقی ماند؛ تمدن ادامه یافت، و گویی وسیله این تداوم انگیزه‌های پایداری بود که از کوششهای پریکلس، اوگوستوس، دیوکلتيانوس، و

سردارانی که برای نیل به مقام امپراطوری پا بر روی اجساد حریفان خود می‌نهند تا به نوبه خویش پا بر اجسادشان گذارند؛ نمایشی از شکوه و تجمل، چشم‌درآوردن و بینی‌بریدن، چاپلوسی و پرهیزکاری و خیانت؛ حکایتی است از مبارزه بی‌دغدغه امپراطوران با بطریقه‌ها برای اینکه معلوم شود بر امپراطوری چه چیز حکومت کند - قدرت یا افسانه، شمشیر یا کلام. بنابراین از شرح موارد زیر می‌گذریم: نیکفوروس اول (۸۰۲ - ۸۱۱) و مبارزات وی با هارون الرشید؛ میخائیل اول (۸۱۱ - ۸۱۳)، که به سبب شکست از بلغارها از حکومت خلع شد و سرش را تراشیدند و به زمرة راهبان‌ش درآوردند؛ لئو پنجم، مشهور به ارمني (۸۱۳ - ۸۲۰)، که بار دیگر تمثالپرستی را ممنوع کرد و هنگامی که در کلیسا به ترنم سرودی مشغول بود به قتل رسید؛ میخائیل دوم (۸۲۰-۸۲۹)، امپراطور «الکن» بیسواد که عاشق راهبه‌ای شد و سنا را تشویق کرد تا از او خواهش کند که آن زن را به حباله نکاح درآورد؛ تئوفیلوس (۸۲۹ - ۸۴۲)، مصلح قوانین، امپراطور آبادکننده، و مدیر با وجدانی که رسم تمثالشکنی را زنده کرد و بر اثر ابتلا به اسهال خونی فوت شد؛ بیوه‌اش تئودورا، که به عنوان نایب‌السلطنه‌ای قابل (۸۴۲ - ۸۵۶) به آزار و اذیت مردم پایان داد؛ و میخائیل سوم، ملقب به دائم‌الخمر (۸۴۲ - ۸۶۷) که بر اثر بیکفایتی مقرون به مهربانی، امور حکومت را ابتدا به مادرش سپرد و چون وی مرد، به دایی فاضل و لایقش سزار بارداس واگذار کرد. آنگاه ناگهان رجلی بیماند و نامنتظر به صحنه ظاهر شد و به هر چیزی که از پیشینیان مانده بود، به جز خشونت، پشت پا زد و سلسله نیرومند مقدونیان را بنیاد افکند.

باسیلیوس اول مقدونی در نزدیکی شهر آدریانوپل در دامان یک خانواده بزرگ ارمني قدم به عرصه وجود نهاد (؟ ۸۱۲). هنگام کودکی به دست بلغارها اسیر شد و ایام جوانیش را در آن سوی دانوب، یعنی خطه‌ای که در آن زمان به مقدونیه شهرت داشت، در میان بلغارها گذراند. در بیست و پنجسالگی گریخت و رو به قسطنطنیه نهاد. سر بزرگ و نیروی جسمانی وی نظر مردی را که به خدمت سیاسی اشتغال داشت جلب نمود، و به همین سبب وی باسیلیوس را به مهتری خود اجیر کرد. باسیلیوس به اتفاق ولینعت خویش که مأمور یونان شده بود به آن سرزمین رفت و در آنجا بود که نظر زن بیوه‌ای به اسم دانیلیس، و نیز اندکی از ثروت او را به خود جلب کرد. چون به پایتخت بازگشت، اسب سرکشی را برای میخائیل سوم رام کرد، به خدمت امپراطور اجیر شد، و هر چند که مردی کاملاً عامی بود، به مقام ریاست تشریفات دربار ارتقا یافت. باسیلیوس همیشه مناسب و شایسته بود؛ وقتی میخائیل در صدد پیدا کردن شوهری برای همخوابه خویش برآمد، باسیلیوس زن دهاتی خویش را طلاق گفت و او را با مهریه هنگفتی به تراکیا فرستاد و ائودوکیا، همخوابه امپراطور، را به حباله نکاح درآورد، و آن زن همچنان به خدمت به امپراطور ادامه داد. میخائیل همخوابه‌ای برای باسیلیوس معین کرد، اما باسیلیوس مقدونی فکر می‌کرد که پاداش عمل وی تاج و

مجاب ساخت که داییش سزار بارداس مشغول توطئه برای خلع اوست، و سپس بارداس را با دستهای بسیار بزرگ خود خفه کرد (۸۶۶). میخائیل سوم، که سالهای دراز عادت کرده بود سلطنت کند و نه حکومت، اینک باسیلیوس را در امپراطوری شریک خود کرد و تمامی امور حکومت را به دست وی سپرد. هنگامی که میخائیل او را به کنار گذاشتن تهدید کرد، باسیلیوس نقشه قتل میخائیل را کشید و خودش در این امر نظارت کرد و سرانجام بدون رقیب امپراطور شد (۸۶۷). به این ترتیب، حتی در شیوة سلطنت موروئی نیز راه برای افراد با استعداد باز بود. با چنین فرومایگی و جنایتی بود که فرزند بیسواد بزرگ‌ری طولانیترین سلسله بیزانسی را تأسیس، و نوزده سال فرمانروایی فوق‌العاده، وضع قوانین بخردانه، قضاوت عادلانه، انباشتن خزانه، و ساختن کاخها و کلیساهای تازه را برای شهری که تصرف کرده بود آغاز کرد. هیچ کس جرئت مخالفت با وی نداشت؛ و هنگامی که باسیلیوس بر اثر سانحه‌ای در حین شکار درگذشت، تاج و تخت کشور با آرامشی غیر معمول به فرزندش رسید.

لئو ششم (۸۸۶ - ۹۱۲) مکمل پدرش بود: به این معنی که مردی بود دانشمند، کتابخوان، خانه‌نشین، و ملایم طبع؛ طبق شایعات، وی فرزند میخائیل بود نه باسیلیوس، و شاید ائودوکیا نیز در این باب اطمینان قطعی نداشت. او را «خردمند» لقب دادند نه برای اشعاری که سرود یا وسایلی که در باب الاهیات، اداره امور حکومت، یا جنگ تصنیف کرد، بلکه برای تجدید سازمانی که در حکومت روحانی و ایالتی داد،

فرمولبندی جدیدی که برای قوانین بیزانس وضع کرد، و نظم دقیقی که در صناعت برقرا ساخت. هر چند که وی از شاگردان شیفته فوتیوس بطریق دانشور بود و خودش را وقف پارسایی کرد، با اینهمه، با چهار بار ازدواج خود مایه وحشت و انزجار روحانیون و تفریح خاطر عامه مردم شد. دو زن اولش بی آنکه پسری برای او بزنند درگذشتند. لئو اصرار کرد که تنها راه گریز از یک جنگی متوالی برای جانشینی، داشتن پسری است. طبق تعالیم اخلاقی کلیسا ازدواج برای بار سوم ممنوع بود. لئو پافشاری کرد، و چهارمین زنش، زوئه، به پاداش ثبات عزم وی پسری آورد.

قسطنطین هفتم (۹۱۲ - ۹۵۸) را پورفوروگنیتوس («ارغوانی زاده») لقب دادند، زیرا در غرقه‌ای به دنیا آمد که دیوارهای آن از سنگ سماق ارغوانی پوشیده شد و خاص زایمان امپراطریسها بود. وی قریحه ادبی پدر را به ارث برد، نه لیاقت اداره کردن کشور را. قسطنطین برای فرزندش دو کتاب در آیین مملکتداری تصنیف کرد: یکی در باره «تمها» یا ایالات امپراطوری و دومی تحت عنوان کتاب رسوم و باب تشریفات و آداب معاشرتی که شخص امپراطور مکلف به دانستن آنها بود. بر تألیف آثاری درباره کشاورزی، پزشکی، دامپزشکی، و جانورشناسی

نظارت کرد و، با گزینشی از نوشته‌های وقایعنگاران و تاریخ‌نویسان، یک «تاریخ مورخان عالم» ترتیب داد. تحت حمایت وی ادبیات بیزانسی با سبکی منقح و در عین حال خالی از جوش و حال به اوج شهرت رسید.

شاید رومانوس دوم (۹۵۸ - ۹۶۳) مثل سایر کودکان بود و به خواندن کتابهای پدرش توجهی نداشت. با دختری یونانی به نام تنوفانو ازدواج کرد. وی مظنون به زهر دادن پدر شوهر و تسریع در هلاک رومانوس بود و، قبل از مرگ شوهر بیست و چهار ساله‌اش، نیکفوروس فوکاس را که سرداری زاهد مسلک بود به همخوابگی با خویش اغوا کرد، و سردار مزبور با اجازه ضمنی وی تاج و تخت را به تصرف درآورد. نیکفوروس، که تازه مسلمانان را از جلب و جزیره کرت بیرون رانده بود (۹۶۱)، در سال ۹۶۵ دست آنها را از قبرس و در سال ۹۶۸ از انطاکیه کوتاه کرد. در واقع همین فتوحات بود که بنیان خلافت عباسیان را متزلزل کرد. نیکفوروس از بطریق قسطنطنیه تقاضا کرد که به سربازانی که گرفتار جنگ با مسلمانان می‌شدند تمام پاداشها و افتخاراتی را که خاص شهدا بود نوید دهد؛ اما بطریق خودداری ورزید و گفت همه سربازان موقتاً آلوده به خونی هستند که در میدان جنگ ریخته‌اند. اگر بطریق با چنین پیشنهادی موافقت کرده بود شاید جنگهای صلیبی یک قرن زودتر آغاز می‌شد. نیکفوروس از جاه طلبی خویش دست شست و در کاخ خویش انزوا گرفت تا چون زاهدی خلوت‌نشین زندگی کند. تنوفانو، که از این گوشه‌گیری شوهر به تنگ آمده بود، معشوقه سرداری به نام یوحنا اول زیمیسکس شد، و سردار مزبور با اجازه ضمنی او نیکفوروس را به قتل رساند (۹۶۹) و تاج و تخت را تصاحب کرد؛ چون از عمل خویش نادم شد، از تنوفانو دست کشید و وی را تبعید کرد و رفت تا با پیروزیهای ناپیدارش بر مسلمانان و اسلاوها کفاره گناهان خویش را پس بدهد.

جانشین وی یکی از نیرومندترین مردان تاریخ بیزانس است. باسیلیوس دوم، ملقب به بولگار وکتونوس («بلغارکش»)، فرزند رومانوس و تنوفانو، در ۹۵۸ به دنیا آمد؛ هنگام زمامداری نیکفوروس دوم و زیمیسکس شریک در امپراطوری بود. در سال ۹۷۶، در هجده سالگی، فرمانروایی بلامعارضی را آغاز کرد که مدت نیم قرن به طول انجامید. مشکلات از همه سو به او روی آورد: صدراعظمش توطئه کرد تا او را از مقام امپراطوری خلع کند؛ خاوندیهای فنودال، که وی قصد داشت از آنها مالیات بگیرد، مخارج توطئه‌های علیه او را تأمین کردند؛ بارداس سکروس، سردار سپاه شرقی، سر به شورش گذاشت و به دست بارداس فوکاس، که در آن موقع سربازانش وی را امپراطور اعلام کرده بودند، منکوب شد؛ مسلمانان اینک تقریباً تمام اراضی را که زیمیسکس از آنها در سوریه گرفته بود دوباره پس می‌گرفتند و بلغارها در اوج اقتدار خود بودند و از مشرق و مغرب به خاک امپراطوری دست درازی می‌کردند. باسیلیوس شورش را فرو نشاند، ارمنستان را بار دیگر از جنگ ساراسنها بیرون آورد، و در

مدت سي سال به طول انجاميد قدرت بلغارها را در هم شكست بعد از پيروزيش در سال ۱۰۱۴، پانزده هزار تن اسير را نابينا كرد، و از هر صد نفر يكي را با يك چشم رها كرد تا آن سپاه فلكرده را نزد سامونل تزار بلغارها رهبري كنند. شايد يونانيان بيشتر به سبب وحشتي كه نسبت به وي داشتند او را به بولگاروكتونوس ملقب ساختند تا اعجاب و تحسین. در بحبوحه اين مبارزات، باسيليوس مجال يافت تا عليه «كساني كه به خرج مستمندان خود را توانگر مي ساختند» بجنگد. به وسيله قوانين سال ۹۹۶ خويش، درصد تجزیه بعضي از املاك وسيع و تشويق توسعه يك كشورزي آزاد برآمد. باسيليوس در شرف رهبري ناوگاني در جنگ با ساراسنها در سيسيل بود كه به سن شصت و هشت سالگي اجل گريپانش را گرفت. از زمان هراكليوس قلمرو امپراطوري بيزانس تا اين درجه گسترده، و از دوران زمامداري يوستينيانوس تا اين اندازه نيرومند نبود.

انحطاط بيزانس در دوران حكومت برادر سالخورده اش قسطنطين هشتم (۱۰۲۵-۱۰۲۸) دوباره آغاز شد. از آنجا كه فرزندان قسطنطين منحصر به سه دختر بود، قسطنطين رومانوس سوم را ترغيب به ازدواج با دختر بزرگ خود زوئه كرد كه تقريباً پنجاه سال از عمرش مي گذشت. زوئه در مقام نيابت سلطنت، و به ياري خواهرش تئودورا، امور حكومت را در دوران امپراطوري رومانوس سوم (۱۰۲۸-۱۰۳۴)، ميخائيل چهارم (۱۰۳۴-۱۰۴۲)، ميخائيل پنجم (۱۰۴۲)، و قسطنطين نهم (۱۰۴۲-۱۰۵۵) اداره مي كرد، و كمتر اتفاق افتاده بود كه امپراطوري بيزانس به اين خوبي اداره شده باشد. اين دو خواهر - زوئه و تئودورا - به ريشه كن كردن فساد حاكم بر دواير حكومتي و كليساها پرداختند و صاحبمنصبان را واداشتند تا وجوهي را كه بالا كشيده بودند و ذخايري را كه نبلعيده بيرون بدهند؛ چنانكه يكي از آنها كه چندي مقام صدراعظمي داشت ۵۳۰۰ پوند طلايي را (معادل ۲۰۲۶۰۰۰۰ دلار) كه در مخزن آبي پنهان ساخته بود تسليم كرد؛ و هنگامي كه بطرك آلکسيس درگذشت، از اطافهاي مسكوني وي ۱۰۰۰۰۰ پوند نقره (معادل ۲۷۰۰۰۰۰۰۰ دلار) يافتند. چند صباحي فروش مناصب موقوف شد. زوئه و تئودورا در عالي ترين محاكم به مسند قضا جلوس مي كردند و با سختگيري عدالت را اجرا مي كردند. بيطرفي زوئه مانند نداشت. از آنجا كه در شصت و دو سالگي با قسطنطين نهم ازدواج کرده بود، و مي دانست كه مشاطهگر ماهرش نيز زيبايي ظاهري او را بزور حفظ کرده است، به شوهر جديد خود اجازه داد كه همخواه اش سكلرنا را به كاخ سلطنتي بياورد و همانجا با وي زندگي كند. قسطنطين بين خوابگاههاي آن دو زن مقام گزيده، و زوئه تا از فراغت قسطنطين مطمئن نمي شد، به ملاقات وي نمي رفت. هنگامي كه زوئه درگذشت (۱۰۵۰) خواهر كهترش تئودورا در صومعه اش گوشه عزلت گزيده، و قسطنطين نهم، با ذوق و خردمندي، مدت پنج سال حكومت كرد. وي افراد با صلاحيت و تحصيلكرده را به كمك خويش خواند و كليساي اعظم سانتاسوفيا را از نو تزيين كرد، براي فقرا بيمارستان و سرپناه ساخت، و ادبيات و هنر را در كنف حمايت خويش گرفت.

هنگامي كه قسطنطين درگذشت (۱۰۵۵) هواخواهان سلسله مقدوني، عامه مردم را تحريك به شورشي كردند كه در نتيجه آن تئودوراي باكره را از گوشه عزلت صومعه به در آورد، و با آنكه خود او سخت مخالف با اين روش بود، تاج بر فرقش نهادند و او را امپراطريس خواندند. با آنكه اين زن هفتاد و چهار سال از عمرش مي گذشت، خود و وزيرانش با كارداني تمام به اداره امور كشور پرداختند، لكن تئودورا در ۱۰۵۶ با مرگي چنان ناگهاني درگذشت كه هرج و مرج به دنبال آورد. اشراف درباري ميخائيل ششم را نامزد امپراطوري كردند، اما سپاهيان ماييل بودند سرداري به نام اسحاق كومنينوس به اين مقام برگزيده شود. يك جنگ موضوع را فيصله داد؛ به اين معني كه ميخائيل به سلك رهبانان درآمد، و كومنينوس در سال ۱۰۵۷ به عنوان امپراطور قدم به پايتخت نهاد. سلسله مقدونيان، پس از ۱۹۰ سال خشونت، جنگ، زناكاري، پرهيزكاري، و مملكتداري فوق العاده، به پايان خويش رسیده بود.

اسحاق كومنينوس بعد از دو سال استعفا داد، قسطنطين دوکاس، رئيس سنا، را به جانشيني خود معين كرد، و خود وارد صومعه اي شد. هنگامي كه قسطنطين درگذشت (۱۰۶۷)، بيوه وي ائودوكيا مدت چهار سال نايب السلطنه شد، اما حوايج جنگ، وجود رهبر سختگيرتري را ايجاب مي كرد؛ به همين سبب وي به عقد ازدواج رومانوس چهارم درآمد و تاج بر سر وي نهاد. رومانوس در مناذگرد از ترکان شكست خورد

(۱۰۷۱)، سرشکسته به قسطنطنیه بازگشت، از مقام امپراطوري خلع و زنداني شد؛ او را نابينا ساختند و به حال خود رها کردند و بر زخمهايش مرهمي ننهاندند تا از اين طريق جان سپرد. هنگامی که آلكسیوس اول مشهور به کومننوس برادرزاده اسحاق کومننوس، بر تخت سلطنت جلوس کرد (۱۰۸۱)، چنان می نمود که امپراطوري بیزانس نزدیک به سقوط است. ترکان بر اورشلیم چیره شده (۱۰۷۶) و از آسیای صغیر شروع به پیشروی کرده بودند؛ پچنگها و کومانها از سمت شمال به قسطنطنیه نزدیک می شدند؛ نورمانها بر پادگانهای مهم بیزانسی در حوزه آدریاتیک هجوم می بردند؛ حکومت و سپاه بر اثر خیانت بیکفایتی، فساد، و جبن فلج شده بود. آلكسیوس برای رویارویی با اوضاع حیل و جرئت به کار برد. جاسوسانی به ایتالیای نورمان فرستاد تا در آنجا انقلابی برپا دارند. و به ونیز امتیازات تجاری واگذار کرد، تا در مقابل از نیروی دریایی آن خطه علیه نورمانها استفاده کند. خزاین کلیسا را ضبط کرد تا از آن طریق نیروی سپاه امپراطوري را تقویت بخشد. شخصاً جنگ را آغاز کرد و بیشتر با به کار بستن تدابیر سوق الجیشی، نه با خونریزی، به پیروزیهایی نایل آمد. در میان اینهمه گرفتاریهای خارجی مجال آن را پیدا کرد که دستگاه حکومت و دفاع کشور را از نو طرح ریزد و به این نحو امپراطوري متزلزل بیزانس را يك قرن دیگر حیات بخشد. در ۱۰۹۵، طی يك اقدام دیپلماتیک دامنهدار، دست به دامن غرب شد تا به یاری دنیای مسیحی شرق بشتابد. وی، در شورای پیاچنتسا، پیشنهاد کرد که در برابر اتحاد اروپا بر ضد عالم اسلام، دوباره کلیسای یونان و

در دست عوامل دیگر، بند از پای جنگ برداشت، و نخستین جنگ از جنگهای اسف انگیز صلیبی، که مقدر بود ابتدا مایه نجات و سپس باعث انهدام امپراطوري بیزانس شود، آغاز شد.

IV - زندگی بیزانسی: ۵۶۶ - ۱۰۹۵

در آغاز قرن یازدهم، امپراطوري یونان، در پرتو جنگآوری و حسن تدبیر سلسلههای ایسوریایی و مقدونی، بار دیگر همان قدرت، ثروت، و فرهنگی را باز یافته بود که در اوج اقتدارش در دوران فرمانروایی یوستینیانوس داشت. آسیای صغیر، صفحات شمالی سوریه، قبرس، جزیره رودس، جزایر سیکلاد، و کرت از چنگ مسلمانان به در آمده بود؛ ایتالیای جنوبی يك بار دیگر یونان کبیر شده و زیر فرمان قسطنطنیه درآمده بود؛ بلغارها و اسلاوها را از بالکان بیرون رانده بودند؛ بازرگانی و صناعت بیزانسی بار دیگر مدیترانه را در قبضة اختیار خود گرفت؛ مسیحیت یونانی در شبه جزیره بالکان و روسیه پیروز شده بود؛ و ادبیات و هنر یونانی در عهد سلطنت مقدونیان دوره رنسانس را به خود می دید. درآمد کشور در قرن یازدهم به پول امروزی معادل ۲۴۰۰۰،۰۰۰،۰۰۰ دلار می شد.

قسطنطنیه در اوج شکوفایی خویش بود و از لحاظ بازرگانی، ثروت، تجمّل، زیبایی، آراستگی، و هنر از رم و اسکندریه قدیم، و از بغداد و قرطبه همان عهد، پیشی می جست. در این تاریخ نفوس آن شهر، که سر به يك میلیون نفر می زد، بیشتر آسیایی یا اسلاو بودند - ارمنیها، کاپادوکیاییها، سوریها، یهودیان، بلغارها و یونانیان نیمه اسلاو، به اضافه جماعت رنگارنگی از سوداگران و سربازان اسکاندينايي، روسیه، ایتالیا، و اسلام؛ و در رأس تمامی یلنها قشری از اشراف یونانی که روز به روز تعدادشان کمتر می شد. هزار نوع خانه مختلف - با سقفهای دو شیب، مسطح، یا گنبدی - با بالکانها، پیشخوانهای ستوندار، باغها، یا داربستها؛ بازارهای شهر انباشته از فراوردههای تمام نقاط عالم؛ هزاران کوچه باریک پر از گل و لای، مملو از دکانها و خانههای استیجاری؛ خیابانهای باشکوه که در دو سوی آنها خانههای مجلل اعیانی و رواقهای سایه افکن قرار داشت و مزین به مجسمههایی بیشمار، و آراسته به طاقهای نصرت بودند و، از میان دروازههای حصار شهر که بر آنها نگهبانانی پاس می دادند، به مناطق بیلاقی منتهی می شدند؛ کاخهای سلطنتی مفصلی مانند کاخ تریکونخوس از آن تئوفیلوس، کاخ جدید باسیلیوس اول و کاخ بوکولئون متعلق به نیکفوروس فوکاس، که پلکان مرمری آن به بندرگاهی نزدیک دریای مرمره سرازیر می شد که در دو سوی آن ستونبندی حجاری شده قرار داشت؛ کلیساهای متعدد، (به قول یکی از جهانگردان)، «به تعداد

روزهاي سال» که چند تا از آنها از لحاظ معماري گهرهايي قيمتي بودند؛ محرابهايي حاوي معززترين و گرانبها ترين يادگارهاي

از درون؛ و کليساي اعظم سانتا سوفيا که مدام به تزيين آن مي پرداختند، کليساي درخشان از انوار چراغها و شمعها، سنگين از بوي عود و عبير، هيبت آور از فرط جلال، و پر طنين از نغمات دلنشين: اين بود چارچوب نيمي از طلا - نيمي خشت زندگي سرشار پايخت امپراطوري بيزانس.

در داخل کاخهاي شهري اشراف و سوداگران بزرگ، و در گوشههاي بيلاقي ساحلي و دور از ساحلي، هر نوع اسباب تجملي که مورد استفاده آن عصر بود، و آن تزييني که از بند محرمات اقوام سامي رسته بود ديده مي شد: سنگهاي مرمر از هر رقم با هر صيغه، نقاشيهاي ديواري و موزائيکها، مجسمه ها و ظروف بسيار سفالين، پرده هاي آويخته بر ميله هاي سيمين، فرشينه ها و قاليها و پارچه هاي ابريشمين، درهاي منبتکاري شده با عاج يا نقره، اثاثه اي با تراش ظريف، ظروف غذاخوري طلا يا نقره. در اينجا بود که متشخصان جهان بيزانس آمد و رفت مي کردند: مردان و زنان با چهره زيبا و قامت رعنا، ملبس به حريرهاي الوان و توري و خز و قائم، و در نزاکت و عشق ورزيها و فتنه سازيها، رقيب پاريس و ورساي عهد بوربونها. هرگز آرايش موي و جواهرات و عطر و بزرگ بانوان به اين درجه از کمال نرسيده بود. در کاخهاي امپراطور، تمام مدت سال، آتش را روشن نگاه مي داشتند تا عطريات لازم را براي معطر ساختن ملکه ها و شاهزاده خانمها فراهم آورند. هرگز سابقه نداشت که زندگي تا اين درجه مزين و پر تشريفات، تا اين حد آکنده از مشايعتها و پذيراييها و نمايشها و مسابقه ها، و اين اندازه تابع مو به موي رسوم و آداب معاشرت باشد. طبقه پابرجاي اشراف، علاوه بر دربار امپراطوري، در هيپودروم [اسپريس يا ميدان مسابقات] نيز فاخرترين جامه ها و زيورآلات خويش را به رخ ديگران مي کشيدند. کالسکه هاي آنان در خيابانها چنان بي پروا حرکت مي کردند که آنان را منفور پياده فقير مي ساخت، و آن قدر مجلل و پر زرق و برق بودند که مورد لعن و تکفير اسقفهايي قرار مي گرفتند که در ظروف - و بر محرابهاي - مرمرين و سيمين و زرین به خدمت خدا کمر بسته بودند. روبر اهل کلاري، از وقايعنگاران مشهور فرانسوي، نوشت که قسطنطنيه حاوي «دو ثلث ثروت جهان» بود؛ و به قول بنيامين تودلايي، جهانگرد يهودي، «نفوس يوناني چنان مي نمود که جملگي از ملکزادگانند».

يکي از نويسندگان قرن دوازدهم نوشت: «قسطنطنيه اگر از لحاظ ثروت از تمام شهرهاي ديگر برتر است، از نظر رذيلت نيز بر ديگر شهرها تفوق دارد». در اينجا همه گناهان يك شهر بزرگ ميان توانگران و مستمندان اين شهر به يك سان تقسيم شده بود. بر روح امپراطوران اين سرزمين گاهي خوي حيواني و زماني فرشته خويي مستولي بود؛ و در ميان مردم شدت نياز مذهبي را مي شد با فساد سياستها يا خشونتهاي جنگ تعديل کرد. اخته کردن کودکان براي آنکه به عنوان خواجه در حرمسراها و تشکيلات اداري خدمت کنند، و کشتن يا نابينا کردن مدعيان بالفعل يا بالقوه تاج و تخت، در طول زمامداري

اما تکراري اين شهر فرنگ ادامه يافت. نفوس امپراطوري، يعني خلقي لجام گسيخته و تحت نفوذ انگيزه هاي ناشي از اختلافات نژادي و طبقاتي و مذهبي، مردمي بودند بي ثبات، خونخوار، و گاهي طاغي؛ حکومت با نان و روغن و شراب به آنها رشوه مي داد؛ و مسابقات اسبدواني، ستيز با جانوران، رقص روي بند، پانتوميمهاي مستهجن در تماشاخانه، و حرکت کوبه امپراطورها يا اعظم روحاني در سرگذرها آنها را سرگرم مي ساخت. قمارخانه و ميخانه همه جا وجود داشت؛ فاحشه خانه را تقريباً در هر خياباني مي شد سراغ گرفت، حتي گاهي «در جلو درهاي کليسا». زنان بيزانسي در شهوت راني و اخلاص ديني، و مردان آن در حضور ذهن و عدم رعايت هر گونه اصول اخلاقي در نيل به اميالشان اشتها داشتند. همه طبقات به سحر، طالع بيني، غيبگوئي، جادو، افسونگري، و تعويذهاي اعجازآمیز معتقد بودند. فضاي رومي حتي قبل از زبان لاتيني ناپديد شده بود. خصلتهاي رومي و يوناني پايمال سبلي از مشرق زمينيهاي آواره شده بود که اصول اخلاقي خويش را از کف داده و اخلاقيات ديگران را جز بظاهر قبول نکرده بودند. با اينهمه، حتي در اين جامعه بسيار ديني و شهواني، اکثريت عظيم مردان و زنان اوليا و شارمنداني بودند آراسته و محبوب که، بعد از سبکسريهاي ايام جواني، به شاديها و غمهاي زندگي

خانوادگی می‌پرداختند و به اکراه کارهای دنیوی را انجام می‌دادند. همان امپراتورهایی که رقیبان خود را نابینا می‌کردند اعاناتی از کیسه فتوت خود به بیمارستانها، یتیمخانه‌ها، مساکن سالمندان، و برای ایجاد مسافرخانه‌هایی برای مسافران بذل می‌کردند. و در آن جرگه اشرافی که تجمل و راحت دستور روزمره زندگی محسوب می‌شد، بودند صدها کسان که، با حمایتی که پولدوسی از شدت آن می‌کاست، خود را وقف وظایف مملکتداری و تمشیت امور می‌کردند و، علی‌رغم تمام براندازیها و توطئه‌ها، به طریقی ترتیبی می‌دادند تا مملکت را از هر گونه مصیبتی برهانند و خوش عاقبت‌ترین اقتصاد جامعه در جهان مسیحیت قرون وسطی را حفظ کنند.

بوروکراسی یا دیوانسالاری که دیوکلتیانوس و قسطنطین بنا نهاده بودند، در عرض هفت قرن، وسیله مؤثری برای حکومت شده بود که حکمش در هر ناحیه‌ای از قلمرو امپراطوری نافذ بود. هر اگلیوس به جای رویه سابق تقسیم امپراطوری به ایالت‌های مختلف، کشور را به «تم»‌ها یا واحدهایی نظامی تقسیم کرد که هر واحد زیر فرمان یک استراتگوس یا فرماندار نظامی اداره می‌شد؛ این یکی از صد طریقی بود که بدان وسیله خطر ناشی از جهان اسلام موجب جرح و تعدیل بنیادهای امپراطوری بیزانسی شد. تنها تا حدود بسیار زیادی استقلال داخلی خود را حفظ کردند و در پرتو این حکومت تمرکز یافته از رفاه برخوردار شدند؛ اینان، بی‌آنکه متحمل فشار مستقیم کشمکشها و شدت عملیاتی که زندگی پایتخت را پر آشوب می‌ساخت بشوند، آرامش مداومی به خود دیدند. بر قسطنطنیه شخص امپراطور، بطریق، و جماعت حکمفرما بودند، اما بر تنها قوانین

و الاهیات فرقی قایل نمی‌شد، و اروپای باختری در دام هرج و مرج ناشی از ده دوازده قانون نامه بربری رفتار شده بود، دنیای بیزانسی میراث یوستینیانوس را به جان گرامی می‌شمرد و توسعه می‌بخشید. نول‌ها یا قوانین جدید یوستینوس دوم و هر اگلیوس، اکلوگا یا قوانین منتخب که از جانب لئو سوم نشر یافت، باسیلیکا یا فرامین شاهی که از طرف لئو ششم اعلام گردید، و نول‌هایی که به اشاره همین لئو وضع شد پندکت یا قانون نامه عظیم یوستینیانوس را با نیازمندیهای متغیر پنج قرن تطبیق داد. قوانین لشکری، روحانی، دریانوردی، تجاری، و قوانین مربوط به امور روستایی به احکام قضایی سپاهیان و روحانیون، بازارها و بنادر، و مزارع و دریاها نظم و اعتبار بخشید؛ و در قرن یازدهم، مدرسه حقوق قسطنطنیه مهد متفکران جهان غیر روحانی مسیحیت بود. از این رو، مردم بیزانس بزرگترین عطیه روم - حقوق رومی - را در خلال هزار سال مخاطره و تغییر حفظ کردند، تا آنجا که احیای آن قوانین در بولونیا در قرن دوازدهم انقلابی در قوانین مدنی اروپای لاتین و قوانین شرعی کلیسای روم پدید آورد. قانون نامه دریایی بیزانس، که توسط لئو سوم اعلام و بر اساس نظامات بحری رودس باستان وضع شده بود، نخستین مجموعه قوانین بازرگانی در جهان مسیحیت قرون وسطی بود. این مجموعه در قرن یازدهم منشأ قوانین همانندی برای دو جمهوری ایتالیایی ترانی و آملفی شد؛ و از این طریق جزو میراث حقوقی جهان نوین درآمد.

قانون نامه روستایی کوشی بود معتبر برای جلوگیری از فئودالیسم و استقرار زارعین آزاد. مزارع کوچک را به سربازان بازنشسته تفویض کردند. زمینهای وسیعتری که به حکومت تعلق داشت برای کشت در اختیار سربازان گذاشته شد تا به عنوان خدمت نظام در آنها به کار زراعت بپردازند؛ مناطق عظیمی کوچنشین فرقه‌های بدعت‌گذاری شد که از آسیا به تراکیا و یونان منتقل شده بودند. در نواحی باز هم پهناورتر، جماعات بربری را که تصور می‌رفت حضورشان در قلمرو امپراطوری کم زیانتر از خارج باشد بزور یا تحت حمایت دولت اسکان دادند. به این نحو بود که گوتها در تراکیا و ایلیریا، لومباردها در پانونیا، اسلاوها در تراکیا و مقدونیه و یونان متوطن شدند. تا قرن دهم میلادی نفوس پلپونز بیشتر از نژاد اسلاو بودند، و اسلاوها در آتیک و تسالی فراوان بودند. حکومت و کلیسا در کاهش بردگی دست یاری دادند. قوانین امپراطوری فروش بردگان یا برده کردن آزاد مردان را ممنوع کرد و بردگانی را که به خدمت سپاهی یا به سلاک روحانیون درمی‌آمدند یا با مردمان آزاد وصلت می‌کردند خود به خود از قید بندگی رهانید. در قسطنطنیه بردگی در حقیقت منحصر به خدمتکاران خانگی بود، ولی در همین محدوده کم رونقی پیدا می‌کرد.

با اینهمه، تقریباً این يك قانون تنازع بقاي نيوتني تاريخ است كه املاك زراعي بزرگتر، به نسبت مقدار و نزديكيشان، املاك كوچكتر را جذب مي‌كنند، و از راه خريد يا شيوه‌هاي ديگر، هر چند وقت يك بار مجموع اين قبيل اراضي بدل به

اراضي به مرحله انفجار مي‌رسد، آنگاه از طريق بستن ماليات يا به كمك انقلاب املاك بار ديگر تقسيم مي‌شوند، و باز تمرکز اراضي از نو آغاز مي‌شود. تا قرن دهم اكثر اراضي شرق بيزانسي، در املاكي وسيع، متعلق بود به ملاكان ثروتمند (دوناتوي، به معني افراد مقتدر)، يا كليساها و صومعه‌ها، يا بيمارستانهائي كه، به موجب وصيت پرهيزكاران، هر كدام اراضي موقوفه‌اي خاص خود داشتند. كار كشت در اين گونه اراضي بر عهده سرفها يا كولوني بود كه از لحاظ حقوقي آزاد، اما از نظر اقتصادي در قيد و بند بودند. ملاكان، با خيل ملازمان و محافظان و بردگاني كه كارهاي خانگي مي‌كردند، در كوشكهاي بيلاقي، يا در عمارت‌هاي شهري خود، در عين تجمل زندگي مي‌كردند. نمونه‌هائي از اين اعيان بزرگ را، اعم از خوب يا بد، در داستان ولي نعمت باسيلئوس اول، خاتون دانيليس، ملاحظه مي‌كنيم. هنگامي كه وي به ديدن باسيلئوس در قسطنطنيه مي‌رفت؛ سيصد تن غلام بنوبت كجاوه‌اي را كه در آن از پاتراس سفر مي‌كرد روي شانه‌هاي خود حمل مي‌كردند. هدايائي كه خاتون دانيليس براي باسيلئوس برد بمراتب گرانبهاتر از هر تحفه‌اي بود كه تا آن تاريخ شهرياري نزد يكي از امپراطوران بيزانسي فرستاده بود. فقط بخشي از اين هديه‌ها مشتمل بود بر چهار صد تن جوان، صد تن خواجه، و صد تن دوشيزه؛ همچنين چهارصد طاقه پارچه‌هاي زربفت نفيس، صد طاقه پارچه كتان (هر كدام آن قدر ظريف كه مي‌شد آن را در لاي درز يك ني جا داد)، و يك مجموعه ظروف غذا خوري نقره و طلا. وي در دوران حيات قسمت اعظم دارايي خويش را بخشيد و هنگام مرگش وصيت كرد كه مابقي را به فرزند باسيلئوس تسليم كنند. لئو ششم ناگهان خود را مالك هشتاد پارچه ملك زراعتي و چند كوشك، مبالغ عظيمي سكه و جواهرات و بشقابهاي زرین، اثاثه گرانبهاتر، اشيائي باارزش، گله‌هاي بيشمار، و هزاران تن غلام يافت.

اين گونه هدايائي يوناني رويهمرفته موجب رضايت خاطر امپراطوران نبود. ثروتي كه بدین نحو از گوشت و عرق ميلونها مردم انباشته شده بود به صاحبان آنها قدرتي مي‌بخشيد كه در مجموع براي هر شهرياري خطرناك محسوب مي‌شد. امپراطوران بيزانس، به حكم منافع شخصي و همچنين حس نوع‌پروري، مي‌كوشيدند تا اين فرايند تمرکز ثروت را متوقف سازند. زمستان سخت سال ۹۲۷ - ۹۲۸ به خشكسالي و طاعون انجاميد؛ روستاييان، كه از گرسنگي در شرف مرگ بودند، زمينهاي مزروع خود را به قيمت بي نهايت ناچيز، يا صرفاً در برابر نان بخور و نمير، به ملاكان عمده فروختند. در سال ۹۳۴ نايب‌السلطنه رومانوس نوولي (قانوني جديد) منتشر كرد كه ملاكان را تقبيح مي‌كرد كه «خود را بيرحمتر از خشكسالي و طاعون نشان داده‌اند». همين قانون جديد مقرر داشت كه هر ملكي كه به كمتر از نصف «قيمت عادلانه» خريداري شده است بايد به صاحبيش بازگردانده شود، و به هر فروشنده‌اي اجازه داد، در عرض سه سال، زميني را كه فروخته بود بار ديگر، به همان قيمت، از خريدار بازستاند.

ماليات‌هاي گزاف شاكاي بودند زمينهاي خود را فروختند و به شهرها و در صورت امكان به قسطنطنيه نقل مكان كردند تا از وظيفه‌اي كه حكومت به مستمندان بذل مي‌كرد استفاده كنند. باسيلئوس دوم مبارزات امپراطوران را عليه اشراف تجديد كرد. فرمان سال ۹۹۶ وي به فروشنده اجازه داد كه هر موقع توانست، زمينش را به همان قيمتي كه فروخته بود دوباره بخرد؛ كليه اسناد مالكيت زمينهايي را كه متناقض با قانون مورخ ۹۳۴ خريداري شده بود لغو كرد، و مقرر داشت كه اين گونه زمينها بي هيچ درنگ و بي هيچ هزينه‌اي به صاحبان قبلي آنها بازگردانده شود. بيشتر ملاكان از رعايت اين قانون طفره مي‌رفتند، و تا قرن يازدهم نوعي فنوداليسم تعديل يافته به طور پراكنده در شرق بيزانسي برقرار شده بود. اما كوشش امپراطوران هدر نرفت. زار عين آزادي كه باقي ماندند، بر اثر انگيزه مالكيت، در زمينهاي خويش به ايجاد كشتزار، باغهاي ميوه، تاكستانها، كندوهاي عسل، و مراکز گله‌داري پرداختند؛ ملاكان بزرگ كشاورزي علمي را به پايه‌اي رساندند كه اوج كمال آن در قرون وسطي بود؛ و از قرن هشتم تا قرن يازدهم كشاورزي بيزانسي پا به پاي ترقي روزافزون صنايع آن امپراطوري پيش رفت.

امپراطوري روم شرقي در اين دوران يك خصلت شهري و نيمه صنعتي پيدا كرد كه كاملاً با طرز زندگي روستايي اروپاي لاتين شمال كوهستان آلپ تفاوت داشت. كارگران معادن و فلزگران جداً به اكتشاف و استخراج سرب، آهن، مس، و طلا در زمين پرداختند. نه فقط قسطنطنيه، بلكه صد شهر ديگر بيزانسي - مانند سمورنا، طرسوس، افسوس، دورانتسو، راگوزا، پاتراس، كورنت، تب، تسالونيك، آدریانوپل، هراکلیا، سلومبریا - همه از غوغاي دباغان، كفاشان، سراجان، اسلحه سازان، زرگران، جواهرسازان، فلزكاران، دروگران، خراطان، چرخسازان، خبازان، رنگرزان، نساجان، كوزه گران، موزائيكسازان، نقاشان و نظاير آنها پر طنين بود. در قرن نهم ميلادي شهرهاي قسطنطنيه، بغداد، و قرطبه، هر سه به عنوان مراكز عظيم و جوشان صنعتي و مبادله كالاهاء، تقريباً جنب و جوش و غوغاي سرسام آور يك پايتخت مدرن كوس برابري مي زدند. علي رغم رقابت هنرمندان ايراني، پايتخت يوناني هنوز در تهيه پارچه هاي حرير و منسوجات لطيف پيشرو دنياي سفيديپوستان محسوب مي شد، و فقط سه ناحيه آرگوس و كورنت و تب از اين لحاظ بعد از قسطنطنيه قرار داشتند. صنعت منسوجات فوق العاده متشكل بود، و عده بسيار زيادي از بردگان را به عنوان كارگر در استخدام داشت؛ اكثريت كارگران ديگر را صنعتگران آزاد تشكيل مي دادند. جماعت كارگر قسطنطنيه و تسالونيك از محروميتهاي طبقه خویش آگاه بودند و به شورشهاي بي ثمر عديده اي دست زدند. كارفرمايان آنها توده عظيمي از افراد طبقه متوسط را تشكيل مي دادند كه طبقه اي بود مال اندوز، بخشنده، كوشا، با فراست، و بشدت محافظه كار. صنعتگران مهم، از جمله كارگران، هنرمندان، مديران، بازرگانان، قضات، و متخصصان امور مالي به صورت سيستماتاً (با اتحاديه هاي اصناف) متشكل شده بودند، كه دنباله و از مآثر تشكيلات كولگيا و آرتس باستان بود و به واحدهاي اقتصادي عظيم

شبهت داشت، هر اتحاديه اي واحد جنبه انحصاري در رشته ويژه خود بود، اما در مسائلي مانند خريد مواد، بهاي اجناس، روشهاي ساختن كالاهاء، و شرايط فروش شديداً تابع نظاماتي بود كه به موجب قوانين مصوب تعيين مي شد؛ بازرسان دولتي بر عمليات و دفاتر حساب نظارت داشتند، و گاهي حداكثر دستمزدها را قانون معين مي كرد. با وصف اين، صنايع كوچك به كارگران آزاد و تهوّر انفرادي واگذار شده بود. اين ترتيبات به صنعت بيزانس نظم و رفاه و دوام بخشيد، اما مانع از ابتكار و اختراع شد، و به ركوردي در وضع اجتماعي و زندگي انجاميد كه خاص مشرق زمينها بود.

اداره يا نظارت دولت بر بنادر و اسكله ها، تعيين و تنظيم بيمه و قرضه در مقابل وديعه گذاشتن ناوها، مبارزه شديد با دريازي، و وجود ثابت ترين پول رايج در اروپا، همه دست به دست هم داد و مشوق بازرگاني شد. دولت بر كليۀ داد و ستدها نظارتي ساري به عمل آورد - صادرات پاره اي از كالاهاء را ممنوع كرد، تجارت غله و حرير را انحصاري ساخت، بر كالاهاي وارداتي و صادراتي عوارض گذارد، و بر فروش ماليات بست. حكومت به سوداگران خارجي - ارامنه، سوريها، مصريها، آمافيها، پيزاييها، ونيزيها، جنوواييها، يهوديها، روسها، و كاتالانها - اجازه داد كه قسمت اعظم بازرگاني بيزانس را در دست بگيرند و در خود پايتخت يا اطراف آن «كارخانه ها» يا بنگاههاي نيمه مستقل دابر سازند؛ و با اين عمل تقريباً به استقبال حاكميت بر دو درياي اژه و سياه رفت. گرفتن ربح مجاز بود، اما نرخ آن به حكم قانون، دوازده، ده، هشت درصد، و حتي كمتر از اين مقرر شده بود. بانكداران متعدد بودند؛ و شايد اين وام دهندگان قسطنطنيه بودند كه برات را ابداع كردند و جامعترين سيستم اعتبار را در جهان مسيحيت قبل از قرن سيزدهم سازمان دادند، نه همكاران ايتاليائيشان.

V - رنسانس بيزانسي

بر اثر تلاش و مهارت مردم و زياده خواهيهاي اعيان، در قرن نهم و دهم هنر و ادبيات به طرز شاياني احيا شد. گرچه امپراطوري تا آخرين روز انقراض خود را رومي مي ناميد، تقريباً تمامي عناصر لاتيني آن به استثناي حقوق رومي از بين رفته بود. در شرق بيزانسي از دوران فرمانروايي هراكليوس، زبان يوناني زبان دولت، ادبيات، ليتورژي، و همچنين زبان محاوره اي شده بود. تعليم و تربيت اكنون به كلي يوناني

بود. تقریباً کلیه آزاد مردان، بسیاری از زنان، حتی جمع کثیری از غلامان نیز تا حدودی از تعلیم و تربیت برخوردار می‌شدند. دانشگاه قسطنطنیه، که مانند ادبیات به طور کلی در بحرانهایی عصر هراکلیوسی راه زوال سپرده بود، به همت سزار بارداس احیا شد (۸۶۳) و به خاطر دوره‌های تدریس لغزشناسی، فلسفه، الاهیات،

ادیب مشرکی چون لیانیوس و استاد بلیغ ملحدی چون لوکیانوس خوانده می‌شد. تدریس به طور کلی برای دانشجویان لایق رایگان بود؛ و حقوق استادان را دولت می‌پرداخت. کتابخانه‌های عمومی و خصوصی متعددی وجود داشت و هنوز شاهکارهای کلاسیکی را که در دنیای پرهرج و مرج غرب از خاطره‌ها رفته بود حفظ می‌کردند.

این انتقال گسترده میراث یونانی در عین حال هم مایه انگیزش و هم باعث محدودیت بود. ذهن را هم تیز ساخت و هم وسعت بخشید و از چهار دیواری دیرین مباحثات دینی و بلاغت موعظه‌ای رها کرد. اما همین غنای آن جلو نیروی ابتکار را گرفت. مبتکر بودن برای فرد جاهل بمراتب آسانتر است تا شخص عالم. ادبیات بیزانسی بویژه برای تلذذ مردان و زنان تربیت یافته و متفنن بود؛ به این معنی که ادبیاتی بود پیراسته و مهذب، آکنده از دقایق هنری و تصنیعات، به سبک یونانی اما نه به زبان یونانی، که به ظاهر زندگی بشری می‌پرداخت و با عمق آن کار نداشت. گرچه روحانیون این دوره به طرزی شایان توجه اهل تساهل بودند، با اینهمه، تفکر، بر اثر عاداتی که در جوانی شکل پذیرفته بود به طیب خاطر همچنان در محدوده جزم اندیشی دینی در جا زد، و جماعت تمثال‌شکنان عابدنماتر از کشیشان بودند.

عصر اسکندری دیگری از دانشوری آغاز شده بود. استادان به تجزیه زبان و عروض شعری پرداختند؛ رسالات موجز، «قواعد کلی»، و تاریخهای عمومی نگاشتند؛ و لغتنامه‌ها، دایرةالمعارفها، و گلچینهای ادبی گرد آوردند. در این عهد بود که کنستانتین کفالاس گلچین ادبیات یونانی را گرد آورد (۹۱۷) و سويداس فرهنگ خود را تألیف کرد (۹۷۶). تنوفانس (حد ۸۱۴) و لئو شماس (مت ۹۵۰) به نگارش تاریخهای معتتم عهد خویش یا نزدیک به دوران زندگی خویش مبادرت جستند. پاولوس ایگینیایی (۶۱۵ - ۶۹۰) به تدوین دایرةالمعارفی پزشکی دست زد که در آن نظریات و روشهای علمی پزشکان عالم اسلامی را با میراث جالینوس و اوریباسیوس یکجا جمع کرد. این کتاب به کلامی تقریباً نوین یک رشته عملیات جراحی را در مورد سرطان سینه، بواسیر، میل زدن مجرای بول، اخراج سنگ مثانه، و اخته کردن تشریح می‌کرد. پاولوس درباره مورد آخر می‌نویسد که برای خواجه کردن باید بیضه‌های کودکان را در گرمابه داغی له کرد.

طبیعیان مبرز بیزانسی در خلال این قرن‌ها، معلم گمنام و تهیدستی بود موسوم به لئو تسالونیکایی (حد ۸۵۰) که دارالعلم قسطنطنیه به او اعتنایی ننمود تا آنکه یکی از خلفای عباسی او را به بغداد دعوت کرد. یکی از شاگردانش که در جنگ به اسارت درآمده بود بنده زرخرید یکی از اعیان مسلمان شد، و دیری نگذشت که مولا شیفته احاطه غلام جوان به علم هندسه گشت. خلیفه مأمون، پس از استحضار از این موضوع، جوان را برانگیخت تا در مجلس مباحثه‌ای که در دربار خلافت راجع به مسائل هندسی برگزار می‌شد شرکت جوید؛ در مجلس از تبحر جوان در شگفت ماند، با کنجکاو مشتاقانه‌ای به شرح وی از استادش

مال و منال، لئو را به دارالعلم بغداد دعوت کرد. لئو در این باب صوابدید یکی از عمال دولت بیزانس را خواست، و او نیز ماجرا را با امپراطور تنوفیلوس باز گفت، و تنوفیلوس هم برای نگاهداشتن لئو بیدرنج به وی مقام استادی دولتی اعطا کرد. لئو عالمی بود متبحر در رشته‌های بسیار: در ریاضیات، نجوم، علم احکام نجوم، پزشکی، و فلسفه تألیف و تدریس می‌کرد. خلیفه مأمون مسائل چندی در هندسه و نجوم پیش وی فرستاد و به قدری از پاسخهای او خوشحال شد که به امپراطور تنوفیلوس و عده صلح جاودانی و ۲۰۰۰ سکه طلا داد به شرط آنکه وی لئو را برای مدت کوتاهی نزد او بفرستد. امپراطور خودداری ورزید و، برای آنکه لئو را از دسترس خلیفه مأمون دور نگاه دارد، او را اسقف اعظم تسالونیکا کرد.

لئو، فوتیوس، و پسلوس هر سه از ستارگان درخشان این عصر بودند. فوتیوس (۸۲۰؟ - ۸۹۱)، دانشمندترین رجل عهد خویش، در عرض شش روز از درجه يك مرد عادي غير روحاني به مقام بطريقي ارتقا یافته بود، و به تاريخ دين تعلق دارد. میخائیل پسلوس (؟ ۱۰۱۸ - ۱۰۸۰) مردی بود دنیادار و اهل دربار، مشاوری برای سلاطین و ملکه‌ها، و لثري خوش مشرب و اصیل آیین که می‌توانست در هر موضوعی که مطرح می‌شد بدرخشد، اما بعد از هر مشاجرة ديني یا انقلاب درباري هنوز سر جاي خود باقي بود. پسلوس نمی‌گذاشت عشق به کتاب علاقه‌اي را که به زندگي داشت کند و تیره کند. وی در دانشگاه قسطنطنیه تدریس حکمت کرد، و لقب ملك الحکما گرفت. چندی وارد ديري شد، گوشه نشینی در صومعه را بیش از حد آرام یافت، به غوغاي دنيا بازگشت، از (۱۰۷۱ - ۱۰۷۸) در مقام صدراعظمی خدمت کرد، و در خلال این مدت در ضمن به تألیف کتابها و رساله‌هایی در امور سیاسی، علوم، پزشکی، دستور زبان، الاهیات، قانونشناسی، موسیقی، و تاریخ مشغول بود. وی در کتاب خود به نام کرونوگرافیا داستان توطئه‌ها و رسواییهای يك قرن (۹۷۶ - ۱۰۷۸) را با خلوص و ذوق و غرور تمام ضبط کرد (از جمله قسطنطین نهم را آدمي توصیف کرد که از «نوک زبان پسلوس آویزان است»). اینک، برای نمونه، قسمتی از نوشته‌های وی را در وصف شورشی که منجر به بازگشت تئودورا در ۱۰۵۵ به اریکه سلطنت شد نقل می‌کنیم:

هر يك (سربازي که در میان جمعیت بود) سلاحي به کف داشت. يکي تبر کوچکی، ديگري تبرزینی، يکي کماني، ديگري نیزه‌اي. پاره‌اي از مردم سنگهای بزرگی حمل می‌کردند؛ و همگی با بي‌نظمي عظيمي ... روانه کاخ تئودورا بودند. ... اما تئودورا که در همان خانه‌اي پناه گرفته بود، به غریو آنها بي اعتنا ماند. انبوه مردم زبان خوش کنار گذاشتند به زور توسل جستند؛ برخی، با دشنه‌های آخته، چنان خود را به سوي تئودورا افکندند که گویی قصد کشتن او را دارند. با جسارت تمام او را از پناهگاهش ربودند، تن پوش فاخر تنش کردند، او را بر اسبي نشاندند و، در حالی که گردش چرخ می‌زدند، به کلیسای سانتاسوفیا هدایتش کردند. اینک تمامی مردم از بلند پایگان تا ضعیفان در گرامیداشت او هماواز شدند و همه او را ملکه خویش می‌خواندند.

نامه‌های خصوصی پسلوس تقریباً به اندازه نامه‌های سیسرون دلکش بود و پرده از اسرار برمی‌داشت؛ نطقها، شعرها و رساله‌های وی نقل مجالس بود؛ شوخ طبعی کینه توزانه و بذله گویی مهلك وی در بین تتبعات کسالتبار دانشمندان معاصر وی حکم داروی محرکی را داشت. در قیاس با شخص وی و فوتیوس و تئوفانس، محققان و مصلحان بزرگ معاصرشان در غرب، یعنی کسانی مانند [آلکوینها](#)، [رابانوسها](#) و [ژریرها](#)، به منزله مهاجران ترسویی بودند که از دنیای توحش به سرزمین تعقل آمده بودند.

شاخصترین جنبه این رنسانس بیزانسی هنر آن بود. از ۷۲۶ تا ۸۴۲ نهضت تمثال‌شکنی هر گونه مجسمه‌سازی یا تصویرسازی از موجودات مقدس را ممنوع کرد، اما در عوض هنرمند را از بند اسارتی یکنواخت در چهار دیواری مضمونه‌های مذهبی رها نمود، و او را به مشاهده، ترسیم، و تزیین زندگی غیرمذهبی واداشت. از این پس، به جای خدایان، افراد خاندان امپراطور، ولینعمتان اشرافی، وقایع تاریخی، جانوران جنگل، گیاهان و میوه‌های صحرا، و چیزهای پیش پا افتاده زندگی خانوادگی موضوع تابلوهای نقاشی هنرمندان شد. باسیلیوس اول در کاخ خویش نئا یا کلیسای نوین را ساخت که به قول یکی از معاصران «سراسر آن با درهای گرانبها، طلا، نفرة تابان، موزائیکها، حریرها، و هزاران نوع مرمر تزیین شده بود». قسمت اعظم تزییناتی که اخیراً در سانتا سوفیا کشف شد کار قرن نهم بود. گنبد مرکزی این کلیسا بعد از زلزله‌ای بار دیگر در ۹۷۵ ساخته شد و ضمن این بازسازی بود که شمایل بزرگ مسیح را در حال نشستن بر روی يك رنگین کمان با موزائیک درآوردند. موزائیکهای دیگری در سال ۱۰۲۸ افزوده شد. این کلیسای اعظم، مانند موجود زنده‌ای، بر اثر زوال و احیای بخشهای مختلف آن، از زندگی مداومی بهرمند شد. فوق‌العاده بودن درهای برنزی آن، که در ۸۳۸ نصب شدند، به قدری شهرت یافت که ساختن درهای همانندی را برای دیر مונته کاسینو، کلیسای جامع آملفی، و باسیلیکای سان پائولو در بیرون دیوارهای رم به قسطنطنیه سفارش دادند. آخرین دو لنگه در، که در ۱۰۷۰ در قسطنطنیه ساخته شد، هنوز شاهد بارزی از هنر بیزانسی است.

کاخ سلطنتی باسیلیوس یا «قصر مقدس» که نئا یا کلیسای نوین فقط نمازخانه آن محسوب می‌شد مجموعه تودرتویی بود از اتاقها، تالارهای پذیرایی، کلیساها، گرمابه‌ها، کلاه‌فرنگیها، باغها، ایوانهای ستوندار، و حیاطهای فراوان؛ تقریباً هر امپراطوری چیزی بر آن می‌افزود. تنوفیلوس با ساختن تالار اریکه‌ای مشهور به تریکونخوس، از روی نقشه‌ای

بود که سه ضلع آن را محرابهای صدف مانند تشکیل می‌داد. در شمال این تالار اریکه، وی تالار مروارید را بنا نهاد، و در جنوب آن چند هلیاکا یا غرفه‌های آفتاب، و کامیلاس را ساخت - عمارتی با سقفی از طلا، ستونهایی از مرمر سبز، و موزائیکی بسیار نفیس که، بر زمینه‌ای زرین، جمعی از زنان و مردان را در حال میومچینی نشان می‌داد. حتی از این موزائیک عالیت‌ر موزائیکهای ساختمان مجاور بود: بر روی دیوارهای آن نقش موزائیکی درختانی سبز رنگ بود در مقابل آسمانی زرین، و مهره‌های موزائیکی کف «تالار آرمونی» چمنی را نشان می‌داد پر از گل و ریحان. تنوفیلوس ذوقی را که برای شکوه عجیب و غریب داشت در قصر خویش، ماگنورا، به اوج خود رسانید: در بارگاه آن درخت چناری از طلا بر اریکه سایه افکن بود؛ پرندگان زرین بر شاخه‌های درخت و روی تخت سلطنت نشسته بودند؛ در دو سوی مسند شاهي دو جانور افسانه‌ای [سر و بالش عقاب، بدنش شیر] از طلا لمیده بود، و پایین مسند، مجسمه چند شیر زرین قرار داشت. هنگامی که فرستاده دولت بیگانه‌ای به حضور امپراطور بار می‌یافت، جانوران افسانه‌ای به کمک اسبابی که تعبیه کرده بودند به پا بر می‌خاستند، شیرهای زرین می‌ایستادند و دمه‌های خود را حرکت می‌دادند و غرش می‌کردند، و پرندگان مصنوعی نغمه سر می‌دادند. تمام این تجملات تقلید بی‌پرده‌ای بود از چیزهای پوچی که نظیرشان در قصر هارون الرشید در بغداد وجود داشت.

با مالیاتی‌هایی که از تجارت و «تمها» اخذ می‌شد قسطنطنیه را زیبا ساختند، ولی آن قدر پول در خزانه مملکت باقی می‌ماند تا صرف جلال و شکوه مختصرتر کرسی نشینهای ایالتی شود. صومعه‌ها، که بار دیگر ثروتمند شده بودند، با هیبت و عظمت سر برافراشتند: در قرن دهم صومعه‌های لاورا و ایویرون در آتوس؛ در قرن یازدهم صومعه قدیس لوقا در فوکیس، دیر نئامونی در کیوس، و دیر دافنی در نزدیکی آتوس - که موزائیکهای تقریباً کلاسیک آن عالیت‌ترین نمونه‌های سبک واسطه عهد بیزانسی است. گرجستان، ارمنستان، و آسیای صغیر در این نهضت رنسانس سهیم شدند و هر کدام از کانونهای هنر بیزانسی گشتند. بناهای دولتی انطاکیه مسلمین را به ستایش واداشت. در اورشلیم «کلیسای قیامت» اندکی پس از پیروزی‌های هراکلیوس بازسازی شد. در مصر، پیش و پس از استیلای اعراب، مسیحیان قبطی به ساختن کلیساهای گنبددار متوسطی پرداختند، ولی آنها را با فلزات، عاج، چوب، و منسوجات چنان استادانه تزیین کردند که گفתי تمامی مهارتهای دوران فرعون، بطلمیوسی، رومی، بیزانسی، و اسلامی سرزمین مصر همچون میراثی بی نقص و دست نخورده به آنها رسیده است. آزار و اذیت تمثالشکنان هزاران تن رهبان را از سوریه، آسیای صغیر، و قسطنطنیه به سوی مناطق جنوبی ایتالیا روانه کرد، جایی که در کنف حمایت پاپها قرار گرفتند. از طریق این مهاجران و سوداگران شرقی بود که سبکهای بیزانسی معماری و تزیین در باری، اوترانتو،

با شکوه کلیسای سانت آپولیناره کلاسه را ایجاد کرد. تسالونیکا همچنان سبک بیزانسی را حفظ کرد و کلیسای سانتا سوفیای خودش را با حواریون موزائیکی افسرده‌ای که به نحیفی قدیسان کارال گرکو بودند تزیین کرد.

در تمام این سرزمینها و شهرها، مانند پایتخت امپراطوری، رنسانس بیزانسی چشمه فیاضی بود با شاهکارهایی در موزائیک، مینیاتور، ظروف سفالین، لعاب، شیشه، چوب، عاج، برنز، آهن، جواهرات، و قماشهای بافته و رنگ شده‌ای که با چنان مهارتی تزیین شده بودند که مایه شگفتی و احترام تمام جهانیان شد. هنرمندان بیزانسی از شیشه آبی رنگ فنجانهایی می‌ساختند که زیر سطح آن با پیکرهای آدمی، پرندگان، و شاخ و برگهای زرین تزیین شده بود؛ ظروفی شیشه‌ای می‌ساختند با گلوگاهی مزین به گلها و اسلیمیهای مینایی؛ و دیگر انواع شیشه را به چنان ظرافتی تهیه می‌کردند که امپراطوران بیزانس همیشه با رغبت آنها را به رسم تحفه نزد سلاطین خارجی می‌فرستادند. گرانیهاتر از این گونه اشیاء، برای هدیه،

خرقه‌های آستین گشاد، رداها، شالها، و جبه‌های قیمتی بود که هنر پارچه بافی استادان بیزانسی را نشان می‌داد. از این طراز بود «ردای شارلمانی» در کلیسای اعظم مس، و حریرهای لطیفی که در تابوت آن پادشاه در آخن یافتند. نیمی از حشمتی که امپراطور یونانی را احاطه کرده بود، قسمت اعظم رعب آمیخته به احترامی که مایه علو مقام بطریق می‌شد، و پاره‌ای از شکوهی که منجی مسیحیان، مریم عذرا، و شهدای دین بر تن جلوه می‌کرد، از قماشها و جامه‌های بسیار فاخری ناشی می‌شد که عمر ده دوازده تن هنرمند، فنون قرون، و غنیترین رنگهای زمین و دریا بر سر آن صرف شده بود. زرگران و جواهرتراشان بیزانسی تا قرن سیزدهم در فنون خویش سرآمد استادان جهان به شمار می‌رفتند. خزانه سان مارکو در ونیز پر از آثار این قبیل صنعتگران است. موزائیک قدیس لوقا که به طرز شگفت آوری واقعگراست و اکنون در کالج تعلیمات عالیة دینی در پاریس نگهداری می‌شود، سر تابان عیسی مسیح در دیسس موزائیکی کلیسای سانتاسوفیا؛ و بالاخره موزائیک بسیار بزرگی که ۳/۷ متر مربع مساحت دارد و در ۱۹۳۵ در خرابه‌های کاخ امپراطوران مقدونی در استانبول کشف شد، همه به این دوره تعلق دارند. هنگامی که نهضت تمثال‌شکنی فرو نشست، یا هر جا که از دسترس آن به دور ماند، کلیساها، با تمثالهایی که با رنگ لعابی بر چوب نقش شده بودند و گاه در قابهای میناکاری یا جواهر نشان قرار داشتند، دینداری را تقویت کردند. در تمام تاریخ تذهیب کاری هیچ مینیاتوری از نظر ظرافت و استادی به پای رؤیای حزقیل که برای مجموعه خطابه‌های مذهبی گرگوریوس نازیانزوسی در قرن نهم ساخته شد و اکنون در کتابخانه ملی پاریس مضبوط است، یا چهار صد تذهیبی که برای دست نبشته گاهنامه و ترجمان

احوال قدیسان ساخته شد (حد ۱۰۰۰) و اینک در واتیکان جا دارد، یا تصاویر داوود در کتاب زبور پاریس (حد ۹۰۰) نمی‌رسد. در این نقاشیها هیچ ژرفنمایی و هیچ تصویری که از سایه روشن درست شده باشد مشاهده نمی‌کنیم؛ اما در عوض، رنگ آمیزی پرمایه و چشمنواز، جولان زنده و با روح قوه تخیل، آگاهیهای نوینی از کالبدشناسی انسان و حیوان، خیل لجام گسیخته جانوران و پرندگان، و گلها و گیاهان را در میان قدیسان و خدایان، چشمه سارها، طاقیها، و رواقها مشاهده می‌کنیم - پرندگان مشغول نوک زدن به میوه‌اند، خرسها در حال رقص، گوزنها و نره گاوانی در جدال شاخ به شاخ با هم، و پلنگی پای شیریش را بلند کرده است تا قلم نقاش بتواند نخستین واژه يك شعار پر هیز کارانه را در تابلوی خویش بگنجاند.

سفالگران بیزانسی سالیان متمادی بود که از فن لعاب دادن - مالیدن قشری از اکسید فلزی که چون آن را در کوره بگذارند سطحی ایجاد می‌کند که هم ظرف را محفوظ نگاه می‌دارد و هم به آن جلا می‌بخشد - اطلاع داشتند. این هنر ابتدا از مشرق زمین به یونان باستان آمده، در قرن سوم قم از بین رفته، و بار دیگر در قرن سوم میلادی زنده شده بود. در این دوران اواسط عهد بیزانسی استفاده از لعاب به حد وفور رسید. در تصویرنگاری بر روی مدالهای بزرگ، تمثالها، صلیبها، ظروف خاص حفظ یادگارهای قدیسان، فنجانها، جامهای ویژه مراسم عشای ربانی، جلد کتابها، و زیور یراق اسبها و سایر اسباب کالسکه، همه از لعاب استفاده می‌شد. در قرن ششم میلادی بود که جهان بیزانس هنر لعابکاری را از استادان ایرانی عهد ساسانی فرا گرفت؛ طرز عمل از این قرار بود که گردها یا خمیرهای رنگ را روی سطح شی مورد دلخواه جدا جدا قرار می‌دادند، طوری که هر محفظه یا منطقه رنگ به وسیله باریکه‌های فلز یا سیمهای نازکی از دیگری مجزا باشد، و آنگاه تمام شیء را به همین صورت در کوره فرو می‌بردند تا لعاب به فلز جوش بخورد و طرح تزئینی مورد نظر به وجود آید. معروفترین نمونه لعابکاری بیزانسی يك ظرف یادگارهای قدیسان است که برای قسطنطین پرفور و گنتیوس (یا قسطنطین هفتم) ساخته شده بود (حد ۹۴۸)، و اکنون در لیمبورگ نگهداری می‌شود. دقت عجیب و ظرافت بی اندازه‌ای که در ساختمان آن به کار رفته است، و آب و رنگ تزئینات پر تجمل این ظرف، همه از ویژگیهای هنر بیزانسی به شمار می‌رود.

هیچ هنری را نمی‌توان سراغ گرفت که مثل هنر بیزانسی تا این حد موقوف و حصر بر دیانت بوده باشد. يك شورای کلیسایی به سال ۷۸۷ چنین مقرر داشت که «تعیین موضوعات و نظارت بر جریان کار به عهده روحانیون است، و به موقع عمل گذاشتن آن دستورات وظیفه نقاشان.» از این رو بود که این هنر به صورتی مغموم و جدی تجلی کرد؛ حیطة موضوع هنرمند محدود ماند؛ روش و سبک نقاشی یکنواخت شد؛

بندرت توجه خود را به واقعیات زندگی، شوخی، و زندگانی عادی معطوف داشت؛ به اندازه‌ای مقید به رنگ و شکوه شد که نظیر پیدا نکرد؛ و هرگز نتوانست به تنوع نفسانی و مادیگری فصاحت آور هنر

همین محدودیتها باید از کامیابیها و نفوذ چنین هنری بیشتر در شگفت باشیم. سراسر جهان مسیحیت از کیف گرفته تا کادیث به رهبری هنر بیزانسی اعتراف می‌کردند و مراتب تحسین خود را با تقلید از آن سبک ابراز می‌داشتند؛ حتی هنرمندان چین نیز گاه گاه سر تعظیم در برابر آن خم می‌کردند. همین هنر بود که به دست صنعتگران سوریه به قالبهای تازه‌ای ریخته شد و با هنر ایران ساسانی در هم آمیخت و سبک بدیعی در معماری، موزائیکسازي، و عناصر متشکله تزئینی هنر اسلامی پدید آورد. و نیز، در امر توسعه و آبادانی، قسطنطنیه را برای خود سرمشق قرار داد، و کلیسای سان مارکو از کلیسای حواریون پایتخت بیزانس تقلید کرد. سبک معماری بیزانسی سر از فرانسه درآورد و آن قدر به سوی شمال رخنه کرد تا به آخن رسید. نسخه‌های خطی و تذهیب شده در سراسر جهان غرب نشانگر نفوذ بیزانس بود. بلغارها کیش و تزیینات بیزانسی را اقتباس کردند، و گرویدن ولادیمیر مهندوک روسیه، به آیین کلیسای یونانی، راههای متعددی را برای نفوذ هنر بیزانسی در زندگی مردم روسیه باز کرد.

از قرن پنجم تا دوازدهم، تمدن بیزانسی پیشرو اروپای مسیحی در اداره حکومت، دیپلوماسی، درآمدها، آداب، فرهنگ، و هنر بود. شاید هرگز پیش از این جامعه‌ای به وجود نیامده بود که تا این درجه شکوهمندانه مزین شده باشد، و دینی پدید نیامده بود که تا این سان رنگارنگی چشمنواز داشته باشد. این تمدن نیز، مانند هر تمدن دیگری، متکی بر دوش سرفه‌ایا غلامان بود، و طلا و مرمر مزارهای مطهر و قصرهای پادشاهان آن حاصل عرق جبین کارگرانی بود که بر روی زمین یا در دل آن جان می‌کنند. فرهنگ بیزانسی، مثل هر فرهنگ دیگر این عصر، مقرون با ستمگری بود. همان آدمی که در مقابل شمایل مریم عذرا زانو به زمین می‌زد قادر بود کودکان ماوریکیوس امپراطور را جلو چشمان پدرشان تکه تکه کند. این جامعه با تمام جلالش چیزهایی داشت که آن را سبکمایه می‌ساخت، و رقه نازکی از آراستگی اشرافیت روی توده عظیمی از خرافات عامه پسند، تعصب، و جهالت مردم باسواد را [می‌پوشانید](#)؛ و نیمی از فرهنگ وقف دوام بخشیدن به آن چهل بود. هر علمی یا فلسفه‌ای که با آن جهالت متناقض بود مجال نشو و نما نمی‌یافت، و مدت يك هزار سال تمدن یونانی هیچ چیز بر دانش آدمی درباره جهان نیفزود. هیچ اثری از ادبیات بیزانسی قوه تخیل بشر را به حیرت نیانداخته، یا مهر تأیید زمان را به دست نیاورده است. ذهن یونانی قرون وسطی، منکوب غنای میراث خود و محصور در هزار توی الاهیاتی که باعث شده بود یونان محتضر، مسیحیت مسیح را از دست بدهد، دیگر قدرت آن را نداشت که به دیدگاهی پخته و واقع‌بینانه از بشر و جهان برسد. بر سر يك حرف مصوت و بار دیگر بر سر يك کلمه، مسیحیت را به دو نیم کرد، و چون هر گونه

بدعتی را خیانتی می‌پنداشت، اساس امپراطوری روم شرقی را متزلزل ساخت.

عجب آن است که این تمدن آن قدر دوام آورد. کدام منابع پنهانی یا نیروی حیاتی درونی بود که در قبال پیروزیهای ایران در سوریه، و پیروزیهای مسلمانان در سوریه، مصر، سیسیل، و اسپانیا، امپراطوری بیزانس را زنده نگاه داشت؟ شاید همان ایمان مذهبی که با اتکا به یادگارهای مطهر قدیسان و معجزات قوه دفاعی بیزانس را تضعیف می‌کرد، به ملتی پیوسته شکلیا که در ادوار معینی سرکش می‌شدند نظم و انضباط می‌بخشید، و به امپراطور و حکومت نوعی نفوذ غیبی و معنوی عطا می‌کرد که جلو هر گونه تغییر و تبدیلی را می‌گرفت. دیوانسالاری بیزانس که جمعا فناپذیر بود، در طول تمام مبارزات و در طی همه انقلابات، به امپراطوری دوام و ثبات بخشید، صلح را در داخل کشور حفظ کرد، به دستگاه اقتصادی نظم داد، و به جمع آوری مالیاتهای پرداخت که در پرتو آن بسط امپراطوری بار دیگر تا جایی امکان پذیر شد که از لحاظ وسعت تقریباً به پای قلمرو یوستینیانوس رسید. گرچه متصرفات خلفای اسلامی پهناورتر از دنیای بیزانس بود، عواید خلفا شاید به پای امپراطوران نمی‌رسید، و سستی حکومت اسلامی و نارسایی ارتباطات و دستگاه اداری آن، سبب شد که بساط فرمانروایی عباسیان در عرض سه قرن از هم پاشیده شود، و حال آنکه امپراطوری بیزانس مدت هزار سال باقی بماند.

تمدن بیزانسی سه وظیفه اساسی انجام داد؛ اول آنکه مدت هزار سال به مثابه سد محکمی جلوه تهاجمات ایران و اسلام شرقی را بر قاره اروپا گرفت؛ دوم آنکه سواد متونی را که حاوی ادبیات، علوم، و فلسفه یونان باستان بود با خلوص نیت گرامی داشت و به نسلهای آینده منتقل ساخت تا آنکه در ۱۲۰۴ مورد تاراج صلیبیون قرار گرفت. رهبانانی که از ستم امپراطوران تمثالشکن می‌گریختند کتابهای خطی یونانی را با خود به ایتالیای جنوبی بردند و معرفت به ادبیات یونان را از نو زنده کردند. استادان یونانی، که از مسلمانان و صلیبیون یکسان اجتناب می‌ورزیدند، قسطنطنیه را ترک گفتند، چند زمانی در ایتالیا سکونت گزیدند، و عمل پیک را برای انتشار بذر افکار کلاسیک یونان انجام دادند، تا آنکه سال به سال معرفت ایتالیاییان نسبت به یونان قدیم افزونتر شد و کار به جایی رسید که طالبان دانش از آن سرچشمه آزاد عقلانی سرمست شدند؛ سوم آنکه بیزانس سبب شد تا بلغارها و اسلاوها از آیین توحش به کیش مسیحیت بگروند، و با این عمل نیروی عظیمی از جسم و روح اسلاوی را در زندگی و سرنوشت اروپا شریک سازد.

VI - سرزمینهای بالکان: ۵۵۸ - ۱۰۶۷

فقط چند صد کیلومتر در شمال قسطنطنیه، انبوه عظیم و آشفته قومی وجود داشت که کسب علم و معرفت را دون شأن خود می‌دانستند. تقریباً مفتون جنگ بودند. سیل تهاجم قوم هون هنوز فرو ننشسته بود که قوم جدیدی همخون با هون، یعنی آوارها، از ترکستان به سوی روسیه جنوبی حرکت

کردند (۵۵۸)، انبوه توده‌های اسلاو را به اسارت درآوردند، بر آلمان تاختند، به رود الب رسیدند (۵۶۲)، لومباردها را به خاک ایتالیا راندند (۵۶۸)، و شبه جزیره بالکان را چنان تاراج کردند که از نفوس لاتینی زبان آن سرزمین تقریباً اثری نماند. چندی حیطه نفوذ آوارها از دریای بالتیک تا دریای سیاه می‌رسید. در ۶۲۶ قسطنطنیه را محاصره کردند و چیزی نمانده بود که بر آن شهر دست یابند. اما ناکامیابی آنها موجبات زوالشان را فراهم ساخت. در ۸۰۵ شارلمانی بر آنها غلبه یافت و بتدریج این قوم در بلغارها و اسلاوها مستحیل شدند.

بلغارها، که در اصل آمیزه‌ای بودند از نژادهای هون و اویغوری و ترک، بخشی از امپراطوری هون را در روسیه تشکیل داده بودند. پس از مرگ آتیلای شاخه‌ای از آنها در امتداد رود ولگا، در اطراف شهر کنونی قازان، قلمرو پادشاهی مشهور به «بلغارستان قدیم» را تأسیس کرده بودند. پایتخت آنها شهر بلغار بر اثر بازرگانی از راه رودخانه به شهر ثروتمندی بدل شد، و همچنان رو به ترقی بود تا آنکه در قرن سیزدهم به دست تاتارها ویران شد. در قرن پنجم میلادی شاخه دیگری از قوم بلغار به طرف جنوب غربی کوچ کرد و به دره دون روی آورد. قبیله‌ای از این شاخه موسوم به اوتیغورها از دانوب گذشتند (۶۷۹)، دومین قلمرو پادشاهی بلغارها را در سرزمین باستانی موئسیا تأسیس کردند؛ اسلاوهای ساکن آن ناحیه را اسیر خود ساختند زبان و بنیادهای آنها را اقتباس کردند، و سرانجام در نژاد اسلاو جذب شدند. کشور نوبنیاد بلغاری در دوران زمامداری خاقان یا خان کروم (۸۰۲) به اوج اعتلای خود رسید. خان کروم مردی بود که شجاعت اقوام وحشی و حيله‌گری مردم متمدن را با هم جمع داشت. وی بر مقدونیه، یکی از ایالات امپراطوری شرقی، هجوم برد، ۱۰۱۰۰ پوند طلا به غنیمت گرفت، و شهر سربیکا را، که همان صوفیه پایتخت بلغارستان کنونی است، آتش زد.

امپراطور روم شرقی، نیکفوروس، به تلافی لشکر کشید و شهر پلیسکا پایتخت کروم را سوزانید (۸۱۱)، اما خان کروم سپاهیان یونانی را در گذرگاهی کوهستانی به دام انداخت و تار و مار کرد، نیکفوروس را به قتل رسانید، و از جمعه امپراطور برای خویش جامی ساخت. در ۸۱۳ وی قسطنطنیه را به محاصره درآورد، حومه‌های آن را به آتش سوزانید، و تراکیا را با خاک یکسان کرد. گویی اینهمه در حکم تمرینی برای وقایع سال ۱۹۱۳ بود. کروم تدارک هجوم دیگری را می‌دید که ناگهان یکی از شریانهایش پاره شد و به هلاکت رسید. فرزند وی اموراتاغ با یونانیان از در صلح درآمد، و آنان نیمی را تراکیا را به وی تسلیم

کردند. در دوره زمامداری خان بوریس (۸۵۲ - ۸۸۸) بلغارستان به کیش مسیحی درآمد. خود بوریس بعد از سلطنت طولانی به سلاک رهبانان درآمد. چهار سال بعد از دیر بیرون آمد تا فرزند ارشد خویش ولادیمیر را خلع کند و پس کوچکترش سیمئون را به سلطنت نشاند، و تا سال ۹۰۷ در قید حیات بود. چون بدرد زندگی گفت کلیسا او را اولین قدیس ملی بلغارستان اعلام کرد. سیمئون یکی از بزرگترین سلاطین (۸۹۳ - ۹۲۷) عهد خویش شد. وی قلمرو نفوذ خویش را تا صربستان و آدریاتیک بسط داد، خویشتن را «امپراطور» و مالک الرقاب همه بلغارها و یونانیها» خواند و بارها با امپراطوری بیزانس به مبارزه برخاست. با اینکه وی سعی کرد که به یاری ترجمه‌های آثار ادبی یونان ملت خود را متمدن سازد و پایتخت دانوبی خود را با مظاهر هنر یونان بیاراید. یکی از معاصران وی، شهر پرسلاو را «یکی از عجایب دیدنی» توصیف می‌کند. در «کلیساهای و قصور فخمه» آراسته به عالیترین تزیینات. در قرن سیزدهم این شهر بزرگترین شهر بالکان محسوب می‌شد و امروزه فقط ویرانه‌هایی اندک از آن به جا مانده است.

پس از مرگ سیمئون بلغارستان بر اثر زلزله خورده‌های داخلی تضعیف شد. جماعت بدعتگذار بوگومیلیها نصف زارعان مملکت را پیرو مرام صلح طلبی و نوعی مرام اشتراکی کردند. صربستان در ۹۳۱ استقلال خود را باز یافت. و در ۹۷۲ امپراطور روم شرقی، یوحنا زیمیسکس، بلغارستان شرقی را دوباره به امپراطوری خود منضم ساخت. در ۱۰۱۴ باسیلوس دوم بلغارستان غربی را تسخیر کرد و بلغارستان بار دیگر (۱۰۱۸ - ۱۱۸۶) یکی از ایالات امپراطوری بیزانس شد.

در خلال این احوال آن امپراطوری ویران شده مورد تاخت و تاز (۹۳۴ - ۹۴۲) خیل بربری جدیدی قرار گرفته بود. مجارها، مانند بلغارها، شاید از قبایلی منشعب شدند که آنها را از راه مسامحه اویغورها نامیده‌اند. این جماعت که در حدود غربی چین سرگردان بودند، به سبب پیوند طولانی با قبایل هون و ترک در آمیخته بودند و زبانشان ارتباط نزدیکی با زبان فینها [اعقاب فنلاندیهای کنونی] و ساموئیدها داشت. در قرن نهم اویغورها از استپهای اورال خزر کوچ کردند و در زمینهای مجاور رودهای دون و دنیپر و کرانه‌های دریای سیاه سکونت گزیدند. در این ناحیه هنگام تأسیس زراعت می‌کردند، در فصل زمستان به صید ماهی می‌پرداختند، و در تمام فصول اسلاوها را اسیر و به غلامی به یونانیها می‌فروختند. بعد از آنکه اویغورها تقریباً شصت سال در ناحیه اوکراین گذرانیدند بار دیگر به سمت مغرب به حرکت درآمدند. در آن هنگام اروپا در حضيض ذلت بود. در مغرب قسطنطنیه هیچ دولت نیرومندی عرض وجود نمی‌کرد و هیچ سپاه نیرومندی سد راه نبود. در ۸۸۹ مجارها بسارایی و مولداوی را مسخر ساختند و در ۸۹۵ به رهبری سر کرده خویش آرپاد پیروزی خود را برای همیشه بر سرزمین هنگری، که بعدها به مجارستان مشهور شد، حفظ کردند. در ۸۹۹ از جبال آلپ گذشتند و به ایتالیا سرازیر شدند، پاویا را با چهل و سه کلیسایش سوزانیدند، ساکنان آنجا را از دم تیغ گذرانیدند، و یک سال تمام به تاراج شبه جزیره ایتالیا اشتغال داشتند. پانونیا را گشودند، باواریا را (۹۰۰-۹۰۷) غارت کردند، کارینتیا را ویران ساختند (۹۰۱)، بر مورای (موراوا) دست یافتند (۹۰۶)، ساکس، تورینگن، سوابیا (۹۱۳)، آلمان جنوبی و آلزاس را تاراج کردند (۹۱۷)، و آلمانها را در لش، یکی از شعب رود دانوب، مضمحل ساختند (۹۲۴). تمامی اروپا از ترس می‌لرزید و دست به دعا برداشته بود، زیرا این مهاجمان هنوز مردمانی بت پرست بودند و تمامی عالم مسیحی بظاهر محکوم به فنا شده بود. اما در ۹۴۳ مجارها در گوتا شکست خوردند، و بدین ترتیب پیشروی آنها متوقف شد. در ۹۴۳ مجارها بار دیگر به ایتالیا هجوم بردند، و در ۹۵۵ پورگونی را چپاول کردند. سرانجام در آن سال سپاهیان متحد آلمان به سرکردگی اوتو اول در لشفلد یا دره لش، در نزدیکی آوگسبورگ، به پیروزی قاطعی نایل آمدند، و اروپا که در خلال یک قرن وحشتناک (۸۴۱ - ۹۵۵) در شمال با نورمانها، در جنوب با مسلمانان، و در مشرق با مجارها در پیکار بود توانست در میان

مجارها، پس از مقهور شدن، با قبول آیین مسیحی (۹۷۵) اروپا را جایی امنتری ساختند. پرنس گیزا می‌توسید قلمرو مجارها در امپراطوری توسعه یابنده بیزانس تحلیل رود، پس آیین کلیسای لاتین را پذیرفت تا جهان مسیحی غرب را با خود متفق سازد و فرزند خود استفان را وادار کرد که با گیزلا دختر هائری دوم دوک باواریا ازدواج کند. استفان اول قدیس حامی، دوک، و بزرگترین پادشاه (۹۹۷ - ۱۰۳۸)

مجارستان شد، مجارها را به شیوة فنودالیسم آلمان متشکل گردانید، و با قبول سلطنت و تاج و تخت خطة مجارها از دست پاپ سیلوستر دوم (۱۰۰۰)، شالوده دینی جامعه نوبنیاد را محکم ساخت. رهبانان فرقة بندیکتیان از هر سو دسته دسته رو به مجارستان آوردند و به ساختن قصبات و دیرها پرداختند، و فنون کشاورزی و صناعت را رواج دادند. به این نحو، بعد از يك قرن جنگ، مجارستان از توحش رو به سوی تمدن نهاد، و هنگامی که گیزلا ملکه مجار صلیبی را به يك دوست آلمانی خویش تحفه داد، آن صلیب شاهکاری از هنر زرگران مجار بود.

تا آنجا که بر ما روشن است قدیمیترین مسکن اسلاوها ناحیه‌ای باتلاقی در خاک روسیه بود محدود به کیف، موهیلف، و برست لیتوفسک. اسلاوها از نژاد هندواروپایی بودند و به زبانی تکلم می‌کردند که با آلمانی و فارسی ارتباط داشت. اسلاوها گام به گام پایمال جماعت چادر نشین می‌شدند، اغلب به اسارت در می‌آمدند، و همواره رنج‌دیده و مستمند بودند، لاجرم بر اثر همین سختیهای بی پایان قومی شکلیا و نیرومند بار آمدند؛ مرگ و میر در بین آنها بر اثر قحطی، بیماری، و جنگهای مزمین فراوان بود و تنها پر باری زنان آنها بود که این امر را جبران می‌کرد. اسلاوها در غارها یا کلبه‌های گلی زندگی می‌کردند، و به شکار، گلهداری، صید ماهی، کندواری، و فروش عسل، موم، و پوست جانوران روزگار می‌گذرانیدند. بتدریج از زندگی خانه به دوشی کناره گرفتند و در خانه‌های ثابتی به قصد کشاورزی سکنی گزیدند. از آنجا که آنها خود مورد تعقیب قرار گرفته به میان باتلاقیها و جنگلهای صعب‌العبور رانده شده بودند، ددمنشانه اسیر گشته و در عین سنگدلی فروخته شده بودند، پس اخلاقیات مانده خود را پیش گرفتند و به مبادلة افراد در برابر اجناس پرداختند. چون محل سکونت آنها سرزمینهای سرد و مرطوب بود با خوردن مشروبهای قوی خود را گرم می‌کردند، و به همین سبب بود که مسیحیت را بر اسلام ترجیح می‌دادند، زیرا تعالیم حضرت محمد (ص) خوردن مشروب را ممنوع ساخته بود. میخوارگی، کثیفی، ستمگری، و عشق مفرط به چپاول از معایب برجسته آنان بود. صرفه‌جویی، دوراندیشی، و قوه تحمل در میان آنها بین فضیلت و شرارت نوسان می‌کرد، ولی در عین حال اسلاوها مردمی بودند خوش خلق، مهمان نواز، و خونگرم که به تفریحات، رقص، موسیقی، و آواز خوانی علاقه داشتند. سرکردگان قبایل صاحب چندین همسر، و مردم عادی و مسکین صاحب يك همسر بودند. زنان که هنگام ازدواج معمولاً خریداری یا اسیر می‌شدند به طرز غیر عادی وفادار و مطیع بودند. در خانواده‌ها پدر سالاری محرز بود، و این خانواده‌ها آزادانه به صورت طایفه، و چند طایفه به صورت قبیله متشکل می‌شد. احتمالاً این طایفه‌ها در آغار مرحله شبنانی خویش دارای مالکیت به شیوة اشتراکی بودند، اما رشد کشاورزی سبب پیدایش مالکیت فردی و خانوادگی شد، زیرا که درجات متفاوت نیروی جسمانی و توانایی، در

زمینهای متنوع، نتایج نامساوری به بار می‌آورد. اسلاوها که به سبب مهاجرت و جنگهای برادرانه بارها میانشان تفرقه افتاده بود، به زبانهای اسلاوی گوناگون تکلم می‌کردند؛ مثلاً در مغرب به زبانهای لهستانی، وندي، چکی، سلوواکیایی؛ در جنوب به زبان سلوونها، صربی - کروآتی، و بلغاری؛ در مشرق به زبان روسهای کبیر، روسهای سفید، و روسهای صغیر (روتینیایی و اوکرائینی) - در عین حال تقریباً همه این زبانها برای اهل هر يك از این زبانها قابل فهم باقی مانده است. فرهنگ مشترک اسلاوی در گفتار و پوشش، همراه با فضا و منابع کافی و نیروی حیاتی ناشی از شرایط دشوار انتخاب اصلاح، و خوراک ساده باعث شد که اسلاوها روز به روز بیشتر نیرو بگیرند.

همزمان با حرکت قبایل ژرمن به سوی جنوب و مغرب در طی مهاجرتهايشان به ایتالیا و سرزمین گل، ناحیه‌ای با فشار جمعیتی اندک در شمال و مرکز آلمان پشت سر آنان باقی می‌ماند. این ناحیه خالی اسلاوها را به خود جلب کرد، و آنها تحت فشار هونها مهاجم اراضی خود را به سمت مغرب توسعه دادند، از رود ویستول گذشتند و حتی تا به الب رسیدند؛ در این اراضی بود که در مراحل بعدی تاریخ به صورت اقوامی چون وندها، له‌ها، چکها، و لاکها. و سلوواکها در آمدند. نزدیک به پایان قرن ششم سبلی از مهاجران اسلاو به اراضی روستایی یونان سرازیر شد. شهرها دروازه‌های خود را به روی این مهاجران بستند، اما جماعت زیادی از اسلاوها در نژاد یونانی مستحیل شدند. در حدود سال ۶۴۰ میلادی دو قبیله اسلاو، صربها و کروآتها، که با یکدیگر خویشاوند بودند، در دو ناحیه پانونیا و ایلوریوم سکنی گزیدند. صربها به

کیش مسیحی یونانی درآمدند و کروآتها پیرو کلیسای رم شدند. این اختلاف مذهبی، که وحدت نژادی و زبانی را قطع می‌کرد، مایه تضعیف آن قوم در مقابل همسایگانش شد، و صربستان همواره میان استقلال، تابعیت از امپراطوری بیزانس، و تابعیت از بلغارستان در نوسان بود. در ۹۸۹ ساموئل، تزار بلغارستان؛ که یوان ولادیمیر صربها را شکست داده و اسیر کرده بود، دختر خویش کوسارا را به همسری او داد و ولادیمیر را مجاز ساخت که، به عنوان امیر دست نشانده، به پایتخت خویش شهر زیتا مراجعت کند. این واقعه موضوع قدیمیترین رمان صربی به اسم «ولادیمیر و کوسارا» است که در قرن سیزدهم نوشته شده است. شهرهای ساحلی ناحیه قدیمی دالماسی، یعنی زارا، سپلاتو، و راگوزا فرهنگ و زبان لاتینی خود را حفظ کردند، و بقیه اراضی صربستان به اسلاو گروید. در ۱۰۴۲ پرنس ویسلاف صربستان را آزاد کرد، اما در قرن دوازدهم آن سرزمین بار دیگر سر تمکین در برابر نفوذ امپراطوری بیزانس فرو برد.

هنگامی که در پایان قرن هشتم این کوچ حیرت آور اسلاوها تکمیل شد، سراسر اروپای مرکزی، سرزمینهای بالکان، و روسیه به دریای عظیمی از قوم اسلاو تبدیل شده بود که امواج آن، مرزهای قسطنطنیه، یونان، و آلمان را در هم می‌کوبید.

VII - پیدایش روسیه: ۵۰۹ - ۱۰۵۴

اسلاوها فقط یکی از آخرین اقوامی بودند که از سرزمین حاصلخیز، استپهای وسیع، و رودخانه‌های

نفرت‌انگیز و از نداشتن موانع طبیعی در برابر تهاجم دشمنان، گرمای تابستان، و سرمای زمستان بسیار اندوهگین شدند. در سواحل باختری و حاشیه شمالی دریای سیاه، یعنی آن صفحاتی از روسیه که کمتر از هر جا غریب نواز بود، یونانی‌ها حتی در قرن هفتم میلادی به شهرهای زیادی از جمله اولبیا، تانائیس، تنودوسیا، پانتیکاپایون (کرچ) برخورد کردند، و با سکاها (سکوتها) که دور از کرانه‌های دریا می‌زیستند مبارزه و داد و ستد کرده بودند. این بومیان، که به احتمال اصل و نسب ایرانی داشتند، پاره‌ای از جنبه‌های تمدن ایران و یونان را در وجود خویش جذب کرده بودند. از میان ایشان حتی فیلسوفی آناخارسیس نام (۶۰۰ ق) برخاست که به آتن رفت و با سولون مباحثه کرد.

در خلال قرن دوم قم يك قبیله ایرانی دیگری، سرمته‌ها، بر سکوتها استیلا یافت و جای آنها را گرفت؛ در میان این آشوبها بود که کوچشینه‌های یونانی رو به زوال نهادند. در قرن دوم میلادی گوتها از سمت باختر وارد خاک روسیه شدند و سلطنت اوستروگوتها را بنیاد نهادند. در حدود سال ۳۷۵ این پادشاهی به دست هونها سرنگون شد و از آن پس چند قرن دشتهای جنوبی روسیه تقریباً روی هیچ گونه تمدن ندید، مگر توالی اقوامی چادرنشین مانند بلغارها، آوارها، اسلاوها، خزرها، مجارها، بچنگها، کومانها، و مغولها. خزرها اصلاً از نژاد ترك بودند. آنها در قرن هفتم از طریق قفقاز در صفحات جنوبی روسیه پراکنده شدند، و قلمروی ایجاد کردند قرین آرامش، که از دنیپر تا دریای خزر امتداد می‌یافت و در دهانه رود ولگا، نزدیکی حاجی طرخان کنونی، پایتختی موسوم به ایطیل بنا نهادند. شاهان و طبقات ممتاز آنها دین یهود را پذیرفتند، و به این نحو سرزمین آنها به خطه‌ای یهودی بدل شد که گرداگرد آن را جهان اسلامی و يك امپراطوری مسیحی احاطه می‌کرد. محتملاً خزرها ترجیح می‌دادند که مسلمانان و مسیحیان را به یکسان ناراضی نگاه دارند تا آنکه کدورت یکی را به طرزی خطرناک برانگیزند. در عین حال، در قلمرو خویش به پیروان مذاهب مختلف آزادی کامل عطا کردند. هفت دادگاه مجری عدالت بود که دو تا اختصاص به مسلمانان داشت، دو تا خاص مسیحیان، دو تا از آن یهودیان، و دیگری متعلق به کفار بود. از آنجا که عدالت پروری محاکم اسلامی در آن موقع بهترین همه بود، حق رسیدگی به عرضحال استیفاف پنج دادگاه دیگر را نیز داشت. سوداگران ادیان مختلف که این مشی روشنگرانه را مشوق کار خویش می‌دیدند، در شهرهای قلمرو خزر گردآمدند و به همین سبب بازار تجارت آنجا میان دریای بالتیک و دریای خزر رونق گرفت، به طوری که شهر ایطیل در قرن هشتم یکی از بزرگترین مراکز بازرگانی جهان شد.

در قرن نهم قبایل چادر نشین ترك بر خزرستان هجوم بردند؛ حکومت دیگر قادر به حراست راههای بازرگانی خویش در برابر راهزنان و دزدان دریایی نشد، و سرانجام، در قرن دهم، پادشاهی خزرها در میان همان آشوب نژادی که از آن سر برون کرده بود اضمحلال یافت.

در قرن ششم میلادی گروهی از قبایل اسلاوی از جبال کارپات کوچ کردند و به میان آن

خیل عظیم اقوامی که در روسیه جنوبی و مرکزی سکنا گزیده بودند راه یافتند. آنها دره‌های دنیپر و دون را مسکن خود ساختند، و دسته‌های معدودتر از آنان رو به شمال نهادند و به دریاچه ایلن رسیدند. مدت چند قرن این جماعت زاد و ولد کردند، سال به سال جنگلها را عریان ساختند، مردابها را زهکشی کردند، نسل جانوران درنده را برانداختند، و سرزمین اوکراین را به وجود آوردند. این قبایل با چنان زاد و ولدی در جلگه‌ها گسترش یافتند که فقط در میان هندوها و چینیه‌ها دیده شده است و تا آنجا که از تاریخشان اطلاع داریم همیشه در حرکت بوده‌اند. به قفقاز و ترکستان، به اورال و سبیری، این فرایند کوچنشینی تا به امروز ادامه دارد و اقیانوس اسلاو هر سال به خلیج‌های نژادی نوینی وارد می‌شود.

در اوایل قرن نهم از ناحیه شمال باختری هجومی بظاهر ناچیز بر جهان اسلاو وارد آمد. وایکینگ‌های اسکاندیناوی که دست اندرکار مهاجماتی بر اسکاتلند، ایسلند، ایرلند، انگلستان، آلمان، فرانسه، و اسپانیا بودند توانستند آن قدر نیرو و نفرات اضافی فراهم آورند که دسته‌های صد یا دویست نفری را به صفحات شمالی روسیه اعزام دارند تا بر جوامع بالتها، فینها، و اسلاوها تاخته و آنگاه با غنایم به دست آمده بازگردند. این دسته‌های وارانگیان («متابعین» یکی از سرکرده‌گان وایکینگ) برای آنکه راهزنی‌های آنان را زیر لوای نظم و قانون درآورند در مسیرشان پاسگاه‌های استواری ایجاد کردند و بتدریج، در میان اکثریت زارعان مطیع، بازرگانان مسلح اقلیت حاکمه اسکاندیناوی را تشکیل دادند. پاره‌ای از شهرها آنان را برای حفظ نظم و امنیت اجتماعی اجبر کردند. ظاهراً این محافظان دستمزد خود را به خراج مبدل ساختند و ارباب اجبرکنندگان خود شدند. تا اواسط قرن نهم کار به جایی رسیده بود که بر نووگورود (دژ نو) حکومت می‌کردند و قلمرو خویش را در جنوب تا شهر کیف رسانده بودند. جاده‌ها و آبادی‌هایی که این جماعت در زیر فرمان داشتند به گونه‌ای نه چندان محکم درون امپراطوری تجاری و سیاسی که رس یا روس خوانده می‌شد گردآمده بودند. درباره وجه اشتقاق این نام نظریات ضد و نقیض فراوانی ارائه شده است. رودخانه‌های عظیمی که در این سرزمین جاری بودند، به وسیله کانالها، و راههای کوتاه در خشکی، دو دریای سیاه و بالتیک را به یکدیگر متصل می‌کردند، و طبعاً موجب گسترش قدرت و تجارت وارانگیان به سمت جنوب می‌شد. دیری نگذشت که این سلحشوران - بازرگانان بیباک کالاها یا خدمات خویش را در بازارهای خود قسطنطنیه عرضه کردند. عکس قضیه نیز درست به همین منوال بود؛ هر قدر بازرگانی در ناحیه دنیپر، الخوف، و دوینا باختری با نظم بیشتری توسعه یافت، بازرگانان مسلمان از بغداد و امپراطوری بیزانس رو به شمال آوردند و امتعاه‌های مانند ادویه، انواع شراب، طاقه‌های حریر، و جواهرات را با پوست، عنبر، عسل، موم، و غلام معاوضه می‌کردند؛ از این رو بود که تعداد زیادی از سکه‌های اسلامی و بیزانسی در مسیر این رودخانه‌ها و حتی در اسکاندیناوی پیدا شد. چون سلطه مسلمانان بر مدیترانه خاوری جلو جریان محصولات اروپایی را از بنادر

فرانسه و ایتالیا به طرف بنادر واقع در کرانه خاوری مدیترانه گرفت، شهرهای مارس، جنوا، و پیزا، در خلال قرن نهم و دهم رو به زوال گذاشتند، حال آنکه در روسیه شهرهایی مانند نووگورود، سمولنسک، چرنیگوف، کیف، و راستوف به سبب بازرگانی با اسکاندیناوی، اسلاوها، اسلام، و امپراطوری بیزانس رونق روزافزون یافت.

کتاب وقایعنامه باستانی روسیه (قرن دوازدهم، با بیان داستان «سه شهزاده» به این نفوذ اسکاندیناوی شخصیت بخشید. مجملی از آنچه در این کتاب آمده است چنین حکایت می‌کند که نفوس فنلاندی و اسلاوی شهر نووگورود و حول و حوش آن، که اربابان وارانگی خود را هزیمت داده بودند، به قدری در منازعه با خودشان درگیر شدند که ناچار از وارانگیان دعوت کردند تا برایشان فرمانروا یا سرداری بفرستند

(۸۶۲). طبق همین روایت، سه برادر - روریک، سینئوس، و ترووور - آمدند و کشور روسیه را تأسیس کردند. با اینکه در ادوار بعدی صحت این داستان را مشکوک دانسته‌اند، ولی ممکن است راست باشد؛ یا ممکن است عیب پوشی و طنزستانه‌ای بر غلبه اسکاندیناوی بر نووگورود باشد. کتاب وقایعنامه همچنین شرح می‌دهد که روریک دو تن از یاران خویش، آسکولد و دیر، را مأمور فتح قسطنطنیه کرد و این دو وایکینگ در سر راه خویش کیف را مسخر ساختند و خود را از روریک و خزرها مستقل خواندند. در ۸۶۰ کیف چنان نیرومند بود که بتواند ناوگانی مرکب از دویست کشتی را برای حمله به قسطنطنیه گسیل دارد؛ این لشکرکشی نتیجه‌ای نداد، ولی کیف همچنان کانون بازرگانی و سیاسی روسیه باقی ماند، و مقدار زیادی از سرزمینهای داخلی روسیه را تحت نفوذ خود درآورد. حق آن است که به جای روریک فرمانروای نووگورود، حکمرانان کیف یعنی آسکولد، اولگ، و ایگور را بانیان کشور روسیه بدانیم. اولگ، ایگور، و اولگا - آن شهزاده خانم با کفایت (بیوه ایگور) - و فرزند دلاورش سویاتوسلاو در دوران سلطنت خود (۹۶۲ - ۹۷۲) قلمرو کیف را چنان وسعت بخشیدند که شامل تقریباً تمامی قبیایل اسلاو خاوری و شهرهای پولوتسک، سمولنسک، چرنیگوف، و راستوف می‌شد. در خلال سالهای ۸۶۰ و ۱۰۴۳ امیرنشین نوینیاد کیف شش بار دست به فتح قسطنطنیه زد؛ این خود مؤید قدمت تهاجم روسیه به طرف بوسفور و علاقه شدید آن به حفظ پایگاهی در کنار مدیترانه است.

با پذیرفتن دین مسیحی از جانب ولادیمیر (۹۷۲ - ۱۰۱۵)، پنجمین «مهندوک کیف»، که اکنون خود را روس می‌نامید، رسماً به آیین مسیح درآمد (۹۸۹). ولادیمیر خواهر امپراتور باسیلیوس دوم را به عقد خود درآورد، و از آن پس تا ۱۹۱۷ روسیه از لحاظ دین، الفبا، مسکوکات، و هنر ریزمخوار خوان بیزانس بود. کشیشان یونانی منشأ الهی و حق مشروع سلاطین، و فایده این عقاید را در حفظ نظم اجتماعی و ثبات حکومت پادشاهی، برای ولادیمیر توضیح دادند. در دوران زمامداری فرزند ولادیمیر، یاروسلاو (۱۰۳۶ - ۱۰۵۴) حکومت کیف به اوج اقتدار خویش رسید. سلطه و قدرت حکومت کیف در همه جا، از

و دریای بالتیک تا ناحیه دریای خزر، قفقاز، و دریای سیاه، نسبتاً مورد قبول بود، و با همین سلطه بود که مالیاتها را اخذ می‌کردند. مهاجمان اسکاندیناوی جذب شدند، و خون و زبان اسلاو حکمفرما شد. سازمان اجتماعی صریحاً جنبه اشرافی داشت. شهزاده رتق و فتق امور حکومت و وظیفه دفاع را به اشراف عالیرتبه بویارها، و به دایتسکی یا اوتروکی (خدمه یا ملازمان) که اشرافی‌تر بودند محول ساخت. یابینتر از این طبقات اشرافی، بازرگانان، شهریان، برزگران نیمه غلام، و غلامان قرار داشتند. یک قانون نامه‌ای که به روسکایا پراودا یا «حق روسی» اشتها داشت، انتقام خصوصی، حل مرافعه از طریق مبارزه تن به تن (دوئل)، و سوگند فرد در مقام اثبات بیگناهی دیگران را مجاز دانست، اما مقرر می‌داشت که دادرسی با حضور هیئت منصفه‌ای مرکب از دوازده تن از شارمندان صورت گیرد. ولادیمیر، دبستانی برای پسران در کیف تأسیس، و یاروسلاو به ایجاد دبستان دیگری در نووگورود اقدام کرد. کیف، میعادگاه کشتیهای تجارتی و الخوف و دوینا و دنیپر سفلا، قسمت اعظم کالاهای تجارتی را که از آن ناحیه عبور می‌کرد اختصاص به خود داد. بزودی ثروت کیف به درجه‌ای رسید که در آنجا چهار صد کلیسا و کلیسای جامعی به نام سنت سوفیا و به تقلید از سانتا سوفیای بیزانس احداث کردند. هنرمندان یونانی را اجیر کردند تا با موزائیک، فرسکو، و دیگر تزئینات بیزانسی این بناها را بیارایند، و موسیقی یونانی را اقتباس کردند تا مقدمات تصنیف شاهکارهایی از آوازهای دسته جمعی روسی را فراهم آورند. رفته رفته روسیه خود را از میان غبار و کثافت بیرون کشید، برای شاهزاده‌های خویش قصرهای مجللی ساخت، بر فراز کلبه‌های گلی قبه‌های بزرگی برافراشت، و در پرتو قدرت شکیبای ملت خویش جزایر کوچکی از تمدن را در میان دریای پدید آورد که هنوز مالا مال از توحش بود.

فصل نوزدهم

انحطاط غرب

۵۶۶ - ۱۰۶۶ م

در حالی که اسلام به پیش می‌تاخت و امپراطوری بیزانس از ضرباتی ظاهراً مهلك كمر راست می‌کرد، اروپا به سختی از میان «قرون تیره» راه می‌گشود. قرون تیره اصطلاحی است تسامح آمیز که هر کسی می‌تواند آن را به مقتضای پیشداوری خویش معنی کند. در این مبحث ما به دلخواه خویش این لفظ را به اروپای غیر بیزانسی در فاصله مرگ بوئتیوس به سال ۵۲۴ و تولد آبلار در ۱۰۷۹ میلادی اطلاق می‌کنیم. در این دوره، تمدن بیزانسی، با وجود از دست دادن حیثیت و سرزمینهای وسیعی از امپراطوری، همچنان در حال ترقی بود. لکن اروپای باختری در قرن ششم نشانه هرج و مرجی بود از تسلط، تجزیه، و توحشی مجدد. مقدار زیادی از فرهنگ کلاسیک، خاموش و پنهان از انظار، در دیرها و خانواده‌هایی معدود به جا ماند. اما مبانی جسمی و روانشناختی نظم اجتماعی چنان از هم پاشیده شده بود که برای برگرداندن آن به صورت اول قرن‌ها وقت لازم بود. عشق به ادب، ایثار در هنر، یگانگی و تداوم فرهنگ، رشد عقلانی بر اثر تبادل آرا میان عقلاي اقوام مختلف، همه در برابر تشنجات جنگ، مخاطرات حمل و نقل، تنگنای اقتصادی، پیدایش زبانهای بومی، و از بین بردن زبان لاتینی در شرق و زبان یونانی در غرب به خاک ریخت. در قرون نهم و دهم، استیلای مسلمانان بر مدیترانه، و تهاجم نورمانها، مجارها، و ساراسنها بر شهرها و سواحل اروپایی، بومی شدن زندگانی و دفاع، و بدوی شدن فکر و زبان را تشدید کرد. آلمان و اروپای شرقی به گردابی از مهاجرتها بدل شده بود، اسکاندیناوي كنام مشتري از دزدان دریایی گشته بود، بریتانیا پایمال انگلها، ساکسونها، جوتها، و دینها بود، و سرزمین گل لگدکوب فرانکها، نورمانها، بورگونیا، و گوتها؛ اسپانیا میان ویزیگوتها و مورها دو پاره شده بود؛ ایتالیا تلاشی از مبارزه طولانی بین گوتها و امپراطوری بیزانس بود، و سرزمینی که به نیمی از جهان نظم بخشیده بود مدت پنج قرن تلاشی اصول اخلاقی، اقتصاد،

و حکومتش را متحمل شد.

با این همه، در خلال آن دوران دراز تیرگی، شارلمانی، الفرد، و اوتو اول هر کدام به مدت معینی به فرانسه، انگلستان، و آلمان نظم و انگیزه بخشیدند. اریوگنا فلسفه را از نو زنده کرد، الکوین و دیگران تعلیم و تربیت را به مقام اولش برگردانیدند، ژربر علم جهان اسلامی را در جهان مسیحیت رواج داد، لئو نهم و گرگوریوس هفتم کلیسا را اصلاح و تقویت کردند، سبک رمانسک در معماری ظهور کرد، و اروپا در قرن یازدهم شروع به جنبشی کرد که به کامیابیهای قرون دوازدهم و سیزدهم، که بزرگترین سده‌های قرون وسطی است، انجامید.

I - ایتالیا : ۵۶۶ - ۱۰۹۵

۱ - لومباردها : ۵۶۸ - ۷۷۴

سه سال پس از مرگ یوستینیانوس، بر اثر هجوم لومباردها سلطه بیزانس بر ایتالیای شمالی برانداخته شد.

به عقیده پاولوس دیاکونوس، که خود یکی از لومباردها بود، این قوم را از آن رو لومباردها یا لانگوباردي می‌خواندند که ریشه‌های دراز داشتند. خود لومباردها معتقد بودند که وطن اصلیشان اسکاندیناوي بوده است، و به همین سبب بود که خلف آنها دانته، شاعر نامدار ایتالیایی ایشان را مورد خطاب قرار داد. در قرن اول میلادی لومباردها در کرانه سفلاي رود الب سکنا داشتند؛ در قرن ششم به دانوب رسیدند؛ نارسس ضمن

مبارزات خویش در ایتالیا در ۵۵۲ از وجود آنها استفاده کرد، و بعد از نیل به پیروزی آنها را به پانونیا فرستاد، اما لومباردها هرگز زیبایی پر بار صفحات شمالی ایتالیا را فراموش نکردند. در ۵۶۸، در منگنه آوارها از شمال و مشرق، ۱۳۰،۰۰۰ نفر از ایشان - از مرد و زن و بچه، با باروبنه خویش - با تحمل سختی از کوهستان آلپ گذر کردند و خود را به جلگه‌های خرم و پر نعمت پورسانیدند - همان جلگه‌ای که اکنون به نام ایشان به «لومباردی» مشهور است. نارسس، یعنی همان کسی که ممکن بود جلو حرکت لومباردها را سد کند، يك سال پیش از این واقعه خلع و خفیف شده بود. امپراطوری بیزانس سرگرم مبارزه با آوارها و ایرانیان بود. خود ایتالیا که از جنگ‌گوته‌ها فرسوده شده بود نه حالی برای ستیز داشت و نه مالی که با آن زور بازو و دلیری دیگران را خریداری کند. تا سال ۵۷۳ لومباردها شهرهای ورونا، میلان، فلورانس، و پلویا را در دست داشتند - و پلویا پایتخت ایشان بود. در ۶۰۱ پادوا، در ۶۰۳ کرمونا و مانتوا، و در ۶۴۰ جنوا به تصرف آنان درآمد. مقتدرترین شاه آنها لیوتیراند (۷۱۲ - ۷۴۴) راونا را در صفحات خاوری ایتالیا، سپولتو را در مرکز، و بنونتو را در جنوب تسخیر کرد و به هوس افتاد که تمامی ایتالیا را زیر فرمان خود درآورد. پاپ گرگوریوس سوم نمی‌توانست اجازه دهد

اسقف نشین لومبارد درآید؛ به همین سبب از ونیزیها که هنوز بر تمکین فرود نیآورده بودند طلب یاری کرد، و ونیزیها شهر راونا را برای الحاق به امپراطوری بیزانس باز پس گرفتند. لیوتیراند ناگزیر بود به ایتالیای شمالی و مرکزی بسنده کند و بهترین حکومتی را که این نواحی از دوران زمامداری تئودوریک، پادشاه گوته‌ها، به این سو به خود دیده بود در آنجا برقرار سازد. لیوتیراند نیز مثل تئودوریک از نعمت سواد بهره‌ای نداشت.

لومباردها تمدنی مترقی به وجود آوردند. شورایی مرکب از بزرگان شاه را انتخاب و راهنمایی می‌کرد. و شاه معمولاً قوانین خویش را موکول به آرای مجمعی می‌کرد متشکل از کلیه افراد ذکوری که به سن خدمت لشکری رسیده بودند. راتاری، شاه لومباردها (۶۴۳)، قانون نامه‌ای منتشر کرد که در عین حال هم بدوی بود و هم مترقی: مثلاً در مورد قتل نفس غرامت نقدی را مجاز شمرد، خیال داشت که از مستمندان در مقابل اغنیا حمایت کند، اعتقاد به جادوگری را مسخره کرد، و به کاتولیکها، آریاییها، و کفار به یکسان آزادی عبادت داد. مهاجمان ژرمنی بر اثر وصلت‌های قومی در نژاد ایتالیایی مستحیل شدند و زبان لاتینی را پذیرفتند. چشمان آبی، موهای بور، و معدودی از الفاظ توتونی موجود در محاوره ایتالیایی همه از نشانه‌های لومباردهاست. همین که کشورگشایی جای خود را به قانون و آرامش سپرد، همان داد و ستدی که طبیعتاً در دره پو صورت می‌گرفت از نو آغاز گردید؛ تا پایان عهد لومباردها، شهرهای ایتالیایی شمالی همه ثروتمند و نیرومند شده، برای هنرها و جنگ‌های اوج قرون وسطایی خویش آماده بودند. ادبیات متزلزل شد. از این عصر و قلمرو، مرور ایام فقط يك کتاب مهم را محفوظ داشته است - تاریخ لومباردها، اثر پاولوس دیاکونوس، که حدود سال ۷۴۸ نوشته شده، و کتابی است کسالت آور که تنظیم ضعیفی دارد و فاقد کمترین جاذبه فلسفی است. اما لومباردی نام خویش را بر معماری و امور مالی به جا نهاد. تا هنگام هجوم این قوم، صنف بنا و معمار پاره‌ای از مهارت و سازمان روم باستان را حفظ کرده بودند؛ جماعتی از آنها، استادان کومو، در اقتباس سبک‌های کهنه و نو و به وجود آوردن سبک معماری «لومبارد»، که بعدها مدارج کمال را پیمود و به سبک معماری رمانسک مشهور شد، پیشقدم شدند.

در عرض يك نسل بعد از فوت لیوتیراند، پادشاهی لومباردها با عناد دستگاه پاپی مواجه شد. در ۷۵۱ شاه لومبارد، آیستولف، شهر راونا را مسخر ساخت و دست فرماندار بیزانسی را از آنجا کوتاه کرد. از آنجا که دوکاتوس رومانوس (دوکنشین رم) قانوناً در قلمرو فرماندار بیزانسی بود، آیستولف مدعی شد که خود رم نیز بخشی از اقلیم پهناور اوست. پاپ استفانوس دوم از امپراطور بیزانس، قسطنطین پنجم کوپرونیوموس، تقاضای کمک کرد. امپراطور یونانی نیز نامه‌ای ملایمی به آیستولف فرستاد. استفانوس چون حال چنین دید دست به کاری زد که عواقبی بی‌پایان داشت، به این معنی که به پپین کوتاه، شاه فرانکها، پناه آورد. پپین، که از رایحه امپراطوری مست شده بود، با سپاهی عظیم از آلپ گذر کرد، لشکریان آیستولف را در هم شکست، لومباردی

را تیول فرانکها کرد، و تمامی ایتالیایی مرکزی را در اختیار دستگاه پاپی گذاشت. از این پس پاپها همچنان امپراطوری روم شرقی را ظاهراً سرور سروران خویش می‌دانستند، اما اکنون دیگر اقتدار بیزانس در ایتالیایی شمالی به پایان رسیده بود. دزیریوس، سلطان دست نشاندۀ لومبارد، کوشید که استقلال و فتوحات لومباردی را به صورت اولش برگرداند، اما پاپ هادریانوس اول به شارلمانی، شاه جدید فرانکها، متوسل شد. شارلمانی نیز به پاپا لشکر کشید، دزیریوس را به صومعه‌ای فرستاد، به شاهنشین بودن لومبارد خاتمه داد، و آن را یکی از ایالات قلمرو فرانکها کرد (۷۷۴).

۲ - نورمانها در ایتالیا: ۱۰۳۶ - ۱۰۸۵

اینک ایتالیا مدت هزار سال دچار گسیختگی و سلطۀ بیگانگانی بود که خود با هم سر ستیز داشتند، و ما از شرح این وقایع خودداری می‌کنیم. در ۱۰۳۶ نورمانها هجوم بر ایتالیایی جنوبی را، که تا آن زمان در قلمرو امپراطوری بیزانس بود، آغاز کردند. در بین امرای نورماندی رسم بر این بود که هر یک به هنگام مرگ اراضی خویش را یکسان میان پسران خود تقسیم کند - همچنانکه هنوز در فرانسه از این سنت پیروی می‌شود. اما در فرانسه این قاعده منتج به خانواده‌های کوچک می‌گردد، در حالی که در نورماندی قرون وسطی منجر به املاک کوچکی می‌شد. برخی از نورمانهای سرزنده، که هیچ تمایلی به مسکنت قرین آرامش نداشتند و میل به ماجراجویی و غارت به طور ارثی از دوران دلاوری وایکینگها در عروقتشان جوش می‌زد، به خدمت دوکهای رقیب ایتالیایی جنوبی درآمدند و شجاعانه بر له یا علیه بنونتو، سالرنو، ناپل، و کاپوا جنگیدند، و به پاداش این دلاوریها شهر آورسا به آنها واگذار شد. چون این خبر به گوش سایر جوانان نورمان رسید که در آن سرزمین می‌توان با یکی دو ضربه شمشیر مالک زمینی شد، از نورماندی به قصد ایتالیا حرکت کردند. بزودی عده نورمانها در ایتالیا چنان زیاد شد که قادر بودند به سود خودشان دست به جنگ بزنند، و تا ۱۰۵۳ دلاورترین آنها موسوم به گیسکار (یعنی خردمند یا حیل‌گر) یک مملکت سلطنتی نورمان در ایتالیایی جنوبی به وجود آورده بود. روبر گیسکار به پهلوانان اساطیری بیشتر شباهت داشت: بلند قامت تر از سپاهیاناش بود؛ اراده و ضرب شستی قوی داشت؛ چهره‌اش زیبا، گیسوان و ریشش بور بود؛ لباسی بسیار فاخر بر تن می‌کرد؛ به طلا حریص بود و به همان سان بذل می‌کرد؛ گاهی بیرحم، اما در همه حال ببیاك بود.

روبر که هیچ قانونی جز قدرت و تزویر نمی‌شناخت، بر کالابریا هجوم برد و آنجا را تاراج کرد و، در جنگی که نزدیک بود به قیمت جان پاپ لئو دهم تمام شود، بنونتو را به چنگ آورد (۱۰۵۴)، با نیکولاس دوم پیمان اتحادی بست و

را امیر سرور خویش بشناسد؛ در مقابل از او عنوان سلطان کالابریا، آپولیا، و سیسیل را گرفت (۱۰۵۹). روبر بعد از آنکه برادر جوانترش روژه را روانۀ فتح سیسیل کرد، خودش کمر به تسخیر باری بست (۱۰۷۱) و بیزانسیها را از آپولیا بیرون راند. وجود مانعی چون دریای آدریاتیک خطرش را آزوده می‌ساخت و همواره در رؤیای فرصتی بود تا از آن دریا بگذرد و قسطنطنیه را فتح کند و خود را مقتدرترین پادشاه اروپا سازد. به همین سبب، با کمبود وسایل، ناوگانی تدارک دید و نیروی دریایی بیزانس را نزدیک ساحل دورانتسو شکست داد. امپراطوری بیزانس دست به دامن ونیز زد؛ ونیز که حاضر نبود مقامی کمتر از ملکه دریای آدریاتیک داشته باشد، این دعوت را پذیرا شد، و در ۱۰۸۲ ناوهای جنگی آن شهر، زیر فرمان ناخدایانی ماهر، کشتیهای امیر نورمان را در محلی که چندان فاصله‌ای با صحنه پیروزی اخیر وی نداشت تارومار کردند. سال بعد روبر با پشتکاری که گویی از آن یولیوس قیصر بود سپاهیان خود را به دورانتسو منتقل کرد، قوای آلکسیوس اول امپراطور یونان را در آنجا شکست داد، و اپیروس و تسالی را در پشت سر گذاشت و تقریباً خود را به سالونیک رسانید. آنگاه هنگامی که آملش در شرف تحقق بود، ناگهان تقاضای عاجلی از پاپ گرگوریوس هفتم به دست او رسید که می‌خواست روبر به مدد وی بشتابد و او را از شر امپراطور هنری چهارم برهاند. روبر، به مجرد دریافت تقاضا، لشکریان خود را در تسالی گذاشت و با شتاب به ایتالیا بازگشت؛ سپاهی از نورمانها، ایتالیاییها، و ساراسنها گرد

آورد، پاپ را نجات داد، شهر رم را از جنگ آلمانیها بیرون آورد، شورشی را که مردم علیه لشکریان وی به پا کرده بودند خوابانید، و به سربازان خشمناک خود اجازه داد تا آن شهر را چنان تاراج کنند و بسوزانند که حتی حمله و اندالها در ۴۵۱ به پای این تخریب نمی‌رسید (۱۰۸۴). در خلال این احوال، پسرش بوهوموند اول بازگشت و اعتراف کرد که آکسیوس سپاه وی را در یونان در هم شکسته بود. روبر، آن دزد دریایی فرتوت، برای سومین بار ناوگانی تدارک دید، نیروی دریایی ونیز را در نزدیکی ساحل کورفو شکست داد (۱۰۸۴)، جزیره سفالونیا، یکی از جزایر یونانی، را متصرف شد و همانجا، بر اثر زهر یا عفونت جراحته، در سن هفتاد از جهان درگذشت. روبر گیسکار از نخستین و بزرگترین رزمجویان راهزن ایتالیایی است که آنها را کوندوتیره نامیده‌اند.

۳- ونیز: ۴۵۱ - ۱۰۹۵

در خلال این احوال، هنگامی که قسمت اعظم ایتالیا در گردابی از هرج و مرج اهمیت خود را از دست می‌داد، در انتهای شمالی شبه جزیره حکومت جدیدی قدم به عرصه وجود نهاده بود که به حکم تقدیر شکوه و قدرتش رو به گسترش بود. در حین مهاجرت اقوام بربری در قرون پنجم و ششم، و بالاتر از همه ضمن تهاجم لومباردها به تاریخ ۵۶۸، ساکنین

پادوا، بلونو، فلتره، و سایر شهرها از ترس جان خویش گریختند و به جماعت ماهیگیرانی پیوستند که در جزایر کوچکی واقع در مصب دریای آدریاتیک، که بر اثر التقای دو رود پیاولو و آدیجه تشکیل شده بود، مسکن داشتند. پاره‌ای از این پناهندگان که بعد از رفع بحر آنها همانجا اقامت گزیدند و جوامعی مانند هر اکلیا، ملاموکو، گرادو، لیدو،... و ریوآلتو (رود ژرف) را بنیاد نهادند، که آبادی اخیر بعدها به نام ریالتو کرسی نشین حکومت متحد آنها شد (۸۱۱). مدتها قبل از ظهور یولیوس قیصر قبیله‌ای به نام ونتی در صفحات شمال خاوری ایتالیا مسکن گزیده بود. در قرن سیزدهم نام ونتسیا (ونیز) بر شهر بیمانندی اطلاق شد که از مجموعه تمام آبادیهای مهاجرنشین تشکیل شده بود.

ابتدا زندگی در شهر ونتسیا بسیار دشوار بود. فراهم کردن آب آشامیدنی مشکل، و مانند شراب گران بود. مردم این ناحیه ناگزیر بودند که دسترنج خویش یعنی ماهی و نمک حاصله از دریا را برای معاوضه با غله و دیگر نیازمندیهای زندگی به نواحی داخلی ایتالیا حمل کنند؛ از این رو، ونیزیها ملتی سوداگر و دریانورد بار آمدند. بندریج امتعه بازرگانان اروپایی شمالی و مرکزی و خاور نزدیک از راه بنادر ونیزی به جریان افتاد. فدراسیون جدید، برای حفظ خویش در برابر مهاجرت اقوام آلمانی و لومباردها، سروری امپراطور بیزانس را پذیرفت، اما نداشتن دسترسی به این جزایر به سبب کم عمقی سواحل آن، در برابر حملات زمینی و دریایی، پشتکار و شکیبایی نفوس، و ثروت روزافزونی که ناشی از توسعه داد و ستد آنها بود - همه دست به دست هم داده در عرض هزار سال مداوم، کشور کوچک ونیز را از استقلال بهرمند ساخت.

دوازده تریبون، که ظاهراً هر کدام اختصاص به یکی از دوازده جزیره مهم این کشور داشت، امور حکومت را تا ۶۹۷ اداره می‌کردند. در آن تاریخ چون جوامع مختلف به ضرورت تشکیل دولت متحدی آگاه شدند، اولین دوج یا دوجه (رهبر یا دوک) خویش را برگزیدند که تا پایان عمر، و تا بروز انقلابی که منجر به کنار گذاشتن وی شود، به خدمت ملت کمر بسته دارد. دوج آنیولو بادوئر (۸۰۹ - ۸۲۷) چنان با کاردانی شهر ونیز را در برابر تهاجم فرانکها محافظت کرد که تا ۹۴۲ مرتباً اخلاف وی را به چنین مقامی برمی‌گزیدند. هنگام زمامداری اورسولو دوم (۹۹۱ - ۱۰۰۸) ونیز به انتقام دست‌اندازیهای دریازنان دالماسی بر مأمان آنها هجومی ناگهانی برد، دالماسی را تصرف کرد، و سلطه خود را بر دریای آدریاتیک مسلج ساخت. در ۹۹۸ میان ونیزیها رسم شد که هر سال در روز عید صعود این پیروزی دریایی و برتری بر دشمن را با تشریفات نمادین موسوم به سپوسالیتسیا جشن بگیرند. جریان مراسم از این قرار بود که یک کشتی بادبانی را به زر و زیور می‌آراستند و دوک ونیز، که در عرشه مقام گرفته بود، انگشتر تقدیس شده‌ای را به آب می‌انداخت و به آوای بلند این عبارت را به زبان لاتینی ادا می‌کرد: «به

نشانه سلطه واقعی و دایمی خویش، ای دریا، با تو وصلت می‌کنیم.» امپراطوری بیزانس، با مسرت، متفق مستقلی مثل بیزانس را قبول کرد و در برابر دوستی

و دیگر شهرها چنان مزایا و تسهیلات تجارتي قایل شد که کالاهای سوداگران ونیزی به دورترین نقاط دریای سیاه و حتی بنادر جهان اسلامی راه یافت.

در ۱۰۳۳ جماعتی از اشراف سوداگر به انتقال موروئی قدرت دوجها پایان دادند و مقرر داشتند که از آن پس دوباره حق انتخاب، موکول به نظر مجلسی از اهالی شهر باشد، و دوج را مجبور کردند که از آن تاریخ به بعد با تشریک مساعی مجلس سنا به حکومت پردازد. در این تاریخ ونیز به شهر «زرین» اشتها داشت و مردم آن سامان به مناسبت جامه‌های بسیار فاخرشان، تعداد زیاد باسوادانشان، و تفاخر و اخلاصشان به انجام امور و حفظ حقوق شهری مشهور بودند. ونیزیها قومی بودند پیوسته در تب و تاب جمع مال، با فراست و زیرک، شجاع و مبارزه جو، پرهیزکار و فاقد مرام اخلاقی. غلامان مسیحی را به ساراسنها می‌فروختند، و با بخشی از منافع آن زیارتگاههایی برای قدیسان می‌ساختند. دکانهای شهر ریالتو صنعتگران لایقی داشت که رموز و نقایق فنی را از ایتالیای رومی به ارث برده بودند. در راسته کانالها بازار امتعه محلی رونق بسزایی داشت، و آرامش آن را فقط فریادهای مقطع قایقرانان در هم می‌شکست. لنگرگاههای جزیره، با کشتیهای بادبانی پرحادثه‌ای که مملو از امتعه اروپا و مشرق زمین بودند، منظری بس بدیع داشت. هزینه سفرهای بازرگانی از محل قرضه‌هایی تأمین می‌شد که معمولاً از سرمایه‌داران در برابر سود بیست درصد به وام گرفته می‌شد. پس از آنکه بر ثروت مادجوری (اگنیا) بیشتر افزوده شد و از تهی دستی مینوری (فقرا) اندکی کاسته شد، شکاف میان این دو طبقه رو به فراخی گذاشت. هیچ گونه شفقتی نسبت به تهیدستان نشان داده نمی‌شد. در این صحنه تنازع هر کس نیرومندتر از دیگران بود پیروز می‌شد، و هر که چابکتر از دیگران می‌رفت جلوتر از همه به مقصد می‌رسید. فقرا روی خاک زندگی می‌کردند و زباله خانه‌هایشان در معابر راه می‌افتاد و به کانالها می‌ریخت؛ اگنیا کاخهای باشکوه برای خویش می‌ساختند و برای خشنودی خداوند و دلجویی خلق به بنای زیباترین کلیسای اعظم دنیای لاتین اقدام می‌کردند. کاخ دوجها، که ابتدا در ۸۱۴ بنا شد و در ۹۷۶ بسوخت، قبل از آن که به صورت آمیزه زیبایی از تزیینات اسلامی و شکل رنسانسی درآید، از لحاظ منظر و شکل تغییرات فراوانی به خود دید.

در ۸۲۸ بعضی از بازرگانان ونیزی اشیایی را که ظاهراً تصور می‌رفت یادگارهای مرقس حواری باشد از کلیسایی در اسکندریه به سرقت بردند. ونیز آن حواری مسیح را قدیس حامی خویش ساخت و نیمی از جهان را تاراج کرد تا از استخوانهای وی زیارتگاهی برپا کند. ساختمان اولین مزار و کلیسای مرقس حواری (سان مارکو)، که در ۸۳۰ آغاز شده بود، در ۹۷۶ بر اثر حریق چنان آسیب دید که پیترو اورسئولو دوم به ساختن بنای تازه و بزرگتری اقدام کرد. برای این کار صنعتگران بیزانسی را فرا خواندند و آن گروه، کلیسای سان مارکو را به سبک کلیسای حواریون مقدس، که به فرمان یوستینیانوس در قسطنطنیه ساخته شده بود، پی افکندند - یعنی با پنج گنبد، بر روی طرحی به شکل چلیپا. کار بنای آن در حدود یک قرن به

قسمت اصلی بنا، اساساً به همان شکل امروزی، در ۱۷۰۱ به پایان رسید، و مراسم تقدیس آن در ۱۰۹۵ صورت گرفت. از آنجا که یادگارهای مرقس حواری در حریق سال ۹۷۶ مفقود شده بود و بیم آن می‌رفت که فقدان آنها از قداست این کلیسای جامع بکاهد، مقرر شد که روز اجرای مراسم تقدیس تمامی مؤمنان در کلیسا گرد آیند و برای پیدا شدن آن یادگارها دست به دعا بردارند. طبق روایتی که مؤمنان ونیزی عزیزش می‌شمردند، ستونی به اجابت دعای آنان بر زمین فرو ریخت و استخوانهای آن حواری عیسی از زیر آوار نمایان شد. این کلیسای جامع بارها آسیب دید و مرمت شد. محال بود هر ده سال یک بار پاره‌ای تغییرات به آن ندهند یا بر تزیینات آن نیفزایند. کلیسای جامع سان مارکوبی که امروز مشاهده می‌شود تعلق به یک تاریخ یا دوره معینی ندارد، بلکه تاریخچه هزار ساله‌ای از سنگ و جوهر است. در قرن دوازدهم دیوارهای آجری آن را با سنگ مرمر پوشانیدند؛ ستونهای گوناگون را از ده دوازده کشور وارد کردند؛

هنرمندان بیزانسی که تابعیت ونیز را پذیرفته بودند در قرون دوازدهم و سیزدهم به ساختن موزائیکهایی برای کلیسای اعظم پرداختند؛ چهار اسب برنزی در ۱۲۰۴ از قسطنطنیه مسخر شده تصاحب، و بر بالای سر در اصلی کلیسا نصب شد؛ هنرمندان گوتیک در قرن چهاردهم چند برجک، تزیینات توری پنجره‌ها، و یک شباک حرم به آن اضافه کردند؛ و در قرن هفدهم نقاشان رنسانس نیمی از موزائیکها را با نقاشیهای دیواری پوشانیدند. در طول تمام این قرن‌ها و تغییرات، ساختمان عجیب این کلیسا یگانگی و ویژگی خود را حفظ کرد - یعنی همواره بیزانسی و اسلامی، مزین و عجیب غریب بود: بیرون آن بی اندازه درخشان، آراسته به قوسها، پشتبندها، منارهای مخروطی شکل، ستونها، سردرها، برجکها، مرمرهای رنگارنگ خاتمکاری شده، قرنیزهای قلمزده، و گنبدهای باشکوه پیازی شکل؛ درون آن مجموعه‌ای تیره از ستونهای رنگارنگ، پشت بغلهای منقوش یا منبت کاری شده، فرسکوهای تیره رنگ، ۴۶۵ متر مربع موزائیک، کفی پوشیده از سنگ یشم، سماق، عقیق، و سایر سنگهای قیمتی؛ و جدار طلایی پشت محراب آن که با فلزات گرانبها و میناکاری مفتولی در ۹۷۶ میلادی در قسطنطنیه ساخته شده، و با ۲۴۰۰ پارچه جواهر ترصیع گشته، و به تاریخ ۱۱۰۵ پشت محراب بزرگ کلیسا نصب گشته است. در کلیسای جامع سان مارکو، درست مانند سانتاسوفیا، عشق بیزانسی، به تزیین به سر حد افراط می‌کشید. خدا را می‌بایست با مرمر و جواهرات احترام می‌کردند، و آدمی را می‌بایست با نشان دادن یکصد منظره از حماسه مسیحی، از داستان خلقت گرفته تا ویرانی عالم، متوحش می‌کردند، انضباط می‌بخشیدند، تشویق می‌کردند، و دلداري می‌دادند. کلیسای جامع سان مارکو عالیترین و ممتازترین تجلی روح یک قوم لاتینی بود که بیش از حد شیفته یک هنر مشرق زمینی شده بود.

۴ - تمدن ایتالیایی: ۵۶۶ - ۱۰۹۵

در حالی که ایتالیای خاوری و جنوبی از نظر فرهنگ همچنان به تمدن بیزانس پایبند و

نمای کلیسای سان مارکو، ونیز

وفادار مانده بود، مابقی آن شبه جزیره از میراث رومی خویش تمدنی نوین به وجود آورد - هنر، دین، و زبانی جدید. چرا که میراث روم حتی در هنگامه تهاجمات، هرج و مرج، و فقر هرگز بکلی از میان نرفت. زبان ایتالیایی همان لاتینی خشن مردم باستانی آن کشور بود که آهسته آهسته تغییر شکل می‌داد و به صورت خوشاهنگزترین زبانهای عالم در می‌آمد. مسیحیت ایتالیایی عبارت بود از یک بت‌پرستی رومانتیک و جالب، پرستش مهرآمیز چند خداگونه قدیسان حامی و محلی، و اساطیری عیان به صورت افسانه و معجزه بود. هنر ایتالیایی اسلوب گوتیک را وحشیانه شمرد، در پیروی از سبک باسیلیکایی ثابت قدم ماند، و سرانجام در دوره رنسانس به شکلهای آوگوستوسی بازگشت. بازار فنودالیسم هرگز در ایتالیا رونقی نگرفت؛ شهرها هیچ گاه تفوق خود را بر نواحی روستایی از دست ندادند؛ و آنچه این سرزمین را به شاهراه ثروت رهبری کرد صنعت و بازرگانی بود، نه کشاورزی.

رم، که هرگز یک شهر تجارتي نبود، کماکان رو به زوال نهاد. مجلس سناي آن ضمن جنگ گوتها از بین رفت، مؤسسات شهری باستانی آن، بعد از سال ۷۰۰، به صورت عنوانهای توخالی و رویایی مغشوش درآمدند. نفوس در هم آمیخته آن، که زندگی کثیفشان را هرزگیهای شهوانی و صدقه‌های خزانه پاپ تسکین می‌بخشید، برای ابراز هیجانهای سیاسی خویش فقط می‌توانستند به قیامهای مکرر علیه اربابان خارجی یا پاپهایی که از چشمشان افتاده بودند دست زنند. خانواده‌های اشرافی قدیمی اوقات خویش را صرف رقابت با یکدیگر برای احراز سلطه بر قلمرو پاپی، یا صرف رقابت با دستگاه پاپی برای تسلط بر روم می‌کردند. جایی که کنسولها، تریبونها، و سناتورها زمانی با چماق و تبر قوانین را پیش برده بودند، اینک احکام شوراهاي ديني، موعظه‌ها و عمال اسقفها، و سرمشق مشکوک هزاران رهبان از هر نژاد و ملیت که مفت خور در میانشان اندک نبود و همیشه هم مجرد نمی‌زیستند، نظم اجتماعی را بسختی حفظ می‌کردند. کلیسا اختلاط در گرمابه‌های عمومی را تقبیح کرده بود؛ تالارها و استخرهای بزرگ استحمام همگانی متروک

شده بودند، و هنر نظافت دوران بت پرستی راه زوال می سپرد. آبراهه‌های دوران امپراطوری به سبب بی‌مبالایی یا بر اثر جنگ ویران شده بودند، و به همین سبب مردم آب رودخانه تیبر را می‌نوشیدند. سیرکوس ماکسیموس و کولوسئوم، با آن خاطره خونین، دیگر مورد استفاده قرار نمی‌گرفتند. فوروم یا میدان عمومی روم باستان در قرن هفتم بار دیگر به همان صورت اصلی که چراگاه گاو بود برگشت. کاپیتول از گل و لای پوشیده شد. معابد و بناهای عمومی باستان را ویران کردند تا مصالح آنها را صرف ساختن کاخها و کلیساهای مسیحی کنند. بلایی که رومیان بر سر رم آوردند به مراتب عظیمتر از خرابیهای اقوام واندالها و گوتها بود. رم قیصر مرده بود، و رم لئو دهم هنوز پا به عرصه وجود نگذاشته بود.

کتابخانه‌های قدیمی پراکنده یا ویران شده بودند، و حیات عقلانی تقریباً منحصر به کلیسا شد. علم

آشوبها علم پزشکی بر جای خود استوار و به دست رهبانانی که میراث جالینوس به آنها رسیده بود محفوظ ماند. شاید به برکت وجود يك دير فرقة بندیکتیان، در سالرنو، در قرن نهم میلادی بود که يك آموزشگاه پزشکی غیر روحانی تشکیل، و موجب پیوند میان طب باستان و پزشکی قرون وسطی شد، همچنانکه فرهنگ یونانی در ایتالیای جنوبی رابطه‌ای میان تمدن یونان و تمدن قرون وسطی برقرار کرد. بیش از هزار سال مرکز شفای بیماران بود. طبق روایات محلی، «مکتب بقراطی» آن سامان عبارت بود از ده نفر پزشکان مدرس که از میان آنها یکی یونانی بود، یکی مسلمان، و یکی یهودی. در حدود سال ۱۰۶۰ یکی از رعایای امپراطوری روم، قسطنطین افریقای، که مکتبهای طب اسلامی افریقا و بغداد را درک کرده بود، مقادیر عظیمی از اطلاعات پزشکی جهان اسلامی را به مونته کاسینو (که بعدها در آنجا بین رهبانان دیر مزبور منسلک گردید) و به شهر مجاور آن سالرنو به ارمغان برد. ترجمه‌های وی از آثار پزشکی و دیگر مباحث یونانی و عربی در رستخیز علوم طبیعی در ایتالیا سهم مؤثری ایفا کرد. هنگام مرگ او (حد ۱۰۸۷) مدرسه طب سالرنو سرآمد جوامع پزشکی عالم مسیحی غرب بود.

دستآورد برجسته‌ای که در این عهد نصیب عالم هنر شد استقرار سبک رمانسک در معماری بود (۷۷۴ - ۱۲۰۰). معماران ایتالیایی، که خصایص استحکام و دوام را از نیاکان رومی خویش به ارث برده بودند، بر قطر دیوارهای باسیلیکاها افزودند، شبستان کلیسا را با يك بازوی عرضی قطع کردند، برای پشتیبند دیوارها، برجها، یا پایه‌هایی بر بنا افزودند، و با ساختن ستونها یا جزه‌هایی خوشه مانند، طاقهای نگاهدارنده سقف را تقویت کردند. طاق ویژه سبک رمانسک عبارت از يك نیم دایره ساده بود که ظاهری به غایت با شکوه داشت و برای پیوند بین دو بخش بنا بمراتب مناسب‌تر بود تا نگاه داشتن سقف. در آغاز رواج سبک رمانسک راهروها، و در مراحل بعدی این سبک شبستان و راهروها را با طاقهای ضربی مسقف می‌ساختند. نمای خارجی معمولاً ساده و پوشیده از آجر بود. داخل بنا را، هر چند به اعتدال، با موزائیکها، فرسکوها، و حجاریها می‌آراستند؛ با اینهمه، از آن تزئینات با شکوه اسلوب بیزانسی احتراز می‌کردند. سبک رمانسک، که از ویژگیهای نژادی قوم روم آب می‌خورد، در پی استواری و قدرت بود نه آن ترفیع و ظرافتی که اختصاص به سبک گوتیک داشت. می‌خواست که روح آدمی را در بند خضوعی آرامش بخش منقاد سازد نه آنکه گرفتار جذبه‌ای کند که تلاطم در افلاک افکند.

در این دوران بخصوص ایتالیا دو شاهکار سبک رمانسک پدید آورد. یکی کلیسای متوسط سانت آمبروجو در میلان، و دیگری کلیسای گنبددار عظیم پیزا. بنایی که قدیس آمبروسیوس، اسقف میلان، امپراطوری را مانع از آن شده بود که پا به دهلیز آن بگذارد، در ۷۸۹ به دست راهبان فرقة بندیکتیان از نو ساخته، ولی بار دیگر به مرور زمان ویران شد. این بنا از ۱۰۴۶ تا ۱۰۷۱ زیر نظر گویدو، اسقف اعظم، از صورت يك «باسیلیکا»ی ستوندار به صورت کلیسای طاقدار درآمد. شبستان و

شده بود که انتهای هر طاقی بر روی پایه‌هایی مرکب قرار داشت، و مجموع آنها طاقی ضربی از آجر و سنگ برای بنا تشکیل می‌داد. تیغه‌ها یا گوشه‌های برجسته‌ای که بر اثر تقاطع طاق‌های آجری و سنگی در طاق ضربی کلیسا ایجاد می‌شد با «رگه‌هایی» از آجر مستحکم می‌گشت. این طاق قدیمیترین «طاق رگه‌دار» در اروپا است.

نمای ساده کلیسای سنت آمبروجو يك دنیا با نمای خارجی بغرنج کلیسای جامع پیزا تفاوت دارد، ولی تمام عناصر سبك در هر دو یکی است. بعد از پیروزی قاطع ملوانان پیزایی بر ناوگان عرب در نزدیکی پالرمو (۱۰۶۳)، شهر پیزا دو تن از معمارها را به نام بوشتو (که یحتمل یونانی بود) و رینالدو مأمور کرد تا به یادبود آن پیروزی ساختمانی پی افکنند و، با بخشی از غنایم آن جنگ که به مریم عذرا اختصاص داده شده بود، زیارتگاهی برپا کنند که حسد تمام ایتالیا را برانگیزد. تقریباً تمامی آن بنای بسیار عظیم از سنگ مرمر ساخته شد. بر بالای سردرهای غربی این بنا (که بعدها در ۱۶۰۶ با درهای برنزی باشکوهی آراسته شدند) چهار ردیف طاقماهای باز سرتاسر نمای ساختمان را فرا می‌گرفت. در درون این بنا ستونهای فراوانی - که از اقالیم مختلف به غنیمت گرفته شده بود - کلیسا را به شبستان و راهروهایی تقسیم می‌کرد، و بر فراز محل تقاطع بازوی عرضی و خود شبستان، گنبدی به شکل بیضی بیقواره بالا می‌رفت. این ساختمان اولین کلیسا از رشته کلیساهای جامع بود که در ایتالیا بنا شد، و تا به امروز هنوز یکی از شگفت‌آورترین آثار معماران قرون وسطی محسوب می‌شود.

II - اسپانیای مسیحی: ۷۱۱ - ۱۰۹۵

تاریخ اسپانیای مسیحی در این دوران حکایت يك جنگ طویل مذهبی یا به عبارت دیگر ثبات عزمی طغیانگر برای بیرون راندن مورها بود. مورها مردمی بودند ثروتمند و نیرومند، صاحب حاصلخیزترین زمینها و بهترین حکومتها؛ حال آنکه مسیحیان مردمی بودند فقیر و ضعیف؛ زمینهای آنها برای کشاورزی دشوار بود، و سرحدات کوهستانی آنها قلمروشان را از دیگر مناطق اروپا جدا، و آنها را به قلمروهایی کوچک تقسیم می‌کرد، و مشوق زد و خوردهای برادرانه و مبالغه در میهنپرستی محلی می‌شد. در این شبه جزیره آتشین مزاج، خون مسیحی بمراتب بیشتر به دست مسیحیان ریخته شد تا به دست مورها.

بر اثر هجوم مسلمانان در ۷۱۱ میلادی، گوتها، سونبها، بربرهای مسیحی شده، و سلتیریان به کوههای کانتابریایی واقع در شمال باختری اسپانیا رانده شدند. مورها آنها را دنبال کردند. اما در محل کوادونگا از سپاهی اندک به سرکردگی فردی از گوتها، موسوم به پلایو، شکست خوردند، و این سردار بی‌درنگ خود را پادشاه آستوریاس خواند و به

داد که مرزهای آستوریاس را به نواحی گالیثیا، لوسیتانیا، و ویتکایا گسترش دهد. نواده آلفونسو دوم (۷۹۱ - ۸۴۲)، ایالت لئون را به قلمرو خویش افزود و شهر اوویذو را پایتخت خود کرد.

در دوران سلطنت همین آلفونسو بود که یکی از اساسیترین حوادث تاریخ اسپانیا به وقوع پیوست. طبق اظهاراتی که صحت آن معلوم نبود، شبانی، به راهنمایی ستاره‌ای، در دامان کوهستان تابوت مرمری یافت که محتویات آن به اعتقاد بسیاری از مردم استخوانهای یعقوب حواری «برادر خدا» بود. در همان مکان ابتدا نمازخانه‌ای ساختند. و بعد کلیسای اعظم باشکوهی به نام سانتیاگو د کومپوستلا یا «یعقوب حواری صحرائی پرستاره» برپا شد و بعد از اورشلیم و رم، زیارتگاه و قبله حاجات مسیحیان گشت. استخوانهای مقدسی که در آن مکان پیدا شد در برانگیختن روحیه مردم و جمع‌آوری وجوهی به منظور جنگ علیه مورها بسیار سودمند افتاد. یعقوب حواری، قدیس حامی اسپانیا شد و نام سانتیاگو را در سه قاره بر سر زبانها انداخت. باروهای [از این دست] تاریخ را می‌سازد، خاصه هنگامی که غلط باشد؛ در راه پندارهای واهی چه مردانی که شرافتمندانه‌ترین مرگها را پذیرا نشده‌اند.

در مشرق آستوریاس، و درست در جنوب پیرنه، سرزمین ناوار قرار گرفته بود. ساکنان آن اغلب از نژاد باسک - به عبارت دیگر محتملاً حاصل پیوند میان بربرهای افریقا و تیره سلتی اسپانیا - بودند. از آنجا که کوهستانهای اطراف این ناحیه سنگر محکمی در برابر متجاوزان بود، مردم ناوار با توفیق تمام استقلال خویش را در برابر هجوم مسلمانان، فرانکها، و اسپانیاییها حفظ کردند. و در ۹۰۵ امیر آنها موسوم به سانچو اول گارثس پادشاهی ناوار را تأسیس، و شهر پامپلونا را پایتخت خویش کرد. سانچو (۹۹۴ -

۱۰۳۵) را از آن جهت لقب بزرگ دادند که لئون، کاستیل، و آراگون را به قلمرو خویش اضافه کرد. چند صبحی و حجت اسپانیایی مسیحی در شرف تحقق بود، اما سانچو هنگام مرگ، با تقسیم قلمرو خویش میان چهار پسرش، آنچه را خود رشته بود پنبه کرد. پادشاهی آراگون از این تاریخ آغاز شد. آراگون در جنوب با به عقب رانستن مسلمانان، و در شمال با الحاق بدون جنگ ناوار (۱۰۷۶) چنان توسعه یافت که تا ۱۰۹۵ شامل بخش عظیمی از نواحی شمال مرکز اسپانیا می‌شد کاتالونیا - ناحیه شمال خاوری اسپانیا در حول و حوش بارسلون - به سال ۷۸۸ به دست شارلمانی فتح شد و زیر سلطه کنتهای فرانسوی درآمد که آن ناحیه را به یک «مارک» (ایالت مرزی) اسپانیایی نیمه مستقل تبدیل کردند. زبان آن ناحیه، یعنی کاتالان، سازش جالبی بود میان لهجه پروونسال فرانسه و زبان کاستیلی. نام لئون واقع در شمال باختری با روی کار آمدن سانچو ال کراسو یا ال گوردو وارد تاریخ شد. سانچو به قدری تنومند بود که هنگام راه رفتن مجبور بود به شانه ملازمی تکیه کند. هنگامی که اشراف او را خلع کردند به کورنوا رفت، و در آنجا بود که سیاستمدار و پزشک مشهور یهود، حسدای بن شیر و طه فریعی او را معالجه کرد. سانچو، که اکنون در نرمش پذیر می‌ماند، مثل «دون کیشوت» شده بود، به لئون بازگشت و بار دیگر اریکه سلطنت را از چنگ دشمنان خویش به در آورد (۹۵۹). نام کاستیل واقع در نواحی مرکزی اسپانیا به مناسبت قلعه‌های

متعددی است که اشراف مسیحی در آن بنا نهادند. این سرزمین رو به روی اسپانیایی مسلمانان قرار داشت و پیوسته آماده جنگ بود. در ۹۳۰، شهسوران کاستیل دیگر حاضر نشدند به هیچ قیمتی اوامر پادشاه آستوریاس یا لئون را اطاعت کنند، خود کشور مستقلی تشکیل دادند، و شهر بورگوس را پایتخت کردند. فریدیناند اول (۱۰۳۵ - ۱۰۶۵) لئون و گالیسیا را با کاستیل متحد ساخت، امرای مسلمان طلیطله (تولدو) و اشبیلیه (سویل) را وادار به تأدیه خراج سالانه کرد، و مثل سانچو گارشس ال مایور، با تقسیم قلمرو خویش میان سه پسرش در بستر مرگ زحمات خود را باطل کرد. فرزندانش بعد از مرگ پدر، با حمیت تمام، به سنت مألوف، به مبارزات برادرکشانه در بین شاهان مسیحی اسپانیا ادامه دادند.

اسپانیایی مسیحی بر اثر فقر کشاورزی، و نفاق سیاسی به مراتب از اسپانیایی مسلمان در جنوب عقبتر افتاد، و از لحاظ صنایع و وسایل تمدن هرگز به پای رقیب خود در شمال، یعنی فرانکها، نرسید. حتی در داخل هر کدام از قلمروهای کوچک شاهان مختلف مسیحی وحدت فقط در فواصل کوتاهی وجود داشت. طبقه اشراف جز به هنگام جنگ تقریباً پادشاهان را نادیده می‌انگاشتند؛ و بر سرفها و غلامان خویش به شیوه فئودالی حکم می‌راندند. سلسله مراتب دستگاه روحانیت دومین طبقه اشرافی را تشکیل می‌داد. اسقفها نیز مالک زمین، سرف، و غلام بودند، برای خود سپاهیان داشتند که مستقلاً در جنگ شرکت می‌دادند، معمولاً به پایپا اعتنایی نداشتند، و بر مسیحیت اسپانیایی چنان فرمان می‌راندند که گویی کلیسای کاملاً مستقل هستند. در ۱۰۲۰ اشراف و اسقفها در لئون گرد هم آمدند، شوراهایی ملی تشکیل دادند، و به شیوه پارلمانی برای قلمرو لئون به تصویب قوانینی پرداختند. «شورای لئون» به شهر مزبور منشوری برای خودمختاری تفویض کرد، و لئون را در اروپای قرون وسطی اولین «کمون» یا شهر خودمختار اعلام داشت. شاید به منظور جلب حمایت و کمک مالی دیگر شهرها در مبارزه با مورها، منشورهایی همانند به آنها نیز تفویض شد. به این نحو از میان فئودالیسم اسپانیایی که هنوز حکومت‌های پادشاهی داشت نوعی دموکراسی محدود شهری سربرآورد.

سرگذشت روزریگودیث دیوار بهترین شاهد شجاعت، مردانگی، و هرج و مرج اسپانیایی مسیحی در قرن یازدهم میلادی است. او را در تاریخ به اسم ال سید (همانند سید عربی) یعنی به لقبی که مورها به وی دادند، می‌شناسیم، کنیه مسیحی وی ال کامپئادور است که در لغت اسپانیایی قهرمان یا مبارز معنی می‌دهد. روزریگو در حدود ۱۰۴۰ در بیوار در نزدیکی شهر بورگوس به دنیا آمد و در دوران جوانی یک کابالرو یا سلحشور ماجراجویی شد که در راه هر امر پر سودی شمشیر می‌زد. در سی سالگی جرئت و ضرب شست وی به درجه‌ای رسیده بود که در سراسر کاستیل او را ستایش می‌کردند و اما، در عین حال، به وی اعتمادی نداشتند، زیرا ظاهراً همان اندازه که حاضر بود در خدمت مسیحیان با مورها جنگ آغاز، به همان نحو از

شاعر مسلک اشبیلیه، برای جمع خراج فرستاد. در بازگشت چون روزیگو متهم شد که بخشی از خراج را برای خود کنار گذاشته است او را از کاستیل تبعید کردند (۱۰۸۱). روزیگو عده‌ای را دور خود جمع کرد، سپاه مزدور کوچکی ترتیب داد و بی آنکه نظر خاصی به امرای مسلمان یا مسیحی داشته باشد سپاه خود را در اختیار طالبان گذاشت. مدت هشت سال وی در خدمت امیر سر قسطه (ساراگوسا) بود و با دست اندازی بر اراضی آراگون قلمرو مورها را گسترش می‌داد. در ۱۰۸۹ به سرداری سپاهی مرکب از هفت هزار نفر، که اغلب مسلمان بودند، والنسیا را فتح کرد و آن شهر را وادار به تأدیه غرامتی ماهیانه بالغ بر ده هزار دینار طلا کرد. در ۱۰۹۰ وی کنت بارسلون را به اسارت درآورد و برای رهایی وی فدیهای به مبلغ هشتاد هزار دینار طلا مطالبه کرد. هنگام بازگشت از این مأموریت چون دروازه‌های والنسیا را به روی خود بسته دید مدت یک سال آن شهر را به محاصره درآورد، هنگامی که والنسیا تسلیم شد (۱۰۹۴) وی تمام شروطی را که شهر برای زمین نهادن اسلحه قایل شده بود نقض کرد، قاضی القضاة شهر را زنده سوزانید، اموال مردم را میان پیروان خویش تقسیم کرد، و اگر مردم شهر و سربازان خود وی زبان به اعتراض نگشوده بودند زن و دختران قاضی را نیز به آتش می‌سوزانید. این کار و دیگر اعمال آل سید بر وفق رسوم عهد وی بود. وی به جبران گناهان خویش با کفایت و عدالت بر والنسیا حکومت کرد و آن سرزمین را به صورت حصاری برای نجات مسیحیان در برابر فرقه مسلمان مرابطون درآورد. هنگامی که درگذشت (۱۰۹۹) زنش خیمنا آن شهر را مدت سه سال حفظ کرد. نسلهای آینده در مقام تحسین با جعل افسانه‌هایی او را شهسواری قلمداد کردند که تنها انگیزه وی شور مقدس برای بازگرداندن اسپانیا به عالم مسیحیت بوده است و از این رو امروزه مزارش در بورگوس چون ضریح یکی از قدیسان دین مورد تکریم است.

اسپانیای مسیحی، که خود تا این درجه دچار نفاق بود، فقط بدین علت توانست بتدریج سرزمینهای از دست رفته را باز یابد، که اسپانیای مسلمان سرانجام از لحاظ هرج و مرج و پاره پاره بودن از اسپانیای مسیحی هم قدمی فراتر گذاشت. اضمحلال دستگاه خلافت قرطبه در ۱۰۳۶ فرصتی به دست داد که آلفونسو ششم پادشاه کاستیل به طرز درخشانی از آن استفاده کرد. وی با یاری المعتمد، امیر اشبیلیه، شهر طلیطله (تولدو) را تسخیر کرد (۱۰۸۵)، و آنجا را پایتخت خویش ساخت. با مسلمانان مغلوب با نجابتی که خاص خود مسلمانان بود رفتار کرد، و مشوق جذب فرهنگ اسلامی در اسپانیای مسیحی شد.

III - فرانسه: ۶۱۴ - ۱۰۶۰

۱ - پیدایش دودمان کارولنژیان: ۶۱۴ - ۷۶۸

هنگامی که کلوتر دوم پادشاه فرانکها شد، ظاهراً سلسله مروونژیان مستحکم به نظر می‌رسید. تا این تاریخ هرگز هیچ پادشاهی از این خاندان قلمرویی به این حد پهناور و تا این اندازه متحد زیر قبضه خود نداشت. اما کلوتر ارتقای خویش را مدیون اشراف اوستراسیا و بورگونی بود، و به همین سبب بر استقلال آنها افزود، قلمرو هر یک را وسیعتر ساخت، و یکی از آنها را که پپن اول مهین بود به ممت «پیشکار» یا «خوانسالار» خویش برگزید. «خوانسالار» اصلاً به کسی اطلاق می‌شد که پیشکار خانواده سلطنتی و مباشر املاک شاهی بود. هر قدر بر لاهو و لعب و دسیسه چینی شاهان سلسله مروونژیان افزوده می‌شد وظایف اداری این پیشکار نیز فزونی می‌گرفت. قدم به قدم این جریان پیش رفت تا آنجا که وی بر تمام محاکم، ارتش، و دوایر مالی ممت نظارت یافت. فرزند کلوتر، شاه داگوبر (۶۲۹ - ۶۳۹) چند صباحی جلو بسط قدرت پیشکار و سایر بزرگان را گرفت. فردگار وقایع‌نگار درباره داگوبر می‌نویسد: «در اجرای عدالت، فقیر و غنی در نظرش یکسان بودند. کم می‌خواستید، در طعام امساک می‌کرد، و به این موضوع بسیار اهمیت می‌داد که چنان رفتار کند تا همه مردم چون بارگاه او را ترک گویند سراپا شادمانی و بحسین باشند». اما فردگار به ذکر این نکته نیز می‌پردازد که «وی سه ملکه داشت و جماعت زیادی متعه و اسیر هرزگی بود». در دوران زمامداری جانشینان لابیالی وی، که آنها را «شاهان بیکاره» خوانده‌اند، بار دیگر

اختیارات به دست پیشکار کاخ شاهی افتاد. پین دوم کهین در جنگ تستری (۶۸۷) رقبای خود را مغلوب کرد، لقب خود را از «خوانسالار» به «دوک و امیر فرانکها» تغییر داد و بر تمام سرزمین گل، جز آکیتن، حکمرانی کرد. فرزند نامشروع وی، شارل «مارتن» (چکش)، که اسماً پیشکار کاخ و دوک اوستراسیا بود، در دوران سلطنت کلوته چهارم (۷۱۷ - ۷۱۹) عملاً بر تمامی سرزمین گل حکومت راند. وی با ثبات عزم حملات فریز پایبها و ساکسونها را بر گل دفع کرد، و با شکست دادن مسلمانان در تور، اروپا را برای عالم مسیحیت حفظ کرد. وی از بونیفایوس و دیگر مبلغان مسیحی در گرواندین آلمانها به دین مسیح حمایت کرد، اما در احطات بحرانی زمامداری خود که احتیاج مبرمی به پول داشت زمینهای متعلق به کلیسا را ضبط کرد، مقامات اسقفی را به سرداران سپاه فروخت، سربازان خود را در دیرها مسکن داد. رهبانی را که به این کار منجر شد بود گردن زد، و لاجرم در طی دهها رساله و موعظه دینی به دوزخ محکوم شد.

در سال ۷۵۱ پسرش، پین سوم، که «خوانسالار» شیلدریک سوم بود، سفیری نزد پاپ زاکاریاس روانه کرد تا از او استفسار کند که آیا حال که سلطنت عملاً در دست اوست، پایان دادن به خیمه شب بازی سلطنت مروونژیان و اعلام رسمی سلطنت به نام خویش معصیت است یا نه؟ زاکاریاس که در مقابل لومباردهای جاه طلب به پامردی فرانکها نیاز داشت با جوابی منفی خاطر پین را آسوده ساخت. پین شورایی با حضور اشراف و بزرگان روحانی قوم در سواسون ترتیب داد، و در آنجا عموم حاضران با اتفاق نظر او را سلطان فرانکها خواندند (۷۵۱) و آخرین فرد از سلاطین بیکاره را سر تراشیده به دیری روانه کردند. در ۷۵۴ پاپ استفانوس دوم به دین سن - دنی در خارج شهر پاریس آمد و پین را تذهین کرد و «شاه به فضل الاهی» خواند. به این نحو دوهمان مروونژیان

● (۷۵۱) منقرض، و سلسله کارولنژیان (۷۵۱ - ۹۸۷) آغاز شد.

پین سوم ملقب به «کوتاه» پادشاهی بود شکبیا و دوراندیش، پرمیزگار و مرد عمل، صلح دوست و شکست ناپذیر در جنگ، و چنان پایبند اصول اخلاقی که بین پادشاهان گل در آن قرون نظیر نداشت. تمام کامیابیهای شارلمانی بر اثر مقدماتی بود که پین فراهم ساخت. هنگام سلطنت این دونفر، یعنی در عرض شصت و سه سال (۷۵۱ - ۸۱۴)، سرزمین گل سرانجام به صورت فرانسه درآمد. پین به مشکلات اداره مملکت بدون یاری دین آگاه بود و به همین سبب اموال، مزایا، و مصونیتهای کلیسا را به اولیای آن سازمان بازگردانید. یادگارهای قدیسین را به فرانسه آورد و با تشریفاتی اثربخش آنها را بر روی شانههای خود حمل کرد. قلمرو پاپ را از شر شاهان لومبارد رهانید و با صدور «دش پین» (۷۵۶) اختیارات سیاسی فراوانی به پاپ واگذار کرد. در برابر این زحمات تنها به این قانع شد که پاپ به او لقب «پاتریکیوس رومانوس» بخشید و فرمانی خطاب به قوم فرانک صادر کند که هرگز هیچ کس را به شاهی برنگزینند مگر آنکه از سلاله پین باشد. پین سوم به سال ۷۶۸ در اوج اقتدار فوت کرد و در بستر مرگ قلمرو فرانکها را مشترکاً به دو فرزندش کارلومان دوم و شارل (که بعدها همان شارلمانی مشهور شد) وا گذاشت.

۲ - شارلمانی: ۷۶۸ - ۸۱۴

بزرگترین پادشاه قرون وسطی به سال ۷۴۲ در محل نامعلومی پا به عرصه وجود نهاد؛ وی از نژاد آلمانی بود، به زبان آنها سخن می گفت، و در پاره ای از خصوصیات قوم خویش - از جمله نیروی جسمانی، شهامت، تفاخر قومی، و نوعی سادگی خشن - سهیم بود که با آراستگی و تهذیب یک نفر فرانسوی عصر جدید قرنهای تفاوت داشت. دایرة معلومات و سوادش از حدود چندین کتاب، اما کتابهایی سودبخش، تجاوز نمی کرد. در سالهای پیری سعی کرد نوشتن بیاموزد اما هرگز در این کار توفیقی به دست نیاورد. با اینهمه قادر بود به زبان توتونی قدیم و لاتینی ادبی تکلم کند، و زبان یونانی را می فهمید.

در ۷۷۱، کارلومان دوم فوت کرد و شارل، که بیست و نه سال از عمرش می‌گذشت، یگانه پادشاه کارولنژیان شد. دو سال بعد پاپ هادریانوس اول، که قلمروش مورد تاخت و تاز سپاهیان دزیریوس پادشاه لومباردها قرار گرفته بود، با شتاب از شارلمانی تقاضای یاری کرد. شارلمانی شهر پاویا را محاصره و تسخیر کرد، اریکه سلطنت لومباردی را صاحب شد، فرمان «دهش پین» را تأیید نمود، و خود را در کلیه اختیارات غیر روحانی قلمرو پاپی مدافع کلیسا اعلام داشت. در بازگشت به پایتخت خویش، یعنی شهر آخن، شارلمانی شروع به مبارزات پنجاه و سه گانه خود کرد که تقریباً در تمام آنها فرماندهی کل به عهده شخص وی بود؛ وی خیال داشت که با این جنگها باواریا و ساکس را مسخر و مسیحی سازد، شر آوارهای فتنه جو را دفع کند، جلو هجوم ساراسنها را بر ایتالیا بگیرد، و مواضع دفاعی فرانکها را در مقابل کشورگشایی مورها تحکیم بخشد. در مرز

یک کلیسای مسیحیان را سوزانیده بودند و گاهگاهی دست تخطی به سوی گل دراز می‌کردند. همین دلایل برای هجده جنگ شارلمانی (۷۷۲ - ۸۰۴) کفایت می‌کرد، که با شدتی هر چه تمامتر بین هر دو طرف درگیر ادامه یافت. شارل ساکسونها را بین مرگ و گرویدن به مسیحیت آزاد گذاشت، ۴۵۰۰ نفر از سرکشان ساکسون را در عرض یک روز گردن زد، و سپس عازم تیونویل شد تا در جشن میلاد مسیح شرکت جوید.

در سال ۷۷۷ ابن العربی، حاکم مسلمان بارسلون در پادربورن، برای مبارزه با خلیفه قرطبه از شارلمانی مدد خواست. شارل در رأس لشکری از جبال پیرنه عبور کرد، شهر مسیحی پامپلونا را محاصره و تسخیر کرد، با عده بیشماري از باسکهای اسپانیای شمالی که در عین حال مسیحی بودند رویه‌ای خصمانه در پیش گرفت، و حتی به سوی سرقسطه پیش تاخت. اما قیام مسلمانان، که ابن العربی به عنوان جزئی از نقشه مبارزه خویش بر ضد خلیفه قرطبه نوید آن را داده بود، صورت تحقق پیدا نکرد. شارلمانی دید که با قوای خویش یکه و تنها قادر به مبارزه طلبی با قرطبه نیست، ضمناً خبر آوردند که ساکسونهای مغلوب بسختی علم طغیان برافراشته و با حدت تمام رو به شهر کولونی نهاده‌اند. شارلمانی، که در این حال دوراندیشی را عین شجاعت می‌دید، لشکریان خود را امر به عقب‌نشینی داد، و قوای وی به صورت ردیف دراز و باریکی از میان گذرگاههای پیرنه رو به گل نهاد. در یکی از این گذرگاهها، در رونسو واقع در ناوار، بود، که گروهی از لشکریان باسک بر عقب داران سپاه فرانک تاختند و تقریباً تمامی آنها را به قتل رساندند (۷۷۸). در این معرکه که نجیبزاده‌ای به نام رولان، که سه قرن بعد در حماسه فصیح شانسون دو رولان (ترانه رولان) قهرمان مشهورترین اشعار فرانسوی به شمار رفت، جان سپرد. در سال ۷۹۵ شارلمانی سپاه دیگری را از جبال پیرنه عبور داد؛ در نتیجه این لشکرکشی «مارک اسپانیایی» یا باریکه‌ای از شمال خاوری اسپانیا، جزئی از خاک فرانسیا شد، بارسلون سر تسلیم فرود آورد، و دو سرزمین ناوار و آستوریاس سلطه حکومت فرانکها را به رسمیت پذیرفتند (۸۰۶). در خلال این احوال، شارلمانی ساکسونها را قلع و قمع کرده (۷۸۵)، مهاجمان اسلاو را عقب رانده (۷۸۹)، آوارها را هزیمت داده و تارومار ساخته بود (۷۹۰ - ۸۰۵) و اینک، در سی و چهارمین سال سلطنت خویش، هنگامی که شصت و سه سال از عمرش می‌گذشت، به صلح تن در داده بود.

در واقع شارلمانی همواره اداره امور مملکتی را بیش از جنگ دوست می‌داشت و از آن جهت به جنگ دست یازیده بود تا مگر به اجبار در اروپای باختری، یعنی سرزمینی که قرن‌ها بر اثر اختلافات قومی و مذهبی دچار تفرقه و پراکندگی بود، نوعی یگانگی حکومت و دین پدید آورد. اکنون تمام اقوام ساکن اروپا از رود ویستول تا اقیانوس اطلس، و از بالتیک تا جبال پیرنه، به علاوه تقریباً تمامی ایتالیا و قسمت اعظم بالکان را زیر فرمان خویش درآورده بود. چگونه امکان داشت که

کفایت اداره کند؟ قدرت جسمانی و شجاعت وی به حدی بود که می‌توانست هزار نوع مسئولیت، خطر و بحران حتی توطئه فرزندان خویش را که می‌خواستند او را بکشند تحمل کند. از تعالیم پین سوم - آن پادشاه خردمند و محتاط - و قساوت شارل مارتل هر دو بهره‌مند بود؛ یا خون آنها در عروقت جریان داشت و خودش نیز در صلابت و قدرت مانند چکش بود. شارلمانی حوزه نفوذ پدران خویش را گسترش داد، با

سازمان نظامی استواری آن را حراست کرد، و شالوده آن را با شعایر و حرمت دین استحکام بخشید. وی این قدرت را داشت که هم به کمک اندیشه مقاصد بالا بلندی را بیرو راند و هم وسایل تحقق آن امیال را فراهم کند. و قادر بود لشکری را رهبری کند، مجلسی را تابع نظریات خود سازد، اشراف را راضی نگاه دارد، روحانیون را مطیع خود گرداند، و بر حمرسرای حکومت کند.

شارلمانی تملک ضیاع و عقار را، از مقدار اندکی به بالا، مشروط به خدمت نظام کرد و به همین سبب دفاع از سرزمینهای شخصی و توسعه آن را شالوده روحیه نظامی گردانید. هر آزاد مردی، به هنگام بسیج، ناگزیر بود با تمام ساز و برگ خود را به شعبه حضور و غیاب ناحیه معرفی کند؛ هر یک از اشراف مسئول شایستگی نفرات حوزه خود بود. شالوده حکومت بر این نیروی متشکل قرار داشت و هر گونه عامل روانی موجود، از حرمت شاه قانونی کشور و جاه و جلال تشریفاتی بارگاه وی گرفته تا سنت اطاعت از قدرت مسلم حکومت، به تحکیم مبانی آن کمک می کرد. درباریان شاه را گروهی از روحانیون، اشراف اداری، پیشکار یا خوانسالار، «کنت کاخ نشین» یا قاضی القضا، «یفالترسگرافها» یا قضات دیوان درباری، و صد تن از محققان و خدمتگزاران و دبیران تشکیل می دادند. به واسطه وجود مجالسی با حضور ملاکان مسلح، که هر شش ماه یک بار، به حکم مقتضیات نظامی یا دیگر مسائل، در ورمس، والانسن، آخن، ژنو، پادربورن و غیره ... معمولاً در فضای آزاد تشکیل می شد، حس مشارکت عمومی در امور حکومت تقویت شد. در این گونه مجالس پادشاه پیشنهادهای خویش را درباره قوانین به گروههای کوچکتری از اشراف یا اسقفها تسلیم می کرد، آنها نظرات پادشاه را مورد دقت نظر قرار می دادند و همراه پیشنهادهای خویش به وی باز می گردانند. آنگاه پادشاه به تدوین **کاپیتولرها** یا فرامین خاص می پرداخت، و وقتی از این کار فراغت حاصل می کرد، آن را به گروه حاضران در مجلس عرضه می داشت تا به صدای بلند موافقت خود را اعلام دارند. بندرت اتفاق می افتاد که مجلس با غرغر یا لندلدن دسته جمعی عدم موافقت خویش را نسبت به فرمانی ابراز دارد. هینمکار، اسقف اعظم رنس، رفتار شارلمانی را در یکی از این جلسات به طور خصوصی چنین تشریح کرده است که «به بزرگان نخبه سلام می داد، با آنهايي که بندرت موفق به دیدارشان

می شد صحبت می کرد، علاقه ای توأم با محبت نسبت به سالمندان نشان می داد، و خود را با جوانان سرگرم می کرد.» در این قبیل مجالس هر یک از حکام و اسقفهای ایالتی موظف بود که، از هنگام اجلاس مجمع قبلی، هر اتفاق مهمی در حوزه مأموریت وی رخ داده بود به پادشاه گزارش دهد. هینمکار می گوید که «پادشاه مایل بود بداند که در هر قسمت یا گوشه ای از قلمرو وی مردم ناراحت شده اند یا خیر، و اگر شده اند علت چیست.» گاهی (در ادامه همان نهاد رومی قدیم، اینکویستیکو یا بازپرسی) نمایندگان پادشاه در ناحیه ای که مورد تفتیش آنها بود رعایای مهم را احضار می کردند تا از آنها تحقیقاتی بکنند، یا به قید سوگند آنها را مکلف می ساختند که درباره ثرویشان برای اخذ مالیات، یا وضع انتظامات عمومی، و وجود جرایم و مجرمین وردیکتوم یا «بیان واقع» نمایند. در قرن نهم، در اقلیم فرانکها، این نظریات یوراتا یا «گروه بازپرسان قسم خورده» در حل بسیاری از مراعات محلی مربوط به مالکیت زمین یا بزه مجرمین به کار می رفت. یکی از همین گروههای معروف به یوراتا بود که چون در میان اقوام نورمان و انگلستان راه تکامل پیمود، بتدریج به صورت سیستم هیئت منصفه اعصار نوین درآمد.

امپراطوری به چند شهرستان تقسیم می شد که امور روحانی هر کدام به عهده اسقف یا اسقف اعظم، و امور غیر روحانی آن در تصدی یک نفر کومس (ملازم پادشاه) یا کنت بود. در مرکز هر ایالت یک مجلس محلی با حضور مالکین، دویا سه بار در عرض سال، منعقد می شد تا امور حکومتی آن ناحیه را حل و فصل کند و کار یک محکمه استیناف ایالتی را انجام دهد. ایالات خطرناک سرحدی (یا مارکها) هر کدام صاحب فرمانداری خاص بود که گاهی عنوان گراف، مارکگراف، یا مارک هرتسوگ داشت. مثلاً رولان اهل رونسو (رونسوال) فرماندار مارک برتون بود. تمام ادارات محلی تابع یا سفرای پادشاه بودند که معمولاً شارلمانی آنها را گسیل می داشت تا منویات او را به مأموران محلی ابلاغ، در کارهای آنان واریسی و به فتاوی آنان و دفاتر حساب رسیدگی کنند؛ از ارتش، اخاذی، گماشتن قوم و خویش بر سر مناصب، و استفاده های سوء جلوگیری، و به شکایات رسیدگی و احقاق حق کنند؛ از «کلیسا، ضعفا، کودکان صغیر،

بیوه‌ها، و تمام مردم» در برابر اجحاف و ظلم حراست نمایند؛ و بالاخره اوضاع مملکت را به شخص پادشاه گزارش دهند. کاپیتولر میسوروم، یا قانونی که حدود وظایف و مسئولیتهای این قبیله سفرای پادشاه در آن درج بود، حکم نوعی ماگنا کارتا یا منشور کبیر را برای ملت داشت، آن هم چهار قرن قبل از آنکه ماگناکارتایی در انگلستان برای طبقه اشراف به وجود بیاید. بهترین شاهد برای آنکه قانون مزبور واقعاً به موقع اجرا گذاشته می‌شد ماجرای دوک ایستریاست که چون فرستادگان شارلمانی او را متهم به ارتکاب اخاذیها و حق کشیهای مختلف کردند، پادشاه او را مجبور کرد تا آنچه را دزدیده بود به صاحبانش بازگرداند، در حق هر کسی ظلم کرده بود جبران نماید، علناً به جرایم خود اعتراف کند، و ضمانت دهد که دیگر مرتکب خلافي نخواهد شد. اگر از جنگهای شارلمانی صرف نظر کنیم، می‌توان گفت که

و روشن‌گرانه‌ترین حکومتی بود که اروپا از زمان فرمانروایی تئودوریک پادشاه گوتها به این طرف به خود می‌دید.

از تمام مصوبات شارلمانی شصت و پنج قانون به جا مانده است که در زمره جالبترین مجموعه‌های قوانین قرون وسطایی به شمار می‌روند. این قوانین عبارت از اصول و قواعد متشکلی نبود، بلکه تعمیم و اطلاق همان قانون‌نامه‌های «بربری» زمانهای پیشین بود بر پایه مقتضیات و نیازمندیهای جدید. این قانون‌نامه‌ها در مورد پاره‌ای از جزئیات به اندازه قوانین لیوتیراند مترقی نبود. مثلاً رسومی قدیمی مانند پرداخت ورگیلد یا خونها، اوردالی، دوئل، و مثله کردن را حفظ می‌کرد. در مورد بازگشت به آیین شرک، یا برای اشخاصی که در ایام روزه بزرگ گوشت می‌خوردند، مجازات مرگ مقرر می‌داشت، اما طبقه کشیشان مجاز بودند که به میل خویش از شدت مجازات بکاهند. اما تمامی فرامین عبارت از قوانین نبودند؛ پاره‌ای از آنها جواب سؤالاتی بودند در باب مسائل مختلف، برخی عبارت از پرسشهایی بودند که خود شارلمانی از حکام دولتی کرده بود، و بعضی جنبه اندرزهای اخلاقی داشتند. مثلاً در یکی از این اندرزها می‌گفت: «از آنجا که خداوندگار امپراطور قادر نیست مراقب انضباط هر فرد باشد، بر همه واجب است که تا واپسین درجه قدرت و توانایی خویش به خدمت خدا کمر ببندند و در راه احکام الاهی گام بردارند.» در طی چند ماه، به نهایت درجه سعی شده بود تا به روابط جنسی و زناشویی مردم نظم بیشتری داده شود. بدیهی است که مردم همه این اندرزها را به کار نمی‌بستند، لکن از خلال تمامی این فصول پیداست که واضع آنها آگاهانه و از روی عمد قصد داشته است جامعه خود را از درجه بربریت به سر منزل تمدن رهبری کند.

نظر شارلمانی در وضع قوانین، علاوه بر اداره امور حکومت و تحکیم اصول اخلاقی، ایجاد نظامی برای کشاورزی، صنعت، امور مالی، فرهنگ، و دین بود. دوران فرمانروایی وی مصادف با عهده بود که، به سبب تسلط ساراسنها بر دریای مدیترانه، اقتصاد فرانسه جنوبی و ایتالیا قوسی نزولی می‌پیمود. زمانی بود که به گفته ابن خلدون «مسیحیان دیگر قدرت آن را نداشتند که حتی تخته‌ای را در آب شناور کنند.» تمامی شالوده و اساس روابط بازرگانی میان اروپای باختری و افریقا و کرانه خاوری مدیترانه متزلزل شده بود. اینک فقط یهودیان رابط میان دو نیمه متخاصم دنیای واحدی بودند که زیر قبضه روم روزی از وحدت اقتصادی برخوردار بود، و به همین سبب شارلمانی یهودیان را با سعی تمام از حمایت خویش بهر‌مور می‌ساخت. در اروپای بیزانسی و اسلاو، و در صفحات شمالی که قلمرو قوم توتونی بود، بازرگانی به جای خویش محفوظ ماند. در دریای مانس و دریای شمال داد و ستد رونق بسزایی داشت، اما نظم این بازار تجارت نیز، حتی قبل از مرگ شارلمانی، بر اثر حملات و دریازنی‌نورسها از هم گسیخت. وایکینگها در شمال، و مسلمانان در جنوب، تقریباً راه ارتباط بنادر فرانسه را به خارج مسدود کردند و

می‌شد و متکی بر کشاورزی بود. طبقه متوسط بازرگان رو به تحلیل گذاشت، و دیگر طبقه‌ای به جا نمانده است تا با اشراف روستایی کوس برابری زند. بر اثر پیروزیهای اسلام و بخشش زمینها از طرف شارلمانی، شیوه فئودالیسم فرانسه رونق گرفت.

شارلماني تلاش کرد تا آزادي کشاورزان را در برابر نظام رو به گسترش سرفداري محفوظ دارد، اما قدرت اشراف و فشار مقتضيات دوران سعي وي را باطل کرد. حتي بر اثر مبارزات سلسله کارولنزيان بر ضد قبایل مشرک، چند زماني بازار بردهفروشي رواج گرفت. املاک شخصي پادشاه - که هر چند يك بار بر اثر گرفتن هدايا، ضبط اموال ديگران، گرفتن زمينهاي کساني که بدون وصيت مرده بودند، و احياي اراضي توسعه مي يافت - منبع مهم عوايد خزانه وي را تشکيل مي داد. شارلماني براي مراقبت از اين زمينها «آيين نامه مخصوصي» با جزئيات حيرت آور وضع کرد که از روي آن مي توان توجه دقيقي را که به کليه عوايد و مخارج مملکتی داشت استنباط کرد. جنگلها، زمينهاي باير، گذرگاهها، بنادر، و تمام منابع معدني زيرزميني به دولت تعلق داشت. همه گونه وسايل تشويق بازرگاني، تا آن اندازه که باقي مانده بود، فراهم مي آمد. بازارهاي کالا حراست مي شد؛ اوزان و مقادير و قيمتها به حکم قوانين معين شده بود؛ عوارض تعديل شده بود؛ جلو احتکار را گرفته بودند؛ جاده ها و پلها ساخته و تعمير مي شد، در ماينتس پل بزرگي بر روي رود راین ايجاد شده بود؛ کانالها را لايروبي مي کردند و آماده نگاه مي داشتند؛ و در صدد احداث کانالي براي اتصال راین و دانوب و، از اين طريق، پيوستن دريای شمال به دريای سياه بودند. پول ثابتي رايج شد، اما کيميايي طلا در فرانسه و انحطاط تجارت سبب شد که ليرة نقره جانشين سکه سوليدوس طلاي قسطنطين شود.

نيرو و اشتياق پادشاه به کليه شئون زندگي نفوذ کرد، نامهايي که وي بر چهار جهت اصلي گذاشت تا به امروز باقي است. براي کمک به مستمندان سازمان و روش خاصي بنا نهاد، و هزينه آن را از طريق بستن ماليات بر طبقه اشراف و روحانيون تأمين کرد؛ و پس از اين همه، گدايي را يکي از جرايم محسوب داشت. از آنجا که تقريباً هيچ کس جز علماي دين قادر به خواندن و نوشتن نبود، و شارلماني از بيسوادي عامه مردم و فقدان تعليم و تربيت در بين درجات پايينتر روحانيون متوحش شده بود، علماي خارجي را دعوت کرد تا به احياي آموزشگاههاي فرانسه بپردازند. پاولوس دياکونوس را با وعده و وعيد از مونته آسينو آوردند و آلکوين را از يورک (۷۸۲) دعوت کردند تا در مدرسه اي که شارلماني در قصر سلطنتي خود در آخن تاسيس کرده بود تدریس کنند. آلکوين (۷۳۵ - ۸۰۴)، که يکي از ساکسونها بود، در نزديکي شهر يورک به دنيا آمد و در مکتبي که اسقف اکبر در کليساي جامع شهر دایر ساخته بود تحصيلات خود را تکميل کرد. در قرن هشتم ميلادي بریتانیا و ایرلند از لحاظ فرهنگي بر فرانسه مقدم بودند. هنگامي که اوفاشاه مرشا آلکوين را به رسالت پيش شارلماني فرستاد، شاه فرانکها از آن دانشمند تقاضا کرد که

را مبدل به ویرانه مي کردند و با زناکاري حرمت ديرها را مي بردند» آلکوين، خوشحال از اين که به وطن برنمي گردد، دعوت شارلماني را پذيرفت. وي قاصداني براي پيدا کردن کتاب استادان به انگلستان و ديگر جاها روانه کرد، و بزودي مکتب کاخ سلطنتي آخن يکي از مراکز فعال در تعليم و تعلم، تجديد نظر و نسخه برداري از روي دست نيشته ها، و اصلاحات فرهنگي شد که در سراسر مملکت گسترش يافت. خود شارلماني، همسرش ليوتگارد، پسران وي، دخترش ژيزل دبیر رسائل وي، اگينهارد، يکي از راهبه ها، و جمعي ديگر از جمله شاگردان اين مدرسه بودند. شارلماني علاقه مندترين شاگردان در فراگرفتن دانش بود و همان طور به کسب علم راغب شد که در کشورگشايي اهتمام داشت. وي به تحصيل معاني بيان، جدل، و نجوم پرداخت. کوششي ستايش آميز در فرا گرفتن خط و رموز نوشتن مبذول داشت؛ اگينهارد مي گوید که «در زيربالش خود لوحه هايي گذاشته بود تا هنگام فراغت دست خود را به کشيدن شکل الفبا عادت دهد، اما چون اين کار را دير در زندگي آغاز کرده بود، جهدش بي توفيق ماند.» شارلماني با حدت تمام به فراگرفتن لاتيني پرداخت، ولي در دربار خویش همچنان به زبان آلماني صحبت مي کرد. وي به تأليف يك دستور زبان آلماني و نمونه هايي از اشعار اوليه شعراي آلماني زبان پرداخت.

چون آلکوين پس از هشت سال تدریس در مدرسه سلطنتي خواستار زندگي در محيطي شد که کمتر هيجان داشته باشد، شارلماني به اکراه او را به مقام رئيس دير شهر تور منصوب کرد (۷۹۶). در آنجا آلکوين رهبانان را به تهيه نسخه هاي صحيحتر و دقيق تري از وولگات هيرونوموس، کتابهاي لاتيني علماي دين در صدر مسيحيت، و کتابهاي کلاسيک لاتيني تشويق کرد، و ديگر ديرها نيز اين رويه را سرمشق خود قرار دادند. بسياري از بهترين متون کلاسيک ما نتيجه زحمات اين قبيل نساخان ديرهاي قرن نهم است. مي توان

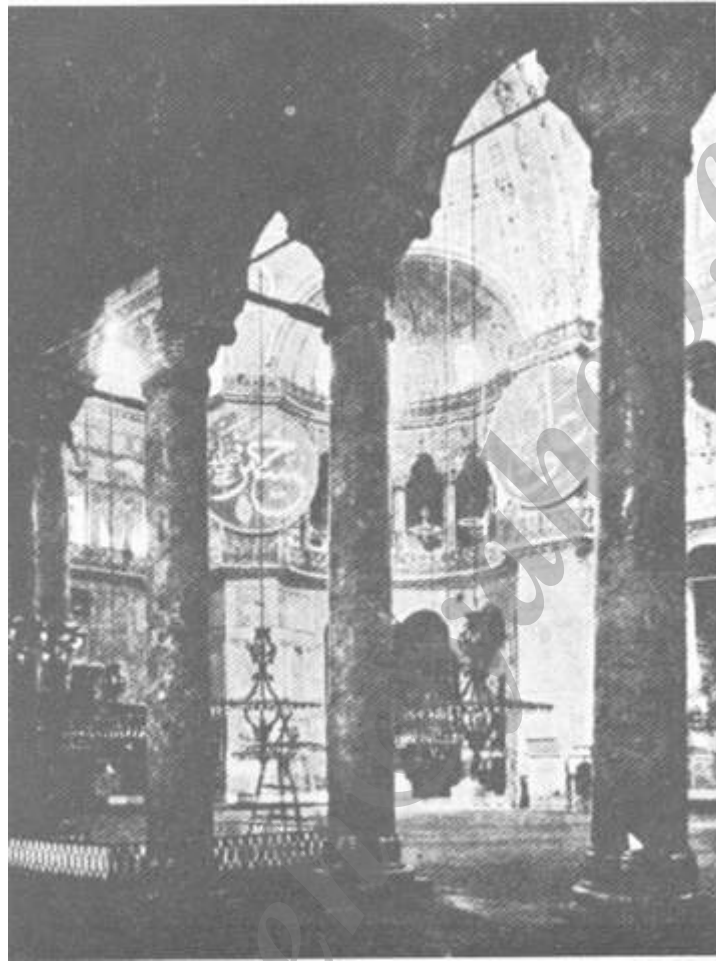
گفت که تمام آثار منظوم موجود لاتینی، به غیر از اشعار کاتولوس، تیبولوس، پروپرتیوس، و تقریباً کلیه آثار منشور لاتینی موجود، به جز نوشته‌های وارو، تاسیت، و آپولیوس، به همت این قبیل راهبان عهد کارولنژیان برای ما محفوظ مانده است. بسیاری از کتابهای خطی دوره شارلمانی و جانشینان وی به دست هنرمندان بردباری که در دیرها مقیم بودند تذهیب یافت. اناجیل معروف «وین»، که بعداً امپراطوران آلمانی هنگام تاجگذاری به آن سوگند می‌خوردند، به همین تذهیب کاران «مکتب کاخ سلطنتی» تعلق داشت.

در ۷۸۷، شارلمانی خطاب به تمامی اسقفها و رؤسای دیرهای فرانکها فرمانی تاریخی صادر کرد به نام «کاپیتولر کسب دانش». وی در طی این فرمان، روحانیون را برای «زبان ناهنجار» و «بیان خالی از فضل» آنان سرزنش کرد، و هر کلیسای جامع و صومعه‌ای را تشویق به ایجاد مدارس کرد تا در آنجاها افراد طبقه روحانی و مردمان عادی بتوانند، به

می‌ساخت تا «مراقبت باشند که میان پسران آزادمردان و سرفها تبعیضی قائل نشوند، تا آنکه همگی بتوانند به مدرسه آیند و بر روی نیمکتهای یکسان بنشینند و دستور زبان، موسیقی، و ریاضیات فرا گیرند.» به موجب قانونی مورخ سال ۸۰۵، تعلیمات پزشکی در نظر گرفته شد و حکم دیگری خرافات طبی را تقبیح کرد. ایجاد مدارس فراوان زیر نظر کلیساها و دیرها در فرانسه و آلمان باختری نشانه آن است که درخواستهای شارلمانی بدون اثر نماند. تنودولف، اسقف اورلئان، در تمامی حوزه‌های قلمرو حکومت دینی خویش دبستانی ساخت، کلیه کودکان را با آغوش باز به این آموزشگاهها پذیرفت، و آموزگاران کشیش را از گرفتن هر نوع حق الزحمه‌ای منع کرد. در تاریخ این نخستین مورد است که ما به تعلیمات عمومی و مجانی برمی‌خوریم. در خلال قرن نهم مدارس مهمی در تور، اوسر، پلویا، سن گال، فولدا، گان، و سایر جاها به وجود آمد که تقریباً تمامی آنها وابسته به دیرها بودند. برای رفع کمبود معلم، شارلمانی عده‌ای از محققان و فضلا را از ایرلند، بریتانیا، و ایتالیا به سرزمین فرانسه دعوت کرد. بر شالوده همین مدارس بود که بعداً دانشگاهها در اروپا پدید آمدند.

با تمام این مراتب، نباید درباره خصایص عقلانی این دوره مبالغه کنیم. احیای دانش آموزی نهضتی بود مختص کودکان نه طبقه سالمندان، چنانکه در همان عهد، بخصوص در دارالعلمهایی مانند قسطنطنیه، بغداد، و قرطبه وجود داشت. این جنبش هیچ نویسنده بزرگی پدید نیاورد. تألیفات رسمی آلکون به طرز خفکان آوری کسالتبار است. فقط از روی مکاتبات خصوصی و اشعار پراکنده وی می‌توان استنباط کرد که این مرد فضل فروشی قلنبه گو نبود، بلکه آدم رئوفی بود که می‌توانست خوشبختی را با پرهیزگاری سازش دهد. در این رنسانس کوتاه مدت، عده زیادی به سرودن شعر پرداختند و شعرهای اسقف اورلئان، تنودولف، با آنکه اهمیت بسزایی ندارند، در حد خود لطیفند. اما تنها اثر جاویدان این عهد درخشان گالیایی زندگینامه ساده و موجز خود شارلمانی است به قلم دبیر رسایش، اگینهارد. این کتاب عیناً به سبک زندگانی قیصرها اثر سونتونیوس نوشته شده و حتی نویسنده پاره‌ای از عبارات کتاب سونتونیوس را برداشته و در مورد شارلمانی به کار برده است. با اینهمه، این گناه نویسنده‌ای که خود را از روی فروتنی آدمی بربری می‌خواند و مدعی است «که چندان تبحری در زبان رومی ندارد» اغماض کردنی است. با تمام این اوصاف، اگینهارد قطعاً مرد با قریحه‌ای بود، زیرا شارلمانی او را پیشکار و خزانه‌دار و دوست صمیمی خویش نمود، و شاید هم نظارت و طراحی قسمت اعظم معماریهای این دوران خلافة سلطنت را به او محول کرد.

در اینگلهایم و نایمگن کاخهایی برای امپراطور بنا شد، و در خود آخن، که پایتخت مطلوب شارلمانی بود، به اشاره او قصر و نمازخانه معروفی ساختند که از میان هزاران حادثه دهر محفوظ ماند تا آنکه بر اثر گلوله‌ها و بمبهای جنگ دوم جهانی ویران شد. این کاخ، که به دست معمارانی ناشناس از روی کلیسای سان ویتاله واقع در راونا تقلید شد، از نظر شکل و اسلوب شبیه

درون کلیسای سانتاسوفیا، قسطنطنیه

ساختمانهای بیزانسی و سوری بود؛ حاصل آن که کلیسای جامعی به سبک شرقی در دنیای مسیحیت غرب قد برافراشت. رأس این ساختمان هشت ضلعی به گنبد مدوری منتهی می‌شد. داخل بنا عبارت بود از دو طبقه دایره‌ای شکل که هر طبقه ردیفی از ستون داشت و «مزمین بود به چراغهایی از طلا و نقره، نرده‌ها و درهایی از برنز توپر، ستونها و تنورهایی که از رم و راونا آورده بودند»، و موزائیک بسیار عالی روی سقف گنبد.

شارلمانی نسبت به کلیسا فوق‌العاده سخی بود. در عین حال وی کلیه امور دینی را زیر نظر گرفت و اصول عقاید دینی و طبقه روحانی را وسیله گسترش تعلیم و تربیت و وسیله انجام امور حکومت قرار داد. قسمت اعظم مکاتبات وی درباره دین بود. ضمن عتاب نسبت به مأموران دولتی فاسد یا روحانیون دنیادار، مرتباً آیاتی از کتاب مقدس مثل سیل از زبان و قلم او جاری می‌شد. شدت اظهارات وی مانع از آن می‌شود که تقدس وی را نوعی ریا برای مقاصد سیاسی تصویر کرد. وی برای کمک به مسیحیانی که در کشورهای خارجی دچار گرفتاری و محنت بودند وجوهی ارسال می‌داشت، و ضمن مذاکرات خویش با فرمانروایان مسلمان، همواره اصرار می‌ورزید که در معامله با نفوس مسیحی خود انصاف را رعایت کنند. در شوراها، مجالس، و دستگاه اداری وی اسقفها و ظایف مهمی بر عهده داشتند، اما شارلمانی با اینکه مؤدبانه با آنها رفتار می‌کرد، باز هم خود را نایب خدا و ایشان را مأموران و عمال خویش می‌دانست و حتی در مسائل مربوط به اصول دین و اخلاق، بی‌هیچ پروایی به آنها امر و نهی می‌کرد. در حالی که پاپها در مقام دفاع از تمثالپرستی بودند، شارلمانی این عمل را مذموم شمرد. هر کشیشی مکلف بود کتباً به خود او گزارش دهد که غسل تعمید چگونه در حوزه وی انجام می‌گیرد. به همان اندازه که برای پاپها هدیه‌های فراوان فرستاد، خطاب به ایشان امریه صادر کرد، به قلع و قمع گردنکشان در دیرها پرداخت، و دستور

اکید داد که از دیرهای راهبه‌ها مراقبت شدید شود تا از «روسپیگری، بدمستی، و طمعکاری» بین زنان تارک دنیا جلوگیری به عمل آید. در طی آیین نامه‌ای به تاریخ ۸۱۱، وی از طبقه روحانی مؤاخذه کرد که غرض دعوی آنها از ترک دنیا کدام است، خاصه هنگامی که «ما می‌بینیم»؛ برخی از آنها «روز به روز به انواع وسایل متشبث می‌شوند تا بر دارایی خویش بیفزایند؛ گاه برای مقصدی آتش ابدی دوزخ را وسیله هراس قرار می‌دهند، و گاه رستگاری اخروی را وسیله تطمیع خود می‌سازند؛ به نام خداوند یا یکی از قدیسان، اموال مردم ساده‌لوح را به یغما می‌برند و وسیله خسران بی پایان برای وارثان قانونی این قبیل مردمان می‌شوند.» با اینهمه، شارلمانی طبقه روحانی را در داشتن محاکم خاص خود آزاد گذاشت، مقرر داشت که یک دهم کلیه محصولات ارضی را به کلیساها و اگذارند، نظارت بر ازدواج و وصیت نامه افراد را به عهده روحانیون محول کرد، و خودش دو سوم املاکش را طبق وصیت نامه به اسقف نشینهای ملک واگذاشت. لکن گاهگاهی اسقفها را مکلف می‌کرد که برای کمک به پرداخت مخارج مملکتی «تحف» چشمگیری به خزانه سلطان تقدیم دارند.

بر اثر این تشریک مساعی صمیمانه بین کلیسا و حکومت، یکی از درخشانترین نظریه‌ها در تاریخ مملکتداری پدید آمد، به عبارت دیگر قلمرو شارلمانی بدل به یک امپراطوری مقدس روم گردید که می‌خواست هم از حیثیت، حرمت، و ثبات امپراطوری، و هم از حکومت پاپی رم برخوردار باشد. سالیانی دراز پاپها از تابعیت امپراطوری بیزانس، که نه به آنها تأییدی می‌داد و نه آنها را حمایتی می‌کرد، آزردہ خاطر بودند و می‌دیدند که چگونه روز به روز بیشتر تحت انقیاد امپراطور در قسطنطنیه قرار می‌گیرند، و به همین سبب از آزادی خویش هراسان می‌شدند. این مسئله بر ما پوشیده است که چه کسی به فکر اقتاد پاپ را وادار کند که تاج بر سر شارلمانی بگذارد و لقب امپراطوری روم را به او عطا کند. الکوین، تئودولف، و دیگر نزدیکان پادشاه درباره امکان چنین قضیه‌ای مذاکره کرده بودند. شاید ابتکار عمل با آنها بود، یا شاید این فکر ابتدا به خاطر مشاوران پاپها ظهور کرد. مشکلات بزرگی در راه اجرای چنین نقشه‌ای وجود داشت: یکی اینکه شهریاران یونان را قبلاً امپراطور روم خوانده بودند و همه گونه حقوق تاریخی به این عنوان تعلق داشت؛ دیگر آنکه کلیسا هیچ گونه قدرتی برای اعطا یا انتقال عنوان دارا نبود؛ و مشکل دیگر آن بود که دادن چنین عنوانی به یک حریف امپراطوری بیزانس ممکن بود جنگ عظیمی را بین شرق و غرب مسیحی تشدید کند، و اروپای ویرانی را تحویل فاتحان اسلام دهد. به تصاحب درآمد تاج و تخت یونانی توسط ایرنه (۷۹۷) کمکی بود به حل این مشکل؛ زیرا اکنون بعضیها معتقد بودند که دیگر امپراطور یونانی وجود ندارد، و عرصه به روی هر کسی که مدعی چنین عنوانی باشد باز است. اگر این نقشه جسورانه به موقع عمل گذاشته می‌شد، بار دیگر در غرب یک امپراطور رومی قد علم می‌کرد، مسیحیت لاتینی می‌توانست به صورت یک جامعه نیرومند و متحد علیه امپراطوری رو به تجزیه بیزانس و ساراسنهای تهدیدگر مقاومت ورزد، و اروپای بربری شده امکان داشت، به کمک هراس و سحر نام امپراطور، چندین قرن ظلمانی را پشت سر نهد و فرهنگ و تمدن دنیای کهن را به ارث برد و بدان صبغة مسیحی بخشد.

در ۲۶ دسامبر سال ۷۹۵، لئو سوم را به مقام پاپی برگزیدند. این پاپ محبوب توده رومی نبود، زیرا وی را متهم به اعمال خلاف گوناگونی می‌دانستند. در ۲۵ آوریل ۷۹۹ مردم بر او شوریدند، با او بدرفتاری کردند، و در دیری محبوسش ساختند. لئو سوم از حبس گریخت و در پادربورن به شارلمانی پناه برد. پادشاه با محبت او را به حضور پذیرفت، تحت حمایت جمعی از سربازان مسلح او را به شهر رم بازگردانید، و مقرر داشت که سال بعد پاپ و کسانی که او را متهم می‌داشتند در آنجا در محضر وی گرد آیند. در ۲۴ ماه نوامبر سال ۸۰۰، شارلمانی با کوکبة خویش قدم به پایتخت تاریخی نهاد. در اول دسامبر مجلسی مرکب از فرانکها و رومیها موافقت کرد که اگر لئو به قید سوگند منکر خلافتیهای شود که به او نسبت می‌دهند، اتهامات وارده

میلاد مسیح فراهم آمد. در روز کریسمس، هنگامی که شارلمانی به رسم پاتریکیوس رومانوس شغل کوتاهی بر تن و سندلی بر پا داشت و برای ادای فرایض در برابر محراب کلیسای سان پیترو زانو زده بود، لئو ناگاه تاج مرصعی را که از انظار پنهان بود بیرون آورد و بر سر پادشاه نهاد. حاضران که شاید

قبلاً به آنها دستور داده شده بود تا طبق شعایر باستانی به شیوة شورای خلق روم تاجگذاری را تأیید کنند سه بار فریاد زدند: «دروود بر «آوگوستوس»»، امپراطور بزرگ رومیان، آورنده صلح که خدایش تاج خسروی بر سر نهاد!» سر شارلمانی را با روغن مقدس تذهین کردند، پاپ او را امپراطور و «آوگوستوس» خواند و سر عبودیت در حضورش خم کرد، یعنی همان عملی را برای پادشاه فرانکها انجام داد که از تاریخ ۴۷۶ منحصر به امپراطور روم شرقی بود.

اگر قول اگینهارد را باور داریم، ظاهراً شارلمانی گفته است که اگر قبلاً می‌دانست لئو خیال تاج بر سر نهادن وی را دارد، قدم به کلیسا نمی‌نهاد. شاید به طور کلی از این نقشه آگاه شده بود، اما از شتاب و شرایط اجرای آن متأسف بود. شاید گرفتن تاج امپراطوری از دست پاپ او را خوش نیامده است، زیرا این امر باب قرن‌ها بحث و جدل بر سر حیثیت و قدرت نسبی بخشنده و گیرنده را می‌گشود؛ همچنین بعید نیست که شارلمانی به مشکلاتی که با امپراطوری بیزانس در پیش داشت می‌اندیشید. از این تاریخ بود که بارها نامه و ایلچی به قسطنطنیه روانه کرد و در صدد رفع کدورت برآمد و تا مدت درازی از عنوان جدید خویش استفاده‌ای نکرد. در ۸۰۲ به ایرنه پیشنهاد ازدواج کرد تا مگر به این وسیله عناوین مشکوک طرفین صورت قانونی به خود گیرد، اما سقوط ایرنه از اریکه قدرت این نقشه دقیق را در هم ریخت. شارلمانی برای جلوگیری از هر گونه حمله نظامی بیزانس، با خلیفه هارون الرشید عقد اتحادی بست و هارون، برای صحنه گذاشتن به این اتحاد، کلید اماکن متبرکه مسیحی بیت المقدس را با چندین فیل به عنوان هدیه نزد او فرستاد. امپراطور روم شرقی، در مقام تلافی، امیر قرطبه را به بیعت‌شکنی با دستگاه خلافت بغدادی واداشت. سرانجام در ۸۱۲ امپراطور روم شرقی شارلمانی را شریک عنوان خود کرد، و شارلمانی نیز در عوض ونیز و ایتالیای جنوبی را رسماً متعلق به امپراطوری بیزانس دانست.

تاجگذاری شارلمانی پی‌آمدهایی داشت که هزار سال به طول انجامید. این تاجگذاری، از آنجا که اختیارات مدنی را موکول به تأیید روحانی کرد، به دستگاه پاپی و اسقفها اقتدار بخشید. از این پس گرگوریوس هفتم و اینوکنتیوس سوم می‌توانستند، به اتکای وقایعی که در سال ۸۰۰ در رم روی داده بود، دستگاه روحانیت نیرومندتری را پی

شارلمانی در برابر بارونها و دیگر امرای سرکش نیز به اتکای آنکه اکنون خلیفه خاص خدا شده بود افزایش یافت. به علاوه، این نظریه را که حکومت پادشاهان موهبتی الهی است به طور گسترده‌ای تقویت کرد. همچنین این امر به شقاق میان مسیحیت یونانی و لاتین کمک کرد؛ کلیسای یونان دیگر به هیچ وجه مایل به پیروی از یک کلیسای رم که با امپراطوری رقیب بیزانس متحد باشد نبود. تمایل شارلمانی بر اینکه همچنان پایتخت وی در آخن باشد (چنانکه پاپ آرموند بود) و نه در شهر رم، خود مؤید انتقال قدرت سیاسی از حوزه مدیترانه به اروپای شمالی، و از اقوام لاتین به توتونها بود. بالاتر از همه تاجگذاری شارلمانی هر چند از لحاظ نظری امپراطوری مقدس روم را مسجل ساخت، عملاً مایه استقرار یک چنین امپراطوری گردید. شارلمانی و مشاوران وی قدرت جدید را به منزله احیای اختیارات امپراطوری کهن پنداشتند، و فقط در زمان سلطنت او تو اول بود که ویژگی رژیم جدید معلوم شد و در سال ۱۱۵۵ که فردریک اول ملقب به بارباروسا (ریش قرمز) واژه «مقدس» را بر القاب خویش افزود، برای نخستین بار عنوان امپراطوری مقدس رواج گرفت. رویهم‌رفته، امپراطوری مقدس روم، علی‌رغم خطری که متوجه آزادی فکر و آزادی رعایا ساخت، نظریه‌ای بود عالی؛ رؤیایی بود از امنیت و صلح و اعاده نظم و تمدن در دنیایی که آن را از چنگال بربریت، تعدی، و جهل رهایی بخشیده بود.

تشریفات خاص امپراطوری اکنون شخص شارلمانی را در مواقع و موارد رسمی بسیار مقید می‌کرد. اینک ناگزیر بود جبهه‌های گلدوزی شده بر تن کند، کفشهایی جواهر نشان با سگکی از طلا ببوشد، و تاجی زرین و مرصع بر سر نهد؛ و آنهایی که به حضورش بار می‌یافتند می‌بایست به خاک افتند تا بر پا یا زانویش بوسه زنند. اینها همه تشریفات بود که شارلمانی از بیزانس فرا گرفت، و بیزانس از تیسفون تقلید می‌کرد. اما، به قول اگینهارد، آن روزها که هنوز لقب امپراطور بر خود نهاده بود، لباسش چندان تفاوتی با لباس عادی فرانکها نداشت، به این معنی که نیم شلوار به پا و پیراهنی از کتان به تن می‌کرد و رویش نیم

تنه‌ای پشمی می‌پوشید که حاشیه‌ای از حریر داشت. مچ پیچی که با بند بسته می‌شد دو ساق پایش را می‌پوشانید، و کفشهای چرمی بود. در زمستان کتی تنگ بر تن داشت که معمولاً از پوست سمور یا دله بود، و همیشه شمشیری بر پهلو می‌بست. قدش بلندتر از ۱٫۹ متر بود و هیكلتش متناسب قامتش بود. مویی بور، چشمانی با روح، بینی بزرگ، و سبیل داشت، اما ریش نداشت. قیافه‌ای داشت «همواره شاهانه و موقر». در خوردن و نوشیدن راه اعتدال در پیش می‌گرفت، از مستی نفرت داشت؛ علی‌رغم هر گونه سختی و سرما و گرما، هیچ خللی راه به سلامتیش نمی‌یافت. بیشتر اوقات به شکار می‌رفت یا سواره به تمرینهای بدنی سخت می‌پرداخت. شناگر ماهری بود و دوست داشت در چشمه‌های آبگرم آخن استحمام کند. بندرت خوان ضیافتی می‌گسترده. شنیدن موسیقی یا خواندن کتاب بر سر سفره را دوست می‌داشت. مانند هر مرد بزرگی، برای وقت ارزش قایل

بامدادان، هنگام پوشیدن لباس یا کفش، اشخاص را بار می‌داد و یا عرایض متقاضیان را می‌شنید.

پشت سکون و جلالتش شور و نیرویی داشت که، به یاری فراستی مقرون به نهان بینی، آن را در راه هدفهای خویش به کار می‌بست. تمام نیروی زندگی‌اش را در راه تدارک اجرای جنگهایش، که از پنجاه فروتن‌تر بود، صرف نکرد؛ حین اشتغال به این جنگها، با شور و حمیتی زوال‌ناپذیر به علوم، قوانین، ادبیات، و الاهیات نیز بذل توجه کرد. از اینکه بخشی از جهان یا رشته‌ای از دانش ناگشوده یا نامکشوف بماند ناراحت بود. از پاره‌ای جهات، ذهنی مبتکر داشت. خرافات را ناپسند می‌شمرد، عمل طالعینان و غیبگویان را تخطئه می‌کرد، اما بسیاری از معجزات اساطیری را قبول داشت و درباره قدرت قانون در راه خیر یا ذکاوت مبالغه می‌کرد. این سادگی باطنی را محاسنی نیز بود، به این معنی که فکر و کلامش وضوح و صداقتی داشت که بندرت در میان مردان مملکت دیده می‌شود. هنگامی که سیاست اقتضا می‌کرد، شارلمانی می‌توانست آدمی بیرحم باشد، و بویژه در کوششهای خود برای اشاعه مسیحیت سنگدل بود. با اینهمه، آدمی بسیار مهربان که از افتادگان دستگیری می‌کرد، در دوستی صمیمی بود، و عشقهای فراوانی داشت. هنگام مرگ پسرانش و دخترش و پاپ هادرینوس گریه سر داد. تنودولف در قطعه شعری تحت عنوان «در نعت شهریار شارل» دقایق حالات امپراطور را در خانه‌اش به طرز دلنشینی توصیف می‌کند. هنگامی که از گرفتاریهای روزانه باز می‌گردد، کودکانش دور او حلقه می‌زنند. پسرش شارل ردای پدر را از تنش بیرون می‌آورد، پسر دیگرش لویی شمشیرش را باز می‌کند. شش دخترش او را در آغوش می‌کشند و برایش نان، شراب، سیب، و گل می‌آورند. اسقف پیش می‌آید تا با خواندن دعا بر سر سفره طلب برکت کند. آکوین در کنارش حاضر است تا درباره مسائل ادبی با وی بحث کند. اگینهارد کوچک اندام مثل موری درآمد و رفت است و کتابهای قطوری را پیش روی وی می‌نهد. شارلمانی به دختران خویش آن قدر علاقه‌مند بود که آنها را از خیال عروسی باز می‌داشت و می‌گفت که تاب دوری آنان را ندارد. دخترانش با عشقهای پنهانی خود را تسلی می‌دادند و صاحب چند بچه نامشروع شدند. شارلمانی این گونه حوادث را با شوخ‌طبعی می‌پذیرفت، زیرا خودش، به سنت مألوف اخلاف، چهار زن را یکی بعد از دیگری به حباله نکاح درآورده بود و پنج هم‌خوابه یا معشوقه داشت. نیروی حیاتی سرشارش او را در مقابل دلرباییهای زنانه بسیار مفتون می‌کرد، و زندهایش شراکت در وی را به حق انحصاری هر مرد دیگری ترجیح می‌دادند. وی از زنان و هم‌خوابه‌های متعدد خویش صاحب هجده فرزند شد که تنها هشت تن از آنها حاصل ازدواجهای مشروع بودند. روحانیون دربار خود وی و مرکز حکومت پاپی در رم این گونه اخلاقیات اسلامی این پادشاه مسیحی را از سر تساهل نادیده می‌گرفتند.

در جهان سفیدپوستان، جز قلمرو خلافت عباسیان، از همه برتر بود. لکن هر گسترشی در مرز امپراطوری یا جهان علوم، مشکلات تازه‌ای را پیش می‌کشد. اروپای باختری در صدد برآمده بود که با داخل کردن آلمانها در تمدن اروپایی، خود را از شر آنان محفوظ نگاه دارد. اما اینک نوبت آن رسیده بود که آلمان را در برابر نورسها و اسلاوها حراست کند. تا سال ۸۰۰ وایکینگها حکومتی در جوتلند تأسیس کرده مشغول دست اندازی بر کرانه فریزيا (فریسلاند) شده بودند. شارل با شتاب از رم به سمت شمال عزیمت کرد، در سواحل به ایجاد قلاع و در رودخانه‌ها به تدارک ناوگان پرداخت، و در نقاط حساس پادگانهایی را به مراقبت برگماشت. در سال ۸۱۰، پادشاه جوتلند بر فریزيا هجوم برد و شکست خورد. اما

اندکی پس از این واقعه، طبق روایت وقایعنامه‌ای که رهبان سن گال نوشته است، شارلمانی، که در قصر خودش واقع در ناربون مقیم بود، از مشاهده ناوهای دریازنان دانمارک در خلیج لیون سخت تکان خورد.

شارلمانی، شاید چون مانند دیوکلتیانوس پیش بینی می‌کرد که بسیاری از نقاط امپراطوری بسیار پهناور او در آن واحد احتیاج به مواضع دفاعی دارد، در سال ۸۰۶ تمامی قلمرو خویش را میان سه پسرش - پین، لویی، و شارل - تقسیم کرد. اما پین در ۸۱۰ و شارل در ۸۱۱ در گذشتند، و فقط لویی باقی ماند، و او هم چنان غرق در زهد بود که ظاهراً شایستگی حکومت بر دنیایی پر آشوب را نداشت. با اینمه، به سال ۸۱۳ میلادی، طبق تشریفاتی پر شکوه، لویی از مقام پادشاهی به درجه امپراطوری ارتقا یافت و شارلمانی، شهریار پیرسال، زبان شکر به درگاه ایزدی گشود که: «سپاس بر تو ای پروردگار بزرگ که مرا توفیق مرحمت فرمودی تا با چشم خویش جلوس پسر مرا بر اریکه خود ببینم.» چهار ماه بعد، هنگامی که شارلمانی زمستان را در آخن می‌گذرانید، تب شدیدی بر او عارض و به ذات الجنب مبتلا شد. وی برای معالجه خویش فقط به نوشیدن مایعات اکتفا کرد، اما بعد از یک بیماری هفت روزه، در چهل و هفتمین سال سلطنت، به سن هفتاد و دو سالگی درگذشت (۸۱۴). جسدش را، در حالی که لباسهای امپراطوریش را تنش کرده بودند، زیر گنبد کلیسای جامع آخن به خاک سپردند. دیری نگذشت که تمامی جهان او را به نام کارولوس ماگنوس، کارل در گروسه، شارلمانی خواندند؛ و در سال ۱۱۶۵، هنگامی که مرور زمان خاطرات همخوابگانش را بکلی از اذهان مردمان سترده بود، کلیسایی که وی آن قدر صادقانه به خدمتش قیام کرده بود او را در زمرة قدیسان محسوب داشت.

۳ - زوال خاندان کارولنژیان

رئیس کارولنژی یکی از چند دوره کوتاه درخشانی بود که اروپا در قرون تیرگی به خود دید. اگر به سبب جنگها و بی‌کفایتی جانشینان شارلمانی و هرج و مرج فئودالی خواندها و کشمکش خائمان برانداز میان کلیسا و حکومت

مجارها، و سراسنها نمی‌شد، امکان داشت که قرون تیرگی سه قرن پیش از آبلار پایان یابد. یک مرد، یک دوران زندگی، استقرار تمدنی جدید را نتوانسته بود. جنبش کوتاه مدتی که پدید آمد بیش از حد منحصر به طبقه روحانیون بود. رعیت عادی هیچ شرکتی در آن نداشت. اشراف تقریباً هیچ اعتنایی به آن نکردند، و از میان این طبقه کسانی که حتی زحمت باسواد شدن را بر خود هموار کردند بسیار اندک بودند. در از هم گسیختگی امپراطوری خود شارلمانی را هم باید مقصر دانست. وی به قدری روحانیون را ثروتمند کرده بود که چون دست توانای خودش از کار برکنار شد، قدرت اسقفها بر نیروی امپراطوری چربید؛ و انگهی، شارلمانی به علل نظامی و اداری ناگزیر شده بود که میزان استقلال دادگاهها و خاوندهای ایالتی را تا حد خطرناکی افزایش دهد. مخارج حکومتی را که مجبور به کشیدن جور یک امپراطوری بود تابع وفاداری و درستی این اشراف گستاخ، و موکول به درآمد متوسط زمینها و معادن خود کرده بود. وی مثل امپراطوران بیزانسی نتوانسته بود بوروکراسی متشکلی از کارمندان کشوری ایجاد کند که فقط در برابر حکومت مرکزی مسئول باشند، یا بتوانند در مقابل تمام تغییراتی که در دربار امپراطوری رخ می‌دهد، همچنان به رتق و فتق امور دولت ادامه دهند. در عرض یک نسل بعد از مرگ شارلمانی، سازمان «سفرای پادشاه» را که وسیله گسترش اقتدار او در کلیه ایالات شده بود منحل کردند یا نادیده انگاشتند، و اعیان محلی سر از اطاعت حکومت مرکزی برتافتند. سلطنت شارلمانی در واقع شاهکار یک نابغه بود؛ این سلطنت پیشرفت سیاسی را در عصر و ناحیه‌ای به نمایش گذاشت که انحطاط اقتصادی بزرگترین صفت مشخص آن محسوب می‌شد.

القابی که معاصران به جانشینان شارلمانی داده‌اند بهترین معرف ماجرای این دوره است. از آن جمله‌اند: لویی لویو، شارل دوم ملقب به لوشو (کچل)، لویی لوبگ، شارل سوم ملقب به لوگرو (فربه)، و شارل سوم ملقب به لوسنیل (ابله). لویی لویی (۸۱۴-۸۴۰) مثل پدرش شارلمانی چهره‌ای زیبا و قامتی بلند

داشت؛ مردی بود فروتن، سلیم النفس، بخشنده، و مثل یولیوس قیصر به طرز اصلاح‌ناپذیری اهل مدارا. از آنجا که زیر نظر کشیشان تربیت یافته و بزرگ شد، تمام احکام اخلاقی را که شارلمانی با چنان اعتدالی به کار بسته بود به جان گرامی شمرد. فقط یک زن گرفت و همخوابه هیچ نداشت. کلیه همخوابگان پدر و فاسقهای خواهران خویش را از دربار بیرون کرد، و چون خواهرانش زبان به اعتراض گشودند، آنها را در دیرهای راهبه‌ها زندانی کرد. وی به قول کشیشان اعتماد داشت و رهبانان را امر می‌داد که طبق تعالیم فرقه بندیکتیان عمل کنند. در هر مورد که بی‌عدالتی یا استثمار می‌دید، در صدد جلوگیری برمی‌آمد یا می‌کوشید که ستم یا خلافتی دیگران را جبران کند. مردم متحیر بودند.

از اینکه می‌دیدند وی همیشه جانب ضعیف یا فقرا را می‌گیرد.

از آنجا که وی خود را مکلف به رعایت سنن فرانکها می‌دانست، امپراطوری خود را به چند مملکت پادشاهی تقسیم کرد که هر کدام به دست یکی از پسرانش اداره می‌شد. از زن اولش سه پسر داشت - پین اول، لوتار اول و لویی دوم ملقب به دردویچ (ژرمنی) - که ما او را لودویگ خواهیم خواند. از زن دومش ژودیت صاحب پسر چهارمی شد که در تاریخ از او به شارل کچل یاد می‌شود. علاقه لویی به این پسر تقریباً نظیر عشق وافر پدر یا مادر بزرگی به نواده‌اش بود؛ و چون میل داشت که این پسر نیز از سهمی برخوردار شود، تقسیماتی را که در سال ۸۱۷ کرده بود ملغا کرد. سه پسر بزرگترش به این عمل پدر معترض شدند و به جنگ داخلی علیه وی پرداختند، که مدت هشت سال به طول انجامید. قاطبه اشراف و روحانیون از این شورش پشتیبانی کردند. جماعت معدودی که ظاهراً نسبت به لویی وفادار مانده بودند او را در یک نبرد بحرانی در روتفلد (نزدیکی کولمار) یکه و تنها گذاشتند - به همین سبب بعدها این محل به لوگنفلد یا «وادی دروغها» مشهور شد. لویی به معدودی از طرفداران خویش که هنوز دورش بودند امر داد که برای حفظ جان او را ترک گویند، و تسلیم پسرانش شد (۸۳۳). سه فرزند ارشد لویی سر ژودیت را تراشیدند و به زندانش افکندند. شارل جوان را در دیری زندانی ساختند، و به پدرشان حکم کردند که از مقام امپراطوری کناره بگیرد و علناً توبه کند. لویی مجبور شد در کلیسایی واقع در سواسون، در حالی که سی تن اسقف دورش را محاصره کرده بودند، در مقابل پسر و جانشینش لوتار اول، خود را تا کمر عریان سازد، بر روی پارچه‌ای مویی به زمین افتد، و طوماری را که حاوی اعتراف وی به جرم بود با صدای بلند بخواند. سپس جامه‌ای خاکستری که از آن مردم توبه‌کار بود بر تن کرد، و یک سال او را در صومعه‌ای زندانی کردند. از این تاریخ به بعد، در حالی که دودمان کارولنژیان دستخوش تجزیه و انقراض بود، جماعت متحدی از اسقفها بر فرانسه حکومت می‌کردند.

رفتاری که لوتار با پدرش لویی کرد احساسات مردم را بر ضد وی برانگیخت. جمعی از اشراف و برخی از اسقفها به تقاضاهای پی در پی ژودیت برای الغای حکم خلع لویی لبیک گفتند. در نتیجه جنگی میان خود فرزندان درگرفت. پین و لودویگ پدر خود را از زندان آزاد کردند و بار دیگر او را بر اریکه‌اش نشانند و ژودیت و شارل را به آغوش وی بازگرداندند (۸۳۴). لویی هیچ گونه انتقامی نگرفت، بلکه همه را عفو کرد. هنگامی که پین درگذشت (۸۳۸)، زمینهای امپراطوری از نو میان سه برادر تقسیم شد. لودویگ، که از این تقسیم مجدد ناراضی بود، به ساکس هجوم برد. امپراطور پیر باز به کارزار پرداخت و حمله را دفع کرد؛ اما، هنگام بازگشت، بر اثر هوای نامناسب بیمار شد و در نزدیکی اینگلهایم درگذشت (۸۴۰). آخرین سخنانش پیامی بود برای عفو لودویگ و تقاضایی برای محافظت شارل و ژودیت از لوتار که اکنون بر مسند امپراطور تکیه می‌زد.

لوتار سعی کرد شارل و لودویگ را دست‌نشانده خویش گرداند، اما آن دو وی را در فونتنوا شکست دادند (۸۴۱)، و در ستراسبورگ سوگند وفاداری متقابلی یاد کردند که اکنون به عنوان کهنترین سند موجود به زبان فرانسه محفوظ است؛ با اینهمه، در ۸۴۳ با لوتار پیمان وردن را امضا، و امپراطوری شارلمانی را به سه قسمت تقسیم کردند که آن سه بخش تقریباً معادل کشورهای جدید ایتالیا، آلمان، و فرانسه بود. سرزمینهای بین راین و الب از آن لودویگ شد؛ قسمت اعظم فرانسه و ماریک اسپانیایی به شارل تعلق گرفت؛ ایتالیا و سرزمینهای میان حد خاوری راین و حد باختری رودهای سکلت، سون، و رون به لوتار

داده شد. این سرزمینهای غیر متجانس، که از خاک هلند تا پروانس امتداد داشتند، به لوتاری رگنوم یا قلمرو لوتار، لوتارینگیا، لوترینگار، و بالاخره لورن معروف شد. این سرزمینها هیچ گونه وحدت نژادی یا زبانی نداشتند و در نتیجه معرکه کارزاری میان آلمان و فرانسه شدند؛ در طول تاریخ پس از جنگهای خونینی که منجر به شکست یکی و پیروزی دیگری میشد، گاهی این و زمانی آن بر خطه مزبور حکمران بودند.

در حین این جنگهای داخلی پرخرج، که سبب تضعیف حکومت و نیروی انسانی و ثروت و روحیه اروپای باختری میشد، قبایل توسعه یابنده اسکاندیناوی به صورت امواجی وحشیانه چنان خاک فرانسه را مورد تهاجم قرار دادند که گویی یورش آنها دنباله و مکمل غارت و وحشت مهاجران آلمانی چهار قرن قبل بود. در حالی که سوئدیه به قلمرو روسیه رخنه می کردند، نروژها جای پای در ایرلند به دست می آوردند، و دانمارکیها انگلستان را مسخر می ساختند، آمیزه ای از اقوام اسکاندیناوی که ما آنها را نورس یا شمالیه می خوانیم شروع کردند به دست اندازی بر شهرهایی از فرانسه که در کرانه دریاهای رودها قرار گرفته بودند. بعد از مرگ لویی لوییو، این حملات بدل به لشکرکشیهای عظیم با ناوگانی متجاوز از صد فروند شد که پارونهای آنها همه مردمانی جنگاور بودند. در قرن نهم و دهم، نورسها چهل و هفت بار بر فرانسه هجوم بردند. در سال ۸۴۰، مهاجمان مزبور روان را غارت کردند و این عمل آغاز يك قرن حملات مداوم بر خاک نورماندی بود. در ۸۴۳ به شهر نانت ریختند و اسقف را در محرابش به قتل رساندند. در ۸۴۴ از طریق رود گارون خود را به تولوز رسانیدند، و در ۸۴۵ از راه رود سن روی به پاریس آوردند، اما، در برابر خراجی معادل ۷۰۰۰ پوند نقره، به آن شهر آسیبی وارد نیاوردند. در ۸۴۶ - در حالی که ساراسنها به رم هجوم می آوردند - نورسها فریضیا را تسخیر کردند، دوردخت را سوزانیدند، و لیموژ را غارت کردند. در ۸۴۷ بوردو را به محاصره درآوردند، اما هجوم آنها دفع شد. در ۸۴۸ دوباره شهر مزبور را محاصره و تسخیر کردند، دست به کشتار مردم و تاراج اموال آنها زدند، و آنگاه شهر را سوزانیدند. در سالهای بعد همین بلا را به سر بووه، بایو، سن - لو، مو، اورو، و تور آوردند. اگر در نظر

بتوان به میزان وحشت مردم این ناحیه از حملات نورسها پی برد. پاریس در ۸۵۶ و بار دیگر در ۸۶۱ مورد چپاول قرار گرفت و در ۸۶۵ سوزانیده شد. در اورلئان و شارتر اسقفها به تدارك سپاه پرداختند و مهاجمان را عقب راندند (۸۵۵)، اما در ۸۵۶ دریازنان دانمارکی اورلئان را غارت کردند. در ۸۵۹، يك ناوگان نورسها از جبل طارق گذشت و وارد مدیترانه شد و به شهرهای واقع در کنار رون، حتی تا والانس در شمال، هجوم برد. آنگاه از خلیج جنوبا گذشت و پیزا و دیگر شهرهای ایتالیا را تاراج کرد. از آنجا که مهاجمان در مسیر خویش گاهگاهی به دژهای دارای استحکامات اشراف برمی خوردند و از فتح آنها عاجز بودند، در عوض خزاین دیرها و کلیساهای بی محافظ را چپاول یا منهدم می کردند، اغلب این قبیل ابنیه و کتابخانههای آنها را می سوزانیدند، و گاهی کشیشان و راهبان را به قتل می رساندند. در آن روزگار تیره، مردم، ضمن ادعیه خویش که توأم با شعار مذهبی بود، دست به دعا برمی داشتند که «بارالها ما را از قهر نورسها رهایی بخش!» ساراسنها، که گویی دست اندرکار توطئه ای با اقوام شمالی بودند، به سال ۸۱۰ ساردنی و کرس را تسخیر کردند، و در ۸۲۰ ناحیه ریویرای فرانسه را به ویرانی کشیدند، در ۸۴۲ آرل را تاراج کردند، و تا سال ۹۷۲ بر قسمت اعظم سواحل فرانسوی مدیترانه مسلط بودند.

در طی این نیم قرن ویرانی، پادشاهان و خاوندان چه می کردند؟ خاوندان که خودشان مورد تهاجم قرار گرفته بودند به هیچ وجه حاضر نبودند به یاری نواحی دیگر بشتابند و از این رو به تقاضاهایی که برای وحدت عمل می رسید سرسری جواب می گفتند. پادشاهان سرگرم جنگهایی برای حفظ اراضی یا اریکه امپراطوری خویش بودند و گاهی اقوام نورس به دست اندازی بر سواحل رقیب خود می کردند. در ۸۵۹ هینکمار اسقف اعظم رنس آشکارا شارل کچل را متهم کرد که در دفاع از خاک فرانسه کوتاهی می ورزد. جانشینان شارل - لویی دوم لوبگ، لویی سوم، کارلومان، و شارل فریه - که از ۸۷۷ تا ۸۸۸ سلطنت کردند همه افارد بی کفایتی بودند به مراتب بدتر از خود شارل. بر اثر تصادفات زمان و مرگ، تمامی قلمرو شارلمانی در دوران سلطنت شارل فریه دوباره متحد شد، و آن امپراطوری رو به زوال فرصت

دیگری به دست آورد تا برای ادامه حیات خود مبارزه کند. اما در ۸۸۰ نرسیها نایمگن را متصرف شدند و آتش زدند، و دو شهر کورتره و گان را بدل به پایگاههای استواری برای خود کردند؛ در ۸۸۱ لیژ، کولونی، بن، پروم، و آخن را سوزانیدند؛ در ۸۸۲ شهر تریر را گرفتند و اسقف اعظم آن شهر را که در رأس مدافعان می‌جنگید به قتل رساندند؛ در همان سال رنس را تسخیر، و هینکمار را مجبور به فرار و مرگ کردند. در ۸۸۳ آمین را متصرف شدند، اما با دریافت ۱۲۰۰۰ پوند نقره از طرف شاه کارلومان آنجا را ترک کردند. در سال ۸۸۵ روان را گرفتند، و با سپاهی مرکب از سی هزار نفر که بر هفتصد کشتی سوار بودند رو به پاریس آوردند. حاکم شهر، کنت اودو یا اود، به اتفاق اسقف گوزلن در رأس

در محاصره بود و دلاوران آن شهر دوازده بار در صدد دفع مهاجمان برآمدند. سرانجام شارل فربه به جایی آنکه به کمک پاریس بشتابد ۷۰۰ پوند نقره برای مهاجمان فرستاد و به آنها اجازه داد که ناوگان خود را در رود سن به سمت بالا حرکت دهند و زمستان را در بورگونی بگذرانند. جنگجویان نورس خود را به آن محل رسانیدند و آن طور که می‌خواستند آنجا را غارت کردند. شارل از مقام خویش خلع شد و در سال ۸۸۸ درگذشت. کنت اودو را به مقام سلطنت فرانسه برگزیدند، و پاریس، که اینک ارزش سوق الجیشی آن به ثبوت رسیده بود، مقر حکومت گردید.

شارل ابله (۸۹۸ - ۹۲۳)، جانشین اودو، نواحی سن و سون را حراست کرد، اما هیچ اقدامی برای جلوگیری چپاولهای نورس و دیگر نقاط فرانسه به عمل نیاورد. در ۹۱۱ وی نواحی روان، لیزیو، و اورو را که در دست نورمانها بود به یکی از سرکردگان عشایر آن قوم موسوم به رولف یا رولو واگذار کرد؛ نورمانها راضی شدند که او را شاهنشاه خود دانسته به رسم فئودال با وی بیعت کنند؛ اما حین اجرای این تشریفات به او می‌خندیدند. رولو با غسل تعمید موافقت کرد و مردم نیز مسیحیت را پذیرفتند و بتدریج به کار کشاورزی و رعایت مظاهر تمدن راغب شدند. به این نحو بود که نورماندی، به عنوان فتحی برای نرسیها در فرانسه، قدم به عرصه وجود نهاد.

سلطان ابله حداقل برای پاریس راه حلی پیدا کرده بود؛ چه از این پس خود نورمانها راه مهاجمان را به رود سن سد می‌کردند. اما در دیگر نقاط فرانسه هجومهای نورس همچنان ادامه یافت. در ۹۱۱ شارتر را غارت کردند، در ۹۱۹ آنژه، در ۹۲۳ آکیتن و اوورنی چپاول شد؛ و در ۹۲۴ نواحی آرتوا و بووه مورد تاراج قرار گرفتند. تقریباً همزمان با این حوادث، مجارها، که آلمان جنوبی را معرض تاخت و تاز قرار داده بودند، در ۹۱۷ به خاک بورگونی رسیدند، بی هیچ مانعی بارها از مرز فرانسه گذشتند، دیرهای نزدیک رنس و سانس را غارت کردند و آتش زدند (۹۳۷)، مانند دسته‌های ملخ گرسنه از آکیتن گذشتند (۹۵۱)، حومه‌های کامبره، لان، و رنس را سوزانیدند (۹۵۴)، و با خیالی راحت اموال مردم بورگونی را به یغما بردند. شالوده نظم اجتماعی فرانسه بر اثر این ضربات مکرر نورس و هون نزدیک بود به کلی از هم گسیخته شود. وضع ناگوار فرانسه از خلال ضجة شورایی عالی روحانیون که در ۹۰۹ در تروسل تشکیل شد بخوبی پیدا است:

شهرها از سکنه خالی شده‌اند، دیرها ویران و سوخته، مملکت خالی از دیار شده است... همچنانکه آدمیان نخستین بدون قانون زیست می‌کردند... اکنون نیز هر کس به کاری دست می‌زند که در نظر خودش نیکوست، و قوانین را اعم از قوانین الهی یا بشری حقیر می‌شمرد... توانا بر ناتوان ستم می‌کند؛ جهان مالا مال از تعدی بر مسکینان و یغمای اموال روحانیون است... افراد بشر مثل ماهیهای دریای یکدیگر را می‌بلعند.

افرادی بودند صاحب حسن نیت، اما هیچ کدام آن قدرتی را که لازمه ایجاد نظم در میان این آشوب عمومی بود نداشتند. هنگامی که لویی پنجم بدون وارثی درگذشت (۹۸۷)، اشراف و کشیشهای درجه اول فرانسه درصدد برآمدند پادشاه کشور را از میان دودمان دیگری برگزینند. چنین شخصی را در میان اخلاف یک مارکی نوستریا یافتند، و جالب آنکه وی روبر لوفور (نیرومند) نام داشت (فت ۸۶۶). کنت اودیوی که پاریس را نجات داده بود فرزند این روبر بود. نواده همین روبر لوفور موسوم به اوگ بزرگ (فت ۹۵۶)

از راه خرید زمینها یا جنگ، تقریباً تمام ناحیه بین نورماندی، سن، و لوار را به عنوان قلمرو فئودال خویش تصاحب کرده ثروت و قدرتی به هم زده بود بمراتب فروتر از پادشاهان. در این تاریخ که اشراف و اسقفها به دنبال پادشاهی می‌گشتند، و فرزند اوگ بزرگ موسوم به اوگ کاپه ثروت، قدرت، و ظاهراً لیاقت به دست آوردن این هر دو را از پدر به ارث برده بود. آدالبرو اسقف اعظم، به راهنمایی ژریر، آن محقق باریک بین، اوگ کاپه را به عنوان پادشاه فرانسه معرفی کرد. اوگ کاپه را به اتفاق آرا به مقام پادشاهی برگزیدند (۹۸۷) و به این ترتیب سلسله کاپسینها آغاز شد که، از طریق منسوبین مستقیم یا بستگان غیر مستقیم، تا بروز انقلاب کبیر بر فرانسه حکومت می‌کردند.

۴ - ادبیات و هنر: ۸۱۴ - ۱۰۶۶

شاید ما درباره خرابیهایی که از هجومهای اقوام نورس و مجار ناشی شد مبالغه می‌کنیم؛ چون می‌خواهیم تمامی این تاخت و تازها را به ایجاز بیان کنیم و بنابر این آنها را در یک صفحه می‌گنجانیم، طبیعتاً تصویر این بخش از زندگانی مردم بیش از حد تیره می‌شود، در صورتی که این زندگی گهگاه از امنیت و صلح نیز برخوردار بوده است. در طی این قرن وحشتناک، یعنی قرن نهم، ساختن دیرها همچنان ادامه یافت و اغلب همین دیرها مرکز صنایع فعال بودند. روان، علی رغم مهاجمات و آتشسوزیها، به سبب داد و ستد با بریتانیا نیرومندتر شد. کولونی و مایننس بازرگانی حوزه راین را در اختیار خود داشتند، و در فلاندر مراکز تجاری و صنعتی ثروتمندی درگان، ایپر، لیل، دونه، آراس، تورنه، دینان، کامبره، لیژ، و والانسین ظهور کردند.

در طی هجومهای نورسها و مجارها، گنجینه باستانی کتابخانه‌های دیرها لطمات فاجعه آمیزی دید، و بیشک بسیاری از کلیساهایی که طبق فرمان شارلمانی مدارس تأسیس کرده بودند ضمن این حوادث ویران شدند. در دیرها یا کلیساهای فولدا، لورش، رایشنو، مایننس، تریر، کولونی، لیژ، لان، رنس، کوربی، فلوری، سن - دنی، تور، بوبیو، مونته کاسینو، سن گال و ... کتابخانه‌ها بر جا ماندند. دیر بندیکتیان در سن گال به خاطر نویسندگان و همچنین به خاطر مدرسه و کتابهایش شهره بود. در اینجا نوثر بالبولوس (الکن) (۸۴۰ - ۹۱۲) به ساختن سرودهای مذهبی عالی، و نگارش کتاب وقایعنامه راهب سن گال پرداخت. در همین جا نوثر لایو (لب کلفت)، (۹۵۰ - ۱۰۲۲) به ترجمه آثار بوئتیوس، ارسطو، و سایر کتابهای

زد. این ترجمه‌ها، که در زمرة نخستین آثار منثور آلمانی است، به تسجیل اشکال و قواعد آن زبان جدید کمک کرد.

حتی در فرانسه که دستخوش حمله و غارت بود هم این گونه مدارس متعلق به دیرها، با مشعل دانش، این قرون تیرگی را روشن می‌ساختند. رمی اوسری در سال ۹۰۰ میلادی مدرسه‌ای عمومی در پاریس افتتاح کرد؛ و در قرن دهم مدارس در اوسر، کوربی، رنس، و لیژ تأسیس شد. در حدود سال ۱۰۰۶ در شارتر مدرسه‌ای به همت اسقف فولبر (۹۶۰-۱۰۲۸) ایجاد شد که قبل از آبلار آوازه شهرتش به عنوان مهمترین آموزشگاه در تمامی خاک فرانسه پیچیده بود. در این مکتب بود که فولبر یا، به قول شاگردانش، «سقراط ارجمند» تعلیمات علوم طبیعی، پزشکی، ادبیات کلاسیک، و همچنین الاهیات، کتاب مقدس، و آداب نماز را بنیاد نهاد. اسقف فولبر مردی بود بغایت با اخلاص، صبور مانند قدیسن، و بی اندازه خیرخواه. تا قبل از پایان قرن دهم دانشوران بزرگی مثل جان آو سالزبری، ویلیام کانشی، برانژه دو تور، و ژیلبر دولا پوره در این مدرسه کسب علم کرده بودند. ضمناً مکتب کاخ سلطنتی که از تأسیسات شارلمانی بود مدتی در کومپینی و زمانی در لان به تشویق و حمایت شارل کچل به اوج شکوه و افتخار خود رسید.

در ۸۴۵، شارل جماعت مختلفی از دانشوران ایرلندی و انگلیسی را به این مکتب کاخ سلطنتی دعوت کرد. در میان این گروه دانشمندی بود که باید وی را یکی از مبتکرترین و بی‌باکترین متفکران قرون

وسطی دانست، مردی که وجودش اطلاق عنوان «دوران تیره» را حتی بر قرن دهم میلادی در هاله تردید فرو می‌برد. نام این مرد از دو سو معرف اصل و تبارش بود: یوهانس سکوتوس اریوگنا («جان ایرلندی، متولد در [ارین](#)»)، در این کتاب از این پس ما به طور مختصر با ضبط انگلیسی اسمش یعنی اریجینا از او یاد خواهیم کرد. وی، گرچه ظاهراً به طبقه روحانیون تعلق نداشت، مردی بود با معلومات گسترده، استاد در زبان یونانی، از شیفتگان افلاطون و آثار کلاسیک، و نسبتاً بذله‌گو. داستانی از وی نقل شده است که به جهاتی باید آن را از ابداعات ادبی آن عهد محسوب داشت؛ می‌گویند که زمانی بر سر یک میز مشغول صرف غذا با شارل کچل بود: پادشاه از وی پرسید: distat inter Sottum et Scotum Quid? «وجه تمایز (یا به عبارت تحت اللفظی، حد فاصل) میان یک سفیه و یک ایرلندی چیست؟» جان پاسخ داد: «میز» با اینهمه شارل به او علاقه‌مند بود، به جلسات درسش توجه می‌کرد، و شاید از بدعت‌های او لذت می‌برد. کتاب جان در موضوع آیین قربانی مقدس این آیین را تشریفاتی نمادین تعبیر می‌کرد. و تلویحاً در اینکه نان مطهر بدل به جسم و شراب بدل به خون مسیح شود تردید داشت. هنگامی که یک رهبان آلمانی به نام گوتشالک ضمن تعالیم خویش مردم را به قبول اصالت سرنوشت

ازلی یا تقدیر مطلق دعوت می‌کرد و بنابراین اراده آزاد بشری را منکر می‌شد، اسقف اعظم هینکمار از اریجینا تقاضا کرد که جوابی به استدلال‌ات آن رهبان بنویسد. در نتیجه، محقق ایرلندی، رساله‌ای تحت عنوان در حکم تقدیر الاهی (حد ۸۵۱) تألیف کرد که سرآغاز بحث آن رساله ستایش انگیزی از فلسفه بود: «هنگامی که شخص جداً در صدد تحقیق برمی‌آید و جویای کشف علت کلیه چیزها می‌شود، ملاحظه خواهد کرد که هر وسیله‌ای برای رسیدن به آموزه‌ای پرهیزکارانه و کامل در آن علم و انضباطی نهفته است که یونانیان آن را فلسفه نام نهاده‌اند.» در واقع این کتاب منکر تقدیر شد و گفت که اراده در مورد خدا و بشر هر دو آزاد است؛ و خداوند به وجود شر آگاه نیست، زیرا اگر آگاه بود خودش می‌بایستی علت آن باشد. این پاسخ از گفته گوتشالک بمراتب بدعت‌آمیزتر بود، و از این رو دو شورای کلیسایی در تاریخیهای ۸۵۵ و ۸۵۹ آن را مطرود شمرد. گوتشالک را تا هنگام مرگ در دیری محبوس ساختند، اما پادشاه از اریجینا حمایت کرد.

در ۸۲۴ امپراتور بیزانس میخائیل دوم (الکن) دست نبشته کتابی را به زبان یونانی نزد لویی لویو فرستاده بود تحت عنوان سلسله مراتب آسمانی که مسیحیان ارتدوکس آن را منسوب به دیونوسیوس آریوپاگوسی می‌دانستند. لویی لویو این دست نبشته را به صومعه سن - دنی فرستاد، اما هیچ یک از رهبانان آن دیر قادر به ترجمه یونانی آن کتاب نبودند. در این تاریخ، به تقاضای پادشاه، اریجینا کمر به انجام این مهم بست. ترجمه این کتاب آن محقق ایرلندی را سخت تحت تأثیر قرار داد، و در الاهیات غیررسمی تصویر نوافلاطونی از کاینات را دوباره تثبیت کرد، بدین مضمون که این کاینات، در طی مراحل و درجات نزولی کمال، از خداوند منبعث یا صادر می‌شود، و بآهستگی از طریق درجات مختلف به الوهیت بازمی‌گردد.

این ترجمه بالا، اصل نظریه شاهکار خود جان اریجینا موسوم به در تقسیم طبیعت (۸۶۷) را تشکیل داد. این کتاب در دنیایی پر از اراجیف، و دو قرن قبل از آبلار، با شهادت تمام می‌کوشید تا الاهیات و مکاشفه را تابع عقل سازد، و میان مسیحیت و حکمت یونانی سازشی برقرار کند. جان قبول دارد که کتاب مقدس سند معتبری است، اما اعتقاد دارد که چون اغلب معنی آن مبهم است، باید آن را به کمک استدلال، یعنی معمولاً از طریق نمادگرایی و تمثیل تفسیر کرد. در این باب می‌گوید: «سندیت گاهی از عقل سرچشمه می‌گیرد، اما عقل هرگز از سندیت ناشی نمی‌شود. زیرا هرگونه سندیتی که تعقل واقعی بر آن صحه نگذارد، سست به نظر می‌رسد. ولی از آنجا که تعقل واقعی بر قدرت خودش متکی است، به هیچ گونه سندیتی برای تأیید خود احتیاج ندارد.» «ما نباید نظریات پاپها را تقریر کنیم ... مگر آنکه این عمل برای تحکیم مباحثات، در نظر کسانی ضرورت داشته باشد که در تعقل مهارتی ندارند، و بیشتر در مقابل سندیت تسلیم می‌شوند تا در برابر استدلال عقلانی.» این گفته‌ها دال بر آن است که در این دوره نطفه عصر خرد در زهدان عصر ایمان حیات تکاملی خود را آغاز می‌کرد.

اریجینا لفظ «طبیعت» را بر «تمامی چیزهایی که وجود دارند و وجود ندارند» اطلاق می‌کند، و غرضش عبارت است از جمیع اشیاء، فرایندها، اصول، علتها، و اندیشه‌ها. وی طبیعت را به چهار نوع هستی تقسیم می‌کند: (۱) آنکه خالق است اما مخلوق نیست - یعنی واجب الوجود؛ (۲) آنکه مخلوق است و خلق می‌کند - و از این قبیل است علل نخستین، اصول، نمونه‌های اصلی خلقت، مثل افلاطونی، لوگوس، که به برکت اثر آنها دنیای اشیای بخصوصی آفریده شده است؛ (۳) آنکه مخلوق است و خلق نمی‌کند - و آن دنیای اشیای بخصوصی است که مذکور افتاد؛ و (۴) آنکه نه خالق است و نه مخلوق - خدایی که مرجع جاذب و نهایی کلیه اشیاست. از آنجا که خداوند صانع همه چیز است و در همه چیز جا دارد، پس هر چه واقعاً موجود است خداست. آفرینش به مرور زمان حادث نشده است، زیرا قبول چنین حکمی تلویحاً دال بر تبدلی در وجود خداست. «هنگامی که به ما می‌گویند خداوند همه چیز را آفرید، تنها مطلبی که از این گفته باید درک کنیم آن است که خداوند در همه چیز حاضر است، به بیان دیگر ذات همه چیز خداست.» «درک ذات خداوند به کمک هیچ قوه مدرکه‌ای حاصل نمی‌شود؛ به همین طریق، پی بردن به جوهر سری هر چیزی که به دست وی خلق شده است نیز میسر نتواند بود. آنچه ما درک می‌کنیم فقط عرضهاست نه جوهرها» - یا چنانکه بعداً کانت در فلسفه خود گفته، فنومن، نه نومن. کیفیات معقول اشیای ذاتی خود اشیای نیستند، بلکه به وسیله اشکال تصور ما ایجاد می‌شوند. «هنگامی که می‌گویند خداوند اراده می‌کند، محبت می‌ورزد، برمی‌گزیند، می‌بیند، می‌شنود، ... هیچ چیز نباید به خیال ما خطور کند جز آنکه جوهر و قدرت بیچونش را در قالب الفاظی بیان می‌کنند که با ما همطبیعی دارند» (یعنی موافق با طبیعت هستند) «تا مبدا مسیحی واقعی و پرهیزکار درباره آفریدگار مهر خموشی بر لب زند و برای راهنمایی مردم سادملوح جرئت گفتن چیزی را درباره وی نداشته باشد.» به کار بردن عنوان مذکر یا مؤنث درباره آفریدگار فقط برای مقصودی همانند جایز است. وی نه مذکر است و نه مؤنث. اگر لفظ «پدر» را ماده خلاقه یا جوهر تمام موجودات، «پسر» را عقل کلی که همه موجودات طبق آن خلق یا اداره شده‌اند، و «روح القدس» را به منزله حیات یا نیروی زیست آفرینش بدانیم، آنگاه ممکن است خدا را به عنوان اقایم سه گانه در تصور آوریم. بهشت و دوزخ اماکن بخصوصی نیستند بلکه حالات نفس هستند. دوزخ عبارت است از نکبت گناه، و بهشت نیکبختی فضیلت و جذبه دیدار الهی (تصور لاهوت) است که در همه موجودات بر نفس طیب تجلی می‌کند. بهشت عدن حالتی است از نفس، نه مکانی که بر روی زمین واقع باشد. تمام موجودات جاودانند: جانوران نیز مانند آدمیزادگان ارواحی دارند که بعد از مرگ به سوی خداوند یا روح خلاقه‌ای که از آن فیضان کرده بودند رجعت می‌کنند. تمامی تاریخ عبارت است از جریان عظیمی از خلقت که از منبع اصلی فیضان می‌کند، و جزر و مد درونی مقاومت ناپذیری که سرانجام همه چیز را به سوی خدا بازپس می‌راند.

البته کسانی قدم به عرصه وجود نهاده‌اند، آن هم در اعصار روشنگری، که افکار فلسفی آنها بمراتب از این همه سخت‌تر بوده است. اما کلیسا بحق این فلسفه‌ها را مالا مال از زندقه و کفر می‌شمرد. در ۸۶۵ پاپ قدیس نیکولاوس اول از شارل کچل تقاضا کرد یا اریجینا را برای محاکمه به رم بفرستد و یا او را از مکتب کاخ سلطنتی اخراج کند «تا دیگر نتواند به آنان که در طلب نان هستند زهر بخوراند.» ما از نتیجه این ماجرا اطلاعی نداریم. ویلیام او ممزبری حکایت می‌کند که «یوهانس سکوتوس به انگلستان و دیر ما آمد و، چنانکه نقل کرده‌اند، بدنش با قلمهای آهنین کودکانی که زیر نظرش درس می‌خواندند سوراخ شد» و بر اثر این حادثه جان سپرد. شاید این حکایت رؤیای دلخواه یکی از شاگردان بود. حکمایی مانند ژربر، آبلار، و ژیلبر دولا پوره همگی مخفیانه تحت نفوذ نظریات اریجینا بودند، اما عقاید این مرد اغلب در میان هرج و مرج و ظلمت عصر فراموش شده بود. هنگامی که در قرن سیزدهم کتابش را از زوایای فراموشی بیرون آوردند، شورای سانس (۱۲۲۵) آن را تقبیح کرد و پاپ هونوریوس سوم دستور داد تا کلیه نسخه‌های آن را به رم بفرستند و در آنجا بسوزانند.

در این قرون پر آشوب هنر فرانسه در جا می‌زد. علی رغم نمونه ابداعی شارلمانی، فرانسویان همچنان کلیساهای خود را به اسلوب باسیلیکایی می‌ساختند. در حدود ۹۹۶، گویلیلمو دو لپیانو، رهبان و معمار ایتالیایی، به ریاست دیر نورمان در فکان منصوب شد. این شخص مقدار زیادی از طرحهای سبک لومبارد و رمانسک را با خود به فرانسه آورد، و ظاهراً شاگردان وی بودند که دیر عظیم ژومیژ را به سبک

رومانسك ساختند (۱۰۴۵ - ۱۰۶۷). در سال ۱۰۴۲، ایتالیایی دیگری موسوم به لانفرانك وارد صومعه نورمانها در بگ شد و دیري نگذشت که آنجا را به محفل روشنفکری فعالی بدل کرد. عده شاگردانی که از اطراف و اکناف به این دیر روی می‌آوردند چنان زیاد بود که ساختن ابنیه جدیدی لازم آمده بود. لانفرانك به طرح این عمارات پرداخت و شاید در این امر از بعضی افرادی که تبحر زیادی در ساختن داشتند کمک گرفت. از ابنیه‌ای که او برپا کرد امروزه يك خشت به جای نموده است؛ اما «صومعه مردان» در کان (۱۰۷۷ - ۱۰۸۱) شاهد پابرجایی از سبك نیرومند رومانسکی است که به همت لانفرانك و پیروان وی در نورماندی پدید آمد.

در قرن یازدهم، در سراسر خاک فرانسه و فلاندر، کلیساهای جدیدی ساخته شد و هنرمندان عهد، آنها را با نقاشیهای دیواری، موزائیکها، و پیکرسازی آراستند. شارلمانی دستور داده بود که اندرون کلیساها باید برای آموزش مؤمنان نقاشی شود، کاخهای خودی در آخن و اینگلهایم با فرسکوهای مزین بود، و بیشك در تزئین بسیاری از کلیساها کاخهای شارلمانی مورد تقلید قرار گرفتند. آخرین قطعات فرسکوهای کاخ آخن در سال ۱۹۴۴ از بین رفتند؛ اما نقاشیهای دیواری نظیر آن هنوز بر روی دیوارهای کلیسای سن ژرمن در اوسر به جا مانده‌اند. این نقاشیها با سبك و نقشیهای که در تذهیب

متفاوتند. در دوره سلطنت شارل کچل، رهبانان شهر تور کتاب مقدس بزرگی را با دست نوشتند و تذهیب کردند و آن را به پادشاه هدیه دادند؛ این کتاب اکنون در میان کتب مقدس خطی لاتینی که در کتابخانه ملی پاریس نگهداری می‌شوند مقام نخست را دارد. انجیل لوتر هم، که از این کتاب بمراتب زیباتر است، در همین عهد به دست رهبانان تور فراهم آمد، در طی همین قرن نهم میلادی بود که رهبانان رنس کتاب دعای معروف اوترشت را تهیه کردند. این کتاب مشتمل است بر ۱۰۸ ورق پوست گوساله حاوی مزامیر و اعتقادات حواریون، دارای تصاویر زنده و با روحی از جانوران مختلف و انواع ابزارها و پیشه‌های گوناگون. در این تصاویر با روح، واقع گرایی نیرومندی پیکرهای خشك و بیروح و متعارفی را که زمانی از ویژگیهای هنر مینیاتور بود تغییر شکل می‌دهد.

۵ - اعتلای دوکها: ۹۸۷ - ۱۰۶۶

فرانسه‌ای که اوگ کاپه بر آن حکمفرما بود (۹۸۷ - ۹۹۶) اینك به صورت کشور جداگانه‌ای درآمده بود که دیگر سروری امپراطوری مقدس روم را قبول نداشت؛ وحدت سراسر اروپای غربی که به دست شارلمانی انجام شده بود، جز مدتی کوتاه تحت فرمانروایی ناپلئون و هیتلر، دیگر اعاده نیافت. اما فرانسه اوگ کاپه فرانسه‌ای نبود که ما امروز می‌شناسیم. آکیتن و بورگونی واقعاً دو دوک نشین مستقل بودند، و لورن تا هفت قرن خود را جزئی از خاک آلمان می‌دانست. این فرانسه‌ای بود از لحاظ نژاد و زبان نامتجانس: ناحیه شمال خاوری فرانسه بیشتر جنبه فلاندری داشت تا فرانسوی، و تا حدود زیادی با آلمان همخون بود؛ نورماندی از نظر نژاد و زبان نارس بود؛ مردم برتانی از سلتها بودند، با دیگران آمیزشی نداشتند، و زیر نفوذ مهاجران بریتانیایی قرار داشتند؛ پرووانس هنوز از لحاظ اصل و زبان يك «ایالت» گل - رومی محسوب می‌شد؛ فرانسه نزدیک پیرنه جنبه گوتیک داشت؛ کاتالونیا با آنکه از لحاظ فنی زیر نفوذ پادشاهی فرانسه قرار داشت، در واقع گوت - آلونیا یعنی گوت نشین بود. رود لوار فرانسه را به دو ناحیه تقسیم می‌کرد که از لحاظ زبان و فرهنگ متفاوت بودند. امر خطیری که پادشاهی فرانسه در پیش داشت این بود که این ملتهای ناهمگون را متحد کند و از ده دوازده قوم مختلف ملت واحدی بسازد. انجام این مهم هشتصد سال طول می‌کشید.

اوگ کاپه برای رفع هر گونه شك و احتمال اختلاف در موضوع جانشینی خویش، در نخستین سال سلطنت خویش، وسایل تاجگذاری پسر خود روبر را فراهم ساخته، و وی را در اداره مملکت با خود شریک کرده بود. روبر دوم، ملقب به لوپو (پرهیزکار) (۹۹۶ - ۱۰۳۱) را «پادشاهی میانه» لقب داده‌اند - شاید از آن

جهت که از حشمت جنگ اجتناب می‌ورزید. مثلاً هنگامی که بر سر مرزهای مملکت با امپراتور آلمان هانری (هاینریش) دوم، ملقب به دره‌ایلیگ (قدیس) اختلاف پیدا کرد، با او قرار

کرد، و به توافقی دوستانه با وی نایل آمد. روبر، مانند لویی نهم، هانری چهارم، و لویی شانزدهم، نسبت به ضعفا و فقرا محبتی داشت و تا آنجا که مقدر بود این طبقه را در مقابل اقویای بی‌بندوبار حراست می‌کرد. روبر بر اثر ازدواج با دختر عم خود برتا مایه رنجش خاطر کلیسا شد (۹۹۸) و، با شکیبایی تمام، تکفیر کلیسا و زخم زبان کسانی که همسر او را ساحره‌ای می‌پنداشتند تحمل کرد. سرانجام از او جدا شد و از آن پس با تلخکامی روزگار می‌گذرانید. گفته‌اند که هنگام مرگش «سوگواری عظیمی برپا و اندوهی طاقت فرسا حکمفرما شد.» با درگذشت وی، میان پسرانش بر سر جانشینی جنگ افتاد؛ فرزند بزرگ او هانری اول (۱۰۳۱ - ۱۰۶۰) پیروز شد، اما این پیروزی فقط به کمک روبر، دوک نورماندی، به دست آمد. هنگامی که آن جنگ طولانی (۱۰۳۱ - ۱۰۳۹) به پایان رسید، حکومت پادشاهی از لحاظ پول و نفرات چنان تهیدست شده بود که دیگر نمی‌توانست از پاره پاره شدن فرانسه توسط اعیان نیرومند و مستقل جلو گیرد.

چون ملاکان بزرگ به تدریج زمینهای اطراف خود را تصاحب کرده بودند، در حدود سال ۱۰۰۰ میلادی، فرانسه به هفت منطقه مهم تقسیم می‌شد که بر هر کدام یک کنت یا دوک حکومت می‌کرد؛ این هفت منطقه عبارت بود از آکیتن، تولوز، بورگونی، آنژو، شامپانی، فلاندر، و نورماندی. این دوکها یا کنتها تقریباً، در تمام موارد، وارث سرکردگان یا سرداران بودند که شاهان سلسله‌های کارولنژیان یا مروونژیان به پاس خدمات لشکری یا کشوریشان املاکی به آنها بخشیده بودند. پادشاه برای بسیج قوا و حراست ایالات مرزی به این قبیل ملاکان بزرگ متکی شده بود؛ بعد از سال ۸۸۸ شخص پادشاه دیگر برای تمامی قلمرو خویش به تصویب قوانین نمی‌پرداخت یا کاری به جمع‌آوری مالیات آن نداشت. دوکها و کنتها عمل قانونگذاری، بستن مالیات، تمشیت امور جنگی، دادرسی، و امور کیفری را بر عهده داشتند و در املاک شخصی خویش تقریباً از اختیارات یک شهریار برخوردار بودند؛ فقط بیعتی ظاهری با پادشاه می‌کردند و خدمات سپاهی محدودی در اختیارش می‌گذاشتند. حیطة اقتدار پادشاه در مسائل قانونی، حقوقی، و مالی به قلمرو درباری خود وی محدود شده بود که بعداً این ناحیه را ایل - دو - فرانس نام نهادند. ایل - دو - فرانس عبارت بود از ناحیه سون و سن میانه از اورلئان تا بووه، و از شارتر تا رنس.

از میان کلیه دوک نشینهای نسبتاً مستقل، قدرت و نیروی نورماندی سریعتر از همه بالا گرفت. نورماندی در طی صد سال بعد از آنکه به نورسها واگذار شد، شاید به این سبب که نزدیک به دریا و بین پاریس و انگلستان قرار داشت، با

بود. نورسها اکنون مسیحیانی پرشور شده بودند، صومعه‌هایی عظیم و مدارس در دیرها تأسیس کرده بودند، و چنان بی‌محبا زاد و ولد می‌کردند که بزودی جوانان نورمان را ناگزیر کردند زادگاه خود را ترک گویند و رو به کشورهای کهنسال آورند و در آنجا پادشاهی جدیدی برای خویش به وجود آورند. اخلاف و ایکینگها فرمانروایان نیرومندی بار آمدند، نه بیش از حد پایبند اخلاقیات بودند، و نه وسواس زیاد دست و پایشان را می‌بست، بلکه قادر بودند با پنجه‌ای آهنین بر جماعات آشفته گله‌ها، فرانکها، و نورسها سلطنت کنند. روبر اول (۱۰۲۸ - ۱۰۳۵) هنوز دوک نورماندی نشده بود که در سال ۱۰۲۶ فریفته دوشیزه‌ای هارلت نام، دختر یکی از دباغان فالز، شد. طبق یکی از عادات کهن دانمارکیها، هارلت سوگلی عزیز وی شد، و بزودی پسری آورد که معاصرانش او را ویلیام حرامزاده نام نهادند و ما در تاریخ او را به نام ویلیام فاتح می‌شناسیم. روبر، گرانباز از گناهان خویش، در سال ۱۰۳۵ به قصد توبه خاک نورماندی را ترک گفت و عازم اورشلیم شد. قبل از حرکت وی خاوندیهای مهم و اسقفهای قلمرو خویش را گرد آورد و گفت:

سوگند به ایمانم که شما را بی‌سرور نخواهم گذاشت. مرا حرامزاده جوانی است که به لطف خداوند به نور خواهد رسید و به خصال نیکویش امید می‌دارم. از شما استدعا می‌کنم که او را به سروری خود بپذیرید. این که وی حاصل زناشویی نیست چندان تأثیری به حال شما نخواهد داشت؛ این امر از توانایی

وي در جنگ ... يا در اجراي عدالت نخواهد كاست. او را من جانشين خود مي‌كنم و از اين لحظه تمامي
دوك نشين نورماني را به وي مي‌سپارم.

روبر در طول راه مرد. مدتي اشراف به نام پسرش حكومت كردند؛ اما ديري نپاييد كه ويليام شروع به صدور احكامي به اسم خود كرد. جمعي براي خلع وي سر به شورش برداشتند اما ويليام فتنه را با سبعتي مقرون به وقار خوابانيد. وي مردمي بود حيله‌گر و شجاع، در تدابير خويش مآل انديش كه در نظر دوستانش رب النوع و به چشم دشمنانش شيطاني بود. با شوخ‌طبعي طعنه‌هاي بشماري را كه درباره تولدش مي‌زدند تحمل مي‌كرد و گاهگاهي، پاي فرامين، نام خود را گوليلموس نوتوس (ويليام حرامزاده) امضا مي‌كرد. اما هنگامي كه شهر آلانسون را محاصره كرد و ديد كه محصور شدگان از ديوارهاي شهر قطعات چرمي آويزان كردند كه اشاره به حرفه جد مادرپيش بود، ويليام دست و پاي اسيران خود را بريد و چشمان آنها را از كاسه درآورده و در تيركمان خود گذاشت به داخل شهر پرتاب كرد. نورماني درنده خويي و حكومت آهني وي را تحسين كرد و كارش رونق گرفت. ويليام سوءاستفاده اشراف از طبقه كشاورز را تعديل كرد، و براي فرونشاندنشان به آنها تيول بخشيد. بر طبقه روحانيون چيره گشت و آنها را زير فرمان درآورد، و با دادن تحفه‌ها و هدايا آنها را آرام نمود. با خلوص نيت به انجام فرايض ديني

روي پدرش را سياه گردانيد. ويليام عاشق ماتيلدا دختر زيباي بودوئن كنت فلاندر شد. وي از اينكه ماتيلدا صاحب دو فرزند بود، و نيز از شوهر در قيد حيات اما كناره گرفته او تشويشي به دل راه نمي‌داد. ماتيلدا با اهانت دست رد به سينه ويليام نهاد، و پيغام داد كه براي او «در حجاب رفتن و تارك دنيا شدن بهتر است از زناشويي با يك حرامزاده.» اما ويليام پافشاري كرد و او را راضي ساخت و، علي رغم بدگوييهاي روحانيون، به عقد ازدواج خويش درآورد. وي اسقف مالژ و لانفرانك رئيس دير را به سبب معيوب دانستن عقد نكاحش عزل كرد و از فرط خشم بخشي از دير «يك» را سوزانيد. لانفرانك پاپ نيكولاوس دوم را ترغيب كرد تا ازدواج ويليام را تصديق نمود، و ويليام به كفاره گناهش صومعه مشهور نورمانها به نام صومعه مردان را در كان بنا نهاد. بر اثر اين ازدواج ويليام خود را با كنت فلاندر متفق ساخت؛ در ۱۰۴۸ پيمان مودت و اتحادي با پادشاه فرانسه امضا کرده بود. به اين ترتيب، در حالي كه وي دو جناح خود را محفوظ و مصون کرده بود، به سن سي و نه عزم فتح انگلستان كرد.

I - انگلستان : ۵۷۷ - ۱۰۶۶

۱ - الفرد و دینها : ۵۷۷ - ۱۰۱۶

پس از نبرد دیورام (۵۷۷) استیلای اقوام آنگلو - ساکسون - جوت بر انگلستان با مقاومتی مختصر مواجه شد، و دیری نگذشت که مهاجمان مملکت را بین خودشان تقسیم کردند. جوتها سلطنتی را در کنت بنیاد نهادند؛ انگلها سه کشور مرشا، نورثامبرلند، و انگلیای خاوری را تشکیل دادند؛ و ساکسونها بر سه ناحیه وسکس، اسکس، و ساسکس - یا به عبارت دیگر ساکس باختری، ساکس خاوری، و ساکس جنوبی - حکمفرما شدند. این هفت کشور کوچک با ممالکی که حتی بمراتب از اینها کوچکتر بودند، مجموعاً «تاریخ انگلستان» را تشکیل دادند تا آنکه اگبرت پادشاه وسکس، به ضرب شمشیر یا به حیله، قسمت اعظم آنها را تحت سلطه خویش متحد کرد (۸۲۹).

اما حتی قبل از آنکه این سرزمین جدید انگلها یا «انگل لند» به دست پادشاه ساکسون شکل بگیرد، حملات دانمارکیها آغاز شده و مقدر گردیده بود که جزیره مزبور را از این سر تا آن سر ویران، و مسیحیت نو بنیاد آن را با آیین شرک قومی وحشی و دور از معرفت تهدید کند. تواریخ ایام آنگلو ساکسون حاکی است که: «در سال ۷۸۷ سه فروند کشتی رو به سواحل ساکسون باختری نهادند ... و مردم را به قتل رساندند. اینها اولین کشتیهایی دانمارکی بودند که در صدد تصاحب سرزمینهای قوم انگل برمی آمدند.» در ۷۹۳ جماعت اعزامی دیگری بر نورثامبرلند هجوم بردند، صومعه مشهور لیندیسفارن را غارت کردند، و رهبانان آن را کشتند. در ۷۹۴ دینها به رودخانه ویر رسیدند، ویرمث و «جارو» - یعنی همان نقطه‌ای که بید، رهبان فاضل و بزرگترین دانشمند انگلستان، نیم قرن قبل از این وقایع در آنجا به نوشتن آثار خویش مشغول بود - را تاراج کردند. در ۸۳۸ مهاجمان رو به انگلیای خاوری و کنت آوردند؛ در ۸۳۹ ناوگانی مشتمل بر ۳۵۰ کشتی، حامل دریازنان، در رود تمز لنگر انداخت و

شهر کنتربری و لندن مشغول شدند. در ۸۶۷ نورثامبرلند به دست قوای مرکب از دینا و سوئدیها تسخیر شد. هزاران نفر از افراد «انگلیسی» به هلاکت رسیدند، صومعه‌ها تاراج شد، و چند کتابخانه پراکنده یا منهدم گشت. یورک و حومه‌اش، که مدرسه آن دانشمندی چون آلکون را به شارلمانی تحویل داده بود، به فقر و جهالت افتاد. تا سال ۸۷۱ قسمت اعظم انگلستان واقع در شمال رود تمز در معرض تاخت و تاز مهاجمان قرار داشت. در آن سال یک سپاه دانمارکی به زعامت سردار گوتروم به قصد هجوم به شهر ریدینگ، که پایتخت وسکس بود، عزم جنوب کرد. پادشاه وسکس، اثلرد اول، و برادر کوچکترش الفرد در محل اشداون با دینها روبرو و بر آنها پیروز شدند؛ اما بار دوم، که میان آنها در مرتن جنگ درگرفت، اثلرد بسختی مجروح شد، و لشکریان انگلیسی هزیمت یافتند.

الفرد بیست و دو سال بیشتر نداشت که بر اریکه سلطنت ساکس باختری جلوس کرد (۸۷۱). آسر، اسقف فاضل ویلز، الفرد را در این دوره ایلیراتوس (illiteratus) خوانده است، که هم «بیسواد» معنی می‌دهد

(illiterate) و هم «بي اطلاع از زبان لاتيني.» ظاهراً وي به مرض صرع مبتلا بود، و در مجلس زفاف نیز دچار حمله شد. اما او را شکارچي نیرومند، مردی خوش قیافه و با وقار، و در فنون جنگ و کیاست از برادران خویش بالاتر تصویر کرده‌اند. يك ماه پس از جلوس بر اریکه سلطنت، با سپاه كوچك خویش در محل ویلتن با دینها روبرو شد، و چنان شکست سختی خورد که ناگزیر شد، برای حفظ تاج و تخت خویش، در برابر تقاضاهای دشمن سر تسلیم فرود آورد و صلح را خواستار شود؛ اما در ۸۷۸ در اتندن (ادینگتن کنونی) به پیروزی قاطعی نایل آمد. نیمی از سپاهیان دانمارکی از دریای مانس گذشتند تا به کشور ناتوان فرانسه هجوم برند؛ مابقی طبق عهدنامه صلح ودمور موافقت کردند که از ناحیه شمال خاوری انگلستان، یعنی ناحیه‌ای که بعداً مشهور به دینلا، شد قدم بیرون نگذارند.

طبق گفته های آسر، که آن قدرها اعتماد کردنی نیست، الفرد «فقط به خاطر چپاول» بر انگلیای خاوری لشکر کشید، آن خطه را تسخیر کرد، و - شاید برای آنکه انگلستان را در برابر تجاوز دینها متحد سازد - خود را، علاوه بر وسکس، پادشاه انگلیای خاوری و مرشا نیز خواند. آنگاه، مانند يك شارلمانی كوچكتر، عطف نظر به اعاده نظم و تمشیت حکومت کرد. وی قشون را از نو تشکیل داد، به ایجاد نیروی دریای پرداخت، برای سه کشور خویش عرف واحدی مقرر داشت، دستگاه قضایی خود را اصلاح کرد، برای حفظ حقوق و رعایت حال مستمندان قوانینی فراهم آورد، به آبادی و ساختمان شهرها دست زد، و به منظور تهیه جا برای کارمندان دائم التزاید دولتش «با چوب و سنگ اطاقها و تالارهای شاهانه» بنا کرد. يك هشتم تمامی عواید را برای کمک به مستمندان منحصر کرد، و يك هشتم دیگر را به تعلیم و تربیت اختصاص داد. الفرد در پایتخت خویش، ریدینگ، مدرسه‌ای تأسیس کرد که منضم به کاخ شاهی بود، و از کیسه فتوت خود مبالغ عظیمی را در اختیار کلیساها و صومعه‌ها گذاشت.

فرهنگی و مذهبی کنند. وی با اندوه به خاطر می‌آورد که چه سان در ایام کودکی وی «کلیساها از کتابها و گنجینه‌های بی شمار انباشته بود ... قبل از آنکه همگی به دست دینها تاراج و سوخته شوند.» اکنون «دانش در میان قوم انگلستان چنان راه زوال سپرده بود که فقط عده بسیار معدودی قادر به درک شعایر مذهبی کلیساها به زبان انگلیسی، یا ترجمه چیزی از لغت لاتینی به زبان مادری خود بودند.» الفرد قاصدانی را به دنبال دانشوران گسیل داشت - نظیر اسقف آسر از ویلز، و اریجینا از فرانسه، و بسیاری دیگر - تا به پایتخت وی بیایند و خود الفرد و رعایای او را تعلیم دهند. وی افسوس می‌خورد که چرا وقت زیادتري برای خواندن ندارد، و اینک مانند راهبی خود را منحصر به مطالعه علوم و کتابهای دینی می‌کرد. الفرد هنوز خواندن برایش دشوار بود، ولی «شب و روز به اطرافیان خویش دستور می‌داد که برایش کتاب بخوانند.» چون وی تقریباً قبل از هر اروپایی دیگری متوجه اهمیت روزافزون زبانهای بومی شده بود، دستور داد که پاره‌ای از کتابهای اساسی را به زبان انگلیسی ترجمه کنند. خودش، با اشکال زیاد، به ترجمه کتاب تسلی فلسفه اثر بوئتیوس، دلمشغولیهای شبانی تألیف گرگوریوس، تاریخ جهانی نگارش اوروسیوس، و تاریخ کلیسایی ملت انگلیس اثر بید دست زد. الفرد، باز هم مانند شارلمانی، به جمع آوری آواهای قوم خویش می‌پرداخت، آنها را به کودکان خود یاد می‌داد، و در خواندن آنها با خنیاگران درباری همصدا می‌شد.

در ۸۹۴، هجوم جدیدی از جانب دینها بر ساحل کنت برده شد. دینهای ساکن دینلا برای آنها قوای امدادی گسیل داشتند، و وطنپرستان ویلزی - آن دسته از تیره سلتنها که هنوز مقهور آنگلساکسونها نشده بودند - با دینها به عقد پیمان اتحادی مباردت جستند. ادوارد پسر الفرد بر اردوگاه دریازنان دانمارکی تاخت برد و آن را ویران کرد، و نیروی دریایی جدید الفرد ناوگان دینها را تار و مار کرد (۸۹۹). دو سال بعد الفرد در ۵۲ سالگی و بعد از بیست و هشت سال سلطنت درگذشت. نمی‌توان او را با دلاور کوه پیکری چون شارلمانی مقایسه کرد، زیرا عرصه اقدامات خطیرش كوچك بود؛ اما از نظر خصایل و سجایای اخلاقی - یعنی از لحاظ پرهیزکاری، درستی مقرون به فروتنی، امساک نفس، شکیبایی، ادب، فداکاری در راه حفظ منافع رعایا، و اشتیاق به تحصیل گسترده‌تر - سرمشق و انگیزه‌ای به ملت انگلستان داد، که ملت مزبور آن را با امتنان قبول کرد، ولی خیلی زود به دست فراموشی سپرد. ولتر در ستایش از وی شاید راه مبالغه

پیمود که گفت: «تصور نمی‌کنم که در جهان هرگز آدمی بوده باشد که بیش از الفرد کبیر سزاوار حرمت باشد.»

نزدیک به پایان قرن دهم، هجوم اقوام اسکاندیناوی به خاک انگلستان بار دیگر آغاز شد. در ۹۹۱ دسته‌ای از وایکینگ‌های نروژی به سرداری اولاف اول تروگواسون به ساحل انگلستان هجوم برد، ایسویچ را غارت کرد، و سپاهیان انگلیسی را در مالدن شکست داد. از آنجا که انگلیسی‌ها تحت فرماندهی پادشاه خویش اثلرد دوم (۹۷۸ - ۱۰۱۳)، ملقب به

مشورت‌های اشراف خویش را نمی‌پذیرفت) قادر به مقاومت بیشتری در برابر مهاجمان نبودند، از طریق اولین رشته از مالیات‌های عمومی، که به روش نامیمون و خانمان برانداز **دینگلد** مشهور است، مبالغی جمع‌آوری کرده متوالیاً با پیشکشی‌های متوالی ۱۰،۰۰۰، ۱۶،۰۰۰، ۲۴،۰۰۰، ۳۶،۰۰۰، ۴۸،۰۰۰ پوند نقره، غایله هجوم دین‌ها را از سر خویش دفع کردند. اثلرد در مقام جلب متفقی بیگانه، در صدد عقد پیمان اتحادی با نورماندی برآمد و اما، دختر ریچارد اول، دوک نورمان، را به عقد ازدواج خویش درآورد. بخشی از تاریخ اروپا از این وصلت ناشی شد. اثلرد که تظاهر یا واقعاً خیال می‌کرد که دین‌های ساکن انگلستان در صدد توطئه قتل وی و نمایندگان ویتناگموت یا پارلمنت ملتند، مخفیانه فرمان داد که در جزیره انگلستان هر جا دین‌ها را یافتند، آنها را قتل عام کنند (۱۰۰۲). به طور قطع معلوم نیست که این فرمان تا چه حد کاملاً اجرا شد. شاید از افراد ذکور دین‌هایی به قتل رسیدند که از لحاظ سن توانایی حمل اسلحه داشتند، و از زنان، بعضی‌شان؛ یکی از آنها خواهر سوین اول، ملقب به فورکبیرد (ریش چنگالی) پادشاه دانمارک بود. سوین، که کمر به انتقام و قصاص خون خواهر بسته بود، در سال ۱۰۰۳، و دوباره در ۱۰۱۳ و این بار با تمامی قوای خویش، به خاک انگلستان هجوم برد. اشراف دربار اثلرد از گرد وی پراکنده شدند، و او به نورماندی گریخت، و سوین پادشاه و مالک‌الرقاب انگلستان شد. هنگامی که سوین درگذشت (۱۰۱۴)، اثلرد از نو مبارزه را آغاز کرد؛ اشراف بار دیگر او را تنها گذاشتند و با فرزند سوین به نام کنوت از در صلح درآمدند (۱۰۱۵). اثلرد در شهر محاصره شده لندن درگذشت؛ پسرش ادمند دوم، ملقب به آبرونساید (آهنین پهلوی، شجاع) شجاعانه جنگید، ولی در میدان اسندن به دست کنوت در هم کوبیده شد (۱۰۱۶). از آن پس دیگر تمامی انگلستان کنوت را به عنوان پادشاه خویش پذیرفتند، و استیلای دانمارکی‌ها کامل شد.

۲ - تمدن انگلوساکسون : ۵۷۷ - ۱۰۶۶

استیلای قوم دین‌ها بر انگلستان فقط جنبه سیاسی داشت. بنیادها، زبان، و عادات انگلوساکسون در عرض شش قرن چنان ریشه دوانیده بود که اینک درک حکومت یا خصوصیات نژادی یا زبان انگلیسی بدون آنها میسر نیست. در فواصل خالی از حوادث بین جنگ‌ها، یا جرم‌ها، کشاورزی و تجارت تجدید سازمان یافته، در ادبیات رستاخیزی پدید آمده، و نظم و قانون بآرامی شکل گرفته بود.

این توهم بی اساس که انگلستان باستانی اقوام انگلوساکسون بهشتی بود، که در آن زارعی

آزاد در جوامع روستایی دموکراتیکی زندگی می‌کردند هیچ زمینه‌ای در تاریخ ندارد. روستایان اقوام انگلوساکسون زمین‌ها را تصاحب کردند؛ تا قرن هفتم کار به جایی رسید که چند خانواده معدود مالک دو سوم زمین‌های انگلستان شدند؛ و تا قرن یازدهم بیشتر شهرها یا تعلق به یک نفر از نجبا داشتند، یا از آن یک اسقف بودند، یا متعلق به خود پادشاه. در طول حملات دانمارکی‌ها بسیاری از زارعی، در عوض استظهار به حمایت ارباب، از تملک چشم پوشیدند، و تا سال ۱۰۰۰ وضع به قراری بود که اکثریت قریب به اتفاق آنها، در برابر مال‌الاجاره، یا به این قبیل اشراف مالک جنس تحویل می‌دادند، یا برای آنها کار می‌کردند. در این تاریخ «تون - موتس» یا اجتماعات شهری، و «فولک‌موتس» یا «هاندلر - موتس»، که اجتماعات روستایی بودند، کار مجالس و دادگاه‌های هر «شایر» را انجام می‌دادند؛ اما فقط مالکین به شرکت در این

قبیل اجتماعات مجاز بودند؛ و بعد از قرن هشتم این قبیل مجالس کمکم از اهمیت افتادند و تعداد جلسات آنها رو به کاهش نهاد، و محاکم اربابی ملاکان به طور گسترده‌ای جانشین آنها شدند. امور حکومت انگلستان اساساً در دست مجلس ملی «ویتاگموت» (اجماع عقلا) بود - مجلس نسبتاً کوچکی مرکب از نجبا یا اشراف، اسقف‌ها و وزیران برجسته پادشاه. انتخاب و بقای سلطنت هیچ پادشاهی بدون رضایت این پارلمنت بدوی ممکن نبود. به علاوه، شخص پادشاه نمی‌توانست بدون جلب موافقت چنین مجلسی به تصویب قانون بپردازد، داور می‌گردد، مالیات بگیرد، جنگ آغازد، صلح کند، یا ربع جریب زمین بر املاک شخصی خویش که از آن منور مرتبی داشت بپزاید. تنها چاره‌ای که دستگاه سلطنت علیه این طبقه اشرافی داشت اتحادی بود غیر رسمی میان پادشاه و کلیسا. از قبل و بعد از استیلای نورمانها حکومت انگلیسی برای تعلیم و تربیت عمومی، نظم اجتماعی، وحدت ملی، و حتی اجرای وظایف سازمان سیاسی مملکت متکی به طبقه روحانیون بود. قدیس دانستان رئیس دیر گلاستنبری در دوران سلطنت ادمند (۹۴۰ - ۹۴۶) و ادرد (۹۴۶ - ۹۵۵) مشاور کلی دربار شد. وی در مقابل اشراف حامی طبقات متوسط و پایین شد، شجاعانه از سلاطین و شاهزادگان انتقاد کرد، به دستور پادشاه ادویگ (۹۵۵ - ۹۵۹) نفی بلد شد، به اشاره پادشاه ادگر (۹۵۹ - ۹۷۵) به مقام خویش بازگشت، و موفق شد تاج سلطنت را برای ادوارد شهید (۹۷۵ - ۹۷۸) حفظ کند. وی به ساختمان کلیسای قدیس پطرس در گلاستنبری اقدام نمود، آموزش و پرورش و هنر را تقویت کرد، و اسقف اعظم کنتربری بود که در گذشت (۹۸۸). قبل از تاسم ابکت (اسقف اعظم شهید انگلستان) دانستان را بزرگترین و محترمترین قدیسان انگلستان می‌دانستند.

در این حکومت به اصطلاح مرکز گریز، قوانین ملی آهسته آهسته مدارج تکامل را می‌پیمود، از این رو قوانین که نه ژرمنی، که در عبارات و به حکم مقتضیات جرح و تعدیل یافته بود، تکافوی حوایج مردم را می‌کرد. در انگلستان سه فقره از رسوم قضایی ژرمنی باقی ماند که عبارت بود از تبرئه شخص متهم به قید سوگند از طرف شهود، پرداخت ورگیلد از طرف بزهکار در برابر مجازات. موکول ساختن برائت افراد به نتیجه اوردالی. اما در این سرزمین از جنگ تن به تن (دوئل) کسی اطلاعی نداشت. دادن ورگیلد یا جریمه نقدی به طور آموزنده‌ای در قانون انگلی تفاوت می‌کرد. مثلاً ورگیلد یا جریمه نقدی برای قتل پادشاه ۳۰۰۰۰ تریمسا (۱۳۰۰۰ دلار)، برای اسقف ۱۵۰۰۰، برای یک نفر اشرافی یا کشیش ۲۰۰۰، و برای یک زارع آزاد ۲۶۶ تریمسا بود. طبق قانون ساکسونها، چنانچه یک نفر دیگری را مجروح می‌کرد، اگر جراحت وارده یک اینچ (حد

۲۵،۴ میلیمتر) بود، یک یا دو شیلینگ می‌پرداخت؛ اگر یک گوش طرف را می‌برد، محکوم به پرداخت سی شیلینگ جریمه بود؛ اما این نکته را باید در نظر گرفت که در آن ایام یک شیلینگ بهای یک رأس گوسفند بود. طبق قوانین دوره حکمرانی اتلبرت هر کس که با زن دیگری زنا می‌کرد مکلف بود جریمه‌ای به شوهر او بپردازد و زن دیگری برای او بخرد. کسی را که از رأی دادگاه سرپیچی می‌کرد «قانون شکن» می‌خواندند، اموالش را به نفع خزانه شاهی ضبط می‌کردند، و هر کس می‌توانست بدون ترس از مؤاخذه او را بکشد. در بعضی موارد بزهکار را از پرداخت ورگیلد محروم، و مجازاتهای شدیدی در مورد وی اجرا می‌کردند، از آن جمله: به غلامی واداشتن؛ تازیانه زدن؛ خصی کردن؛ بریدن دست، پا، لب بالا، بینی، یا گوش؛ یا اعدام به وسیله دار، سر بریدن، سوزانیدن، سنگسار کردن، غرقه ساختن، و به گرداب انداختن.

اقتصاد مانند قوانین جنبه بدوی داشت و پیشرفت آن کمتر از اقتصاد دوران تسلط رومیها بر بریتانیا بود. کارهای زیادی برای زهکشی و پاک کردن اراضی صورت گرفته بود، اما در قرن نهم هنوز بسیاری از خاک انگلستان را جنگل، بیشه، یا مرداب تشکیل می‌داد، و جانوران وحشی زیادی مانند خرس، گراز و گرگ در بیشه‌ها پنهان بودند. بیشتر کارگران مزارع مملکت غلامان و بردگان بودند. افراد ممکن بود بر اثر ارتکاب بزه یا بدهکار شدن به بردگی در آیند. شوهران و پدرانی که دچار استیصال می‌شدند ممکن بود زنان و کودکان خود را مثل برده بفروشند. همه اطفال یک کنیز، حتی اگر پدر آنها از مردان آزاد بود، برده محسوب می‌شدند. مالک حق داشت غلام خود را به دلخواه به قتل برساند؛ می‌توانست کنیزی را آویزند، و آنگاه او را در معرض خرید و فروش قرار دهد. غلام حق دادخواهی در دادگاه را نداشت؛ و اگر به دست ناشناسی به قتل می‌رسید، ورگیلد اندکی که به حکم قانون معین شده بود به مالک وی تعلق می‌گرفت؛

اگر می‌گزیند و دستگیر می‌شد، مالک می‌توانست او را به قصد کشت تازیانه بزند. تجارت عمده بریستول تجارت برندگان بود. تقریباً تمامی جمعیت مملکت روستایی بودند. شهرستانهای آن را در واقع باید قریه و قصبه، و شهرهای آن را باید شهرستان به حساب آورد. لندن، اکستر، یورک، چستر، بریستول، گلاستر، آکسفورد، ناریچ، ووستر، و وینچستر همگی شهرهای کوچک بودند، اما بعد از دوران زمامداری الفرد بسرعت رو به رشد نهادند. هنگامی که اسقف میلیتوس در سال ۶۰۱ برای موعظه به لندن آمد در آنجا «جمع قلبی مردم کافر» بیش نیافت، حال آنکه این یکی از شهرهای مهم دوران تسلط رومیان به شمار می‌رفت. در قرن هشتم لندن به سبب موقعیت مهم سوق الجیشی خود در کنار رود تمز بار دیگر رو به ترقی گذاشت و در دوران سلطنت کنوت پایتخت تمامی انگلستان شد.

صنعتگران معمولاً برای یک بازار محلی کار می‌کردند؛ اما نسا جان و قلابدوزان بمراتب پیشرفت بیشتری نمودند و فراورده‌های خود را به ممالک اروپایی صادر می‌کردند. حمل و نقل کاری سخت و خطرناک بود و بازرگانی خارجی بسیار اندک تا قرن هشتم گله و رمه همچنان به عنوان وسیله مبادله باقی ماند، اما در آن قرن چند تن از پادشاهان سکه‌های نقره شیلینگ و پوند را پول رایج مملکت

ساختند. در انگلستان قرن دهم یک رأس گاو چهار شیلینگ، و یک رأس گاو نر شش شیلینگ ارزش داشت. دستمزد کارگران به تناسب کم بود. مردم مستمند در کلبه‌هایی چوبی که سقف آنها با کاه و برگ خشک پوشیده شده بود زندگی می‌کردند، و خوراک آنها سبزیجات و بقولات بود. نان گندم و گوشت اختصاص به طبقه مرفه مملکت داشت، یا غذای روز یکشنبه محسوب می‌شد. ثروتمندان کاخهای ببقواره خود را با پرده‌های منقوش می‌آراستند، تن خود را با پوست خنزیر و قاقم گرم نگاه می‌داشتند، جامه‌های خود را با قلابدوزیها، اندام خود را با زیور و جواهرات مرین می‌ساختند.

آداب و اخلاقیات آن وقار و ادب بعضی از دوره‌های بعدی تاریخ انگلستان را نداشت. درباره بی‌ادبی، خشونت، درنده‌خویی، دروغ‌گویی، تزویر، دزدی، و دیگر ذایل دیرینه بشری داستانهای فراوانی می‌شنویم. دزدان دریایی نورمان سال ۱۰۶۶، که پاره‌ای از آنها حرامزاده بودند، اقرار می‌کردند که از مشاهده سطح نازل فرهنگ و اخلاقیات اقوام مغلوب انگلستان متحیر می‌مانند، آب و هوای مرطوب آنگلو ساکسونها را به پر خوری و افراط در می‌گساری ترغیب می‌کرد. در نظر آنها جشن آبجو (همچنانکه ما هم می‌پنداریم) حکایت اجتماع افراد در یک محفل یا تعطیل عمومی بود. قدیس بونیفایکیوس با عبارات روشن مبالغه آمیزی فرد انگلیسی قرن هشتم را آدمی توصیف کرد «هم مسیحی و هم بت پرست که از ازدواج با زن به حکم شرع خودداری می‌ورزد، ولی به تقلید از اسبانی شیعه کش و خران عرعرکن به فسق و زناکاری روزگار می‌گذراند.» در ۷۵۶ قدیس بونیفایکیوس خطاب به ائلبالد، پادشاه آنگلو ساکسون، چنین نوشت:

تنفر تو از ازدواج مشروع اگر به خاطر مجرد زیستن بود، سزاوار تحسین می‌بود، اما از آنجا که تو در تجمل غوطه‌خوری و حتی از زنا با راهبه‌ها پروایی نداری، عملت فضاحت بار و منفور است. ... شنیده‌ایم که تقریباً عموم اشراف مرشا کردار تو را سرمشق قرار داده و زنان مشروع خود را ترک گفته‌اند و روزگار را با آمیزش حرام با روسپیان و راهبه‌ها می‌گذرانند. ... این نکته را گوش دار که اگر قوم انگلها ... از ازدواج مشروع رویگرداند و دستخوش هوای نفس شود و به زناکاری گراید، سرانجام از این گونه پیوندها نژادی بدگهر و بی اعتنا به باری تعالی پدید خواهد آمد که با ترک آداب و رسوم خویش، مملکت را به ورطه فنا سوق دهد.

در قرون اولیه سلطه اقوام آنگلو ساکسون، شوهر می‌توانست به طیب خاطر زن خود را طلاق دهد و دوباره با زن دیگری ازدواج کند. سینود هرترفرد (۶۷۳) این رسم را تقبیح کرد، و کمکم نفوذ کلام کلیسا مایه تثبیت ازدواج افراد شد. برای زنها احترام فراوانی قایل بودند، لکن این احترام مانع از آن نبود که گاهی زنان را به عنوان کنیز در معرض خرید و فروش بگذارند. زنها از تعلیمات مدرسه تقریباً بی بهره بودند، اما این نقص آنها را از شیفتن مردان و مؤثر بودن در آنها باز نمی‌داشت؛ پادشاهان به زنان مغرور

دل می‌باختند و با شکیبایی تمام به امید وصال آنها می‌نشستند و در امور سیاست با زنان خویش مشورت می‌کردند. اتلفلیدا، دختر الفرد، به عنوان نایب‌السلطنه و ملکه کشور مدت یک نسل در مرشا به پیروی از اوامر وجدانی و به طرزی مؤثر حکومت کرد. به احداث شهرها و طرح تدابیری برای مبارزات پرداخت و داری، لستر، و یورک را از چنگ دینها بیرون آورد. ویلیام او ممزبری در شرح حال او می‌نویسد: «چون در اولین زایمان مشتتها دید، از آن پس هرگز حاضر به

پادشاه زبینه نیست تسلیم لذتی شود که بعد از چند زمانی این چنین عواقب نامطلوب در پی داشته باشد.» در این دوران (حد ۱۰۴۰) یکی از اشراف که بر مرشا حکومت می‌کرد ارل لئوفریک نام داشت؛ لیدی گودایوا همسر او بود، که در افسانه‌های انگلوساکسون نقش جالبی ایفا کرد و بعدها شهر کاونتری خاطره این واقعه را با ایجاد مجسمه‌ای زنده نگاه داشت.

آموزش و پرورش نیز مثل سایر چیزها بر اثر استیلای اقوام انگلوساکسون لطمه دید، و بعد از آنکه این اقوام به مسیحیت گرویدند، کم‌کم اعتبار از دست رفته را باز یافت. در حدود سال ۶۶۰، بنیدیکت بیسکوپ مدرسه‌ای صومعه‌ای در ویرمث تأسیس کرد. بید، اسقف ویلز، یکی از شاگردان این مدرسه بود. اسقف اعظم اکبرت در یورک کتابخانه و مدرسه‌ای دایر کرد (۷۳۵) که زیر نظر کلیسا اداره می‌شد و بعدها مهمترین مرکز آموزش متوسطه در تمامی انگلستان شد. این مدرسه به همراه دیگر آموزشگاهها در نیمه دوم قرن هشتم میلادی انگلستان را در شمال جبال آلپ سرآمد مراکز دانش اروپایی ساخت.

اخلاص بی غل و غش مدرسین این دیرها را می‌توان از وجود شاخص بزرگترین محققان زمانه خویش یعنی اسقف بید (۶۷۳ - ۷۳۵) که او را «ونرایلیس» (معزز یا محترم) لقب داده‌اند درک کرد. خوی وی، با ایجازی مقرون به فروتنی، زندگی خویش را چنین خلاصه می‌کند:

بید، خادم مسیح، کشیشی از صومعه دو حواری مطهر پطرس و پولس است، واقع در ویرمث و جارو. این ضعیف چون در قلمرو آن صومعه پا به عرصه وجود نهاد و هفتساله شد، ابوینش او را به صومعه سپردند تا زیر نظر عالیجاه، قدسی مآب، بنیدیکت (بیسکوپ)، رئیس دیر، پرورش یابد؛ و از آن روز این بنده تمامی ایام عمرش را در همان دیر گذرانیده، همه هم خویش را به مطالعه «کتاب آسمانی» مصروف داشته، پیوسته به رعایت انضباط پرداخته، روزانه در مراسم نیایش و آواز کلیسا شرکت جسته، و همواره از تعلم یا تعلیم یا نوشتن متلذذ بوده است. ... در سیزدهمین سال زندگی، این ضعیف را به مقام شماسی کلیسا منصوب کردند، و در سال سی ام در سلك اسقفان درآمد. ... و از آن تاریخ تا پنجاه و نهمین سال زندگی، هم خویش را به «کتاب مقدس» و تدوین آثار ذیل مصروف داشته‌ام.

تمامی آثار وی به زبان لاتینی بود، و مشتمل می‌شد بر یک سلسله تفسیرهایی بر «کتاب مقدس»، موعات دینی، کتابی درباره تاریخ عالم، رسالاتی درباره دستور زبان و ریاضیات و علوم و الهیات، و مهمتر از همه کتاب «تاریخ کلیسایی ملت انگلیس» (۷۳۱). این کتاب، برخلاف اکثر تواریخ دیرها، عبارت از ذکر یک سلسله وقایع خشک نیست. شاید در اواخر آن بیش از حد درباره معجزات سخن گفته است، و همواره خوشبایوری معصومانه از خلال آن هویدا می‌شود، چنانکه گویی زبینه ذهنی است که از هفتسالگی در چهار دیواری تعالیم مذهبی محصور مانده است؛ با اینهمه نثری روشن و

گیرا دارد که گاهگاهی بدل به فصاحت ساده‌ای می‌شود، مثل موردی که درباره استیلای اقوام انگلوساکسون سخن می‌رانند. بید صاحب وجدانی هوشیار بود. در نوشتن وقایع سعی فراوان مبذول می‌داشت، و به طور کلی آنچه نوشته دقیق است. وی مأخذ خود را مشخص کرد، دنبال مدرکی دست اول رفت، و ضمن نگارش خویش اسناد موجود و مربوط به موضوع را نقل کرد. خود او می‌گفت: «نمی‌خواهم کودکان من در میان نوشته‌هایم یک کلمه دروغ بخوانند.» - و امیدواریم که غرض از کودکانش ششصد نفر شاگردی بوده باشند که در مکتب وی درس می‌خوانند. وی چهار سال بعد از نوشتن ترجمه

احوال خویش که بدان اشارت رفت، در گذشت. لطافت و ایمان مردم مقدس قرون وسطی در جملات آخر این تذکرة احوال بید بخوبی آشکار است:

و از تو، ای عیسی مهر بان، استدعا دارم به کسی که تو از راه کرم خویش رخصت دادی تا از کلمات علم تو مذاق جان را شیرین سازد، همچنان از سر لطف سرشار خود مقرر فرمایی تا روزی به نزد تو، ای سرچشمه همه خودها، بشتابم و تا ابد پیش روی تو به پا ایستد.

بید در تاریخ خویش متذکر می‌شود که در انگلستان آن روزگار مردم به پنج زبان سخن می‌گفتند: انگلیسی، بریتانیایی (سلتی)، ایرلندی، پیکت (اسکاتلندی)، و لاتینی. «انگلیسی» زبان آنکها بود، اما با زبان ساکسون چندان تفاوتی نداشت و فرانسوی و نورژیها و دینها نیز آن را می‌فهمیدند. این اقوام پنجگانه به لهجه‌های مختلفی از زبان آلمانی صحبت می‌کردند، و انگلیسی بتدریج از آلمانی به وجود آمد. ادبیات انگلوساکسون حتی پیش از قرن هفتم قابل توجه بود. ملاک قضاوت ما باید اغلب مبتنی بر باقیمانده این آثار باشد، چه با اشاعة مسیحیت، که سبب رواج رسم الخط لاتینی (به جای الفبای رون، که خط انگلوساکسون با آنها نوشته می‌شد) گردید، بیشتر آنها از میان رفتند؛ در این دوران بود که بر اثر هجوم دانمارکیها بسیاری از کتابخانه‌ها ویران شد و، با استیلای نورمانها، کلمات فرانسوی سیل آسا زبان انگلیسی را احاطه کرد. به علاوه، بسیاری از این اشعار انگلوساکسون اختصاص به دوران بت‌پرستی داشت و از طریق خنیاگران به طور شفاهی از نسلی به نسل دیگر منتقل شده بود؛ چون اینها مردمانی بودند که در زندگی و سخن گفتن هرزه و دریده بودند، راهبان و کشیشان مجاز به شنیدن آوازها و اشعارشان نبودند. با اینهمه، یکی از قدیمیترین آثار ادبی آن عهد که اکنون بخشی از آن موجود است، به عبارت دیگر ترجمه آزاد منظومی از «سفر پیدایش» که از جنبه الهامی به پای اصل نمی‌رسد، احتمال دارد اثر طبع یک راهب قرن هشتم باشد. مطلب دیگری که در این قطعه منظوم افزوده شده است ترجمه یک حکایت آلمانی است درباره هبوط؛ در این مورد نظم بیشتر از آن نظر حالت زنده پیدا می‌کند که شیطان را به صورت متمردي جسور و شوریده نشان می‌دهد. شاید میلتن از خواندن این قطعه به فکر ساختن لوکیفر خود افتاد. پاره‌ای از اشعار انگلوساکسون جنبه مرثیه دارند. نظیر قصیده «آواره» که حکایت از ایام خوش گذشته‌ای می‌کند که اقامتگاه اربابی خاوند به خود دیده است. اینک ارباب خانه مرده است و «سراسر این خستهای که محکم بر زمین استوار شده‌اند تهی می‌شود» و «غم‌انگیزترین گل ماتمی که در این ماتمکده روییده است خاطرات خوش گذشته را به یاد می‌آورد.» این توصیف به قدری بدیع است که حتی شاعر چیرمدستی چون دانته نیز قادر نبود پایه کلام را از این بالاتر برد. معمولاً این اشعار باستانی با سرخوشی و زنده دلی به توصیف جنگ می‌پردازد. چکامه موسوم به «بانوی

نبرد مالدن» (حد ۱۰۰۰) تنها چیزی که در شکست لشکریان انگلیسی می‌بیند باختری است؛ و جنگاور فرتوت این داستان بیرتولد، که بر بالای نعش مولای مقتول خویش ایستاده است، با کلماتی که گویی منادی ظهور تامس ملری سراینده بزرگترین حماسه رومانتیک انگلیسی است، به ساکسونهای مغلوب این گونه درس شجاعت می‌آموزد.

هر قدر قدرت ما رو به کاهش نهد، ذهن ما تیزتر، دل ما گرمتر، و روحیه ما قویتر می‌شود. در اینجا سالار ما به خاک افتاده است، و او را به هلاک افکنده‌ایم! غم و اندوه تا ابد از آن کسی باد که این بازی جنگ را ترک گوید! من پیرمردی فرتوتم، اما از اینجا گامی فراتر نخواهم نهاد. بر سر آنم که در کنار خداوندگار خویش مرا به خاک بسپارند. در کنار مردی که به جان عزیزش می‌شمرد.

طولانیترین و عالیترین اشعار انگلوساکسون حماسه «بیوولف» است که گویا در خلال قرن هفتم یا هشتم میلادی در انگلستان تصنیف گردید و یک نسخه خطی قدیمی از آن در موزه بریتانیایی مضبوط است که تاریخ نگارش آن به سال ۱۰۰۰ برمی‌گردد. این نسخه، که ۳۱۸۳ بیت دارد، بظاهر اثر کاملی است. در این حماسه، شعر بدون وزن است، اما همصدایی کلمات ترجیع بند، وزن خاصی به لهجه ساکسون باختری می‌دهد که امروزه بکلی برای ما نامفهوم است. داستان این منظومه کودکانه به نظر می‌رسد، و آن چنین

است که بیوولف امیر قوم گیتها (که شاید غرض گوته‌ها بوده است) در سوئد جنوبی از دریا می‌گذرد تا هروتگار پادشاه دانمارک را از چنگال اژدهایی گردنل نام برهاند. بیوولف بر آن اژدها و حتی مادر گردنل پیروز می‌شود، به کشتی می‌نشیند و به سرزمین گیتها برمی‌گردد، و مدت پنجاه سال عادلانه سلطنت می‌کند؛ پس از چندی اژدهای سومی که جانوری آتشخوار است ظاهر می‌شود و سرزمین گیتها را ویران می‌کند؛ بیوولف بر آن خصم می‌تازد، و بسختی مجروح می‌شود. یکی از یارانش ویگلاف نام به یاری وی می‌شتابد، و آن دو با هم جانور را به هلاکت می‌رسانند. بیوولف از زخمی که برداشته است جان می‌سپرد، و جسد او را بر تل همه‌ای به آتش می‌سوزانند. این حکایت آن قدرها هم که به نظر می‌آید کودکانه نیست. در ادبیات قرون وسطی اژدها نشانه جانوران درنده‌ای است که در حول و حوش شهرهای اروپایی در درون بیشه‌ها کمین می‌کردند. شگفتی آور نیست اگر در مخیلة مردمانی که سخت در هراس بودند، این گونه جانورها با اندیشه‌های غریب و عجیب توأم می‌شد، و از راه حقیقت‌سازي، زندگی کسانی را که بر این جانوران درنده چیره می‌شدند و قصبات را ایمن می‌کردند، با افسانه‌ها و اساطیری در می‌آمیخت.

پاره‌ای از قسمتهای این حماسه به گونه‌ای نامتناسب جنبه مسیحی دارند، چنانکه گویی ویراستار راهبی می‌خواسته است، با افزودن ابیاتی چند درباره دینداری، یک شاهکار ادبی بت پرستانه را از دستبرد زمانه محفوظ دارد. اما لحن اشعار و جزئیات حوادث داستان شرک صرف است. آنچه مورد علاقه این «زنان زیباروی و مردان دلیر» بود زندگی و عشق و جنگ در این دنیای خاکی بود، نه بهشت خالی از کشمکش که بعد از مرگ شخص نوید می‌دادند. در آغاز حکایت، هنگامی که جسد شیلد پادشاه دانمارک را به رسم قوم وایکینگ در قایقی بدون پارو زن به دریا می‌افکند، سرانیده اشعار می‌گوید: «هیچ کس نمی‌تواند برآستی بگوید که چه کس آن بار را دریافت داشت» اما این نکته را باید در نظر داشت که این شرک پر سروری نبود. لحنی افسرده سراسر این چکامه را فرا می‌گیرد و حتی به مجلس بزم کاخ هروتگار راه می‌یابد. از خلال کلمات موزون و آه و افسوسهای

ابیاتی سلیس، می‌توانیم ناله‌های چنگ آواز خوان آن را بشنویم.

آنگاه بیوولف بر نیمکتی در کنار دیوار نشست. ... سخن از زخم خویش گفت، از آن زخم جانکاه؛ وی بخوبی می‌دانست که ایامش سپری شده است. ... سپس دلیران جنگی سواره به گرد توده خاکی که مدفن وی بود راندند؛ به آنها یادآور شدند که اندوه خویش را بر زبان آورند، بر پادشاه شیون کنند، و همگی دم بگیرند و سخن از سرور خویش گویند؛ جملگی زبان به ستایش زندگی دلیرانه وی گشودند و با تمام نیرو به ستایش اعمال شجاعانه‌اش پرداختند. ... گفتند که در میان شهریاران جهان وی بامدارترین مردان بود، و نسبت به رعایای خویش بی‌اندازه مهربان و ملایم بود و بیشتر از همه مشتاق تحسین ... از این رو، هنگامی که کسی به حکم ضرورت مجبور است از کالبد بیجان سرور مهربان خویش جدا شود و ترکش گوید، شایسته است که این خداوندگار را بستاند. ... و او را از صمیم قلب دوست بدارد.

محتماً «بیوولف» قدیمترین منظومه‌ای است که در ادبیات بریتانیا به جا مانده است؛ اما کدمن (فت ۶۸۰) قدیمترین شاعری است که از او نام برده‌اند. تنها جایی که به این شاعر اشاره دارد عبارات لطیفی است از کتاب بید. در «تاریخ کلیسای ملت انگلیس» آمده است که در صومعه ویتبی رهبان بی‌تکلفی مقام داشت که هر وقت در کلیسا نوبت خواندن سرود به او می‌رسید، آن قدر این کار را دشوار می‌دید که در گوشه‌ای خود را پنهان می‌کرد. یک شب همچنانکه در مخفیگاه خویش به خواب رفته بود، چنین به نظرش رسید که فرشته‌ای بر وی ظاهر شد و گفت: «کدمن، آوازی برای من بخوان!» رهبان برآشفته که خواندن نمی‌داند؛ فرشته امر کرد که بخواند. کدمن کوشش کرد و از توفیق خویش بغایت متعجب شد. بامدادان که سر از خواب برداشت آن آواز را به خاطر آورد و خواند؛ از آن پس در شمردن اعداد دچار لکنت شد. و «سفر پیدایش»، «سفر خروج»، و اناجیل را به قول بید «با حلاوت و دلنشینی بسیار به شعر درآورد». از این اشعار چیزی به جا نمانده است، مگر چند بیت که خود بید به لاتینی ترجمه کرده است. یک سال بعد، کینوولف [کونه وولف] (مت: حد ۷۵۰)، یکی از رامشگران دربار نورثامبرلند، در صدد برآمد قصص مذهبی مختلفی - مانند «مسیح»، «آندرناس»، و «ژولیان» - را به نظم درآورده آنها را مجسم نماید. اما این

آثار، که با حماسة «بیوولف» همزمانند، در مقام قیاس با آن منظومه، به سبب صنایع لفظی و تعبیرهای تصنعی آنها، همچون قطعاتی مرده و بیروح می‌نمایند.

در تمامی ادبیات اقوام جهان نثر ادبی بعد از قطعات منظوم به وجود می‌آیند، همان گونه که قوه عقلانی مدتها بعد از آنکه تخیل شکوفه می‌کند به سرحد رشد نایل می‌شود؛ افراد بشر آن هنگام که هنوز فراغ بال یا آن خودبینی را به دست نیآورده‌اند که نثر را به قالب هنر درآورند، قرن‌ها «بی‌آنکه بدانند» به نثر سخن می‌گویند. در تاریخ ادبیات منشور انگلستان، تا آنجا که بوضوح می‌توان دید، الفرد نخستین نویسنده است؛ ترجمه‌ها و دیباچه‌های وی به سبب صداقت و سادگی کلام فصیح بود؛ و همو بود که از طریق جرح و تعدیلهای پی در پی و اضافات و ملحقات خود «طومار اسقف» را که دبیران کلیسای اعظم وینچستر می‌نوشتند، به صورت معتبرترین و روشنترین بخشهای «تواریخ ایام انگلوساکسون» - یعنی اولین اثر منشور زبان انگلیسی - درآورند. ممکن است که قسمت بیشتر تاریخ «زندگی الفرد» به دست استاد آن پادشاه، یعنی آسر، نوشته شده باشد و احتمالاً

هم تصنیف این کتاب تعلق به دوره‌ای بعد از عهد خود الفرد (حد ۹۷۴) دارد. به هر حال، این یکی از اولین مواردی است که انگلیسیها از آغاز امر علاقه خود را برای استعمال زبان انگلیسی و مرجح شمردن آن بر لاتینی در تصنیف تاریخ و کتابهای علوم دینی نشان داده‌اند، و این درست در عهدهی اتفاق می‌افتاد که اروپاییان از فکر نوشتن این گونه موضوعات وزین به زبان «عامیانه» شرمسار می‌شدند.

حتی در گرم‌گرم جنگاوری و شاعری، مردان و زنان این سرزمین روحیه و مجال آن را پیدا می‌کردند که به اشیای مورد استفاده خویش زیبایی و به آنچه در نظرشان قدر و اهمیت داشت شکل بخشند. الفرد در اثنای به تأسیس هنرستانی دست زد و از اطراف و اکناف رهبانانی را که در هنرهای ظریفه و صنایع مختلف مهارتی داشتند به این مرکز هنری جلب کرد. آسر می‌نویسد که الفرد «در اثنای جنگهای مکرر خویش همچنان به کارگران خود صنعت زرگری و به دیگر کارورزان انواع صنایع را می‌آموخت». دانستان، که فقط به قدیس بودن و مملکتداری راضی نبود، با مهارت تمام به زرگری و فلزکاری اشتغال داشت، موسیقیدان قابلی بود، و یک دستگاه ارگ نی‌دار برای کلیسای اعظم خویش در گلاستبری ساخت. هنر درودگری، فلزکاری، و لعابکاری، همچنان رواج گرفت. جواهرسازان دست به دست حجاران دادند و صلیبهای تراشیده و مرصع راتول و بیوکاسل را (حد ۷۰۰) ساختند. مجسمه معروفی از پادشاه کدوالو (قتل ۶۷۷) سوار بر اسب، در نزدیکی لادگیت، از برنز ریخته شد. زنان روتختیها، فرشینه‌ها، و قلابدوزیهایی «با لطیفترین نخها» عرضه می‌کردند. راهبان صومعه وینچستر یک جلد کتاب دعای قرن دهم را با درخشانترین رنگها تذهیب کردند. در خود وینچستر و یورک حتی از ۶۳۵ میلادی به ساختمان کلیساهای جامعی از سنگ می‌پرداختند. بنیدیکت بیسکوپ با کلیسایی که در ویرمث در سال ۶۷۴ بنا کرد سبک معماری لومبارد را در انگلستان رواج داد. در ۹۵۰ در شهر کنتربری به تجدید ساختمان کلیسای جامعی دست زدند که از عهد رومیان به جا مانده بود. بید در کتاب «تاریخ کلیسای ملت انگلیس» خود شرح می‌دهد که کلیسای بنیدیکت بیسکوپ را با نقاشیهای کار ایتالیا مزین کرده بودند «تا تمام مردمی که قدم به ساخت آن می‌گذاشتند، حتی اگر از نعمت سواد بهره‌ای نداشتند، به هر طرف که رو می‌کردند یا در بحر منظر همیشه زیبایی مسیح و حواریون وی فرو روند... یا از دیدن منظره روز واپسین دایری که پیش چشم آنها بود به فکر افتند که خویشان را سخت‌تر بیازمایند.» به طور کلی در قرن هفتم در بریتانیا ابنیه فراوانی به وجود آمد. استیلای انگلوساکسونها تکمیل شده، و تسلط دانمارکیها هنوز آغاز نشده بود؛ معمارانی که تا این تاریخ در ساختمانهای خود چوب به کار می‌بردند اکنون برای پی افکندن مزارهای عظیم سنگی، هم مصالح لازم را داشتند و هم روحیه آن را. با اینهمه، باید اذعان کرد که بنیدیکت معماران، شیشه‌گران، و زرگران خویش را از سرزمین گل وارد کرد. اسقف ویلفرید پیکرترشان و نقاشانی از ایتالیا آوردند. کلیسای قرن هفتم او را در هکزم تزئین کنند؛ «اناجیل لیندیسفارن» (حد ۷۳۰)، که به طرز دلپسندی تذهیب شده بود، کار رهبانان ایرلندی بود که در پرتو شور و حمیت زاهدانه یا اشاعة مسیحیت از زادگاه خود دل‌کنده و در آن جزیره پرت و سرد نزدیک ساحل نورثامبرلند اقامت گزیده بودند. تهاجم دینها این رنسانس

کوتاه مدت را پایان داد، و معماری انگلیسی فقط هنگامی دنباله ترقی خود را گرفت و به اوج جلالش رسید که بنیان حکومت پانچجای کنوت استوار شده بود.

۳- بین دو پیروزی: ۱۰۱۶ - ۱۰۶۶

کنوت نه فقط یک سردار فاتح، بلکه دولتمردی برجسته نیز بود. اعتبار نام او در اوان سلطنت به سبب ستمهایی که روا می داشت لکه دار شد: کودکان ادمند آیرنساید را تبعید کرد، و برادر ادمند را به قتل رساند تا از بازگشت خاندان آنگلو ساکسون به اریکه سلطنت جلو گیرد. ولی بعداً چون متوجه شد که بیوه و پسران پادشاه ائلرد هنوز در شهر روان زنده هستند، بسیاری از مشکلات خود را با دادن پیشنهاد ازدواج به اما برطرف کرد (۱۰۱۷). در این هنگام کنوت بیست و سه ساله بود و اما سی و سه سال داشت. اما به این ازدواج رضا داد، و کنوت با این عمل، هم همسر گرفت، هم اتحاد برادر اما ریچارد دوم دیوک آنورماندی را به دست آورد، و هم تاج و تختی امن را. از آن لحظه به بعد دوران سلطنت وی برای انگلستان نعمتی شد. کنوت اشراف سرکشی را که وحدت و روحیه انگلستان را متزلزل ساخته بودند تحت انضباط آورد. جزیره انگلستان را در برابر حملات اقوام خارجی حفظ کرد، و مدت دوازده سال به آن کشور آرامش بخشید. مسیحیت را پذیرفت، کلیساهای متعددی ساخت، مزاری در اسندن به یاد آنگلو ساکسونها و همچنین دینهایی که در آنجا جنگیده بودند به پا کرد، و خودش به زیارت قبر ادمند رفت. وی وعده داد که از قوانین و بنیادهای موجود در انگلستان پیروی کند، و به جز دو مورد به عهد خود وفا کرد: یکی آنکه اصرار ورزید حکومت مملکت، که تا آن تاریخ بر اثر اعمال اشراف خودکامه خوار شده بود، باید زیر نظر گماشتگان خود او اداره شود؛ و دیگر آنکه اسقف اعظم انگلستان را از مقامش عزل، و وزیر غیر روحانی را به عنوان عالیترین مشاور شاه جانشین وی کرد. کنوت کارمندانی اداری و دستگاهی برای انجام خدمات دولتی به وجود آورد که به طرز بیسابقه ای به حکومت تداوم بخشید. بعد از سالهای نخستین سلطنتش که همراه با ناامنی بود، تقریباً عموم مأمورانی که از جانب او به رتق و فتق امور منصوب می شدند انگلیسی بودند. وی دائماً به انجام امور خطیر مملکت اشتغال داشت، و مدام از هر گوشه قلمرو خویش دیدن می کرد تا ناظر اجرای عدالت و رعایت قوانین باشد. وقتی پا به خاک انگلستان نهاد یک دین بود، و هنگامی که درگذشت یک انگلیسی شده بود. کنوت پادشاه انگلستان و دانمارک هر دو بود و در سال ۱۰۲۸ پادشاه نروژ شد، اما کشورهایی سه گانه خویش را از شهر وینچستر اداره می کرد.

استیلاي دانمارکیها فرایند طولانی هجوم بیگانگان و اختلاط نژادی را، که منجر به غلبه نورمانها و بالاخره پیدایش ملت انگلستان شد، تداوم بخشید. سلت و گل، آنگل و ساکسون و جوت، و دین و نورمان، همگی بر اثر ازدواج یا عواملی دیگر همخون شدند تا انگلیسی فاقد تشخیص و ابتکار عهد رومیان را به صورت ماجراجویان پرخروش عصر الیزابت و

به دریا را با خود به انگلستان آوردند؛ عشقی که سبب می شد مردم دعوت پر مخاطره دریا برای ماجراجویی و داد و ستد در سرزمینهای دوردست را بپذیرند. از نظر فرهنگی، هجومهای دانمارکیها به منزله سدی در راه ترقی بود. معماری راکد ماند؛ هنر تذهیب از ۷۵۰ تا ۹۵۰ راه زوال سپرد؛ و پیشرفت فکری که آن قدر مورد تشویق الفرد بود مسدود شد، درست مانند حملات نورسها بر گل که زحمات شارلمانی را به باد می داد.

اگر عمر کنوت بیشتر وفا می کرد ممکن بود بیش از این خرابیهایی را که قوم وی بر سرزمین انگلستان وارد آورده بود جبران کند. اما مردانی که دست اندرکار جنگ یا امور حکومت هستند زود فرسوده می شوند. کنوت در ۱۰۳۵ به سن چهل سالگی درگذشت. نروژ بیدرنگ یوغ اسارت دانمارکی را به دور انداخت؛ هارثکنوت، فرزند ارشد کنوت که به جانشینی پدر تعیین شده بود، تا آنجا که توان داشت برای محافظت دانمارک در برابر تهاجم نروژ کوشید؛ فرزند دیگر کنوت، هرلد اول، ملقب به هرفوت (پا خرگوشی، تندپا) مدت پنج سال بر انگلستان حکومت کرد، و سپس مرد؛ هارثکنوت نیز دو سالی بر آن

سامان سلطنت کرد، و درگذشت (۱۰۴۲). وی، قبل از مرگ، فرزندی را که از ازدواج بین اثلرد و اما به جا مانده بود از نورماندی فرا خواند و این برادر ناتنی آنگلو ساکسون را وارث تاج و تخت انگلستان اعلام کرد.

لکن ادوارد خستوان (۱۰۴۲ - ۱۰۶۶) همان قدر نسبت به انگلستان بیگانه بود که دینهای دیگر. ادوارد، که پدرش او را در دهسالگی به سرزمین نورماندی آورده بود، مدت سی سال در دربار نورماندی گذرانید، زیر نظر اعیان و کشیشان آنجا تربیت شد، و آدمی پرهیزکار و بی‌ریا بار آمد. هنگامی که وی به انگلستان آمد زبان، عادات و رسوم، و معاشران فرانسوی خود را به همراه آورد. همین دوستان وی شاغل مناصب مهم مملکتی و مقامات اسقفی شدند؛ امتیازاتی انحصاری از شخص پادشاه دریافت کردند؛ دژهایی به سبک نورمانها ساختند؛ عادات و زبان انگلیسی را حقیر شمردند؛ و، یک نسل قبل از آنکه ویلیام فاتح قدم به خاک انگلستان بگذارد، غلبه نورمان را آغاز کردند.

فقط یک انگلیسی بود که توانست در اعمال نفوذ بر ادوارد، آن پادشاه ملایم طبع نرمش‌پذیر، با آن دوستان فرانسوی رقابت کند: ارل گادوین، فرماندار و سکس. وی، اولین مشاور امور مملکت در دوران سلطنت کنوت، هرلد، و هارثکنوت، مردی بود که ثروت و خرد هر دو را جمع داشت؛ در فن سیاست استاد بود، بلاغتش همه را مجاب می‌ساخت، در امور دیوانی مهارتی به سزا داشت، و خلاصه کلام اولین سیاستمدار غیر روحانی در تاریخ انگلستان بود. تجربه‌ای که وی در امور مملکتداری داشت او را بر شخص پادشاه مسلط ساخت. دخترش ادیث به عقد ازدواج ادوارد درآمد. از این ازدواج ادوارد صاحب فرزندی نشد، وگرنه گادوین ممکن بود جد یک پادشاه بشود. هنگامی که تاستیگ، پسر گادوین، ژودیت دختر کنوت فلاندر را به

سه گانه‌ای به وجود آورده بود که او را مقتدرترین مرد اروپای شمالی، و بمراتب نیرومندتر از پادشاهش ادوارد خستوان، ساخت. دوستان نورماندی شاه حسادت وی را برانگیختند؛ وی گادوین را از مقامش کنار گذاشت. ارل گادوین به فلاندر گریخت، و در خلال این احوال پسرش هرلد به ایرلند رفت و در آنجا سپاهی برای مبارزه با ادوارد تدارک دید (۱۰۵۱). اشراف انگلیسی، که مخالف با تفوق نورمانها بودند، از گادوین دعوت کردند که به وطن بازگردد و ضمانت کردند که به زور اسلحه از وی حمایت کنند. هرلد به انگلستان هجوم برد، لشکریان پادشاه را هزیمت داد، ساحل جنوب خاوری مملکت را تاراج و ویران کرد، به پدر خویش پیوست و با سپاهی جرار از کناره رود تمز رو به شمال نهاد. مردم لندن به پیشواز آمدند و مقدم آنها را پذیره شدند. اسقفها و عمال نورمان پا به گریز نهادند. یک مجلس ویتناگموت، مرکب از اسقفها و اشراف انگلیسی، پیروزمندانه به استقبال گادوین شتافت؛ و گادوین بار دیگر قدرت سیاسی و اموال از کف داده خود را به دست آورد (۱۰۵۲). یک سال بعد، فرسوده از مشقات و پیروزی، درگذشت.

هرلد ارل و سکس شد، و تا حدودی از اختیارات خاص پدر برخوردار شد. اکنون سی و یک سال از عمرش می‌گذشت؛ جوانی بود بلند بالا، زیباروی، نیرومند، رشید، و بیباک؛ به هنگام جنگ بیرحم، و گاه صلح جوانمرد بود. ضمن یک رشته مبارزات دلاورانه برق آسا، سرزمین ویلز را برای انگلستان فتح کرد و سر گروفیذ رئیس عشایر ویلز را به حضور ادوارد خوشحال و در عین حال متوحش تقدیم کرد (۱۰۶۳). در مرحله آرامتری از این زندگانی پرتهور و خشونت، هرلد مبالغه عظیمی را بی‌ریا صرف ساختن دیر و کلیسا در والتم کرد (۱۰۶۰) و به گسترش دانشکده‌ای که از مدرسه کلیسای جامع مزبور پدید آمده بود کمک نمود. مردم تمامی انگلستان این جوان پرشور و کم تجربه را ستودند.

بزرگترین اثر معماری دوران سلطنت ادوارد شروع ساختمان دیر وستمینستر بود (۱۰۵۵). هنگامی که ادوارد در شهر روان زندگی می‌کرد با سبک معماری نورمانها مأنوس شده بود؛ اکنون، هنگام ساختن دیری که قرار بود مزار و ضریح نبوغ انگلیسی شود، دستور یا اجازه داد که آن بنا را به سبک رمانسک نورمانها پی افکنند، نظیر دیر و کلیسای بزرگی که ساختمان آن پنج سال قبل از این تاریخ در ژومیز آغاز شده بود. این نیز نمونه دیگری از غلبه نورمانها پیش از آمدن ویلیام فاتح به انگلستان بود. بنای دیر

وستمینستر سرآغاز دوران غنای معماری بود که در طی آن انگلستان صاحب باشکوهترین ابنیه سبک رمانسک در اروپا شد.

اوایل سال پر حادثه ۱۰۶۶ بود که جنازه ادوارد خستوان را در آن کلیسای فخم به خاک سپردند. در ششم ژانویه، مجلس ویتاگموت هرلد را به مقام سلطنت انگلستان برگزید. هنوز هرلد تاج بر سر ننهاده بود که خبر آوردند ویلیام، دیوک آو نورماندی، مدعی تاج و تخت انگلستان شده و در تدارک جنگ است. ویلیام ادعا می‌کرد که ادوارد در سال ۱۰۵۱ به او

داده است که سلطنت انگلستان را در برابر سی سال حمایت از جانب نورماندی به او می‌بخشد. ظاهراً ادوارد چنین قولی داده بود، اما ادوارد، حال یا این موضوع را از یاد برده یا از وعده خویش پشیمان شده بود، قبل از مرگ هرلد را جانشین خود خوانده بود؛ به هر حال طبیعی است که چنین وعده‌ای نمی‌توانست معتبر باشد مگر با موافقت مجلس ویتاگموت. اما ویلیام مدعی بود که هرلد ضمن ملاقاتی در شهر روان (که تاریخ آن معلوم نیست) عنوان شهبواری را از او قبول کرده است، از اتباع وی شده و بنابراین اطاعتی به وی مدیون است، و نیز وعده داده است که ویلیام را وارث تاج و تخت ادوارد بشناسد و در این امر از وی حمایت کند. هرلد قبول داشت که چنین قولی داده است. اما ملت انگلستان به هیچ وجه خود را ملزم نمی‌دانست که به قول هرلد وفا کند؛ نمایندگان آن ملت آزادانه هرلد را به مقام سلطنت برگزیده بودند؛ و هرلد اینک مصمم بود که از آن گزینش دفاع کند. ویلیام به پاپ ملتجی شد؛ و پاپ الکساندر دوم، به توصیه ناصح خویش ایلد براندو، هرلد را غاصب دانست، وی و طرفدارانش را تکفیر کرد، و ویلیام را مدعی قانونی تاج و تخت انگلستان دانست؛ و برای تهاجمی که او در نظر گرفته بود آرزوی توفیق کرد، و علم تقدیس شده‌ای را با انگشتری الماسی نزد ویلیام فرستاد که یک تار موی سر پطرس حواری نیز با آن بود. ایلد براندو از اینکه سابقه‌ای برای تعیین حق تاج و تخت و عزل پادشاهان از جانب پاپ ایجاد می‌کند خوشحال بود؛ ده سال بعد که خودش به مقام پاپی رسید، این شیوه مسبوق را با هانری چهارم پادشاه آلمان به کار بست؛ بعداً، در ۱۲۱۳، نیز وقتی میان پاپ و جان [لکلند] پادشاه انگلستان مراغه‌ای در گرفت، همین شیوه به کار آمد. لانفرانک، رئیس دیر بک، با ویلیام هماهواز شد و مردم نورماندی، و در واقع تمامی مردم مملکت، را به جهادی علیه پادشاه تکفیر شده انگلستان دعوت کرد.

گناهانی که هرلد در بحبوحه جهالت جوانی مرتکب شده بود اینکه به هنگام خیراندیشی بلوغ دامنگیرش می‌شد. هرلد در هنگام سلطنت خویش به برادرش تاستیگ، که مدتها قبل از این وقایع به حکم مجلس ویتاگموت تبعید شده بود، اعتنایی نکرده بود. اکنون تاستیگ با ویلیام متحد شده به تدارک سپاهی در شمال مشغول شد، و هرالد سوم پادشاه نروژ، ملقب به هور روده (سختگیر)، را تشویق کرد که اگر در این لشکرکشی سهیم شود، تاج و تخت انگلستان را به او بخشد. در سپتامبر ۱۰۶۶ هنگامی که ناوگان عظیم ویلیام مرکب از ۱۴۰۰ کشتی از نورماندی عازم انگلستان بود، تاستیگ و پادشاه نروژ به خاک نورثامبرلند هجوم بردند. یورک در برابر آنها تسلیم شد و هرالد در آنجا تاج بر سر گذاشت و خود را پادشاه انگلستان خواند. هرلد با قوایی که در اختیار داشت شتابان عازم شمال شد و مهاجمان را در ستمفرد بریج شکست داد (۲۵ سپتامبر)؛ در حین آن نبرد، تاستیگ و هرالد جان سپردند. هرلد اینک با سپاهی کمتر از آن که بتواند جلوی لشکریان جرار ویلیام را بگیرد عزم جنوب کرد. کلیه

خاک یکسان می‌کرد، و هرلد خود را ملزم دید از سرزمینی که زمانی آن را ویران ساخته بود و اینک به جان عزیزش می‌داشت، دفاع کند. در محل سنلک در نزدیکی هیستینگز دو لشکر با هم روبرو شدند (۱۴ اکتبر) و مدت ۹ ساعت با هم جنگیدند. هرلد، که تیرری به چشمش اصابت کرده و به واسطه فوران خون نابینا شده بود، به خاک افتاد و به دست شهبواران نورمان تکه تکه شد: یکی سرش را از بدن جدا کرد، دیگری یک ساق پایش را قطع کرد، و سومی امعا و احشای او را در میدان جنگ پراکند. هنگامی که سپاهیان انگلیسی سالار خویش را در خاک و خون دیدند، پا به گریز نهادند. درنده‌خویی و هرج و مرج چنان عظیم بود که رهبانانی که بعداً مأمور پیدا کردن جسد هرلد شدند نتوانستند او را بیابند، تا اینکه ادیث سوانزنک، که معشوقه وی بود، آنها را به محل واقعه برد. ادیث بدن تکه تکه شده معشوق را شناسایی کرد،

و آن اندام تکه تکه شده را در کلیسای والتم که خود هرلد ساخته بود دفن کردند. در کریسمس سال ۱۰۶۶ ویلیام اول تاج شاهی انگلستان را بر سر نهاد.

II - ویلز: ۳۲۵ - ۱۰۶۶

در سال ۷۸ میلادی فرونینوس و آگریکولا ویلز را برای روم فتح کرده بودند. هنگامی که رومیان از بریتانیا عقب نشستند، ویلز آزادی خود را از سر گرفت و دوباره به حکومت پادشاهان خود تن در داد. در قرن پنجم جماعتی از مهاجران ایرلندی در نواحی باختری ویلز توطئه کردند؛ در سالهای بعد هزاران نفر از بریتونها، که از برابر فاتحان انگلوساکسون از جزایرشان می‌گریختند، به ویلز پناهنده شدند. انگلوساکسونها در مرز ویلز توقف کردند و قوم مقهور ناشده آن خطه را ویلهاس یعنی «بیگانه» خواندند. ایرلندیها و بریتونها در ویلز یک تیره سلتی همخون خویش یافتند، و بزودی این سه جماعت به هم پیوستند و قوم کیمری («افراد هموطن») را تشکیل دادند؛ این نام ملت آنان شد و کیمر و نام سرزمینشان. مردم ویلز مانند بیشتر اقوام سلتی - برتونها، کورنوالیها، ایرلندیها، و گیلهای ساکن اسکاتلند شمالی - شالوده نظام اجتماعی خویش را تقریباً بکلی بر خانواده و طایفه قرار دادند، و به این دو چنان پابند بودند که از حکومت تنفر داشتند و به هر فرد یا قوم نژاد بیگانه با بی‌اعتمادی آشتی‌ناپذیر می‌نگریستند. روح قبیله دوستی آنها با میهمان نوازی بی حد و حصرشان تعادل پیدا می‌کرد؛ و بی انضباطی آنها را شجاعت، زندگی دشوار و آب و هوای نامساعد آنها را موسیقی و آواز و وفاداری در دوستی، و فقرشان را عواطف تخیلی جبران می‌کرد که به حکم آن هر دختری را شاهزاده خانمی می‌پنداشتند و هر مردی را چون پادشاه گرامی می‌داشتند.

مقام رامشگران به قدری ارجمند بود که آنها را بعد از پادشاه قرار می‌دادند. این جماعت علاوه بر

دو نفر به قرن ششم تعلق دارند: تالسن و انورین که نامشان در تاریخ ماندگار است. نظایر ایشان صدها نفر بودند، و داستانهایی که می‌پرداختند از دریای مانس به خطه برتانی گذشتند و در فرانسه به صورت مذهب و آراسته‌ای درآمدند. رامشگران طبقه خاصی بودند از دبیران شاعر پیشه که هیچ کس اجازه نداشت به سلك آنها درآید، مگر آنکه ابتدا در دانستنیهای قوم خویش تبخیر بسزا حاصل کرده باشد. کسی را که داوطلب ورود به این طبقه می‌شد مبینوگ می‌نامیدند؛ موضوعاتی که چنین داوطلبی می‌خواند مبینوگی نامیده می‌شد؛ و به همین سبب داستانهایی که از آنها باقی است به مبینوگیون اشتها دارد. این داستانها، با صورتی که در حال حاضر دارند، از قرن چهاردهم عقبتر نمی‌رود، اما احتمالاً قدمتشان به پیش از این دوران می‌رسد، یعنی به زمانی که مسیحیت هنوز در ویلز مستقر نشده بود. این افسانه‌ها سادگی دوران بدویت را دارند، به گونه‌ای شریک‌آمیز جان گرایانه‌اند، و ذکر ماجراهای شگفت‌انگیز و جانوران عجیب آنها را مخوف کرده است؛ در این داستانها اطمینان دل‌تنگ کننده‌ای به تبعید، شکست، و مرگ وجود دارد که جنبه غمناکی به آنها می‌دهد، با اینهمه، از لطافتی برخوردارند که يك دنیا از جهان پرتعدي و شهوت «ادا»های ایسلندی، «ساگا»های نورسها، و افسانه بسیار قدیمی ژرمنها یعنی نیلونگنلید دور است. در خلوت کوهستانهای ویلز ادبیات رمانتیکي به وجود آمد که موضوع اصلی آنها سرسپردگی به ملت، وفاداری به زن، و - با ظهور مسیحیت - اخلاص به مریم عذرا و مسیح بود و به پیدایش طبقه سلحشوران فداکار و آن داستانهای حیرت‌انگیز پادشاه آرثر و شهبازان شجاع و عاشقی که سوگند خوردند «بت پرستان را منکوب کنند و در اعتلای مسیحیت بکوشند» کمک کرد.

در قرن ششم میلادی بود که مسیحیت در ویلز رواج گرفت، و دیری نگذشته بود که مدارس در دیرها و کلیساها به راه افتاد. آسر، آن اسقف دانشمندی که منشی و زندگی‌نامه‌نویس الفرد بود، از شهر و کلیسای سنت دیوید در پمبروک شر برخاست. این آبادیها و زیارتگاههای مسیحیان در معرض شدیدترین هجومهای دریازنان نورماندی قرار گرفت، تا آنکه پادشاه رودری کبیر (۸۴۴ - ۸۷۸) آنها را بکلی شکست داد، و سلسله پابرجایی در ویلز تأسیس کرد. پادشاه هوئل ده‌ها، ملقب به نازنین (۹۱۰ - ۹۵۰) سراسر ویلز را

متحد کرد و قانون نامه متحدالشکلی را برای آن سرزمین فراهم آورد. گرو فیذ آپ لوالین (۱۰۳۹ - ۱۰۶۳) پادشاهی بیش از حد کامیاب بود؛ هنگامی که به مرشا یعنی یکی از نزدیکترین شهرهای انگلستان لشکر کشید و سپاهیان آن

اعلان جنگ داد و آن سرزمین را برای بریتانیا فتح کرد (۱۰۶۳).

III - تمدن ایرلندی: ۴۶۱ - ۱۰۶۶

هنگام مرگ قدیس پاتریکیوس [معروف به رسول ایرلند] و تا قرن یازدهم میلادی، ایرلند به هفت مملکت پادشاهی تقسیم می‌شد که سه تا از اینها در آلستر بود و چهار تای دیگر عبارت بودند از کانات، لنستر، مانستر، و میث. از آنجا که فقدان وسایل حمل و نقل، لشکرکشی به دیگر اقالیم و نواحی را غیرممکن می‌کرد، این مملکتهای پادشاهی هفتگانه مدام بین خودشان جنگ داشتند. اما از قرن سوم به بعد است که به هجومهای ایرلندیها و کوچنشینهایی آنها در کرانه‌های باختری بریتانیا برمی‌خوریم. وقایعنگاران این گونه مهاجمان را سکوتها نامیده‌اند که در زبان سلتی بظاهر «آوارگان» معنی می‌داده است. در تمام این دوره هر جا به واژه «سکوت» برمی‌خوریم، باید بدانیم که غرض يك نفر ایرلندی است و بس. جنگ از خصوصیات نژادی قوم ایرلند بود. تا سال ۵۹۰ زنها و تا سال ۸۰۴ رهبانان و کشیشان ملزم بودند دوش به دوش مبارزان عادی به جنگ روند. قانون نامه‌ای وجود داشت اصولاً نظیر قوانین اقوام «بربری» اروپا که کار اجرای آن را به عهده جمعی «بریه‌ن‌ها» یا قضات و وکلای بسیار کارآزموده گذاشته بودند، و این جماعت از قرن چهارم در مکاتب حقوقی درس می‌دادند و به تألیف رسالاتی حقوقی به زبان گیلی مشغول بودند. ایرلند مانند اسکاتلند چون به دست کشورگشایان رومی فتح نشد، از موهبت حقوق رومی بهره‌ای نگرفت و حکومت منظمی به خود ندید. قانون هرگز نتوانست دادرسی را جانشین انتقام، یا انفعال را تبدیل به انضباط کند. حکومت اساساً به صورت قبیله‌ای باقی ماند و فقط در مواردی زودگذر، به قلمرو واحد و يك وحدت ملی نایل آمد.

واحد جامعه و اقتصاد عبارت بود از خانواده. چندین خانواده يك عشیره را تشکیل می‌دادند، از چند عشیره يك طایفه، و از چندین طایفه يك قبیله به وجود می‌آمد. همه اعضاي يك قبیله به قرار معلوم اخلاف نیای مشترکی بودند. در قرن دهم بسیاری از خانواده‌ها برای آنکه نسب خود را مشخص کنند، پیشوند Ui یا o را (که به معنی نواده است) به نام قبیله خود می‌افزودند، چنانکه خانواده اونیل مدعی بود که نسب از نیل گلندو، پادشاه ایرلند در ۹۱۶، می‌برد. بسیاری دیگر نام پدر او را با پیشوند Mac (که به معنی پسر است) بر خود می‌نهادند. بیشتر زمینها در قرن هفتم ملك اشتراکی طایفه‌ها یا عشیره‌ها بودند. دارایی خصوصی منحصر می‌شد به اثاثه خانه؛ ۳۵ لکن تا قرن دهم مالکیت فردی گسترش یافته بود. بزودی يك جماعت اشرافی کوچک صاحب املاکی بزرگ، طبقه عظیمی از کشاورزان آزاد، طبقه کوچکی از مستأجران، و طبقه بمراتب کوچکتری از غلامان به وجود آمد. از نظر مادی و سیاسی، در طی سه قرن بعد از رواج مسیحیت (۴۶۱ - ۷۵۰)، ایرلندیها عقب افتادتر از

تمامی مردمانی بودند که در شمال جبال پیرنه و آلپ زندگی می‌کردند.

این ناهماهنگی عجیب ریشه‌های فراوانی داشت: از دحام محققان بریتانیایی و گالیایی که بر اثر هجومهای اقوام ژرمنی در قرن پنجم پا به گریز نهاده بودند، افزایش مراودات بازرگانی میان بریتانیا و گل، و در امان بودن ایرلند تا قبل از قرن یازدهم از تهاجم اقوام بیگانه. رهبانان و کشیشان و راهبه‌ها انواع و اقسام مدارس بزرگ و کوچک، مهم و کم اهمیت را تأسیس کردند. آموزشگاهی که در ۵۲۰ در کلونارد دایر شد (اگر به قول تاریخ‌نویسان و طنیرست ایرلندی اعتمادی باشد) ۳۰۰۰ نفر دانشجو داشت. مدارس دیگری نیز در کلون مکنویز (۵۴۴)، کلونفرت (۵۵۰)، و بنگور (۵۶۰) برپا شده بودند. در چند تا از این مدارس دوران تحصیل دوازده سال بود، که در پایان آن دانشجو در رشته فلسفه به درجه اجتهاد می‌رسید، و

موضوعات تحصیلي آنها عبارت بودند از تحقیقاتي درباره کتاب مقدس، الاهیات، ادبیات کلاسیک لاتینی و یونانی، ادبیات و دستور زبان گیلی، ریاضیات و نجوم، تاریخ و موسیقی، پزشکی و حقوق. معاونت دانشجویان بیضاعتي که خانواده‌هاي آنها استطاعت نگاهداري آنان را نداشتند از محل خزانه عمومي تأمین می‌شد، چه بیشتر دانشجویان خود را برای کشیشی آماده می‌کردند و ایرلندیها برای کمک به پیشرفت این گونه دانشجویان از هیچ نوع فداکاری دریغ نمی‌ورزیدند. مدتها بعد از آنکه اطلاع و احاطه به زبان یونانی تقریباً در کشورهاي اروپایی ناپدید شده بود، این آموزشگاههاي ایرلندی همچنان به تدریس زبان و ادبیات یونانی ادامه می‌دادند. آلوین، محقق معروف، در مدرسه کلون مکنویز تحصیل کرد. جان سکوتوس اریجینا، که مهارتش در زبان یونانی مایه اعجاب دربار شارل کچل پادشاه فرانسه شد، یونانی را در مدارس خود ایرلند فرا گرفته بود.

ادبیات و مشرب عهد برای تخیل‌دازي و افسانه باقی مساعد بود. گاهگاهی پاره‌اي از اذهان به علوم متمایل می‌شدند، چنانکه در همین عهد ستاره‌شناسي مانند دانگال یا هندسه دانی مثل فرگیل ظهور کردند که موضوع کروییت زمین را به شاگردان خویش تعلیم می‌دادند. در حدود ۸۲۵ دیکویل جغرافیدان خبر داد که رهبانان ایرلندی در سال ۷۹۵ موفق به کشف ایسلند شده بودند و، در مقام توصیف نیمه شب تابستان ایرلند که ظاهراً مثل روز روشن می‌شود، بیان داشت که در آن هنگام هوا به قدری روشن خواهد بود که شخص می‌تواند ککها را از میان پیراهن خود پیدا کند. شاید به سبب آنکه عروض ایرلندی بغرنجترین نوع خود در آن عصر محسوب می‌شد، دستور دانان فراوان بودند. شعرا رو به فزونی نهادند و به مقامات شامخی در جامعه نایل آمدند. معمولاً این قبیل افراد وظایف آموزگار، حقوقدان، شاعر، و تاریخ‌نویس را یکجا به عهده داشتند؛ و از آنجا که در مکاتب خاص خود به دور یکی از شعراي برجسته عهد جمع می‌شدند، بسیاری از اختیارات خاص و امتیازات دروئیدهاي دوران

می‌شد، از قرن ششم تا هفدهم میلادی بدون وقفه در ترقی بود. در قرن دهم چهار تن از شعرا در بین تمامی مردم مشهور بودند. این چهار نفر عبارت بودند از فلن مک لونین، کنث او هارتینگن، یوکید او فیلدن، و شاعر نامدار مک لیاگ که بر این برو، شاه والای ایرلند، وی را سمت ملک الشعرايي بخشید.

در این عصر، ساگاهاي ایرلندی شکل ادبی به خود گرفت. بیشتر این قبیل حکایات مربوط به دوران پیش از قدیس پاتریکیوس بود، اما نسلاً بعد نسل دهان به دهان منتقل شده بود؛ اکنون این ساگاها به شکل بحر طویلی مرکب از نثر موزون و شعر غنایی تنظیم می‌شدند؛ و هر چند ساگاہایی که به صورت دست نبشته به ما رسیده‌اند همه مربوط به ادوار بعد از قرن یازدهم هستند، اما این نکته را نباید از نظر دور داشت که وارد شدن ساگاها در ادبیات به برکت زحمت و همت شعراي این عهد میسر شده است. یک مجموعه از این ساگاها درباره نیاکان اساطیری قوم ایرلند بود. دسته دیگری، که به ساگای «فینی» یا «اوشن» (اوسیان) معروف شده است، در خلال بندهایی هیجان انگیز، به توصیف ماجراهاي قهرمانی افسانه‌اي موسوم به فین مکول و اخلاف وی فیانا یا فینیان می‌پرداخت. بیشتر این اشعار را به فرزند این قهرمان ایرلندی که اوشن نام دارد نسبت می‌دهند و می‌گویند که وی سیصد سال عمر کرد و، در عهد قدیس پاتریکیوس، بعد از آنکه افکار مشرکانه‌اش در آن قدیس اثر بخشید، درگذشت. یک مجموعه «حماسی» از این ساگاها با شاه فرتوت ایرلند کوهولین ارتباط دارد، که خوانند ضمن آن دست کم به صد مجلس با نشاط از سوز و عشق و شراره جنگ برمی‌خورد. عالیت‌ترین این ساگاهاي ایرلندی شرح ماجرای دیردری دختر فلیم، بزرگترین خنیاگر دربار شاه کونور، است. هنگامی که این دختر متولد می‌شود، یکی از کاهنان دروئیذ پیشگویی می‌کند که او مصایب فراوانی بر سر زادگاه خویش آلاستر خواهد آورد. مردم فریاد می‌زنند که «او را بکشید!» اما شاه کونور دختر را در کنف حمایت خود بزرگ می‌کند و در صدد برمی‌آید که او را به عقد ازواج خود درآورد. روز به روز آن دوشیزه زیباتر می‌شود تا آنکه از قضای اتفاق روزی جوان زیبارویی نایسی نام را می‌بیند که با جمعی دیگر از جوانان مشغول گوی بازی است. دختر گویی را که به اشتباه پرتاب شده است می‌گیرد و به جوان تسلیم می‌کند. نایسی دست دوشیزه را با لذت می‌فشرد. این حادثه عواطف دختر را برمی‌انگیزد، چنانکه پنهانی به کنیزك خود می‌گوید: «ای دایه مهربان اگر مایلی من زنده باشم، پیامی از من به او ببر و به وی بگو که امشب پنهانی به سراغ من آید و با من سخن گوید.» نایسی می‌آید و از باده

جمال آن زیباروی سرمست می‌شود. شب بعد نایسی و دو برادرش انله و اردان دختر را، که از روی میل حاضر به فرار است، از کاخ شاه می‌ربایند، از دریا می‌گذرند، و قدم به خاک اسکاتلند می‌گذارند. پادشاه اسکاتلند دلباخته دیردری می‌شود، و برادران، آن دوشیزه را در اراضی کوهستانی شمال اسکاتلند پنهان می‌کنند. پس از چندی سلطان کونور پیامی به آنها می‌فرستد که اگر به ایرلند بازگردند، مورد عفو قرار

خواهند گرفت. هر چند که دیردری معشوق را از خدعه‌ای که در کمین اوست برحذر می‌دارد، نایسی، که برای بازگشت به زادگاه اصلی و قرارگاه ایام جوانی خویش بیقرار است، رضا می‌دهد. هنگام مراجعت به ایرلند، لشکریان کونور ناگهان به آنها هجوم می‌برند؛ برادران شجاعانه می‌جنگند، اما همگی به قتل می‌رسند، و دیردری، که از فرط اندوه دیوانه شده است، خود را به روی خاک می‌افکند، خون معشوق مقتول را می‌نوشد، و به خواندن نوحه عجیبی می‌پردازد:

در آن روزی که اعیان آلبان (اسکاتلند) بساط طرب گسترده بودند . . .

به دختر سالار دانترون

نایسی پنهانی بوسه‌ای داد.

اورا گوزن مادینه‌ای فرستاد تیز رو،

گوزنی از بیشه که رب‌النوعی به زیر پا می‌داشت،

و چون از ضیافت اینورنس باز می‌گشت،

آهسته به دیدار دختر سالار رفت،

اما چون این سخن به گوش من رسید،

دلم از رشک مالامال شد،

زورق کوچکم را بر فراز امواج رها کردم،

اعتنایی نداشتم که جان سپرم یا زنده بمانم.

انله و اردان، که هرگز سخن دروغ نگفته بودند،

به دنبال من شنا کنان آمدند

و مرا دوباره به خشکی آوردند -

آن دو که صد تنی را مغلوب سرینجه خود می‌کردند.

نایسی به صدق کلام خویش مرا پیمان داد

و در برابر سلاح خویش سه بار سوگند خورد

تا آن دم که از من جدا نشده و به لشکر مردگان نپیوسته،

هرگز جبین مرا افسرده نسازد.

دریغا! اگر او امشب می‌شنید

که نایسی رخ در نقاب خاک کشیده است

بی شک سخت می‌گریست،

و من هفت برابر او با او گریه سر می‌دادم.

قدیمیترین نسخه «دیردری دختر مصایب» با کلام ساده نیرومندی این طور ختم می‌شود: «صخرة عظیمی در آن نزدیکی بود. دیردری سر خود را چنان بر آن سنگ کوفت که جمجمه‌اش در هم شکست و در دم جان داد.»

در قرون وسطی در ایرلند نیز، مثل دیگر نقاط جهان، شعر و موسیقی با هم پیوند نزدیکی داشت. دوشیزگان هنگام بافتن پارچه یا رشتن نخ یا دوشیدن شیر گاو، و مردان موقع شخم زدن زمین یا رهسپار شدن به سوی میدان

مستمعین چنگ می‌نواختند. آلات موسیقی مورد پسند عبارت بود از چنگ سی زهی که آن را با نوک انگشتان به صدا در می‌آوردند، تیمپن نوعی ویلن هشت زهی که دارای کمان یا مضرابی بود، و نی انبان که حمایل می‌کردند و در آن با دهان می‌دمیدند. جیرالدوس کمبرنسیس یا جرالد ویلزی (۱۱۸۵) مدعی بود که چنگیان ایرلندی عالیترین نوازندگانی بودند که در عمرش دیده بود. چنین کلامی از زبان یکی از ساکنان خطه موسیقی دوست ویلز ستایشی عظیم محسوب می‌شد.

عالیترین نمونه هنر ایرلندی این عهد جام معروف آردا - ظرف حیرت‌انگیزی که برای مراسم عشای ربانی به کار می‌رفت - نبود که در ساختن آن (حد ۱۰۰۰) ۳۵۴ قطعه برنز، نقره، طلا، کهربا، بلور، لعابکاری، و شیشه را با مهارت تمام به کار برده بودند، بلکه کتاب مقدس کلز بود مشتمل بر انجیل‌های چهارگانه بر روی پوست گوساله که در قرن نهم به دست رهبانان ایرلندی در کلز، واقع در شهرستان میث، یا در جزیره آیونا در نزدیکی ساحل باختری اسکاتلند تهیه شد و اکنون نفیست‌ترین شیء تاریخی است که در کالج ترینیتی شهر دوبلن (پایتخت جمهوری ایرلند) نگاهداری می‌شود. به سبب ارتباط متقابل تدریجی بین رهبانان ممالک مختلف، اسلوب‌های تذهیبکاری استادان بیزانسی و مسلمان وارد ایرلند شد و در اندک مدت در آنجا به اوج کمال رسید. در این مورد نیز، مانند مینیاتورهای اسلامی، اندام آدمی یا تصاویر جانوران نقش بی‌اهمیتی را ایفا می‌کردند. این قبیل نقوش به اندازه نصف یک کلمه اختصاری ارزش نداشتند. نشان اختصاصی این هنر تذهیبکاری در آن بود که یک حرف یا یک جزء تزئینی واحدی را گرفته، آن را از زمینه آبی رنگ یا طلایی بیرون کشیده، و با رغبت و مشربی تفننی چنان بزرگ کرده و به آن شاخ و برگ داده بودند که تقریباً تمامی صفحه کتاب را می‌پوشاند. در میان کتاب‌های خطی مذهب مسیحیان هیچ دست‌نشته‌ای ظریفتر از این انجیل‌های چهارگانه مشهور به کتاب مقدس کلز نیست. جرالد ویلزی، هرچند که همواره بر هنرمندان ایرلندی غبطه می‌خورد، این کتاب را کار فرشتگانی می‌دانست که به هیئت آدمیزادگان در آمده بودند.

همان طور که پیدایش این عصر طلایی ایرلند معلول آزاد شدن از قید مهاجمانی ژرمنی بود که بقیه اروپای لاتین را چندین قرن عقب انداخت، به همان روال، پایان گرفتن این عصر معلول مهاجماتی از جانب نورسها بود که نظایرش در قرون نهم و دهم در فرانسه و انگلستان پیشرفتهای صعب‌الوصول شارلمانی و الفرد را خنثا کرده بود. شاید به نروژ و دانمارک، که هنوز دو کشور مشرک بودند، خبر رسیده بود که دیرهای ایرلند پر از طلا و نقره و جواهرات است و، از آنجا که ایرلند از لحاظ سیاسی به

قلمروهاي مختلفی تقسيم شده است، امكان نمي‌رود كه عموم ملت دست به مقاومت يکپارچه بزنند. در سال ۷۹۵ هجومي به عنوان آزمون صورت گرفت كه خسارات چندانى به بار نياورد، اما اين تهاجم شايعاتى را كه درباره اين طعمه بي محافظ رسیده بود تأييد كرد. در ۸۲۳، هجومهاي عظيمترى صورت گرفت كه ضمن آن دو ناحیه كورك و كلوين تاراج، ديرهاي

تقريباً هر سال اين گونه هجومها صورت مي‌گرفت. گاهي سپاهيان كوچك دليري اين مهاجمان را هزيمت مي‌دادند، اما بار ديگر آنها باز مي‌گشتند و در همه جا به چپاول مي‌پرداختند. دسته‌هايي از مهاجمان نورس در نزديكي ساحل اقامت گزیدند و شهرهاي دويلن، ليمريك، و واترفرد را بنياد نهادند و از حكامران نيمه شمالي جزيره به گرفتن خراج پرداختند. پادشاه آنها، تورجست، شهر آرما زادگاه قدیس پاتريكيوس را پايتخت حكومت مشركانۀ خویش گردانيد و همسر بت‌پرست خود را در محراب كليساي سنت كيرن در شهر كلون مكنويز بر اريکه سلطنت نشانيد. شاهان ايرلند جدا جدا با مهاجمان مبارزه مي‌کردند، اما در عين حال ميان خودشان نيز به جنگ مشغول بودند. در سال ۸۴۵ ملاكي، پادشاه ميث، تورجست را دستگير و در آب غرق كرد، اما در ۸۵۱ اميري نروژي، موسوم به اولاف سفيد، سلطنتي در دويلن تأسيس كرد كه تا قرن دوازدهم همچنان به صورت نورس باقي ماند. عصر دانش و ادب جاي خود را به دوران كشمكشهاي بيرحمانه‌اي داد كه در ضمن آن، لشكرياني مسيحي و مشرك هر دو به چپاول و سوزانيدن ديرها، از بين بردن كتابهاي خطي قديمي، و از هم پاشيدن هنر قرون مشغول شدند. يكي از تاريخ‌نويسان قديمي ايرلند درباره اين دوره مي‌نويسد «در سراسر ملك ديگر نه رامشگر، نه حكيم، و نه موسيقيدان بود كه حرفه مألوف خود را دنبال كند.»

سرانجام مردی نیرومند قد علم كرد كه قادر بود تمامي قلمروهاي مختلف ايرلند را در زير لواي واحدي متحد گرداند. اين مرد براين برو (۹۴۱ - ۱۰۱۴) برادر ميهن پادشاه مانستر، و سركرده ايل دلگس بود. دو برادر در نزديكي تيپيري لشكريان دانماركي را شكست دادند (۹۶۸) و آنها را، بي‌آنكه زنده بدهند، به هلاكت رساندند. پس از آن ليمريك را تسخير كردند و هر يك از افراد قوم نورس را كه يافتند به قتل رساندند. اما دو تا از امراي كم اهميت تر ايرلند، يعني مولوي آودزمن و دانوان آوهاي كاربري كه مي‌تريسيدند مبادا دو برادر حين پيشروي خود قلمرو آنان را تسخير كنند، با مهاجمان دانماركي عقد اتحاد بستند و ميهن را ربودند و به قتل رساندند (۹۷۶). براين، كه اكنون به جاي برادر بر اريکه سلطنت تكيه زده بود، بار ديگر دانماركيها را شكست داد و مولوي را به قتل رسانيد. از آنجا كه براين تصميم گرفته بود كه تمامي ايرلند را متحد كند و براي رسيدن به چنين مقصودي از هيچ وسيله‌اي فروگذار نمي‌كرد، با دانماركيهاي دويلن متحد شد و به كمك آن پادشاه ميث را خلع كرد، و او را فرمانرواي تمامي ايرلند شناختند (۱۰۱۳). وي، بعد از چهل سال جنگ، اينك با استقرار صلح كليساها و ديرها را از نو آباد كرد، به تعمير پلها و جاده‌ها توجه نمود، مكتبها و آموزشگاههاي بنياد نهاد، كشور را آرامش بخشيد، و جلو بزهاراي را گرفت. نسلهاي خيالپرداز بعدي، در توصيف امنيتي كه بر اثر اين «صلح پادشاه» پديد آمده بود، داستاني ساختند (كه اغلب در ساير جاها به گوش مي‌خورد) به اين مضمون كه چطور دختر ك زيبايي آراسته به جواهرات گرانبها، تك و تنها، از يك سر مملكت به

اين احوال، نورسها در ايرلند به تدارك سپاه ديگري پرداختند و براي جنگ با آن پادشاه كه نسل به حركت در آمدند. براين برو در روز جمعه (يادبود مصلوب ساختن مسيح) به تاريخ ۲۳ آوريل ۱۰۱۴، در كلونتارف، نزديك دويلن، با آنها روبه رو شد و آنها را هزيمت داد؛ اما فرزندش مارا حين نبرد به قتل رسيد، و خود براين در خيمه‌اش كشته شد.

چند صباحي آن كشور زجر كشيده از نعمت صلح برخوردار بود. در قرن يازدهم هنر و ادبيات از نو رونق يافت، كتاب لنستر و كتاب سرودهاي روحاني، كه از لحاظ شكوه و ظرافت تذهيبكاري تقريباً به پاي كتاب مقدس كلز مي‌رسيد، به اين دوره تعلق دارند. تاريخ‌نويسان و محققان زيادي از مدارس متعلق به ديرها بيرون آمدند. ولي روح سرکش ايرلندي هنوز رام نشده بود. سراسر مملكت دوباره به قلمروهاي متعدد سلاطين متخاصم تقسيم شد و نيروي خود را صرف جنگ داخلي كرد. در سال ۱۱۷۲، مشتاي از

ماجرای جوانان انگلستان و ویلز استیلای بر ایرلند را امری سهل یافتند، بگذریم از اینکه حکومت بر آن «جزیره پزشکان و قدیسان» چندان امر آسانی نبود.

IV - اسکاتلند: ۳۲۵ - ۱۰۶۶

در اواخر قرن پنجم میلادی، قبیله‌ای از مهاجران گیلی، مشهور به اسکات، صفحات شمالی ایرلند را ترک کردند، متوجه جنوب باختری اسکاتلند شدند، و نام خویش را ابتدا به یک بخش و سپس بر تمامی آن شبه جزیره بدیع منظری نهادند که در شمال رود توید قرار دارد. سه قوم دیگر در تملک این «کالدونیا» باستانی با یکدیگر به رقابت برخاستند، از این قرار: اول پیکتها، یک قبیله سلطنتی که در بالای خلیج فورث مقام گزیده بودند، دوم بریتونها یا بومیان بریتانیا، که در برابر سیل هجومهای انگلوساکسون به سرزمین اسکاتلند پناهنده شدند و بین رود درونث و خلیج کلاید اقامت گزیدند؛ سوم آنگلها یا انگلیسیها، که در ناحیه میان رود تاین و خلیج فورث مسکن داشتند. از همه این اقوام مختلف قوم اسکاتلندی به وجود آمد که از لحاظ زبان انگلیسی، از نظر دین مسیحی، آتشین مزاج چون ایرلندی، و طرفدار عمل چون انگلیسی، و نازک بین و فکور به مانند هر تیره‌ای از نژاد سلت بود.

اسکاتلندیها، مانند ایرلندیها، از ترک تشکیلات خویشاوندی بیزار بودند، حاضر نمی‌شدند که حکومت واحدی جانشین سازمان طایفه‌ای شود. شدت تضاد طبقاتی آنها به حدی بود که فقط با وفاداری تفاخر آمیز نسبت به طایفه خود، و مقاومت سرسختشان در مقابل دشمنان خارجی، برابری می‌کرد. رومیان نتوانستند بر آنها استیلا یابند؛ بر عکس، نه دیواری که

سالوی و رود تاین احداث کرد (۱۲۰)، و نه سدی که آنتونیوس پیوس صد کیلومتر بالاتر میان دو خلیج فورث و کلاید ایجاد کرد (۱۴۰)، نه مبارزات سپتیمیوس سوروس (۲۰۸)، و نه نبردهای تئودوسیوس (۳۶۸) هیچ کدام نتوانست به هجومهای هر چند یک بار پیکتهای گرسنه بر بریتانیا خاتمه دهد. در ۶۱۷، ساکسونها به فرمان ادوین، پادشاه نورثامبرلند، دژ استوار پیکتها را تسخیر کردند و آن را ادینبورگ (همان ادنبرگ امروزی) نامیدند. در ۸۴۴، کنث اول، ملقب به مک آلین (مردی از آلپ) پیکتها و سکوتها را زیر لوای خویش متحد کرد. در ۹۵۴، عشایر مزبور بار دیگر ادنبرگ را از چنگ ساکسونها بیرون آوردند و آنجا را پایتخت خود ساختند. در ۱۰۱۸، ملکم دوم لودین (ناحیه شمال توید) را فتح و آن را به قلمرو پیکتها و سکوتها منضم کرد. بظاهر برتری سلطنتی مسلم شده بود، لکن هجومهای دانمارکیها هزاران نفر از «انگلیسی»ها را به نواحی جنوبی اسکاتلند راند، و به این طریق عنصر نیرومندی از انگلوساکسون را در خون اسکاتلندی جاری ساخت.

دانکن اول (۱۰۳۴ - ۱۰۴۰) تمامی اقوام چهارگانه، یعنی پیکتها، سکوتها، سلتهای بریتانیایی، و انگلوساکسونها را با هم متحد کرد و سلطنت اسکاتلند را بنیاد نهاد. شکست دانکن از سپاهیان انگلیسی در دارم بهانه به دست مکبث سردار اسکاتلند داد که مدعی تاج و تخت شود، زیرا گروخ، همسر مکبث، نواده کنث سوم بود. مکبث دانکن را به قتل رساند (۱۰۴۰)، مدت هفده سال سلطنت کرد، و خود به دست ملکم سوم فرزند دانکن کشته شد. از هفده تن سلاطینی که در خلال سالهای ۸۴۴ و ۱۰۵۷ بر اسکاتلند حکمرانی کردند، دوازده نفرشان به قتل رسیدند. این دوران پر مخافتی بود از زدوخوردهایی خونین در طلب خوراک و آب، و آزادی و قدرت؛ در آن ایام تلخ، اسکاتلند چندان فرصتی برای ظرایف وحشو و زواید یک جامعه متمدن نداشت. سه قرن دیگر می‌بایست سپری شود تا چشمه ادبیات آن سرزمین شروع به فیضان کند. مهاجمان نورس مجمع‌الجزایر اورکنی، فارو، شتلند، و هبریدز را تسخیر کردند؛ اسکاتلند مدام در معرض تهدید استیلای و ایکینگیهای بیباکی به سر می‌برد که مشغول پراکندن قدرت و بذر خویش در سراسر دنیای غرب بودند.

V - نورسها يا شمالیها : ۸۰۰ - ۱۰۶۶

۱ - ساگای شاهان

ظاهراً شمالیها عبارت از توتونهایي بودند که نیاکانشان از طریق دانمارک و از دریای بین نروژ و دانمارک یا سکاژراک و دریای بین سوئد و دانمارک یا کاتگات سفر کرده، خود را به سوئد و نروژ رسانیده، جانشین جمعیت سلتی شده بودند که آنها نیز به نوبه خود يك قوم مغولی همخون با لاپلاندیها و اسکیموها را بیرون رانده و در اماکنشان مسکن گزیده

کوچ، دان میکیلاتی نامی، سر کرده و امیر این قوم نام خود را بر سرزمین دانمارک نهاد (دانمارک مرکب از دو کلمه دان و مارک است، که مارک یا مارش به معنی ایالت بوده است). قبیله کهنسال سویون، که تاریخنویس شهیر رومی تاسیت آن را حکمفرما بر آن شبه جزیره عظیم توصیف کرده بود، نام خود را بر سوئد (یا سورج) نهاد و بسیاری از سلاطین این سرزمین خود را سویون خواندند. نروژ (یا نورژ) فقط «راه شمالی» معنی می داد. پلینی، که بر تاسیت قدمت داشت، سوئد را سکین نامیده بود. این نام در زبان لاتین تحریف شده، به صورت سکاندیا درآمده است؛ واژه اسکاندیناوی از همین مأخذ است که اینک بر سه ملت همخونی (سوئدیها، نروژیها، و دانمارکیها) اطلاق می شود که زبان هر کدام برای آن دوتای دیگر قابل درک است. در تمام این سرزمینهای سه گانه بارآوري زنان یا نیروی تخیل مردان بمراتب از ثمربخشی زمین فزونی گرفت. طبقه جوان یا ناراضی بر کشتیهای خود نشستند و به طلب خوراک، برده، زن، یا طلا به جستجو پرداختند. گرسنگی این مردان نه مرزی می شناخت، نه قوانینی را قبول داشت. نروژیها به اسکاتلند و ایرلند و ایسلند و گروئلند سرآزیر شدند، سوئدیها به طرف روسیه رو آوردند، و دانمارکیها به خاک انگلستان و فرانسه رخنه کردند.

کوتاهی عمر مانع از شمارش خدایان یا سلاطین می شود. گورم (۸۶۰ - ۹۳۵) به دانمارک وحدت بخشید. فرزندش هارال بلوتان، به معنی هارال کبود دندان (۹۴۵ - ۹۸۵) مسبب رواج مسیحیت در آن کشور شد. سویون اول (فورکبیرد) (۹۸۵ - ۱۰۱۴) انگلستان را فتح کرد و مدت يك نسل دانمارک را به صورت يکي از نیرومندترین ممالک اروپایی درآورد. پادشاه اولاف سکوتکونانگ (۹۹۴ - ۱۰۲۲) سوئد را يك کشور مسیحی و شهر اوپسالا را پایتخت خود کرد. در سال ۸۰۰ نروژ عبارت بود از مجموعه متراکمی مرکب از سی و يك امرنشین که کوهستانها، رودخانهها، یا خلیجهایی آنها را از یکدیگر جدا می کردند و هر منطقه زیر سلطه امیر سلحشوری قرار داشت. در حدود ۸۵۰ يکي از این سرکردگان سلحشور موسوم به هلفدان، ملقب به سیاه، از پایتخت قلمرو خویش در ترونهیم اکثر امرای دیگر را مقهور خود کرد و اولین پادشاه نروژ شد. فرزندش هارال اول، ملقب به هورفاگر (موبور) (۸۶۰ - ۹۳۳) را چند تنی از امرای یاغی مملکت به مبارزه طلبیدند. وی دلباخته زنی گیدا نام بود، اما زن فقط به شرطی به ازدواج تن می داد که او تمامی نروژ را تسخیر کند. هارال سوگند یاد کرد که هرگز موی سر را کوتاه نکند مگر آنکه وی را چنین توفیقي نصیب شده باشد. این امر در مدت ده سال عملی شد، سپس هارال، گیدا و نه زن دیگر را به عقد ازدواج درآورد، موی سر را کوتاه کرد، و به دریافت لقب «هورفاگر» نایل آمد. هارال صاحب چند فرزند بود که از بین آنها هاگون اول، ملقب به نازنین (۹۳۵ - ۹۶۱) مدت ۲۷ سال با کفایت تمام بر نروژ حکومت کرد و «دوران صلح آن قدر به طول انجامید» که يکي از جنگجویان و ایکنینگ به شکایت می گفت: «می ترسم مبادا به پیری در چهاردیواری خانه بر روی بستر جان دهم.» هاگون دیگری،

اشتهار دارد، در عین لیاقت مدت ۳۰ سال بر نروژ سلطنت کرد (۹۶۵ - ۹۹۵)، لکن به هنگام پیری خشم طبقه کشاورزان آزاد را برانگیخت، زیرا دختران آنها را برای همخوابگی می گرفت و پس از يکي دو هفته آنها را به خانه پدرانشان پس می فرستاد. کشاورزان متحد شدند و او را از سلطنت خلع کردند و اولاف اول تروگواسون را به جانشینی وی برداشتند.

اولاف فرزند تروگواسون و نبیره هارال اول (هورفاگر) بود. سنوري ستورلوسون، اهل ایسلند، درباره وي مي‌گوید: «آدمي بود بسيار سرخوش و شوخ، بشاش، معاشرتي، بي‌اندازه دست و دل باز، در پوشاك مشكل پسند، ... تنومند، و زيباترين مردان، كه در تمرينات بدني هيچ كس از شماليها، تا آنجا كه مي‌شد سراغ گرفت، بر وي سبقت نجسته بود.» به قدری چالاک بود كه مي‌توانست وقتي خادمان وي مشغول پارو زدن در كشتي او بودند، در خاج از ميان پاروها بدود، در آن واحد مثل شعبده‌بازان با سه دشنه نوك تيز بازي كند، و دو نيزه را در يك آن با هم پرتاب كند، و «با هر دوست به يكسان قدرت بریدن داشت.» اولاف در دوران عمر كشمكشها و ماجراهاي فراوان ديد؛ هنگامي كه در بریتانیا بود به مسيحيت گرويد، و از مروجان بيرحم آن دين شد، موقعي كه او را به مقام سلطنت نروژ برداشتند (۹۹۵) بنكده‌ها را ويران كرد، به ساختن كليساهاي مسيحي پرداخت، و كماكن به پيروي از شيوه چنگدگاني ادامه داد. كشاورزان آزاد با دين جديد بشدت مخالفت ورزیدند و خواستار شدند كه اولاف، به سنت اجداد خویش، به حضور رب‌النوع آنها، تور، قرباني دهد. اولاف پذيرفت، اما پيشنهاد كرد كه شايسته‌ترين قرباني را به حضور رب‌النوع عرضه دارد - يعني از سران خود كشاورزان را. آنها از شنیدن اين پيشنهاد دست از مخالفت برداشتند و به مسيحيت درآمدند، و چون يكي از آنها موسوم به راند در آيين شرك اصرار ورزید، به اشاره اولاف دست و پايش را بستند، ماري را گرفتند و دمش را سوزانیدند و از حلقوم آن مرد فرو کردند؛ مار به شكم و پهلوي راند رخنه كرد، و راند بر اثر اين امر جان سپرد. اولاف به سيگرید ملکه سوئد پيشنهاد ازدواج داد؛ او موافقت كرد، اما حاضر نشد از آيين مشركان خويش صرف نظر كند. اولاف با دستكش بر صورت آن زن نواخت و گفت: «مرا چه حاجت كه پيرزني از طراوت افتاده و هرزه بيديني چون تو را به زني گيرم؟» سيگرید در جواب گفت: «اين حرف روزي به قيمت جاننت تمام خواهد شد.» دو سال بعد، پادشاه سوئد و دانمارك و اريك اول امير نروژ به جنگ با اولاف برخاستند. وي در يك نبرد دريايي بزرگ نزديكي روگن شكست خورد و، در حالي كه سراپا غرق اسلحه بود، خود را به دريا افكند و ديگر سر از آب بيرون نياورد (۱۰۰۰). نروژ ميان فاتحان تقسيم شد.

اولاف ديگري - اولاف دوم، ملقب به قديس اولاف - بار ديگر نروژ را به زير لواي واحدي درآورد (۱۰۱۶)، آرامش را برقرار ساخت، در عين عدالت و انصاف به مراعات مردم رسيدگي كرد، و ترويج دين مسيح را در نروژ كمال بخشید.

اين اولاف مي‌نويسد كه «مردمي بود نازنين و بسيار مهربان، كم حرف و بخشنده، اما حريص پول» و تا اندازه‌اي معتاد به گرفتن همخوابه‌هاي متعدد. به اشاره وي زبان يكي از كشاورزان آزادي را كه حاضر به قبول مسيحيت نبود از بيخ بریدند، و چشمان ديگري را از كاسه درآوردند. كشاورزان به تنگ آمده با كنوت پادشاه دانمارك و انگلستان توطئه كردند، و او با پنجاه كشتي به كمك آنان آمد و اولاف را از نروژ بيرون راند (۱۰۲۸). ديري نگذشت كه اولاف با سپاهي بازگشت و براي پس گرفتن تاج شاهي در محل ستيكستا به نبرد پرداخت؛ لکن شكست خورد و بر اثر جراحتي كه برداشته بود جان سپرد (۱۰۳۰). نسلهاي آينده او را قديس حامي نروژ خواندند، و به يادش در همانجا كليسايي برپا كردند. پسر وي مگنوس اول، ملقب به نيكو (۱۰۳۵ - ۱۰۴۷) قلمرو پدر را از نو به چنگ آورد و به وضع قوانين و حكومت صحيحي پرداخت. نواده وي هرالد هورروده (۱۰۴۷ - ۱۰۶۶)، با عدالتي عاري از رحم، تا سالي كه ويليام ديوك او نورماني بر انگلستان غلبه يافت نروژ را در زير فرمان داشت.

در حدود سال ۸۶۰ جماعتي از شماليها كه از نروژ يا دانمارك به حركت درآمده بودند، جزيره ايسلند را دوباره كشف كردند و از اينكه آن سرزمين را درست مانند وطن اصلي خود پوشيده از خليج و مه يافتند، خيلي هم ناخشنود نشدند. نروژيها، كه اكنون از حكومت استبدادي جديد پادشاه خويش هارال هورفاگر آزرده خاطر بودند، در ۸۷۴ به ايسلند كوچ كردند، و تا تاريخ ۹۳۴ عده مردم مقيم آن جزيره به همان اندازه زياد بود كه قبل از سالهاي جنگ جهاني دوم. ايسلند از چهار ايالت تشكيل مي‌شد كه هر کدام تينگ يا مجلسي خاص خود داشت. در سال ۹۳۰ يك آلئينگ يا مجلس متحد تأسيس شد كه يكي از قديميترين نهادها در تاريخ حكومت مجلسي بود و با ايجاد آن ايسلند در اين تاريخ اولين جمهوري كاملا آزاد در جهان گشت. لکن همان جوشش و استقلال رأيي كه انگيزه مهاجرت و وسيله پيدايش اين مجلس شده بود، تأثير

حکومت و قوانین عوام را محدود کرد. افراد مقتدري که در املاک وسيع خویش ریشه دوانیده بودند مالک الرقاب اراضي خود شدند، و ديري نگذشت که در ایسلند همان مراعاتي را به راه انداختند که در نروژ عرصه را بر پادشاهان تنگ ساخته بود. در سال ۱۰۰۰ مجلس متحد ایسلند رسماً مسیحیت را قبول کرد، اما پادشاه نروژ، قدیس اولاف، از شنیدن این خبر که ایسلندیها همچنان به خوردن گوشت اسب و كودك كشي اشتغال دارند سخت متحیر و متوحش شد. شاید به علت سرد و طولانی بودن شبهای زمستانی، اساطیر و ساگاهایی در میان ساکنان این جزیره به وجود آمد که بظاهر از نظر کم و کیف بر قصه‌های همانندی که در سرزمینهای اقوام نورس گفته می‌شد برتری یافت.

شانزده سال بعد از کشف مجدد ایسلند، يك ناخدای نروژی موسوم به گونبیورن اولفسون ضمن سفر به

نروژی را در گروئنلند تأسیس کردند. در سال ۹۸۶ بیرن هریولفسون موفق به کشف لابرادور شد؛ و در سال ۱۰۰۰ فرزند اريك سرخ موسوم به لیف اریکسن قدم به قاره امریکا نهاد. درست اطلاع نداریم که محل ورود وی لابرادور بود یا نیوفندلند یا خلیج معروف به کاد. همین قدر می‌دانیم که لیف اریکسن زمستان را در وینلند (سرزمین شراب) گذرانید و آنگاه به گروئنلند بازگشت. در سال ۱۰۰۲، برادرش توروالد به اتفاق سی تن دیگر يك سالی را در وینلند گذرانیدند. طبق يك مشیت عبارات الحاقی که بر «ساگای اولاف تروگواسون» به قلم سنوری ستورلوسون (۱۱۷۸ - ۱۲۴۱) افزوده شده است، و تاریخ آن مؤخرتر از ۱۳۹۵ نیست، در خلال سالهای ۹۸۵ تا ۱۰۱۱ پنج هیئت اکتشافی جداگانه از افراد نورس تشکیل شد و به عزم قاره امریکا حرکت کرد. خود کریستوف کلمب شرح می‌دهد که در ۱۴۷۷ به ایسلند سفر کرد و روایاتی را که درباره قاره جدید بر سر زبانها بود مورد مطالعه قرار داد.

۲ - تمدن وایکینگ

نظم اجتماعی در بین اقوام نورس مثل سایر جاها مبتنی بود بر انضباط خانوادگی، تعاون اقتصادی، و اعتقاد مذهبی. یکی از عبارات چکامه بیوولف می‌گوید: «در نهاد آن کس که خوب تأمل می‌کند، هیچ چیزی قادر نیست شعله خویشتان را فرو نشاند.» کودکان ناخواسته را بر سر راه می‌نهادند تا هلاک شوند، اما همینکه بچه از طرف پدر و مادر پذیرفته می‌شد معجون عاقلانه‌ای از انضباط و محبت نصیب او می‌شد. نورسها نام خانوادگی نداشتند؛ هر پسری نام پدر را بر اسم خود می‌افزود: اولاف هر الدسون (هرالدزاده)، مگنوس اولافسون، و هاگون مگنوسون. اسکاندیناویها، مدتها قبل از اینکه مسیحیت بدانان برسد، هنگام نامگذاری يك كودك، به نشانه دادن رخصت برای ورود به جرگه خانواده، آب بر روی او می‌ریختند.

تعلیم و تربیت به مقتضای نیازهای اجتماعی جنبه عملی داشت: دختران فنون خانه‌داری از جمله تهیه آبجو را می‌آموختند؛ و پسران هم خویش را صرف فراگرفتن دقایق شناگری، اسکی‌بازی، درودگری و فلزکاری، کشتی‌گیری، قایقرانی، اسکیت، بازی هاکی (hockey)، از واژه دانمارکی hoek، «قلاب» شکار، جنگ با تیر و کمان، شمشیرزنی یا نیزه‌پرانی می‌کردند. پرش، تمرین بدنی طرف توجهی بود. برخی از نروژیها می‌توانستند با جوشن و سراپا مسلح از ارتفاعی بلندتر از قامت خویش بپرند، یا مسافت چند کیلومتر را شنا کنند؛ بعضی قادر بودند بر تیزروترین اسبان سبقت گیرند. بسیاری از

برای طبابت یا قضاوت تربیت می‌شدند. زن و مرد هر دو با شوق تمام آوازخوانی می‌کردند؛ عده معدودی از زنان و مردان قادر به نواختن آلات موسیقی، معمولاً چنگ، بودند، چنانکه در افسانه ادای مهین می‌خوانیم، گونار پادشاه نورس می‌توانست با انگشتان پاهایش چنگ بنوازد و به کمک الحان آن مارها را افسون کند.

چندگانی تا قرن سیزدهم بین طبقه اغنیا مرسوم بود. ازدواجها را معمولاً پدر و مادرها و اغلب از طریق خرید و فروش ترتیب می‌دادند. آزاد زن محق بود با این قبیل قرارها مخالفت ورزد، اما اگر برخلاف رأی

پدر و مادرش ازدواج می‌کرد، شوهرش را حرام اعلام می‌کردند، و ممکن بود، طبق قانون ایللی، بستگان زن شوهر را بکشند. مرد می‌توانست به میل خویش زنش را طلاق دهد، اما اگر قادر نبود عذر موجهی برای این عمل بیاورد، او هم ممکن بود به دست خانواده زن کشته شود. پوشیدن لباس جنس مخالف دلیل موجهی برای طلاق بود، چنانکه مثلاً اگر زن شلوار به پا می‌کرد، شوهر محق بود او را طلاق گوید، و برعکس اگر مرد پیراهنی می‌پوشید که سینه‌اش باز بود، زن حق داشت او را ترک کند. اگر شوهری مردی را حین ارتکاب عمل عنیفی با زن خویش می‌دید، محق بود جابجا او را بدون بیم عقوبت بکشد. به عبارت دیگر اگر مردی به این نحو کشته می‌شد، بستگانش در صدد انتقام از قاتل بر نمی‌آمدند. زنان سختکوش بودند، اما آن قدر دلپسند بودند که مردان را حتی تا پای مرگ به رقابت با یکدیگر وادارند. مردانی که در امور همگانی حکمشان نافذ بود، مثل همه جای دنیا، در چهار دیواری خانه شوهرانی فرمانبردار بودند. به طور کلی در دوران جاهلیت مقام زن به مراتب والاتر بود تا ادوار بعدی که مسیحیت در اسکانديناوي رواج یافت؛ از جمله اینکه زن ما در گناه محسوب نمی‌شد، بلکه مادر مردانی دلیر بود؛ سهم او يك سوم - و بعد از بیست سال زناشویی نصف - تمام دارایی شوهرش بود؛ شوهر در تمام جزئیات مربوط به کار خویش با زن مشورت می‌کرد، و زن آزادانه با مردانی که قدم به خانه شوهر می‌گذاشتند حشر و نشر داشت.

کار محترم شمرده می‌شد، و همه طبقات در آن شریک بودند. صید ماهی صنعت بزرگی به حساب می‌آمد، و شکار بیشتر يك کار ضروری بود تا ورزش. قدرت اراده و عرق جبینی را در نظر مجسم کنید که بیشه‌های سوند را از موانع پاك گردانید، و دامنه‌های یخبندان جبال نروژ را برای کشت آماده ساخت؛ مزارع غله مینسوتا حاصل ثمربخشی خاک امریکا و خصلت نژاد نروژی است. املاك وسیع محدود بودند؛ قرنهایست که اسکانديناوي در توزیع قسمت اعظم اراضي بین زار عین آزاد بر دیگر کشورها برتری داشته است. يك نوع بیمه غیر مکتوب وجود داشت که از شدت ناملایمات زندگی می‌کاست؛ مثلاً اگر خانه کشاورزی در آتش می‌سوخت، همسایگانش به کمکش می‌آمدند و آن را دوباره بنا می‌کردند؛ اگر بر اثر بیماری یا «بلای آسمانی» گله‌ی از بین می‌رفت، همسایگانش به تعداد نصف گله‌ای که نابود شده بود خسارت کشاورز را جبران می‌کردند. تقریباً هر مردی شمالی

استاد بود. نورسها بمراتب دیرتر از دیگر اقوام از آهن استفاده کردند، چه آهن فقط در قرن هشتم به دست آنها رسید. با اینهمه، از این تاریخ به بعد به ساختن انواع ابزارها، اسلحه‌ها، و زیورآلات محکم و زیبایی از برنز، نقره، و طلا پرداختند. سپرها، شمشیرهای مرصع، انگشترها، سنجاقها، و یراقهای ساخت این دوران بیشتر اشیایی بودند نفیس و مایه تفاخر. کشتی‌سازان نورس قایقها و کشتیهای جنگی می‌ساختند که گرچه بزرگتر از ناوهای اعصار باستانی نبود، ظاهراً محکمتر از آنها می‌نمود؛ کف این کشتیها را برای آنکه از تکانهای مداوم جلو گیرد مسطح می‌ساختند، و لبه دماغه را برای در هم شکستن ناوهای دشمن تیز می‌کردند. هر کدام ۱۲۰ تا ۱۶۸ متر عمق، و ۱۸ تا ۵۵ متر درازا داشت؛ و قوه محرکه آن بخشی از بادبانها، و بیشتر از زور بازوی پاروزنها، که تعداد آنها به نسبت حجم کشتی از ده، شانزده، یا شصت نفر در هر طرف کشتی بود، تأمین می‌شد. این ناوهای ساده کاشفان، بازرگانان، دریازنان، و سلحشوران نورس را از طریق رودهای روسیه به دریای خزر و دریای سیاه، و از راه اقیانوس اطلس به ایسلند و لابرادور می‌رسانید.

وایکینگها اجتماع خود را متشکل از سه طبقه یارلز (اشراف)، بوندي (کشاورزان صاحب ملك)، و زرخریدها یا غلامان می‌دانستند؛ و (مثل مربیان در جمهور افلاطون) به کودکان خود به طور جدی می‌آموختند که طبقه هر فرد فرمانی است از جانب خدایان که فقط افراد بی‌ایمان جرئت تغییر دادن آن را دارند. سلاطین را از میان سلاله شاهان، و حکام ایالات را از بین یارلز برمی‌گزیدند. پا به پای این پذیرش بیرای حکومت پادشاهی و اشرافیت به مثابه ضمایم طبیعی جنگ و کشاورزی، دموکراسی شایان توجهی در جریان بود که به حکم آن ملاکان محل در يك هاس تینگ یا اجتماع رؤسای خانواده، مجلس قریه، مجلس ایالتی، یا يك «مجلس متحد» ملی کار قانونگذاران و قضات مملکتی را انجام می‌دادند. در میان این اقوام، حکومت، حکومت قوانین بود نه افراد. قضاوت با قانون قاعده بود، و انتقام شخصی استثناً. قصاص

انتقام آمیز ساگاهای وایکینگ را خونریز ساخت، اما حتی در آن عهد خون و پولاد نیز کم کم پرداخت ورگید در مورد بز هکاران جانشین انتقام فردی می شد؛ و تنها مردانی که هیچ قانونی جز پیروزی یا شکست را قبول نداشتند دریانوردان جسر بودند. از مجازاتهای شدید استفاده می شد تا افرادی را که بر اثر مبارزه با طبیعت سخت جان شده بودند به پیروی از صلح و رعایت آرامش وادارند؛ زناکاران را به دار می آویختند، یا زیر سم اسبان می افکندند تا به هلاکت رسند؛ مفسدان را بر روی تلهایی از هیمه می سوزاندند، افرادی را که به پدر و مادر یا وطن خود خیانت کرده بودند وارونه آویزان می کردند و گرگ زندهای را نیز به همین منوال از پهلوی آنها می آویختند؛ آن را که نسبت به حکومت یا غی می شد به چند اسب می بستند و به این نحو بدنش را شقه می کردند، یا او را به دم گاومیش وحشی می بستند و کشان کشان به قتل

از صورت فردی به شکل اجتماعی جلوه گر می شد. حتی دریازنی هم سرانجام تابع قانون شد و دریازنان به صورت بازرگانانی درآمدند که مکر و حيله را به جای زور و بازو به کار می انداختند. بیشتر قوانین دریایی اروپا اصولاً از ناحیه نرسیها ناشی شد و از طریق اتحادیه [هانسایی](#) رواج گرفت. در دوران سلطنت مگنوس نیکو (۱۰۳۵ - ۱۰۴۷) قوانین نروژ را بر طوماری نوشتند که به سبب رنگش آن را «غاز خاکستری» نامیدند. این طومار، که هنوز باقی است، حاوی يك سلسله فرامین برای نظارت در اوزان و مقادیر، مقرراتی برای اداره بازارها، و بنادر، و نظاماتی درباره کمک دولت به بیماران و ضعیفانست که حاکی از کمال روشنفکری و ترقیخواهی می باشد.

دین به قانون و خانواده کمک کرد تا جانوران دوا را به صورت شارمند در آورد. خدایان توتونی در نظر اقوام نرس جنبه اساطیری نداشتند، بلکه موجوداتی بودند آسمانی که مردم واقعاً از آنها می ترسیدند یا دوستشان داشتند. هزاران معجزه و شیفتگی آنها را صمیمانه با بشر مربوط می کرد. در تنگنای حیرت و وحشت ارواح بدوی، تمام نیروها و تجلیات عظیم طبیعت به صورت خدایانی شخصی درآمد بود که تسکین خشم نیرومندترین اینها مستلزم دادن کفاره ای بود عظیم که از قربانی آذمی زاد دست کمی نداشت. [والهالا](#) عبارت بود از جرگه ای عظیم مرکب از دوازده رب النوع و دوازده ربه النوع؛ به علاوه انواع شیاطین غولپیکر (جوتونها)، الاهیگان سرنوشت (نورنها)، و جمعی [والکور](#)؛ و همچنین مشتی از ساحرگان، پریان کوچک اندام، و اجنه کوتاه قد. ارباب انواع موجوداتی بودند به مراتب بزرگتر از آدمیزادگان که مثل بشر به دنیا می آمدند، گرسنه می شدند، به خواب احتیاج داشتند، بیمار می شدند، احساسات به آنها دست می داد، اندوهناک می شدند، و می مردند. این ارباب انواع فقط از نظر جثه، و طول عمر، قدرت بر بشر تفوق داشتند. اودین (همان رب النوع آلمانی ودن) یا رب الارباب، در زمان حکمفرمایی قیصر امپراطور روم در نزدیکی دریای آزوف زندگی می کرد و در آنجا آسگارد یا خانه خدایان را برای خانواده و مشاوران خویش بنا کرده بود. به علت آنکه از کمی جا در تنگنا بود، اروپایی شمالی را فتح کرد. وی نه قادر مطلق بود و نه بدون حریف. [لوکی](#) مثل يك زن ماهیگیر او را سرزنش می کرد، و تور هیچ اعتنایی به او نداشت. وی به جستجوی

عقل گرد زمین سفر کرد و بر سر چاه عقل يك چشم را فدای جرعه ای از آب کرد؛ آنگاه به اختراع حروف دست زد، و ملت خود را نوشتن، شعر، و صنایع آموخت و به آنها قوانین عطا کرد؛ و چون پیش بینی می کرد که دوره زندگی اینجهانی او به سر آمده است، سران اقوام سوئدی و گوت را جمع کرد، و در حضور ایشان نه جای بدن خود را زخم کرد، قالب تهی کرد، و دوباره به آسگارد بازگشت تا به صورت رب النوعی زندگی از سر گیرد.

در ایسلند تور بمراتب با اهمیت تر از اودین بود. در نظر ایسلندیها وی رب النوع تندر، جنگ، کار، و قانون محسوب می شد. ابرهای تیره گرهای جبین او بودند، غرش رعد صدای او بود، و درخشش برق چکشی که از آسمانها پرتاب می کرد. شعراي نرس، که شاید از لحاظ شکاکیت نسبت به ارباب انواع به پای هومر شاعر یونانی می رسیدند، در چکامه های خود بارها تور را دست می انداختند، درست همان طور که یونانیها با هفایستوس یا هرakles کرده بودند؛ آنها او را به انواع مشقات و رنجه گرفتار می ساختند؛ با اینهمه، تور

به قدری محبوب همگان بود که از هر پنج نفر ایسلندی دست کم یکی نام او را، به گونه‌ای تحریف شده مانند تورولف، توروالد، و توراستین، بر خود می‌نهاد.

بالدر فرزند اودین رب النوعی بود از نظر پرستش کم اهمیت، اما در اساطیر صاحب مقامی بس ارجمند که «از نظر اندام و سیما برازنده، و ملایم‌ترین، خردمندترین، و فصیح‌ترین» ارباب انواع محسوب می‌شد. در آغاز رواج مسیحیت مبلغان مسیحی اغلب دچار این وسواس بودند که او را همان شخص مسیح معرفی کنند. شبی در عالم خواب بالدر می‌بیند که بزودی خواهد مرد، و این موضوع را با ارباب انواع در میان می‌گذارد. [الاهه فریگا](#) از همه جمادات، جانوران، و نباتات تعهد می‌گیرد که هیچ کدام آزاری به او نرسانند. از آن پس بدن باشکوهش تمام موارد زیان آور را دفع می‌کند، به طوری که خدایان برای سرگرمی خویش به طرفش سنگ و زوبین و تیر و شمشیر پرتاب می‌کنند. تمام سلاحها بی آنکه زخمی بر بدنش وارد سازند از کنارش می‌گذرند. اما فریگا، هنگام گرفتن تعهد، «گیاه کوچکی موسوم به گیاه بوسه» را نادیده می‌گیرد، زیرا گیاه مزبور را ضعیفتر از آن می‌داند که به کسی آسیبی برساند. لوكي، رب النوع مفسدمجویی که حرمتی برای وی قایل نبودند، شاخه کوچکی از این گیاه را بریده رب النوع نابینایی را تشویق می‌کند که آن را به سوی بالدر پرتاب کند؛ به مجردي که «گیاه بوسه» به بدن بالدر اصابت می‌کند، او را به هلاکت می‌رساند. همسر این رب النوع موسوم به نپ از مرگ شوهر چنان داغدار می‌شود که او هم جان می‌سپرد و جسد آن دو را با اسبش، که به طرز زیبایی تجهیز شده بود، بر روی يك تل هیمه در آتش می‌سوزانند.

بنابر معتقدات اقوام نورس، قاصدان ارباب انواع یا والکوره‌ها (انتخاب کنندگان مقتول) مجاز بودند که تاریخ مرگ هر کسی را مسجل سازند. کسانی که به خواری جان می‌سپردند به حیطة فرمانروایی هل - الاله مردگان - نزول می‌کردند، و آنهایی که در میدان جنگ جان می‌سپردند به رهبری والکوره‌ها به والهالا راه می‌یافتند. در آنجا این جماعت به عنوان فرزندان محبوب اودین به حکم تناسخ از نیرو و زیبایی برخوردار می‌شدند تا روزها را به نبردهای مردانه و شبها را به نوشیدن آجود مشغول باشند. اما (بنابر اساطیر متأخر نورسها) زمانی فرا رسید که جوتونها - آن شیاطین غولپیکر اغتشاش و ویرانی - به ارباب انواع اعلان جنگ دادند و میان آنها مبارزه‌ای درگرفت که منجر به فزونی هر دو طرف شد. در این دوره از زوال خدایان تمامی کاینات دچار ویرانی شد: نه فقط خورشید و سیارات و اختران، بلکه سرانجام خود والهالا با تمامی سلحشوران و خدایانش به ورطه نیستی افتاد. فقط امید به جا ماند - امید به آنکه با حرکت آرام چرخ زمانه زمینی نو، عدالتی بهتر، و رب النوعی والاتر از اودین یا تور به وجود آید. شاید این داستان نیرومند نمادی بود از پیروزی مسیحیت و ضربات جانکاهی را مجسم می‌کرد که آن دو اولاف در راه اعتلای مسیحیت بر پیکر بت‌پرستی وارد ساختند؛ یا شاید شعرای وایکینگ درباره ارباب انواع اقوام خویش به شك افتاده و آنها را مدفون ساخته بودند؟

اساطیر وایکینگ مبحث شگفت‌انگیزی بود که از نظر فریبندگی بعد از اساطیر یونان قرار داشت. قدیمیترین شکلی که از این اساطیر به دست ما رسیده است در هیئت آن اشعار عجیبی است که بغلط آن را [ادا](#) نامیده‌اند. در ۱۶۴۳ اسقفی در کتابخانه سلطنتی کپنهاگ به کتاب خطی برخورد که حاوی پاره‌ای اشعار قدیمی ایسلندی بود و به اشتباه آنها را «ادا» می‌سایمند خردمند - کشیش دانشور ایسلندی (حد ۱۰۵۶ - ۱۱۳۳) - خواند. اکنون عموم دانشپژوهان بر این عقیده‌اند که آن اشعار به سالهای نامعلومی در فاصله قرون هشتم و دوازدهم میلادی در نروژ، ایسلند، و گروئنلند از طبع و قلم عده‌ای از شاعران ناشناس تراوش کرده بود، و احتمال دارد که سایمند آنها را گردآوری کرده باشد، لکن خودش مسلماً آنها را نسوده بود، و اصلاً عنوان آن سروده‌ها «ادا» نبوده است. مرور زمان هم بر اشتباه قلم عفو می‌کشد و هم بر سرفتهای ادبی. محققان بنای کار را بر مصالحه گذاشتند و این اشعار را ادای منظوم یا ادای مهین نامیدند. بیشتر این چکامه‌ها بالادهایی روایتی هستند مربوط به دلاوران یا ارباب انواع اسکاندیناوی یا ژرمنی باستان. در خلال این چکامه‌ها برای نخستین بار ما به زیگورد مشهور به ولسونگ و دیگر قهرمانان مرد یا

زن و موجودات شریری برمی‌خوریم که در ولسونگا ساگا و داستان باستانی نیپلونگنلید شکل مشخصتری به خود می‌گیرند. در میان مجموعه اشعار «ادا» نیرومندتر از همه، قطعه «ولوسیا» ست که در طی آن «ولوا»ی پیشگو با استعاراتی شاهانه و ملال انگیز از آفرینش جهان، انهدامی که در کمین آن است، و سپس از رستاخیز نهایی آن خبر می‌دهد. «سرود ذات متعال» عنوان قطعه دیگری است با سبکی کاملاً متفاوت، که در آن رب‌النوع اودین، بعد از دیدن سختیهای فراوان و معرفت به احوال اقسام مردان، عقاید خویش را درباره خرد در قالب یک رشته قواعدی بیان می‌کند که همیشه به گفتار یک رب‌النوع نمی‌ماند:

به بسیاری جاها یا بی اندازه زود یا بسیار دیر رسیدم؛ هنگامی که می‌رسیدم آبجو یا هنوز حاضر نبود، یا آن را نوشیده بودند. ... بهترین مستی هنگامی است که همه کس بعد از آن عقل خود را باز یابد. ... به سخنان یک دوشیزه یا یک زن، هیچ کس نباید اعتماد کند؛ زیرا که در سینه‌های آنان مکر نهاده‌اند؛ ... هنگامی که در صدد اغوای آن دوشیزه دورانیدش بودم، این نکته را به تجربه دریافتم؛ ... و از آن دوشیزه هیچ چیز نصیب من نشد. ... روزی را هنگام غروب، شمشیر را بعد از آزمودن، و یک زن را پس از خاکستر شدن در آتش باید ستود. ... هر سخنی که مردی به دیگری می‌گوید اغلب توانش را می‌پردازد. ... زبان مایه بر باد دادن سر است. حتی سه کلمه با آدم فرومایه بحث کردن خطا است. آنجا که آدم دون سرسختی می‌کند، اغلب انسان والاگه تسلیم می‌شود. ... هر آنکه چشم طمع به مال یا زن دیگری دارد باید سحرخیز باشد. ... آدمی باید عاقل میانه‌رو باشد نه اینکه در عقل افراط کند. ... مگذار که هیچ آدمی قبلاً از سرنوشت خویش آگاه باشد؛ چه بدین سان ذهنش بی اندازه خالی از تشویق خواهد بود. ... دل مرد بخرد بندرت شادمان است. ... خانه آدمی بهترین جاست. اگر چه کوچک باشد. ... بهترین محل، منزل آدمی و منظره آفتاب است.

به احتمال اشعار مجموعه ادای مهین تا قرن دوازدهم دهان به دهان منتقل و در سینه‌ها ضبط شد و در آن قرن به کتابت درآمد. الفبا در عهد وایکینگ، مثل صفحات شمالی آلمان و انگلستان زمان آنگلساکسونها، الفبای رون بود؛ این ۲۴ حرف نمادی را تقریباً به سیاق خط شکسته یونانی و لاتین می‌نوشتند. با اینهمه، در آن عهد ادبیات می‌توانست از حروف الفبا بی نیاز باشد؛ چه خنیاگران سرودهایی درباره ارباب انواع توتونی می‌ساختند، به حافظه می‌سپردند، می‌خواندند، و شفاها سرودهای آن «عصر پهلوانی» (که از قرن چهارم تا قرن ششم بود) - یعنی دورانی که اقوام ژرمنی به گسترش قدرت خویش در اروپا مشغول بودند - را به نسلهای آینده منتقل می‌کردند. ستورلوسون و دیگران قطعاً پراکنده از این سرودها را در بین منشئات خود محفوظ ساخته‌اند، و به ذکر نام بعضی از این شعرا را مشرگر پرداخته‌اند. مشهورترین اینها سیگوات توردارسون بود که در دوران سلطنت قدیس اولاف شاعر درباری و مشاور مشفق پادشاه محسوب می‌شد. یکی دیگر اگیل سکالاگریمسون (۹۰۰ - ۹۸۳) نام داشت که رجل برجسته عهد خویش در ایسلند بود. این شاعر آتشین مزاج، در عین حال سلحشوری نیرومند و

خاوندی مستقل الرأی بود. به هنگام پیری فرزند جوانش در آب غرق شد و از فرط اندوه می‌خواست خود را بکشد؛ ولی دخترش او را تشویق کرد، به جای خودکشی، مراتب اندوه خویش را به رشته نظم درآورد. در قطعه موسوم به سونار تورک («داغ فرزندان») وی خطاب به اودین زبان کفر می‌گشاید، او را مسئول مرگ پسرش می‌داند؛ اظهار تأسف می‌کند از اینکه نمی‌تواند رب‌النوع مزبور را بیابد و، به همان سان که با دیگر دشمنان خویش جنگیده است، با اودین جنگ آغازد. آنگاه چون به یاد می‌آورد که ارباب انواع فقط اندوه نصیب وی نساخته‌اند بلکه از موهبت شاعری نیز برخوردارش کرده‌اند، شعله خشمش فرو می‌نشیند؛ رضا به قضا می‌دهد و مصمم می‌شود که زنده بماند، و بار دیگر مقام شامخ خویش را در مجالس عالی وطن به دست می‌گیرد.

شکی نیست که در این دوره، ادبیات اسکاندیناوی درباره خشونت جامعه وایکینگ راه مبالغه می‌سپرد، همچنانکه وقایع نگاری و تاریخ، با سوق دادن توجه خواننده به نواذر زندگی، او را از دقت نظر در جریان طبیعی زندگی مردمان باز می‌دارد. با اینهمه، به حکم شرایط دشوار زندگی، در اوان تاریخ اسکاندیناوی، تنازع بقا چنان بود که فقط پوست کلفت‌ترین افراد می‌توانستند پایدار بمانند؛ و از سنن باستانی انتقام و

دشمني و دريازي بي حساب و كتابي كه در درياهاي بيصاحب جهان جريان داشت نوعي اخلاقيات نيچه‌اي پديد آمد كه اساس آن شجاعتي بود بي توجه به قيود اخلاقي. در اين عهد بود كه يك نفر وايكينگ چون از ديگري مي پرسيد «بگو به کدام آيين باور داري»، جواب مي شنيد كه «من به قدرت خودم ايمان دارم». هارال هورفاگر طالب اريكة سلطنت نروژ بود و خيال داشت كه آن را بزور تصاحب كند. دوستش هاكون به وي اندرز داد كه «از خودت بپرس كه مردانگي انجام چنين عملي را داري؟ زيرا رسيدن به چنين مقصدي مردمي خواهد شجاع و ثابت قدم كه در راه انجام امري اين سان خطير، نيك و بدش يكسان نمايد.» پاره‌اي از اين مردان در جنگ به درك چنان لذتي نايل مي شدند كه از زخمي كه برمي داشتند تقريباً دردي احساس نمي كردند. به برخي هنگام نبرد جنوبي دست مي داد مشهور به «برسركر» ي يا حالي كه جنگجو به كلي مشاعرش را از دست مي داد و جز لذت جنگ احساس نمي كرد؛ برسركرها، يا به عبارت ديگر «خرس جامگان»، قهرماناني بودند كه بدون جوشن وارد معركة كارزار مي شدند، و مثل جانوران زوزه مي كشيدند و مي جنگيدند، سپرهاي خود را از شدت خشم گاز مي گرفتند، و آنگاه، چون نبرد به پايان مي رسيد، از فرط كوفتگي به حال اغما مي افتادند. فقط شجاعان قدم به والهالا مي گذاشتند؛ و هر كس كه در راه اقران خود در ميدان جنگ جان مي داد تمايي گناهانش بخشيده مي شد.

وايكينگها يا «مردان **فيورد**» ي كه اينسان در سختيها و مسابقات وحشيانه باز آمده بودند

بر كشتيهاي خود سوار شدند و در روسيه، پومراني، فريزيا، نورماني، انگلستان، ايرلند، ايسلند، گروئنلند، ايتاليا، و سيسيل بر قلمروهايي چند استيلا يافتند. اين اقدامات پرمخاطره نه حكم جهادهاي سپاهيان جرار مسلمان را داشت، نه به ايلغار مجارها شباهت بود، بلكه تاخت و تاز بيمحاباي مشتي از مردان بود كه هر نوع ضعفي را جنايتي تلقي مي كردند و هر نوع قدرتي را خيري مي پنداشتند؛ تشنه زمين، زن، ثروت، و قدرت بودند و احساس مي كردند كه شركت در نعمات دنيوي حق الاهي آنهاست. اين جماعت در ابتدا مانند دريازنان بودند و در پايان به صورت جماعتي از دولتمردان درآمدند. رولو به نورماني، ويليام فاتح به انگلستان، و روزه دوم به سيسيل نظم خلاقي بخشيد. فاتحان، در هريك از اين موارد، خون تازه شمالي خود را مانند دارويي نيروبخش با خون مردماني كه يكنواختي زندگي روستايي آنان را دچار رخوت کرده بود در هم آميختند. كمتر اتفاق مي افتد كه تاريخ چيزي را از بين ببرد كه مستحق آن نباشد - سوزاندن علفهاي هرزه، زمين را براي بذرافشاني بعدي غنيتر مي سازد.

VI - آلمان: ۵۶۶ - ۱۱۰۶

۱ - سازماندهي قدرت

حملات ناگهاني نورسها مرحله نهايي آن هجومهاي اقوام بربري بود كه پنج قرن قبل از آلمان ناشي شده، امپراطوري روم را متلاشي کرده و از آن كشورهاي اروپاي باختري را به وجود آورده بود. حال ببينيم به سر ژرمنهائي كه در خود خاك آلمان مانده بودند چه آمد؟

خروج قبايل بزرگي مانند گوتها، واندالها، بورگونياييها، فرانكها، و لومباردها چند صباحي نفوس آلمان را تقليد داد. وندهاي اسلاوي براي پر كردن خلئي كه ايجاد شده بود از ممالك بالتيك به طرف مغرب كوچ كردند؛ تا قرن ششم رود الب سر حد قومي ميان دنياي اسلاوها و ملل غرب بود - چنانكه امروزه سرحد سياسي آن است. در مغرب الب و زاله قبايل باقيمانده ژرمني سكنا داشتند؛ به اين معني كه ساكسونها در قسمت شمالي آلمان مركزي بودند، فرانكهاي شرقي در امتداد رايون سفلا اقامت داشتند، تورينگيها ميان آنها، باواريائيها (كه زماني به ماركومانها مشهور بودند) در كناره دانوب وسط، و سوابيائيها (كه زماني به سوئيها يا سوئوها اشتها داشتند) در امتداد ميان رايون عليا و دانوب عليا و در طول سلسله جبال ژوراي خاوري و آلپ شمالي مقيم بودند. سرزمين آلمان وجود نداشت، بلكه اين ناحيه اقامتگاه مشتي قبايل ژرمني

بود. شارلمانی با غلبه بر این اراضی آنها را وحدت بخشید، و عوامل ضروری يك نظم و قاعدة عمومي را براي این اقوام مختلط فراهم ساخت، اما در هم ریختن امپراطوري کارولنژیان سبب سست شدن این علایق شد و، تا ظهور بیسمارک، حمیت قبیله‌ای و دلبستگی خاصی که نسبت به

قبایل ژرمني شد، و ملتی را که از جانب دشمنان، دریا، و جبال آلپ به طرز نأسوده‌ای محصور بود ضعیف کرد.

در واقع به موجب پیمان وردن (۸۴۳) بود که لویی یا لودویگ، مشهور به لویی ژرمني، نواده شارلمانی، اولین پادشاه آلمان شد. پیمان مرسن (۸۷۰) قلمرو بیشتری را نصیب لویی کرد و آلمان را سرزمینی میان دو رود راین و الب، به اضافه بخشی از لورن، و سه اسقف نشین ماینتس، ورمس، و شپایر تعیین کرد. لویی زمامداری بسیار برجسته بود. وی سه پسر داشت که هنگام مرگ (۸۷۶) قلمرو وی میان آنها تقسیم شد. بعد از ده سال هرج و مرج، که در خلال آن شمالیها بر شهرهای راین هجوم بردند، آرنولف فرزند حرامزاده کارلومان، پسر لویی، را به مقام سلطنت «فرانسیای شرقی» برگزیدند (۸۸۷)، و آرنولف مهاجمان را عقب نشاند. اما جانشین وی لویی سوم، ملقب به داس کیند (کودک) (۸۹۹ - ۹۱۱)، جوانتر و ضعیفتر از آن بود که بتواند جلو هجوم و خرابیهای مجارها را بر باواریا (۹۰۰) کارینتیا (۹۰۱) ساکس (۹۰۶) تورینگن (۹۰۸) و آلمانیا (۹۰۹) بگیرد. حکومت مرکزی در حفاظت این ایالات شکست خورد؛ هر ایالتی ناگزیر بود خود اسباب دفاع خویش را تدارک کند؛ دوکهای ولایتی با دادن تیولهایی به ملازمان خویش، که حاضر به خدمت لشکری بودند، سپاهیایی تشکیل دادند. سپاهانی که به این نحو تدارک شدند دوکها را از نظر معنوی از پادشاه مملکت مستقل گردانیدند و يك آلمان فئودالی به وجود آوردند. هنگام مرگ لویی کودک، اعیان و اسقفها، که پیروزمندانه مدعی حق انتخاب شاه بودند، تاج و تخت مملکت را به کونراد اول دوک فرانکونیا و اگزار کردند (۹۱۱ - ۹۱۸). کونراد دوران زمامداری خویش را به کشمکش با هنری (هاینریش) دوک ساکس صرف کرد، اما، از آنجا که آدم بصیری بود، هنری را نامزد جانشینی خویش کرد. هنری (هاینریش) اول، ملقب به فالور (شکارچی طیور)، به سبب عشقی که به شکار داشت، به این نام خوانده می‌شد. وی وندهای اسلاوی را تا رود اودر عقب راند، آلمان را در برابر هجوم مجارها تقویت کرد، در سال ۹۳۳ لشکریان مجار را شکست داد، و با مساعی توأم با شکیبایی خویش زمینه را برای کامیابیهای عظیم پسرش اوتو اول فراهم کرد.

اوتو اول، ملقب به کبیر (۹۳۶ - ۹۷۳)، به منزله شارلمانی آلمان بود. هنگام جلوس بر اریکه سلطنت فقط ۲۴ سال از عمرش می‌گذشت، با اینهمه از نظر منش و توانایی دست کمی از يك پادشاه مجرب نداشت. از آنجا که به تشریفات و آداب ظاهری ارج می‌گذاشت، دوکهای لورن، فرانکونیا، سواییا، و باواریا را تشویق کرد تا در مراسم تاجگذاری وی در کلیسای آخن، که زیر نظر اسقف اعظم هیلدبرت انجام می‌گرفت، به عنوان ملازمانش حاضر باشند. بعداً دوکها علیه قدرت روزافزون وی علم طغیان برافراشتند و برادر کوچکترش، هنری، را مجبور کردند تا در توطئه خلع برادر شریک شود. اوتو از ماجرا آگاه شد، فتنه را خوابانید، و هنری را عفو کرد؛ اما هنری بار دیگر در توطئه دیگری شرکت کرد و باز مورد عفو برادر قرار گرفت. پادشاه

زیرک دوکنشینهایی جدیدی را میان دوستان و بستگان خویش تقسیم کرد و بتدریج دوکها را مطیع و منقاد ساخت. سلاطین بعدی عزم و کاردانی از او به ارث نبردند، و به همین سبب قسمت اعظم آلمان قرون وسطی درگیر ستیزه‌هایی شد که میان سلاطین و امرای فئودال جریان داشت. در این کشمکش اسقفهای آلمانی به حمایت از پادشاه قیام کردند و از صاحبمنصبان مهم اداری، مشاورها، و گاهی سرداران وی شدند. پادشاه همان طور که مأموران حکومت را معین می‌کرد، اسقفها و اسقف اعظم را نیز به کار می‌گماشت. کلیسای آلمان به يك بنیاد ملی بدل شد که فقط علایق آزادی آن را به دستگاه روحانی پایی می‌پیوست. اوتو کبیر از مسیحیت به عنوان نیروی وحدتبخش استفاده کرد، قبایل آلمانی را به هم جوش داد، و از آنها ملت نیرومندی به وجود آورد.

اوتو، به ترغیب اسقفهای خویش، بر وندها حمله کرد و خواست که به ضرب شمشیر آنان را به قبول مسیحیت وا دارد. وی پادشاه دانمارک و دوکهای لهستان و بوهم را وادار کرد تا او را، طبق رسم فتودال، سرور خود بشناسند. از آنجا که آرزوی اریکه سلطنت امپراطوری مقدس روم را نیز در سر می‌پروراند، دعوت آدلهاید بیوه زیبای لوتر دوم پادشاه ایتالیا را استقبال کرد و درصدد برآمد او را از شر اهانت‌های پادشاه جدید، برنگاریو دوم، برهاند. اوتو با زبردستی امور سیاسی را با عشق ورزی درهم آمیخت: به ایتالیا هجوم برد، آدلهاید را به عقد ازدواج خود درآورد، و سلطنت برنگاریو را تبول نشین پادشاه آلمان گردانید (۹۵۱). اشراف رومی حاضر نشدند یک آلمانی را امپراطور و سرور ایتالیا بشناسند؛ به همین سبب از این تاریخ کشمکش آغاز شد که مدت سه قرن به طول انجامید. چون در غیاب اوتو پسرش لودولف و دامادش کونراد علم شورش برافراشته بودند، اوتو ترسید که مبادا در کسب امپراطوری سلطنت خودش را نیز از کف بدهد، و به همین سبب ایتالیا را ترک گفت. هنگامی که مجارها بار دیگر به خاک آلمان هجوم بردند (۹۵۴)، لودولف و کونراد برایشان راهنماهایی فرستادند و آنها را خوشامد گفتند. اوتو فتنه را خوابانید، لودولف را بخشید، سپاه خود را از نو سامان داد، و در لشفلد، نزدیکی آوگسبورگ، چنان شکست قاطعی بر مجارها وارد آورد که تا مدتی مدید آلمان از امنیت و صلح برخوردار شد. اکنون اوتو کوشش خویش را وقف امور داخلی مملکت کرد: نظم را دوباره برقرار ساخت، ریشه جرایم را از بن بر کند، و چند صباحی آلمان متحدی به وجود آورد که مرفه‌ترین کشورهای زمان خود بود.

هنگامی که پاپ یوآنس دوازدهم در مقام مبارزه با برنگاریو پادشاه ایتالیا از اوتو یاری خواست (۹۵۹)، فرصت دیگری برای ایجاد امپراطوری پیش آمد. اوتو با سپاه جراری به ایتالیا هجوم برد و با آرامش وارد شهر رم شد؛ در ۹۶۲ یوآنس دوازدهم او را امپراطور روم غربی نامید و تاج بر سرش نهاد. اندکی پس از این واقعه، پاپ، که از کرده خویش پشیمان

پایی بوده به وی باز نگردانیده است. اوتو به اقدام بسیار شدیدی مبادرت ورزید؛ به این معنی که با سپاهیان خود وارد شهر رم شد، اسقفهای ایتالیایی را به یک سینود فرا خواند، و آنها را واداشت تا یوآنس را از مقام پایی عزل کنند و یک فرد غیر روحانی را به نام لئو هشتم به مقام پایی برگزینند. (۹۶۳). بدین ترتیب قلمرو پاپ منحصر به دوکنشین شهر رم و ناحیه سابین شده بود. مابقی ایتالیایی مرکزی و شمالی جذب یک امپراطوری مقدس روم و تبول مادام‌العمر پادشاه آلمان شد. بر اثر این وقایع بود که بعداً سلاطین آلمان مدعی شدند که ایتالیا را به ارث برده‌اند، و پایا نتیجه گرفتند که هیچ کس نمی‌تواند به مقام امپراطوری روم غربی نایل آید مگر آنکه پاپ تاج امپراطوری را بر سر وی بگذارد.

اوتو، نزدیک مرگ خویش، برای جلوگیری از هرج و مرج، پاپ یوآنس سیزدهم را واداشت تا تاج بر سر فرزند وی اوتو دوم بگذارد، و به این نحو، قبل از مرگ، پسر را شریک مسئولیتهای امپراطور کرد (۹۶۷)؛ تنوفانو دختر رومانوس دوم امپراطور بیزانس را برای پسرش گرفت (۹۷۲). با این پیوند، آرزوهای دیرینه شارلمانی برای اتحاد میان دو امپراطوری برای مدت کوتاهی تحقق یافت. آنگاه اوتو، که از نظر اعمال مردی فرتوت بود و از نظر سن فقط شصت سال داشت، درگذشت (۹۷۳)، و تمامی آلمان از مرگ بزرگترین سلاطین خویش سوگوار شد. اوتو دوم (۹۷۳ - ۹۸۳) تمام سعی خود را صرف بر آن کرد که ایتالیایی جنوبی را به قلمرو خویش منضم کند؛ ولی جان بر سر این کار نهاد و زودتر از موعد طبیعی جان سپرد. اوتو سوم (۹۸۳ - ۱۰۰۲) هنگام مرگ پدر سه سال بیش نداشت؛ به همین سبب مادرش تنوفانو و جدهاش آدلهاید مدت هشت سال در مقام نیابت سلطنت انجام وظیفه کردند. تنوفانو در عرض هجده سالی که صاحب نفوذ بود پاره‌ای از کمالات خاص بیزانس را وارد آلمان کرد و در دوران زمامداری دو اوتو محرک رنسانسی در ادبیات و هنر شد.

هنگامی که اوتو سوم به سن شانزدهسالگی رسید (۹۹۶) به نام خویش سلطنت را آغاز کرد. وی، تحت نفوذ ژربر [سیلوستر دوم] و دیگر روحانیون، به فکر افتاد که رم را پایتخت خود قرار دهد و عموم مسیحیان را بار دیگر زیر لوای امپراطوری روم جدیدی درآورد که امپراطور و پاپ با هم آن را اداره کنند. اشراف و توده رم و لومباردی، که این نقشه را توطئه‌ای برای استقرار سلطه آلمان و بیزانس بر

ایتالیا تعبیر می‌کردند، در صدد مخالفت با نقشه اوتو برآمدند و يك «جمهوری رومی» تأسیس کردند. اوتو غایله مخالفان را فرو نشاند و رهبر آنان را که کرسنتیوس نام داشت به قتل رسانید. در سال ۹۹۹ وی ژربر را به مقام پاپی برگزید، لکن ۲۲ سال از حیات اوتو و دوران چهار ساله پاپی ژربر کوتاهتر از آن بود که بتوان در طی آن سیاست پادشاه آلمان را جامعه عمل پوشانید. اوتو، که از پاره‌ای لحاظ يك فرد عادی و در عین حال يك نیمه مقدس بود، به ستفانیا، بیوه کرسنتیوس، دل باخت. او راضی شد که هم‌خوابه و مسموم کننده اوتو باشد. پادشاه جوان که مرگ را در رگهایش احساس می‌کرد،

می‌گریست، از اعمال خود توبه کرد و در سن ۲۲ سالگی در ویتربو درگذشت.

هنری دوم (۱۰۰۲ - ۱۰۲۴) آخرین پادشاه آلمانی سلسله ساکسون، برای اعاده قدرت شهریار، در ایتالیا و آلمان، یعنی دو کشوری که در آنجا پادشاهی دو پسر بچه موقعیت دوکها را مستحکم و ممالک همسایه را جسور کرده بود، کوشش بلیغی مبذول داشت. کونراد دوم، ملقب به سالیان (۱۰۲۴ - ۱۰۳۹)، مؤسس سلسله امپراطوران فرانکونیا یا دودمان سالیان، ایتالیا را آرام کرد و سلطنت بورگونی یا آرل را به آلمان منضم ساخت. به سبب احتیاجی که به پول نقد داشت، اسقفنشینها را در برابر مبالغی چنان گزاف فروخت که وجدانش آسوده باشد. سپس سوگند یاد کرد که هرگز در مقابل واگذاری مقامات روحانی پول از کسی نگیرد و «تقریباً موفق شد به وعده خود وفا کند». پسرش هنری (هاینریش) سوم، ملقب به درشوارتسه (سیاه) (۱۰۳۹ - ۱۰۵۶)، امپراطوری جدید را به اوج اقتدارش رسانید. در روز «آمرزش» در کنستانس، در ۱۰۴۳، تمام کسانی را که در صدد آزار وی برآمده بودند بخشید و اتباع خویش را نصیحت کرد که دل از انتقام و نفرت بشویند. مدت ده سالی تعلیم و رفتار خود وی - شاید هم قدرتش - از منازعات دوکها کاست و آنها را به رعایت صلحی که در آن عهد «مترکه الاهی» می‌نامیدند تشویق کرد، و در نتیجه اروپای مرکزی عصر طلایی کوتاهی به خود دید. وی از علم و دانش حمایت کرد؛ به تأسیس مدارس دست زد، و کلیساهای شپایر و مایننس و ورمس را تکمیل کرد. اما وی قدیسی نبود که صلح جاودانی را تضمین کرده باشد. با مجارستان آن قدر جنگید تا مجارها سروری او را به رسمیت شناختند. وی سه تن را که در مقام رقابت با یکدیگر مدعی مقام پاپی بودند از کار کنار گذاشت، و دو تا از پاپها را یکی پس از دیگری به این سمت منصوب کرد. در تمام اروپا هیچ کس از لحاظ قدرت با وی همسنگ نبود. بالمآل چنان در اعمال اختیارات خویش به افراط گرایید که مخالفت طبقه روحانیون و دوکها هر دو را برانگیخت، لکن قبل از آنکه این مخالفت به درجه انفجار برسد، درگذشت و میراثی که برای هنری چهارم به جا نهاد يك دستگاه پاپی متخاصم و قملرویی پر آشوب بود.

هنری چهار ساله بود که در شهر آخن تاج شاهی بر سرش نهادند، و هنگامی که پدرش در گذشت شش سال بیش نداشت. مادرش و دو تن از اسقفهای اعظم تا سال ۱۰۶۵ در مقام نیابت سلطنت به رتق و فتق امور می‌پرداختند. در آن سال پسر پانزده ساله را بالغ اعلام کردند، و هنری جوان خود را صاحب چنان اختیارات وسیعی دید که تصور آن هر جوانی را از جاده

که طبق آن شیوه بر رعایای خویش حکومت کند؛ دیری نگذشت که پاره‌ای از اشراف عالیجاه با وی مخالف یا در ستیز شدند، و چون هنری جوان منازعه با آنها را کاری آسان نمی‌دید، مخالفان تمامی قلمرو وی را تقریباً تجزیه کردند. ساکسونها با مالیاتهایی که به ایشان تحمیل شده بود مخالفت می‌ورزیدند و حاضر نبودند که اراضی خالصه‌ای را که هنری مدعی مالکیت آنها بود پس بدهند. مدت پانزده سال (۱۰۷۲ - ۱۰۸۸) وی متناوباً با عناصر مخالف در جنگ بود، و هنگامی که در ۱۰۷۵ آنها را شکست داد، تمام قوا، از جمله مغرورترین اعیان و اسقفهای مبارز قوم، را و داشت که بی سلاح و پای برهنه از میان صفوف سپاهیان وی عبور کنند و سند تسلیم خود را جلو پایش بر زمین گذارند. در همان سال پاپ گرگوریوس هفتم با صدور فرمانی تفویض مقامات اسقفی و ریاست دیرها را از جانب افراد غیر روحانی ممنوع کرد. برای هنری، بر پایه سوابقی که يك قرن قدمت داشت، هرگز شکی باقی نبود که انتصاب اسقفها و ریاست دیرها حق مشروع اوست. وی مدت ده سال، با سیاست و جنگ، با گرگوریوس مخالفت ورزید، و این کار را که یکی از شدیدترین کشمکشهای تاریخ قرون وسطی بود تا پای مرگ ادامه داد. اشراف

ياغي آلمان از اين منازعه براي تحكيم اختيارات فئودالي خویش استفاده کردند و ساکسونهاي تحقير شده دوباره علم شورش برافراشتند. پسران هنري نيز به جمع شورشيان پيوستند، و در ۱۰۹۸ ديت ماينتس هنري (هاينريش) پنجم را پادشاه اعلام کرد. پسر، پدر خود را به زندان انداخت و او را مجبور به کنارگيري از تاج و تخت کرد (۱۱۰۵). پدر گريخت و مشغول تدارك سپاه بود که در ليژ به سن پنجاه و هفتسالگي فوت کرد (۱۱۰۶). پاپ پاسکاليس دوم نمي توانست کسي را که تکفير شده ولي توبه نکرده بود طبق آيين مسيحي اجازه کفن و دفن دهد، اما مردم شهر ليژ، بي اعتنا به پادشاه و پاپ، براي هنري چهارم کفن و دفني شاهانه ترتيب دادند و جنازه اش را در کليساي جامع خود به خاک سپردند.

۲ - تمدن آلماني: ۵۶۶ - ۱۱۰۶

در طول اين پنج قرن، مساعي مردان و زناني که به کشت اراضي و پرورش نونهالان مشغول بودند راه تمدن را بر آلمان هموار کرد. جنگلهاي پهناور و ترسناک کنام جانوران درنده و مانعي در راه رسيدن به وحدت و ارتباط بود. قهرمانان بي نام جنگلها به قطع درختان پرداختند، و شايد در اين کار بيش از حد بي پروا بودند. در ساکس مبارزه با بيشه هاي خودرو و مردابهاي عفن مدت هزار سال به طول انجاميد، و فقط در قرن سيزدهم بود که بشر در اين مبارزه پيروز شد. نسلهاي متمادي کشاورزان با استقامت و نيرومند درندگان و بيشه هاي انبوه را شکست دادند، زمين را به کمک شخم و کلنگ دوسر رام کردند، درختان ميوه را غرس کردند، به گله پروري و تاکستانداري پرداختند، و تنهائي خویش را با عشق و دعا، گلها و موسيقي، آجو تسکين بخشيدند؛ معدنچيان نمک، آهن، مس، قلع، و نقره را از دل زمين بيرون کشيدند؛ صنايع دستي، که در

اربابي و ديرها و کلبه هاي کشاورزان متداول بود، مهارت آلماني را با دقايق هنر رومي درهم آميخت؛ بازرگانان، بمراتب سهلتر از سابق، از طريق رودخانه ها به درياي شمال و درياي بالتیک دست يافتند. سرانجام مبارزه عظيم به پايان رسيد و، گرچه هنوز بربريت در قوانين و خون مردم نهان شده بود، با اينهمه، برزخ ميان هرج و مرج ايلي قرن پنجم و رنسانس عهد اوتو در قرن دهم هموار شده بود. از ۹۵۵ تا ۱۰۷۵ آلمان مرفه ترين کشورهاي اروپا به شمار مي رفت و تنها تالي آن تکه از ايتاليائي شمالي بود که قوانين و نظم را از پادشاهان آلماني گرفته بود. شهرهاي رومي قديم مانند ترير، ماينتس، و کولوني همچنان آباد برجا ماند، و شهرهاي جديدي در حول و حوش اسقفنشينها در شپاير، ماگدبورگ، و ورمس به وجود آمد. در حدود سال ۱۰۵۰ براي نخستين بار اسم نورنبرگ به گوش مي خورد.

در اين عصر کليسا علاوه بر تربيت مردم آلمان وظيفه اداره مملکت را نيز بر عهده داشت. مدارس متعلق به ديرها - يعني در واقع کالجهاي - در فولدا، تيگرنزي، رايشنو، گندرزهايم، هيلدزهايم، و لورش تأسيس شد. رابانوس ماوروس (؟ ۷۷۶ - ۸۵۶) بعد از آنکه مکتب الکوين را در تور درک کرد، رئيس دير معظم فولدا در پروس شد و مدرسه آن دير را، به عنوان مهد محققان و مادر بيست و دو مؤسسه فرهنگي وابسته بدان، در تمام خاک اروپا بلند آوازه کرد. وي برنامه تدريسي را به رشته هاي متعددي از علوم گسترش داد و افکار خرافي عهد را که بسياري از حوادث طبيعي را ناشي از نيروهاي غيبي مي دانست تقبيح کرد. کتابخانه مدرسه فولدا به صورت يکي از بزرگترين کتابخانه هاي اروپا درآمد. امروزه براي آثاري که از سونتونيوس، تاسيت، و آميانوس مارکليوس به دست ما رسيده است، بايد خود را مرهون کوشش بانيان اين کتابخانه بدانيم. طبق روايت مشکوکی، تصنيف سرود مذهبي شاهانه اي موسوم به بيا اي روح القدس، آفريدگار را، که معمولاً در مراسم تقدیس پاپها، اسقفها، و پادشاهان خوانده مي شود، به همين رابانوس نسبت داده اند. قديس برونو که هم دوک لورن و هم اسقف اعظم کولوني بود، و در زمان سلطنت اوتو کبير به مقام صدر اعظمي امپراطوري منصوب شد، در کاخ شاهي مدرسه اي براي تربيت طبقة حکام و عمال دولتي تأسيس کرد و به همين منظور تعدادي کتاب و جمعي از فضلا را از بيزانس و ايتاليا به آلمان آورد و خودش به تدريس حکمت و زبان يوناني پرداخت.

زبان آلمانی تا این تاریخ هنوز ادبیاتی نداشت. تقریباً هر چه نوشته می‌شد به دست طبقه روحانیون و به زبان لاتینی بود. بزرگترین شاعر آلمانی این عهد و الافرید سترابو (۸۰۹ - ۸۴۹) یکی از رهبانان سوابیا ساکن رایشنو بود. وی مدتی معلم شارل کچل در کاخ لویی لوییو، در آخن بود، و در اثنای این دوران ژودیت همسر زیبا و جاه طلب لویی را حامی روشنفکری دید. هنگامی که وی به سمت رئیس دیر به رایشنو بازگشت، تمام اوقات خویش را وقف دین، ادبیات، و باغبانی کرد و

گل‌هایی را که با علاقه وافر در باغ کاشته بود و مراقبت می‌کرد توصیف نمود.

در طی این قرون بزرگترین رقیب وی در ادبیات آلمانی راهبه‌ای بود روسویتا نام. وی یکی از زنان متعدد آلمانی است که در این عهد به سبب ادب و کمالات خویش مشهور شد. روسویتا، که حدود ۹۳۵ متولد شد، به سبک راهبه‌های بندیکتی در گندرزهایم درآمد. قطعاً پایه تعلیم و تعلم این عهد بمراتب عالیتر از آن بود که به تصور ما آید، زیرا در این دیر روسویتا با آثار شعری مشرک روم آشنا شد، و معلوماتش به درجه‌ای رسید که می‌توانست به راحتی و روانی به لاتینی بنویسد. روسویتا زندگی پاره‌ای از قدیسان را در قالب شعر شش و تدی لاتینی به نظم کشید و درباره او تو کبیر حماسه کوچکی ساخت. اما اثری که مایه شهرت و اعتلای نام او شد شش کمدی منثور لاتینی بود به سبک ترنتیوس، کمدی نویس رومی. به طور که خودش می‌نویسد، غرض وی آن بود که «به کمک قریحه ناچیزی که باری تعالی ارزانی داشته بود، در زیر چکش ایثار، صدای ضعیفی در ستایش خداوند برآورد.» او درباره عدم عفاف کمدی لاتینی دوران جاهلیت زبان شکوه می‌گشاید و پیشنهاد می‌کند که خودش نعم البدلی به سنت مسیحی عرضه دارد. با اینهمه، نمایشهای خود وی از عشق ناپاکی دم می‌زند که نمی‌تواند تمایلات جسمانی شاعر را بکلی از نظر خواننده پنهان دارد. در بهترین درام کوتاه وی، آبراهام، یک مسیحی تارک دنیا صومعه خود را ترک می‌گوید تا از دختر برادرش که یتیم شده است نگاهداری کند. دختر ابتدا به اغوای مردی از خانه می‌گریزد، و چون معشوق او را رها می‌کند، فاحشه می‌شود. آبراهام رد دختر را می‌گیرد و در جامه مبدل وارد خوابگاه او می‌شود. به مجردی که دختر او را می‌بوسد، عموی خود را می‌شناسد و از شرم خود را عقب می‌کشد. در طی صحبتی محبت آمیز و شاعرانه، آبراهام دختر را تشویق می‌کند که دست از آن زندگی گناه آلود بردارد و به خانه پدری بازگردد. هیچ روشن نیست که آیا هرگز این نمایشهای کوتاه دراماتیک را در روی صحنه تماشاخانه اجرا کرده‌اند یا نه. درام جدید از این قبیل نمایشنامه‌ها، که طنینی از آثار ترنتیوس بود، به وجود نیامد، بلکه سرچشمه درام جدید پیوندی بود از تشریفات و تعزیه‌های کلیسا، به اضافه کمدیهای «فارس» بازیگران سیار «میم».

کلیسا به همان نحو که چهار دیواری خود را مأمّن ادبیات، درام، و تاریخنگاری کرد؛ همان سان برای هنر نیز موضوع پیدا کرد و متکفل مخارج آثار هنری شد. راهبان آلمانی، به پیروی از هنرمندان بیزانس و کارولنژی و در سایه حمایت شاهزاده خانمهای آلمانی، در این عهد، صد نسخه خطی مذهب بسیار نفیس به وجود آوردند. برنوالد، که از ۹۹۳ تا ۱۰۲۲ اسقف هیلدزهایم بود، تقریباً خلاصه‌ای از فرهنگ عهد خویش به شمار می‌رفت؛ به این معنی که این مرد نقاش، خطاط، فلزکار، موزائیکساز، مدیر، و در عین حال از قدیسین بود. وی، با گرد آوردن هنرمندانی از ایالات و مهارتهای مختلف، زادبوم خویش را بدل به یک مرکز هنری کرد و با کمک آنان، و همچنین با دو دست خویش، به ساختن صلیبهای جواهر نشان، شمعدانهای طلا و

نقره منقوش به شکل جانوران و گلها، و یک دست جام عشای ربانی مزین به جواهرات عتیقه پرداخت که یک پارچه آن تصویر عریان الاهیگان رحمت بود. درهای برنزی معروفی که هنرمندان او برای کلیسای جامع وی ساختند، در قرون وسطی، اولین درهای فلزی منقوش به شکل جانوران و گلها بودند که، به شیوه متعارف، مرکب از تنکه‌های مسطحی که به چوب چسبانده باشند نبودند، بلکه به طور یکپارچه ریخته شدند. در ساختمان ابنیه، هنوز از آن اشکال زیبایی که در دوران رنسانس به شهرهای آلمانی حشمت و جلال می‌بخشید خبری نبود، اما در ساختمان کلیساها اینک چوب متروک، و سنگ رایج شده بود، و در احداث بازوی عرضی کلیسا، جای خوانندگان، محراب، و برجها اسلوب رومی را از لومباردی اقتباس کرده بودند، و

کلیساهای جامع هیلدزهایم، لورش، ورمس، ماینتس، تریر، شپایر، و کلونی در شرف ساختمان بود. منتقدان خارجی از سقفهای چوبی مسطح و تزیینات بیشمار بیرونی این «کلیساهای اسلوب راین» ایراد می‌گرفتند؛ اما این کلیساهای حاکي از استحکام پدر **فصل بیست و یکم**

مسیحیت در کشمکش

۵۲۹ - ۱۰۸۵

I – قدیس بندیکتوس : حد ۴۸۰ - ۵۴۳

در سال ۵۲۹ میلادی که مدارس حکمت آتن بسته شد، مونته کاسینو معروفترین صومعه جهان مسیحیت لاتینی نیز گشایش یافت. بنیادگذار این دیر، بندیکتوس نورچایی (نورسیایی)، اصلاً در شهر سپولتو در خانواده‌ای به دنیا آمد که ظاهراً به طبقه اشراف رومی، یعنی طبقه‌ای که رو به زوال بود، تعلق داشت. ابتدا او را برای تحصیل به شهر رم فرستادند، و در آنجا بود که از هرز مگری و لهو و لعب مردم سخت تکان خورد و، به قول پاره‌ای از وقایع‌نگاران، چون به دوشیزه‌ای دل باخت و او را از دست داد، دچار التهاب روحی شد. در پانزدهسالگی به نقطه دور افتاده‌ای در هشت کیلومتری سوبیاکو در تپه‌های سابین گریخت؛ در آنجا، پایین پرتگاهی، در مغازه‌ای مقام گزید و مانند رهبان تارک دنیایی چند سالی در آنجا زندگی کرد. اپی‌گرگوریوس اول در کتاب مقالات خویش شرح می‌دهد که بندیکتوس چطور شجاعانه مبارزه می‌کرد تا زنی را که دوست داشت فراموش کند:

نفس اماره خاطره او را در ذهن وی مجسم می‌ساخت و روح خادم خداوند از شهوات چنان ملتهب می‌گردید ... که تقریباً مقهور سرپنجه لذت شده، به خیالش خطور می‌کرد که آن بیغوله را ترک گوید. لکن ناگهان به یاری الطاف الهی به خود آمد، و متوجه شد که بوته‌های بسیاری از خس و خار و انبوهی از گزنه در آن اطراف رسته‌اند. جامه از تن بیرون آورد و خود را به میان آن بوته‌ها افکند و آن قدر در میان خارها غلتید که چون برخاست، تمامی گوشت بدنش به طرز فجیعی پاره پاره شده بود. به این سان، با زخمهای تنش، زخمهای روحش را التیام بخشید.

بعد از آنکه بندیکتوس چند سالی را در آن گوشه انزوا گذراند و به سبب ثبات قدم مشهور شد، رهبانان صومعه‌ای که در آن نزدیکیها قرار داشت نزد وی آمدند و با اصرار تقاضا کردند که وی ریاست دیر آنها را قبول کند. بندیکتوس به

خواهد بود. رهبانان پافشاری کردند و او به همراهشان به صومعه رفت. پس از چند ماهی چنان از انضباط سخت بندیکتوس به ستوه آمده بودند که در شرازش زهر ریختند. بندیکتوس بار دیگر گوشه انزوا گزید، اما جماعتی از پارسایان جوان پیش او آمدند، با او زندگی کردند، و ارشاد وی را خواستار شدند. پدران، فرزندان خود را از شهر رم نزد وی می‌آوردند تا در محضرش تربیت شوند. تا سال ۵۲۰ دوازده صومعه کوچک، هر کدام با دوازده رهبان، در اطراف غار وی برپا شده بود؛ هنگامی که حتی از این رهبانان نیز جمعی تعالیم و انضباط وی را بسیار سخت یافتند، بندیکتوس با پرشورترین پیروان خویش متوجه مونته کاسینو شد، که تپه‌ای بود به ارتفاع ۵۱۹/۷ متر بالای سطح دریا و مشرف بر شهر قدیمی کاسینو، در

شصت و پنج کیلومتری شمال باختری کاپوا. در آنجا بندیکتوس معبدی را که به دوران شرك تعلق داشت خراب کرد، صومعه‌ای بنا نهاد (حد ۵۲۹)، و نظامات بندیکتیان را وضع کرد که بعداً راهنما و خط‌مشی بیشتر دیرهای مغرب زمین شد.

اشتباه رهبانان ایتالیا و فرانسه در این بود که از شیوة انزوا و ریاضت جویی مشرق زمین تقلید کرده بودند. آب و هوا و روحیة فعال اروپای باختری چنین ریاضتی را برای يك رهبان عملی بسیار مشکل می‌کرد، و باعث می‌شد که بسیاری از گوشه‌گیری صرف نظر کنند. بندیکتوس بر گوشه‌گیران خرده نگرفت و ریاضت را مردود نشمرد، بلکه معتقد بود که انزوای دسته جمعی بمراتب عاقلانه‌تر از گوشه‌گیری انفرادی است. و در رهبانیت غرض هرگز نباید ظاهرسازی یا چشم و هم‌چشمی باشد؛ در تمام مراحل باید اداره افراد زیر نظر رئیس یا پیر دیر باشد و ریاضت باید تا جایی ادامه یابد که به سلامت عقل و بدن لطمه‌ای وارد نسازد.

تا این تاریخ در غرب فردی که زندگی در صومعه را می‌پذیرفت مکلف به دادن قول و بستن پیمانی نبود. بندیکتوس متوجه شد که هر کس مایل باشد وارد جرگه رهبانان شود باید دوران نوآموزی را بگذراند و از طریق تجربه دریابد که تا چه حد از او انتظار امساک نفس و رعایت انضباط می‌رود، و فقط بعد از این دورة آزمایشی داوطلب می‌تواند قول بدهد. اگر شخص از این آزمایش سر بلند بیرون آمد، باید کتباً خود را ملزم «به ماندگار شدن در دیر، اصلاح رفتار، و اطاعت» بنماید. وی مقرر داشت که وقتی داوطلب در حضور شاهی کتباً چنین قولی داد و سند را امضا کرد خودش طی مراسم باشکوهی دستخط خود را بر روی محراب دیر قرار دهد، و از آن پس رهبان دیگر اجازه خروج از دیر را نداشته باشد، مگر با اجازه رئیس دیر. بندیکتوس همچنین مقرر داشت که پیر دیر را خود رهبانان باید از میان خود برگزینند، و در کلیة امور مهم با وی مشورت کنند، اما تصمیم نهایی همواره با پیر باشد، و تمام رهبانان در عین سکوت و فروتنی اوامر وی را به موقع اجرا بگذارند. نیز قرار شد که دیرنشینان فقط به هنگام ضرورت مهر خاموشی از لب بردارند، به صدای بلند خنده و شوخی نکنند، و هنگام راه رفتن چشمان خود را بر زمین دوزند. هیچ

و نه قلمی - مطلقاً هیچ چیز ... و همه اشیا به جمیع افراد تعلق داشته باشد.» وابستگی قبلی راهب به طبقه ثروتمندان یا غلامان بکلی نادیده انگاشته و فراموش شود:

رئیس دیر نباید هیچ گونه تمایزی میان دیرنشینان قایل شود. ... آزاد مرد بر فردی که از میان طبقه غلامان برخاسته بود برتری نداشته باشد، مگر علت معقول دیگری در بین باشد. زیرا ما، چه بنده باشیم چه آزاد، همه از لحاظ مسیح یکی هستیم. ... خداوند توانگران و متفان را بر دیگران مقدم نمی‌شمرد.

هر صومعه به اندازه استطاعت مالی خویش موظف بود به هر کس که دست نیاز دراز می‌کند خیرات و میرات کند «همه میهمانانی را که حلقه بر در می‌کوبند باید چنان گرامی داشت که انگار خود مسیح هستند.»

هر رهبانی موظف بود که در کشتزارها یا دکانهای صومعه، در آشپزخانه، در غرفه‌های دیر کار کند و به کتابت نسخ پردازد. ... خوردن هیچ چیز تا هنگام ظهر، و در ایام روزه تا غروب آفتاب، مجاز نبود. از نیمه ماه سپتامبر تا عید قیام مسیح رهبانان فقط مجاز به خوردن يك وعده غذا در روز بودند، و در ماههای تابستان به علت درازی روز حق داشتند دو وعده غذا بخورند. نوشیدن شراب مجاز بود، اما هیچ کس اجازه خوردن گوشت هیچ چهارپایی را نداشت. ساعات کار و یا خواب را بارها با شرکت در نماز دسته جمعی قطع می‌کردند. بندیکتوس، تحت تأثیر مشرق زمینها، روز را طبق احکام شریعت برای خواندن دعا به «ساعات معینی» تقسیم کرد. رهبانان مکلف بودند که ساعت دو بعد از نیمشب برخیزند، رو به نمازخانه بیاورند، و در آنجا به قرائت یا خواندن «قطعات شبانه» یعنی منتخباتی از کتاب مقدس، دعا، و سرودهای روحانی پردازند. هنگام طلوع فجر برای «دعاهای صبحانه» یا «نماز حمد»، در ساعت شش بامداد برای

«دعای نخستین»، در ساعت نه بامداد برای «دعای سومین»، هنگام روز برای «دعای ششمین» در ساعت سه بعد از ظهر برای «دعای نهمین»، موقع غروب آفتاب برای نماز مغرب، و هنگام رفتن به بستر برای «نماز واپسین»، که پایان دعاها بود، حاضر باشند. موقع خواب معمولاً هنگامی بود که شب فرا می‌رسید. رهبانان تقریباً از روشنایی چراغ استفاده نمی‌کردند. با همان لباسی که بر تن داشتند می‌خوابیدند، و بندرت استحمام می‌کردند.

بندیکتوس بر این نظامات ویژه پاره‌ای از نصایح کلی را برای رهبری مسیحی به سوی کمال نفس علاوه کرد:

(۱) در مرحله نخست راهب باید خدای متعال را از صمیم قلب و با تمامی روح و توان خویش دوست بدارد. (۲) آنگاه همسایه را آن‌سان نوازد که خویشین را. (۳) آنگاه مرتکب قتل نفس نشود... و گرد زناکاری، ... سرقت، ... آزار، و شهادت دروغ نگیرد. (۴) تمامی مردمان را محترم شمرد. ... (۱۱) بدن را از آلودگی پاک نگاه دارد. ... (۱۳) روزه را دوست داشته باشد. (۱۴) از مستمندان دستگیری کند. (۱۵) برهنگان را لباس بپوشاند. (۱۶) از بیماران عیادت کند. ... (۳۰) بر دیگران زخمی وارد نسازد، و اگر خود زخمی

دارد شکایت نکند. ... (۳۱) دشمنان خود را دوست داشته باشد. ... (۵۳) علاقه‌مند به سخن گفتن زیاد نباشد. ... (۶۱) آرزو نداشته باشد او را قدیسی خوانند. بلکه خود قدیسی باشد. ... (۷۱) پس از یک اختلاف، قبل از غروب آفتاب آشتی کند، (۷۲) و هرگز از بخشش الهی نومید نشود.

در عصری پر از جنگ و هرج و مرج، و تردید و سرگردانی، صومعه بندیکتیان مأمی آرامشبخش محسوب می‌شد. کشاورزانی را که از زمین رانده یا خانه خراب شده بودند، دانش‌پژوهانی را که آرزوی پیدا کردن گوشه‌ای امنی داشتند، و مردانی را که از ستیز و غوغای زندگی به ستوه آمده بودند پناه داد و به آنها گفت: «دست از غرور و آزادی خود بردارید و امن و صلح را در اینجا بیابید.» جای شگفتی نبود که صدها صومعه همانند در سراسر اروپا به وجود آمد که هر کدام مستقل از دیگران بود، همگی فقط از اوامر پاپ اطاعت می‌کردند، و در دریای خروشان از استقلال انفرادی حکم جزایری از اجتماعات اشتراکی را داشتند. مرور زمان ثابت کرد که فرقه و نظامات بندیکتیان پایدارترین ابداعات انسان قرون وسطی بوده است. خود صومعه مونته کاسینو مظهر آن پایداری است. جماعت بربری لومبارد در ۵۸۹ آن را غارت کردند، لومباردها عقب نشستند و راهبان به صومعه خود بازگشتند. ساراسنها در ۸۸۴ آن را ویران کردند؛ رهبانان از نو آن را ساختند، در ۱۳۴۹ زلزله آن را خراب کرد، رهبانان دوباره به ساختن آن کمر بستند؛ سپاهیان فرانسوی در ۱۷۹۹ به تاراج آن دست زدند. در ۱۹۴۴ گلوله‌ها و بمبهای جنگ دوم جهانی آن صومعه را با خاک یکسان کرد. امروز (۱۹۴۸) رهبانان بندیکتوس با دستهای خویش بار دیگر به بنای آن مشغولند. طبق ضرب المثل لاتینی: قطعش کن، بار دیگر شکوفه می‌کند.

II - گرگوریوس کبیر: ۵۴۰ - ۶۰۴

در حالی که قدیس بندیکتوس و رهبانان وی، در صلح و آرامش، به کار و دعا در مونته کاسینو سرگرم بودند، جنگ‌گوته‌ها (۵۳۶ - ۵۵۳) مانند شعله سوزانی از شمال تا جنوب ایتالیا را فرا گرفت، و به هر جا سرایت کرد جز آشوب و فقر چیزی به جا نگذاشت. اقتصاد شهری دچار هرج و مرج شد. بنیادهای سیاسی به هم ریخت؛ در رم هیچ گونه اقتدار مادی و دنیوی به جا نماند مگر آن عاملین امپراطوری که اندکی مورد حمایت سربازان بی‌جیره و مواجی بودند که در نواحی دور از مرکز رقابت داشتند. به سبب فرو ریختن این قهرت‌های مادی و برقرار ماندن سازمان روحانی بود که باقیمانده کلیسا، حتی در نظر امپراطوران، وسیله نجات مملکت تلقی شد. در ۵۵۴ یوستینیانوس به موجب فرمانی مقرر داشت که

«اسقفها و اعظم هر ایالتی می‌توانند اشخاص صالح و کارآمدی را که قادر به اداره امور حکومت محلی باشند به سمت حکام ایالات برگزینند.» اما هنوز جنازه

دیگر دچار بربریت و آریانیسم شد، و این هر دو رهبری و تمامی دستگاه روحانی کلیسا را در ایتالیا تهدید کرد. بحرانی که پدید آمده بود ظهور یک مرد مقتدر را ضروری نمود، و تاریخ بار دیگر بر تأثیر نبوغ صحنه نهاد.

گرگوریوس سه سال قبل از درگذشت بندیکتوس در شهر رم به دنیا آمد. وی در دامان خانواده‌ای تولد یافت که افراد آن از سناتورهای روم باستان بودند. گرگوریوس ایام کودکی را در کاخ زیبایی واقع بر تپه کاپلیوس گذراند. هنگامی که پدرش فوت کرد، میراث هنگفتی به وی رسید. به علت تعلق به خانواده اشرافی، و ثروت، از مدارج ترقی سیاسی بسرعت بالا رفت، چنان که در سی و سه سالگی شهردار رم شد. اما وی علاقه‌ای به امور سیاسی نداشت. بعد از آنکه دوره یکساله منصب مزبور سپری شد و اوضاع ایتالیا در نظر گرگوریوس دلالت بر انقراض قریب الوقوع عالم می‌کرد، وی قسمت اعظم دارایی خویش را صرف ساختن هفت صومعه کرد، و باقی را به صورت صدقه به بینوایان بخشید؛ از تمام علایقی که خاص طبقه خود بود چشم پوشید؛ کاخ خود را مبدل به دیر سن آندره کرد، و خودش اولین رهبان آن دیر شد. گرگوریوس خود را به شدیدترین ریاضتها مقید کرد. تقریباً تمام این ایام را به خوردن میوه‌ها و سبزیجات خام می‌گذراند، و آن قدر زیاد روزه می‌گرفت که هنگام فرا رسیدن شنبه مقدس، که در آن روز بیش از هر روزی فرد مسیحی مکلف به رعایت روزه بود، ظاهراً چنین می‌نمود که اگر یک روز دیگر از خوردن غذا خودداری کند، از فرط گرسنگی هلاک می‌شود. با اینهمه همواره به خاطر می‌آورد که سه سالی که در دیر مزبور گذرانیده بود خوشترین ایام زندگیش بوده است.

پاپ بندیکتوس اول گرگوریوس را از این محیط قرین آرامش احضار و مقام «هفتمین شماس» را به وی تفویض کرد. در سال ۵۷۹ پاپ پلاگیوس دوم او را به عنوان سفیر خویش به دربار امپراتوری بیزانس در قسطنطنیه فرستاد. در میان دغلبازیهای دیپلوماسی و دبدبه کاخهای امپراتوری، وی همچنان از نظر پوشاک و خوراک و نیایش مثل یک رهبان زندگی می‌کرد. با اینهمه، در این دوران، تجربیات ثمربخشی از مردم دنیاپرست و حيله‌گرهای آنها اندوخت.

در ۵۸۶ او را به رم احضار و به ریاست دیر سن آندره منصوب کردند. در ۵۹۰ میلادی بروز طاعون خیارکی چون داسی نفوس شهر رم را درو کرد. خود پلاگیوس به این مرض مبتلا شد و درگذشت. اسقفها و مردم شهر بی‌درنگ گرگوریوس را به جانشینی وی انتخاب کردند. گرگوریوس، که به هیچ وجه مایل به ترك صومعه نبود، نامه‌ای به امپراتور یونانی نوشت و در طی آن خواستار شد که این انتخاب را تأیید نکند. شهردار رم جلو نامه را گرفت، و هنگامی که گرگوریوس در تدارک فرار بود او را دستگیر کردند و بزور به کلیسای سان پیترو در رم آوردند. در آنجا، چنانکه گفته‌اند، به وسیله گرگوریوس دیگری تقدیس شد و به مقام پاپی رسید.

اکنون گرگوریوس مردمی پنجاهساله بود، با سری بزرگ و طاس، رنگی تیره، دماغی مانند

منقار عقاب، ریشی تنک و گندمگون، احساساتی آتشین، گفتاری ملایم، مقاصدی شاهانه، و عواطفی ساده. به سبب مسئولیتهای فراوان و رنجهایی که بر خود همواره کرده بود سلامتش مختل، و دچار سوءهاضمه و تب مالت و نفرس شده بود. در کاخ پاپی نیز وی به همان منوال زندگی می‌کرد که در صومعه کرده بود، به این معنی که لباس خشن رهبانی بر تن و از ارزانتین خوراکها تغذیه می‌کرد، و با کشیشان و رهبانانی که مددکار وی بودند زندگی را به طور دسته جمعی می‌گذرانید. از آنجا که قاعدتاً مجذوب مسائل دینی و ملک بود، می‌توانست یکباره نرم شود و در کارها و گفتارش محبتی پدرا نه نشان دهد. زمانی مطرب دوره‌گردی که ارغنون و میمونی به دست داشت بر در سرای پاپی آمد. گرگوریوس به مطرب اجازه داد که داخل شود و برایش طعام و نوشابه فراهم ساخت. وی به عوض آنکه عواید کلیسا را خرج ساختمان

ابنیه جدید کند آن را در راه صدقات، دادن هدیه به مؤسسات مذهبی در سراسر جهان مسیحی، و اعطای فدیة برای رهایی اسیران جنگ صرف می‌کرد. برای هر خانواده فقیر در شهر رم جیره ماهیانه‌ای از گندم، شراب، پنیر، سبزیجات، روغن، ماهی، گوشت، لباس، و مقداری وجه مقرر کرده بود، و هر روز مأموران او خوراکهای پخته برای بیماران و مردمان علیل می‌بردند. نامه‌های وی خطاب به روحانیون مسامحه کار یا فرمانرویان سیاسی لحنی بسیار تند دارد، ولی هر گاه مردمان بینوا و درمانده را مخاطب قرار می‌دهد، به منزله گوه‌رهایی هستند از دلسوزی؛ و از آن جمله است: نامه‌ای خطاب به زارعی که زمینهای موقوفه کلیسا را غصب کرده است؛ خطاب به کنیزکی که می‌خواهد در سلك راهبه‌ها درآید؛ و خطاب به زنی از خانواده اشraf که از گناهان خویش پریشان خاطر شده است. وی چنین اعتقاد داشت که کشیش در واقع شبانی است که مأموریت دارد از گوسفندان خویش مراقبت کند، و پاپ نیکوکردار از هر لحاظ محق است به نگارش اثر خود حاوی اندرز برای اسقفها بپردازد (۵۹۰)؛ این کتاب راهنما به مرور ایام یکی از آثار کلاسیک مسیحی شد. هر چند گرگوریوس همواره علیل و فرتوت‌تر از سن حقیقی خویش بود، با این وجود تمام اوقات خود را در جهت اداره تشکیلات روحانی، رتق و فتق امور سیاسی قلمرو پاپی، نظارت فایقه بر امور کشاورزی و سوق الجیشی نظامی، نوشتن رسائل متعددی در الاهیات، فرو رفتن در جذبه‌های رازورانه، و توجه مشتاقانه به انجام هزار امر کوچک زندگی می‌کرد. وی غرور مقام خویش را با فروتنی ایمانی که داشت پاک می‌کرد، و در نخستین رساله پاپی خویش که هنوز موجود است خود را «خادم خادمان خداوند» نامید؛ پس از وی، بزرگترین پاپها این عبارت شریف را پذیرفته‌اند.

از ویژگیهای دوران خلافت وی بصیرتش در امور اقتصادی کلیسا و اصلاحات سختی بود که مجری داشت. وی سعی بلیغی مبذول داشت تا از تجارت اشیای متبرکه و همخوابه گرفتن در بین کشیشان جلوگیری کند. انضباط را دوباره در دیرهای ممالک لاتین برقرار و روابط میان آنها و پاپ و کشیشانی را که از طرف مقامات غیر روحانی منصوب می‌شدند تنظیم کرد.

آیین قداس را اصلاح کرد، و شاید به ظهور شیوة سرودخوانی «گرگوریوسی» کلیسا نیز کمک کرد. جلو سوءاستفاده در املاک پاپی را گرفت، به کشاورزان مستأجر وام داد، و ربحي مطالبه نکرد. اما عوایدی را که به کلیسا تعلق داشت بدون اتلاف وقت جمع‌آوری کرد، زیرکانه به آن دسته از یهودیانی که مسیحیت را پذیرفته بودند پیشنهاد تخفیف مال‌الاجاره کرد، و زمینهای موروثی خاوندهایی را که بر اثر شنیدن موعظه‌های وی درباره فرا رسیدن روز قیامت هراسان شده بودند برای کلیسا پذیرفت.

در این ضمن با لایقترین فرمانروایان عهد خویش در مبارزات تن به تن سیاسی مواجه شد؛ گاهی بر حریف غالب می‌آمد، و گاهی مغلوب می‌شد، اما سرانجام وقتی از جهان دیده بر بست، قدرت و حیثیت دستگاه پاپی و «میراث پطرس» (به عبارت دیگر ایالات قلمرو پاپ در ایتالیای مرکزی) بمراتب افزونتر و وسیعتر شده بود. گرگوریوس بظاهر حق حاکمیت امپراطور روم شرقی را پذیرفت، لکن در عمل به طور کلی آن امپراطور را نادیده انگاشت. هنگامی که دوک سپولتو، حین مبارزه با نماینده امپراطور روم شرقی در راونا، رم را تهدید کرد، گرگوریوس، بدون مشورت با نماینده یا خود امپراطور روم شرقی، عهدنامه صلحی را با دوک امضا کرد و موقعی که لومباردها رم را محاصره کردند، خود در تدارك دفاع از شهر شرکت کرد.

وی بر هر دقیقه‌ای که صرف امور دنیوی می‌شد افسوس می‌خورد، و از جماعاتی که برای شنیدن موعظه‌های وی گرد می‌آمدند عذر می‌خواست که، به سبب پریشانی حواس بر اثر گرفتاریهای مادی، قدرت ایراد موعظه‌های تسلی بخشی را ندارد. در طول سالهای معدود صلح، گرگوریوس مجال آن را پیدا کرد که با اشتیاق تمام سعی خود را صرف اشاعة مسیحیت در اروپا کند. وی اسقفهای سرکش لومباردی را مطیع کرد، اعتقادات صحیح مذهب کاتولیک را بار دیگر در افریقا رواج داد، تقاضای اسپانیا را، که تاکنون پیرو آریانیسم بود، برای تبعیت از اصول مذهب کاتولیک قبول کرد، و با چهل نفر رهبان، انگلستان را برای عالم مسیحیت تسخیر کرد. در حالی که پیر دیر سن آندره بود و در بازار برده‌فروشان رم به چشم

خود دیده بود که چند تنی از اسیران انگلیسی را به غلامی می‌فروشنند، تصمیم خود را گرفت و، بنابر گفتار بید اسقف و تاریخ‌نویس وطنپرست انگلیسی، گرگوریوس از

پوست سفید و سیمای خوش منظر و موهای بسیار زیبایی آنان در شگفت شد و چون لحظه‌ای چند به آنها نگریست، به قول مشهور، از آنان جویا شد که از کدام ناحیه یا سرزمین آن جماعت را خریده‌اند. به وی پاسخ دادند که آنها از بریتانیا می‌آیند و ظاهر ساکنان آنجا چنین است. و باز چون پرسید که آیا مردمان آن جزیره مسیحی هستند... پاسخ شنید که از جماعت کفارند. آنگاه این مرد نیکوکار گفت: «دریغ باشد که چنین مردمان زیباروی و خوش طلعتی از اهریمن پیروی کنند، و مردمانی که ظاهری چنین باشکوه و درخشان دارند صاحب ذهنی باشند عاری از لطف معنوی.» پس از این، وی جویای نام آن قوم شد. جواب دادند که اینها را آنگلها نامند. سپس وی گفت: «براستی که خوب نامی

بر آنها نهاده‌اند. زیرا چهره فرشتگان دارند» و شایسته است که چنین مردمانی جانشین فرشتگان آسمان می‌بودند.

طبق این داستان (که بسیار جالبتر از آن است که باور کردنی باشد) گرگوریوس از پاپ پلاگیوس دوم اجازه می‌خواهد که با جمعی از مبلغان مسیحی عازم انگلستان شود، و پاپ نیز با چنین طرحی موافقت می‌کند؛ اما هنگامی که گرگوریوس قصد حرکت داشته است، ملخی بر روی صفحه‌ای از کتاب مقدس که وی مشغول خواندن آن بوده است می‌افتد. از دیدن ملخ فریاد برمی‌آورد: «لوکوستا! (ملخ) معنی این پیش آمد آن است که از جایث حرکت مکن.» [زیرا لوکوستا در لاتین چنین معنی می‌دهد] و به همین سبب از حرکت به سوی انگلستان منصرف می‌شود. گرگوریوس بعد از آنکه به مقام پاپی منصوب شد، انگلستان را هنوز فراموش نکرده بود. در ۵۹۶، هیئتی را زیر نظر اوگوستینوس، نایب رئیس دیر سن آندره، به بریتانیا روانه داشت. این دسته چون به گل رسیدند، چنان داستانهای هولناکی درباره وحشیگری ساکسونها از زبان فرانکها شنیدند که ناچار برگشتند. به رهبانان مزبور گفتند که «آن فرشتگان جانوران درنده‌ای هستند که کشتن را بر غذا خوردن ترجیح می‌دهند، تشنه خون آدمی هستند، و خون مسیحی را بهتر از خون هر کسی دوست دارند.» اوگوستینوس با این قبیل گزارشات به شهر رم بازگشت، اما گرگوریوس وی را شمتت و تشویق کرد و بار دیگر به سوی انگلستان روانه داشت تا، با صلح و آرامش، در عرض دو سال کاری کند که امپراطوری روم بر اثر نود سال جنگ، آن هم به طور موقتی، انجام داده بود.

گرگوریوس نه يك فیلسوف و عالم الاهي مانند قدیس اوگوستینوس بود، و نه استادی در سبك نگارش مانند آن مرد برانزده یعنی هیرونوموس؛ لکن نوشته‌های وی چنان افکار مردمان قرون وسطی را بشدت تحت نفوذ قرار داد و تشریح کرد که اوگوستینوس و هیرونوموس در برابر وی بظاهر حکم دو نفر از نویسندگان کلاسیک را دارند. کتابهای دینی عامه پسندی که از وی به جا مانده چنان مالا مال از ترهات است که شخص مشکوک می‌شود از اینکه مدیر برجسته‌ای مانند او به آنچه نوشته است واقعا اعتقاد داشته یا صرفاً این حرفها را از آن جهت برای مردم ساده لوح و گناهگار نوشته که خیال می‌کرده است به حال آنها مفید واقع می‌شود. تذکراهی که وی در احوال بندیکتوس نوشته است دلپسندترین این کتابهاست. این تذکره عبارت از شرح زیبایی است در مقام تعریف و تکریم بندیکتوس که در طی آن نویسنده هرگز به خاطرش خطور نکرده است که از نظر نقد ادبی در صدد جدا کردن حقیقت از افسانه برآید. بهترین میراث ادبی وی هشتصد نامه است که از قلم خود گرگوریوس تراوش کرده است.

خواننده به عواطف و حالات گوناگون این مرد متغیر پی می‌برد، زیرا نویسنده به طور ناخودآگاه تصویر بیرایبی از افکار و اوضاع زمانه خویش را ترسیم کرده است. کتاب مقاولات وی را مردم بی‌اندازه دوست می‌داشته‌اند، زیرا در خلال سطور این مجموعه شگفت‌انگیزترین داستانهای الهامات غیبی، پیشگوئیه‌ها، و معجزات قدیسان ایتالیا به عنوان تاریخ ذکر شده بود. با خواندن این کتاب خواننده در می‌یافت که چگونه صخره‌های عظیم به برکت دعا حرکت می‌کردند، چگونه قدیسی می‌توانست خودش را نامرئی سازد، چه طور با اشاره صلیب زهره‌ای بی اثر می‌شد، آذوقه به چه ترتیب به طرزی معجزه‌آسا فراهم و فراوان

می‌شد، بیمار چه سان شفا می‌یافت، و مرده چگونه از نو جان می‌گرفت. در خلال تمام این گفتگوها قدرت اشیای متبرکی که از اولیای دین و حواریون به جا مانده بود نمایان می‌شد، اما هیچ چیز از زنجیرهایی که تصور می‌رفت دست و پای بولس و پطرس، دو حواری بزرگ مسیح، را با آنها بسته بودند شگفت‌انگیزتر نبود. گرگوریوس این زنجیرها را با احترام فراوان عزیز می‌شمرد و براده‌هایی از آنها را به عنوان تحفه نزد دوستانش می‌فرستاد؛ در یک مورد، قدری از آن را برای یک نفر که مبتلا به چشم درد بود فرستاد و خطاب به وی نوشت: «بگذار قدری از این براده‌ها را پیوسته در چشمت کشند، زیرا از همین تحفه معجزات بسیاری به وقوع پیوسته است.» مسیحیت توده‌ها عقل یا قلم آن پاپ بزرگ را در چنگ خود گرفته بود.

تحقیقات عمیقتر وی در مبحث الاهیات به صورت کتابی درآمد به نام ماگنا مورالیا، که تفسیری شش جلدی بر کتاب ایوب بود، در این مورد گرگوریوس هر خطی از داستان ایوب را به عنوان تاریخی واقعی قبول می‌کند، اما در عین حال در هر جمله به دنبال یک معنی رمزی یا تمثیلی است، و سرانجام به این نتیجه می‌رسد که تمام الاهیات آگوستینوس در خود ایوب جمع است. در نظر وی کتاب مقدس از هر لحاظ کلام خداوند است و به نفسه یک مجموعه کاملی است از خرد و زیبایی. هیچ کس نباید با خواندن آثار کلاسیک دوران شرک وقت خود را ضایع و اخلاق خود را فاسد کند. با اینهمه، کتاب مقدس گاهی مبهم و پیچیده است و اغلب عبارات آن به زبانی در خور فهم عامه یا تعبیری تصویری بیان شده است، و لازم است که اذهان کارآموده آن را با دقت تفسیر کند. از آنجا که کلیسا پاسدار سنت مقدس است، به همین سبب تنها مرجعی است که می‌تواند کتاب مقدس را به طرز صحیحی تفسیر کند. عقل انفرادی وسیله‌ای است ضعیف و نفاق‌افکن که برای مقابله با حقایق و رای انسانی ساخته نشده است، و «هنگامی که قوه متفکره در صدد وقوف به احوال چیزهایی برمی‌آید که و رای اختیار اتش قرار دارد، آن وقت حتی آنچه را که درک کرده است از دست می‌دهد.» خداوند از فهم ما بیرون است. ما فقط می‌توانیم بگوییم که خداوند چه چیز نیست، نه آنکه چه چیز هست. «تقریباً هر آنچه درباره خداوند گفته شده است، به همان دلیل که به زبان آمده است، در خور ذاتش نیست.» به همین سبب

که با ملاحظه روان آدمی، شخص می‌تواند دریابد که این اشاره‌ای از ذات احدیت است. آیا روان عبارت از نیروی حیاتی و راهنمای جسم نیست؟ گرگوریوس می‌گوید: «در عهد خود ما ... بسیاری بارها دیده‌اند که ارواح از بدن‌ها جدا می‌شوند.» بدبختی بشر این است که طبیعتش بر اثر گناه ذاتی فاسد است و او را به تباهکاری متمایل می‌کند، و این نقص روحی اساسی، از طریق عمل تولید مثل، از پدر و مادر به کودک انتقال می‌یابد. اگر آدمی را به حال خود رها گذارند، گناه بر روی گناه انباشته می‌کند و برآستی مستوجب لعن ابدی می‌شود. دوزخ فقط اسم بی‌مسمایی نیست، بلکه ورطه بی‌انتهایی است در زیر زمین که از آغاز جهان آفریده شده، و آتشی است که هرگز فرو نمی‌نشیند؛ جسمانی است و با اینهمه می‌تواند روح و جسم هر دو را بسوزاند؛ ابدی است و در عین حال هرگز مردمان ملعون را هلاک نمی‌کند، یا از حساسیت آنها در مقابل درد نمی‌کاهد. و به هر لحظه‌ای از درد، وحشت درد منتظر، ترس دیدن عقوبات عزیزانی که آنان نیز به لعن ابدی گرفتار آمده‌اند، و نومیدی از اینکه هرگز آدمی از این عذاب نخواهد رست، یا از نعمت فنا بر خوردار نخواهد گشت افزوده می‌شود. بعداً گرگوریوس لحن ملایمتری در پیش گرفت، اصول عقاید آگوستینوس را درباره برزخی پروراند که در آنجا مردگان دورانی را برای کفاره گناهان بخشوده شده خود می‌گذرانند. همچنین گرگوریوس، مانند آگوستینوس، به کسانی که آنها را از عذاب اخروی ترسانیده بود عطیه لطف خدا را خاطر نشان کرد و آنها را به شفاعت قدیسان، ثمرات فداکاری مسیح، و اثر نجات دهنده رموز شعائر دینی، که در دسترس جمیع مسیحیان تایید قرار دارد، دلگرم کرد.

شاید الاهیات گرگوریوس بازتابی باشد از ضعف مزاجی وی و همچنین هرج و مرج وحشتناک دورانی که در آن زندگی می‌کرد. در سال ۵۹۹ نوشت: «در عرض یازده ماه بندرت توانسته‌ام بسترم را ترک گویم. نفرس و تشویشهای رنج آلود چنان معذب می‌دارد که ... هر روز مشتاقم مرگ جانم را بربانم.» در سال ۶۰۰ نوشت: «مدت دو سال است که بستری بوده‌ام و چنان دچار درد که حتی در هنگام عید بندرت می‌توانم سه ساعت سر پا ایستم تا در مراسم قداس شرکت کنم. همه روز در آستانه مرگم، و هر روز از آن

به دور رانده می‌شوم.» و در سال ۶۱۰ نوشت: «دیر زمانی است که توانسته‌ام بستم را ترك گویم. با اشتیاق فراوان انتظار مرگ را می‌کشم.» و سرانجام در سال ۶۰۴ محنتش به سر آمد.

گرگوریوس بر پایان قرن ششم تسلط داشت، همچنانکه برتری یوستینیانوس در آغاز این قرن مسلم بود، و نفوذش در این عصر تاریخی بر دین چنان عظیم بود که هیچ کس به جز محمد [ص] پیامبر اسلام بر وی پیشی نجست. وی نه آدم دانشمندی بود و نه عالم متبحری در الاهیات، اما به علت سادگی خویش مردم عهد را بمراتب عمیقتر از آگوستینوس، که با فروتنی جالب به پیروی از روش او گام برداشته بود، تحت تأثیر قرار داد. از لحاظ تفکر وی اولین قرون وسطایی به تمام معنا بود. در

تنها معطوف به فساد طبیعت آدمی، و سوسه‌های شیاطین حاضر در همه جا، و قیامت قریب الوقوع بود. وی با اقتدار تمام به اشاعة آن دین مرعوب کننده‌ای پرداخت که قرار بود قرن‌ها افکار بشر را تاریک نگاه دارد، و تمام معجزات افسانه‌های عامه پسند و همه اثرات جادویی آثار قدیسان، تندیسها، و دستورات را پذیرفت؛ در دنیایی زندگی می‌کرد که جولانگاه فرشتگان، شیاطین، افسونگران، و ارواح بود؛ هر گونه باور به وجود يك نظم عقلانی در کاینات از فکر وی رخت بر بسته بود. در چنین دنیایی علم به هیچ وجه راه نداشت و فقط يك ایمان هولناك به جا مانده بود. هفت قرن آینده مجبور بود این الاهیات را قبول کند، و حکمای بزرگ اسکولاستیک ناگزیر بودند با رنج فراوان آن را با موازین عقلانی تطبیق دهند. چنین حکمی بود که دور نمایی غم‌انگیز کمدی الاهی دانته را فراهم می‌کرد.

اما همین مرد خرافاتی و خوش‌باور که از لحاظ جسمانی بر اثر زهدی وحشتناك خرد شده بود، از نظر عمل و اراده يك رومی باستان بود که هرگز از مقاصد خود دست بر نمی‌داشت، در قضاوت سخت می‌گرفت، دوراندیش، طرفدار عمل، و عاشق انضباط و قانون بود. وی برای رهبانیت قانونی وضع کرد، همچنانکه بندیکتوس برای آن نظاماتی آورده بود؛ اختیارات غیر روحانی دستگاه پاپ را بر اساس محکمی استوار ساخت، آن را از بند تفوق امپراتور روم شرقی رهایی داد، و با چنان خرد و درستی وظایف خلیفه روحانی رم را انجام داد که از این پس، در طول قرن‌های پر آشوب، همواره مردم دستگاه پاپی را برای خود پناهی می‌پنداشتند. جانشینان حقشناس وی گرگوریوس را در عداد قدیسان دین به شمار آوردند و آیندگان از سر تحسین او را گرگوریوس کبیر لقب داده‌اند.

III - امور سیاسی پاپ : ۶۰۴ - ۶۱۷

چند تنی که بعد از گرگوریوس تکیه بر مسند پاپی زدند برابری با وی را در تقوا یا قدرت دشوار دیدند. بیشتر آنها برتری امپراتور روم شرقی یا نمایندگان او را در خاک ایتالیا پذیرفتند، و هر کوششی که در راه مخالفت با امپراتور مبذول داشتند بارها به خفت خود آنها منجر شد. امپراتور هر اکلیوس بعد از آنکه قلمرو خود را از آسیب تجاوزکاران محفوظ داشت، برای رسیدن به وحدت، در صدد برآمد که میان جهان مسیحی شرق (که در آنجا کلیسا و مردم معتقد به مذهب وحدت طبیعت بودند) و مسیحیان اصیل آیین غرب که اعتقاد به تثنویت عیسی داشتند دوباره آشتی برقرار کند. بیانیه هر اکلیوس به اسم «اکتیس» (۶۳۸) می‌خواست، به وسیله آموزه وحدت مشیت مسیح، میان دو جهان مسیحی مشخص سازگاری برقرار کند. پاپ هونوریوس اول با این آموزه موافقت کرد و افزود که قضیه يك یا دو مشیت «نکته‌ای است که آن قدرها اهمیت ندارد و من آن را به دستوردانان وا می‌گذارم.» اما عالمان الاهی غرب قبول پاپ را مردود شمردند. هنگامی که امپراتور کنستانتین دوم اعلامیه‌ای به طرفداری از عقیده وحدت مشیت مبلّغ صادر کرد (۶۴۸)، پاپ مارتینوس اول آن

را رد کرد. کنستانتین به نمایندگی خود، فرماندار راونا، دستور داد که پاپ را بگیرد و به قسطنطنیه بیاورد. پاپ، که حاضر نشد سر تسلیم فرود آورد، به کریمه تبعید شد و در آنجا درگذشت (۶۵۵). ششمین شورای جامعه که در ۶۸۰ در قسطنطنیه تشکیل شد، نظریه وحدت مشیت مسیح را محکوم و پاپ هونوریوس را بعد از مرگ به عنوان «هواخواه بدعتگذاران» تقبیح کرد. کلیسای روم شرقی که از تسخیر سوریه و

مصر قبطي به دست مسلمانان متنبه شده بود با تصميم مزبور موافقت كرد، و به اين نحو چند صباحي ميان عالمين الاهي شرق و غرب صلحي برقرار شد.

اما تحقير مكرر دستگاه پاپي از جانب امپراطوران روم شرقي، تضعيف امپراطوري بيزانس بر اثر بسط نفوذ مسلمانان در آسيا و افريقا و اسپانيا، تسلط مسلمانان بر درياي مديترايه، و ناتواني قسطنطنيه يا راونا در حراست ايالات پاپي ايتاليا در برابر هجومهاي لومباردها - همه سبب شد كه پاپها از امپراطوري روم به زوال بيزانس روگرداند و از فرانكهاي در حال ترقي ياري جويند. پاپ استفانوس دوم (۷۵۲ - ۷۵۷)، كه مي‌تريد مبادا تسخير روم از جانب لومباردها دستگاه پاپي را به صورت يك اسقف نشين محلي در زير سلطه سلاطين لومبارد درآورد، دست كمك به سوي امپراطور قسطنطين پنجم دراز كرد، اما بيزانس هيچ گونه مددي به وي نرسانيد. پاپ ناگزير دست به اقدامي زد كه نتايج سياسي فراوان داشت، به اين معني كه به فرانكها پناه آورد پين كوتاه به كمك وي شتافت؛ لومباردها را شكست داد و با صدور فرماني كه به «دهش پين» مشهور شد با بخشين تمام ايتالياي مركزي به پاپ قلمرو وي را وسعت بخشيد (۷۵۶)؛ به اين طريق شالوده اختيارات غير روحاني پاپها تحكيم يافت. اين سياست درخشان پاپي تا بدانجا رسيد كه لئو سوم با دست خويش تاج بر سر شارلماني نهاد (۸۰۰). از آن پس هيچ كس را در غرب امپراطور نمي‌شناختند مگر آنكه پاپ وي را تدهين كرده باشد. به اين نحو اسقف نشين گرگوريوس اول، كه از فرط حملات اقوام مختلف به ستوه آمده بود، يكي از نير و مندترين قدرتهاي اروپا شد. وقتي شارلماني درگذشت (۸۱۴)، سلطه‌اي كه حكومت فرانكها بر كليسا داشت مگرگون شد؛ قدم به قدم، روحانيون فرانسه پادشاهان آن سامان را مطيع خود كردند؛ و در حالي كه امپراطوري شارلماني فرو مي‌ريخت، قدرت و نفوذ كليسا رو به فزوني مي‌گذاشت.

در آغاز جماعت اسقفها بودند كه از ضعف و كشمكش پادشاهان فرانسه و آلمان نهايت استفاده را كردند. در آلمان اسقفهاي اعظم، كه با پادشاهان متحد شده بودند، در مورد املاك، اسقفها، و كشيستان صاحب اختيارات فئودالي شدند و فقط اطاعتي زباني در مقابل پاپها داشتند. بظاهر، دشمني اسقفهاي آلماني كه از اين استبداد اسقفهاي اعظم به خشم آمده بودند سبب ايجاد «احكام جعلي» شد. غرض از اين مجموعه فرامين، كه بعدها مایه تحكيم مقام پاپي شد، در وهله اول تسجيل حق اسقفها بود تا بتوانند نسبت به احكام صادره از طرف مطرانها از پاپها استيناف بخواهند. ما از تاريخ يا مثلاً اين فرامين هيچ گونه اطلاعي در دست نداريم. شايد آنها را به تاريخ ۸۴۲ در شهر مس گردآورند. مؤلف يك كشيست فرانسوي بود كه خود را ايسيدوروس مركاتور مي‌ناميد. گردآوري اين اسناد عمل زير كانه‌اي بود. اين مجموعه علاوه بر توده‌اي از احكام موثق صادره از جانب شوراهاي ديني يا پاپها، نيز شامل فرمانها و مراسلاتي بود كه آنها را به پاپها - از كلمنس اول (۹۱ - ۱۰۰) تا ملكيادس (۳۱۱ - ۳۱۴) - نسبت مي‌دانند. اين اسناد قديمي را در مجموعه گنجانيده بودند تا ثابت كنند كه، به حكم قديمترين سنن و رويه‌هاي كليسا، بدون مصلحت و رضايت پاپ هيچ اسقفي را

نمي‌شود از مقامش عزل كرد، هيچ شوراي ديني حق اجلاس ندارد، و روحانيون درباره هيچ موضوع مهمي حق اخذ تصميم ندارند. به استناد اين شواهد، حتي پاپهاي اوایل دوران اشاعه مسيحيت خود را خلفاي مسيح بر روي زمين دانسته و مدعي اختيارات مطلق و جهاني شده بودند. به موجب همين برهان، پاپ سيلوستر اول (۳۱۴ - ۳۳۵) موافق «دهش قسطنطين»، صاحب تمام اختيارات مذهبي و غير روحاني در سراسر اروپاي باخترى شده بود. در نتيجه، عطيه «دهش پين» چيزي نبود مگر برگرداندن اموال مسروقه‌اي كه تعلق به صاحب قانوني آن يعني شخص پاپ داشت. طبق همين شواهد، چنين به نظر مي‌رسد كه انكار سروري امپراطور بيزانس توسط پاپ با قرار دادن تاج بر سر شارلماني در واقع اعمال حق ديرينه‌اي بود كه بنيادگذار امپراطوري روم شرقي به پاپ بخشیده و مدتها در بوتۀ اجمال مانده بود. متأسفانه بسياري از مدارك غير موثق عباراتي را از «كتاب مقدس» ترجمۀ قديس هيرونيموس نقل مي‌كردند، حال آنكه اين مترجم گرانقدر بيست و شش سال بعد از مرگ ملكيادس قدم به عرصه وجود نهاده بود. جعلي بودن اين اسناد مي‌توانست بر هر محقق كارداني آشكار شود، اما بايد در نظر داشت كه در خلال قرن نهم و دهم كار تحقيق بسيار زار بود. همين قدر كه بيشتر ادعاهاي منسوب به اسقفهاي اوليه روم

در این مدارك جعلي را يكي دو تن از پاپهاي بعدي تکرار کرده بودند، خود کفایت می کرد که جلو زبان منتقدان را بگیرد. مدت هشت قرن پاپها اصالت این اسناد را مسلم گرفتند و برای تحکیم خط مشیهاي خویش به آن مدارك استناد جستند.

از حسن تصادف، «احکام جعلي» اندکي قبل از انتخاب يکي از برجسته ترین چهره ها در تاريخ پاپها منتشر شد. نیکولاوس اول (۸۵۸ - ۸۶۷) از تعلیمات بسیار مبسوطي در شریعت و سنن کلیسا برخوردار شده بود و قبل از آنکه به مقام شامخ خویش نایل شود، رموز کار را بر اثر دستياري با چند تن از پاپها فرا گرفته بود. از نظر نیروي اراده، وي همسنگ دو گرگوریوس کبیر (اول و هفتم) بود، و از لحاظ حدود دعاوي و توفیق بمراتب آنها جلوتر افتاد. اساس ادعای وي قضیه اي بود که عموم مسیحیان آن را پذیرفته بودند - به این معنی که عیسی فرزند خدا پطرس را اولین حارس دین خود ساخته و شالوده کلیسا را بر آن قرار داده بود، و اسقفهاي رم اختیارات خود را مستقیماً از پطرس قدیس به ارث برده بودند. نیکولاوس از راه استدلال منطقاً چنین نتیجه گرفت که پاپ، به عنوان نماینده خدا بر روی زمین، باید بر عموم مسیحیان جهان، لااقل در مسائل مربوط به ایمان و اخلاقیات، حق سروري داشته باشد، اعم از آنکه پادشاهان ممالک باشند یا رعایاي عادی. نیکولاوس با فصاحت تمام این بحث ساده را پروراند، و کسی در دنیاي مسیحی لاتین جرئت نکرد آن را تکذیب کند. پادشاهان و اسقفهاي اعظم فقط امیدوار بودند که وي این دعا را آن قدرها جدی نگیرد.

اما بزودي نومید شدند. هنگامی که لوتار دوم پادشاه لورن در صدد برآمد ملکه خود توتبرگا را طلاق دهد و والدرا را همخواه خود را به عقد ازدواج خویش درآورد، اعظم روحانیون کشورش به این امر رضا دادند (۸۶۲). توتبرگا به نیکولاوس پناه آورد، و پاپ چند نماینده به مس فرستاد تا درباره کم و کیف قضایا تحقیق کنند. لوتار رسولان پاپ را به رشوه فریفت تا طلاق را تأیید کنند.

دو اسقف اعظم تریر و کولونی این تصمیم را پیش پاپ بردند. نیکولاوس از نیرنگ لوتار آگاه شد، آن دو اسقف اعظم را تکفیر کرد، و به لوتار دستور داد که همواره خود را بیرون کند و همسر خود را بپذیرد. لوتار خودداری کرد و با سپاهی به عزم شهر رم حرکت کرد. نیکولاوس مدت چهل و هشت ساعت در کلیسای سان پیتر و در رم متحصن شد و به روزه و دعا پرداخت. لوتار دل و جرئت خود را از دست داد و سر تسلیم در برابر فرامین پاپ فرود آورد.

هینکمار اسقف رنس، که بعد از خود پاپ بزرگترین نخست کشیش اروپای لاتین بود، اسقفی را تراد نام را از کار برکنار کرد؛ وي نیز به پاپ نیکولاوس پناهانده شد (۸۶۳). نیکولاوس بعد از رسیدگی به قضیه، دستور داد که راتراد را دوباره به مقامش منصوب کنند؛ و چون هینکمار تردید نشان داد، پاپ تهدید کرد که اگر از حکم وي سرپیچی شود، دستور تعلیق مراسم نیایش را در تمامی کلیساهای ایالت رنس صادر خواهد کرد. هینکمار که از این جریان بسیار خشمگین بود، مجبور به اطاعت شد. نیکولاوس در نامه هاي خویش خطاب به پادشاهان و همچنین اسقفهاي اعظم ممالک همواره چنان لحنی اتخاذ می کرد که گویی بر همه آنها نظارت عالیه دارد، و فقط فوتیوس اهل قسطنطنیه بود که جرئت تکذیب چنین ادعایي را نشان داد. تحولات بعدي نشان داد که تقریباً در هر موردی پاپ جانب عدالت را اختیار کرده است؛ دفاع شدید وي از اصول اخلاقی، در عصري غرق در فساد، حکم چراغ و دژ امنی را برای مردم سرگشته داشت. هنگامی که وي دیده از جهان فروبست قدرت دستگاه پاپی بمراتب بیش از پیش مورد قبول مردم قرار گرفته بود.

IV - کلیسای یونانی : ۵۶۶ - ۸۹۸

بطرکهای کلیسای روم شرقی نمی توانستند تفوق عالیة اسقف رم را، به يك دلیل ساده، بپذیرند. مدتهای مدید آنها تابع امپراطوران یونانی بودند، و این امپراطوران نیز تا تاریخ ۸۷۱ دست از ادعای خود درباره حق حاکمیت خویش بر رم و پاپهاي آن بر نمی داشتند. بطرکها گاهی از امپراطوران انتقاد و سرپیچی و حتی

اظهار بیزاری می‌کردند. اما عزل و نصب بطرکها به دست امپراطوران بود، که خود امر به انعقاد شوراها و کلیسای می‌دادند، با تصویب قوانین دولتی امور کلیسا را تنظیم می‌کردند، و فرامین و عقاید خود را درباره مسائل دینی خطاب به طبقه روحانیون جهان منتشر می‌ساختند. تنها قید و مانع در پیش پای استبداد روحانی امپراطور در عالم مسیحیت مشرق عبارت بود از اختیارات رهبانان، تیغ زبان بطرک، و سوگندی که امپراطور هنگام تاجگذاری در مقابل بطرک یاد کرده بود که هیچ گونه بدعتی در کلیسا وارد نکند.

اکنون در قسطنطنیه - و در واقع تمامی جهان یونانی شرق - صومعه‌ها و دیرهای راهبه‌ها بمراتب فراوانتر از دنیای مسیحی مغرب شده بود. شور رهبانیت بعضی از امپراطوران بیزانس را نیز به دام خود افکند. این عده در میان تجمّل درباری مانند مرتاضها زندگی می‌کردند، همه روز در مراسم قداس شرکت می‌جستند، در خوردن خوراک امساک می‌کردند، و

محتضر خزانه دیرها را با تحف و موقوفات انباشت. مردان و زنان بلند پایه که از علائم مرگ متوحش بودند در صدد ورود به دیرها برآمدند و با خود ثروت هنگفت جالبی را به درون صومعه‌ها بردند که دیگر مشمول مالیات مملکتی نمی‌شد. جمعی دیگر اموال خود را وقف یکی از صومعه‌ها می‌کردند و به این نحو تا آخر عمر مستمری ثابتی دریافت می‌داشتند. بسیاری از دیرها مدعی بودند که آثار و اشیایی را در تصرف دارند متعلق به قدیسان و الامقام. مردم معتقد بودند که نیروی معجزه‌آسای این قبیل اشیاء در اختیار رهبانان است و، و به امید استفاده‌ای هنگفت، نقدینه خود را تقدیم آنها می‌کردند تا مورد استفاده قرار گیرد. جمع اندکی از رهبانان به سبب تناسانی، لهو و لعب، و توطئه و آز ایمان خود را به باد دادند، اما بیشتر آنها روزگار را به پرهیزکاری و صلح می‌گذراندند. رویهم‌رفته دیرنشینان از احترام عامه مردم، ثروت مادی، و حتی نفوذ سیاسی برخوردار بودند که هیچ امپراطوری نمی‌توانست آن را نادیده انگارد. تنودوروس (۷۵۹ - ۸۲۶)، رئیس دیر ستودیوم در قسطنطنیه، نمونه شاخص زهد و قدرت جماعت رهبانان بود. هنگامی که تنودوروس کودک نوری بود، مادرش وی را وقف کلیسا کرد، و او افکار و تعلیم مسیحیت را چنان دقیق آویزه گوش خویش ساخت که هنگام آخرین بیماری مادرش وی را به واسطه فرا رسیدن مرگ و جلال خداوندی تهنیت گفت. وی برای رهبانان خویش آیین‌نامه‌ای مشتمل بر نظامات کار، دعا، تقوا، و پرورش قوای عقلانی وضع کرد که به هیچ وجه دست کمی از قواعد بندیکتوس دیرهای غربی ندارد. از تندیسهای مذهبی حمایت کرد، و در حضور امپراطور لئو پنجم شجاعانه منکر آن شد که يك مقام غیر روحانی حق نظارت بر امور روحانی را داشته باشد. به سبب این ناسازگاری که نشان می‌داد، چهار بار تبعید شد، اما از تبعیدگاه خویش نیز تا هنگام مرگ همچنان با امپراطوران تمثالشکن در ستیز بود.

اختلافات موجود در زبان، دعا و نیایش جمعی، و اصول مذهب در طی این قرون بیش از پیش مایه جدایی میان مسیحیت لاتینی و یونانی شد. مسیحیت حکم انواع موجودات زنده‌ای را پیدا کرد که از نظر مکانی جدا و از لحاظ زمانی دگرگون شده باشد. دعا و نیایش جمعی یونانی، لباسهای رسمی کلیسای، ظروف، و زیورها، بمراتب پیچیده‌تر، مزین‌تر، و از لحاظ هنری پرداخته‌تر از غرب بود؛ صلیب یونانی چهار بازوی متساوی داشت. پیروان کلیسای یونانی ایستاده دعا می‌خواندند، و لاتینها زانو می‌زدند. یونانیها هنگام غسل تعمید آدمی را در آب فرو می‌بردند، و حال آنکه لاتینها به پاشیدن آب بر روی شخص بسنده می‌کردند. روحانیون کلیسای یونان حق تأهل داشتند، ولی چنین امری برای روحانیون کلیسای لاتین ممنوع بود. کشیشان لاتین ریش خود را می‌تراشیدند، روحانیون یونانی ریش بلندی می‌گذاشتند. کشیشان لاتین در امور سیاسی تخصص داشتند، کشیشان یونانی در الاهیات. بدعت در مسائل دینی همواره تقریباً از يك محفل روحانی شرق ناشی می‌شد که عشق به معنی کردن لایتناهی را از یونانیان به ارث برده بود. بر اثر بدعت‌های کهنسال گنوسی فرقه دیصانیه در سوریه، و شاید به سبب سرایت افکار

مانویها به طرف غرب، در حدود سال ۶۶۰ در ارمنستان فرقه‌ای موسوم به پاولیسینها یا بیالقه پیدا شد که نام بولس حواری را بر خود نهادند و کتاب عهد قدیم، آیینهای مقدس، احترام نسبت به تندیسها و شمایل

بزرگان دین، و نمادپردازی صلیب را مطرود شمردند. این گونه فرقه‌ها و پندارها، به مثابه بذرهایی که بسرعت رو به نمود گذارد، از خاور نزدیک به بالکان، ایتالیا، و فرانسه سرایت کرد. این جماعات شجاعانه در برابر بیرحمانه‌ترین تعقیب و آزارها تاب مقاومت آوردند، و تا امروز عده‌ای از آنها هنوز به صورت فرقه‌های مولوخانی، خلیستی، و دوخوبورها پابرجا هستند.

بحث بر سر وحدت مشیت مسیح، مناظره‌ای بود که بیشتر از جانب امپراطوران آغاز شد تا عامه مردم، و بدون شک مردم در موضوع اختلاف بر سر کلمه «ابن»، که به طرزی رقت انگیز شقاق میان مسیحیت لاتینی و یونانی را افزون کرد، هیچ گونه دستی نداشتند. مدت دویست و پنجاه سال مهمترین اصل اعتقادنامه نیقیه می‌گفت که «روح القدس، از اب (پدر) ناشی می‌شود»، و همین نظریه برای روحانیون کفایت می‌کرد. اما در ۵۸۹ یک شورای کلیسایی در تولدو این عبارت را تحریف کرد و به صورت «از اب (پدر) و ابن (پسر) ناشی می‌شود» درآورد. این کلمه اضافه در سرزمین گل مورد قبول افتاد و شارلمانی با شور فراوان آن را پذیرفت. الاهیون یونانی اعتراض کردند که روح القدس از خود «ابن» ناشی نشده است، بلکه ابن آلت اجرایی این عمل بوده است. پایها چند صباحی با شکیبایی تمام توازن را حفظ کردند، لکن قضیه «ابن» تا قرن یازدهم رسماً به عنوان یکی از مبانی مذهب کلیسای لاتین مورد قبول واقع نشد.

ضمناً اختلافات میان افراد نیز بر این تضاد عقاید افزوده شد. در میان رهبانانی که از دست جور امپراطوران تمثالشکن گریخته بودند یکی ایگناتیوس فرزند امپراطور میخائیل اول بود. در ۸۴۰ امپراطریس تنودورا آن رهبان را احضار و وی را به مقام بطرکی منصوب کرد. ایگناتیوس مردی بود پرهیزکار و شجاع. وی عمل سزار بارداس صدر اعظم امپراطور را، که زنش را طلاق داد و با بیوه پسرش زندگی می‌کرد، رسماً تقبیح کرد، و چون بارداس در عمل زنای با محارم اصرار ورزید، ایگناتیوس او را از کلیسا اخراج کرد. بارداس ایگناتیوس را تبعید، و ورزیده‌ترین فضایی عصر، فوتیوس، را به مقام بطرکی قسطنطنیه منصوب کرد (۸۵۸). فوتیوس (۸۲۰ - ۸۹۱) عالمی بود متبحر در لغت‌شناسی، فن خطابه، علوم، و فلسفه. هنگامی که در دانشگاه قسطنطنیه درس می‌گفت، جماعتی از شاگردان صمیمی و فداکار را به دور خویش گرد آورده و در خانه و کتابخانه خود را به روی آنان گشوده بود. فوتیوس اندکی قبل از آنکه به مقام بطرکی ارتقا یابد، به تدوین یک مخزن‌الکتاب دایرةالمعارف مانندی در ۲۸۰ فصل پرداخته بود که هر فصلی اختصاص به خلاصه مندرجات و نقد کتاب مهمی داشت. به برکت این تألیف عظیم، بسیاری از عبارات ادبیات کلاسیک از دستبرد زمانه محفوظ مانده بود. فوتیوس، به سبب وسعت معلومات، فراتر از تعصب جاهلانه توده مردم

به چه علت روابط حسنه‌ای میان وی و امیر کرت وجود دارد. ترفیع ناگهانی وی از مقامی غیر روحانی به عالیترین درجات روحانی - بطرکی - روحانیون قسطنطنیه را رنجیده خاطر ساخت. ایگناتیوس از دادن استعفا خودداری ورزید و به اسقف رم پناهنده شد. پاپ نیکولاوس اول برای تحقیق در این مرافعه نمایندگان خویش را به قسطنطنیه روانه داشت و، در طی نامه‌هایی خطاب به امپراطور میخائیل سوم و فوتیوس، به وضع این قاعده پرداخت که در هیچ نقطه‌ای از عالم مسیحیت هیچ مسئله مهمی را که ارتباط با دیانت داشته باشد نمی‌توان بدون مصلحت پاپ حل و فصل کرد. امپراطور به تشکیل یک شورای کلیسایی فرمان داد. شورای مزبور انتصاب فوتیوس را تصویب کرد، و نمایندگان پاپ نیز این نظر را تأیید کردند. هنگامی که نمایندگان پاپ به رم بازگشتند، نیکولاوس حکم آنان را نپذیرفت، چه معتقد بود که آنها پا از دستورالعمل خود فراتر نهاده‌اند، و به امپراطور روم شرقی حکم کرد که ایگناتیوس را دوباره به مقام خویش بازگرداند. چون امپراطور به فرمان وی وقعی ننهاد، پاپ فوتیوس را تکفیر کرد (۸۶۳). بارداس، نیکولاوس را تهدید کرد که اگر در رویه خود اصرار ورزد، سپاهی برای خلع وی به رم گسیل می‌دارد. پاپ در طی نامه جوابیه فصیحی، از روی استهزاء، خاطر نشان کرد که چگونه امپراطور در برابر اسلاوها و ساراسنها سر تسلیم فرود آورده بود، و نوشت:

«ما» بر کرت هجوم نبرده‌ایم؛ «ما» از آبادانی و مردم سیسیل نکاسته‌ایم؛ «ما» یونان را مقهور ساخته خود نکرده‌ایم؛ «ما» به سوزاندن کلیساها در خود حومه شهر قسطنطنیه پرداخته‌ایم؛ با اینهمه، در حالی

که این کافران بدون ترس از مؤاخذه به فتح، آتش سوزی، و ویران کردن (اراضی شما) می‌پردازند، «ما» مسیحیان کاتولیک با وحشت پوچ اسلحه شما مورد تهدید قرار می‌گیریم. شما برابرا را آزاد می‌کنید و مسیح را به قتل می‌رسانید.

فوتیوس و امپراتور شورای کلیسای دیگری تشکیل دادند که پاپ را تکفیر کرد (۸۶۷) و «بدعت‌های» کلیسای رم را مذموم شمرد. از این جمله بود اعتقاد به تجلی روح القدس از اب و ابن، تراشیدن ریش میان کشیشان، و مجرد ماندن اجباری روحانیون. به قول فوتیوس، «به سبب این رسم، در غرب به کودکان زیادی برمی‌خوریم که پدران خود را نمی‌شناسند.»

در حالی که رسولان یونانی حامل این بذله‌گوییها به رم بودند، وضع یکباره با جلوس باسیلیوس اول (۸۶۷)، که سزار بارداس را به قتل رسانده بود و میخائیل سوم را با حضور و زیر نظر وی کشته بود، تغییر کرد. فوتیوس امپراتور جدید را به جنایت متهم کرد، و حاضر به اجرای شعائر دینی در مورد وی نشد. باسیلیوس امر به تشکیل یک شورای کلیسایی داد، که آن شورا، از سر فرمانبرداری، فوتیوس را خلع و تحقیر و تبعید کرد، و ایگناتیوس را بار دیگر به مقامش منصوب کرد. اما هنگامی که اندکی پس از این واقعه ایگناتیوس درگذشت. باسیلیوس را از گوشه تبعید فرا خواند، یک شورای کلیسایی او را به

در خلال این مدت نیکولاوس اول درگذشته بود) پاپ یوآنس هشتم نیز این انتخاب را تأیید کرد. به این نحو شقاق میان شرق و غرب، بر اثر مرگ مدافعان مهم عقاید مذهبی این دو گروه، برای مدت کوتاهی به تعویق افتاد.

V - غلبه مسیحیت بر اروپا: ۵۲۹ - ۱۰۵۴

مهمترین واقعه در تاریخ مذهبی این قرون کشمکش میان کلیسای لاتین و یونانی نبود، بلکه ظهور اسلام بود که هم در شرق و هم در غرب به هم‌آوردجویی با مسیحیت قیام کرد. دین مسیح هنوز فتوحات خود را در میان امپراتوری کفار و استیلای خود را بر بدعتگذاران تحکیم نکرده بود که ناگهان پیروان کیشی که هم الاهیات و هم اخلاقیات مسیحیت را به باد تمسخر گرفته بودند با چنان حرارتی بسهولت ایالات مسیحی، را جدا کردند که مایه رعب و هراس شد. به سبب تساهل مسلمانان در حوزه‌های انطاکیه و بیت المقدس و اسکندریه، هنوز بطرکها در مناصب روحانی خویش باقی بودند؛ اما جلال مسیحیت از این نواحی رخت بر بسته بود؛ و مسیحیتی که در این نواحی به جا ماند جنبه رافضی و ملی پیدا کرد. ارمنستان، سوریه، و مصر، بدون توجه به رم یا قسطنطنیه، هر کدام برای کلیسای خود سلسله مراتبی معین کرده بودند. یونان از دست عالم مسیحیت به در نرفت، در آنجا رهبانان بر فلاسفه پیروز شدند، و دیر بزرگ لاورای مقدس، که در ۹۶۱ بر فراز کوه آتوس بنیاد نهاده شده بود، از نظر حشمت با پارتنون، که اکنون یک کلیسای مسیحی بود، کوس برابری می‌کوفت. در قرن نهم، در افریقا هنوز مسیحیان فراوان بودند، اما به سبب قیود و مشکلات حکومت اسلامی از عده آنها بسرعت کاسته می‌شد. مسیحیت پس از آنکه در آسیا و افریقا با شکست روبرو شد، رو به سوی شمال آورد و فتح اروپا را از سر گرفت.

ایتالیا، که شجاعانه اما با زحمت فراوان از چنگ ساراسنها نجات یافته بود، میان ممالک مسیحی و لاتین و یونانی تقسیم شد. مونته کاسینو تقریباً بر روی خط فاصل میان این دو دنیای مسیحی قرار داشت. در دوران طولانی رهبری دزیریوس (۱۰۵۸ - ۱۰۸۷) بود که مونته کاسینو به اوج اشتها خود رسید. وی نه فقط از قسطنطنیه به آوردن دو لنگه در برنزی باشکوه برای دیر اقدام کرد، بلکه برای تزیینات درونی صومعه با موزائیک، لعابکاری، و ظرفکاری بر روی فلز و عاج و چوب صنعتگرانی را از آن شهر جلب کرد. دیر مونته کاسینو تقریباً به صورت دانشگاهی درآمد که در آن صرف و نحو، ادبیات کلاسیک و مسیحی، علوم الهی، پزشکی و حقوق را به شاگردان علاقه‌مند می‌آموختند. رهبانان به تقلید از هنرمندان بیزانسی

نسخه‌های خطی مذهبی بسیار نفیس تهیه کردند، و آثار کلاسیک روم دوران شرک را با خطوط تذهیبکاری نوشتند - از این طریق بود که پاره

رم در دوران زمامداری پاپ بونیفاکیوس چهارم و جانشینان وی به جای آنکه معابد عصر شرک را به دست ویرانی گذشت زمان رها کند، آنها را تقدیس کرد و مورد استفاده و زیر نظر روحانیون قرار داد. بنای کهنسال پانتئون وقف مریم عذرا و تمامی شهدای دین شد (۶۰۹)، معبد یانوس کلیسای قدیس دیونوسیوس گشت، و معبد ساتورنوس بدل به کلیسای منجی مسیحیان شد. لئو چهارم (۸۴۷ - ۸۵۵) در تجدید عمارت و تزیین کلیسای سان پیترو کوشید. به واسطه بسط دستگاه پاپی و ورود زائران به روم، دور چند عمارتی که اختصاص به پاپ و روحانیون داشت حومه‌ای پدید آمد با نفوسی با زبانهای گوناگون که نام تپه قدیمی واتیکان را بر آن نهادند.

اکنون غنیترین کشوری که کلیسای لاتین در تصرف داشت فرانسه بود. پادشاهان سلسله مروونژیان، که اکنون به خریدن بهشت پس از ارتکاب به قتل و تمتع از چندگانی اطمینان داشتند، مرتباً اراضی و عوایدی در اختیار اسقف نشینها قرار می‌دادند. در فرانسه نیز، مانند سایر ممالک، کلیسا به دریافت موقوفاتی از بازرگانان عمده توبه کار و زنان مؤمنی که اموال کلانی را به ارث برده بودند نایل آمد. اندکی پس از آنکه شیلپرک این قبیل وصایا را ممنوع داشت، گونترام با صدور فرمانی حکم سلف خود را ملغا کرد. از جمله شوخیهای متعدد تاریخ یکی این است که روحانیون گل تقریباً بکلی از میان نفوس گل رومی انتخاب می‌شدند. فرانکهای مسیحی شده در برابر همان کسانی زانو بر زمین می‌زدند که به ضرب شمشیر بر آنها استیلا یافته بودند، و آنچه را در جنگ به غنیمت ر بوده بودند، به حکم دینداری، به صورت عطایایی به ملت مغلوب تقدیم می‌کردند. در سرزمین گل کشیشان لایقترین و فاضلترین افراد بودند و کمتر از همه مردم از اصول اخلاقی سرپیچی می‌کردند. سواد تقریباً منحصر به آنها بود و، هر چند که اقلیت کوچکی روزگار را به لهو و لعب می‌گذراندند، بیشتر آنها خالصانه می‌کوشیدند تا مردمی را که از دست آزار و جنگهای پادشاهان و سالارهای خویش در عذاب بودند با سواد و پیرو اصول اخلاقی کنند. اسقفها در قلمرو تصدی خویش عالیترین مقامات ملی و روحانی هر دو را داشتند، و دادگاههای آنها پناه مطلوب متقاضیان حتی در مراعات غیر مذهبی بود. همه جا یتیمان و بیوگان، و مستمندان و غلامان را در حمایت خویش گرفتند. در بسیاری از اسقف نشینها کلیسا به تدارک بیمارستانها اقدام کرد؛ یکی از این قبیل مراکز معروف به هتل - دیو به سال ۶۵۱ در پاریس افتتاح شد. قدیس ژرمن اسقف پاریس در نیمه دوم قرن ششم به خاطر مجاهداتی که در راه جمع‌آوری وجوه و بذل از کیسه فتوت خویش در راه آزادی بندگان مبذول می‌داشت در تمامی خاک اروپا شهرتی بسزا یافته بود، سیدونیوس اسقف ماینس به ساختن سد بر رود راین پرداخت؛ فیلیکس اسقف نانت مسیر رود لوآ را تسطیح کرد، دیدیه، اسقف کائور، به ساختن آبراهه‌هایی پرداخت؛ قدیس آگوبار (۷۷۹ - ۸۴۰)، اسقف اعظم لیون، که سرمشقی برای دینداری و دشمن خرافات بود، دادرسی از طریق مبارزه تن به تن یا به روش اوردالی،

جادوگران بود تقبیح کرد. وی «در عهد خود صاحب روشنترین افکار بود.» هینکمار اسقف اعظم رنس (۸۴۵ - ۸۸۲)، که از طبقه اشراف زمان خود بود، دست کم بر بیست شورای کلیسایی ریاست داشت، به تصنیف شصت و شش مجلد کتاب پرداخت، در دوران زمامداری شارل کچل به مقام صدراعظمی نایل آمد؛ و تقریباً پایه گذار حکومت روحانیون در فرانسه بود.

در هر کشوری مسیحیت خصال و سجایای ملی آن مرز و بوم را به خود گرفت. در ایرلند رازورانه، احساساتی، فردگرا، و آتشین مزاج گشت؛ پریان، شعر، و تخیل سرکش و ظریف نژاد سلت را اقتباس کرد؛ کشیشان آن سرزمین نیروهای سحرآمیز دروئیدها و اساطیر رامشگران اعصار باستان را به ارث بردند؛ سازمان قبیله‌ای ایرلند از عدم تمرکز در دستگاه کلیسا طرفداری کرد، چنانکه تقریباً هر ناحیه صاحب یک «اسقف» مستقل شد. متعددت و متنفدت از اسقفها و کشیشان جماعت رهبانان بودند که همواره گروهی از آنان، که شمارشان از ۱۲ نفر کمتر نبود، در سراسر جزیره به تشکیل دیرهای نیمه منزوی و اغلب خودمختار دست زدند؛ اینان پاپ را به عنوان صدر کلیسا قبول داشتند، اما تابع هیچ گونه نظارت

خارجي نبودند. در اوایل اشاعة مسيحيت، رهبانان هر کدام در حجره‌هایی جداگانه زندگي مي‌کردند، به رياضتي سهمگين مي‌پرداختند، و فقط هنگام خواندن دعا به دور هم جمع مي‌شدند؛ رهبانان يك نسل بعد، که آنها را «دومين دسته قديسان ايرلندي» نام نهاده‌اند، از اين سنت مصري منحرف شدند و براي مطالعه و تحصيل به دور هم گرد آمدند، به فرا گرفتن زبان يوناني و نسخه‌برداري از روي کتابها پرداختند، و مدارس براي روحانيون و مردم عادي تأسيس کردند. در خلال قرون ششم و هفتم ميلادي بود که از مدارس ايرلند متوالياً گروهی از قديسان نامدار و با ابهت به اسكاتلند، انگلستان، گل، آلمان، و ايتاليا روي آوردند تا به جهان در ظلمت فرو رفته مسيحيت جان تازه‌اي بخشند و مردم سرگشته را به نور علم رهبري کنند. در حدود سال ۸۵۰ يکي از افراد قوم فرانک نوشت: «تقريباً تمامي ايرلند با لشكري از فلاسفه رو به کرانه‌هاي ما مي‌نهند.» همان سان که هجومهاي اقوام ژرمني بر گل و بریتانيا، فضاي آن کشورها را متوجه ايرلند ساخته بود، اينک آن موج باز مي‌گشت و آن دين ادا مي‌شد. مبلغان مسيحي ايرلندي با شور فراوان متوجه اقوام بيديني چون انگلها، ساکسونها، نروژيها، و دينها در انگلستان شدند و، در حالي که کتاب مقدس را در يك دست و نسخ خطي آثار کلاسيک را در دست ديگر داشتند، کمر همت به تربيت مسيحيان بيسواد و نيمه وحشي گل و آلمان بستند. اندک زماني ظواهر امر نشان از آن داشت که سلتها ممکن است سرزمينهايي را که در برابر قوه قهریه از کف داده‌اند از طريق مسيحيت باز ستانند. در خلال قرون تيرگي بود که تابناکترين تجليات روح ايرلندي پديد آمد.

بزرگترين مرد برجسته در ميان اين مبلغان ايرلندي قديس کولومبا بود. اطلاعات ما درباره اين مرد بسيار زياد است، زيرا به کتاب ترجمه احوالش که ادمان يکي از جانشينان وي در جزيره آيونا حدود سال ۶۷۹ نوشته است دسترسي

آمد. خانواده وي همه از تبار پادشاهان بودند. خود وي، مثل بودا، قديسي بود که اگر ترک دنيا نگفته بود، مي‌توانست بر اريکه شاهي تكيه زند. هنگامي که در موويل به مدرسه مي‌رفت چنان اخلاصي به کسب علوم ديني نشان مي‌داد که معلمش او را کالومکيل (ستون کليسا) نام نهاد. از بيست و پنجسالگي وي به تأسيس کليساها و ديرهاي زيادي پرداخت، که معروفترين آنها در دري، دارو، و گلزار داشت. اما وي، در عين حال که از قديسان به شمار مي‌رفت، آدمي بود مبارز، «مردي بود درشت استخوان، با صدائي بسيار غرا» که خلق آتشين وي بارها او را به مجادله با ديگران وامي‌داشت و سرانجام منجر به جنگ وي با پادشاه درميد شد. مشهور است که در اين جنگ پنج هزار نفر کشته شدند و کولومبا، هر چند پيروز شد، از ايرلند گريخت (۵۶۳) و عزم خود را جزم کرد که، به شمار کشتگان نبرد کولدرونا، نفوس بيدين را پيرو آيين مسيحيت گرداند. پس از جلای وطن، کولومبا در جزيره آيونا در نزديکي ساحل باخترى اسكاتلند به تأسيس ديري پرداخت که يکي از مشهورترين صومعه‌هاي قرون وسطي شد. از آنجا وي و پيروانش تعاليم عيسي را به هيريدز، اسكاتلند، و صفحات شمالي انگلستان بردند. کولومبا بعد از آنکه هزاران تن از کفار را به مسيحيت گروانيد و سيصد مجلد «کتاب نفيس» به دست رهبانان وي تذهيب شد، در همان دير مشهور، به سن هفتاد و هشت سالگي، هنگامي که در جلو محراب مشغول نيايش بود، درگذشت.

همانند وي، از نظر روحيه و نام، قديس کولومبانوس بود. کولومبانوس حدود سال ۵۴۳ در لنستر متولد شد و تاسي دو سالگي که شروع به تأسيس ديرهايي در بيغوله‌هاي جبال وژ در فرانسه کرد، ذکري از وي در تاريخ نمي‌رود. در لوکسوي وي به نوآموزان مدرسه خویش دستور مي‌داد که:

هر روز بايد روزه بگيريد، هر روز بايد دعا کنيد، هر روز بايد کار کنيد، و هر روز را به مطالعه بگذرانيد. يك رهبان بايد زير فرمان يك پير، و در مصاحبت بسياري از برادران باشد تا آنکه فروتنی را از يکي، شکیبایی را از ديگري، سکوت را از سومي، و ملايمت را از نفر چهارم فرا گيرد. ... هنگامي که وي قصد رفتن به بستر مي‌کند، بايد آن قدر خسته باشد که حين عزيمت به خواب رود.

مجازاتهاي شديد بود، چنانکه اگر رهباني هنگام شروع يك سرود روحاني سرفه مي‌کرد، يا قبل از شرکت در مراسم قداس ناخنهاي خود را نمي‌گرفت، يا ضمن مراسم نيايش تبسم مي‌کرد، يا هنگام تناول عشا

رباني به جام مقدس دندان مي‌زد، معمولاً مجازاتش شش ضربه شلاق بود، اگر دعايي سر سفره را نمي‌خواند، به دوازده ضربه محكوم مي‌شد؛ مجازات تأخير حضور در مجلس دعا پنجاه، براي جدال و ستيزه با ديگران يکصد، و براي گرم گرفتن با زنان دويست ضربه تازيانه بود. با وجود اين روش استبدادي، هرگز از عده نوآموزان کاسته نمي‌شد. دير لوکسوي شصت رهبان داشت که بسياري از آنها متعلق به خانواده‌هاي ثروتمند بودند. اين

چهره يك قدیس، کتاب کلز

جماعت با خوردن نان، سبزیجات، و آب به سد جوع مي‌پرداختند، جنگلها را پاك مي‌کردند، مزارع را شخم مي‌زدند، بذر مي‌افشاندند، خرمن درو مي‌کردند، و روزگار را به روزه و دعا مي‌گذرانيدند. در اینجا بود که کولومبانوس رسم «نيایش بي پايان خدا» را بنياد نهاد؛ به عبارت ديگر، در تمام اوقات شب و روز، رهبانان وي دسته دسته، يکي پس از ديگري، به خواندن ادعيه‌اي در منقبت عيسي، مريم، و قديسان مشغول بودند. در خلال قرون وسطي هزار صومعه مانند لوکسوي در اطراف و اکناف اروپا به وجود آمد.

سختگيري که اين نظامات را وضع کرد طبعاً حاضر به سازش با هيچ نظريه ديگري نبود؛ کولومبانوس، که جدال و ستيزه را ميان رهبانان خويش ممنوع کرده بود، خود بارها با اسقفهايي که به قدرت آنها هيچ اعتنايي نداشت مجادله مي‌کرد، با غير روحانيوني که مداخلاتشان را دفع مي‌کرد به مناظره مي‌پرداخت، و حتي با پاپها به مبارزه برمي‌خاست. زيرا رهبانان ايرلند عيد قيام مسيح را طبق محاسباتي برپا مي‌کردند که در آغاز گسترش مسيحيت متداول شده، اما در ۳۴۳ از جانب کليسا متروک شده بود. در اختلاف نظري

که بر سر این موضوع میان روحانیون گل و ایرلند روی داد، دسته اول به پاپ گرگوریوس کبیر پناه آوردند و از وی فتوا خواستند. کولومبانوس دستورات پاپ را رد کرد و پیغام داد که «ایرلندیها در نجوم از شما رومیها بمراتب برترند.» و از گرگوریوس درخواست کرد که طرز محاسبات ایرلندیها را قبول کند، و گر نه «کلیساهای مغرب شما را بدعتگزار خواهند خواند و به نظر حقارت در شما خواهند نگرست و انکارتان خواهند کرد.» سرانجام آن ایرلندی سرکش را به سبب نکوهش کارهای ناشایست ملکه برونیلدا از سرزمین گل اخراج و بزور بر یک کشتی که عازم ایرلند بود سوار کردند. کشتی مزبور را مجبور به بازگشت به فرانسه کردند. کولومبانوس از خاکی که اجازه اقامت در آنجا نداشت عبور کرد و در باواریا به راهنمایی جماعت کفار پرداخت. مسلماً وی آن قدر آدم مهیبي نبود که نظامات و ماجراهای دوران زندگیش او را تصویر می کند، زیرا در احوال وی گفته اند که سنجابها آزادانه بر روی شانه هایش می نشستند و میان باشلق وی جست و خیز می کردند. کولومبانوس بعد از آنکه کار تأسیس دیر سن گال را در نزدیکی دریای کنستانس به یکی از هموطنان ایرلندی خویش سپرد (۶۱۳)، با دلی پر درد از گردنه سن گوتار گذر کرد و در سال ۶۱۳ صومعه بوبیو را در لومباردی برپا ساخت؛ در همین صومعه بود که در گوشه خلوت حجره بی پیرایه خویش، دو سال بعد، جهان را ترک گفت.

ترتولیانوس، از نویسندگان اولیه کلیسای لاتین، سخن از مسیحیانی می گوید که در سال ۲۰۸ در بریتانیا می زیستند؛ بید در تاریخ خویش قدیس الینز را یکی از شهدایی می شمرد که بر اثر تعقیب و آزارهای دیوکلتیانوس جان دادند؛ اسقفهای بریتانیایی در شورای سردیکا (۳۴۷) حضور داشتند. ژرمانوس اسقف اوسر در سال ۴۲۹ به بریتانیا رفت تا بدعتگذاران

پلاگیوسیان را سرکوب کند. ویلیام آو ممزبری به نحو قاطعی ابراز می دارد که اسقف مزبور (از قرار معلوم در سفر بعدی خویش) بریتانیاییهای تازه مسیحی شده را وادار کرد تا با فریاد **هللویاه** «خداوند را حمد بگویند!» سپاهی مرکب از ساکسونها را تار و مار کنند. ضمن هجومهای انگلوساکسون، مسیحیت بریتانیایی از این حالت پرشور رو به ضعف نهاد و تقریباً از میان رفت، چه در تاریخ هیچ اسمی از مسیحیان مجمع الجزایر مزبور نیست، مگر در پایان قرن ششم که شاگردان کولومبا وارد نورثامبرلند شدند، و آگوستینوس با هفت تن دیگر از رهبانان از رم به انگلستان رسید. بی شک پاپ گرگوریوس شنیده بود که اثلبرت پادشاه بیدین دیار کنت با برتا، یک شاهزاده خانم مسیحی سلسله مروونژیان، ازدواج کرده است. اثلبرت با ادب تمام اظهارات آگوستینوس را شنید، به هیچ وجه مجاب نشد، اما به وی آزادی موعظه داد، و در کنتربری منزل و خوراک در اختیار آگوستینوس و رهبانان همطریق وی گذاشت. سرانجام (۵۹۹) سخنان ملکه در پادشاه اثلبرت اثر کرد، پادشاه به آیین جدید گروید، و بسیاری از رعایای او نیز مسیحی شدند. در ۶۰۱ گرگوریوس ردای مطرانی را برای آگوستینوس به انگلستان فرستاد و به این نحو آگوستینوس اولین فرد از یک سلسله مردان برجسته ای بود که به دریافت مقام اسقف اعظمی کنتربری نایل آمدند. گرگوریوس در مقام آیین شرک دیرپای انگلستان نرمش به خرج داد؛ با تبدیل معابد کهنسال به کلیساهای مسیحی هیچ گونه مخالفتی نکرد؛ و اجازه داد که رسم قربانی کردن گاوهای نر برای ارباب انواع به آرامی بدل به «کشتن آنها در سپاس از خداوند برای تردماغی خود مردم» شود؛ بدین ترتیب، تنها تغییری که در زندگی انگلیسیها روی داد این بود که اکنون هنگام خوردن گوشت گاو خدا را حمد می گفتند، و حال آنکه قبلاً هنگام حمد خدا گوشت گاو می خوردند.

یکی دیگر از مبلغان مسیحی ایتالیایی پاولینوس به ترویج مسیحیت در نورثامبرلند پرداخت (۶۲۷). اوزوالد، پادشاه نورثامبرلند، از رهبانان جزیره آیونا دعوت کرد که به قلمرو وی بروند و رعایایش را برای قبول مسیحیت آماده کنند؛ و، برای تسهیل کار این رهبانان، جزیره لیندیسفارن در نزدیکی کرانه خاوری نورثامبرلند را به آنها واگذار کرد. در آن جزیره بود که قدیس ایدان صومعه ای را بنیاد نهاد (۶۳۴) که به سبب اخلاص بیدریغ مبلغان مسیحی آن دیر، و جلال دستنبنشته های مذهب رهبانانش، نام لیندیسفارن در تمامی جهان مسیحیت بلندآوازه شد. در آنجا و در دیر ملروز بود که قدیس کاتلبرت (؟ ۶۳۵ - ۶۸۷) خاطرات شیرینی از شکیبایی، دینداری، بذله گویی، و حسن تدبیر خویش به جا نهاد. تقدس این

گونه مردان، و شاید به سبب صلح و امنیتی که آنها در چار دیواری دیرها در گرماگرم جنگهای متناوب داشتند، بسیاری از نوباوگان را به دیرهای رهبانان و

با آنکه گاهی رهبانان از شیوة مرضیة خویش عدول می‌کردند و مثل مردمان عادی رفتار می‌نمودند، با اینهمه با عرق جبین خود در مزارع و بیشه‌ها به کار کردن حیثیتی بخشیدند. در این خطه نیز مانند فرانسه و آلمان رهبانان، طایفه سپاه تمدن علیه مردابها، بیشه‌ها، جهالت، خشونت، هرزگی، بدمستی، و آز شدند. بید، اسقف انگلستان، نیز معتقد بود که عده بسیار زیادی از مردم انگلستان به صومعه‌ها روی می‌آورند؛ اشراف برای آنکه اموال خود را از مالیات معاف کنند، به ساختن تعداد بیشماري از دیرها می‌پرداختند؛ و اراضی کلیسایی، که معاف از مالیات بود، مشتمل بر مقدار بسیار زیادی از زمینهای زراعتی انگلستان می‌شد. بید، بر وجه هشدار، نوشت که تعداد سربازان برای محافظت خاک مملکت در برابر هجومهای بیگانگان بسیار کم است. دیری از این مقدمه نگذشته بود که هجوم دینها و نورمانها به خاک انگلستان صحت گفتار آن رهبان خردمند را تأیید کرد.

هنگامی که رهبانان بندیکتیان صفحات جنوبی انگلستان که تقویم و شعایر رومی را پذیرفته بودند با رهبانان ایرلندی شمال رابطه پیدا کردند و تقویم و آداب نماز آنها را با خود مغایر دیدند، آتش اختلافات به دیرها کشیده شد و آرامش زندگی رهبانی به هم خورد. در مجمع سینود ویتبی (۶۶۴) بلاغت کلام قدیس ویلفرید به این مرافعه پایان داد و، از نظر قراردادی، روز عید قیام مسیح را همان روزی تثبیت کرد که مطلوب نظر رم بود. مبلغان مسیحی ایرلند ناچار جنگجویانه این تصمیم را پذیرفتند. کلیسای بریتانیا، که اکنون متحد شده و هم خود را وقف اشاعه دین ساخته بود، برای خود قدرت سیاسی و اقتصادی به هم زد و در متمدن ساختن مردم و رتق و فتق امور مملکت نقش عظیمی به عهده گرفت.

رواج مسیحیت در آلمان دستاورد رهبانان ایرلندی و انگلیسی بود. در ۶۹۰ ویلیبرورد، رهبانی از ناحیه نورثامبرلند، که در سرزمین ایرلند به کسب علوم دینی پرداخته بود، همراه دوازده تن از همفکران ماجراجوی خویش از دریای شمال گذشت و شهر اوترشت را مرکز تعلیم دینی خود کرد، و مدت چهل سال در مسیحی کردن مردم مشرک فریضیا کوشید. لکن این مردم واقعبین جلگه‌نشین، چون ویلیبرورد را از ایادی ولینعمت وی پین کهن می‌دانستند، می‌ترسیدند که مبادا با گرویدن به مسیحیت به زیر سلطه فرانکها در آیند. به علاوه، میل نداشتند بشنوند که جمیع اسلاف تعمید نشده آنها گرفتار عذاب دوزخ باشند. یکی از پادشاهان فریضیا که به مجلس غسل تعمید رفته بود، چون از این مقوله چیزی به او گفته بودند، حاضر به قبول مسیحیت نشده و اظهار داشته بود که ترجیح می‌دهد در آخرت با نیاکان خویش محشور باشد.

در ۷۱۶، مردی قوه اراده‌تر از ویلیبرورد مسیحی کردن اقوام مشرک فریضیا را از سر گرفت. ویلفرید (۶۸۰؟ - ۷۵۴) یکی از اشراف انگلیسی و رهبانی از فرقه بندیکتیان بود که پاپ گرگوریوس دوم وی را بونیفاکیوس لقب داد، و

آمدند او را «رسول آلمان» خواندند. ویلفرید در نزدیکی فریضیا واقع در هسن به درخت بلوطی برخورد که مردم ناحیه آن را مقر یکی از ارباب انواع می‌دانستند. ویلفرید درخت را از ریشه قطع کرد، و خلائق بی اندازه متحیر ماندند. از اینکه به او هیچ گزندی نرسید. پس از این حادثه، مردم دسته دسته برای غسل تعمید به نزد وی شتافتند. دیرهای عظیمی در رایشنو (۷۲۴)، فولدا (۷۴۴)، و لورش (۷۶۳) ساخته شد. در ۷۴۸ بونیفاکیوس را اسقف اعظم ماینتس کردند. وی اسقفها را در حوزه روحانی خویش انتخاب کرد و کلیسای آلمان را به دستگاه نیرومندی برای نظام اخلاقی - اقتصادی - سیاسی جامعه بدل ساخت. بعد از آنکه ویلفرید مأموریت خود را در هسن و تورینگن انجام داده و در صدد بود که، با چشیدن شربت شهادت در راه اعتلای دین، کامیابیهای خود را به عالترین مرحله کمال رساند، از مقام پرافتخار سراسقفی خویش دست شست و به عزم به اتمام رساندن کار ویلیبرورد وارد فریضیا شد. مدت سه سال به تبلیغ دین پرداخت، تا آنکه جماعتی از کفار بر او هجوم بردند و به قتلش رساندند. یک نسل بعد، شارلمانی با آتش و شمشیر

مسیحیت را به سرزمین ساکسونها برد. فریزیاییهای سرسخت اکنون تسلیم شدن در برابر دین جدید را مقتضی دیدند، و به این طریق استیلای مسیحیت رومی بر فاتحان رم کامل شد.

پیروزی نهایی آیین مسیح در اروپا قبولاندن تعالیم مسیحیت بر اقوام اسلاو بود. در ۸۶۱ روستیسلاف، امیر مورای، چون می‌دید که با رواج تعالیم کلیسای لاتین در قلمرو وی زبان بومی وارد آداب نماز نشده است، از امپراطوری بیزانس درخواست کرد تا مبلغانی را به کشور وی بفرستد که در مراسم دعا و موعظه از زبان عامیانه استفاده کنند. امپراطور بیزانس دو برادر، متودیوس و **سیریل**، را روانه مورای کرد که هر دو چون در سالونیکا بزرگ شده بودند زبان سلاوونیک را به سهولت صحبت می‌کردند. مقدم دو برادر گرامی شمرده شد، اما آنها متوجه شدند که اسلاوها هنوز صاحب الفبایی نیستند تا بتوانند نیات و مقاصد خود را کاملاً به کتابت درآورند. معدودی از اسلاوها که نوشتن می‌دانستند برای بیان مفاهیم خویش الفبای لاتینی و یونانی به کار می‌بردند. از این رو سیریل الفبای یونانی را، با ملاحظه معانی و اصواتی که تا قرن نهم بر اثر استعمال پدید آمده بود، اقتباس کرد و از روی آن خط و الفبای اسلاو را ساخت. مثلاً B مانند V تلفظ می‌شد، H مثل E (I انگلیسی)، و chi معادل صدای ch سکوتی بود. همچنین سیریل برای آن دسته از اصوات زبان سلاوونیک که الفبای یونانی قدرت بیان آنها را نداشت حروف مصوت خاصی ابداع کرد. به کمک این الفبا [الفبای سیریلی] بود که سیریل متون دعاها و ترجمه هفتادی کتاب عهد قدیم را از یونانی به زبان سلاوونیک ترجمه کرد و به

این طریق ادبیات و زبان نوینی را بنیاد نهاد.

متعاقباً، میان دو دنیای مسیحی لاتین و یونانی برای قبضه کردن اسلاوها کشمکش درگرفت. پاپ نیکولاوس اول سیریل و متودیوس را به رم دعوت کرد. سیریل در آنجا به قصد ورود در حلقه رهبانان به ادای سوگند پرداخت، از قضا در بستر بیماری افتاد، و درگذشت (۸۶۹). متودیوس بعد از آنجا از جانب پاپ تقدیس و به مقام سراسقفی منصوب شد، به مورای بازگشت. پاپ یوآنس هشتم اجرای مراسم نیایش را به زبان سلاوونیک مجاز دانست، ستفانوس پنجم آن را ممنوع کرد، مورای، بوهیم، و سلوواکی (که امروزه مجموع این اراضی کشور چکوسلواکی را تشکیل می‌دهد)، و بعدها مجارستان و لهستان تابع کلیسای لاتین و شعائر آن شدند؛ در حالی که بلغارستان، صربستان، و روسیه آداب نماز و الفبای سلاوونیک را پذیرفتند، با کلیسای یونان بیعت کردند، و فرهنگ خود را از دنیای بیزانس گرفتند.

محاسبات سیاسی در این تغییرات و تبدلات مذهبی مؤثر افتاد. غرض از تشویق آلمانها به پیروی از مسیحیت آن بود که مرز و بوم آن اقوام را به طور ثابتی ضمیمه قلمرو فرانکها کنند. هرالد بلوتان مسیحیت را به ملت دانمارک تحمیل کرد (۹۷۴)، زیرا این یکی از شرایطی بود که امپراطور آلمان، اوتودوم، انجامش را در مقابل صلح خواستار بود. پادشاه بلغارها، بوریس، بعد از آنکه چندی با دستگاه پاپی لاس زد، پیرو کلیسای یونان شد (۸۶۴) تا در مقابل آلمانی که رو به گسترش گذاشته بود تکیه‌گاهی داشته باشد. ولادیمیر اول روسیه را از آن جهت مسیحی کرد (۹۸۸) که خیال داشت آنرا، خواهر باسیلیوس دوم امپراطور یونان، را به عقد ازدواج خویش درآورد و بخشی از کریمه را که جهیز او بود تصاحب کند. مدت دو قرن کلیسای روسیه رهبری بطرک قسطنطنیه را قبول داشت؛ در قرن سیزدهم بود که خود را مستقل اعلام کرد، و بعد از سقوط امپراطوری روم شرقی (۱۴۵۳)، کلیسای روسیه عالیت‌ترین مرجع قدرت در دنیای ارتدوکس یونانی شد.

در این استیلای مسیحیت بر اروپا، سربازان فاتح رهبانان، و پرستاران آنها راهبها بودند. رهبانان به کشاورزان پیشگام کمک کردند تا بیغوله‌ها را به زیر کشت درآورند، جنگلها و بوته‌ها را هموار کنند، مردابها را زهکشی کنند، بر روی آبگیرها پل بزنند، و به راهسازی بپردازند. همین قبیل افراد بودند که مراکز صنعتی و مدارس و محافل خیریه را بنیاد نهادند؛ به نسخه‌برداری از روی کتابهای خطی و احداث کتابخانه‌های نسبتاً کوچکی پرداختند؛ و به افراد سرگشته‌ای که ارتباطشان با سنن دیرینه، مراسم مذهبی، یا وطنهایشان بکلی قطع شده بود نظم اخلاقی، جرئت، و تسلی خاطر بخشیدند. رئیس دیر معروف انیان، که

بندیکتوس نام داشت، در میان رهبانان خویش عرق می‌ریخت، زمین را می‌کند، و خرمن را درو می‌کرد؛ راهب

مرگش، خیش را به عنوان یادگاری برای احترام به روح وی حفظ کردند.

هر چند يك بار رهبانان و راهبه‌ها، پس از آنکه با نیرویی فوق انسانی به تقویت پاکدامنی، ایثار، و پایداری می‌کوشیدند، مجدداً به طبیعت آدمی برمی‌گشتند، و تقریباً در هر قرن در داخل دیرها اصلاحاتی ضرورت داشت تا دوباره رهبانان را در پیروی از نظامات به مراحل عالی برسانند که غیر طبیعی بود. برخی از رهبانان قاعدتاً هنگامی به جرگه برادران پیوسته بودند که تمایلی عرضی برای پرهیزکاری و تسلیم و رضا در خود می‌دیدند؛ به همین سبب، چون شور و جذبه آنها رو به کاهش می‌نهاد، قادر نبودند خود را با انضباط محیط دیر وفق دهند. بعضی نذر دیر شده بودند، به این معنی که در هفتسالگی یا در سنین از هفت به بالا، و بعضی اوقات هنگامی که کودکی شیرخوار بیش نبودند، پدر و مادرشان آنها را به صومعه‌ها می‌سپردند، و این نذرشدگان نیابتی تا زنده بودند می‌بایست در خدمت دیر باشند. این پیمانهای نیابتی را برگشت ناپذیر می‌دانستند، تا آنکه در ۱۱۷۹ به موجب فرامین پاپ مقرر شد که اطفال وقتی به سن چهارده رسیدند، حق لغو آنها را داشته باشند. در سال ۸۱۷ پادشاه فرانسه، لویی لوییو، که از انضباط سست صومعه‌های کشور خود به وحشت افتاده بود، عموم پیران دیرها و راهبان را امر به تشکیل مجلسی ملی در آخن کرد، و بندیکتوس رئیس دیر آنیان را مأمور کرد تا دستورات قدیس بندیکتوس نورچایی را از نو در تمام دیرهای مملکت معمول و متداول کند. بندیکتوس جدید با کوششی مداوم به انجام فرمان پادشاه کمر بست، اما در ۸۲۱ درگذشت.

دیری نگذشت که، بر اثر مبارزات پادشاهان، امپراطوری فرانکها دچار هرج و مرج شد، و هجومهای نورمانها، مجارها، و ساراسنها صدها صومعه را ویران کرد. رهبانان بیخانمان در قلمرو دنیای غیر روحانی آواره شدند، و آنهایی که پس از فرونشستن این امواج ویرانی و چپاول به دیرها بازگشتند پاره‌ای از رسوم مادی را با خود به داخل چار دیواری صومعه‌ها به ارمغان بردند. خواندان فئودال دیرها را متصرف شدند، درآمدشان را ضبط، و همه جا به میل خویش افراد را به ریاست آنها منصوب کردند. تا سال ۹۰۰، صومعه‌های مغرب تقریباً مانند جمع مؤسسات اروپایی لاتین به پایینترین درجه از تاریخ قرون وسطایی خویش تنزل یافته بود. به قول قدیس اودو اهل کلونی (فت ۹۴۲) برخی از کشیشان، اعم از آنهایی که به اشاره حکومتها به کار منصوب می‌شدند یا آنهایی که به حکم مقامات روحانی انجام وظیفه می‌کردند، «مقام فرزند مریم عذرا را به هیچ می‌گیرند، زیرا در ساحت خود دادگاههای وی، و حتی در همان مسافرخانه‌هایی که به برکت اخلاص مؤمنان برپا شده است تا آنکه در حریم آنها عفاف مصون و محفوظ ماند، مرتکب زناکاری می‌شوند، و از شهوت چنان لبریز می‌گردند که مریم عذرا جایی برای نهادن کودک خود عیسی ندارد.» از همین دیر کلونی بود که اصلاحات عظیم صومعه‌ها آغاز شد.

برپا کرده بودند که تقریباً واقع در مرز میان آلمان و فرانسه بود. در ۹۲۷ رئیس دیر مزبور، اودو، در نظامات صومعه جرح و تعدیلی به عمل آورد و از سختگیریهایی جسمانی کاست، و سعی خود را بیشتر صرف انضباط اخلاقی کرد؛ به این معنی که ریاضت را مردود شمرد، استحمام را تجویز کرد، مقدار زیادی بر خوراک افزود، رهبانان را در نوشیدن آبجو و شراب آزاد گذاشت؛ اما، به سنت کهن، تعهدات رهبانان دایر بر چشم پوشیدن از مال دنیوی، اطاعت، و پاکدامنی همچنان به قوت خود باقی ماند. در دیگر نقاط فرانسه تأسیسات مشابهی پدید آمد. اما در حالی که هر صومعه‌ای تا این تاریخ خودش در عین بی نظمی واضع نظامات خود بود، یا تا حدی از اوامر اسقف یا خاوند محل پیروی می‌کرد. دیرهای بندیکتیان جدید با دیر کلونی متفق شدند و رئیس هر دیری تابع رئیس کلونی و پاپهای رم شد. در دوران ریاست سه تن از رؤسای دیر کلونی - مایول (۹۵۴ - ۹۹۴)، اودیو (۹۹۴ - ۱۰۴۹)، و اوگ (۱۰۴۹ - ۱۱۰۹) - بود که نهضت وابستگی دیرها به یکدیگر از فرانسه به انگلستان، آلمان، لهستان، مجارستان، ایتالیا، و اسپانیا سرایت کرد و بسیاری از دیرهای قدیمی به «جرگه کلونیان» پیوستند. تا سال ۱۱۰۰، در حدود دو هزار از این قبیل دیرها، دیر کلونی را مادر و فرمانفرمای خود می‌شمردند. قدرتی چنین سازمان یافته،

آزاد از مداخله حکومت و نظارت اسقفها، اسلحه جدیدی در اختیار دستگاه پاپی گذاشت تا به کمک آن بر سلسله مراتب مادی و دنیوی کلیساها آمر و ناظر باشد. در عین حال، پیدایش این نیروی متشکل اجرای اصلاحات شدیدی را در دیرها به دست خود رهبانان ممکن کرد. از بی نظمی، تنبلی، تجملپرستی، بداخلاقی، و خرید و فروش مناصب روحانی بشدت جلوگیری شد، و برای مردم ایتالیا این از غرایب بود که می دیدند اودو، یک نفر رهبان فرانسوی، به منظور اصلاح خود دیر مونت کاسینو به کشورشان دعوت شده است.

VI - حضيض دوران قدرت پاپها: ۸۶۷ - ۱۰۴۹

اصلاحات آخر از همه به رم رسید. نفوس شهر مزبور همیشه، حتی در دورانی که عقاب امپراطوری لژیونهای را در جنگالهای خود اداره می کردند، مردمانی رام ناشدنی بودند. اکنون پاپها، که فقط به حشمت منصب و وحشت کیش خود و همچنین به لشکریان معدودی متکی بودند، خود را اسیر اشرافیتی حسود و خلاقیتی دیدند که دینداریشان به سبب نزدیکی با سریر روحانی قدیس پطرس لطمه می دید. رومیها متکبرتر از آن بودند که از دیدن پادشاهان مرعوب شوند و آشناتر از آن بودند که برای پاپها احترامی آمیخته به ترس در خود احساس کنند. اینها «نایبان مسیح» را مردمی می دیدند مثل خودشان دستخوش بیماری، خطا، گناه، و شکست. به همین سبب دستگاه پاپی برای آنها نه حکم یک دژ نظم را داشت و نه یک برج و

می داد. به حکم سنت کلیسا، انتخاب هیچ پاپی بدون جلب رضایت طبقه روحانی، اشراف، و نفوس رم ممکن نبود. حکمرانان سپولتو، بنونتو، ناپل، و توسکان و جماعت اشراف شهر رم، مثل ادوار باستان، به دسته های تقسیم می شدند؛ هر دسته ای که در شهر رم برتری داشت برای انتخاب و اعمال نفوذ در شخص پاپ دسیسه می کرد. همین دسته بندیها بود که در قرن دهم دستگاه پاپی را به پایینترین درجات در تاریخ خلافت روحانی رم کشانید.

در ۸۷۸ لامبرت، دوک سپولتو، با لشکریان خویش وارد شهر رم شد و پاپ یوآنس هشتم را دستگیر کرد و او را گرسنگی داد تا مگر با تفویض اریکه امپراطوری به کارلومان موافقت کند. در ۸۹۷ پاپ استفانوس ششم دستور داد تا جسد پاپ فورموسوس (۸۹۱ - ۸۹۶) را از تابوتش درآورند و جبهه های ارغوانی بر تن مرده کنند. آنگاه، در حضور شورایی از روحانیون، پاپ مرده را به اتهام نقض پاره ای از قوانین کلیسایی محاکمه و محکوم کردند، جسد را عریان و تکه تکه کردند، و جوارح او را به رود تیبر انداختند. در همان سال، بر اثر یک انقلاب سیاسی در رم، پاپ استفانوس را از مقامش عزل و در زندان خفه کردند. پس از این حوادث مسند پاپی چندین سال ملعبه دست مردمانی شد رشومگیر، جنایتکار، یا افرادی که زنان اشرافی و بی بندوبار به آنها دلباخته بودند. مدت نیم قرن خانواده تنوفیلاکت، یکی از مأموران عالیرتبه کاخ پاپی، به میل خویش مشغول عزل و نصب پاپها بودند. ماروزیا دختر تنوفیلاکت وسایلی برانگیخت تا معشوقش را به نام سرگیوس سوم به مقام پاپی (۹۰۴ - ۹۱۱) انتخاب کردند. تنودورا همسر تنوفیلاکت موجبات انتخاب پاپ یوآنس دهم (۹۱۴ - ۹۲۸) را فراهم ساخت. یوآنس متهم شده بود به اینکه فاسق تنودوراست، اما بینهای که در این باب اقامه شده مکفی نبود. شکی نیست که وی زمامدار غیر روحانی برجسته ای بود، زیرا ائتلافی که در ۹۱۶ منجر به راندن هجومهای ساراسنها از رم شد به دست وی تدارک شده بود. ماروزیا بعد از آنکه چند عاشق دلباخته را یکی پس از دیگری ترک گفت، به عقد ازدواج گویدو دوک توسکان درآمد، و زن و شوهر برای عزل یوآنس از مقام پاپی به توطئه چینی پرداختند. ابتدا وسایلی برانگیختند تا برادر پاپ جلو چشم وی به قتل رسد. سپس خود یوآنس را به زندان افکندند، و چند ماه بعد وی به علل نامعلومی درگذشت. در ۹۳۱ ماروزیا، یوآنس یازدهم (۹۳۱ - ۹۳۵) را، که به گمان عامه مردم پسر حرامزاده وی از سرگیوس سوم بود، به مقام پاپی رسانید. در سال ۹۳۲ پسر ماروزیا، آلبریک، یوآنس یازدهم را در دژ سانت آنجلو زندانی کرد، اما به وی اجازه داد که در زندان به انجام وظایف روحانی دستگاه پاپی مشغول باشد. مدت بیست و دو سال آلبریک به عنوان فرمانروای مطلق العنان «جمهوری رومی» بر رم حکومت می کرد. هنگام مرگ، وی اختیارات خویش را به فرزندش اکتویانوس

واگذار کرد و از روحانیون و مردم قول گرفت که چون آگاپتوس دوم بمیرد، اوکتاویانوس را به مقام پاپی برگزینند.

هرزگیها و تدارك مجالس لهو و لعب در کاخ لاتران، نام پاپ را ننگین ساخت.

اوتو اول پادشاه آلمان، که در ۹۶۲ با قبول تاج از جانب یوآنس دوازدهم به مقام امپراطوري رسید، به چشم خود شاهد فضاحت دستگاه پاپی بود. در ۹۶۳ اوتو به کمک روحانیون ماورای آلپ به شهر رم بازگشت و یوآنس را در حضور يك شوراي روحانیون به محاکمه فراخواند. کاردینالها یوآنس را متهم کردند که برای اجرای مراسم تقدیس اسقفان رشوه گرفته؛ پسری دهساله را به مقام اسقفی منصوب کرده؛ با متعه پدرش زنا کرده؛ با دختر برادر و بیوه پدرش همخوابه شده، و به این طریق مرتکب زناي با محارم شده؛ و کاخ پاپی را بدل به يك فاحشه خانه کرده است. یوآنس از حضور در شوراي روحانیون یا پاسخ دادن به این اتهامها خودداري ورزید و در عوض پی شکار رفت. شورا یوآنس را از مقام پاپی عزل و به اتفاق آرا يك غیر روحانی را به اسم لئو هشتم (۹۳۵ - ۹۳۶) که اوتو نامزده کرده بود، به پاپی منصوب کرد. بعد از آنکه اوتو به آلمان مراجعت کرد، یوآنس رهبران طرفداران امپراطوري را در رم گرفت و اعضاي آنها را قطعه قطعه کرد و، با تشکیل شورایی که از فرامین وی اطاعت می کرد، بار دیگر بر مسند پاپی تکیه زد (۹۶۴). هنگامی که یوآنس مرد (۹۶۴)، مردم رم لئو را نادیده گرفتند و بندیکتوس پنجم را به پاپی برداشتند. اوتو باز از آلمان متوجه رم شد، بندیکتوس را خلع کرد، و منصب پاپی را به لئو بازگردانید. لئو نیز رسماً این حق را برای اوتو و امپراطوران جانشین وی مسلم دانست که در آینده با هر پاپی مخالف بودند، مانع از انتخاب وی شوند. هنگام مرگ لئو، اوتو امپراطور آلمان موجبات انتخاب یوآنس سیزدهم (۹۶۵ - ۹۷۲) را فراهم آورد. بندیکتوس ششم (۹۷۳ - ۹۷۴) به دست یکی از اشراف رومی موسوم به بونیفاتسیو فرانکونه [بونیفایکیوس هفتم] زندانی و خفه شد. سپس همین مرد مدت يك ماه خود را پاپ خواند و در پایان این مدت تا آنجا که مقدور بود خزاین پاپی را چاپید و به قسطنطنیه گریخت. نه سال بعد بونیفاتسیو بازگشت، پاپ یوآنس چهاردهم (۹۸۳ - ۹۸۴) را کشت، دوباره مقام پاپی را غصب کرد، و در بستر خویش در عین آرامش جان داد (۹۸۵). جمهوری رومی دوباره سر بلند کرد، زمام اختیارات را به دست گرفت، و کرسنتیوس را به مقام کنسولی برگزید. اوتو سوم با لشکری عظیم متوجه شهر رم شد، و مجمعی از اعظم روحانی آلمانی تشکیل داد تا با انتخاب کشیش خصوصی وی به عنوان پاپ گرگوریوس پنجم (۹۹۶ - ۹۹۹) هرج و مرج را پایان دهند. امپراطور جوان جمهوری را بر هم زد، کرسنتیوس را عفو کرد، و به آلمان بازگشت. پس از عزیمت وی، کرسنتیوس بی درنگ جمهوری را از نو تشکیل داد و گرگوریوس را عزل کرد (۹۹۷). گرگوریوس وی را تکفیر کرد، اما کرسنتیوس به حرف او خنديد و موجبات انتخاب یوآنس شانزدهم را به مقام پاپی فراهم آورد. اوتو بازگشت، یوآنس را از مقامش خلع کرد،

چشمانش را درآورد، بینی و زبانش را برید، و دستور داد او را وارونه بر خري نشانند و در کوچه های رم بگردانند. کرسنتیوس و دوازده تن از بزرگان جمهوری را گردن زدند و اجساد آنها را از کنگره های دژ سانت آنجلو آویختند (۹۹۸). گرگوریوس به کار خویش ادامه داد و در ۹۹۹، شاید بر اثر زهر، به هلاکت رسید. اوتو، ژربر را که یکی از کاردانتین پاپها محسوب می شد جانشین وی کرد.

ژربر در دامان خانواده بی بضاعی در نزدیکی شهر اوریاک واقع در ایالت اوورنی به دنیا آمد (حد ۹۴۰). در کودکی در آنجا وارد دیری شد. بنا به پیشنهاد رئیس دیر، وی برای تحصیل ریاضیات به اسپانیا رفت؛ در ۹۷۰ بول، کنت بارسلون، وی را با خود به رم برد. پاپ یوآنس سیزدهم از فضل آن رهبان بغایت شگفت شد و توصیه او را به اوتو اول کرد. مدت يك سال ژربر در ایتالیا به تدریس می پرداخت و در آن موقع، یا چندی بعد، اوتو دوم از شاگردان مکتب وی بود. آنگاه ژربر عازم رنس شد تا در مدرسه کلیسای جامع آن شهر به تحصیل منطق پردازد. چندی نگذشت که وی ریاست آن مدرسه را عهده دار شد (۹۷۲ - ۹۸۲). در این آموزشگاه تنوع موضوعاتی که ژربر تدریس می کرد بی سابقه بود، و حتی مشتمل بر آثار شعری کلاسیک نیز می شد. وی در نوشتن نثر لاتینی صاحب سبکی ممتاز بود، و نثرش گاهی رقیب نثر

سیدونیوس است. هر جا می‌رفت، به جمع‌آوری کتاب می‌پرداخت و مبالغ عظیمی بی‌محابا از کیسه فتوت خود بذل می‌کرد تا از روی کتابهای خطی موجود در سایر کتابخانه‌ها نسخه‌هایی تهیه کنند. شاید ما باید برای حفظ خطابه‌های سیسرون خود را رهین منت وی بدانیم.

ژربر بزرگترین ریاضیدان عالم مسیحی بود، کسی بود که در رواج نوعی از ارقام «عربی» پیشقدم شد، در موضوع چرتکه و اصطیلاب مطالبی نوشت، و رساله‌ای درباره علم هندسه تألیف کرد. از اختراعاتی وی یک ساعت ماشینی و یک دستگاه ارگ بود که به کمک قوه بخار کار می‌کرد. تعدد و تنوع فضایل و کمالات علمی وی سبب شد که پس از مرگش مردم او را برخودار از نیروهای جادویی بشمرند.

هنگامی که آدلبرو فوت کرد (۹۸۸)، ژربر در صدد برآمد تا، به جای وی، اسقف اعظم رنس بشود، اما اوگ کاپه یکی از حرامزادگان سلسله رو به زوال کارولنژیان را که آرنولف نام داشت به آن سمت برگزید. آرنولف علیه اوگ کاپه به دسیسه چینی پرداخت؛ یک شورای روحانی علی‌رغم اعتراض پاپ او را عزل و ژربر را به سر اسقفی رنس انتخاب کرد (۹۹۱). چهار سال بعد یکی از سفیران پاپ در سینود مواسون حاضران را تشویق به عزل ژربر کرد. آن فاضل تحقیر شده عازم دربار اوتو سوم در آلمان شد. آنجا که در حق وی نهایت احترام به عمل آمد، و ژربر فکر احیای یک امپراطوری رومی را که پایتختش شهر رم باشد به پادشاه جوان تلقین کرد. اوتو سوم او را ابتدا به سراسقفی راونا و در سال ۹۹۹ به مقام پاپی برگزید. ژربر، نام سیلوستر دوم

ثانی **بشمرد**. اگر ژربر و اوتو ده سال بیشتر زنده می‌بودند، احتمال داشت که امیال آنها به تحقق پیوندد، زیرا اوتو یک شاهزاده خانم بیزانسی بود، و ژربر می‌توانست در عین حال هم پادشاه باشد و هم فیلسوف. لکن ژربر در چهارمین سال پاپی خویش درگذشت. طبق شایعاتی که در رم بر سر زبانها افتاده بود، ستفانیا، یعنی همان کسی که به اوتو زهر خورانده بود، در مسموم کردن ژربر نیز دست داشت.

آرمانهای این دو نفر، و کثرت امور سیاسی دنیای اطراف آن، نشان می‌دهد که شمار مسیحیان معتقد به فرا رسیدن قیامت در سال ۱۰۰۰ میلادی اندک بوده است. در ابتدای قرن دهم یک شورای کلیسایی اعلام داشته بود که آخرین قرن تاریخ آغاز شده است. در پایان این قرن فقط عده بسیار قلیلی چنین اعتقادی داشتند و خود را برای روز حساب آماده می‌کردند. اکثریت عظیم مردم، به عادت مألوف، دنبال کار، تفریح، ارتکاب به گناه، دعا، و جهد در جستن از خطر ضعف پیری بودند. هیچ دلیلی در دست نیست که نشان دهد مردم در سال ۱۰۰۰ میلادی دچار هراسی شده باشند یا حتی هدیه‌هایی که به کلیسا می‌دادند زیاد شده باشد.

پس از مرگ ژربر زوال دستگاه پاپی از سر گرفته شد. کنتهای توسکولوم و اطراف آن، که با امپراطوران آلمان متفق شده بودند، تقریباً بی‌آنکه کمترین کوششی در پنهان کردن عمل خود بکنند، اسقفها را می‌خریدند و مقام پاپی را می‌فروختند. بندیکتوس هشتم (۱۰۱۲-۱۰۲۴)، که از جانب آنها نامزد مقام پاپی شد، مردی بود نیرومند و باکیاست؛ اما بندیکتوس نهم (۱۰۳۲-۱۰۴۵)، که در دوازده سالگی، به پاپی رسید، روزگار خویش را چنان به فساد و لهو و لعب می‌گذرانید که مردم به مخالفت با وی قیام و او را از شهر رم بیرون کردند. به کمک کنتهای توسکولوم، بندیکتوس بار دیگر به مقام خویش بازگشت. لکن چون از دستگاه پاپی خسته شده بود، منصب خود را در برابر یک «و به روایتی دو» هزار پوند طلا به گرگوریوس ششم (۱۰۴۵ - ۱۰۴۶) فروخت. گرگوریوس پاپی بود که تا اندازه‌ای می‌شد او را نمونه و سرمشق قرار داد، و به همین سبب نیز مردم رم از عمل وی متحیر شدند. ظاهراً وی از آن جهت دستگاه پاپی را خریده بود که می‌خواست از صمیم قلب آن را اصلاح کند و از حیطة نفوذ جماعتی از امرای صاحب اختیار برهاند. کنتهای توسکولوم با چنین اصلاحی موافق نبودند و به همین سبب دوباره بندیکتوس نهم را پاپ خواندند، در حالی که جماعت سومی سیلوستر سوم را به پاپی برداشتند. روحانیون ایتالیا برای ختم این مراقبه از امپراطور هنری سوم استمداد جستند. هنری به سوتری، در نزدیکی رم، رفت؛ در آنجا مجلسی با حضور روحانیون

داد؛ سیلوستر را از زندانی کرد؛ استعفای بندیکتوس را پذیرفت؛ و گرگوریوس را، که به خریدن مقام پاپی اعتراف داشت، عزل کرد. هنری شورای روحانیون را مجاب کرد که فقط در صورتی می‌توان کلیسا را از این ورطه خفت رهایی داد که پاپ بیگانه‌ای باشد که امپراتور از او حمایت کند. شورا اسقف بامبرگ را به اسم کلمنس دوم (۱۰۴۶ - ۱۰۴۷) به مقام پاپی برگزید. وی یک سال بعد فوت کرد. جانشین وی داماسوس دوم (۱۰۴۷ - ۱۰۴۸) نیز به عارضه تب نوبه، که اکنون مرتباً از باتلاقهای زهکشی نشده کامپانیا سرایت می‌کرد، درگذشت. سرانجام لئو نهم (۱۰۴۹ - ۱۰۵۴) تکیه بر مسند پاپی زد؛ وی مردی بود که می‌توانست با جرئت، آگاهی، درستی، و تقوایی که مدت‌ها رم نظیرش را ندیده بود با دشواریهای دستگاه پاپی رو به رو شود.

VII - اصلاح کلیسا : ۱۰۴۹ - ۱۰۵۴

در این هنگام سه مشکل داخلی مایه تشنگ کلیسا بود: خرید و فروش مقامهای اسقفی و پاپی؛ عادت به ازدواج و یا داشتن همخوابه، که میان طبقه روحانیون رواج داشت؛ و عدم احصان در بین رهبانان به طور پراکنده.

خرید و فروش مناصب کلیسایی یا خدمات روحانیون در میان کشیشان آن عهد درست حکم فساد را داشت که امروزه در امر سیاست به عیان می‌بینیم. یکی از انگیزه‌های این امر مردمان نیکوکار بودند. مثلاً مادر گیر دو نوزان چون اشتیاق فراوان داشت که پسرش را نذر کلیسا کند، مبالغی به مقامات روحانی پول داد تا او را در یازدهسالگی به جرگه کشیشان عالیمقام یک کلیسا وارد کنند. در ۱۰۹۹ یک شورای کلیسایی در رم از کثرت این قبیل قضایا اظهار تأسف کرد. از آنجا که در انگلستان، آلمان، فرانسه، و ایتالیا، اسقفان علاوه بر تمشیت امور و مشکلات مذهبی به قضایای دنیوی نیز رسیدگی می‌کردند و، به رسم فئودالها، برای عواید ضروری خویش موقوفاتی از قبیل املاک یا قصبات یا حتی شهرهایی را در اختیار داشتند، افراد جاه طلب برای تحصیل چنین مناصبی حاضر بودند مبالغ گزافی به حکومتها تسلیم کنند و پادشاهان خودکامه حریص نیز، برای به دست آوردن این قبیل رشوه‌ها، هر نوع اصولی را زیر پا می‌گذاشتند. در ناربون کودک دهساله‌ای در برابر پرداخت صد هزار سولیدوس به مقام اسقف اعظم منصوب شد (۱۰۱۶).

فیلیپ اول پادشاه فرانسه، یکی از خواستاران منصب سر اسقفی حوزه‌ای را که با عدم توفیق مواجه شده بود با شوخ طبعی چنین استمالت می‌کرد: «بگذار من از کامیابی رقیب تو سود برم، آنگاه می‌توانی او را به جرم خرید منصب روحانیش تحقیر کنی، و پس از آن ترتیبی خواهم داد تا رضایت تو حاصل آید.» پادشاهان فرانسه، به حکم سنتی که پایه گذار آن خود شارلمانی بود، مرتباً اسقفهای سانس، رنس، لیون، تور، و بورژ را خود تعیین می‌کردند. در دیگر نقاط فرانسه انتخاب اسقفها بر عهده دوکها یا کنتها بود. بسیاری از اسقف نشینها در خلال قرن یازدهم

در شمال دارایی موروث خانواده‌های اشرافی درآمدند و به تأمین آینده پسران خردسالتر و اطفال حرامزاده این قبیل خانواده‌ها اختصاص پیدا کردند. در آلمان یک بارون مالک اراضی هشت اسقف نشین بود، و تمام این اراضی را به ورثه خود منتقل کرد. یک کاردینال آلمان (حد ۱۰۴۸) ادعا کرد که اشخاصی که مقامات کشیشی و عواید آنها را با پول خریده بودند، برای جبران هزینه‌های خویش به فروش سنگهای مرمرنمای کلیساها و حتی سفالهای پشت بام آنها مبادرت کردند. این قبیل اشخاص مردمانی بودند دنیادار؛ بسیاری در عین تجمل زندگی می‌کردند، به جنگ می‌پرداختند، در محاکم اسقفی رشوه گرفتن و رشوه دادن را مجاز می‌شمردند، خویشان و نزدیکان خود را به مناصب روحانی می‌گماشتند، و با کمال صداقت رب النوع جیفة دنیوی را ستایش می‌کردند. پاپ اینوکنتیوس سوم درباره شخصی که اسقف اعظم ناربون بود، گفت که وی در سینه به جای قلب کیسه پول دارد. خرید حوزه‌های اسقفی چنان متداول شد که اهل عمل آن را امری عادی تلقی کردند، لکن مصلحین فریاد برداشتند که شمعون مغ کلیسا را قبضه کرده است.

در میان کشیشان معمولی مشکل اخلاقی گاهی ازدواج بود و زمانی داشتن همخوابه. در قرون نهم و دهم در انگلستان، گل، و ایتالیای شمالی رسم ازدواج بین کشیشان رواج داشت. پاپ هادریانوس دوم (۸۶۷ - ۸۷۲) خودش مرد متأهل بود. راتریوس اسقف ورونا (در قرن دهم) نوشت که در قلمرو وی تقریباً تمام کشیشان متأهل هستند. در آغاز قرن یازدهم بین کشیشانی که از طرف مقامات ملکی منصوب می‌شدند، مجرد ماندن از مستثنیات بود. هر چند که ازدواج کشیشان خلاف شرایع و آرمانهای کلیسا بود، غیر اخلاقی خواندن این قبیل ازدواجها هم خطاست، زیرا هیچ گونه تعارضی با سنن و فتاوی اخلاقی آن عهد نداشت. در میلان یک کشیش متأهل در نظر عامة مردم مقامی والاتر از یک کشیش مجرد داشت، زیرا در مورد دومی همواره ظن همخوابه داشتن می‌رفت. حتی همخوابگی، یا به عبارت دیگر مقاربت زن و مردی که طبق رسوم کلیسا قانوناً ازدواج نکرده بودند، عملی بود که افکار عمومی از آن چشم می‌پوشید. اکثریت عظیم کشیشان اروپایی ظاهراً مردمان نیکوکاری بودند که به اعمال منافی اخلاق دست نمی‌زدند، و در تمام قرون وسطی ما سرگذشت کشیشان و اسقفانی را می‌خوانیم که در عین پاکدامنی روزگار خویش را به توجه و مراقبت از پیروان خود می‌گذراندند. با اینهمه، گاهگاهی به افتضاحاتی برمی‌خوریم که باید آنها را از مستثنیات شمرد. در ۷۴۲، اسقف بونیفاکیوس به پاپ قدیس زاکاریاس شکایت کرد که درجات اسقفی را به «افراد حریص غیر

داده‌اند، و پاره‌ای از شماسان کلیسا «چهار پا پنج همخوابه دارند». بید، اسقف و تاریخ‌نویس انگلیسی، ملقب به ونرابلیس (معزز)، در همان قرن «برخی از اسقفان» انگلیسی را برای «خندیدن، شوخی کردن، قصه گویی، عیاشی، بدمستی ... و زندگی توأم با فسق و فجور» سرزنش کرد. نزدیک به پایان اولین هزاره مسیحی، این گونه اتهامات بیشتر شد. رالف گلابر کشیشان آن عهد را به طور کلی در اعمال منافی اخلاق سهیم دانست. یک رهبان ایتالیایی موسوم به پیتر دامیانی، (۱۰۰۷-۱۰۷۲) کتابی را به پاپ هدیه کرد که به طرز شومی آن را عموریان لجام **گسیخته** عنوان داده و، در خلال سطور آن، با اغراق و گزافه‌گویی‌هایی که باید از چنین آدم مقدسی انتظار داشت، هرزگی‌های کشیشان را توصیف کرده بود. یک فصل این کتاب اختصاص به «تنوع گناهان علیه طبیعت» داشت. دامیانی ازدواج طبقه کشیشان را تحریم می‌کرد.

مدتها قبل از این جریان، کلیسا با متأهل شدن روحانیون مخالف ورزیده بود؛ برای آنکه مدعی بود یک کشیش متأهل، به طور ارادی یا غیر ارادی، وفاداری خویش را نسبت به زن و فرزندان بر اینثار خود در مقابل کلیسا مقدم می‌شمرد؛ به خاطر زن و فرزندان گرفتار و سوسه انباشتن نقدینه یا تحصیل مال خواهد شد؛ و کوشش خواهد کرد که حوزه قلمرو روحانی یا عایدات آن را به یکی از فرزندان منتقل کند. کلیسا معتقد بود که چنین وضعی در اروپا طبقه روحانیون را طبقه‌ای جدا از مردم می‌کند و تفکیکی طبقاتی را به وجود می‌آورد. آن گونه که در هندوستان مرسوم شده بود - و قدرت دسته‌جمعی تمامی کشیشانی که به این طریق صاحب مال و منال می‌شوند زیاده‌تر از آن می‌گردد که خود پاپ توانایی نظارت بر آن را داشته باشد. از این رو عقیده رسمی کلیسا آن بود که کشیش باید بکلی خود را وقف خدا، کلیسا، و ابنای خویش کند، موازین اخلاقی وی باید عالیتز از مردم عادی باشد، و به او حیثیتی بخشد که لازمه احترام و اعتماد عمومی است. چندین شورای کلیسایی خواستار آن شده بودند که کشیشان مجرد بمانند. یکی از این شوراها، که به سال ۱۰۱۸ در پاویا منعقد شد، دستور داد که عموم کودکان کشیشان برای همیشه باید بنده بمانند و از حق ارث محروم باشند. اما ازدواج طبقه روحانی همچنان ادامه یافت.

چون لئو نهم به پاپی رسید، متوجه شد که بر اثر هبه کردن عواید کلیسا از طرف روحانیون به فرزندان خویش، به علت تصرف املاک موقوفه از جانب خاوندها، و به سبب دزدیدن علنی عطایا و پیشکشهایی که زایران متقاضی به رم می‌آوردند، خزانه دستگاه پاپی بکلی خالی شده است. وی برای حفاظت زایران ترتیباتی داد، املاک و اموال موقوفه‌ای را که

کشیشان پایان دهد. وی بعد از آنکه انجام امور داخلی و اداری دستگاه پاپی را به رهبان زیرک و اهل ایثاری سپرد، که بعدها پاپ گرگوریوس هفتم نام گرفت، در سال ۱۰۴۹ شهر رم را ترک گفت تا در

شهرهاي مهم اروپا به چشم خویش اخلاقیات کشیشان و جریان امور کلیسا را ببیند. ابهت و وقار لئو، و سادگی و زندگی بی پیرایه وی، بیدرنگ احترامی را که مردم برای شامخترین مقام کلیسا قایل بودند برانگیخت. به هر طرف که پاپ رو کرد، بزهرکاری سر در گریبان فرو برد؛ و گودفروا دولورن، که کلیساها را تاراج کرده و در برابر پادشاهان قد برافراشته بود، از ترس تکفیر پاپ بر خود لرزید و حاضر شد که آشکارا در برابر محراب کلیسایی که خود وی در وردن ویران کرده بود تازیانه بخورد، ضمناً تعهد کرد که کلیسا را مرمت کند و خودش آستین بالا زند و به تعمیر آن بنا مشغول شود. در کولونی لئو بار داد و طبق ترهوانی آلمان، که از وجود یک پاپ آلمانی بر خود می‌بالید، در حق وی همه گونه اعزاز و اکرام به عمل آورد. آنگاه لئو متوجه فرانسه شد و در رنس دادگاهی تشکیل داد و مشغول رسیدگی به اخلاقیات کشیشان و مردم غیر روحانی، فروش مناصب روحانی، غصب اموال کلیسا، عدم رعایت نظامات دیرها، و افزایش بدعتها شد. به هر اسقفی که در آن مجلس حضور داشت حکم شد که به گناهان خود اقرار کند. حاضران از جمله اسقفان اعظم یکی پس از دیگری خود را مقصر شمرند. لئو بسختی آنها را گوشمالی داد، بعضی را از مقامشان منفصل کرد، برخی را بخشید، چهار تن را تکفیر کرد، و دیگران را به رم فراخواند تا علناً توبه کنند. وی به روحانیون دستور داد که زنان و همخوابه‌های خویش را رها کنند و از آن پس دیگر دست به اسلحه نبرند. به علاوه شورای رنس انتخاب اسقفها و رؤسای دیرها را به عهده کشیشان و خود مردم گذاشت، فروش مناصب و مقامات روحانی را ممنوع کرد، و مقرر داشت که کشیشان نباید برای اجرای مراسم آیین قربانی مقدس، عیادت بیماران، یا تدفین اموات اجرتی بستانند. یک شورای مذهبی که به تشویق لئو در مایننس تشکیل شد (۱۰۴۹) اصلاحات همانندی را برای روحانیون آلمان وضع کرد. در سال ۱۰۵۰ لئو به ایتالیا بازگشت، ریاست شورای ورچلی را به عهده گرفت، و بدعت برانتره دو تور را محکوم کرد.

لئو با سفر دراز و پرمشقت خویش به شمال، حیثیت دستگاه پاپی را احیا کرد، امپراتور آلمان را بار دیگر صدر کلیسای آلمان شناخت، و اسقفهای فرانسه و اسپانیا را مجبور به شناسایی اختیارات پاپ نمود، و در پاک کردن لوث عیاشی و اخاذی از دامان روحانیون تا حدودی توفیق یافت. در ۱۰۵۱ و ۱۰۵۲ وی دامنه اصلاحات خویش را در آلمان و فرانسه وسیعتر کرد، و در ورمس مجلس عظیمی با حضور روحانیون زیر نظر خود، و سپس مجمعی نظیر آن در مانتوا، تشکیل داد. سرانجام هنگام بازگشت به رم مجبور شد به عملی دست زند که زیاد با طبع وی سازگار نبود، به این معنی که برای دفاع از ایالات پاپی تدابیر جنگی در پیش گرفت. امپراتور هنری سوم، دو کنشین بنونتو را به لئو داده بود، و پاندولف، دوک کاپوا، چون حاضر نبود "ALIGN="JUSTIFY">را به رسمیت بشناسد، به یاری لشکریان نورمان تحت نظر روبر گیسکار، دوک نشین بنونتو را گشود و آنجا را به تصرف درآورد. لئو برای بیرون راندن پاندولف تقاضای یک لشکر آلمانی کرد، اما در پاسخ درخواست خویش فقط هفتصد نفر سپاهی دریافت داشت. خود وی بر این سپاهیان پاره‌ای از افراد تعالیم ندیده ایتالیایی را افزود و در رأس آنها به جنگ با نورمانها شتافت که سوار نظامشان به تنهایی مرکب از سه هزار تن دریازنان جنگ آزموده بود. نورمانها قوای لئو را مضمحل کردند، پاپ را دستگیر کردند، آنگاه در برابر وی زانو زدند و برای قتل پانصد تن از سپاهیان وی تقاضای عفو کردند. سپس پاپ را با خود به بنونتو بردند و مدت نه ماه با احترام در زندان نگاه داشتند. لئو، که به علت دست بردن به شمشیر شکسته دل و توبه کار شده بود، فقط گونی به تن کرد، روی فرش خوابید، از سنگی بالش ساخت، و تقریباً تمامی روزها را به دعا گذراند. نورمانها چون او را به حال نزع دیدند، آزدش کردند. لئو در میان شور و شعف همه مسیحیان وارد شهر رم شد، تمام آنهايي را که تکفیر کرده بود بخشید، دستور داد که تابوتی برایش در کلیسای سان پیترو بگذارند؛ یک روز تمام در کنار تابوت نشست، و در جلو محراب کلیسا درگذشت. مردمان چلاق و الکن و جذامیان از اطراف و اکناف ایتالیا رو به رم نهادند تا جسدش را لمس کنند.

VIII - شقاق شرقی کبیر : ۱۰۵۴

در دوران پاپی قدیس لئو بود که سرانجام میان مسیحیت یونانی و رومی جدایی افتاد. در حالی که اروپایی باختری دچار ظلمت و بدبختی و جهالت قرون نهم و دهم بود، امپراتوری شرقی تحت فرمان امپراتوران مقنونی (۸۶۷ - ۱۰۵۷) پاره‌ای از سرزمینهایی را که به چنگ اعراب افتاده بود بازپس گرفت، سلطه خود را بر صفحات جنوبی ایتالیا دوباره محرز ساخت، و شاهد شکفتگی جدیدی در ادبیات و هنرهای ظریفه شد. کلیسای یونانی نیرو و سربلندی خود را از احیای قدرت و ثروت حکومت بیزانس گرفت؛ روسیه، بلغارستان، و صربستان را تابع شعار مذهب شرقی کرد؛ و بیش از پیش با ادعاهای یک دستگاه پاپی تحقیر شده و تهیدست، دایر بر حکومت مطلقه روحانی عموم مسیحیان جهان، مخالفت ورزید. در نظر یونانیان این عصر، آلمانها، فرانکها، و آنگلوساکسونهای معاصر غرب جماعتی وحشی، خشن، و توده بیسواد و زمخت بودند که به دست گروهی از اسقفهای فاسد و دنیادار اداره می‌شدند. عمل پاپ در انکار امپراتور بیزانس، برتر شمردن پادشاه فرانکها، غصب قلمرو نماینده امپراتور در راونا، تاج نهادن بر سر یک امپراتور رومی که رقیب بیزانس بود، و تجاوز پاپها به ایتالیای یونانی - این وقایع سیاسی دل آزار بود که مایه جدایی مسیحیت شرق و غرب شد، نه اختلافات جزئی مذهبی که میان دو کلیسا وجود داشت.

در ۱۰۴۳ میکائل کرولاریوس به مقام بطرکی قسطنطنیه منصوب شد. وی آدمی بود والا تبار، صاحب معلوماتی فراوان، هوشی تیز و اراده‌ای تزلزل ناپذیر. هر چند که راهب بود، از مدارج سیاسی به مقام بطرکی ارتقا یافته بود نه از مجاری روحانی. وی قبلاً یکی از وزیران ارشد امپراتوری بود، و اگر تصدی مقام بطرکی متضمن اطاعت از مرجع روحانی رم می‌بود، هرگز چنین مقامی را قبول نمی‌کرد. در ۱۰۵۳ وی به انتشار یک رساله لاتینی، به قلم راهبی یونانی، اقدام کرد. مندرجات این رساله انتقاد شدید از کلیسای رم بود، و می‌گفت که رم، خلاف رویه حواریون و سنت مذهبی، کشیشان را به مجرد وای می‌دارد، در مراسم آیین قربانی مقدس نان فطیر به کار می‌برد، و کلمه «ابن» را بر اعتقادنامه نیقیه می‌افزاید. در همان سال کرولاریوس تمام کلیساهایی را که در قسطنطنیه شعار مذهب را به رسم رومی اجرا می‌کردند بست و همه کشیشانی را که در پیروی از این رسم اصرار می‌ورزیدند تکفیر کرد. لئو، که در این موقع در اوج اقتدار پاپی بود، نامه‌ای پیش کرولاریوس فرستاد و خواستار آن شد که بطرک برتری پاپها را به رسمیت بشناسد، و نیز متذکر شد که هر کس از این شناسایی خودداری ورزد، «در زمره بدعتگذاران، عضو محفل نهانی شقاقیون، و از پیروان کنیسه شیطان» محسوب خواهد شد. لئو مدتی بعد که آتش خشمش فرو نشست، سفیرانی به قسطنطنیه اعزام داشت تا درباره اختلافاتی که مایه جدایی میان دو شعبه مسیحیت می‌شد با امپراتور و بطرک به مذاکره پردازند. امپراتور مقدم سفرای پاپ را بگرمی پذیرا شد، اما کرولاریوس آنها را برای طرح مسائل مورد اختلاف صالح ندانست. در ماه آوریل ۱۰۵۴ لئو درگذشت، و مدت یک سال مسند پاپی خالی ماند. در ماه ژوئیه سفیران خودسرانه حکمی در تکفیر کرولاریوس نوشتند و آن را بر روی محراب کلیسای سانتا سوفیا گذاشتند. میکائل تمام نمایندگان جهان مسیحی شرق را به مجلسی فرا خواند. در این محفل روحانیون تمام شکایات کلیسای یونان علیه کلیسای رومی، از جمله تراشیدن ریش، را باز گفتند و رسماً حکم سفیران پاپ و «تمام افرادی را که کمک به نوشتن آن کرده‌اند، اعم از آنکه توصیه یا حتی در آن باره دعا کرده باشند»، محکوم کردند. بدین ترتیب، شقاق میان شرق و غرب کامل شده بود.

IX - گرگوریوس هفتم (ایلدبراندو) : ۱۰۷۳ - ۱۰۸۵

دوران هرج و مرج و ضعفی که حد فاصل میان دوران پاپی لئو نهم و ایلدبراندو، یکی از مقتدرترین پاپهای تاریخ کلیسا، پیش آمد برای عالم مسیحیت ضایعه‌ای عظیم بود.

ایلدبراندو اسمی است آلمانی که دلالت بر وجود یک شجره آلمانی می‌کند. معاصران گرگوریوس این نام را به صورت هلیراند تحریف می‌کردند که «شعله پاک» معنی می‌داد. وی در قریه سووانو واقع در ارضی باتلاقی توسکان، در

ایلدبراندو در دبر سانتاماریا بر بالایی تپه آونتینوس واقع در شهر رم تحصیل کرد و به فرقه بندیکتین پیوست. در ۱۰۴۶، هنگامی که پاپ گرگوریوس ششم از مقامش خلع و به آلمان تبعید شد، ایلدبراندو به اسم کشیش خصوصی همراه وی حرکت کرد، در آن سال در کولونی وی اطلاعات فراوانی راجع به آلمان کسب کرد که در کشمکشهای بعدیش با امپراتور هنری چهارم مفید افتاد. مدتی از مراجعت وی به رم نگذشته بود که پاپ لئو نهم او را مقام کاردینالی بخشید و، علاوه بر تفویض نظارت امور اداری ایالات پاپی، وی را سفیر مخصوص خویش در فرانسه کرد. از این ارتقا درجه شایان ملاحظه بخوبی می‌توان درک کرد که آن جوان بیست و پنجساله به سبب کفایت در امور سیاسی و کاردانی دیپلوماسی چه شهرت عظیمی حاصل کرده بود. پاپ ویکتور دوم (۱۰۵۵ - ۱۰۵۷) و جانشین وی استفانوس نهم (۱۰۵۷ - ۱۰۵۸) نیز ایلدبراندو را به مقامات شامخی منصوب کردند. در ۱۰۵۹ نیکولائوس دوم بیشتر به سبب نفوذ ایلدبراندو بود که به مقام پاپی رسید، و در عوض آن رهبان را، که هنوز یکی از کشیشان کلیسا نشده بود و وجودش را بی اندازه مغتنم می‌دید، صدراعظم دربار پاپی کرد.

بر اثر تشویق وی، نیکولائوس و سینود لاتران در سال ۱۰۵۷ با صدور فرمانی انتخاب شخص پاپ را به کالج کاردینالها واگذار کرد. با این شاهکار مدبرانه، ایلدبراندو در صدد نجات دستگاه پاپی از چنگ اشراف رومی و امپراتوران آلمانی درآمد. این سیاستمدار روحانی جوان، هنوز به مقام پاپی نرسیده، به تعیین و وضع سیاستی پرداخته بود که آثار بسیار زیادی بر آن مترتب بود. به منظور حفظ قلمرو پاپی در برابر سلطه امپراتوران آلمان، وی هجومهای رعب انگیز نورمانها را در ایتالیای جنوبی نادیده انگاشت و، در برابر گرفتن تعهدی برای حمایت نظامی، متصرفات آنها را به رسمیت شناخت و با امیال آنها روی موافقت نشان داد. در ۱۰۷۳ ایلدبراندو، بعد از آنکه در عرض بیست و پنجسال خدمت هشت تن از پاپها را کرده بود، به مقام پاپی انتخاب شد. ایلدبراندو مقاومت کرد، زیرا ترجیح می‌داد که بدون جلوس بر اریکه پاپی به حکومت خود ادامه دهد؛ لکن کاردینالها، کشیشان، و مردم صدایشان بلند شد که «مشیت قدیس پطرس بر آن قرار گرفته است که ایلدبراندو پاپ شود!» و به همین سبب او را به مقام کشیشی گماشتند، و سپس تقدیش کردند و پاپش خواندند، و ایلدبراندو بر خویش نام پرافتخار گرگوریوس نهاد.

وی مردی بود کوچک اندام، دارای سیمایی ساده، چشمانی تیزبین، روحی با مناعت، و اراده‌ای قوی، خاطر جمع از حقیقت و مطمئن به پیروزی. چهار هدف عمده منبع الهام وی بود، از این قرار: تکمیل اصلاحاتی که لئو برای اخلاقیات طبقه کشیشان آغاز کرده بود؛ پایان دادن به انتصاب اسقفان از طرف مقامات غیر روحانی؛ متحد ساختن تمامی اروپا زیر لوای یک کلیسا و جمهوری واحدی زیر نظر خود پاپ؛ و بالاخره رهبری یک سپاه مسیحی به مشرق زمین برای بازستاندن بیت المقدس از

بورگونی و ساووا و همچنین امپراتور هنری چهارم فرستاد و برای جنگ صلیبی که خیال داشت خودش در رأس آن سپاه عازم مشرق شود از آنها تقاضای جمع آوری وجوه و سرباز کرد. تقاضای پاپ در کنتها مؤثر نیفتاد، و وضع امپراطوری هنری چهارم متزلزلتر از آن بود که به فکر جنگ صلیبی بیفتد.

سینود لاتران سال ۱۰۵۹، به رهبری نیکولائوس دوم و ایلدبراندو، هر کشیشی را که صاحب همسر و همخواه بود تکفیر، و مسیحیان را از شرکت در هر مراسم قداس که زیر نظر چنین کشیشانی تشکیل می‌شد نهی کرده بود. بسیاری از اسقفان لومباردی چون از بر هم زدن خانواده‌های کشیشان خویش کراهت داشتند، حاضر به اجرای این احکام نشدند، و اعظم روحانیون توسکان از دواج کشیشان را هم موافق با اصول اخلاقی شمردند و هم طبق شرایع دین. به این طریق احکام سینود عملی نبود، و چون واعظان بدعتگذار با شور تمام از این موضوع که کشیشان «گناهکار» حق اجرای آیینهای مقدس را ندارند استفاده می‌کردند، ناگزیر درخواست پاپ خطاب به مردمان کلیسا پس گرفته شد. هنگامی که ایلدبراندو به اسم گرگوریوس هفتم به مقام پاپی رسید (۱۰۷۳)، با عزمی آشتی ناپذیر به حل این مشکل قیام کرد. در ۱۰۷۴ یک سینود احکام صادره در ۱۰۵۹ را تجدید کرد. گرگوریوس این فرامین را پیش تمام اسقفان اروپا فرستاد و دستور داد که آنها را منتشر سازند و به موقع اجرا بگذارند؛ و مردمانی را که از کشیشان متخلف پیروی می‌کردند عفو کرد. واکنش این فرامین دوباره شدید بود. بسیاری از کشیشان اعلام داشتند که دست کشیدن

از پیشه خویش را بر رها کردن همسر ترجیح می‌دهند. برخی از آنها این احکام را ناپسند شمردند، زیرا مدعی بودند که اجرای آنها در حکم تحمل تقاضاهایی است نامعقول بر طبیعت آدمی، و پیش بینی کردند که اجرای آنها باعث هرج و مرجی پنهانی در روابط جنسی خواهد بود. اوتو اسقف کنستانس علناً از کشیشان متأهلی که زیر نظر وی انجام وظیفه می‌کردند طرفداری و حمایت کرد. گرگوریوس او را تکفیر کرد و گناه پیروانش را، که اطاعت از وی بود، آمرزید. در ۱۰۷۵ گرگوریوس به اقدامی دیگر توسل جست و به دوکهای سوابیا و کارینتیا و سایر امرا دستور داد که، در صورت لزوم، برای بازداشتن کشیشان متمرّد از انجام وظایف مذهبی به قوه قهریه متوسل شوند. چند تن از امرای آلمانی فرامین پاپ را به موقع اجرا گذاشتند، و بسیاری از کشیشان که حاضر به ترک همسر خویش نبودند از اداره حوزه خود محروم شدند. مقدر بود که گرگوریوس بدون حصول پیروزی از جهان در گذرد؛ اوربانوس دوم، پاسکالیس دوم، و کالیکستوس دوم فرامین او را تأیید کردند و به موقع اجرا گذاشتند. چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵) که به ریاست اینوکنتیوس سوم تشکیل شد، برای آخرین بار ازدواج روحانیون را محکوم کرد، و این رسم بتدریج منسوخ شد.

حل مشکل نصب روحانیون از جانب مقامات ملکی آسانتر از مسئله ازدواج کشیشان به نظر می‌رسید.

است، پس طبعاً انتخاب روحانیون عملی است که می‌بایست به دست اسقفان و رؤسای دیرها صورت پذیرد نه زیر نظر مقامات غیر مذهبی. به علاوه، مسلماً ننگ آور بود که یک پادشاه نه فقط حق انتخاب اسقفان را داشته باشد بلکه بتواند عصا و انگشتری اسقفی را، که نشانه‌های مقدسی از اختیارات روحانی محسوب می‌شدند، به آنها اعطا کند (همچنانکه در آلمان متداول بود). اما در نظر پادشاهان عکس قضیه نیز صدق می‌کرد. اغلب اسقفان و رؤسای دیرهای آلمان معترف بودند به اینکه اراضی، عواید، و مسئولیتهای ملکی خویش را از خود پادشاه دریافت کرده‌اند. طبق قوانین فئودال، عادلانه و مقتضی بود که این نخست کشیشان - یا لامحاله اسقفان - به واسطه مقام خود مدیون پادشاه باشند و در امور روحانی از وی تبعیت کنند، همچنانکه بی تأمل و تردید اوامر قسطنطین و شارلمانی را گردن نهاده بودند. اگر قرار بود که این جماعت از قید تابعیت و بیعت پادشاه برهند، نیمی از اراضی آلمان (که تا این تاریخ به اسقفان و دیرها تفویض شده بود) طبعاً از حوزه نظارت حکومت بیرون می‌رفت و در نتیجه دین آنها نسبت به حکومت و خدمات مالوفی که برای مملکت انجام می‌دادند از بین می‌رفت. اسقفهای آلمانی، و بسیاری از اسقفهای لومبارد که آلمانی الاصل و از جانب امپراتور آلمان به کار گماشته شده بودند، دستخوش این سوءظن شدند که گرگوریوس در صدد ختم خودمختاری نسبی آنها در امور مذهبی برآمده است و می‌خواهد آنها را کاملاً مطیع حوزه روحانی رم کند. گرگوریوس با ادامه اجرای تعهدات فئودال اسقفها در برابر پادشاه آلمان مخالفتی نمی‌ورزید، اما میل نداشت زمینهایی که از طرف پادشاه به اسقفها اهدا شده بود به تاجدار آلمان بازگردانده شود، چه، طبق قوانین کلیسایی، اموال کلیسا انتقال ناپذیر بود. مخالفت گرگوریوس از آن نظر بود که می‌گفت انتصاب افراد غیر روحانی علت اصلی قسمت اعظم خرید و فروش مناصب، دنیاداری، و پشت پا زدن به اصول اخلاقی بوده است که در میان اسقفهای آلمانی و فرانسوی دیده می‌شد. وی احساس می‌کرد که اسقفها باید تحت نظارت دستگاه پاپی قرار گیرند، و گر نه کلیسای مغرب درست مثل مشرق غلام حلقه به گوش حکومت خواهد شد.

در پس این کشمکش تاریخی، مسئله آن بود که دستگاه پاپی باید مایه وحدت و حاکم بر اروپا شود یا امپراطوری آلمان. امپراطوران آلمان مدعی بودند که قدرت آنها نیز از جانب خدا ارزانی شده و برای نظام اجتماعی ضروری است. مگر بولس حواری نگفته بود: «اختیاراتی که به وجود آید از جانب خداوند مقرر شده است.» مگر خود پاپها اذعان نمی‌کردند که پادشاهان آلمان وارثان امپراطوری رومند؟ همان طور که گرگوریوس مظهر وحدت و نظام تمامی دنیای مسیحی بود، آنها نیز مظهر بخشی از آن جهان بودند. مدتها قبل از شروع اصلاحات، امپراطوران آلمان با کاروان طلایی که به صورت پاداش و خیرات در راه پطرس حواری از آلمان و ایتالیا روانه خزانه پاپ بود مخفیانه مخالفت می‌کردند. اکنون سیاست پاپ در نظر آنها اقدامی بود از

به تمسخر آن را سرزمین بربرهای توتونی شمال می‌خواند. امپراتوران آلمان آزادانه به برتری کلیسا در امور مذهبی اعتراف می‌کردند، اما برتری همانند را در امور غیر روحانی یا ملکی حق مسلم حکومت می‌دانستند. در نظر گرگوریوس این موضوع ثنوتی در هم و برهم بود. وی معتقد بود که ملاحظات روحانی باید بر مسائل مادی تفوق داشته باشد، همچنانکه خورشید بر ما مسلط است؛ حکومت باید در تمامی قضایای مربوط به اصول دین، فرهنگ، اخلاقیات، عدالت، یا سازمان روحانیت پیرو کلیسا باشد. به عبارت دیگر شهر بشر از «شهر خدا» فرمانبردار می‌کند. مگر نه آن بود که پادشاهان فرانسه و امپراتوران مقدس روم، با قبول تدهین و تقدیس از جانب پاپها یا اسقفهای اعظم، تلویحاً اذعان کرده بودند که قدرت روحانی منشأ و حکمران بر سلطنت دنیوی است؟ از آنجا که کلیسا بنیادی الهی محسوب می‌شد، شایسته بود که اختیاراتی جهانی داشته باشد. پاپ به عنوان نایب خدا حق و وظیفه داشت که سلاطین بد را خلع کند و فرمانروایی را که به حکم مردم یا مقتضیات زمان انتخاب شده بود تأیید کند یا بپذیرد. گرگوریوس، در طی نامه آتشینی که خطاب به هرمان اسقف مس نوشته بود، پرسید: «کیست که نداند پادشاهان و شاهزادگان از تبار همان از خدا بی‌خبرانند که غرق در تکبر، تعدی، خیانت، و در واقع تقریباً غرق در هر نوع بزه‌کاریند... و، با نخوتی تحمل‌ناپذیر و شهوتی بی‌اراده، مدعی فرمانروایی بر اقران خویش - یعنی مردمان عادی - هستند؟» با نظری به اختلافات سیاسی، هرج و مرج، و جنگهای اروپا، گرگوریوس معتقد شده بود که تنها راه گریز از این مصیبت دیرینه، نظامی جهانی است که به حکم آن کشورهای مختلف هر کدام بخشی از حق حاکمیت خویش را، که به جان عزیز می‌دارند، تسلیم کنند و پاپ را، طبق رسم فئودال، سرور سروران خود و صدراعظم یک جمهوری مسیحی جهانی یا لاقل اروپایی بشناسند.

اولین قدم در راه رسیدن به این امر آزاد کردن دستگاه پاپی از بند نظارت آلمان بود. دومین اقدام آن بود که تمام اسقفان پیرو پاپ شوند، تا آن درجه که اسقف محل را در هر ناحیه کشیشان و خود مردم، تحت توجهات اسقفی که وی از جانب پاپ یا مطرن تعیین شده باشد انتخاب کنند، و این انتخاب فقط موقعی معتبر شناخته شود که از طرف اسقف اعظم یا خود پاپ تأیید شده باشد. گرگوریوس این امر خطیر را با نامه‌ای خطاب به اسقف شالون آغاز کرد (۱۰۷۳) و در این مراسله تهدید نمود که پادشاه فرانسه، فیلیپ اوگوست، را به سبب فروش مناصب اسقفی تکفیر خواهد کرد. در ۱۰۷۴ وی نامه‌ای سرگشاده خطاب به اسقفان فرانسه فرستاد و از ایشان خواست که آشکارا جرایم پادشاه فرانسه را تقبیح کنند و در صورتی که فیلیپ حاضر به اصلاحات مذهبی نباشد، همه مراسم نیایش را در کلیساهای مملکت موقوف سازند. با اینهمه، عزل و نصب اسقفان از طرف مقامات ملکی در فرانسه ادامه یافت، اما اسقفان فرانسوی جانب حزم را رعایت کردند و گذاشتند که این مشکل در آلمان فیصله یابد.

در فوریه ۱۰۷۵ یک سینود مرکب از اسقفهای ایتالیایی در رم، به رهبری گرگوریوس،

احکامی علیه خرید و فروش مناصب روحانی، ازدواج کشیشان، و انتصاب اسقفها از طرف مقامات غیر روحانی صادر کرد. گرگوریوس با شتابی عجیب بی‌درنگ پنج تن از اسقفانی را که مشاوران هنری چهارم بودند به جرم خرید و فروش مناصب روحانی تکفیر کرد. وی اسقف پاول و تورینو را از کار منصل، و اسقف پیاجنتسا را برکنار کرد و به هرمان، اسقف بامبرگ، دستور داد در محضر وی در رم حاضر شود و برائت خویش را از اتهام به خرید و فروش مناصب روحانی ثابت کند. چون هرمان درصدد برآمد دادگاه پاپی را با رشوه بفریبد، گرگوریوس بدون مجامله او را از مقامش معزول کرد. سپس مؤدبانه از هنری تقاضا کرد که آدم لایقی را به جانشینی اسقف بامبرگ معین کند. امپراتور آلمان نه فقط یکی از سوگلیهای درباری را به این سمت گماشت، بلکه بدون انتظار پذیرفتن پاپ، عصا و انگشتری اسقفی را به او تفویض کرد. این عمل البته با رسوم جاری هیچ تعارضی نداشت، لکن علناً تمردی از احکام سینود رم محسوب می‌شد. به علاوه هنری، که گویی می‌خواست مخالفت خود را با خواسته‌های گرگوریوس آشکارتر از این نشان دهد، اسقفهایی را برای حوزه‌های روحانی میلان، فرمو، و سپولتو - یعنی درست همان نواحی که زیر فرمان پاپ بودند - تعیین کرد و مشاوران تکفیر - شده را کماکان مشمول الطاف خود گردانید.

در دسامبر ۱۰۷۵ گرگوریوس نامه شماتت آمیزی برای هنری فرستاد و به رسولان خود دستور داد شفاهاً به او ابلاغ کنند که اگر کماکان احکام سینود را نادیده گیرد، پاپ او را تکفیر خواهد کرد. هنری اسقفهای آلمانی را برای شرکت در شورایی به شهر ورمس احضار کرد (۲۴ ژانویه ۱۰۷۶)؛ بیست و چهار تن فرمان وی را اطاعت کردند، اما برخی از حضور در آن شورا ابا ورزیدند. در حضور این جماعت اسقفان بود که یک کاردینال رومی، موسوم به اوگ، گرگوریوس را به شهوترانی، ظلم و جادوگری، احراز مقام پاپی از راه دادن رشوه، و توسل به قوه قهریه متهم کرد و به اسقفها تذکر داد که، که موافق رسمی چند صد ساله، انتخاب هر پاپی باید با مصلحت امپراتور آلمان باشد، و گرگوریوس قبلاً نظر امپراتور آلمان را نخواستہ بود. هنری، که در همین اوان با خوابانیدن شورش ساکسونها جسارتی پیدا کرده بود، قصد خود را دایر بر خلع پاپ اعلام داشت. تمام اسقفانی که حضور داشتند فرمان خلع پاپ را امضا کردند، و شورایی از اسقفهای لومبارد در پیاجنتسا نیز با این امر موافقت کرد. هنری فرمان مزبور را با عنوان «فرمانی از هنری، که پادشاهی به حکم الاهی دارد نه بر اثر غصب، خطاب به ایلدبراندو که راهبی شید است نه پاپ» برای گرگوریوس فرستاد. پیام مزبور هنگام اجلاس سینود در رم (۲۱ فوریه سال ۱۰۷۶) به دست گرگوریوس رسید. صد و ده اسقفی که از تمام ایتالیا و گل در آن محفل حضور داشتند مایل بودند رسول امپراتور را به قتل رسانند، اما گرگوریوس آنها را از چنین عملی باز داشت. سینود مزبور اسقفانی را که فرمان ورمس را امضا کرده بودند تکفیر کرد، و پاپ مجازات سه گانه تکفیر، لعن، و خلع را درباره امپراتور

مقرر داشت و اتباع هنری را از قید سوگند اطاعت نسبت به تاجدارشان رها نمود (۲۲ فوریه ۱۰۷۶). هنری، در مقام مقابله، اسقف اوترشت را واداشت تا هنگام موعظه از منبر کلیسای اعظم، گرگوریوس «رهبان به دروغ سوگند خورده» را لعنت کند. تمام مردم اروپا از اینکه امپراتوری شخص پاپ را خلع کرده بود متحیر و متوحش شدند و تحیر آنها وقتی افزون شد که دیدند پاپ نیز امپراتوری را خلع کرده، و اسقفی زبان لعن نسبت به پاپ گشوده است. احساسات مذهبی بر احساسات ملی چیره شد، و قاطبه مردم سریعاً دست از حمایت امپراتور برداشتند. ساکس دوباره علم شورش برافراشت، و هنگامی که هنری اسقفها و اشراف قلمرو خویش را به شورهایی در ورمس و مایننس احضار کرد، تقریباً هیچ کس دعوت وی را لبیک نگفت، بر عکس اشراف آلمان، که این مرافعه را بهانه خوبی برای تحکیم اختیارات فتووالی خویش علیه پادشاه می‌دید، در تریبور تشکیل جلسه داد (۱۶ اکتبر ۱۰۷۶) و تکفیر پاپ را در حق امپراتور تأیید کرد و اعلام داشت که اگر هنری تا ۲۲ فوریه ۱۰۷۷ از پاپ طلب بخشایش نکند، آنها جانشینی برای تاج و تخت وی تعیین خواهند کرد. در تریبور میان اشراف آلمانی و سفرای پاپ قرار گذاشته شد که در دوم فوریه ۱۰۷۷ برای حل اختلافات کلیسا و حکومت مجلس دینی تحت ریاست پاپ در آوگسبورگ تشکیل شود.

هنری، که در این مرافعه شکست خورده و تقریباً یک و تنها مانده بود، در شپایر منزوی شد و، چون اطمینان داشت که دیت پیشنهاد تقاضای خلع وی را تأیید خواهد کرد، سفیرانی به رم نزد پاپ فرستاد و پیغام داد که حاضر است برای طلب بخشایش عازم آنجا شود. گرگوریوس جواب داد چون وی بزودی به آوگسبورگ حرکت خواهد کرد نمی‌تواند هنری را در رم به حضور پذیرد. پاپ، در حین سفر به سوی آلمان، در مانتوا میهمان دوست و هواخواهش ماتیلدا، کنتس توسکان، بود. در اینجا برایش خبر آوردند که هنری وارد ایتالیا شده است. گرگوریوس از ترس اینکه مبادا هنری در میان مردم ضد پاپ لومباردی به تدارک سپاهی مشغول شود، در دژ محکم ماتیلدا واقع در کانوسا، که در نزدیکی رجوامیلیا بر بالای یکی از قلل مرتفع کوههای آپن قرار داشت، متحصن شد. در ۲۵ ژانویه ۱۰۷۷، یعنی در اوج یکی از سخت‌ترین زمستانهایی که ایتالیا نظیرش را کمتر به خاطر داشت، هنری به دیدار وی آمد. گرگوریوس در گزارشی به امرای آلمان در این باره می‌نویسد:

هنری شخصاً به کانوسا آمد ... و فقط معدودی از ملتزمین همراه وی بودند. ... بر دروازه قلعه ایستاد، پای برهنه و با جامه‌های پشمی ژنده، لرزان از ما تقاضای آمرزش و بخشایش کرد. این عمل را سه روز پی در پی تکرار کرد، تا آنجا که تمامی اطرافیان ما از دیدن حال زار وی به رقت آمدند و با چشم‌گریبان و

زبان دلخواه برای وی شفاعت کردند. ... سرانجام دست از تکفیر او برداشتیم و بار دیگر او را به آغوش کلیسای مادر مقدس پذیرفتیم.

اینهمه تأمل در بخشیدن هنری از سنگدلی گرگوریوس نبود. وی موافقت کرده بود که بدون مشورت با امرای آلمانی با هنری از در صلح در نیاید، و به علاوه می‌دانست که اگر هنری بعد از بخشایش دوباره علم طغیان برافرازد، تکفیر ثانوی دیگر اثر اولی را نخواهد داشت و ممکن است کمتر مورد حمایت طبقه اشراف آلمان قرار گیرد. از طرف دیگر اگر گرگوریوس هنری را عفو نمی‌کرد، فهم این قضیه برای دنیای مسیحی دشوار بود که چرا «نایب مسیح» باید تاییی چنین فروتن را مورد بخشایش قرار ندهد. این واقعه برای گرگوریوس یک پیروزی معنوی بود، لکن برای هنری پیروزی سیاسی مزورانه‌ای به شمار می‌رفت، چه با این عمل خود به خود تاج سلطنت را بازیافته بود. گرگوریوس از کانوسا به رم بازگشت و دو سال بعد، هم خویش را به تصویب قوانینی روحانی مصروف داشت، که غرض بیشتر آنها قبولانیدن تجرد بر روحانیون بود. با اینهمه، امرای آلمانی رودولف، دوک سوابیا، را به مقام پادشاهی آلمان برداشتند (۱۰۷۷) و چنین به نظر رسید که حیل‌های هنری ثمری نداشته است. لکن اکنون که هنری خود را از قید تکفیر پاپ رها نموده بود، بار دیگر مردمی را که از اشراف دلخوشی نداشتند با خویشان دمساز دید. سپاه جدیدی برای دفاع از وی تدارک دیده شد، و مدت دو سال پادشاهان رقیب، ضمن یک جنگ داخلی، آلمان را به خاک و خون کشیدند. گرگوریوس بعد از مدت مدیدی دودلی از رودولف پشتیبانی کرد، هنری را برای دومین بار تکفیر، و مسیحیان را از خدمت در رکاب وی منع کرد، و حاضر شد گناه عموم افرادی را که زیر پرچم رودولف درآیند ببخشاید (مارس، ۱۰۸۰).

هنری درست اعمال گذشته را تکرار کرد، به این معنی که شورایی از اشراف و اسقف‌های هواخواه خویش در ماینس تشکیل داد؛ و شورای مزبور گرگوریوس را از مقام پاپی خلع کرد. شورای دیگری مرکب از اسقفان آلمان و ایتالیایی شمالی در بریکسن فرمان خلع را تأیید کرد، اسقف اعظم گویبرت را ونایی را پاپ خواند، و هنری را مأمور اجرای احکام صادره کرد. دو سپاه در کرانه‌های رود زاله در ساکس با یکدیگر روبرو شدند (۱۵ اکتبر، ۱۰۸۰). هنری شکست خورد، اما رودولف در این نبرد به قتل رسید. در حالی که میان اشراف سرکش درباره تعیین جانشینی برای رودولف تفاهت افتاده بود، هنری وارد خاک ایتالیا شد و، بدون مواجهه با مقاومتی، از لومباردی گذر کرد؛ حین عبور از آن خطه، سپاه دیگری آراست و شهر رم را به محاصره درآورد. گرگوریوس از دلاور ماجراجوی نورمان، روبر گیسکار، مدد خواست، لکن روبر فرسنگها از رم دور بود. پاپ به ویلیام اول پناه آورد که با لشکرکشی وی به خاک انگلستان موافقت و او را یاری کرده بود، اما ویلیام از صمیم قلب راضی نبود که هنری در این مرافعه مواجه با شکست شود. مردم شهر رم شجاعانه از پاپ دفاع کردند، اما هنری توانست قسمت عظیمی از رم، از جمله کلیسای سان پیترو را تسخیر کند؛ گرگوریوس از بیم جان به در سانت آنجلو گریخت. به فرمان هنری، سینود در قصر لاتران

کردند و، طبق شعایر کلیسا گویبرت را به اسم کلمنس سوم به مقام پاپی برداشتند (۲۴ مارس ۱۰۸۴). یک هفته بعد از این مقدمه، کلمنس تاج امپراطوری را با دست خویش بر سر هنری نهاد. مدت یک سال هنری صاحب اختیار رم بود.

اما در ۱۰۸۵ روبر گیسکار، که دست از مبارزات خویش علیه امپراطوری بیزانس برداشته بود، در رأس لشکری مرکب از ۳۶۰۰۰ رو به رم نهاد. هنری برای مقابله با چنین قوایی فاقد عده و عده بود، و به همین سبب به آلمان گریخت. روبر وارد رم شد، گرگوریوس را رها نمود، شهر را تاراج و نیمی از آن را بدل به ویرانه کرد، و گرگوریوس را به مونته کاسینو برد، چه مردم رم از رفتار نورمانها چنان به خشم آمده بودند که پاپ، یعنی متفق نورمانها، دیگر رم را جای امنی برای زیست نمی‌دید. کلمنس، که اکنون پاپی را برای خویش مسلم می‌دید، مراجعت کرد. گرگوریوس به سالرنو رفت. در آنجا سینود دیگری تشکیل داد و بار دیگر هنری را تکفیر کرد. و سپس روحاً و جسماً از پا درآمد. قبل از مرگ گفت: «من نیکوکاری را به جان دوست داشته‌ام و همواره از بی‌عدالتی متنفر بوده‌ام - به همین سبب، در تبعید می‌میرم.» گرگوریوس در این موقع شصت و دو سال بیش نداشت، لکن فرسودگی روحی ناشی از

مجادلات سخت او را ناتوان کرده، و شکست ظاهري از دست مردي که در کانوسا رقم عفو بر گناهانش کشیده بود، اراده‌اي براي زندگي در دل وي باقي نگذاشته بود. در تاريخ ۲۵ مه ۱۰۸۵ وي در همان سالرنو درگذشت.

شايد گرگوريوس نیکوکاري را بيش از حد آمرانه دوست مي‌داشت، و نسبت به بيعدالتي با شور و حرارتي بيش از اندازه تنفر ورزیده بود. حق به جانب دشمن دادن مزيتي است محفوظ براي يك فيلسوف، ولي بر مرد عمل حرام است. يك قرن بعد اينوکنتيوس سوم قسمت اعظم آرزوي ديرينه گرگوريوس را، که متحد ساختن جهاني زير پرچم «نايب مسيح» بود، بر مي‌آورد؛ لکن اينوکنتيوس سياستمداري خردمندتر و صاحب روحيه‌اي ملایم‌تر بود، و به همين سبب در کار خویش توفيق مي‌يافت. با اينهمه بايد دانست که پيروي اينوکنتيوس بر اثر شکست گرگوريوس ممکن شد. ايلدبراندو زيادتر از آنچه قدرت نگاهداري داشت در جنگال گرفت، با اين حال براي مدت ده سال دستگاه پاڤي را به چنان اوج اقتدار و نفوذ رسانيده که هرگز سابقه نداشت؛ مبارزه آشتي ناپذير قرين توفيق بر ضد وصلت روحانيون به عمل آورد، و کشياني را براي جانشينان خویش تربيت کرد که وفاداري محض آنان شالوده کليسا را به طرزي وصف ناپذير تحکيم بخشيد. مبارزه وي عليه خريد و فروش مناصب روحاني، و نصب اسقفان از طرف حکومتهاي ملڪي، با کندي به نتيجه مي‌رسيد، لکن سرانجام نظريه وي حکمفرما مي‌شد، و اسقفهاي کليسا به طيب خاطر آلات اجراي مقاصد دستگاه مي‌شدند. استفاده‌اي که وي از اعزام سفيران پاڤ به ممالک خارجي مي‌کرد مسلماً وسيله گسترش نفوذ پاڤها در هر ناحيه و حوزه از کشورهاي مسيحي مي‌شد. به برکت ابتکار خود او، از اين پس انتخاب پاڤها از بند

يافته بود، بزودي کليسا به طرز شگفت آوري جمعي از مردان نيرومند را پي در پي حاکم بر مقدرات خویش مي‌ديد، و ده سال بعد از مرگ گرگوريوس، پادشاهان و اشراف جهان اوربانوس دوم را صدر اروپايي مي‌شناختند که زندگي آن ترکيبي بود از مسيحيت، فنوداليسم، شواليه‌گري، و امپرياليسم - يعني معجوني که ما از آن به جنگهاي صليبي تعبير مي‌کنيم.

فئودالیسم و شوالیه‌گری

۶۰۰ - ۱۲۰۰

I - مبانی فئودال

در طی شش قرن که به دنبال مرگ یوستینیانوس آمد، مقتضیات زمان به طرز شایان توجهی دست به دست هم داد و بتدریج زندگی اقتصادی را در دنیای اروپای باختری از بیخ و بن دگرگون کرد.

پاره‌ای از شرایطی که قبلاً ملاحظه شد با هم جمع شدند و زمینه را برای فئودالیسم آماده کردند. هنگامی که بر اثر هجوم‌های اقوام ژرمن، امنیت از شهرهای ایتالیا و گل رخت بریست، اشراف به قصرهای بیلاقی خود نقل مکان کردند و وابستگان کشاورز، خانواده‌های زیردست، و ملازمین لشکری خود را به دور خود جمع کردند. صومعه‌ها، که رهبانانشان به کشت و زرع زمینها و صنایع دستی اشتغال داشتند، این نهضت مرکز گریزی را تشدید کردند و مردمان را به سوی واحدهای اقتصادی نیمه منزوی در روستا راندند. جاده‌ها، که بر اثر جنگ ویران و به سبب فقر به حال خود رها شده و در نتیجه دست اندازی رهنان پر خطر شده بودند، دیگر نمی‌توانستند وسیله‌ای مناسب و مطمئن برای مراوده و داد و ستد باشند. هر چه از رونق تجارت و صنعت کاسته شد، عواید مملکتی نیز رو به کاهش نهاد. حکومت‌های تهیدست دیگر قادر به حفظ جان، مال، و تجارت مردم نبودند. موانعی که در راه تجارت پدید آمده بود قصرهای اعیانی را مجبور کرد تا از لحاظ اقتصادی در صدد خودکفایی برآیند. بسیاری از چیزهای ساخته شده‌ای که سابق بر این از شهرها خریداری می‌شد، از قرن سوم به بعد، در املاک بزرگ اربابی تهیه شد. در قرن پنجم نامه‌های آپولیناریس سیدونیوس حاکی است که خاوندان، در عین تحمل، در اراضی وسیعی زندگی می‌کردند که به دست مستأجران نیمه برده کشت می‌شد. تا این زمان یک طبقه اشرافی فئودالی به وجود آمده بود که دستگاه قضایی و سپاهیانی مخصوص به خود داشت؛ و وجه امتیاز میان این طبقه و بارون‌های ادوار بعدی کلاً آن بود که اعیان این دوره خواندن

می‌دانستند.

همان عواملی که در خلال قرون سوم و ششم میلادی زمینه را برای رواج فئودالیسم آماده کرد، در طول قرون ششم و نهم، فئودالیسم را تثبیت کرد. پادشاهان سلسله‌های مروونژیان و کارولنژیان، به جای حقوق و مستمری، به امرای سپاه و مدیران حکومت‌های خویش زمین می‌بخشیدند؛ در قرن نهم، بر اثر ضعف پادشاهان کارولنژی، این قبیل تیولنشین‌ها موروثی و نیمه مستقل شدند. هجوم ساراسنها، نورسها، و مجارها در طی قرون هشتم، نهم، و دهم نتایج تاخت و تازهای شش قرن قبل اقوام ژرمن را تکرار کرد و آثار را بر پایه‌های محکمتری استوار ساخت؛ به این معنی که حمایت و پاسداری دستگاه مرکزی از بین رفت، در هر ناحیه اسقف یا بارون مشکل بازگرداندن نظم و دفاع محلی را بر عهده گرفت و صاحب دادگاه و لشکری برای خود شد. از آنجا که مهاجمین بیشتر سوار بر اسب بودند، مدافعانی که خرید و نگهداری اسب برایشان مقدور بود خواستاران فراوان داشتند. سوارنظام مهمتر از پیاده نظام بود، و درست مانند اوایل پیدایش امپراطوری روم، که طبقه اکوییتس میان اعیانزادگان و عوام پدید آمده بود، اینک در فرانسه، انگلستان نورمان، و اسپانیای مسیحی، طبقه‌ای از شهسواران سوار بین دوک‌ها یا بارونها و توده کشاورزان به وجود آمد. مردم از این تحولات خشمگین نشدند، چه در یک محیط پر رعب و هراس که هر آن ممکن

بود هجومی آغاز شود جداً خواستار سازمان نظامی بودند، خانه‌های خود را تا نهایت امکان مانند کاخ اربابی یا دیری استوار بنا می‌کردند، و به طیب خاطر حاضر بودند به خدمت یک خاوند یا یک دوک که قدرت رهبری آنان را داشته باشد کمر بر بندند و با او بیعت کنند. برای درک قبول تابعیت این قبیل مردمان، باید میزان هراس آنها را در نظر مجسم کنیم. آزاد مردان، که دیگر قادر به نگاهداری مال و جان خویش نبودند، در برابر جان پناه و حمایت، زمین یا زور و بازوی خود را در اختیار مردان قوی پنجه قرار دادند. در این قبیل موارد که افراد خود را «تسلیم کرده بودند» معمولاً بارون به «آدم خویش» قطعه زمینی را به طور موقت اجاره می‌داد تا هر وقت مایل باشد آن را فسخ کند؛ این اجاره موقتی رسمی متداول برای تصرف زمین از طرف سرفها شد. فئودالیسم عبارت بود از انقیاد اقتصادی و بستن بیعت نظامی با آدمی بالاتر در برابر تسکیلات اقتصادی و حراست نظامی.

تعریف کلمه «فئودالیسم» به طور جامع و مانع ممکن است، زیرا این شیوه بنا به مقتضیات زمانی و مکانی به صد نوع مختلف تجلی می‌کرد. فئودالیسم اساساً از ایتالیا و آلمان سرچشمه گرفت، لکن در فرانسه بود که اکثر خصایص و مشخصات این شیوه راه تکامل پیمود. شاید در بریتانیا فئودالیسم از آنجا ناشی شد که فاتحان آنگلوساکسون به عنف بریتونها یا بومیان اصلی بریتانیا را به بردگی وا داشتند، اما بیشتر این تحفه‌ای بود که گلها از نورماندی به بریتانیا بردند. در ایتالیای شمالی یا اسپانیای مسیحی فئودالیسم هرگز به مرحله رشد و کمال نرسید؛ در امپراطوری روم شرقی ملاکان بزرگ به هیچ وجه

و هرگز آن سلسله مراتب تعهدهایی که ظاهراً در مغرب از لوازم ضروری فئودالیسم بود به منصفه ظهور نرسید. دسته‌های عظیمی از دهقانان اروپایی بیرون از حیطة شیوة فئودال ماندند؛ اینها عبارت بودند از شبانان و گلهداران بالکان، ایتالیای شرقی، و اسپانیا؛ صاحبان تاکستانهای آلمان غربی و فرانسه جنوبی؛ کشاورزان قوی هیکل سوئد و نروژ؛ پیشگامان توتونی ماورای الب؛ و کوه نشینان کارپات، آلپ، آپنن، و جبال پیرنه. انتظار نمی‌رفت قاره‌ای که از نظر خصایص طبیعی و آب و هوا تا این حد متنوع بود دارای اقتصاد متحدالشکلی شود. حتی در شیوة فئودالیسم، شرایط قرارداد و مقام افراد یک ملت با ملت دیگر، یک خانه اربابی با خانه دیگر، یک دوره بخصوص با دوره دیگر متفاوت بود. تجزیه و تحلیل ما در این کتاب بیشتر فرانسه و انگلستان قرون یازدهم و دوازدهم را در بر می‌گیرد.

II - سازمان فئودال

۱. برده

در آن زمانها و سرزمینها، جامعه عبارت بود از آزادمردان، سرفها، بردگان. طبقه آزادمردان شامل نجبا، روحانیون، سربازان حرفه‌ای، صاحبان مشاغل، اکثر بازرگانان و افزارمندان، و کشاورزان می‌شد که تقریباً با اندک تعهد یا بی هیچ تعهدی در مقابل خاوندان فئودال مالک زمینهای خویش بودند، یا در برابر مال الاجاره نقدی زمین را از خاوند اجاره می‌کردند. این قبیل کشاورزان ماجر در انگلستان قرن یازدهم چهار درصد عموم برزگران مملکت را تشکیل می‌دادند، در آلمان غربی، ایتالیای شمالی، و فرانسه جنوبی عده آنها بمراتب زیادت‌تر بود و شاید یک چهارم تمام نفوس رعیتی اروپای باختری را تشکیل می‌دادند.

هر چه سرفداری رو به افزایش می‌نهاد، بردگی کاهش می‌پذیرفت. در انگلستان قرن دوازدهم بردگان بیشتر مختص انجام خدمات منازل بودند. در کشور فرانسه، شمال رود لوار، تقریباً اثری از بردگی دیده نمی‌شد؛ در آلمان در خلال قرن دهم رواج گرفت، یعنی در دورانی که هیچ کس در اسیر کردن اسلاوهای کافر و گماشتن آنان به کارهای پست در املاک آلمانی، یا فروختن آنها در سرزمینهای مسلمان یا امپراطوری بیزانس دچار عذاب وجدان و ناراحتی خاطر نمی‌شد. از سوی دیگر، بردهفروشان در راسته کرانه‌های دریای سیاه، آسیای باختری، یا افریقای شمالی مسلمانان یا یونانیان را می‌ربودند و به عنوان

کارگر زراعی، خدمه منازل، خواجه، متعه، یا فاحشه در سرزمینهای اسلامی یا مسیحی می‌فروختند. تجارت برده بویژه در ایتالیا رونق گرفت، شاید این امر به جهت همسایگی با ممالک مسلمان بود، چه مسیحیان با وجدانی آسوده می‌توانستند افراد را از

بنیادی که در طول تاریخ معلوم بشود پدیدار مانده بود اینک حتی در نظر آنها که از صمیم قلب معتقد به پیروی از اصول اخلاقی بودند ضروری و همیشگی جلوه می‌کرد. راست است که پاپ گرگوریوس اول دو تن از غلامان خویش را با مشتی سخنان ستایش آمیز درباره آزادی طبیعی عموم انبای بشر آزاد ساخت، همچنان از وجود صدها نفر از بردگان در املاک پاپی استفاده کرد، و قوانینی را به تصویب رساند که به موجب آن بردگان از حق ورود به جرگه روحانیون یا وصلت با مسیحیان آزاد محروم شدند. کلیسا فروش اسرای مسیحی را به مسلمانان تقبیح کرد، لکن به بردگی گرفتن مسلمانان و اروپاییانی را که هنوز تا این تاریخ پیرو مسیحیت نشده بودند عملی مجاز دانست. هزاران نفر از اسرای اسلاو و ساراسنها را به عنوان برده در بین دیرها تقسیم کردند، و تا قرن یازدهم همچنان به خدمت در زمینهای موقوفه کلیسا و املاک پاپی مشغول بودند. طبق قوانین شریعت، گاهی ثروت زمینهای کلیسا را به تعداد غلامان تخمین می‌زدند نه به پول نقد. قوانین شرع، مثل قوانین غیر مذهبی، برده را در عداد اموال منقول محسوب می‌داشت، به بردگانی که در خدمت کلیسا بودند اجازه نوشتن وصیتنامه نمی‌داد، و مقرر می‌داشت که هر نوع پس اندازی که برده هنگام مرگ باقی گذارد متعلق به کلیسا بشود. اسقف اعظم نابون در وصیت نامه‌اش در ۱۱۴۹ بردگان سارسن خویش را به اسقف بزیه وا گذاشت. قدیس توماس آکویناس [معروف به حکیم آسمانی] بردگی را یکی از نتایج گناه حضرت آدم تعبیر کرد و توضیح داد که در جهانی که برخی از مردم باید رنج کار بر خود هموار سازند تا دیگران برای دفاع از آنها آزاد باشند، چنین رسمی از لحاظ اقتصادی مقرون به صلاح می‌باشد. این گونه نظرات بر وفق تعالیم ارسطو و مطابق با روحیه زمان بود. طبق نظامات کلیسا، تصرف اموال کلیسا هرگز مجاز نبود مگر آنکه شخص بهای آن اموال را به نرخ کامل بازار بپردازد. این کار به ضرر بردگان و سرفهائی تمام می‌شد که متعلق به کلیسا بودند، و گاهی آزادی این قبیل افراد در املاک موقوفه کلیسا بمراتب دشوارتر از آزادی بردگان و سرفهائی بود که در املاک خصوصی و حکومتی به کار اشتغال داشتند. با اینهمه، کلیسا با نهي مردم از به بردگی گرفتن مسیحیان، هنگامی که مسیحیت به سرعت تمام در حال گسترش بود، بتدریج تجارت برده را محدود کرد.

زوال بردگی ناشی از تحول اقتصادی بود نه معلول پیشرفت اخلاقی. کم کم ثابت شد که تولید فردی، به حکم انگیزه اکتساب مال و جلب سود، بمراتب پرمفعت‌تر و بی دردسستر از تولید بر اثر فشار جسمانی است. بندگی ادامه یافت و واژه servus، هم در مورد غلام به کار می‌رفت و هم درباره سرف، اما به مرور زمان این لغت بدل به serf (سرف) شد، همچنانکه واژه villein (که به سرفها اطلاق می‌شد) به مرور زمان بدل به villain شد که امروزه آدم فرومایه و ناکس و شریر معنی می‌دهد، و لغت slav مبدل به slave (برده) گردید. کسی که نان مردم قرون وسطی را تهیه می‌کرد سرف بود نه برده.

۲ - سرف

سرف واقعی در تکه زمینی متعلق به یک خاوند یا بارون به کار کشاورزی اشتغال داشت. مادام که سرف مال الاجاره سالیانه را جنسی، نقدی، یا از طریق انجام کار می‌پرداخت، تا زنده بود زمین را در اجاره داشت و جان و مالش در مقابل متجاوزین حراست می‌شد. هر وقت مالک اراده می‌کرد، می‌توانست سرف را از زمین خود بیرون کند، و چون سرف می‌مرد، زمین فقط با اجاره و رضایت خاوند به اطفال وی واگذار می‌شد. در فرانسه ممکن بود که سرف را جدا از زمین به مبلغ تقریباً ۴۰ شیلینگ (در حدود ۴۰۰ دلار امروزی) فروخت. مالک گاهی سرف را به دو نفر می‌فروخت، به عبارت دیگر او را به خدمت دو نفر مختلف می‌گماشت که گاهی برای این و گاهی برای آن کار کند. در فرانسه سرف می‌توانست با تسلیم زمین و کلیه مایملکش به خاوند، یا صاحب تیول، از قید عقد فئودال برهد. در انگلستان وی از این حق نقل

مکان محروم بود، و سرفهای متواری قرون وسطی را با همان حدتی دوباره اسیر می‌کردند که بردگان متواری قرون جدید را.

طبق رسوم فئودالی، دیون سرف نسبت به مالک زمین وی متعدد و متنوع بود، بدان حد که به یادآوردن تمام این دیون نیاز به مقداری تیزهوشی دارد. ۱) سرف همه ساله سه نوع مالیات نقدی می‌پرداخت، از این قرار: مبلغ مختصری به عنوان مالیات سرانه به خزانه حکومت، به وسیلهٔ بارون؛ مبلغ قلیلی به عنوان مال‌الاجاره؛ عوارضی دلخواه موسوم به «تای» که مالک سالیانه، یا چندین بار در عرض سال، از سرف مطالبه می‌کرد. ۲) سرف همه ساله سهمی از محصول و اغنام خویش را که معمولاً یک‌عشر بود به مالک تسلیم می‌کرد. ۳) در عرض سال وی مکلف بود چندین روز برای خاوند بیگاری کند؛ این بیگاری میراث اقتصادهای دیرینه‌ای محسوب می‌شد که طبق آن کشاورزان مشترکاً دینی را که نسبت به جامعه یا پادشاه خود داشتند، با قطع درختان بیشه‌ها، زهکشی مردابها، احداث سیل بندها، و حفر مجاری آب ادا می‌کردند. برخی از خاوندان در اکثر فصول سال هر هفته سه روز، و هنگام جمع‌آوری خرمن یا شخم چهار یا پنج روزه، از سرف بیگاری می‌خواستند. مواقع ضروری اربابان می‌توانستند سرفها را بیش از اینها به کار بگمارند، و در برابر این زحمات اضافی فقط به آنها غذای مجانی بدهند. این نوع تعهد بیگاری در هر خانواری فقط شامل حال یکی از افراد ذکور می‌شد. ۴) سرف مکلف بود که برای آرد گندم، پختن نان، درست کردن آجوه، و کشیدن شیرۀ انگور خویش از آسیا، تنور، خمره، یا چرخشت خاوند استفاده کند و در هر مورد مبلغ مختصری بپردازد. ۵) سرف برای برخورداری از حق ماهیگیری و شکار در قلمرو خاوند، یا چرانیدن اغنام خویش در مرتع وی، اجرتی می‌پرداخت. ۶) کلیهٔ دعای حقوقی وی می‌بایست در دیوان اعیانی مطرح شود، و سرف مکلف بود که به نسبت اهمیت مرافعه مبلغی تأدیه کند.

جنگ برای خدمت نظام به لشکر بارون درآید. ۸) اگر بارون اسیر می‌شد، از سرف متوقع بودند که مبلغی به منظور فدیۀ بپردازد. ۹) همچنین موقعی که فرزند خاوند به درجهٔ شهسواری ارتقا می‌یافت، سرف مجبور بود تحفهٔ چشمگیری نزد وی بفرستد. ۱۰) وی برای کلیهٔ محصولات که به قصد فروش به بازار یا بازار مکاره می‌برد باجی به بارون می‌داد. ۱۱) وی تا دو هفته بعد از اینکه خاوند وی آجوه یا شرابش را بفروشد، حق فروش آجوه یا شراب نداشت. ۱۲) در بسیاری از موارد، وی مجبور بود که همه ساله مقدار معینی شراب از خاوند خویش بخرد؛ و اگر در سر موعد این کار را انجام نمی‌داد، بنابر قاعدهٔ مرسوم (به استناد مجموعهٔ قوانین روستای خاوندی)، «آنگاه خاوند باید پیمانه‌ای چهار گالنی شراب بر سقف خانهٔ آرامش بریزد، اگر شراب به پایین سرازیر شد، مستأجر باید قیمتش را بپردازد، و اگر به طرف بالا جاری شد، هیچ نخواهد پرداخت.»

۱۳) چنانکه سرف یکی از فرزندان خود را وقف کلیسا می‌کرد یا به فرا گرفتن تحصیلات عالی و می‌داشت، مستوجب جریمه‌ای بود، زیرا به این نحو یک نفر کارگر از قلمرو روستای خاوندی بیرون می‌رفت. ۱۴) در صورتی که سرف یا اطفالش با کسی وصلت می‌کردند که تعلق به روستای خاوندی نداشت، وی ملزم به پرداخت مالیاتی مخصوص و کسب اجازهٔ خاوند بود، زیرا در آن صورت خاوند تمام یا برخی از اطفال سرف را از دست می‌داد؛ در بسیاری از املاک خاوندی هر گونه وصلتی مستلزم کسب اجازه و پرداخت مبلغی پول بود. ۱۵) در مواردی معدود صحبت از «حق اربابی» نیز می‌شود که به موجب آن خاوند می‌توانست نسبت به عروس سرف خود مدعی «حق شب زفاف» شود، لکن تقریباً در تمام موارد سرف اجازه می‌یافت با پرداخت مبلغی به خاوند عروس خود را از این تعهد برهاند. رسم «حق شب زفاف» به این شکل تا قرن هجدهم در باواریا به جا ماند. در پاره‌ای از املاک انگلستان، کشاورزی که دخترش مرتکب گناه می‌شد از طرف خاوند به پرداخت جریمه‌ای ملزم می‌گشت. در بعضی از املاک اسپانیایی اگر زن کشاورزی محکوم به ارتکاب زنا می‌شد، تمام دارایی وی یا بخشی از آن به خاوند ملک تعلق می‌گرفت. ۱۶) اگر کشاورز در می‌گذشت و هنگام مرگ فرزندی از وی در محل اقامتش باقی نمی‌ماند، خانه و زمین به حکم حق و سنت قدیمی فئودال دوباره از آن خاوند می‌شد. اگر وارث کشاورز دختری بود که همسر اختیار نکرده بود، وی فقط در صورتی حق حفظ زمین و اعیانی را داشت که با مردی مقیم همان ملک وصلت کند. به هر حال، هنگام مرگ یک مستأجر سرف، به خاوند یک نوع مالیات بر

ارث تعلق می‌گرفت، به این معنی که خاوند حق داشت از ماترك متوفا يك سر حيوان، يك پارچه از اثاث خانه، یا تن پوشی را متصرف شود. در بعضی موارد كشیس محل نیز حق گرفتن يك نوع «سهم الارث» نظیر آن را داشت. در فرانسه این قبیل مالیاتهای مرگ هنگامی اخذ می‌شد که سرف می‌مرد بی آنکه وارثی از او در محل اقامتش به جا مانده باشد. (۱۷) در برخی از روستاهای خاوندی، بویژه آنهایی که تعلق به مقامات روحانی داشتند، سرف موظف بود مالیات سالیانه و مالیات بر ارث را به

متصدی امور دفاع ملك تسلیم کند. يك عشر محصولی که کشاورز سالیانه از زمین به دست می‌آورد از آن کلیسا بود.

از اینهمه عوارض و باجهای گوناگون، که هرگز يك خانواده را مجبور به پرداخت تمامی آنها نمی‌کردند، غیر ممکن است به میزان تمامی تعهدات يك سرف پی برد. تخمین زده‌اند که در اواخر دوران قرون وسطی يك سرف در آلمان معمولاً دو سوم محصول خود را به عناوینی که ذکر شد به صاحب تبول تسلیم می‌کرد. قدرت عرف، که در رژیمهای کشاورزی خیلی اهمیت داشت، به نفع سرف تمام شد، به این معنی که در طی چندین قرن متمادی، با وجود افزایش میزان تولید و کاهش اعتبار پول رایج، تعهدات جنسی و نقدی سرف ثابت ماند. بسیاری از قیود یا تعهداتی که به حکم فرض یا قانون بر ذمه طبقه سرف بود، بر اثر مرور زمان، مقاومت مؤثر، یا گذشت اربابان، آسانتر شد یا بمرور از بین رفت. به طور کلی، احتمال دارد که درباره تیرمروزی طبقه سرف قرون وسطی راه اغراق سپرده باشند. باجهایی که از سرف گرفته می‌شد بیشتر در برابر مال‌الاجاره ای بود که می‌بایستی نقداً به مالك بپردازد، و مالیاتهایی که وی به اجتماع می‌داد برای انجام خدمات عمومی و تأسیسات عام المنفعه بود. شاید در مقام قیاس کلیه این مالیاتها، به نسبت عواید سرف، بمراتب کمتر از مقدار مالیاتهایی باشد که امروز ما از درآمد خود به حکومت فدرال، حکومت محلی، شهرستان، و آموزشگاه می‌پردازیم. يك کشاورز معمولی قرن دوازدهم وضعش به مراتب از يك نفر پرولتر رومی دوران زمامداری اوگوستوس بهتر بود، و لامحاله به قدر بعضی از کشاورزان مستأجر کشورهای عهد جدید از رفاه برخوردار بود. بارون خودش را آدمی نمی‌دانست که از دسترنج دیگران سوءاستفاده می‌کند؛ وی در روستای خویش با فعالیت تمام انجام وظیفه می‌کرد، و بندرت صاحب ثروت هنگفتی بود. تا قرن سیزدهم کشاورزان به خود خاوند با احترام و اغلب با دلبستگی تمام می‌نگریستند. اگر همسر وی می‌مرد، و صاحب کودکی نیز نبود، عده‌ای را به نمایندگی نزد وی می‌فرستادند و او را تشویق به ازدواج مجدد می‌کردند تا مبادا بدون وارثی بمیرد و روستای خاوندی در نتیجه يك منازعه بر سر جانشینی ویران شود. فنوداليسم مانند اکثر سیستمهای اقتصادی و سیاسی تاریخ جهان، مجبور بود برای رفع نیازمندیهای زمان و مکان و طبیعت آدمی به طرزی که ضرورت داشت درآید.

کلبه زارع از چوبی بیدوام ساخته شده بود که معمولاً روی آن را با کاه و علف و بعضی اوقات با توفال می‌پوشاندند. تا قبل از سال ۱۲۵۰ از هیچ گونه تشکیلاتی برای خاموش کردن حریق خبری نبوده است. قاعدتاً هنگامی که یکی از این کلبه‌ها آتش می‌گرفت، بکلی از بین می‌رفت. بیشتر خانه‌ها دارای يك اتاق یا حداکثر دو اتاق بود. اجاقی داشت که در آن هیمه می‌سوزاندند؛ يك تنور، لاوکی برای خمیرگیری، میز و چند نیمکت، گنجه، تعدادی بشقاب، ظروف آشپزی، چندین سه پایه برای روی آتش، آبکش، و گل میخی برای آویختن کوزه داشت. در نزدیکی تنور، روی زمین، تشك بزرگی بود انباشته از پر یا کاه

و میهمان وی همگی به طور درهم و برهم می‌خفتند و مقتلاًبلا گرم می‌شدند. خوکها و طیور اختیاردار خانه بودند. زنان، تا آنجا که اوضاع و احوال اجازه می‌داد، محوطه خانه را تمیز نگاه می‌داشتند، لکن برای کشاورزان پر مشغله نظافت اسباب مزاحمت بود. طبق افسانه‌های رایج، شیطان سرفها را به دوزخ راه نمی‌داد، زیرا در مقابل بوی عفونت آنها تاب شکیبایی نداشت. نزدیکی کلبه کشاورز انباری قرار گرفته بود که ضمناً طویله‌ای برای اسب و گاوان بود، و شاید در آن جا کدو و محوطه‌ای برای نگاهداری ماکیانها نیز وجود داشت. در جوار انبار، تل زباله‌ای بود که تمام حیوانات و اعضای دوپای خانواده در افزودن بر آن سهم بودند. در حول و حوش این کلبه‌ها و متعلقات آنها ابزار کار کشاورزی و صناعت خانگی قرار

گرفته بود. گربه‌ای وظیفه داشت که محوطه را از لوٹ وجود موشها پاک کند، و سگی از همگی مراقبت می‌کرد.

کشاورز، که قاعدتاً زیرپوشی از پارچه یا پوست و نیم تنه‌ای از چرم یا پشم و شلوار به پا می‌کرد، کمربندی می‌بست و کفشهای بلند با چکمه می‌پوشید و هیکل تنومندی پیدا می‌کرد که آن قدرها با دهقان امروزی فرانسه تفاوت نداشت. اشتباه است که کشاورز قرون وسطی را آدم مظلوم و افسرده تصور کنیم، بلکه بر عکس باید او را قهرمان بردبار و نیرومند گاو آهن بدانیم - انسانی که مثل هر کس به برکت تکبری پنهانی، ولو هر قدر هم غیر معقول، پایداری می‌ورزید. همسرش نیز مثل خود وی از بام تا شام سخت کار می‌کرد؛ به علاوه، می‌زایید و از آنجا که کودکان در مزرعه حکم دارایی را داشتند، پرزا بود. با اینهمه، در نوشته‌های پلاگیوس، راهب فرقه فرانسیسیان (حد ۱۳۳۰)، می‌خوانیم که چگونه برخی از کشاورزان «اغلب از زنان خود دوری می‌جستند تا مبادا صاحب اولاد شوند، چه به علت فقر می‌ترسیدند که نتوانند تعداد زیادی از آنها را بزرگ کنند.»

خوراک زارع پرمایه و گوارا بود و عبارت می‌شد از لبنیات، تخم مرغ، سبزیجات، و گوشت، لکن تاریخنویسان اصیل اظهار تأسف می‌کنند از اینکه وی مجبور بود نان سیاه یا به عبارت دیگر گندم خالص بخورد. در فعالیتهای اجتماعی دهکده شرکت می‌جست، لکن هیچ گونه علایق فرهنگی نداشت. وی قادر به خواندن نبود؛ وجود یک سرف باسواد توهینی به مقام خاوند بیسوادش محسوب می‌شد. وی جاهل بر همه چیز بود مگر کشاورزی، و تازه در آن رشته نیز استادی کامل نداشت. حرکات و سکناتش خشن و زمخت و شاید ناهنجار بود. در این دوران پر آشوب تاریخ اروپا، وی مجبور بود برای صیانت نفس حیوان خوبی باشد، و از عهده این مهم نیز برمی‌آمد. حرص وی از تنگدستی، قساوتش از ترس، و خشونتش به علت سرکوبی بود. آدم نامهربانی بود، به سبب آنکه با وی مثل دهاتی بی ادبی رفتار می‌کردند، وی رکن اصلی کلیسا بود، لکن به خرافات بیشتر اعتقاد داشت تا به دیانت. پلاگیوس کشاورز این عهد را به تقلب در پرداخت عشریه کلیسا و اهمال در رعایت مراسم ایام

دو کوننسی (در قرن سیزدهم) شاکي بود از اینکه سرف «همان قدر از خدا می‌ترسد که یک گوسفند، و برای احکام کلیسای مقدس یک پیشیز ارزش قابل نیست.» سرف گاهگاهی شوخ طبعی زمخت و ناهنجارش گل می‌کرد، اما هنگام کار در مزرعه یا در خانه آدم کم حرفی بود؛ بددهنی نمی‌کرد، جدی بود، و آن قدر گرفتار مشقت و کارهای روزمره بود که دیگر نمی‌توانست نیروی خود را به پرچانگی یا اوهام و خیالات واهی صرف کند. با وجود اعتقادش به خرافات، وی آدم واقعبینی بود. به بوالهوسیهای بیرحمته آسمان آشنایی داشت و از حتمی بودن مرگ آگاه بود. می‌دانست که اگر فصلی خشکسالی شود، وی و همه کودکانش از گرسنگی خواهند مرد. در خلال سالهای ۹۷۰ و ۱۱۰۰ شصت بار قحطی مردم را در فرانسه به خاک هلاک افکند. در «انگلستان شادکام» هیچ زارعی نمی‌توانست خاطره شوم قحطیهای ۱۰۸۶ و ۱۱۲۵ را فراموش کند. اسقف تریر، در قرن دوازدهم، از اینکه می‌دید کشاورزان قحطیزده اسب خود را می‌کشند و از گوشتش تغذیه می‌کنند احساس انزجار می‌کرد. سیل و طاعون و زلزله قدم به عرصه نمایش زندگی می‌نهاد و سرانجام هر کمیدی را بدل به یک تراژدی می‌کرد.

۳ - اجتماع ده

در اطراف قصر اعیانی، تقریباً از پنجاه تا پانصد تن کشاورز، اعم از سرف، نیمه آزاد، و آزاد مرد مقیم بودند که اینها به علت ایمنی نه در کلبه‌هایی دور از هم، بلکه نزدیک به یکدیگر در میان حصار قلعه زندگی می‌کردند. قاعدتاً دهکده بخشی از یک یا چند پارچه روستای خاوندی بود. بیشتر مأموران ده را خود بارون به کار می‌گماشت و همگی فقط در برابر وی مسئول بودند. لکن زار عین یک نفر را به سمت دهیان یا ضابط انتخاب می‌کردند تا میان آنها و خاوند واسطه باشد و کارهای کشاورزی آنها را با یکدیگر هماهنگ کند. هر چند یک بار، در موعد معین، همه در محوطه بازار جمع می‌شدند تا آنچه را که از داد و ستد در

این اقتصادی که صرفاً شامل ملك اربابي مي‌شد باقیمانده بود، با یکدیگر معاوضه کنند. خانواده روستایی ده سبزیجات و مقداری از گوشت مورد نیاز خود را خود تهیه می‌کرد، پارچه‌های کتانی و یا پشمی مورد نیاز را خود می‌بافت، و قسمت اعظم لباسهای خویش را خود فراهم می‌آورد. آهنگر دهکده ابزار آهنی، دباغ کالاهای چرمی، دروگر کلبه‌ها و اثاثه خانه، و چرخ ساز، گاریها را می‌ساخت. قصارها، رنگرزان، بنایان، سراجان، پینه دوزها، صابونپزها، و نظایر آنها یا در خود ده زندگی می‌کردند یا موقتاً برای عرضه داشتن امتعه و حرفه خویش رو به ده می‌نهادند؛ در تهیه گوشت و نان، یکی که شغل رسمیش قصابی یا نانوايي بود با کشاورز و کدبانو رقابت می‌کرد.

نه دهم اقتصاد فئودال را کشاورزی تشکیل می‌داد. قاعدتاً در انگلستان و فرانسه قرن یازدهم زمین زراعتی روستای خاوندی را همه ساله به سه بخش تقسیم می‌کردند: يك بخش اختصاص به گندم یا چاودار داشت؛ بخش دوم منحصر

مخصوص آیش هر بخش یا مزرعه را به چند قطعه يك ايكري یا نیم ايكري تقسیم می‌کردند که حد فاصل یکی با دیگری «باریکه‌هایی» از چمن شخم نخورده بود. مأمورین ده به هر کدام از کشاورزان به تفاوت چند پارچه از این اراضی مزروع را وا می‌گذاشتند و او را مکلف می‌کردند که، طبق برنامه‌ای که از طرف اجتماع مقرر شده بود، بنوبت هر قطعه زمینی را آیش دهد و جای کاشت محصول را عوض کند. شخم زدن، صاف کردن زمین، کاشتن بذر، عمل آوردن، و برداشتن محصول تمامی مزرعه به اشتراک مساعی عموم افراد انجام می‌گرفت. معمولاً چند تکه زمینی که در اختیار يك زارع می‌گذاشتند در سه یا چهار مزرعه مختلف پراکنده بود تا آنکه وی بتواند از زمینهایی که از لحاظ بارآوری یکسان نبود سهم عادلانه‌ای برگیرد. کشاورزی تعاونی شاید بازمانده يك نوع مرام اشتراکی بدوی بود که آثار مختصری از آن به جا مانده است. علاوه بر این تکه زمینهایی که در اختیار کشاورز بود، وی حین انجام تعهدات فئودال حق داشت در بیشه‌ها، زمین عمومی، یا «چمن» اربابی به قطع درختها، چرانیدن گله خویش، و جمع‌آوری علوفه بپردازد. و معمولاً، در حول و حوش کلبه خود، برای يك باغچه و پرورش گل به قدر کافی زمین در اختیار داشت.

علم کشاورزی سرزمین مسیحی قرون وسطی ابدأ قابل قیاس با اصول کشاورزی عهد نویسنده رومی، لوکیوس کولوملا، یا روش کشاورزی بین‌النهرین یا اسپانیای مسلمان نبود. ته مانده ساقه‌های غلات و سایر زباله‌ها را در خود مزارع می‌سوزاندند تا هم کودی برای زمین باشد و هم حشرات و علفهای هرز از بین بروند؛ خاکهای آمیخته به گچ و آهک خود يك نوع کود ناقصی بودند. هیچ گونه کود مصنوعی وجود نداشت، و گرانی وسایل حمل و نقل مصرف کود حیوانی را محدود می‌کرد. اسقف اعظم روان فضولات اصطبلهای خویش را، به جای فرستادن به مزارعش در دویل واقع در جوار شهر، به رودخانه سن می‌ریخت. کشاورزان پیش از خود را روی هم می‌گذاشتند تا گاو آهن یا شن کش زمین صاف کنی برای مصرف عمومی خویش بخرند. تا قرن یازدهم گاو نر حیوان بارکش بود، چه خوراکش بمراتب از اسب ارزانتر تمام می‌شد و وقتی فرتوت می‌شد، از گوشتش استفاده زیادی در تغذیه می‌کردند. لکن در حدود سال ۱۰۰۰ میلادی پراقسازان یوغ محکمتری اختراع کردند که به کمک آن اسب می‌توانست بدون خطر خفه شدن بار بکشد. به وسیله این یوغ و مالبند، اسب قادر بود در عرض يك روز سه الی چهار برابر گاو نر زمین را شخم بزند. در آب و هوای معتدل مرطوب، سرعت شخم زدن اهمیت داشت. به این طریق در طول قرن یازدهم اسب بیش از پیش جانشین گاو نر شد و مقام شامخی را که برای سفر، شکار، و جنگ داشت از دست داد. آسیاب، که مدتهای مدید مورد استفاده مسلمانان مشرق زمین بود، نزدیک به پایان قرن دوازدهم در اروپای باختری رواج یافت.

کلیسا بار مشقت زارع را در روزهای یکشنبه و ایام متبرکه سبک کرد، زیرا حکم داد که در چنین

ما می‌دانند چه روزی یکشنبه است و در آن روز کار نخواهند کرد.» در این قبیل ایام، کشاورز بعد از آنکه از اجرای مراسم قداس فراغت یافته بود، به نغمه سرایی و پایکوبی مشغول می‌شد و در میان قهقهه خنده

خشني كه از ته دل برمي آورد، بار دشوار موعظه و مزرعه را به فراموشي مي سپرد. آبدو ارزان بود، و زبان آزاد و دشنام گو. داستانهاي ركيكي كه درباره زنان ساخته بودند با اساطير ترس آور و احترام انگيز قديسان دين با هم آميخته مي شد. افراد با يكدیگر، و آحاد يك ده با آحاد ده ديگر، در مسابقات خشن و فوتبال، هاكي، كشتي، و پرتاب وزنه شركت مي جستند. جنگ خروس و انداختن سگان به جان گاو ميش رونق فراوان گرفت؛ هنگامي كه در محوطه دایره مانندي چشمان دو نفر را مي بستند و آن دو را چماق به دست پي كشتن غاز يا خوكي روانه مي كردند سرور و خنده حاضران به اوج شدت مي رسيد. بعضي اوقات شامگاهان كشاورزان به خانه يكدیگر مي رفتند و با بادنوشي و بازیهایی كه مخصوص داخل خانه بود خود را سرگرم مي كردند. اما معمولاً شبها را در خانه مي گذراندند زیرا هيچ وسيله اي معابر را روشن نمي ساخت، و از آنجا كه شمع كالايي گرانبه قيمت بود، همينكه هوا تاريك مي شد، به بستر مي رفتند. در شبهاي دراز زمستان افراد خانواده وجود گله را در داخل كلبه مغتم مي شمردند، زیرا به برکت حرارت حيوانات، خود را اندكي گرمتر مي كردند.

به اين نحو كشاورزان اروپايي به كمك تلاشي سخت و جرئتي خاموش، نه به اتكا ابتكارات و مهارت هاي ناشي از انگيزه هاي صحيح، خوراك خود، اربابان، سربازان، كشيشان، و پادشاهانشان را فراهم ساختند. اين جماعت به زهكشي مردابها، ايجاد سيل بندها، پاك كردن بيشه ها، و مجاري آب، كشيدن جاده ها، و ساختن خانه ها مشغول شدند؛ قلمرو كشاورزي را وسعت دادند، و در نبرد ميان جنگل و انسان پيروز شدند. اروپايي عهد جديد پرداخته دست آنان است. اكنون كه ما به اين پرچينهاي منظم و مزارع مرتب نظر مي دوزيم نمي توانيم قرن ها مرارت و رنج كمر شكن و دلسرد كننده اي را كه مواد خام اين طبيعت دست و دل باز و در عين حال بيزار را در هم كوبيده و بر آن پايه هاي اقتصادي زندگي ما را بنا نهاده است در پشت آن ببينيم. در آن مبارزه زنان نيز شركت داشتند. باروري مقرون به شكيبائي آنها بود كه تسخير زمين را مسلم كرد. چند صباحي رهبانان مثل هر كس ديگر شجاعانه سینه سپر كردند، صومعه هاي خود را همچون پاسگاه هاي مقدمي در دل بيغوله ها استوار ساختند، از ميان هرج و مرج اقتصاد به وجود آوردند، و در بيابانها دهكده ساختند. در آغاز قرون وسطي قسمت اعظم خاك اروپا غير مزروع، جنگل غير مسكون، و بيمصرف بود. در پايان اين دوره، سپاه تمدن سراسر قاره را در اختيار خويش داشت. شايد اگر تمامي وقايع و كشمكشهاي اين دوران را بدقت در نظر آوريم، به اين نتيجه برسيم كه اين عظيم ترين نبرد، عاليترين پيروزي، و پراهميت ترين كاميابي عصر ايمان بود.

۴ - خاوند

در هر سيستم اقتصادي مرداني كه توانايي اداره مردم را دارند مردم را اداره مي كنند كه فقط توانايي اداره اشيا را دارند. در اروپاي فئودال آن كه افراد را اداره مي كرد خاوند بود، كه در لاتيني او را دومينوس، در فرانسه سنيور، (همان سنيور يا مهتر در ميان روميها)، در آلماني هر (ارباب) و در انگليسي لرد مي خوانند. خاوند معمولاً سه وظيفه داشت: اول آنكه زمينهاي خويش و ساكنين آن را با نيروي لشكري خود حراست كند؛ دوم آنكه كشاورزي، صنعت، و بازرگاني را در اين زمينها متشكل سازد؛ سوم آنكه به هنگام جنگ به خدمت سرور متبوع يا پادشاه خويش قيام كند. در اقتصادي كه بر اثر قرن ها كوچ، تجاوز، غارت، و جنگ تكه پاره شده و به صورت ابتدائي درآمده بود، جامعه فقط در صورتي مجال بقا داشت كه از استقلال محلي و خواربار و سپاهيان كافي برخوردار باشد. آنهاي كه مي توانستند به تدارك دفاع و كشاورزي بپردازند خاوندان طبيعي زمين شدند. مالكيت و اداره زمين منبع ثروت و قدرت گشت و عصر ملاكين اشرافي آغاز شد كه مقدر بود تا ظهور انقلاب صنعتي ادامه يابد.

اصل اساسي فئوداليسم عبارت بود از تعهدهاي متقابل: سرف يا واسال از لحاظ اقتصادي و نظامي در مقابل خاوند متعهد بود، و به همين نحو خاوند در برابر سرور متبوع يا خاوند عاليتر تيمتر خويش، و او هم بنوبت در برابر پادشاه. همچنين برعكس، پادشاه در برابر سرور متبوع، و وي در مقابل خاوند، و خاوند در برابر واسال و سرف تعهد اقتصادي و نظامي داشت. خاوند در برابر خدماتي كه سرفهاي وي انجام

می‌دادند زمین را مادام‌العمر به آنها اجاره می‌داد، و این اجاره‌داری تقریباً حکم مالکیت را داشت. خاوند در مقابل مبلغ ناچیزی به آنها اجاره می‌داد که از تنورها، چرخشها، آسیابها، آبها، بیشه‌ها، و مزارع وی استفاده کنند. وی با قبول مبلغ مختصری پول نقد، از دیون بسیاری که فقط به وسیله انجام کار ادا کردند بود صرف نظر می‌کرد و سایر بدهیها را به طاق نسیان مرور زمان می‌سپرد. هنگامی که سرف بیمار می‌شد و قدرت کار نداشت، یا ضعف پیری بر او عارض می‌شد، خاوند او را به حال خودش رها نمی‌کرد، بلکه قاعدتاً از او توجه می‌کرد. در ایام جشن و عید ممکن است درهای خانه خود را به روی مستمندان بگشاید و شکم همه افرادی را که بر سر سفره وی می‌نشستند سیر کند. کار حفظ و مرمت پلها، جاده‌ها، کانالها، و دادوستد زیر نظر وی تمشیت می‌یافت. پیدا کردن بازار برای مازاد محصولات ملک، و نفرات برای انجام امور مختلف آن، و پول برای خرید کالاهای ضروری به دست خاوند صورت می‌گرفت. برای اصلاح نژاد و پرورش دام معمولاً چهارپایان اصیل از خارج ملک خود می‌خرید، و به سرفهای خود اجازه می‌داد که برای تخمکشی از نرینه‌های زبده خود وی استفاده کنند. خاوند می‌توانست، بدون هیچ واهمه‌ای از عقوبت، یک سرف را بزند، و در بعضی از جاها یا تحت اوضاع و احوال

جلو خشونت خود را بگیرد، چه کشتن سرف به ضررش تمام می‌شد. خاوند در قلمرو خویش علاوه بر اختیارات نظامی، از قدرت قضایی نیز برخوردار بود، و از جریمه‌هایی که به ناحق در دادگاه روستای خاوندی می‌گرفت سود هنگفتی می‌برد، اما، با آنکه مأمور اجرای وی اغلب اوقات افراد را در این دادگاه می‌ترسانید، اغلب کارکنان و متصدیان دادگاه خود سرفها بودند. از آنجا که سرف حاضر بود برای معافیت از خدمت در این قبیل دیوانها مبلغی به عنوان تاوان به خاوند بپردازد، ظاهراً می‌توان چنین استنباط کرد که روش ناقص دادخواهی این گونه دادگاهها آن قدرها هم ظالمانه نبوده است. هر سرفی که مایل بود و جرئت داشت، می‌توانست در دادگاه روستای خاوندی هر چه دل تنگش می‌خواست بگوید، و پاره‌ای جرئت چنین کاری را داشتند این دادگاهها بتدریج و به طور غیر عمدی کمک به پیدایش آزادیهای کرد که سرفداری را منسوخ نمود.

خاوند فئودال می‌توانست در آن واحد صاحب بیش از یک روستای خاوندی یا ملک باشد. در آن صورت وی یکی را به عنوان «پیشکار» خود انتخاب می‌کرد که به تمامی «قلمرو» یا به عبارت دیگر به تمامی روستاهای خاوندی وی سرکشی، و برای هر آبادی یک نفر ناظر یا مباشر معین می‌کرد و به اتفاق اهل و عیالش از روستایی به روستایی دیگر می‌رفت تا محصولات هر آبادی را در همانجا مصرف کند. ممکن بود خاوند در هر یک از املاک خویش صاحب قصری باشد. قصر یا دژ فئودال، که دنباله تکامل قلعه حصاردار لژیونهای رومی (کاستروم، کاستلوم)، کاخ استوار اشراف رومی، و قلعه یا بزرگ امرای آلمانی بود، بیشتر برای ایمنی و کمتر جهت آسایش ساخته می‌شد. خارجترین وسیله حفاظ آن عبارت بود از خاکریزی عمیق یا خندق که دور تا دور دژ را احاطه می‌کرد؛ خاکی که بر اثر حفر این خندق دور قلعه ریخته می‌شد پشته‌ای را تشکیل می‌داد که تیرهای مربعی را در آن فرو می‌کردند و با بستن این تیرها به یکدیگر نرده محکم به هم پیوسته‌ای می‌ساختند. بر روی خندق پلی زنجیری از چوب قرار داشت که آن را با قطعات آهن محکم ساخته بودند. این پل منتهی به دروازه‌های آهنی یا پنجره آهنی متحرکی می‌شد که در عظیم دیوار قلعه را محافظت می‌کرد. در داخل این دیوار، اصطبلها، آشپزخانه، انبارها، حیاطهای سرطویه، نانوايي، رختشویخانه، نمازخانه، و منازل خدمتکاران قرار داشتند که قاعدتاً همه آنها از چوب ساخته می‌شدند. هنگام جنگ عموم مستأجرین روستای خاوندی با گله و اموال منقول خود در این محوطه جمع می‌شدند. در مرکز قلعه مستحکمترین بنا یعنی خانه ارباب قرار داشت. در اکثر موارد، این خانه به صورت برج مربع شکل عظیمی بود که آن نیز از چوب ساخته می‌شد. تا قرن دوازدهم در ساختمان این قبیل خانه‌های اربابی چوب جای خود را به سنگ داده بود و شکل برج نیز مدور شده بود تا برای دفاع آسانتر باشد. طبقه پایین این بنا عبارت بود از یک انبار و زندان؛ بالای آن خاوند و خانواده‌اش زندگی می‌کردند. از ساختمان این قبیل برجها بود که

و فرانسه پدید آمد و سنگهای غیر قابل تسخیر این دژها بود که شالوده قدرت نظامی خاوند را علیه مستأجرین و پادشاه تشکیل می‌داد.

داخل برج اربابي تاريك و محدود، و پنجره‌هاي آن محدود و كوچك بودند و بندرت شيشه داشتند. معمولاً روي پنجره‌ها را پارچه، كاغذ روغني، كركره و شبكه‌هايي مي‌پوشانيد كه مانع از باران و نور زياد مي‌شد. داخل بنا را با شمعها يا مشعلهايي روشن مي‌كردند. در اكثر موارد، هر كدام از طبقات سه گانه اين برج يك اطاق بيشتر نداشت. هر طبقه به وسيله نردبان يا درهايي كه به محاذات كف اطاق تعبیه شده بود، يا به وسيله پلكهانه‌اي ماريچ، به ساير طبقات متصل مي‌شد. در طبقه دوم، تالار اصلي بنا قرار داشت كه در آنجا ديوان عدل خاوندی تشكيل مي‌شد، و براي اكثر افراد خانواده خاوند محل غذا خوري، نشيمن، و خوابگاه بود. قاعدتاً در اين قبال تالارها در يك انتها سكو يا صفه‌اي بالاتر از كف زمين قرار داشت كه بر روي آن خاوند، خانواده وي، و ميهمانانش غذا صرف مي‌كردند. ديگران در روي ميزهايي به صرف غذا مي‌پرداختند كه آنها را در مواقع ضروري جلو نيكتهايي در دو طرف تالار قرار مي‌دادند. هنگام خفتن، تشكهايي را روي زمين تالار يا در دو طرف بر روي تختخوابهاي چوبي كوتاهي قرار مي‌دادند. همگي اهل خانه در همين يك اطاق مي‌خوابيدند، منتها ميان تختخوابها پرده‌هايي حایل بود. ديوارها را سفيد يا به رنگهاي مختلف رنگ مي‌كردند و با پرچم، اسلحه، و زره مزین مي‌ساختند، و قاعدتاً با آويختن پرده‌ها يا ديوار كوبها مانع از جريان باد به درون اطاق مي‌شدند. كف اطاق را با كاشي يا سنگ، و روي آن را با شاخه‌هاي نباتات يا بوريا مفروش مي‌كردند. در وسط اطاق يك بخاري قرار داشت كه با سوزاندين هيمه در آن يك نوع حرارت مركزي تعبیه مي‌نمودند. تا اواخر قرون وسطي هيچ نوع دودكش وجود نداشت. دود از وسط بادگير يا «فانوس» كه در سقف ساخته شده بود بيرون مي‌رفت. در عقب صفه يا سكو برآمده دري قرار داشت كه به يك غرفة «آفتابگير» باز مي‌شد. در اينجا خاوند، خانواده، و ميهمان وي استراحت مي‌كردند و در آفتاب مي‌لميدند. اثاث اين غرفة بمراتب راحت تر بود. يك پارچه قالي كف آن را مفروش مي‌كرد و يك بخاري و يك تختخواب تجملی داشت.

خاوند روستاي خاوندی جبهه‌اي به تن مي‌كرد معمولاً از حرير ملون كه مزین بود به اشكال گلها يا طرحهاي هندسي؛ شنلي بر دوش مي‌افكند گشاد كه مي‌شد در صورت لزوم آن را روي سر نيز انداخت؛ زير جامه مي‌پوشيد و شلواري كوتاه و تنگ، جورابه‌ايي كه تاران وي را مي‌پوشانيد، و كفشهاي درازي كه نوکهاي آن مثل دماغه كشتي برگشته بود به پا مي‌كرد؛ معمولاً شمشير و خنجري به كمر داشت و زيوري مانند صليب از گردن مي‌آويخت. در طول نخستين جنگ صليبي، اشراف اروپايي براي آنكه شهسوار جوشن پوشيده و كلاه خود بر سر را از ديگري تشخيص دهند، از شيوة رايج ميان مسلمانان تقليد كردند، به اين معني كه جامه‌هاي شخصي، لباسهاي خادمان و همراهان، پرچمها، زره‌ها، و اسباب و لوازم خويش را با

مخصوص خانوادگي يا آرمهاي ويژه اعياني منقوش نمودند. از اين پس ميان خانواده‌هاي نجبا زبان محرمانه خاصي پديد آمد كه فقط شهسواران و كساني كه كارشان نظارت در بخشيدن نشانه‌ها و آرمهاي خانوادگي نجبا و شجرة آنها بود آن را مي‌فهميدند. با وجود تمام اين تزيينات، خاوند آدم بيكار و طفيلي نبود. وي سپيده دمان از خواب برمي‌خاست و اول به بالاي برج خويش صعود مي‌كرد تا از وجود هر گونه خطر آينده آگاه باشد، به شتاب تمام به صرف ناشتايي مي‌پرداخت، شايد در مراسم قداس شركت مي‌جست؛ ناشتايي را در ساعت ۹ بامداد صرف، و در عمليات گوناگون روستاي خاوندی نظارت مي‌كرد؛ خودش در پاره‌اي از امور شخصاً شركت داشت؛ فرامين روزانه را به پيشكار، آبدارباشي، مهتر، و ساير خدمتگزاران خويش ابلاغ مي‌كرد؛ مردم رهگذر و ميهمانان را بار مي‌داد و در ساعت پنج بعد از ظهر، به اتفاق آنها، با خانواده‌اش به صرف «شام» مي‌نشست؛ و معمولاً در ساعت ۹ بعد از ظهر به بستر مي‌رفت. بعضي از روزها به سبب رفتن به شكار، و بندرت به مناسبت تشكيل تورنوا، و گاهگاهي هم بر اثر وقوع جنگ، اين جريان عادي كار بر هم مي‌خورد. اكثر اوقات ميهماني مي‌داد، و ميان وي و ميهمانانش تحف فراواني رد و بدل مي‌شد.

زن خاوند نيز تقريباً همان اندازه سرگرم كار بود كه شوهرش. اطفال متعدد مي‌زايد و بزرگ مي‌كرد، خدمتكاران را (گاهي با نواختن مشيت به گوش آنها) امر و نهي مي‌كرد؛ مراقب نانوايي، آشپزخانه، و رختشويخانه بود؛ و در امر تهيه كره و پنير، درست كردن آبجو، قورمه كردن گوشت براي زمستان، و

صنایع عمده خانگی مثل بافندگی، دوزندگی، ریسندگی، نساجی، و قلابدوزی، که قسمت اعظم لباسهای خانواده را تهیه می‌کرد، نظارت داشت. اگر شوهرش به جنگ می‌رفت، تمشیت امور نظامی و اقتصادی ملک بر عهده او بود، و انتظار می‌رفت که بتواند حواجی مالی شوهر را هنگام مبارزه برطرف کند. اگر شوهرش را به اسارت می‌گرفتند، وی ناگزیر بود که از دسترنج سرفه‌های خاوند یا فروش زیورها و جواهرات خویش فدیة لازم برای رهایی شوهر را فراهم سازد. اگر شوهرش بدون داشتن پسری فوت می‌کرد، او ممکن بود مقام خاوندی را به ارث برد و دومینا یا دام (بانو) ملک شود؛ لکن در چنین صورتی قرار بر این بود که بزودی بار دیگر شوهر اختیار کند تا سرورش بتواند به

تجاوزات بیگانگان حفظ و حراست کند. معمولاً جمع بودن این شرایط در شخص واحدی انتخاب کدبانو را در پیدا کردن همسر محدود می‌کرد. در خلوت اندرون قلعه می‌توانست شیرزن یا دیو پتیاره‌ای باشد، و در مقابل هر ضربه‌ای که از دست شوهر می‌خورد یکی به او بخوراند. در ساعات فراغت اندام نیرومند خود را در جبهه‌های حریر گشاد و بلندی که حاشیه‌ای از خز داشت می‌پوشانید. پاها و سرش را کفشها و مقنعه‌هایی ظریف زینت می‌دادند، و جواهراتی درخشان را زیور تن می‌کرد. اینهمه مجموعه‌ای بود که هر یک از شعرای این عهد را به جذبه عشق یا شور غزلسرایي وا می‌داشت.

کودکان او از تعلیم و تربیتی برخوردار بودند که کاملاً با درسهای حوزه‌های علمی عصر تفاوت داشت. پسران طبقه اشراف را بندرت به مدارس عمومی می‌فرستادند. در بسیاری از موارد هیچ اقدامی برای باسواد کردن آنها نمی‌شد. سواد را قاعدتاً به منشیان و دبیرانی وا می‌گذاشتند که در برابر مبلغ ناچیزی خود را در اختیار افراد ذی نفع قرار می‌دادند. اغلب شهبسواران فنودال معلومات عقلانی را به باد تمسخر می‌گرفتند. دوگلکن، یکی از محترمت‌ترین رجال عهد شوالیه‌گری، کلیة فنون جنگ را پیش خود آموخت، و به خود تعلیم داد که چگونه با دشوارترین هواها شجاعانه مقابله کند، لکن هرگز رنج خواندن و نوشتن را بر خود هموار نکرد؛ فقط در ایتالیا و امپراطوری بیزانس بود که اشراف یک سنت ادبی را مداومت دادند. پسر بچه یک خانواده شهبسواری معمولاً چون به سن هفت می‌رسید، به جای مدرسه او را به یک خانواده اشرافی دیگری می‌فرستادند تا در آنجا به عنوان غلام‌بچه‌ای خدمت کند. در محیط جدید وی اطاعت، انضباط، طرز لباس پوشیدن، نظامات اخلاقی شهبسواری، و فنون نیزه‌بازی و جنگ را می‌آموخت. شاید کشیش محل نیز به وی طرز محاسبه و کوره سواد می‌داد. دختران خانواده، از راه چشم و تمرین، انواع و اقسام هنرهای ظریفه یا مفید را فرا می‌گرفتند. از جمله وظایف این دوشیزگان آن بود که میهمانان را توجه کنند و وقتی شهبسوار از نبرد یا مسابقه‌ای برمی‌گشت از وی مراقبت نمایند. در چنین مواقعی جوشن از تن وی بیرون می‌آوردند، وسایل استحمام برایش تدارک می‌دیدند، تن پوشهای کتان و لباسهای فاخر و عطر برایش حاضر می‌کردند، و با فروتنی و وقاری که حاصل سالها تربیت بود در سر سفره به خدمتش می‌ایستادند. دوشیزگان، بر عکس پسران، خواندن و نوشتن یاد می‌گرفتند و قسمت اعظم شنوندگان و حضار مجالس غزلسرایان، حماسه‌گویان، و شعبده‌بازان را تشکیل می‌دادند، و خود موضوع مهم قطعات منظوم و رمانتیک عهد خود بودند.

اغلب اوقات، خانواده بارون شامل بعضی از واسالها یا ملازمان نیز می‌شد. واسال به کسی اطلاق می‌شد که در برابر خدمت لشکری، ملازم بودن با خاوند، یا حمایت سیاسی، از وی احسان عظیمی می‌دید یا امتیاز چشمگیری می‌گرفت، که قاعدتاً عبارت بود از یک پارچه زمین با کلیة سرفه‌های کشاورز آن؛ در این قبیل موارد، حق تمتع از زمین و اعیانی از آن واسال

همه چیز از آن خاوند بود. فردی که نیرومندتر یا متکبرتر از آن بود که مثل سرف خدمت کند، و در عین حال محدودتر از آنکه بتواند خودش را از نظر نظامی محفوظ بدارد، با یک بارون فنودال بیعت می‌کرد؛ به این معنی که سر برهنه و بدون اسلحه در برابر وی زانو می‌زد، دستهای خود را بر روی دستهای خاوند می‌نهاد، و خود را «بنده» آن خاوند اعلام می‌کرد (ضمناً حقوق وی به عنوان یک فرد آزادمرد محفوظ می‌ماند)، و به اشیای متبرکه‌ای که یادگار قدیسان بود یا به کتاب مقدس سوگند می‌خورد که تا جان در بدن دارد به خاوند وفادار بماند. خاوند وی را از زمین بلند می‌کرد، می‌بوسید، **تیولی** به وی ارزانی می‌داشت،

و به نشانه این مرحمت نی، عصا، زوبین، یا دستکشی به وی می‌بخشید. از آن لحظه به بعد، ارباب ملزم بود که جان و مال و اسال خود را حفظ کند، دوست و وفادار وی باشد، و در صورت لزوم به او کمک مالی و حقوقی برساند. طبق نظریه یکی از قانونگذاران قرون وسطی، بارون حق نداشت به واسال خود اهانت کند، و زن یا دخترش را بفریبد؛ و اگر چنین می‌کرد، واسال می‌توانست «دستکش خود را به زمین اندازد» و معنی این حرکت آن بود که رعیت خود را از قید سوگند وفاداری یا بیعت آزاد کرده است، لکن حق دارد که همچنان تیول خود را نگاه دارد.

واسال می‌توانست بخشی از زمین خود را به یکی که حاضر بود فرمان او را گردن نهد و بگذارد؛ در این صورت رعیت کم اهمیت تر در مقابل مولای فرعی خویش صاحب همان حقوق و تعهداتی می‌شد که واسال در برابر خاوند اصلی داشت. یک نفر می‌توانست در آن واحد صاحب تیول چند خاوند باشد؛ در این صورت با هر کدام «بیعت ساده» داشت و میزان خدماتش در مقابل هر یک از آنها محدود بود، اما فقط با یک سالار بیعت تام و تمام داشت و نسبت به او در همه حال وفادار می‌ماند و گاه جنگ و صلح به خدمتش کمر بسته داشت. خود خاوند نیز، ولو آنکه بسیار نیرومند و عالیجاه بود، ممکن بود به علت داشتن اموال یا امتیازات خاصی در بیعت خاوند دیگری باشد، یا حتی، به سبب قبول تیولی از رعیت خاوند دیگری، واسال او محسوب شود. همه خاوندها واسال پادشاه بودند. در این روابط بغرنج، میان آقا و نوکر، پیوند اصلی نظامی بود نه اقتصادی. یک نفر در مقابل دیگری موظف بود که تعهداتی نظامی انجام دهد و طبق تعهدهای خود رفتار کند، یا نظیر این تعهدات را از طرف متوقع باشد. دارایی فقط پادشاه شخص در برابر این تعهدها بود. از لحاظ نظری، فئودالیسم عبارت از سیستم باعظمتی بود که به موجب آن اخلاقاً اشخاص به یک سلسله اعمال متقابل مبادرت می‌ورزیدند، و در جامعه‌ای مشحون از خطر، افراد به اتکالی تار در هم تنیده و بغرنجی از تعهدات، حراست، و وفاداری دوجانبه با هم متحد شده بودند.

۵ – کلیسای فئودال

گاهی خاوند روستای خاوندی یک اسقف یا رئیس دیر بود. هر چند بسیاری از رهبانان خودشان تن به کار می‌دادند و بسیاری از دیرها و کلیساهای جامع در عشریه‌های قلمرو اسقف یا رئیس شریک بودند، با اینهمه مؤسسات روحانی بزرگ به کمک اضافی احتیاج داشتند، و این کمک اغلب از کیسه قنوت پادشاهان و اشراف به صورت هدایای ارضی یا سهمی از عواید فئودال تأمین می‌شد. هنگامی که این هدایا متراکم شد، کلیسا بزرگترین ملاک اروپا و ارجمندترین سرور سروران فئودال شد. دیر مشهور فولدا پانزده هزار دستگاه ویلا، و دیر سن گال دو هزار سرف داشت. آلکون در تور خاوند بیست هزار سرف بود. اسقفهای اعظم، اسقفها، و رؤسای دیرها مناصب خود را از دست پادشاه می‌گرفتند، مانند دیگر واسالها با وی بیعت می‌کردند، صاحب عناوینی مانند دوک و کنت می‌شدند، سکه به نام خود می‌زدند، بر محاکم کلیسایی و اسقفی ریاست می‌کردند، و تمشیت امور کشاورزی و تدارک نظامی را که از وظایف فئودال بود متعهد می‌شدند. در آلمان و فرانسه، مردم بارها اسقفان و رؤسای دیرها را می‌دیدند که جوشن بر تن و زوبین به دست پی کار خود روانند. ریچارد، ملقب به ارل او کورنوال، پادشاه انگلستان، در ۱۲۵۷ از اینکه انگلستان صاحب چنین «اسقفانی جنگجو و آتشین مزاج» نیست شاکی بود. کلیسا، که به این طریق در تار به هم تنیده تعهدات و وظایف فئودالی گرفتار شده بود، نه تنها خود را دستگاه روحانی دید، بلکه متوجه شد که به بنیادی اقتصادی، سیاسی، و نظامی نیز بدل شده است. داراییهای دنیوی و حقوق و تعهدات فئودال کلیسا در ایجاد تضییق برای مؤمنین مسیحی مایه بدنامی روحانیت، بهانه‌ای برای بدعتگذاران، و منشئی جهت اختلافات شدید میان امپراطوران و پاپها شد. فئودالیسم کلیسا را ملوک الطوائفی کرد.

۶ – شاه

درست به همان نحو که در قرن دوازدهم کلیسا سازمانی بود فئودال و دارای سلسله مراتبی از تعهدات خدمت و حمایت متقابل که مورد تصویب اسقفان و زیر نظر سرور سرورانی چون شخص پاپ اداره می‌شد، رژیم فئودال دنیوی نیز برای تکمیل دستگاه خویش نیازمند وجود سروری بود فوق تمام واسالها، مهتری که بر عموم سروران غیر روحانی حاکم باشد. به عبارت دیگر، وجود پادشاه ضرورت داشت. از لحاظ نظری، شاه فرمانبردار خدا بود، و سلطنت عطیه‌ای الهی محسوب می‌شد، یعنی خداوند به شخص شاه رخصت فرمانروایی داده بود، به همین سبب سلطنت با تصویب حق صورت می‌گرفت. اما در عمل، پادشاه بر اثر جنگ یا به اتکای حق موروث یا به انتخاب مردم بر مسند خویش تکیه می‌زد. کسانی مانند شارلمانی، اوتو اول،

ضرب شمشیر یا خصال بازو توسعه بخشیدند، اما پادشاهان فئودال اروپا قاعدتاً بیشتر نماینده واسالهای خود بودند تا فرمانروا بر رعایای خویش. این قبیل پادشاهان مردمانی بودند منتخب و مورد نظر اعظم روحانی و اعیان عالی‌رتبه ملک؛ اختیارات مستقیم آنها محدود بود به املاک و قلمرو فئودال یا روستاهای خاوندی آنها؛ در دیگر نقاط مملکت سرفها و واسالها با خاوندی بیعت می‌کردند که حافظ جان و مال آنها بود، نه با پادشاهی که به علت دوری مسافت و کمی قوای لشکری خود قدرت حفظ و حراست مواضع مقدم پراکنده مملکت خویش را نداشت. مملکت طبق شیوة فئودالیسم فقط عبارت بود از ملک یا املاک شخصی پادشاه.

در گل این عدم تمرکز اختیارات به انتها درجه شدت رسید، زیرا امرای کارولنژی، بر اثر تقسیم امپراطوری، موجبات تضعیف خود را فراهم کردند. علل دیگر این تجزیه آن بود که اسقفان امرای تابع دستگاه روحانیت گردانیدند، و تهاجم اقوام نورس به شدت تمام شیرازة امور فرانسه را از هم گسیخت. در این فئودالیسمی که صورت کمال به خود گرفته بود، پادشاه حکم واسطه‌العقدی را در میان امرای متعدد پیدا کرد. مقام وی یکی دو درجه فوق امرا، دوکها، مارکیها، و کنتها بود. لکن در عمل، وی درست مانند «اعیان ملک» بود؛ یعنی بارونی فئودال که عوایدش منحصر به اراضی خودش بود، و ناگزیر بود برای گذران زندگی از یک کاخ سلطنتی به کاخی دیگر نقل مکان کند و در جنگ و صلح متکی به کمک نظامی یا خدمات سیاسی رعایای تیول ثروتمندی باشد که بندرت می‌توانستند بیش از چهل روز از سال را مسلح به خدمت پادشاه حاضر باشند، و مابقی ایام سال را به توطئه برای خلع وی مشغول بودند. شهریار فرانسه، به منظور جلب کمک یا در برابر خدمت، ملک پس ملک به افراد نیرومند بخشیده بود، به طوری که در قرون دهم و یازدهم قلمرو پادشاه به قدری کوچک شده بود که دیگر برتری وی بر واسالهایش میسر نمی‌شد. هنگامی که این قبیل واسالها املاک خود را موروثی کردند و به تأسیس قوای تأمینیه و دادگاهها اقدام کردند و سکه به نام خود زدند، پادشاه دیگر قدرت جلوگیری از آنها را نداشت. وی صلاحیت دخالت در مراعات قضایی اراضی تیول را فاقد بود، مگر در موارد دعای مهم که اصحاب دعوی به شخص وی پناه می‌آوردند. پادشاه نمی‌توانست عمال یا تحصیلداران مالیاتی خود را به قلمرو این قبیل رعایای تیول گسیل دارد؛ نمی‌توانست آزادی این قبیل افراد را که مستقلاً مایل به عقد صلح یا اعلام جنگ بودند سلب کند. در رژیم فئودال فرض آن بود که پادشاه فرانسه مالک کلیة زمینهای خاوندانی است که خود وی را شهریار خویش می‌شناسند؛ لکن عملاً وی فقط یک ملاک بزرگ بود؛ ضرورتی نداشت که بزرگترین ملاکان باشد، و هرگز تمامی زمینهای وی به پای املاک کلیسایی نمی‌رسید.

اما همان طور که عجز پادشاهان در حراست مملکتشان موجبات پیدایش فئودالیسم را فراهم ساخته بود، به همان روال، ناتوانی خاوندان فئودال در حفظ آرامش میان خودشان، یا عدم کفایت آنها در ایجاد یک حکومت متحدالشکل برای یک

تضعیف بارونها و تقویت پادشاهان شد. شور و حمیتی که برای لشکرکشی و کشورگشایی به وجود آمده بود اشراف فئودال اروپا را گرفتار جنگهای خصوصی و مبارزات عمومی کرد. جنگهای صلیبی، جنگ صدساله، جنگهای گله، و بالاخره جنگهای مذهبی همه خون اشراف را مکید. بعضی از آنها که تهیدست و متمرد شده بودند بدل به بارونهای دزدی شدند که به طیب خاطر آبادیها را تاراج می‌کردند و مردم را به

قتل می‌رساندند. زیاده‌روی در آزادی ایجاب می‌کرد که یک قدرت ثابت و متحدی پیدا شود که حافظ نظم در تمامی مملکت باشد. بازرگانی و صنعت سبب ایجاد طبقه توسعه‌یافته‌ی ثروتمندی خارج از حیطه‌ی نفوذ و تبعیت بارون فئودال شد. بازرگانان، که با باجها و ناامنی حمل و نقل در قلمرو اربابان فئودال مخالف بودند، خواستار تأسیس یک حکومت مرکزی شدند تا جانشین فرمانروایی و قوانین خصوصی شود. پادشاه به حمایت این طبقه و جانبداری از شهرهای نوین‌یادی که رو به توسعه بود قیام کرد، و بازرگانان بودجه لازم برای تأیید گسترش اقتدار وی را فراهم کردند، و همه آنها که ستم و صدمه‌ای از خاوندها دیده بودند به پادشاه به چشم نجاتبخش و فریادرس می‌نگریستند. عالمان روحانی نیز معمولاً رعایای تیول پادشاه و نسبت به او وفادار بودند. با اینهمه، پاپها اغلب اوقات با پادشاهان ستیزه می‌کردند و معامله با پادشاه را بمراتب آسانتر از مشتاقی اشراف پراکنده و نیمه متمرکز می‌دیدند. پادشاهان انگلستان و فرانسه، برخوردار از حمایت این نیروهای متنوع، به جای آنکه جانشینی خود را به انتخاب اشراف و بزرگان واگذارند، با نهادن تاج بر سر فرزند یا برادر خویش قبل از مرگ، حق سلطنت را موروثی کردند، و مردم شیوه سلطنت موروث را که نعم‌البدل هرج و مرج ملوک الطوائفی بود پذیرفتند. بهبود وسایل ارتباطی و رواج روزافزون پول اخذ مالیات مرتبی را ممکن ساخت، و با عواید فزاینده پادشاه، تدارک لشکرهای عظیمتری میسر شد. طبقه بالان قانونگذاران حامی دستگاه سلطنت شد، و با نفوذ تمرکز بخش قوانین روم که احیا شده بود، بنیاد حکومت پادشاهی را تقویت کرد. تا سال ۱۲۵۰، به تأیید و تصویب قانونگذاران، تمامی رعایای مملکت تابع حوزه صلاحیت قضایی شهریار شده بودند؛ و در این تاریخ عموم فرانسویان نسبت به پادشاه سوگند وفاداری یاد می‌کردند نه به خاوند خود. در پایان قرن سیزدهم فیلیپ زیبا چنان قدرتی به هم زده بود که نه فقط اعیان خویش، بلکه خود دستگاه پاپی را نیز می‌توانست مطیع گرداند.

پادشاهان فرانسه، در برابر سلب اختیارات اعیان برای سکه زدن و تشکیل دادگاه و اعلام جنگ خصوصی، با تفویض عناوین و امتیازاتی در دربار سلطنتی، از شدت و خشونت این تحول کاستند. واسالهای بزرگ کوریاری یا دربار پادشاه را تشکیل دادند، و به جای آمر و فرمانروا بودن، از درباریان شهریار شدند؛ تشریفات رسمی کاخ اربابی بدل به آیین دقیق پرتجملی برای حضور در بارگاه، سرسره، و خوابگاه شاهی شد. پسران و دختران طبقه اشراف را به عنوان غلام بچه و ندیمه به خدمت پادشاه و ملکه گسیل می‌داشتند، و آنها به دقایق آداب

درباری آشنا می‌شدند. خانواده سلطنتی بدل به آموزشگاهی برای اشراف فرانسه شد. اوج این تشریفات تاجگذاری پادشاه فرانسه در رنس، و تاجگذاری امپراتور آلمان در آخن یا فرانکفورت بود؛ در این مواقع تمام زبندگان قوم با زیورهای خیره‌کننده و جامه‌های فاخر پرشکوهی گرد می‌آمدند. کلیسا تمام شعایر اسرارآمیز و پر حشمت خود را در تقدیس شاهی که می‌خواست تکیه بر اریکه سلطنت زند به کار می‌برد. به این نحو بود که قدرت شهریار عطیه‌ای الهی شد، و هیچ کس را دیگر جرئت انکار آن نماند، مگر کسی که حاضر بود او را زندیقی گستاخ خواند. خاوندان فئودال رو به دربار شاهی نهادند که آنها را مطیع خود کرده بود، و کلیسا سلطنت را حقی الهی دانست و آن را به پادشاهانی واگذار کرد که قدرت و رهبری دستگاه روحانیت را در اروپا در هم می‌شکستند.

III - قانون فئودال

در رژیم فئودال، یعنی در دستگاهی که قضات و مجریان حقوق مدنی قاعدتاً مردمی باسواد بودند، اغلب عرف و قانون یکی بود. هنگامی که پای قانون یا مجازت به میان می‌آمد، از ریش سفیدان اجتماع استفسار می‌شد که سنت معمول در دوران جوانی آنها از چه قرار بوده است. بنابراین، خود اجتماع مهمترین منشأ حقوق بود. شخص بارون یا پادشاه ممکن بود اوامری صادر کند، لکن این اوامر قوانین جامعه محسوب نمی‌شدند، و اگر وی در صدد برمی‌آمد که در موضوع احقاق حق یا مجازات زیاده‌تر از تصویب عرف مقرر کند، عموماً با مقاومتی منفی یا علنی حکمش را بی اثر می‌گذاشتند. فرانسه جنوبی صاحب قوانین منونی بود که از حکومت روم به میراث برده بود؛ فرانسه شمالی، که بیشتر جنبه فئودال داشت، قسمت اعظم قوانین فرانکها را حفظ کرده بود؛ هنگامی که در قرن سیزدهم این قوانین نیز به صورت مدون

درآمد، تغییر آنها بیش از پیش دشوار شد و انواع و اقسام افسانه‌های حقوقی به منظور سازش آنها با واقعیات رواج یافت.

در رژیم فئودال قانون دارایی چیز بگرنج و بیماندی بود. این قانون سه نوع تصرف ارضی را به رسمیت می‌شناخت: (۱) ملک طلق و مالکیت بی قید و شرط؛ (۲) تیول یا تمتع از زمین و اعیانی که ارباب در اختیار و اسال خود می‌گذاشت اما مالکیت محسوب نمی‌شد؛ (۳) اجاره، که در آن صورت زمین و اعیانی، به شرط عوارض و دیون فئودال، به سرف یا مستأجر واگذار می‌شد. در رژیم فئودال، از لحاظ نظری، فقط پادشاه از مالکیت مطلق برخوردار بود، حتی عالیجاسترین اشراف یک مستأجر بود که تصرفش مشروط و معلق به خدمت می‌شد. تملک خاوند هم کاملاً انفرادی نبود. هر فرزندی حق تملک موروثی در زمینهای آبا و اجداد خویش را داشت و می‌توانست مانع از فروش آن زمینها شود. قاعدتاً تمامی دارایی خاوند بعد از مرگ به پسر ارشدش می‌رسید. این رسم اولویت فرزند ارشد، که در حقوق روم یا اقوام بربری کاملاً بیسابقه بود، به موجب مقتضیات فئودال مقرون به صرفه و صلاح گردید، زیرا حراست نظامی و تمشیت اقتصادی ملک اربابی را به کسی که بظاهر بالغترین افراد خانواده بود واگذار می‌کرد. پسران کمتر را تشویق می‌کردند که رخت سفر ببندند و در دیگر سرزمینها به تحصیل املاک جدیدی مشغول شوند. حقوق فئودال، با وجود محدودیتهایی که برای حقوق

تملك قابل شده بود، چنان حرمی به دارایی می‌گذاشت و مجازات نقض حقوق مالکیت را چنان شدید معین کرده بود که هیچ قانونی به گرد پایش نمی‌رسید. يك قانون نامه ژرمنی مقرر می‌داشت که اگر شخصی پوست یکی از درختان بیدی را که حافظ سیل بندی بود بکند، «باید شکمش را درید و امعا و احشای وی را بیرون کشید و به دور زخمی بست که بر درخت وارد آورده است»؛ حتی تا سال ۱۴۵۶، به موجب فرمانی در وستفالی، اگر کسی دانسته و بعمد علامت مرز ملک همسایه خود را از جایش برمی‌داشت، می‌بایست او را به طوری در زمین دفن می‌کردند که سرش از خاک بیرون بماند، و آنگاه باید به کمک گاوهای نر و عده‌ای که قبلاً هرگز شخم نزده‌اند زمین را شخم می‌زدند؛ «آدم متخلفی که در خاک مدفون شده بود می‌توانست خود را به هر نحو ممکن از آن مهلکه برهانند».

جریان دادرسی در حقوق فئودال اغلب تبعیت از قوانین بربری بود، و سعی می‌شد که، به جای انتقام خصوصی، کوششهای پیشین درباره اجرای مجازاتهای عمومی ادامه یابد. به کلیساهای، بازارها، و «شهرهای پناه» حق متحصن شدن و بست نشستن افراد تفویض شد. این امر سبب می‌شد که تا رسیدن مأموران حکومت و مداخله قانون، اشخاص در مقابل انتقام خصوصی از امنیتی موقتی برخوردار باشند. دادگاههای خاوندی به مراعات میان دو مستأجر یا مستأجر و خاوند رسیدگی می‌کرد. منازعات میان خاوند و واسال یا دو خاوند به هیئت منصفه‌ای متشکل از «اعاظم طبقه اعیان» واگذار می‌شد. اینها عبارت از افرادی بودند، دست کم از نظر مقام، همسنگ یکدیگر و وابسته به همان تیولی که شاکي به آن تعلق داشت؛ و همگی در یکی از تالارهای اربابی حضور به هم می‌رساندند. محاکم اسقفی یا دیرها به دعای و مراعات افرادی رسیدگی می‌کردند که در سلك روحانیون بودند، و حال آنکه عالیترین درجه استیناف خاص يك محکمه سلطنتی بود مرکب از اعاظم ملک و گاهی هم زیر نظر خود پادشاه دادگاههای خاوندی هم مدعی و هم مدعی علیه هر دو را تا هنگام اعلام رأی محکمه در زندان نگاه می‌داشتند. در کلیه محاکم اگر مدعی در مرافعه می‌باخت، وی را محکوم به همان مجازاتی می‌کردند که به شرط اثبات گناه یا قصور دامنگیر مدعی علیه می‌شد. در تمام دادگاهها ارتشا متداول بود.

در دوران فئودالی دادرسی از طریق اوردالی ادامه یافت. در حدود سال ۱۲۱۵ برخی از بدعتگذاران را در کامبره وادار به آزمایش آه‌ن داغ کردند [به این معنی که آه‌ن داغ را با بدن آنها آشنا ساختند، و مدعی بودند که اگر گناهکار نباشند، آتش گزندی به آنها نخواهد رسانید]؛ ظاهراً چون این عده از آتش مصون نمانده بودند، آنها را به پای تل هیمه‌ای رهبری کردند تا در آتش بسوزانند. منقول است که یکی از این افراد چون به گناهان خود اقرار کرد، جراحتش فوراً التیام یافت و هیچ اثری از سوختگی بر روی دستش به جا نماند، و به همین سبب بر او رحم کردند و او را نسوزانند. در طول قرن دوازدهم، بر اثر ترقی حکمت و

رغبت مجدد مردم به تحصیل حقوق رومی، این قبیل «اوردالیهای الهی» بتدریج مکروه شد. پاپ اینوکنتیوس سوم چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵) را در ۱۲۱۶ وادار کرد تا اجرای این قبیل «آزمایشات» را بکلی ممنوع کند. هنری سوم این ممنوعیت را اقتباس و وارد قانون انگلستان کرد (۱۲۱۹). فردریک دوم آن را وارد قانون نامه سلطنت ناپل کرد (۱۲۳۱). در آلمان دادرسی از طریق اوردالی تا قرن چهاردهم پایدار ماند؛ در ۱۴۹۸ ساوونارولا، یکی از روحانیون اصلاح طلب ایتالیایی، را در فلورانس به جرم زندقه مجبور به رفتن در میان آتش کردند؛ در ضمن محاکمه زنان ساحره در قرن شانزدهم این آزمایشات بار دیگر احیا شد.

شیوة فئودالیسم رسم قدیمی اقوام ژرمن را که دادرسی از راه جنگ تن به تن و مبارزه بود تشویق کرد. علت آن بود که این روش را برای اثبات بیگناهی روش تقریباً معقولی می‌شمردند و تا حدی آن را نعم‌البدلی برای انتقام خصوصی می‌دانستند. در بریتانیا، بعد از آنکه انگلوساکسونها این رسم را منسوخ کردند، نورمانها از نو به رواج آن پرداختند، و دادرسی از راه مبارزه تا قرن نوزدهم در قوانین مدون انگلستان باقی ماند. در ۱۱۲۷ شهبازی به نام هرمان شهباز دیگر موسوم به گای را به توطئه در قتل شارل فلاندری، ملقب به «لوبون» (نازنین)، متهم کرد، و چون گای چنین عملی را انکار کرد، هرمان او را به مبارزه طلبید تا برائت ساحت خویش را با پیروزی مسلم سازد. چندین ساعت آن دو گرم پیکار بودند، تا آنکه هر دو بی سلاح از اسب به زیر افتادند و از شمشیر بازی به کشتی گرفتار رو نهادند. سرانجام هرمان، در اثبات اتهام خویش، بیضه گای را از بدن جدا کرد، و گای در دم جان سپرد. شاید به واسطه این گونه وحشیگریهای شرم آور بود که عرف دوران فئودالی موانع و محدودیتهای فراوانی در راه حق جنگ تن به تن ایجاد کرد. برای آنکه تهمت زننده بتواند از چنین حقی برخوردار شود، لازم بود که شکایتش باور کردنی باشد. تازه اگر مدعی علیه می‌توانست با ارائه دلیل یا شاهدهی بیگناهی خود را ثابت کند، حق داشت از جنگ تن به تن خودداری ورزد. یک سرف نمی‌توانست یک آزادمرد را به مبارزه دعوت کند، به همین نحو یک جذامی از حق جنگ با آدم سالم، و یک حرامزاده از حق جنگ با حلالزاده محروم بود. به طور کلی، هر کس می‌توانست فقط شخصی را به مبارزه بطلبد که از لحاظ درجه و مرتبه هم‌تراز با خود وی باشد. قوانین بعضی جامعه‌ها به دادگاه حق می‌داد که اگر مقتضی دانست، هر گونه جنگ تن به تن حقوقی را ممنوع کند. زنان، افراد طبقه روحانی، و اشخاص معلول و مفلوج از شرکت در این گونه مبارزات محروم بودند، اما حق داشتند «قهرمانان»، یعنی افرادی را که در مبارزه تن به تن ورزیده بودند و از این طریق ارتزاق می‌کردند، را به نمایندگی خویش اجیر کنند. از قرن دهم به این طرف، ضمن حوادث تاریخی، به پهلوانانی برمی‌خوریم که حتی به جای مردانی ندرست شمشیر می‌زدند. از آنجا که مردم اعتقاد داشتند که خداوند بیگناهی مظلوم را آشکار می‌سازد، لذا بدیهی بود که هویت افراد مبارز دخالتي در اصل موضوع ندارد؛ او تو اول موضوع عفاف دختر خویش، و حق جانشینی پاره‌ای از املاک را که بر سر آن کشاکش بود، به نتیجه مبارزه دو تن از این قبیل قهرمانان احاله کرد. در قرن سیزدهم آلفونسو دهم پادشاه کاستیل، که درباره رواج حقوق روم در قلمرو خویش مردد بود، اخذ تصمیم را موکل به چنین مبارزه تن به تن کرد. گاهی یکی دو تن از این قهرمانان را همراه فرستادگان به دربار پادشاهان کشورها گسیل می‌داشتند تا اگر کشمکشهای سیاسی موکل به نتیجه مبارزات تن به تن شود، در نمایند. تا سال ۱۸۲۱ این قبیل قهرمانان هنوز در مراسم تاجگذاری پادشاهان انگلستان دیده می‌شدند. در این روزگار دیگر قهرمان مبارز موجودی بود بدیع که یادگاری از حوادث قرون گذشته به شمار می‌رفت. لکن در قرون وسطی چنین آدمی هنگام تاجگذاری یک پادشاه معمولاً «دستکش خود را بر روی زمین می‌انداخت و با صدایی رسا اعلام می‌داشت که حاضر به مبارزه با هر کسی است که منکر حق الهی سلطنت باشد».

استفاده از وجود قهرمانان مبارز دادرسی از راه جنگ تن به تن را بی اعتبار کرد. طبقه «بورژوازی» در حال رشد آن را از قوانین اجتماعی خود حذف کرد؛ در اروپای جنوبی، در قرن سیزدهم، حقوق رومی جانشین آن شد؛ کلیسا بارها آن را تقبیح نمود؛ اینوکنتیوس سوم آن را مطلقاً ممنوع شمرد.

(۱۲۱۵)؛ فردریک دوم آن را در سراسر قلمرو ناپل تحریم کرد؛ لویی نهم آن را در مناطقی که مستقیماً زیر فرمان داشت منسوخ دانست (۱۲۶۰)؛ و فیلیپ زیبا (۱۳۰۳) این رسم را از تمامی کشور فرانسه

بر انداخت. دولت بیشتر از حق کهنسال انتقام خصوصی ناشی می‌شد تا مبارزاتی که برای اثبات حق میان اصحاب دعوی صورت می‌گرفت.

مجازات‌های فئودال به طرز وحشیانه‌ای سخت بود. جرمه انواع و اقسام بیشمار داشت. افراد را معمولاً برای محاکمه به زندان می‌انداختند، نه به عنوان مجازات. لکن هنگامی که زندان آکنده از حشرات موزی، موش، و مار بود، محبوس شدن خود حکم شکنجه را داشت. زنان و مردانی را که مجرم شناخته می‌شدند در کند می‌کردند، یا دست و پا یا سر آنها را از لای چوب بیرون می‌گذاشتند، یا آنها را در معابر می‌گرداندند تا مردم ریشخندشان کنند، یا اغذیه به طرفشان بیندازند یا سنگسارشان کنند. در مورد جرایم کوچک، برای تنبیه زنان سلیطه، و بدگویی کردن پشت سر دیگران، مجرمین را روی چهارپایه مخصوصی به حالت نشسته می‌بستند و چهار پایه را، که به اهرم بلندی وصل بود، در آب رودخانه یا استخری فرو می‌کردند. مجرمین پوست کلفت را محکوم می‌کردند که مثل بردگان مأمور پارو زدن در کشتیها باشند، به این معنی که غذای بخور و نمیری به آنها می‌دادند و آنها را نیم عریان به نیمکت‌هایی که در طبقه زیرین کشتی قرار داشت به زنجیر می‌بستند و مجبورشان می‌کردند آن قدر پارو بزنند تا بکلی از پا در آیند. هر مجرمی از این امر تخلف می‌ورزید بشدت تازیانه‌اش می‌زدند. زدن با تازیانه یا میله آهنی مجازات متعارفی محسوب می‌شد. ممکن بود گوشت بدن و گاهی صورت مجرم را با حرفی که نشانه جرم بود داغ بزنند؛ در مورد ارتکاب به زندقه و سوگند به دروغ، گاه زبان مجرمین را با آهن داغ سوراخ می‌کردند. قطع اعضای بدن امری عادی بود. دستها یا پاها را قطع می‌کردند، گوشها یا بینی را می‌بریدند، و چشمهای مجرم را از حدقه بیرون می‌آوردند. ویلیام فاتح، برای جلوگیری از ارتکاب جرایم، دستور داد که «هیچ کس را برای هیچ گونه بزهکاری نکشند و بر دار نکنند، بلکه به جایش چشمهایش را از کاسه درآورند و دستها و پاها و بیضه‌هایش را ببرند تا آنکه هر قسمتی از بدنش که به جا ماند شاهد زنده‌ای از بزهکاری و شرارت وی برای همگان باشد.» در فئودالیسم شکنجه آن قدرها معمول نبود. حقوق رومی و قوانین کلیسایی آن را در قرن سیزدهم احیا کرد. گاهی مجازات دزدی یا قتل تبعید مجرم، و بیشتر اوقات گردن زدن یا آویختن بر دار بود. زنانی را که مرتکب قتل نفس می‌شدند زنده زنده دفن می‌کردند. حیوانی را هم که مسبب قتل انسانی می‌شد زنده به گور می‌کردند. مسیحیت به مردم ترحم می‌آموخت، لکن دادگاههای کلیسایی درباره جرایم مشابه همان مجازات‌های محاکم غیرروحانی را مقرر می‌داشت. دادگاه دیر سنت ژنویو هفت تن زن را به جرم دزدی زنده به گور کرد. شاید در عهدی که مشحون از اعمال ناهنجار بود، برای جلوگیری از مردمان متمرّد، مجازات‌های وحشیانه ضرورت داشت. لکن این قبیل وحشیگریها تا قرن هجدهم ادامه یافت و سخت‌ترین شکنجه‌ها را بدعتگذاران پرهیزکار از دست رهبانان مسیحی چشیدند نه بزهکاران از دست طبقه اعیان.

IV - جنگ فئودال

فئودالیسم از تشکیلات نظامی جامعه‌ای کشاورزی سر بر آورد که دسوخوش ویرانی و غارت

شده بود؛ محسنات آن بیشتر جنبه نظامی داشت تا اقتصادی؛ واسالها و خاوند‌ها موظف بودند خود را برای جنگ تربیت کنند یا حاضر باشند که در هر لحظه‌ای خیش را بر زمین بنهند و شمشیر به کف گیرند.

سپاه فئودال حکایت سلسله مراتبی بود متشکل از پیوندها و بیعت‌های متقابل که طبق درجات و مراتب اعیانی به طرزی دقیق طبقه‌بندی شده بود. امرا، دوکها، مارکیها، کنتها، و اسقفهای اعظم همه امرای سپاه بودند؛ بارونها، خاوند‌ها، اسقفها، و رؤسای دیرها همگی حکم فرماندهان را داشتند؛ شهبانان صنف سوار را تشکیل می‌دادند؛ دهقانان از ملازمان و خدمتکاران بارونها یا شهبانان بودند؛ و بالاخره «افراد مسلح» - قوای نظامی کومونها یا اجتماعات ده - به عنوان پیاده نظام خدمت می‌کردند. به طوری که در جنگ‌های صلیبی می‌بینیم، معمولاً در عقب سپاه فئودال جماعتی از ملاکان دون رتبه‌تر، بدون فرمانده یا انضباطی، پیاده حرکت می‌کردند. این قبیل افراد در تاراج اموال شکست خوردگان به عمده قوا کمک می‌رساندند و با

چماق یا تبرزین افراد زخمی دشمن را از قید رنج می‌راندند لکن اساساً سپاه فنودال را جماعت و صنف سوار نظام تشکیل می‌داد، پیاده نظام، که به قدر کافی قابلیت تحرک نداشت، از هنگام شکست رومیان به دست گوتها در آدریانوپل (۳۷۸) به این طرف مقام شامخ خود را از دست داده بود و دیگر دارای اهمیتی نبود، مگر در قرن چهارم میلادی. سوار نظام به منزله بازوی جنگی شوالیه گری بود، و اصلاً واژه‌های کوالیه (cavalier)، شوالیه، (chevalier) و بالاخره کابالرو (caballero) همگی از لفظ شوال (chaval: به معنی اسب) مشتق می‌شد.

مرد مبارز عهد فنودال زوبین و شمشیر یا تیرو کمان به کار می‌برد. شهسوار این دوران دامنه خودپرستی را چنان توسعه بخشید که شامل شمشیرش نیز شد و به شمشیر خود از روی محبت نامی خاص نهاد. هر چند بی شک شعری حماسه سرا بودند که شمشیر شارلمانی را ژوایوز (شادان) و شمشیر رولان را دوراندال (خارا) و شمشیر آرثر را اکسکالیبور (آبدیده) نام نهادند. کمان این دوره اشکال مختلف داشت؛ یک نوع کمان ساده کوتاهی بود که مرد جنگی معمولاً آن را روی سینه‌اش می‌کشید؛ نوع دیگر کمان درازی بود که مبارز آن را تا بن گوش می‌کشید و با چشم هدف را نشانه می‌کرد؛ یا کمان پولادی بود که زه سفتی داشت و گاهی آن را به وسیله پاشنه‌ای می‌کشیدند، و معمولاً قطعه سنگ مدور یا یک گلوله آهنی را پرتاب می‌کرد؛ کمان پولادی یا گلوله‌ای قدمت بیشتری داشت؛ کمان دراز را برای نخستین بار ادوارد اول (۱۲۷۲ - ۱۳۰۷) در جنگهایش با ساکنان ویلز رواج داد. در انگلستان آموختن رموز تیر و کمان رکن مهم تعلیمات نظامی و یکی از ورزشهای مهم باستانی به شمار می‌رفت. تکامل کمان شیوه نبرد فنودالی را دچار شکست کرد. شهسوار پیاده به جنگ رفتن را کسر شأن خود می‌دانست، لکن کمانکشا اسب او را به خاک انداختند و وی را مجبور کردند که زحمت جنگیدن بر روی زمین را به خود هموار سازد. بعدها، در قرن چهاردهم، با پیدایش باروت و توپ، ضربت نهایی

بر قدرت فنودال وارد آمد، زیرا با این وسیله مخرب جدید امکان داشت که مبارز از فواصل دور، بی‌آنکه جاننش در خطر باشد، شهسوار سراپا مسلح را به قتل رساند و دژ استوار او را متلاشی کند.

مرد جنگی عهد فنودال چون سوار بر مرکب بود، می‌توانست خود را غرق اسلحه کند. در قرن دوازدهم یک شهسوار تمام عیار جوشن بر تن می‌کرد و کلاه خودی بر سر می‌گذاشت که تمام سر و صورتش را به جز چشمها، دهان، و بینی می‌پوشانید. پاهایش تا زانو در ساقبندی از زره بود. هنگام نبرد، خود فولادین دیگری نیز بر سر می‌گذاشت که تیغه آهنین برآمده‌ای داشت که «دماغک» بینی او را محافظت می‌کرد. کلاه خود آهنی و خفتان برای حفاظ در برابر کمان بلند یا کمان پولادی در خلال قرن چهاردهم ابداع شد و تا قرن هفدهم رواج داشت؛ در قرن هفدهم بود که مبارز، برای تحرک بیشتر، از هر گونه خود و زرهی چشم پوشید. شهسوار برای محافظت سینه خویش، از گردن سپری می‌آویخت که از داخل دارای بندهایی بود، و این بندها را با دست چپ محکم نگاه می‌داشت. سپر از چوب و چرم و باریکه‌هایی آهنی ساخته شده بود و سگکی از آهن مطلا به عنوان زینت در وسط آن قرار داشت. با این اوصاف، شهسوار قرون وسطی یک دژ متحرک بود.

معمولاً وسیله عمده و کافی برای دفاع در جنگهای عهد فنودالی ایجاد باروها و قلعه‌ها بود. لشکری که در میدان جنگ هزیمت یافته بود می‌توانست به درون چهار دیواری روستای خوندي متحصن شود و حتی تا آخرین لحظه در برج اقامتگاه ارباب پایداری ورزد. در قرون وسطی، فن محاصره دشمن رو به تنزل نهاد؛ ساز و برگ و تشکیلات بغرنج برای فرو ریختن دیوارهای دشمن جانکاهتر و گرانتر از آن تمام می‌شد که به مذاق شهسوارهای موقر خوشایند باشد؛ لکن هنر صنف کلنگ دار، یا فن حفر نقب، در نظام به اعتبار خود باقی ماند. در دنیایی که اراده به جنگاوری بمراتب فزونتر از اسباب جنگ بود، نیروهای دریایی نیز کاهش یافت؛ کشتیهای جنگی مثل اعصار باستان به همان صورت باقی ماندند. هر کشتی دارای طبقات و برجهایی برای جنگ بود، و گروهی از آزادمردان یا بردگان مأمور پارو زنی بودند. تزیینات فقدان نیرو را جبران می‌کرد. این امر همان اندازه درباره کشتی صادق بود که در مورد انسان. کشتی سازان قرون وسطی، برای جلوگیری از نفوذ هوا و آب، روی بدنه ناو را قیراندود می‌کردند، و نقاشان

رنگهای درخشانده‌ای را با موم می‌آمیختند و این بدنه را رنگ سفید، شنگرف، و نیلی شفاف می‌زدند. جلو کشتی و نرده‌های آن را به رنگ طلایی در می‌آوردند. سر و عقب کشتی را با مجسمه‌هایی از پیکره‌های انسان، جانوران، و ارباب انواع تزیین می‌کردند. بادبانها رنگهایی درخشانده و جلی داشت: برخی به رنگ ارغوانی بودند و پاره‌ای به رنگ طلایی. روی ناوی که تعلق به یک خاوند داشت نشان یا آرم مخصوص خانوادگی وی را نقش می‌کردند.

تفاوت داشت. هر بارونی خود را محق می‌دانست که علیه کسی که به موجب سنتهای فنودال با وی پیوندی نداشت جنگ آغازده، و هر پادشاهی آزاد بود که هر موقع بخواهد زمینهای حکمران دیگری را به طرز شرافتمندانه به سرقت برد. هنگامی که پادشاه یا بارون به جنگ می‌رفت، تمام واسالها و بستگانش تا هفت درجه قرابت ملزم بودند که به پیروی وی مدت چهار روز در رکابش مشغول جنگ باشند. در قرن دوازدهم روزی نبود که بخشی از ناحیه‌ای که فرانسه امروزی را تشکیل می‌دهد در جنگ و ستیز نباشد. مبارز خوبی بودن اوج ترقی و عظمت یک شهسوار بود. از چنین آدمی انتظار داشتند که با رغبت یا شکیبایی متحمل ضربات سخت شود یا چنین ضرباتی را بر حریف وارد آورد. بزرگترین آرزوی چنین شهسواری آن بود که در «میدان افتخار» جان سپرد نه آنکه «همانند گاو» بمیرد. برتولت اهل رگنسبورگ شاکي بود از اینکه «فقط عده بسیار معدودی از خاوندان نامدار به سن شایسته خود می‌رسند، یا به مرگ شایسته می‌میرند»؛ ضمناً نباید از نظر دور داشت که برتولت یک رهبان بود.

با اینهمه، نبرد سلحشوران آن قدرها هم خطرناک نبود. اوردریکوس وینالیس در توصیف نبرد برمول (۱۱۱۹) می‌گوید که «از نهصد تن شهسواری که دست اندرکار نبرد بودند فقط سه نفر کشته شدند.» در نبرد تنشبره (۱۱۰۶)، که هنری اول پادشاه انگلستان تمامی نورماندی را فتح کرد، چهار صد شهسوار به اسارت درآمدند، لکن حتی یکی از شهسواران هنری هم به قتل نرسید. در بووین (۱۲۱۴)، محل یکی از خونین‌ترین و قاطعترین جنگهای قرون وسطی، هزار و پانصد نفر شهسوار با هم رو به رو بودند که از این عده فقط صد و هفتاد نفر به قتل رسیدند. وجود جوشن و دژهای استوار امر دفاع را مؤثرتر می‌ساخت؛ آدمی که زره بر تن داشت و غرق اسلحه بود باسانی هلاک نمی‌شد، مگر آنکه وقتی به خاک افتاده بود حلقومش را ببرند، و چنین عملی به حکم موازین شهسواری ناپسندیده شمرده می‌شد. وانگهی عاقلانه‌تر آن بود که شهسواری را اسیر کنند و در برابر آزادیش فدییه بستانند تا آنکه با کشتن وی حس انتقامجویی دشمن را برانگیزند. فرواسار نالان بود از اینکه در نبردی عده‌ای را به هلاکت رسانده بودند، زیرا اگر این عده اسیران را آزاد می‌کردند «بالغ بر ۴۰۰،۰۰۰ فرانک عاید می‌شد.» طبق اصول شهسواری و دوراندیشی متقابل، رعایت احترام در حق اسیران واجب بود، و در گرفتن فدییه می‌بایست جانب اعتدال را فرو نگذارند. قاعدتاً یک اسیر به شرفش سوگند می‌خورد که چون آزاد شود، به وطن خود برود و سر موعد معین با فدییه مراجعت کند، و بندرت اتفاق می‌افتاد که شهسواری به عده خویش وفا نکند. بر اثر جنگهای فنودال، کشاورزان بیش از هر طبقه‌ای متضرر شدند. در فرانسه، آلمان، و ایتالیا هر لشکری بر آبادیها هجوم می‌برد، داروندار واسالها و سرفه‌ای دشمن را چپاول می‌کرد و گله و رمة بیرون مانده از دیوار حصار را از بین می‌برد. بعد از چنین جنگی، بسیاری از کشاورزان که گاو یا اسبی برای شخم نداشتند مجبور بودند خودشان زمین را شخم بزنند، و عده زیادی از بی غذایی تلف می‌شدند.

پادشاهان و امرا کوشش می‌کردند که گاه گاه صلح داخلی را حفظ کنند. دوکهای نورمان در نورماندی، انگلستان، و سیسیل در این امر توفیق یافتند. کنت فلاندر در قلمرو خویش، کنت بارسلون در کاتالونیا، و هنری سوم مدت یک نسل در آلمان به چنین توفیقی نایل آمدند. در مابقی اروپا کلیسا بود که برای این مهم دامن همت به کمر زد. از ۹۸۹ تا ۱۰۵۰ شوراهای مختلف کلیسایی در فرانسه حکام و امرا را به رعایت پاکس دی (صلح الاهی) وادار، و اخطار کردند که هر کس به هنگام جنگ در مورد مردم غیر مبارز دست به علف و خشونت زند، او را تکفیر خواهند کرد. کلیسای فرانسه در مراکز مختلف به تشکیل یک نهضت صلح دست زد و بسیاری از اشراف را نه فقط از جنگ خصوصی بازداشت، بلکه وادار کرد تا با کلیسا در تحریم مبارزات انباز شوند. فولبر اسقف شارتر (۹۶۰-۱۰۲۸) در سرود مذهبی معروفی برای صلحی که مردم به آن عادت نکرده بودند حمد خداوند را گفت. مردمان عادی با شور و رغبت

وصف ناپذیری از نهضت صلح طرفداري کردند و مؤمنین پاکدل پیشگویی کردند که در عرض پنج سال تمامی عالم مسیحیت آن برنامه صلح را قبول کند. شوراهاي روحاني فرانسه از تاریخ ۱۰۲۷ به بعد (شاید هم به تقلید از مسلمانان که ایام حج را ماه حرام اعلام می‌کردند و جنگ در آن روزهاي بخصوص ممنوع بود) مقرر داشتند که عموم مسیحیان در روزهاي بخصوصی باید توریگاددي (مترکة الاهي) را رعایت کنند. به موجب این فرامین، جنگ در ایام روزه، در فصل انگورچینی یا برداشتن خرمن (از ۱۵ اوت تا ۱۱ نوامبر)، در ایام متبرکة بخصوص، و چند روز هفته - که قاعدتاً از غروب چهارشنبه تا صبح روز دوشنبه بود - ممنوع شد. سرانجام، به موجب این قرار مترکه، در عرض يك سال فقط ۸۰ روز برای جنگهاي فتودال و منازعات خصوصي تخصیص داده شده بود. این درخواستها و تشددها مؤثر افتاد. بتدریج به پایمردی کلیسا، و بر اثر قدرت روزافزون حکومتهاي سلطنتي، ترقی شهرها و «بورژوازي»، و شروع جنگهاي صلیبی که قدرت مردان جنگاور را به خود جذب کرد، منازعات خصوصي پایان یافت. در قرن دوازدهم مترکة الاهي بخشی از قانون مدنی و همچنین شرایع ممالک اروپاي باختری شد. دومین شوراي لاتران (۱۱۳۹) استفاده از گردونه‌هاي جنگي را علیه افراد ممنوع کرد. در ۱۱۹۰ گرهو اهل رایشزبورگ پیشنهاد کرد که پاپ باید هر نوع جنگي را میان مسیحیان ممنوع کند، و کلیة اختلافاتي که میان پادشاهان مسیحی روی می‌دهد به حکمیت پاپ واگذار شود. برای پادشاهان قبول چنین پیشنهادي گران بود؛ هر قدر منازعات خصوصي کمتر شد، جنگهاي بین‌المللي افزایش یافت، تا جایی که در قرن سیزدهم خود پاپها، که در بازی شاهانه شطرنج کسب قدرت انسان را به جای مهره به کار می‌بردند، برای اجرای منویات خویش به جنگ توسل جستند.

V - شوالیه‌گری

از رسوم دیرینه ابتکار نظامی اقوام ژرمن، توأم با نفوذ ساراسنها از ایران و سوریه و اسپانیا و نیز پندارهاي مسیحی درباره سرسپردگی و شعایر دینی بود که شوالیه‌گری، آن پدیده ناقص اما جوانمردانه، نضج گرفت و به درجه کمال رسید.

شهبسوار شخصی بود اصیلزاده - یعنی از خانواده‌اي صاحب عنوان و ملاک - که رسماً در سلك شهبسواران پذیرفته شده بود. این بدان معنی نبود که کلیة «نجیب» زادگان (یعنی افرادی که به سبب اصل و نسب خویش ممتاز بودند) واجد شرایط احراز مقام شهبسواري یا عنوان باشند؛ معمولاً پسران جوانتر خانواده‌ها، به جز فرزندان و بستگان پادشاهان، املاک و عواید چندان زیادی نداشتند و به همین سبب نمی‌توانستند از عهده مخارج گزافی که در خور زندگی يك شوالیه بود برآیند. این قبیل افراد در زمره «سپرداران» عمده به شمار می‌رفتند، مگر آنکه بتوانند زمین و عنوان جدیدی به دست آورند.

جوانی که خیال شهبسوار شدن در سر می‌پخت قاعدتاً می‌بایست دورانی دراز رنج انضباط شدیدی را بر خویش تن هموار سازد. در هفت یا هشتسالگی به عنوان غلام بچه وارد خدمت می‌شد، در دوازده یا چهاردهسالگی به مقام «سپرداری» ارتقا می‌یافت و به خدمت خاوندی کمر می‌بست و بر سر سفره، خوابگاه، در روستای خاوندی، هنگام نیزه‌بازی، یا در میدان جنگ در رکاب سالار آماده به خدمت بود، روح و جسم خویش را با مسابقات و ورزشهاي خطرناک تقویت می‌کرد و، از راه تقلید و آزمایش، طرز استعمال اسلحه جنگ فتودال را می‌آموخت. هنگامی که دوران نوآموزي وي به پایان می‌رسید، طی يك رشته آداب پرشکوه و با ابهت، او را در سلك شهبسواران می‌پذیرفتند. داوطلب در بدو ورود به جرگه شهبسواران اول استحمامی می‌کرد که خود نشانه پاکی روح و شاید هم تضمینی برای پاکی جسم بود، از این رو به چنین آدمی «شهبسوار گرمابه» لقب می‌دادند تا این عنوان وجه تمیزی باشد میان وي و آنهایی که «شهبسواران شمشیر» نامیده می‌شدند. دسته اخیر افرادی بودند که به پاداش جانفشانی در یکی از میدانهاي جنگ بی‌درنگ به دریافت عنوان شهبسواري مفتخر شده بودند. در آغاز، شهبسوار جدید نیمتنه‌اي سفید، جبه‌اي سرخ، و قبایي سیاه بر تن می‌کرد که سفید علامت نیل به پاکی اخلاق بود، سرخ برای ریختن خون در راه شرافت یا خدا، و سیاه نشانه آمادگی برای مقابله با مرگ در عین متانت. وي مدت يك روز روزه

می‌گرفت، و یک شب را در کلیسا به دعا می‌گذرانید؛ نزد کشیشی به گناهان خود اقرار می‌کرد، در مراسم قداس شرکت می‌جست، و در اجرای شعایر مربوط بدان سهیم بود، به موعظه‌ای درباره‌ی وظایف اخلاقی و دینی و اجتماعی و نظامی یک شهسوار گوش می‌داد، و از صمیم قلب متعهد می‌شد که به انجام آنها اقدام کند. آنگاه در حالی که شمشیری از گردنش آویزان بود تا محراب کلیسا پیش می‌رفت، کشیش شمشیر را از

وی برمی‌داشت و تقدیس می‌کرد و آن را دوباره سر جایش قرار می‌داد. سپس داوطلب رو به سوی خاوندی که در آن نزدیکی جلوس کرده بود می‌کرد؛ می‌بایست از او عنوان شهسواری بگیرد؛ از زبان وی این سؤال سخت را می‌شنید که «برای چه می‌خواهی به سلاک شهسواران درآیی؟ اگر بر سر آنی که تمکن اندوزی و راحت طلبی و ترا محترم شمرند بی‌آنکه احترام شهسواران را داشته باشی، بدان که لیاقت چنین عنوانی را نداری و مقام تو در میان شهسواران به محرری ماند در ردیف اسقفان که منصب خویش را به زر خریده باشد.» داوطلب پاسخ قانع‌کننده‌ای در آستین داشت. آنگاه شهسواران یا زنان یک رشته جامه‌های رزم از قبیل زره، نیمتنه، و بازوبندهای فولادین بر اندام وی می‌آراستند و دستکشهای فولادین، شمشیر، و مهمیزهای شهسواری را به او تسلیم می‌کردند. آنگاه خاوند، که از جای خویش برخاسته بود، با پهنای شمشیر سه بار بر گردن یا شانه‌ی داوطلب می‌زد و گاهی یک سیلی بر صورت وی می‌نواخت، و این هر دو علامت آخرین توهین‌هایی بود که او می‌بایست بدون تلافی قبول کند. هنگام اجرای این مراسم معمولاً خاوند این عبارت را بر زبان می‌راند: «به نام خداوند، میکایل قدیس، و قدیس جورج، من ترا شهسوار می‌کنم.» به شهسوار جدید یک زوبین، یک کلاه خود، و یک رأس اسب تسلیم می‌شد. وی خود را بر سر می‌نهاد، بر روی اسب می‌جست، زوبین را در هوا حرکت می‌داد، شمشیر را از غلاف بیرون می‌کشید، سواره از صحن کلیسا بیرون می‌آمد، هدیه‌هایی میان ملازمان خویش توزیع می‌کرد، و مجلس ضیافتی برای دوستان ترتیب می‌داد.

اکنون شهسوار از این امتیاز برخوردار بود که می‌توانست تن به خطر شرکت در تورنواها در دهد تا در فنون جنگ، استقامت، و شجاعت ورزیده‌تر شود. این قبیل تورنوا، که ابتدا در قرن دهم پدید آمد، در فرانسه بیش از دیگر جاها رواج گرفت و لختی از احساسات پرجوش و نیروهایی را که مایه‌ی از هم گسیختگی زندگی فئودال شده بود اعتلا می‌بخشید. در بعضی موارد، یک جارجی از جانب خاوند بزرگ یا پادشاهی به اطراف و اکناف فرستاده می‌شد تا مژده‌ی شهسوار شدن شخص بخصوص یا دیدار یک شهریار یا وصلت یکی از افراد خانواده‌ی سلطنت را به اطلاع همگان برساند و آنها را به جشن گرفتن وادارد. شهسوارانی که حاضر به شرکت در چنین مراسمی بودند به شهر معین می‌رفتند، نشانهای اصالت خانوادگی خویش را از پنجره‌ی اتاقهای مسکونی خود می‌آویختند، و آرمهای مخصوص خود را بر فراز دژها، صومعه‌ها، و سایر ابنیه‌ی عمومی آویزان می‌کردند. تماشاگران این درفشها و نشانها را معاینه می‌کردند، و هر کس از دست شهسواری ستمی دیده بود حق داشت شکایت پیش بر پا کنندگان این قبیل تورنواها برد. معمولاً متصدیان مزبور مرافعه را گوش می‌کردند و اگر حق به جانب شاکی بود، مقصر

را از شرکت در مسابقه محروم می‌کردند؛ این محرومیت «لکه‌ای بود بر سپر» شهسوار. در میان شور و شغف حاضران، ابتدا دلالت اسب نزد شهسوار می‌آمدند تا مرکبی در اختیار وی گذارند، سپس نوبت به خرازان می‌رسید تا خود و مرکب وی را به جامه‌های فاخر بیارایند، و صرافان که فدیهای برای مغلوبین بدهند، و همچنین گروهی از طالع‌بینان، آکروباتها، مقلدین، آوازخوانان، و حماسه سرایان، محققان خانه به دوش، زنان هرزه، و بانوان عالیرتبه. مجلس جشن آراسته‌ای بود برای نغمه‌سرایی و پایکوبی، ملاقات افراد، عربده‌جویی، و شرط‌بندیهای بی‌ملاحظه بر سر مبارزات.

تورنوا ممکن بود تا یک هفته هم به طول بینجامد و یا فقط یک روزه باشد. در تورنوایی که به سال ۱۲۸۵ برگزار شد، یکشنبه روز اجتماع و شادمانی بود؛ دوشنبه و سه‌شنبه اختصاص به نیزه‌بازی داشت؛ چهارشنبه روز استراحت بود؛ و پنجشنبه تورنه‌ها (سواران مسلح) به جنگ نمایشی می‌پرداختند که نام کل مراسم، یعنی تورنوا، نیز متخذ از نام همینها بود. محل اجرای مسابقات یا رزمگاه میدان یک شهر یا هر محوطه‌ی باز دورافتاده‌ای بود که دور تا دور آن را صفاها و دیوانهای احاطه می‌کرد، و اشراف ثروتمندتر

با لباسهاي فاخر قرون وسطي در اين اماكن گرد مي آمدند تا زور آزمائي حريفان را تماشا كنند؛ مردمان عادي دور تا دور محوطه مي ايستادند و جريان را نظاره مي كردند. جا يگاه اعيان تماشاگر مزين بود به ديوار كوبها، فرشينه ها، پرده ها، پرچمها، و نشانهاي خانواده هاي اشرافي. قبل از شروع مسابقه، و هر جا حريفي حين مسابقه به پيروي درخشاني نايل مي شد، الحان موسيقي به آسمان برمي خاست. در خلال مبارزات، خاوندها و زن هاي طبقه اشرافي سكه هايي بين مردمان كه سر پا ايستاده بودند پخش مي كردند، و مردم با فريادهاي «كرم!» و «مبارك!» آن سكه ها را مي پذيرفتند.

قبل از نخستين مبارزه، ابتدا شهبسواران با ساز و برگ درخشان خويش با گامهايي سنگين وارد رزمگاه مي شدند، به دنبال آنها نوبت به خاوندان مي رسيد كه سوار بر مركب بودند. گاهي زن هايي كه شهبسواران براي اعتلاي نام آنها حاضر بودند تيغ از نيام بيرون كشند آنان را با زنجيرهاي طلا يا نقره مي كشيدند. قاعدتاً هر شهبسوار ي روي سپر، كلاه خود، يا زوبين خود دستمال گردن، نقاب، شل، دستبند، يا نواري را حمل مي كرد كه بانوي برگزيده وي آن را از ميان لباسهاي خويش به اين منظور برداشته و تسليم وي مي كرد.

در مسابقه نيزه بازي روي اسب، شهبسواران رقيب به تنه اي با هم رو به رو مي شدند. در حالي كه نيزه فولادين را به طرف حريف دراز كرده بودند، بتاخت به طرف يكدگر هجوم مي بردند و ضرباتي محكم بر يكدگر وارد مي آوردند. اگر هر کدام از طرفين از مركب فرو مي افتادند، به موجب نظامات، ديگري نيز مكلف بود پياده شود و مبارزه را پياده ادامه دهند. تا آنكه يكي از طرفين به صداي بلند خواستار پايان مسابقه شود، يا بر اثر فرسودگي يا برداشتن جراحت يا مرگ ناتوان گردد، و يا آنكه به امر داوران يا پادشاه مسابقه موقوف شود. آنگاه

شخص غالب نزد قضات مسابقه حاضر مي شد و با تشريفات خاصي جايزه خود را از دست آنها يا بانوي رعا دريافت مي داشت. ممكن بود كه چندين مسابقه از اين نوع در عرض يك روز صورت گيرد. مهمترين بخش از برنامه جشن اختصاص به تورنه داشت. تورنه عبارت از صف آرايي دو دسته متخاصم از شهبسواران بود كه مثل يك صحنه يك جنگ واقعي با هم مبارزه مي كردند، گو اينكه قاعدتاً اسلحه آنها كند بود. با تمام اين اوصاف، گاهي اين مبارزات دروغي تلفاتي نيز به بار مي آورد، چنانكه در تورنه سال ۱۲۴۰ در نويس شصت تن از شهبسواران به قتل رسيدند. در اين قبيل تورنه هاي دسته جمعي، درست مثل جنگ واقعي، متخاصمين يكدگر را به اسارت مي گرفتند و براي آزاد ساختن اسرا فديه مطالبه مي كردند. اسبان و اسلحه اسيران از آن پيروزشدگان بود. علاقه اي كه شهبسواران به پول داشتند حتي از عشق به جنگ زيادتر بود. در فابليوها حكايت شهبسوار ي آمده است كه به كليسا اعتراض مي كند كه چرا تورنوا را تقبيح كرده است، و مي گويد كه اگر اوامر كليسا در اين باره مؤثر افتد، تنها وسيله ارتزاق وي از بين خواهد رفت. هنگامي كه كليسه مسابقات به پايان مي رسيد شهبسواراني كه جان به در برده بودند، به اتفاق اشراف تماشاگر، شب را در بزم سور، نغمه سرايي، و پا يكوبي مي گذراندند. شهبسوار هاي پيروز از امتياز بوسيدن زيباترين زنان برخوردار بودند و به اشعار و نغماتي كه به ياد پيروزيهاي ايشان تصنيف شده بود گوش مي كردند.

در عالم نظر، شهبسوار مي بايست يك قهرمان، يك نجيب زاده، و آدمي پاكدامن باشد. كليسا، از نظر اشتياقي كه به رام كردن جانوران وحشي دو پا داشت، بنياد شهبسوار ي را با يك رشته سوگندها و آداب مذهبي در هم آميخت. شهبسوار معتقد مي شد كه همواره جز به راستي سخن نگويد، از حقوق كليسا دفاع كند، به حمايت ضعفا برخيزد، در منطقه خويش صلح برقرار كند، و سر در عقب جماعت كفار گذارد. وفاداري شهبسوار نسبت به خاوند متبوع خويش بمراتب الزام آورتر از محبت پدر و پسر بود. شهبسوار حافظ تمامي زنان، و مدافع ناموس آنان بود. در مقابل عموم شهبسواران، به حكم كمك و احترام متقابل، وظيفه برادري داشت. به هنگام جنگ مجاز بود با ديگر شهبسواران بجنگد، لكن اگر يكي از ايشان را به اسارت مي گرفت، بايستي با وي به همان سان معامله كند كه با يك ميهمان. به همين سبب بود كه چون شهبسواران فرانسوي در كرسي و پواتيه اسير شدند، تا فديه براي رهايي آنها داده نشده بود، در كمال راحت و آزادي، ميهمان

شهبسواران پيروز انگليسي، و در مجالس سور و مسابقات با ميزبانان خويش شريك بودند. فنوداليسم فوق وجدان عوام الناس مائة اعتلاي شرافت طبقة اشرافي و اصالت كرداري شد كه لازمة اصيلزادگي شهبسواران بود - به عبارت ديگر، شهبسوار را موظف كرد كه در جنگ شجاع باشد، با كمال امانت به انجام تعهدات فنودال بپردازد، و بي هيچ قيدي به خدمت همه شهبسواران، عموم زنان، و كليۀ ضعفا يا بينوايان كمر بسته دارد. به اين نحو،

در دوران اقتدار امپراطوري داشت باز يافت. شواليه گري با وجود هالة مذهبي كه به دور خود داشت، نشانة پيروزي پندارهاي اقوام ژرمني، بت پرست، و عرب بر آري مسيحي بود. اروپايي كه از همه سو مورد تجاوز قرار گرفته بود بار ديگر به فضاي جنگي احتياج داشت.

اما آنچه تا اينجا درباره شواليه گري گفته شد جنبۀ نظري داشت. شهبسواراني كه طبق اين موازين عالي رفتار مي كردند انگشت شمار بودند، همان سان كه فقط عده معدودي از مسيحيان توانستند به مقامات والايي كه خاص مؤمنين از خود گذشته مسيحي بود نايل آيند. لكن طبيعت جانور خوي انسان اين ايدئال را مثل آن ديگر لكه دار كرد. همان دلاوري كه يك روز شجاعانه در تورنوا يا مبارزه شركت مي جست، روز ديگر ممكن بود جنايتكار بي ايماني باشد. وي ممكن بود همان گونه كه به پرايشي خود مي پاليد، به شرف خويشتن نيز ببالد و، مانند لانسلو، تريسترم، و شهبسوارهاي حقيقيتر از اين دو، با زناكاري، خانواده هاي اصيلي را بر هم زند. امكان داشت كه درباره حمايت از ضعفا ياوه گويد و در عين حال كشاورزان بي سلاح را به ضرب شمشير از پا در اندازد. وي زحمتكشي را كه شالوده دلاوري خود وي بر حاصل دسترنج او قرار داشت به چشم حقارت مي نگرست و بارها زني كه خودش سوگند ياد کرده بود حراستش كند و به جان عزيزش بدارد با خشونت، و گاهي به طرزي وحشيانه، رفتار مي كرد. چنين آدمي صبح در مراسم قداس شركت مي جست، بعد از ظهر كليسايي را مي چاپيد، و شب آن قدر باده گساري مي كرد كه از ارتكاب به فسق پروايي نداشت. گيلداس، كه خود در ميان شهبسواران بريتانايي قرن ششم زندگي مي كرد - همان قرني كه پاره اي از شعرا در ستايش آرثرو «آن طبقة نامدار سلحشوران ميزگرد» حماسه ها ساخته اند - اين گونه اعمال آنها را توصيف مي كند. نوشته هاي وقايعنگار و شاعر فرانسوي ژان فرواسار مالا مال است از ذكر رفتار خشن و خيانتهاي اين قبيل شهبسواران كه گفتار آنها همه وفاداري و دادگري بود. در حالي كه شعراي آلماني در تجليل شواليه گري غزلها مي سرودند، شهبسواران آلماني مشغول مشت بازي، آتش افروزي، و چاپيدن اموال مسافران معصوم در شوارع عام بودند. ساراسنها حين جنگهاي صليبي از وحشيگري و جور شهبسواران مسيحي به حيرت افتادند. حتي بوهموند، سلحشور بزرگ، براي آنكه تحقير خويش را نسبت به امپراطور يوناني نشان داده باشد، محموله اي از شستها و بينيهاي بريده پيش وي فرستاد. اين قبيل افراد در عين حال كه نادر بودند، فراوان ديده مي شدند. البته فكر بيهوده اي است كه انسان انتظار امامت از سربازان داشته باشد. براي آنكه انسان دشمن خود را به بهترين وجه ممكن به قتل رساند، بايد در عالم خويش صاحب محاسن بيبديلي باشد. اين شهبسواران خشن مورها را به گراناها هزيمت دادند، اسلاوها را از رود اودر راندند، و مجارها را از ايتاليا و آلمان بيرون كردند. همينها بودند كه اقوام نورس را رام کرده، به صورت نورمانها درآوردند، و با نوک شمشيرهاي خود تمدن فرانسوي را به انگلستان منتقل كردند. اينها همان قماش مردمي بودند كه مي بايست باشند.

دو عامل بود كه بربريت شواليه گري را تعديل مي كرد: اولي زن، و دومي مسيحيت. كليسا تا حدي قادر شد كه جنگجويي دوران فنودال را به مبارزات صليبي معطوف سازد. شايد در اين امر آنچه مددكار كليسا شد رواج نيائيش مريم عذرا، مادر مسيح، بود. بار ديگر فضاي جنس زن را ستودند تا جلو طبع خونريز مردان قوي پنجه را سد كند. لكن محتملا خود زنان آن عهد، با توسل به امور محسوس و معقول، در استحالة مرد جنگجو به يك فرد نجيبزاده نفوذ بي مراتب زيادتر از اين داشتند. كليسا بارها مسابقات تورنوها را ممنوع كرد، و شهبسواران نيز با سرور تمام دستورات كليسا را نادیده انگاشتند. بانوان در اين قبيل تورنوها حضور مي يافتند، و حضور آنها شهبسواران را جلب مي كرد. كليسا نقش زنان را در ميدانهاي تورنوا و عالم شعر و شاعري ناپسند شمرد، از اين رو بين اخلاقيات بانوان خانواده هاي اصيل و تعاليم اخلاقي كليسا تعارضي پديد آمد كه در آن دنياي فنودال منجر به پيروزي زنها و شعرا شد.

عشق رمانتيك، يا به عبارت ديگر عشقي كه معشوق خود را به صورت آرمانی مجسم می‌کند، شاید در هر عهد و زمانی وجود داشته باشد، منتها شدت یا ضعف آن تا حدودی متناسب با تأخیر و مواعی بوده که حایل میان آرزو و وصال می‌شده است. تا عهد خود ما بندرت اتفاق می‌افتاد که عشق از انگیزه‌های ازدواج باشد. و اگر در اوج تکامل شهسواری می‌بینیم که میان عشق و زناشویی ارتباطی وجود ندارد، باید آن شرایط را طبیعتاً از مقتضیات عهد خودمان بشمریم. در بیشتر دوره‌ها، و بالاتر از همه در عصر فنودالیسم، زنان به خاطر دارایی مردان با آنها ازدواج می‌کردند، و به دیگر مردان به خاطر فریبندگی که داشتند عشق می‌ورزیدند. شعرا، به حکم تنگدستی، ناگزیر بودند یا با زنان طبقه پایین ازدواج کنند، یا از دور به زنان طبقه عالی عشق ورزند و عالیترین غزل‌های خود را به این قبیل زنان، که دست آنها از دامانشان کوتاه بود، تقدیم کنند. فاصله میان عاشق و معشوق قاعدتاً آن قدر زیاد بود که حتی پرشورترین غزلها فقط به عنوان ستایش ملیحی تلقی می‌شد و يك خاوند اهل آداب به شعری که غزل‌هایی درباره همسرش می‌ساختند صله می‌داد. به این ترتیب بود که ویکونت ناحیه و مهمان نوازی و الطاف خود را از پر ویدال، تروبا دور فرانسوی - که اشعاری عاشقانه خطاب به ویکونتس، همسر وی، سرود و حتی در صدد اغفال وی برآمد - دریغ نداشت؛ اما این اندازه کرم چیزی نبود که بتوان همیشه چشم داشت. تروبادورهای این عهد مدعی بودند که عروسی چون حداکثر فرصت را با کمترین وسوسه ترکیب می‌کرد، لذا به هیچ وجه قادر نبود برانگیزنده یا مؤید عشق آرمانی شود؛ حتی شاعر پاکدامنی چون دانته بظاهر هرگز به خاطرش خطور نمی‌کرد که اشعار عاشقانه‌ای خطاب به همسرش بسراید؛ یا ساختن این قبیل منظومات برای زنی دیگر، چه مجرد باشد چه شوهردار، عمل ناشایسته‌ای به شمار رود. شهسوار در این امر با شاعر همعقیده بود که هدف عشق وی باید زن دیگری باشد نه همسر خود، و قاعدتاً دل شهسوار باید به دام عشق همسر شهسوار دیگری اسیر شود.

بود، با اینهمه باید دانست که این قبیل مردان بیشتر به «عشق بی آلیش» می‌خندیدند، به مرور ایام با همسران خود می‌ساختند، با شرکت در جنگ‌ها تشفی قلب حاصل می‌کردند. طبق پاره‌ای از روایات، حتی شهسواران به عشقبازی زن‌ها اعتنایی نمی‌کردند. مثلاً در حماسه فرانسوی شانسون دو رولان، رولان سلحشور بزرگ را مشاهده می‌کنیم که هنگام جان سپردن حتی ذره‌ای به فکر نامزدش اود نیست، و حال آنکه چون اود از خبر مرگ معشوق مطلع می‌شود، از اندوه جان می‌سپرد. تمامی زنان این عصر نیز موجوداتی رمانتيك نبودند، و فقط از قرن دوازدهم به بعد بود که بسیاری از آنها معتقد شدند که يك زن باید علاوه بر شوهرش صاحب دل‌داده‌ای باشد که واقعاً، یا در عالم خیال، به زن عشق ورزد. اگر بتوان عشق ورزی‌های قرون وسطایی را باور کرد، شهسوار در مقابل زنی متعهد و موظف به خدمت می‌شد که به او پرچم اعطا می‌کرد؛ زن می‌توانست امور خطیر و خطرناکی را به شهسوار محول کند و او را پی انجام کاری به سفر گسیل دارد؛ و اگر مرد بخوبی از عهده انجام آن مهم برمی‌آمد، انتظار داشت که، به پاداش خدمت، آن زن را در آغوش کشد یا کام دل برآورد. این «اجر» رنجی بود که شهسوار بر خود هموار می‌کرد. در این صورت، هر پیروزی که از آن شهسوار بود اختصاص به بانوی وی داشت؛ در گرم‌گرم نبرد نام آن زن بود که نعره جنگ سلحشور می‌شد، یا در آخرین نفس از حلقوم وی بیرون می‌آمد. در این مورد باز فنودالیسم جزئی از مسیحیت نبود، بلکه نقیض و رقیب آن بود. زنان، که از نظر مذهبی عرصه عشق ورزی بر آنها تنگ شده بود، به مطالبه آزادی خود قیام کردند، و اصول اخلاقی خود را به نحو دلخواه شکل بخشیدند؛ آیین پرستش زن واقعی به رقابت با نیایش مریم عذرا سر بلند کرد. عشق مستقلاً مدعی ارزش دیگری برای خود شد؛ آرمان‌های دیگری برای خدمت، و قواعد جداگانه‌ای برای سلوک آدمی عرضه داشت و، حتی در عین استفاده از تعابیر و رسوم مذهبی، خود مذهب را به طرز افتضاح آمیزی نادیده انگاشت.

تفکیکی چنین بغرنج میان عشق و عروسی باعث مشکلات فراوانی در اخلاقیات و آداب معاشرت شد؛ مثل عصر اووید، نویسندگان با تمام نکته سنجی‌هایی که خاص حل مشکلات اخلاقی بود به سخن پردازی درباره این قبیل مسائل پرداختند. در خلال سال‌های ۱۱۷۴ و ۱۱۸۲، در تاریخی که به طور قطع معلوم نیست، يك نفر به نام آندرناس کاپلانوس (یا اندرو پیشنماز) به تصنیف مجموعه‌ای دست زد موسوم به رساله‌ای در بیان عشق و درمان آن، که ضمن آن از مطالب مختلفی از جمله اصول و مبادی «عشق بی آلیش» بحث

می‌شد. آندرناس این گونه عشق را محدود به طبقه اشراف می‌کند؛ وی بی‌پروا مسلم می‌گیرد که این عشق غلبان احساسات غیر مشروع یک شهسوار برای همسر شهسواری دیگر است، لکن صفت مشخص آن را کرنش کردن، غلام حلقه به گوش شدن، و ادای خدمت زن می‌داند. این کتاب مهمترین مأخذ برای وجود «محاکم عشق» قرون وسطایی است که در آن زنان طبقه اعیان به پرسشهای علاقه‌مندان درباره این گونه عشقهای آرمانی پاسخ می‌دادند و فتاوی خود را به عنوان میراثی به

می‌گذاشتند. اگر اظهارات آندرناس اعتباری داشته باشد، در عهد وی بزرگترین زنی که در این جریان دست داشت شاهزاده خانم شاعره موسوم به کنتس ماری دو شامپانی بود. یک نسل قبل از این کنتس، چنین مقام شامخی از آن مادرش الئونور د/ آکیتن، دلرباترین زن در جامعه قرون وسطی، بود که چندی ملکه فرانسه و بعد ملکه انگلستان شد. طبق نوشته‌های آندرناس در این کتاب، ریاست محکمه عشق پواتیه با این مادر و دختر بود. آندرناس کنتس شامپانی، ماری، را بخوبی می‌شناخت، سمت کشیش مخصوص نمازخانه او را داشت، و ظاهراً غرض وی از نوشتن رساله عشق نشر نظریات و قضاوتهای ماری درباره این موضوع بود. آندرناس در این رساله می‌گوید: «عشق به همه کس تعلیم می‌دهد که بر حسن آداب بیفزاید؛» به خواننده اطمینان خاطر می‌دهد که طبقه اشرافی خشن پواتیه، تحت رهبری ماری، بدل به جامعه‌ای از زنان با سخاوت و مردان آراسته شد.

اشعار تروبادورهای قرون وسطی حاوی اشارات فراوانی است به این قبیل محاکم عشق که زیر نظر بانوان و الامقامی مانند ویکونتس ناربون، کنتس فلاندر، و نظایر آنها در پیرفو، آوینیون، و سایر نواحی فرانسه اداره می‌شد. به طوری که نقل می‌کنند، مراعاتی که به این قبیل محاکم احاله می‌شد بیشتر از طرف زنان بود، و گاهی هم از جانب مردان؛ ده و گاهی چهارده، و گاه حتی شصت نفر زن در این مراعات فتوا می‌دادند. در این دادگاهها اختلافات را برطرف می‌کردند، عاشق و معشوقهایی را که با هم قهر کرده بودند آشتی می‌دادند؛ و هر کس را که از نظامات مربوطه تخلف می‌ورزید جریمه می‌کردند. به همین روش بود که (طبق گفته آندرناس) ماری، کنتس شامپانی، در ۲۷ آوریل ۱۱۷۴، در جواب سؤالی به این مضمون که «آیا عشق واقعی می‌تواند میان زنان و مردانی که ازدواج کرده‌اند وجود داشته باشد» پاسخ منفی داد، زیرا معتقد بود که «عشاق بی آنکه در قید هیچ گونه انگیزه احتیاجی باشند همه چیز را بلاعوض به یکدیگر ارزانی می‌دارند، و حال آنکه مردان و زنانی که ازدواج کرده‌اند، به حکم وظیفه، ناگزیرند سر اطاعت در مقابل تمایلات یکدیگر فرود آورند.» همین آندرناس شوخ می‌گوید که جمیع محاکم عشق درباره سی و یک مورد «قوانین عشق» متفق القول بودند، از این قرار: ۱) ازدواج نباید بهانه‌ای برای خودداری از عشق ورزیدن باشد. ... ۳) هیچ کس نمی‌تواند واقعاً دو نفر را همزمان دوست داشته باشد. ... ۴) عشق هرگز به حال ثابت نمی‌ماند، همواره یا افزایش می‌یابد یا به نقصان می‌گراید. ۵) الطافی که به طیب خاطر نشان داده نشوند بیمزه‌اند. ... ۱۱) عشق به زنانه‌ی که فقط به قصد ازدواج عشق می‌ورزند عملی است ناشایسته. ... ۱۴) اگر مراد بیش از حد آسان به دست آید، عشق نکوهیده می‌شود؛ کامی که با مشکلات فراوان حاصل شود عشق را گرانبها می‌سازد. ... ۱۹) اگر عشق یکباره رو به کاهش نهد، بزودی از بین می‌رود و به ندرت به حال اول برمی‌گردد. ... ۲۱) عشق همواره بر اثر حسادت افزایش می‌یابد. ... ۲۳) آدمی که طعمه عشق شده

نیست چیزی را از معشوق دریغ دارد.

این محاکم عشق، به شرطی که اصلاً وجود خارجی داشت، از جمله تفریحات محافل انس زنان اشرافی بود؛ بارونهای پرمشغله هیچ اعتنایی به این تشکیلات نداشتند، و شهسواران عاشق پیشه خود واضع نظاماتی برای خویش بودند. اما هیچ شکی نیست که بطالت و ثروت روزافزون سبب پیدایش یک سلسله ماجراهای عاشقانه و آدابی برای عشق ورزی شد که داستان این عشق ورزیه‌ها منظومه‌های تروبادورهای قرون وسطی و اشعار اوایل دوران رنسانس پر کرد. تاریخ‌نویس فلورانسی موسوم به ویلانی (؟ ۱۲۸۰- ۱۳۴۸) در ژوئن سال ۱۲۸۳ چنین می‌نویسد:

در عید قدیس یوحنا، هنگامی که شهر فلورانس شاد و ساکت و در آرامش بود ... اجتماعی مرکب از هزار نفر تشکیل شد که همگی جامه‌های سفید در بر داشتند و خود را خدمتگزاران عشق می‌خواندند. این جماعت متوالیاً به تدارک یک رشته مسابقات، سرگرمیها، و رقصیدن با بانوان پرداختند. اشراف و بورژواها به آهنگ موسیقی و نفیر شیپورها به حرکت درآمدند، و هنگام ظهر و شب مجالس سوری برپا شد. این محکمه عشق تقریباً مدت دو ماه به طول انجامید و مجللترین و مشهورترین نوعی بود که تا این تاریخ در توسکان دیده شده بود.

شوالیه‌گری، که در قرن دهم آغاز شد و در قرن سیزدهم به اوج کمال رسید، از وحشیگریهای جنگهای صد ساله زیان دید، از نفرت بیرحمانه‌ای که مایه تشنیت اشراف انگلیسی در جنگ گلها شد لطمه‌ای جانکاه چشید، و در لهیب خشم جنگهای مذهبی قرن شانزدهم نابود شد. لکن شہسواری آثار قاطعی در جامعه، تعلیم و تربیت، آداب معاشرت، ادبیات، هنر، و لغات مصطلح اروپای قرون وسطی و جدید به جا گذاشت. سلسله مراتب شہسواری - مانند نشان گارتر (زانوبند)، باث (حمام)، گولدن فلیس (پشم زرین) - چنان افزایش یافت که مجموع آنها در بریتانیا، فرانسه، آلمان، ایتالیا، و اسپانیا به ۲۳۴ بالغ شد و آموزشگاههایی مانند ایتن، هارو، و وینچستر ایدئال آرمان شہسواری را با تعلیمات «لیبرال» در هم آمیختند و برای تربیت خصال و پرورش اراده نوباوگان روشی به وجود آوردند که در تاریخ تعلیم و تربیت کم نظیر بود. همچنانکه شہسوار در دربار پادشاه یا بارگاه امرا و اعیان آداب معاشرت و زن نوازی می‌آموخت، به همان منوال پاره‌ای از این «سلوک و اطوار اشرافی» را به آنهایی که از لحاظ اجتماعی در مراتب پایینتر از وی قرار داشتند منتقل می‌کرد. ادب و نزاکت عهد جدید همان شوالیه‌گری قرون وسطی است، منتها به صورتی ملایمتر. ادبیات اروپا از حماسه شانسون دو رولان گرفته تا سرگذشت دون کیشوت، به خاطر توجه به شہسواران و پروراندن قضایای مرتبط با زندگی آنها، غنی گشت و احیای این موضوع و توجه دوباره به آن در قرون هجدهم و نوزدهم یکی از عناصر متشکله هیجان آور در نهضت ادبی رمانتیک اروپا شد. هر اندازه گزافه‌گوییها و اباطیلی که درباره این موضوع از قلم نویسندگان تراوش کرده است زیاد باشد و میان عمل شہسواران و آرمانهای آنان تفاوت فراوان وجود داشته باشد،

کامیابیهای روح بشری به شمار می‌رود. هنر زندگی بمراتب مجللتر از سایر انواع هنر است.

در چنین دورنمایی، تصویر عهد فئودال نه فقط حکایت سرفداری، بیسوادی، استثمار، و خشونت است، بلکه واقعاً صحنه‌ای است از زار عینی سرزنده که بیغوله‌ها را پاک می‌کنند، مردمانی جالب و در تکلم و عشق ورزی و جنگاوری نیرومند؛ داستان شہسواری است متعهد به رعایت موازین شرف و انجام خدمت که شهرت طلبی و ماجراجویی را بر امنیت و راحت ترجیح می‌دهند و خطر مرگ و دوزخ را به سخره می‌گیرند؛ سرگذشت زنایی است که در عین شکیبایی زحمت می‌کشند و در کلبه‌های دهقانی نوباوگان خود را می‌پرورند، قصه زنهای اشراف است که دلسوزترین دعا‌های مریم عذرا را با گستاخترین اشعار شهوانی و عشق مذهب می‌آمیزند - شاید فئودالیسم بیش از مسیحیت به اعتلای مقام زن کمک کرده باشد. وظیفه خطیر فئودالیسم آن بود که پس از یک قرن تهاجمات مخرب و یک دنیا مصایب، نظم سیاسی و اقتصادی را بار دیگر در اروپا برقرار کند. در این مهم فئودالیسم توفیق یافت، و هنگامی که راه انحطاط سپرد، تمدن جدید از میراث آن برخوردار شد و از ویرانه‌های آن قد علم کرد.

قرون تیرگی دورانی نیست که شخص محقق از سر تکبر و تحقیر به آن نظاره کند. محقق دیگر قادر نیست جهل و خرافات، تجزیه سیاسی، و فقر اقتصادی و فرهنگی این عهد را در خور سرزنش شمرد؛ بر عکس، در حیرت فرو می‌رود که چگونه اروپا از ضربات پی در پی اقوام گوتها، هونها، واندالها، مسلمانها، مجارها، و نورسها کمر راست کرد و اینهمه از فنون و معارف کهن را در میان آن فاجعه‌ها و آشوبها از دستبرد زمانه محفوظ داشت. دانشپژوه برای امثال شارلمانیها، الفردها، اولافها، و اوتوها که به قهر، این هرج و مرج را نظم بخشیدند؛ برای امثال بندیکتوسها، گرگوریوسها، بونیفایکیوسها، کولومباها، آلکوینها، و برونوها که با شکیبایی تمام اخلاقیات و ادبیات را از میان ویرانیهای عهد خویش زنده کردند؛ برای اسقفان و هنرمندانی که توانایی پی افکندن کلیساهای رفیع را داشتند، و شعرای بی نام و نشانی که در فواصل

دوران وحشت یا جنگها طبع وقادشان از غزلسرایی باز نمی ماند. - برای همه اینها، جز حس احترام چیزی نخواهد داشت. حکومت و کلیسا ناگزیر بودند دوباره از خشت اول شروع کنند، همچنانکه رومولوس و نوما هزار سال پیش از این کرده بودند.

جنگهای صلیبی

۱۰۹۵ - ۱۲۹۱

I - علل

جنگهای صلیبی اوج حوادث قرون وسطی و شاید جالبترین واقعه‌ای بود که در تاریخ اروپا و خاور نزدیک روی میداد. اکنون دو دین بزرگ جهان، اسلام و مسیحیت، بعد از قرن‌ها مناظره، سرانجام آن را به حکمیت نهایی بشر - یعنی به میدان جنگ - واگذار میکردند. تمام ترقیات قرون وسطایی، جمیع عرصه بازرگانی و جهان مسیحی، همه شور اعتقاد مذهبی، و کلیه قدرت فئودالسیم و فریبندگی شوالیه‌گری در دویست سال جنگی که برای روح بشر و منافع بازرگانی در گرفت به اوج کمال و ذروه اعتلا رسید. اولین علت مستقیم جنگهای صلیبی پیشتازی ترکان سلجوقی بود. دنیا خود را با سلطه مسلمانان بر خاور نزدی وفق داده بود؛ خلفای فاطمی مصر در حکومت بر فلسطین طریق مدارا پیش گرفته بودند و، صرف نظر از چند واقعه استثنایی، فرقه‌های مسیحی آن سامان از آزادی زیادی در پیروی از تعالیم دینی خویش برخوردار بودند. حاکم، خلیفه دیوانه قاهره، کلیسای قیامت را ویران کرده بود (۱۰۱۰) لکن خود مسلمانان مبالغه‌معتنابهی خرج تعمیر مجدد آن کرده بودند. در سال ۱۰۴۷، جهانگرد و شاعر ایرانی، ناصر خسرو، کلیسای مزبور را چنین توصیف کرد: ((... جایی وسیع است چنانکه هشت هزار آدمی را در آن جای باشد، همه را به تکلف بسیار ساخته از رخام رنگین و نقاشی و تصویر، و کلیسا را از اندرون به دیباهای رومی آراسته و مصور کرده و بسیار زر طلا بر آنجا به کار برده، و صورت عیسی علی‌السلام را چند جا ساخته که بر خری نشسته است.)) این فقط یکی از کلیساهای متعدد در بیت‌المقدس بود. زائران مسیحی حق داشتند آزادانه به اماکن متبرکه رفت و آمد کنند؛ سالیان سال بود که زیارت فلسطین نوعی عبادت یا کفاره محسوب میشد؛ همه جای اروپا، انسان کسانی را میدید که برگهای نخل فلسطین را چلیپاوار، به نشانه زیارت ["پلومن"](f0407841.htm) معتقد بود که این قبیل افراد ((رخصت داشتند که از آن پس تمام عمر سخن دروغ بگویند.)) لکن در ۱۰۷۰ ترکان بیت‌المقدس را از چنگ فاطمیان بیرون آوردند، و زائران مسیحی از این پس ناقل روایاتی بودند درباره تعدی ترکان و بیحرمتی آنها نسبت به اماکن متبرکه. طبق روایتی قدیمی که صحت آن مسلم نیست، یکی از زائران به نام پیر لومیت (پیر منزوی) از جانب سیمون، بطر بیت‌المقدس، نامه‌ای نزد پاپ اوربانوس دوم به رم آورد که در طی آن تعقیب و آزار مسیحیان فلسطین بتفصیل بیان، و از پاپ عاجزانه تقاضای کم شده بود (۱۰۸۸).

دومین علت مستقیم جنگهای صلیبی تضعیف خطرناک امپراطوری بیزانس بود. امپراطوری مزبور مدت هفت قرن میان تقاطع بزرگراه‌های اروپا و آسیا قرار داشت و مانع تهاجم لشکریان آسیایی و خیل جماعات چادر نشین استپها به اروپا بود. اکنون این امپراطوری بر اثر نفاقهای داخلی، بدعت‌های مخرب، و شقاق ۱۰۵۴ که مایه جدایی آن از غرب شده بود، آن قدر ضعیف بود که دیگر نمیتوانست موفق به انجام این امر خطیر تاریخی شود. در حالی که بلغارها، چنگها، کومانها، و روسها بر دروازه‌های اروپایی آن هجوم میبردند، ترکان مشغول تکه تکه کردن ایلات آسیایی آن امپراطوری بودند. در ۱۰۷۱ سپاهیان بیزانس تقریباً در ماناگرد تارومار شدند.

ترکان سلجوقی ادسا [الرها یا اورفه]، انطاکیه (۱۰۸۵)، طرسوس، حتی نیقیه را تسخیر کردند و از آن سوی بوسفور چشم بر خود شهر قسطنطنیه دوختند. امپراطور آکسیوس اول (۱۰۸۱ - ۱۱۱۸)، با امضای

عهد نامه خفت آوري، بخشي از آسياي صغير را نجات بخشيد، لکن براي مقابله با هجومهاي بيشتري فاقد قواي نظامي بود. اگر قسطنطينيه به دست ترکان ميافتاد، تمامي اروپاي خاوري در برابر لشکريان آنها مفتوح ميشد و فتح تور (۷۳۲) بي نتيجه ميماند. آلکسيوس غرور مذهبي را فراموش کرد، سفرائي نزد پاپ اوربانوس دوم و شوراي پياچنتسا گسيل داشت، اروپاي لاتين را تشويق کرد او را در هزيمت دادن ترکان از اروپا ياري کند.

آلکسيوس ميگفت که مبارزه با اين جماعت کفار در خا آسيا عاقلانهتر خواهد بود تا آنکه دست روي دست نهند و منتظر سيل آنها از طريق شبه جزيره باکان به پايتختهاي اروپايي باشند. سومين علت مستقيم جنگهاي صليبي حس جاهطلبي شهرهاي ايتاليائي مانند پيزا، جنووا، ونيز، و آمالفي بود که ميخواستند دامنه قدرت تجاري روز افزون خود را بسط دهند. هنگامي که نورمانها سيسيل را از دست حوزه حکمت مسلمين را در اسپانيا کاهش دادند (از ۱۰۸۵ به بعد)، مدیترانه باخترى به روي بازرگانان مسيحي باز شد. شهرهاي ايتاليائي از راه بنادر صادرکننده کالاهاي داخلي و مصنوعات وراي آلپ ثروتمندتر و نيرومندتر شدند و در صدد برآمدند به برتري مسلمانان در مدیترانه خاوري پايان داده، بازارهاي خاور نزديک را به روي امتعه اروپاي باخترى بگشايند. اطلاع نداريم که اين سوداگران ايتاليائي تا چه حد به شخص پاپ تقرب داشتند.

تصميم نهايي از جانب خود اوربانوس گرفته شد. اين فکر به مخيله ساير پاپها هم خطور کرده بود. مثلاً ژربر، که به اسم سيلوستر دوم مقام پاپي را احراز کرد، از عالم مسيحيت خواستار نجات بيت المقدس شد، و بنا به اصرار او جماعتي از مبارزان مسيحي ببنتيجه قدم به خاک سوريه گذاشتند (حد ۱۰۰۱). گرگوريوس هفتم در گرماگرم مبارزه منهدمکندهاي با هائري چهارم گفته بود: ((جان بر کف نهادن در راه نجات اماکن متبرکه در نظر من به مراتب خوشتر است تا حکومت بر عالمي.)) هنگامي که اوربانوس در مارس ۱۰۹۵ رياست شوراي پياچنتسا را به عهده گرفت، آتش آن مبارزه هنوز سرد نشده بود. در اين شورا اوربانوس به حمايت از تقاضاي سفيران آلکسيوس سخن گفت، اما توصيه کرد تا مجمع عظيمترى به نمايندگي از جانب قاطبه مسيحيان براي اعلام جنگ عليه اسلام تشکيل نشده است، در گرفتن تصميم شتاب نورزند. احاطه وي بر اوضاع زيادتر از آن بود که تصور کند در چنين امر خطيري، در يك سرزمين دور دست، پيروي مسيحيان قطعي باشد. بي شك اوربانوس پيش بيني ميکرد که جنگجويي نامرتب بارونهاي فنودال و دزدان دريائي نورمان را به صورت مبارزهاي مقدس در آورد و اروپا و امپراطوري بيزانس را از خطر مسلمانان برهاند. آرزوي اوربانوس آن بود که کليساي شرقي را دوباره به زير سلطه حکومت پاپي، و عالم مسيحي را به صورت جهان نيرومدي تحت فرمان پاپها در آورد و بار ديگر شهر رم را به پايتخت جهان مبدل کند. اين مفهوم ذهني ناشي از نهايت دولتمردى بود.

از مارس تا اکتبر ۱۰۹۵ اوربانوس به سياحت در ايتاليائي شمالي و فرانسه جنوبي مشغول بود و از امرا و بزرگان قوم براي کمک ضروري در اين راه نظر خواست. در کلرمون، واقع در اوورني، شوراي تاريخي روحاني اجلاس کرد؛ هرچند که يك روز سرد ماه نوامبر بود، هزاران نفر از مردم نواحي و جوامع مختلف چادرهاي خود را در ميان صحرا برافراشتند، و چنان اجتماع عظيمي برپا شد که هيچ تالاري گنجایش آن همه مردم را نداشت؛ هنگامي که هموطن خود اوربانوس دوم را بر بالاي صفا بلند کردند، و وي به زبان خود آنها به ايراد موثرترين خطابهها در تاريخ قرون وسطي پرداخت، قلب همه از فرط احساسات در تپش افتاد. پاپ خطاب به حاضران چنين گفت:

اي نژاد فرانک! نژاد محبوب و برگزيده قسطنطينيه خبر غمانگيزي آوردهاند که قومي ملعون بکلي از خدا بيخبر جابرانه بر اراضي اين مسيحيان هجوم برده و با ويراني و ايجاد آتشسوزي مردم را از زانو بوشان بيرون راندهاند. اينان جماعتي از اسرا را به مملکت خویش برده و بخشي از آنها را زير شکنجههاي بيرحمانه به قتل رساندهاند. اين مردم محرابها را با لوٹ وجود خویش آلوده ميسازند و سپس آنها را ويران ميکنند. قلمرو يونانيان اکنون به دست آنها تکه تکه شده است و يونانيان از آن اراضي وسيعي که پيمودن سراسر آن حتي بيش از دو ماه طول ميکشد محروم شدهاند.

اکنون اگر شما رنج قصاص این اعمال ناحق و بازگرفتن این اراضی را بر خود هموار نسازید، این مهم از دست چه کسی ساخته است آری شما باید که خداوند بین الطاف خویش بیش از دیگران حشمت در جنگاوری، شجاعت عظیم، و نیرو ارزانی داشته است تا سر مردمی را که در مقام مخالفت با شما قد علم میکنند بر خاک بسایید. بگذارید کردار نیاکان شما جلال و عظمت شارلمانی و سایر شهریاران این سرزمین - مشوق شما باشد.

بگذارید مزار مقدس ملجی و خداوندگار ما که اکنون در تصرف اقوام پلید است و اماکن متبرکهای که اکنون ملوث شده است شما را برانگیزد... بگذارید هیچ گونه تشویشی در امور خانوادگی و هیچ نوع تملکی شما را از این امر خطیر باز ندارد. زیرا این سرزمینی که اکنون شما در آن سکنا دارید، از همه سو دریا و قله کوهها آن را در بر گرفته است برای نفوس عظیم شما بسیار تنگ است. خوراکي که از آن عاید میشود به سختی تکافوی نیازهای مردمی را که به کار کشت مشغولند میکند. از این روست که شما یکدیگر را میکشید و میرید، به جنگ دست میبازید، و بسیاری از شماها در این زد و خورد داخلی به هلاکت میرسید. لذا، بگذارید نفرت از میان شما رخت بربندد؛ بگذارید کشاکشهای شما پایان یابد. قدم در طریق کلیسای قیامت نهید؛ آن سرزمین از چنگ قوهی تنهاکار بیرون آورید و خود بر آن استیلا یابید؛ اورشلیم بهشتی است آکنده از لذات و نعمتها، سرزمینی است به مراتب ثمربخشتر از همه سرزمینها. آن شهر شاهی، که در قلب عالم قرار گرفته است، از شما تمنا دارد که به یاریش بشتابید. مشتاقانه رنج این سفر را برای آمرزش گناهان خویش قبل کنید، و در عوض به حشمت فناپذیر ملکوت الهی پشتگرم باشید. از میان جمعیت غریو پرهیجانی به آسمان برخاست که ((مشتی خدا چنین است!)) اوربانوس نیز با آنها همواز شد و از ایشان تقاضا کرد که این جمله را شعار نیز بخوانند، و به افرادی که حاضر به شرکت در جنگ صلیبی شده بودند دستور داد که بر روی سینه یا پیشانی خویش علامت صلیب را نقش کنند. ویلیام آومزبری می نویسد: ((بی درنگ پارهای از خواص جلوی پای پاپ به زانو افتادند و جان و مال خویش را وقف خدمت خدا کردند)) هزاران نفر از عوام نیز به همین سان پیمان بستند. رهبانان و زاهدان از گوشه عزلت به در آمدند تا در واقع، و به معنی کلمه، مجاهدان لشکر مسیح باشند. پاپ پر جنب و جوش از آن محل رو به سوی دیگر شهرها نهاد، که از جمله بود تور، بوردو، تولوز، منپلیه، و نیم... و مدت نه ماه مردم را به شرکت در جنگ صلیبی تشویق میکرد. هنگامی که بعد از دو سال غیبت به رم بازگشت، مردمان آن شهر، که کمتر از دیگر شهرهای مسیحی بدون مواجهه با مخالفت شهادتی برای آزاد ساختن صلیبیون از بند تعهداتی که مانع از شروع جنگ صلیبی میشد، اختیارات لازم را به دست گرفت و برای دوره این جنگ، سرفها و اسالها را از تعهداتی که در برابر اربابان خود داشتند رها ساخت. وی به عموم صلیبیون این امتیاز را تفویض کرد که از این پس در دادگاههای کلیسایی محاکمه شوند نه در محاکم اربابی؛ و تضمین کرد که در غیاب آنها اسقفان هر محل حافظ داری آنها باشند. وی به موجب فرمانی - هر چند که کاملاً ضمانت اجرایی نداشت - همه جنگهای مسیحیان را ممنوع کرد و، فوق قوانین مربوط به تبعیت و سرپرستی فئودال، اصل جدیدی برای فرمانبرداری وضع کرد. اکنون اروپا بیش از پیش متحد شده بود و اوربانوس دوم خویشتن را، دست کم از لحاظ نظری، مالک الرقاب شایسته و مقبول سلاطین اروپا میدید. تمامی جهان مسیحی به طرزی بیسابقه به جنبش در آمد و با شور فراوانی خود را برای جنگ مقدس با عالم اسلام آماده ساخت.

II - نخستین جنگ صلیبی: ۱۰۹۵-۱۰۹۹

انگیزه های فوق العاده های جماعت کثیری را زیر پرچم سپاهیان صلیبی گرد آورد. به موجب آمرزشی تام، مقرر شد که هرکس در جنگ کشته شود، از هر گونه عقوبتی که به واسطه ارتکاب گناه دامنگیرش شده است برهد.

سرفها، که بسته به اراضی مخصوص بودند، اجازه حرکت یافتند؛ رعایای پادشاهان از مالیاتها معاف شدند؛ بدهکاران تا مدتی از پرداخت ربع فراغت یافتند؛ زندانیان آزاد شدند؛ و پاپ، با جسارت، اختیارات

خویش را تعظیم بخشید و مجازات افرادی را که محکوم به مرگ شده بودند به خدمت مادام‌العمر در فلسطین تخفیف داد. هزاران تن از ولگردان به رهروان این قافله مقدس پیوستند. افرادی که از فقری ناگزیر به امان آمده بودند، ماجراجویانی که حاضر بودند تن به مخاطرات در دهند، پسران کهنتری که امید تهیه تیول‌شینهایی را در مشرق زمین در سر می‌بختند، بازرگانانی که به دنبال بازارهای جدید برای کالاهای خود بودند، شهسوارانی که با عزیمت سرفه‌های خویش به جنگ خود را دست تنها میدیدند، مردمان کمرویی که از زخم زبان اطرافیان و تهمت ترسویی احتراز داشتند - همگی به جماعتی از مومنین واقعی پیوستند تا سرزمینی که محل ولادت و وفات عیسی مسیح بود نجات دهند. به حکم آن نوع تبلیغاتی که هنگام رواج دارد، درباره محدودیتهای و ناتوانیهای مسیحیان مقیم فلسطین، فجایع مسلمانان، و کفرهای آیین محمد(ص) همه گونه راه مبالغه و اغراق سپرده شد. مسلمانان را به پرستش تندیس پیغمبر اسلام متهم میکردند و حتی، طبق شایعات بیاساسی که بر سر زبان مومنین مسیحی افتاده بود، سخنانی نامربوط درباره پیغمبر اسلام میگفتند. افسانه‌های غریبی از بدیهی است که این همه انگیزه‌های متنوع نمیتوانست توده مردمان متشابهی را که واجد شایستگی‌های تشکیلات نظامی باشند به دور هم گرد آورد. در بسیاری موارد، زنان و کودکان به اصرار تمام همراه شوهران و پدر و مادر خود به راه افتادند. شاید این قبیل پافشاریها بی لیل هم نبود، زیرا به زودی فواخش را نیز جمع کردند تا آماده خدمت به سلحشوران باشند. اوریانوس ماه اوت ۱۰۹۶ را موعد حرکت سپاه صلیبی تعیین کرده بود، لکن کشاورزان بیحوصله، که اولین دسته از داوطلبان جنگ بودند نمیتوانستند درنگ کنند. یک چنین جماعت مبارزی که عده آنها به حدود دوازده هزار نفر میرسید (و از این عده فقط ۸ نفر شهسوار بودند) در ماه مارس، به سرکردگی پیرمنزوی و والتر بیپول یا گوتیه بیپول، از فرانسه عازم فلسطین شدند. دسته دیگری که محتملاً مرکب از پنج هزار نفر بود، به سرپرستی گوتسالک کشیش، از آلمان به راه افتاد و هیئت سومی به رهبری امیکو، کنت لینینگن، از خطه راینلاند در آلمان حرکت کرد. همین گروه‌های بی نظم و ترتیب بودند که اغلب به یهودیان آلمان و بوهم هجوم بردند، به تقاضاهای مردمان و کشیشان محل هیچ گونه ترتیب اثری ندادند، و شهوت خونریزی را در جامه دینداری پنهان ساختند و چند صبحی بدل به جانوران درنده شدند. افرادی که تازه در صف لشکریان صلیبی در آمده بودند جوهری اندک و غذایی ناچیز به همراه آورده بودند، و رهبران بیتجربه آنها نیز برای تغذیه افراد آنوقه کافی نداشتند. بسیاری از آنها دوری مسافت را دست کم گرفته بودند، و همچنانکه در کناره راین و دانوب راه می‌سپردند، به هر خمی که میرسیدند، کودکانشان از فرط بیطاقتی مدام می‌پرسیدند که آیا به اورشلیم نرسیده‌اند هنگامی که کیسه‌های آنها تهی شد و گرفتار بی غذایی شدند، از راه اضطرار به چپاول مزارع و خانه‌هایی که در سر راه آنها قرار داشت دست زدند. دیری نگذشت که هتک ناموس نیز بر تاراج اموال افزوده شد. مردم به شدت در مقابل آنها مقاومت ورزیدند. برخی از شهرها دروازه‌های خود را به روی آنها بستند، و بعضی دیگر بی درنگ توفیقشان را از دادار مسئلت نمودند. سرانجام این سپاه کاملاً تهیدست، که تعداد زیادی از نفرات آن بر اثر قحطی و طاعون و جذام و تب و مبارزات حین راه به هلاکت رسیده بودند، به دروازه قسطنطنیه رسید. آکسیوس به آنها خوش آمد گفت، لکن شکم آن جماعت گرسنه را به طرز دلخواه سیر نکرد؛ از این رو صلیبیون به حومه‌های شهر ریختند و قصرها، خانه‌ها، و کلیساها را غارت کردند. آکسیوس برای نجات پایتخت خمیش از شر این ملخهای عابد، کشتیهایی در اختیار آنها گذاشت تا از تنگه بوسفور عبور کنند، ملزوماتی برایشان فرستاد، و به آنها دستور داد که در آن سوی بوسفور توقف کنند تا قوای مسلحتری از عقب برسد. صلیبیون به علت گرسنگی یا بی‌تابی به اوامر آکسیوس اعتنایی نکردند و به سوی نیقیه پیش تاختند. نیروی منظم و با انضباطی از ترکان، که همگی کمانداران ماهری بودند، از شهر بیرون آمدند و این نخستین لشکر اولین جنگ صلیبی را تقریباً بکلی مضمحل کردند. والتر بیپول از جمله کشتگان این نبرد بود، اما پیرمنزوی، که از سپاه مهارناپذیر خویش منزجر شده بود، قبل از شروع مبارزه به شهر قسطنطنیه بازگشت، و تا ۱۱۱۸ در عین سلامت میزیست.

در خلال این احوال، هر یک از امرا و اربابان فئودال که دعوت پاپ را برای شرکت در جنگ صلیبی لایک گفته بود، در حوزه خویش قوای خود را گرد آورده بود. در میان این امرا و سالاران هیچ یک از پادشاهان اروپا نبود، و در واقع هنگامی که اوریانوس مردم را به جنگ صلیبی دعوت میکرد، فیلیپ اول پادشاه فرانسه، ویلیام دوم پادشاه انگلیس، و هانری چهارم امپراطور آلمان همگی محکوم به تکفیر پایی بودند. لکن

عده زیادی از کلتها و دوکها حاضر شدند که در چنین جهادی شرکت کنند - و تقریباً تمامی آنها از قوم فران یا فرانسوی بودند. اولین جنگ صلیبی اقدام خطیری بود که بیشتر از جانب فرانسویان صورت گرفت، و تا این تاریخ هنوز مردمان خاور نزدی اقوام اروپایی باختری را فران (فرنگی) مینامند. گود فروا دویویون (بویون آبادی کوچکی در بلژیک) صفات یک راهب را با شایستگیهای یک سرباز در وجود خویشتن جمع داشت، به عبارت دیگر، در تمشیت امور حکومت و اداره جنگ شجاع و لایق بود و پرهیزکاریش به سر حد تعصب میرسید. بوهموند، امیر تارانت، (تارانتو) فرزند روبر گیسکار بود. وی تمام شجاعت و کاردانی پدرش را به ارث برده بود و هوای آن در سر داشت که از متصرفات سابق امپراطوری بیزانس در خاور نزدیک برای خویشتن و لشکریان نورمانش قلمروی ایجاد کند. همراه وی برادرزادهاش تانکرد اهل اوتویل بود که بعدها قهرمان حماسه معروف به رهایی اورشلیم اثر شاعر ایتالیایی تاسو شد. وی مردی بود زیباروی، بیاک، دلاور، بخشنده، و دوستار شکوه و ثروت، که عموماً او را بر سبیل شهسوار مسیحی مطلوب تحسین میکردند. رمون، کنت تولوز، که قبلاً در نبرد با مسلمانان در اسپانیا شرکت جسته بود، اکنون در پیری جان و ثروت عظیم خویش را وقف جهادی بمراتب بزرگتر میکرد. لکن خلقی آتشین نجابت وی را آلوده، و آز دینداریش را لکه‌دار کرد. این جماعات از راه‌های گوناگون عازم قسطنطنیه شدند. بوهموند به گود فروا پیشنهاد کرد که شهر مزبور را بگیرند. گود فروا را به بهانه آنکه وی فقط برای مبارزه با جماعت کفار سفر کرده است، از قبول چنین امری خودداری ورزید، لکن این فکر بکلی از بین نرفت. شهسواران نیمه وحشی و نیرومند مغرب زمین مردان تحصیلکرده و مذهب مشرق را به دیده تحقیر مینگریستند و آنها را بدعتگذارانی غرق در خوشگذرانی و شهوات میدانستند. گنجینه‌ها و نفایسی که در کلیساها، قصرها، و بازارهای پایتخت امپراطوری بیزانس بر روی هم انباشته شده بود آنها را به تحیر و غبطه و امیداشت، چه معتقد بودند که ثروت باید از آن مرد دلیر باشد.

آلکسیوس شاید از این گونه خیالاتی که به مخیله منجیان وی خطور میکرد بویی برده بود، و شاید آنچه از برخورد با خیل لجام گسیخته کشاورزان (که غرب خود وی را برای شکست آنها شماتت کرده بود) دیده بود او برای مقابله با ترکان یاری خواسته بود، اما منتظر نبود که قوای متحد اروپا در پشت دروازه‌های پایتختش گرد آیند. هرگز آلکسیوس نمیتوانست خاطر جمع باشد که عشق این جنگجویان به فتح قسطنطنیه از گشودن بیتالمقدس کمتر است، یا در صورت بیرون آوردن اراضی سابق امپراطوری از چنگ ترکان، متصرفات مزبور را به بیزانس باز پس دهند. از این رو پیشنهاد کرد که حاضر است همه گونه آذوقه، مساعده مالی، وسایط حمل و نقل، و کمک نظامی در اختیار صلیبیون گذارد و به رهبران آنها رشوه‌های شایسته‌ای تقدیم کند، و هر سرزمینی را در جنگ فتح کردند، به حکم تعهدات به عنوان تیول وی نگاه دارند. اشراف مغرب زمین، که در برابر سیم و زر نرم شده بودند، به این امر تن در دادند. در اوان سال ۱۰۹۷ سپاهیان صلیبی، که رویهمرفته در حدود سی هزار نفر میشدند و هنوز زیر فرمان سرداران مختلفی بودند، از تنگه بوسفور عبور کردند. بخت با صلیبیون یار بود، چه تشتت میان مسلمانان به مراتب از نفاق مسیحیان فزونتر بود. نه فقط قدرت مسلمانان در اسپانیا تحلیل رفته و در آفریقای شمالی گرفتار منازعات مذهبی شده بود، بلکه در شرق خلفای فاطمی مصر بر نواحی جنوبی سوریه تسلط داشتند، و حال آنکه سوریه شمالی و قسمت اعظم آسیای صغیر در دست دشمنان آنها یعنی ترکان سلجوقی بود. ارمنستان علیه فاتحان علم طغیان بر افراشت و با فرانکها هم‌اواز شد. به این نحو، سپاهیان اروپایی پیش تاختند و نیقیه را به محاصره در آوردند، و چون آلکسیوس قول داد که به شرط تسلیم به کسی آسیایی نخواهد رسید، پادگان ترنیقیه تسلیم شد (۱۹ ژوئن ۱۰۹۷). امپراطور یونانی پرچم خویش را بر فراز دژ شهر به اهتزاز در آورد، آن خطه را از چپاول بیملاحظه مبارزان مسیحی نجات داد و، با هدایای کلانی، موجبات رضایت خاطر سرداران فئودال را فراهم ساخت، اما لشکریان مسیحی زبان به شکوه گشودند که آلکسیوس با ترکان متحد بوده است. بعد از یک هفته استراحت صلیبیون عزم انطاکیه کردند و در نزدیکی اسکي شهر (دورولایوم) با سپاهی از ترکان به سرداری قلج ارسلان رو به رو شدند. در جنگ خونینی که روی داد (اول ژوئیه ۱۰۹۷) صلیبیون فاتح شدند. آنگاه بدون احتمال خطر مواجهه با دشمنی، مگر کمبود آب و خوراک و گرمایی که قاعدتاً خون غربی با آن مانوس نبود، در آسیای صغیر شروع به پیشرفت کردند. در آن هشتصد کیلومتر راهپیمایی دشوار، گروهی از مردان و زنان و تعدادی از اسبها و سگها از فرط تشنگی به هلاکت رسیدند. چون از سلسله جبال توروس عبور کردند، برخی از اشراف لشکریان خود را

از قوای اصلی جدا کردند تا در پی فتوحاتی خصوصی روان شوند، چنانکه رمون، بوهوموند، و گود فروا عزم ارمنستان کردند و تانکرد و بودون اول (برادر گود فروا) رو به ادسا آوردند؛ در این ناحیه بود که بودون، به حمله‌های جنگی و نیرنگ اولین مملکت لاتینی شرق (اورشلیم) را بنیاد نهاد (۱۰۹۸). اکثریت عظیم صلیبیون شاکه بودند که این گونه تاخیرها قرین نحوست است، لکن اشراف مراجعت و پیشرفت به سوی انطاکیه ادامه یافت. وقایع‌نگار و مولف کتاب اعمال فرانکها انطاکیه را ((شهری بغایت زیبا، چشمگیر و لذتبخش)) توصیف کرده است. این شهر مدت هشت ماه در محاصره بود. در این مدت بسیاری از صلیبیون بر اثر گرسنگی یا باران سرد زمستانی جان سپردند. برخی با جویدن ((نیهای شیرینی به نام زوکرا)) (شکر) غذای نوظهوری پیدا کردند.

این اولین باری بود که فرانکها لب به نیشکر میزدند. بتدریج طریقه فشردن و گرفتن عصاره آن را از گیاهی که برای همین منظور کاشته میشد فرا گرفتند. فواحش شیرینیهایی بودند بمراتب خطرناکتر؛ یکی از کشیشان عالیرتبه محبوب که در باغی همخوابه سوری خود را در آغوش گرفته بود، به دست ترکان به قتل رسید. در ماه مه ۱۰۹۸ خبر آمد که لشکر عظیمی از مسلمانان به سرداری کریو غا امیر موصل بزودی از راه فرا خواهد رسید؛ چند روزی قبل از رسیدن این لشکر، انطاکیه گشوده شد (سوم ژوئن ۱۰۹۸)؛ بسیاری از صلیبیون که میترسیدند در برابر کریو غا تاب مقاومت نداشته باشند، در اورونتس بر کشتی نشستند و فرار کردند.

آلسیوس، که با لشکری یونانی پیش می‌تاخت، بر اثر هزیمت سپاهیان فراری اغفال شده، تصور کرد که صلیبیون شکست خورده‌اند؛ به همین سبب بازگشت تا مگر آسیای صغیر را در مقابل ترکان حراست کند. این گناهی بود که هرگز به خاطر آن آلسیوس را عفو نکردند. پیر بارتلمی، کشیشی اهل مارسی، برای آنکه قوت قلبی به سپاهیان صلیبی داده باشد، نیزه‌های را به دست گرفته، مدعی شد که این همان نیزه‌های است که با آن پهلوی عیسی را دریده‌اند. مسیحیان هنگامی که رو به میدان جنگ نهادند، این نیزه را همچون علم مقدسی بر بالای سر خود حمل کردند، و سه نفر شهسوار که جامه سفید بر تن داشتند به اشاره ادیمار نماینده پاپ ناگهان از پشت تپه‌ها ظاهر شدند، و نماینده پاپ مدعی شد که این سه نفر قدیس موریس، قدیس تئودور، و قدیس جورج شهدای راه دینند. صلیبیون، که از چنین این علایم غیبی الهام گرفته بودند، این متحدان به سرکردگی بوهوموند به پیروزی قاطعی نایل آمدند. پیر بارتلمی، که متهم به ارتکاب ی تزویر مذهبی شده بود، پیشنهاد کرد که حاضر است برای اثبات صدق گفتار خویش از میان آتش عبور کند. وی رنج گذشتن از میان تل هیمهای سوزان را بر خود هموار ساخت. ظاهر وی سالم از میان آتش بیرون آمد، لکن روز بعد بر اثر سوختگی و فشار قلبی جان سپرد. پس از این واقعه نیزه مقدس را از میان علمهای لشکریان صلیبی برداشتند. برای قدر دانی از زحمات بوهوموند، با رضایت عموم او را امیر انطاکیه کردند. وی رسماً آن ناحیه را به عنوان فیف (تیول) سالار خویش آلسیوس ضبط کرد، اما در واقع چون شهریار مستقلی حکومت کرد. سرکردگان سپاه صلیبی مدعی شدند که آلسیوس به علت کوتاهی در رسانیدن کم به آنها تعهدات خویش را زیر پا گذاشته و آنان را از بند تعهدات رها کرده است. سرداران صلیبی بعد از آنکه شش ماهی را به تجدید قوا و تجهیز مجدد سپاهیان فرسوده خود مشغول بودند، لشکریان خویش را به طرف اورشلیم حرکت دادند. سرانجام در هفتم ژوئن ۱۰۹۹، بعد از يك جنگ سه ساله که قوای صلیبی را به دوازده هزار نفر مبارز کاهش داد، با دلی خوش و تنی کوفته به مقابل دیوارهای اورشلیم رسیدند. از شوخیهای تاریخ بود که فاطمیان حریفان این مبارزان، یعنی ترکان، را يك سال قبل از این واقعه از شهر بیرون کرده بودند. خلیفه فاطمی پیشنهاد کرد که اگر صلیبیون به عقد صلح راضی شوند، وی حاضر است تامین جانی و مالی عموم زائران مسیحی و مومنین مقیم اورشلیم را تضمین کند. اما بوهوموند و گود فروا خواستار تسلیم بلا شرط شدند. پادگان خلیفه فاطمی، که مرکب از هزار نفر بود، مدت چهل روز مقاومت ورزید. در ۱۵ ژوئیه گود فروا و تانکرد در راس لشکریان خویش از دیوار شهر گذر کردند، و در این حال صلیبیون، که در عین شجاعت سالها رنج و مرارت را تحمل کرده بودند، از رسیدن به مقصد عالی خویش سر از پا نمیشناختند. کشیشی رمون نام اهل آژیل، که خودش شاهد این واقعه بوده است، مینویسد:

چیزهای طبیعی از هر سو به چشم میخورد. گروهی از مسلمانان را سر از تن جدا کردند... گروهی دیگر را با تیر کشتند یا مجبور کردند که از برجها خود را به زیر افکند، پارهای را چندین روز شکنجه دادند و آنگاه در آتش سوزانیدند. در کوچه‌ها توده‌هایی از کله و دست و پای کشتگان دیده میشد. هر طرف اسب را میگردید در میان اجساد کشتگان و لاشه اسبان بودی.

سایر معاصران نیز به تفصیل مطالبی درباره این واقعه نگاشتند و حکایت میکنند که چگونه زنان را به ضرب دشنه به قتل می‌رساندند، ساق پای کودکان شیرخوار را گرفته بزور آنها را از پستان مادرشان جدا ساخته به بالایی دیوارها پرتاب میکردند، یا با کوفتن آنها بر ستونها گردنشان را میشکستند؛ و چطور هفتاد هزار مسلمانی که در شهر مانده بودند به هلاکت رسیدند. یهودیان را که جان سالم به در برده بودند در کنیسه‌های جمع کردند و زنده زنده سوزانیدند. فاتحان همگی رو به سوی کلیسای قیامت نهادند، که به عقیده ایشان زمانی سردابه آن قرارگاه عیسای مصلوب بود. در آنجا یکدیگر را در آغوش کشیدند و از فرط سرور و فراغ بال گریستند و برای پیروزی خویش حمد خداوند مهربان را گفتند.

III - مملکت لاتینی اورشلیم: ۱۰۹۹ - ۱۱۴۳

گود فروا دو بویون، که سرانجام همگان به امانت و درستی کم نظیرش معترف شده بودند، برای حکومت بر اورشلیم و حول و حوش آن انتخاب شد، و از سرافروختی عنوان مدافع کلیسای قیامت را بر خود نهاد. در اینجا، یعنی سرزمینی که ۴۶۵ سال قبل از این حکمفرمایی بیزانس بر آن پایان یافته بود، هیچ گونه تظاهری به تبعیت از آکسیوس بدل به کشور مستقلی شد. دین رسمی این خطه، که زیر نظر کلیسای یونان بود، تابع کلیسای لاتین شد، بطر اورشلیم به قبرس گریخت، و حوزه‌های روحانی مملکت پادشاهی جدید به اجرای مراسم نیایش همگانی به زبان لاتینی، داشتن یک اسقف ایتالیایی، و سیادت پاپ گردن نهادند. تاوان حق حاکمیت، صلاحیت دفاع از خویش است. دو هفته بعد از آزادی عظیم، یک سپاه مصری به سوی عسقلان رفت تا شهری را که برای پیروان کیشهای متعدد مقدس بود آزادی بخشد. گود فروا آن سپاه را هزیمت داد، لکن یک سال بعد در گذشت (۱۱۰۰). برادرش، بودوئن اول (۱۱۰۰-۱۱۱۸) که لیاقت گودفروا را نداشت، جانشین وی شد و عنوان بلند پایتر پادشاه بر خود نهاد. در دوران سلطنت فول، کنت آنژو (۱۱۳۱-۱۱۴۳)، کشور جدید شامل قسمت اعظم خاک فلسطین و سوریه بود، اما مسلمانان هنوز حلب، دمشق، و حمص (امسا) را در دست داشتند.

سلطنت مزبور به چهار امیر نشین فئودال تقسیم میشد که مرکزشان بقریب عبارت بود از اورشلیم، انطاکیه، ادسا، و طرابلس. این چهار امیر نشین هر کدام خود به چندین فیف (تپول) تقریباً مستقل میشد که فرمانروایان حسود آن با یکدیگر جنگ میکردند، سکه به نام خود میزدند، و به طرق مختلف خود را مستقل از دیگران قلمداد میکردند. پادشاه به رای بارونها انتخاب میشد و سلسله مرتبی از روحانیون که فقط تابع اوامر شخص پاپ بودند در کار او نظارت داشتند. عامل دیگری که اختیارات پادشاه را تضعیف میکرد و اگذاری چندین بندر از جمله یافا، صور، عکا، بیروت، و عسقلان به ونیز، پیزا، یا جنووا در عوض کمک دریایی و گرفتن ملزومات از طریق دریا بود. سازمان مملکتی و قوانین در محکمات فضاات اورشلیم تعیین وضع میشد، و این نظامات یکی از منطقیترین و دقیقترین مجمعالقوانینهای دولت فئودال بود. بارونها به ناحق تمامی حقوق مالکیت زمین را مدعی شدند، مالکان سابق اراضی را اعم از مسیحی یا مسلمان بدل به سرفه‌ای خود کردند و آنها را مکلف به قبول تعهداتی ساختند به مراتب شدیدتر از آنچه در اروپای فئودال معاصر رایج بود.

مملکت نو بنیاد اورشلیم عناصر ضعف فراوانی داشت؛ اما از حمایت بیمانند گروه‌های جدیدی مرکب از رهبانان مبارز برخوردار بود. مدتها قبل از این حوادث، از ۱۰۴۸ میلادی، سوداگران آلمانی با اجازه مسلمانان بیمارستانی برای زایران مستمند یا بیمار مسیحی در اورشلیم ساخته بودند. در حدود ۱۱۲۰ رمون دویویی خدمتگزاران این موسسه را به صورت یک فرقه مذهبی در آورد که اعضای آن به قید

سوگند ملزم به رعایت پاکدامنی، فقر، فرمانبرداری، و حراست مسیحیان در فلسطین بودند. این فرقه، که اعضای آن به شهسواران یوحنا حواری اشتهار یافتند، به یکی از عالیت‌ترین انجمن‌های خیریه دنیای مسیحی تبدیل شد. تقریباً در همین تاریخ (۱۱۱۹) اوگ دوپین و هشت نفر دیگر از شهسواران صلیبی خود را وقف انضباط، رهبانیت، و شمشیر زدن در راه اعتلای مسیحیت کردند. این جماعت از بودوئن دوم اقامتگاهی در نزدیکی محل هیکل سلیمان شهسواران پرستشگاه مشهور شدند. قدیس برنار نظامات سختی را برای آنان وضع کرد که رعایت آنها دیری نپایید. این زاهد مسیحی، در مقام تمجید، شهسواران مزبور را ((ماهرترین افراد دو فن جنگ)) خواند و به آنها دستور داد که ((بندرت استحمام کنند)) و موی سر خود را از ته بتراشند. برنار خطاب به شهسواران پرستشگاه نوشت: ((آن مسیحی که در جهاد کافری را به هلاکت رساند مسلماً به پادشاه خود نایل میشود، و هرگاه خودش کشته شود، نیل به چنین پاداشی قطعیت خواهد بود. فرد مسیحی به مرگ کافر افتخار میکند، چه از این طریق است که عیسی را تسبیح توان گفت.)) آغاز این نامه حاوی جملهای بود که گویی طنینی از اوامر پیامبر اسلام خطاب به مسلمانان محسوب میشد. برنار معتقد بود که اگر افراد خواهان پیروزی بر دشمن خود باشند، باید به آنها یاد داد که با وجدان آسوده‌ای دشمن را بکشند. یک شهسوار مهمان‌نواز جبهای سیاه بر تن میکرد که بر روی آستین چپش صلیب سفیدی نقش بسته بود؛ یک شهسوار پرستشگاه جبه سفیدی بر تن میکرد، و روی شل علامت صلیب سرخی داشت. از نظر دینی، افراد هر فرقه‌ای از افراد فرقه دیگر متنفر بودند. پیروان هر دو فرقه از امر حراست و بهبود حال زائران به تدریج به حمله بر قلعه‌ها و مواضع مسلمانان پرداختند؛ هر چند که عده پیروان شهسواران پرستشگاه فقط سیصد نفر، و مجموع نفرات فرقه دیگر در حدود ششصد نفر بود، با اینهمه در ۱۱۸۰ هر دو سهم شایانی در مبارزات صلیبی ایفا کردند و به عنوان سلحشوران شهرت عظیمی به دست آوردند. هر دو فرقه برای جلب کمک مالی تلاش میکردند و از کلیسا و حکومتها، و از فقیر و غنی، پول میگرفتند. در قرن سیزدهم و هر فرقه‌ای در اروپا صاحب تمولی عظیم بود شامل دیرها، دهکده‌ها، و شهرها. هر دو با ساختن قلعه‌های عظیمی در سوریه مایه اعجاب و شگفتی مسیحیان و مسلمانان شدند، و در عین حال که فرد فرد این سلحشوران فقر را شعار خود ساخته بودند، همگی در میان آلام و مشقات جنگ از تحمل سرشاری برخوردار میشدند. در ۱۱۹۰، آلمانی‌های ساکن فلسطین، به یاری معدودی از هواخواهان خویش در وطن، به تاسیس فرقه توتونی شهسواران دست زدند و بیمارستانی را در نزدیکی عکا بنیاد نهادند. بعد از آزادی اورشلیم بیشتر صلیبیون به اروپا بازگشتند و از قدرت حکومتی که در معرض هجوم قرار داشت به طرز خطرناکی کاستند. زائران فراوانی به اورشلیم میآمدند، لکن عده آنها که تمایل به اقامت و جنگیدن داشتند معدود بود. در سمت شمال، یونانیها دنبال فرصت بودند تا دوباره بر انطاکیه، ادسا، و دیگر شهرهایی که طبق ادعای آنها به امپراطوری بیزانس تعلق داشت تسلط یابند. در سمت مشرق، در قبال دستاندازیهای مسیحیان و استمداد مسلمانان به تدریج اعراب به جنبش در آمده متحد میشدند. آوارگان مسلمان اورشلیم داستان المانگیز سقوط آن شهر به دست صلیبیون را نقل میکردند. این جماعت در مسجد عظیم بغداد گرد آمده، خواستار آن بودند که جهان اسلامی بی‌المقدس را آزاد سازد و بنای مقدس قبه الصخره را از دست ناپاک کفار ["href="f0407951.htm"](http://f0407951.htm) جوانی، زنگی نام، امیر موصل، دعوت آوارگان را لبیک گفت. در ۱۱۴۴، سپاه کوچک وی، که با کفایت تمام اداره میشد، ادسا موضع مقدم جناح خاوری مسیحیان، را از چنگ آنان بیرون آورد، و چند ماه بعد زنگی ادسا را بار دیگر برای عالم اسلام فتح کرد. خود وی به قتل رسید، اما پسرش نورالدین (محمود زنگی) جانشین وی شد، که از لحاظ جرئت دست کمی از پدر نداشت و از نظر کفایت بمراتب از وی برتر بود. حبس این حوادث اروپا را به تدارک دومین جنگ صلیبی برانگیخت.

IV - دومین جنگ صلیبی: ۱۱۴۶ - ۱۱۴۸

قدیس برنار به پاپ ائوگنیوس سوم ملتجی شد تا بار دیگر مسیحیان را زیر پرچم صلیبی گرد آورد.

اما ائوگنیوس، که در این موقع گرفتار منازعه با مردم بیدین روم بود، از برنار استدعا کرد که خود وی این مهم را به عهده گیرد. پیشنهاد پاپ عاقلانه بود، زیرا برنار، قدیسی که وسیله رسیدن وی به مقام پاپی را فراهم ساخته بود، آدمی بود به مراتب بزرگتر از خود وی.

هنگامی که برنار از حطره خویش در کلروو به قصد ترغیب فرانسویان به جنگ صلیبی بیرون آمد، آن شکاکیتی که در قلوب مومنان پنهان است خاموش، و بیمهائی که از شنیدن ماجراهای جنگ صلیبی اول در میان مردم قوت یافته بود زایل شد. برنار مستقیماً نزد پادشاه فرانسه، لویی هفتم، شتافت و او را تشویق کرد که خود در راس سپاه صلیبی قرار گیرد. آنگاه در حالی که پادشاه فرانسه در کنار وی ایستاده بود، خطاب به انبوه مردم در وزله بیاناتی ایراد کرد (۱۱۴۶).

هنگامی که سخن وی به پایان رسید، انبوه مردم همگی حاضر به خدمت شدند. صلیبیهائی که فراهم آورده بودند به هیچ وجه کفایت جمعیت را نمیداد، به همین سبب برنار جبه خود را ریش ریش کرد تا حاضران هر تکهائی را به علامت پیوستن به سپاه صلیبی بردارند. آنگاه خطاب به پاپ نوشت: ((شهرها و قلعه‌ها همه تهی شده‌اند، حتی در مقابل هر هفت نفر زن یک نفر مرد باقی نمانده است، و همه جا پر از زنان بیوه‌ای است که هنوز شوهرانشان زنده هستند.)) بعد از آنکه برنار فرانسه را آماده جنگ صلیبی کرد، متوجه آلمان شد. در آنجا، بر اثر بلاغت پر شور خود، وحدت گونفها و هوهنشتاوفن - دو گروهی که قلمرو امپراطور را به دو پاره کرده بودند - شود. بسیاری از اشراف از کونراد تبعیت کردند، از جمله فردریک امیر سوابیا، که بعدها به بارباروسا (ریش قرمز) معروف شد و در جنگ سوم صلیبی جان سپرد. در عید فصح سال ۱۱۴۷، کونراد و لشکریان آلمانی عزم اورشلیم کردند. هنگام عید پنجاهه، لویی و فرانسویان به حرکت در آمدند. تاخیر در حرکت آنان برای رعایت احتیاط بود، زیرا مطمئن نبودند که آلمانیها دشمن خونین آنان هستند یا ترکها. آلمانیها نیز به نوبه خویش همین تردید را درباره ترکها و یونانیها داشتند. در مسیر آنها آنقدر شهرهای بیزانس تاراج شد که بسیاری دروازه‌های خود را به روی مبارزان صلیبی میبستند و جیره ناچیزی را با زنبیلهای آن‌ها از حصار شهر به لشکریان آلمانی نثار میکردند. مانوئل کومننوس که در این موقع امپراطور روم شرقی بود، با لحن ملایمی پیشنهاد کرد آن سپاهیان اصیل بهتر است به جای رفتن از جانب قسطنطنیه، در محل سستوس از تنگه هلسپونت عبور کنند؛ اما کونراد و لویی از قبول چنین پیشنهادی خودداری ورزیدند. جمعی از مشاوران لویی وی را تشویق کردند که قسطنطنیه را برای فرانسه متصرف شود؛ لویی به چنین امری تن در نداد، شاید هم یونانیان از وسوسه وی آگاه بودند. به هر حال، مردم امپراطوری شرقی از هیبت و اسلحه شهسواران غربی متوحش شدند، و دیدن محارم و زنانه که همراه ایشان بودند مایه تفریح خاطر آنها شد. در معیت لویی، پادشاه فرانسه، الئونور آن ملکه مزاحم سفر میکرد، و جمعی از مغنیان و غزلسرایان به دنبالش بودند. دو کنت تولوز و فلاندر هر دو کنتسهائی خود را همراه داشتند و بخشی از بار و بنهائی که به دنبال قافله فرانسویان حرکت میکرد عبارت بود از جامه‌دان و صندوقهای مملو از لباس و اسباب بزرگی که برای حفظ زیبایی این بانوان در مقابل هر گونه تغییرات و تبدلات آب و هوا، جنگ، و مرور زمان ضرورت داشت. مانوئل با شتاب تمام وسایل حرکت سپاهیان آلمان و فرانسه را از تنگه بوسفور فراهم ساخت و مقادیری سکه قلب برای داد و ستد با صلیبیون در اختیار یونانیها گذاشت. در آسیا، بر اثر کمیابی آذوقه و قیمت‌های گزافی که یونانیان مطالبه میکردند، برخوردهای بسیاری بین منجیان و نجات یافتگان روی داد، و فردریک ریش قرمز تاسف میخورد از اینکه برای نیل به امتیاز مقابله با کفار ناگزیر بود با تیغ خویش خون مسیحی را بریزد.

علی‌رغم نصایح مانوئل، کونراد اصرار داشت همان خط سیری را بپیماید که اولین سپاهیان صلیبی طی کرده بودند. با وجود بله‌های یونانی، یا شاید با حضور آنها، لشکریان آلمانی پی در پی به بیابانهای بی‌آب و علف و دامیهائی که مسلمانان گسترده بودند در افتادند، و تلفاتی به آنها وارد آمد که دلسرد کننده بود. در محل دورولايوم (اسکی شهر فعلی) یعنی همان نقطه‌ای که سپاهیان جنگ صلیبی اول قلج ارسلان را شکست داده بودند، سپاه کونراد با عمده قوای مسلمانان رو به رو شد و چنان در هم بشکست که از هر ده نفر مسیحی فقط برد. لشکریان فرانسوی، که مسافت زیادی با جبهه جنگ فاصله داشتند، با شنیدن خبر

دروغین فتح المالیها فریب خوردند و بی محابا پیش تاختند و، بر اثر هجومهای لشکریان مسلمان و گرسنگی متحمل تلفات سنگینی شدند. چون بقیهالسیف فرانسویها به آتالیا رسیدند، لویی از ناخدایان کشتیهایی یونانی تقاضا کرد که سپاهیان را از طریق دریا به شهر مسیحی طرسوس یا انطاکیه برسانند. ناخدایان برای هر مسافر کرایه‌های فوقالعاده مطالبه کردند. لویی، به اتفاق چند تن از اشراف، به همراه الئونور و معدودی از بانوان به کشتی نشست و عزم انطاکیه کرد و سپاهان فرانسه را در آتالیا به جا نهاد. لشکریان مسلمان بر آن شهر تاختند و تقریباً تمامی فرانسویان را از دم تیغ گذراندند (۱۱۴۸).

لویی به اتفاق بانوان به اورشلیم رسید، لکن سپاهی همراه وی نبود، و کونراد، که در آغاز کار با لشکریان عظیمی از راتیسبون حرکت کرده بود، اینک افراد سپاهش انگشت شمار بودند. از این عده که جان سالم به در برده بودند، و از سربازانی که بر خود اورشلیم بودند، لشکری فراهم آمد که تحت فرماندهی سه سردار مختلف، کونراد، لویی، و بولون سوم (۱۱۴۳-۱۱۶۲)، بسوی دمشق حرکت کرد. هنگامی که دمشق در محاصره بود، میان اشراف نزاع افتاد که چون شهر گشوده شود، حکومت از آن کدام یک باشد. در این حیث و بیص، جاسوسان مسلمان به میان سپاه مسیحی رخنه کردند و برخی از سرداران را به زور رشوه واداشتند که عمداً دست از هجوم بر دارند یا عقب‌نشینی اختیار کنند. هنگامی که خبر رسید که امرای حلب و موصل با سپاه عظیمی برای نجات دمشق در حرکتند، تفوق با کسانی بود که عقب‌نشینی را تجویز میکردند، در نتیجه، لشکریان مسیحی به دسته‌هایی چند تقسیم شدند و به سوی انطاکیه، عکا، یا بیتالمقدس گریختند. کونراد، بیمار و مغلوب، سرشکسته به آلمان مراجعت کرد. الئونور و بیشتر شهسواران فرانسوی به وطن خود بازگشتند.

لویی یکسال دیگر در فلسطین ماند و در این مدت اماکن متبرکه را زیارت کرد. شکست مسیحیان در دومین جنگ صلیبی مایه بهت اروپا شد. همه جا مردم می‌پرسیدند که چگونه قادر متعال اجازه داده است که مدافعان راه وی این سان خوار و خفیف شوند. مخالفان بر قدیس برنار تاختند و او را واعظ بی پروای خیالپردازی خواندند که مسبب قتل عده زیادی از مردم شده بود. این جا و آنجا شاکان جسوری در مهمترین اصول و مبانی دین تردید کردند. برنار در پاسخ مخالفان مدعی شد که مشیت قادر متعال و رای فهم آدمی است و این ضایعه قطعاً مجازاتی بوده است برای گناهان مسیحیان. لکن از این پس بذر تردیدهایی فلسفی که آبلار (فت ۱۱۴۲) پراکنده ساخته بود در ذهن ختی مردم عادی بارور شد. شور و رغبتی که سابقاً برای جنگهای صلیبی وجود داشت سریعاً رو به زوال گذاشت و عصر ایمان خود را آماده

کرد تا در برابر هجوم V - صلاح الدین ایوبی

در خلال این احوال، در فلسطین و سوریه مسیحی تمدن عجیب نوینی گسترش یافته بود. اروپاییانی که از ۱۰۹۹ در این اراضی جایگزین شده بودند به تدریج، به سنت مردم خاور نزدیک، عمامه بر سر می‌گذاشتند و ردهایی فراخ به تن میکردند چه این نوع لباسها را برای آب و هوای محل و مقابله با آفتاب سوزان و ریگ روان مناسب میدیدند. هر قدر جماعات مسیحی با مسلمانان ساکن این قلمرو مانوس‌تر شدند نا‌آشنایی و عناد متقابل رو به کاهش گذاشت. سوداگران مسلمان آزادانه وارد آبادیهای مسیحی‌نشین میشدند و امتعه خود را می‌فروختند. بیماران مسیحی پزشکان مسلمان و یهودی را مرجع می‌شمردند. کشیشان مسیحی به مسلمانان اجازه میدادند تا در مساجد خود به عبادت مشغول شوند، و در شهرهای مسیحی‌نشین انطاکیه و طرابلس تدریس قرآن در مکتبهای مسلمانها مجاز شد. بین ممالک مسلمان و مسیحی قراردادهایی برای حفظ جان و مال مسافران و بازرگانان دو طرف گذاشته شد. از آنجا که فقط عده قلیلی از زنهایی مسیحی همراه صلیبیون به فلسطین آمده بودند، بسیاری از مسیحیان مقیم زنان سوری را به عقد ازدواج خود درآوردند، و دیری نگذشت که اولاد دو تیره آنها بخش عظیمی از جمعیت مملکت را تشکیل دادند. عربی زبان روزمره مردمان عادی شد.

ملو مسیحی علیه رقبای همکیش خود با امرای مسلمان پیمان بستند، و امرای مسلمان نیز گاهی برای دیپلوماسی یا جنگ دست یاری به سوی این قبیل ملوک ((مشرک)) دراز میکردند. میان افراد مسیحی و

مسلمان بوستانی خصوصی پیدا شد. ابن جبیر، که در ۱۱۸۳ از نقاط گوناگون سوریه مسیحی دیدن کرد، همکشیان خود را مردمانی مرفه‌الحال دید که فرانکها با ایشان بخوبی رفتار میکردند. وی از اینکه عکا ((نباشته از خوکها و صلیبها))، و همه جا با بوی عفن اروپاییان متعفن شده است شکوه میکرد، اما تا اندازهای هم امیدوار بود که این جماعت کفار به تدریج به برکت تمدن عالیتري که به آن رو آورده‌اند متمدن شوند.

در عرض چهل سال آرامشی که به دنبال جنگ صلیبی دوم آمد، مملکت لاتینی اورشلیم همچنان دستخوش اختلافات داخلی بود، حال آنکه دشمنان مسلمان آن به وحدت میگرایییدند. نورالدین حیطه فرمانروایی خود را از حلب تا دمشق بسط داد (۱۱۶۴)، و هنگامی که در گذشت، صلاح‌الدین مصر و سوریه مسلمان را زیر لوای واحدی متحد کرد (۱۱۷۵). سوادگران جنووا، ونیز، و پیزا با رقابت مهلك خویش نظم بنادر شرق را بکلی بر هم میزدند. شهسواران بر سر سلطنت اورشلیم میان خودشان میجنگیدند، و هنگامی که گی دو لوزینیان با لطایف‌الحیل از یک سلطنت را به چنگ آورد (۱۱۸۶)، رنجش در میان طبقه اشراف فزونی گرفت. برادر گی موسوم به ژو فرود، بشکوه گفت: ((اگر این گی یک پادشاه است، من استحقاق خدا شدن دارم.)) رژینالد دو پادشاه خواند و بارها قرار ترک مخاصمهای را که میان صلاح‌الدین و پادشاه لاتینی گذاشته شده بود زیر پا گذاشت. وی اعلام داشت که هدف وی هجوم بر عربستان و از بین بردن مقابر مدینه و با خاک یکسان کردن خانه کعبه در مکه است. لشکر کوچک وی، مرکب از ماجراجویانی شهسوارگونه، با کشتی از دریای سرخ متوجه جنوب شد، در الحورا قدم به خشکی نهاد، و به سوی مدینه حرکت کرد. این مبارزان چندان راه نیموده بودند که ناگهان خود را با لشکری مصری مواجه دیدند. در جنگی که در گرفت تمامی مسیحیان به هلاکت رسیدند، مگر معدودی که با خود رژینالد گریختند. اعراب چند تنی از آنها را به اسارت گرفته بودند به مکه بردند و در عید قربان آن سال به جایی بز سر بردند (۱۱۸۳).

تا این تاریخ صلاح‌الدین خویشتن را با زرد و خورده‌های مختصی علیه سلطنت فلسطین راضی ساخته بود؛ لکن اینک که تیشه بیحرمی جدید بر ریشه دیناری و تقوایی آشنا شده بود، سپاهی آراست که در سایه جنگاوری افراد آن فتح دمشق وی را مسلم شد، و سپس (۱۱۸۳) با لشکریان مملکت لاتینی اورشلیم در جنگی رو به رو شد که برای دو طرف بی نتیجه بود. چند ماه بعد، صلاح‌الدین بر رژینالد در کرک هجوم برد، اما موفق نشد به حصار شهر رخنه کند. در ۱۱۸۵ وی با مملکت لاتینی اورشلیم قرار متارکهای چهار ساله گذاشت.

اما در ۱۱۸۶ رژینالد صلح را نقض کرد، در کمین یک کاروان مسلمانها نشست و آن را غافلگیر کرد و غنایم زیاد و چند تن اسیر از آنها گرفت که یکی از این اسرا خواهر صلاح‌الدین بود. رژینالد گفت: ((حالا که این جماعت به محمد توکل کرده‌اند، بگذار محمد بیاید و آنها را نجات بخشد.)) محمد (ص) برای نجات آنها نیامد، اما صلاح‌الدین که دیگر غضبش به جوش آمده بود، مسلمانان را به جهاد با مسیحیان دعوت کرد و سوگند یاد کرد که رژینالد را با دست خود بکشد. مهمترین نبرد مبارزات صلیبی در حطین، نزدیکی طبریه، در چهارم ژوئیه ۱۱۸۷ روی داد. صلاح‌الدین، که با وضع جغرافیایی محل آشنا بود، لشکریان خود را در مواضعی قرار داد که تمام چاه‌های آب را در اختیار داشتند. مبارزان مسیحی، گرانبار از اسلحه، که زیر آفتاب سوزان اواسط تابستان از دشت عبور کرده بودند، با عطش جانگاہی وارد معرکه قتال شدند. لشکریان مسلمان از بادی که به طرف دشمنانشان میوزید استفاده کردند و بوته‌هایی را آتش زدند، و دود این بوته‌ها بیش از پیش مسیحیان را به ستوه آورد. در هرج و مرج حیران کننده‌ای که روی داد، میان پیاده نظام و سواره نظام فرانکها جدایی افتاد، و پیاده نظام مضمحل شد. شهسواران، که در برابر اسلحه دشمن و عطش و دود کارد به استخوانشان رسیده بود، سرانجام خسته و کوفته بر زمین افتادند و کشته یا اسیر شدند. ظاهراً به فرمان صلاح‌الدین هیچ گونه شفقتی نسبت به شهسواران مهمان‌نواز یا شهسواران پرستشگاه نشان داده نشد. صلاح‌الدین دستور اکید داده بود که گی، شاه اورشلیم، و رژینالد را به نزد وی ببرند؛ چون هر دو را پیش وی حاضر کردند، صلاح‌الدین به گی ظرف نوشابه‌ای داد که علامت بخشایش که یا محمد (ص) را پیغمبر مرسل بشناسد یا تن به مرگ دهد. چون رژینالد از پذیرفتن

شق اول خودداری ورزید، صلاح الدین او را به قتل رساند. یکی از غنایمی که فاتحان از صلیبیون گرفتند ((صلیب واقعی)) بود که آن را کشیشی به هنگام مبارزات مثل علم حمل میکرد، و صلاحالدین آن را نزد خلیفه به بغداد فرستاد. سپس چون صلاح الدین مخالفی در راه خود ندید، به عزم فتح عکا راه افتاد، چهار هزار نفر از اسیران مسلمان را آزاد، و ثروت سرشار آن بندر پر از دحام را در میان لشکریان خویش توزیع کرد. چند ماهی تقریباً تمامی خاک فلسطین در تصرف وی بود. هنگامی که صلاح الدین به اورشلیم نزدیک شد، بزرگان شهر به پیشواز آمدند تا تقاضای صلح کنند.

صلاحالدین آنها را مخاطب قرار داد و گفت: ((به نظر من بیت المقدس خانه خداست، همچنان که شما عقیده‌ای دارید. به همین سبب من خود به عمد از محاصره آن خودداری خواهم کرد و به آن یورش نخواهم برد.)) وی پیشنهاد کرد که حاضر است بیت المقدس را آزادی دهد تا به تحکیم قلعه‌های آن بپردازند؛ بی هیچ تعرضی اراضی اطراف آن را تا بیست و پنج کیلومتر کشت و زرع کنند؛ و وعده داد که تا حلول عید پنجاه کمبود غذا و وجوهات لازم را، هر چه باشد، جبران کند؛ و اگر تا آن موقع کمک ضروری برسد و امید نجات باشد، مسیحیان بتوانند شهر را حفظ و شرافتمندانه از آن دفاع کنند، و گرنه بدون خونریزی بیت المقدس را تسلیم وی کنند؛ نیز قول داد که در چنین صورتی جان و مال ساکنان مسیحی بیت المقدس مصون و محفوظ خواهند ماند.

نمایندگان شهر از پذیرفتن پیشنهاد صلاح الدین خودداری ورزیدند و گفتند که هرگز حاضر به تسلیم شهری که در آنجا منجی آنان خویش را در راه اینانی فدا کرده است نخواهند شد. محاصره شهر فقط دوازده روز به طول انجامید. هنگامی که اورشلیم تسلیم شد، صلاحالدین برای هر مرد ده سکه طلا (شاید معادل ۴۷،۵ دلار به پول امروزی)، برای هر زن پنج سکه، و برای هر طفلی یک سکه طلا فدیہ مطالبه کرد و آزادی هفت هزار نفری را که فقیرتر بودند مشروط به تسلیم سی هزار بزانت طلا، یعنی حدود ۲۷۰،۰۰۰ دلار امروزی، دانست که هنری دوم پادشاه انگلیس برای شهبازان مهمان نواز فرستاده بود. یکی از وقایع‌نگاران مسیحی مینویسد که این شرطها ((با فساداتی و ندبه)) پذیرفته شوند. شاید بعضی از این مسیحیان مطلع این حوادث ۱۱۸۷ را با وقایع ۱۰۹۹ مقایسه می‌کردند. ملک عادل، برای صلاح الدین، نیز از طبقه تهیدستری که مشمول فدیہ نشده بودند هزار نفر غلام به عنوان تحفه تقاضا کرد. این تقاضا پذیرفته شد، و عادل تمامی آنها را در راه خدا آزاد ساخت. بالیان، رهبر جماعت مسیحیان مقاوم، نیز به تقلید عادل خواستار هزار تن غلام شد و آنها را گرفت و آزاد کرد. هزار غلام دیگر را خلیفه مسیحی اورشلیم به همین سان مطالبه کرد و آزادی بخشید آنگاه صلاحالدین گفت: ((برادر من صدقه خود نوبت به من میرسد.)) وی تمام سالمندانی را که استطاعت پرداخت نداشتند آزاد کرد. بظاهر از شصت هزار اسیر مسیحی پانزده هزار نفر بدون فدیہ ماندند و به غلامی درآمدند. در میان جماعتی که با دادن فدیہ آزاد شدند زنان و دختران اشرافی بودند که به قتل رسیده یا در حطین اسیر شده بودند. صلاحالدین که در برابر گریه این قبیل زنان به رقت در آمده بود، شوهران و پدرانی (از جمله گی شاه اورشلیم) را که در چنگ مسلمانان اسیر بودند آزاد کرد. ارنول، مباشر بالیان نقل میکند که ((صلاحالدین به زنان و دوشیزگانی که شوهران و پدرانشان جان سپرده بودند از خزینہ خویش آن قدر مال بخشید که حمد خدا را گفتند و، در سایر اقالیم، به هر جا رفتند محبت و احترامی که صلاحالدین در حق آنها کرده بود و زبانشان بود.)) گی و اشرافی که از بند رهایی یافته بودند سوگند خوردند که مادام‌العمر دیگر قدمی در راه مخالفت با وی برندارند؛ اما چون به خطه امن مسیحی طرابلس و انطاکیه رسیدند، ((به حکم کشیشان، از یار گران وعده خویش رهایی یافتند))، و در تدارک انتقام از صلاحالدین برآمدند. سلطان صلاحالدین به یهودیان اجازه داد تا دوباره در بیت المقدس اقامت گزینند و به مسیحیان نیز اجازه داد که، به شرط حمل نکردن اسلحه، حق ورود به شهر را داشته باشند. وی به زایران مسیحی کمک کرد و حافظ جان و مال آنها شد. بنای قبیل الصخره که به دست مسیحیان مبدل به کلیسا شده بود، بار دیگر با گلاب مطهر شد؛ و صلیب طلائی که بر بالای گنبد نصب شده بود، در میان غریو شادمانی مسلمانها و غرولند مسیحیان، به زیر افکنده شد. آنگاه صلاحالدین با سپاهیان کوفته خویش به عزم محاصره صور حرکت کرد، و چون تسخیر آن شهر را غیر ممکن دید، بیشتر سپاه را مرخص کرد و خود، بیمار و فرسوده، در پنجاهمین سال عمر خویش به دمشق بازگشت (۱۱۸۸).

VI - سومین جنگ صلیبی: ۱۱۸۹-۱۱۹۲

باقی ماندن صور، انطاکیه، و طرابلس در دست مسیحیان برای آنها به منزله روزنه امیدی بود. ناوگان ایتالیایی هنوز بر مدیترانه تسلط داشت و حاضر بود در برابر مبلغی صلیبیون تازه نفس را به مشرق زمین برساند. ویلیام، اسقف اعظم صور، به اروپا برگشت و داستان از دست رفتن اورشلیم را برای مردم ایتالیا و فرانسه و آلمان نقل کرد. در مابین تقاضای وی چنان در دل فردریک باریباروسا موثر افتاد که آن امپراتور بزرگ ۶۷ ساله تقریباً بیدرنگ با لشکریان خویش عزم بیت المقدس کرد (۱۱۸۹) و همه مسیحیان در مقام تحسین او را موسای ثانی و راهگشای سرزمین موعود خواندند. لشکریان جدید در محل گالیپولی از هلسپونت عبور کردند و مسیر جدیدی در پیش گرفتند؛ اینان نیز همان اشتباهات جنگ اول صلیبی را تکرار کردند. دسته‌هایی از سپاهیان ترک مرتباً بر را قطع کردند. صدها نفر از گرسنگی جان سپردند، خود فردریک در رودخانه کوچک سالف در کیلیکیا با فضاقت غرق شد (۱۱۹۰)، و فقط بخشی از لشکریان وی جان سالم به در بردند و در محاصره عکا شرکت جستند. ریچارد اول، مشهور به شیردل، که در همین اوان در سی و یک سالگی به پادشاهی انگلیس رسیده بود، تصمیم گرفت تا با مسلمانان روبرو شود. چون ریچارد می‌توانست که مبادا در غیاب وی فرانسویان و متصرفات انگلیس در خاک فرانسه دست اندازی کنند، اصرار ورزید که پادشاه فرانسه فیلیپ اوگوست نیز باید در این سفر همراه وی باشد. فیلیپ، که جوانی بیست و سه ساله بود، با این پیشنهاد موافقت کرد. در محل وزله، دو شهریار جوان طی تشریفاتی هیجانانگیز به دریافت صلیب از دست ویلیام، اسقف اعظم صور، نایل شدند. لشکریان ریچارد، مرکب از نورمانها (زیرا فقط عده معدودی از انگلیسیها در مبارزات صلیبی شرکت جستند)، از مارسی با کشتی به راه افتادند و سپاهیان فیلیپ از بندر جنوباً حرکت کردند، و قرار شد که هر دو سپاه در سیسیل یکدیگر را ملاقات کنند (۱۱۹۰). در آنجا پادشاهان مسیحی مدت شش ماهی را به جدال گذرانیدند و به طرق مختلف خود را سرگرم کردند. تانکرد، پادشاه سیسیل، مایه رنجش خاطر ریچارد را فراهم ساخت، و ریچارد ((سریعتر از آنکه کشیشی قدرت تلاوت ادعیه بامدادی را داشته باشد)) شهر مسینا را تسخیر کرد و، در مقابل چهل هزار اونس طلا، آن شهر را به تانکرد مسترد داشت. ریچارد اکنون که با چنین غنیمتی قادر به پرداخت قروض خود شده بود، لشکریان خود را به کشتی نشاند و عزم فلسطین کرد. برخی از کشتیهای وی در ساحل جزیره قبرس شکسته شد، و حاکم سونانی آن جزیره کارکنان ناوها را به زندان انداخت. ریچارد پس از توقف مختصری، قبرس را فتح کرد و آن را به گی دو بوزینیان، شاه آواره اورشلیم، بخشید. ریچارد در ژوئن ۱۱۹۱، یعنی یک سال پس از عزیمت از وزله، به عکا رسید. فیلیپ قبل از وی در خشکی پیاده شده بود. محاصره عکا به دست مسیحیان تقریباً نوزده ماه به طول انجامید و به قیمت جان هزاران تن تمام شد. چند هفته بعد از ورود ریچارد شیردل، مسلمانان تسلیم شدند. فاتحان تقاضای دویست هزار سکه طلا (۹۵۰، ۰۰۰ دلار)، هزار و ششصد نفر اسیر زیده، و اسب‌داد فیلیپ واقعی را کردند، و مسلمانان نیز متعهد شدند که این شرایط را بپذیرند. صلاح الدین این قرار را تأیید کرد و به مردم مسلمان عکا، صرف نظر از ۱۶۰۰ نفر، اجازه داده شد که هر قدر بتوانند، آذوقه یا خود بردارند و شهر را ترک کنند. فیلیپ اوگوست، که به مرض تب مبتلا شده بود، لشکریان خویش را که مرکب از ۱۰۵۰۰ نفر میشدند به جا گذاشت و خود به فرانسه بازگشت. به این نحو، ریچارد تنها سردار سومین جنگ صلیبی شد. از این پس مبارزه بمانند و سردرگمی آغاز شد که بعد از هر نبرد و چکاچاک اسلحه، دو طرف متوالیاً به تعارف و تمجید از خصال یکدیگر میپرداختند، و در خلال تمام این ماجراها پادشاه انگلیس و سلطان کرد، صلاح الدین، پارهای از عالیترین صفات کیش و تمدنهای خویش را به نمایش می‌گذاشتند. هیچ کدام از آن دو مرد بزرگ در حلقه قدیسان مقام نداشتند. هر موقع مقتضیات جنگ ایجاب میکرد، صلاح الدین قادر بود بی آنکه خم بر آید و آورد، افراد را به دیار عدم رهسپار سازد، و آدم عاشق منش خیالپرداز چون ریچارد گاهی ضمن جنگهای خویش، به حکم اصلیزادگی، از رویه خویش دست برمیداشت. هنگامی که بزرگان شهر محاصره شده عکا در اجرای شرایط قرارداد تسلیم تعلل ورزیدند، ریچارد، برای آنکه آنها را به شتاب وا دارد، ۲۵۰۰ تن از اسرای مسلمان را در برابر حصار شهر گردن زد.

هنگامي که اين خبر به گوش صلاح الدين رسيد، وي دستور داد که از آن پس کليه اسيراني را که در نبرد با پادشاه انگليس بگيرند به قتل رسانند. ريچارد، که حال چنين ديد، پيشنهاد کرد که حاضر است خواهرش جوآن را به زني به عادل، برادر صلاح الدين، دهد و با اين ازدواج جنگهاي صليبي را پايان بخشد. کليسا اين تدبير را ناپسند شمرد، و به همين سبب ريچارد در اجراي آن پافشاري نورزيد. ريچارد که ميدانست صلاح الدين بعد از پذيرفتن شکست دست روي دست نخواهد گذاشت، از نو به تدارك سپاهيان خويش مشغول شد و خود را آماده ساخت تا در امتداد ساحل مسافت صد كيلومتری را به سمت جنوب در نورد و يافا را، که دوباره در دست مسيحيان بود، از محاصره مسلمانان در آورد. بسياري از اشراف حاضر به همراهي با ريچارد در اين سفر نبودند و ترجيح ميدادند که در عكا بمانند و براي احراز مقام سلطنت اورشلیم، که مطمئن بودند به دست ريچارد مسخر خواهد شد، توطئه کنند. لشكريان آلماني به آلمان برگشتند، و فرانسويان بارها از دستورات سرپيچي کردند و تدابير سوقيالجيشي پادشاه انگليسي را بياثر گذاشتند. به علاوه، افراد و افسران نيز حاضر نبودند از نو دامن همت به کمر بزنند. وقايعنگار جنگهاي صليبي ريچارد مينويسد که بعد از اين محاصره طولاني، فاتحان مسيحي، که به تناسايي و تجمل عادت کرده بودند، از اينکه شهري چنين سرشار از نعمات، يا به عبارت ديگر گواراترين شرابها و زيباترين دوشيزگان، را پشت سر گذارند بينهائيک اگراه داشتند. بسياري بر اثر آنکه به اين گونه لذات بسيار خو گرفته بودند، به موجوداتي هرزه تبديل شدند، تا جايي که شهر از تجمل پرستي آنان آلوده شد و شکمپوروي و بيعاري ايشان مردمان بخرد را شرمگين ساخت. از آنجا که به حکم ريچارد، براي جلوگيري از گناه، هيچ کس از زنها مگر زنان رختشو حق حرکت با سپاهيان را نداشت، عرصه بر مردان تنگتر شده بود. کفايت بيمانند ريچارد در اداره لشكريان، مهارت وي در بقايق لشکر کشي، و شجاعت الهامبخش او در ميدان جنگ جبران کمبودهاي سپاهيان وي را ميکرد، و از اين لحاظ بر صلاح الدين و تمامي سرداران مسيحي مبارزات صليبي برتري داشت. سپاهيان ريچارد و صلاح الدين در اوصوف با يکديگر رو به رو شدند، و ريچارد به فتحي نامسلم نايل آمد را به درون شهر يافا عقب کشيد. صلاح الدين قاصدي با پيشنهاد صلح به نزد ريچارد روانه داشت. در حين مذاکرات کونراد، مارکي مونفرا، که بر بندر صور حکومت ميکرد، مستقلا نامهاي نزد صلاح الدين فرستاد و اعلام کرد که حاضر است با او همپيمان شود و عكا را براي مسلمانان فتح کند، به شرطي که صلاح الدين با تسلط وي بر صيدا و بيروت موافقت کند. با وجود اين پيشنهاد، صلاح الدين به برادر خود دستور داد که عهدنامه صلحي را با ريچارد منعقد سازد و کليه شهرهاي ساحلي را که آن موقع در دست مسيحيان بود با نيمي از بيت المقدس به آنها واگذارد. ريچارد به قدری از اين قضيه خوشحال شد که طی تشریفات خاصي به فرزند سفير مسلمان درجه شهبسواري بخشيد (۱۱۹۲). اندکي پس از اين قضاياء، چون شنيد که صلاح الدين در مشرق با شورشي رو به رو شده است، شرايط پيشنهادي شاه ايوبي را رد نمود، داروم را محاصره و تصرف کرد، و تا نوزده كيلومتری بيت المقدس پيش تاخت. صلاح الدين که سپاهيان خود را به خاطر فصل زمستان مرخص کرده بود، بار ديگر آنها را فرا خواند. در همين اثنا در سپاه مسيحيان نفاق افتاد. ديدبانان سپاه مسيحي خبر آوردند که چاههاي آب مشروب در راه اورشلیم زهر آلود شده است و مبارزان از آب آشاميدني محروم خواهند بود. شورايي تشکيل دادند تا ببينند چه بايد کرد. اعضاي شورا نظر دادند که مصلحت اين است که از اورشلیم صرف نظر شود و به سوي قاهره، که چهار صد كيلومتر با آن نقطه فاصله داشت، حرکت کنند. ريچارد، بيمار و بيزار و دلسرد، دست از جنگ شست، متوجه عكا شد، و به فکر بازگشت به انگلستان افتاد. اما هنگامي که شنيد صلاح الدين باز هم بر يافا هجوم برده و در عرض دو روز آنجا را تسخير کرده است، غرورش جان تازه اي در او دميد. وي بي درنگ، با کمي وقت، تا آنجا که امکان داشت سپاهي تدارك ديد و عازم يافا شد. هنگام ورود به بندر فرياد کشيد: ((مرگ بر عقبترين!!)) و خود را تا کمر به آب دريا زد. انگاه در حالي که تبر دانمارکي معروف خويش را تکان ميداد، همه آنهايي را که قد مردانگي در جلوي وي برافراشتند بر خاک هلاک انداخت، لشكريان خود را به داخل شهر هدايت کرد، و قبل از آنکه صلاح الدين از جريان آگاه شود، يافا را از لشكريان مسلمان پاک کرد (۱۱۹۲). صلاح الدين عمده قواي خود را براي کمک فرا خواند. با آنکه سپاه صلاح الدين از لحاظ عده بمراتب از لشکر سه هزار نفري ريچارد فزوني ميگرفت، شجاعت بيمحاباي شخص ريچارد مانع از هزيمت صليبيون شد. صلاح الدين چون در حين جنگ ريچارد را پياده ديد، مرکب تيزرويي براي وي فرستاد و پيغام داد که دريغ باشد سلحشوري اين سان دلير پياده به جنگ

دشمن خویش رود. لشکریان صلاح الدین بزودی از جنگ فرسوده شدند و بنای شمانت سردار خود را گذاشتند که از چهار و پادگان یافا را به حال خود رها کرد تا مجال آن یابند که اکنون دوباره دست به اسلحه برند. اگر گفته وقایعنگاران مسیحی درباره این جنگ صحت داشته باشد، سرانجام ریچارد در حالی که نیزه خود را به حال راحت باش کرده بود، بی آنکه جبهه مسلمانان حرکت کرد. روز بعد بخت از او برگشت. لشکریان گازم نفسی برای کمک به صلاح الدین از راه رسیدند. و ریچارد، که دوباره بیمار شده بود و حمایتی از شهسواران مقیم عکا و صور نمیدید، بار دیگر تقاضای صلح کرد. ریچارد در حالی که در آتش تب میسوخت به صدای بلند آب یخ و میوه خواست. صلاح الدین به اجابت خواسته وی مقداری گلابی و هلو و برف، و همچنین طبیب شخصی خویش را، به بالین وی فرستاد. در دوم سپتامبر ۱۱۹۲ آن دو دلاور عهد نامه صلحی را برای مدت سه سال امضاء و خاک فلسطین را تقسیم کردند. طبق عهدنامه، قرار شد که ریچارد بر کلیه شهرهای ساحلی که تسخیر کرده بود، از عکا تا یافا، حکومت کند؛ مسلمانان و مسیحیان مجاز باشند آزادانه از اراضی یکدیگر عبور کنند؛ جان و مال زیران در اورشلیم محفوظ و مصون ماند، لکن شهر بیت المقدس زیر نظر مسلمانان اداره شود (بعید نیست که چون بازرگانان ایتالیایی به طور کلی علاقه مند به نظارت بر بنادر فلسطین بودند، به همین سبب ریچارد را تشویق کرده باشند که اورشلیم را در برابر مناطق ساحلی به مسلمانان واگذارد.) با تدارک تورنوها، عقد صلح را جشن گرفتند. وقایعنگار ریچارد درباره این رویداد مینویسد: ((فقط خداوند تبارک و تعالی از شادمانی بی اندازه این دو سپاه آگاه است.)) برای اندک زمانی افراد دل از نفر شستند. ریچارد هنگام سوار شدن بر کشتی به عزم انگلیس آخرین نامه گستاخانه خود را خطاب به صلاح الدین فرستاد و در طی آن وعده داد که سه سال دیگر برگردد و اورشلیم را بازستاند، صلاح الدین در جواب نوشت که اگر وی ناگزیر شود سرزمین خود را از دست دهد، باختن به ریچارد را بر هر آدم زنده دیگری ترجیح میشمرد. عدالت، شکیبایی، و میانه روی صلاح الدین کاردانی، شجاعت، و تدبیر جنگی ریچارد را شکست داده بود؛ وحدت و وفاداری سرداران مسلمان بر نفاق و عهدشکنیهای سالاران فنودال تفوق یافته بود؛ تجربه نشان داده بود که یک خط کوتاه مهمات رسانی در عقب صفوف سپاه مسلمان بمراتب بر تسلط مسیحیان به دریاهای جهان مزیت داشت. وجود سلطان مسلمان نمونه بارزتر و مشخصتری از جمیع فضایل و نقایص مسیحی بود تا وجود شهریار مسیحی. صلاح الدین دینداری را به آنجا میرساند که از تعقیب و آزار مخالفان دین پروایی نداشت، و در این قبیل مسائل چنان دستخوش احساسات میشد که خصومتش با شهسواران پرستشگاه و مهمان نواز بیش از حد بود. با اینهمه، معمولاً با ضعفاً بملایمت رفتار میکرد، با شکست خوردگان مهربان، و در وقایع به عهد چنان از دشمنان خویش برتر بود که وقایعنگاران مسیحی در شگفت بودند چطور الیهاتی چنین قادر است آدمی چنان به وجود آورد. وی با خدمتگزاران خویش در نهایت ملاطفت رفتار، و شخصاً به کلیه شکایتها رسیدگی میکرد. ((پول در نظر وی همان اندازه قدر داشت که خاک))، و آنچه در خزانه شخصی خویش به جا نهاد فقط یک دینار بود. چندی قبل از آنکه جان سیرده خطاب به فرزندش، بظاهر اندرزهایی داد که هیچ حکیم مسیحی قادر نبود سخنی پر مغزتر از آن بگوید:

پسرم، ترا به خدای تبارک و تعالی میسپارم.... طبق مشیت وی رفتار کن، زیرا آرامش خاطر در آن نهفته است.

از خونریزی پرهیز.... زیرا خونی که بر زمین ریزد هرگز نمیخسبد. کوشش کن تا دل آحاد رعیت خود را به دست آوری و مراقب رفاه آنان باشی؛ زیرا تو از جانب خداوند و من به این سمت برگزیده شدهای تا خوشبختی آنها را تأمین کنی. جهد کن تا دل وزیران، بزرگان و امیران خویش را به دست آوری. اگر من به مقام شامخی نایل آمدهام، علت آن است که با محبت و ملاطفت دل مردم را تسخیر کردهام.

وی در سال ۱۱۹۳، هنگامی که پنجاه و پنج سال بیشتر از عمرش نمی گذشت، بدرود حیات گفت.

VII - چهارمین جنگ صلیبی ۱۲۰۲-۱۲۰۴

سومین جنگ صلیبی عکا را آزاد ساخت، اما بیت المقدس را همچنان در دست مسلمانان باقی گذاشته بود.

نتیجه‌های چنین اندک از يك سلسله مبارزاتی که در آن بزرگترین سلاطین اروپا شرکت جسته بودند طبعاً مایه دلسردی بود. غرق شدن فردریک بارباروسا، فرار فیلیپ اوگوست، قصور آشکار ریچارد، توطئه‌های بی‌دغدغه شهسواران مسیحی در سرزمین مقدس، اختلافات بین شهسواران پرستشگاه و مهمان نواز، و شروع مجدد جنگ بین انگلیس و فرانسه دماغ اروپای مغرور را به خاک سایید و ایقان دین عیسی را در میان پیروان آن بیش از پیش ضعیف ساخت. لکن چون صلاح الدین زود درگذشت و امپراطوری وی تجزیه شد. امید مومنین اروپایی بالا گرفت. اینوکنتیوس سوم از آغاز تصدی مقام پاپی خواستار کوشش دیگری در این راه بود و کشیش سادها‌ی به نام فولک دونوی، در طی موعظاتی، سلاطین و مردم را به شرکت در چهارمین جنگ صلیبی دعوت کرد.

نتایج حاصله به هیچ وجه مایه امیدواری نبود. امپراطور فردریک دوم پسری بود چهار ساله؛ فیلیپ اوگوست شرکت در يك جنگ صلیبی را برای يك عمر کافی میدانست؛ و ریچارد اول پادشاه انگلیس، که آخرین نامه خود خطاب به صلاح الدین را فراموش کرده بود، به سخنان تشویق آمیز و فولک خندید و در پاسخ وی گفت: ((به من توصیه میکنی که سه دختر خویش یعنی غرور، آز، و ناپر هیزکاری را ترک گویم. من آنها را به آنهایی که بیش از همه استحقاق دارند میبخشم: غرورم را به شهسواران پرستشگاه، آز را به راهبان سیتو، و ناپر هیز کاریم را به جماعت اسقفان.)) با تمام این احوال، اینوکنتیوس در تقاضای خویش پافشاری ورزید. وی پیشنهاد کرد که مبارزه علیه مصر در صورتی قرین کامیابی خواهد شد که ایتالیا حاکم بر دریای مدیترانه باشد، و تسلط بر سرزمین ثروتمند و حاصلخیزی مثل مصر بهترین وسیله رسیدن به بیت المقدس و تسخیر آن شهر است. پس از آنکه مدتی با ونیز چانه میزدند، عاقبت آن جمهوری کوچک دریانورد را راضی کردند، در برابر وسایل حرکت چهار هزار و پانصد نفر شهسوار با مرکب آنها، نه هزار تن از ملازمان، و بیست هزار پیاده نظام به انضمام سیورسات نه ماهه آنها را از دریا فراهم سازد؛ به علاوه، پنجاه فروند کشتی جنگی مجهز به افراد پاروزن را در اختیار صلیبیون بگذارد. و نیز در مقابل این خدمات يك شرط قایل شد، و آن گرفتن نیمی از غنائم اراضی تصرف شده بود. لکن ونیزیها به هیچ وجه قصد حمله به مصر را نداشتند. سوداگران ونیزی همه ساله از طریق صدور الوار و آهن و اسلحه به مصر، و وارد کردن غلام، میلیونها دلار استفاده میکردند و اکنون حاضر نبودند که این داد و ستد را با جنگ به مخاطره افکنند یا پیرا و جنووا را در این معاملات سهیم سازند. به همین سبب، در همان حال که مشغول مذاکره با کمیته صلیبیون بودند، مخفیانه با سلطان مصر عقد اتحادی بستند و متعهد شدند که آن کشور را در برابر تهاجم بیگانگان حراست کنند (۱۲۰۱). ارنول، یکی از وقایعنگاران این عهد، اظهار میدارد که ونیز برای منحرف ساختن جنگ صلیبی از فلسطین، رشوه چشمگیری دریافت کرد. در تابستان ۱۲۰۲، لشکریان جدید صلیبی در ونیز گرد آمدند. سرداران این سپاه عبارت بودند از مارکزه بونیفاچو از مونفرا، کنت لویی از بلوا، کنت بودوین از فلاندر، سیمون دو مونفور (که بعدها در مبارزه با بدعتگذاران آلبیگایی شهرت فراوانی به دست آورد)، و عده زیادی از بزرگان و اشراف عهد، از جمله ژوفر و دو ویلاردوئن، و مارشال دوشامپانی، که نه فقط در دیپلماسی و مبارزات صلیبی سهم شایانی ایفا کرد، بلکه تاریخ فصاحت آور آن را به صورت خاطرات آبرومندی تدوین کرد که خود مقدمه آثار ادبی منشور زبان فرانسه بود. به سنت مالوف، اکثر صلیبیون از فرانسه میآمدند. به هر کس که در این امر خطیر شرکت میجست دستور داده شده بود که به نسبت استطاعت مالی خویش مبلغی پول نقد همراه بیاورد تا ۸۵،۰۰۰ مارک نقره‌ای که ونیز مطالبه میکرد گرد آید. پس از گردآوری تمام وجوه، هنوز ۳۴۰۰۰ مارک کمبود داشتند. انریکو داندولو، دوج تقریباً نابینای ونیز ((که دلش را دریای کرم میخواند))، با تمام حرمتی که از آن مردی نود و چهار ساله بود، پیشنهاد کرد که اگر صلیبیون در تسخیر بندر زارا به ونیز مدد رسانند، جمهوری مزبور از تقاضای مابقی پول صرف نظر خواهد کرد. این بندر بعد از خود ونیز مهمترین بندر دریای آدریاتیک محسوب میشد. در ۹۹۸ ونیز آن را تسخیر کرده بود، و بارها در آنجا مردم علم شورش برافراشته و منکوب شده بودند. اما در این تاریخ به مجارستان تعلق داشت و تنها راه ارتباط اراضی مجارنشین با دریا بود. از آنجا که ثروت و قدرت این بندر رو به فزونی بود، ونیز بیم آن داشت که رقیب عمده وی در تجارت آدریاتیک شود. اینوکنتیوس سوم چنین پیشنهادی را

شیرانه نامید و تهدید کرد که هر کس در اجرای این نقشه شریک شود، او را تکفیر میکند. لکن صدای دلتوا سکه‌های طلا آن قدر بلند بود که امکان نداشت سخنان بزرگترین و مقتدرترین پاپ‌های عالم به گوش کسی رسد.

ناوگان مشترک جنگجویان بر زارا هجوم بردند و آن بندر را در عرض پنج روز تسخیر، و غنائم به دست آمده را خود تقسیم کردند. آنگاه صلیبیون هیئتی را به شفاعت نزد پاپ روانه داشتند و تقاضای عفو کردند. پاپ برایشان آمرزش فرستاد، لکن تقاضا کرد که غنائم به دست آمده را مسترد دارند. صلیبیون از پاپ برای آمرزش گناهان تشکر کردند، اما غنائم را نگاه داشتند. ونیزیها حکم تکفیر پاپ را نادیده انگاشتند و در صدد اجرای دومین قسمت برنامه خویش، که تسلط بر قسطنطنیه بود، برآمدند. حکومت سلطنتی بیزانس از جنگ‌های صلیبی چیزی نیاموخته بود؛ کمکی که در این مبارزات به صلیبیون کرد اندک بود، اما منافعی سرشار عایدش شد؛ قسمت اعظم آسیای صغیر را دوباره به چنگ آورد و با آرامش و قرار شاهد تضعیف متقابل اسلام و غرب در کشمکش‌هایی که بر سر فلسطین روی میداد شد. امپراطور مانوئل هزاران نفر از ونیزیها را در قسطنطنیه زندانی، و چند صباغی امتیازات تجارتي و نیز را در آن سامان لغو کرده بود (۱۱۷۱). اسحاق دوم، ملقب به انگلوس، بی هیچ ناراحتی و دغدغه خاطری، با اعراب مسلمان متحد شده بود. در ۱۱۹۵ اسحاق به دست برادرش آلکسیوس سوم خلع، زندانی، و نابینا شد. پسر اسحاق، که او نیز آلکسیوس نام داشت، به آلمان گریخت. در ۱۲۰۲ وی عازم ونیز شد. از سناي ونیز و صلیبیون تقاضا کرد که پدرش را نجات دهند و دوباره به مقام سلطنت بردارند، و در عوض وعده داد که برای هجوم به مسلمانان همه نوع سیورسات در اختیار آنها قرار دهد. دندولو و بارونهای فرانسوی قرار داد سنگینی را بر آلکسیوس جوان تحمیل کردند: به این معنی که از وی تعهد گرفتند مبلغ ۲۰۰،۰۰۰ مارك نقره به صلیبیون تسلیم کند، سپاهی مرکب از ده هزار نفر را برای خدمت در فلسطین مجهز سازد، و کلیسای ارتدوکس یونانی را مطیع و منقاد پاپ اعظم گرداند.

با وجود این رشوه زیرکانه، اینوکنتیوس سوم صلیبیون را از هجوم به امپراطوری بیزانس باز داشت، و تهدید کرد که هرکس را که از گفته او تخلف ورزد تکفیر خواهد کرد. برخی از اعیان حاضر به شرکت در چنین ماجرای نشدند. بخشی از سپاهیان، خود را از مبارزات صلیبی معاف دانستند و به زادبومشان برگشتند. لکن امید به تسخیر ثروتمندترین شهر اروپا چنان اندیشه نوید بخشی بود که تاب و توان از همه میبرد. در اول اکتبر ۱۲۰۲، ناوگان عظیم مزبور، مرکب از ۴۸۰ فروند کشتی، در میان شور و شعفی بسیار، در حالی که کشیشان بر بالای حصارهای جنگی ناوها مشغول ترنم سرود مذهبی ((بیا ای روح القدس، آفریدگار)) بودند، به حرکت درآمد.

پس از يك رشته تاخیرهای گوناگون، در ۲۴ ژوئن ۱۲۰۳، آن ناوگان عظیم به مقابل شهر قسطنطنیه رسید.

ویلاردوئن درباره این واقعه مینویسد:

مطمئن باشید که آنهایی که هرگز قسطنطنیه را ندیده بودند اکنون دیدگانشان از تحویل باز مانده بود، زیرا هرگز باور نمیکردند که در تمامی جهان شهری این قدر ثروتمند وجود داشته باشد؛ شهری که با دیوارهای بلند و برجهای استوار محاط بود و کاخ‌های شاهانه و کلیساهایی پرشکوه داشت، و تعداد این گونه بناها آن قدر زیاد بود که اگر کسی آنها را به چشم نمیدید، هرگز باورش نمیشد؛ شهرهای دیگر عالم تقویت داشت. و بدان که در میان ما هیچ کس آن قدر جسور نبود که از دیدن آن منظره لرزه بر اندامش نیفتد. و در این امیر شگفتی نبود، زیرا از آغاز خلقت جهان تا کنون، مردان هرگز به امری چنین خطیر، مانند تهاجم ما بر شهر، تن در نداده بودند.

اتمام حجتی به آلکسیوس تسلیم شد به این مضمون که باید بی درنگ اریکه امپراطوری را به برادر نابینا یا برادرزاده‌اش، آلکسیوس جوان که همراه ناوگان سفر کرده بود، واگذار. چون وی از قبول این امر

خودداري و نريز، صليبيون در برابر مقاومتی جزئی، جلو حصار شهر، در خشکی پياده شدند، و داندولوي کهنسال اولين کسی بود که به ساحل قدم نهاد. آکسيوس سوم به تراکیا گريخت. اعيان يونانی اسحاق انگلوس را از سپاهيال بيرون آوردند، بر اريکه سلطنتش نشانيدند، و پيامی به نام وی نزد سرکردگان سپاه لاتين فرستادند. اين مضمون که وی در انتظار است که به پسر خویش خوشامد بگويد.

داندولو و بارونها، بعد از گرفتن تعهدي از اسحاق مشعر بر انجام وعده‌ها و قولهايی که پسرش داده بود، وارد شهر شدند، و آکسيوس چهارم جوان تاج امپراطوري را بر سر نهاد. اما چون يونانیان آگاه شدند که وی پيروزی خویش را به چه قيمتی خريده است، با نفرت و خشم از وی برگشتند. مردم عادي متوجه شدند که امپراطور، برای ايفاي قول خویش به منظور رسانيدن کمک مالی به سپاه نجات دهنده، به گرفتن مالیات از آنها نیاز دارد.

طبقه اشراف يونانی از حضور اعيان و سپاهيان بيگانه در خاک خویش متنفر بودند، و طبقه روحانيون با خشم تمام پيشنهاد را رد کرده بودند و حاضر به اطاعت از شخص پاپ نميشدند. در همین احوال، پارهای از سپاهيان لاتين که جمعی از مسلمانان را در مسجدی، آن هم در يك شهر مسیحی، مشغول عبادت دیده بودند، چنان دچار وحشت شدند که آن مسجد را آتش زدند و مومنين مسلمان را کشتند. آتشسوزی مدت هشت روز ادامه داشت و به فاصله پنج کیلومتر به اطراف سرایت و بخش عظیمی از قسطنطنیه را مبدل به خاکستر کرد. شاهزاده‌های که پیوند نسبی با خاندان امپراطور داشت مردم را به شورش دعوت کرد، آکسيوس چهارم را به قتل رسانيد، اسحاق انگلوس را دوباره زندانی ساخت، و خود به اسم آکسيوس پنجم (مشهور به دوکاس) بر تخت نشست و شروع به تدارک و تجهيز سپاه کرد تا لشکریان لاتين را از اردوگاهشان در غلاطيا بيرون کند. اما يونانیان، که سالیان سال در داخل حصار شهرهای خویش به امن و امان خو گرفته بودند، اينک از آن فضایل ديرينه رومی جز اسمی بيش برایشان به جا نمانده بود. پس از يك ماهی که قسطنطنیه در محاصره بود، همگی تسليم شدند. آکسيوس پنجم گريخت، و لاتينهای پيروزمند مانند گروه عظیمی از ملخهای گرسنه به جان پایتخت امپراطوري بیزانس افتادند (۱۲۰۴). سربازان صليبی، که مدتها بود چنین لقمه چرب و شیرینی را انتظار میکشيدند، اينک در اثنای هفته عيد فصح، چنان قسطنطنیه را مورد تاراج قرار دادند که حتی رم در يورش و اندالها و گوتها نظيرش را ندیده بود. عده تلفات يونانیان آن قدرها زیاد نبود، و شاید از دوهزار نفر تجاوز نمیکرد، اما غارت حد و حصري نداشت. اصیلزادگان لاتين کاخها را بين خودشان تقسیم، و نفایسی را که در آنها یافتند تصاحب کردند. لشکریان وارد خانه‌های مردم، دكانها، و کلیساها شدند و آنچه پسند خاطرشان افتاد به غنیمت برداشتند. نه فقط طلا و نقره و جواهراتی که در عرض هزار سال در کلیساها گرد آمده بود به تاراج رفت، بلکه پارهای از یادگارهای قدسیان نیز ناپدید شد و چندی بعد در اروپای باختری به قيمتهای گزافی به فروش رسید.

خساراتی که بر کلیسای سانتا سوفیا وارد آمد بمراتب عظیمتر از ضایعات تیرکان در ۱۴۵۳ بود، چه در این تاراج محراب بزرگ کلیسا را تکه تکه کردند تا طلا و نقره آن را میان فالچان تقسیم کنند. از آنجا که ونیزیها بارها به عنوان سوداگر به این شهر آمده بودند، بدیهی است که میدانستند نفیسترین گنجینه‌های آن در کجا قرار دارد، و از این رو با منتهای هوشیاری این گونه نفایس را به سرقت بردند. مجسمه‌ها، منسوجات، غلامان، و جواهرات همه به دست آنها افتاد. چهار اسب برنزی که مشرف بر شهر قسطنطنیه بود از این پس به ونیز برده میشد تا زیب و زیور میدان کلیسای سان مارکو شود. نه دهم تمامی مجموعه آثار هنری و جواهراتی که بعدها خزانه کلیسای مزبور را در عالم ممتاز ساخت از این سرقتی که به طرزی دقیق ترتیب داده شده بود تامین شد. برای محدود ساختن هتک ناموس پارهای اقدامات به عمل آمد. بسیاری از سپاهيان جانب اعتدال را رعایت نمودند و خود را با فواحش راضي کردند، لکن اینوکنسیوس سوم شاکي بود که سپاهيان لاتين، در برابر سرکشی نفس اماره، نه اعتنایی به سن داشتند، نه به جنس، و نه حرفه دینی، چنانکه راهبه‌های يونانی ناگزير بودند عشقورزی سورچیان یا برزگران فرانسوی یا ونیزی را تحمل کنند. در میان این چپاولها، کتابخانه‌ها به یغما رفت و کتابهای خطی گرانبهائی خراب یا ناپدید شد. دو حریق دیگر کتابخانه‌ها و چند موزه، به اضافه کلیساها و خانه‌های مردم، را ویران کرد. از نمایشنامه‌های سوفکل و اورپید، که تا آن تاریخ تمام و کمال حفظ شده بود، پس از این تاراجها و

آتشسوزیها فقط معدودی به جا ماند. هزاران شاهکار هنری دزدیده، ضایع، یا منهدم شد. هنگامی که موج تعدی و تاراج فرو نشست، اشراف لاتین بودوئن، کنت فلاندر، را برگزیدند تا فرمانروای امپراطوری لاتینی قسطنطنیه شود (۱۲۰۴)، و فرانسه را زبان رسمی این سلطنت نوین قرار دادند. امپراطوری بیزانس به چند قلمرو و فئودال تقسیم شد که بر هر کدام يك نفر از اشراف لاتین حکومت میکرد. و نیز، که اشتیاق فراوانی به نظارت در راههای بازرگانی داشت، سلطه خویش را بر آدریانوپل، اپیروس، آکارنایا، مجمعالجزایر یونانی، بخشی از پلوپونز، اثوبیا، مجمعالجزایر اژه، گالیپولی، و سه هشتم قسطنطنیه محرز ساخت. مواضع مقدم و ((کارخانه‌هایی)) که سوداگران جنوایی در بیزانس داشتند از چنگ آنها بیرون آورده شد، و نیز فرمانفرمایي يك چهارم و يك هشتم امپراطوری روم)) بر خویش نهاد. دیری نگذشت که وی در اوج کامیابی شرارت آمیزش در گذشت. بیشتر روحانیون یونانی را از مقامشان عزل، و کشیشان لاتینی را به جای آنها منصوب کردند، و چون عده این قبیل کشیشان کم بود، در بعضی موارد افراد عادی را با شتاب تمام در سلك روحانیون در آوردند؛ اینوکنتیوس سوم، که هنوز به عمل لشکریان لاتین معترض بود، اتحاد رسمی مجدد دو کلیسای یونان و لاتین را با حسن نیت قبول کرد. اکثر مبارزان صلیبی با غنایمی که به دست آورده بودند به میهن خود بازگشتند. برخی در متصرفات جدید رحل اقامت افکندند، و فقط مشتکی خود را به فلسطین رسانیدند، که آن نیز بی نتیجه بود. شاید صلیبیون چنین میدانستند که چون قسطنطنیه به دست آنها بیفتد، در برابر ترکان پایگاهی خواهد بود مستحکمتر از روزی که امپراطوری بیزانس بر آنجا حکومت میکرد. لکن نسلها اختلاف بین لاتینها و یونانیها اینک نیروی جهان یونانی را ناچیز کرده بود. امپراطوری بیزانس هرگز از این ضربت کمر راست نکرد، و تسخیر قسطنطنیه به دست سپاهیان لاتین در طی دو قرن مقدمات استیلای ترکان بر آن شهر را فراهم آورد.

VIII - اضمحلال جنگهای صلیبی: ۱۲۱۲-۱۲۹۱

افتضاح چهارمین جنگ صلیبی، که در عرض ده سال بر شکست سومین جنگ افزوده شد، هیچ گونه مایه تسلی خاطر برای دین مسیحی، که بزودی با احیای حکمت ارسطو و خردگرایی دقیق طرفداران ابن رشد مواجه میشد، نبود. متفکران در توضیح این موضوع که از چه رو خداوند راضی به شکست مدافعان چنین امر مقدسی شده و فقط توفیق را نصیب مردم شروری چون ونیزیها ساخته ممارست فراوانی داشتند. در میان این شك و تردیدها، به اندیشه مردمان ساده دل چنین خطور کرد که فقط بیگناهی میتواند وسیله استیلای دوباره بر سنگر مسیح شود. در ۱۲۱۲، جوانی آلمانی، که چندان اطلاعی درباره وی در دست نیست و فقط از او به نیکولایوس یاد میکنند، اعلام داشت که خداوند به او مأموریت داده است که سپاهی صلیبی از کودکان بیاراید و آنها را به سرزمین مقدس رهبری کند. کشیشان و نیز مردمان غیر روحانی عمل وی را تقبیح کردند، اما در عهدهی که بیش از سایر اعصار مردمان دستخوش احساسات پر شور میشدند، چنین نظری باسانی رواج گرفت. پدر و مادرها نهایت درجه کوشش کردند تا کودکان خود را از این خیال متصرف کنند، اما هزاران پسر (و برخی از دختران با لباس پسرانه) که رویهمرفته نشان از دوازده تجاوز نمیکرد، پنهانی از خانه‌های خود خارج شدند و به دنبال نیکولایوس راه افتادند، و شاید هم خوشحال بودند که استبداد خانه را پشت سر میگذرانند و آزادی راه اورشلیم (بیثالمقدس) را انتخاب میکنند. خیل انبوهی مرکب از سی هزار کودک، که بیشترشان از کولونی بیرون آمده بودند، از کنار رود سن سرازیر شد و از فراز سلسله جبال آلپ عده زیادی از گرسنگی تلف، و برخی که از قافله عقب مانده بودند نصیب گرگان بیابان شدند؛ جماعتی از دزدان به آنها پیوستند و، بین راه خوراک و پوشاکشان را دزدیدند. آنها که جان سالمی در برده بودند سرانجام به جنوا رسیدند. در اینجا ایتالیاییهای مادی آنها را مورد تمسخر قرار دادند و به شك انداختند. هیچ ناخدایی حاضر نبود ایشان را به فلسطین برساند، و هنگامی که به پاپ اینوکنتیوس سوم پناه آوردند، وی با ملایمت آنها را به بازگشت به زاد و بومشان تشویق کرد. بعضی نومید و پریشان دوباره رو به سوی جبال آلپ نهادند، و بسیاری در جنوا اقامت گزیدند و به فرا گرفتن رسوم و آداب يك جامعه بازرگانی مشغول شدند. در همین سال، در فرانسه، شبانی دوازدهساله موسوم به اتین نزد فیلیپ اوگوست آمد و گفت که هنگامی که وی مشغول چرانیدن گله خویش بوده، عیسی بر وی ظاهر شده، به او فرمان داده است که راهبر لشکری صلیبی مرکب از کودکان به فلسطین باشد.

فیلیپ او را فرمان داد که به نزد گوسفندانش برگردد؛ با اینهمه، بیست هزار جوان دور هم گرد آمدند تا زیر پرچم اتین عزم فلسطین کنند. این جماعت رو به ماری به راه افتادند، زیرا اتین به آنها نوید داده بود که آنجا اقیانوس دهمان باز خواهد کرد و آب خواهد خشکید تا همگی به فلسطین برسند. در ماری اقیانوس دهمان باز نکرده اما دوتین از کشتیداران حاضر شدند به رایگان آنها را به مقصدشان برسانند. همه آنها در هفت فروند کشتی جمع شدند و، در حالیکه مترنم به سرودهای پیروزی بودند، به حرکت در آمدند. دوتا از این کشتیها در نزدیکی ساحل ساردنی شکست، و همگی سرنشینان آن دو تلف شدند. کودکان دیگر را به تونس یا مصر بردند و آنها را به عنوان غلام فروختند. بعداً، به فرمان فردریک دوم، کشتیداران مزبور را به سبب ارتکاب به این جرم به دار آویختند.

سه سال بعد، اینوکنتیوس سوم در چهارمین شورای لاتران بار دیگر از اروپاییان تقاضا کرد که موطن عیسی مسیح را از چنگ مسلمانها بیرون آورند، و نقشه هجوم به مصر را، که از جانب ونیز خنثا شده بود. پیش کشید در ۱۲۱۷ پنجمین سیاه صلیبی از آلمان، اتریش، و مجارستان، به سرداری اندراش دوم شاه مجارستان، به حرکت در آمد و به سلامت به دمياط و واقع در منتهی الیه شرقی مصب نیل، رسید. شهر دمياط بعد از يك سال محاصره گشوده شد، و ملك كامل، سلطان جدید مصر و سوریه، پیشنهاد صلح کرد، به این معنی که حاضر شد قسمت اعظم بیتالمقدس را به صلیبیون واگذارد، اسرای مسیحی را آزاد کند، و صلیب واقعی را باز پس دهد.

صلیبیون افزون بر اینها خواستار غرامتی نیز شدند، که ملك كامل از پذیرفتن آن خودداری ورزید. جنگ از سر گرفته شد، لکن به خوبی پیش نرفت. قوای امدادی تازه نفسی که انتظارشان میرفت نرسیدند. سرانجام معاهده ترك مخاصمهای برای هشت سال میان طرفین به امضا رسید که طبق آن مقرر شد صلیب واقعی به صلیبیون باز گردانده شود، لکن دمياط بار دیگر از آن مسلمانان باشد و کلیه سپاهیان مسیحی از خاک مصر بیرون بروند. در ۱۲۱۵، وی با ادای سوگند به جرگه صلیبیون در آمده و وعده داده بود که به جمع محاصره کنندگان دمياط بپیوندد، اما اشکالات سیاسی در ایتالیا، و شاید هم نداشتن ایمان کافی، مانع از حرکت وی شده بود. فردریک در ۱۲۲۸، هنگامی که برای تأخیر و تعللهای پی در پی تکیفیر شده بود، عزم جنگ صلیبی ششم را کرد. در ورود به فلسطین وی هیچگونه کمکی از مومنین مسیحی آنجا دریافت نکرد، زیرا همه او را متمرّد و رانده کلیسا میدانستند و از حشر و نشر با وی خودداری میورزیدند. وی نمایندگانی به نزد ملك كامل فرستاد که در این موقع رهبری لشکریان مسلمانان را در نابلس بر عهده داشت. كامل مودبانه به نامه فردریک جواب داد: «فخرالدین سفیر سلطان، از اطلاع فردریک بر زبان عربی و احاطه وی بر ادبیات، علوم، و فلسفه سخت در شگفت شد. دو سلطان از سر مودت شروع به تبادل آرا و تعارفات کردند و، با عقد پیمانی (۱۲۲۹)، دو جهان اسلام و مسیحیت را متخیر ساختند. به موجب این عهدنامه، ملك كامل عکا، یافا، صیدا، ناصره، بیتلحم، و تمامی بیتالمقدس، مگر قبهالسخره که در نظر مسلمانان مقدس بود، را به فردریک واگذار کرد. مقرر شد که زایران مسیحی حق ورود به محوطه مزبور را داشته باشند، تا در صورت تمایل در محل هیکل سلیمان نماز گزارند و مسلمانان نیز در بیت لحم از حقوق همانندی برخوردار شوند. طرفین موافقت کردند که کلیه اسرای خود را آزاد کنند و مدت ده سال و ده ماه مکلف به حفظ صلح باشند. امپراطور تکیفیر شده موفق به تحصیل چیزی شده بود که يك قرن تمام جهان مسیحی در نیل به آن کوتاهی کرده بود. سرانجام دو فرهنگ مختلف، که با تفاهم و احترام متقابل برای لحظه‌ای به هم نزدیک شده بودند، مودت بین خود را امکانپذیر دیدند. مسیحیان بیت المقدس خوشحال شدند، اما پاپ گرگوریوس نهم این عهد نامه را به عنوان توهینی به عالم مسیحیت ناپسند شمرد و حاضر به تصویب آن نشد. پس از عزیمت فردریک، اشراف مسیحی فلسطین اورشلیم را در اختیار خود بر آوردند و با حکمران مسلمان دمشق علیه سلطان مصر متفق شدند (۱۲۴۴).

سلطان مصر ترکان خوارزمی را به کمک طلبید، و ایشان بیت المقدس را تسخیر و تاراج کردند و عده زیادی از ساکنان شهر را کشتند. دو ماه بعد، ملك ظاهر بیبرس مسیحیان را در غزه شکست داد و بار دیگر بیت المقدس مسخر لشکر اسلام شد (اکتبر ۱۲۴۴).

در حالی که اینوگنتیوس چهارم مسیحیان را به جهادی علیه فردریک دوم دعوت میکرد و به تمام افرادی که حاضر به جنگ با امپراطور مزبور در ایتالیا بودند همان امتیازات و گذشتیهایی را نوید میداد که شامل حال مبارزان صلیبی در فلسطین میشد، لویی نهم، پادشاه پارسای فرانسه به تدارک هفتمین جنگ صلیبی پرداخت.

اندکی بعد از سقوط بیت المقدس، لویی رسماً به سپاه صلیبی پیوست و بزرگان کشور را تشویق کرد که از وی پیروی کنند؛ هنگام عید میلاد مسیح به برخی که از چنین عملی کراهت داشتند جبهه‌های گرانبیهایی هدیه کرد و فردریک بکار برد تا مگر اروپایی متحدی از مبارزان صلیبی پشتیبانی کند. اینوگنتیوس حاضر به آشتی نشد؛ در عوض، وی راهبی - جوانی د پیانو کارپینی - را نزد خان بزرگ مغولان فرستاد و پیشنهاد کرد که مغولان و مسیحیان به ضد ترکان آسیای صغیر متحد شوند. خان مغول در پاسخ خواستار انقیاد عالم مسیحی شد.

سرانجام در ۱۲۴۸ لویی با شهبازان فرانسوی خویش، از جمله ژان سیر دو ژوئنویل که بعداً فتوحات پادشاه خود را در تاریخ معروفی گرد آورد، عزم فلسطین کردند. مبارزین به دمیاط رسیدند و به زودی آن را تسخیر کردند، لکن طغیان سالانه آبنیل، که در طرح نقشه‌های جنگ به کلی فراموش شده بود، به مجرد ورود صلیبیون آغاز شد، و اراضی اطراف نیل را چنان آب فرا گرفت که مبارزان تقریباً مجبور شدند شش ماه در دمیاط بمانند. اما رویهم‌رفته این توقف اجباری مایع تاسف آنها نشد، و ژوئنویل مینویسد که ((بارونها به تدارک مجالس سور... و مردمان عادی به عشق‌بازی با زنان هرزه معتاد شدند)) هنگامی که سپاه صلیبی دوباره به حرکت در آمد، تعداد نفارت آن بر اثر گرسنگی، بیماری، و فرار تحلیل رفته و بر اثر بی انضباطی ضعیف شده بود. در منصوره لشکریان مسیحی، با وجود شجاعتی که از خود نشان دادند، شکست خوردند و صفوف در هم شکسته آنها هزیمت یافت. ده هزار تن مسیحی، از جمله خود لویی که بر اثر عارضه اسهال خونی غش کرده بود، به اسارت در آمدند (۱۲۵۰). یکی از پزشکان عرب لویی را معالجه کرد، و بعد از یک ماه پر مشقت، در برابر تسلیم دمیاط و پانصد هزار لیور (معادل ۳،۸۰۰،۰۰۰ دلار امروزی) فدیّه، او را آزاد ساختند. هنگامی که لویی با پرداخت چنین فدیّه هنگامی موافقت کرد، سلطان مصر یک پنجم آن را کاست و برای نیمی از این مبلغ که نقداً پرداخته نشده بود، به قول شهریار فرانسه اعتماد کرد. لویی بازمانده لشکریان خویش را به عکا برد، مدت چهار سال در آنجا اقامت کرد، و بیهوده از اروپا تمنا میکرد که دست از جنگ‌های داخلی خود بردارد و پشتیبان وی در جنگ صلیبی جدیدی شود. وی راهب معروفی، گیوم دو روبروکی، را به نزد خان مغول روانه داشت و تقاضای پاپ اینوگنتیوس را تکرار کرد، لکن جواب خان مغول درست همان چیزی بود که قبلاً شنیده بودند. در ۱۲۵۴، لویی به فرانسه بازگشت.

سالمی اقامت لویی در مشرق زمین آتش نفاق و دست‌بندی را در میان مسیحیان آن منطقه فرو نشانده بود.

عزیمت وی از فلسطین آن آتش را از نو مشتعل ساخت. از ۱۲۵۶ تا ۱۲۶۰ یک جنگ داخلی در بنادر سوریه میان ونیزیها و سوداگران جنوایی در گرفت که پای کلیه فرقه‌های مسیحی را به میان کشید و قوای مسیحیان را در فلسطین تحلیل برد. ملک ظاهر بیبرس، غلامی که به مقام سلطنت مصر رسیده بود، با لشکریان خویش در کناره ساحلی به حرکت در آمد و شهرهای مسیحی را یکی پس از دیگری تسخیر کرد. قیصریه در ۱۲۶۵، صفد در ۱۲۶۶، یافا در ۱۲۶۷، و انطاکیه در ۱۲۶۸ گشوده شد. اسرای مسیحی به قتل رسیدند یا به غلامی در آمدند، لویی نهم، که اکنون در کهولت باز عرق دیناریش به جنبش در آمده بود، برای دومین بار زیر پرچم صلیبی عزم فلسطین کرد (۱۲۶۷). سه پسرش از وی پیروی کردند، اما اشراف فرانسوی نقشه‌های وی را در عین مردانگی ابلهانه دانستند و حاضر به همراهی با او نشدند. اما ژوئنویل که لویی را از ته قلب دوست میداشت آماده شرکت در این هشتمین جنگ صلیبی نبود. این بار پادشاه فرانسه - که در امر حکومت آدمی خردمند، و در تمشیت امور جنگ شخصی نادان بود - قوای اندک خود را در خاک تونس پیاده کرد، زیرا امیدوار بود که حکمران مسلمان تونس را به دین مسیح دعوت کند و از طرف مغرب مصر را مورد هجوم قرار دهد. هنوز پا به خاک آفریقا نگذاشته بود که

ناگهان ((به واسطه ترشحي در معده بیمار شد)) و، در حالي که کلمه ((اورشليم)) را بر لب داشت، جان سپرد (۱۲۷۰). يك سال بعد، ادوارد، شاهزاده انگليسي، در عكا پياده شد و شجاعانه به چند حمله بي حاصل دست زد و با شتاب تمام عازم انگليس شد تا اريکه سلطنت را تصاحب کند. ضايعه نهايي هنگامي روي داد که برخي از ماجراجويان مسيحي بر کارواني متعلق به مسلمانان در سوريه هجوم، و اموال مردم را به غارت بردند. نوزده تن از سوداگران مسلمان را به دار آويختند، و چند شهر مسلمانان را تاراج کردند. سلطان خليل تقاضا کرد که مسيحيان بايد تلافي مافات را بکنند و در مقابل غرامات کافي بپردازند. چون کسي به تقاضاي وي واقعي ننهاده، به سوي عكا، که نيرومندترين موضع مقدم مسيحيان بود، لشکر کشيد و بعد از چهل و سه روز محاصره آنجا را تسخير کرد. در اين واقعه شصت هزار نفر اسير گرفته شد که به دستور خليل يا آنها را به غلامي در آوردند يا کشتند (۱۲۹۱). اندکي پس از اين واقعه، صور، صيدا، حيفا، و بيروت گشوده شدند. چند صباحي مملکت لاتيني اورشليم فقط به صورت عناوين پوچي که امرايي چند بر خود مينهادند در عالم فرض به جا ماند، و مدت دو قرن تني چند از ماجراجويان يا مردان پرشور، به صورت متفرق و جداگانه، کوششي بيهوده ورزيدند تا مگر اين ((ستيزه بزرگ)) را از سرگيرند، ولي اروپا ميدانست که جنگهاي صليبي به پايان رسيده است.

IX - نتايج جنگهاي صليبي

جنگهاي صليبي در دستيابي به مقاصد مستقيم و نياتي که مسيحيان آشکارا ابراز داشته بودند به نتيجهاي نرسيد. بعد از دو قرن جنگ بيت المقدس در دست سلاطين درنده خوي مماليك بود، و زائيران مسيحي که به آن شهر ميآمدند معدودتر و بر جان خود بيمناکتر بودند. سلاطين مقتدر مسلمان، که روزگاري نسبت به پيروان ساير ادیان تساهل نشان ميدادند، بر اثر هجومهاي اقوام مسيحي، فاقد اين خصلت شده بودند. بنابر فلسطين و سوريه، که براي سوداگران ايتاليائي تسخير شده بود، بدون استثنا از دست رفته بود. آسايش، فرهنگ، و جنگ بمراتب بر تمدن مسيحي برتري دارد. جهد بلخ پاها در راه استقرار صلح در اروپا به وسيله ايجاد هدف مشترک، بر اثر اميال ناسيوناليسم و ((جهادهاي)) خود پاها عليه امپراطوران، بي اثر شده بود. فتوداليسم بزحمت از شکستي که در مبارزات صليبي خورده بود کمر راست کرد. از آنجا که شيوه فتوداليسم متناسب با مردانگي و ماجراجويي فردي در حيطه محدودتي بود، طبعاً نتوانسته بود خود را با مقتضيات آب و هوايي مشرق زمين و مبارزاتي که دور از اروپا صورت ميگرفت وفق دهد. بدون عذر موجهي، کارش در رسانيدن سيورسات و ملزومات به لشكرياني که مرتباً خطوط مهمات رساني آنها طويلتر ميشد به فضاحت کشيده بود.

به جاي تسلط بر مسلمانان، قواي مادي خود را در غلبه بر مسيحيان بيزانس تحليل برده و روحيه خود را ضعيف ساخته بود. بسياري از شهسواران براي تامين مخارج سفرهاي خویش به مشرق زمين ناگزير املاک خود را نزد لردها، صرافان، کليسا، يا سلطان به رهن گذاشته يا فروخته بودند؛ در برابر مبلغ، از کليه حقوق و امتيازاتي که در شهرهاي قلمرو خود داشتند صرفنظر کرده بودند. در برابر مبلغ، عوارض و ديون فتودال را به بسياري از کشاورزان واگذار کرده بودند. هزاران سرف از امتيازاتي که شخص پاپ براي شرکت در جنگ صليبي به آنها داده بود استفاده کرده، زمين را ترک گفته بودند و ديگر هرگز به سر املاک اربابي سابق باز نميگشتند. در حالي که اسلحه و ثروت فتودال به طرف مشرق سرازير شده بود، بر قدرت و ثروت حکومت پادشاهي فرانسه افزوده شد. اين يکي از نتايج مهم جنگهاي صليبي بود. در عين حال، بر اثر اين مبارزات، دو امپراطوري روم شرقي و غربي ضعيف شدند. امپراطوران روم غربي، بر اثر شکستهاي خود در بيت المقدس و کشمکشهاي خویش با يك دستگاه پاپي که بر اثر جنگهاي صليبي اعتلايي بيشتري يافته بود، حيثيت خود را از دست دادند.

و امپراطوري روم شرقي، هر چند که در ۱۲۶۱ از نوپا به حيات نويني نهد، هرگز آن قدرت يا اعتبار سابق خویش را به دست نياورد. با تمام اين احوال، جنگهاي صليبي تا اين حد مقرون به پيروي بود که بدون آن جنگها ترکها مسلماً مدتها قبل از ۱۴۵۳ قسطنطنيه را تسخير کرده بودند. جهان اسلام نيز بر اثر

جنگ‌های صلیبی ضعیف شد و در برابر سیل هجوم مغول بمراتب آسانتر از آنچه ممکن بود از پا در آمد. بعضی از فرقه‌های نظامی مسیحیان به سرنوشته‌های غمانگیزی گرفتار آمدند آن دسته از شهسواران مهمان نواز که از قتل عام عکا جان سالمی به در برده بودند به قبرس گریختند. همین جماعت در ۱۳۱۰ جزیره رودس را از چنگ مسلمانان بیرون آوردند، نام خود را از شهسواران مهمان‌نواز به شهسواران رودس تغییر دادند، و تا سال ۱۵۲۲ بر آن جزیره حکمفرما بودند. در آن سال، چون ترک‌ها آنها را از رودس بیرون کردند، همگی خود را به جزیره مالت رسانیدند، و شهسواران مالت شدند و همانجا فعال بودند تا آنکه در ۱۷۹۹ فرقه آنها از هم پاشید.

کردند، چه آن سرزمین را از دست اسلاوها بیرون آورده و برای آلمان فتح کرده بودند. شهسواران پرستشگاه که از آسیا بیرون رانده شده بودند، بار دیگر در فرانسه تشکیلات خود را برقرار کردند و از آنجا که در سراسر اروپا املاک قیمتی فراوان داشتند، به قصد استفاده از این ثروت سرشار، در همانجا مقیم شدند. این جماعت چون از دادن مالیات معاف بودند، لذا با ربحی به مراتب از آنچه لومباردها و یهودیان مطالبه میکردند شروع به دادن قرضه کردند و از این راه منافع شایانی به دست آوردند. بر خلاف شهسواران مهمان نواز، افراد این جماعت نه بیمارستانی را اداره میکردند، نه به تاسیس مدارس دست میزدند، و نه از طبقه ضعیف دستگیری میکردند، سرانجام سرکشی ایشان از اوامر پادشاه مملکت ثروتی که روی هم انباشتند، و پایگاه مستقلی که برای خود در داخل یک کشور مستقل ایجاد کرده بودند مایه رشک، ترس، و خشم پادشاه فرانسه فیلیپ چهارم زیبا شد. در ۱۲ اکتبر ۱۳۱۰، به امر وی و بدون هیچ گونه اخطار قبلی، کلیه شهسواران پرستشگاه را در تمامی فرانسه دستگیر و اموال آنها را به مهر شاهی مهور ساختند. فیلیپ آنها را به همجنس گرایی متهم ساخت، و مدعی شد که به سبب تماسی طولانی با اسلام دست از ایمان خود شسته‌اند، منکر وجود عیسی هستند، بر روی صلیب آب دهان میاندازند، بت‌ها را میپرستند، مخفیانه با مسلمانان متحد شده‌اند، و بارها در طریق پیشرفت در امر مقدس نهضت خویش غدر ورزیده‌اند. دادگاهی مرکب از سر اسقفان و رهبانانی که نسبت به شخص پادشاه وفادار بودند بازداشت شدگان را مورد بازپرسی قرار دادند، اما یک یک آنها خود را از اتهامات پادشاه بری دانستند.

سپس قاضیان آنها را برای گرفتن اقرار شکنجه کردند. مچ برخی را به چوب بسته، آنها را به این نحو آویختند و بارها بالا کشیده و ناگهان رها کردند؛ بعضی را با پاهای عریان روی شعله آتش نگاه داشتند. تیغ‌های تیزی را به زیر ناخن جمعی از آنها فرو بردند، و همه روز دندان برخی از آنها را میکندند. به بیضه‌های عده‌ای وزنه‌های سنگین آویزان کردند، و پاره‌های را آهسته آهسته گرسنگی دادند. در بسیاری موارد از تمام این شکنجه‌ها استفاده شد، به طوری که بیشتر آنها را چون دوباره به پای میز بازپرسی بردند، آنقدر ضعف بر ایشان عارض شده بود که نزدیک به مرگ بودند. یکی نشان داد که از پاهای سوخته‌اش استخوانها جدا شده بود. بسیاری از آنها به کلیه اتهامات پادشاه اعتراف کردند، برخی گفتند که چگونه به ایشان از جانب پادشاه نوید داده شده که در صورت اعتراف به گناهان از نعمت زندگی و آزادی برخوردار میشوند. چند تن از ایشان در زندان جان سپردند. برخی خود را کشیدند. پنجاه و نه نفر آنها را زنده بر روی تل هیمه سوزانیدند (۱۳۱۰)، حال آنکه این جماعت تا آخرین لحظه در اثبات بی گناهی خود اصرار میورزیدند. ژاک دوموله، صدر فرقه مزبور، در زیر شکنجه اقرار کرد، و چون او را به پای تل هیمه بردند، اقرار خود را پس گرفت. دژخیمان در صدد برآمدن دوباره از او بازجویی کنند.

مجلس اعدام شد. کلیه اموال شهسواران پرستشگاه را حکومت در فرانسه ضبط کرد. پاپ کلمنس پنجم به این جریان اعتراض کرد اما طبقه روحانیون از پادشاه طرفداری کردند. پاپ، که معنا "همچون اسیری در آوینیون بود، دست از مخالفت خویش برداشت و به تقاضای فیلیپ فرقه مزبور را منحل کرد (۱۳۱۲). پادشاه انگلیس، ادوارد دوم، نیز که به پول احتیاج داشت اموال شهسواران پرستشگاه را در کشور خویش ضبط کرد. بخشی از ثروتی که به این نحو به تصرف فیلیپ و ادوارد در آمده بود به کلیسا واگذار شد. همچنین پادشاهان مزبور مقداری از آن را به مقربان خویش بخشیدند، و آنان از این طریق به تاسیس املاک اعیانی بزرگی اقدام کردند و در مبارزه با اشراف فئودال مهین حامی پادشاهان شدند. احتمالاً برخی از صلیبیون به واسطه اقامت در مشرق زمین تساهل جدیدی نسبت به انحراف‌های جنسی پیدا کردند، و شاید

بتوان گفت که رواج مجدد گرمايه‌هاي عمومي و مستراحهاي خصوصي از جمله جنگهاي صليبي باشد. ياحتمل اروپاييان بر اثر مرابطه با مسلمانان مشرق زمين تراشيدن ريش را، كه عادت ديرينه روميها بود، از نورايچ كردند. اکنون هزاران لغت عربي وارد در زبانهاي اروپايي شده بود. افسانه عشقي و تخيلي مشرق زمين روي به بلختر نهاد و در زبانهاي بومي تازه پا گرفته به شكل جديدي آراسته شد. از آنجا كه صليبيون از هنر لهابكاري مسلمانان بر روي شيشه سخت در شگفت شده بودند، به احتمال زياد رموز فني اين هنر را از اساتيد مشرق زميني فرا گرفتند و همين امر منجر به تكامل ساختمان شيشه‌هاي رنگي و منقوش در تزيين كليساهاي جامع سبك گوتيك شد. قبل از آنكه جنگهاي صليبي به پايان رسد، مردم مشرق زمين با قطب نما، باروت، و صنعت چاپ آشنا بودند، و احتمال دارد كه آمدن اين وسايل به اروپا نيز ناشي از نتايج مبارزات مزبور باشد. ظاهراً صليبيون به قدري بيسواد و عاري از فضائل بودند كه هيچ اعتنايي به فلسفه، علوم، يا ادبيات ((عربي)) نداشتند تاثير مسلمانان در اين قبيل مباحث بيشتر از ناحيه اسپانيا و سيسيل بود تا بر خوردهاي اروپاييان و مسلمانان در جنگهاي صليبي. بعد از تسخير شهر قسطنطنيه، غربيان تحت تاثير فرهنگ يوناني قرار گرفتند، و ويليام اهل موريك، اسقف اعظم فلاندري كورنت، مباحث مختلف فلسفه ارسطو را مستقيماً از اصل يوناني بر گردانيد و در اختيار توماس آكويناس قرار داد. به طور كلي، چون صليبيون متوجه شدند كه اگر از پيروان كيشهاي ديگر متمدنتر و مشفقتر و قابل اعتمادتر نباشند، بايستي در اين قبيل كمالات دست كمي از آنها نداشته باشند، درك اين حقيقت افكار برخي را پريشان ساخت و به تضعيف معتقدات مومنين اصلي آيين در خلال قرون سيزدهم و چهاردهم كمك كرد. تاريخنويساني مانند ويليام، سقف اعظم صور، در بعضي موارد چنان با تحسین و به طور كلي با احترام سخن از تمدن اسلامي گفتند كه اظهارات آنها قطعاً مايه وحشت و هراس سلحشوران خشن جنگ اول صليبي ميشد.

مبارزات صليبي كم كم رو به كاهش نهاد. اجتماع اقوام مختلف و اتحاد مشاهير اعيان و شهسواران سرافراز، و گاه امپراطوران و پادشاهان، زير پرچم صليبي، به قصد پيروزي، و به رهبري كليسا، مايه اعتلاي مقام پاپي شد. سفيران پاپ به هر كشور و حوزه روحاني رو كردند تا مردم را در پيوستن به سپاهيان صليبي و جمع آوري وجوه براي تامين هزينه اين مبارزات تشويق كنند. آنها تجاوز به قلمرو سلسله مراتب ملكي را امر كردند و اغلب جانشين قدرت چنين مقاماتي شدند، و از طريق آنها بود كه مومنان مسيحي در همه جا تقريباً خراجگزار شخص پاپ شدند. اين نحو جمع‌آوري وجوه سنتي هميشگي شد، و دبري نگذشت كه اين وجوه، علاوه بر مبارزات صليبي، به مصارف عديده ديگري نيز رسيد. شخص پاپ، عليرغم عدم رضايت شديد سلاطين، توانست از رعاياي آنها ماليات بستاند و مبالغ عظيمي را كه ممكن بود به خزانه پادشاهان ريخته يا صرف نيازهاي محلي شود، به طرف رم سرازير كند. توزيع آمرزشنامه در ازاي چهل روز خدمت در فلسطين، به پيروي از شيوه‌هاي مرسوم در نظام، يك عمل مشروع بود. خدمت كساني كه هزينه سفر يكي از مبارزان صليبي را ميپرداخته ظاهراً در خور چشم پوشي بود، لكن شمول اين مرحمت در مورد آنهايي كه به خزانه پاپها پول مي‌فرستادند، يا آنهايي كه در اروپا، به طرفداري از پاپ، با فردريك، مانفرد، يا كونراد مي‌جنگيدند عمل ديگري بود كه بيشتر مايه تكدر خاطر پادشاهان شد و بهانه‌اي براي ظريفيگويي به دست مطايبه نويسان داد. در ۱۲۴۱ گرگوريوس نهم به سفير خود در مجارستان دستور داد كه، در برابر قبول وجه معيني، پيمان آنهايي را كه متعهد به شركت در يك جنگ صليبي شده بودند باطل كند، و عوايد آن را خرج تدارك جنگ حياتي و مماتي خود با فردريك دوم كرد. تروبادورهاي پروونسال بر كليسا خرده گرفتند كه علاقه‌مندان به جهاد با بدعتگذاران آلبیگاني را در فرانسه مثل صليبيون مورد بخشايش قرار مي‌دهد، و به همين سبب كساني را كه بايد به مدد مبارزان راه آزادي فلسطين بشتابند از آن طريق منحرف ميسازد. ماثيو پريس ميگويد: ((مومنان متحير ماندند كه براي ريختن خون مسيحي همان عفو عمومي نويد داده ميشد كه براي ريختن خون كفار.)) بسياري از ملاكان براي تامين مخارج جنگ صليبي املاك و اموال خود را در مقابل نقدينه به صومعه‌ها يا كليساها فروختند يا نزد آنها به رهن گذاشتند. پارهاي از ديرها به اين طريق صاحب املاك وسيعي شدند، و چون شكست جنگهاي صليبي حيثيت كليسا را پايين آورد، ثروت سرشار كليسا آماج مناسبی براي رشك پادشاهان، تنفر عمومي، و سرزنش مخالفان شد. برخي علت شكستهاي لويي نهم را در ۱۲۵۰ ناشي از مبارزات پاپ اينوكنتيوس چهارم عليه فردريك دوم دانستند كه هر دو مقارن با هم اتفاق افتاد. شكاكيون گستاخ مدعي

شدند که شکست جنگ‌های صلیبی کذب دعاوی پاپ را می‌رساند که خود را خلیفه یا جانشین خداوند بر روی زمین خوانده بود. بعد از سال ۱۲۵۰، هنگامی که رهبانان از مردم تقاضای کمک مالی برای یک سلسله جنگ‌های دیگری می‌کردند، پاره‌هایی از شنوندگان آنها به شوخی یا از سر تلخکامی گدایان را احضار کردند و به نام به آنها صدفه دادند، و در توضیح گفتند که در عمل محمد (ص) را نیرومندتر از عیسی دیده‌اند.

گذشته این تضعیف معتقدات مسیحیان، اثر مهم دیگر جنگ‌های صلیبی آن بود که مسیحیان را با صنعت و بازرگانی جهان اسلامی آشنا کرد و از این راه باعث از دیاد فعالیت‌های غیر روحانی جوامع اروپایی شد. جنگ یک حسن دارد، و آن آموختن جغرافیاست به مردم. سوداگران ایتالیایی، که بر اثر جنگ‌های صلیبی مال و منال فراوان کسب کردند، طرز تهیه نقشه‌های دقیقی از دریای مدیترانه را فرا گرفتند؛ وقایع‌نگارانی که در لباس رهبانیت و همراه شهبسواران سفر می‌کردند از وسعت و تنوع قاره آسیا ادراک جدیدی پیدا کردند و همان را از طریق نوشته‌های خود به مردمان دیگر انتقال دادند. شور سفر و اکتشاف مردم را به جنبش در آورد؛ نقشه‌ها و مجموعه‌های راهنمایی برای هدایت زائران به بیت‌المقدس و سفر آنها در فلسطین فراهم، و در دسترس علاقه‌مندان گذاشته شد. اطباء مسیحی از شیوه معالجه امراض به دست اطباء یهودی و مسلمان آگاه شدند، و جراحانی از جنگ‌های صلیبی فواید فراوانی دید. هر جا صلیبیون رفتند، سوداگران به دنبال آنها کالاهای خود را راه انداختند، شاید هم بازرگانان را هنما و مشوق صلیبیون بودند. شهبسواران فلسطین را از دست دادند، لکن کارهای بازرگانی ایتالیا بود که نه تنها دست مسلمانان، بلکه دست امپراطوری بیزانس را نیز از مدیترانه کوتاه و سلطه خویش را بر آن دریا آشکار ساخت.

و نیز، جنووا، پیزا، آملفی، مارسی، و بارسلون قبل از این حوادث با مسلمانان مشرق زمین، ناحیه تنگه بوسفور، و دریای سیاه معاملات تجاری داشتند، اما این داد و ستد بر اثر جنگ‌های صلیبی بسیار توسعه پیدا کرد. تسخیر قسطنطنیه به دست ونیزیها، حمل و نقل زائران و مبارزان صلیبی به فلسطین، رسانیدن سیورسات به مسیحیان و سایرین در مشرق زمین، وارد کردن کالاهای شرقی به ممالک اروپا، همه اینها، به حدی وسیله گسترش بازرگانی و حمل و نقل دریایی شدند که نظیر آن هرگز از پرونقترین دوره‌های حکمرانی امپراطوران روم به بعد دیده نشده بود. پارچه‌های حریر، قند، و ادویه - از قبیل فلفل، زنجبیل، میخک، و دارچین، که همه در اروپای قرن یازدهم از تجملات کمیاب محسوب میشدند - اینک به وفور تمام در آن قاره مایه لذت خاطرها شد.

گیاهان، محصولات، و درختانی که از طرف اسپانیایی مسلمان در اروپا معروف شده بود اکنون به مقدار بسیار زیادی از شرق به غرب منتقل و کاشته میشد، از آن جمله بود زردآلو، برنج، کنجد، خرنوب، لیمو، خربزه، هلو، زردآلو، آلبالو، گیلان، خرما... و موسیر. تا مدتها مردم اروپا زردآلو را ((آلوی دمشقی)) میخواندند.

پارچه‌های حریر، ململ، اطلس، مخمل، و فرشینه‌ها، قالیچه‌ها، رنگها، لوازم آرایش، عطرها، و جواهرات همه از جهان اسلامی، به منظور آرایش و مطبوع ساختن منازل و ابدان فئودال و بورژوا، سوغات برده شد.

اکنون آینه‌هایی شیشه‌ای که بر روی آن ورقه نازکی از فلز کشیده بودند جانشین صفحات صیقلی برنز یا فولاد در بازارهای جدید مشرق زمین صنعت ایتالیایی و فلاندري رو به گسترش گذاشت و مشوق توسعه شهرها و ترقی طبقه متوسط شد. شیوه‌های بهتری برای بانکداری از جهان اسلامی و امپراطوری بیزانس اقتباس شد و انواع و اقسام اسناد جدید اعتباری به وجود آمد. رفت و آمد افراد، تبادل آراء، و گردش پول فزونی گرفت. جنگ‌های صلیبی با فئودالیسم کشاورزی آغاز شده بود که از بربریت آلمانی توأم با یک رشته عواطف مذهبی الهام می‌گرفت. این جنگها با انقلابی اقتصادی به سر آمد که وسیله ترقی صنعت و

توسعه بازرگانی و بالاخره منادی و مایه‌گذار نهضت رنسانس شد.

فصل بیست و چهارم

انقلاب اقتصادی ۱۰۶۶-۱۳۰۰

I - احیای بازرگانی

هر کجا درخت فرهنگ برومند شود، معمولاً ریشه آن از توسعه صنعت و بازرگانی آب میخورد و قوت میگیرد. تسلط مسلمانان بر بازرگانی و بنادر مدیترانه خاوری و جنوبی، هجومهای اقوام مسلمان و وایکینگ و مجار، و بالاخره هرج و مرج سیاسی دوران حکومت جانشینان شارلمانی حیات عقلانی و اقتصادی اروپا را در قرون نهم و دهم به حلیض ذلت کشانیده بود. تجدید تشکیلات کشاورزی و حمایت اربابان فئودال، رام شدن دریازنان نورس و در آمدن به صورت برزگران و سوداگران نورمان، دفع هجومهای هونها و تشویق آنها به قبول آیین مسیح، باز پس گرفتن دریای مدیترانه از جانب بازرگانان ایتالیا، گشودن مجدد [لوان](#) از طرف صلیبیون، و بیداری مغرب بر اثر ارتباط با تمدنهای جلو افتادهتری چون اسلام و بیزانس در خلال قرن دوازدهم مجال و انگیزهای برای بهبود اوضاع اروپا فراهم آورد و وسایل مادی لازم را برای رونق فرهنگی قرن دوازدهم و اوج کمال قرون وسطایی قرن سیزدهم تدارک کرد. برای جامعه و همچنین فرد فرد مردم، طبقه یک طرفه بالمثل لاتینی، ((پیش از اشتغال به فلسفه، سد جوع لازم میآید)) و بشر اول به فکر ثروت میافتد و سپس به هنر رو میکند. اولین گام در راه احیای اقتصادی، رفع محدودیتهای داد و ستد بینالمللی بود. حکومتها، به واسطه نداشتن مال اندیشی، انواع و اقسام باجها را بر حمل و نقل و فروش و کالاها بسته بودند از آن جمله بود عوارض ورود به بنادر، عبور از پلها، استفاده از جادهها یا رودخانهها یا کانالها، و عرضه داشتن کالاها برای فروش در بازارها و بازارهای مکاره. بارونهای فئودال احساس میکردند که برای عبور همان سان که امروزه میان ممالک عالم مرسوم است - و برخی از آنها نیز، با تهیه گروههای مسلحی برای محافظت بازرگانان و کاروانهای آنها و پذیرایی از این قبیل سوداگران، عملاً از آنها مراقبت و توجه میکردند.

لکن نتیجه مداخله حکومتها و اربابان فئودال این شد که شصت و دو مرکز مختلف باجگیری بر روی رن، و هفتاد و چهار تا بر روی رود لوار، سی و پنج تا بر روی رود الب، هفتاد و هفت تا بر روی رود دانوب..... پیدا شد؛ یک بازرگان برای عبور کالاهای خویش در طول رود رن مجبور بود شصت درصد آن را به عنوان باج به مقامات مختلف تحویل دهد.

جنگهای فئودال، و وجود لشکریان بی انضباط و بارونهای راهزن و دریازنان بر روی رودخانهها و دریاها سفر را برای سوداگران و مسافران در طول جادهها و رودخانهها و کانالها کاری خطرناک ساخته بود. بنا بر متارکه جنگ الاهی و صلح الاهی، چون سفر در ایام معینی نسبتاً خالی از خطر اعلام میشد، به حرکت مال التجاره و بازرگانی کمک میکرد؛ قدرت روزافزون پادشاهان از خطر بزدلی کاست، اوزان و مقادیر متحدالشکلی ایجاد کرد، عوارض و باجها را محدود و تابع مقرراتی ساخت، و گرفتن باج را هنگام برپا ساختن بازارهای مکاره بزرگ در مورد برخی از جادهها و بازارها از میان برداشت. تشکیل بازارهای مکاره رکن اصلی تجارت قرون وسطایی بود. البته فروشندگان دورمگرد کالاهای کوچ خود را به در خانهها میبردند. صنعتگران حاصل دسترنج خویش را در دکانهایشان میفروختند، و بازارهایی که به اسم روزهای مختلف تشکیل میشد خریداران و فروشندگان را در شهرها به دور هم جمع میکرد. بارونها اجازه میدادند که این گونه بازارها در جوار کاخهای آنها دایر شود؛ کلیساها صحن حیاطهای خود را در اختیار دایر کنندگان میگذاشتند؛ و پادشاهان تالارها یا انبارهای پایتخت را برای این کار اختصاص میدادند. لکن داد و ستد بینالمللی و عمده در بازارهای مکاره ناحیههای متمرکز بود که به فاصلههای معینی تشکیل میشد: لندن و ستوربریج، در انگلستان؛ پاریس، لیون، رنس، و شامپانی، در فرانسه؛ لیل، ایپر، بروئ، و

بروژ (بروگه)، در فلاندر؛ کولونی (کولن)، فرانکفورت، لایپتسیگ، و لوبک، در آلمان؛ ژنو، در سویس؛ و نووگورود، در روسیه...

معروفترین و متداولترین این بازارهای مکاره در لانی، واقع در ایالت شامپانی، در ماه ژانویه تشکیل میشد؛ در بار - سور - اوب در ایام ((روزه بزرگ))؛ در پروون در ماههای مه و سپتامبر؛ در تروا در ماههای سپتامبر و نوامبر.

هر کدام از این بازارهای مکاره ششگانه مدت شش تا هفت هفته به طول میانجامید، به طوری که تشکیل یکی جغرافیایی این بازارها را طوری تعیین کرده بودند که ارتباط و داد و ستد سوداگران فرانسه، لولندز (فروبویمان)، و حوزه رن، با بازرگانان پرووانس، اسپانیا، ایتالیا، آفریقا، و مشرق زمین بی هیچ اشکالی صورت گیرد. رویهمرفته این گونه مراکز قسمت اعظم ثروت و قدرت فرانسه را در طی قرن دوازدهم تشکیل میدادند. این گونه بازارها که حتی از قرن پنجم میلادی در تروا وجود داشتند، در دوران سلطنت فیلیپ چهارم بتدریج از اعتبار افتاد، زیرا وی ایالت شامپانی را از دست کنتهای روشنفکرش بیرون آورد و برای بازارهای مکاره مالیات و قوانین چنان سخت وضع کرد که بانیان این قبیل تشکیلات در مانده و تهیدست شدند. در قرن سیزدهم بازرگانی دریایی و بنادر جانشین این گونه بازارها شدند. ساختمان کشتیها و دریانوردی از دوران فرمانروایی رومیها به این طرف بتدریج رو به بهبود گذاشته بود. صدها شهر ساحلی صاحب فانوسهای دریایی خوبی شده بودند. بسیاری مانند قسطنطنیه، ونیز، جنوا، مارس، و بارسلون اسکله و باراندازهای وسیعی داشتند. ناوهای این عهد قاعدتا کوچک بودند، یا اصلا عرشه نداشتند یا آنکه نصف عرشه داشتند؛ ظرفیت هر یک از این ناوها از سی تن تجاوز نمیکرد؛ و چون گنجایش محدودی داشتند، میتوانستند در داخل رودخانهها تا مسافت بسیار زیادی پیش روند. از این رو، با آنکه شهرهایی مانند نابون، بوردو، نانت، روان، بروژ، و برمن اندکی از دریا دور بودند، با اینهمه سفر با ناوهای اقیانوس پیمای به آن مراکز اشکالی نداشت و کم کم به بنادر آباد و پررونقی تبدیل شدند. بعضی از ناوهای که در دریای مدیترانه رفت و آمد میکردند بزرگتر بودند، طوری که ظرفیت حمل ششصد تن بار و هزار و پانصد نفر مسافر را داشتند. و نیز به لویی نهم ناوی هدیه کرد به درازای ۳۳ متر، که عده کارکنان آن به ۱۱۰ نفر میرسید. ناو جنگی یا بازرگانی قدیمی هنوز به همان شکل عادی خود باقی بود؛ به منظور تزیین، عقبه بر آمده داشت؛ دارای یکی دو دکل و شراع، و بدنه‌ای کوتاه بود؛ و دو یا سه ردیف پاروزن داشت که مجموع عده آنها به ۲۰۰ نفر میرسید. اکثر پاروزنها افرادی بودند که به طب خاطر داوطلب چنین کاری میشدند. در قرون وسطی از غلامان پاروزن اثری دیده نمیشد. هنر هدایت کشتی در مقابل باد، که در قرن ششم از آن آگاه بودند، به تانی، تا قرن دوازدهم رو به تکامل نهاد، و در این تاریخ بود که بیشتر کشتیسازان ایتالیایی طنابهای جلو و عقب را بر بادبانهای مربع شکل قدیمی افزودند. اکنون هنوز مهمترین قوه محرکه ناو همان پاروها بود و بس.

قطبنما، که منشا آن نامعلوم است، در حدود سال ۱۲۰۰ میلادی مورد استفاده باخدایان مسیحی قرار گرفت.

دریانوردان سیسیلی، به منظور جهتیابی در دریاهای بسیار متلاطم، با قرار دادن سوزن مغناطیسی بر روی محوری متحرک، استفاده از این وسیله را ممکن ساختند. با وجود این یک قرن دیگری سپری شد تا آنکه دریانوردان (به جز نرسیها) جرئت کردند ساحل را بکلی پشت سر گذارند و در میان دریای باز مسیر مستقیمی خلال این مدت، حرکت کشتیهای متعلق به اتحادیه هانسیایی در دریاها ممنوع بود و قسمت اعظم کشتیرانی در دریای مدیترانه یا دریای سیاه راکد میماند. سفر از راه دریا مانند ادوار باستان بکلی صورت میگریفت، چنان که از مارس تا عکا پانزده روز طول میکشید. معمولا سفر دریا برای سلامتی تجار نمیشد. کشتیها بارها به دام دریازنان میافتاد یا در دریا میشکست، و تلاطم، نیرومندترین افراد را بیمار میساخت. فرواسار، وقایعنگار فرانسوی، شرح میدهد که چگونه سر اروه دولئون مدت پانزده روز در سفر بین ساوتمن و آرفلور گرفتار تلاطم دریا بود و ((چنان از پا در آمد که از آن پس از دیگر هرگز روی سلامتی به خود ندید)). ارزانی کرایه سفر جبران این ناملازمات را نمیکرد. در قرن چهاردهم کرایه مسافرت از کانال مانش شش پنس بود. هزینه حمل بار و سفرهای دور و دراز از راه دریا نسبت به

راه‌های زمینی به قدری ارزان و با صرفه بود که در قرن سیزدهم نقشه سیاسی اروپا را بکلی عوض کرد. تسلط مجدد مسیحیان بر ساردنی (۱۰۲۲)، سیسیل (۱۰۹۰)، و کرس (۱۰۹۱)، و کوتاه ساختن دست مسلمانان از این جزایر، تنگه مسینا و مدیترانه مرکزی را بر روی کشتیهای اروپایی گشود؛ و بر اثر فتوحات جنگ صلیبی اول، تقریباً تمامی بنادر جنوبی آن دریا از نو تسخیر شد. اکنون که این موانع از جلو پای سوداگران برداشته شده بود، تار در هم تنیده روز افزونی از خطوط تجارتي اروپا را به هم مرتبط ساخت و نه فقط رابط بین اروپا و مسیحیان آسیا شد، بلکه اروپا را به آسیا و آفریقای اسلامی، حتی به هند و خاور دور، وصل کرد. کالاهای چین یا هند یا از طریق ترکستان، ایران، و سوریه متوجه بنادر فلسطین و سوریه شد؛ و یا از راه مغولستان به دریای خزر و ولگا رسید؛ یا با کشتی به خلیج فارس و، از راه دجله و فرات و صحاری و جبال، به دریای سیاه یا دریای خزر یا مدیترانه راه یافت؛ و یا از طریق دریای سرخ، و بعداً به وسیله کانالها و کاروانهای، به قاهره و اسکندریه رسید. از بنادر اسلامی قاره آفریقا کالاهای تجاری - که در قرن سیزدهم اغلب به بازرگانان مسیحی تعلق داشتند - به هر سو روان شد: به آسیای صغیر و امپراطوری بیزانس؛ به قبرس، رودس، و کرت؛ به سالونیکا، پیرائیوس، کورنت، و پاتراس؛ به سیسیل، ایتالیا، فرانسه، و اسپانیا. قسطنطنیه مصنوعات تجملی خویش را بر این سیل کالاهای افزود و مرتباً ناوها را از طریق راه دانون و دنیپر به اروپای مرکزی، روسیه، و ایالات بالتیک روانه داشت. ونیز، پیزا، و جنوا تجارت بیزانس یا نواحی غربی را قبضه کردند و، برای تسلط مسیحیان بر دریا، مانند جماعتی از وحشیان وارد میدان مبارزه شدند. از آنجا که ایتالیا در وسط دریای مدیترانه قرار داشت و بین شرق و غرب از موقعیت سوقالجیشی مهمی برخوردار بود و بنادر اطراف آن از سه سمت متوجه دریا و شهرهای شمالی آن بر گذرگاه‌های آلپ مسلط بودند، قهراً چنین کشوری، به واسطه وضع جغرافیایی خویش، بیشتر از دیگر کشورها از تجارت اروپا با امپراطوری بیزانس، فلسطین، و اسلام سود میبرد. در ساحل دریای آدریاتیک، ونیز، راون، ریمینی، آنکونا، باری، جنوب، کروئونا؛ و در کرانه ساحل باختری آن کشور، رججو، سالرنو، آملفی، ناپل، اوستیا، پیزا، و لوکا، همه جا بازار تجارت رونق بسزایی داشت، و فلورانس، که در حکم بانکدار این مراکز بود، به تمشیت امور مالی میپرداخت. از طریق دورود آرنو و پو، مقداری مال التجاره به شهرهایی در داخل خاک ایتالیا مانند پادوا، فرارا، کرمونا، پیاجنتسا، و پاولیا حمل میشد. رم عشریه‌ها و صدقه‌های مردمان مقدس اروپا را به اماکن متبرکه خود جلب میکرد. سینا و بولونیا در سر چهارراه پر برکتی قرار داشتند که محل تقاطع شاهراه‌های داخلی بود. میلان، کومو، برشا، ورونا، و ونیز از ثمرات تجارت کالاهایی برخوردار میشدند که از فراز جبال آلپ میگذشت و به دانون و رن میرفت و بالعکس از آنجا متوجه ایتالیا میشد. همان طور که ونیز بر دریای آدریاتیک حکومت میکرد، جنوا بر دریای تیرنه مسلط بود. ناوگان تجارتي جنوا بالغ بر دویست فروند بود که مجموع کارکنان آن سر به بیست هزار نفر میزد، و بنادر بازرگانی آن از کرس تا طرابوزان میرسید. جنوا مانند ونیز و پیزا آزادانه با دنیای اسلام تجارت میکرد. ونیز با مصر طرف معامله بود، پیزا با تونس دادوستد میکرد، و جنوا با ناحیه مسلماننشین مراکش و اسپانیا. بسیاری از این بنادر ایتالیایی در اثنای جنگهای صلیبی به مسلمانان اسلحه میفروختند پاپهای نیرومندی مانند اینوکنتیوس سوم هر نوع دادوستدی را با مسلمانان تقبیح میکردند، اما جذبه طلا قویتر از پیوندهای نژادی یا معتقدات دینی بود، و ((تجارت کفر آمیز)) ادامه یافت.

جنگهای جنوا با ونیز موجب تضعیف آن حکومت را فراهم آوردند، و به همین دلیل بنادر فرانسه جنوبی و اسپانیای باختری مقداری از دادوستد مدیترانه را به خود اختصاص دادند. ماریسی، که در دوران برتری مسلمانان دچار انحطاط شده بودند، چند صباحی اهمیت سابق خود را باز یافت؛ لکن مونتپایه، که در همان نزدیکی قرار داشت، به واسطه فرهنگ گلها و مسلمانان و یهودیان، و بر اثر وجود نفوسی که آنها به زبانهای گوناگون بودند، در خلال قرن دوازدهم به عنوان یک بندر مهم فرانسه جنوبی با ماریسی بنای رقابت را گذاشت.

بارسلون از وجود خانواده‌های تجار قدیمی یهود، که بعد از بیرون آوردن شهر از چنگ فاتحان مسلمان در همانجا مقیم بودند، سود فراوان برد. از طریق بارسلون و والنسیا، که هر دو در پناه سلسله جبال پیرنه قرار داشتند، اسپانیای مسیحی با دنیای مدیترانه مربوط شد. کادیث، بوردو، لاروشل، و نانت ناوهای خود

را در امتداد ساحل اقیانوس اطلس به روان، لندن، و بروژ روانه می‌داشتند. در قرن سیزدهم جنوباً، و در ۱۳۱۷ و نیز کشتی‌های خود را از راه جبل طارق به تمامی این بنادر اقیانوس اطلس می‌فرستادند. تا سال ۱۳۰۰ تجارت از راه جبل آلپ رو به کاهش نهاده بود، و تجارت اقیانوس اطلس کم‌کم ملل واقع در کناره این اقیانوس را به آن سبادی می‌رسانید که به همت کریستوف کلمب به اوج کمال می‌رسید.

مزبور را ثروتمند کردند. رود رون، گارون، لوار، سون، سن، اواز، و موزل هم مزارع فرانسه را بارور می‌کردند و هم تجارت آن سرزمین را پر ثمر می‌ساختند. بریتانیا نمیتوانست با فرانسه رقابت کند، اما سینک **پورتس**، واقع در کنار مانش، ناوها و کالاهای خارجی را با آغوش باز می‌پذیرفتند، به طوری که در قرن دوازدهم، در امتداد ساحل بندر لندن، واقع در کناره تمز، یک رشته اسکله‌های متصل به یکدیگر قرار داشت. در اینجا بازرگانان با صدور قماش، پشم و قلع، از عربستان ادویه، از چین پارچه‌های حریر، از روسیه پوست، و از فرانسه انواع شراب می‌خریدند. فلاندر از کلیه بنادر اروپای شمالی، بندر بروژ پایتخت و مرکز بازرگانی و راه ارتباط سرزمین فلاندر با دنیای اروپای شمالی، بندر بروژ پایتخت و مرکز بازرگانی و راه ارتباط سرزمین فلاندر با دنیای خارج بود. این اهمیت از آنجا ناشی میشد که فلاندر از لحاظ صنعت و کشاورزی خط‌های ثروتمند به شمار می‌رفت.

در بروژ نیز، مانند ونیز و جنوباً، شاهراه تجارت بین شرق و غرب با محور بازرگانی شمال و جنوب تلاقی می‌کرد. از آنجا که این بندر در نزدیکی دریای شمال و مقابل انگلستان قرار داشت، پشم انگلیسی را وارد کرد تا در دستگاه‌های بافندگی فلاندری و فرانسوی بدل به منسوجات کند، و چون به اندازه کافی از دریای شمال دور بود که لنگرگاه بی‌خطری باشد، به همین سبب ناوهای جنوباً، ونیز، و فرانسه باختری را جذب می‌کرد و تسهیلاتی برای آنها قابل میشد تا بتوانند کالاهای خود را از صدها راه به بنادر کوچکتری برسانند. هر قدر وسایط نقلیه دریایی ایمن‌تر و ارزان‌تر می‌شدند، حمل و نقل کالاهای تجارتی از طریق خشکی کاهش می‌یافت، به طوری که بروژ کانون بازرگانی اروپای شمالی شد و بازارهای مکاره شامپانی را کساد کرد. ناوهای نسبتاً بزرگی که بر روی رودخانه‌های موز، سکل، و رن در رفت و آمد بودند، کالاهای آلمان غربی و فرانسه شرقی را برای صدور به روسیه، اسکاندیناوی، انگلیس، و اسپانیا به بروژ حمل می‌کردند. به برکت تجارتی که در سراسر این رودخانه‌ها صورت می‌گرفت، شهرهای دیگری نیز رو به ترقی نهاد، از جمله والانسین، کامبره، تورنه‌گان، و آنورس در کنار سکل؛ و دینان، لیژ، و ماستریخت در کنار موز. بروژ مهمترین عضو اتحادیه هانسایی در اروپای باختری محسوب میشد. در خلال قرن دوازدهم، به قصد حمایت از تشریک مساعی بین‌المللی و جلوگیری از رقابت در بازارهای خارجی، ایجاد محفل موافقی برای سوداگران دور از زاد بوم، و برای حفاظت خویش در برابر دریازنان، راهزنان، ترقی و تنزل نرخ پول رایج در کشورها، بدهکاران متخلف، تحصیلداران مالیاتی، و باج‌های فئودال، شهرهای تجارتی اروپای شمالی با هم به عقد پیمان‌های اتحادیه مبادرت جستند که آنها هر یک از اینها را هانس (یعنی اتحادیه‌ها یا انجمن‌های صنفی) در ۱۱۸۵ به عنوان یک پایگاه مقدم آلمانی به منظور تدارک جنگ و معاملات تجارتی با اسکاندیناوی تأسیس شده بود، با هامبورگ (در ۱۲۱۰) و بروژ (۱۲۵۲) اتحادیه مشابهی تشکیل داد. کم‌کم سایر شهرها از قبیل دانتزیگ (گدانسک)، برمن، نووگورود، دورپات (تارتو)، ماگدبورگ، تورن (تورون)، برلین، ویزبی، استکهلم، برگن، و لندن به این اتحادیه پیوستند، به طوری که اتحادیه هانسایی، در اوج ترقی خود، در قرن چهاردهم مشتمل بر ۵۲ شهر میشد. این اتحادیه اختیاردار مصب تمامی رودخانه‌های بزرگی که کالاهای اروپای مرکزی را به دریای شمال یا بالتیک حمل می‌کردند - از قبیل رن، وزر، الب، اودر، و ویستول - بود و بر معاملات بازرگانی اروپای شمالی از روان تا نووگورود نظارت می‌کرد؛ مدت مدیدی ماهیگیری در دریای بالتیک و تجارت میان انگلستان و دیگر کشورهای اروپایی را در انحصار خود داشت. اتحادیه هانسایی برای حل اختلافاتی که میان اعضایش پیش می‌آمد به تأسیس محاکمی اقدام کرد، مدافع اعضای خویش در دعاوی حقوقی با کشورهای دیگر بود. این اتحادیه عضویت نداشتند، و گاهی‌گاهی مثل حکومت مستقل واحدی اعلان جنگ میداد. همچنین این اتحادیه به وضع قوانین و مقرراتی برای معاملات بازرگانی و حتی سلوک اخلاقی شهرهای عضو و ساکنان آنها پرداخت، بازرگانان عضو را در مقابل قوانین دلبخواه و مالیات‌ها و جریمه‌های نقدی حراست می‌کرد، و در مورد شهرهایی که از نظامات مربوطه تخلف می‌کردند فرمان تحریم معامله صادر می‌کرد و به موقع اجرا

میگذاشت. متخلفین و بازرگانی که امانتداری نشان نداده یا کالاهای دزدی را خریده بودند مجازات میکرد. اتحادیه هانسایی در تمام شهرهایی که متعلق به اعضایش بود به تاسیس يك ((نماینده تجارتي)) یا مرکز دادوستد اقدام کرد؛ هر جا بازرگانانش میرفتند آنها را تابع قوانین آلمانی نگاه میداشت، و به آنها اجازه ازدواج با بیگانگان را نمیداد. اتحادیه هانسایی مدت يك قرن به منزله سازمانی برای اشاعه تمدن بود. شر دریازنان را از حوزه دریای بالتیک و دریای شمال دفع کرد، رودخانه‌ها و کانالها را پاک و صاف گردانید، جزر و مد و جریان آبها را به دقت ضبط کرد، ترعه‌ها را روی نقشه آورد، به ساختن فانوسهای دریایی و بنادر و کانالها مبادرت ورزید، به وضع و تدوین قوانین دریا نوردی پرداخت، و به طور کلی در عرصه بازرگانی اروپای شمالی نظم را جانشین هرج و مرج ساخت.

اتحادیه مزبور، با متشکل ساختن طبقه بازرگانان به صورت انجمنهایی نیرومند، حامی ((بورژوازی)) در مقابل بارونها و ادامه آزادی شهرها از بند نظارت فئودال شد. همین اتحادیه پادشاه فرانسه را به محاکمه کشید، زیرا مجبور به پرداخت مالیاتی برای برگزاری مراسم قداس کرد تا ارواح سوداگران هانسایی که به دست انگلیسیها در آب غرق شده بودند از برزخ رهایی یابند. جامعه مروج بازرگانی، زبان، و تمدن آلمانی به مشرق، یعنی به سوی خاگپروس و لیوونیا و استونی، شد و شهرهای عظیمی چون کونیگسبرگ، لیبائو، ممل، و ریگا را بنیاد نهاد. بها و کیفیت کالاهایی که سوداگران عضو معامله میکردند را تحت نظارت آورد، و چنان حیثیتی برای راستی و درستی این قبیل سوداگران کسب کرد که عنوان ایسترلینگز (یا مردان نواحی شرق)، نامی که انگلیسیها به آنها داده بودند، در قاموس انگلیسی به شکل سترلینگ (یعنی اصل و ناب) ضبط شد، و بعدها به معنی ((خالص)) در مورد نقره یا لیره طلا به کار رفت. اما هانس به مرور ایام، گذشته از آن که مدافع بود، متجاوز هم شد. همچنین استقلال اعضای اتحادیه را ظالمانه محدود ساخت. شهرها را به وسیله حربه تحریم اجناس (بایکوت کردن) یا اعمال زور مجبور به عضویت کرد؛ برای شکست رقباي خود به حق و باطل هر دو دست یازید؛ پارهای اوقات از اینکه، برای لطمه زدن به تجارت رقیب، جمعی از دریازنان را اجیر کند ابایی هم نداشت. برای خود لشکرهایی آراست و در داخل حدود ثغور بسیاری از کشورهای مستقل برای خودش کشور مستقلی شد. آنچه در توان داشت کوشید تا طبقه صنعتگر، یعنی همان طبقه‌هایی که دسترنجش را می‌گرفت و کالای کار خویش میکرد، را ذلیل و منکوب گرداند. بسیاری از رنجبران و عده زیاد دیگری به مرور ایام از این جامعه، که مقتدرترین کلیه تشکیلات انحصاری جهان برای ایجاد محدودیت در تجارت بود، به هراس افتادند و از آن متنفر شدند. هنگامی که کارگران انگلیس در ۱۳۸۱ علم شورش برافراشتند سر بر پی تجار عضو اتحادیه هانسایی گذاشتند و حتی به آنهایی که در کلیساها بست نشسته بودند امان ندادند، و جمیع افرادی را که قدرت ادای ((نان و پنیر)) را به لهجه فصیح انگلیسی نداشتند به قتل رساندند.

حدود سال ۱۱۶۰، هانس جزیره گوتلاند را، که متعلق به سوئد بود، متصرف شد و شهر ویزی را به عنوان پایگاه و دژ استواری برای تجارت حوزه بالتیک به وجود آورد. به مرور سالیان، سلطه خود را بر بازرگانی و امور سیاسی دانمارک، لهستان، نروژ، سوئد، فنلاند، و روسیه گسترش داد. آدم فون بر من درباره روسیه قرن سیزدهم نوشت که در آنجا بازرگانان هانسایی ((همان قدر فراوانند که تپاله... و برای به دست آوردن پوست يك سمور چنان تلاشی میکنند که گویی در راه نجات اخروی خویش میکوشند)). سوداگران مزبور نووگورود، واقع در کنار و الخوف، را مقر خویش ساختند و در آنجا خود را به صورت پادگان مسلحی در آوردند. کلیسای قدیس پطرس را بدل به انبار مالالتجاره کردند، دور تا دور محراب را چلیکهای شراب چیدند، همچون سگهای درنده‌ای این انبار را محافظت کردند، و مانند مردمانی پرهیزگار تمام تشریفات و آداب ظاهری دین را مراعات نمودند.

ساخت شهر کولونی را، که خودش مستقلاً يك هانس تشکیل داده بود، تحت فشار، مجبور به انقیاد کرد. اما نفوذ هانسایی وقتی رو به جنوب نهاد، بر اثر مقابله با اتحادیه راینی که در ۱۲۵۴ بر اثر اتحاد میان کولونی، مابینس، شپایر، ورمس، ستراسبورگ، و بال (بازل) تشکیل شده بود، راکد ماند. اندکی پایینتر از این حوزه منطقه اتحاد آوگسبورگ، اولم، و نورنبرگ قرار گرفته بود که کالاهای تجارتي واردم از ایتالیا را زیر نظر داشت. انبار مهم این اتحادیه هنوز در کنار کاناله گراند شهر ونیز باقی است. رگنسبورگ و

وین در انتهای باختری رود عظیم دانوب قرار داشتند، و از راه این رود بود که کالاهای نواحی داخلی آلمان به سالونیکا و دریای اژه، یا از راه دریای سیاه به قسطنطنیه، روسیه، دنیای اسلام و مشرق زمین فرستاده میشد. به این نحو، تجارت اروپا یک دوره کامل را طی میکرد و تار در هم تنیده دادوستد قرون وسطایی تکمیل میشد. بازرگانانی که کالاهای خویش را در امتداد این جاده‌ها و رودخانه‌ها، از زیر چشم مردمانی مشکوک و از میان زبانهای عجیب و اعتقاداتی تعصب‌آمیز، به ده - دوازده مملکت روانه می‌داشتند خود چه سنخ مردمانی بودند اینها احاد اقوام کشورهای مختلفی بودند، اما اکثریت عظیم آنها را تجار سوریه، یهودیان، ارمنه، یا یونانیها تشکیل میدادند. اینها به بازرگانان امروزی، که قاعدتا در شهرهای خود پشت میز تجارتخانه میشینند، تقریباً هیچ شباهتی نداشتند. معمولاً همراه کالاهای خود سفر میکردند. بیشترشان مسافعات عظیمی را میپیمودند تا هر جا مصنوعات مورد علاقه آنها فراوان باشد به نرخ ارزان بخرند و همان کالاهای را جایی که بسیار نادر بود به قیمت گزافی بفروشد. این بازرگانان طبعاً کارشان آن بود که اجناس را به طور عمده (یا به قول فرانسویان، *gros en*) بخرند یا بفروشند. انگلیسیها لفظ *gros en* را جنبه فاعلیت بخشیدند و بدل به *grosser* کردند، و این واژه، که به تدریج در زبان انگلیسی به صورت *grocer* (باقی امروزی) درآمد، به کسی اطلاق میشد که بنکدار ادویه بود. سوداگران مردمانی بودند ماجراجو و جهانگرد و شهنشاهان کاروان، مسلح به دشنه و انواع رشوه، و آماده مقابله با راهزنها و دریا زنان و هزار جور مشکلات و سختیها. تنوع قوانین و تعدد حوزه‌های صلاحیت قضایی مختلف شاید بیش از هر عامل دیگری برای این قبیل سوداگران اسباب دردسر بود، و وضع قانون بینالمللی تجارت و دریا نوردی با موازین ترقیخواهانه یکی از عظیمترین کامیابیهای آنان به شمار میرفت. اگر بازرگانی از راه خشکی مالاتجاره خود را حرکت میداد، در قلمرو هر یک از اربابان فئودال تابع احکام یک دادگاه جدید، و شاید در هر نقطه مکلف به رعایت یک نوع قوانین بود. اگر کالاهای وی ضمن راه از گرده چهار پایان فرو میریخت و پخش میشد، هر جا این عمل اتفاق به موجب ((قانون کشتی شکستگی))، به مالکی تعلق داشت که صاحب قانون آن اراضی ساحلی بود. یکی از خواننده‌های برتون فخر میکرد که یک صخره خطرناک واقع در اراضی ساحلی ملک وی به منزله گرانیهاترین جواهرات تاج وی محسوب میشد. چندین قرن متمادی بازرگانان با این اجحاف مبارزه میکردند، تا آنکه در قرن دوازدهم بتدریج موفق به نسخ آن شدند. ضمناً سوداگران یهودی بینالملل، برای استفاده بیشتر، مجبوراً قوانینی از کلیه نظامات تجارتی گرد آورده بودند؛ همین مجموعه پایه و اساس قانون تجارت در قرن یازدهم شد. این مقررات بازرگانی سال به سال، بر اثر احکامی که خوانندان و پادشاهان به خاطر حراست تجارت با مسافران ممالک بیگانه صادر میکردند، مبسوطتر و مفصلتر شد. محاکم مخصوصی برای اجرای این قانون بازرگانی تاسیس شد، و نکته شایان اهمیت آن که این محاکم به طرق قدیمی شهادت یا دادرسی از قبیل شکنجه، مبارزه تن به تن، یا اوردالی هیچ اعتنایی نداشتند. از قرن ششم به این طرف، طبق قوانین ویزینگوتها، تجار خارجی در مراعاتی که فقط مربوط به خود آنها بود محق بودند امر دادرسی را به نمایندگان ممالک متبوعه خویش احاله دهند. به این ترتیب، شیوه کنسولی (یا کاپیتولاسیون) پدید آمد، که به موجب آن هر کشوری که دست اندر کار تجارت بود در ممالک خارجی عده‌ای ((کنسول)) یا رایزن نگاه میداشت تا حافظ منافع و مددکار اتباع آنها باشند. جنووا در سال ۱۱۸۰ یکی از این کنسولگریها را در عکا تاسیس کرد. شهرهای فرانسه در خلال قرن دوازدهم از همین شیوه پیروی کردند.

توافقهایی که میان ملل - حتی بین ممالک مسیحی و مسلمان - برای این قبیل حقوق کنسولی حاصل شد از جمله عالیترین خدماتی است که در قرون وسطی برای تکامل حقوق بینالمللی انجام گرفت. برخی از قوانین دریانوردی از اعصار کهن به جا مانده بود. این نظامات در بین بازرگانان روشنفکر رودس هرگز متروک نشد، در حقیقت یکی از کهنترین قانون نامه‌های مربوط به دریانوردی قانون نامه رودسیها مورخ ۱۱۶۷ بود. قوانین اولرون در قرن دوازدهم، زیر نظر بازرگانان جزیره‌های در جوار بندر بوردو، به منظور تنظیم تجارت شراب وضع شد. این نظامات را فرانسه فلاندر، و انگلستان قبول کردند. اتحادیه هانسیایی برای اعضای خویش قانون نامه دریایی خاصی منتشر ساخت که مشتمل بود بر ذکر یک سلسله اقدامات احتیاطی برای حفظ جان مسافران و بار، تعهدات متقابل میان نجات دهنده و نجات یافته، وظایف و دستمزدهای ناخدایان و کارکنان ناوها، شرایطی که تحت آن یک ناو بازرگانی ممکن یا ناگزیر بود بدل به یک کشتی جنگی شود. جریمه تخلف از این قانون نامه‌ها شدید بود، لکن باید در نظر داشت که برای

استقرار سکن و عادات خاص، و برای حفظ انضباط و همچنین ایجاد اعتماد در ناوهای دریایما، سختگیری ضروری بود. قرون وسطی مدت ده قرن به افراد انضباط آموخت تا آنکه مردمان اعصار جدید بتوانند

چهار قرن از آزادی بر خوردار باشند. II - ترقی صنعت

تکامل صنعت پا به پای توسعه بازرگانی پیش رفت؛ بازارهای وسیعتر، انگیزه افزایش تولید، و بالا رفتن میزان تولید موجب رونق بازار تجارت شد. حمل و نقل کمتر از سایر فعالیتها رو به کمال گذاشت. اکثر شاهراههای قرون وسطایی معابری بودند پر از کثافات و خاک و گل؛ هنوز برای جریان آب باران از میان جادهها هیچ آگذری ساخته نشده بود. گودالها و حفرهها فراوان، پیچ و خمها بسیار، و پلها اندک بودند. معمولاً باروبنه را به وسیله استر یا اسب حمل میکردند نه با گاری، زیرا با ارابه و گاری احتراز از گودالها چندان آسان نبود کالسکههای این عهد بزرگ و نتراشیده، دارای چرخهایی آهنی، و فاقد فنر بودند. از آنجا که این قبیل کالسکهها هر قدر هم نرم زمین داشت وسیله راحتی برای سفر نبود، اغلب مردم، مرد و زن، مسافرت با اسب را ترجیح میدادند و هر دو به یکسان پا در رکاب کرده بر مرکب میرانند. تا قرن دوازدهم نگاهداری و مرمت جادهها به عهد مالک اراضی مجاور بود، و معمولاً چنین آدمی شکوه داشت که چرا باید مبلغی خرج تعمیر جادهای کند که اکثراً مورد استفاده جماعتی از مردم رهگذر قرار میگرفت. در قرن سیزدهم فردریک دوم، که از شیوه معمول در امپراطوری بیزانس و جهان اسلامی الهام گرفته بود، فرمان به تعمیر جادههای سیسیل و ایتالیای جنوبی داد و مقارن با همین ایام بود که با قرار دادن سنگهای مکعبشکل در بستری از شن و خاک نرم به ساختن نخستین ((جادههای شاهی)) دست زدند. در همین قرن شهرها شروع به سنگفرش کردن معابر مرکزی خود کردند. فلورانس، پاریس، لندن، و شهرهای فلاندر هر کدام به ساختن پلهای زیبایی مبادرت ورزیدند. در قرن دوازدهم کلیسا به تشکیل مجامع برادران مذهبی برای تعمیر یا ساختن پلها اقدام کرد، و اعلام داشت که گناهان تمام افرادی را که در این گونه کارها شرکت کنند خواهد بخشید. ساختمان پل آوینیون، که چهار طاق اصلی آن تا امروز محفوظ مانده است، به همت این قبیل ((برادران روحانی)) صورت گرفت. پارهای از فرقههای رهبانان، به ویژه سیسترسیان، در حفظ و مرمت جادهها و پلها کوشش فراوانی مبذول میداشتند. از ۱۱۷۶ تا ۱۲۰۹ شاه، روحانیان، و رعایای انگلستان همگی با بذل وجوه و بالا زدن آستینهای خود به ساختن پل لندن کمک کردند. این پل عظیم، که بر روی رود تمز در کنار لنگرگاه لندن ساخته شد، دارای بیست طاق سنگی بود، و بر روی آن تعداد زیادی خانه و یک نمازخانه ساخته شد. در اوایل قرن سیزدهم، پل فراز درهای واقع در گردنه سن گوتار، در میان جبال آلپ، پل معلق ساخته شد که از قرار معلوم اولین نوع خود در عالم بود. از آنجا که حرکت در جادهها کاری پر زحمت بود، مردم به سفر از راه رودخانهها و کانالها راغب شدند، و این قبیل معابر کشتیپیما سهم عظیمی در حمل و نقل کالاها ایفا کردند. یک فروند کشتی ظرفیت حمل پانصد از راه خشکی انجام دهد. از رود تاگوس (تاخو) در اسپانیا تا ولگا، همه جا در اروپا، رودخانهها و کانالها گذرگاه ناوها شدند؛ مسیر و مصب این رودها گسترش نفوس، ترقی شهرها، و اکثر خط مشی نظامی هر دولتی را تعیین میکرد. کانالها فوقالعاده زیاد بودند، لکن سدهایی برای انتقال ناوها از یک تراز آب به تراز دیگر وجود نداشت.

مسافرت، اعم از آنکه در خشکی یا آب صورت میگرفت، دشوار و کند بود. سفر یک اسقف از شهر کنتربری واقع در انگلستان تا رم بیست و نه روز به طول انجامید. چاپارهایی که در منازل میان راه اسبهای تازه نفسی در اختیار داشتند میتوانند مسافت یکصد و شصت کیلومتر را در عرض یک روز طی کنند؛ اما فرستادن چاپار خصوصی از محلی به محل دیگر گران تمام میشد، و بیک یا پست (که در خلال قرن دوازدهم در ایتالیا برقرار شد) قاعدتاً اختصاص به امور حکومت داشت. در پارهای از نقاط، مثلاً میان لندن و آکسفورد یا وینچستر، دلجانها مرتب در رفت و آمد بودند. اخبار نیز نظیر سفر افراد بکندهی انتقال مییافت، چنانچه خبر مرگ بارباروسا در کیلیکیا پس از چهار ماه به آلمان رسید. یک قرون وسطایی میتواند، بدون دغدغه شنیدن اخبار موحشی از ضایعات مختلف جهان، به صرف ناشتایی بپردازد، و اخباری که به گوش وی میرسد خوشبختانه آنقدر کهنه بودند که دیگر فکر چاره نیز حکم نوشداروی پس از مرگ سهراب را پیدا میکرد. بشر در استفاده از قوای طبیعی تا حدودی پیشرفت کرده بود. در دامز دی

بوك (كتاب داوري و ارزيابي) مسطور است كه در سال ۱۰۸۶ رويهمرفته در انگلستان ۵۰۰۰ آسياب وجود داشت و نقشهاي مورخ ۱۱۶۹ يك چرخ چاه را نشان ميدهد كه حركت آهسته آن به كمك يك چرخ دنده دو برابر ميشده است. با چنين شتابي، چرخ چاه يك وسيله اساسي در صنعت شد؛ در ۱۲۴۵ يك دستگاه اره كه به كمك آب حركت ميكرد در آلمان ساخته شد؛ و در ۱۳۱۳ در دونه آسيابي براي ساختمان افزار برنده و لب گيز به كار رفت.

آسيابي بادي، كه براي نخستين بار به سال ۱۱۰۵ در اروپاي باختري ديده شده بود، بعد از آنكه مسيحيان رواج آن را در دنياي اسلامي مشاهده كردند، بسرعت در تمامي اروپا مورد استفاده قرار گرفت. در قرن سيزدهم شهر ايبز بتهائي ۱۲۰ دستگاه از اين آسيابها داشت. افزار كاملتر و حوايج روز افزون مشوق مردم به حفر معادن شد. از آنجا كه دادوستد مستلزم سكه طلايي قابل اعتماد شده و مهارت صنعتگران براي اقناع تمايلات هموعان خويش در زير و زبور رو به افزايش نهاده بود، استخراج كانهاي طلا در ايتاليا، فرانسه، انگلستان، مجارستان و بيشتر از همه در آلمان منجر شد. نزديك به سال ۱۱۷۵ رگههاي پر مايهاي از مس، نقره، و طلا در ارسنگبيرگه يا كوههاي معدني پيدا شد. فرايبيرگ، گوسلار، و آنابرگ در قرون وسطي مركزي براي ((هجوم به طلا)) شدند؛ و از نام شهر كوچك يوآخيمشتال (Joachimsthal) كلمه آلماني يوآخيمشتالر (Joachimsthaler) به معني ((محلي كه در آنجا سكههاي طلا بيرون آوردند)) مشتق شد. و كم كم همين كلمه مخفف شده به صورت *thaler* در آلماني، و *dollar* در انگليسي در آمد. آلمان مهمترين مركز استخراج و تهيه فلزات قيمتي براي اروپا شد، و معادن آن شالوده، و تجارت آن حيطه اقتدار سياسي آلمان را فراهم ساخت. آهن در كوههاي هارتس، در وستفالي، در اراضي پست شمال اروپا، انگليس، فرانسه، اسپانيا، و سيسيل، و در جزيره كهنسال الب استخراج ميشد. در ايتاليا گوگرد و زاج واقع در انگلستان سرب، در دون كورنوال و بوهم قلع، در اسپانيا جيوه و نقره، و در ايتاليا گوگرد و زاج سفيد به دست ميآمد. وجه تسميه سالزبورگ وجود مقادير عظيمي نمك بود كه از آن ناحيه استخراج **ميگرديد**. استخراج زغال سنگ، در انگلستان عهد روميان منداول و ظاهرا در عهد ساكسونها متروك شده بود، بار ديگر در قرن دوازدهم آغاز شد. در ۱۲۳۷ ملكه الونور قصر ناتينگم را ترك گفت، زيرا دودي كه بر اثر سوزاندن زغال سنگ از شهر بر ميخاست او را ناراحت ميكرد؛ در ۱۳۰۱ لندن استفاده از زغال سنگ را ممنوع اعلام داشت، زيرا دود زغال سنگ هواي شهر را مسموم ميكرد - اين دو نمونه قرون وسطايي از بليهاي است كه ظاهرا دامنگير بشر اعصار جديد بوده است. با تمام اين احوال، تا پايان قرن سيزدهم استخراج زغال سنگ به صورتي جدي در نيوكاسل و دارم، و نواحي ديگري در انگلستان، بلژيك، و فرانسه جريان داشت. مالكيت نهشتههاي معدني در قوانين موجود هرج و مرجي را به راه انداخت. هنگامي كه مباني تصرف فئودال محكم بود، كلييه حقوق مربوط به معدنها تعلق به شخص خاوند داشت، و وي به كمك سرفهاي خويش معادن را استخراج ميكرد. در املاك كليسايي نيز مقامات روحاني مدعي مالكيت اين قبيل ذخاير معدني بودند و براي استخراج آن از وجود سرفهاي خود استفاده، يا معدنچياني را براي اين كار اجير ميكردند. فردريك بارباروسا طبق صدور فرماني جميع ذخاير معدني مملكت را ملك طلق شهريار دانست و دستور اكيد داد كه اين قبيل معادن فقط بايد به دست مؤسسان استخراج شوند كه تحت نظارت حكومت باشند. اين كسب مجدد ((حق شهرياري))، كه در دوران فرمانروايي امپراطوران روم امري عادي بود، قانون آلمان قرون وسطايي شد. در انگلستان كلييه ذخاير معدني طلا و نقره تعلق به سلطان مملكت داشت، اما استخراج فلزات پستتر از جانب مالك زمين در برابر براي گداختن و تصفيه فلزات از زغال چوب استفاده ميشد؛ در كورههاي اين عهد كه هنوز بدوي بود مقدار بسيار زيادي چوب به كار ميرفت. با اينهمه، مسگران دينان كالاهاي برنجي بسيار ظريفي ميساختند؛ آهنگران ليث، نورنبرگ، ميلان، بارسلون، و تولدو اسلحه و افزارهاي فوقالعاده مرغوبي تهيه ميكردند؛ و سويل (اسپانيا) براي فولادش شهرت بسزايي داشت. نزديك به پايان قرن سيزدهم، چدن (كه در ۱۵۳۵ درجه سانتيجراد ذوب ميشود) كم كم جاي آهن ورزيده را (كه در ۸۰۰ درجه سانتيجراد نرم ميشود) گرفت. قبل از اين تاريخ هر گونه آلت و افزاري با آهن ساخته ميشد و به ضرب چکش به شكل دلخواه در ميآمد. ريختهگري ناقوس صنعت مهمي بود، زيرا ناقوسهاي شهرها و كليساهاي جامع از لحاظ وزن، طنين، و نوع آهنگ با يكدگر رقابت ميكردند. مسگران براي اجاقها سرويوشهايي ميساختند، زيرا مرسوم بود كه وقتي عسس در شهر زنگ آخر شب را به علامت قطع عبور و مرور به صدا در ميآورد، مردم بر آتشفهاي خود سرپوش

مینهادند ساکس در صنعت ریختهگری برنز شهرت داشت، و انگلستان در ساختن فلزی از ترکیب مس، بیسموت، آنتیمون، و قلع معروف بود. آهن ورزیده در تزیین شبکه‌های ظریف برای پنجره، میله‌های بزرگ برای جایگاه سرودخوانان کلیسا، و لوله‌های عظیمی که به اشکال مختلف برای زینت و استحکام بر درها نصب میشد به کار میرفت.

زرگران و نفره‌کاران فراوان بودند، زیرا بشقابهای طلا و نقره نه فقط برای خود نمایی یا پنهان کردن ارزش واقعی افراد مصرف داشت، بلکه تضمینی در مقابل کاهش بهای پول رایج بود و به هنگام ضرورت یک نوع ثروتی بود که میشد آن را با خواربار یا کالاهای مورد نیاز معاوضه کرد. در قرن سیزدهم صنعت نساجی در فلاندر و ایتالیا حکم یک نوع سازمان عریض و طویل نیمه سرمایه‌داری پیدا کرد که در آن هزاران نفر کارگر برای بازار عمومی به تهیه کالا، و برای سرمایه‌گذارانی که هرگز آنها را نمیدیدند به تحصیل منافع مشغول بودند. در فلورانس صنف پشم فروش کارخانه‌های عظیمی را مالک بود که در آنها گازران، قصاران، متصدیان دسته‌بندی، ریشندگان، بافندگان، بازسان، و منشیان همه با مواد اولیه، افزار کار، و دستگاه‌های بافندگی در زیر یک سقف کار میکردند، و در عین حال نه نظارتی داشتند، نه مالک آنها بودند. تجار پارچه‌ای که کارشان عمده فروشی منسوجات بود به کارخانه‌ها سازمان میدادند، ادوات و افزار کار را فراهم میکردند، کارگر و سرمایه را تهیه میدیدند، دستمزدها و قیمت‌ها را معین مینمودند، کار توزیع و فروش را ترتیب میدادند، کلیه خطرات چنین سازمانی را قبول میکردند، خسارات ناشی از عدم توفیق را به گردن میگرفتند، و در صورت توفیق، منافع حاصله را بر میداشتند. سایر کارفرمایان ترجیح میدادند که مواد اولیه را میان کارگران منفرد یا خانواده‌ها تقسیم کنند. در این صورت هر فرد یا خانواده‌ای با افزار کار خود، در خانه، این مواد خام را به مصنوعات مورد نیاز تبدیل میکرد، و کالاهای مصنوع را طبق نرخ یا دستمزدی به صنعتی شدند. آمین، بویه، لیل، لان، سن - کانتن، پروون، رنس، تروا، کامبره، تورنه، لیژ، لوون، و مهمتر از همه این شهرها گان، بروژ، ایپر، و دونه تبدیل به مراکز این گونه صنایع خانگی شدند، که کارگران آن از نظر ذوق و سلیقه و شورشهایی که کردند شهره شدند. کلمه *lawn*، یک نوع پارچه کتانی، از محل بافت آن، یعنی شهر لان (*Laon*)، گرفته شده بود. پارچه ساخت کامبره (*Cambray*)، که شباهت به حریر داشت، به کامبریک (*cambric*) مشهور شد. لغت *diaper*، که در پارهای از زبانهای اروپایی به پارچه‌های گل و بوته‌دار اطلاق میشود، از نام شهر ایپر (*ypres*) است. در شهر گان ۲۳۰۰ نفر از نساجان در کارگاه‌های پارچه بافی به کار اشتغال داشتند، و تعداد پارچه بافان پروون در قرن سیزدهم به ۳۲۰۰ نفر بالغ میشد. ده دوازده تا از شهرهای ایتالیا صناعات نساجی مخصوص به خود داشتند. صنف پشم فروش فلورانس در قرن دوازدهم منحصص در تهیه انواع قماش پشمی رنگ شده بود. در اوایل قرن سیزدهم، صنف بزاز آن شهر برای واردات پشم و صدور منسوجات مصنوع دستگاه عریض و طولی تشکیل داد. تا سال ۱۳۰۶ فلورانس صاحب سیصد کارخانه پارچه بافی، و تا سال ۱۳۳۶ دارای ۳۰،۰۰۰ نفر پارچه‌باف شده بود. جنوباً در تهیه حریرهای زربفت و مخملهای ظریف شهرتی به هم زد. نزدیک به پایان قرن سیزدهم وین عده‌ای از پارچه‌باخان فلاندری را استخدام کرد، و دیرین نگذشت که صاحب صنعت نساجی پر رونقی برای خود شد. انحصار تهیه پشم در اروپای شمالی تقریباً از آن انگلیس بود و چون قسمت اعظم پشم انگلیس به فلاندر صادر میشد، لذا از لحاظ سیاست و جنگ میان آن دو کشور روابط و علائق نزدیکی وجود داشت. شهر ووستد، واقع در نورفک، یکی از مراکز مهم پارچه بافی بود، و به همین سبب بسیاری از پارچه‌های معروف را ((ووستد)) نام نهادند. اسپانیا نیز در تهیه پشم ظریفی تخصص داشت، و گوسفندان مرینو آن سرزمین یک منبع مهم ثروت ملی محسوب میشدند. اعراب فن و صنعت حریر بافی را در قرن هشتم به اسپانیا و در قرن نهم به سیسیل بردند، و شهرهای والنسیا، کارتاخنا، سویل، لیسیون (لیزیوآ)، و پالرمو، پس از آنکه از دست مسلمانان در آمدند، همچنان هنر و صنایع اسلامی را حفظ کردند. روزه دوم در سال ۱۴۱۷ جماعتی از حریر باخان بیژدی و یونانی را از کورنت و تب به پالرمو برد و آنها را در قصری منزل داد، به همت این مردان و کودکان آنها بود که پرورش نوغان در ایتالیا رایج شد. لوکا ساختن ابریشم را به اسلوب سرمایه‌داری متشکل ساخت و چنان ترقی کرد که با فلورانس، میلان، جنووا، مودنا، بولونیا، و ونیز کوس همسری میکوفت. هنر حریر بافی از کوه‌های آلپ گذر کرد، و در زوریخ، پاریس، و کولونی هنرمندان شایسته‌ای به این صنعت مشغول شدند. در دایره صنایع قرون وسطایی صد گونه صنعت دیگر نیز وجود داشت. سفالگران

کوزه‌های سفالین خود را با پاشیدن ورقه نر می از سرب بر روی سطح مرطوب سفال، و آتش دادن آن در حرارتی ملایم، لعاب میدادند و، مس یا برنز به سرب، رنگ مطلوب را به دست می‌آوردند. هر قدر خانه‌ها و حریق‌ها در شهرهای رو به گسترش قرن سیزدهم پرخرجتر و خانمان براندازتر شد، به همان نسبت، سفال در ساختمان سقف خانه‌ها جای گاه و بی‌گاه را گرفت. در ۱۲۱۲ شهر لندن این تعویض بام خانه‌ها را اجباری کرد. معماران این عهد قطعا در کار خویش استاد بودند، زیرا پارهای از بزرگترین و محکمترین ابنیه موجود در اروپا تعلق به این عهد دارند. شیشه صنعتی در ساختمان آبنیه، پنجره، و ظروف به کار میرفت، لکن مصرف آن نسبتا محدود بود. کلیساهای جامع صاحب ظریفترین شیشه‌هایی بودند که تا کنون به دست بشر ساخته شده است، لکن در ساختمان بسیاری از آبنیه شیشه بکار نمیرفت شیشه گری لااقل از قرن یازدهم میلادی در اروپای باختری رواج داشت، اما در ایتالیا احتمالا این صنعت از اعتلای خود در امپراطوری روم به بعد هرگز متروک نیفتاده بود. کاغذ تا قرن دوازدهم از جهان اسلامی به اسپانیا وارد میشد، لکن در سال ۱۱۹۰ یک کارخانه کاغذ سازی در راونسبورگ واقع در آلمان، تاسیس شد، و در خلال قرن سیزدهم اروپا ساختن کاغذ را آن‌کنان آغاز کرد. چرم از کالاهای مهم داد و ستد بین‌المللی بود، و دباغی در همه جا رواج داشت؛ دستکش دوزها، سراجان، انبان دوزان، کفاشان، پنبه دوزان جملگی صنعتگرانی برجسته بودند که اهمیت آنها مایه غبطه سایرین قرار میگرفت. پوست معمولا از صفحات شمال و مشرق وارد میشد و برای تزئین جامه‌های سلاطین، اشراف، و بورژواها به کار میرفت.

شراب و آبجو حکم حرارت مرکزی را برای افراد داشت، و بسیاری از شهرها به واسطه حق انحصار شراب و تهیه آبجو منافعی تحصیل میکردند. آلمانها در این صنعت قدیمی مدتها قبل از سایر ملل طلاهدار محسوب میشدند، و هامبورگ قرن پانزدهم، برایتسلا کارخانه آبجو سازی، قسمت اعظم عمران و رفاه خود را مدیون همین هنر بود. از منسوجات که بگنیم، صنعت فقط جنبه دستی داشت. کارگرانی که به خدمت برای یک بازار محلی اشتغال داشتند - مانند نانوايان، پنبه‌دوزان، آهنگران، دروگران، و امثال آنها - خود بر لوازم کار و مصنوعات خود نظارت میکردند و منفردا آزاد میماندند. قسمت بیشتر صنعت هنوز در خانه‌های کارگران یا دکانهایی پیوسته به خانه‌های آنها صورت میگرفت، و اکثر خانواده‌های آن عهد بسیاری از تکالیفی را که امروز به دکانها یا کارخانه‌ها محول شده است خودشان انجام میدادند - نان خود را خود میپختند، پارچه‌های مورد نیاز خود را خود میبافتند، و کفشهای خود را خود تعمیر میکردند. در این صنعت خانگی پیشرفت کند، ابزار کار ساده، و ماشینها معدود بود؛ انگیزه‌های رقابت و جلب منفعت افراد را به اختراع یا تعویض مهارت آدمی با نیروی ماشینی و امیدآیند، یا اینهمه، شاید صنعت خانگی سالمترین نوع سازمان صنعتی در تاریخ بوده است. قوه و میزان تولید آن کم، لکن درجه رضایت و اقلان فرد محتملا و بالنسبه زیاد بود. کارگر مجبور نبود از همسر و فرزندانش دور باشد؛ خودش ساعات کار و (تا حدودی) ارزش کارش را معین میکرد؛ و تقاضای او به هنرش نفس میداد. چنین آدمی هم صنعتگر بود هم هنرمند؛ و درست مانند یک نفر هنرمند، خشنود بود از اینکه میدید زیر دستهای وی نتیجه هنرش، بی

هیچ نقصی، شکل میپذیرد. III - پول

توسعه صنعتی و بازرگانی موجد انقلابی در امور مالی شد. بازرگانی نمیتوانست بر اصل مبادله یا معاوضه کالا پیشرفت کند، بلکه مستلزم معیار ثابتی برای قیمت گذاری، یک وسیله مبادله بی دردسر و دسترسی به وجوهاتی برای سرمایه‌گذاری بود. در دوران فئودالیسم اروپایی، خاوندان بزرگ و نخست کشیشان از حق ضرب سکه بهره‌مند بودند، و اقتصاد قاره اروپا، از لحاظ سکه‌های رایج، دچار هرج و مرجی بود به مراتب گیج‌کننده‌تر از اوضاع امروزی. جمعی نیز با ساختن پول قلب و تراش گوشه سکه‌ها این بینظمی را زیاده‌تر میکردند. به حکم سلاطین، معمولا جوارح این قبیل افراد را قطع یا آنها را مقطوع‌العنسل میکردند، یا زنده زنده در دیگ میجوشاندند؛ لکن خود سلاطین بارها پولهای رایج در قلمرو خویش را بی ارزش میساختند. پس از تهاجمات بربرها طلا کمیاب شد، و بعد از استیلای مسلمانان بر مشرق دیگر از سکه‌های طلای اروپای باختری اثری به جا نماند. در خلال قرون هشتم و سیزدهم تمامی این قبیل سکه‌ها از نقره یا فلزات کم به‌تازگی بودند. طلا و تمدن با هم و به تدریج رو به افزایش و کاهش میگذاشتند. با این حال، امپراطوری بیزانس در سراسر قرون وسطی به ضرب مسکوکات طلا میزد.

هر قدر رابطه شرق و غرب اروپا بیشتر شد، مسکوکات طلايی بیزانسی، که در مغرب اروپا به بزانته اشتها داشت، در تمامی اروپا رواج بیشتری یافت و معتبرترین پول عالم مسیحی شد. در سال ۱۲۲۸، فردریک دوم بعد از آنکه اثر سودمند يك سکه ثابت طلا را به عنوان پول رایج خاور نزدیک، به چشم دید، در ایتالیا به ضرب اولین مسکوکات طلايی اروپایی باختری مبادرت ورزید. فردریک، در مقام رقابت با شهرت و مسکوکات آوگوستوس امپراطور روم، سکه‌های خود را آوگوستالس نام نهاد؛ مسکوکات وی سزاوار چنین اسمی هم بود، زیرا هر چند که جنبه تقلیدی داشت، دارای طرح با شکوهای بود، و بیدرنگ به احراز عالیترین مدارج در هنر سکه‌شناسی قرون وسطی نایل آمد. در ۱۲۵۲ جنووا و فلورانس هر دو به رواج مسکوکات طلا اقدام کردند، چون سکه فلورین فلورانس، که از لحاظ قیمت معادل يك رطل نقره ارزش داشت، به مراتب زیباتر اروپایی به استثنای انگلستان صاحب مسکوکات طلايی رایج قابل اعتمادی بودند؛ این توفیقی بود که در دوران پر آشوب قرن بیستم از دست داده شد.

تا پایان قرن سیزدهم سلاطین فرانسه تقریباً کلیه حقوق خاوندی برای ضرب مسکوکات را خریداری یا مصادره کرده بودند. تا سال ۱۷۸۹ در سیستم پولی فرانسه - گرچه ارزش سکه‌ها به صورت اصلی باقی نمانده بود - اصطلاحاتی را که شارلمانی وضع کرده بود هنوز به کار میبردند؛ به این معنی که هنوز لفظ ((لیور)) یا يك پوند نقره، لفظ ((سو)) یا يك بیستم لیور، و ((دنیه)) یا يك دوازدهم سو معمول بود. این سیستم بر اثر حمله نورمانها به انگلستان آمد و در آن کشور نیز ((پوند سترلینگ)) به بیست جز یا شیلینگ، و هر شیلینگ به ۱۲ جز یا پنس تقسیم شد. انگلیسیها الفاظ پوند، شیلینگ، و پنی را از معادل آلمانی یعنی فوند (pfund)، شیلینگ (schilling)، و فنیک (pfennig) گرفتند، لکن علایم آنها را از لاتین اتخاذ کردند: L از لیبرا (libra)، S از سولیدوس (solidus)، و D از دناریوس (denarius). در انگلستان تا سال ۱۳۴۳ ضرب سکه‌های طلا معمول نبود، لکن سکه‌های نقره آن کشور، که در زمان سلطنت هنری دوم متداول شد، در اروپا به صورتی فوقالعاده ثابت و پایدار باقی ماند. در آلمان مارك نقره، که نصف قیمت پوند انگلیسی یا فرانسوی ارزش داشت، در قرن دهم ضرب شد.

با وجود این تحولات، سکه‌های قرون وسطایی دستخوش تقلبی و تنزل قیمت، عدم تناسب میزان نقره به طلا، قدرت سلاطین شهرها - و گاهی اشراف و روحانیون - بود که هر موقع مقتضی میدیدند کلیه سکه‌ها را جمع میکردند، برای ضرب مجدد سکه مبلغی میگرفتند، و با الیای پستتر سکه‌های جدید ضرب میکردند. به واسطه عدم امانت ضرابخانه‌ها، بر اثر افزایش سریع طلا در مقابل کالاهای دیگر، و برای سهولت پرداخت قروض ملی به پول ارزش افتاده در خلال قرون وسطی و اعصار جدید، کلیه پولهای رایج ممالک اروپایی از لحاظ ارزش به طور غیر منظمی رو به انحطاط گذاشتند. به سال ۱۷۸۹ لیور در فرانسه فقط ۲/۱ درصد ارزش دوران سلطنت شارلمانی را داشت. تنزل پول را میتوان از روی قیمت بعضی اجناس به طور نمونه درک کرد، مثلاً در آوونا به سال ۱۲۶۸ قیمت دوازده عدد تخم مرغ يك ((پنی)) بود؛ در سال ۱۳۲۸ در لندن يك راس خوک چهار شیلینگ، و يك راس گاو نه پانزده شیلینگ ارزش داشت؛ و در فرانسه قرن سیزدهم يك راس گوسفند سه فرانك و يك راس خوک شش فرانك به فروش میرفت. تاریخ خود حکایت تورم پولی است.

فراهم میشد بزرگترین منبع واحد تهیه سرمایه کلیسا بود. کلیسا به منظور جمع آوری وجوه صاحب سازمانی بود بیماند و همواره سرمایه متحرکی برای هر گونه مقصدی آماده داشت. در عالم مسیحیت سازمان کلیسا بزرگترین قدرت مالی محسوب میشد. به علاوه، بسیاری از افراد، برای آنکه جای امنی برای ذخیره داشته باشند، مبالغی از وجوه خصوصی خود را در کلیساها و صومعه‌ها به ودیعه مینهادند. کلیساها از ممر دارایی خود به افراد یا موسساتی که در تنگنای مالی بودند پول وام میدادند. به طور کلی به دهقانانی که در صدد آباد کردن مزارع خود بودند وام داده میشد. کلیساها عمل بانکهای روستایی را انجام میدادند و سهم مفیدی در حمایت از آزادی کشاورزان ایفا میکردند. حتی از تاریخ ۱۰۷۰ میلادی به این طرف، کلیساها در برابر داشتن سهمی از عواید املاک خاوندی به خاوندهای همجوار و جوهی وام میدادند. به واسطه همین رهنها و وامها بود که دیرها نخستین موسسات بانکی قرون وسطی شدند. کار معاملات بانکی دیر سنت-آندره در فرانسه چنان رونق گرفت که برای اداره عملیات مالی خویش ناگزیر از استخدام

عده‌های وام‌دهنده یهودی شد. شهسواران پرستشگاه به سلاطین و ملوک، امرا و شهسواران، کلیساه‌ها، و نخست کشیشان، در مقابل اخذ ربح، وام میدادند، و احتمالاً در قرن سیزدهم این قبیل معاملات آنها عظیمترین نوع خود در جهان بود.

اما این قبیل وام‌هایی که مقامات روحانی به اشخاص میدادند قاعدتاً برای مصارف خصوصی یا استفاده سیاسی بود و بندرت به کار تامین سرمایه برای صنعت یا بازرگانی میخورد. اعتبار تجارتي هنگامی آغاز شد که فردی یا خانواده‌های، معمولاً به حکم اعتمادی که به یک بازرگان داشت، پولی را برای معامله یا سفر تجاری بخصوصی در اختیار وی گذاشت یا به وی تسلیم کرد (عملی که در دنیای مسیحی لاتین کومندا نام داشت) و در برابر این عمل سهمی از منافع را دریافت داشت. این قبیل شرکتها، یا به عبارت دیگر معاملاتی که در آن شریک بازرگان هیچ گونه عملی انجام نمیداد و اظهار نظری نمیکرد، فکر بکری بود که از اعصار قدیمی روم به یادگار مانده بود و شاید هم دنیای مسیحی غرب آن را بار دیگر از جهان بیزانس فرا گرفت. چنین طریقه مفیدی که شخص را، بدون نقض نواهی کلیسا درباره رباخواری، در منافع سهمیم میساخت طبعاً میبایست رواج فراوان پیدا کند، و به همین سبب بود که ((کمپانی)) (ماخوذ از دو واژه com به معنی ((سهم)) و panis به معنی ((نان))) یا سرمایه‌گذاریهایی خانواده‌ها به صورت شرکتی در آمد که چند تن، بی آنکه الزاماً با هم نسبتی داشته باشند، در آن سهم بودند و، به عوض یک معامله، برای یک سلسله معاملات مختلف سرمایه می‌گذاشتند. این قبیل بنگاه‌های مالی نزدیک به پایان قرن دهم در جنوا و ونیز پدیدار شدند، و وجود آنها عامل مهمی برای گسترش سریع تجارت ایتالیا بود. این شرکت‌های سرمایه‌گذاری اغلب در آن واحد در چندین کشی یا در معاملات متعددی سهم می‌شدند و به این وسیله، از خطراتی که متضمن معامله واحدی بودند میکاستند. در به سایر افراد شد، برای نخستین بار در جهان فکر ایجاد شرکت تضامنی نصبح گرفت. بزرگترین منبع واحد تهیه سرمایه برای معاملات (یا به عبارت دیگر تدارک وجوه برای پرداخت مخارج معامله، قبل از برداشت مایه و نفع) فردی بود که، به حکم حرفه خویش، پول در اختیار سوداگران قرار میداد. در ادوار باستان چنین شخصی معمولاً صراف می‌کرد، و در این تاریخ مدتها بود که این قبیل صرافان بدل به مردمانی وام‌دهنده شده بودند که پول خود و سایر مردم را وقف بر انجام معاملات بزرگ میکردند یا به کلیساه‌ها، دیرها، اشراف، و یا سلاطین وام میدادند. درباره نقشی که یهودیان در وام دادن پول بر عهده داشتند مبالغه‌های فراوان شده است. وام‌دهندگان یهودی در اسپانیا اقتدار فراوان داشتند. چند صباحی موقعیت آنها در انگلستان تحکیم یافت، در آلمان ضعیف بودند، و در ایتالیا و فرانسه به پای سرمایه‌داران مسیحی نمیرسیدند. بزرگترین فردی که به سلاطین انگلستان وام میداد ویلیام کید بود؛ در فرانسه و فلاندر قرن سیزدهم مهمترین وام‌دهندگان دو خانواده لوشار و کرسپن بودند از مردم آراس ویلیام اهل برتون، از مشاهیر این عهد، آراس را جایی توصیف میکرد ((مالامال از رباخوران)). مرکز دیگر امور مالی شمال اروپا بورس (برگرفته از واژه bursa، که در لغت انگلیسی purse به معنی ((صندوق پول)) و امروزه به معنی ((کیسه پول)) است) یا بازار پول بروژ بود.

نیرومندتر از وام‌دهندگان آراس و بروژ جماعتی از مسیحیان کائوری یعنی ساکنان شهری واقع در نواحی جنوبی فرانسه بودند. مثبوی پریس درباره این دسته چنین مینویسد:

در این ایام (۱۲۳۵) آفت هولناک کائوریه‌ها چنان دامن گستر شده بود که در تمامی خاک انگلستان، بویژه در بین نخست کشیشان، کمتر کسی را میشد سراغ گرفت که در دام آنها گرفتار نباشد. سلطان آن کشور مبالغ بی حد و حصری به آنها مدیون بود. کائوریه‌ها از تهیدستی مردم سواستفاده کرده با رفع حوائج ضروریشان آنها را می‌فریفتند، و بازرگانی را بهانه‌ای برای رباخواری خویش ساخته بودند.

دستگاه پایی چند زمانی امور مالی خویش را در انگلستان به بانکداران کائوری تفویض کرد. لکن عدم مروت آنان به قدری انگلیسیها را متغیر ساخت که یکی از کائوریه‌ها در آکسفرده قتل رسید. راجر اسقف لندن آنها را لعنت، و هنری سوم آنها را از انگلیس تبعید کرد. رابرت گروستست، اسقف لینکن، در بستر نزع از ((بازرگانان و صرافان خداوندگار ما پاپ)) ناله‌اش بلند بود که ((لئیمتر از یهودیان)) بودند.

بر اثر مساعی ایتالیاییها بود که شیوه بانکداری در اثنای قرن سیزدهم به طرز بیسابقه راه تکامل پیمود.

خانواده‌های معروفی از صرافان به بازرگانی پر دامنه ایتالیایی قوت بخشیدند، و از آن جمله بودند دو خانواده بونونسینوری و گالرانی در سینا، فرسکو بالدی، باردی، و پروتسی در فلورانس؛ و پیزانی و تیپولی، در ونیز. این دسته دامنه عملیات خود را تا آن سوی آلپ رساندند و مبالغ عظیمی به سلاطین دایما نیازمند انگلیس و اسقفها، روسای دیرها، و شهرها وام دادند. پاپها و سلاطین برای جمع آوری عواید اداره ضرابخانه‌ها، مالیه مملکت، و راهنمایی در اتخاذ خط مشی آنها را استخدام کردند. همین جماعت بانکدار پشم، ادویه، جواهرات، و حریر را یکجا خریداری میکردند و مالک ناوها و مهمانخانه‌های سراسر اروپا بودند. تا نیمه قرن سیزدهم این بانکداران ایتالیایی، یا به گفته مردمان صفحات شمالی اروپا ((لومباردها))، فعالترین و مقتدرترین سرمایه‌داران جهان شده بودند. در خارج و داخل ایتالیا این جماعت به سبب فشاری که در وصول مطالبات خود به کار میبردند منفور، و برای ثروتی که بههم زده بودند انگیزه رشک همگان بودند. این امر اختصاص به ایتالیایی قرن سیزدهم نداشت، زیرا هر نسلی وام میگیرد و قاعدتا عمل وام‌دهندگان را ناپسند می‌شمرد. ترقی این جماعت ضربه عظیمی بر پیکر بانکداری بینالمللی یهودیان بود، و در مقام رقابت، صرافان لومبارد ابایی نداشتند از اینکه تبعید وام‌دهندگان یهودی را به زمامداران خویش توصیه کنند. نیرومندترین ((لومباردها)) موسسات بانکی فلورانس بود که در خلال سالهای ۱۲۶۰ و ۱۳۴۷ هشتاد تا از آنها را نام برده‌اند. همین دسته بودند که مخارج مبارزات نظامی و سیاسی دستگاه پاپی را پرداخت کردند، و از این راه ثمرات فراوانی بر گرفتند، به عنوان بانکداران پاپ بهانه خوبی برای انجام معاملاتی که به هیچ وجه با نظرات کلیسا درباره رباخواری سازگار نبود در دست داشتند. منافع حاصله از معاملات آنها چنان سرشار بود که دست کمی از بهره‌های هنگفت اعصار جدید نداشت، چنانکه در سال ۱۳۰۸ میلادی سهام سود حاصله از عملیات پروتسی چهل درصد بود. لکن آنچه این آز موسسات ایتالیایی را جبران میکرد خدمات بی‌اندازه معنّی بود که نسبت به صنعت و تجارت مملکت انجام میدادند. هنگامی که ستاره بخت و قدرت آنها افول گرفت، پارهای از اصطلاحات خود را تقریباً در تمامی زبانهای اروپایی به جا گذاشتند، که از آن جمله بود: *banco* (بانک)، *credito* (بستانکار)، *debito* (بدهکار)، *cassa* (صندوق و پول نقد)، *conto* (حساب)، *disconto* (تنزیل)، *corrente conto* (حساب جاری)، *netto* (ویژه)، *bilanza* (بیلان یا ترازنامه)، *rotta banca* (افلاس و ورشکستگی)، و مانند آنها.

به طوری که از این کلمات هویداست، بنگاه‌های پولی عظیم ونیز، فلورانس، و جنوا در قرن سیزدهم یا حتی قبل از آن تقریباً تمامی وظایف یک بانک نوین را انجام میدادند. این بنگاه‌ها از مردم ودیعه میپذیرفتند و، برای طرفین معاملاتی که میان آنها پیوسته پول دست به دست میگشت، حساب جاری باز میکردند. حتی از سال ۱۱۷۱ بانک ونیز صرفاً با یک رشته عملیات حسابداری به تصفیه حسابهای مشتریان خود میپرداخت. بنگاه‌های پولی به مردم وام میدادند، و جواهرات، جوشنهای گرانبها، سهام قرضه دولتی، حق تحصیل مالیاتها، یا حق اداره عواید عمومی را به عنوان وثیقه قبول میکردند. کالاهای تجارتي را به طور امانی برای انتقال به سایر کشورها میپذیرفتند. اینان، به واسطه داشتن ایادی و اعمال و آشنایانی در سراسر قادر به نشر اسناد اعتباری بودند که به موجب آن چون یک نفر مبلغی را در یک کشور به ودیعه مینهاد، همان مبلغ در کشور دیگری قابل پرداخت به ودیعه گذارنده یا نماینده وی بود. این انتقال اعتبار همان وسیله‌ای بود که، مدتها پیش از این عصر، یهودیان، مسلمانان، و شهبازان پرستشگاه از آن اطلاع داشتند. از طرف دیگر، همین بنگاه‌های پولی برات صادر میکردند، به این معنی که یک نفر بازرگان در برابر کالاها یا قرضه‌ای که دریافت میداشت به شخص بستانکار سفته‌ای میداد که به موجب آن متعهد میشد در موعد معینی در یکی از بازارهای مکاره بزرگ یا بانکهای بینالمللی بدهی خود را بپردازد. این قبیل سفته‌ها را در یکی از بازارهای مکاره یا بانکهای متعدد باهم سنجیده و حساب میکردند و فقط مانده یا مابه‌التفاوت نهایی آنها را به وجه نقد میپرداختند. با رواج این شیوه، صدها معامله تجارتي امکانپذیر شده بود، بدون آنکه طرفین معاملات گرفتار درس حمل مقادیر زیادی سکه یا تحویل و قبول مبالغ عظیمی وجه نقد باشند. همچنانکه مراکز بانکی بنگاه‌هایی برای مبادله بروات و تصفیه حسابها شدند. بانکداران از رنج سفرهای دور و دراز به بازارهای مکاره خودداری میکردند. در سراسر اروپا و ناحیه لوان (کرانه

خاوري مديترانه) بازرگانان ميتوانستند، به اتكاي حسابهاي خود در بانكهاي ايتاليا، بروات صادر و تصفيه نهايي را به عمليات حسابداري رايج ميان بانكها واگذار كنند. با اين شيوه، در واقع فايده و جريان پول ده برابر ترقي كرد. اين ((سيستم اعتباري))، كه بر اثر اعتماد متقابل امكانپذير شد، از حيث اهميت و آبرومندي از جنبههاي مهم انقلاب اقتصادي بود.

آغاز پيدايش بيمه نيز از قرن سيزدهم بود. اتحاديههاي بازرگانان اعضاي خود را در مقابل آتش سوزي، شكستن كشتي در دريا، و ساير مصايب يا جراحات، و حتي در برابر دعاوي حقوقي كه به واسطه ارتكاب جرايم اقامه ميشدند، اعم از آنكه اعضاي اتحاديه مقصر يا بيگناه بودند، بيمه ميكردند. بسياري از صومعهها، در مقابل گرفتن مبلغ معين از شخص، نويد ميدادند كه مادامالعمر خوراك و نوشابه و گاهي نيز پوشاك و مسكن وي را تا ميم كنند. يك بانك بروژ در قرن دوازدهم حاضر بود كه كالاهاي بازرگانان را بيمه كند. ظاهرا در همين شهر، به سال ۱۳۱۰، يك شركت بيمه مجاز تاسيس شد. موسسه باردي در فلورانس، به سال ۱۳۱۸، حاضر بود محمولههاي قماشي را كه از راه خشكي حمل ميشد در برابر مخاطرات احتمالي بيمه كند. اولين سهام قرضه دولتي در ۱۱۵۷ از طرف ونيز منتشر شد. حوايج جنگ جمهوري مزبور را بر آن داشت تا بزور از رعايا وام بگيرد، و دايره مخصوصي (ImPresidi degli camera) براي دريافت وامها تاسيس شد كه به هر كس وام ميداد، تصديقي به عنوان وثيقه پرداخت تسليم ميكرد كه، طبق مقدار وام، بهرههاي هم به آن تعلق ميگرفت. بعد از سال ۱۲۰۶ اين گونه سهام قرضه دولتي را قابل معاوضه و انتقال ساختند، از آن پس امكان داشت كه سهام مزبور را بخرند يا بفروشند، يا مانند وثيقيهاي براي اخذ وام به كار برند. در سال ۱۲۵۰ ميلادي شهري همانندي را در شهر كومو به جاي مسكوكات رايج قبول ميكردند. از آنجا كه اسكاس در واقع يك نوع سفته دولتي محسوب ميشود، رواج اين قبيل اوراق زرین بهادر را بايد مقدمه پيدايش اسكاس در اروپا دانست.

معاملات بخرنج بانكداران دستگاه پايي و حكومتهاي سلطنتي اروپا مستلزم يك اصول حسابداري دقيق بودند.

دفاتر حساب و بايگانيها به صورت مجموعههاي قطوري از ممیزی مالالاجارهها، مالياتها، قبوض رسيد، اسناد خرج، اعتبارات، و بدهيها در آمد. روشهاي حسابداري سازمان امپراطوري روم، كه در قرن هفتم در اروپاي باخترمي متروك و فراموش شده بود، در قسطنطنيه ادامه يافت، از سوي اعراب اقتباس، و در ضمن جنگهاي صليبي در ايتاليا احيا شد. يك سيستم تمام عيار حسابداري مترادف در دفاتر محاسبات عمومي جنوا به تاريخ ۱۳۴۰ مشهود است، و چون بايگاني حسابداري شهر جنوا در سالهاي ۱۲۷۸ و ۱۳۴۰ بكلي مفقود شده است، احتمال ميرود كه اين پيشرفت در امر حسابداري نيز از كاميابيهاي بشري در قرن سيزدهم ميلادي باشد.

IV - بهره

بزرگترين مانعي كه سد راه بانكداري ميشد اصول نظرات كليسا درباره بهره بود. اين نظرات از سه منبع ناشي ميشدند: اول فلسفه ارسطو، كه بهره را ناپسند ميشمرد، زيرا معتقد بود كه بر اثر آن پول به طور غير طبيعي مولد پول ميشود، دوم تقبيح بهره بود از جانب عيسي، و سوم واكنش آباي كليسا عليه برتري بازرگانان و رباخواري در روم. حقوق روم گرفتن بهره را عملي قانوني شمرده بود، و ((مردان ارجمندي)) مانند بروتوس با كمال قساوت بهرههاي هنگفتي ميگرفتند. قديس آمبروسيوس، در نكوهش اين فرضيه كه شخص بتواند با مال خویش هر طور صلاح ميداند عمل كند، چنين ميگفت:

تو ميگويي ((مال خودم)) چه چيز مال توست هنگامي كه از رحم مادرت آمدي چه چيز با خود به همسرم آوردی صرف نظر از آنچه كفاف احتياجات تو را دهد، هر چه را بدست آوردهاي به عنف گرفتهاي. ايا خداوند ظالم است كه نيازهاي زندگي را ميان ما برابر تقسيم نميفرمايد تا تو را از مال افواج باشد و

دیگران به حیای محتاج آیا چنین نیست که قادر متعال میخواست است تو را مشمول عنایات خود گرداند و حال آنکه به ممنوعان تو خصلت شکیبایی ارزانی دارد پس تو، که عطیه الاهی را دریافت داشتهای، به هوش باش تا آنچه را که وسیله معیشت بسیاری است برای خویشان نگاه نداری و از این رو مرتکب اجحافی نشوی. آن نان گرسنگان است که محکم در چنگال خود نگاه میداری، و آن پوشاک برهنگان است که در صندوق میگذاری.

پولی را که تو در خاک پنهان میکنی فدیہ مستمندان است.

آرای سایر آبای کلیسا به مراسم اشتراکی نزدیک بود. مثلاً کلمنس اسکندرانی میگفت: بهر همندي از تمامی چیزهایی که در جهان وجود دارد باید میان کلیه مردم مشترک باشد. لکن، بر اثر بیعدالتی، یکی يك چیز را مال خودش خوانده و دیگری چیز دیگری را از آن خود دانسته، و به این نحو میان مردم تفرقه افتاده است.

قدیس هیرونوموس معتقد بود که هر نوع منفعتی نا رواست. هر نوع ((معامله)) در نظر آوگوستینوس پلید بود، زیرا به عقیده وی ((افراد را از طلب اسایش واقعی که تقرب به ذات پروردگار است باز میدارد)) پاپ لئو اول این اصول عقاید افراطی را رد کرده بود، لکن واکنش کلیسا همچنان به صورت مخالفت با بازرگانی، بدگمانی نسبت به هر نوع احتکار و منفعت، و خصومت با هر گونه ((انحصار کردن)) و ((سلف خریدن)) و ((رباخواری)) باقی ماند، در قرون وسطی غرض از رباخواری جلب هر نوع سود و بهره از معاملات بود. آمبروسیوس میگفت: ((رباخواری عبارت از هر چیزی است که بر سرمایه افزوده شود))؛ و گراتیانوس نیز همین تعریف را و راست را در قانون شرع کلیسا وارد کرد. شوراهای جامع نیقیه (۳۲۵)، اورلئان (۵۳۸)، ماکون (۵۸۵)، و کلیشی (۶۲۶) مقامات روحانی را از دادن وام به قصد جلب منفعت نهی کرده بودند. فرامین صادره از جانب شارلمانی برای سال ۷۸۹، و شوراهای کلیسایی قرن نهم، این ممنوعیت را گسترش داده، شامل حال افراد غیر روحانی نیز کردند. احیای قوانین روم در قرن دوازدهم ایرنزیوس و سایر مفسران بولونیا را در مدافعه از بهره جری کرد، و این عده در استدلالهای خویش به قانون نامه یوستینیانوس استناد جستند. لکن سومین شورای لاتران (۱۱۷۹) بار دیگر جلب منفعت را نهی، و حکم کرد که ((آنهايي که آشکارا رباخواری را پیشه خود ساختند حق شرکت در مراسم تناول عشاء ربانی را نخواهند داشت، و اگر گناهکار بمیرند، اجازه دفن آنها در گورستان مسیحیان صادر نخواهد شد. به علاوه، هیچ کشیشی صدقه‌های آنها را قبول نخواهد کرد)) قطعاً اینوکنتیوس سوم نظرش در این باره بیشتر قرین تساهل بود، زیرا به سال ۱۲۰۶ وی در بارهای موارد توصیه کرد که جهیزیهایی را ((باید در اختیار بازرگانی بگذارند)) تا درآمدی برای صاحبش ((از طریق مشروع فراهم شود)). با این وصف، گرگوریوس نهم بار دیگر رباخواری را هر گونه جلب منفعت از راه وام دادن تعریف کرد؛ و این امر تا سال ۱۹۱۷ به صورت قانون شرع کلیسای کاتولیک باقی ماند.

ثروت کلیسا از زمین ناشی میشد نه از معاملات بازرگانی؛ و کلیسا به همان درجه بازرگانان را خوار میشمرد که خاوند فئودال از آنها عار داشت. در نظر کلیسا تنها عوامل مولد ثروت و ارزش عبارت بودند از زمین و کار (از جمله حسن تدبیر)، کلیسا با قدرت و مکتب روز افزون طبقه بازرگانی که آن قدرها تمایلی به ملاکان فئودال یا کلیسا نداشتند مخالف بود. قرن‌ها بود که کلیسا نام وامدهندگان را با یهودیان قرین میشمرد و خود را محق مردمان را، برای شرایط سختی که بر موسسات نیازمند روحانی تحمیل میکردند، توبیخ نماید. به طور کلی، جهد کلیسا در جلوگیری از انگیزه سودجویی مدافعه شجاعانه‌ای بود از اصول اخلاقی مسیحیت، و عمل سودمند کلیسا در این مورد کاملاً متباین با محبوس کردن و به بردگی گرفتن بدهکارانی بود که مایه بدنامی حقوق و زندگی یونانیان، رومیان، و اقوام بربري میشدند. هیچ نمیتوان مطمئن بود که اگر کلیسا حکمفرما میگردد، افراد به مراتب خوشبختتر از آن نمیشدند که امروزه هستند. مدت مدیدی قوانین مصوبه حکومتها از نظریه کلیسا طرفداری میکرد، و دادگاه‌های غیر روحانی عملاً از رباخواری جلوگیری میکردند. لکن ضرورت تجارتي بر ترس از زندان یا عذاب دوزخ چیره شد. توسعه داد و ستد و صنعت مستلزم به کار انداختن پولهای راکد در معاملات موثر بود. برای کشورهای که خود را گرفتار جنگ یا دیگر محذورات میدیدند، قرض کردن به مراتب آسانتر از گرفتن مالیات بود؛ اصناف

هم قرض میدادند و هم قرض میگرفتند، و در هر دو عمل گرفتن یا دادن، بهره رکن اصلی معامله بود. ملاکانی که مشغول توسعه املاک خویش یا عازم جنگهای صلیبی بودند از وامدهنده حسن استقبال کردند. کلیساهای و دیرها نیز برای مقابله با افزایش روز افزون قیمتها یا رهایی از عواقب بحرانهای مالی خویش دست طلب به سوی وامدارها، کائوریه‌ها، یا یهودیان دراز کردند.

برای گریختن از چنگال قانون افراد به حیل زیادی متوسل میشدند. مثلاً وامخواه ملک خویش را به ثمن بخش به وامدهنده میفروخت، و تمتع از اعیانی را بر سبیل بهره به وی واگذار مینمود و سپس ملک را دوباره از وامدهنده خریداری میکرد. یا آنکه مالک مقداری یا تمامی عواید یا مالالاجاره سالیانه خود را به وامدهنده میفروخت. مثلاً اگر زید قطعه زمینی را که در سال ده دلار عایدی داشت در مقابل یکصد دلار به عمرو واگذار میکرد، در واقع عمرو مبلغ یکصد دلار را با ربح ده درصد به زید قرض داده بود. بسیاری از دیرها وجوهات خود را به همین نحو، یا خرید این گونه ((اجرتالمثل))، به کار میداختند. این رویه بیش از هر جا در آلمان معمول بود و در آن کشور بود که واژه zins (بهره) از لغت قرون وسطایی لاتین census (مالالاجاره) مشتق شد. شهرها معمولاً در مقابل وام بخشی از عواید خویش را به وام دهنده انتقال میدادند. افراد و موسسات، از جمله دیرها، برای آنکه کلاهی شرعی برای ربا خواری ساخته باشند، در برابر تحقی سری یا معاملاتی موهوم پول قرض میدادند. پاپ الکساندر سوم در ۱۱۶۳ از دست بسیاری از روحانیان ((اکثر رهبانان)) شکایت داشت و میگفت: ((در حالی که این جماعت از ربا خواری متعارفی که آشکارا تقبیح شده است اظهار بیزار می‌کنند، به انهایی که نیازمندند وام میدهند، اموال آنها را بر سبیل وثیقه میگیرند، و از ثمرات حاصله به مراتب زیاده از اصل وام متمتع میشوند.)) برخی از وام گیرندگان متعهد میشدند که اگر مبلغی به عنوان (توان) بپردازند، و تاریخ پرداخت آن قدر زود تعیین میشد که وامگیرنده از تادیه چنین ربح مخفی چاره‌ای نداشت. بر همین اساس، بهره وامی که کائوریه‌ها به برخی از دیرها میدادند سالانه در حدود شصت درصد میشد. بسیاری از موسسات بانکی آشکارا در مقابل وامی که میدادند ربح میگرفتند و، به استناد این فرضیه که قانون فقط شامل حال افراد میشود نه بنگاه‌ها، ادعای مصونیت میکردند. شهرهای ایتالیا برای پرداخت ربح در مورد سهام قرضه دولتی خویش هیچ عذری را نمیپذیرفتند. در ۱۲۰۸، اینوکنتیوس سوم گفت که اگر قرار است طبق حکم شریعت کلیه رباخواران را از کلیسا اخراج کنند بهتر آن است که در تمامی کلیساهای را ببندند.

کلیسا به اکراه خود را با واقعیات وفق داد. قدیس توماس آکویناس حدود سال ۱۲۵۰ با شهادت تمام به وضع اصول عقاید جدیدی درباره بهره پرداخت، به این معنی که گفت هر کس در معامله بزرگی سرمایه گذارد، به شرط آنکه خودش عملاً در مخاطرات یا زیان وارده سهیم باشد، میتواند به طور مشروع در ثمرات حاصله شریک شود، و معنی لغوی زیان را طوری بسط میداد که شامل هر گونه تاخیری در پرداخت بعد از موعد قرضه میشد. قدیس بوناونتوره و پاپ اینوکنتیوس چهارم هر دو این اصل را پذیرفتند و با بسط معنی آن فتوا دادند که پرداخت مبلغی از جانب وامگیرنده، در برابر محروم ساختن وام دهنده از به کار بردن سرمایه‌اش به طور موقت، یک عمل مشروع است. برخی از مشفقان قرن پانزدهم به این نکته مقرر بودند که حکومتها حق نشر سهام قرضه و دادن بهره را دارند. پاپ مارتنوس پنجم در ۱۴۲۵ فروش اجرتالمثل را قانونی ساخت.

بعد از سال ۱۴۰۰، بیشتر کشورهای اروپایی قوانین خویش را علیه گرفتن بهره لغو کردند. از این پس احکام کلیسا درباره ربح سند پوسیده‌ای شد که عموم در نادیده انگاشتن آن متفق‌الرای بودند. راه حل دیگری که کلیسا از سال ۱۲۵۱ به بعد پیدا کرد تشویق قدیس برناردینو اهل فلتره و سایر مقامات کلیسایی به تاسیس مراکزی بود که به ((کوه محبت)) معروف شدند. در این مراکز اشخاص نیازمند قابل اعتماد چیزی را بر سبیل گروگان به جا می‌گذاشتند و وامهایی بدون بهره دریافت میکردند. لکن این پیشگامان بنگاه‌های رهنی عهد ما فقط نیازمندی عده بخصوصی را بر طرف میکردند. حوایج بازرگانی و صنعت همچنان باقی ماند، و در مقام رفع آن بود که سرمایه پدید آمد. اگر اشخاصی که از طریق وام دادن ارتزاق میکردند بهره‌های هنگفتی از وامگیرندگان میگرفتند، به سبب خطرات عظیم جانی و مالی بود که بر خود هموار میکردند، وگرنه این جماعت غولهایی عاری از وجدان نبودند. همیشه این امکان نبود که وامدهندگان برای

اجرای قرار دادهای خویش متوسل به محاکم قضایی شوند؛ همینکه ثروتی گرد میآوردند، همیشه خطر آن در بین بود که از جانب سلاطین یا امپراطوران به مصادره ضبط شود؛ هر لحظه امکان داشت که تبعید شوند، و همیشه به هر حالی از لعنت شدگان محسوب میشدند. بسیاری هرگز تادیب نمیشد؛ عدهای از وامگیرندگان مفلس از جهان میرفتند؛ برخی روانه جنگهای صلیبی و از پرداخت ربح معذور میشدند و دیگر به زاد بوم خود بر نمیگشتند. هنگامی که جمعی از وامگیرندگان خلف وعده میکردند، وامدهندگان را چارهای نبود مگر آنکه خسارات وارده را با افزایش نرخ بهره سایر قرضهها جبران کنند. همان طور که قیمت خرید کالاها عرضه شده در بازار شامل بهای کالاهای تلف شده قبل از فروش نیز میشود، به همان نحو وامگیرنده معتمد و مطمئن مجبور بود جور اشخاص بد قول و به عسرت افتاده را نیز بکشد. در فرانسه و انگلستان قرت هوازدهم نرخ بهره از ۱۳ تا ۳۳ درصد تا ۱۳ تا ۴۴ درصد بود.

و گاهی به حدود ۸۶ درصد افزایش مییافت. در ایتالیا، که کشور مرفهی بود، نرخ بهره به مراتب تنزل کرده و به ۱۲ تا ۲۰ درصد رسید. در حدود سال ۱۲۴۰ فردریک دوم در صدد برآمد که نرخ بهره را به ۱۰ درصد تقلیل دهد، اما اندکی از این مقدمه نگذشته بود که خودش با نرخ بیشتری از وامدهندگان مسیحی مبالغی قرض گرفت. حتی تا سال ۱۴۰۶ حکومت ناپل حداکثر نرخ رسمی و قانونی بهره را ۴۰ درصد تعیین کرده بود.

هر قدر تامین برای پرداخت قروض زیادهتر میشد و رقابت میان وامدهندگان افزایش مییافت، نرخ بهره کاهش میگرفت؛ کم کم، بر اثر هزار نوع تجربه و خطا، افراد بشر طرز بکار بستن افزارهای مالی جدید یک اقتصاد متری را فرا گرفتند، و عصر پول در اثنای عصر ایمان آغاز شد.

V - اصناف

در روم باستان انجمنهای عیدهای مانند کولگیا و سکولای و سودالیتاس و آرتس، یعنی اجتماعاتی از صنعتگران، بازرگانان، مقاطعهکاران، باشگاههای سیاسی، فرقههای سرای اخوت، و محافل برادران دینی و امثال آن وجود داشت. آیا هیچ یک از این تشکیلات به جا ماند تا اصناف قرون وسطایی را به وجود آورد. دو نامه از گرگوریوس اول به جا مانده است که در یکی اشاره به یک انجمن صابونیزان ناپل میشود و در دیگری سخن از نانوایان اوترانتو به میان میآید. در مجمعالقوانین سلطنت روتاریس، شاه لومبارد، ذکری از ماگیستری کوماکینی یا ظاهر استادان سنگ تراش کومو میشود که بکدیگر را کولگانتس یا همکاران متعلق به یک رشته و صنف مینامید هاند. از انجمنهای کار گران وسایط نقلیه در نوشتههای روم قرن هفتم و ورمس قرن دهم سخن به میان میآید. اصناف قدیمی در امپراطوری بیزانس همچنان بر جا ماندند. در راونا به نام چندین انجمن اقتصادی یا سکولای بر میخوریم: مثلاً در قرن ششم در این شهر نانوایان صاحب انجمنی بودند، در قرن نهم مدیران دفاتر اسناد رسمی و بازرگانان، در قرن دهم ماهیگیران، و در قرن یازدهم سیورساتچیان انجمنهایی خاص خود داشتند، در قرن نهم صنعتگران ویزی صاحب به نام مینیستریا، و در رم قرن یازدهم باغبانان دارای انجمن یا سکولای مخصوص به خود بودند. بدون شک قسمت بیشتر اصناف قدیمی اروپایی باختری در برابر سیل تهاجمات اقوام بربری، در نتیجه پخش شدن مجدد مردم در روستا، و بالاخره به خاطر فقری که از این حملهها ناشی شد از بین رفت، اما ظاهر پارهای از این تشکیلات در لومباردی (لومباردیا) بر جا ماند. هنگامی که بازرگانی و صنعت در قرن یازدهم بهبود یافت، شرایطی که در ادوار باستانی سبب پیدایش کولگیا یا انجمنهای مردان همیشه شده بود اصناف را به وجود آورد. در نتیجه، این قبیل تشکیلات در ایتالیا در نهایت درجه نیرومند شدند، زیرا در آن کشور بود که به بهترین وجهی بنیادهای قدیمی رم را حفظ کرده بودند. در فلورانس، در خلال قرن دوازدهم به اتحادیههای پیشههای مختلفی (موسوم به آرتی) از قبیل روسای دفاتر اسناد رسمی، پارچهفروشان، پشمفروشان، بانکداران، پزشکان، داروفروشان، حریرفروشان، پوستفروشان، دباغان، اسلحهسازان، مهمانخانهداران، و امثال آنها بر میخوریم... این اصناف ظاهراً به تقلید از رستههای موجود در قسطنطنیه به وجود آمده بودند. در شمال سلسله جبال آلپ، به قرار معلوم، انهدام انجمنهای صنفی قدیمی

کاملتر از ایتالیا بود. با وصف این، در قوانین داگوبر اول (۶۳۰)، در فرامین شارلمانی (۷۸۹، ۷۷۹)، و در دستورالعمل هینکمار، اسقف اعظم رنس (۸۵۲)، به نام اینگونه انجمنهای صنفی بر میخوریم. در قرن یازدهم انجمنهای صنفی مجدداً در فرانسه و فلاندر پدیدار میشوند و به عناوین گوناگونی مثل ((شاریته))، ((فرری)) (فرقه‌های اخوان) یا ((کومیانیه)) به سرعت رو به افزایش میگذارند. در آلمان، اصناف (هانس) از اتحادیه‌ها یا انجمنهای محلی منبعت شدند که آنها را مارکگنوسن شافتن مینامیدند؛ و هر کدام از این تشکیلات در واقع محلی بود برای کمک متقابل، رعایت رسوم و آداب مذهبی، و بالاخره برگزاری اعیاد دینی. تا قرن دوازدهم بسیاری از این محافل به صورت اتحادیه‌هایی برای بازرگانان یا صنعتگران در آمده بودند؛ و تا قرن سیزدهم این تشکیلات به قدری نیرومند شده بودند که با شوراهای شهری نه فقط در امور اقتصادی، بلکه در مسائل سیاسی نیز رقابت میکردند.

اتحادیه هانسیایی خود یکی از این انجمنهای صنفی بود. در تاریخ انگلستان نام انجمنهای صنفی اولین بار ضمن قوانین شاه اینی آمده است که از این قبیل تشکیلات به *gegildan* تعبیر میشود. این انجمنها یک نوع تشکیلات صنفی بودند که وقتی هر یک از اعضای آن مجبور به پرداخت جریمه‌های نقدی به جای مجازات میشد، دیگران دأوطلبانه به کمک وی قیام میکردند. غرض از واژه *gild* به زبان انگلو ساکسون (یعنی همان لغت *geld* در آلمانی و دو واژه *gold* ((به معنی طلا)) و *yeild* ((به معنی تسلیم کردن)) در انگلیسی) وجهی بود که هر یک از افراد به صندوقی مشترک میدادند، و بعد همین لغت به انجمنی اطلاق شد که ناظر بر جمع و خرج آن صندوق بود. قدیمیترین ذکر که از انجمنها یا اتحادیه‌های صنفی انگلستان میشود به سال ۱۰۹۳ است. تا قرن سیزدهم تقریباً هر شهر مهمی در ویک نوع ((سوسیالیسم صنفی)) شهری انگلستان و آلمان را تحت نفوذ در آورده بود.

تقریباً تمامی انجمنهای صنفی قرن یازدهم از آن بازرگانان بود، به این معنی که این انجمنها فقط مشتمل بر استادکاران و سوداگران مستقل میشدند، و هر کس را که متکی به دیگران بود به این تشکیلات راه نمیدادند.

این انجمنها آشکارا برای جلوگیری از تجارت تشکیل شده بودند. معمولاً در هر جا انجمن صنفی سوداگران مقامات شهری را و میداشت تا با تصویب تعرفه گمرکی گراف، یا به نحوی دیگر، از ورود هر نوع کالایی که احتمال داشت بازار کالاهای محلی را کساد کند مانع شود. اگر به این قبیل کالاها اجازه ورود به شهر داده میشد، قاعدتاً آنها را به قیمتی میفروختند که انجمن صنفی مربوطه معین کرده بود. در بسیاری از موارد، یک صنف از بازرگانان از حکومت ناحیه یا محل، یا از سلطان مملکت، حق انحصاری اجناس مخصوص به خود را برای تمامی قلمرو شهریار یا همان ناحیه بخصوص کسب میکرد. شرکت پاریس برای ترانزیت کالاها از راه آب تقریباً مالک رود سن بود. انجمن صنفی، طبق فرمان حکومت شهر یا بر اثر فشار اقتصادی، معمولاً صنعتگران را مجبور میکرد که فقط برای صنف مزبور کار کنند و اگر مایل به کار برای کس دیگری هستند، این عمل را بدون اجازه صنف انجام ندهند، و مصنوعات خود را فقط به صنف یا از مجرای انجمن صنفی بفروشند. انجمنهای صنفی بزرگتر، قبل از سازمانهای نیرومندی شدند؛ این بنگاه‌ها با انواع و اقسام کالاها سروکار داشتند، مواد اولیه را به طور کلی میخریدند، کالاها را در مقابل خسارت احتمالی بیمه میکردند، دفع فاضلاب و رسانیدن خواربار شهرهای خود را به عهده میگرفتند، خیابانها را سنگفرش میکردند؛ به ساختن جاده‌ها و اسکله‌ها، عمیق کردن لنگرگاه‌ها، گماشتن مراقب در راه‌های ارتباطی، و نظارت بر بازارها میپرداختند؛ و دستمزدها، ساعات و شرایط کار، دوره کارآموزی، طرق تولید و فروش، و بهای مواد خام و اجناس فروش را تعیین میکردند. همه ساله چهار یا پنج بار ((بهایی عادلانه)) برای اجناس معین میکردند که به نظر آنها پاداش و انگیزهای منصفانه برای عموم شرکای ذی‌علاقه بود. این انجمنهای صنفی کلیه مصنوعات را که در حوزه فعالیت و رشته بازرگانی آنها خرید و فروش میشد توزین، امتحان، و شماره میکردند، و نهایت کوشش را برای جلوگیری از ورود اجناس پست و نامرغوب به بازار مبذول میداشتند.

به منظور مقاومت در برابر دزدان، باجها و خاوندهای فئودال، کارگران متمرده، و حکومت‌های مالیات‌بگیر دست اتحاد به هم میدادند. این انجمنهای صنفی نقش مهمی در سیاست ایفا میکردند؛ بر بسیاری از

شوراهای شهری حکمفرما شدند؛ و در مبارزاتشان علیه خاوندها، اسقفها، و پادشاهان به طرز موثری از جوامع محلی حمایت کردند، و خودشان کم کم به صورت اولیگارشی جفا کاری از سوداگران و سرمایه داران عرض وجود کردند. قاعدتا هر انجمن صنفی تالار اجتماعی خاص خود را داشت که در اواخر قرون وسطی اینگونه ابنیه از لحاظ پیچیدهای مرکب از کارمندان مختلف داشت که در راس آنان دستهای از کنخدایان قرار داشتند، و مابقی عبارت بودند از بایگانها، خزانهداران، ناظران یا مباشران، سرکردگان مأموران انتظامی، و غیره... هر تالاری برای رسیدگی به مراعات اعضای خویش صاحب دادگاهی بود، و اعضای صنف مکلف بودند، قبل از احاله دعوی به محاکم مملکتی، مراعات خود را در دادگاه صنفی مطرح کنند. اعضای هر صنف موظف بودند که در مواقع بیماری یا پریشانحالی به کمک همصنفان خویش بشتابند، و اگر یکی از آنها در معرض ستم قرار گرفت یا به زندان افتاد، در صدد کمک یا رهایی وی بر آیند.

انجمن صنفی بر اصول اخلاقی و آداب و لباس اعضای خود نظارت داشت، و هر کس را بدون جواب در جلسه اجتماع صنف حضور مییافت جریمه میکرد. هنگامی که دو تن از اعضای صنف بازرگانان لستر در بازار مکاره بستن کار مشاجره را به مشیت رنی کشانیدند، سایر اعضای صنف، به عنوان جریمه، آنها را مجبور به خرید یک چلیک آجو کردند تا تمامی اعضای صنف در نوشیدن آن سهیم باشند. هر صنفی برای تحلیل نام قدیس حامی خود همه ساله مجلس جشنی تشکیل میداد. در چنین مجالسی مرسوم بود که ابتدا ادعیه مختصری تلاوت کنند و سپس تمام روز را به میگساری بگذرانند. صنف در پرداخت هزینه و تزیین کلیساهای کلیسای جامع، و در تدارک و اجرای نمایشهای تعزیه مانند دینی که مقدمه پیدایش درام نوین بود، شرکت میکرد؛ به هنگام رژههای باشکوهی که از جانب حکومتها محلی ترتیب داده میشد، معاریف اصناف، با لباسهای ویژه صنف، در حالی که پرچم یا علم مخصوص حرفه خویش را در دست داشتند، به حرکت در میآمدند. اصناف اعضای خویش را در برابر خطرات ناشی از آتش سوزی، سیل، دزدی، زندانی شدن، فلج شدن، و تنگدستی ایام پیری بیمه میکردند. به احداث بیمارستانها، نوانخانهها، پرورشگاههای کودکان یتیم، و دبستانها میپرداختند. از عهده مخارج کفن و دفن اعضای خویش بر میآمدند و برای رهایی ارواح آنها از برزخ، آیین قداس برگزار میکردند. اخلاف کامران این اصناف کمتر میشد که در وصیتنامههای خویش ذکری از آنها به عمل نیاورند. چون قاعدتا افزارمندان هر صنعتی به این قبیل انجمنهای صنفی سوداگران راه نداشتند، و در عین حال پیرو نظامهای اقتصادی و قدرت سیاسی آنها بودند، در خلال قرن دوازدهم هر کدام در هر شهری صنف جداگانهای تشکیل دادند. در ۱۰۹۹، در لندن، لینکن، و آکسفورد انجمنهای صنف نساجان وجود داشت، و اندکی پس از این تاریخ به ذکر اصناف قصابان، دباغان، قصابان، زرگران، و مانند آن بر میخوریم. این گونه تشکیلات به اسامی مختلف - آر تی، تسونفته، متیه، کامپنیز، میسترز - در طول قرن سیزدهم در سراسر اروپا گسترش یافت.

و نیز پنجاه و هشت، جنووا سی و سه، فلورانس بیست و یک، کولونی بیست و شش، و پاریس یکصد صنف یا به اصطلاح امروزی وزیر بازرگانی بود، به نشر مجموعههای موسوم به کتب اربابان حرف پرداخت که حاوی اصول و نظاماتی برای یکصد و یک صنف پاریس بود. طبق این فهرست، تقسیم کار شگفتانگیز است. مثلا در صنعت چرم سازی اتحادیههایی جداگانه برای پوستکنها، دباغان، پنبهوزها، یراقسازان، سراجان، و سازندگان اجناس ظریف چرمی وجود داشت؛ در رشته درودگری صنوبری سازها، قفسه سازها، قایقسازها، چرخ سازها، چلیک سازها، و نخ قند سازها هر کدام صنفی جداگانه داشتند. هر صنفی به نهایت درجه از اسرار صنفی خویش نگاهداری میکرد، بیگانگان را به حیطه عملیات خود راه نمیداد، و در مراعات حقوقی حساسی شرکت میجست.

به مقتضای عقاید و آرای عصر، هر صنفی جنبه مذهبی به خود میگرفت، یک قدیس حامی داشت، و هوس انحصاری کردن پیشه خاص خود را در سر مییخت. قاعدتا هیچ کس نمیتوانست به حرفهای اشتغال وارد مگر آنکه تعلق به صنف خود داشته باشد. روسای صنف را همه ساله با حضور همگی آحاد صنف انتخاب میکردند، اما اکثر این قبیل مقامات از آن اعضای ارشد و متمکن صنف بود. تا آنجا که اصناف سوداگران، احکام مقامات شهری، و قانون اقتصادی اجازه میداد، شرایط کار و دستمزدها و قیمت کالاهای مصنوع هر

صنفي به حكم نظامات همان صنف تعيين ميشد. به موجب اين قبيل نظامات، عده استادكاران در هر ناحيه، و عده كار آموزاني كه مييايست زير نظر يك نفر استاد تربيت شوند، معلوم و محدود بود. مقررات صنفی، استخدام زنان، به استثنای زن استادكار، يا كار كردن افراد ذكور را از ساعت شش بعد از ظهر به بعد ممنوع، و كارندان صنف را براي وارد ساختن اتهامات ناروا، معاملات نادرست، و تهيه اجناس بنجل تنبيه ميكرد؛ در بسياري موارد صنف روي مصنوعات خود علامت تجارتي خاصي حك ميكرد كه به منزله تصديقي بر مرغوب بودن جنس بود. صنف پارچهفروشان بروژيكي از اعضاي خود را كه علامت تجارتي بروژ را بر اجناس نامرغوبي زده بود، از شهر بيرون كرد. در مقدار تهيه يا قيمت اجناس رقابت ميان استادان را ناپسند ميشمردند، تا مبدا كار زرينگزين يا سختكوشترين استادان به زيان ديگران شود، و آنان بيش از حد ثروتمند شوند، لكن رقابت در كيفيت مصنوعات ميان استادان و شهرها تشويق ميشد. اصناف پيشهوران مثل اصناف بازرگانان به ساختن بیمارستانها و دبستانها، تهيه بيمههاي گوناگون، دستگيري اعضاي مستمند و نهارك جهيزيه براي دختران آنان، كفن و دفن مردگان، سرپرستي از بيوگان، بذل وجوه، و همچنين تهيه كارگر به منظور ساختن كليساهاي عادي و جامع و منقوش ساختن عمليات و علايم صنفی بر روي شيشههاي رنگي كليساي جامع ميرداختند. روح برادري كه بين استادان وجود داشت مانع از طبقهبندي دقيقی برای عضویت و حدود اختیارات در اصناف پيشهوران نمیشد. در پايينترين طبقه فرد كار آموز قرار داشت، كه كودكي بود ده تا دوازده ساله؛ چنين مدت سه الي دوازده سال با وي زندگي كند و در خانه و دكان به خدمت استاد كمر بسته دارد. در مقابل، نوآموز خوراك، پوشاك، مسكن، و تعليمات حرفه مطلوب را رايگان دريافت ميشاشت، و چون چند سالي كار ميكرد، افزار كار و دستمزد نيز ميگرفت. هنگامي كه دوره كار آموزيش به پايان ميرسيد، استاد مبلغی به وي هديه ميكرد تا مایه كارش باشد. اگر كودك در دوران كار آموزي ميگريخت، او را بار ديگر نزد استادش بر ميگردانند و تنبيه ميكردند. اگر نوآموز طبيعنا گريزيا بود، او را براي هميشه از فرا گرفتن رموز پيشه مزبور محروم ميكردند.

نوآموز چون دوره تعليماتش را تكميل ميكرد، به درجه نوچه استادي ميرسيد (چنين فردي را در انگليسي ((جرني من)) يا ((كارگر سيار))، و در فرانسه ((سرويتور))، ((گارسون))، و ((كومپانيون)) ميخواندند كه ميتوان به فارسي آن را ((وردست)) ترجمه كرد) و مثل عمله روزمزد (به فرانسه، ((ژورنه)) از خدمت يك استاد پيش استاد ديگري ميشافت. بعد از دو يا سه سالي، نوچه استاد، به شرط داشتن سرمايه مكفي، به منظور باز كردن دكاني براي خويش نزد هيئت گزينشي مركب از افراد صنف خود ميرفت؛ و اگر آن هيئت از لياقت فني وي اطمينان خاطر و رضاييت حاصل ميكرد، نگاه او را استاد ميشناختند. بعضي اوقات (و اين موضوع به ويژه در اواخر قرون وسطي مرسوم شد) داوطلب مكلف بود كه شاهكاري را به عنوان نمونه قانع كنندهاي از هنر دست خويش به هيئت مديره صنف تسليم كند. صنعتگري كه مدارج كار آموزي را طي كرده و به عبارت ديگر استاد شده بود افزايش از آن خود داشت و معمولاً اجناس را مستقيماً طبق سفارش مصرف كننده تهيه ميكرد. سفارشدنده در پاره اي موارد كالاهاي اوليه را خود در اختيار استاد ميگذاشت، و هر موقع دلش ميخواست ميتوانست به دكان رود و جريان كار را تماشا كند. در اين سيستم هنوز دلال يا واسطههاي وجود نداشت كه ميان سازنده و مصرف كننده حائل باشد. دامنه عمليات صنعتگر محدود به بازاری بود كه براي آن جنس تهيه ميكرد، و اين بازار قاعدتاً شهري بود كه صنعتگر در آنجا اقامت داشت؛ لكن وي نه دستخوش ترقي و تنزلهاي يك بازار عمومي بود، و نه تابع اميال سرمايه گذراني ناشناس يا خريداراني كه فرسنگها دور از وي زندگي ميكردند. وي از مصايب اقتصادي ادوار جديد ابداً بويي نبرده بود، و نميدانست كه ممكن است بازار به توالي دچار رونقهاي عجيب و كسادهاي مهيب شود.

ساعت كارش زياد بود، به اين معني كه هر روز از ۸ الي ۱۳ ساعت طول ميكشيد. لكن وي در انتخاب ساعات كار آزادي داشت، عاقلانه و با تاني كار ميكرد، و از بسياري اعياد مذهبي مثلذ ميشد. وي غذاي مقوي ميخورد، اثاثه محكمي خريداري ميكرد. جامههاي ساده اما بادوامي ميپوشيد، و حدود زندگي فرهنگي وي، لااقل به اندازه يك استاد كار امروزي، وسيع بود. وي آن قدرها كتاب نميخواند، و به همين سبب هم وقتش به مطالعه مشتتي لاطايلات تلف نميشد؛ لكن در نغمه سرايي، پاكيوبي، نمايشات درام، و

اجرای شعبان طول قرن سیزدهم اصناف پیشه‌وران از لحاظ تعداد و قدرت رو به افزایش نهادند و مانع دموکراتیکی در برابر اصناف متنفذ بازرگانان ایجاد کردند. لکن خود این اصناف پیشه‌وران نیز به نوبت خویش مبدل به یک آریستوکراسی کارگری شدند؛ به این معنی که استادی را انحصاری فرزندان استادکارها کردند و به نوبه استادان به قدر کافی دستمزد ندادند؛ همین امر در خلال قرن چهاردهم سبب شورشهای پی در پی نوچه استادان و در نتیجه باعث ضعف اصناف شد، و بالاخره موانع و محدودیتهایی را که برای ورود به جرگه یا شهرهای ایشان وجود داشت سخت تر و شدیدتر کردند. در یک عصر صنعتی که مشکلات حمل و نقل بیشتر بازار را به خریداران محلی محدود میکرد و تراکم سرمایه هنوز آن قدر زیاد و متحرک نبود که وسیلهای برای ایجاد موسسات تولیدی بزرگ و گسترده شود، این اصناف سازمانهایی بسیار مفید بودند. هنگامی که سرمایه‌های هنگفت پدیدار شدند، نظارت اصناف اعم از بازرگانان و پیشه‌وران بر بازار از بین رفت، و لهذا از آن پس اختیارات این سازمانها در تعیین شرایط کار نیز سلب شد. انقلاب صنعتی، در انگلستان، با تحول کند اقتصادی، اصناف را از میان برد، و انقلاب فرانسه ناگهان آنها را منحل کرد، زیرا اصناف را محل آزادی و حیثیت کارگر دانست، همان آزادی و حیثیتی که همین اصناف چند صباح درخشانی به حمایت و اعتلای آن قیام کرده بودند.

VI - کمونها

انقلاب اقتصادی قرون دوازدهم و سیزدهم، مانند انقلابهای قرون هجدهم و بیستم، موجد بروز انقلابی در جامعه و حکومت شد. طبقات جدیدی صاحب قدرت اقتصادی و سیاسی شدند و به شهر قرون وسطایی آن استقلال مردانه و جنگجویانه‌ای بخشیدند که حاصل آن پیدایش رنسانس بود. موضوع اهمیت نسبی عامل وراثت، در مقابل عامل محیط، مسئله‌ای است که در مورد شهرها و همچنین اصناف ممالک اروپایی صدق میکند. سوالی که پیش می‌آید این است که آیا شهرها اخلاف موروثی همان تشکیلات بدوی روم قدیم بودند، یا رسوبات جدیدی بودند که رود تحول اقتصادی به جا گذاشت بسیاری از شهرهای رومی، در خلال قرون مملو از هرج و مرج و فقر و تباهی، سابقه تاریخی خود را حفظ کردند؛ اما فقط در معدودی از این شهرهای واقع در ایتالیا و نواحی جنوب شرقی فرانسه بنیادهای کهنسال رومی - و در شهرهای معدودتری حقوق رومی - از دستبرد زمانه محفوظ ماند. در شمال سلسله جبال آلپ، حقوق اقوام بربري جانشین میراث روم شد؛ و تا حدودی رسوم سیاسی قبایل یا دهات آلمانی در حکومت‌های محلی باستانی نفوذ کرد. اکثر شهرهای وراي آلپ در قلمرو ملوک فئودال قرار داشتند و به میل آنها، وزیر نظر عمال منتخب ایشان، و بنیادهای فئودال تشکیلاتی طبیعی بودند. در خارج ایتالیا، شهر قرون وسطایی بر اثر پیدایش اختیارات طبقات و مراکز جدید بازرگانی رو به ترقی نهاد. در دوران فئودالیتة معمولاً شهر را در بلندیهایی واقع در محل تقاطع جاده‌ها، یا در کنار رودها، یا بر سر مرزها احداث میکردند. در حول و حوش دیوارهای دژ فئودال یا دیرهای مستحکم، کم‌کم تجارت و صناعت مختصی نضج میگرفت که اختصاص به شهرنشینان یا مردم محل داشت. هنگامی که تهاجمات اقوام نورس و مجار فرو نشست، این فعالیت بیرون شهری توسعه یافت، بر تعداد دکانها افزوده شد، و بازرگانان و صنعتگران - که روزی مردمی خانه به دوش بودند - در شهر سکونت اختیار کردند. لکن هنگام جنگ بار دیگر دوران ناامنی تجدید میشد، به همین سبب، مردمی که بیرون شهر ساکن شده بودند به احداث دیوارهای ثانوی، که محیط آن به مراتب وسیعتر از خندق عهد فئودالیتة بود، اقدام کردند تا دکانها و جان و مال خود را از دستبرد یغماگران محفوظ دارند. این شهر توسعه یافته هنوز بخشی از حوزه قلمرو اسقف یا خاندان فئودال محسوب میشد، اما در این تاریخ نفوس دم افزون آن، که اکثر مردمان سوداگر و غیر مذهبی بودند، مدام از شر قیود و باجهای فئودال آزاده خاطر میشدند و در طلب کسب آزادی شهری مشغول توطئه بودند. از میان سنن سیاسی کهنه و نیازمندیهای اداری نو، مجلسی مرکب از افراد شهرنشین و هیئتی مشتمل بر مأموران شهر به وجود آمد؛ نظارت و دخالت این ((کمون)) یا دستگاه سیاسی در امور شهر بتدریج بیشتر شد. نزدیک به پایان قرن یازدهم رهبران بازرگانان از سروران فئودال تقاضای منشورهایی برای تسجیل آزادی شهرهای خویش کردند. این جماعت، با زیرکی مخصوص به خود، ملوک مختلف را به جان هم انداختند؛ خواند را با اسقف، شهسوار را با خواند، و شخص سلطان را به مجادله با تمامی آنها و داشتند. مردمان شهری برای تحصیل آزادی شهری به تدابیر مختلفی دست زدند، مثلاً طی تشریفات خاصی سوگند یاد کردند که از

پرداخت خراجها یا باجهای خاوند و اسقفان امتناع ورزند، در مقابل اخذ منشور، مبلغ مقطوعی به سالار یا شخص ملک پرداختند، یا متعهد شدند که مادامالعمر مستمری معینی به وی بپردازند. هر جا شهر در قلمرو يك سلطان بود، با دادن مبالغی به عنوان پیشکش یا بر اثر خدمت در جنگ وی، به چنین حقی نایل آمدند. گاهی شهریان بدون محامله استقلال خود را اعلام داشته و با انقلابی خونین به مبارزه برخاستند. شهر تور قبل از آنکه به استقلال نایل آید، دوازده بار جنگید. خاوندهای بدهکار یا نیازمند، به ویژه آنهایی که مشغول تدارک برای رفتن به جنگ صلیبی بودند، به شهرهایی که در تبول آنها بود منشورهای خود مختاری میفروختند. به این نحو بود که بسیاری از شهرهای انگلستان منشور استقلال خود را از ریچارد اول به دست آوردند. برخی از خاوندها، و بیشتر از همه جا در فلاندر، به شهرهایی که توسعه آنها مدد عوایدشان میشد منشورهای آزادی محدودی عطا میکردند. روسای دیرها و اسقفان بیش از دیگران مقاومت ورزیدند، سنت کلیسا هر کدام سوگند یاد کرده بودند که مرتکب هیچ گونه عملی برای تنزل و تخفیف عواید حوزه خویش نشوند؛ به علاوه، این قبیل عواید به مصرف بسیاری از خدمات مذهبی آنها میرسید. از این رو، مبارزه میان شهرها و صاحبان روحانی آنها طویلترین و شدیدترین مبارزاتی بود که در تحصیل آزادی صورت گرفت. شاهان اسپانیا با ایجاد کمونها روی موافقت نشان دادند، زیرا آزادی شهرها را بهترین وسیله عقیم گذاردن توطئه طبقه اشراف شرور میدیدند. به همین سبب، در اسپانیا منشورهای شاهي فراوان و سخاوتمندانه بودند. لئون در سال ۱۰۳۰ به دریافت منشور آزادی خود از دست سلطان کاستیل نایل آمد؛ بورگوس در ۱۰۷۳، ناخرا در ۱۰۷۶، و تولدو در ۱۰۸۵ استقلال داخلی یافتند. و اندکی بعد نوبت به شهرهای کومپوستلا، کادیث، والنسیا، و یارسلون رسید. جنگهایی که میان امپراطوران آلمان و دستگاه پاپی بر سر حق عزل و نصب روحانیون روی داد - و قوای هر دو را تحلیل برد - و همچنین کشمکشهای دیگری که میان حکومت و کلیسا روی داد در آلمان به نفع فئودالیسم، و در ایتالیا به نفع شهرها تمام شد. در ایتالیایی شمالی شهرها به قدری قدرت سیاسی پیدا کردند که تا آن موقع، یا تا به امروز، هرگز سابقه نداشته است. همچنانکه نهرهای حوزه آلپ به رودهای عظیم لومباردی و توسکان میپیوست - و این دو رود وسیله حمل و نقل کالاهای بازرگانی و مایه حاصلخیزی جلگهها بودند - بازرگانی کشورهای اروپایی ماورای آلپ و آسیای باختری در ایتالیایی شمالی نیز با هم تلاقی کردند و در آنجا يك ((بورژوازی)) تجاری به وجود آوردند که ثروتش شهرهای کهن را تعمیر کرد، شهرهایی نو پی افکند، مشوق ادبیات و هنر شد، و با تفاخر تمام زنجیرهای فئودالیسم را از هم گسست. اشراف از کاخهای خود در دل روستا علیه نهضت آزادیطلبانه شهرنشینها به جنگی مبادرت جستند که امید پیروزی در آن نبود؛ چون تسلیم شدند، در شهر سکونت گزیدند و نسبت به کمون سوگند وفاداری یاد کردند. اسقفان، که چندین قرن متمادی حکام حقیقی و لایق شهرهای لومبارد بودند و مدتها فرمان پاپ را نادیده میانگاشتند، به یاری همان پاپها، در برابر حکومت شهری سر تسلیم فرود آوردند. در ۱۰۸۰، به نام کنسولهایی بر میخویم که در لوکا حکومت میکردند؛ نظایر آنها در ۱۰۸۴ شهر پیزا، در ۱۰۹۸ شهر آرتسو، در ۱۰۹۹ شهر جنووا، در ۱۱۰۵ شهر پابویا، و در سال ۱۱۳۸ شهر فلورانس را اداره میکردند. شهرهای ایتالیایی شمالی تا قرن پانزدهم همچنان حق حاکمیت رسمی امپراطوری را قبول داشتند و هنگام افشای اسناد دولتی خویش نام امپراطوری را ذکر میکردند، اما واقعا و عملا آزاد بودند و رژیم کهنسال کشور - شهر با کلیه مراجع و انگیزههایی که همراه داشت دوباره احیا شد. در فرانسه تحصیل استقلال و آزادی عمل برای شهرها مؤضمن کشمکشهایی طولانی و اکثرا خونین بود. در لومان (۱۰۶۹)، کامبره (۱۰۷۶)، و رنس (۱۱۳۹) اسقفانی که زمام امور را به کف داشتند، با اسلحه تکفیر یا زور، ایجاد کرده بودند. لکن در نوایون اسقف محل به طیب خاطر منشوری به شهر عطا کرد (۱۱۰۸). سن کانتن در ۱۰۸۰، بووه در ۱۰۹۹، مارسی در ۱۱۰۰، و آمین در ۱۱۱۳ به استقلال نایل آمدند. در لان اهالی شهر در سال ۱۱۱۵ غیبت اسقف فاسد خویش را غنیمت شمرده، به تاسیس کمونی اقدام کردند. هنگامی که اسقف مراجعت کرد، به زور رشوه او را قسم دادند که از حکومت شهر حمایت کند. يك سال بعد وی سلطان فرانسه، لویی ششم، ملقب به لوگرو (فریه) را ترغیب به انحلال آن کرد. تفصیلی که گیر دو نوژان راهب در باره این واقعه نگاشته است نمونهای از شدت انقلاب مردم شهر است :

در روز پنجم هفته عید فصح... در تمامی شهر صدای بلوایی بلند شد؛ افراد فریاد میزدند: ((کمون!)) ... جماعت بسیار از مردم شهر با شمشیرهای آخته، تبرزین، کمان، تبر، چماق و نیزه وارد حیاط اسقف شدند.

... اشراف از همه سو به مدد اسقف شتافتند. ... وي، به كمك برخي از ياران با قلوه سنگ و تير به جنگ مردم برخاست. ...

وي خودش را در بشكهاي پنهان كرد. ... و با عجز و الحاح به آنها التماس نمود و قول داد كه ديگر اسقف آنها نباشد، ثروتي بيكران به آنها تفويض كند، و آن سرزمين را ترك گويد. در آن هنگام كه آنها با سنگدلي وي را به باد ريشخند گرفته بودند، شخصي به نام برنار تبرزين خود را بالا برد و با كمال قساوت مغز آن مرد مقدس و در عين حال گناهكار را متلاشي كرد؛ وي از ميان دستهاي افرازي كه او را نگاه داشته بودند فرو افتاد پيش از آنكه به زمين بخورد. بر اثر ضربه ديگري كه به زير كاسه چشمان و روي بيني اصابت كرده بود، جان سپرده بود. اكنون كه اسقف بيجان بر زمين افتاده بود، مردم ساق پاهایش را قطع كردند و بسياري جراحت ديگر بر بدنش وارد آوردند. تيبو كه انگشتری بر انگشت اسقف ديده و نتوانسته بود آن را بيرون آورد، انگشت وي را قطع كرد.

كليساي جامع به آتش كشيده و با خاك يكسان شد. يغمگران، كه در صدد بودند با يك تير دو نشان بزنند، شروع به تاراج و سوزانيدن كاخهاي اشراف كردند. لشكري كه از جانب سلطان اعزام شده بود بر شهر شببخون زد و به ياري اعيان و روحانيون به قتل عام مردم كمر بست، و كمون پايمال شد. چهارده سال بعد بار ديگر اجازه تشكيل آن داده شد، و اهالي شهر از شوق دينداري آستين بالا زدند و به تعمير كليساي جامعي كه خود آنها و يا پدرانشان ويران كرده بودند پرداختند.

اين تلاش يك قرن ادامه يافت. اهالي شهر وزله (۱۱۰۶) آرنو، صدر دير، را به قتل رسانيدند و كموني تاسيس كردند. اهالي اورلئان در ۱۱۳۷ قيام كردند، لکن سعی آنها بيهاصل ماند. لويي هفتم در ۱۱۴۶ منشوري به سانس تفويض، اما سه سال بعد، به تقاضاي صدر ديري كه در حوزه قلمرو آن شهر قرار داشت، آن را نسخ كرد.

مردم شهر صدر دير و برادرزاده وي را به قتل رسانيدند، لکن نتوانستند كمون را از نو دبير كنند. اسقف تورنه مدت شش سال (۱۱۹۰-۱۱۹۶) براي انحلال كمون شهر مزبور با مردم مشغول جنگ بود. پاپ كلييه اهالي شهر كليساي جامع شهر را غارت كردند. در ۱۲۰۷، با صدور فرمان مخصوصي از طرف پاپ، به شهر مزبور مصونيت داده شد. در ۱۲۳۵ اهالي رنس، بشكهاي را كه براي ساختمان مجدد كليساي جامع به شهر آورده شده بود ضبط كردند تا در شورش خود عليه عاليترين مقامات روحاني گل از آن استفاده كنند. اسقف اعظم رنس به اتفاق كشيستان خویش فرار اختيار كرد و ديگر باز نگشت؛ تا آنكه دو سال بعد لويي هفتم، پادشاه فرانسه، بنا به تقاضاي پاپ، كمون رنس را منحل كرد. تا وقوع انقلاب كبير، بسياري از شهرهاي فرانسه به احراز آزادي خویش توفيق نيافتند. اما در شمال فرانسه، اكثر شهرها در خلال سالهاي ۱۰۸۰ و ۱۲۰۰ از قيود دوران فئوداليسم رهايي يافتند و بر اثر انگيزه آزادي پا به مشعشعترين ادوار خویش نهادند. ساختن كليساهاي جامع گوتيك در پرتو همت كمونها عملي شد.

در انگلستان پادشاهان با اعطاي منشورهايي كه استقلال داخلي محدود به شهرها ميبخشيد، از حمايت آنها در برابر طبقه اشراف برخوردار شدند. ويليام فاتح چنين منشوري به شهر لندن اعطا كرد. هنري دوم با صدور فرمان مشابهي به لينكن، دارم، كارلايل، بريستول، آكسفرده، سالزبري، و ساوثمپتون آزادي بخشيد. در ۱۲۰۱، كمبريج حق آزادي در امور داخلي خویش را از جان، پادشاه انگلستان، خريداري كرد. در فلاندر كنتيهايي كه بر مملكت حكومت ميكردند امتيازات معتنايي به شهرهاي گان، بروژ، دونه، تورنه، ليل، و غيره عطا كردند، اما با كلييه مجاهدات مردم براي تحصيل استقلال شهري كامل مخالفت شد. ليدن، هارلم، روتردام، دوردرخت، دلفت، و ساير شهرهاي هلند در قرن سيزدهم به دريافت منشور استقلال داخلي نایل آمدند. در آلمان تحصيل آزادي مدت مديدي به طول انجاميد. و اغلب صلحجويانه بود. اسقفان، كه چندين قرن شهرها را بر سبيل تيول شخص امپراطور اداره ميكردند، سرانجام به كولوني، تربيه، مس، ماينتس، شپاير، استراسبورگ، و ورمس استقلال دادند و ساير شهرها را در انتخاب قضاات و وضع قوانين خویش آزاد گذاشتند.

تا پایان قرن دوازدهم انقلاب جوامع در اروپای باختری قرین توفیق شده بود. اگرچه تا این تاریخ شهرها کاملاً مستقل نشده بودند، اما قیود اربابان فئودال در هم گسیخته شده بود، باجهای دوران فئودالیسم بکلی منسوخ شده یا کاهش یافته بود، و اختیارات مقامات روحانی را بشدت محدود کرده بودند. شهرهای فلاندری تأسیس دیرهای جدید و بخشیدن اراضی به کلیسا را ممنوع کردند، حدود اختیارات دادگاههای کلیسایی را که حق محاکمه کشیشان را داشتند محدود ساختند، و با نظارت کشیشان بر دبستانهای مملکت مخالف ورزیدند.

اکنون بورژوازی تجاری بر حیات اقتصادی و اداره شهرها مسلط بود. تقریباً در کلیه کمونها اصناف بازرگانان را سازمانهایی خودمختار میشناختند. در بعضی موارد کمون و صنف بازرگانان تشکیلاتی همانند بودند. معمولاً این دو سازمانهایی مشخص و جداگانه محسوب میشدند. اما کمون بندرت با منافع اصناف مخالفت نخستین بار بعد از هزار سال دوباره تملک پول قدرتی عظیمتر از تملک زمین شد؛ یک توانگرسالاری یا حکومتی از ثروتمندان در برابر اشراف و روحانیون قد علم کرد. این بورژوازی تجاری به مراتب بیشتر از اعصار کهن ثروت، نیرو، و کاردانی خویش را در گرو برتری سیاسی گذاشت. در اکثر شهرها دست مردم بیضاعت را از مجالس و مناصب کوتاه کرد. بر کارگر یدی و زارع ستم روا داشت، منافع بازرگانی را انحصاری خود کرد، بر جامعه مالیاتیهای گزاف بست، و قسمت اعظم عواید به دست آمده را صرف خصومتیهای داخلی یا جنگهای خارجی کرد تا بازارها را قبضه و رقباي خود را نابود کند. همچنین در صدد پامال کردن انجمنهای صنعتگران برآمد و، با مقرر داشتن مجازات تبعید یا مرگ، حق اعتصاب را از آنان سلب کرد. هدف اصلی وی از تعیین قیمتها و دستمزدها چیزی جز جلب نفع شخصی و ضرر فاحش برای طبقه کارگر نبود. هرست همان طور که در انقلاب کبیر فرانسه اتفاق افتاد، شکست اعیان فئودال فتحي بود بیشتر برای طبقه بازرگانان.

با تمام این اوصاف، کمونها نمونه باشکوهی از اثبات آزادی بشری بودند. به مجردی که صدای ناقوس از جانب برج شهر بلند میشد، اهالی شهر همگی به تالار اجتماع رو میآوردند و صاحبمنصبان شهری خویش را انتخاب میکردند. شهرها مأمورین انتظامی جامعه خود را خودتعیین میکردند و با کمال شجاعت در مقام دفاع از خود بر میآمدند، چنانکه در لنیانو سربازان ورزیده امپراطور آلمان را شکست داده (۱۱۷۶) و آن قدر با یکدیگر جنگیدند تا قوای آنها متقابلاً تحلیل رفت. هرچند که شوراهاي اداري شهرها بزودي عضویت خود را به اشراف سالاری بازرگانان محدود کردند، این نوع مجالس اولین حکومت منتخب مردم بود که از دوران فرمانروایی تیبریوس به این طرف پا به عرصه وجود میآید. تکامل دموکراسی عهد نوین را بیشتر باید مدیون این قبیل تشکیلات شهری دانست تا ماگناکارتا. اولین فرمان مشروطیت انگلستان. مقررات قضایی جدیدی، مانند بازجویی مشروع از شهود، جانشین پارهائی از نشانههای دیرپای حقوق فئودالی یا قبیلهای - مانند اثبات برائت متهمان به اتکای سوگند دیگران، موکول کردن بیگناهی به نتیجه نبردهای تن به تن و اوردالی - شد. دادن جریمه نقدی به جای تحمیل مجازات، یا به عبارت دیگر خونبها، منسوخ شد و به جای آن در هر مورد، به نسبت شدت یا ضعف جرم، تنبیههای جسمانی، زندان، و پرداخت جریمه رواج گرفت.

تاخیرهایی که با مراعات حقوقی توأم بود کاهش یافت؛ عقود جانشین بیعتها و شرایط حقوقی فئودالی شد، و بر اثر پیدایش یک رشته قوانین جدید بازرگانی، نظم نوینی در زندگی اروپایی به وجود آمد.

دموکراسی جدید، بدون اتلاف وقت به صورت اقتصاد شبه سوسیالیستی که زیر نظر حکومت اداره شود درآمد. کمون یا سازمان سیاسی شهر برای خود سکه ضرب کرد، نظارت و اجرای کارهای عمومی را به عهده گرفت، جاده و پل و آبراهه ساخت، برخی از خیابانهای شهر را سنگفرش کرد، تأمین آذوقه را سازمان داد، و بازارهای مکاره وسیله تماس مستقیم میان فروشنده و خریدار را فراهم آورد. و به آزمایش اوزان و مقادیر، نظارت بر کالاها، مجازات متقلبان، بازرسی واردات و صادرات ذخیره غله برای سالهای قحطی، فروش غله به قیمت عادلانه در مواقع ضروری، و بالاخره تعدیل قیمت آجود و اغذیه اساسی پرداخت. هنگامی که کمون میدید که قیمت جنسی نازلتر از آنچه باید تعیین شده است، به طوری که

سازندگان از تهیه آن کالاهای بخصوص دلسرد میشوند، بهای عمده فروشی برخی از کالاها را به حال خود وا میگذاشت تا، بر اثر رقابت، به تراز مطلوب برسد؛ لکن محاکم یا دیوانهای مخصوصی تأسیس کرده بود که کار آنها این بود که مدام بهای خردهفروشی نان و آجود - یعنی دو فقره از ضروریات زندگی - را با قیمت گندم و جو متناسب سازند.

کمون، به طور مرتب، هر چند وقت یکبار، سیاههای از قیمتهای عادلانه اجناس را منتشر میکرد. نظر این سازمانهای شهر آن بود که هر کالایی باید ((قیمت مناسب)) داشته باشد مرکب از مجموع بهای مواد اولیه به اضافه دستمزد کارگر. فرضیه مزبور موضوع عرضه و تقاضا و همچنین ترقی و تنزل ارزش پول رایج را نادیده میگرفت. برخی از کمونها مثل کمون بال یا جنووا انحصار تجارت نمک را در دست داشتند. بعضی دیگر مانند نورنبرگ خودشان آجود میساختند، یا غلات را در سیلوهای شهری انبار میکردند. با تعیین تعرفههایی از جانب سازمان شهر، جلوگیری از ورود کالاهای خارجی گرفته میشد. در بعضی موارد مقرر شده بود که سوداگران سیار قبل از عبور از شهر، کالاهای خود را به معرض فروش بگذارند. درست مثل عهد خود ما، اکثر عناصر متمدن، به حلیه مفری برای نقض این قبیل قوانین پیدا میکردند، و ((بازار سیاه)) فراوان بود.

بسیاری از این محدودیتها متضمن ضرر بود تا منفعت، و به همین سبب نیز اجرای آنها بزودی موقوف شد.

لکن رویهمرفته، کار کمونهای قرون وسطایی شاهد پراختیاری بر کاردانی و شجاعت بازرگانی بود که این قبیل سازمانها را اداره میکردند. در دوران نصدی این کمونها، در قرون دوازدهم و سیزدهم، اروپا به چنان رفاهی نایل آمد که از هنگام واژگون شدن بساط امپراطوری روم به این طرف سابقه نداشت. علی رغم بیماریهای فراگیر و قحطیها و جنگها، نفوس اروپا در سایه ایجاد کمونها چنان تکثیر یافت که نظیرش از هزار سال قبل از آن هرگز دیده نشده بود. جمعیت اروپا، که در قرن دوم میلادی کم کم رو به کاهش نهاده و در قرن نهم احتمالاً به کمترین میزان خود رسیده بود، از قرن یازدهم تا بروز مرگ سیاه (۱۳۴۹)، با احیای مجدد بازرگانی و صنعت، دوباره رو به افزایش نهاد. در ناحیه میان دو رود موزل و رن، این جمعیت به احتمالی کلی ده برابر شد، و در فرانسه احتمالاً بالغ بر بیست میلیون نفر شد، که این رقم کمتر از جمعیت آن کشور در قرن هجدهم نبود. انقلاب اقتصادی مضمن مهاجرت از روستا به سوی شهر بود، و این مهاجرت، تقریباً نظیر آنچه در اعصار اخیر مشهود شد، از شهرهای پر جمعیت اروپا به شمار میرفتند، لکن قبل از ۱۱۰۰ فقط معدودی از شهرهای واقع در کوههای آلپ بیش از سه هزار نفر نفوس داشتند. تا سال ۱۲۰۰ جمعیت پاریس به حدود یکصد هزار نفر، و سکنه دونه، لیل، ایپر، گان، و بروژ هر کدام تقریباً به پنجاه هزار نفر رسیده بود. تا سال ۱۳۰۰ پاریس ۵۰۰،۰۰۰ و نیز، میلان، و فلورانس ۱۰۰،۰۰۰، سینا و مودنا ۳۰،۰۰۰، لوبک، نورنبرگ، و کولونی ۲۰،۰۰۰، و فرانکفورت، بال، هامبورگ، ناریچ، و یورک هر کدام ۱۰،۰۰۰ جمعیت داشتند. البته کلیه این ارقام تخمینهایی تقریبی هستند که صد در صد اعتبار نیستند.

فرونی جمعیت، هم یک نتیجه تحول اقتصادی بود و هم یک علت آن. به عبارت دیگر، جمعیت شهرها از آن رو افزایش گرفت که تأمین جانی و مالی افراد زیادهتر، طرز استفاده از منابع طبیعی در صنعت کاملتر، و دایره گردش خواربار و کالاها، به برکت افزایش ثروت و دادوستد، وسیعتر شد؛ از طرف دیگر این امر بازار رو به گسترشی را در اختیار بازرگانی و صنعت، ادبیات، درام، موسیقی، و هنر گذاشت. تقاضا رقابت آمیز کمونها ثروت شهرها را به کلیساهای جامع، تالارهای شهرداری، برجهای ناقوس، فرازها، مدارس، و دانشگاهها بدل کرد. تمدن به دنبال بازرگانی، از دریاها و کوهستانها گذر کرد؛ اسلام و دنیای بیزانس خطه ایتالیا و اسپانیا را در نورددیند، از سلسله جبال آلپ گذشتند، و پا به آلمان، فرانسه، فلاندر، و بریتانیا گذاشتند. از قرون تیرگی هیچ چیز جز خاطرهای به جا نماند، و اروپا قوت شباب از نو گرفت.

از آنچه در بار شهر قرون وسطایی گفتیم نباید این توهم به خواننده دست دهد که چنین شهری غایت مطلوب آدمی بود. البته (در نظر انسان عهد جدید) شهر قرون وسطایی، با قلعه‌هایی که بر فراز تپه داشت و دیوارهای مستحکمی به دور آن احداث کرده بودند، با کلبه‌ها و خانه‌هایی مسقف به کاه و پیزر یا سفال، و با ردیف دکانهایی که در اطراف کلیسای جامع، ارگ، یا میدان عمومی قرار داشتند، منظری بس بدیع به وجود می‌آورد.

لکن معابر این قبیل شهرها بیشتر کوچه‌هایی بودند باریک و صعب‌العبور (بسیار مطلوب برای مدافعه و گریختن از شر گرما) که تقویت سم‌ستوران و گفتگو و صدای کفش‌های چوبی عابران فضایی آن را پر میکرد و مالا مال از تقفن عهده بود که در آن هیچ ماشینی از زحمت عضلات نمیکاست و اعصاب آدمی را فرسوده نمیکرد. در حول و حوش بسیاری از منازل شهری باغچه، مرغدانی، آغل خوک، چراگاه گاو، و تله‌های تپاله قرار داشت. شهر لندن در باره چرای خوک سختگیر بود، و به همین سبب مقرر داشته بود که ((هر کس خوک را پرورش دهد باید آن حیوان را در خانه خود نگاه دارد)). در دیگر شهرها، خوکها بلامانع در میان توده‌هایی از زباله میچریدند. هر چند گاه بار، بر اثر بارانهای شدید، رودخانه طغیان میکرد و سیل مزارع و شهرها را آنکه باران بند می‌آمد، تا چندین روز معابر پر از گل و لای بودند. در آن ایام مردها چکمه به پا میکردند و بانوان مشخص را با کالسکه یا تخت روان حرکت میدادند، و هر وقت که این قبیل وسایل به سر چاله یا حفره‌ای در معبر میرسیدند، راکب و مرکب هر دو بسختی تکان میخوردند. در قرن سیزدهم خیابانهای عمده برخی از شهرها را با قلوه سنگ میپوشانیدند، لکن در اکثر شهرها معابر سنگفرش نبودند و برای پاها و بینی عابران خطر داشتند. دیرها و دژها مجهز به وسایل مخصوص فاضلاب بودند؛ کلبه‌ها معمولاً چنین تسهیلاتی نداشتند. در برخی از اماکن، میدانهایی وجود داشت پوشیده از علف یا شن، با تلمبه‌های مخصوص آب آشامیدنی مردم، و لاوکی پر آب برای رفع عطش چهارپایانی که از آن محل عبور میکردند. خانه‌ها، در شمال رشته کوه‌های آلپ، تقریباً به تمامی از چوب ساخته شده بودند؛ فقط منازل ثروتمندترین اشراف و بازرگانان از اجزای سنگ بودند. آتشسوزی فراوان بروز میکرد، و اکثر بیمانع در سراسر یک شهر زبانه میکشید. در ۱۱۸۸ روان، بووه، آراس، تروا، پروون، پواتیه، و مواساک همگی بر اثر آتشسوزی ویران شدند. در خلال سالهای ۱۲۰۰ و ۱۲۲۵، روان شش بار به آتش سوخت. به کار بردن سفال در ساختمان سقف فقط در قرن چهاردهم معمول شد. طریقه آشناسانی استمداد از سطل آب بود، یعنی عملی شجاعانه و در عین حال ناموثر.

قاعدتا مراقبانی را به کار دیدهبانی میگماشتند تا در صورت بروز آتشسوزی، با میله‌های درازی که منتهی به یک قلاب میشد، سقف خانهای را که آتش گرفته بود پایین بکشند و مانع از سرایت آتش به دیگر ساختمانها شوند.

از آنجا که همگی افراد برای ایمنی نزدیک به قلعه شهر زندگی میکردند، ابنیه شهر طبقات متعددی پیدا کردند که بعضی اوقات به شش تا میرسید و طبقه‌های فوقانی به طرز بدیع اما وحشتناکی بر بالای معابر قرار داشتند.

در این ایام شهرها با صدور فرامینی ارتفاع ابنیه را محدود میکردند.

علیرغم این مشکلات - که چون عمومیت داشت، تقریباً هیچکس آن را احساس نمیکرد - زندگی در شهر قرون وسطایی میتوانست جالب باشد. بازارها پر از ازدحام، گفتگو فراوان، و لباسها و کالاهای رنگارنگ بودند.

فروشندهگان دور هگردد به بانگ بلند کالاهای خود را اعلان میکردند، و صنعتگران نمونه‌های هنر دست خویش را در معرض انظار بر روی هم میانیاختند. گاه میشد که در میدان شهر بازیگران مشغول اجرای نمایشی ((تعزیه)) مانند باشند، یا دار و دسته‌های مذهبی در معابر به حرکت درآیند، و همراه آن بازیگران مغرور و کارگران قوی هیکلی رژه روند و با گردونه‌هایی پر زرق و برق، لباسهایی باشکوه، و آوازهایی

مهیج عابران را سرگرم سازند. گاه میشد که مشغول ساختن کلیسای باشکوهی باشند، لعبت زیبایی از فراز مهنایی خم شده پایین را نظاره کند، و یا آوای ناقوس اهالی شهر را به حضور در تالار اجتماعی شهرداری یا برداشتن اسلحه دعوت کند. هنگام غروب آفتاب ناقوس دیگری به صدا در میآمد که نشانه پایان عبور و مرور بود و مردم را در بازگشت به سوی خانه به معابر هیچگونه چراغی وجود نداشت مگر شمعهایی که در پنجره خانه‌ها میسوخت و چراغی که اینجا و آنجا در جلو زیارتگاهی سوسو میزد. در آن ایام ماموران انتظامی محدود بودند، و هنگام شب گز مه یا مامور شبگرد به دنبال خدام مسلح خویش، که مشعل یا فانوسهایی در دست داشتند، حرکت میکرد. شهریان عاقل همان اول شب به بستر میرفتند؛ از یکنواختی شبهای درازی که فاقد هرگونه انگیزه عقلانی بود احتراز میجستند؛ و میدانستند که چون پگاه روز بعد فرا رسد، دوباره خروسان سحر آواز بر خواهند داشت و بار دیگر يك رشته کارهای پیدرپی باید صورت گیرد.

VII - انقلاب کشاورزی

توسعه صنعت و بازرگانی، گسترش اقتصادی که اساس آن پول بود، و تقاضای روزافزون برای کارگر در شهرها رژیم کشاورزی را دستخوش تحول ساخت. شهرداریه‌ها، که شایق به پیدا کردن کارگران جدید بودند، اعلام داشتند که هرکس مدت ۳۶۶ روز در شهری مقیم باشد بی آنکه شخص دیگری او را به عنوان سرف بشناسد یا تحت اختیار خود درآورد، چنین ادعای خود به خود آزادمرد شناخته میشود، و میتواند، به اتکای قوانین و قدرت کمون، از هرگونه تعرضی مصون بماند. در ۱۱۰۶ فلورانس از جمیع بزرگانی که در قرا و قصبات اطراف شهر زندگی میکردند دعوت کرد که به شهر آیند و بر سبیل آزاد مردان مقیم شوند. بولونیا و سایر شهرها مبالغی به خاوندان فئودال میپرداختند تا به سرفهای خود اجازه اقامت در شهرها را تفویض کنند. عده کثیری از سرفها به نواحی باختری الب گریختند، یا از آنها دعوت شد که در آن صفحات به کشت اراضی جدید مشغول و خود به خود جزو آزاد مردان محسوب شوند.

انهایی که در روستای خاوندی باقی ماندند نسبت به عوارض و باجهایی که با گذشت ایامی متمادی تصویب شده بود بنای مخالفت را گذاشتند. بسیاری از سرفها، در مقام رقابت با اصناف شهری، انجمنهایی روستایی (به عنوان مختلف از قبیل: انجمنهای مذهبی خیرات و میراث و انجمنهای فتنه و دسیسه بر ضد دولت و پادشاه) تشکیل دادند و به قید سوگند خود را مکلف ساختند که همکاری در خودداری از پرداخت باجهایی فئودالی با هم متحد باشند. همین جماعت منشورهای متعلق به خاوندان را، که سند بردگی یا تعهدات ایشان بود، به سرقط بردند یا منهدم کردند. دژهای خاوندان خیرهش را به آتش سوزاندند، و تهدید کردند که اگر تقاضاهای آنها مورد اجابت قرار نگیرد، قلمرو اربابی را به تمامی ترك گویند. در ۱۱۰۰، سرفهای سن میشل دو بووه اعلام داشتند که از آن پس هر زنی را که مایل باشند به عقد ازدواج خود در خواهند آورد و دختران خود را به میل خویش و بدون اجازه دیگری شوهر خواهند داد. در ۱۱۰۲ سرفهای سنت آنول دوکریپی از پرداخت مالیات بر برای شوهر دادن دختران خویش به مردانی خارج از قلمرو رئیس دیر، که در حکم خاوند محل بود، خودداری ورزیدند. در ده - دوازده شهر مختلف، از فلاندر گرفته تا اسپانیا، شورشهای همانندی بروز کرد. برای خاوندان فئودال جلب منفعت از دسترنج سرفها روزبهر روز دشوارتر شد، و مقاومت روزافزون سرفها در هر مرحله مستلزم نظارتی بر اعمال ایشان بود که برای خاوندان گران تمام میشد. مصنوعات دکانهایی که در روستای خاوندی قرار داشتند بر مقام قیاس با مصنوعات همانندی که در شهرها به دست کارگران آزاد تهیه میشد گرانتر و نامرغوبتر شد. خاوند، به منظور نگاه داشتن بزرگران در روی زمین، و برای سودمند ساختن دسترنج آنها به نفع خویش، حاضر شد که در مقابل قبول وجوهی نقد، از عوارض و بدهیهای قدیمی فئودالی چشم بپوشد.

وی به سرفهایی که قادر بودند از محل پسانداز خویش این قبیل وجوه را پرداخت کنند آزادی بخشید، بیش از پیش اراضی مجاور ملک خویش را، در مقابل مالالاجاره نقدي، به کشاورزان آزاد واگذاشت، و کارگران آزاد را برای کار در دکانهای واقع در ملک خویش اجیر کرد. از قرن یازدهم تا قرن سیزدهم، در

اروپاي باخترى، سال به سال، به پيروي از جهان اسلامي و بيزانس، بدهيها و مالالاجاره‌هايي كه اكثر جنسي بودند به صورت نقدي درآمدند. ملاكان فنودال، در طلب مصنوعاتى كه بازرگاني پيش چشم آنها عرضه مىداشت، مشتاق پيدا كردن پول براي خريد اشيائي مطلوب بودند. براي عزيمت به جنگهاي صليبي، ملاكان به پول نقد بيشتر احتياج داشتند تا به خوراك و كالاها. حكومتها مالياتهاي خود را نقدي مطالبه نميكردند نه جنسي. ملاكان در برابر جريان حوادث سر تسليم فرود آورده، به عوض عمل شاق كوچ كردن از كاخى به كاخى ديگر، براي مصرف كردن محصولات، همه را در برابر مقداري پول نقد فروختند. گرايش به سوي اقتصادي كه اساس آن مبادله پول بود براي ملاكان فنودال گران تمام شد. پايه اين مبادلات پولي و مالالاجاره‌هايي كه به شخص ملاك تعلق ميگرفت رسوم ثابت و تغيير ناپذير قرون وسطايي بود، و طبعاً نميتوانست به همان سرعتي كه ارزش پول ترقى و تنزل ميكرد رو به افزايش و كاهش نهد. بسياري از آحاد اشرافسالاري ناگزير بودند اراضي خود را بفروشند، و معمولاً در اكثر موارد شخص خريدار تعلق به بورژوازي مرفحي داشت. تا سال ۱۲۵۰ كار به جايي رسيده بود كه بعضي از اشراف هنگام مرگ، بدون زمين و يا بلكي نهيدست بودند. در اوائل قرن چهاردهم پادشاه فرانسه، فيليپ لوبل، كلييه سرفهائي اراضي شاهي را آزاد كرد و، در ۱۳۱۵، فرزندش لويي دهم فرمان داد كه ((تحت شرايط مقتضي و منصفانه))، تمامي سرفهائي مملكت را آزاد كنند. بتدريج از قرن دوازدهم تا قرن شانزدهم در كشورهاي مختلفي كه در مغرب رودالب قرار داشتند، در ازمنه متفاوت، بنياد سرفداري بدل به مالكيت كشاورزان شد. روستاي خاوندي فنودال بدل به چندين پارچه املاك كوچك شد و طبقه كشاورزان در قرن سيزدهم از نظر آزادي و مالكيت به چنان درجهائي ارتقا يافت كه هيچكس نظيرش را در از كف داد، و اجتماع دهكده ماموراني را براي رتق و فتق امور خویش برگزيد كه ديگر با خاوند محل بيعت نميكردند، بلكه فقط مطيع پادشاه مملكت بودند. آزادي كشاورزان در اروپاي باخترى تا سال ۱۷۸۹ صورت كمال به خود نگرفت. بسياري از خاوندهائي فنودال هنوز قانوناً خود را مدعي حقوقي قديمي ميدانستند و در قرن چهاردهم رسماً در صدد اعاده آنها برآمدند؛ لکن مادام كه بازرگاني و صنعت رو به توسعه بود، جلوگیری از گرايش به سوي كارگر متحرك و آزاد عملي بود غير ممكن.

انگيزه جديد آزادي با توسعه عظيم بازار كشاورزي در بهبود راهها، افزارها، و محصولات كشاورزي تشريك مساعي كرد. نفوس رو به گسترش شهرها، ازدياد ثروت، و تسهيلات جديد دارايي و بازرگاني اقتصاد روستايي را توسعه بخشيد و غني ساخت. صنايع جديد موجب پيدايش تقاضايي براي فرآورده‌هاي صنعتي مانند نيشكر، تخم باديان، زيره، شاهدانه، بزرگ، روغن‌هاي نباتي، و رنگها شد. قرب جوار شهرهاي پرجمعيت گلهداري و تهيه لبنیات و سبزیجات را افزايش داد. از هزاران تاكستان واقع در دره‌هاي تير، آرنو، پو، گوازالكيوير، تاگوس، ابرو، رون، ژيرون، گارون، لوآر، سن، موزل، موز، رن، و دانوب، شراب از طريق رودخانه‌ها، خشكي، و دريا براي تسلي خاطر تجيران اروپايي كه در مزارع و دكانها و حسابداريها به كار اشتغال داشتند جريان يافت. حتي در انگلستان از قرن يازدهم تا شانزدهم انداختن شراب رواج گرفت. براي تغذيه شهرهاي گرسنه‌اي كه در آنجاها ايام روزه فراوان و گوشت گران بود، ناوگانهاي عظيمي عازم درياهاي بالتيك و شمال شدند تا به صيد شاهماهي و ساير انواع مشغول شوند. يارم‌ت زندگي خود را مديون صيد شاهماهي بود، سوداگران لوبك با قطعه قطعه كردن شاهماهي بر روي پيشخوانهاي خود به اين دين اذعان ميكردند، و هلنديهاي امين مقر بودند كه شهر پر افتخار آمستردام را ((بر روي شاهماهي بنا نهادند)).

اصول فني كشاورزي بتدريج رو به تكامل گذاشت. مسيحيان اين رموز را از اعراب در اسپانيا، سيسيل، و مشرق زمين فرا گرفتند، و رهبانان فرقه‌هاي بندكتيان و سيسرسيان، و تكنيکهاي جديد ايتاليائي در باره كشاورزي، گلهداري، و حفظ خاك زراعتي را، به انضمام شيوه‌هاي كهنسال رومي، در كشورهاي شمال كوه‌هاي آلپ رواج دادند. شيوه قديمي فنودالي كه تکه تکه كردن اراضي كشاورزي، آيش دادن، و بلكه نوع زراعت اشتراكي بود، در سيستم جديد متروك شد، و در مزارع جديد هر زارعي را به حال خود رها كردند تا به كمك قوه ابتكار و كارداني خویش از زمين استفاده كند. در باتلاقهاي زهكشي شده فلاندر، كشاورزان قرن سيزدهم هر مزرعه را براي كاشت به سه بخش تقسيم، و همه ساله از زمين استفاده ميكردند، لکن، براي تقويت هر قطعه زميني، سه سال يك بار يونجه يا بقولات ميكاشتند. به كمك دسته‌هايي

از گاوهای نیرومند مجهز به خیشهای کاملتر، زمین را به مراتب عمیقتر از ادوار قبل شخم میزدند. اما اکثر خیشها هنوز (۱۳۰۰م) چوبی بود؛ فقط نواحی معدودی از چرخهای ارا به را با آهن میبوشاندند. گلهداری به واسطه خشکسالیهای دراز مدت دشوار بود، لکن در قرن سیزدهم نخستین آزمایشها در پیوند اجناس مختلف دامها و کوچاندن نژادهای دامی از یک اقلیم به اقلیم دیگر صورت گرفت. در صنعت لبنیاتسازی چندان پیشرفتی حاصل نشده بود؛ یک راس گاو معمولی در قرن سیزدهم خیلی کم شیر میداد، و کره‌های که در هفته از آن شیر به دست میآمد از نیم کیلو کمتر بود. (در این سالها از یک راس گاو اصیل هفته‌ای پنج تا پانزده کیلو کره میگیرند.) در حالی که اربابان کشاورزان اروپا به جان یکدیگر افتاده بودند، خود بزرگران دست اندر کار نبرد بزرگتری بودند. این نبرد شجاعانه‌تر و بی سروصدا تر عبارت بود از مبارزه انسان با طبیعت. در خلال قرون یازدهم و سیزدهم امواج دریا سی و پنج بار از روی سدها گذشتند، اراضی پست شمال اروپا را فراگرفتند، و در همان نواحی که روزی خشکی بود خلیجهایی به وجود آورد، و در عرض یک قرن یکصد هزار نفر را در آب غرقه ساخت. از قرن یازدهم تا قرن چهاردهم کشاورزان این نواحی به رهبری ملوک و روسای دیرهای خود قطعات بزرگ سنگ را از اسکاندیناوی و آلمان وارد و ((دیوار زرین)) را احداث کردند که در عقب آن هلندیها و بلژیکیها دو تا از متمدنترین کشورهای تاریخ را به وجود آوردند. هزاران جریب زمین از شر امواج دریا نجات داده شد، و تا قرن سیزدهم این اراضی پست و کم ارتفاع مجهز به شبکه‌های از کانالها شده بود. از ۱۱۷۹ تا ۱۲۵۷ ایتالیا بی‌بها کانال بزرگ را در میان دریاچه مادجوره و رود پو حفر کردند، که در نتیجه آن ۴۸۵،۸۶ ایکر زمین حاصلخیز شد.

میان الب و اودر مهاجران صبور از فلاندر، فریسیا، ساکس، و اراضی حوزه رن زمینهای باتلاقی آن محل را مبدل به کشتزارهای حاصلخیزی کردند. جنگلهای بسیار در هم و انبوه فرانسه بتدریج پاک شدند و به صورت مزارعی درآمدند که، در خلال چندین قرن آشوبهای سیاسی فرانسه را سیر نگاه داشته است. اگر این جریان را به خوبی مورد ارزیابی قرار دهیم، چنین نتیجه خواهیم گرفت که شاید همین شجاعت همگانی در قطع درختان جنگلهای زهکشی باتلاقها، و آبیاری و کشت اراضی بود که شالوده جمیع پیروزیهای تمدن اروپایی را در هفتصد ساله اخیر فراهم ساخت نه کامیابیایی که در جنگها یا بازرگانی نصیب شده بود.

VIII - جنگ طبقاتی

در اواخر قرون وسطی فقط دو طبقه مردم در اروپای باختری بودند، یکی فاتحان ژرمنی و دیگری بومیان سرزمینهایی که به دست ژرمنها فتح شده بودند. به طور کلی، طبقات اشرافی انگلستان، فرانسه، آلمان، و ایتالیا بی شمالي همگی از اخلاف فاتحان بودند و حتی در گرما گرم مبارزاتشان بر این همخونی و قرابت آگاهی داشتند. طبقه مردم: اشراف که میجنگیدند، روحانیان که به دعا میپرداختند، و کشاورزان که کار میکردند. این تقسیم طبقاتی به حکم سنت چنان ریشه دوانید که اکثر مردم آن را از مقررات الهی میشمردند و اکثر کشاورزان، مانند بیشتر اشراف، این امر را مسلم میگرفتند که انسان باید با کمال شکیبایی در هر طبقه‌ای که چشم به دنیا گشوده است بماند و پا از آن دایره بیرون نهد. انقلاب قرن دوازدهم طبقه جدیدی به وجود آورد که عبارت بود از شهرنشینان یا بورژوازی، مانند نانوائیان، سوداگران، و استادکاران صنایع. در آن تاریخ هنوز طبقه جدید شامل پیشه‌وران نمیشد. در فرانسه طبقات را اتا (etats) مینامیدند و ((بورژوازی)) طبقه سوم یا تیراتا (etat trers) محسوب میشد. افراد این طبقه زمام اموری شهری را در دست داشتند و موفق به عضویت پارلمان انگلستان، دیت آلمان، کورتس اسپانیا، و اتان نروژی فرانسه شدند که این آخري مجلس ملي فرانسه بود و فقط گهگاهی تشکیل جلسه میداد، لکن بورژوازی قبل از قرن هجدهم چندان نفوذی در خط مشی ملی نداشت. با آنکه اشراف اکنون نیروی کوچکی را تشکیل میدادند، با اینهمه همچنان به اداره مملکت و رتق و فتق امور حکومت مشغول بودند. افراد این طبقه (به استثنای ایتالیا) در روستا میزیستند؛ شهرنشینان و بازرگانی را به دیده حقارت میگریستند؛ با هر یک از افراد طبقه خویش که با یک نفر بورژوا وصلت میکرد بکلی قطع رابطه میکردند؛ و اطمینان داشتند که حکومت اشراف

موروث شوق منحصر به فرد در برابر حکومت توانگر سالاری یا روحانیان افسانه‌پرداز یا حکومت ستمگر مردمان قوی پنجه است. با تمام این احوال، ثروتی که از بازرگانی و صنعت عاید میشد کم کم در مقابل ثروت حاصل از مالکیت اراضی کوس همسری میکوفت و در قرن هجدهم بر آن برتری جست. بازرگانان ثروتمند از خود نمایه‌های اشرافی متغیر بودند، ولی خودشان طبقه صنعتگر را به دیده تحقیر می‌نگریستند و استثمار می‌کردند. این جماعت در کاخ‌هایی مجلل می‌زیستند، اثاثه بسیار عالی می‌خریدند، خوراکی‌هایی بی‌گانه می‌خوردند، و لباس‌های گرانبها بر تن می‌کردند. بانوان آنها جثه‌های فربه خود را با خز و پارچه‌های حریر، مخمل، و جواهرات می‌پوشانیدند. ژان دوناوار، ملکه فرانسه، هنگام ورود به شهر بروژ، از دیدن ششصد تن از بانوان بورژوازی که خود را درست مانند او به لباس‌های فاخر آراسته و به پیشواز آمده بودند خشمگین شد. اشراف زبان شکایت گشوده، خواستار قوانین تحدید مخارج برای جلوگیری از این خودنمایی‌های گستاخانه بودند. این قبیل قوانین هر چند وقت یک بار مرتباً به تصویب می‌رسید، لکن از آنجا که سلاطین نیازمند حمایت و کمک‌های مالی بورژوا بودند، فقط گهگاهی، آن هم به طور پراکنده، به موقع عمل گذاشته میشد. افزایش سریع نفوس شهرنشین از سرسپردگی در مقابل مالکان بورژوازی شهر طرفداری کرد، و چون با ازدحام جمعیت بیکاری نیز توأم بود، همین امر سبب شد که قبضه کردن طبقه کارگران صنایع دستی آسانتر شود. طبقه تعلیم و تربیت سهمی اندک داشت، ولی از قدرت سیاسی بی‌بهره بود و در چنان فقر و فاقه‌های زندگی می‌گذشت که گاهی ملالانگیزتر از تهی‌دستی سرفها بود. دستمزد یک نفر عمده انگلیسی قرن سیزدهم روزانه در حدود ۲ پنس یعنی، از نظر قدرت خرید، تقریباً معادل ۲ دلار به نرخ ۱۹۴۸ در کشورهای متحد آمریکا بود؛ یک نفر در دیگر روزانه ۴۱۸ پنس (معادل ۴ دلار و ۱۲ سنت) عایدی داشت؛ دستمزد یک نفر سنگ‌تراش سه پنس و یک هشتم، و دستمزد یک نفر معمار دوازده پنس بود به علاوه خرج سفر و هدایایی که گهگاهی به‌وی می‌دادند.

قیمتها نسبتاً پایین بود، مثلاً در انگلستان سال ۱۳۰۰ یک پوند گوشت گاو یک فارلینگ (معادل ۲۱ سنت به پول آمریکایی)، مرغ یا خروس یک پنس (۸۴ سنت)، و یک کوارتر گندم پنج شیلینگ و ۹ پنس و نیم (۵۷ دلار و ۹۰ سنت) قیمت داشت. کار روزانه در پگاه آغاز میشد و هنگام غروب آفتاب به پایان می‌رسید، اما معمولاً روزهای عید یا شنبه‌ها کارگران زودتر دست از کار میکشیدند. تعداد ایام عید و سرور در عرض سال تقریباً به سی روز می‌رسید، لکن در انگلستان از میان این روزها فقط شش روز مردم از کار معاف بودند. ساعات کار روزانه آن عهد قدری زیاده‌تر از انگلستان قرون هجدهم یا نوزدهم بود، و دستمزدهای حقیقی کارگران کمتر نبود (برخی معتقدند که بیشتر هم بود).

نزدیک به پایان قرن سیزدهم کشمکش طبقاتی مبدل به جنگ طبقاتی شد. در دوران هر نسل، به ویژه در فرانسه، شورشی از جانب کشاورزان بروز میکرد. در ۱۲۵۱، بزرگ‌ترین استمده فرانسه و فلاندر علم مخالفت در مقابل ملاکان روحانی و غیر روحانی خویش بلند کردند. جماعت شورشیان، که خود را چوپانان مینامیدند، تحت رهبری واعظی غیر مجاز معروف به ((مقتدای گرسنگان)) یک نوع سپاه صلیبی انقلابی تشکیل دادند و از فلاندر به راه افتادند و از طریق آمین رو به پاریس نهادند. ضمن راه، کشاورزان ناراضی و گروه ((پرولتر)) به آنها ملحق شدند، تا آنکه عده آنها بالغ بر یکصد هزار نفر شد. این جماعت پرچم و علم‌های مذهبی با خود حمل می‌کردند و خود را فدایی پادشاه فرانسه، لویی بهم، که در آن موقع اسیر مسلمانان در مصر بود میخواندند؛ لکن همگی به طرز شومی مسلح به چماق، خنجر، تبر، نیزه، و شمشیر بودند. شورشیان فساد دستگاه حکومت، ستمگری توانگران بر مستمندان، و ظاهری ساری‌آزمندانه کشیشان و راهبان را تقبیح می‌کردند؛ و مردم نیز عمل آنها را میستوند. این جماعت حقوق طبقه روحانی، از قبیل موعظه کردن، بخشودن گناهان، و جاری ساختن عقد ازدواج، را از تکالیف مسلم خویش میدانستند و برخی از کشیشان را که با آنها از در مخالفت درآمدند به قتل رسانیدند. از پاریس متوجه اورلئان شدند و در آنجا عده زیادی از روحانیان و دانشجویان دانشگاه را قتل عام کردند. اما در اورلئان و در بورژوازی انتظامی بر آنها چیره شدند؛ رهبران این جماعت گرفتار و کشته شدند؛ و گروه بین‌هایی که جان سالم از این رهنوردی بیهوده به در برده بودند، مانند هزیمت یافتند. برخی از این شورشیان به انگلستان پناهنده شدند و در آنجا بلوای مختصری به پا کردند که آن نیز به نوبه خود پایمال شد.

در شهرهای صنعتی فرانسه اصناف پیشه‌وران بارها علیه زورگویی و اختیارات انحصاری اقتصادی و سیاسی طبقه بازرگانان به اعتصاب یا قیام مسلحانه اقدام کردند. در بووه هزار و پانصد تن از بلوگران شهردار و برخی از بانکداران را کتک زدند (۱۲۳۳); در روان کارگران نساجی علیه تجار پارچه‌فروش شوریدند و شهردار را که در این مرافعه مداخله میکرد، به قتل رسانیدند (۱۲۸۱); و در پاریس شاه فرانسه، فیلیپ لوبل، اتحادیه‌های کارگران را به علت توطئه چینی برای برپا کردن انقلاب منحل کرد (۱۲۹۵ و ۱۳۰۷). با تمام این اوصاف، اعضای اصناف پیشه‌وران در مارس (۱۲۱۳)، آوینیون و آرل (۱۲۲۵)، آمین، مونپلیه، نیم، و مانند آن به انجمنهای شهر و محاکم انتظامی راه یافتند. بعضی اوقات یکی از اعضای طبقه روحانیان با شورشیان هماواز میشد و شعارهایی به آنها یاد میداد. یکی از اسقفان قرن سیزدهم در همین باب می‌گفت: ((شروت اغنیا از راه دزدی انباشته شده است، و هر آدم توانگری یا خود دزد است یا وارث يك دزد)). بلوهای همانندی شهرهای فلاندر را دچار هرج و مرج کرد. با وجود مجازات مرگ یا تبعید، که در مورد رهبران اعتصاب مقرر شده بود، مسگران دینان در ۱۲۵۵، نساچان تورنه در ۱۲۸۱، کلیه پارچه‌بافان گنت در ۱۲۷۴، و افراد صنف مزبور به سال ۱۲۹۲ در انو علم شورش برافراشتند. کارگران ایپر، بولنه، گنت، لیل، و بروژ در ۱۳۰۲ با شورشیان متحد شدند، يك سپاه فرانسوی را در کورتزه هزیمت دادند، حق عضویت نمایندگان خویش را در ادارات و شوراهای شهرداری محرز ساختند، و قوانین ستمگرانه‌ای را که اولیگارشی بازرگانان به کمک آن اصناف پیشه‌وران را به ستوه آورده بود ملغا کردند. نساچان، که چند صباحی قدرت به دستشان افتاده بود، درصدد تغییر و حتی تقلیل دستمزدهای گازران برآمدند، زیرا در این تاریخ طبقه گازر از سوداگران ثروتمند پشتیبانی میکرد.

در ۱۱۹۱، اصناف بازرگانان کنترل لندن را به دست گرفتند، و دیری نگذشت که به شاه انگلستان، جان، پیشنهاد کردند که اگر صنف نساچان را منحل کند، سالیانه مبلغ معینی به خزانه وی تحویل دهند. جان این پیشنهاد را پذیرفت (۱۲۰۰). در سال ۱۱۹۴ شخصی به نام ویلیام فیتزروبرت (ریش دراز) در میان طبقه تنگدستان شهر لندن درباره لزوم يك انقلاب به موعظه پرداخت. هزاران نفر با رغبت تمام به سخنان وی گوش فرا دادند.

دو تن از اهالی شهر درصدد قتل ویلیام برآمدند. وی به کلیسایی پناهنده شد، لکن بر اثر تراکم دود در داخل بنا ناگزیر شد کلیسا را ترک گوید، و به طرزی که بی شباهت به هاراکیری ژاپنیها نبود خودکشی کرد. هواخواهان وی ویلیام را همچون یکی از شهدا نیایش، و خاکی را که خون وی بر آن ریخته شده بود به عنوان تربت مطهری حفظ کردند. محبوبیت رابین هود، همان دلاوری که اموال خاوندان بزرگ و بطرکها را به سرقت طبقاتی انگلستان در قرن دوازدهم است. شدیدترین کشمکشها در خاک ایتالیا صورت پذیرفت. در ابتدای امر، کارگران دست اتحاد به اصناف بازرگانان دادند و به يك رشته طغیانهای خونینی علیه اشراف مبادرت جستند، و تا پایان قرن سیزدهم این کشمکش به پیروزی منجر شد. چند صباحی نفوس صنعتگر در اداره شهر فلورانس سهیم شدند. لکن بزودی بازرگانان بزرگ و موسسان بنگاهها در انجمن شهر تفوق احراز، و چنان نظامات سخت و مستبدانه‌ای بر کارمندان خود تحمیل کردند که در قرن چهاردهم کشمکش وارد دومین مرحله خود شد - به این معنی که به صورت جنگی درآمد پراکنده و متناوب میان کارخانه‌داران ثروتمند و کارگران کارخانه‌ها. در میان چنین صحنه‌هایی از جنگ داخلی بود که قدیس فرانسیس به مردم درس فقر میداد و به ((طبقه نوکیسه)) خاطر نشان میساخت که عیسی مسیح هرگز صاحب هیچ گونه اموال خصوصی نبود.

کمونها، مانند اصناف در خلال قرن چهاردهم، بر اثر گسترش و تبدیل بازار و اقتصاد شهری به بازار و اقتصاد ملی، رو به زوال نهادند. علت این زوال بیشتر آن بود که اختیارات و انحصارات کمونها (و اصناف) سد راه تکامل اختراعات، صناعات، و بازرگانی میشد. به علاوه، کمونها، به واسطه کشمکشهای هرج و مرج افکن داخلی، استثمار بیرحمانه روستاهای اطراف خود، تعصب خشک و بیموردی که در علاقه به شهر ابراز میداشتند، خط مشیها و مسکوکات متناقض خویش، جنگهای بیاهمیتی که در فلاندر و ایتالیا با هم داشتند، و بی‌کفایتی آنها در متشکل ساختن خویش به صورت يك کنفدراسیون خود مختاری که ممکن بود در برابر توسعه قدرت شهریاری دوام آورد - بر اثر همه این عوامل، لطمه دیدند. بعد از ۱۳۰۰

میلادی چند تا از کمونهای فرانسه به پادشاه مملکت عرضحال دادند تا اداره امور آنها را تقبل کند. با همه اینها، انقلاب اقتصادی قرن سیزدهم شالوده و اساس اروپای جدید بود. این انقلاب سرانجام فنودالیسمی را از بین برد که وظیفه حمایت کشاورزی و سازماندهی را به درجه کمال رسانیده، و خود سد راه توسعه فعالیتهای بازرگانی و صنعتی شده بود. این انقلاب ثروت را کد فنودالیسم را به شکل منابع متحرک یک اقتصاد جامع جهانی درآورد؛ وسایل کار را برای تکامل بازرگانی و صنعت مترقی فراهم ساخت، و همین امر بود که قدرت و اسایش و معلومات فرد اروپایی را به طور معتدایی افزایش داد؛ و موجب پیدایش رفاهی شد که به کمک آن، در طی دو قرن، ساختمان یکصد باب کلیسای جامع میسر شد، و هر کدام از این ساختمانها بیشک دارای ثروتهایی سرشار و انواع و اقسام مهارتهای حیرت انگیز بود. تولیدی که بر اثر این انقلاب برای یک بازار گسترش یافته صورت گرفت پیدایش سیستمهای اقتصادی ملی را امکانپذیر ساخت، که خود شالوده ترقی کشورهای نوین بود. حتی جنگ طبقاتی، که بر اثر این انقلاب به همه جا سرایت کرد، به احتمال کلی انگیزه ای هنگامی که طوفان تحول فرونشست، تشکیلات سیاسی و اقتصادی اروپا دگرگون شده بود. موج خروشان نیاز صنعت و بازرگانی موانع بسیار پا برجایی را که در راه تکامل بشری وجود داشت از بین برافکند.

بهبود اروپا

I - امپراطوری بیزانس

آلکسیوس اول کومننوس بعد از آنکه با کامپایی تمام امپراطوری شرقی را در ضمن جنگهای ترکان و نورمانها و اولین جنگ صلیبی رهبری کرده بود، دوران طویل زمامداری خویش (۱۰۸۱-۱۱۱۸) را در میان توطئهای که مختص امپراطوری بیزانس بود پایان داد. دختر بزرگ وی موسوم به آنا کومننا نمونهای از فضل، زبدهای از حکمت، شاعری صاحب منظومات مختلف، سیاستمداری باریکبین، و تاریخنویسی در دروغپردازی سرآمد محسوب میشد. بعد از آنکه به عقد ازدواج فرزند امپراطور میخائیل هفتم درآمد، احساس کرد که، به حکم والاتباری، زیبایی، و درایت خویش، برای امپراطور شدن آفریده شده است و هرگز نمیتوانست جرم برادرش یوحنا را - به دنیا آمدن و جانشین پدر شدن - عفو کند. به همین سبب برای قتل برادر توطئه چینی کرد، توطئه کشف شد، مورد عفو قرار گرفت، و ترک دنیا گفت و در صومعهایی مقام گزید، و ماجرای فرمانروایی پدر خود را تحت عنوان آلسیاد به نشر درآورد. یوحنا دوم کومننوس در دوران زمامداری خویش (۱۱۱۸-۱۱۴۳) با پاکدامنی، شایستگی اداری، و مبارزاتی توأم با پیروزی علیه دشمنان مشرک، مسیحی، و مسلمان، مایه شگفتی اروپا شد. چند صباحی ظواهر امر دال بر آن بود که وی امپراطوری را به حشمت و وسعت سابق خود خواهد رسانید، اما، بر اثر خراشی که از تیر زهر آلودهای در ترکش خویش برداشت، زندگی و آرمانهای وی به پایان آمد. پسرش مانوئل اول کومننوس (۱۱۴۳-۱۱۸۰) ربالنوع جنگی بود به صورت آدمی درآمده، که حیات خود را وقف جنگ کرده بود، از آن لذت میبرد، دایما پیشاپیش سربازان خویش به میدان مبارزه میشتافت، جنگ تن به تن را مغتنم میشمرد، و در هر جنگی مگر جنگ آخری فاتح بود. در میدان جنگ آدمی میگرفت، اما در کاخ خویش از اصحاب لذت میشد، خوراک و پوشاک پر تجمل داشت، و از معاشقه نامشروع با برادر زاده خویش لذت میبرد. بر اثر بذل توجه و عنایات وی، بازار ادبیات و تتبع بار دیگر رونق گرفت. بانوان درباری نویسندگان را تشویق میکردند و خود از سر تفقد شعر میسرودند، و در این دوران بود که زوناراس به نوشتن اثر بزرگ خویش موسوم به خلاصه تاریخ دست زد. مانوئل کاخ جدیدی موسوم به بلاکرنای در منتهی الیه شاخ زرین، کنار بوسفور، بنا کرد. اودوم اهل دوئل درباره این کاخ نوشت: ((زیباترین بنای روی زمین بود. نیمی از دیوارها و ستونهای آن مستور از طلا بود و مزین به جواهرات، که حتی در میان ظلمت شب میدرخشید،)) در قسطنطنیه قرن دوازدهم مقدمات رنسانس ایتالیایی فراهم آمد. این حشمت پایتخت امپراطوری، و جنگهای مکرری که برای دفع خطر دشمنان صورت میگرفت، مستلزم مالیاتی سنگین بود که تجملپرستان بر دوش تولید کنندگان ضروریات زندگی میگذاشتند. کشاورزان تهیدستتر شده، به وضع سرف درآمدند، کارگران صنایع دستی شهرها در زاغه‌های عفنی زندگی میکردند که کثافت تاریک آن کانون جرایمی بیشمار بود. نهضتهایی شورشی، که معتقد به مرام مبهمی شبه اشتراکی بودند، آتش طغیان متوالی پرولتر را دامن میزدند، لکن این هیاهوها در میان تکرارهای گردش بیمبالات زمان فراموش شده است. ضمناً تسخیر فلسطین از جانب صلیبیون بنادر سوریه را به روی بازرگانان کشورهای لاتین گشوده بود، و به همین سبب یک سوم تجارت دریایی قسطنطنیه به چنگ شهرهای رو به ترقی ایتالیا افتاد. مسیحیان و مسلمانان به یکسان هوس تصرف این گنجینه را، که حاوی ثروت هزار سال بود، در سر میخیختند. یکی از مومنان مسلمان، که در اوج کامرانی مانوئل از قسطنطنیه دیدن میکرد، دعایش این بود که ((خداوند از سر کرم و لطف عمیم خویش شهر قسطنطنیه را پایتخت اسلام گرداند!)) سرانجام، چنانکه

دیدیم، و نیز آن دختر امپراطوري بیزانس سلحشوران اروپا را دعوت کرد تا با او در هتک ناموس ملکه بوسفور شریک شوند.

امپراطوري لاتيني قسطنطنیه، که به دست سلسله جنبانان جنگ صلیبی چهارم تاسیس شده بود، فقط پنجاه و هفت سال (۱۲۰۴-۱۲۶۱) دوام آورد. سلطنت جدید از آنجا که از لحاظ نژاد، مذهب، یا رسوم قومی هیچ گونه ریشه یا سابقه‌ای نداشت، مورد تنفر يك کلیسای یونانی بود که بعنف آن را تابع رم ساخته بودند؛ و از آنجا که خود به امیرنشینهای متعدد فئودالی تقسیم میشد که هر کدام به تقلید از یکدیگر داعیه حاکمیت داشتند، همین امر مایه تضعیف سلطنت میشد؛ و چون این واحدها فاقد تجربه لازم برای منظم و متشکل ساختن يك اقتصاد بازرگانی و صنعتی بود، از خارج مورد هجوم سپاهیان بیزانس، و از داخل مواجه با دسیسه‌چینی مخالفان میشد؛ به علاوه، قادر نبود هزینه ضروری برای دفاع نظامی را از نفوسی متخاصم باز ستاند. به این فاقد اتحاد و اسلحه بود. فاتحان در یونان بیش از هر جا کامکار شدند. اشراف فرانکها، ونیزیها، و دیگر شهرهای ایتالیا هر کدام تکه‌های از آن سرزمین تاریخی را تصاحب کردند و با شتاب تمام برای خود خاوندنشین فئودالی تشکیل دادند، بر روی مرتفعاتی که مسلط بر نواحی اطراف بود دژهای بدیع منظری ساختند، و با کوشش و شایستگی بر نفوسی بیکار و کاری حکومت کردند. مناصبی که خاص اسقفان و روحانیان اصیل آیین تبعیدی بود به نخست کشیشان کلیسای لاتینی تفویض شد، و رهبانان غرب بر فراز قلل باستانی یونان صومعه‌هایی را پی افکندند که از بهترین آثار تاریخی و نفیست‌ترین گنجینه هنر قرون وسطایی بود. یکی از فرانکهای خودپسند عنوان دوک آتن بر خود نهاد، که اگر شکسپیر میبود، با اشتباه قابل اغماض دو هزار سال، برخلاف سیره بیکن، چنین عنوانی را بر تسئوس اطلاق میکرد. اما همان روحیه جنگاوری که این سلطنتهای کوچک را پدید آورده بود بر اثر کشمکشهای برادرانه مایه هدم آنها شد. گروه‌های رقیب در تپه‌های مورنا و در دشتهای بئوسی به جنگهایی مبادرت جستند که جز انهدام خود آنها سودی نداشت، هنگامی که ((گردان عظیم کاتالان)) مرکب از افراد ماجراجوی ناحیه کاتالونیا، بر یونان هجوم برد (۱۳۱۱)، گلهای سرسید شهبازي فرانک، در نبردی که مجاور رودخانه کفیسوس در گرفت، به خاک و خون غلطیدند و یونان بیپناه بازیچه دست مشت‌های دریازنان اسپانیا شد.

دو سال بعد از سقوط قسطنطنیه، داماد آلکسیوس سوم، موسوم به تنودور لاسکاریس، که دور از وطن در نیقیه به سر میبرد، به تشکیل يك دولت بیزانسی دست زد. سراسر آناتولی با شهرهای ثروتمندی چون بورسه، فیلادلفیا (عمان)، از میر، و افسوس حکومت وی را با آغوش باز پذیرفتند، و فرمانروایی او، که در عین لیاقت قرین عدالت بود، برای این نواحی موجد رفاهی نوین شد، به ادبیات یونانی جان تازه‌ای بخشید، و به وطنپرستان یونانی امیدی نو عطا کرد. کمی دورتر از این حوزه، در مشرق، یعنی در ناحیه طرابوزان، آلکسیوس کومننوس فرزند مانوئل حکومت بیزانسی دیگری تشکیل داد، و يك حکومت سومی در اپیروس زیر نظر میخائیل آنگلوس به وجود آمد. داماد و جانشین لاسکاریس، یوحنا سوم و اتاتسز بخشی از اپیروس را به سلطنت نیقیه علاوه کرد، سالونیکا را از دست فرانکها بیرون آورد (۱۲۴۶) و، اگر ناگزیر به بازگشت به آسیای صغیر نشده بود، احتمال داشت قسطنطنیه را نیز بار دیگر تسخیر کند. علت بازگشت وی آن بود که شنید پاپ اینوکنتیوس چهارم از لشکریان پیشتازنده مغول دعوت کرده است که از سمت مشرق بر قلمرو وی هجوم برند (۱۲۴۸). مغولان پیشنهاد پاپ را به این بهانه مضحک رد کردند که از دامن زدن آتش ((کینه مسیحیان نسبت به یکدیگر)) متنفرند. دوران طویل زمامداری یوحنا یکی از معتبرترین سلطنتهای تاریخ به شمار میرود. علی‌رغم مخارج گزافی که وی در مبارزات خویش برای اعاده وحدت بیزانس متحمل شد، مالیاتها را تخفیف داد، کشاورزی را تشویق کرد، و به ساختن مدارس، کتابخانه‌ها، کلیساها، دیرها، بیمارستانها، و منازلی برای مستمندان مبادرت جست. بازار ادبیات و هنرهای زیبا در دوران سلطنت وی رونق گرفت و نیقیه یکی از ثروتمندترین و زیباترین شهرهای قرن سیزدهم شد. فرزند وی تنودور دوم لاسکاریس محقق علی، فاضل، و در عین حال گلیچ بود. وی پس از دوران کوتاهی زمامداری، درگذشت و میخائیل پالایولوگوس، رهبر اشراف ناراضی، اریکه سلطنت را غصب کرد. اگر سخنان تاریخ‌نویسان برای ما مناط اعتباری باشد، میخائیل جامع جمیع رذایل بود، به این معنی که آدمی بود ((خودپرست، ظاهر ساز... بالفطره دروغگو، خودبین، جفاکار، و حریص)). اما در تدابیر سواقالجی با تدبیر، و در دیپلوماسی پیروز بود. وی با يك نبرد قدرت خود را در اپیروس ایمن

ساخت و با عقد يك پيمان اتحاد با جنوا از كمك غيورانه لشكريان جنوا در مقابل ونيزيها و فرانكها، كه بر قسطنطنيه حكومت ميكردند، برخوردار شد. وي به سردار خويش ستراتگوپولوس دستور داد كه از جانب مغرب به هجومي ظاهري بر قسطنطنيه مبادرت كند. ستراتگوپولوس فقط با هزار تن سپاهي رو به پايتخت نهاد، و چون عده مدافعان شهر را اندك ديد، وارد قسطنطنيه شد و با يك يورش آنجا را تسخير كرد. سلطان بودوئن دوم با ملتزمان خويش پا به فرار نهاد، و كشيشان لاتيني شهر از ترس جان به وي تاسي كردند. ميخائيل، كه هرگز انتظار چنين فتحي را نداشت، از تنگه بوسفور عبور كرد و تاج امپراطوري بر سر نهاد (۱۲۶۱). امپراطوري بيزانس، كه به نظر جهانيان مرده بود، دوباره سر بلند كرد، كليساي يوناني بار ديگر استقلال از دست رفته را بازياقت، و حكومت بيزانس در عين فساد و شايستگي دو قرن ديگر به منزله خزينه و وسيله انتقال ادبيات كهن، و به عنوان دژي ضعيف لكن گرانبها، در برابر تجاوز اسلام دوام آورد.

II - ارامنه ۱۰۶۰-۱۳۰۰

در حدود سال ۱۰۸۰، بسياري از خانواده هاي ارمني كه با سلطه ترکان سلجوقي مخالف بودند سرزمين خود را رها کرده، از كوه هاي توروس گذشتند، و سلطنت ارمنستان صغير را در كيليكيا بنياد نهادند. در حالي كه ترکان، کردها، و مغولان بر سرزمين اصلي ارمنستان فرمانروا بودند، كشور نوبنياد مدت سه قرن استقلال خود را حفظ كرد. لئو دوم در دوران سي و چهار ساله زمامداري خويش حمله هاي شاهان حلب و دمشق را دفع كرد. ايسوريا را مسخر ساخت، شهر سيس (در تركيه فعلي) را پايتخت خود قرار داد، با مبارزان صليبي پيمانهاي اتحادي بست، قوانين اروپايي را اقتباس كرد، مشوق صنعت و بازرگاني شد، امتيازاتي به بازرگانان ونيزي و جنوايي ارزاني داشت، پرورشگاه هايي براي يتيمان و بيمارستانها و مدارس ساخت، و كامراني ملت خود را به درجه اي رسانيد كه بينظير بود. در برابر اينهمه خدمات، به وي لقب (با شكوه) وسطي بود. داماد وي هتوم اول از آنجا كه مسيحيان را مردمان موثقي نميديد، با مغولان متفق شد، و از اخراج ترکان سلجوقي از ارمنستان ابراز مسرت كرد (۱۲۴۰). لكن مغولان به دين اسلام درآمدند. بناي تاخت و تاز را بر ارمنستان صغير نهادند، و آن سرزمين را ويران كردند (حد ۱۳۰۳). در سال ۱۳۳۵ ارمنستان به دست مماليك تسخير و ميان ملوك فئودال تقسيم شد. در خلال تمام اين آشوبها، ارامنه همچنان به ابراز استعداد اختراعي خويش در معماري، زبردستي خود در مينياتورسازي، و اثبات عزم به حفظ نوعي مذهب مستقل كاتوليك اهتمام ورزیدند كه هر گونه مجاهدتي را كه از جانب كليساي ارتدوكس قسطنطنيه يا كاتوليك رم براي تسلط بر ارامنه به عمل ميآمد عقيم ميگذاشت.

III - روسيه و مغولان : ۱۰۵۴-۱۳۱۵

در قرن يازدهم، روسيه جنوبي مقهور قبائلي بود نيمه وحشي مانند كومانها، بلغارها، خزرها، پولوتسيها، چنگها، و مانند آنها. مابقي روسيه اروپايي به شصت و چهار امير نشين تقسيم ميشد كه مهمترين آنها عبارت بودند از كيف، ولينيا، نووگورود، سوزدال، سمولنسك، ريزان، چرنيگوف، و پرياسلاول. اكثر اين اميرنشينها برتري كيف را قبول داشتند. ياروسلاو، ميهن امير كيف، هنگام مرگ (۱۰۵۴)، اميرنشينهاي مختلف را به نسبت اهميت ميان فرزندان خويش تقسيم كرد: به اين معني كه مهمترين اين ايالات يعني كيف را به فرزند بزرگتر واگذاشت؛ برادران، طبق قراري كه ميان خود گذاشتند، موافقت كردند كه از آن پس هر کدام از امراي مهتر درگذرد، ديگران حق داشته باشند يك درجه بالاتر بروند، يعني از ايالت كوچكتر خود به ايالت بزرگتر منتقل شوند. در قرن سيزدهم چندين اميرنشين باز به اجزاي كوچكتر تقسيم شد، زيرا هر اميري بخشي از قلمرو خود را در اختيار فرزندان خويش گذاشت. به مرور ايام، اين ((ضمائم)) موروئي شدند، و اساس فئوداليسم جرح و تعديل يافتهاي را تشكيل دادند كه بعدها، با حمله مغول، دو عامل عقب افتادگي روسيه در حين پيشرفت اروپاي غربي محسوب شدند. لكن در اين عهد بازار صنايع دستي در شهرهاي روسيه گرم، و بازرگاني آن سرزمين به مراتب پرونقتر از آن بود كه در چند قرن بعد ديده

شد. اختیارات هر امیری با آنکه معمولاً موروثی بود از جانب يك مجلس یا وجه، و يك ((سنا مرکب از اشراف)) یا بایارسکایا دوما محدود میشد. اداره امور و اجرای قوانین اکثراً دست کشیشان بود. این جماعت با عده معدودی از اشراف، بازرگانان، و وامدهندگان تقریباً تمامی با سوادان مملکت را تشکیل میدادند. افراد این طبقه با سواد، به کمک سرمشقه‌ها یا متون بیزانسی که در مد نظر داشتند، به روسیه ادبیات، قوانین، مذهب، و هنر دادند. در پرتو مساعی آنها بود که در دوران زمامداری یاروسلاو برای نخستین بار قوانین یا حقوق روسی یا روسکایا پراودا تنظیم، تصحیح، و به طور قطع مدون گردید (حد ۱۱۶۰).

به کلیسای روسیه در امور مذهبی، مسائل طبقه کشیشان، عقد ازدواج، اخلاقیات، و وصایا اختیارات کامل داده شد؛ و کلیسا در مورد بردگان و سایر افرادی که در املاک خدمت میکردند قدرت مطلق پیدا کرد. مجاهدتهای کلیسا تا اندازه‌های باعث ترقی وضع حقوقی برده در روسیه شد، لکن خرید و فروش برده ادامه یافت و در قرن دوازدهم به اوج شدت خود رسید.

در طی همین قرن بود که سلطنت کیف رو به ضعف و انقراض نهاد. به همان نحو که مغرب اروپا دچار هرج و مرج فئودالی شده بود، شرق نیز از هرج و مرج قبایل و امرای مختلف بینصیب نماند. در خلال سالهای ۱۰۵۴ و ۱۲۲۴ هشتاد و سه جنگ داخلی در روسیه بروز کرد، چهل و شش بار بر روسیه هجوم برده شد، شانزده بار ایالات روسیه با ملل غیر روسی جنگیدند، و ۲۹۳ امیر مدعی اریکه قلمرو ۶۴ شهزاده دیگر شدند. در ۱۱۱۳، تهیدستی نفوس کیف، که ناشی از جنگ، بهره‌های گراف، استثمار، و بیکاری بود، مسبب بروز انقلاب شد. مردم خشمگین به خانه‌های کارفرمایان و وامدهندگان هجوم بردند و به چپاول پرداختند، و ادارات دولتی را، برای پیروزی زودگذر خود، اندک مدتی متصرف شدند. انجمن شهر کیف از مونوماخ، امیر پریاسلاول، دعوت کرد تا سمت مهین امارت کیف را بر عهده گیرد. مونوماخ، بر خلاف میل قلبی خود، رضا داد و به عملی مبادرت ورزید نظیر آنچه سولون در آتن سال ۵۹۴ قم کرده بود. وی نرخ بهره وامها را تقلیل داد، از به بردگی افتادن و امداران تهیدست جلوگیری کرد، اختیاراتی را که کارفرمایان در مورد کارگران خویش داشتند محدود ساخت، و با این اقدامات و تصمیمات همانند (که در نظر اغنیا قلدرانه و به عقیده ضعیفا غیر مکفی بود) مانع از تشدید انقلاب، و مسبب استقرار صلح شد. وی نهایت مجاهدت را در پایان دادن به کشمکشها و جنگهای امرا و بخشیدن وحدت سیاسی به روسیه مبذول داشت، لکن این تکلیف خطیرتر از آن بود که وی بتواند در عرض دوازده سال حکمرانی خویش انجام دهد.

بعد از مرگ وی، زد و خورد امرا و طبقات از نو آغاز شد. در خلال این احوال، ادامه تسلط قبایل بیگانه بر دنیستر سفلا، دنیپر، و دون از يك طرف، و توسعه بازرگانی ایتالیا در قسطنطنیه، دریای سیاه، و بنادر سوریه از طرف دیگر، قسمت بیشتر تجارتی را که سابقاً جهان اسلام و امپراطوری بیزانس از طریق رودخانه‌های روسیه با به بنادر مدیترانه منحرف ساخت. ثروت کیف رو به کاهش نهاد، و قدرت و روحیه جنگاوری مردم آن سامان سودی نبخشید. حتی از سال ۱۰۹۶ به بعد، همسایگان بربر کیف شروع به دست اندازی بر قریه‌ها و قصبه‌ها و نواحی دور از کرانه آن سرزمین کردند، به تاراج دیرها دست زدند، و کشاورزان بیپناه را گرفتند و به بردگی فروختند. از آنجا که کیف منطقه خطرناکی شناخته میشد، نفوس آن کم کم کاهش یافت. در ۱۱۶۹ سپاه آندری بوگو لیوبسکی چنان کیف را غارت کرد و آن اندازه نفوس آن را به بردگی در آورد که مدت سه قرن نام ((مادر شهرهای روسیه)) تقریباً از صفحه تاریخ محو شد. تسخیر قسطنطنیه و افتادن تجارت آن به دست ونیزیها و فرانکها در سال ۱۲۰۴، و تهاجمات مغول در خلال سالهای ۱۲۲۹-۱۲۴۰ ویرانی کیف را تکمیل کرد. در نیمه دوم قرن دوازدهم، رهبری روسیه از دست ((روسهای صغیر)) ساکن اوکراین به چنگ اقوام خشنتر و جسورتری افتاد که در ناحیه اطراف مسکو و کرانه علیای ولگا زندگی میکردند و به ((روسهای کبیر)) مشهور بودند. مسکو، که در ۱۱۵۶ تاسیس شده بود، در این عهد دهکده کوچکی بود که برای سوزدال (واقع در شمال خاوری مسکو) حکم يك پاسگاه مرزی را بر سر جاده‌های که از شهرهای ولادیمیر و سوزدال به کیف منتهی میشد داشت. آندری بوگو لیوبسکی به منظور آنکه قلمرو خویش یعنی سوزدال را بر تمامی روسیه تفوق بخشد، به مبارزاتی دست

زد، لکن چون میخواست نووگورود را نیز مثل کیف به زیر فرمان خود در آورد، در جنگ به دست جنایتکاری کشته شد.

شهر نووگورود، در شمال باختری روسیه، در دوسوی و الخوف و نزدیکی مخرج آن رود از دریاچه ایلمن قرار داشت. از آنجا که رود و الخوف به دریاچه لادوگا در شمال میریخت و سایر رودها از دریاچه ایلمن جدا، و به طرف جنوب و مغرب سرازیر میشدند، و راه رسیدن به دریای بالتیک از راه دریاچه لادوگا نه آن قدر نزدیک بود که راه امنی باشد و نه آن قدر دور که به کار تجارت آید، لذا شهر نووگورود مرکز تجارتی داخلی و خارجی نیرومند، و محور شرقی اتحادیه هانسایی شد. شهر مزبور از طریق دنیپر با کیف و امپراطوری بیزانس، و از راه ولگا با دنیای اسلام داد و ستد میکرد. تقریباً تجارت پوست روسیه را انحصاری خود ساخت، زیرا نظارت آن از پسکوف در مغرب تا نواحی منجمده در شمال، و تا حدود رشته کوه‌های اورال در مشرق ممتد میشد. بعد از سال ۱۱۹۶، اشراف تجارت پیشه نیرومند نووگورود بر انجمنی که امیرنشین را به وسیله امیر منتخب شهر اداره میکرد مسلط شد. کشور - شهر نووگورود یک جمهوری آزاد بود و خود را ((خداوندگار من نووگورود بزرگ)) میخواند. اگر امیر منتخب شهر به نحو مطلوب انجام وظیفه نمی کرد، اهالی شهر ((با ادای احترامات، راه بیرون شدن از شهر را به وی نشان میدادند)). اگر وی مقاومتی ابراز میداشت، به زندانش میافکندند. هنگامی که سویاتوپولک، مهین امیر کیف، میخواست فرزند خود را به سمت امارت بر مردم نووگورود تحمیل کند ما بفرست.)) با تمام این اوصاف، جمهوری مزبور یک دموکراسی نبود. کارگران و خرده کسبه هیچ دستی در حکومت شهر نداشتند و فقط با شورشهای مکرر میتوانند در تعیین خط مشی امور متشا اثری باشند.

در دوران زمامداری پرنس آکساندر نفسکی بود که نووگورود به اوج اقتدار خود رسید. پاپ اعظم، گرگوریوس نهم، که مشتاق بود روسیه ارتدوکس را پیرو کلیسای لاتین کند، مردم را به یک جنگ صلیبی علیه نووگورود دعوت کرد. در نتیجه، سپاهی مرکب از سپاهیان سوئدی متوجه رود نوا شد. آکساندر لشکریان مزبور را در نزدیکی لنینگراد فعلی شکست داد (۱۲۴۰) و، به واسطه همین افتخار، نام رود نوا را عنوان خانوادگی خویش ساخت. وی به مراتب فوق شان آدمی بود که بر یک جمهوری حاکم باشد، و به همین سبب او را تبعید کردند.

لکن هنگامی که آلمانها به مبارزه صلیبی خود ادامه دادند و پسکوف را تسخیر کردند و تا بیست و هفت کیلومتری نووگورود پیش تاختند، مجلس شهر از فرط وحشت دست به دامان آکساندر زد تا برگردد و شر آلمانها را دفع کند. آکساندر مراجعت و شهر پسکوف را تسخیر کرد و شهبسواران لیونیایی را بر روی یخهای دریاچه پیپوس شکست داد (۱۲۴۲). آکساندر نفسکی در سالهای آخر عمر ناگزیر به تحمل خفت رهبری ملت خویش در زیر یوغ مغول بود.

عده بسیار زیادی از مغولان وارد خاک روسیه شدند. این مهاجمان از ترکستان به راه افتادند، در قفقازیه سپاهی از افراد گرجی را شکست دادند، و به چپاول شبه جزیره کریمه دست زدند. کومانها، که خود مدت چند قرن علیه کیف مبارزه میکردند، دست کمک به سوی روسها دراز کردند و گفتند: ((امروز مغولان سرزمین ما را متصرف شده‌اند، فردا نوبت شما خواهد رسید.)) برخی از امرای روسی متوجه وخامت امر شدند، لشکری چند فراهم آوردند، و به کمک کومانها شتافتند. مغولان چند تن ایلچی نزد روسها فرستاده، پیشنهاد کردند که حاضر به عقد اتحاد علیه کومانها هستند؛ اما روسها ایلچیان مزبور را به قتل رسانیدند. در نبردی که در کرانه رود کالکا نزدیکی دریای آزوف روی داد، مغولان لشکریان متحد روس و کومان را شکست دادند؛ به نیرنگ، چند تن از سرداران روس را گرفتار کردند، دست و پای آنها را بستند، آنها را در محفظهای زندانی کردند، و بر روی آن سکویی ساختند. در حالی که روسای عشایر مغول بر روی آن سکو مجلس سوری آراسته بودند، اشراف محبوس آنها در زیر پایشان خفه شدند (۱۲۲۳).

لشکریان مغول به مغولستان باز گشتند؛ در همان حال که آنان سرگرم تسخیر خاک چین بودند، امرای روسی دوباره مبارزات برادرکشانه خود را از سر گرفتند. در ۱۲۳۷، حمله مغول به سرکردگی باتو از نواده‌های چنگیزخان آغاز شد. این بار عده لشکریان مغول به ۵۰۰,۰۰۰ نفر بالغ میشد، که تقریباً همگی بر مرکبی سوار بودند. خیل مغولان از منتهی الیه شمالی به دریای خزر بالا آمدند، بلغارهای ناحیه ولگار از دم تیغ گذرانیدند، و اموالت را به ما تسلیم کن.)) امیر پاسخ فرستاد که ((وقتی همگی ما مرده باشیم، تمام اموالمان از آن تو خواهد بود.)) ریازان از امیرنشینهای مختلف روسیه استمداد جست. همگی از دادن یاری خودداری ورزیدند.

ریازان شجاعانه جنگید و تمامی دارایی خود را بر سر این کار گذاشت. قوای مقاومتناپذیر مغول تمامی شهرهای ریازان را تاراج و با خاک یکسان کردند، سیلاسا به خاک سوزدال ریختند، سپاه آن سرزمین را تار و مار کردند، مسکو را سوزانیدند، و ولادیمیر را محاصره کردند. اشراف، از ترس جان، موهای سر را تراشیدند و، به هیئت راهبان، خود را در کلیسای جامع شهر پنهان کردند؛ هنگامی که تمامی شهر طعمه آتش شد، آنها نیز جان سپردند. سوزدال، راستوف، و تعداد کثیری از قصابات امیرنشین مزبور بر اثر آتشسوزی با خاک یکسان شدند (۱۲۳۸). مغولان متوجه نووگورود گردیدند، لکن، به واسطه برخورد با بیسه‌های انبوه و رودهای خروشان، از آن نقشه صرف نظر کردند و به غارت چرنیگوف و پریاسلاو پرداختند و به کیف رسیدند. ابتدا نمایندگان به شهر روانه کردند و تسلیم کیف را خواستار شدند. مردمان کیف نمایندگان مزبور را به قتل رسانیدند. مغولان از دنیپر گذشتند، مقاومت مختصری را در هم شکستند، به تاراج شهر دست زدند، و هزاران نفر را به هلاکت رساندند. شش سال بعد که جوانی دپیانو کارپینی کیف را دید، آنجا را شهری توصیف کرد با دویست کلبه که زمینهای اطراف آن همه جا پوشیده از جمجمه‌های مردگان بود. طبقات عالی و متوسط روس هرگز جرئت نکرده بودند که کشاورزان یا خلائق شهر را مسلح کنند. به همین سبب هنگامی که مغولان آمدند، نفوس شهر چون قادر به دفاع از خویش نبودند، همگی یا از دم تیغ گذشتند یا به میل فاتحان به بردگی درآمدند.

مغولان در اروپای مرکزی پیش رفتند، در نبردهای متعددی فاتح و مغلوب شدند، هنگام بازگشت از راه روسیه بار دیگر به چپاول پرداختند، و در کنار یکی از شعب ولگا شهری بنا نهادند موسوم به سرای که مرکز ((اردوی زرین)) یا ((آلتون اردو)) شد. از آن پس باتو و جانشینان وی مدت ۲۴۰ سال بر قسمت اعظم خاک روسیه حکمرانی کردند. به امرای روس فقط به شرطی اجازه حفظ اراضی و تمتع از آنها داده شد که همه ساله به خان عشایر مغول، یا حتی به خان بزرگ آنها در قراقروم، خراجی سالانه بپردازند، و هر امیری مکلف باشد که گاهی، برای ابراز حقشناسی یا ادای احترام، به خدمت خان بشتابد. امرای روس برای پرداخت خراج یک نوع باج سرانه معین کرده بودند که به طرز بیرحمانهای به یکسان مشمول حال فقیر و غنی میشد؛ آنهایی را که قادر به پرداخت این مالیات نبودند به بردگی میفروختند. امرای به تقو مغولان رضا دادند، زیرا این امر مایه حراست آنها در برابر شورشهای اجتماعی میشد. این جماعت در هجوم بر سایر اقوام، و حتی بر امیرنشینهای خود روسیه، با لشکریان مغول متحد میشدند. بسیاری از روسها با مغولان وصلت کردند، و محتملاً از اینجا بود که سخن گفتن و لباس پوشیدن مغولی را تقلید کردند. اکنون که روسیه به صورت سرزمین تابع یک حکومت مقتدر آسیایی در آمده بود، بیشتر رابطهایش با تمدن اروپایی قطع شد. حکومت استبدادی خان مغول و طرز حکومت خودکامه امپراطوران بیزانس بود که بعدها در وجود حکمران مسکو جمع آمد و وی را ((فرمانفرمای مطلق‌العنان تمامی روسیه)) کرد.

سران عشایر مغول متوجه شدند که فقط به اتکای قدرت محض نمیتوانند روسیه را مطیع خود نگاه دارند، از این رو با کلیسای روس از در صلح در آمدند، اموال و ماموران آن دستگاه روحانی را پاسداری کردند آنها را از مالیات معاف ساختند، و توهین به مقدسات و دین را گناهی شمردند سزاوار مرگ کلیسای روسیه از راه حقشناسی با اضطرار، مردم را به اطاعت و انقیاد از فاتحان مغولی توصیه، و آشکارا برای سلامت ایشان دعا کرد. هزاران تن از روسها در میان بیم و هراس، به طلب امنیت، در سلك راهبان در آمدند. از همه طرف سیل تحف و هدایا بود که به سوی تشکیلات روحانی روانه، و کلیسای روسیه در میان

فقر و فاقه عمومی بنیادی شد بیانداره ثروتمند. بتدریج يك روحیه انقیادی در مردم پدید آمد و زمینه را برای قرن‌ها استبداد فراهم کرد. با تمام این اوصاف، روسیه بود که با خم شدن در برابر گردباد حمله مغول، بر سبیل برزخ یا خندقی عریض، میان مهاجمان و کشورهای اروپایی حایل شد و قسمت بیشتر اروپا را از دستبرد مغولان محافظت کرد.

کلیه قوت و شدت آن صاعقه انسانی بر سر اسلاوها (روسها، بوهمیها، موراویاییها، لهستانیها) و مجارها فرود آمد. اروپایی باختری بر جان خویش لرزید، لکن هیچ گزندی ندید. شاید بدان علت که مدتی بالغ بر دو قرن روسیه همچنان منکوب، خفیف، راکد، و تهیدست مانده بود، مابقی اروپا توانست به سوی آزادی سیاسی و فکری، ثروت، تحمل، و هنر پیش رود.

IV - تحولات پی‌درپی در بالکان

به نظر بیگانگان دور، شبه جزیره بالکان کلاف عظیم سردرگمی است از بیثباتی و دسیسه، حیل‌های بدیع و تزویر در تجارت، جنگها، آدمکشیا، و قتل عامها. لکن در نظر يك نفر که خود بومی بلغارستان، رومانی، مجارستان، یا یوگوسلاوی است ملتش حاصل هزار سال تلاش، برای کسب استقلال از امپراطوریهایی است که روزی این کشورها را احاطه میکردند - هزار سال مجاهدت به منظور حفظ فرهنگی بینظیر و جالب، برای تجلی بیمناک و رادع منش ملی در معماری، پوشاک، ادبیات، موسیقی، و آواز.

بلغارستان، که روزگاری تحت رهبری خان کروم و سیمئون کشور نیرومندی بود، مدت ۱۶۸ سال زیر سلطه امپراطوری بیزانس باقی ماند. در ۱۱۸۶ نارضایی نفوس بلغار و و لاکها (یا اهالی والاکیا) در وجود دو برادر تجلی کرد: ایوان و پتر آسن، که هر دو معجون زیرکی و شجاعتی را که برای مقتضیات را به کلیسای قدیس دمتریوس احضار، و به آنها تلقین کردند که آن مقتدای دین، دمتریوس، ناحیه سالونیکا یونان را پشت سر نهاد تا در ترنووو اقامت گزیند. اکنون اگر مردم زیر پرچم وی جمع شوند، بلغارستان میتواند آزادی از دست رفته خود را به چنگ آورد. دو برادر در این مبارزه توفیق یافتند و دوستانه امپراطوری جدید را میان خود تقسیم کردند، به این نحو که ایوان شهر ترنووو را مقر حکومت ساخت، و پتر پرسلاو را. بزرگترین سلطان دودمان آنها، و ضمناً عظیم‌الشانترین شهریاران تاریخ بلغارستان، ایوان آسن دوم بود. ایوان نه فقط تراکیا، مقدونیه، اپیروس، و آلبانی را به حوزه قلمرو خویش منضم ساخت، بلکه با چنان عدالتی حکومت کرد که حتی رعایای یونانی وی نیز دوستش میداشتند. وی با ابراز وفاداری و ایجاد موقوفاتی برای دیرها موجبات خشنودی پاپها را فراهم آورد؛ با تصویب قوانین روشنفکرانه و با بذل توجه، حامی تجارت، ادبیات، و هنر شد.

پایتخت خود ترنووو را یکی از زیباترین شهرهای اروپا ساخت؛ و بلغارستان را از لحاظ فرهنگ و تمدن به پای اکثر ملل پیشرفته همعصر خود رسانید. جانشینان وی دانایی و خرد ایوان را به ارث نبردند. تهاجمات مغول کشور را آشفته و ضعیف کرد (۱۲۹۲-۱۲۹۵)، و در قرن چهاردهم بلغارستان ابتدا سر اطاعت در برابر صربستان، و سپس در برابر ترکان فرود آورد.

ستفان نمانیا در ۱۱۵۹ سرکرده عشایر و طایفه‌ها و نواحی مختلف صرب را زیر لوای واحدی جمع کرد و در واقع سلطنت صربستان را بنیاد نهاد؛ دودمان وی در آنجا دویست سال حکمفرما بودند. فرزندان ساوا اسقف اعظم و دولتمردی بود که یکی از معززترین قدیسان محسوب شد. در این تاریخ هنوز صربستان کشوری فقیر بود، و حتی کاخهای سلطنتی آن را از چوب میساختند. بندری داشت آباد موسوم به راگوزا (که همان دوبروونیک امروزی باشد)؛ این بندر کشور - شهر مستقلی بود که در سال ۱۲۲۱ تحت‌الحمایه ونیز شد. در خلال این قرون، هنر صربی، که منشأ آن بیزانسی بود، سبک و برتری خاص خویش را پیدا کرد. در دیر کلیسای قدیس پانتلیمون، واقع در نرژ، نقاشیهایی که بر روی دیوار شده است (حدود ۱۱۶۴)

حاکی از واقعیت‌های تاریخی است که معمولاً در نقاشی‌های بیزانسی سابقه نداشته و یک قرن بر ریزه‌کاری‌های خصوصی که زمانی آن را شیوه ابتکاری نقاشانی مثل دوتچیو و جوتو می‌دانستند مقدم است. در میان این قبیل نقاشی‌های دیواری هنرمندان صرب‌ی قرون دوازدهم و سیزدهم به تصویرهای سلاطینی بر می‌خوریم آن قدر برجسته و زنده که در میان نقاشی‌های دیواری بیزانسی ابدا نظیرش دیده نمی‌شود. صربستان قرون وسطایی داشت به سویی تمدنی درخشان گام بر می‌داشت که بدعت و اذیت و آزار مردم سبب شد وحدت ملی، یعنی همان عاملی که امکان داشت جلو تهاجمات ترکان را بگیرد، منهدم شود. بوسنی نیز پس از آنکه در دوران حکمرانی بای (شاه) کولین به اوج اعتلای قرون وسطایی خود رسید، بر اثر درگیری‌های مذهبی ضعیف شد و در ۱۲۵۴ تحت تسلط مجارستان درآمد.

بعد از مرگ قدیس استفان (۱۰۲۸) اوضاع مجارستان بر اثر طغیان‌های مجارهای بتپرست علیه سلاطین کاتولیک و مجاهدت هانری سوم برای الحاق مجارستان به خاک آلمان آشفته شد. اندراش اول هانری را شکست داد، و هنگامی که امپراطور هانری چهارم بار دیگر در صدد اجرای نیت سلف خود برآمد، شاه مجارستان، گیزای اول، با دادن مجارستان به پاپ گریگوریوس هفتم، و قبول آن سرزمین به عنوان تیول پاپی، اقدامات امپراطور آلمان را خنثی کرد (۱۰۷۶). در قرن دوازدهم مدعیان تقویت مبانی فئودالیسم شدند، و در ۱۲۲۲ اشراف مملکت آنفون نیرومند بودند که توانستند اندراش دوم را وادار به صدور یک منشور زرین کنند. این فرمان به طرز شایان توجهی شباهت به ماگناکارتا داشت که به دست جان لکلند، شاه انگلستان در ۱۲۱۵ به امضا رسیده بود. منشور زرین اصل وراثت تیولنشینی‌های فئودالی را رد میکرد، لکن و عده میداد که سلطان همه ساله مجلس دیتی را تشکیل دهد، هیچ یک از اشراف را بدون دادرسی در حضور کنت کاخنشین (یا به عبارت دیگر، یک نفر کنت که تعلق به کاخ امپراطور داشت) زندانی نسازد، و از املاک اشراف یا مقامات روحانی هیچ مالیاتی نگیرد. این فرمان شاهی، که وجه تسمیه آن مهر یا جعبه زرین آن بود، مدت هفت قرن منشور آزادی طبقه اشرافی مجار شد و درست هنگامی که مغولان برای اروپا یکی از عظیم‌ترین بحرانی‌های تاریخ را تدارک می‌دیدند، موجبات تضعیف حکومت پادشاهی مجارستان را فراهم آورد.

توجه به این نکته که در سال ۱۲۳۵ خان اعظم مغول اوگتای برای فتح اراضی مختلف کره، چین، و اروپا سه سپاه اعزام داشت، شاید درک حیطه تطاول و حمله مغول را آسانتر سازد. سومین سپاه مغول به سرداری باتو، که مرکب از سیصد هزار نفر میشد، در ۱۲۳۷ از رود ولگا عبور کرد. افراد این سپاه را جمعی از سپاهیان بی‌انضباط تشکیل میدادند، بلکه همگی آنها نهایت درجه ورزیده گشته، زیر نظر سردارانی لایق تعلیم دیده و نه فقط به وسایلی نیرومند برای محاصره دشمن بلکه به اسلحه جدید آتشی مسلح بودند که طرز استعمال آن را از چینی‌ها فرا گرفته بودند. در عرض سه سال این جنگجویان تقریباً تمامی صفحات جنوبی روسیه را ویران کردند. آنگاه باتو که گویی قابلیت درک شکست را نداشت لشکریان خود را به دو سپاه فرعی تقسیم کرد یکی متوجه لهستان شد کراکو (کرکوف) و ولوبلین را تسخیر کرد، از رود اودر گذشت و آلمانها را در لیگنیتس شکست داد (۱۲۴۱)؛ سپاه دومی زیر نظر باتو از رشته کوه‌های کارپات عبور کرد بر مجارستان هجوم برد و با قوای متحد اتریش و مجار در موهای و بوهره، و چنان بر آنها چیره شد که وقایع‌نگاران قرون وسطی (هر چند هرگز با ارقام کم و کوچه میانه‌های نداشته‌اند) عده کشته‌شدگان مسیحی را بالغ بر یکصد هزار نفر به حساب آوردند، و امپراطور فردرک دوم تخمین زد که میزان کشته شدگان و زخمی‌های مجار تقریباً به اندازه تمامی قوای نظامی مملکت بود. در این مورد به حکم شوخی سنگدلانه روزگار، غالب و مغلوب هر دو از یک خون، و اشراف مقتول مجار همگی از اخلاف تیره مغولی بودند که سه قرن قبل از این حوادث همین اراضی را به خاک و خون کشیده بودند. باتو دو شهر پست و استرگوم را فتح کرد ۱۲۴۱؛ در خلال همین احوال دست‌های از مغولان از دانبوب گذشتند و به طرف ساحل آدریاتیک سر در عقب شاه مجار بلای چهارم گذاشتند و ضمن راه وحشیانه به سوختن و ویرانی آبادی‌ها مشغول شدند. فردرک دوم بیهوده از ممالک اروپایی دعوت کرد تا در مقابل خطر استیلای این اقوام آسیایی متحد شوند. اینوکنتیوس چهارم بیهوده تلاش کرد تا مگر مغولان را به پیروی از آیین مسیح و صلح تشویق کند. آنچه مسیحیت و اروپا را نجات داد تنها مرگ اوگتای و بازگشت باتو به قراقروم

برای شرکت در انتخاب خان جدید بود. هرگز در تاریخ بشری سابقه نداشت که چنین عرصه گسترده‌ای از جهان یعنی از اقیانوس کبیر تا آدریاتیک و بالتیک دستخوش ویرانی شده باشد.

بلای چهارم، شاه مجار، به شهر ویران پست مراجعت کرد، جماعاتی از آلمانها در آنجا مسکن داد، پایتخت خود را به شهر بودا گسیخته کشور خود سر و صورتی داد. طبقه نجبای نویناد بار دیگر مزارع و نواحی روستای عظیمی را تشکیل دادند که در آن غلامان گلچران و برزگر به تهیه خواربار برای ملت مشغول شدند.

معدنچیان آلمانی از ارتسگیر که سرازیر شدند و شروع به استخراج معادن سرشار ترانسیلوانی کردند. زندگی و حرکات و سکنات مردم هنوز ناقص و خشن، ابزار کار بدوی، و خانه‌های مسکونی به صورت کلبه‌هایی از جگن بود. در میان نژادهای مختلف، زبانهای درهم و برهم، تشرتهای طبقاتی و مذهبی، افراد همچنان به طلب قوت لایموت و جلب منفعت مشغول بودند، و آن تسلسل اقتصادی را که زمین مساعدی برای بذر تمدن است تجدید کردند.

V - کشورهای مرزی

همچنانکه در جهان لایتنایی هر نقطه‌ای را میتوان به عنوان مرکز به حساب آورد، به همین روال در جلوه تمدنها و کشورها هر ملتی مانند هر فردی جریان تاریخ یا زندگی خود را به معیار منش و سهمی که بر عهده دارد تعبیر میکند. در شمال بالکان معجون دیگری از اقوام گوناگون زندگی میکردند که عبارت بودند از بوهیمیا، لهستانیها، لیتوانیها، لیونیاییها و فینها (فنلانیها). هر کدام از این ملل با غروری حیاتبخش دنیا را وابسته به تاریخ ملی خود میدانست.

در اوایل قرون وسطی، فینها، بستگان دور مجارها و هونها، در کرانه ولگای علیا و آکا سکنا گزیدند. تا قرن هشتم این قوم به سرزمین صعب و خوش منظری که نزد سایر اقوام به فنلاند (سرزمین فینها) معروف شد، و خود فینها آن را سوئومی (اراضی باتلاقی) مینامیدند کوچ کرده بودند.

تهاجمات فینها بر کرانه‌های اسکاندیناوی اریک نهم شاه سوئد را در سال ۱۰۵۷ مجبور به استیلا بر آن قوم کرد. اریک اسقفی را برای اشاعه تمدن در اوپسالا میان فینها به جا گذاشت. این اسقف موسوم به هنریک که به دست آنها کشته شد، بعدها قدیس حامی فنلاند شد. این مردمان با شجاعتی بیسرو صدا بیشه‌ها را صاف و باتلاقها را زهکشی کردند و ده هزار دریاچه خود را به یکدیگر مرتبط ساختند و به جمع آوری پوست و مبارزه با برف پرداختند.

در جنوب خلیج فنلاند نظیر این توفیقا نصیب قبایلی شد منسوب به فینها که متشکل بودند از: بوریسیها (پروسیها)، استها (استونیاییها)، لیوها (لیونیاییها)، لیتووا (لیتوانیها)، و لنها (لاتونیاییها). این قبایل روز را به شکار، صید ماهی، کنوداری و برزگری میگذراندند. ادبیات و هنر را به اخلاف کم زورتری که به خاطر رفاه آنها زحمت میکشیدند واگذاشتند. جمیع این قبایل، به استثنای استونیاییها، تا قرن دوازدهم مشرک ماندند، و در آن قرن بود که آلمانها با آتش و تیغ مایه اشاعه مسیحیت و تمدن در میان آنها شدند. لیونیاییها چون متوجه شدند که آلمانها دین را وسیله‌ای برای رخنه کردن در میان آنها و مایه تفوق خویش ساخته‌اند، مبلغان مسیحی را کشتند، برای زدودن لوث تعمید خود را به دوینا افکندند و دوباره به پرستش خدایان بومی خود مشغول شدند.

اینوکنتیوس سوم مسیحیان را به جهادی علیه آنها ترغیب کرد، اسقف آلبرت به اتفاق بیست و سه تن مرد مبارز وارد دوینا شد و پایتخت خود را در ریگا بنا نهاد، و لیونیوا را زیر سلطه آلمان در آورد (۱۲۰۱).

دو فرقه از فرقه‌های مذهبی - نظامی شهسواران لیوونیایی و شهسواران توتونی - تسخیر ممالک بالتیک را برای آلمان تکمیل کردند، اراضی وسیع را شخصا صاحب شدند و بومیان را به دین مسیح در آورده و آنها را به مرحله بودند به امید آنکه لااقل ایالات باختری روسیه را برای آلمان و جهان مسیحی لاتین فتح کنند، متوجه آن کشور شدند، لکن در کنار دریاچه پیپوس، ضمن یکی از مبارزات قاطع بیشمار تاریخی، هزیمت یافتند (۱۲۴۲).

این کشورهای بالتیک از همه سو در دریایی از نژاد اسلاو محاط بودند. یک دسته از این اقوام خود را ((یولانی)) یا اهالی مزرعه میخواندند، و به زراعت در دره‌های وارت و اودر مشغول بودند. دسته دیگر مازورها بودند که در کرانه رود ویستول اقامت داشتند. دسته سوم خود را ((پومورزانی)) یا کرانه دریانشین میخواندند که نام سرزمین پومرانی از آنها مشتق شد. در ۹۶۳ امیر لهستان، میشکو اول، به منظور احتراز از سلطه آلمانها، لهستان را در کنف حمایت پایها قرار داد، و از آن پس این سرزمین پشت به روش اسلاوی شبه بیزانس خوار اروپا نمود و خود را با اروپای باختری و مسیحیت رم انباز کرد. فرزند میشکو، بولسلاف اول، پومرانی را تسخیر و بر سلاو و کراکو را ضمیمه قلمرو خویش ساخت، و خود را اولین شاه لهستان نامید. بولسلاف سوم کشور خود را میان چهار پسرش تقسیم کرد. حکومت پادشاهی رو به ضعف نهاد، طبقه اشراف اراضی را به امیر نشینهای فئودال تقسیم کردند، و زمانی چند لهستان گاه آزاد و گاه تابع آلمان یا بوهم بود. در سال ۱۲۴۱ سیل مغول سرازیر شد، و پایتخت کشور، شهر کراکو، به دست آنها افتاد و با خاک یکسان شد. همینکه سیل تهاجمات مغول فروکش کرد، موجی از مهاجران آلمانی، نواحی باختری لهستان را فرا گرفت و مایه اختلاط شدید خون، قوانین، و زبان آلمانی در لهستان شد. ضمناً در همین ایام (۱۲۴۶) بولسلاف پنجم یهودیانی را که از قتل عامهای آلمان میگریختند به خاک خود پناه داد و آنها را به توسعه بازرگانی و امور مالی تشویق کرد. در سال ۱۳۱۰ ونسلاوس دوم سلطان بوهم را به مقام سلطنت لهستان برداشتند و دو کشور زیر سلطنت شهریار واحدی در آمد. در قرون پنجم و ششم اسلاوها در بوهم و موراوی سکونت گزیده بودند. در ۶۲۳ یکی از روسای عشایر اسلاو، که سامو نام داشت، شر مهاجمان آوار را از سر مردم بوهم دفع، و به تاسیس سلطنتی اقدام کرد که با مرگ وی در ۶۵۸ منقرض شد. در سال ۸۰۵ شارلمانی بر این سرزمین دست یافت، و برای مدت نامعلومی بوهم و موراوی هر دو بخشی از امپراطوری کارولنژیان به حساب میآمدند. در ۸۹۴ خانواده پرمسیل این دو سرزمین را حوزه فرمانروایی سلسله طولانی خود کردند، لکن مدت نیم قرن (۹۰۷ - ۹۵۷) مجارها بر موراوی حکمفرما بودند، و در ۹۲۸ امپراطور هانری اول بوهم را تابع آلمان کرد. دوک ونسلاوس اول با وجود آنکه بوهم متناوباً تابع دیگران بود، به آن کشور رفاه بخشید، این مرد که زیر دست مادر خویش قدیسه لودمیلای تعالیم مسیحیت را به تمام و کمال آموخته بود، هنگامی که به مقام سلطنت رسید، از معتقدات خویش دست نکشید. وی مستمندان را اطعام میکرد، بر هنگان را میپوشانید، زنان بیوه و اطفال یتیم را حمایت مینمود، بیگانگان را مینواخت، و خلاصه به اسلاوها آزادی بخشید، برادرش چون معتقد بود که ونسلاوس رذایل ویژه یک نفر شاه را فاقد است، در صدد قتل وی بر آمد. لکن ونسلاوس برادر را بر زمین افکند و او را عفو کرد. سایر افرادی که در توطئه شریک بودند سرانجام وی را روز بیست و پنجم سپتامبر سال ۹۳۵، هنگامی که عازم مراسم قداس بود، به قتل رسانیدند. اینک همه ساله چنین روزی را به عنوان عید ونسلاوس، قدیس حامی بوهم، با تشریفات خاصی برگزار میکنند.

دوکه‌های جنگ افروز جانشین ونسلاوس شدند. موراوی، سیلزی، و لهستان را تسخیر کردند، لکن هانری سوم براتیسلاو را مجبور کرد که لهستان را ترک گوید و بار دیگر خراجگزار آلمان شود و اوتوکار اول بوهم را آزادی بخشید و اولین شاه آن سرزمین شد. اوتوکار دوم اتریش، ستیریا، و کارینتیا را تابع خود کرد و، چون علاقهمند به صنعت و پیدایش یک طبقه متوسط به عنوان تعدیل کننده در برابر اشراف سرکش بود، ورود آلمانهای مهاجر را به خاک بوهم تشویق کرد، تا آنجا که بیشتر نفوس شهرهای بوهم و موراوی آلمانی بودند. کانهایی نقره کوتناهورا علت رفاه و ثروت بوهم و غرض غایی بسیاری از مهاجمان بود. در ۱۲۷۴ آلمان به اوتوکار اعلان جنگ داد. اشراف وی حاضر به حمایت سلطان خویش نشدند و اوتوکار ناگزیر شد تمام متصرفات خود را به آلمان تسلیم کند و اریکه سلطنت خود را فقط به عنوان یک تیول آلمانی نگاه دارد اما هنگامی که امپراطور رودولف از خاندان هابسبورگ مداخله در امور داخلی بوهم را آغاز

کرد. اوتوکار سیاه جدیدی تدارك دید و در دورنكروت با آلمانها به جنگ پرداخت. این بار نیز اشراف وی از دورش پراکنده شدند، اوتوکار خود را به میان صفوف انبوه دشمن انداخت و در نبرد متهورانه‌ای جان سپرد. ونسلاوس دوم با شناسایی مجدد امپراطور آلمان به عنوان سرور خویش، صلح را مستقر کرد و در اعاده آرامش و رفاه سعی فراوان مبذول داشت. با فوت او دودمان پرمیسل بعد از پانصد سال فرمانروایی منقرض شد.

بوهمیها، موراواییها و لهستانیها تنها اقوامی از مهاجران اسلاو بودند که روزگاری تمامی آلمان خاوری تارود آلب را قرارگاه خود ساخته بودند و اکنون در زیر سلطه يك حکومت آلمانی بسر میبرند.

VI - آلمان

در مبارزه تاریخی که بر سر مسئله خلع‌پوشان از جانب مقامات ملکی در گرفت، پیروزی از آن طبقه اشرافی آلمان بود - طبقه‌ای مرکب از دوکها، خاوندها، اسقفان، و روسای دیرها که، بعد از شکست هانری چهارم، کنترل حکومت پادشاهی ضعیفی را در دست داشتند و فئودالیسم نامتمرکزی را به وجود آوردند که در قرن سیزدهم آلمان را از رهبری اروپا برکنار کرد.

هانری پنجم پس از آنکه دست پدر را از امور امپراطوری کوتاه کرد، به مبارزات وی بر ضد خاوندها و پاپها ادامه داد. چون پاسکالیس دوم حاضر به تاجگذاری وی نشد - مگر به شرط صرف نظر کردن از حق خلع‌پوشان - هانری پاپ و کاردینالها را زندانی کرد. پس از آنکه هانری در گذشت اشراف اصل سلطنت موروث را ملغا و سلسله سلاطین فرانکونیا را منقرض کردند، و لوتار سوم امیر ساکس را به سلطنت برداشتند، سیزده سال بعد، کونراد سوم امیر سوابیا سلسله هوهنشتاوفن را تشکیل داد، که مقتدرترین سلاطین در تاریخ آلمان به شمار میروند. هانری، دوک باواریا، با برگزیده اشراف و امرا برای مقام سلطنت مخالفت ورزید و عم خود موسوم به ولف یا گوئلف را برای احراز چنین مقامی تقویت کرد. به این نحو کشمکش میان گوئلفها و گیبلینها آغاز شد که در طی اشکال مختلف تجلی نمود. سپاه هوهنشتاوفن شورشیان باواریا را در شهر و دژ واینزبرگ محاصره کرد، و طبق يك روایت قدیمی چون افراد هر يك از این دو گروه متخاصم حین برخورد یکدیگر را welf Hi ((هی، گرگها)) یا weibling Hi ((هی، عجوزه‌ها)) صدا میزدند، این اسامی بر آنها علم شد. افسانه جالب کهنسالی حاکی است که لشکریان فاتح سوابیا در این محل به شرطی با تسلیم شهر موافقت کردند که فقط جان زنان در امان باشد، و چون به زنان نیرومند شهر اجازه داد که هر چه را بخواهند میتوانند بر پشت خود حمل کنند و همراه ببرند، زنان شوهران خویش را بر دوش گرفتند و به راه افتادند. در سال ۱۱۴۲، هنگامی که کونراد عزم جنگ صلیبی کرد، میان طرفین قرار ترك مخاصمات گذاشته شد، لکن کونراد شکست خورد و سرشکسته به وطن بازگشت. وقتی اولین رجل برازنده خاندان هوهنشتاوفن به مقام سلطنت رسید، بظاهر چنین مینمود که دامان این دودمان همواره با لکه سرشکستگی آلوده خواهد بود. فردريك ((خدانندگان صلح)) یا فردريك اول سی ساله بود که به سلطنت انتخاب شد. وی ظاهر با ابهت و برازنده‌ای نداشت. مردی بود کوچک اندام با پوست سفید و موهای زرد، و ریشی سرخ رنگ، که به همین سبب در ایتالیا ملقب به پیرباروسا [ریش قرمز] شد، لکن فکری درست و اراده‌ای نیرومند داشت. زندگی وی مصروف به امور مملکتی شد و هر چند که در مبارزات شکستهای عدیده خورد، آلمان را دوباره رهبر جهان مسیحی کرد.

از آنجا که خون هر دو خانواده هوهنشتاوفن و ولف در شرایین وی جاری بود، به اعلام صلح اقلیم اقدام کرد، به سازش با دشمنان و تسکین خاطر دوستان پرداخت، و از کشمکشها و هرج و مرج و جرایم به شدیدترین وجه جلوگیری کرد. معاصرانش وی را آدم خوش مشربی توصیف کرده‌اند که همیشه لبخندی دلنشین بر لب داشت اما ((بلای جان تنه‌کاران)) بود. خشونت قوانین جزایی وی مایه پیشرفت تمدن در آلمان شد. از عفاف و نجابت وی در زندگی شخصیش بحق تمجید کرده‌اند، اما وی زن اولش را به بهانه قربابت صلبی طلاق داد، و زنی را به حبالة نکاح در آورد که وارث کنت بور گونی بود. به این نحو،

سلطنتی را سرچیزیه عروسی به دست آورد. از آنجا که فردریک اشتیاق داشت در حضور پاپ تاجگذاری کند، به پاپ انوگنیوس سوم نوید داد که در برابر چنین عملی حاضر است در دفعه سر رومیان سرکش و نورمانهای مزاحم به کمک وی قیام کند. هنگامی که فردریک جوان به نپي در نزدیکی شهر رم رسید و پاپ جنید هادریانوس چهارم را ملاقات کرد، از سر غرور حاضر نشد، به سنت مالوف، افسار اسب و رکاب پاپ را نگاه دارد و او را کمک به فرود آمدن از اسب کند.

هادریانوس بی مدد فردریک پیاده و مدعی شد که تا تشریفات مزبور برگزار نشود، از ((بوسه صلح)) و تفویض تاج خودداری ورزد. مدت دو روزی ملازمان سلطان و دستیاران پاپ بر سر این مسئله جرو بحث میکردند و امپراطوری معوق به تشریفات شده بود. سر انجام فردریک رضایت داد. پاپ نیز از آن محل اندکی دور شد و بار دیگر سواره وارد شد و این بار فردریک افسار و رکاب پاپ را گرفت و از آن پس همواره دم از امپراطوری مقدس روم میزد تا مگر جهانیان، علاوه بر شخص پاپ وی را نیز خلیفه روحانی و نایب خدا بر روی زمین بدانند. عنوان امپراطور شخص فردریک را سلطان لومباردی نیز میکرد. از زمان هانری چهارم به بعد، هیچ یک از فرمانروایان آلمان این عنوان را واقعی تلقی نکرده بودند، لکن اکنون فردریک به هر یک از شهرهای ایتالیایی شمالی فرمانداری اعزام داشت تا به نام وی حکومت کند. برخی از شهرها این گونه حکام را پذیرفتند و پاره‌های خودداری ورزیدند. از آنجا که فردریک به انضباط بیشتر از آزادی اهمیت میداد، و شاید هم مشتاق بود که بر بنادر ایتالیا به منظور راه‌های ارتباط تجارتي با مشرق زمین نظارت داشته باشد، در سال ۱۱۵۸ عازم قلع و قمع شهرهای متمردي شد که برای آزادی بیش از انضباط اهمیت قابل بودند. وی قلعه‌های متعددی را که در شهر بولونیا مشغول احیای حقوق رومی بودند به دربار خویش در رونکالیا احضار کرد و نظریه آنها را خواستار شد.

ایشان نظر دادند که به حکم قانون، امپراطور بر تمام سرزمینهای امپراطوری حاکمیت مطلق دارد، مالک جمیع اموال آن است، و هر وقت که به نظر وی مصالح مملکت اقتضا کند، میتواند حقوق خصوصی را الغا یا جرح و تعدیل کند. پاپ آکساندر سوم از ترس آنکه مبادا اختیارات غیر روحانی دستگاه پاپی فوت شود، به استناد فرامین موسوم به ((دهش پین)) و شارلمانی، این دعاوی امپراطور آلمان را منکر شد، و چون فردریک در تسجیل ادعای خود پافشاری ورزید، وی را تکفیر کرد (۱۱۶۰). اکنون دامنه خصومت میان دو طایفه گونف و گیبیلین به ایتالیا کشیده شد، به این معنی که هواخواهان طایفه اولی به طرفداری از پاپ و حامیان دومی در مقام پشتیبانی از امپراطور قیام کردند. مدت دو سال فردریک شهر سر سخت میلان را در محاصره داشت و هنگامی که سرانجام آن را گشود تمامی شهر را آتش زد و با خاک یکسان کرد (۱۱۶۲). شهرهای ایتالیایی ورونا، ویچنتسا، پادوا، ترویزو، فرارا، مانتوا، برشا، برگامو، کرمونا، پیاجنتسا، پارما، مودنا، بولونیا، و میلان که از این سنگدلی امپراطور آلمان به خشم و از اخاذیهای حکام آلمانی به تنگ آمده بودند، دست اتحاد به هم دادند و اتحادیه لومبارد را تأسیس کردند. در سال ۱۱۷۶ سربازان اتحادیه در لانیانو لشکریان آلمانی فردریک را شکست دادند و وی را مجبور به قبول ترک مخاصمهای شش ساله کردند. یک سال بعد میان امپراطور و پاپ سازشی حاصل شد، و فردریک در کنستانس به امضای پیمانی مبادرت جست که موجب آن شهرهای ایتالیایی بار دیگر از حق خود مختاری بهره‌مند میشدند (۱۱۸۳). این شهرها نیز در عوض حاضر شدند که اسما شخص امپراطور آلمان را دیدن کنند، آذوقه ضروری در اختیار آنها بگذارند. فردریک گرچه در ایتالیا شکست خورد، جاهای دیگر در مبارزات خود پیروز شد. وی با کامیابی تمام حق حاکمیت امپراطوری خویش را بر لهستان، بوهم، و مجارستان محرز کرد؛ کلیه اختیاراتی را که هانری چهارم در مورد عزل و نصب مقامات روحانی مدعی بود به چنگ آورد؛ و اگر چه اسما این امر گوشزد خاص و عام نمیشد، عملاً وی بر روحانیان آلمانی مسلط شد، و حتی حمایت آن طبقه را در مبارزه با پاپها جلب کرد.

آلمان، مسرور از اینکه توانسته بود فردریک را از خیال ایتالیا منصرف کند در سایه شکوه و عظمت فرمانروایی وی بیاسود و به تشریفات با شکوه شهسواران در حین تاجگذاریها، وصلتها، و جشنهای وی مباحثات کرد. در سال ۱۱۸۹ امپراطور فرتوت، با لشکری مرکب از یکصد هزار نفر، به عزم سومین جنگ صلیبی متوجه فلسطین شد، و شاید امیدوار بود که شرق و غرب را زیر لوای یک امپراطوری روم

متحد کند و آن را به وسعت و عظمت سابقش رساند. سال بعد وی در نهری در کیلیکیا غرق شد. فردریک مانند شارلمانی فوقالعاده از سنت رومی برخوردار بود. وی تمامی قوای خویش را در راه احیای یک گذشته مرده تحلیل برد. هوآخواهان حکومت پادشاهی بر شکستهای وی ماتم گرفته، هر شکستی را غلبهای برای هرج و مرج طلبان تلقی میکردند؛ و حال آنکه طرفداران دموکراسی با شغف آنها را مرألی در تکامل آزادی میدانستند. اعمال فردریک تا حدود تصور خود وی خالی از مجوز نبود. آلمان و ایتالیا هر دو در یک ورطه هرج و مرج ناشی از هرزهگری غرقه میشدند. فقط یک حکومت امپراطوری نیرومند قادر بود به کشمکشهای فئودال و جنگهای شهرها با یکدیگر پایان دهد. قبل از آنکه برای پرورش درخت آزادی عقلانی مجال رشد فراهم آید، لازم بود که آرامش برقرار شود. در دورههای بعدی که آلمان خود را ضعیف میدید، افسانههایی حاکی از کمال محبت درباره فردریک اول جعل کردند. مردم آلمان آنچه را که در قرن سیزدهم درباره نواده فردریک تصور میکردند به مرور ایام به خود بارباروسا نسبت دادند. گفتند که وی واقعا نمرده بلکه در کوهستان کیفویزر واقع در تورینگن به خواب رفته است؛ میتوان از زیر سنگ مرمری که بر روی گورش افتاده ریش بلندش را در حال رشد تماشا کرد؛ یک روز وی از خواب بیدار خواهد شد خاک را از روی دوش خود به دور خواهد افکند، و بار دیگر آلمان را کشوری نیرومند و امن خواهد ساخت. هنگامی که بیسمارک یک آلمان متحد به وجود آورد ملتی سربلند در وجود شخص وی فردریک بارباروسا را میدید که پیروزمندانه سر از خاک به در آورده است.

هانری ششم تقریباً آرزوی دیرینه پدر را از فوه به فعل آورد. وی در سال ۱۱۹۴، با کمک جنووا و پیزا، ایتالیایی جنوبی و سیسیل را از چنگ نورمانها بیرون آورد. تمامی ایتالیا جز ایالات پاپی سرطاعت در برابر وی خم کردند. پرووانس، دوفینه، بورگونی، آلزاس، لورن، سویس، آلمان، اتریش، بوهم، مورای، و لهستان همه در قلمرو متحدی درآمدند. انگلستان خود را قبول وی شناخت. موحدون عرب خراجگزار او شدند. انطاکیه کیلیکیا، و قبرس از وی تقاضا کردند که آنها را ضمیمه امپراطوری خویش کند. هانری با اشتباهی سیریناپذیر چشم به فرانسه و اسپانیا داشت و در تدارک فتح امپراطوری بیزانس بود. نخستین دستههای سپاه وی به عزم شرق حرکت کرده بودند که به سن سی و سه در سیسیل به بیماری اسهال خونی از پا درآمد.

هانری برای مقابله با چنین انتقام احتمالی که ناشی از اقلیمهای مفتوحه خود بود، هیچ گونه تدارکی ندیده بود.

تنها فرزند وی کودکی سه ساله بود، با مرگ وی ده سالی هرج و مرج حکمفرما شد، و مدعیان اریکه امپراطوری به جان یکدیگر افتادند. هنگامی که فردریک دوم به سن رشد رسید، جنگ میان امپراطوری و دستگاه پاپی از نو آغاز شد. در ایتالیا چون این مبارزه به دست یک پادشاه آلمانی و نورمن صورت گرفت و رنگ ایتالیایی پیدا کرد، درک آن از دیدگاه ایتالیاییها بهتر میسر میشد. بعد از مرگ فردریک دوم (۱۲۵۰) مدت یک نسل آشوب حکمفرما شد در این عهد که به قول شیلر شاعر آلمانی (عهده بی سرور و موحش) بود، امیرهای برگزیننده، اریکه آلمان را به هر شخص ضعیفی که حاضر بود آنها را در تحکیم اختیارات فردیشان آزاد گذارد میفروختند.

هنگامی که سیل هرج و مرج فرو نشست، دودمان هوهنشتاوفن منقرض شده بود، و در ۱۲۷۳ رودولف از خاندان هابسبورگ وین را پایتخت خود کرد و سلسله جدیدی را بنیاد نهاد. رودولف به منظور تحصیل اریکه امپراطوری، در سال ۱۲۷۹، طی اعلامنامه‌ای، تبعیت کامل پادشاه آلمان را نسبت به شخص پاپ رسماً قبول، و کلیه دعاوی آلمان را بر ایتالیایی جنوبی و سیسیل انکار کرد. رودولف هرگز به مقام امپراطوری نرسید لکن بر اثر جرئت، فداکاری، و نیروی وی نظم و رفاه در آلمان اعاده یافت و شالوده محکم دودمانی افکنده شد که تا سال ۱۹۱۸ بر اتریش و مجارستان سلطنت کرد. هانری هفتم کوشش‌هایی را در متحد ساختن آلمان و ایتالیا مبذول داشت. وی با اندکی حمایت از جانب نجبای آلمان و جمع قبایلی از شهسواران والون، از جبال آلپ گذشت (۱۳۱۰) و قدم به خاک ایتالیا نهاد. بسیاری از شهرهای لومبارد که از جنگهای طبقاتی و مبارزات میان شهرهای مختلف به ستوه آمده بودند و اشتیاق رهایی از بند اختیارات

سیاسی کلیسا را داشتند، هانری را با آغوش باز پذیرفتند. دانتِه شاعر ایتالیایی مقدم پادشاه مهاجم را با نگارش رساله‌ای با عنوان در سلطنت گرامی شمرد، در این رساله آزادی مقامات ملکی را از قید اختیارات دستگاه روحانیت، اعلام داشت و از هانری تقاضا کرد که ایتالیا را از بند سلطه پاپها برهاند. لکن در این ستیز برتری با کونفرهای فلورانس بود. در نتیجه شهرهای یاغی دست از حمایت خود برداشتند و هانری، که از همه سو خود را با دشمنان مواجه میدید، به عارضه تب نوبه یعنی همان پاداشی که گاه به گاه ایتالیا به عاشقان سمج خود ارزانی میداشت، در گذشت. پیشرفت آلمان که اکنون در جنوب بر اثر موانع طبیعی، شده بود، در مشرق پادشاه و راه دیگری به دنیای خارج پیدا کرد. مهاجرت آلمانیها و هلندیها، و غلبه و ایجاد کوچ نشینها، وسیله‌ای شد برای آنکه آلمانها سه پنجم خاک آلمان را از چنگ اسلاوها بیرون آورند. نژاد برومند آلمانی در کناره رود دانوب گسترش یافت و به خاک مجارستان و رومانی رسید. بازرگانان آلمانی در شهرهای فرانکفورت واقع در کنار اودر، برسلو، کراکو، دانتزیگ، ریگا، دورپات، و روال به دایر کردن بازارهای مکاره و ایجاد مراکزی برای صدور کالا مشغول شدند و به همت آنها در همه جا، از دریای شمال و دریای بالتیک گرفته تا جبال آلپ و دریای سیاه، بازارهای داد و ستد پدید آمد. این غلبه با کمال بیرحمی صورت گرفت و نتایج حاصله پیشرفت عظیمی در حیات اقتصادی و فرهنگی ممالک مرزی بود.

در خلال این احوال، اشتغال امپراطوران به امور ایتالیا، احتیاج مبرمی که به تفویض اراضی یا اختیارات به خاوندان و شهسواران در برابر پشتیبانی آنها وجود داشت، و بالاخره تضعیف حکومت پادشاهی آلمان بر اثر مخالفت پاپها و شورشهای لومباردی همه سبب شده بود که میدان برای طبقه اشرافی خالی ماند تا بتوانند روستا را قبضه و طبقه کشاورزان را مبدل به توده‌ای از سرفها بکنند. به علاوه در آلمان قرن سیزدهم، فئودالیسم درست همان موقعی فاتح میشد که در فرانسه مقهور سر پنجه قدرت شهریار خود میگشت. اسقفان، یعنی همان طبقه‌ای که امپراطوران پیشین آنها را برای خنثا کردن نقشه‌های خاوندان مفید می‌شمردند، اکنون یک طبقه اشراف ثانوی را تشکیل داده بودند: به این معنی که در ثروت، قدرت، و استقلال هیچ دست کمی از خاوندان غیر روحانی نداشتند. تا سال ۱۲۶۳ عموم اعیان فئودال صلاحیت انتخاب شاه را به هفت تن از اشراف - اسقفهای اعظم ماینتس و تریر و کولونی، دوکهای ساکس و باواریا، کنت کاخنشین، و مارکگراف براندنبورگ - واگذار کرده بودند. این هفت تن اشرافی که آنها را برگزینندگان مینامیم خود را در حریم امنیت پادشاه پناه داده، به غصب اختیارات ویژه شهریاری و تصرف املاک سلطنتی میپرداختند. امکان داشت که این عده به مثابه یک حکومت مرکزی عمل کنند و ملت خود را متحد سازند، لکن به چنین عملی مبادرت نورزیدند، در فاصله دوگزینش هر کدام کار خویش در پیش می‌گرفت، و به راه خود میرفت. هنوز ملت آلمانی وجود نداشت، بلکه تنها ساکسونها، سوابیاییها، باواریاییها، فرانکها، و... بودند. هنوز در این تاریخ یک پارلمان یا مجلس ملی به وجود نیامده بود. هر سرزمینی صاحب یک دیت یا لاندتاگ مخصوص به خود بود. یک دیت مشترک المان یا رایشستاگ در ۱۲۴۷ تاسیس شد، که در دوران قترت به سستی و بیحالی عرض وجود میکرد.

و فقط در سال ۱۳۳۸ بود که رونقی بسزا یافت. دستهای از صاحبمنصبان دولتی، مرکب از سرفها یا آزاد مردانی که از جانب پادشاه به کار گماشته میشدند، یک نوع بوروکراسی آزادی را تشکیل میدادند و تسلسل حکومت را حفظ میکردند. هیچ پایتختی کانون علاقه و وفاداری مملکت نبود. هیچ گونه اصول حقوقی بخصوصی قلمرو پادشاهان را اداره نمیکرد. با وجود کوششهای بارباروسا به منظور تحمیل حقوق رومی بر تمامی خاک آلمان، هر ناحیه‌ای مجمعالقوانین و عرف خود را حفظ میکرد. در ۱۲۲۵، قوانین ساکسونها به صورت مجموعه‌ای موسوم به زاکزنشپیگل یا ((آیین ساکسون)) و در ۱۲۷۵ شوابنشیپگل یا ((آیین سوابیا)) که مجموعه قوانین و عرف ناحیه سوابیا بود تدوین شد. این قانون نامه‌ها کار انتخاب شاه را، که از ادوار باستان حق مشروع ملت بود، مسجل کرد و حق کشاورزان را در حفظ آزادی و اراضی خود محرز میدانست. ((آیین ساکسون)) میگفت که سرفداری و بردگی خلاف طبیعت و مشیت الهی است، منشأ هر دو عنف یا تزویر است. ((۲۳)) با وجود این سرفداری رو به توسعه نهاد.

دوران فرمانروایی دودمان هوهنشتاوفن، قبل از ظهور بیسمارک، عظیمترین عصر آلمان بود. حرکات و سکنات مردم هنوز بدوی و خشن، قوانین آنها آشفته، اصول اخلاقی آنها نیمه مسیحی و نیمه مشرکانه، و مسیحیت آنها تا حدودی بهانهایی برای تسخیر سرزمینهای دیگران بود. از نظر ثروت و اسباب راحت، شهرهای آلمانی یا شهرهای فلاندر و ایتالیا قابل مقایسه نبودند. لکن کشاورزان آلمانی مردمانی کوشا و برومند، سوداگران آنها افرادی متهور و ماجراجو، اشرافشان در اروپا مقتدرتر و با معرفتتر از سایرین، و پادشاهان آنها فرمانروایان غیر روحانی عالم غرب بودند، که قلمرو آنها از رود راین تا رود ویستول، از روم تا شبه جزیره بالکان، از دریای بالتیک تا رود دانوب و از دریای شمال تا جزیره سیسیل امتداد مییافت. از میان یک محیط نیرومند بازرگانی یکصد شهر قد علم کرده و بسیاری از آنها به تحصیل منشورهای خود مختاری نایل آمده بودند. با گذشت سالیان، بتدریج ثروت و هنر این شهرها رو به فزونی مینهاد، تا در دوران رنسانس مابه تفاخر و مجد آلمان شدند و در عهد ما نظاره کنندگان را در ماتم حسنی که رخت از این جهان بر کشیده است میشنند.

VII - اسکاندیناوی

بعد از یک قرن گمنامی توام با خوشبختی، کشور دانمارک با جلوس والدمار اول دوباره پا به عرصه تاریخ جهان نهاد. والدمار به کمک وزیر خویش آبسالون، که اسقف اعظم لاند بود، دولت نیرومندی تشکیل داد، شر دریازنان را از دریاها دفع کرد و، با تشویق و حمایت از بازرگانان، دانمارک را کشوری ثروتمند ساخت، در ۱۱۶۷ آبسالون شهر کپنهاگ (یا در اصل کوبنهاون، یعنی ((پناهگاه بازار))) را بنیاد نهاد. والدمار دوم، در مقام مقابله با تجاوزات آلمان به تسخیر هولشتاین، هامبورگ و صفحات شمال خاوری پرداخت. ((برای اعتلای نام مقدس مریم باکره)) به سه ((جهاد)) با اسلاوهای بالتیک دست زد، استونی شمالی را تسخیر، و شهر روال را بنا کرد. در یکی از این مبارزات، برد منقول است که این امر تا اندازهای معلول شجاعت شخص وی بود، و تا حدی معلول فرود آمدن پرچم سرخی از آسمان که بر روی آن صلیب سفیدی نقش بود. از آن پس این دانبورگ یا ((پارچه دانمارکی)) درفش جنگی دانمارکیها شد. در ۱۲۲۳ وی به اسارت هانری، کنت شورین، در آمد و پس از دو سال و نیم، آن هم بعد از آنکه تمامی متصرفات ژرمنشین و اسلاو نشین خود غیر از روگن را تسلیم آلمانیها کرد، آزاد شد. وی مابقی دوران زندگی جالب خویش را صرف اصلاحات داخلی و تدوین قوانین دانمارک کرد هنگامی که والدمار دوم درگذشت وسعت خاک دانمارک دو برابر مساحت کنونی آن و مشتمل بر نواحی جنوبی سوئد میشد و به قدر مجموع سوئد (۳۰۰,۰۰۰ نفر) و نروژ (۲۰۰,۰۰۰ نفر) جمعیت داشت. بعد از والدمار دوم قدرت سلاطین رو به کاهش نهاد و در ۱۲۸۲ اشراف موفق شدند از اریک گلیپینگ مشوروی بگیرند که طبق آن پادشاه، مجلس آنها موسوم به دینهوف را به عنوان یک پارلمان ملی قبول میکرد.

فقط جوشش احساسات تخیلی یک نفر داستانپرداز چیره دست میتواند کامیابی عظیم مردمان اسکاندیناوی را در این قرون اولیه برای ما مجسم سازد و توصیف کند که چگونه این اقوام ارضی صعبالعبور و خطرناک آن شبه جزیره را وجب به وجب، روز به روز، دلاورانه تسخیر کردند. زندگی هنوز بدوی بود. شکار، صید ماهی، به علاوه کشاورزی، منابع اساسی پیدا کردن قوت لایموت محسوب میشد. ناگزیر بودند بیشه‌های وسیعی را پاک کنند، جلو درندگان را بگیرند، آنها را برای مصارف تولیدی وارد مجاری فرعی کنند، به ساختن لنگرگاه‌ها مشغول شوند و خلاصه خود را برای مقابله با طبیعتی که ظاهراً الیمزاده را مغل آسایش خود میدید رویین تن سازند. در این مبارزه متمادی، رهبانان فرقه سیسترسیان نقش پر افتخاری ایفا کردند و به قطع درختان، افشاندن بذر، و آموختن روشهای بهتر برای کشاورزان پرداختند. یکی از قهرمانان متعدد این جنگ ارل بیریر بود که از ۱۲۴۸ - ۱۲۶۶ در سمت صدر اعظمی سوئد خدمت نمود، سرفداری را منسوخ کرد، حکومت قانون را رواج داد، شهر استکهلم را بنا نهاد (حد ۱۲۵۵)، و با بر تخت نشاندن فرزند خویش والدمار، سلسله سلاطین فولکونگ را تاسیس کرد. در این عهد بود که بوگن، بندر مهم تجارتي نروژ، بدل به شهری ثروتمند و ویزی، واقع در جزیره گوتلاند، به صورت مرکز ارتباط میان سوئد و اتحادیه هانسایی درآمد. کلیساهای فخمی بر پا شدند، مدارس منضم به کلیساها و دیوها

افزایش یافتند، شاعران نغمه‌پرداز غزل‌های خود را با زخمه‌های ساز برپا ساختند، و ایسلند، آن جزیره دور افتاده و مستور در مه و میغ قطبی، در طی قرن سیزدهم، جوشانترین سرچشمه ادب در جهان اسکاندیناوی شد.

VIII - انگلستان

۱ - ویلیام فاتح

ویلیام فاتح با معجون استادان‌های از زور، رعایت قانون، تقدس، زیرکی، انگلستان حکومت کرد. ویلیام پس از آنکه مجلس ترسویی و بی‌ان را به مقام سلطنت برداشت، با ادای سوگند متعهد به رعایت قوانین موجود در انگلستان شد. در نواحی باختری و شمال مملکت، برخی از مجالس محلی غیبت ویلیام را در نورماندی مغتنم شمردند و در صدد شورش برآمدند (۱۰۶۷)؛ لکن وی بازگشت، مانند شعله انتقامی مملکت را در نورید، و چنان خردمندانه به ((غارث شمال)) دست یازید و آن قدر به قتل مردم و هدم خانه‌ها و انبارها و محصولات و گله و رمة پرداخت که صفحات شمالی انگلستان تا قرن نوزدهم دیگر کاملاً کمر راست نکرد.

ویلیام فاتح املاک بزرگی از بهترین اراضی مملکت را میان ملازمان نورمان خود تقسیم، و این قبیل افراد را به ساختن قلعه‌هایی بر سبیل دژهای دفاعی بر برابر نفوس دشمن تشویق کرد. وی املاک بزرگی را به عنوان خالصه سلطنتی ضبط کرد؛ یک پارچه از این اراضی، به طول پنجاه کیلومتر، به شکار گاه شاهی اختصاص داده شد. هر چه خانه، کلیسا، و مدرسه در این محوطه بود همه را با خاک یکسان کردند تا عرصه حرکت برای اسبان و سگان تازی باز باشد. هر کس در این بیشه نوگوزن نر یا ماده‌ای را شکار میکرد چشمانش را از کاسه در می‌آوردند.

به این نحو طبقه اشرافی جدید انگلستان پا به عرصه وجود نهاد، که هنوز تا این تاریخ برخی از اخلاف آن ملقب به القاب فرانسوی هستند؛ فئودالیسمی که قبل از استیلای نورمانها نسبتاً ضعیف بود بر تمامی مملکت چیره شد و اکثر ملت مغلوب را به صورت سرف در آورد. کلیه اراضی مملکت تعلق به پادشاه داشت، اما هر فردی از افراد بومی انگلستان میتوانست ثابت کند در مقابل استیلای نورمانها هیچ گونه مقاومتی ابراز نداشته است مجاز بود زمین خود را بار دیگر از حکومت خریداری کند. ویلیام برای سیاهپرداری و اطلاع بر غنائیم خویش، در سال ۱۰۸۵ مامورانی را به اطراف گسیل داشت تا جزئیات شرایط مالکیت و اعیانی هر قطعه زمینی را در انگلستان معین کنند؛ طبق تاریخ قدیمی اقوام انگلستان، توصیه ویلیام به ماموران خویش و کار ممیزی آنها به اندازهای دقیق بود که ((نه یک ذرع زمین... نه یک راس گاو نر یا گاو ماده و نه یک سر خوک از قلم ایشان افتاده بود)). نتیجه این ممیزی تدوین کتاب روز قیامت بود که عنوانی بدشگون داشت و وجه تسمیه‌اش این بود که در کلیه مراعات و دعاوی ارضی و حق مالکیت به منزله آخرین مرجع قضاوت و احقاق حق به شمار میرفت. ویلیام به منظور آنکه خود را از حمایت سپاهیان خاطر جمع و قدرت امرای تابعه خویش را محدود دعوت کرد (۱۰۸۶) و فرد آنها را و داشت که سلطان را سرور غایبی خود بدانند و با وی بیعت کنند. در عهده‌ای که آزادی انفرادی امرای فئودال سرزمین فرانسه را تکه تکه میکرد، عمل ویلیام فاتح کاری بخردانه بود.

بدیهی است که بعد از استیلا بر یک قوم باید از فاتحان انتظار حکومت نیرومندی را داشت. ویلیام عده‌ای از شهسواران و ارلها، اسقفهای اعظم، و روسای دیرها را از کار برکنار کرد و عده‌ای دیگر را به جای آنها نشانید.

وی بدون هیچ پروا، اعیان عالیمقام را به زندان می‌افکند و، درست در همان روزگاری که گرگوریوس هفتم، پاپ مقتدر، امپراطور آلمان، هانری چهارم را به کانوسا میکشانید وی علی‌رغم تمایلات پاپی حق خویش را در عزل و نصب روحانیان مملکت مسجل و محرز می‌ساخت. برای جلوگیری از بروز

آتشسوزی، ویلیام دستور داد که مردم انگلستان شب هنگام پیش از رفتن به بستر، روی اجاقهای خود سرپوش نهند یا آتش را خاموش کنند؛ به همین سبب مردم در زمستان حدود ساعت هشت بعد از ظهر به رختخواب می‌رفتند. چون متصرفات و دستگاه دولت وی بسط مییافت و اداره نواحی مفتوحه مستلزم مخارج بود، به فرمان وی، بر کلیه خرید و فروشها، واردات و صادرات، و استفاده از پلها و راهها و شوارع مالیات بسته شد. مالیات دینگلد، که در دوران سلطنت ادوارد نخستین ملغاً شده بود اعاده یافت، و هنگامی که ویلیام شنید که بعضی از افراد انگلیسی، برای طفره رفتن از زیر بار مالیات، نقدینه خود را در سردابه‌های دیرها پنهان ساخته‌اند، امر داد که سردابه‌های جمیع دیرهای مملکت را جستجو کنند و هر چه از این قبیل زر و سیم بیابند به خزانه سلطنتی منتقل کنند. مأموران دربار شاهی وی وجوهاتی را که مردم به عنوان رشوه میدادند بی‌هیچ دغدغهای قبول، و آن را در دفاتر حساب عمومی درج میکردند. حکومت ویلیام، بی‌هیچ ریا و پرده پوشی، حکومت فاتحانی بود که تصمیم داشتند منافع حاصله از کار خطیر آنها متناسب با خطرانی باشد که به جان خریدند. کشیشان نورمان در این پیروزی سهیم بودند. لانفرانک، آن مرد لایق و نرمشپذیر، از کان احضار و اسقف اعظم کنتربری و صدراعظم پادشاه شد. لانفرانک چون کشیشان انگلوساکسون را به شکار و قمار و مواصالت معتاد دید، همگی را از کار برکنار، و جماعتی از کشیشان و اسقفان و روسای دیرهای نورمان را به جای آنها منصوب کرد. نظامهای جدیدی برای دیرهای انگلستان مقرر داشت، که به رسوم کنتربری اشتهاور یافتند و درجه فکری و اخلاقی طبقه روحانی انگلستان را بالا بردند. شاید به پیشنهاد وی بود که ویلیام با صدور فرمانی محاکم روحانی را از دادگاه‌های ملکی تفکیک کرد، دستور داد که کلیه مسائل مربوط به دین باید بر وفق قانون شریعت کلیسا رتق و فتق یابد، و متعهد شد که حکومت اجرای مجازاتهایی را که از طرف دادگاه‌های کلیسایی تعیین میشود ضامن باشد. برای جلب حمایت مردم از کلیسا، عموم را به دادن عشریه مکلف کردند. لکن ویلیام مقرر شخص وی انتشار ندهند یا به موقع اجرا نگذارند، و هیچ یک از نمایندگان پاپ بدون صوابدید پادشاه حق ورود به خاک انگلستان را نداشته باشند. مجلس ملی اسقفان انگلستان که بخشی از مجلس ویتان بود، از این به بعد به صورت مجلس جداگانه‌ای در آمد، و قرار شد که فرامین صادره آن هیچ گونه اعتبار قانونی نداشته باشد، مگر آنکه از جانب پادشاه تایید شود.

مانند اغلب رجال بزرگ، برای ویلیام فرمانروایی بر یک کشور به مراتب آسانتر از اداره خانواده‌اش بود. یازده سال آخر عمر وی در مرافعه با ملکه‌اش ماتیلدا آشفته بود. فرزندش رابرت برای حکومت بر نورماندی خواستار اختیارات مطلق بود، و ویلیام چون از اعطای چنین اختیاراتی خودداری ورزید، با عصیان پسر روبه‌رو شد.

ویلیام با تردید به جنگ با وی مبادرت جست و سرانجام با نوید هبه کردن نوکشین مزبور به رابرت از در صلح در آمد. ویلیام در این سالها به قدری فریه شده بود که سوار شدن بر مرکب برای کاری بسیار دشوار بود. بر سر حدود و ثغور متصرفات، میان وی و فیلیپ اول، پادشاه فرانسه، نزاع افتاد. هنگامی که ویلیام به واسطه تنومندی بیش از حد، ناگزیر به درنگ در روان شد، منقول است که فیلیپ از سر طعنه گفت که نعل پادشاه انگلستان را ((دراز کرده‌اند)) و در مراسم کفن و دفن منظر جالبی از شمعه‌های افروخته خواهد بود. ویلیام سوگند خورد که کاری کند که بر آستی شمعه‌ای فراوانی در فرانسه بی‌فروزند. وی به سپاهیان خود دستور داد که مانت و تمامی حول و حوش آن را بسوزانند و تمامی محصولات و میوه‌ها را منهدم کنند. لشکریان وی نیز اوامر شاه خود را اطاعت کردند. هنگامی که ویلیام سرخوش میان ویرانه‌ها گردش میکرد، ناگهان اسبش لغزید و او را محکم به قاچ زین آهنیش پرتاب کرد. وی را به صومعه کوچک سن جرواس نزدیکی روان حمل کردند. در آنجا ویلیام به جمله گناهانش اعتراف نمود؛ وصیت خویش را نوشت؛ به منظور توبه، خزاین خود را میان فقرا و کلیساها تقسیم کرد، و وجوهاتی را به تجدید عمارت مانت اختصاص داد. کلیه فرزندان وی، به جز هنری، پدر را در بستر نزع تنها گذاشتند و، به ادعای جانشینی روانه میدان جنگ شدند. سرداران و خادمان وی هر قدر میتوانستند اموال او را به غنیمت بر داشتند و گریختند. ناو ساده و بیپیرایه‌ای جسد ویلیام را به صومعه مردان در کان حمل کرد. (۱۰۸۷). تابوتی که برایش ساخته بودند گنجایش اندام فریه وی را نداشت. هنگامی که ملازمان خواستند

به زور چنه عظیم وي را در آن تابوت باريك جا دهند جسدش تركيد و ساحت كليسا را با بوي گند شاهانه خویش متعفن كرد.

نتايج استيلاي نورمان بي حد و حصر بود. طبقه و ملتي جديد را بر دانماركها تحميل كرد كه بر انگلوساكسونها چيره شده بودند؛ آنها نيز به نوبه خویش بریتونهاي رومي را منكوب کرده بودند؛ و آن بریتونها نيز روزي بر سلتها فايق آمده بودند...؛ گذشت قرن‌ها لازم بود تا عناصر انگلوساكسون و سلتی بتوانند دوباره، با خون و زبان خود را محرز سازند. نورمانها با دينها قرابت داشتند، لکن در عرض يكصد سالي كه از عهد رولو گذشته بود فرانسوي شده بودند. با تسلط آنها بر خاك انگلستان، مدت سه قرن رسوم و زبان رسمي اين سرزمين فرانسوي بود. فنوداليسم با تمام ملحقات آن، از قبيل شهسواري و نشانهاي مخصوص خانوادگي و لغات مربوطه، از فرانسه به انگلستان آورده شد. سرفداري، عمیقتر و بیرحمانتر از آنچه قبلا در انگلستان مرسوم بود رواج گرفت. وامدهندگان يهودي كه با ويليام به انگلستان آمدند به بازرگاني و صنعت مملكت انگيزه نوبي دادند. رابطه نزديكترى كه ميان انگلستان و ساير نقاط اروپا بر قرار شد ترويج آراي زيادي را در ادبيات و هنر ممكن كرد. معماری سبك نورمان در انگلستان به اوج اعتلاي خود رسيد. طبقه جديد اشراف با خود آداب جديد، روحيهاي فعال و با نشاط، و سازمان بهتري براي كشاورزي به انگلستان آورد، و خانواده‌ها و اسقفان نورمان تشكيلات اداري مملكت را كاملتر كردند. حكومت متمرکز بود. هر چند كه به شيوه استبدادي عمل ميشد، مملكت وحدت يافته بود، جان و مال مردم امنتر شد، و انگلستان قدم به يك دوران دراز صلح داخلي نهاد. از اين به بعد، ديگر هيچ قوم مهاجمي نتوانست پيروزمندانۀ بر انگلستان استيلا يابد.

۲ - تامس ا بكت

در انگلستان ضربالمثل است كه همیشه در فاصله زمامداري در پادشاه نيرومند شهر ياري ضعيفالنفس تكيه بر اريكه سلطنت ميزند، لکن عده سلاطين متوسطالحال از ديره شمارش بيرون است. بعد از مرگ ويليام فاتح، پسر ارشدش رابرت سرزمين نورماني را به عنوان قلمرو جداگانهاي تصاحب كرد. پسر كوچكترش موسوم به ويليام مشهور به روفوس يا سرخ به لانفرانك به صدر اعظم تعهد حسن سلوك داد، و در مقابل به دست وي تدهين يافت و ديهيم سلطنت انگلستان را بر سر نهاد. بي تا سال ۱۰۹۳ به سفاكي تمام حكومت ميكرد، كه ناگهان بيمار شد، توبه كرد كه دست از ستمكاري بر دارد، بهبود يافت، بار ديگر بناي جور را گذاشت، و آخر الامر، هنگام شكار، به دست ناشناسي به ضرب تير از پا در آمد. قدیس انسلم، كه بعد از لانفرانك اسقف اعظم كنتربري شده بود، در عين شكيبايي با ويليام روفوس پايداري كرد، و سرانجام به امر پادشاه به فرانسه بازگشت. هنگامی كه فرزند سوم ويليام فاتح موسوم به هنري اول بر تخت سلطنت جلوس كرد، انسلم را از فرانسه فرا خواند. انسلم، آن سر اسقف حكيم، از پادشاه تقاضا كرد كه از حق انتخاب اسقفان صرف نظر كند، هنري چنين خواستهاي را نپذيرفت، پس از يك سلسله كشمكشهاي ملال افزا، قرار شد كه روساي ديرها و اسقفان انگليسي را مجمع عمومي كليساهاي جامع يا رهبانان ديرها در حضور شخص پادشاه انتخاب كنند و افراد منتخب براي اختيارات و مايملك فنودال خویش سر تعظيم در برابر پادشاه فرود آورند و وي را ولي نعمت خویش بشناسند.

و از حيف و ميل متنفر بود. مالياتهاي گزافي از رعاياي خویش ميگرفت، لکن دوران سلطنتش مقرون به انصاف و مال انديشي بود. در دوران زمامداري وي، انگلستان از آرامش و صلح برخوردار شده و تنها جنگ عهد سلطنت هنري نبرد تنشبره در ۱۱۰۶ بود كه در نتيجه آن نورماني دوباره ضميمه قلمرو پادشاه انگلستان شد.

وي نجبا را فرمان داد كه ((در معامله با زنان پسران دختران و نوكرهايشان تمسك نفس نشان دهند))؛ خودش از معشوقه‌هاي مختلف صاحب چندين پسر و دختر نامشروع شد، لکن به حكم بصيرت و وقار ي كه

داشت، مود را، که پیوندي از سلاله شاهان اسکاتلند و سلاطین انگلیسی قبل از نورمانها بود، به حباله نکاح در آورد و، به این نحو، خون پادشاهان کهن را با دودمان سلطنتی نوین در هم آمیخت.

هنري، در اواخر عمر، خواندها و اسقفها را مجبور کرد که به قید سوگند با دخترش متیلدا و فرزند خردسال او که بعدا هنري دوم شد بیعت کنند. اما همینکه وي در گذشت، نواده ویلیام فاتح، ستیون او بلوا، مدعی تاج و تخت شد، و انگلستان مدت چهارده سال مجبور شد که در جنگ داخلی خونینی، که ضمن آن طرفین به موحشرترین مظالم دست زدند، تلفات و مالیات زیادی بدهد. در خلال این احوال هنري دوم بزرگ شد، الئونور د / آکیتن را به حباله نکاح در آورد، دوکشین مزبور را تصاحب کرد، بر انگلستان هجوم برد، و ستیون را واداشت تا او را به سمت ولیعهد و جانشین خود بشناسد، و چون ستیون فوت شد، به مقام سلطنت رسید (۱۱۵۴). به این نحو، دودمان سلاطین نورمان منقرض، و سلسله یلاتازنه آغاز شد. هنري آدمي بود تند خلق، بسیار جاه طلب، باهوش فطري، و تا اندازه هاي متمایل به الحاد. از آنجا که اسما بر سرزمینی حکمفرما بود که از اسکاتلند تا پیرنه ممتد و شامل نیمی از فرانسه میشد، بظاهر خود را در يك جامعه فئودالی مضطر میدید - جامعه فئودالی که در آن خواندهاي عالی مقام، با مسلح کردن سپاهیان مزدور و مقام گزیدن در میان دژهاي مستحکم، تمامی مملکت را به يك مشت خواندنیهای متعدد تکه تکه کرده بودند. سلطان جوان با قوتي هیبت آور، وجوه و افراد لازم را گرد آورد، با خواندهاي مملکت یکی پس از دیگری جنگید و آنها را منقاد کرد، و دژهاي فئودال را ویران، و آرامش، امنیت، عدالت و صلح را در مملکت مستقر کرد. با سپاه نسبتا کم و هزینهاي اندک ایرلندی را که به دست دریازنان ویلزي مسخر و تاراج شده بود تحت سلطه انگلستان در آورد. لکن این مرد نیرومند، یعنی یکی از بزرگترین پادشاهان تاریخ انگلستان، چون با آدمي مثل تامس ا بکت - که ارادهاي انعطافپذیر مثل وي داشت و در عالم روحانیت آن عهد صاحب قدرتي بود به مراتب افزونتر از هر حکومت - رو به رو، ارکان ارادهاش تامس در حدود سال ۱۱۱۸ در دامان خانواده متوسطی از قوم نورمان در لندن به دنیا آمد. هوش بیاندازه وي در جواني نظر ثیوبالد اسقف اعظم کنتربري را جلب کرد. به اشاره آن اسقف اعظم، تامس برای تحصیل حقوق مدني قوانین شریعت روانه بولونیا و اوسر شد. هنگام بازگشت به انگلستان به سلاک روحانیان در آمد، و دیري نگذشت که به مقام شماسي اعظم دیر کنتربري ارتقا یافت. لکن مثل بسیاری از کشیشان آن قرون، تامس بیش از آنچه يك کشیش عادي باشد مردی بود مدبر در امور حکومت و رتق و فتق مهمات، علاقه و کاردانی وي اختصاص به رشته مملکتداری و سیاستمداری داشت و در این فنون چنان کفایتی از وي بروز کرد که در سي و هفت سالگی به وزارت منصوب شد. چند صباحي میان تامس و هنري توافق نظر کامل وجود داشت و آن وزیر زیباروي از موانست پادشاه و شرکت در مسابقات شهبازان و تقریبا از ثروت و قدرت شهریار مملکت بهره ور بود. خوان وي مهناترین خوانها در تمامی انگلستان محسوب میشد، از ضعفها به همان اندازه دستگیری میکرد که نسبت به دوستان خویش مهمان نواز بود. به هنگام جنگ، شخصا رهبري ۷۰۰ تن شهبازان را بر عهده داشت، در نبردهاي تن به تن با دشمنان شرکت میجست و خود مسئول طرح لشکر کشیها و پیکارها بود. هنگامی که به نمایندگی پادشاه متبوع خویش به پاریس رفت، مرکب پر شکوه وي مرکب از هشت کالسکه و چهل راس اسب و نویست نفر ملازم، و چنان پر تجمل بود که فرانسویان را مرعوب و متفکر ساخت که حشمت وزیر اگر این باشد، ثروت پادشاهش چه حد است. در ۱۱۶۲ وي را به سمت اسقف اعظم کنتربري منصوب کردند. به مجردي که تامس به چنین مقامی نایل شد گویی ناگهان به نیروي سحر کلیه آداب و رسوم خویش را از بیخ و بن تغییر داد. کاخ مجلل، تزئینات، جبهههاي گرانبها، و صحبت دوستان اشرافي خویش را ترك گفت. از مقام وزارت استعفا داد. جامههاي خشن و زیر جامههاي از قماش مویی میبوشید، با سبزیجات، حبوبات، و آب سرد جوع میکرد، و هر شب پای سیزده تن گدا را شستشو میداد. اکنون وي مدافع سرسخت حقوق، مزایا، و در آمد اعضاي کلیسا شده بود. از جمله این حقوق یکی معافیت کشیشان از محاکمه در دادگاههاي مدني بود. هنري، که آرزو مند بود افراد کلیه طبقات را یکسان تابع فرامین خویش سازد وقتی میدید که کشیشان اکثر به سبب ارتکاب جرایم در دادگاههاي روحانی مورد مواخذه قرار نمیگیرند بسیار خشمناک میشد. برای رفع پارهاي از این اشکالات، وي شهبازان و اسقفان انگلستان را در محل کلرندن به دور هم جمع، و آنها را تشویق به امضای قوانین کلرندن کرد (۱۱۶۴) که بسیاری از مصونیتهاي روحانی را ملغا میساخت. لکن تامس حاضر نشد که این اسناد را به مهر اسقف اعظمي خویش ممهور سازد. علي رغم این عمل، هنري به

وضع قوانین جدیدی اقدام، و تامس ا بکت علیل را به محاکمه در برابر خود احضار کرد. تامس در آن مجلس حضور یافت و با کمال نرمی در برابر اسقفان تابع خود، که علیه وی دادگاه حکم به بازداشت وی داد. تامس اعلام داشت که از حکم دادگاه به پاپ استیناف خواهد داد و پس از ایراد این سخن، در جبهه‌های اسقف اعظمی خویش که هیچ کس جرئت لمس آن را نداشت، بدون گزند از تالار بیرون آمد. غروب آن روز عده زیادی از فقرا را در خانه خویش واقع در لندن اطعام کرد و در اثنای شب، تامس متفکرانه از بیراهه به سمت مادرش راهسپار شد و با ناوی شکننده از آن تنگه متلاطم عبور کرد و به صومعه‌های در سنتور، واقع در قلمرو پادشاه فرانسه پناه برد. تامس استعفانامه خویش از مقام اسقف اعظمی را نزد پاپ الکساندر سوم فرستاد. پاپ ایستادگی وی را تقدیس و بار دیگر او را به ریاست حوزه روحانی خویش منصوب کرد، لکن مدتی او را به صومعه پونتینی فرستاد تا به صورت یکی از راهبان عادی فرقه سیسترسیان روزگار بگذراند. هنری کلیه بستگان تامس را از هر سنی، اعم از مرد و زن، از انگلستان تبعید کرد. هنگامی که هنری به نورماندی سفر کرد، تامس حجره خویش را ترک گفت و، در وزله، از بالای منبر، کلیه کشیشان انگلیسی را که طرفدار قوانین کلرندن بودند تکفیر کرد (۱۱۶۶). هنری به رئیس صومعه پونتینی پیغام فرستاد که اگر تامس را کماکان در آنجا پناه دهد، تمام اموال صومعه‌هایی را که در انگلستان، نورماندی، آنژو، و آکیتن با صومعه مزبور پیوستگی دارند توقیف خواهد کرد. رئیس صومعه متوحش شد و از تامس تقاضا کرد که آنجا را ترک گوید، تامس متهم و رنجور چندی را در کاروانسرای محقری در سانس از راه صدقات روزگار گذراند. الکساندر سوم، بر اثر فشار شاه فرانسه لویی هفتم، به هنری دستور داد که اسقف اعظم را به منصب خویش برگرداند، وگرنه انجام کلیه مراسم دینی را در سراسر قلمرو پادشاه انگلستان ممنوع خواهد کرد. هنری در برابر چنین تهدیدی تسلیم شد. وی به اورانش آمد، تامس را ملاقات کرد، وعده داد که به کلیه شکایات وی رسیدگی کند، و هنگامی که اسقف اعظم پیروز برای عزیمت به انگلستان سوار بر مرکب میشد رکابش را نگاه داشت (۱۱۶۹). چون تامس به کنتربری بازگشت، بار دیگر حکم تکفیر اسقفانی را که با وی از در مخالفت در آمده بودند تجدید کرد. برخی از این اسقفان برای ملاقات هنری عازم نورماندی شدند و، احتمالاً با گزارشاتی مبالغه‌آمیز از رفتار تامس، وی را بر سر خشم آوردند. هنری فریاد زد: ((عجبا! مردی که نان مرا خورده است... به پادشاه و تمامی مملکت اهانت کند، و هیچ یک از خادمان تنبوری که از خوان من برخوردار میشوند در قبال چنین اهانتی حق مرا به جا نیاورد)) چهار تن از شهبازان که سخن پادشاه را شنیده بودند ظاهراً بدون اطلاع وی عازم انگلستان شدند. در سیام دسامبر ۱۱۷۰ شهبازان، اسقف اعظم را در محراب کلیسای جامع کنتربری یافتند و همانجا به ضرب شمشیر وی را از پای در آوردند. تمامی عالم مسیحی با وحشت به مخالفت با هنری قیام کرد، و همه جا مردم به طور خلاقالساعه او را تکفیر به روی همه بست و از خوردن خوراک خودداری کرد، فرمان داد که قاتلان تامس دستگیر شوند، نمایندگان نزد پاپ روانه داشت تا بیگناهی خود را به وی ابلاغ کنند و وعده داد که به دادن هر نوع کفاره‌ای که پاپ ضروری بداند حاضر است. قوانین کلرندن را لغو کرد، و تمامی اموال و حقوق کلیسایی را در قلمرو خویش اعاده داد.

ضمناً مردم تامس را در شمار قدیسان دین گذاشتند و اعلام داشتند که در مزار وی معجزات زیادی به منصفه بروز می‌رسد. کلیسا او را رسماً قدیس شناخت (۱۱۷۲)، و دیری نگذشت که هزاران نفر به قصد زیارت مقبره وی متوجه کنتربری شدند. سرانجام هنری نیز به عنوان زائر تاییی به سوی آن محل نهاد و ۵ کیلومتر آخر راه را با پاهای عریان، که بر روی سنگهای چخماق جاده زخمی و خول آلود شده بود در نوردید، خود را در برابر مزار دشمن شهید خویش به خاک افکند، از رهبانان تقاضا کرد که او را با تازیانه بزنند و با رغبت آن ضربات را تحمل کرد. اراده نیرومند هنری زیر فشار ملامت عمومی و مزاحمت‌های روز افزونی که در قلمرو وی بروز میکرد در هم شکست. همسرش الئونور که به امر آن پادشاه زناکار تبعید شده بود، به منظور خلع شوهر از مقام سلطنت با فرزندان بنای دسیسه را گذاشت. فرزند ارشدش، که او نیز هنری نام داشت، دو بار در ۱۱۷۳ و ۱۱۸۳ به کمک برخی خاوندان فئودال بر پدر شورید، و سرانجام در شورشی در گذشت. در ۱۱۸۹ دو پسر دیگرش ریچارد و جان، که با بی‌صبری تمام انتظار مرگ پدر را میکشیدند، با پادشاه فرانسه فیلیپ اوگوست متحد شدند و به جنگ با پدر قیام کردند، هنری را هزیمت داده، از لومان بیرون راندند. پادشاه انگلستان، در حالی که به خدایی که زادگاه و شهر محبوبش را از دستش گرفته بود ناسزا میگفت، متوجه شینون شد، در بستر نزع افتاد، در آخرین دم

به فرزنداناش که نسبت به وي غر ورزیده بودند، و به عمري که به وي قدرت و حشمت و ثروت و معشوقه‌های متعدد و دشمنان و بیحرمي و خیانت و شکست ارزاني داشته بود لعنت فرستاد، و جان سپرد (۱۱۸۹).

هنري در مبارزه خویش کاملاً شکست خورده بود. بعد از مرگ تامس حاضر به تسلیم چیزی شده بود که در دوران حیات تامس از دادن آن خودداری ورزیده بود. با اینهمه در آن مرافعه شدید، این مدعای هنري بود که به مرور زمان کامیابی پر افتخاری برای وي شد؛ به عبارت دیگر، وي کاری را آغاز کرد که پادشاهان بعد از وي يك يك دنبال آن را گرفتند و بتدریج محاکم ملکی حوزه صلاحیت خود را وسیعتر کردند، تا جایی که عموم رعایای پادشاه اعم از روحانی و غیر روحانی تابع احکام این قبیل دادگاه‌ها شدند. وي حقوق انگلستان را از مضایق و محدودیتهای فئودال و روحانی رهایی داد، و به طریق تکاملی رهبری کرد که نتیجه آن یکی از عالیترین کامیابیهای حقوقی بشر از زمان امپراطوري روم به بعد بوده است. هنري دوم، مانند جدش ویلیام فاتح، طبقه نجابی گردنکش و هرج و مرج طلب انگلستان را منقاد و با انضباط ساخت، و از این طریق موجبات تحکیم و مورد توفیق هنري زیاده از حد بود. به این معنی که حکومت مرکزی آن قدر نیرومند شد که تقریباً به صورت حکومتی بسیار مستبد و غیر مسوول در آمد، و در این تناوب تاریخی انتظام و اختیار، دور بعدی به اشرافیت و آزادی تعلق داشت. ۳ -

ماگنا کارتا

ریچارد اول مشهور به شیر دل، بدون هیچ مخالفتی بر اریکه پدر تکیه زد. ریچارد از نظر اخلاق با مادرش الئونور، که زنی بود ماجراجو و ستیزه طلب و رام نشدنی، بیشتر شباهت داشت تا به پدرش که آدمی بود ساکت و لایق. وي در سال ۱۱۵۷ در آکسفرده متولد شد و چون به سن رشد رسید، مادرش او را به آکیتن فرستاد تا قلمرو خانواده مادری را اداره کند. در این دوران بود که فرهنگ پر از شکاکیت پرووانس و ((علم طرب)) تروبادورهای آن سامان اعماق روح وي را تسخیر کردند، و از این به بعد دیگر محال بود که ریچارد يك نفر انگلیسی باشد.

علاقه وي به ماجراجویی و آوازه خوانی به مراتب زیادتر از سیاست و کشورداری بود. وي در دوران نسبتاً کوتاه عمر خویش، یعنی در عرض چهل و دو سال، لااقل به اندازه يك قرن شور و سوداهای عشق را متجلی ساخت و، علاوه بر تشویق غزلسرایان عهد خویش با تقلید از سبک آنها در سخنرایی، منتهای علاقه خود را به ادبیات نشان داد. پنج ماه اول دوران سلطنت وي صرف جمع آوری وجوهای برای يك جنگ صلیبی شد. وي هر چه در خزانه هنري دوم به جا مانده بود به همین منظور ضبط کرد و هزاران نفر از عمال حکومت را از عمل معزول ساخت و در برابر گرفتن پول، آنها را دوباره به کار گماشت. به شهرهایی که استطاعت پرداخت داشتند منشورهای آزادی فروخت، و استقلال اسکاتلند را در برابر ۱۵,۰۰۰ مارك به رسمیت شناخت. این همه تلاش از بهر آن نبود که به سیم و زر علاقه کمتری داشت، بلکه دل بقرارش حادثهجویی را بیشتر میپسندید. شش ماه بعد از آنکه بر تخت سلطنت جلوس کرد، روانه فلسطین شد. ریچارد برای جان خویش همان ارزش اندکی را قایل بود که برای حقوق دیگران. وي تا حداکثر امکان از رعایای خود مالیات میگرفت و همه را در راه تجملات، بساط سوز، و تظاهرات صرف میکرد. لکن صفحات تاریخ دهساله آخر قرن دوازدهم چنان از اعمال متهورانه و دلیریهای وي پر شد که شاعران معاصرش وي را ارجمندتر از اسکندر کبیر، آرثر، و شارلمانی دانستند. ریچارد با صلاحالدین جنگید و نسبت به وي علاقهمند شد، بر وي چیره نشد، لکن سوگند خورد که سرانجام او را شکست دهد، چون عزم وطن کرد در راه به دست لئوپولد دوک اتریش، که در آسیا موجبات رنجش خاطر وي را فراهم ساخته بود، اسیر شد (۱۱۹۲). در اوایل سال ۱۱۹۳ لئوپولد ریچارد را به امپراطور آلمان هنري ششم، که نسبت به پادشاه انگلستان و پدرش هنري دوم کینه‌ای در دل داشت، تسلیم کرد. علیرغم قانونی که اروپا رعایت میشد و به موجب آن هیچ کس مجاز به زندانی کردن يك مبارز صلیبی نبود، هنري ششم پادشاه انگلستان را در قلعه‌ای در دورنشتاین واقع در کنار دانوب به بند کشید و از انگلستان مبلغ ۱۵۰,۰۰۰

مارك (معادل پانزده ميليون دلار به پول امروزي) فديه مطالبه كرد و اين رقم دو برابر تمامي عوايد ساليانه خزانه سلطنتي آن کشور بود. در خلال اين احوال، جان برادر ريجارد، در صدد تصاحب اريکه سلطنت بر آمد، در مقابلش مقاومتهايي ابراز شد، به فرانسه گريخت، صلح خود را با فيليپ نقض کرد، بر متصرفات انگلستان در فرانسه هجوم برد و آنها را گرفت، و به هنري ششم رشوههاي هنگفتي داد تا ريجارد را در زندان نگاه دارد.

ريجارد در گوشه زندان راحتي ايام را به سوز و گداز گذرانيد، و قصيده آبداري خطاب به هموطنان خویش سرود و ضمن آن از ايشان تقاضاي فديه کرد. در خلال اين آشوبها، ملکه الئونور در مقام نيابت سلطنت به کمک راهنماي بحردانه سرپرست امور قضايي و سياسي خویش هيوبرت والتر، اسقف اعظم کنتربري، با کاميابي تمام به رتق و فتق امور مملکت مشغول بود. لکن هر دو جمع آوري وجوهات لازم براي پرداخت فديه را دشوار مينديند. ريجارد هنگامي که سر انجام آزاد شد (۱۱۹۴)، با شتاب به انگلستان رفت، مالياتهايي بر مردم بست، و سپاهياني گرد آورد و از کانال مانش عبور کرد تا انتقام خويشتن و انگلستان را از فيليپ بگيرد.

روايت ميکنند که وي سالهاي متمادي حاضر به اجراي شعائر ديني نشد، زيرا ميترسيد که مبدا اين امر مستلزم بخشيدن دشمن بي ايماناش باشد. وي تمام سرزمينهاي از دست رفته را از چنگ فيليپ بيرون آورد و به صلحي راضي شد که در نتيجه آن فيليپ از نعمت زندگي برخوردار ميگرديد. در خلال اين احوال ميان ريجارد و آدمار، ويکنت ليموژ، از رعاياي تيول وي بود، بر سر مقداري طلا که در حفرهاي در ملک آدمار پيدا شده بود اختلاف افتاد، آدمار حاضر شد که بخشي از آن را به ريجارد واگذار کند، لکن ريجارد که تمامي زر را ميخواست قلعه آدمار را محاصره کرد. تيري را که از جانب دژ رها شده بود به پادشاه اصابت کرد و ريجارد شير دل در چهل و سه سالگي بر سر مقداري طلا جان داد. برادرش **جان** پس از مواجهه با مقداري سوزن و مخالفتهايي چند، جانشين ريجارد شد، و اسقف اعظم کنتربري، والتر، هنگام تاجگذاري، وي را مجبور کرد که سوگند ياد کند که به انتخاب ملت (به عبارت ديگر، نجبا و نخست کشيشان) و با تاييدات الاهي بر اريکه سلطنت تكيه ميزند. لکن جان، که نسبت به پدر و برادر و همسر خویش دروغ ميگفت، از خوردن يك قسم دروغ ديگر چندان پروايي نداشت. جان مانند هنري دوم و ريجارد اول بظاهر چندان اعتنايي حتي در روز تاجگذاريش، هرگز بر آيين قرباني مقدس شرکت نجست. رهبانان او را به الحاد متهم و نقل ميکردند که چه طور روزي به هنگام شکار پس از گرفتن گوزن نر فريهي، گفته بود ((عجب جانور درشت استخوان و چاق است! با اينهمه حاضرم سوگند ياد کنم که هرگز در مراسم قداس شرکت نکرده است)) علت خشم راهبان آن بود که اين جمله را کنايهاي به فريهي خودشان تلقي ميکردند. جان مردي بود صاحب هوش فراوان و مدبري بسيار لايق که چندان پاييند قيود اخلاقي نبود ((چندان محبتي نسبت به طبقه روحانيان نداشت)) و از اين رو به قول هالينشدا حدي آماج تيرهاي کينهتوزانه راهبان واقيعنگار قرار گرفت. وي هميشه خطا کار نبود لکن اکثر به علت زخم زبان و کج خلقي، به واسطه شوخيهاي وقيح، مباحثات به قدرت مطلق، و مالياتهاي گزافي که براي دفاع متصرفات انگلستان در خاک فرانسه در برابر فيليپ او گويست ضرورت داشت مردمان را دشمن خود ميکرد. در ۱۱۹۹، جان از پاپ اينوکنتيوس اجازه خواست تا همسر خویش ايزابل آو گلاستر را به علت قرابت صلبي طلاق گويد، و اندکي پس از اين ايزابل د / انگولم را، با وجود نامزدش با کنت لوزينيان، به ازدواج خود در آورد.

نجباي هر دو کشور از اين عمل خشمگين شدند و کنت لوزينيان دست دادرزهايي سوي فيليپ دراز کرد. مقارن همين احوال، خاوندهاي آنرو، تورن، پواتو، و من به فيليپ شکايت کردند که جان بر ايلات آنها تعدي روا ميدارد. به حکم تعهدات فئودال که مسبوق به دوران واگذاري سرزمين نورماندي به رولوميشد، خاوندهاي فرانسوي حتي در ايلاتي که تعلق به انگلستان داشتند، پادشاه فرانسه را سرور سروران فئودال خویش و، طبق قانون فئودال جان را دوک نورماندي و لهذا واسال پادشاه فرانسه ميشناختند. فيليپ جان را به پاریس احضار کرد تا، در برابر شکايات و اتهامات مختلف، برائت خویش را ثابت کند. پادشاه انگلستان از قبول چنين دعوتي خودداري ورزید. محکمه فئودال فرانسوي حکم داد که مايملك وي در فرانسه به

عنوان جرمه ضبط شود، و نورماندي، آنزو، و پواتو را به آرثر، کنت برتانی که نواده هنري دوم بود، اعطا کرد.

آرثر مدعي اريکه سلطنت انگلستان شد و سپاهي تدارك دید و در ميرابو ملکه الئونور را، که در هشتاد سالگي با لشكري بسيار به مدافعه از حقوق فرزند سرکش خویش قیام کرده بود محاصره کرد. جان به نجات مادر شتافت آرثر را دستگیر ساخت، و ظاهراً امر به قتل وي داد. فیلیپ بر نورماندي هجوم برد. در این موقع جان، که با عروس خویش ((ماه عسل)) را در روان میگذرانید، سرگرمتر از آن بود که به امر لشکرکشی اعتنایی داشته باشد، به همین سبب سپاهیان وي و مادرش منهزم شدند. جان به انگلستان گریخت، و نورماندي، من، آنزو، و تورن به دست پادشاه فرانسه افتاد. پاپ اینوکنتیوس سوم، که با فیلیپ دشمني داشت هرچه از دستش بر میآمد به جان کمک کرده بود؛ اینک جان بنای جدال با اینوکنتیوس را گذاشت. هنگام مرگ (۱۲۰۵) هیوبرت والتز، پادشاه انگلستان، راهبان سالخورده را به جانشینی والتز انتخاب کنند. جمعی از رهبانان جوانتر پیشوای خود رجبالد را به عنوان اسقف اعظم برگزیدند. بوگري و رجبالد که هر دو هوس نیل به چنین مقامی را در سر داشتند، نزد پاپ به رم شتافتند تا موافقت وي را جلب کنند؛ لکن اینوکنتیوس تقاضای هیچ کدام را نپذیرفت و يك نخست کشیش انگلیسی موسوم به ستیون لنگتن را به عنوان اسقف اعظم کنتربری منصوب کرد. لنگتن مدت ۲۵ سال در پاریس زیسته و در این تاریخ استاد الاهیات در دانشگاه آن شهر بود. جان اعتراض کرد که لنگتن برای اسقف اعظم شدن در انگلستان یعنی مقامی که متضمن انجام وظایف سیاسی و روحانی هر دو بود، هیچ نوع آمادگی نداشته است.

اینوکنتیوس بی آنکه به اعتراضات جان وقعی نهد، لنگتن را در محل ویترو واقع در ایتالیا برای تصدی مقام جدیدش تقدیس کرد (۱۲۰۷). جان پیغام داد که اگر لنگتن جرئت دارد قدم به خاک انگلستان نهد؛ تهدید کرد که صومعه‌ها را بر روی سر رهبانان گردنکش کنتربری بسوزاند؛ و سوگند یاد کرد که اگر پاپ مراسم نیایش را در انگلستان ممنوع کند، وي عموم کشیشان کاتولیک را از قلمرو خویش تبعید میکند، چشمان بعضی را از حدقه بیرون میآورد و بینی و گوش برخی را میبرد. پاپ به موجب فرمانی کلیه مراسم مذهبی غیر از غسل تعمید و تدهین بیماران محتضر را در انگلستان ممنوع کرد (۱۲۰۸). کشیشان کلیساها را بستند، ناقوسها خاموش شد، و مردگان را در گورستانهای تقدیس نشده به خاک سپردند. جان کلیه اموال اسقفان و دیرها را ضبط و میان مردم غیر روحانی تقسیم کرد. اینوکنتیوس پادشاه انگلستان را تکفیر کرد، لکن جان فرمان پاپ را نادیده انگاشت و پیروزمندانه بر ایرلند، اسکاتلند، و ویلز لشکر کشید. مردم از فرمان تحریم پاپ بر خود لرزیدند، اما طبقه نجبا که ضبط و تقسیم اموال کلیسا را وسیلهای برای منعطف ساختن دست یغماگر شاه از ثروت خویش میدیدند مخالفتی نکردند. جان، که از پیروزی ظاهری خویش غره شده بود، بر اثر زیاده رویهایش اسباب تکدر خاطر جمع زیادی را فراهم آورد. وي از دومین همسر خویش غفلت کرد، و از معشوقه‌های بیپروایی صاحب چندین طفل نامشروع شد.

جماعتی از یهودیان را به طمع مالشان در زندان انداخت؛ برخی از اسقفان زندانی را آن قدر آزار داد تا در حبس جان سپردند؛ با افزودن دشنام بر مالیاتها، طبقه نجبا را دشمن خویش کرد؛ و قوانین مربوط به جنگلبانی را، که منفور عموم بود به شدیدترین وجه به موقع اجرا گذاشت. در ۱۲۱۳، اینوکنتیوس به آخرین تیري که در ترکش داشت دست برد، به این معنی که فرمانی مبنی بر خلع جان از مقام سلطنت انگلستان صادر کرد، اتباع وي را از قید سوگند وفاداریشان رهانید و اعلام داشت که از این پس هر کس هر چه از اموال شاه را بتواند از چنگ آن توهین کننده به مقدمات بیرون آورد، میتواند به عنوان غنایم حلال نگه دارد. فیلیپ اوگوست دعوت پاپ را قبول کرد، لشکری تهیه دید و عازم کرانه مانس شد. جان برای مقابله با مهاجمان خود را آماده کرد؛ لکن متوجه که از عمل طبقه نجبا سخت در خشم و مواجه با شکست قریبالوقوع بود، با پاندولف نماینده پاپ از در مذاکره در آمد و قرار گذاشت که اگر پاپ فرامین تکفیر و تحریم مراسم مذهبی و خلع وي را نسخ و با وي آشتی کند، جان نیز در عوض تمام اموال ضبط شده کلیسا را مسترد دارد، تخت و تاج سلطنت را در اختیار پاپ گذارد، و خود را و اسال وي بشناسد. پاپ با این شرایط موافقت کرد. جان تمامی انگلستان را در اختیار پاپ گذاشت و بعد از پنج روز آن را به

عنوان تیول باپی که مستلزم بیعت و عهد و وفاداری همیشگی بود پس گرفت (۱۲۱۳). جان برای هجوم بر فیلیپ به عزم پواتو حرکت کرد و به بارونهای انگلستان فرمان داد که با نفرات و ساز و برگ از دنبال وی روان شوند. بارونها از قبول دعوت پادشاه خودداری ورزیدند. پیروزی فیلیپ در بووین جان پادشاه انگلستان را از حمایت آلمان و سایر متفقینی که به آنها علیه توسعه طلبی فرانسه چشم امید دوخته بودند محروم کرد. وی به انگلستان بازگشت و با یک طبقه اشرافی خشمگین روبهرو شد. طبقه نجبا با مالیاتهای گزافی که وی برای جنگهای مصیبتبار خود میگرفت، قانونشکنیها و پشت پا زدن وی به سوابق حقوقی، و با معاوضه انگلستان در مقابل حمایت و بخشایش اینوکنتیوس مخالف بودند. عملی که کاسه صبر اشراف را لبریز کرد تقاضای جان از آنها برای پرداخت مالیات معروف به سکیوتج یا مالیات خدمت لشکری بود، که بنا بر آن هر بارونی ملزم بود در برابر خدمت لشکری مبلغ معینی باج بپردازد. نجبا نمایندگان نزد جان فرستادند و اعاده قوانین هنری اول را - که به موجب آن حقوق اشراف محفوظ و اختیارت پادشاه محدود بود - خواستار شدند.

چون پادشاه به این خواسته اعتنایی نکرد، نجبا لشکریان مسلح خود را در ستمفرد گرد آوردند و، در حالی که جان در آکسفرد طفره میرفت، نمایندگان به لندن فرستادند و حمایت کمون شهر و درباریان را جلب کردند. در چمنزار رانیمید، واقع در کنار رود تمز و نزدیکی شهر وینزر، سپاهیان اشراف در مقابل معدودی از هواخواهان پادشاه اردو زدند. در این محل بود که جان به دومین فداکاری عظیم خویش دست زد و پای ماگناکارتا یا منشور کبیر را، که مشهورترین سند در تاریخ انگلیس است، صحنه گذاشت (۱۲۱۵).

از جانب جان، که با تأییدات الهی پادشاه انگلستان است... به اسقفهای اعظم، اسقفان، روسای دیرها، ارلها، بارونها... و کلیه اتباع باوفای وی آگاه باشید که ما... به حکم این منشور، برای خویشتن و جانشینان خود الیالابد تأیید کرده ایم: ۱ - کلیسای انگلستان باید آزاد باشد، و کلیه آزادیها و حقوق آن مصون بماند...

۲ - به عموم آزاد مردان قلمرومان، از جانب خویشتن و جانشینانمان، الیالابد آزادیهای مذکور در ذیل را اعطا میکنیم....

۱۲ - هیچ گونه مالیات خدمت لشکری تحمیل، و هیچ نوع اعانهای مطالبه نشود مگر به حکم شورای عمومی قلمرو ما....

۱۴ - برای اجلاس شورای عمومی، به منظور تخمین مقدار مالیات خدمت لشکری و میزان اعانه... مقرر خواهیم داشت تا اسقفهای اعظم، ["href="f0409071.htm"](f0409071.htm) مملکت... و کلیه کسان دیگری که ما را به سروری خود میشناسند گرد هم آیند. ...

۱۵ - مادر آینده به هیچ کس رخصت نخواهیم داد که از مستاجران آزاد (یعنی افرادی که غلام نیستند) اعانه بستانند، مگر آنکه غرض فدیة برای خویشتن، شهسوار کردن پسر ارشد، یا یک بار از دواج دختر ارشد وی باشد، و برای این منظور فقط اعانههای منصفانه اخذ شود. ...

۱۷ - دعاوی عمومی نه در دیوان عدل ما، بلکه در اماکن معینی رسیدگی خواهند شد. ...

۳۶ - از این پس، برای قرار تحقیق هیچ چیز داده یا گرفته نخواهد شد... بلکه این مورد برایگان نقویض خواهد گشت (به عبارت دیگر، هیچ کس را نباید بدون دادرسی مدت مدیدی در زندان نگاه داشت)...

۳۹ - هیچ آزاد مردی را نباید بازداشت، زندانی، خلع ید، محروم از حقوق اجتماعی، تبعید، یا به نحوی از انحا معدوم کرد... مگر به حکم مشروع اقران (افراد همشان و همطراز) وی، یا به حکم قانون مملکت.

۴۰ - ما حق یا عدالت را به هیچ کس نخواهیم فروخت، و هیچ فردی را از این دو موهبت محروم نخواهیم کرد. ۴۱ - به کلیه سوداگران تامین و آزادی خواهیم داد تا از حق ورود و خروج برخوردار باشند. در انگلستان اقامت گزینند، و بدون پرداخت هیچ گونه اعانه غیر منصفانه‌ای... به منظور خرید یا فروش، از طریق خشکی و دریا سفر کنند...

۶۰ - جمیع رسومات و آزادیهای مذکور را... کلیه مردم قلمرو ما، اعم از روحانی و غیر روحانی، تا آنجا که مربوط به ایشان باشد، نسبت به متابعین خویش مرعی و ملحوظ دارند،... این فرمان در حضور شهود، در چمنزار موسوم به رانیفید موشح شد، به تاریخ پانزدهمین روز ژوئن در هفدهمین سال فرمانروایی.

منشور کبیر را شالوده آزادیهای خوانده‌اند که امروزه مردم دنیای انگلیسی زبان از آنها برخوردارند، و البته سزاوار چنین شهرتی است. در واقع این فرمان محدود بود؛ زیرا بیشتر حقوق طبقه نجبا و روحانیان را معین میکرد تا حقوق جمیع مردم مملکت را. هیچ ضمانت اجرایی برای فصل شصتم منشور، که در واقع تحریر آن عمل تقدسمآبانه‌ای بود، مقرر نکرده بودند. منشور کبیر بیشتر پیروزی برای فئودالیسم بود تا برای دموکراسی، لکن همین فرمان حقوق اساسی را به وضوح معین و حراست میکرد، مسجل ساخت که هیچ یک از رعایای پادشاه را نمیتوان بدون حکم احضار به دادگاه و دادرسی از آزادی محروم کرد، و دادرسی باید در حضور هیئت منصفه‌ای صورت گیرد؛ به پارلمنت نویناد در تعیین مخارج مملکتی قدرت داد تا بعدا بتواند ملت را بر ضد حکومت استبدادی مجهز کند؛ و حکومت مطلقه پادشاهی را به حکومت مشروطه‌ای با اختیاراتی محدود بدل کرد.

مطلقه‌اش خود را در تاریخ شخصیتی جاودانی میسازد. وی تحت فشار بر پای این فرمان صحنه نهاد، بعد برای نسخ آن مشغول دسیسه شد. وی دست توسل به سوی پاپ دراز کرد، و اینوکنتیوس سوم، که اکنون برای اجرای منویات خویش محتاج حمایت انگلستان علیه فرانسه بود، به کمک واسال سرشکسته خود قیام کرد و منشور کبیر را از درجه اعتبار ساقط دانست، به جان دستور اکید داد که از اطاعت مفاد آن سر باز زند، و به نجای انگلستان تکلیف کرد که از اجرای آن خودداری ورزند. بارونها فرمان پاپ را نادیده انگاشتند. اینوکنتیوس آنها، شامندان شهر لندن، و سینک پورنس را تکفیر کرد؛ لکن ستیون لنگتن، که به رهبری وی منشور تهیه شده بود، از انتشار فرمان پاپ خودداری کرد. نمایندگان پاپ در انگلستان لنگتن را از مقامش عزل و به نشر فرمان اقدام کردند، و در فلاندر و فرانسه شکری مرکب از سربازان مزدور جمع آوری کردند و با شمشیر، آتشسوزی، چپاول، قتل، و هتک نوازی به جان طبقه نجبا افتادند. به ظاهر طبقه نجبا، که از پشتیبانی عامه مردم برخوردار نبودند، به عوض آنکه با تجهیز اتباع خویش در برابر مهاجمان پایداری ورزند، از لویی پسر پادشاه فرانسه دعوت کردند که سر انگلستان هجوم برد، از حقوق آنها دفاع نماید، و اریکه انگلستان را به عنوان پادشاه خویش تصاحب کند. اگر چنین نقشه‌ای عملی میشد، به احتمال کلی انگلستان به صورت بخشی از خاک فرانسه در می‌آمد، نمایندگان پاپ به لویی اجازه گذشتن از تنگه مانس را ندادند، و چون لویی اصرار ورزید، او و همراهانش را تکفیر کردند. هنگامی که لویی وارد لندن شد بارونها مقدمش را پذیره شدند و با وی بیعت کردند.

خارج از محوطه شهر تجارتي لندن، همه جا جان پیروز و بیرحم بود؛ ولی ناگهان در بطوحه قدرت و جنون پیروزی، به عارضه اسهال خونی از پا در آمد، با رنج فراوان خود را به دیوی رسانید، و به سن چهل و نه سالگی در نیوآرک جان سپرد. یکی از نمایندگان پاپ پسر شش ساله جان به اسم هنری سوم را به سلطنت برداشت.

شورای نیابت سلطنتی تشکیل شد که در راس آن ارل او پمبروک قرار داشت؛ طبقه نجبا، که اینک یکی از اقران خویش را مصدر شامخترین مقامات مملکتی میدیدند، دلگرم شدند، به هواخواهی هنری برخاستند، و لویی را به فرانسه پس فرستادند. هنری پس از آنکه به سن قانونی رسید، پادشاهی هنر دوست و زیبا پیش رو شد.

احداث دېر وېسټمينسټر مړهون الهام و کيسه فتوت وي بود. به عقیده هنري سوم، منشور کبير آلتې براي تجزيه مملکت محسوب ميشد، از اين رو، در صدد لغوآن بر آمد، اما در اين راه توفیقي حاصل نکرد. وي همواره سوگند ياد ميکرد که ديگر مالياتي بر اشراف تحميل نکند، ولي دايمًا به قدری از آنها ماليات گزاف ميگرفت که گويي اگر ذره‌هاي بيشتري تجاوز ميکرد، خطر بروز انقلابي در پيش بود. پاپ نيز احتياج به پول داشت و با اجازه هنري از حوزه‌هاي روحاني انگلستان عشريه جمع ميکرد تا کمکي به تامين مخارج جنگهاي خويش بر ضد فرديک دوم کرده باشد. خاطره تلخ اين باجهاي جابرانه بود که زمينه را براي عصيانهاي ويکليف و هنري ادوارد اول به اندازه پدرش مرد فاضل و محققى نبود، لکن قبائي سلطنت بر اندامش بيشتري ميرازيد. مړدي بود جاهطلب، قوي اراده، در جنگ سرسخت، در سياست محيل، و در تدابير سوق الجيشي و در آمد غني، با اينهمه، قدرت ميانه‌روي و رعايت اعتدال داشت، و از خصلت مال انديشي برخوردار بود، و در پرتو همين صفات نيکو، دوران سلطنت وي يکي از مشعشعترين ادوار تاريخ انگلستان شد. وي سپاه مملکت را از نو پي افکند، جمع کثيري از کمانکشا را به فرا گرفتن طرز استفاده از کمان دراز واداشت، فرمان داد که هر انگليسي قوينيهاي در سراسر مملکت صاحب اسلحه شود و طرز به کار بردن انواع سلاح را فرا گيرد، و به اين نحو، علاوه بر فراهم ساختن يک ميليشيائي ملي، سهوا به ايجاد يک شالوده نظامي براي دموکراسي کمک کرد. ادوارد پس از آنکه قدرت خود را بدین سان تحکيم بخشيد، ويلز را گشود، اسکاټلند را تسخير کرد و از دست داد، از پرداخت اعانه‌هاي که جان به پايها نويد داده بود خودداري ورزید، و سروري پايان را بر انگلستان منسوخ کرد. اما بزرگترين واقعه دوران سلطنت وي تکامل پارلمنت بود. شايد ادوارد، بدون آنکه خود اراده کرده باشد، عامل اصلي عاليترين کاميابي انگلستان شد، که عبارت بود از سازش ميان آزادي و قانون، در حکومت مملکت و سيرت مردم.

۴ - رشد قوانين

در اين عهد - يعني استيلاي نورمانها تا سلطنت ادوارد دوم - بود که قوانين و حکومت انگلستان به صورتي در آمد که تا قرن نوزدهم ميلادي بدون تغيير باقى ماند. بر اثر الحاق حقوق فئودال نورمان به قوانين محلي انگلوساکسون، حقوق انگلستان براي نخستين بار جنبه ملي پيدا کرد، به اين معني که از اين پس ديگر سخن از قوانين اسکس يا مرشا يا دينلا در ميان نبود، بلکه صحبت از ((قانون و عرف مملکت)) ميشد. اکنون درک اين نکته براي ما مبسر نيست که چون رانولف دو گنویل (فوت ۱۱۹۰) اين جمله را به کار برد، همين کلام ضمناً دلالت بر چه انقلاب حقوقي ميکرد. به سبب تشويق هنري دوم و راهنماييهاي سرپرست امور قضايي و سياسي وي، حقوق و محاکم انگلستان در تدریج دادخواهي و رعايت انصاف (که با ارتشا همراه بود) چنان شهرتي به هم رسانيدند که پادشاهان رقيب در اسپانيا مراعات خود را به محکمه عدل شاهي انگلستان احاله کردند.

روايات کهن نوشتن در بيان حقوق را به گنویل نسبت داده‌اند، و احتمال دارد که وي منصف اين رساله بوده باشد. در هر صورت، اين قديمترين کتاب حقوقي است که درباره قوانين انگلستان موجود است. نيم قرن بعد (۱۲۵۰ - ۱۲۵۶) هنري دوبرکتن، با نگارش اثر کلاسيک خود در پنج مجلد تحت عنوان حقوق و قوانين عرف انگلستان، اولين مجموعه اصولي حقوق مملکت را مدون کرد. حوايج روز افزون پادشاه به پول و لشکريان طبعاً تبديل ویتناگموت انگلوساکسون را به پارلمنت انگلستان آن بود که خاوندها با قيام و قعود تصويب کنند، وي از هر شهرستانی دو نفر شهسوار را احضار کرد تا در شوراي کبير سال ۱۲۵۴ به جمع بارونها و نخست کشيان بپيوندند. هنگامي که در سال ۱۲۶۴ سيمون دومونفور، پسر همان سردار مشهوري که در جهاد آلبیگاني جنگيده بود، اشراف را به دور خود جمع کرد و عليه هنري سوم شورید، براي جلب حمايت طبقات متوسط در راه پيروزي خويش، نه فقط خواستار شرکت دو نفر شهسوار از هر شهرستانی در مجلس ملي مملکت بود، بلکه ميخواست از هر شهري دو نفر از رهبران محلي نيز در مجلس بارونها حضور داشته باشند. شهرها در حال توسعه بودند، و بازرگانان صاحب مال؛ اگر اين قبيل افراد علاوه بر مشورت در امور، حاضر به پرداخت پولی نيز ميشدند، شرکت آنان در مجلس ملي مملکت امر معتنمي محسوب ميشد. ادوارد اول تقليد از عمل سيمون را امر پر منفعتي ديد. از آنجا که وي بر آن

واحد گرفتار جنگ با اسکاتلند، ویلز، و فرانسه بود، خود را ناگزیر به جلب حمایت و کمک مالی تمام طبقات میدید. پادشاه در ۱۲۹۵ ((پارلمنت نمونه)) را که، اولین پارلمنت کامل در تاریخ انگلستان است، احضار کرد. فرمان احضار وی حاکی بود که ((آنچه به حال عموم تأثیر دارد باید به تصویب همگان باشد و... برای مقابله با مخاطرات عمومی باید اقداماتی اندیشیده شود که مورد توافق عموم باشد)) به این نحو، ادوارد ((از هر شهر بزرگ، و شهرستان)) دو تن از شازمندان را دعوت کرد تا در شورای کبیر در وستمنستر اجلاس کنند. این قبیل افراد را در هر محلی از میان برجسته‌ترین شازمندان انتخاب میکردند در جامعه‌ای که فقط عده بسیار کمی با سواد بودند انتخابات عمومی به معنی جدید هرگز به خاطر کسی خطور نمیکرد. در ((پارلمنت نمونه)) اختیارات ((عوام)) با اختیارات اشراف برابر نبود. هنوز پارلمنت سالیانه اجلاس نمیکرد و چون مرجع منحصر به فرد مقننه بود، جلسات خود را به میل خود تشکیل میداد. لکن تا سال ۱۲۹۵ این اصل مورد قبول واقع شده بود که هیچ کس حق لغو قانون مصوبه پارلمنت را ندارد غیر از خود پارلمنت. دو سال بعد در ۱۲۹۷ نیز بر سر این امر موافقت حاصل آمد که هیچ مرجعی بدون صوابدید پارلمنت حق برقراری مالیات را ندارد. اینها بذرهایی ناچیزی بودند که به مرور زمان بدل به برومندترین درخت حکومت دموکراسی در تاریخ بشر شدند. طبقه روحانی فقط با اکراه در این پارلمنت توسعه یافته شرکت جست. روحانیان جدا از دیگران در مجلس میشستند و جز در مجالس ایالتی خویش در هیچ موردی برای هزینه دولتی رای نمیدادند. محاکم کلیسایی همچنان به تمام مراعات مربوط به قانون شرع و اکثر مراعاتی که در آنها یکی از طرفین از روحانیان بود رسیدگی میکردند. کشیشانی که متهم به ارتکاب خلاف و جنحه بودند امکان داشت در دادگاه‌های ملکی محاکمه شوند، لکن محکومیت به جرایم را، به استثنای آنهایی که مرتکب خیانت به مصالح عالیه مملکت بودند، به علت ((امتياز ویژه روحانیان)) به يك دادگاه کلیسایی تحویل میدادند، و فقط آن دادگاه حق مجازات داشت به علاوه در دادگاه‌های ملکی اکثر قضات را افراد طبقه روحانی تشکیل میدادند، زیرا تحصیل علم حقوق بشر اختصاص به روحانیان داشت. در دوران زمامداری ادوارد اول جنبه غیر روحانی دادگاه‌های ملکی افزونتر شد. هنگامی که روحانیان در پارلمنت از رای دادن درباره هزینه‌های دولتی خودداری ورزیدند، ادوارد اول، به دلیل آنکه میگفت هر کس از جانب حکومت حراست شود باید بارهای حکومت را بر دوش گیرد، به محاکم خویش دستور داد که از رسیدگی به هر دعوی که در آن مدعی علیه آن یکی از روحانیان باشد رسیدگی کنند. به علاوه ادوارد در مقام تلاقی، شورای سال ۱۲۷۹ را به تصویب قانون موقوفات و ادا داشت، که به موجب آن واگذاری اراضی به تشکیلات مذهبی موکول به جلب موافقت پادشاه میشد. علی‌رغم این تفکیک در صلاحیت قضایی، قوانین انگلستان در دوران زمامداری ویلیام اول، هنری دوم، جان، و ادوارد اول سریعاً رو به تکامل نهاد. این قوانین کاملاً جنبه فئودالی داشتند و نسبت به طبقه سرف ساخت اجحاف روا میداشتند. آزاد مردان برای ارتکاب جرایم نسبت به سرفها معمولاً جریمه میشدند. قانون برای زنان حق مالکیت، ارث بردن، هبه اموال، بستن عقود، مدعی و مدعی علیه شدن را قابل بود و زن را مستحق يك سوم اموال غیر منقول شوهر به عنوان مهریه میدانست، لکن کلیه اموال منقولی که زن هنگام ازدواج به خانه شوهر میبرد یا در دوران زندگی زناشویی کسب میکرد تعلق به شوهر داشت. از لحاظ حقوقی تمامی اراضی مملکت متعلق به شخص پادشاه بود، و هر کس مالک زمین بود و اسال شهریار محسوب میشد.

قاعدتاً تمامی ملك يك نفر بارون فئودال به پسر ارشد وی واگذار میشد تا نه فقط ملك یکپارچه و دست نخورده باقی بماند، بلکه مسئولیت و اسال از لحاظ پرداخت باجها و ادای خدمت لشکری در مقابل سرور فئودال وی تقسیم نشود. در بین کشاورزان آزاد چنین قاعده‌ای برای حصر و واگذاری کلیه دارایی به پسر ارشد معمول نبود. در قانون نامهای که تا این حد پیرو اصول و مبادی فئودالی بود، قانون عقود به صورت ناقصی بر جا ماند. ((فرمان عالی مقادیر)) در سال ۱۱۹۷ اوزان، مقادیر، و مسکوکات را طبق اصول طبقه‌بندی کرد و آنها را مشمول قواعد معینی ساخت، و مقرر داشت که عمال حکومت در اجرای آنها ناظر باشند. تصویب قوانینی روشنگرانه برای معاملات بازرگانی در انگلستان با قانون سوداگران (۱۲۸۲) و منشور سوداگران (۱۳۰۳) آغاز شد، که دو امر دیگر از کامیابیهای دوران سلطنت خلاصه ادوارد اول است. آیین دادرسی حقوقی بتدریج رو به تکامل گذاشت. برای ضمانت اجرای قوانین، هر منطقه‌ای يك (عسس) داشت، هر بارو يك کلانتر، و هر شهرستانی يك فرماندار یا داروغه. کلیه افراد موظف بودند به مجردی که نقض قانونی را مشاهده کنند، ((جارو جنجالی)) به راه اندازند و برای بازداشت متخلف به

سایرین پیوند قانون اجازه برای قوانین انگلستان افتخار عظیمی است که شکنجه را در مورد بازجویی
مظنونین یا شهود جایز ندانست.

هنگامی که ادوارد دوم به اصرار پادشاه فرانسه فیلیپ چهارم، شهسواران معبد را در انگلستان دستگیر
کرد، نتوانست هیچ گونه دلیلی برای اثبات محکومیت آنها به دست آورد. از این رو پاپ کلمنس پنجم، بی
شک بر اثر فشار فیلیپ، خطاب به ادوارد چنین نوشت: ((شنیده‌ایم که شما شکنجه را از آن لحاظ که
متناقض با قوانین کشوری است منع می‌کنید. لکن هیچ قانون مملکتی نمیتواند افضل بر قانون شریعت یعنی
قانون ما باشد. بنابر این به شما امر می‌دهم که فوراً آن افراد را شکنجه دهید)) ادوارد تسلیم شد، لکن در
شیوه دادرسی قضایی انگلستان تا دوران سلطنت ملکه ماری تودور معروف به بلادی یا خونخوار (۱۵۵۳-۱۵۵۸)
دیگر از شکنجه استفاده نشد. نورمانها سیستم قدیمی معروف به باز پرس از طرف هیئت منصفه
- که مرکب از چند تن از شازمندان سرگند خورده محلی برای کشف حقایق بود - را وارد در امور مالی و
قضایی هر ناحیه کردند. ((فرمان عالی کلرندن)) (حد ۱۱۶۶) از این سابقه هیئت منصفه استفاده کرد و
مقرر داشت که اصحاب دعاوی میتوانند، به جای توسل به داور از طریق جنگ تن به تن، مسائل مورد
اختلاف را در حضور دادگاهی متشکل از چهار تن از شهسواران که از طرف فرماندار یا داروغه معین
میشدند، به هیئت منصفه‌ای احاله کنند مرکب از دوازده تن از شهسواران که برگزیده مردمان محل بودند.
معمولاً اجتماع چنین نفراتی محکمه عالی یا دادگاه جنایی را تشکیل میداد، در محکمه بدایت یا خلاف، که
کارش رسیدگی به مراعات عادی و خلاف بود، خود داروغه دوازده تن آزاد مرد را از میان مردم محل
برای تشکیل هیئت منصفه انتخاب میکرد. مردان گاه و بیگاه از خدمت در هیئت منصفه احتراز می‌جستند، و
هیچ به خاطرشان خطور نمیکرد که اصول تشکیل هیئت منصفه یکی از مبانی حکومت عامه یا دموکراسی
خواهد شد. تا پایان قرن سیزدهم، تقریباً همه جا، در انگلستان طرح مراعات با حضور هیئت منصفه
جانشین روشهای کهنسال حقوق اقوام بربری شده بود.

۵ - منظره جامعه انگلستان

در ۱۳۰۰، انگلستان نود درصد کشوری روستایی بود، با صد شهرک، که به معیار امروزی هیچ کدام از
یک قصبه بزرگتر و مهمتر نبودند، و یک شهر، یعنی لندن، که با چهل هزار نفر سکنه مباحثات میکرد - چنین
نفوسی چهار برابر سکنه هر شهرک دیگر در انگلستان بود، لکن لندن از لحاظ ثروت یا زیبایی ابداء به پای
پاریس، بروژ، ونیز، یا میلان نمیرسید، چه رسد به شهرهایی مانند قسطنطنیه، پالمو، یارم. خانه‌ها با
سقفهای سه گوش، دو یا سه اشکوبه از چوب که اغلب طبقه فوقانی آنها بر محضرت از طبقه زیرین بود.
نظامات شهری اجازه نمیداد که زباله و کثافات آشپزخانه، خوابگاه، یا اغلب از این وسیله راحت استفاده
میکردند. اکثر فاضلاب خانه‌ها به جریان آب بارانی که در کوچه‌ها و خیابانها کنار پیاده‌روها سرازیر
میشد میپیوست. خالی کردن مدفوعات در این نهر کنار معابر ممنوع، لکن ریختن بول در آن مجاز بود.
انجمن شهر در راه بهبود و بهداشت هر چه از دستش بر میآمد انجام میداد از آن جمله شهرنشینان را
مجبور میکرد که آن قسمتی از کوچه و خیابان را که جلو خانه‌های آنها قرار داشت بر ویفد؛ در صورت
قصور در انجام چنین تکلیفی، افراد را جریمه میکرد، و ((سپورانی)) را اجیر میکرد تا زباله و کثافات را
جمع، و به قایقهای مخصوص خاکروبه کشی در روی رود تمز منتقل کنند. بسیاری از مردم شهرنشین
اسب، گله، خوک، و طیور خانگی نگاه میداشتند، اما این امر آن قدرها اشکالی نداشت، زیرا زمین باز
فراوان بود، و تقریباً هر خانه‌ای یک باغچه داشت. در گوشه و کنار، بنایی از سنگ مثل کلیسای تمپل یا
دیر وستمینستر یا برج لندن سر بر افراشته بود - برج اخیر، به امر ویلیام فاتح، برای حفظ پایتخت و
زندانی کردن اشخاص مهم بنا شده بود. مردم لندن به داشتن شهر خود مباهی بودند، فرواسار و قایق‌نگار در
این باره نوشت: ((این جماعت از تمامی مردم سایر نواحی انگلستان متنفذترند، زیرا از لحاظ عده و قدرت
برتری دارند))؛ و عقیده رهبان انگلیسی، تامس والزینگم، آن بود که ((تقریباً حریصترین، ستیزه‌جویترین،
و خودخواهترین مردم مملکتند که به رسوم باستانی و به خدا اعتقاد ندارند)).

در خلال این قرون بود که از تلفیق تیره‌های نورمان، آنگلوساکسون، دانمارکی، و سلتی، و از اختلاط زبان و عادات همگی آنها، اخلاق و زبان و ملت انگلستان به وجود آمد. همینکه نورماندی از انگلستان جدا شد، خانواده‌های نورمان انگلیسی نورماندی را فراموش، و به وطن جدید خویش دلبستگی پیدا کردند. خصایص راز برانه و شاعرانه قوم سلت به ویژه در طبقات پایینتر به جا ماند، لکن، بر اثر نیرومندی و دنیا دوستی نژاد نورمان، تعدیل یافت. در میان تضاد بین ملل و طبقات و فشارهای قحطی و وبا، هنوز بومی بریتانیایی به ایجاد محیطی که هنری او هنتینگدن (۱۰۸۴-۱۱۵۵) آن را ((انگلیس سرخوش)) مینامید قادر بود - ملتی لبریز از نیروی سرشار، شوخیهای خشن، بازیهای پر صدا، رفیق دوست، و دلباخته پایکوبی و نغمه سرایی و نوشیدن آبجو. از آن نسلها و صلب غیور بود که شهوتپرستی فوقالعاده زیران قصه‌های چاسر و گزافه‌گوییهای پردبده سلحشوران گردن کلفت و مهذب عهد الیزابت به منصفه ظهور رسید.

IX - ایرلند، اسکاتلند، ویلز: ۱۰۶۶ - ۱۳۱۸

در سال ۱۱۵۴، هنری دوم پادشاه انگلستان شد و یک نفر انگلیسی، نیکولاس بریکسپیر، به اسم هادریانوس چهارم به مقام پاپی رسید. یک سال بعد، هنری جان او سالزبری را با پیغام زیرکانه‌ای، به نمایندگی، پیش پاپ به رم فرستاد. هنری میگفت هر ج و مرج سیاسی، زوال ادبی، انحطاط اخلاقی، و استقلال و فساد مذهبی، و تحت این شرایط از پاپ اجازه میخواست تا آن جزیره مستقل‌الرای را تصاحب، نظم اجتماعی را در آنجا مستقر، و مردم را مطیع پاپ کند. اگر سخن جبرالدوس کمبرنسیس مناط اعتبار باشد، پاپ با این پیشنهاد موافقت و با صدور توقیعی ایرلند را به هنری واگذار کرد، به شرطی که دوباره حکومت صحیحی در آنجا بر سر کار آورد، موجبات تشریک مساعی هنری را میان کشیشان ایرلندی و رم فراهم سازد، و مقرر دارد که هر خانواری در ایرلند همه ساله موظف به پرداخت یک پنس به حوزه روحانی رم باشد. هنری در آن موقع سرگرمتر از آن بود که از این تصویر رسمی پاپ استفاده کند، با این حال، آنچه را پاپ پیشنهاد کرده بود پذیرفت. در ۱۱۶۶، درمت مکارو، شاه لنستر، که زن شاه برقنی، تیرنان او، رورک، را فریفته بود. در جنگی به دست وی شکست خورد و، چون رعایای وی تبعیدش کردند، با دختر زیاروی خود ایوا به انگلستان و فرانسه گریخت.

درمت از هنری دوم نامه‌ای دریافت کرد به این مضمون که هر کس از رعایای وی، درمت را برای نیل به حق مشروعش، یعنی سلطنت لنستر، کمک کند، باید خود را مستطیر به عنایات شهریاری بداند. در بریستول، واقع در ناحیه ویلز، درمت حاضر شد، در برابر گرفتن تعهد کمک نظامی، دختر خویش ایوا را به ریچارد فیتس گیلبرت، ارل آپمبروک، مشهور به سترانگبو (قوی کمان)، به زنی بدهد و حق جانشینی سلطنت لنستر را به وی واگذار کند. در ۱۱۶۹ ریچارد، بار دیگر اریکه سلطنت را برای درمت باز گرفت و بعد از فوت وی در ۱۱۷۱، لنستر را به ارث برد. روری اوکانر، که در این هنگام شاه والای ایرلند بود، با سپاهی علیه مهاجمان ویلزی به حرکت در آمد و آنها را در دوبلن محاصره کرد. لشکریان محصور ویلز با شجاعت تمام صفوف دشمن را در هم شکستند، و سپاهیان ایرلندی، که نه در فنون جنگ مهارت و نه ساز و برگ کافی داشتند، پا به فرار نهادند. در این هنگام چون هنری دوم، ((قوی کمان)) را احضار کرده بود، ریچارد به ویلز رهسپار شد، شاه را ملاقات، و موافقت کرد که دوبلن و سایر بلاد ایرلند را به هنری واگذارد و بقیه خاک لنستر را به عنوان تیول شاه انگلستان نگاه دارد.

هنری با چهار هزار تن سپاهی در نزدیکی واتر فرد به خشکی پیاده شد (۱۱۷۱)، حمایت طبقه روحانیان ایرلند را جلب نمود، و تمامی ایرلند غیر از کانات و آلستر با وی بیعت کردند. به این نحو، استیلای جماعتی از قوم ویلز، بدون هیچ خونریزی، مبدل به غلبه نورمان و انگلستان بر خاک ایرلند شد. یک سینه‌د، متشکل از نخست کشیشان ایرلندی، پیروی کامل خویش را از شخص پاپ اعلام داشت و حکم کرد که از آن پس آداب و مراسم نیایش در کلیسای ایرلند باید با تشریفات و مراسم انگلستان و رم مطابق باشد. به اکثر سلاطین ایرلند اجازه داده شد که، به شرط تعهدات فئودالی و دادن خراج سالیانه به شاه انگلستان، تاج و

تخت خویش را نگاه دارند. میکرد که نیروهایی که به جا گذاشته است میتوانند صلح و آرامش را حفظ کنند. گماشتگان وی بر سر غنایم به جان یکدیگر افتادند، و دستیاران و سپاهیان آنها بیدریغ دست به تاراج مملکت زدند. فاتحان منتهای سعی خود را مبذول داشتند تا کشاورزان ایرلندی را به حالت سرف در آورند. ایرلندیها با توسل به جنگ چریکی مقاومت ورزیدند، و حاصل این زد و خوردها يك قرن آشوب و ویرانی بود. در سال ۱۳۱۵ برخی از روسای عشایر ایرلند حاضر شدند مملکت خود را در اختیار اسکاتلند بگذارند. در این موقع سردار اسکاتلندی، رابرت دبروس، انگلیسیها را در بنکیرن شکست داده، و ادوارد، برادر رابرت با ۶,۰۰۰ نفر سپاهی در خاک ایرلند پیاده شده بود. پاپ یوآنس بیست و دوم جمیع افرادی را که به کمک اسکاتلندیها بر میخواستند تکفیر کرد، با این حال، کلیه ایرلندیها زیر پرچم ادوارد گرد آمدند و در ۱۳۱۶ اریکه سلطنت را به وی تفویض کردند. دو سال بعد، وی در نزدیکی دندوک هزیمت یافت و به قتل رسید، و شورش در عین در ماندگی و نومیدی به اضمحلال گرایید. رانولف هیگدن، وقایعنگار انگلیسی قرن چهاردهم، نوشت: ((اسکاتلندیها مردمانی هستند امیدوار و نیرومند، و به قدر کفایت خودسر، لکن چون با انگلیسیها بیامیزند، اخلاقتان بسیار اصلاح میپذیرد. این قوم نسبت به دشمنان خویش بیرحم هستند؛ از بندگی بیش از هر چیز متنفرند؛ اگر مردی در بستر بمیرد، عملش را تنبلی موهنی میپندارند، و اگر در میدان جنگ جان دهد، در خور ستایش فراوانش میشمیرند)). ایرلند کماکان ایرلندی ماند، اما آزادیش را از کف داد. اسکاتلند بریتانیایی شد، لکن آزادی خود را حفظ کرد.

انگلها، ساکسونها، و نورمانها، در فروبو مان [اراضی کم ارتفاع جنوبی] زاد و ولد کردند و زندگانی کشاورزی مملکت را به يك شیوه فئودالی از نوایی ریختند. ملکم سوم سلحشوری بود که بارها بر خاک انگلستان هجوم برد، اما ملکه وی مارگارت شهبزاده خانمی از نژاد انگلوساکسون بود که تکلم به زبان انگلیسی را در دربار اسکاتلند رواج داد، کشیشان انگلیسیزبان را به اسکاتلند برد، و کودکان خود را با آداب و سنن انگلیسی بار آورد. آخرین و نیرومندترین پسران ملکه مارگارت، دیوید اول، کلیسا را تنها وسیله حکمفرمایی خویش ساخت؛ در کلسو درای برا، ملروز، و هالیروود دیرهایی برای رهبانان انگلیسیزبان تاسیس کرد؛ برای تقویت بنیه مالی کلیسا (برای نخستین بار در اسکاتلند) به جمع آوری عشریه پرداخت، و چنان از کیسه فتوت خود به نخست کشیشان و روسای دیرها بذل میکرد که مردم بغلط وی را از قدسیان پنداشتند. در دوران سلطنت دیوید اول تمامی اسکاتلند غیر از هایلندز بدل به يك کشور انگلیسی شد.

با وجود این، چیزی از استقلال اسکاتلند کاسته نشد. مهاجران انگلیسی مبذل به اسکاتلندیهای وطنپرست هجوم برد و آنجا را تسخیر کرد. ملکم چهارم آن اراضی را از دست داد. و پیام، ملقب به لاین (شیر)، که درصدد تسخیر مجدد نورثامبرلند بر آمده بود، به دست هنری دوم اسیر شد و، در برابر سپردن تعهدی به نشانه پذیرش سروری پادشاه انگلستان و رهین منت وی بودن، اریکه سلطنت خود را باز یافت (۱۱۷۴). پانزده سال بعد، در برابر کمک مالی به ریچارد اول برای تدارک سومین جنگ صلیبی، خود را از قید این تعهد آزاد کرد، اما پادشاهان انگلستان کماکان مدعی بودند که طبق سنت فئودالی بر شهریاران اسکاتلند سروری دارند. الگزاندرو سوم مجمعالجزایر هبریدیز را از چنگ نیروژ بیرون آورد و با انگلستان روابط دوستانه برقرار کرد؛ اسکاتلند در دوران سلطنت وی از يك عصر طلایی صلح و رفاه برخوردار شد. بعد از درگذشت الگزاندرو، بر سر جانشینی میان رابرت دبروس و جان بیلیل، از اخلاف دیوید اول، نزاع افتاد.

ادوارد اول پادشاه انگلستان از این موقعیت استفاده کرد و بیلیل به کمک وی به سلطنت رسید. اما در مقابل پادشاه انگلستان را به سروری خود قبول کرد (۱۲۹۲). با این حال هنگامی که ادوارد به بیلیل دستور داد که سپاهیان را گرد آورد و به نفع انگلستان با فرانسه جنگ کند، اشراف و اسقفان اسکاتلند علم شورش بر افراشتند و به بیلیل حکم کردند که بر ضد انگلستان با فرانسه متحد شود (۱۲۹۵). ادوارد اسکاتلندیها را در محل دانبار شکست داد (۱۲۹۶)، اشراف را منقاد خویش ساخت بیلیل را از سلطنت عزل کرد، سه تن از انگلیسی را از جانب خود به حکومت اسکاتلند گماشت، و به انگلستان بازگشت.

بسیاری از اشراف اسکاتلندی در انگلستان صاحب زمین بودند، و به همین سبب جز اطاعت از اوامر ادوارد چارهای نداشتند. لکن اسکاتلندیهای سالمندتر شدیداً به اطاعت از انگلیسیها مخالف بودند. یکی از اینها، موسوم به سر ویلیام والاس، ((سپاهی از عامه مردم اسکاتلند)) تشکیل و پادگان انگلیسی را هزیمت داد و خود یک سالی به عنوان نایب السلطنه بیلل حکومت کرد. اما ادوارد بازگشت و والاس را در فالکیرک شکست داد (۱۲۹۸). در سال ۱۳۰۵ وی والاس را دستگیر کرد و طبق قانون انگلستان دستور داد که به جرم خیانت، شکمش را ببرند و بند از بندش جدا سازند. یک سال بعد از این حادثه، مدافع دیگری به اجبار قدم به عرصه میدان نهاد. رابرت دبروس، نواده همان بروسی که در ۱۲۸۶ مدعی تاج و تخت شده بود، با جان کامین، یکی از نمایندگان برجسته ادوارد اول در اسکاتلند، اختلافی پیدا کرد و در نتیجه او را به قتل رسانید. پس از ارتکاب چنین جرمی، بروس مجبور به افراشتن علم مخالفت شد و، علی رغم تکفیر پاپ و حمایت عده کمی از اشراف، اطرافیان را وادار کرد تا تاج سلطنت بر سرش نهند. ادوارد به مجرد شنیدن این خبر، با سپاهیان خویش عازم شمال شد، اما در میان راه در گذشت (۱۳۰۷). بیکفایتی ادوارد دوم برای بروس نعمتی بود. نجبا و روحانیان اسکاتلند زیر لوای آن پادشاه تکفیر شده سر جیمز داگلس ادنبورگ را گشودند، بر نورثامبرلند هجوم بردند، و دارم را مسخر ساختند. در ۱۳۱۴، ادوارد دوم با عظیمترین سپاهی که اسکاتلند تا آن تاریخ به خود دیده بود متوجه شمال، و با اسکاتلندیها در بنکبرن رو به رو شد. بروس به لشکریان خود دستور داده بود که در جلو صفوف خود گودالهایی حفر کنند و روی آن را ببوشانند. بسیاری از سپاهیان انگلیسی حین تهاجم در این خندقها افتادند، و سپاه ادوارد تقریباً به تمامی مضمحل شد. در ۱۳۲۸ شورای نیابت سلطنتی، که به اسم ادوارد سوم انگلستان را اداره میکرد، گرفتار جنگ با فرانسه بود، و از این رو ناگزیر به عقد عهدنامه نورثمتن شد، که بنابر آن بار دیگر اسکاتلند کشور مستقلی میشد.

در خلال این احوال، کشمکش همانندی در سرزمین ویلز منجر به مرافعه دیگری شده بود. ویلیام اول مدعی حکومت بر ویلز بود، زیرا آن کشور را بخشی از قلمرو دشمن مغلوب خویش هرلد میدانست. ویلیام در دوران زمامداری خویش مجال پیدا نکرد که ویلز را بر متصرفات خویش ضمیمه کند، اما در سر حد شرقی آن سرزمین سه امیر نشین مختلف ایجاد، و آن امرای سه گانه را تشویق به توسعه قلمروشان در خاک ویلز کرد. در همین اثنا ویلز جنوبی دستخوش تاخت و تاز دریازنان نورمان قرار گرفت، و از آثار استیلای آنها یکی پیشوند (fitz) (همان fild فرانسوی، به معنی پسر یا پور) بود که بر سر پاره‌های از اسامی ویلزی علاوه شد. در ۱۰۹۴ کادوگن آپ بلدین این نورمانها را مطیع و منقاد ساخت. در ۱۱۶۵ سپاهیان ویلز قوای انگلیسی را در کورون شکست دادند، و هنری دوم، که در این موقع گرفتار کشمکش با بکت بود، استقلال ویلز جنوبی را به رهبری پادشاه روشنفکری چون ریس آپ گریفید به رسمیت شناخت (۱۱۷۱). لولین کبیر بر اثر کاردانش در جنگ و مملکتداری تقریباً تمامی ناحیه ویلز را زیر فرمان آورد. پسرانش به جان یکدیگر افتادند و مملکت را دچار هرج و مرج ساختند؛ لکن نوادهاش لولین آپ گریفید (فت ۱۲۸۲) وحدت را اعاده داد، با هنری سوم صلح کرد و به این نحو عنوان پرنس آو ویلز را برای خود به وجود آورد. ادوارد اول، که مصمم بود ویلز و اسکاتلند را با انگلستان متحد سازد، با ناوگان و سپاه عظیمی بر ویلز هجوم برد (۱۲۸۲). لولین در بر خوردی اتفاقی با عده کمی از نیروهای مرزی به قتل رسید. برادرش دیوید به دست ادوارد اسیر شد، و به فرمان شاه انگلستان سر از بندش جدا کردند، و سرهای دو برادر را از فراز برج لندن در معرض آفتاب، باد، و باران آویختند. ویلز ضمیمه انگلستان شد (۱۲۸۴)، و ادوارد در سال ۱۳۰۱ عنوان پرنس آو ویلز را مختص ولیعهد ساخت. در میان تمام این سرافرازیها و سقوطها، مردم ویلز زبان و رسوم کهن خود را حفظ کردند، زمینه‌های سنگلاخ خود را با شجاعتی خیر هسرانه به زیر کشت آوردند، و آلام شب و روز خود را با افسانه‌پردازی، شعر، موسیقی، و غزلسرای آنها به افسانه‌های مبینوگیون شکل بخشیدند و، با لطافتی خوشاهنگ و عارفانه که خاص طبع ویلز است، ادبیات سرزمین خود را غنی ساختند. همه ساله آواز خوانان و خنیاگران در یک ایستود یا محفل ملی به دور هم گرد می‌آمدند - و قدمت تشکیل این گونه محافل تا سال ۱۱۷۶ معلوم است. در یک مجلس ایستود معمولاً "شرکت کنندگان در فن خطابه، ادبیات، آواز خوانی، و نواختن آلات موسیقی با هم مسابقه میدادند.

مردان ویلز شجاعانه میجنگیدند، لکن دوران جنگاوری آنها زیاد طول نمیکشید، زیرا اشتیاق فراوانی داشتند، که میدان جنگ را پشت سر نهند و به سر خانه و زندگی خود برگردند و کار حراست از زن و بچه و خانه را شخصاً بر عهده گیرند. یکی از ضربالمثل‌های ویلزی موبد این اشتیاق به زندگی است ((ای کاش هر پرتوی از آفتاب دشمنی میشد تا تهیگاه دوستداران جنگ را بدر.))

X - راینلاند: ۱۰۶۶-۱۳۱۵

ممالك واقع در حول حوض راین سفلا و مصب‌های متعدد آن از جمله غنیترین سرزمین‌های جهان قرون وسطی بودند. در جنوب راین کشور فلاندر قرار داشت که از کاله شروع میشد، از بلژیک امروزی عبور میکرد، و به سکت منتهی میشد. فلاندر اسما تیولنشینی بود متعلق به پادشاه فرانسه، لکن عملاً دودمانی از کنت‌های روشنفکر بر آن فرمان می‌راندند که تنها مانع در برابر ایشان استقلال پر افتخار شهرها بود. نزدیکی راین مردم از تیره فلاندری یا تخمه مردم آلمان سفلا بودند، و به یک لهجه آلمانی تکلم میکردند. مغرب رود ایس مسکن والونها یعنی مخلوطی از آلمانی و فرانسوی‌های دارای اصل سلتی بود که به یک لهجه فرانسوی حرف می‌زدند.

بازرگانی و صنعت هم مایه ثروت و هم موجب پریشان‌خاطری گان، اودنارد، کور تره، ایپر، و کاسل در نواحی فلاندری شمال خاوری، و بروژ، لیل، و دونه در نواحی والون نشین بود. در ۱۳۰۰، شهرها بر کنت‌ها تفوق داشتند؛ روسای محاکم ابتدایی جوامع بزرگتر یک دادگاه عالی برای تمامی مملکت تشکیل دادند و به اختیار خویش با شهرها و دول خارجی مذاکره میکردند. معمولاً کنت‌ها با شهرها تشریک مساعی به عمل می‌آوردند، مشوق صنایع و بازرگانی بودند قوه خرید و ارزش مسکوکات را ثابت نگاه میداشتند، و حتی از ۱۱۰۰ (دو قرن قبل از انگلستان) اسلوب متحدالشکلی از اوزان و مقادیر را در تمامی شهرهای مملکت خود رواج داده بودند. جنگ طبقاتی بالمآل هم آزادی شهرها را از بین برد و هم آزادی کنت‌ها را. ضمن آنکه بر عده، خشم، و قدرت پرولترها افزوده میشد، و کنت‌ها برای ایجاد توازن در برابر بورژوازی از خودراضی جانب پرولترها را می‌گرفتند، اوگوست دراز کردند، و وی نوید داد که فلاندر را به نحو موثری تابع سلطنت فرانسه کند و آنها را مدد رساند.

انگلستان، که مشتاق بود بازار عمده صادرات پشم خویش را از بند نظارت پادشاه فرانسه دور نگاه دارد، با کنت‌های فلاندر و انو، دوک برابانت و اوتو چهارم امپراتور آلمان، متحد شد. فیلیپ این اتحاد مصلحتی را در بووین بر هم زد (۱۲۱۴)، کنت‌ها را مطیع خویش ساخت، و از حکومت اولیگارشی سوداگران فلاندر، حمایت کرد. کشمکش میان دول مقتدر و طبقات ادامه یافت. در ۱۲۹۷، بار دیگر کنت گی دو دامپیر فلاندر را با انگلستان متحد ساخت. پادشاه فرانسه، فیلیپ زیبا، بر فلاندر هجوم برد، گی را به زندان افکند و وی را مجبور کرد تا فلاندر را به فرانسه واگذارد. لکن هنگامی که سپاهیان فرانسوی در صدد تسخیر بروژ بر آمدند، عامه مردم قیام کردند و لشکریان مهاجم را شکست دادند، سوداگران ثروتمند را قتل عام کردند، و خود زمام امور شهر را به کف گرفتند. فیلیپ، به تلافی این فضاخت، سپاه عظیمی به فلاندر روانه کرد. کارگران شهرها بدون تدارک قبلی گرد هم آمدند و لشکری بزرگ آراستند، و در نبرد کورتره شهبازان و سربازان مزدور و فرانسوی را شکست دادند (۱۳۰۲). گی دو دامپیر، کنت سالخورده از زندان آزاد شد و دوباره به مقام سابق خویش منصوب گشت، و اتحاد عجیب کنت‌های فئودال و پرولترهای انقلابی ده سالی از پیروزی برخوردار شد. سرزمینی که امروزه ما آن را کشور هلند مینامیم از قرن سوم تا نهم میلادی بخشی از قلمرو سلاطین فران محسوب میشد. در ۸۴۳، این سرزمین منتهی الیه شمالی کشور میانگیر لورن را تشکیل میداد که بر اثر عهدنامه وردن به وجود آمده بود. در قرون نهم و دهم سرزمین، به منظور بهبود دفاع در برابر تهاجم نورسها، به چندین تیولنشین فئودال تقسیم شد. آلمانی‌هایی که ناحیه شمال راین را از پیشه‌های انبوه پاک کردند و در آنجا سکنای گزیدند این سرزمین را هولتلاند یا ((اراضی جنگلی)) لقب دادند. اغلب مردمان این ناحیه سرفهائی بودند که برای قوت لایموت دایما خود را ناگزیر به سد بستن در برابر سیل یا زهکشی زمین‌ها میدیدند. حتی امروزه نیمی از خاک هلند را زمین‌هایی تشکیل میدهند که، بر اثر

ایجاد سیلند، از زیر امواج دریا بیرون آورده‌اند. شهرهایی هم وجود داشتند که مثل شهرهای فلاندر، ثروتمند و گردشگر نبودند، لکن در پرتو تجارتي منظم و صنعتي تدریجي شالوده و بنیان محکمي داشتند. میان این شهرها، دور درخت پر رونقتر از همه بود.

اوترشت یکی از مراکز کسب علم محسوب میشد. هارلم حکومتشین کنت هلند بود. چند صباحي دلفت پایتخت شد، و سپس، حدود ۱۲۵۰، هاگ یا لاهه را به عنوان مرکز حکومت انتخاب کردند. شد؛ شهر در آغاز به صورت دژ مستحکمي بود که یکی از خاوندهاي فئودال آن را در مصب رود آمستل بنا نهاد.

این پناهگاه امن، در کنار زوئدر-زه و وجود کانالهایی که با همه طرف مرتبط میشدند، مشوق داد و ستد شد. در ۱۲۹۷، شهر آمستردام را به صورت يك بندر آزاد در آوردند، به این معنی که بندر مزبور کالاهای بازرگانان را میپذیرفت و همه را بدون عوارض گمرکي دوباره به خارج صادر میکرد. از این تاریخ به بعد بود که هلند کوچک سهم بزرگی در دنیای اقتصادی ایفا کرد. در آنجا نیز، مثل دیگر شهرهای آباد عالم، تجارت مایه نشو و نمای فرهنگ شد. در قرن سیزدهم، میبینیم که مارلانت، یکی از شعراي هلند، با لحن شدیدی زندگانی تجملی طبقه روحانیان عهد را به باد سخره گرفته است؛ و در دیرها هنرهای ظریفه هلندی، مانند پیکرتراشی، سفالگری، نقاشی، و تذهیبکاری، حیات بینظیر و بسیار شگرف خود را شروع کرده‌اند. در جنوب هلند دوکشین برابانت قرار گرفته بود که در آن تاریخ مشتمل بر شهرهای آنورس، بروکسل، و لوون میشد. لیژ مستقل در دست جمعی از اسقفان بود که تا حدود زیادی به آن شهر استقلال داخلی داده بودند.

پایینتر از دوکشین برابانت و لیژ، ایالات انو بود و نامور، لیمبورگ، و لوکزامبورگ، و همچنین دوکشین لورن با شهرهای تریر، نانسی، مس، و چند امیرنشین دیگری که اسما تابع امپراطوری آلمان و عملاً در قسمت بیشتر کارهای خود تحت فرمان کنتهای حاکم خود بودند. هر کدام از این نواحی تاریخ پریجانی از وقایع سیاسی، عشقورزیها، و جنگهای خاص خود داشت، و ما با احترام از آنها یاد میکنیم و میگذریم. در جنوب و مغرب این نواحی، بورگونی قرار گرفته بود که امروزه بخش خاوری ناحیه مرکزی فرانسه را تشکیل میدهد؛ حدود و ثغور این ایالت به مرور ایام چنان دستخوش تغییر و تحول بود که ذکر آن، ولو به ایجاز، از حوصله این تاریخ بیرون است، و بر سر تملک آن به قدری گردنهای پر نخوت بر خاک افتاد که شمارش آنها فصلی جداگانه میخواهد. در ۸۸۸ رودولف اول آنها را به صورت سلطنت مستقلی در آورد. در ۱۰۳۲ رودولف سوم آن را به آلمان واگذار کرد، لکن در همان سال بخشی از خاک بورگونی، به عنوان يك دوکشین به فرانسه ملحق شد.

دوکهای بورگونی، مانند سلاطین قبلی این ناحیه، با فطانت بر رعایای خود حکومت کردند، و اکثر به جان و دل خواستار صلح بودند. عصر درخشان فرمانروایی آنها از حوادث مهم قرن پانزدهم اروپاست. در ازمنه کلاسیک، سویس موطن قبایل متعددی از قبیل هلوتها، رایتیاییها، و لیونتیها - مخلوطی از تیره‌های سلتی، توتونی، و ایتالیایی - بود. در قرن سوم میلادی آلمانها فلات شمالی را متصرف شدند و آنجا را رنگ و بوی ژرمنی بخشیدند. بعد از سقوط امپراطوری کارولنژیان، این سرزمین به چند تیولنشین فئودال تقسیم شد که همگی تابع امپراطوری مقدس روم بودند. لکن به بردگی در آوردن مردمان کوهی امری است دشوار، و تعهدات فئودال را گردن مینهادند، به زودی خود را از بند سرف بودن رها کردند. دهنشینان این ناحیه، بدون دخالت غیر، به دور هم جمع میشدند، روسای خود را آزادانه انتخاب میکردند، و طبق قوانین آلمانها و اهالی بورگونی، که از نظامات کهنسال ژرمنی بود، به رتق و فتق امور خود میپرداختند. کشاورزان مجاور دریاچه لوتسرن به منظور حفظ جان و مال یکدیگر با هم متحد شدند و (کانتونهای جنگلی) (یا والدشتتر) را تشکیل دادند، که عبارت بود از اوری، نیدوالدن، و شویتس - که نام کشور سویس از این سومی مشتق شده است.

ساکنین قوی بنیه شهرهایی که به محاذات گذرگاههای آلپ به وجود آمده بودند، مانند ژنو، کنستانس، فرایبورگ، برن، و بال، در انتخاب عمال و حکام و اجرای قوانین خویش از استقلال و آزادی برخوردار

بودند مادام که مردمان این قبیل شهرها باج‌های اساسی فئودالی را می‌پرداختند، خاوند‌های فئودال ایشان هیچ گونه مخالفتی با این رویه نداشتند.

کنت‌های هابسبورگ، که از ۱۱۷۳ نواحی شمالی را در تصرف داشتند، از این قاعده کلی مستثنا بودند، و چون سعی می‌کردند که به بهترین شیوه رعایا را به پرداخت باج‌های فئودالی ملزم کنند، خود را منفور مردم شویس کردند. در ۱۲۹۱، کانتون‌های سه گانه جنگلی به تشکیل یک ((اتحادیه دایمی)) مبادرت ورزیدند و به قید سوگند همپیمان شدند که در صورت تجاوز دول خارجی یا بروز آشوب داخلی به کمک یکدیگر بشتابند، تمامی اختلافات خود را به وساطت فیصله دهند، و ردای قضاوت را شایسته اندام کسی دانند که بومی وادی سویس باشد یا منصب خویش را به پول خریده باشد. دیری نگذشت که لوتسرن، زوریخ، و کنستانس به اتحادیه مزبور پیوستند. در ۱۳۱۵، دوک‌های هابسبورگ، برای وادار کردن مردم به پرداخت کلیه باج‌های فئودالی، دو سپاه روانه سویس کردند. در گذرگاه مورگارتن پیاده نظام شویس و اوری، مسلح به تبرزین، سواره نظام اتریشی را در ((نبرد ماراتون سویس)) شکست دادند. لشکریان اتریشی عقب نشستند. کانتون‌های سه گانه پیمان حمایت متقابل خویش را تجدید کردند ((۹ دسامبر ۱۳۱۵)) و کنفدراسیون سویس را به وجود آوردند. سویس در این تاریخ هنوز کشور مستقلی نبود؛ شارمندان آزاد این اتحادیه پاره‌های از تعهدات فئودالی و سروری امپراطور مقدس روم را قبول داشتند لکن خاوند‌های فئودال و امپراطور مقدس [به حکم تجارب خویش] آموخته بودند که باید به قدرت آزادی شهرها و کانتون‌های

سویس احترام گذاشت؛ پیروزی مورگارتن زمینه را برای ایجاد استوارترین **XI - فرانسه:**

۱۰۶۰ - ۱۱۳۲۸

- فیلیپ اوگوست هنگامی که فیلیپ دوم، مشهور به اوگوست، تکیه بر اریکه سلطنت زد (۱۱۸۰)، فرانسه کشوری بود کوچک، به ستوه آمده از تهاجم بیگانگان، و ظواهرش حاش دلالت بر قدرت و عظمت آینده‌اش نمی‌کرد. نورماندی، برتانی، آنژو، تورن، و آکیتن، با وسعتی سه برابر تمام قلمرو پادشاه فرانسه، در دست انگلستان بودند. قسمت بیشتر بورگونی به آلمان پیوسته بود، و ایالت پر رونق فلاندر در واقع حکم امپرنشین مستقلی را داشت. ایالات لیون، ساووا، شامبری، پروانس (واقع در جنوب خاوری فرانسه، و مشهور به داشتن شرابه‌های عالی، روغن نباتی، میوه، و شعرای غزل‌سرا) و شهرهای آزل، آونیون، اکس، و مارسه نیز هر کدام از استقلال برخوردار بودند.

دوفینه، واقع در حدود وین، به عنوان بخشی از خاک بورگونی به آلمان واگذار شده بود و اکنون مستقلاً زیر نظر یک دوفن، که این عنوان را نشان خانوادگی خویش از ((دلفین)) اقتباس می‌کرد اداره میشد. خود خاک فرانسه به چندین دوک‌نشین، کنت‌نشین، سنیورنشین، و املاک مباشرین و ناظران شاهی تقسیم میشد که این سلسله مراتب معرف درجات اتکالی حکام این تقسیمات - یا به عبارت دیگر دوک‌ها، کنت‌ها، سنیورها، مباشرین، و ناظران - به شخص پادشاه بود. مجموعه این سرزمین‌ها، که در قرن نهم میلادی فرانسیا نامیده میشد، به درجات مختلف و با محدودیتهای فراوان تابع اوامر پادشاه فرانسه بود. پاریس، پایتخت پادشاه، در ۱۱۸۰ شهری بود صاحب عمارات چوبی و کوچه‌هایی پرگل و لای؛ حتی نام رومی آن پس از این نکته گواهی میداد، زیرا در آن تاریخ پایتخت را لوتتیا یا ((شهر گل)) میخواندند. فیلیپ اوگوست، از رده‌ای بوی عفونت کوچه‌های شهر که در کنار رود سن قرار داشت، فرمان داد تا تمامی کوچه‌های پاریس را با آخته‌سنگ‌های محکمی مفروش سازند.

وی یکی از سه تن سلاطین مقتدری بود که در این عصر فرانسه را به مقام رهبری عقلانی، اخلاقی و سیاسی اروپا بالا بردند. لکن قبل از وی نیز مردان نیرومندی بر فرانسه حکمفرما بودند. فیلیپ اول، که در چهلسالگی زن خویش را طلاق گفت و فولک کنت د/ آنژو را تشویق کرد تا زنش کنتس برترانه را به زنی به وی دهد، یکی از این قبیل مردان بود، زیرا با این عمل جای خود را در تاریخ باز کرد. کشیشی را پیدا کردند تا به کمک تشریفات مذهبی این زناکاری را به صورت ازدواجی مشروع در آورد، اما پاپ

اوربانوس دوم، که مقارن این احوال برای برانگیختن مردم به جنگ صلیبی اول وارد خاک فرانسه شده بود، پادشاه را تکفیر کرد. فیلیپ مدت دوازده سال اعتراف کرد؛ لکن چندی پس از این واقعه، از عمل خود پشیمان شد و ملکه خویش را دوباره فرا خواند. برتراد همراه فیلیپ به آئرو سفر کرد. به شوهران دوگانه خویش درس دوستی آموخت؛ و ظاهراً تا آنجا که جذب فریبندگی اجازه میداد دل هر دو را به دست آورد.

فیلیپ، که در چهل و پنج سالگی آدم فریبی شده بود امور مهم مملکتی را به پسرش لویی ششم واگذاشت که او نیز به لویی فر به اشتغال داشت؛ و یی سزاوار اسم بهتری بود. لویی بیست و چهار سال تمام را در مبارزه با بارونهای دزدی که اموال مسافران را در جاده‌ها به سرقت میبردند گذرانید و سر انجام در این مبارزات پیروز شد. وی با تشکیل سپاه لایقی مبنای حکومت پادشاهی را تقویت کرد؛ هر چه از دستش بر میآمد برای حمایت از کشاورزان، صنعتگران، و کمونها انجام داد و، از حسن تشخیص، سوژه نامی را که رئیس دیر سن - دنی بود به سمت صدر اعظم و دوست مشاور خویش برگزید. سوژه ریشلیو قرن دوازدهم بود. وی در سایه خرد، عدالت و دوراندیشی، به تمشیت امور فرانسه پرداخت؛ کشاورزی را تشویق کرد، و ترقی داد؛ به طرح و ساختمان یکی از اولین و عالیترین شاهکارهای سبک گوتیک اقدام ورزید؛ و شرح جامع و دقیقی از کارهای دیوانی و اعمال روزانه خود را به رشته تحریر کشید. سوژه تا آخرین لحظه حیات لویی فریه به وی خدمت کرد؛ و خود گرانبهاترین میراثی بود که لویی برای فرزند خویش بجا گذاشت. لویی هفتم مردی بود که الئونور د/ آکیتن دربارش گفت که ((خیال میکردم زن پادشاهی می‌شوم، لکن در واقع او را رهبانی یافتم.)) لویی در انجام تکالیف سلطنت از روی خلوص عقیده و طبق اوامر وجدانی خویش کوشش ورزید، اما فضایل وی خانه خراش کرد. فداکاری وی در اداره امور حکومت به نظر الئونور غفلت از تکالیف زناشویی بود. شکیبایی وی در برابر عشقورزیهای او اهانت را بر مسامحه افزود، تا آنکه سرانجام الئونور شوهر را طلاق داد به ازدواج هنری دوم شاه انگلستان در آمد، و دوکشین آکیتن را به شوهر جدید خود پیشکش کرد.

لویی، که بدین نحو سرخورده بود، دوباره به گوشه زهد و پرهیزکاری خود بازگشت و امر خطیر ایجاد یک فرانسه نیرومند را به پسر خود واگذاشت. فیلیپ دوم، مشهور به اوگوست، مانند فیلیپ دیگری که بعداً به سلطنت رسید، در حکم ((بورژوازی نجیبزاده)) ای بود که دیهیم‌شاهی بر سر گذاشته باشد، به عبارت دیگر هوش بسیاری برای انجام امور داشت که احساسات از شدت آن میکاست؛ مشوق فضل و ادب بود، بی آنکه خود استعدادی برای کسب دانش داشته باشد؛ آدمی بود از روی زیرکی محتاط، در عین احتیاط شجاع، صاحب خلقی زود رنج، و حاضر به بخشایش.

در کسب و جمع مال بی بندوبار بود، لکن جلو نفس اماره را می‌گرفت؛ در دینداری جانب اعتدال را رعایت میکرد و در عین حال که نسبت به کلیسا سخی بود، نمی‌گذاشت روحانیان ناسخ اصول سیاسی وی باشند؛ و چنین آدمی که در آن واحد خشن و **محترم**، به طور دلپذیری انعطافپذیر و به شکل بیرحمانه‌ای خردمند بود، درست همان کسی بود که فرانسه برای بقای خویش در مقابل انگلستان، هنری دوم و آلمان فردریک بارباروسا لازم داشت.

از دواچه‌های وی آشوبی در اروپا به پا کرد. همسر اولش، ایزابل در ۱۱۸۹ فوت کرد. چهار سال بعد وی اینگبورگ، شاهزاده خانم دانمارکی، را به عقد ازدواج خویش در آورد. این ازدواجها جنبه سیاسی داشت و بیشتر متضمن ثروت بود تا عشق. اینگبورگ به مذاق فیلیپ خوش نیامد. بعد از یک روز او را نادیده انگاشت، و هنوز یک سالی از این ازدواج نگذشته بود که شورایی مرکب از اسقفان فرانسه را داشت تا حکم طلاق وی را جاری کنند. پاپ کلسستینوس سوم حاضر به تأیید حکم اسقفان نشد. در ۱۱۹۶ فیلیپ با وجود مخالفت پاپ، با آنیس دو مران عروسی کرد. کلسستینوس وی را تکفیر کرد، لکن فیلیپ سرسختی نشان داد و مشهور است که وقتی احساسات رقیقه‌اش را به غلیان آمد، گفت: ((ترجیح میدهم تیمی از قلمرو خود را از کف بدهم و از آنیس جدا بشوم.)) اینوکتینوس سوم به وی امر کرد که اینگبورگ را دوباره نزد خود باز گرداند؛ چون فیلیپ خودداری ورزید، پاپ شکستناپذیر کلیه مراسم مذهبی را در کلیساهای فرانسه ممنوع کرد. فیلیپ بر آشفت و تمامی اسقفانی را که از پاپ اطاعت میکردند معزول کرد و بر صلاح‌الدین

ایوبی رشک برد (که تحت اوامر يك نفر پاپ نیست))، و تهدید کرد به آیین محمد [ص] می‌گردد. بعد از چهار سال که این مبارزه مذهبی ادامه یافت، مردم به تدریج از ترس عذاب دوزخ زمزمه آغاز کردند. فیلیپ ناگزیر از آنیس محبوب خود دست کشید (۱۲۰۲)، اما اینگبورگ را تا ۱۲۱۳ در اتامپ محبوس نگاه داشت. و بالاخره در آن سال بود که او را به بستر خویش راه داد.

در میان این شادیها و شاداید، فیلیپ بار دیگر نورماندی را از چنگ انگلستان بیرون آورد (۱۲۰۴) و در عرض دو سال بعد برنایی، آنژو، من، تورن، و پواتو را به سرزمینهایی که مستقیماً زیر نظر وی اداره میشد ضمیمه کرد.

اکنون وی آن قدر نیرومند بود که بتواند بر تمامی دوکها، کنتها، و سنیورهای قلمروش چیره شود. ناظران و مباشران مخصوص وی بر حکومت‌های محلی نظارت داشتند؛ حوزه سلطنت وی دیگر باریکه زمینی در ساحل رود سن نبود، بلکه مملکت عظیم نیرومندی بود در شمار دیگر ممالک مهم عالم. جان، پادشاه انگلستان، که اکنون متصرفات خود را در فرانسه از دست داده بود، حاضر نمیشد دست روی دست بگذارد. وی او تو چهارم امپراطور آلمان، و کنت‌های بولونی و فلاندر را تشویق کرد که در برابر این توسعه‌طلبی فرانسه با وی متحد شوند.

هجوم زند، و سایرین از طرف شمال خاوری. فیلیپ به عوض آنکه لشکریان خود را برای مقابله به این تهاجمات جداگانه به دسته‌های زیاد تقسیم کند، با عمده قوای خود بر متفقین جان هجوم برد و آنها را در بووین، نزدیکی لیل، شکست داد (۱۲۱۴). آن نبرد قضایای چندی را فیصله بخشید: سبب عزل او تو شد؛ سلطنت آلمان را در اختیار فردری دوم گذاشت؛ به استیلاي آلمان خاتمه داد؛ و اضمحلال امپراطوری مقدس روم را جلو انداخت؛ کنت‌های فلاندر را تابع پادشاه فرانسه کرد؛ آمین، دوئه، لیل، و سن-کانتن را به خاک فرانسه افزود، و در واقع شمال خاوری فرانسه را تا رود رن امتداد داد. جان، پادشاه انگلستان، را در مقابل بارون‌هایش ببیناه به جا نهاد و او را ناگزیر به امضای ماینگار تا کرد. مایه تضعیف حکومت پادشاهی و تحکیم فئودالیسم در انگلستان و آلمان شد و، درست بر عکس، حکومت سلطنتی فرانسه را تقویت، و فئودالیسم آن را تضعیف کرد؛ و بالاخره وضع مساعدی برای پیشرفت و ترقی کمونها و طبقات متوسط فرانسه که در جنگ و صلح جدا از فیلیپ طرفداری کرده بودند، پیش آورد. فیلیپ که قلمرو شهریار خویشتن را سه برابر کرده بود، با اخلاص و مهارت به تنظیم امور آن مشغول شد. چون نیمی از اوقات با کلیسا کشمکش داشت، دست روحانیان را از شورای دولتی و تشکیلات حکومتی کوتاه کرد و افراد طبقه حقوقدان را به کار گماشت. وی به تعداد زیادی از شهرها منشور خود مختاری تفویض کرد؛ با اعطای امتیازاتی به سوداگران، مشوق بازرگانی شد؛ متناوباً از یهودیان حمایت کرد، و اموال آنها را چاپید؛ به جای خدمات فئودالی وجه نقد دریافت کرد و، به این نحو، خزانه خود را انباشت. عواید روزانه پادشاه از ۶۰۰ لیور به ۲۰۰ لیور (۲۴۰،۰۰۰ دلار) یعنی به دو برابر بالغ شد. در دوران سلطنت وی نمایی خارجی نوتردام تکمیل، و لوور به عنوان دژ برای محافظت سن احداث شد. هنگامی که فیلیپ در

گذشت (۱۲۲۳)، فرانسه امروزی قدم به عرصه وجود نهاده بود. ۲ - سن لویی

سلطنت پسر وی لویی هشتم کوتاهتر از آن بود که بتواند کار درخشانی انجام دهد. تاریخ بیشتر از آن جهت لویی هشتم را به خاطر دارد که زنی پسندیده چون بلانش دو کاستی را به عقد ازدواج خویش در آورد، و بر اثر این ازدواج صاحب پسری شد که در تاریخ قرون وسطی، مانند آشوکا در هند باستان، هم يك پادشاه بود و هم يك قدیس. هنگامی که لویی هشتم در گذشت، پسرش لویی نهم، دوازده سال، و بلانش، سی و هشت سال داشت بلانش دختر آلفونسو نهم پادشاه کاستیل و نواده هنری دوم و الئونور د/ آکینن یعنی از تبار شهریاران بود و شهزادهوار زیست. وی زنی بود زیبا و فریبنده، نیرومند، و صاحب سیرک پسندیده و کاردانی؛ در عین حال، چون در دوران زناشویی و پس از مرگ شوهر دامان عفافش پا ماند و خود را وقف تربیت یازده فرزندش کرد، مردمان

((بلانش، ملکه نازنین)) گرامی می‌داشت، بلکه به همان نسبت به وی به عنوان ((بلانش، مادر نازنین)) هم احترام می‌گذاشت. بلانش عده زیادی از سرفه‌های املاک سلطنتی را آزاد کرد؛ مبالغ عظیمی به مصرف امور خیریه رسانید؛ برای دخترانی که به علت فقر به خود جرئت عشق‌ورزی و امید از دواج نمی‌دادند، جهیزیه تدارک دید؛ و به پرداخت مخارج احداث کلیسای جامع شارتر کمک کرد؛ بر اثر نفوذ او بود که بر روی شیشه‌های الوان کلیسای مزبور مریم را نه به صورت دختری با کره، بلکه به شکل یک ملکه نقش کردند. بلانش پسر خود لویی را بی اندازه دوست می‌داشت و حسادتش در این باره به قدری بود که نسبت به زن لویی نظر تنگی میکرد.

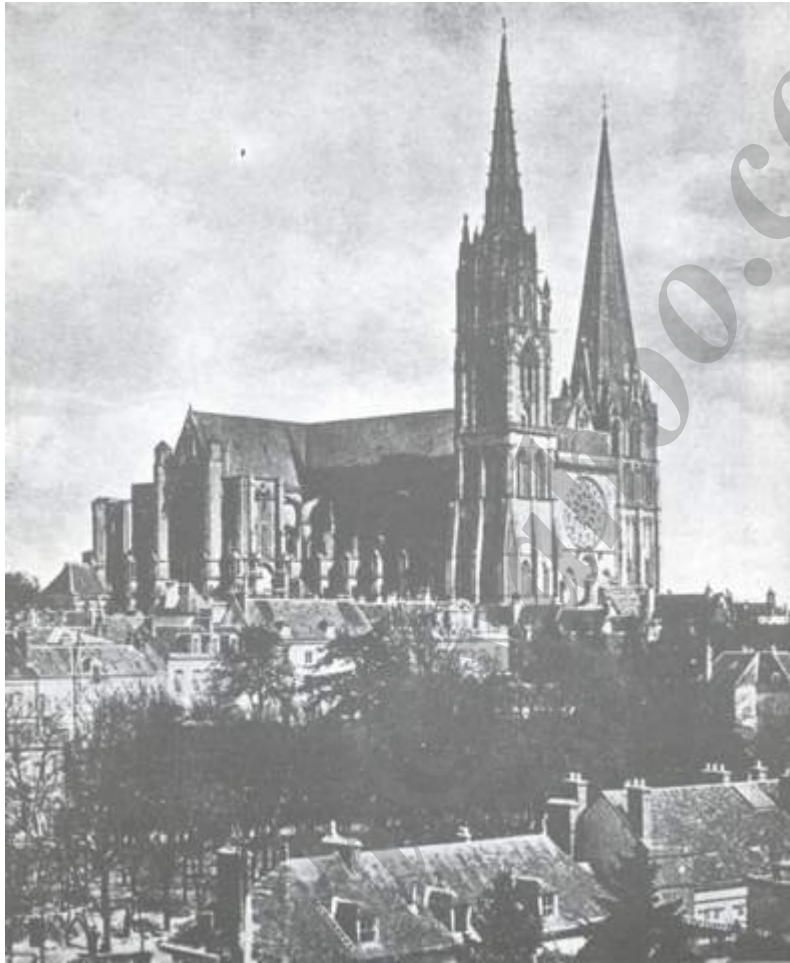
ملکه با جهدی بلیغ لویی را صانعانه به پیروی از اصول دیانت مسیح تربیت کرد و به وی گفت که مردن فرزند در نظرش به مراتب ترجیح دارد تا ارتکاب او به یکی از گناهان کبیره. لکن بلانش مسئول سرسپردگی عجیب لویی به کلیسا نبود. او خودش کمتر میشد که سیاست را فدای احساسات کند، چنانکه غرض از پیوستن وی به جهاد ظالمانه علیه آلبیگانیان بسط قدرت شهریار در نواحی جنوبی فرانسه بود. مدت ۹ سال (۱۲۲۶-۱۲۳۵)، در حالی که لویی بزرگ میشد، بلانش مملکت را اداره میکرد، و بندرت اتفاق افتاده بود که فرانسه پادشاهی لایقش از این زن به خود دیده باشد. در آغاز دوران نیابت سلطنت بلانش، بارونها، به امید آنکه میتوانند اختیاراتی را که در زمان سلطنت فیلیپ دوم از کف داده بودند از یک زن باز ستانند، علم شورش برافراشتند. بلانش با خردمندی و دیپلماسی توأم با شکیبایی خویش بر آنها فایز آمد. در مقابل انگلستان با لیاقت کافی مقاومت کرد و سپس با شرایط منصفانه‌ای به امضای یک متارکه جنگ رضا داد. هنگامی که لویی نهم به سن بلوغ رسید و زمام امور حکومت را به دست گرفت، مملکتی را به ارث میبرد نیرومند و مرفه و برخوردار از صلح.

لویی جوانی بود زیبا روی، یک سرو گردن بلندقامتن از بیشتر شهسواران، با خطوط سیمایی خوش تراش، پوستی سفید، و مویی طلایی پررنگ. آدمی بود بسیار خوش ذوق که لباسهای فاخر و اثاثه تجملی را دوست داشت؛ علاقه وافری به کتاب نشان میداد؛ لکن بالاداده شکار و قوشبازی، تفریحات، و مسابقات میدانی بود.

در این تاریخ هنوز قدیس نشده بود، زیرا رهبانی شکایت پیش بلانش برد که پادشاه با زنان سروسری دارد.

بلانش برایش زنی پیدا کرد، و لویی صاحب سرو سامانی شد. وی سر مشفی برای وفاداری به اصول زناشویی، و نمونه بارزی از انجام تکالیف پدری شد، لویی یازده فرزند داشت و خودش در تعلیم و تربیت آنها دقیقاً مراقبت میکرد. به تدریج وی از تجملات دست کشید، بیش از پیش به زندگی ساده علاقه‌مند شد و تمام کوشش خویش را صرف امور حکومت، کارهای خیریه، و عبادت کرد. لویی معتقد بود که حکومت پادشاهی وسیله‌ای است برای وحدت ملی و بقای قوم، و همچنین حراست صفا و مستمندان در برابر اقویا یا معدودی مردمان خوشبخت.

وی حقوق نجبا را محترم میشمرد، آنها را تشویق به انجام تعهداتشان نسبت به سرفه‌ها و

واسالها و سرور سروران میکرد، لکن حاضر نبود ببیند که هیچ يك از حکام فئودال اختیارات جدید شهریاری را نقض کنند. هر جا پای اجحافاتی از جانب خواند نسبت به رعیت به میان آمد، لویی شدیداً مداخله میکرد و در چند مورد خواندهایی را که بدون دادرسی مفسر آدمه‌هایشان را به قتل رسانیده بودند بسختی مجازات کرد، هنگامی که آنگران دوکوسی سه تن از دانشجویان فلاندری را به خاطر کشتن چند خرگوش در مملکتش به دار آویخت، به فرمان لویی وی را در قلعه لوور زندانی کردند، و پادشاه تهدید کرد که دوکوسی را به دار می‌آویزد، سرانجام وی را با شرایطی از زندان آزاد کرد - (۱) سه نماز خانه احداث کند تا در آنجا همه روزه برای سه تن مقتولین مراسم قداس برپا شود. (۲) پشیمانی را که در آن دانشجویان جوان خرگوش گرفته بودند به دیر قدیس نیکولاوس ببخشد؛ (۳) در املاکش از حقوق شکار و صلاحیت رسیدگی به مرافعات محروم شود؛ (۴) سه سال از عمر خود را در فلسطین به خدمت بگذراند؛ (۵) جریمه‌های معادل ۱۲، ۵۰۰ پوند به پادشاه بپردازد. لویی کینه‌توزی و انتقامجویی و جنگهای خصوصی فئودال را ممنوع کرد و دوئل را امری نکوهیده شمرد. به تدریج که دادرسی با اقامه دلیل جانشین نبردهای تن به تن شد، رفته رفته محاکم بارونی نیز جای خود را به دادگاه‌های شاهی دادند. این قبیل دادگاه‌ها در هر محلی از طرف ناظران یا نمایندگان شخص پادشاه تشکیل میشدند. حق استیناف از احکام قضات محاکم بارونی به دیوان عدل مرکزی پادشاه مسجل شد، و در خلال قرن سیزدهم، در کشور فرانسه، نظیر انگلستان، حقوق فئودالی جای خود را به يك حقوق عرف مملکتی داد. از دوران استیلای رومیان به این طرف، هرگز فرانسه از چنین رفاه و امنیتی برخوردار نشده بود. در دوران سلطنت سن لویی، ثروت فرانسه به درجه‌ای رسید که قادر شد سبک معماری گوتی را به اوج اعتلا و غنای خود برساند. لویی اعتقاد داشت و ثابت کرد که يك دولت میتواند بی آنکه ذره‌ای از حیثیت و قدرت خود را از کف دهد، در مناسبات خارجی خود عادل و سخی باشد. وی تا نهایت امکان از جنگ دوری میکرد، لکن وقتی خطر بروز تجاوزی در کار بود، سپاهیان خود را با کاردانی تمام می‌آراست، نقشه مبارزات خود را قبل از شروع

جنگها طرح میکرد، و در اروپا این گونه طرحها را با قوت و مهارتی به موقع اجرا میدادند و چنان شرافتمندانه صلح میکرد که جایی برای توجه به انتقام باقی نمیمانده. به مجردی که از امنیت فرانسه خاطر جمع میشد، سیاست صلحآمیزی اتخاذ میکرد که به موجب آن حاضر بود بر سر حقوق مشروع مورد اختلاف مصالحه کند. لکن درباره دعاوی غیر عادلانه حاضر نبود به راضی کردن دشمن بپردازد. سرزمینهایی را که اخلاف لویی از انگلستان و اسپانیا گرفته بودند به آن دو کشور مسترد داشت. مشاورانش از این عمل مکدر و متاسف شدند، اما اقدام لویی باعث دوام صلح شد و حتی در طی سالهای طولانی که لویی دور از وطن مشغول جنگهای صلیبی بود، فرانسه از خطر هجوم ایمن ماند. گیوم دو شارتر درباره لویی چنین نوشت: ((مردم از او میترسیدند، زیرا عادل است. از ۱۲۴۳ تا ۱۲۷۰ فرانسه با هیچ دشمن مسیحی در جنگ نبود. هنگامی که همسایگان فرانسه با یکدیگر میجنگیدند، لویی نهایت سعی را در آشتی دادن بین آنها به کار میبرد و نظر مشاوران خود را، که میگفتند این قبیل کشمکشها را باید دامن زد تا مایه تضعیف دشمنان بالقوه شود، ریشخند میکرد.

پادشاهان خارجی مراعات خود را به حکمت وی احاله میکردند. مردم در شگفت بودند که چگونه چنین آدم نازنینی پادشاهی چنین نازنین است. لویی آدمی به کلی عاری از نقص یا، به قول یکی از ادبا، ((هیولای کاملی که هرگز جهان به چشم خود ندیده است)) نبود. وی گاهی، شاید به علت ناخوشی، آتشی مزاج بود. بعضی اوقات صفای درونش به حدی میرسید که او را به خوش باوری یا ارتکاب ندانم کاری متمایل میکرد، از این جمله بود جنگهای صلیبی وی که از روی محاسبه غلط صورت گرفت، و مبارزات ناشیانهش در مصر و تونس که جان خود و جمع دیگری را بر سر آن گذاشت. هر چند لویی در مقام معامله با دشمنان مسلمان خویش آدمی درستکار بود، نتوانست در مورد ایشان نیز همان تفاهم جوانمردانهایی را که در مورد دشمنان مسیحی با موفقیت معمول میداشت به کار برد.

یقین کودکانهاش به دیانت وی را به يك عدم تساهل مذهبی واداشت که به استقرار دستگاه تفتیش افکار در فرانسه کمک کرد و ترحم طبیعی وی را برای قربانیان جهاد آلیگایی خاموش نمود. خزانه وی با ضبط اموال بدعتگذاران محکوم انباشته شد، و پای شوخ طبعی عادلانه وی چون به یهودیان فرانسوی رسید لنگ شد.

صرف نظر از این نقایص، لویی، در جزئیات اخلاق، به طرز شایستهایی شباهت به مردی داشت که غایت مطلوب مسیحی بود. ژوئوئل مینویسد: ((هیچ روزی از عمرم نشنیدم که از کسی بدگویی کند. هنگامی که مسلمانان در مقابل دریافت مبلغی که تصور میکردند تمام فدیة است را در واقع کمتر از ۱۰,۰۰۰ لیور (۲,۰۰۰,۰۰۰ دلار) بود لویی را آزاد کردند، آن پادشاه، علی رغم اعتراض مشاوران خویش، بقیه را نزد مسلمانان ارسال داشت. قبل از آنکه عازم نخستین جنگ صلیبی شود، به کلیه عهدها خویش در تمامی مملکت فرمان داد که ((هر کس از ما یا نیاکانمان شکایتی داشته باشد، و همچنین نسبت به اجحافات یا اخذیهایی ناظران، فرمانداران، جنگلیانان، ماموران اجرا، و یا زیر دستان آنها دادخواه باشد، باید خواستههایش را کتبا بپذیرد و درباره آن شکایات تحقیق به عمل آورد. ژوئوئل میگوید: ((اغلب اوقات، بعد از اجرای مراسم قداس، به جنگل ونسن میرفت، بر روی زمین مینشست، به درختی تکیه میداد و ما را مجبور میکرد که گردش بنشینیم؛ جمیع افرادی که تقاضا یا شکایتی داشتند، بدون آنکه حاجب و دربان یا ممانعتی در کار باشد، میآمدند و با وی گفتگو میکردند.)) به پارهائی از قضایا شخص رسیدگی میکرد، و برخی دیگر را به مشاورانی که در اطرافش نشسته بودند احاله میداد. اما برای هر دادخواهی حق استیناف دادن به پادشاه را بیشماري بیمارستان، نوانخانه، دیر، ضیافتخانه برای زیران، اقامتگاه ویژه نمایانان، و خانهای (مشهور به خانه دختران خدا) برای فواحشی که توبه کرده بودند تاسیس و هبه کرد. به ماموران خود در هر ایالتی دستور داد تا مردمان سالخورده و مستمند را پیدا کنند و در حق آنها اعانهائی از خزانه عمومی بپردازند. این وظیفه را يك قید اخلاقی ساخته بود که هر جا میرفت، همه روزه صد و بیست نفر از فقرا را اطعام میکرد، سه نفر از آنها را دعوت میکرد تا بر سر خوان کنار وی بنشینند، خودش برای آنها غذا میکشید، و پاهای آنها را شستشو میداد. مانند هنری پادشاه انگلستان، پیشخدمتی جدامیان را میکرد و با دست خویش به آنها خوراك میداد. هنگامی که در نورماندی قحطی روی داد، مبالغ هنگفتی صرف تهیه

خوار بار برای مردم نیازمند آن سامان کرد. همه روزه به بیماران، مستمندان، زنان بیوه، زنان زندانی، فواحش، و عمله‌های مفلوج ((به قدری صدقه میداد که تقریباً محال بود میزان آن را بر شمرد.)) به علاوه، اجازه میداد که درباره این قبیل اعانات سر و صدایی راه افتد و اجر آن از بین برود. مستمندانی که پاهایشان را شستشو میداد از بین نابینایان انتخاب میشدند. این عمل در خلوت و دور از انظار صورت میگرفت، و قاعدتاً به مستمندان نمیگفتند کسی که به خدمتشان کمر بسته است شخص پادشاه است. جراحاتی که در کنج عزلت بر خویش وارد آورده بود بر دیگران مجهول ماند، تا آنکه بعد از مرگ بر روی پوست بدنش آشکارا دیده شد. در مبارزات ۱۲۴۲ در نواحی باتلاقی سنتونژ به عارضه تب و نوبه مبتلا شد. بیماری سبب کم خونی مزمن شد؛ لویی در ۱۲۴۴ نزدیک به مرگ بود. شاید به علت درک این قبیل حالات بود که بیش از پیش به دیانت روی آورد. راستش را بخواهیم، بعد از بهبود از همین بیماری بخصوص بود که در مراسم تظیف برای شرکت در جنگ صلیبی شرکت جست. وی، به سیره زاهدان، با کشتن خواهشهای نفسانی بنیه خودش را تحلیل برد.

هنگامی که از اولین جنگ صلیبی مراجعت کرد، با آنکه فقط سی و هشت سال از عمرش میگذشت، پشش خمیده و سرش بیمو شده بود، و از دوران جوانی چیزی بر جا نمانده بود مگر وقار تابناک ایمان بیری و حسن نیت وی. در زیر ی جبه قهوه‌های رنگ مخصوص رهبانان، پیراهنی که از موی بافته شده بود بر تن میکرد، و دستور میداد که زنجیرهای آهنی کوچکی را تازیانهوار بر بدنش بکوبند. رهبانان دو فرقه فرانسیسیان و دومینیکیان را به جان دوست میداشت و بی دریغ به آنها کمک میکرد. علاقهای به رهبانیت چنان بود که واقعا میخواست پیرو فرقه فرانسیسیان شود، و به اشکال توانست خود را از چنین خیالی منصرف کند. وی روزی دوبار در مراسم قداس شرکت میجست، طبق احکام شرع به تلاوت ادعیه سومین و ششمین (نماز ظهر) و نهمین نماز، نماز مغرب، و نماز واپسین میپرداخت؛ قبل از رفتن به بستر پنجاه بار آوه ماریا و به نمازخانه میرفت تا با کشیشان نماز صبح بگذارد. در عید ظهور مجدد مسیح و در ایام روزه بزرگ از نزدیکی با همسر خویش خودداری میکرد. اغلب رعایای وی به تقدس پادشاه خویش میخندیدند و به تقلید رهبانان، که یکدیگر را ((برادر)) خطاب میکنند، او را ((برادر لویی)) نام نهاده بودند. زمانی زن جسوری به وی گفت: ((بهتر میبود اگر کس دیگری به جای تو پادشاه میشد، زیرا تو فقط پادشاه فرانسیسیان و دومینیکیان هستی... قباحت دارد که تو پادشاه فرانسه باشی. سخت عجب است که تو را از مقامت خلع نمیکند.)) لویی جواب داد: ((راست میگویی... من لیاقت آن را ندارم که پادشاه باشم و اگر مشیت منجی بر این قرار گرفته بود، شخص دیگری به جای من نشسته بود که بهتر از من میدانست چگونه مملکت را اداره کند.

وی با شور و رغبتی در خرافات عصر خویش سهیم بود. دیر سن - دنی مدعی بود که میخی از صلیب واقعی را در اختیار دارد. میخ مزبور یک روز پس از آنکه در طی تشریفات به مردم نشان داده شد، مفقود گشت. بر اثر انتشار این خبر غوغای عظیمی بر پا، و سرانجام میخ پیدا شد. لویی که از شنیدن خبر بسیار آسوده خاطر شده بود، اظهار داشت: ((ترجیح میدادم که بهترین شهر مملکتم را ببلعد و میخ نابود نشود.)) در ۱۲۳۶، چون بودوئن دوم، پادشاه قسطنطنیه برای رهایی قلمرو خویش از شر مشکلات به پول احتیاج داشت، تاج خاری را که ظاهراً عیسی مسیح قبل از مصلوب شدن بر سر نهاده بود به مبلغ ۱۱,۰۰۰ لیور (۲,۲۰۰ دلار) به لویی فروخت. پنج سال بعد، لویی از همین شخص تکه‌های از صلیب واقعی را خریداری کرد - شاید غرض اصلی از خرید این گونه اشیاء رسانیدن کمک مالی به یک کشور مسیحی در مانده بود. برای حفظ همین اشیای متبرکه بود که لویی به پیر دو مونترو سفارش ساختمان نمازخانه کوچک سنت - شاپل را داد. لویی با تمام زهد و پرهیز کاری عمیقش آلت دست طبقه روحانیان نبود. وی میدانست که کشیشان هم انسانند و جایز الخطا؛ سر مشقه‌های خوبی به آنها میداد، و از سرزنش آشکارا دریغ نمبورزید. وی اختیارات محاکم کلیسایی را محدود، و قدرت قانون مملکتی را در مورد عموم رعایا اعم از روحانی و غیر روحانی تأیید کرد. در ۱۲۶۸، با صدور اولین فرمان شاهی، حدود اختیارات دستگاه پاپی را در انتصاب اشخاص به مقامات روحانی و وضع مالیات در فرانسه محدود ساخت: ((مقرر میداریم که هیچ کس به هیچ وجه حق اخذ یا تحصیل مالیات و عوارضی را که از جانب دربار روم وضع شده است ندارد... مگر آنکه در راه امری معقول، مقدس، و مملکت ما باشد.)) علی رغم تمایلات لویی به گوشه

نشینی و محصور بودن با رهبانان، وی همواره یک پادشاه باقی ماند، و حتی هنگامی که فراسالیمبه او را ((آدمی لاغر و باریک اندام با صورتی شبیه به یک فرشته و چهره‌های تابناک از نور ایمان)) توصیف میکرد، ابهت شاهانه‌اش محفوظ بود. وی در نخستین جنگ صلیبی (۱۲۴۸) پیاده به راه افتاد، جامه‌های بر تن و عصایی بر کف داشت مانند یک نفر از زیران. هنگامی که ملکه بلانش را با اختیارات تام به مقام نیابت سلطنت خوب منصوب کرد، آن زن سالخورده، که شصت سال از عمرش می‌گذشت، هنگام وداع زار زار گریست و گفت: ((ای زیباترین جان شیرین، ای فرزند عزیز و دلیند، دیگر چشم به جمال تو روشن نخواهد شد.)) لویی در مصر گرفتار شد، و بلانش به اشکال تمام توانست مبالغی را که مسلمانان به عنوان فدیّه خواسته بودند جمع آوری کند و بپردازد. لکن هنگامی که وی مغلوب و سر شکسته به فرانسه بازگشت (۱۲۵۲) مادرش در گذشته بود. در ۱۲۷۰، لویی، که بر اثر بیماری دچار ضعف بود، بار دیگر به عزم جنگ صلیبی این بار به تونس حرکت کرد. این اقدام خطیر به آن اندازه که بعد از شکست لویی مورد طعن دشمنان قرار گرفت عجیب و بی‌حاصل و مهیخره نبود. لویی برادر خوشتن شارل د / آنژو را، به سرداری یک سپاه فرانسه، به امید آن به ایتالیا گسیل داشته بود تا نه فقط مانع از تسلط آلمانها بر آن سرزمین شود، بلکه جزیره سیسیل را به صورت پایگاهی برای هجوم فرانسویان بر خاک تونس در آورد. اندکی پس از آنکه لویی قدم به خاک تونس نهاد، آن مبارز بزرگ صلیبی، که جسما به مراتب نحیفتر از سالهای عمرش شده، بود به مرض اسهال خونی در گذشت. بیست و هفت سال بعد، کلیسا رسماً وی را در عداد قدیسان دین قرار داد. قرون و نسلهای بعد از وی دوران سلطنتش را عهد زرین فرانسه شمردند، و متعجب بودند که به چه سبب قدرت مرموز آفریدگار دگر باره آدمی مثل وی را به آنها ارزانی نمیدارد. لویی یک پادشاه مسیحی بود.

۳ - فیلیپ زیبا

فرانسه بر اثر جنگهای صلیبی نیرومندتر شد، چه در آن نقش مهمی ایفا کرده بود. دوران طویل پادشاهی فیلیپ اوگوست و لویی نهم به حکومت فرانسه دوام و ثبات بخشید، و حال آنکه انگلستان از زمامداری آدم بیمالای مثل ریچارد اول، شاه بیملاحظه‌های مانند جان، و شخص بی‌کفایتی چون هنری سوم زیان دید، و آلمان نیز بر اثر شد. در تاریخ ۱۳۰۰ میلادی، فرانسه نیرومندترین کشورهای اروپا شده بود. فیلیپ چهارم را ((زیبا)) لقب دادند، چون قامتی رعنا و صورتی زیبا داشت، در کار مملکتداری محیل و آدم بی‌پروای بیرحمی بود. دامنه مقاصد و هدفهایش گسترده بود: میخواست کلیه طبقات اعم از نجبا، روحانیان، مردمان شهرنشین، و سرفه‌ها را تحت نظارت مستقیم پادشاه و قانون کشور در آورد، پایه‌های ترقی فرانسه را بیشتر بر تجارت و صنعت استوار سازد تا بر کشاورزی، و مرزهای فرانسه را تا آقیانوس اطلس، کوه‌های پیرنه، دریای مدیترانه، آلپ و رود رن امتداد دهند. فیلیپ ملازمان و مشاوران خود را از میان حقوقدانانی برگزید که وقتی به دربار وی راه یافتند، با آرای امپراطوری و حقوق رومی مشبع بودند نه از میان خاوندها و اعظم روحانیان بزرگی که در چهار قرن گذشته خدمت سلاطین فرانسه را کرده بودند، پیرفلوت و گیوم دو نو گاره از عقلای درخشانی بودند که به اصول اخلاقی و سوابق بیاعتنا بودند و فیلیپ، به هدایت آنان، تشکیلات حقوقی فرانسه را از نو پی ریخت، حقوق سلطنتی را جانشین حقوق فئودالی کرد، به کمک دیپلماسی زیرکانه‌های بر دشمنان چیره شد، و سرانجام قدرت دستگاه پاپ را در هم شکست و در واقع پاپ را به حالت زندانی فرانسه در آورد. فیلیپ در صدد برآمد گویین را از انگلستان جدا کند، لکن ادوارد اول را حریف بسیاری نیرومندی دید. وی، بر اثر از دواج شامپانی، بری و ناوار را به دست آورد، و شارتر، فرانسه - کونته، لیونه، و بخشی از لورن را با پول نقد خریداری کرد. از آنجا که فیلیپ زیبا همیشه به پول احتیاج داشت، نصف اوقات عمر و هوشیاری خویش را در ابداع مالیاتها و جمع آوری وجوه صرف میکرد. وی خاوندها را مجبور کرد با پرداخت وجه نقد از تعهدات نظامی خویش در برابر پادشاه بربهند؛ بارها عیار مسکوکات طلا را کم کرد، و اصرار ورزید که مالیاتها باید به سکه‌های تمام عیار یا شمش طلا پرداخته شود. یهودیان و لومباردها را تبعید کرد؛ شهسواران پرستشگاه را معدوم، و ثروت آنها را ضبط کرد. صدور فلزات قیمتی را از قلمرو خویش ممنوع گردانید؛ بر واردات، صادرات و فروش کالاها مالیات گزافی بست؛ و مقرر داشت که، به عنوان مالیات جنگ، هر لیوری از ثروت خصوصی

افراد در فرانسه مشمول يك پنس عوارض باشد. سر انجام، فيليپ بدون صوابديد پاپ، بر ثروت كليسا، كه اكنون يك چهارم تمام خاك فرانسه را مالك بود، ماليات بست. نتايجي كه بر اين عمل مترتب بود ماجراي زندگي پاپ بونيفاكیوس هشتم را تشكيل ميدهد، و هنگامي كه آن پاپ سالخورده در مبارزه با فيليپ مغلوب شد و جان سپرد، پاپ و عمال فيليپ بودند كه موجبات انتخاب يك نفر فرانسوي را به نام كلمنس پنجم به مقام پاپي فراهم آوردند و دستگاه پاپي را از روم به آوينيون منتقل كردند. هرگز در تاريخ سابقه نداشت كه يك غير روحاني در مبارزه با كليسا به چنين پيروزي بزرگي نايل آمده باشد. از اين به بعد، در فرانسه حقوقدانها بر كشيستان حكومت ميكرند. تل هيمة پيشگويي كرد كه در عرض يك سال فيليپ نيز ديده از جهان بر خواهد بست. اين پيشگويي درست در آمد و نه فقط فيليپ بلكه كلمنس نيز در سال ۱۳۱۴ در گذشت. در اين موقع پادشاه پيروز فرانسه فقط چهل و شش سال داشت. مردم فرانسه پشتكار و جرات وي را تحسين، و در مبارزه با بونيفاكیوس از وي حمايت كرده بودند، لکن نام وي را به عنوان حريصترين پادشاه در تاريخ خود ذكر كردند و بر وي لعنت ميگريستادند. فرانسه بر اثر پيروزيهاي وي در هم شكسته شد. عمل وي در كاستن از عيار مسكوكات اقتصاد كشور را مختل كرد، قيمتها و مالاچارههاي گزاف ملت را تهديدست كرد، ماليات صنعت را عقب انداخت، و اخراج يهوديان و لومباردها به رگ و پي تجارت لطمه زد و بازارهاي مكاره بزرگ را خراب كرد. رفاهي كه در زمان سلطنت سن لويي بالا گرفته بود در دوران زمامداري استاد حقههاي قانوني و خيلههاي ديپلوماسي راه زوال در پيش گرفت.

در عرض چهار ده سال پس از مرگ فيليپ، سه تن از فرزندان وي بر تخت سلطنت نشستند و در خاك شدند.

هيچ يك از آنها پسري به جاي نگذاشت تا اختيارات حكومت را به ارث برد. شارل چهارم (فت ۱۳۲۸) چند دختر داشت، اما مخالفان براي آنكه مانع از رسيدن آنها به تخت سلطنت شوند، قانون باستاني ساليك را احيا كردند، كه به موجب آن فرزندان دختر پادشاه فرانسه از حق سلطنت محروم بودند. نزديكترين فرد ذكوري كه ميتوانست ديهيم شاهي بر سر گذارد فيليپ نو والوا برادرزاده فيليپ زيبا بود. با جلوس وي بر تخت سلطنت فرانسه سلسله كاپسين [كه با اوگ كاپه آغاز شده بود] به پايان رسيد و زمامداري دودمان والوا آغاز شد. با نظري اجمالي به فرانسه اين عهد، مشاهده ميشود كه در اقتصاد، حقوق، تعليم و تربيت، و ادبيات و هنر پيشرفتهاي شاياني حاصل آمده بود. به علت آنكه توسعه صنعت شهري افراد را از مزارع به سوي شهرها جذب ميكرد، سرفداري به سرعت رو به زوال بود. پاریس در سال ۱۳۱۴ در حدود دويست هزار سکنه داشت و جمعيت تاممي فرانسه تقريباً به ۲۲,۰۰۰,۰۰۰ نفر ميرسيد. برونو لاتيني، كه از شر بيدادهاي سياسي فلورانس به فرانسه پناهنده شده بود، از دين صلح و آرامشي كه در دوران سلطنت لويي نهم بر خيابانهاي پاریس حكمفرما بود، از رونق بازار داد و ستد و صنايع دستي شهرها، و از مزارع پر ثمر و تاكستانهاي روستايي دلپسند اطراف پايتخت تعجب ميكرد.

ترقي طبقات بازرگان و صاحبان مشاغلي از قبيل قضاوت و وكالت و طبابت، كه ثروت آنها تقريباً كوس همسري با طبقه اشراف ميزد، حضور نمايندگانشان را در اتاژنرو يا مجلس عمومي طبقاتي ضروري ساخت. اين همان مجلس عمومي بود كه در سال ۱۳۰۲ در شهر پاریس به امر فيليپ چهارم تشكيل شد تا در مرافعه با پاپ بونيفاكیوس به شخص وي كمك مالي و معنوي كند. اين قبيل مجلس عمومي طبقات سه گانه - متشكل از در موارد بسيار ضروري (۱۳۰۲، ۱۳۰۸، ۱۳۱۴، و...) تشكيل ميشد و تحت ارشاد زيركانه حقوقداناني كه در يك شوراي دولتي به خدمت پادشاه كمر بسته بودند انجام وظيفه ميكرند. پارلمان پاریس، كه در دوران سلطنت لويي نهم تشكيل شد، مجلسي نبود كه اعضاي آن را ملت به نمايندگي خویش برگزيده باشد، بلكه مجمعي بود مركب از تقريباً ۹۴ نفر حقوقدان و روحاني كه از طرف پادشاه به كار منصوب شده بودند و سالي يكي دوبار دور هم جمع ميشدند تا عمل يك دادگاه عالي را انجام دهند. احكام صادره از طرف اين پارلمان يك سلسله قوانين ملي را به وجود آورد كه بر پايه حقوق رومي استوار بود نه قانوننامههاي فرانكها، و طبق سنت حقوقي كلاسيك از حكومت پادشاهي كاملاً سرفداري ميكرد.

هیجان عقلانی عصر فیلیپ چهارم به خوبی از خلال يك رشته رسالات سیاسی که یکی از حامیان پادشاه موسوم به پیر دوبوا (۱۲۵۵-۱۳۱۲) نوشته هویدا است. این مرد حقوقدانی بود که در مجلس طبقات عمومی سال ۱۳۰۲ به نمایندگی ناحیه کوتانس حضور داشت. دوبوا، در مقالهای تحت عنوان عرضحال ملت فرانسه به پادشاه علیه پاپ بونیفایوس (۱۳۰۴)، و در رسالهای تحت عنوان در استرداد زمین مقدس (۱۳۰۶)، به تشریح نظریاتی پرداخت که حاکی از افتراق شدیدی بود که در این تاریخ میان عقاید حقوقدانان و روحانیان فرانسه وجود داشت. دوبوا میگفت که موقوفات کلیسا باید ضبط شود از این پس کلیسا دیگر کمک مالی از حکومت دریافت ندارد، کلیسای فرانسه باید از دستگاه خلافت روحانی روم جدا شود کلیه اختیارات ملکی باید از دستگاه پاپی منتزع گردد، و اختیارات حکومت باید فوق تمام تشکیلات باشد. وی همچنین پیشنهاد میکرد که باید فیلیپ را در راس يك امپراطوری متحد به مقام امپراطوری بردارند و و قسطنطنیه را پایتخت وی سازند.

برای رسیدگی و فیصله دادن به مرافعات ملل، باید يك دادگاه بینالمللی تشکیل و معامله با هر ملت مسیحی که با يك ملت دیگر جنگ آغاز تحریم شود؛ باید يك آموزشگاه زبان و علوم شرقی در رم تاسیس شود و زنان از همان تسهیلات فرهنگی و حقوق سیاسی برخوردار شوند که از برای مردان وجود دارد.

این عصر، عصر تروبادورها در پرووانس، و تروورها در صفحات شمالی، عصر حماسه‌های رومانتیکی چون شانسون دورولان و دیگر ترانه‌هایی که در شانسون دوژست آمده است و داستان عشقی اوکاسن و نیکولت و داستان گل سرخ و ظهور اولین تاریخ‌نویسان برجسته فرانسوی - ویلاردوئن و ژوئنویل - بود. در این عهد دانشگاه‌های بزرگی در پاریس، اورلئان، انژ، تولوز، و مونپلیه پدید آمدند. با مردانی چون روسلن و آبلار آغاز شد، و با اوج اعتلای حکمت فلسفه مدرسی به پایان رسید. عصر تجلی سبک گوتیک بود، که در ساختمان کلیساهای جامع با شکوهی مانند سن - دنی، شارتر، نوتردام، آمین، و رنس، پدید آمد و پیکر تراشی با اسلوب گوتیک به عالیترین مدارج کمال روحانی خود ارتقا یافت. فرانسویان به طرزی به کشور، پایتخت و فرهنگ خود عدم تمرکزی میشد که خاص دوران فئودال بود. تازه مردم داشتند با نظر جدیدی به کشور خویش مینگریستند، به طوری که در شانسون دورولان با محبت تمام از ((فرانسه شیرین)) سخن میرفت. در فرانسه، مانند ایتالیا، این دوره اوج تکامل تمدن مسیحی بود.

XII - اسپانیا: ۱۰۹۶ - ۱۲۸۵

استیلای مجدد مسیحیت در خاک اسپانیا به همان سرعتی پیش رفت که هرچ و مرج برادرکشانه میان پادشاهان اسپانیا اجازه آن را میداد. پایا برای مسیحیانی که حاضر بودند به بیرون راندن مسلمانان مغربی از اسپانیا کمک کنند همان عنوان و امتیازاتی را قایل شدند که خاص صلیبیون بود؛ برخی از شهسواران پرستشگاه برای انجام این مهم از فرانسه به اسپانیا آمدند، و در قرن دوازدهم سه فرقه مذهبی نظامی از افراد اسپانیایی تشکیل شد که آنها را شهسواران کالاتراوا، سانتیاگو، و آکانتارا میخواندند در سال ۱۱۱۸، آلفونسو اول، شاه آراگون، ساراگوسا را تسخیر کرد. در ۱۱۹۵، مسیحیان در آراکوس منهزم شدند، لکن در ۱۲۱۲ تقریباً عمده قوای موحدون را در محل لاسناواس د تولوسا قلع و قمع کردند. این پیروزی قاطع بود مقاومت مسلمانان مغربی در هم شکست و دژهای مستحکم مسلمانان یکی پس از دیگری به دست مسیحیان افتاد: قرطبه (۱۲۳۶)، والنسیا (۱۲۳۸)، اشبیلیه (۱۲۴۸)، و قادس (۱۲۵۰) از آن پس این استیلای مجدد مسیحیت مدت دو قرن در بوته اجمال ماند تا مبارزات میان پادشاهان فیصله یابد.

هنگامی که آلفونسو هشتم، پادشاه کاستیل، در آراکوس شکست خورد، شاهان لئون و ناوار، که وعده داده بودند به یاری وی بشتابند، بر قلمروش هجوم بردند، و آلفونسو خود را مجبور دید برای حفظ خویشتن در مقابل نیرنگ مسیحیان با مسلمانان از در صلح درآید. فردیناند سوم لئون و کاستیل را از نو متحد کرد، مرز سرزمینهای کاتولیک را به غرناطه رسانید، اشبیلیه را پایتخت خود ساخت، مسجد بزرگ آنجا را به کلیساهای جامع خود، و القصر را به اقامتگاه خود بدل کرد. کلیسا، که هنگام تولدش وی را حرمانده

شمرده بود، بعد از مرگش او را در شمار قدیسان گذاشت. فرزندش آلفونسو دهم محقق عالیقدر و شاهی بی اراده بود و او را دانا و منجم لقب دادند. آلفونسو، که از دیدن فرهنگ اسلامی در اسیلیه فریفته دانش و تحقیقات علمای مغربی شده بود، پیه دشمنی مردمان خشک مقدس را بر تن مالید و فضایی عرب و یهودی و همچنین مسیحی را احیر کرد تا کتابهای اسلامی را برای تعلیم و افزایش آگاهی مردمان اروپا به لاتینی ترجمه کنند. وی به تاسیس آموزشگاه نجومی اقدام ورزید که ((زیج آلفونسی)) اجرام سماوی و حرکات ستارگان آن قاعده مسلمی برای عموم منجمان مسیحی شد. وی گروهی از تاریخنویسان را گرد آورد که به نام او یک تاریخ اسپانیا و یک دوره عظیم تاریخ عمومی عالم تصنیف کردند. آلفونسو حدود ۴۵۰ قطعه منظوم ساخت، که پاره‌های از آن اشعار به زبان کاستیلی، زبان گالیسیایی - پرتغالی بودند. بسیاری از این اشعار را به الحان موسیقی در آوردند و همین قطعات است که امروزه از آنها به عنوان مهمترین ترانه‌های اصیل قرون وسطی یاد میشود. کلیه کتابهایی که به دست خود وی یا به امر وی درباره مهره‌بازی، شطرنج، تخته نرد، سنگها، موسیقی، ریاضوردی، کیمیا گری، و فلسفه نوشته شد حاکی از شور وحدت قریحه ادبی او میباشد. ظاهراً آلفونسو دستور داد که کتاب مقدس را مستقیماً از اصل عبرانی به زبان کاستیلی ترجمه کنند. در دوران سلطنت وی بود که زبان کاستیلی به اوج اهمیت خود رسید و از آن تاریخ تا به امروز حاکم بر حیات ادبی اسپانیا بوده است. در واقع آلفونسو بنیاد گذار ادبیات زبان اسپانیایی بود. توطئه چینی وی برای تحصیل اریکه امپراطوری مقدس روم دوران سلطنت درخشانش را لکه‌دار کرد. در راه نیل به این مقصود بود که آلفونسو مقدار زیادی از خزاین اسپانیا را به مصرف رسانید. وی در صدد بر آمد، با اخذ مالیاتها و کاهش عیار مسکوکات، دوباره خزینه سلطنتی را انباشته کند، لکن او را از مقامش خلع کردند و پسرش را به سلطنت برداشتند. آلفونسو دو سالی بعد از این واقعه زنده بود، و سرانجام با دلی شکسته از جهان در گذشت. بر اثر ازدواج پیتر و فیلیا، ملکه آراگون، با رامون بیرنگر، کنت بارسلون (۱۱۳۷) سرزمین آراگون اهمیت بسزایی پیدا کرد، و به این نحو کاتالونیا، مشتمل بر بزرگترین بنادر اسپانیا، را تصاحب کرد. پسر دوم با اجرای قوانین جدید امنیت بنادر، بازارها، و جاده‌ها را محفوظ، و به این نحو کشور جدید آراگون را قرین آسایش و رفاه کرد.

وی دربار خویش را در بارسلون مرکز طرب و مغازلات شهسواران و تروبادورهای اسپانیایی کرد. با اعطای آراگون به رسم یک تیول فئودال به پاپ اینوکنتیوس سوم، نجات اخروی - و ضمناً عنوان خویش - را تضمین کرد. پسرش جیمز اول پنجاه ساله بود که پسر در میان نبرد در گذشت؛ نجای آراگون این فرصت را برای تجدید استقلال فئودال خویش غنیمت شمردند، لکن جیمز در دهسالگی زمام امور کشور را در دست گرفت و دیری نگذشت که نجبا را مطیع و منقاد خویش کرد. هنوز جیمز جوان بیست سال بیشتر نداشت که مجمعالجزایر بالئار را، که از لحاظ تجاری حایز اهمیت فوقالعاده‌ای بود، از چنگ اعراب مغربی بیرون آورد (۱۲۲۹ - ۱۲۳۵) و والنسیا و الیکانته را از آنها باز گرفت. در سال ۱۲۶۵، جیمز، به منظور نشان دادن جوانمردی خویش در راه تحقق وحدت اسپانیا، دست اعراب را از مورثیا کوتاه کرد و آن ایالت را به پادشاه کاستیل ارزانی داشت.

جیمز، که خردمندتر از آلفونسو خردمند بود، خود را مقتدرترین پادشاهان قرن خویش در اسپانیا و رقیب فردریک دوم و لویی نهم ساخت. از لحاظ تیز هوشی و شجاعت بیدغدغه به فردریک میماند؛ لکن، به واسطه بیاعتنایی به اصول اخلاقی، طلاقهای متعدد، جنگهای بیرحمانه، و درندخواهی گهگاهیش، قیاس وی با سن لویی شایسته نیست. وی دست اندر کار توطئه برای گرفتن نواحی جنوبی باختری فرانسه بود، اما لویی با شکیبایی تمام نقشه‌های جیمز را خنثا کرد، هر چند که مجبور شد مونپلیه را به وی واگذارد. در سنین را تسخیر کند و آنجا را بدل به یک دژ سواقجیشی و پناهگاهی برای بازرگانی سازد، و منطقه باختری مدیترانه را به صورت یک دریای اسپانیایی در آورد لکن عمرش کفاف نداد و تحقق امیال وی به پسرش واگذار شد. پسر سوم با [کنستانس] دختر مانفرد، فرزند فردریک که پادشاه سیسیل بود، ازدواج کرد و هنگامی که شارل د/آنژو، بر خوردار از دعای خیر پاپ سیسیل را به تسخیر در آورد، احساس کرد که آن قبا بر اندام شخص وی زینده‌تر می‌آید، خاصه که به حکم ازدواج آنجا را به ارث میبرد. پسر و پسر وی فایقه پاپ را بر آراگون رد کرد، حکم تکفیر را به جان خرید و بالشرکیان خویش از طریق دریای منوجه سیسیل شد.

اسپانیا نیز مثل انگلستان و فرانسه در این عهد، هم شاهد برآمدن فئودالیسم بود و هم ناظر زوال آن. در آغاز عهد نجبا تقریباً حکومت مرکزی را نادیده می‌گرفتند؛ افراد این طبقه و طبقه روحانیان هر دو از مالیات معاف بودند، و به این نحو بار سنگین مالیاتی که بر دوش شهرها و بازرگانان بود سنگینتر میشد. لکن در پایان این عهد همگی سر تسلیم در برابر پادشاهی فرود آورده بودند که مجهز به لشکریان خاص خود، پشتگرم به عواید و سپاهیان شهرها، و برخوردار از حیثیت يك حقوق رومی در حال احیا بود و حکومت سلطنتی خودکامه را از لوازم اولیه حکومت می‌شمرد. در آغاز این دوره هیچ گونه قانون اسپانیایی وجود نداشت، به این معنی که حوزه قلمرو هر سلطان و امیری تابع يك قانوننامه جداگانه بود، و هر طبقه در هر يك از این نواحی قانونی مخصوص به خود داشت. به امر فردیناند سوم، وضع اصول حقوقی جدیدی برای کاستیل شروع شد. این اقدام در زمان سلطنت آلفونسو دهم تکمیل شد. اصول حقوقی جدید به هفت قسمت تقسیم میشد، به همین سبب به نام (قوانین) هفت بخش (۱۲۶۰ - ۱۲۶۵) اشتهار یافت، که خود یکی از کاملترین و مهمترین قانون نامه‌ها در تاریخ حقوقی بشر به شمار میرود. مجموعه هفت بخش، که مبنی بر قوانین و ویژگی‌های اسپانیا، لکن به اسلوب اصول حقوقی یوستینیانوس نوشته شده بود، مترقیتر از آن بود که با اوضاع عهد سازگار باشد؛ به همین سبب این قوانین اکثر هفتاد سالی نادیده گرفته شد، تا آنکه در سال ۱۳۳۸ عنوان قوانین واقعی کاستیل شد و در سال ۱۴۹۲ سراسر اسپانیا را در بر گرفت. جیمز قانوننامه همانندی را در سرزمین آراگون رواج داد. در سال ۱۲۸۳ آراگون به وضع يك قانون نامه مهمی برای تنظیم مقررات تجاری و دریانوردی می‌بایست جست و، ابتدا در والنسیا و سپس در بارسلون و مایورکا، محاکمی به اسم کنسولگری دریا تاسیس کرد. در بسط و تکامل شهرهای آزاد و سازمانهای بر گزیده مردم، اسپانیایی قرون وسطی پیشرو دیگر ممالک بود.

پادشاهان، که درصدد جلب حمایت شهرها علیه نجبا بودند، به بسیاری از شهرها منشورهای خودمختاری تفویض کردند. استقلال شهری در اسپانیا به صورت احکامات شدیدی بروز کرد. شهرهای کوچک خواستار استقلال خود از شهرهای بزرگتر، یا از نجبا، کلیسا، و پادشاه شدند، و هنگامی که به مقصود خود رسیدند، عمومی شهر به نشانه آزادی نصب کردند. در ۱۲۵۸، بارسلون را شورایی اداره میکرد مرکب از دویست نفر که اکثریت آنها نمایندگان اصناف صنعتی یا بازرگانان بودند. چند صباحی آزادی شهرها به درجهای رسیده بود که مستقلاً به یکدیگر یا به مورها اعلان جنگ میدادند. اما ضمناً یکی از نتایج مترتب بر این آزادی ایجاد ((انجمن اخوت)) برای تأمین یا اقدامات متقابل بود. در ۱۲۹۵، هنگامی که نجبا درصدد مطیع کردن کمونها برآمدند، سی و چهار شهر همپیمان شدند و ((انجمن اخوت کاستیل)) را تشکیل دادند، و متعهد شدند که از حقوق دستجمعی خویش دفاع کنند؛ و به همین قصد سپاه مشترکی آرستند. این انجمن پس از آنکه نجبا را به جایی خود نشانده، به نظارت و رسیدگی به کارهای عمال و حکام پادشاه و تصویب قوانینی پرداخت که برای کلیه شهرهای عضو (که تعدادشان گاهی بالغ بر یکصد میشد) لازم‌الرعایه بود.

مدتها در میان پادشاهان اسپانیا مرسوم بود که در مواقع ضرورت مجلسی با حضور نجبا و روحانیان تشکیل دهند. در سال ۱۱۳۷ بر یکی از این مجالس برای نخستین بار نام کورتس یا ((دیوان)) نهاده شد. در ۱۱۸۸، پارهای از بازرگانان شهرها به عضویت مجلس کورتس لئون پذیرفته شدند. شاید این یکی از قدیمیترین موارد در اروپای مسیحی است که در آن نمایندگان طبقات مردم در موسسات سیاسی عضویت داشته‌اند. در این اجتماع تاریخی، پادشاه نوید داد که بدون جلب رضایت کورتس، به اعلام جنگ یا عقد صلح صدور هیچ گونه فرمانی نپردازد. در کاستیل اولین کورتس از این قبیل، که متشکل از نجبا، روحانیون، و بورژوازی بود، به سال ۱۲۵۰، یعنی چهل و پنج سال قبل از ایجاد ((پارلمنت نمونه)) ادوارد اول، اجلاس کرد. کورتس راساً به تصویب قوانین نمیداد، بلکه ((درخواستهای)) خطاب به پادشاه تهیه میکرد، و قدرت مالی آن مجلس اغلب پادشاه را ناگزیر می‌ساخت تا با تصویب قوانین ضروری موافقت کند. يك فرمان مصوب کورتس کاتالونیا مورخ ۱۲۸۳، که مورد موافقت پادشاه آراگون قرار گرفته بود، مقرر داشت که از آن تاریخ به بعد اعلام هر گونه قانون ملی باید با رضای شارمندان باشد. ماده قانون دیگری مقرر میداشت که پادشاه باید سالی يك بار کورتس را تشکیل دهد. این قوانین مدتی بالغ بر ربع قرن بر نظامات همانندی که (در ۱۳۱۱، ۱۳۲۲) به تصویب پارلمنت انگلستان رسید مقدم بود. به

علاوه، کورتس از هر طبقه اجتماعی چند تنی را برگزید و به عضویت خونت یا اتحادیه‌های منصوب کرد که کار آن نظارت بر اجرای قوانین و صرف بودجه‌های مصوبه کورتس در فواصل میان دوره‌های اجلاس آن بود.

مسئله حکومت در اسپانیا به واسطه وجود کوهستانهایی که حایل میان نواحی مختلف میشد دشوار بود، زیرا این موانع طبیعی اجرای يك قانون عمومي و مشترك را غیر ممکن میکرد. اراضی ناهموار، فلاتهای بی آب و علف، و خرابیهای متناوب جنگها، کشاورزان را از کار دلسرد و اسپانیا را بیشتر بدل به چراگاهی برای گله و رمة گریه بود. پشمی که از گله‌های گوسفندانی بسیار اصیل به دست میآمد هزاران دستگاه بافندگی را در شهرها به از این طریق میتوانست شهرتی را که از ادوار باستان برای پشم اعلاي خود داشت حفظ کند. داد و ستد داخلی دستخوش دشواریهای حمل و نقل و گرفتار تنوع اوزان و مقادیر و مسکوکات بود. با اینهمه، بازرگانی خارجی در بنادر بارسلون، تاراگونا، والنسیا، اشبیلیه، و قادس رو به افزایش نهاد. سوداگران کاتالونیایی در اطراف و اکناف پراکنده بودند، در سال ۱۲۸۲ بازرگانان کاستیل در بروژ مقامی داشتند که فقط اتحادیه هانسیایی با آنها کوس همسری میزد. بازرگانان و تهیه کنندگان مصنوعات مهمترین منبع کمک مالی به پادشاه شدند. پرولتاریای شهرنشین خود را به صورت اصناف متشکل ساختند، لکن پادشاهان بر این قبیل اصناف نظارت دقیق داشتند و طبقات کارگری مجبور به پرداخت انواع مالیاتها بودند، بی آنکه در تشکیلات سیاسی نمایندهای داشته باشند.

در اسپانیای مسیحی اکثر کارگران صنعتی یا یهودی بودند یا مسلمان. یهودیان در آراگون و کاستیل مردمانی مرفه و کامران شدند و در فعالیتهای عقلانی این دو سرزمین به نحو موثری شرکت داشتند، بسیاری از آنها سوداگرانی ثروتمند بودند، لکن در پایان عهده که مورد بحث ماست، روز به روز بیشتر خود را با تنگناها و محدودیتهای مواجه میدیدند. به مسلمانان نیز آزادی عبادت و استقلال داخلی زیادی داده شده بود. از میان آنها نیز بسیاری از سوداگران توانگر برخاستند، و چند تنی از ایشان مصدر خدماتی در دربارهای سلطنتی شدند، صنعتگران مسلمان با بکار بردن اشکال و موضوعات عربی در صنایع ظریفه مسیحی، شیوه خاصی به وجود آوردند و معماری، دروگری، منبتکاری، و فلز کاری اسپانیا را شدیداً تحت تأثیر قرار دادند. آلفونسو ششم زمانی از سر بلند نظری، خود را ((امپراتور پیروان دو دینانت)) نامید. لکن به طور کلی، مسلمانان ناگزیر بودند جامه مشخصی بر تن نکنند، در هر شهری در برزن معینی اقامت گزینند، و مخصوصاً متحمل بار گرانی از مالیاتها باشند. سرانجام، ثروتی که از راه مهارت آنان در کارهای صنعتی و معاملات بازرگانی فراهم آمده بود موجب رشک و کینه اغلب مسیحیان شد. در ۱۲۶۷، جیمز اول فرمان اخراج آنان را از آراگون صادر کرد. بالغ بر یکصد هزار نفرشان آنجا را ترک گفتند، آراگون را از مهارتهای فنی خویش محروم کردند، در نتیجه صنعت مملکت از آن پس رو به کاهش گذاشت. جذب جزئی از فرهنگ اسلامی در تمدن اسپانیایی، انگیزه پیروزی بزرگ دشمن دیرینه، توسعه صنعت و ثروت، تکامل آداب و اطوار و سلیقه‌ها، همه موجبات يك سلسله فعالیتهای عقلی و ذوقی را در اسپانیا فراهم آورد. در قرن سیزدهم، شش دانشگاه در اسپانیا تاسیس شد. آلفونسو دهم، پادشاه آراگون، اولین تروبادور اسپانیا بود، دیری نگذشت که نظیر وی صدها نفر عرض وجود کردند، این جماعت نه فقط شعر سرودند، بلکه تشریفات کلیسایی را در قالب نمایشهای غیر مذهبی پروراندند و زمینه را برای پیدایش شاهکارهای ادبی لویه دوگا و کالدرون آماده کردند، حماسه ملی اسپانیا مشهور به سید تعلق به همین دوران دارد. بالاتر از تمام اینها، آواها، و رقصهایی بود که از دل مردمان سرچشمه گرفته بودند و در خانه‌ها و کوچه‌ها اجرا میشدند و به تدریج راه کمال پیموده، به صورت نمایشهای پر حشمت و شکوهمند در بارهای پادشاهان در آمدند. اولین بار که ذکر از گاو بازي به اسلوب نوین ضبط شده است در مجلس جشن عروسی است که به تاریخ ۱۱۰۷ در اویدا، واقع در کاستیل، صورت گرفته بود. تا سال ۱۳۰۰ گاو بازي به صورت ورزشی عادی در آمده بود که در تمامی شهرهای اسپانیا رواج داشت، در عین حال، شهسواران فرانسوی، که برای کمک به بیرون راندن مورها آمده بودند، با خود آرای مربوط به شهسواران و مسابقات تورنوا را همراه آوردند. احترام برای زنان، یا حرمت حق تملک اختصاصی يك نفر مرد بر يك نفر زن، به صورت يك قید اخلاقی در آمد و به همان اندازه اهمیت یافت که يك نفر مرد به شجاعت و حیثیت خود مفتخر بود، دوئل برای حفظ شرف جزئی از زندگی فرد اسپانیایی شد. اختلاط خون اروپایی و

آفریقایی-سامی، ترکیب فرهنگ غربی و شرقی، امتزاج اشکال و نقوش عمده سوری و ایرانی با هنر گوتیک، و تلفیق صلابت رومی با احساسات شرقی، سیرت اسپانیایی را به وجود آورد و تمدن اسپانیایی را در قرن سیزدهم به صورت عنصر بی نظیر و جالبی در میان عرصه فرهنگ اروپاییان در آورد.

XIII - پرتغال: ۱۰۹۵

در سال ۱۰۹۵، کنت هانری دو بور گونی، یکی از شهسواران صلیبی در اسپانیا، به حادی رضایت خاطر آلفونسو ششم پادشاه کاستیل و لئون را جلب کرد که پادشاه دختر خویش ترزا را به زنی وی داد و ضمناً ایالتی از توابع لئون را که **پرتغال** نام داشت به رسم تیولنشین و به اسم جهیزیه عروس به هانری بخشید و این سرزمین فقط سی و یک سال پیش از این تاریخ از چنگ مسلمانان اسپانیا بیرون آورده شده بود، و هنوز مورها بر ناحیه جنوب رود مونلیگو حکومت میکردند. کنت هانری آدمی نبود که تابع کسی شود و به هیچ چیز کمتر از عنوان پادشاه راضی باشد؛ به همین سبب از وقتی که خطبه عقد ازدواج جاری شد، وی و زنش بنای توطئه را نهادند تا آن قیول را به مملکت مستقلی مبدل کنند. هنگامی که هانری در گذشت (۱۱۱۲)، ترزا همچنان به کوشش خود در راه حصول استقلال ادامه داد. وی به نجبا و واسالهای خویش تعلیم داد که قضایا را به معیار آزادی ملی بسنجند؛ و شهرهای خود را به ایجاد دژها، تحکیم مواضع، و فراگرفتن رموز جنگ تشویق کرد. این زن در جنگ شخصاً سردار لشکریان خود بود و در خلال جنگها اسارت در آمد، آزاد شد، و دوباره به قلمروش برگشت. مبالغه زیادی از عواید ملک را در راه عشقی نامشروع صرف کرد؛ او را از مقامش منصرف کردند، با دلداده خود جلای وطن گفت، و در گوشه مسکنت جان داد (۱۱۳۰).

بر اثر الهامات و کارهای مقدماتی ملکه ترزا بود که پسرش آلفونسو اول، ملقب به انریکوئس مقاصد و نیات مادر را عملی کرد. آلفونسو هفتم، شاه کاستیل، نوید داد که به شرطی که انریکوئس اراضی جنوب رود دورو را از چنگ مورها بیرون آورد، وی را پادشاه مستقل تمامی آن نواحی بشناسد. آلفونسو انریکوئس با تمام شجاعت و بیملاحظه پدر، و زنده دلی و خیره سر مادر، بر مورها هجوم برد و آنها را در محل اوریکه شکست داد (۱۱۳۹) و خود را شاه پرتغال خواند. اشراف و اعظم دو کشور هر دو پادشاه را تشویق کردند که مرافعه خود را به پاپ اینوکنتیوس دوم احاله کنند. پاپ در این مرافعه حق را از آن کاستیل دانست. آلفونسو انریکوئس، برای آنکه این تصمیم را خنثا کند حاضر شد که سلطنت جدید پرتغال را به رسم تیولنشینی از آن پاپ بداند و شخص پاپ را سرور خود بشناسد. پاپ جدید آلکساندر سوم این پیشنهاد را پذیرفت و انریکوئس را شاه پرتغال شناخت، به شرطی که وی همه ساله مبلغی به عنوان خراج به مقر پاپ در رم بفرستد (۱۱۴۳). بعد از این معامله، آلفونسو انریکوئس بار دیگر به جنگ با مورها مشغول شد، دو شهر سانتارم و لیسبون را تسخیر کرد، و حوزه قلمرو خویش را تا رود تاگوس بسط داد. در دوران سلطنت آلفونسو سوم، مملکت پرتغال به حدود کنونی رسید، و شهر لیسبون واقع در مصب رود تاگوس، که موقعیت سوقالجیشی مهمی داشت، بندر مهم و پایتخت پرتغال شد. (۱۲۶۳) یک افسانه قدیمی حاکی بود که اولیس یا اودوسئوس این شهر را کشف کرده و نام باستانی اولیسیپو بر آن نهاده بود، و همین نام قدیمی بود که به مرور زمان تحریف شد و به صورت اولیسیپو و بالاخره لیزبوا [لیسبون] در آمد. آخرین سالهای سلطنت آلفونسو دوم، به واسطه بروز یک جنگ داخلی میان وی و پسرش دینیز که مدتها به انتظار مرگ پدر نشسته بود، دورانی جگر سوز و محنتزا گردید. با آنکه شروع کار دینیز این سان مشکوک بود، دوران سلطنتش دراز (۱۲۷۹-۱۳۲۵) و سودمند بود. به واسطه ازدواجی با خاندان سلطنتی لئون و کاستیل، میان دو کشور صلح تضمین شد و بر اثر وساطت ایزابل، ملکه پادشاهان، خطر جنگ از ناحیه فرزند دینیز، یعنی وارث قانونی تاج و تخت، برطرف گردید. دینیز که از حشمت و جلال جنگ چشم پوشیده بود، تمام کوشش خود را صرف پیشرفت اقتصادی و فرهنگی مملکت خویش کرد. وی به تاسیس مدارس کشاورزی دست زد، به رعایای خود راههای بهتری برای گلهداری آموخت، به منظور جلوگیری از فرسایش زمین، به غرس درخت پرداخت، مشوق بازرگانی شد، به ساختن کشتیها و احداث شهرها اقدام کرد؛ برای پرتغال یک نیروی دریایی به وجود آورد؛ و برای عقد یک پیمان تجاری با انگلستان

وارد مذاکره شد. به همین سبب بود که رعایای وی با یک مدیر کوشا و یک قاضی دادگر بود. وی شعرا و فضلا را در کنف حمایت خویش گرفت و بهترین منظومات آن عهد و محیط از کلام وی تراوش کرد. بر اثر مساعی وی، زبان پرتغالی از صورت یک لهجه گالیسیایی بیرون آمد و مبدل به یک زبان ادبی شد. در پاستورالهای خود، دینیز آوازهای عامیانه را در قالب ادبی ریخت و در دربارش تروبادورها را تشویق به سرآیین لذات و آلام عشق کرد. دینیز خودش در پیدا کردن زن تخصصی داشت و کودکان حرامزادهاش را بر پسر شرعیش ترجیح میداد. هنگامی که پسرش علم شورش بر افراشت و در صدد خلع پدر در آمد، قدیسه ایزابل، مادرش که دور از بساط عیش و طرب دربار زندگی میکرد، سواره به میان لشکریان متخاصم رفت و سینه سپر کرد که اولین قربانی آن معرکه باشد.

ایتالیای پیش از رنسانس

۱۳۰۸-۱۰۵۷

I - سیسیل در دوران استیلای نورمانها: ۱۰۹۰-۱۱۹۴

شایان ملاحظه است که چگونه نورمانها، از اسکاتلند گرفته تا سیسیل، خود را با محیطهای مختلف چندی سازگار کردند، با چه نیروی شدیدی نواحی و اقوام خموده را برانگیختند و چگونه در عرض چند قرن در ملل تابعه خویش مستحیل و از صحنه تاریخ بکلی ناپدید شدند. در طی يك قرن پر آشوب، نورمانها به جانشینی عمال امپراطوری بیزانس بر نواحی جنوبی ایتالیا حکمفرما بودند، و بعد از مسلمانان سیسیل را اداره میکردند. در ۱۰۶۰ روزه اول گیسکار با دسته کوچکی از دریازنان مشغول دست اندازی به جزیره سیسیل شد؛ تا سال ۱۰۹۱ استیلای وی کامل شده بود؛ در ۱۰۸۵ ایتالیای نورمان، روزه را فرمانروای خود شناخت، و هنگامی که وی درگذشت (۱۱۰۱)، سلطنت سیسیلهای دوگانه، یا به عبارت دیگر جزیره سیسیل به اضافه نواحی جنوبی ایتالیا، در عرصه سیاست اروپا یکی از دول مقتدر به شمار میرفت. نظارت بر تنگه مسینا و هشتاد کیلومتر دریای میان سیسیل و آفریقا به نورمانها يك مزیت تجاری و نظامی قاطعی داد. شهرهای آمافی، سالرنو، و پالرمو کانونهایی برای يك بازار گرم تجارتی با تمامی بنادر مدیترانه، از جمله مراکز بازرگانی مسلمانان در تونس و اسپانیا گردید. سیسیل، که اکنون يك نیولنشین پاپ بود، به جای مساجد مسلمانان، به ساختن کلیساهای مسیحی با شکوهی مبادرت ورزید، و در ایتالیای جنوبی کشیشان کاتولیک روم جانشین اسقفان یونانی شدند. روزه دوم شهر پالرمو را پایتخت خود کرد؛ حوزه قلمرو خویش را در ایتالیا به ناپل و کاپوا گسترش داد؛ و در ۱۱۳۰، به عوض کنت، خویشان را پادشاه نامید. وی از تمام جرئت و جاهطلبی و تدبیر و مکاری عم خویش، روبر گیسکار، برخوردار بود؛ سرعت انتقال و پشتکارش به خواب انجام داد به مراتب فروتنتر از آن بود که سایر مردمان در بیداری میکردند)). پایها که از دست درازی وی به ایالات پاپی میترسیدند، امپراطوران آلمان که از الحاق آبروتنسی به متصرفات وی خشمگین بودند، بیزانسیها که تسلط مجدد بر ایتالیای جنوبی از آمالشان بود، و بالاخره مسلمانان آفریقا که در آرزوی پس گرفتن سیسیل بودند، همه به جنگ با روزه قیام کردند. وی با همه آنها و گاهی در آن واحد با چند تا مبارزه میکرد و سرانجام فاتح شد و با مملکتی بزرگتر از پیش، به اضافه متصرفات جدیدی در تونس، سفاکس، بونه، و طرابلس، قد بر افراشت. وی از وجود مسلمانان، یونانیان، و یهودیان با فراست سیسیل در تشکیل يك دستگاه دولتی بهتر استفاده کرد، و در نتیجه سازمان اداری گستردهای به وجود آمد که در آن عهد نظیرش را هیچ ملت دیگری در اروپا نداشت. روزه با تشکیلات کشاورزی فئودالی در سیسیل مخالفتی نورزید، لکن با ایجاد يك دیوان عدل سلطنتی که قوانین مصوبه آن شامل تمامی طبقات مملکتی میشد اختیارات خاوندهای خود را قبضه کرد. وی با آوردن حریربافان یونانی به قلمرو خویش اقتصاد سیسیل را غنی ساخت، و بر اثر ایمن ساختن جان و مردمان و راهها موجبات توسعه بازار تجارت را فراهم آورد. به مسلمانان، یهودیان، و کاتولیکهای یونانی آزادی مذهبی و استقلال فرهنگی بخشید؛ تصدی مشاغل را برای عموم افراد لایق و صالح، بدون کوچکترین توجهی به دین آنها، آزاد گردانید؛ خودش مثل مسلمانان لباس به بر میکرد، اخلاقیات اسلامی را دوست میداشت، و به عنوان يك پادشاه لاتینی در يك دربار مشرق زمینی زندگی میکرد. قلمرو وی مدت يك نسل ((غنیترین و متمدنترین مملکت در اروپا)) بود. و خودش)) روشنفکرترین پادشاه عصر خویش)) محسوب میشد. بدون روزه وجود فردريك دوم، که پادشاهی به مراتب بزرگتر بود، ممکن نبود. از مطالعه تذکره احوال روزه در کتاب الرجاری، به قلم ادریسی، خواننده به میزان رفاه و آبادانی سیسیل در دوران استیلای

نورمانها واقف میشود. يك طبقه قوي بنیه و پرکاري از کشاورزان، زمینهای حاصلخیز را میکاشتند، و با انواع محصولات شکم مردمان شهرنشین را سیر میکردند. جماعت بزرگ در زاغه‌ها زندگی میکردند و چون مردمانی مفید بودند، به عادت مالوف، مورد استثمار جمعی مردم مکار قرار میگرفتند؛ لکن زندگی آنها با مراسم دینی جالبی قرین وقار بود، و آواز خوانی و اعیاد مختلفی آن را طربناک میساخت. در عرض يك سال کشاورزی، هر فصلی رقصها و آوازهایی خاص خود داشت و هنگام انگور چینی، مجالس باده گساری و جشنهایی برگزار میشد که رابط میان ساتورنالیای روم باستانی با کارناوال عهد جدید شد. حتی در میان تهیدستترین مردمان، عشقورزی و آوازهای عامیانه، از هرزه‌رایی و هجاگویی گرفته تا غزلیاتی حاوی بی غل و غشترین عواطف رقیق به جا ماند. به قول ادریسی، در شهر سان مارکو ((هوا به عطر بنفشه‌هایی که همه جا میروید معطر است.)) شهرهای مسینا، کاتانیا، و سیراکوز همانند ادوار حکومت کارتاژ، یونان، و روم بار پالرمو در نظر ادریسی عالیت‌ترین شهرهای جهان بود، چنانکه در این باب مینویسد: ((جمیع افرادی که آنرا مشاهده میکنند واله میشوند... اینهایی چنان زیبا دارد که از اطراف و اکناف مردمان دسته دسته به سبب شهرت عجایب معماری، ظرایف هنر استادان، و مفهوم شگفتانگیز هنر آن دیار به آنجا رو می‌آورند.)) خیابان مرکزی شهر دورنمایی بود از ((کاخهای بزرگ، ضیافتخانه‌های پر شکوه و بلند، کلیساها... گرمابه‌ها، دکانهای سوداگران بزرگ. ... تمامی مسافران در نظر اول معترفند که هیچ جا اینهایی حیرتانگیزتر از عمارات پالرمو، و هیچ منظری دلپسندتر از باغهای عمومی آن وجود ندارد.)) سیاح مسلمان، ابن جبیر، که در ۱۱۸۴ از پالرمو دیدن کرد، در باره آن شهر نوشت: ((شهری است بغایت حیرتانگیزتر!... کاخهای پادشاه، به مثابه گردنبندی که بر دور گردن دوشیزهای با پستانهایی پر و پیمان بسته شده باشد، شهر را حلقه‌وار احاطه کرده است.)) تنوع زبانهایی که مردمان در پالرمو به آنها سخن میگفتند، اختلاط مسالمت‌آمیز نژادها و پیروان ادیان مختلف، کلیساها و کنیسه‌ها و مساجدی که به طور درهم و برهم در جوار یکدیگرند، رعایای شیکپوش، معابر پر ازدحام، باغهای پر آرامش و خانه‌های راحت، همه مایه شگفتی تازه واردان به شهر پالرمو میشد.

در آن خانه‌ها و کاخها، صنایع مشرق زمین به رفع نیازمندیهای فاتحان مغرب زمینی پرداخت. پارچه‌بافان پالرمو به بافتن پارچه‌های فاخری از حریر و زربفت مشغول بودند؛ صنعتگران جعبه‌های کوچکی از عاج میساختند و طرحهای ظریف یا غریبی می‌تراشیدند؛ موزاییکسازان کف اطاقها و بدنه دیوارها و سقفها را با تزیینات مشرق زمینی می‌آراستند. صنعتگران و معماران یونانی و عرب، کلیساها و دیرهایی را پی افکندند که در طرح و تزیینات آنها هیچ اثری از اسلوبهای نورمان دیده نمیشود، بلکه حاصل هزار سال نفوذ عربی و بیزانسی بودند در ۱۱۴۳، هنرمندان یونانی با وجوهی که ژرژ، درباردار روزه، در اختیارشان گذاشته بود، برای راهبه‌های یونانی دیری بنا نهادند که وقف سانتاماریا دل آمیرالیو شده بود، لکن اکنون آنرا بنام بنا کنند هاش مارتورا نا میشناسند.

این بنا رفته رفته به قدری تعمیر شده و تعمیرات به خود دیده است که از اجزای اولیه قرن دوازدهم آن چندان چیزی به جا نمانده است. دور تا دور گنبد داخلی آن کتیبهایی به خط عربی از يك سرود مذهبی کلیساهای یونان منقوش است که نمونه‌های از تزیینات این عهد بشمار میرود. کف دیر از سنگهای مرمر درخشان رنگارنگ مفروش است؛ هشت ستون از سنگ سماق تیره دور تا دور محرابهای سه گانه دیر را احاطه کرده است؛ سر ستونها را با نهایت ظرافت تراشیده‌اند. دیوارها و زوایای بین رواقها و طاقنماها با موزاییکهای زرین میدرخشند، و یکی از موزاییکهای مشهور مسیح، پادشاه جهان نام دارد که در بدنه گنبد حرم دیده میشود. از این موزاییک عالیت‌ر کاپلاپالاتینا است که ساختمان آن در سال ۱۱۳۲ به امر روزه دوم آغاز شد. در این جا همه چیز در عین ظرافت دیده میشود، از آن جمله است طرح ساده مرمر کف راهروها؛ کمال ستونهای ظریف؛ که هر فضایی نظرگیری را پر ساخته است؛ هیكل موقر مسیح بر بالای محراب، در یکی از مجللترین موزاییکهای جهان؛ و بالاتر از همه، سقف چوبی عظیمی به شکل شانه عسل که دقیقاً روی آن کنده‌کاری یا رنگ طلایی زده شده، یا با اشکال شرقی فیله‌ها و بزهای کوهی و آهوان و ((فرشتگان)) - که احتمالاً حوریانی از بهشت خیالی نقاش مسلمان بوده‌اند - نقش شده است. در سراسر هنر قرون وسطایی یا مدرن هیچ نمازخانه شاهانه‌ای را نمیتوان سراغ گرفت که بتواند با این گوهر تابناک سیسیل عهد نورمان کوس همسری بزند.

روژه در سال ۱۱۵۴، به سن پنجاه و نه سالگی در گذشت. پسرش ویلیام اول را تا حدی به این جهت که زندگینامه‌اش به دست دشمنانش نوشته شده است، و تا حدودی به علت آنکه زمام امور مملکت را به دست دیگران داد و خود در میان خواجه‌ها و همخوابه‌های خویش، در عین تنعم و راحت، به اسلوب مشرق زمینی زندگی میکرد ایل ماله ((بد)) لقب داده‌اند در دوران سلطنت ویلیام مسلمانان تونس به جنگ با مسیحیان برخاستند، و به قدرت نورمانها در آفریقا پایان بخشیدند. ویلیام دوم نیز تقریباً به همان سبکی زندگی میکرد که ویلیام بد روزگار میگذرانید، لکن تذکره‌نگاران دوستانه‌تر وی، حتی به عذر اینکه مبادا آیندگان این ویلیام را با سلفش ویلیام اول اشتباه کنند او را ایل بوئونو (خوب یا نازنین) لقب دادند. وی، به رسم طلب بخشایش برای رذایل اخلاقی خویش در ۱۱۷۶ مبالغی صرف احداث دیر و کلیسای جامع مونرآله واقع در هشت کیلومتری خارج شهر پالرمو کرد. نمای خارجی این بنا منظر آشفته‌زننده‌ای است از بادگیرها و ستونهای درهم تابیده؛ شبستانها حکایت از زیبایی و قدرت پر ابهت میکنند؛ موزائیکهای داخله بنا مشهور، لکن خالی از ظرافتند. بر سر ستونها نقوشی از زندگی واقعی حکاکی کرده‌اند، مثلاً نوح را سر خوش از میگساری و در حال خواب، خوک چرانی را سرگرم مراقبت از یک خوک، و آکروباتی را در حالی که روی سرش ایستاده است مشاهده میکنیم.

شاید اخلاقیات شرقی پادشاهان نورمان سیسیل بود که بنیه آنها را ضعیف و دودمان آنها را کوتاه کرد. چهل سال بعد از مرگ روژه، سلسله وی با سرشکستگی منقرض شد. ویلیام دوم اولادی نداشت؛ به همین سبب تانکرد، فرزند نامشروع یکی از پسران روژه دوم، را به سلطنت برداشتند (۱۱۸۹). در خلال این احوال هانری ششم، امپراتور آلمان، با عمه ویلیام دوم، کنستانس، ازدواج کرد. هانری از آنجا که مشتاق بود تمام ایتالیا را در زیر لوای امپراتوری واحدی متحد سازد، مدعی اریکه سیسیلهای دوگانه شد. وی پیزا و جنووا را، که بازرگانی آنها بر اثر استیلای نورمانها بر ناحیه مرکزی مدیترانه لطمه دیده بود با خود متفق ساخت. در ۱۱۹۴، هانری با لشکر عظیمی خود را مقابل شهر پالرمو رسانید و اعظم شهر را ترغیب کرد که دروازه‌های پالرمو را بر روی او بکشایند و در آنجا تاج سلطنت سیسیل را بر سر نهاد هنگامی که وی درگذشت (۱۱۹۷)، تمامی قلمرو پهناورش به فرزند سه ساله‌اش فردریک رسید و در قرن

II - ایالات یایی سیزدهم قرن پادشاهان مقتدر تواناترین و روشنفکرترین تاجداران اروپا

در شمال ایتالیای نورمان کشور - شهر بنونتو قرار داشت که در آنجا دوکهای از تیره لومبارد حکومت میکردند.

در آن سوی بنونتو سرزمینهایی بودند مشهور به ((میراث پطرس))، مشتمل بر آنانی، تیولی، رم و پروجا، که همه زیر قدرت مستقیم غیر روحانی پاپها اداره میشدند.

رم مرکز مسیحیت لاتینی بود لکن ابداً سرمشق آن جهان محسوب نمیشد. در عالم مسیحی هیچ شهری نبود که مردمان آن مثل رومیان بی اعتنا به دیانت باشند، و احترامی هم که برای دستگاه پاپ قایل میشدند از آن نظر بود که منافع مادیشان چنین اقتضا میکرد. ایتالیا در جنگهای صلیبی فقط سهم مختصری ایفا کرد و نیز در جنگ چهارم صلیبی از آن نظر شرکت جست که میخواست قسطنطنیه را فتح کند. شهرهای ایتالیا جنگهای صلیبی را اکثر از آن نظر مفید میشمردند که فرصتی برای ایجاد بنادر، بازارها، و دادوستد در خاور نزدیک دست میداد فردریک دوم جنگ صلیبی خویش را تا نهایت درجه امکان به تعویق افکند و سرانجام با حداقل معتقدات مذهبی به مبارزات مذکور قیام کرد. در رم جمعی از افراد دیندار نیز بودند که با خلوص نیت در نگاهداری از اماکن متبرکه به زائران مسیحی کمک میکردند؛ لکن در میان غوغای سیاست عصر، صدای این قبیل افراد به ندرت به گوش میرسید. صرفنظر از دستگاه پاپی، در این عهد رم شهر فقیری بود تاراج نورمانها در سال ۱۰۸۴ عملی بود که غفلت و خرابیهای شش قرن را به اوج کمال رسانید. نفوس رم، که در ازمنه باستانی سر به یک میلیون میزد به حدود چهل هزار کاهش یافته بود رم یک کانون بازرگانی و صنعتی نبود. درحالیکه شهرهای ایتالیای شمالی پیشرو نهضت انقلاب اقتصادی بودند، ایالات پاپی تحت یک رژیم کشاورزی ساده به کندي روزگار میگذرانیدند در داخله دیوارهای اورلیا صیفی

کاربها، تاکستانها و آغلهای رمه دوش بدوش خانه‌ها و ویرانه‌ها خودنمایی میکردند طبقات پایینتر نفوس پایتخت نیمی از مخارج زندگی خود را از راه اشتغال به صنایع دستی و نیمی را از راه صدقات کلیساها تامین میکردند. طبقات متوسط عبارت بودند از آمیزهای از بازرگانان، قضات، معلمان، بانکداران، طلاب علوم، و کشیشان مقیم یا میهمان. نجبای املاک و روحانیان والا مقام طبقات عالیه شهر را تشکیل میدادند. رسم باستانی روم، یعنی داشتن ضیاع و عمار در روستا و زندگی کردن در شهر، هنوز رواج داشت. اشراف رومی چون مدتها قبل حس وطنپرستی، یعنی آن عاملی را که ممکن بود به منظور دفاع از مملکت میان آنها وحدت ایجاد کند از کف داده بودند خود به دسته‌های چندی تقسیم میشدند، که در راس کانتانی، ساولی، کورسی، کونتی، آنیالادی، و مانند آنها. هر خانواده‌ای مسکن خود را در شهر رم به صورت دژ مستحکمی در می‌آورد، اعضا و خدم خود را مسلح میساخت، اکثر در معابر شهر جارو جنجال و مرافعه راه می‌انداخت، و گاهی به جنگ داخلی مبادرت میجست. پاپها، که فقط مسلح به اسلحه روحانی بودند در رم چندان مایه رعب کسی نمیشدند؛ بیهوده تلاش میکردند تا آرامش را در شهر حفظ نمایند؛ اکثر مورد اهانت مردم شهر واقع و گاهی با خشونت مواجه میشدند؛ بسیاری از آنها به خاطر حفظ صلح یا جان خویش به آنانی، ویترو، یا پروجا، حتی به لیون و سرانجام به آوینیون گریختند.

غایت آمال پاپها ایجاد حکومت روحانی بود که در آن کلمه خدا، با تفسیری که البته کلیسا میکرد به عنوان قانون کفایت کند؛ لکن آنها خود را در میان فشار حکومت استبدادی امپراطوران، اولیگارشی نجبا، و دموکراسی رعایا درمانده مییافتند. در بین رومیان خاطره امپراطوری کهنسال آنها و بقای فوروم یا میدان باستانی و کاپیتول هنوز به جا مانده بود، و هر چند وقت یکبار یکی قد علم میکرد تا حکومت خودمختار و روشهای کهن را زنده کند. هر چند که سنایی وجود نداشت، هنوز نجبای برجسته را سناتور میخواندند کنسولها انتخابی یا انتصابی بودند لکن هیچ گونه قدرتی نداشتند، و فرامین حقوق رومی، که تقریباً از خاطره‌ها رفته بود به صورت مقداری دستنبشته کهنسال حفظ میشد. در قرن دوازدهم نفوس شهر رم، که از ترقی شهرهای آزاد ایتالیای شمالی الهام گرفته بودند، بتدریج خواستار اعاده یک حکومت خودمختار غیر روحانی شدند. در ۱۱۴۳ مردم شهر پنجاه و شش نفر را به عضویت یک مجلس سنا برگزیدند، و از آن پس تا چند سالی مرتباً همه ساله سناتورهای جدیدی انتخاب میکردند.

روحیه مردم عصر خواهان رجلی بود که قد مردانگی علم کند؛ چنین آدمی آرنالدو دا برشا بود. بنا بر روایات، آرنالدو چندی شاگرد آبلار در فرانسه بود. بعد از آنکه وی به عنوان راهبی به شهر برشا بازگشت، روزگار را در گوشه زهد و ریاضت میگذرانید، و جهش در این باره به قدری بلیغ بود که قدیس برنار او را آدمی توصیف کرد که ((نه چیزی میخورد، و نه چیزی میآشامد.)) از نظر اصول عقاید دینی، آرنالدو مومنی بود اساساً اصیل آیین، اما منکر اعتبار و صحت آیینهای مقدسی که به دست کشیشان گناهکار صورت گیرد. وی معتقد بود که تملک برای کشیش منافی اصول اخلاقی است؛ میخواست که کشیشان مانند حواریون عیسی مردمانی فقیر باشند، و به کلیسا توصیه میکرد که باید جمیع مایملک دنیوی و اختیارات سیاسی خود را به حکومت تسلیم کند. در دومین شورای لاتران (۱۱۳۹) اینوکنتیوس دوم او را توبیخ و امر به سکوت کرد. لکن پاپ ائوگنیوس سوم آرنالدو را به شرط زیارت از کلیساهای مختلف رم عفو کرد. عمل پاپ خطایی بود از روی محبت، زیرا دیدن مآثر پر شکوه ادوار روم باستان مرغ اندیشه آرنالدو را بال و پر داد. وی در حالی که میان ویرانه‌های شهر رم مردم شهر دعوت کرد که دست روحانیان را از کار کوتاه و حکومت جمهوری روم را از نو برقرار کنند (۱۱۴۵).

مردم شهر، که مجذوب حمیت وی شده بودند، کنسولها و تریبونهای را به عنوان حکام واقعی خویش انتخاب کردند و سوار نظامی تشکیل دادند تا افراد آن هر کدام رهبر دسته‌ای از سپاهیان جدید برای دفاع از استقلال شهر باشند. طرفداران آرنالدو، که از سهولت جریان این انقلاب مجلل سرمست شده بودند، نه فقط اختیارات ملکی پاپها را نادیده گرفتند، بلکه قدرت امپراطوران آلمانی امپراطوری مقدس روم را در ایتالیا بکلی منکر شدند؛ درواقع، مدعی بودند که جمهوری روم نه فقط باید بر ایتالیا حکمفرما باشد بلکه باید مثل ادوار قدیم ((جهان)) را اداره کند. این جماعات کاپیتول را تعمیر و مستحکم نمودند، کلیسای سان پیتر و را تسخیر کردند و به صورت دژ در آوردند، و اتیکان را متصرف شدند، و زایران مسیحی را به

پرداخت باج مجبور کردند. در حالی که قدیس برنار دو کلروو مردم شهر رم را به باد تقبیح گرفته بود و به آنها خاطر نشان میکرد که امرار معاش ایشان بسته به وجود دستگاه پاپی است، خود پاپ ائوگنیوس سوم به ویتربو و پیزا گریخت (۱۱۴۶). مدت ده سال ((کمون رم)) بر شهر قیصرها و پاپها فرمان میراند. در ۱۱۴۸، ائوگنیوس سوم به خود جرئت داد و به شهر رم بازگشت. وی چند صبحی تمام اوقات خویش را صرف امور روحانی و توزیع صدقات و جلب محبت خلائق نسبت به خویشان کرد. دومین جانشین وی، هادریانوس چهارم، که از قتل يك كاردینال در ضمن آشوبی عمومی سخت متغیر شده بود، به عموم کشیشان دستور داد که از اجرای شعائر مذهبی در رم خودداری ورزند (۱۱۵۵). مجلس سناي رم، از بیم آنکه مبدا انقلابی شدیدتر از آنکه آریستوکراسی رومی قادر به مقابله با آن باشد بروز کند، جمهوری را منحل کرد، و تسلیم پاپ شد. آرنالدو، که از طرف پاپ تکفیر شده بود، گریخت و خود را در ناحیه کامپانیا پنهان کرد. هنگامی که فردريك بارباروسا به نزدیکی رم رسید، پاپ هادریانوس از وی تقاضا کرد که آن مرد سرکش را دستگیر کند. به امر امپراطور، آرنالدو را یافته، دستگیر کردند و او را تحویل پلیس پاپ در شهر رم دادند، و به اشاره وی آرنالدو در همانجا به دار آویخته شد (۱۱۵۵).

جسد وی را به آتش سوزانیدند و خاکسترش را به رود تیبر ریختند، زیرا به قول یکی از معاصران، ((بیم آن میرفت که مردمان آن خاکسترها را برچینند، و به عنوان خاکستر يك نفر شهید راه حق گرامی دارند.)) آرای آرنالدو پس از مرگ وی به جا ماند و بعدها دوباره به صورت عقاید پاتارینها و والدوسیان (بدعتگذاران لومباردی)، آلیگایان فرانسه، گفته‌های مارسیلیوس پادوایی، و بالاخره به شکل آرای رهبران نهضت اصلاح دینی تجلی کرد. سناي رم همچنان تا سال ۱۲۱۶ بر پا ماند، و در آن سال بود که پاپ توانست آن جمعیت را منحل، و یکی دو تن از سناتورانی را که موافق با مرام پاپی بودند جانشین آنها کند. اختیارات غیر روحانی پاپها تا پاره‌های مواقع، ایالات پاپی، علاوه بر آنچه قبلاً مذکور افتاد، مشتمل بود بر اومبریا به انضمام سبولتو و پروجا؛ ((مارک)) یا ایالت مرکزی آنکونا واقع در کرانه دریای آدریاتیک؛ و ((رومانیا)) یا ناحیه تابع رم که خود عبارت میشد از شهرهای ریمینی، ایمولا، رونا، بولونیا، و فرارا. در این عهد رونا همچنان رو به تنزل نهاده بود، حال آنکه فرارا، بر اثر رهبری خردمندان دودمان آسته، اهمیت و رونق شایانی پیدا کرد. شهر بولونیا در اثر هدایت حقوقدانان عالیقدری که از دانشگاه‌های آن بیرون آمده بودند صاحب تشکیلات سیاسی فعالی شد، به طوری که یکی از نخستین شهرهایی بود که برای رتق و فتق امور داخلی کمون خود، به انتخاب يك نفر فرماندار (پودستا) و برای پیشبرد روابط خارجی خود، به انتخاب يك نفر کاپیتان (کاپیتانو) اقدام کرد. گزینش يك نفر به عنوان پودستا (((صاحب قدرت))) مستلزم شرایط خاصی بود، به این معنی که باید از اشراف باشد. اهل خود شهر نباشد، بالغ بر سی و شش سال داشته باشد، در داخل شهر ملکی نداشته باشد، هیچ يك از انتخاب کنندگان با شخص وی قرابتی نداشته باشند، و هموطن یا منسوب به فرماندار سابق نباشد. این نظامات عجیب، که غرض غایی از اتخاذ آنها حفظ بیطرفی در اداره امور شهر بود، در بسیاری از کمونهای ایتالیایی معمول بود.

انتخاب ((کاپیتان خلق))، یا به عبارت دیگر ناظم روابط خارجی يك کمون با خارج، بر عهده شورای کمون نبود، بلکه این عمل به دست حزبی صورت می‌گرفت دارای وجهه ملی که اصناف و بازرگانان بر آن تسلط داشتند.

وی نماینده طبقه سوداگران بود نه مردمان تنگدست جامعه. در قرون بعد، همچنانکه بورژوازی از لحاظ ثروت نفوذ بر طبقه نجبا مزیت پیدا کرد، شاغل چنین منصبی نیز دایره قدرت خویش را به ضرر شخص پودستا توسعه بخشید.

III - ونیز بیروز ۱۰۹۶-۱۳۱۱

در شمال فرارا و دره پو ناحیه ونتو قرار گرفته بود که به سبب وجود شهرهایی چون ونیز، ترویزو، پادوا، ویچنسا، و ورونا بر خود میبایید. در این عهد بود که ونیز قدرت خود را به سر حد کمال رسانید. اتحاد ونیز با امپراطوری بیزانس ورود بازرگانان آن کشور را به بنادر واقع در دریای اژه و سیاه ممکن ساخت. مشهور است که تعداد اتباع ونیزی در قسطنطنیه، در خلال قرن دوازدهم، متجاوز بر یکصد هزار نفر شد، و بر اثر گستاخی و جار و جنجال و مرافعات آنها ساکنان بخشی از شهر پیوسته در هراس بودند. ناگهان امپراطور یونانی، مانوئل، به تحریر بازرگانان حسود جنوایی، با ونیزیهای پایتخت خویش دشمن شده و جمع کثیری از آنها را دستگیر کرد و دستور داد که تمامی اموال آنها را ضبط کنند (۱۱۷۱). ونیز به بیزانس اعلان جنگ داد، ونیزیها شب و روز تمام هم خویش را مصروف به احداث ناوگانی کردند، در ۱۱۷۱، دوج ونیز، ویتالیه راس یکصد و سی فروند کشتی متوجه اثوبویا شد تا آنجا را، که در نظر وی مهمترین مرکز سوقالجیشی برای تسلط بر تنگه بوسفور بود، تسخیر کند. لکن، در کرانه اثوبویا، سربازانش مبتلا به مرضی شدند که به قول مشهور ناشی از عمل یونانیها در مسموم ساختن منبع آب آشامیدنی بود. عده تلفات به چند هزار رسید، تا آنجا که دیگر تدارک ناوها برای جنگ میسر نبود، دوج ناوگان عظیم خود را به ونیز بازگردانید. در این موقع مرض طاعون شیوع داشت و ساکنان آن کشور را چون مور و ملخ تلف میکرد. هنگام بازگشت دوج، اعضای مجلس شهر شخص وی را مسئول تمام این مصایب دانستند، و کسی یا کسانی وی را به ضرب دشنه به قتل رسانیدند (۱۱۷۲). با توجه به این وقایع است که ما باید چهارمین جنگ صلیبی و انقلاب متنفذانی را که منجر به تغییر قانون اساسی ونیز شد مورد نظر قرار دهیم. سوداگران بزرگ، از ترس آنکه مبادا بر اثر ادامه این قبیل شکستها بنای امپراطوری تجاری آنها فرو ریزد، تصمیم گرفتند که حق انتخاب شخص دوج ونیز و تعیین خط مشی عمومی کشور را از مجلس ونیز سلب کنند، و شورای منتخبتری تشکیل دهند تا هم در تشخیص و رتق و فتق امور کشور شایسته تر باشد و هم بتواند تمایلات آتشین ملت و حکومت مطلق شخص دوج را تحت کنترل قرار دهد. سه تن از عالیرتبهترین قضات جمهوری را ترغیب به تشکیل کمیسیونی برای تهیه قانون اساسی جدید کردند، این هیئت پس از شور و مطالعات توصیه کرد که هر یک از بخشهای ششگانه کشور - شهر باید دو تن از معتمدان خود را انتخاب کند، و هر کدام از این معتمدان موظف به انتخاب چهل نفر از مردان صالح محل باشد. چهار صدو هشتاد تن نمایندهای که به این نحو انتخاب میشدند شورای بزرگتر (مادجوره کونسلیو) را تشکیل میدادند که در حکم مجلس مقننه عمومی ملت بود. مجلس بزرگتر به نوبه خود موظف بود که از میان اعضای خود شصت نفر را به عضویت سنایی انتخاب کند تا آن مجلس امور بازرگانی و مالی و روابط خارجی کشور - شهر را تحت نظر داشته باشد. مجلس عامه یا ارنگو قرار بود فقط به منظور تصویب یا رد پیشنهادات مربوط به جنگ یا صلح تشکیل جلسه دهد. به علاوه، مقرر شد که در هر دوران فترتی، کار اداره جمهوری در دست شورای خاصی باشد مرکب از شش نفر که هر کدام را از یکی از بخشهای ششگانه ونیز انتخاب کرده باشند، و هر گونه عملی که دوج ونیز برای اداره مملکت انجام میدهد مادامی قانونی شناخته شود که به تصویب و تایید چنین شورای خاصی رسیده باشد.

اولین شورای بزرگتری که طبق این رویه جدید انتخاب شده بود سی و چهار تن از اعضای خود را برگزید، اینان نیز از بین خویش یازده تن را انتخاب کردند، و این یازده تن بودند که در جلسهای علنی در کلیسای جامع سان مارکو دوج ونیز را انتخاب کردند (۱۱۷۳). مردم ونیز، که به این نحو حق انتخاب فرمانروای خویش را از کف داده بودند، فریاد اعتراض برداشتند، لکن دوج جدید، با پخش مقداری سکه طلا در میان مردم، از بروز تقاضا کرد که در مراسم تاجگذاری سوگندی مبنی بر اطاعت از جمیع قوانین مملکتی یاد کند. به این نحو، اولیگارشی سوداگران منتهای قدرت را تحصیل کرده بود. داندولو، که در این موقع پیر مردی هشتاد و چهار ساله بود، یکی از نیرومندترین فرمانروایان تاریخ ونیز شد. بر اثر دیپلوماسی ماکیاوولی و شجاعت شخص وی، ونیز توانست در سال ۱۲۰۴ قسطنطنیه را تسخیر و تاراج کند و انتقام فاجعه ۱۱۷۱ را از بیزانس بگیرد. به حکم این پیروزی، ونیز مقتدرترین دولت در ناحیه مدیترانه خاوری و دریای سیاه شد، و رهبری تجارتی اروپا از بیزانس به ایتالیا رسید. در ۱۲۶۱، مردم جنوا به یونانیها مدد رساندند تا قسطنطنیه را از چنگ ونیزیها بیرون آورند، در برابر این خدمت، تمام مزایای تجارتی پایتخت بیزانس به آنها تفویض شد، لکن سه سال بعد ناوگان ونیز کشتیهای جنوا را در نزدیکی سیسیل شکست داد، و امپراطور یونانی مجبور شد که امتیازات خاص ونیز را مجدداً به بازرگانان آن

جمهوری در پایتخت خویش تجدید کند. اولیگارش‌ی پیروز علاوه بر فتوحات خود در خارج مملکت، در داخله نیز، با تغییر ی اساسی، به توفیق عظیمی نایل آمد. در ۱۲۹۷، دوج ونیز، پیتر و گرانیکو، پیشنهادی را از تصویب شورا گذرانید که به موجب آن فقط آن دسته از شارمندان ونیز و احفاد ذکور ایشان صلاحیت عضویت شورا را داشتند که از تاریخ ۱۲۹۳ به بعد عضو بودند. با چنین عملی، که به ((بستن در شورا)) مشهور شد، اکثر مردم از حق عضویت محروم شدند. به این نحو، طبقه محدود خاصی به وجود آمد که از سایر طبقات بکلی مجزا بود. در میان این طبقه اشرافی ویژه، موالید و ازدواجها را به دقت در یک کتاب طلایی یا لیبرو د / اورو ضبط میکردند تا اصالت نسب و انحصار اختیارات مملکتی محفوظ ماند. به این ترتیب، اولیگارش‌ی سوداگران، با صدور فرامین، به افراد خود نسب اشرافی اعطا کرد. هنگامی که مردم در صدد شورشی علیه قانون اساسی جدید برآمدند، به رهبران آنها اجازه دادند به تالار شورا داخل شوند، و همگی را فوراً بر سردار کردند (۱۳۰۰).

بایستی اذعان کرد که این اولیگارش‌ی آشکار و بیرحم، جمهوری را به خوبی اداره میکرد. نظم عمومی بهتر حفظ میشد. خط مشی عمومی با تدبیر بیشتری به اجرا درمیآمد، و قوانین پابرجاتر و موثرتر از دیگر جوامع قرون وسطایی ایتالیا بود. قوانینی که ونیز برای تنظیم کار پزشکان و داروفروشان وضع کرده بود مدت نیم قرن مقدم بر نظامات مشابه آن در فلورانس بود. در ۱۳۰۱، قوانین موضوعه ونیز تاسیس کارخانه‌های صنایع غیر بهداشتی را در محله‌های مسکونی غدغن کرد، و کلیه صنایعی را که گازهای سمی در هوا میپراکندند از اجازه ماندن در جمهوری محروم کرد. قوانین مربوط به دریانوردی سخت و گسترده بود. حکومت بر تمام واردات و صادرات نظارت و سرپرستی داشت. گزارشات دیپلماتیک بیشتر حاوی اطلاعات تجاری بود تا امور سیاسی.

روزانه حکومت قرار دادند.

تقریباً هیچ کس در ونیز از کشاورزی اطلاعی نداشت، لکن صنایع دستی بسیار ترقی کرده بود، زیرا ونیز فنون و صنایعی را که در مغرب اروپا تا حدودی بر اثر انقلابات سیاسی فراموش شده بودند از شهرهای کهنسال مدیترانه خاوری اقتباس کرده بود. مصنوعات آهنی و برنجی، شیشه، و پارچه‌های زربفت و حریر ونیزی در سه قاره عالم شهرت بسزایی داشتند. ساختمان ناوهای تفریحی، بازرگانی، یا جنگی احتمالا بزرگترین صنعت ونیز بود. در این رشته از صنعت بود که، با ایجاد بنگاه‌های بزرگ سرمایه‌گذاری و اشتغال توده عظیمی از کارگران، کشتی‌سازی ونیز شباهت به فعالیت یک کشور سرمایه‌داری پیدا کرد، و چون بزرگترین مشتری این کالا یعنی حکومت در کار کشتی‌سازی نظارت داشت، صنعت مزبور تقریباً قدم به یک مرحله سوسیالیستی نهاد.

کشتی‌های جالبی، با دماغه‌هایی بلند و بادبانهای رنگ آمیزی شده، که اغلب مجهز به ۱۸۰ پارو بودند، ونیز را از طریق یک رشته بنادر مجهز و بنادر بازرگانی با قسطنطنیه، صور، اسکندریه، لیسبون، لندن، و اقلاً بیست شهر دیگر مرتبط ساخت. کالاهای دره پو متوجه ونیز میشد تا از آنجا بار دیگر با کشتی به سایر نواحی صادر شود.

محصولات شهرهای راین از جبال آلپ میگذشتند و به ونیز میرسیدند تا از طریق لنگرگاه‌های آن سرزمین متوجه دنیای اطراف مدیترانه شوند، ریالتو، به خاطر ازدحام بازرگانان و دریانوردان و بانکداران بسیاری از نواحی جهان، پر مشغله‌ترین نقطه اروپا شد. ثروت اروپای شمالی ابداً طرف قیاس با جلال و حشمت شهری نبود که در آن همه چیز به فعالیت‌های بازرگانی و سرمایه‌گذاری مرتبط شده بود و اگر ناوی از آنجا به عزم اسکندریه حرکت میکرد و در ضمن سفر با دشمن یا دریازنان یا طوفان مخربی مواجه نمیشد، در برابر هر مبلغی که به کار تجارت گذاشته شده بود هزار درصد بهره می‌آورد. در قرن سیزدهم، ونیز ثروتمندترین شهر اروپا بود. شاید در تمامی جهان فقط شهرهای چین بود که از این لحاظ با ونیز کوس همسری میزدند و داستان باور نکردنی گنجینه‌های آن را جهانگرد ونیزی، مارکوپولو، برای هموطنان خویش توصیف میکرد. هر قدر ثروت افزایش یابد، ایمان رو به کاهش مینهد. ونیزی‌ها در امر حکومت از

دین استفاده فراوانی میکردند و توده مردم را، که در اداره مملکت هیچ گونه دخالتی نداشتند، با دسته‌های مذهبی و نوید بهشت موعود دلخوش میکردند. لکن طبقات حاکمه هرگز اجازه نمیدادند که مسیحیت، با حکم تکفیر، مانع از معاملات تجارتي یا جنگهای آنها بشود. شعار آنها این جمله بود: ((قبل از هر چیز ما ونیزی هستیم بعد مسیحی)). به روحانیان اجازه مداخله در هیچ يك از کارهای دولتي داده نمیشد. بازرگانان ونیزی، هنگام جنگ میان مسلمانان و مسیحیان، به دسته دشمن اسلحه و برده و گاهی اطلاعات سری نظامی میفروختند. با این عقیده‌فروشی روشنفکرانه تا حدودی سعه صدر نیز همراه بود، به طوری که به مسلمانان اجازه داده میشد تا واقع در جزیره اسپینالونگا مقیم بودند، بدون هیچ مزاحمتی میتوانستند در کنیسه‌های خود به عبادت پردازند.

دانته ((شهوترانی لجام گسیخته)) ونیزیها را سخت تقبیح میکرد. لکن ما نباید به سختگیریهایی مردی که همه را مورد طعن و لعن قرار میداد آن قدرها اعتماد کنیم. نکته شایان توجه مجازاتهایی شدیدی است که قانون ونیز در حق پدر و مادری که از کودکان خود استفاده‌های نامشروع میکردند، یا قوانینی که بارها بیهوده میکوشید تا از فساد و ارتشا در امر انتخابات جلوگیری به عمل آورد مقرر میداشت. آنچه از مطالعه وضع اجتماعی ونیز استنباط میکنیم این است که يك طبقه اشرافی سنگدل و برانده‌ای وجود داشت که پرهیزکارانه به فقر توده مردم رضا داده بود، و توده مردمی که لذات عشق را چون مرهمی بر روی ریش درماندگی خویش میگذاشت. قدمت سابقه کارناوال حتی به ۱۰۹۴ میلادی میرسد، در ۱۲۲۸، برای نخستین بار، صحبت از نقابها یا ماسکهایی میشود که بر چهره میگذاشتند، در ۱۲۹۶، به حکم سنای ونیز، آخرین روز قبل از ایام روزه مسیحیان (که به فرانسه سه شنبه چرب خوانده میشود) تعطیل عمومی اعلام شد. در این قبیل اعیاد، افراد، اعم از زن و مرد، خود را به فاخرترین جامه‌ها و گرانبهاترین لباسها میآراستند. بانوان ثروتمند باشلقها یا نیمتاجهایی مزین به جواهرات یا عمامه‌هایی از پارچه زربفت بر سر مینهادند، چشمان آنها از پشت روبندهایی از طلا یا پیچیهایی از تارهای نقره برق میزد، بر گردن آنها گردنبندهایی از در و مروارید آویزان بود، بر دستهایشان دستکشهایی بود از جیر یا حریر، صندلها یا کفشهایی از چرم، چوب، یا چوب پنبه، مزین به ملبلهدوزیهایی سرخ‌رنگ و طلایی، برپا داشتند؛ لباسشان از پارچه‌های کتان ابریشم یا زربفت آراسته به جواهرات قیمتی بود، که به مقتضای عهد، برای دلربایی و فریبندگی، گردن و گاهی بخشی از سینه آنها را نمودار میساخت. بانوان ثروتمند معمولاً کلاهگیس بر سر میگذاشتند، صورت خود را به سرخاب و سفید آب میآراستند، بدن خود را سفت میبستند، و از خوردن خوراک خودداری میورزیدند تا لاغر اندام بمانند، همیشه آزادانه و در ملا عام رفت و آمد میکردند، با فریبندگی توأم با حجب در مجالس انس و گردشهای دور از اغیار در روی قایقها شرکت میجستند، و با طیب خاطر به تروبادورهایی که نغمات گوناگون موضوع ازلی، یعنی عشق را از پرووانس سوغات آورده بودند گوش فرا میدادند. در این دوران، ونیزیها علاقهای به فرهنگ نداشتند، کتابخانه عمومی خوبی در دسترس داشتند، لکن ظاهراً چندان استفاده‌ای از آن نمیکردند. در چنین عهدهای که ثروت ونیز مانند داشت، مردمان آن سرزمین هیچ گونه خدمتی به عالم معرفت نکردند و هیچ گونه ادبیات پابرجایی به منصفه ظهور نرسانیدند. در قرن سیزدهم، مدارس چندی موجود بود، و میداتیم که مخارج تحصیل طلاب بیضاعت، چه از خزانه عمومی و چه از نداشتند. به موسیقی اهمیت فراوانی داده میشد. صنایع ظریفه هنوز به آن رونق با شکوهی که بعداً پیدا کرد نرسیده بود، اما ثروت هنر بسیاری از اقالیم را به ونیز جلب میکرد؛ ذوق مردم در حال تکامل بود، و زمینه بتدریج مساعد، و فنون روم باستان به ویژه در شیشه‌گری احیا میشد. البته ما نباید ونیز آن عهد را همان قدر زیبا و دوست داشتنی تصور کنیم که واگنر یا نیچه در قرن نوزدهم میدیدند. خانه‌ها چوبی بودند، و معابر پوشیده از خاک. میدان سان مارکو را در ۱۱۷۲ با آجر مفروش کردند، و نخستین باری که ذکر از کبوترهای این میدان به میان میآید سال ۱۲۵۶ است. بتدریج بر روی کانالهای ونیز پلهای خوش منظری احداث شد، و کشتیهایی ونیزی، قبل از پیدایش بسیاری از این پلهای مسافران را از يك سوی کانال بزرگ (کاناله گراند) به سوی دیگر آن میبردند. شاید عفونت کانالهای فرعی در آن ایام به مراتب کمتر از این ایام بود، زیرا طبعاً هر چیزی در سیر تکاملی یا قهقراپی خود احتیاج به گذشت زمان دارد. اما هر گونه نقص و عیبی در معابر یا رودخانه‌ها نمیتوانست بیننده را از تحسین و اعجاب در برابر جلال شهری که قرن‌ها سرخورد را از میان باتلاقها و مه و میغ آبگیرها بر میافراشت مانع شود، یا از عمل قومی که از میان ویرانی و گوشه انزوا قد علم کرده و پهنای دریاها را با

ناوهای خود سیاه ساخته و از نصف جهان خراج ثروت و زیبایی ستانده بود متحیر نشود. بین ونیز و کوه‌های آلپ شهر و ناحیه مرزی ترویزو قرار داشت. درباره این ناحیه فقط خاطرنشان می‌سازیم که عشق مردمانش به زندگی آن قدر زیاد بود که آنجا را مارکا آموروزا (ولایت عشق) یا مارکا جویوزا (سرزمین نشاط انگیز) لقب دادند. می‌گویند که در ۱۲۱۴ مردم شهر ترویزو در جشنی شرکت جستند موسوم به کاستلو د / آموره (قلعه عشق)، مراسم این جشن از آن قرار بود که ابتدا دژی از چوب برپا کردند و از آن قالبها، دیوارکوبها، و حلقه‌هایی از گل می‌آویختند. زنان زیباروی ترویزو، مسلح به گلاب و میوه و دسته‌های گل، به حراست دژ مشغول میشدند. جوانان سلحشور ونیزی در محاصره زنان و پرتاب حربه‌های مشابهی به سوی آن محافظین قلعه با دلاوران سرخوش پادوا رقابت میکردند. گفته اند که در این مبارزه برد با ونیزیها بود، زیرا در میان دسته‌های گل سکه‌های طلا پنهان میکردند، و به هر حال دژ از پا در می‌آمد و مدافعان رعای آن تسلیم میشدند.

IV - از مانتو تا جنووا

در مغرب ونتو، شهرهای معروف لومباردی بر جلگه‌های میان رود پو و رشته کوه‌های آلپ فرمانروایی میکردند این شهرها عبارت بودند از مانتوا، کرمونا، و پاوپا. در جنوب رود پو، یعنی ناحیه‌ای که امروزه شهرستان امیلیا را تشکیل میدهد، شهرهای مودنا، رججو، پارما، و پیاجنتسا قرار داشتند؛ عاشقان سرزمین ایتالیا از شنیدن این رشته اسامی پر طنین ملول نمیشدند. میان لومباردی و فرانسه، ایالت پیمون مشتمل بود بر وورچلی و تورینو، و در جنوب این دو، ناحیه لیگوریا پیچی میخورد و به دور خلیج شهر جنووا امتداد مییافت. ثروت این ناحیه عطیه‌ای بود از رود پو، که از مغرب تا مشرق شبه جزیره امتداد داشت، وسیله حرکت مالاالتجارها بود، کانالها را پر میکرد، و مزارع را مشروب میساخت. توسعه صنعت و تجارت به این شهرها ثروت و افتخاری داد که به اتکای آن عموماً توانستند امپراطور آلمان را، که اسما شهریار آنها بود، نادیده گیرند و خاوندان نیمه فئودال اراضی داخلی حوزه خود را مطیع و منقاد کنند. قاعدتاً در مرکز این شهرهای ایتالیایی کلیسای جامعی قرار داشت تا، با مراسم پر ابهت مذهبی، زندگی یکنواخت مردم را پر رونق سازد و اخگر امید را در قلوب آنان روشن نگاه دارد. در نزدیکی کلیسای جامع يك تعمیدگاه قرار داشت که به منزله دهلیز یا دروازهای بود که طفل از درون آن به وادی مسیحیت راه مییافت و به کسب مسئولیتها و درك امتیازاتی که ویژه خلائق مسیحی بود نایل میشد، و يك برج ناقوس هم برای فرا خواندن مومنان به مجلس نماز و دعا، یا احضار آنها برای مشورت، یا دعوت به بسیج بود. در میدان عمومی مجاور، کشاورزان و صنعتگران کالاهای خود را عرضه میداشتند، بازیگران و آکروباتها و خنیاگران مردم را سرگرم میساختند، جارچیان فرامین را به صدای بلند به آگاهی مردم شهر میرساندند، در مسابقات ورزشی یا جشنهای نظامی شرکت میجستند. يك تالار شهرداری، چند باب دکان، و چند خانه خصوصی یا اجارهای به شکل دیواری آجری دور تا دور میدان عمومی را میگرفتند. از این مرکز کوچه‌های کج و معوج و باریکی منشعب میشد و به هر سو بالا میرفت. عرض این کوچه‌ها به قدری کم بود که چون يك ارابه یا سواری از آنها میگذشت، رهگذران مجبور بودند در مدخل خانهای پناه گیرند یا پشت خود را صاف به دیوار تکیه دهند. در قرن سیزدهم، با مرور ایام و ازدیاد ثروت، خانه‌های گچکاری شده صاحب سقفهایی از سفال سرخرنگ شد، و به این نحو، برای افرادی که میتوانستند از بوهای عفن و گل و لای چشم بپوشند، طرحهای بدیع و جالبی پدید آمد. فقط معدودی از کوچه‌ها و میدانهای مرکزی سنگفرش بودند. دور تا دور شهر را دیوار کنگرهدار مستحکمی احاطه کرده بود، زیرا جنگ بکرات اتفاق میافتاد، و اگر شخصی علاقه نداشت که در سلك رهبانان درآید، برای اشتغال به هر پیشهای، ناگزیر بود از رموز جنگ اطلاع کافی داشته باشد. بزرگترین این شهرها جنووا و میلان بود. جنووا، که عاشقانش آن را لاسوپربا (با شکوه) لقب داده بودند، شهری بر روی يك تپه بلند، در برابر دریایی که از هر نظر برای بازرگانی مساعد بود قرار داشت و از آب و هوای گرم ناحیه ریویرا، که از طرف مشرق تا راپالو و از سمت مغرب تا سانرمو امتداد داشت، برخوردار میشد. شهر جنووا، که قبل از این ایام در دوران امپراطوری روم بندر پرکاری بود، صاحب جمعیتی شد مرکب از بازرگانان، سازندگان، بانکداران، کشتیسازان، ملوانان، سربازان و سیاستمداران. مهندسان جنوایی آب گوارایی را برای آشامیدن مردم، به

كمك كانالي كه در خور روم باستان بود، از آلهاي ليگوريابي به شهر رسانيدند و در داخله خليج سد بزرگي احداث كردند تا، به هنگام طوفان و بروز جنگ، بندر بزرگ جنووا را مصون نگاه دارد. مردم جنووا، مانند ونيزيهاي اين عهد، چندان اعتنايي به ادبيات و هنر نداشتند. و اوقات خويش را صرف غلبه بر رقيبان و كشف شيوههاي جديدي براي جلب منفعت ميكردند. بانك جنووا تقريبا حكم دولت را داشت. اين موسسه به شرطي به شهرداري جنووا وام ميداد كه حق تحصيل عوايدي شهرداري را داشته باشد. در پرتو چنين قدرتي، بانك جنووا مسلط بر دولت بود، و هر دسته اي كه زمامدار امور ميشد ناگريز بود سرسپردگي خود را نسبت به بانك تعهد كند. لکن مردمان جنووا به همان اندازه كه به كسب مال علاقه داشتند، شجاع نيز بودند. بر اثر تشريك مساعي ايشان با مردم شهر پيزا بود كه دست ساراسنها از ناحيه باخترى مدیترانه کوتاه شد (۱۰۱۵-۱۱۱۳) و سپس، هر چند گاه يك بار، مرتباً میان جنووا و پيزا مبارزه در ميگرفت، تا آنكه دلاوران جنووا قدرت نظامي حريف را در نبرد دريائي ملوريا در هم شكستند (۱۲۸۴). در اين نبرد، پيزا عموم افراد ذكور بيست تا شصت ساله خود را به خدمت احضار كرد، و حال آنكه در جنووا عموم افراد ذكور هجده تا هفتاد ساله بسيج شدند، از اين نكته به خوبي ميتوان به روحيه و غلبان احساسات مردم عهد پي برد. فراساليمنه در اين باب چنين نوشت : ((همان طور كه میان آحاد بشر و مار تنفر شديد طبيعي وجود دارد، بين مردم پيزا و اهالي جنووا، و ساكنان پيزا و مردمان لوکا نيز حال همين منوال است.)) در آن مبارزه مهم كه در جوار ساحل كرس روي داد، مردان آن قدر تن به تن مي جنگيدند كه نيمي از جنگجويان به قتل رسيدند، و ((در جنووا و پيزا، بر اثر مرگ اين افراد، چنان ضجه و فغانى به آسمان بلند شد كه از نهادن خشت اول آن شهرها تا زمان ما هرگز كسي نظيرش را نشنيده بود.)) رادمردان لوکا و فلورانس، كه از خبر اين ضايعه بر پيزا مطلع شده بودند، به فكر افتادند كه از اين موقع مغتنم استفاده كنند و جمعي از لشكريان خود را به جنگ با آن شهر بخت برگشته گسيل دارند، لکن پاپ مارتينوس چهارم به ايشان فرمان داد كه از ارتكاب به چنين عملي خودداري كنند. در خلال اين احوال، مردمان جنووا به سمت مشرق پيش رفتند و رقيب ونيزيها شدند، و میان اين دو جماعت نفرتي پيدا شد كه از لحاظ شدت طرف قياس با خصومت میان هيچ يك از شهرهاي ايتاليائي نبود. در ۱۲۵۵، میان آن دو بر سر ونيز شمشير ميزدند در اين مبارزه تنها بيست هزار نفر به هلاكت رسيدند. همين ستيز بود كه اتحاد مسيحيان را در سوريه از بين برد و شايد عوامل قاطعي در شكست جنگهاي صليبي شد. مبارزه میان جنووا و ونيز تا سال ۱۳۷۹ ادامه يافت، و در آن سال بود كه مردان جنووا در محل كيودجا به همان شكست كمر شكني دچار آمدند كه خود يك قرن قبل از اين تاريخ بر جنگجويان پيزا وارد ساخته بودند. در میان شهرهاي مختلف لومبارد، ميلان از همه ثروتمندتر و مقتدرتر بود. اين شهر، كه روزگاري پايتخت امپراطوري روم بود، به سابقه كهن و سنن خويش ميبايد، كنسولهاي جمهوري آن خطه از فرامين امپراطوران سر باز ميزدند، اسقفانش با پاپها از در مخالفت در ميآمدند، و مردمانش از بدعتها يا بدعتگذاراني كه غرض آنها از بيخ و بن مخالفت با اساس مسيحيت بود حمايت ميكردند. در قرن سيزدهم ميلان دويست هزار نفر سکنه، سيزده هزار دستگاه خانه مسكوني، و هزار ميگده داشت. ميلان در عين حال كه خود علاقهمنده آزادي بود، به طيب خاطر به ديگران آزادي نميداد، سربازانش در جادهها گشت ميزدند تا كاروانها را به هر جا كه عازم بودند اول مجبور به عبور از شهر ميلان كنند، كومتو و لودي را به روز سياه نشاند و كوشش فراواني كرد تا پيزا، كرمونا، و پاويا را مطيع خود كند. ميلان دقيقهاي آرام نگرفت، تا آنكه بر تمامي دادوستد حوزه پو حكمفرما شد. در مجلس ديت كنستانس به سال ۱۱۵۴ دو تن از اهالي شهر لودي به حضور فردريك بارباروسا رسيدند و از وي استدعا كردند كه از موطن آنها دفاع كند. امپراطور مزبور به ميلان اخطار كرد كه بايد دست از اقدامات خويش عليه لودي بردارد. پيام امپراطور با اهانت رد، و دستخط وي را لگد كوب كردند. از آنجا كه فردريك مشتاق بود لومباردي را مجبور به اطاعت از فرامين امپراطوري خويش كند، از اين موقعيت براي در هم شكستن قدرت ميلان استفاده كرد (۱۱۶۲). پنج سال بعد جماعتي از ساكنان شهر كه جان سالم به در برده بودند به اتفاق هواخواهان ميلان شهر را از نو تعمير كردند، و كلييه اهالي لومباردي از اين رستاخيز شاد شدند و آن را مظهري از اراده ايتاليا براي در هم شكستن يوغ يك پادشاه آلماني دانستند. فردريك ناچار سر تسليم فرود آورد، لکن قبل از مرگ خويش، كنستانس، دختر روزه دوم پادشاه سيسيل، را براي پسرش هانري ششم خواستگاري كرد. در

زمان سلطنت فرزند همین هانری بود که شهرهای لومباردی خود را با مردی به مراتب سفاکتر از فردریک رو به رو دیدند و متحد در برابر وی قیام کردند.

V - فردریک دوم : ۱۱۹۴-۱۲۵۰

۱ - مجاهد صلیبی تکفیر شده

کنستانس سی ساله بود که به ازدواج هانری درآمد و چهل و دو سال از عمرش میگذشت که صاحب یگانه فرزند خویش شد. از آنجا که میترسید مبدا درباره مشر و عش شک و تردید در دلهای مردم راه یابد، در میان بازار یزی (در نزدیکی انکونا) خیمهای افراشت و در آنجا جلو انظار همگان پسری زائید که مقدر بود جالبترین شخصیت اوج قرون وسطایی اروپا شود. وی چهار ساله بود که در پالرمو تاج سلطنت سیسیل را بر سرش نهادند (۱۱۹۸). پدرش یک سال پیش از این تاریخ فوت کرده بود، و مادرش نیز یک سال بعد در گذشت. در وصیتنامه کنستانس از پاپ اینوکنتیوس سوم تقاضا شده بود که قیمومت و تربیت فرزند او را بر عهده گیرد و مملکت را حراست کند، در مقابل، مقرری هنگفتی به پاپ تعلق میگرفت، نایب‌السلطنه میشد، و پادشاه سیسیل دوباره شخص پاپ را سرور سروران خویش میشناخت. اینوکنتیوس با میل پیشنهاد مزبور را پذیرفت و از موقعیت خود استفاده کرد و به آن اتحادی که پدر فردریک بتازگی میان سیسیل و آلمان پدید آورده بود پایان بخشید، پاپها حقا از هر امپراطوری که از همه سو بر ایالات پاپی محاط باشد و در واقع دستگاه پاپی را محصور کند و بر آن حاکم شود وحشت داشتند، اینوکنتیوس وسایل تعلیم و تربیت فردریک جوان را فراهم آورد، لکن از اوتو چهارم برای نیل به مقام امپراطوری آلمان طرفداری کرد. فردریک محروم از توجه و عنايات پاپ و گاهی در عین مسکنت روزگار میگذرانید، به طوری که گاهی سکنه مهربان پالرمو برای آن شهریار بی سرپرست و تهیدست خوراکی فراهم میکردند. فردریک میتوانست آزادانه در معابر و بازارهای آن پایتخت که مسکن مردمانی با زبانهای مختلف بود رفت و آمد کند و با طیب خاطر با هر کسی محشور و مانوس شود. وی هیچ گونه تعلیمات اصولی ندید، اما ذهن حریصش هر چه را به چشم میدید یا به گوش میشنید فرا میگرفت، بعدها عالمیان از وسعت و جزئیات معلوماتش به حیرت افتادند. در آن ایام و تحت چنان شرایطی بود که زبان عربی و یونانی را فراگرفت و با پارهای از آرا و آداب و سنن یهود آشنا شد. وی با اقوام، البسه، عادات، و کیشهای مختلفی خو گرفت و هرگز تساهلی را که در دوران کودکی طبیعت ثانویش شده بود از کف نداد. فردریک شروع به مطالعه تاریخهای چندی کرد. در سواری و شمشیر بازی مهارتی بسزا حاصل کرد و دلباخته اسب و شکار شد. وی جثهای کوتاه، لکن نیرومند داشت و صاحب سیمایی ((زیبا و باوقار)) و گیسوانی دراز و سرخرنگ و پرشکن بود. آدمی بود با فراست، مطمئن، و مغرور، در دوازدهسالگی شخصی را که اینوکنتیوس از جانب خویش به مقام نیابت سلطنت تعیین کرده بود از کار برکنار کرد و خود زمام امور حکومت را به دست گرفت. در چهاردهسالگی به سن بلوغ رسید. در پانزدهسالگی با کنستانس شاهزاده خانم آراگون ازدواج کرد، و به قصد باز گرفتن تاج امپراطوری خویش کمر همت به میان بست. بخت با وی یار، لکن مستلزم گذشتی از جانب او بود. در این موقع اوتو چهارم قرار داد که با پاپ بر سر احترام اینوکنتیوس وی را تکفیر کرد و به خاوند و اسقفهای امپراطوری آلمان فرمان داد تا فردریک را به مقام امپراطوری بردارند، و خطاب به آنها درباره فردریک نوشت: ((اگر چه به سن و سال جوان است، به همان اندازه عقلا فرتوت است.)) اما اینوکنتیوس، که این طور ناگهانی عطف توجه به فردریک کرده بود، از قصد اصلی خویش که حراست دستگاه پاپی بود منصرف نشده بود. پاپ در برابر حمایتی که از شخص فردریک کرده بود (به سال ۱۲۱۲) از وی انتظار تعهدی داشت مشعر بر آنکه سیسیل کماکان خراجگزار پاپها بماند، همچنان تعهدات خود را حفظ کند، حرمت ایالات پاپی را نگاه دارد، سلطنت سیسیلهای دو گانه یا به عبارت دیگر جزیره سیسیل و ایتالیای جنوبی نورمان را به طور دایم از امپراطوری آلمان منفک و مجزا سازد، به عنوان امپراطور در آلمان سکونت گزیند، و سلطنت سیسیل را به طفل صغیرش هانری و زیر نظر نایب‌السلطنهای

که از جانب پاپ تعیین شود و اگذار. به علاوه، فردریک متعهد میشد که در حوزه فرمانروایی خویش کلیه اختیارات روحانیان را محفوظ دارد، بدعتگذاران را تنبیه کند، و به عنوان یک نفر از مجاهدان صلیبی به قصد جنگ با مسلمانان عازم فلسطین شود. پس از آنکه مخارج سفر فردریک و ملازمانش از خزانه پاپ تامین شد، امپراطور جوان به خاک آلمان که هنوز در دست سپاهیان اوتو بود پا نهاد. لکن اوتو در محل بووین از فیلیپ اوگوست، پادشاه فرانسه، شکست خورد، مقاومتش در هم شکسته شد، و فردریک طی تشریفات باشکوهی در آخن (۱۲۱۵) تاج بر سر نهاد. در آنجا وی طی مراسمی بار دیگر سوگند خورد که یکی از مبارزان صلیبی شود، و در اوج غلیان احساسات جوانی و شور پیروزی بسیاری از امرای مملکت را نیز به قبول تعهدی همانند واداشت. چند صباحی در نظر آلمانها وی داوودی بود فرستاده از جانب خداوند که مأموریت داشت اورشلیم داوود را از چنگ جانشینان صلاحالدین برهاند.

اما سفرش به اورشلیم بارها به تأخیر افتاد. هانری برادر اوتو لشکری آرست تا مگر فردریک را از مقامش برکنار کند، و پاپ جدید هونوریوس سوم موافقت کرد که امپراطور جوان باید از اریکه خویش دفاع کند. فردریک بر هانری غالب آمد، اما در خلال این مجادله گرفتار سیاست امپراطوری شد. ظاهراً در این تاریخ وی اشتیاق فراوان داشت که به وطن اصلیش ایتالیا باز گردد، گرمی خون جنوب در عروقش جوش میزد و آلمان وی را رنجیده خاطر میساخت، به طوری که از دوره عمر پنجاه و شش ساله خود فقط هشت سال را در آن کشور گذرانید. وی اختیارات فئودالی زیادی به اعیان مملکت تفویض کرد، به چندین شهر منشور خود مختاری بخشید و امور حکومت آلمان را در اختیار انگلبرت، اسقف اعظم کولونی، و هرمان فون زالتسا، صدر بزرگ شهسواران توتونی، گذاشت. با وجودی که فردریک بظاهر در امور حکومت آلمان غفلت میورزید، در اثنای زمامداری سی و پنج ساله وی، آن کشور از صلح و رفاه برخوردار بود. خاوندها و اسقفها به قدری از مقارقت امپراطور غایب خویش راضی بودند که برای خوشنودیش پسر هفتساله وی هانری را ((سلطان رومیان)) یا به اعلام کردند و تاج بر سرش نهادند (۱۱۲۰). در عین حال، فردریک، که فرزند خود هانری را در آلمان به جا گذاشته بود، خود را نایب السلطنه پسر در سیسیل نمود. این عمل به منزله قلب نقشه‌های اینوکنتیوس بود، لکن اینوکنتیوس نمیتوانست سر از گور به درآورد و اعتراض کند. هونوریوس تسلیم شد، و حتی در طی مراسمی با دست خود در رم تاج امپراطوری بر سر وی نهاد، زیرا مشتاق بود که فردریک هر چه زودتر عازم شود و به کمک صلیبیون در مصر بشتابد. اما اعیان ایتالیای جنوبی و ساراسنهای سیسیل علم شورش برافراشتند. فردریک مدعی شد که وی قبل از آنکه به عزم چنین سفر دور و درازی حرکت کند، ابتدا باید نظم را در قلمرو ایتالیایی خویش مستقر سازد. در خلال این احوال، همسرش فوت کرد. (۱۲۲۲)، هونوریوس به امید آنکه فردریک را هر چه زودتر به انجام تعهدش ملزم سازد وی را تشویق به ازدواج با ایزابلا، وارث سلطنت از دست رفته اورشلیم کرد. فردریک به چنین امری رضا داد (۱۲۲۵) و عنوان سلطان اورشلیم را بر دیگر عناوین خویش، یعنی سلطان سیسیل و امپراطوری مقدس روم، افزود. اختلافاتی که میان وی و شهرهای لومبارد بروز کرد بار دیگر حرکت وی را به تأخیر انداخت. در ۱۲۲۷، هونوریوس درگذشت و گرگوریوس نهم، که مرد سختگیری بود، به مقام پاپی ارتقا یافت. اکنون فردریک واقعا درصدد حرکت برآمد، برای این منظور ناوگان عظیمی با چهل هزار نفر مبارز صلیبی در محل بریندیزی گرد آورد، که ناگهان طاعون موحشی در میان لشکریان افتاد. هزاران نفر به هلاکت رسیدند و هزاران تن دیگر فرار را بر قرار ترجیح دادند. خود امپراطور و مهمترین سردارش لویی تورینگنی به عارضه مزبور مبتلا شدند. با اینهمه فردریک به کشتیها فرمان حرکت داد. لویی درگذشت، و حال مزاجی فردریک وخیمتر شد. اطبای وی و روحانیان عالیرتبه‌ای که همراهش بودند به فردریک توصیه کردند که به ایتالیا باز گردد. فردریک طبق تجویز آنها مراجعت کرد و برای شفا عازم پوتسوتولی شد. در این هنگام پاپ گرگوریوس، که کاسه صبرش لبریز شده بود، حاضر به شنیدن توضیحات نمایندگان فردریک نشد و حکم تکفیر امپراطور را به جهانیان اعلام داشت. هفت ماه بعد، فردریک، که هنوز تکفیر شده درگاه پاپ بود، به قصد فلسطین حرکت کرد (۱۲۲۸). وقتی خبر رسیدنش به سوریه به گوش پاپ رسید، گرگوریوس اتباع وی و فرزندش هانری را از قید سوگندهایی که برای وفاداری نسبت به او یاد کرده بودند رها کنید و شروع به مذاکراتی به منظور عزل فردریک از مقام امپراطوری کرد.

نایبالسلطنه فردریک در ایتالیا، که این اقدامات را به منزله اعلان جنگ تلقی میکرد، بر ایالات پاپی هجوم برد.

گرگوریوس در مقام تلافی برآمد و لشکری را به قصد هجوم بر سیسیل روانه داشت، رهبانان شایعه مرگ فردریک را بر سر زبانها انداختند، و دیری نگذشت که قسمت عظیمی از خاک سیسیل و ایتالیای جنوبی ضمیمه قلمرو پاپی شد. ضمناً دو تن از رهبانان فرقه فرانسیسیان، به نمایندگی از جانب پاپ، متوجه عکا شدند مبارزان صلیبی ابلاغ کردند که هر کس اوامر فردریک را اطاعت کند از جانب پاپ تکفیر خواهد شد. سردار ساراسنها، کامل، چون از دیدن یک پادشاه مسیحی که آشنا به زبان عربی و علاقه‌مند به ادبیات و علوم و فلسفه اسلامی باشد بیاندازه متحیر شده بود، با شرایط مساعدی به فردریک پیشنهاد صلح داد، و امپراطوری بدون ریختن قطره‌ای خون به عنوان سرداری فاتح قدم به خاک اورشلیم نهاد. از آنجا که هیچ کشیشی حاضر نبود تاج سلطنت اورشلیم را بر سر وی نهد، خود فردریک در کلیسای قیامت به دست خویش تاج بر سر نهاد. اسقف قیصریه، که حضور فردریک را مایه لوث اماکن متبرکه و شهر اورشلیم میدانست، کلیه مراسم مذهبی را در آن شهر و شهر عکا ممنوع کرد. برخی از شهسواران پرستشگاه چون مطلع شدند که فردریک خیال زیارت از محلی را در اردن دارد که به قول مشهور در آنجا عیسی غسل تعمید دیده بود، پنهانی به کامل پیام دادند که چنین فرصتی برای دستگیر ساختن امپراطور مغتنم است. سردار مسلمان نامه مزبور را پیش فردریک فرستاد.

امپراطور، که از حکم تحریم مراسم مذهبی در اورشلیم ناراحت بود، به خاطر رفاه مومنان، روز سوم از آن شهر خارج و عازم عکا شد. در آنجا هنگامی که به سوی کشتی خود روان بود، مردم مسیحی شهر از همه طرف کثافات و مزبله بر سر و روی وی ریختند.

هنگام ورود به بریندیزی، فردریک بی هیچ تدارکی به آراستن لشکر پرداخت و، به عزم تسخیر دوباره شهرهایی که تسلیم پاپ شده بودند، حرکت کرد. سپاهیان پاپ گریختند، و شهرها دروازه‌های خود را به روی امپراطور گشودند. فقط سورا تن به تسلیم نداد، به محاصره درآمد، تسخیر و بدل به تلی از خاکستر شد. فردریک در سرحد ایالات پاپی درنگ کرد و نامه‌ای نزد پاپ فرستاد و تقاضای صلح کرد. پاپ پذیرفت، و پیمان سان ژرمانو به امضا رسید (۱۲۳۰)؛ حکم تکفیر لغو، و چند صباحی باز صلح برقرار شد.

۲ - اعجاز عالم

فردریک توجه خود را به اداره امور مملکتی معطوف کرد، از دربار خویش که در فودجا در ناحیه آپولیا قرار داشت، با مشکلات کشوری بیاندازه وسیع پنجه در پنجه افکند. وی در سال ۱۲۳۱ از آلمان دیدن کرد و با تصویب ((قانونی به نفع امرا)) اختیارات و امتیازاتی را که خودش و پسرش در حق خاوندان منظور داشته بود تسجیل کرد. فردریک حاضر بود آلمان را به شیوه فئودالیسم واگذارد، به شرط آنکه مصلح آسایش و مزاحم وی نشوند تا بتواند آرای خود را در مورد ایتالیا عملی کند. شاید وی متوجه این نکته شده بود که نبرد بووین سیادت آلمان را در اروپا به پایان رسانیده بود و قرن سیزدهم تعلق به فرانسه و ایتالیا داشت. تاوان غفلت فردریک از آلمان شورش و خودکشی پسرش بود.

از میان احساسات آتشین مردمان سیسیل که به چندین زبان مختلف تکلم میکردند، دست فرمانروای مستبدی پرشکوه سلطنت روزه دوم میانداخت، ساراسنهاي سرکش کوهنشین را دستگیر کردند و به ایتالیا بردند و آنها را به عنوان سربازان مزدور تربیت کردند، و همین قبیل افراد بودند که موثرترین افراد سپاه فردریک را تشکیل دادند. با این مقدمه، به سهولت میتوان پی برد که پاپها تا چه حد از دیدن مبارزان مسلمان به سرداری یک امپراطور مسیحی در مبارزه با لشکریان پاپ خشمناک میشدند. قانونا پایتخت سیسیلهای دو

گانه، که آن را به اختصار رنیو میخواندند، همان شهر پالرمو بود، اما پایتخت واقعی را شهر فودجا به حساب میآوردند.

فردریک ایتالیا را به مراتب شدیدتر از اکثر ایتالیاییان دوست میداشت. وی از این نکته در شگفت بود که جایی که ایتالیا وجود داشت به چه سبب فلسطین در نظر یهوه این سان قدر و منزلت یافته بود. فردریک قلمرو جنوبی خویش را نورددیده، ((مامنی در میان طوفانها، و بهشتی در وسط صحرایی از خار مغیلان)) میدانست. در ۱۲۲۳، وی در شهر فودجا شروع به ساختن دژ و کاخ عظیم پیچ در پیچی کرد که امروزه از آن بنا فقط دروازه‌های به جا مانده است. دیری نگذشت که در حول و حوش کاخ وی، کاخهای متعددی برای سکونت درباریان و ملازمانش برپا شد. فردریک از اشراف ایتالیایی قلمرو خویش دعوت کرد تا در دربارش به سمت غلام بچه خدمت کنند. در چنین محیطی این گونه افراد بتدریج، بعد از طی مدارج مختلف و انجام وظایف متعدد، به مقامات عالی حکومتی ارتقا مییافتند. در راس تمامی آنها پیتر و دلا وینیه قرار داشت که از مدرسه حقوق بولونیا فارغالتحصیل شده بود. فردریک وی را صدراعظم خویش کرد و همچون برادر یا فرزندی عزیزش میداشت. در فودجا، درست به همان نحو که هفتاد سال بعد در پاریس اتفاق افتاد، حقوقدانان در اداره امور مملکتی جانشین روحانیان شدند. در اینجا، یعنی نزدیکترین کشور به مقر پاپ رم، تفکیک امور حکومت از دین به درجه کمال رسیده بود. شخصی چون فردریک که در عصری پر هرج و مرج پرورش یافته و از خوان آرای مشرق زمین برخوردار شده بود هرگز به خاطرش خطور نمیکرد که هیچ قوهای جز حکومت سلطنتی بتواند کشوری را اداره کند. به ظاهر، وی با خلوص نیت اعتقاد داشت که بدون وجود یک حکومت مقتدر مرکزی، افراد تباه خواهند شد، یا خود را بر اثر جهل یا جنگ یا ارتکاب جرایم بارها بینوا خواهند کرد. وی مانند بارباروسا به نظام اجتماعی بیشتر اهمیت میداد تا به آزادی مردم، و معتقد بود پادشاهی که با کفایت تمام آرامش را در قلمرو خویش حفظ کند حق برخورداری از جمیع تجمعات در دسترس خود را دارد. در حکومت خود تا حدودی برای مردم حق اظهار نظر قابل بود، به این معنی که در پنج نقطه از سیسیلهای دو گانه، سالی دوبار، مجالسی تشکیل میداد تا به مشکلات، شکایات، و جرایم محلی رسیدگی شود. در این قبیل مجالس نه فقط اعیان و اسقفان محل عضویت داشتند، بلکه به امر وی هر شهر مهمی چهار نماینده و بقیه شهرها هر کدام دو نماینده به آنها گسیل میداشتند.

از این گذشته، در سایر مسائل، فردریک پادشاهی بود خودکامه. وی از این قاعده کلی و اصل اساسی حقوق حق انحصاری قانونگذاری را به شخص امپراطور تفویض کرده اند. فردریک در ملفی، بیشتر در پرتو مهارتی که پیتر و دلا وینیه در امور حقوقی داشت، به نشر قوانینی اقدام کرد (۱۲۳۱) موسوم به لیبر آوگوستالیس که از دوران امپراطوری یوستینیانوس به این طرف اولین اصول حقوقی بود که به اسلوبی علمی تدوین میشد، و کاملترین مجموعه قانونشناسی در تاریخ حقوق به شمار میرود. از یک لحاظ میتوان آن را قانوننامه‌ای ارتجاعی دانست: کلیه امتیازات طبقاتی فئودالیسم را میپذیرفت و حقوق کهنسالی را که شخص خاوند در مورد سرف داشت حفظ میکرد، اما از بسیاری جهات قانوننامه‌ای بود مترقی، چنانکه اشراف را از اختیارات وضع قوانین، رسیدگی به امور حقوقی، و ضرب سکه محروم، و این امور را در دست حکومت متمرکز میساخت، دادرسی از طریق دوئل و اوردالی را منسوخ میکرد، برای رسیدگی به جرایمی که تا این تاریخ، به شرط نداشتن مدعیان خصوصی، بدون مجازات میماند دادستان معین کرد، تاخیر و کوتاهی در دادرسی را ناپسند شمرد، به قضات توصیه کرد که از اطاله کلام و کلاهی اصحاب دعوی جلوگیری کنند. و مقرر داشت که محاکم کشوری باید همه روزه جز روزهای تعطیل عمومی به کار بپردازند. مثل اکثر فرمانروایان قرون وسطی، فردریک با دقت تمام به تنظیم اقتصاد مملکت خویش پرداخت. برای خدمات و کالاهای مختلف یک ((نرخ عادلانه)) تعیین شد. حکومت تولید نمک، آهن، فولاد، شاهدانه، قیر، قماشهای رنگ شده و پارچه‌های حریر را در حوزه انحصار خود آورد.

کارخانه‌های پارچه‌بافی خود را به کمک زنان زر خرید مسلمان و سرپرستی خواجگان اداره کرد، کشتارگاه‌ها و گرمابه‌های عمومی را مالک بود و اداره میکرد؛ مزارع نمونه به وجود آورد، کاشت پنبه و نیشکر را تشویق کرد، شر جانوران موذی را از بییشه‌ها و کشتزارها دفع کرد، و به احداث جاده‌ها و پلها و

حفر چاه‌ها برای رسانیدن آب به مردم همت گماشت. بازرگانی خارجی اکثر به دست حکومت انجام می‌گرفت و کالاهای تجاری را ناو‌هایی حمل می‌کردند متعلق به دولت که کارکنان یکی از آنها بالغ بر سیصد میشدند. عوارض و باجهای وسایط نقلیه داخلی به حداقل تخفیف یافت، اما تعرفه‌های گمریکی که بر صادرات و واردات تعلق می‌گرفت بزرگترین منبع درآمد حکومت را تشکیل میداد. از آنجا که حکومت فردریک مثل تمام حکومت‌های عالم همواره مصارفی برای درآمدهای خویش داشت، مالیات‌های متعدد دیگری نیز از مردم گرفته میشد. در واقع پیدایش پول رایج بر اساس اصولی صحیح و موازین اخلاقی متقن را باید از افتخارات دوران زمامداری فردریک به حساب آورد.

فردریک به منظور آنکه چنین کشور یکپارچه عظیمی را بدون اتکا به مسیحیتی که طبیعتاً با وی سر دشمنی داشت با ابهت و مقدس سازد، سعی کرد تا تمام آن حرمت و شکوهی را که حریم امن یک امپراتور رومی در نظر مردم داشت در وجود خویشتن جمع کند، بر روی مسکوکات بسیار ظریف وی هیچ کلمه‌ای یا نشان‌های یک روی آنها، به سنت روم باستانی، دور تا دور، کلمات اختصاری / Aug / Cesar / ROM / IMP (امپراتور/ روم/ قیصر/ آوگوستوس) و در روی دیگر، تصویر عقاب رومی و دور تا دور آن نام فردریک نقش شده بود، به مردم می‌آموختند که امپراتور از لحاظی پسر خداست؛ قوانین وی گردآورده‌ای است از عدالت ربانی، و همیشه شخص وی را با کلمه یوستیتیا (دادخواه) یعنی تقریباً به عنوان شخص سوم از اقانیم سه گانه جدید یاد می‌کردند. از آنجا که فردریک مشتاق بود که در صفحات تاریخ و گالری‌های هنری در کنار امپراتوران روم باستان قرار گیرد، مجسمه‌سازان را مامور کرد تا تندیس‌هایی چند از وی با سنگ بتراشند، بر بالای پلی در محل ولتورنو، و بر بدنه دروازه‌های در کاپوا، تصویر وی و ملازمانش را، به سبک قدیم، به صورت برجسته نقش کردند، لکن از این آثار هیچ چیز به جا نمانده است جز سر زنی بسیار زیبا. این جهدی که در دوران قبل از رنسانس برای احیای هنر کلاسیک مبذول شد نتیجه‌ای نداد و در زیر سیل سبک گوتیک از میان رفت.

با وجودی که فردریک علاوه بر مقام پادشاهی وضع شبه الاهی یافته بود و مدام برای ترقی مملکتش تلاش می‌کرد، این امکان برایش بود که از تمام شئون زندگی در دربار خویش در فودجا بهره‌مند شود. خیل عظیمی از بندگان، که بسیاری از آنها ساراسنها بودند، به رفع نیاز مندی‌های امپراتور و تمشیت دستگاه اداری وی می‌پرداختند. در ۱۲۳۵ چون دومین زنش درگذشت، مجدداً از دواج کرد. زن جدیدش ایزابلا، شهزاده خانم انگلیسی، از درک آرا یا اصول اخلاقی شوهر عاجز بود، به همین سبب از انظار غایب شد، در حالی که فردریک اوقات را با معشوقه‌هایش می‌گذرانید و از این موانستها صاحب فرزند نامشروعی شد. دشمنانش وی را متهم به داشتن حرمسرایي کردند، و گرگوریوس نهم تهمت لواط بر وی بست. فردریک در مقام مدافعه توضیح داد که کلیه بانوان و نوجوانان سیاه و سفید را به علت مهارتشان در آواز هخوانی، رقص، عملیات آکروباسی، یا سایر تفریحاتی که بر وفق سنت در دربارهای پادشاهان مرسوم بود استخدام کرده است. علاوه بر این، وی محلی را اختصاص به نگهداری حیوانات درنده داده بود، و گاهی هنگام سفر، جماعتی از بردگان ساراسن، در حالی که تعدادی پلنگ، سیاه‌گوش، شیر، یوزپلنگ، بوزینه، و خرس را به زنجیر بسته بودند، در عقب امپراتور حرکت می‌کردند. فردریک عشق مفرطی به شکار و قوشبازی داشت و پرندگان عجیب را گرد می‌آورد؛ برای پسرش مانفرد رساله‌های جالب و علمی در بیان شکار با باز تصنیف کرد. بعد از شکار علاقه و اشتیاق مفرطی به گفتگوهای فاضلانه و دلچسب داشت. خلوت کردن با اشخاص همفکر و مطلع را بر دست و پنجه نرم کردن دلیران در میدان مرجع می‌شمرد. خود وی فاضلترین سخندان عهد خویش بود. در شوخطبعی و حاضر جوابی شهرتی بسزا داشت. این فردریک احتیاجی به ولتر نداشت، خودش ولتر خود بود. وی صحبت می‌کرد و به هفت تا از آنها چیز مینوشت. با ملک کامل، که بعد از پسران خویش وی را عزیزترین دوست خود می‌شمرد، به عربی مکاتبه می‌کرد؛ به داماد خویش، یوحنا واتاتسز امپراتور یونانی، نامه‌های خویش را به زبان یونانی مینوشت؛ و هر موقع به پادشاهان و امرای غرب نامه می‌فرستاد، زبان لاتین را وسیله ابلاغ منویات خود قرار میداد. دستیاران وی - به ویژه پیترو دلا وینی - در اسلوب پسندیده منشآت لاتینی خود زبان کلاسیک روم را سرمشق خود ساختند. این جماعت روحیه دوران باستان روم را درک کردند، و با آن کوس برابری زدند، و تقریباً بر اومانیست‌های عهد رنسانس پیشی گرفتند. خود فردریک شاعری بود که اشعار ایتالیاییش مورد

تمجید دانتہ قرار گرفت. غزلیات و اشعار بزمی پرووانس و جهان اسلامی به دربار وی راه پیدا کرد و در سینه‌های جوانان اشرافی که در آنجا به خدمت مشغول بودند ضبط شد. امپراطور، مانند یکی از خلفای مقتدر بغداد، دوست داشت که پس از اشتغال روزانه به امور حکومت یا شکار یا جنگ، بساط بزم بگسترد، زنان زیباروی بر گردش حلقه زنند، و شعرا در مدح جلال او و لطف آن مهرویان به غزلسرای مشغول شوند.

فردریک هر چه بیشتر پا به سن می‌گذاشت رغبت زیادی به علوم و فلسفه نشان میداد. در این مورد بیش از هر رشته و فنی میراث اسلامی سیسیل و سیله انگیزش وی شد. خودش شخصا بسیاری از شاهکارهای زبان عربی را خواند، فیلسوفان و دانشمندان مسلمان و یهودی را به دربار خویش آورد، و محققان را اجیر کرد تا متون کلاسیک علمی یونانی و اسلامی را به زبان لاتینی ترجمه کنند. علاقه وی به علوم ریاضی چندان زیاد بود که پادشاه مصر را وادار کرد تا یک نفر ریاضیدان معروف اسلامی، الحنیفی، را به دربار وی اعزام کند. خودش با لئوناردو فیبوناتچی، بزرگترین ریاضیدان مسیحی عصر، دوستی صمیمی بود. فردریک مثل مردمان عهد خویش پابند پاره‌های خرافات بود و در مباحثی مثل علم احکام نجوم و کیمیاگری غور و کاوش میکرد. وی عالم همه فن حریف معاصر، مایکل سکات، را به هر حیلتي بود به دربار خود آورد و نزد وی به مطالعه و تحقیق در علوم مکنونه، شیمی، فن استخراج فلزات، و فلسفه مشغول شد. حس کنجکاو وی عالمگیر شد. نه تنها مسائل و معضلات مربوط به علوم و فلسفه را برای فضایی دربار خویش میفرستاد، بلکه در حل این قبیل دشواریها از دانشمندان کشورهای دوردستی چون مصر، عربستان، سوریه، و عراق عرب نیز مدد میخواست.

به امر وی، باغ وحشی نه برای سرگرمی بلکه به خاطر تحقیقات علمی دایر شده بود؛ و تجربیاتی درباره پرورش پرندگان خانگی، کبوتر، اسب، شتر، و سگ صورت می‌گرفت. قوانینی که درباره شکار و تحریم شکار در فصول فصول جفتگیری و زاد و ولد جانوران به دست آمده بود - مشهور است که حیوانات ناحیه آپولیا، به عنوان قدردانی از عمل فردریک، نامه محبت‌آمیزی به حضورش فرستادند. از جمله قوانین موضوعه وی نظامات روشنفکرانه‌ای بود درباره پزشکی، اعمال جراحی و فروش داروها. وی با تشریح اجساد موافق بود؛ پزشکان مسلمان از احاطه و اطلاع جامعه وی بر کالبدشناسی متحیر بودند. حیطه و عمق تبحر وی در فلسفه از تقاضایی که نزد پاره‌های از علمای اسلامی فرستاد کاملاً هویدا است. فردریک از آنها استدعا کرد تا پاره‌های از اختلافاتی را که میان نظرات ارسطو و اسکندر افرویدیسی در باب ابدیت جهان وجود داشت حل و رفع کنند. به همین سبب بود که مایکل سکات خطاب به وی گفت: ((ای امپراطور نیکبخت! برآستی اعتقاد دارم که اگر قرار میبود کسی را به علت دانش وی از مرگ معاف سازند، تو درخور چنین پاداشی بودی)).

فردریک از بیم آنکه مبادا معلومات فضایی که در دربار خویش گرد آورده بود با درگذشت آنها از بین برود، به سال ۱۲۲۴ دانشگاه ناپل را تاسیس کرد - و آن نمونه بینظیری از یک دانشگاه قرون وسطایی بود که بدون اجازه مقامات روحانی قدم به عرصه وجود مینهاد. وی فضایی را که در کلیه هنرها و علوم تبحر داشتند به جرگه اساتید آن دانشگاه دعوت کرد و برای آنها مستمریهای گزافی مقرر داشت؛ و برای آنکه دانشجویان واجد شرایط اما تهیدست بتوانند از مزایای چنین دانشگاهی برخوردار باشند، کمک هزینه‌ای برای آنها معین کرد.

فردریک جوانان کشور خود را از مسافرت به ممالک خارجی برای فراگرفتن تعلیمات عالی‌ه باز داشت. امیدوار بود که بزودی ناپل به عنوان یک مرکز تعلیمات حقوقی تالی بولونیا شود و بتواند افراد را برای اداره امور جمهوری تربیت کند. آیا فردریک شخص ملحدی بود وی در ایام کودکی فردی بود دیندار، و شاید تا موقعی که عزم جنگ صلیبی کرد هنوز به مبانی و اصول دین مسیح اعتقاد داشت. ظاهراً حشر و نشر وی با بزرگان و متفکران جهان اسلامی به این اعتقاد پایان بخشید. وی شیفته دانش اسلامی شد و فلسفه و علوم اسلامی را به مراتب بر دانش و آرای جهان مسیحی برتر دید. در مجلس دیت امرای آلمانی در فریولی (۱۲۳۲) وی یک هیئت نمایندگی مسلمانان را با آغوش باز به حضور پذیرفت و بعداً، جلو چشم

اسقفان و شهزادگان، در مجلس ضیافتی که این ساراسنها به مناسبت حلول یکی از اعیاد اسلامی تشکیل داده بودند شرکت جست. مٹیوپریس، وقایعنگار این عهد، چنین مینویسد: ((دشمنان وی میگفتند که امپراطور احکام محمد[ص] را بیشتر از قوانین عیسی مسیح میپسندید و قبول داشت... و دوستی وی نسبت به مسلمانان زیادتیر از مسیحیان بود.)) شایعه‌ای که از ناحیه گرگوریوس نهم ناشی شده بود این گفته را به فردریک نسبت میداد که: ((سه تن شعبده‌باز چنان با تردستی معاصران خود را اغفال کردند که سلطه بر جهان از آن ایشان گردید. و آن سه موسی، عیسی، و محمد[ص] سر زبان خاص و عام بود. فردریک این شایعه را تکذیب کرد، لکن همین شایعه نظر عمومی را در طی آخرین بحران دوره زندگیش بر علیه وی مجهز کرد. بی شک وی آدمی بود وارسته از قیود دین، و درباره اصول عقاید دین مسیح، از جمله مسائلی مانند آفرینش جهان طبق روایات مذهبی، خلود فردی، و آیین شدن مریم باکره، تردید داشت. در مقام رد شیوه دادرسی از طریق اوردالی، فردریک میپرسید: ((چگونه یک انسان میتواند باور کند که حرارت طبیعی آهن تفته بدون وجود علتی کافی سرد شود، یا آنکه، به سبب وجدانی بیحس، عنصر آب متهمی را ((که در آن فرو کرده‌اند نپذیرد)) در طول دوران زمامداریش فقط به احداث یک کلیسا مبادرت ورزید. وی در قلمرو خویش به پیروان ادیان و مذاهب مختلف تا حدی آزادی میداد. کاتولیک‌های یونانی، مسلمانان و یهودیان اجازه داشتند بدون دردسر و مزاحمت به پیروی از تعالیم کیش خود مشغول باشند، لکن (صرفنظر از یک مورد استثنایی) از حق تدریس در دانشگاه یا تصدی مشاغل رسمی مملکتی محروم بودند. جمیع مسلمانان و عبرانیها موظف بودند لباسی خاص بپوشند تا تشخیص آنها از مسیحیان آسان باشد؛ نظیر جزیهای که امرای مسلمان از یهودیان و مسیحیان میگرفتند، در قلمرو فردریک نیز یهودیان و ساراسنها به عوض خدمت لشکری ملزم به پرداخت خراجی بودند. طبق قوانین موضوعه فردریک، دست شستن از آیین مسیح و قبول دین یهود یا اسلام عملی بود در خود مجازاتی سخت. لکن در ۱۲۳۵، هنگامی که به یهودیان فولدا اسناد داده شد که یک کودک مسیحی را کشته و خونس را گرفته‌اند تا در مراسم عید فصح به کار برند، فردریک به مدد آنها شتافت و این داستان را افسانه بیرحمانه و بیاساسی خواند. وی چند تن از فضایی یهود را به دربار خویش آورده بود.

بزرگترین امر خلاف قاعده در دوران سلطنت مردی که این سان به اصالت عقل اهمیت میداد آزار و تعقیب بدعتگذاران بود. فردریک اجازه نمیداد که حتی اساتید دانشگاهش از آزادی فکر و بیان برخوردار باشند؛ این مزیتی بود که انحصار به شخص خود وی و دستیارانش داشت. مثل اکثر زمامداران، فردریک به لزوم دین برای نظام اجتماعی آگاه بود، و نمیتوانست به زیردستان خود اجازه دهد که تیشه به ریشه دین زنند. به علاوه، قلع و قمع بدعتها وسیله سهلی بود برای سازشی که گاه به گاه با پاپها لازم میآمد. در حالی که برخی دیگر از پادشاهان قرن سیزدهم از تشریک مساعی با دستگاه تفتیش افکار تردید داشتند، فردریک

۳- مجادله امپراطوری با دستگاه پاپی

بتدریج که فرمانروایی فردریک در فودجا به سوی کمال گرایید، مقاصدش که متضمن اثرات بسیار زیاد بود روز به روز آشکارتر میشد. این نظرات عبارت بودند از استقرار سلطه وی در سراسر ایتالیا، احیای امپراطوری روم از طریق متحد کردن ایتالیا و آلمان، و شاید هم تبدیل شهر رم به پایتخت سیاسی و همچنین دینی دنیای غرب.

هنگامی که در سال ۱۲۲۶ وی اشراف و نمایندگان شهرهای ایتالیا را به تشکیل دیتی در کرمونا دعوت کرد، چون برای دوکشین سپولتو نیز، که در آن موقع یکی از ایالات پاپی بود، دعوتنامه‌های فرستاد و به علاوه لشکریان خود را از میان سرزمینهای متعلق به پاپ حرکت داد، پرده از روی نیت خود برگرفت. پاپ نجای سپولتو را از شرکت در آن دیت منع کرد. شهرهای لومبارد، که تصور کردند فردریک میخواهد آنها را نه اسما بلکه رسماً منقاد امپراطوری خویش کند، از اعزام نماینده خودداری ورزیدند؛ در عوض به تشکیل دومین اتحادیه لومبارد مبادرت جستند که عبارت از ائتلافی بود میان میلان، تورینو، برگامو، برشا، مانتوا، بولونیا، ویچنتسا، ورونا، پادوا، و ترویو. این شهرها متعهد شدند که در صورت تهاجم به دفاع از یکدیگر پردازند، و عهدنامه‌ای برای بیست و پنج سال امضا کردند. بنابراین، دیت کرمونا تشکیل نشد.

در سال ۱۲۳۴، فرزندش هانری علم مخالفت با پدر برافراشت و دست اتحاد به اتحادیه لومبارد داد. فردریک بدون هیچگونه سپاهی، منتها با مبالغ عظیمی زر، از ایتالای جنوبی رو به سوی ورمس نهاد. به مجردی که خبر آمدن وی یا رسیدن سکه‌های طلا به گوش مردم رسید، فتنه خوابید. هانری را به زندان افکندند. وی هفت سالی را افسرده در کنج زندان گذراند، و هنگامی که او را از محلی به زندان دیگری انتقال میدادند، اسب خود را به کنار صخره‌های راند و خویش را به دره‌ای افکند و هلاک ساخت. پس از رفع این غایله، فردریک متوجه مابینتس شد، در آنجا دیتی را زیر نظر خویش تشکیل داد، و بسیاری از نجابی را که حضور داشتند تشویق کرد تا با وی در مبارزه برای بازگرداندن قدرت امپراطوری در ناحیه لومباردی سهیم شوند. با کمک این قبیل نجبا بود که فردریک سپاه اتحادیه لومبارد را در کورتونووا شکست داد (۱۲۳۷)؛ کلیه شهرها به جز میلان و برشا تسلیم شدند. گرگوریوس نهم پیشنهاد وساطت کرد، اما امپال فردریک برای استقرار وحدت ایتالیا با عشقی که ایتالیاییان به آزادی داشتند سازشپذیر نبود.

در این موقع بخصوص، پاپ گرگوریوس، هر چند که نود سال از عمرش میگذشت و علیل بود، تصمیم گرفت که با شهرهای اتحادیه لومبارد متحد شود، خطر را به جان بخرد، و اختیارات غیر روحانی پاپها را موکول به جنگ کند. پاپ چندان علاقهای به شهرهای لومبارد نداشت؛ وی نیز مانند فردریک معتقد بود که آزادی این قبیل شهرها وسیله‌ای است برای منازعه و هرج و مرج، و میدانست که شهرهای لومبارد پناهگاه بدعتگذارانی بود که آشکارا با ثروت و اختیارات ملکی کلیسا دشمنی میورزیدند. درست در همین ایام، بدعتگذاران شهر محاصره شده میلان محرابها را ملوث و تندیسهای عیسی بر سر صلیب را وارونه آویزان میکردند. لکن اگر فردریک بر این شهرها دست میافت، ایالات پاپی از همه طرف با ایتالیایی متحد و امپراطوری واحدی محصور میشد که در راس آن یک دشمن مسیحیت و کلیسا قرار داشت. در ۱۲۳۸، گرگوریوس، ونیز و جنووا را تشویق کرد تا در جنگ با فردریک به وی و اتحادیه لومبارد ملحق شوند، و طی نامه سرگشاده تنذی امپراطور را متهم به الحاد، کفرگویی، ستمگری، و تمایل به انهدام قدرت کلیسا کرد؛ در ۱۲۳۹ فردریک را تکفیر و به یک نخست کشیشان کاتولیک رومی فرمان داد که امپراطور را یاغی اعلام کنند؛ و کلیه رعایایش را از قید سوگند وفاداری نسبت به شخص امپراطور رهانید. فردریک در بخشنامه‌های خطاب به پادشاهان اروپا اتهام کفرگویی و بیحرمتی به دیانت را رد، و پاپ را متهم کرد که درصدد انهدام امپراطوری برآمده است و میخواهد کلیه سلاطین را به زیر یوغ دستگاه پاپی درآورد. به این نحو تلاش نهایی میان امپراطوری و دستگاه پاپی آغاز شد. پادشاهان اروپا مراتب همدردی خود را به فردریک ابلاغ کردند، لکن به تقاضای کمک به او چندان توجهی میدول نداشتند. طبقه نجابی آلمان و ایتالیا جانب وی را گرفتند، زیرا امیدوار بودند که به این وسیله اساس فئودالیسم را تحکیم کنند و شهرها را فرمانبردار خویش سازند. در خود شهرها، طبقات متوسط و پایین عموماً از پاپ طرفداری میکردند؛ بار دیگر رقابت گروه‌های سیاسی گونلفها و گیبلینها- که اولی هواخواه امپراطور، و دومی مدافع دستگاه پاپی بود - احیا شد؛ حتی شهر رم از این دو دستگی برکنار نماند، و در آنجا نیز فردریک طرفداران فراوان داشت. هنگامی که وی با سپاه قلیلی به نزدیکی رم رسید، شهرها یکی پس از دیگری دروازه‌های خود را چنان به روی او گشودند که گویی قیصر دومی از راه آمده است. گرگوریوس، که اینک شکست را به چشم خویش میدید، به نشانه سوگواری، با جماعتی از کشیشان در معابر پایتخت به حرکت درآمد. شجاعت و اندام نحیف پاپ فرتوت قلوب مردم شهر رم را به رقت آورد، و بسیاری خود را برای حراست وی مسلح ساختند. فردریک که مایل نبود کارش با پاپ به جایی باریکی کشد، از آمدن به شهر رم صرفنظر کرد و فصل زمستان را فودجا گذراند. وی امرای آلمانی را تشویق کرده بود تا تاجشاهی بر سر پسرش کونراد نهند و او را پادشاه رومیان بشناسند (۱۲۳۷). وی داماد لایق اما سفاک خویش، اتسلینو دا رومانو، را به حکومت ویچنتسا، پادوا، و ترویزو گماشته و اداره دیگر شهرهایی را که تسلیم شده بودند به فرزند محبوبش انتسیو محول کرده بود. انتسیو جوانی بود رعنا، مغرور، سرخوش، در میدان نبرد دلاوری شجاع و ادیبی فاضل، که به قول پدرش ((از لحاظ صورت و اندام)) شباهت تام و تمامی به وی داشت. امپراطور در بهار ۱۲۴۰ راونا و فانتتسا را تسخیر و در ۱۲۴۱ بنونتو، مرکز پاپ، را ویران کرد. ناوگان وی جلو کاروانی از کشتیهای جنووا را که حامل جماعتی از کشیشان، روسای دیرها، اسقفان و کاردینالیهای فرانسوی و اسپانیایی و ایتالیایی عازم رم را گرفت. فردریک این جماعت را به عنوان گروگان در آپولیا نگاه داشت تا در مقام معامله با پاپ از وجود آنها استفاده کند. بزودی فرانسویها را آزاد

کرد، لکن دوران طویل بازداشت بقیه و مرگ بر خي از آنها در زندان وي، اروپايي را که عادت به حفظ حرمت و مصونیت روحانیان داشت سخت متوحش و متالم ساخت. بسیاری از مردم اکنون پیشگویی رازوري یوآکیم دا فیوری نام را، که چند سال پیش از این وقایع خبر از آمدن ضد مسیح داده بود - و فردريك را جز او کس دیگری نمیدانستند - باور میکردند. فردريك حاضر شد که به شرط صلح با گرگوریوس، زندانیان را آزاد کند، لکن پاپ فرتوت حتي تا موقع نزاع (۱۲۴۱) ثابتقدم ماند. اینوکنتیوس چهارم اهل سازش بیشتری بود، وي به تشویق سنلویی با شرایط صلح موافقت کرد (۱۲۴۴). اما شهرهای لومبارد حاضر به تصویب چنین عهدنامه‌های نشدند و به پاپ خاطرنشان کردند که گرگوریوس متعهد شده بود جداگانه با فردريك به عقد صلح مبادرت نکند. اینوکنتیوس مخفیانه رم را ترك گفت و به لیون گریخت.

فردريك دوباره به جنگ پرداخت و اکنون هیچ قوایی ظاهراً نمیتوانست وي را از تسخیر و تصرف ایالات پاپی و استقرار قدرتش در رم مانع آید. اینوکنتیوس نخست کشیشان کلیسا را به شوراي لیون احضار کرد؛ شوراي لیون حکم تکفیر امپراطور را تجدید و او را به جرم اعمال منافی عفت، بیدینی، و غدر نسبت به پاپ، سرور مسلم وي، عزل کرد (۱۲۴۵). بر اثر تشویق پاپ، جماعتی از اسقفان و نجبای آلمانی هانری راسپه را به امپراطوری برداشتند و هنگامی که وي درگذشت، ویلهلم فونهلانت را به جانشینی وي برگزیدند. حکم تکفیر در مورد کلیه هواخواهان فردريك صادر، و جمیع مراسم مذهبی در تمامی سرزمینهایی که نسبت به وي وفادار بودند ممنوع شد. به علاوه بر علیه وي و پسرش انتسیو فرمان جهاد داده شد و به کلیه افرادی که برای رهایی خاک فلسطین به سپاه صلیبی پیوسته بودند وعده داده شد که، در صورت شرکت در مبارزه با امپراطور کافر از جمیع مزایایی که خاص صلیبیون بود برخوردار شوند. فردريك، که زمام نفس را به دست نفرت و حس انتقامجویی داده بود، اکنون هر مغری را مسدود کرد. وي به نشر اعلامیه‌های تحت عنوان ((بیانیه اصلاح)) اقدام نمود که در آن کشیشان را به عنوان دنیاپرستانی ((سر مست از پیروی هواهای نفسانی که سیل روزافزون مال و منال تقوای آنها را خفه کرده است)) تقبیح کرد. وي، در سراسر سیسیلیهای دوگانه، برای تقویت بینه مالی خود در جنگ، خزاین کلیساها را ضبط کرد. هنگامی که شهری در آپولیا به قصد دستگیری وي علم شورش برافراشت، به فرمان فردريك، چشم يك سلسله‌جنبانان آن بلوا را درآوردند، آنگاه جوارح آنان را قطعه قطعه کردند، سپس آنها را به قتل رسانیدند. چون پسرش کونراد تقاضای کمک از پدر کرده بود، فردريك عازم آلمان شد. ضمن راه در تورینو به وي خبر دادند که پارما پادگان وي را قلع و قمع کرده است، پسرش انتسیو در خطر است و سراسر ایتالیای شمالی، حتي سیسیل، سر به شورش برداشته است. فردريك شهرها را یکایک مورد هجوم قرار داد، فتنه‌ها را يك يك خوابانید، از هر کدام آنها گروگانهایی گرفت و هنگامی که این شهرها بار دیگر سر به عصیان برداشتند، آن نفرات را به قتل رسانید. در میان اسیران، هر کس را که معلوم میشد از رسولان پاپ است دست و پا میبردند، و معمولاً در این گونه موارد سربازان ساراسنها را، که در مقابل سرشک و تهدیدات مسیحیان مصون بودند، به درخیمی میگماشتند.

در اثنای محاصره پارما، فردريك که شکیبایی آن نداشت دست روی دست بگذارد، به اتفاق پسرش انتسیو و پنجاه تن از شهبازان عازم اراضی باتلاقی مجاور شهر شد تا در آنجا به صید پرندگان آبی وقت بگذرانند. در حالی که این عده پی شکار رفته بودند، مردان و زنان پارما دست از جان شستند و بر لشکریان فردريك تاختی بردند و آن قوای مغشوش و بیسردار را غافلگیر کرده، گنجینه‌ها و حرم و مجموعه جانورانی را که جزئی از کوبه امپراطور بود به غنیمت بردند. فردريك مالیاتهای گزافی بر مردم تحمیل کرد، از نو لشکری آراست و دوباره به جنگ برخاست. دلایل و مدارکی نزد وي بردند که ثابت میکرد صدراعظم مورد اعتماد وي، پیترولا وینیه، مشغول توطئه است تا مگر وي را تسلیم دشمن کند. به امر فردريك وي را دستگیر و کور کردند، و وي آن قدر سر خود را بر دیوار زندان کوفت تا همانجا درگذشت (۱۲۴۹). در همان سال خبر رسید که انتسیو در نبرد لافوسالتا به دست لشکریان بولونیا اسیر شده است. مقارن همین ایام، طبیب فردريك در صدد برآمد ولیعنت خود را مسموم کند. این ضربات پیاپی روحیه امپراطور را خرد کرد، به طوری که خودش را از معرکه جنگ بیرون کشید و به آپولیا رفت. در ۱۲۵۰، سرداران وي به يك سلسله فتوحات عدیده نایل آمدند و ظواهر احوال دلالت بر آن میکرد که ورق به نفع فردريك برگشته است. سن لویی، پادشاه فرانسه که در مصر به دست مسلمانان اسیر شده بود، از

اینوکنتیوس چهارم خواست که به جنگ پایان دهد تا فردریک بتواند به مدد صلیبیون بشتابد. لکن درست هنگامی که بارقه امید دوباره ظاهر میشد، بدن را یارای ماندن نمانده بود. اسهال خونی، آن الاهی انتقام که بسیاری از پادشاهان قرون وسطی را خوار کرد، امپراتور مغرور را از پا در آورد. وی از پاپ تقاضای بخشش کرد، پاپ نیز وی را بخشید. به این نحو، مردی که پابند هیچ دینی نبود جامه خاص یکی از رهبانان سیستمیان را برتن کرد و در سیزدهم دسامبر سال ۱۲۵۰ در فیورنتینو درگذشت. مردم زمزمه میکردند که شیاطین روحش را برداشته و از دهانه آتشفشان اتنا به دوزخ روانه کرده‌اند. نفوذ وی آن قدرها آشکار نبود. به زودی امپراتوریش فرو ریخت و در تمامی قلمرو او هرج و مرجی حکمفرما شد عظیمتر از آنچه پیش از وی وجود داشت. وحدتی که فردریک در راه رسیدن به آن جنگید بزودی حتی در انگیزش خلاقه آن دچار آشوب و بیدادگری جداگانه دوکها و طبقه کوندوتیره‌هایی شدند که، به طور ناخودآگاه، همان ببقیدی فردریک به اصول اخلاقی، آزادی عقلانی وی، و حمایتی را که وی از هنر و ادبیات میکرد به ارث بردند. هوش مردانه عاری از هر گونه قید اخلاقی، که در دوره رنسانس از ویژگیهای سلاطین مستبد شد، در واقع طنینی بود از سجایا و فکر فردریک، منتها بدون لطف و فریبندگی وی. تعویض کتاب مقدس با آثار کلاسیک روم و یونان، و جایگزین کردن تعقل به جای ایمان. طبیعت به جای خداوند، و ضرورت به جای مشیت الاهی، همه در آرا و دربار فردریک ظاهر شد، و بعد از فاصله مختصری که در خلال آن هنوز پندارهای متعارفی رواج داشت، این نظام نوین، افکار اومانیستها و فلاسفه رنسانس را تسخیر کرد. فردریک یک قرن قبل از آنکه عصر رنسانس آغاز شود، ((دل در گرو رنسانس)) داشت. هنگامی که ماکیاوولی به تصنیف اثر خویش شاهزاده دست زد، غرضش سزار بورژیا بود، اما در واقع فلسفهای که از قلم ماکیاوولی تراوش میکرد تعلق به فردریک داشت. نیچه در نوشته‌های خویش بیسمارک و ناپلئون را در نظر داشت، لکن خود را مدیون نفوذ فردریک میشمرد، و میگفت که ((به سلیقه من، وی اولین اروپایی بوده است.)) نسلهای آینده، که از اصول اخلاقی این امپراتور بزرگ منزجر و از قوه هوش وی متحیر بودند و به طور مبهمی عظمت امیال وی را در بسط امپراطوری متحدی تقدیر میکردند، بارها این جمله را که از قلم تاریخنویس قرون وسطایی، مٹیوپریس، در نعت فردریک تراوش کرده بود به کار میبردند: ((دگرگون کننده شگفتانگیز، و اعجاز عالم)).

VI تجزیه ایتالیا

فردریک در وصیتنامه خویش امپراطوری را به پسرش کونراد چهارم واگذاشت، و فرزند نامشروع خود مانفرد را نایب‌السلطنه ایتالیا کرد. تقریباً همه جا در ایتالیا مردم علیه مانفرد سر به شورش برداشتند. ناپل، سپولتو، آنکونا، فلورانس تسلیم نمایندگان پاپ شدند. اینوکنتیوس چهارم از شنیدن این خبر فریاد زد: ((بگذار آسمانها در این مسرت سهیم گردند و زمین شادمان شود.)) پاپ فاتح به ایتالیا بازگشت، ناپل را مقر فرماندهی لشکریان خود ساخت، در صدد الحاق سیسیلهای دو گانه به ایالات پاپی برآمد، و به فکر افتاد که از سروری فایقه خویش بر شهرهای ایتالیای شمالی که تا این تاریخ بیواسطه بود اندکی بکاهد. لکن این شهرها در عین حال که با پاپ در ستایش پروردگار شریک بودند، تصمیم داشتند که از استقلال خویش نه فقط در برابر امپراطور بلکه در برابر دستگاه پاپی رم نیز دفاع کنند. در همین اثنا، اتسلینو و اوبرتو پالایچینو چندین شهر را در مقابل تعهدات با کونراد در دست داشتند، هیچ کدام از این دو حرمتی برای دین قایل نبودند؛ در قلمرو آنها بدعت رونق داشت، و خطر آن در میان بود که سراسر ایتالیای شمالی از چنگ کلیسا بیرون رود. ناگهان کونراد جوان با لشکر تازه آلمانها از کوه‌های آلپ سرازیر شد، شهرهای یاغی را بار دیگر تصرف کرد، و پیروزمندانه قدم به خاک سیسیلهای دوگانه گذاشته بود که به مرض تب و نوبه درگذشت (مه ۱۲۵۴). مانفرد لشکریان امپراطوری را زیر فرمان گرفت و سپاهیان پاپ را در نزدیکی فودجا شکست داد (دوم دسامبر). هنگامی که خبر این شکست را به رم بردند، اینوکنتیوس در بستر نزع افتاده بود. وی در عین نومیدی جان سپرد، و در دم بازپسین به زمزمه گفت: ((خداوند، تو آدمیزاده را به سبب شرارتش فاسد کرده‌ای.)) باقی این داستان جز هرج و مرجی شکوهمند چیزی نیست. پاپ آلکساندر چهارم به تدارک جهادی علیه اتسلینو پرداخت. در این مبارزه آن مرد شقی، زخمی و اسیر شد، اما حاضر به قبول خوراک و دیدن اطبا و کشیشان نشد؛ در نتیجه، بیآنکه توبه و طلب بخشایش کرده باشد،

بر اثر گرسنگی جان داد (۱۲۵۹). برادرش آلبریکو، که او نیز به همین سان به واسطه ارتکاب به يك سلسله جرایم و اعمال وحشیانه مقصر بود، دستگیر شد، در جلو چشمش همسر و کودکان او را شکنجه دادند، آنگاه با گاز انبر پوست از بدنش جدا کردند؛ هنوز زنده بود که او را به دم اسبی بستند و بدنش را آن قدر روی زمین کشیدند تا جان سپرد. مسیحیان و ملحدان اینک هر دو به يك شیوه دست به اعمال وحشیانه میزدند؛ و فقط مانفرد حرامزاده سرخوش و رعنا بود که در این ستمگریها سهمی نداشت. مانفرد بعد از آنکه لشکریان پاپ را دوباره در مونتاپرتو شکست داد (۱۲۶۰)، در عرض شش سال بعد، مالکالرقاب ایتالیای جنوبی بود. در این مدت وی فرصت کافی برای شکار، آواز خوانی، و سرودن اشعار داشت و، به طوری که دانته گفته است، ((نواختن سازهای زهی هیچ کس در پهنای آفاق مانند وی پیدا نمیشد.)) پاپ اوربانوس چهارم چون از پیدا کردن کسی که در ایتالیا بتواند از عهده مانفرد برآید نومید شده و تشخیص داده بود که دستگاه پاپی از این به بعد برای حراست خویش باید متکی بر فرانسه باشد، دست به دامان لویی نهم زد تا سسیلهای دوگانه را به عنوان تیول قبول کند. لویی خودداری ورزید، لکن اجازه داد که برادرش شارل د/آنژو دیهیم ((سلطنت ناپل و سیسیل)) را از دست اوربانوس قبول کند (۱۲۶۴). شارل به همراه سی هزار نفر از سپاهیان فرانسوی از خاک ایتالیا عبور کرد و لشکریان مانفرد را، که تعدادشان کمتر بود، هزیمت داد. مانفرد که عرصه را بر خود تنگ دید، به میان دشمن جست و به مرگی شرافتمندانهتر از مرگ مولای خویش نایل آمد. کونرادین، فرزند پانزدهساله کونراد، از آلمان برای مقابله با شارل به حرکت درآمد، لکن در محل تالیاکوتسو هزیمت یافت، و به سال ۱۲۶۸ در میدان بازار شهر ناپل، جلو انظار عامه، سرش را از تن جدا کردند. با مرگ کونرادین و نیز مرگ انتسیو، که چهار سال بعد از این واقعه پس از مدت درازی در حبس روی داد، خاندان هوهنشتاوفن به سرنوشت اسفناکی دچار شد. امپراطوری مقدس روم به شبحی تشریفاتی مبدل شد، و رهبری اروپا به دست فرانسه افتاد.

فرانسوی به وجود آورد، لشکریان رهبانان و کشیشان قلمرو خود را فرانسوی کرد، و در حکومت خویش به قری نسبت به مردم مستبد و بیاعتنا بود و چنان از رعایای خود مالیاتهای گزاف میگرفت که همه آرزو داشتند فردیك دوباره سر از خاک به در کند، و گرایش پاپ کلمنس چهارم بر آن بود که از پیروزی دستگاه روحانیت متأسف باشد. در روز دوشنبه عید قیام مسیح سال ۱۲۸۲، هنگامی که شارل در راس ناوگان خویش در تدارک حرکت برای فتح قسطنطنیه بود، مردم پالرمو از دیدن رفتار ناهنجار یکی از ژاندارمهای فرانسوی نسبت به يك نوعروس سیسیل کاسه صبرشان لبریز شد، علم شورش برافراشتند، و يك فرانسویان شهر را به قتل رسانیدند. نفرتی که سالیان سال در دل مردهای سیسیل بر روی هم انباشته بود از آنجا هویداست که این گونه افراد، با شقاوت تمام، شکم زنانه را که از سربازان یا افسران فرانسوی آبهتن شده بودند میدریدند، و آن جنینهای بیگانه را زیر پاهای خویش نابود میکردند. دیگر شهرها به پیروی از پالرمو قیام کردند، و متجاوز از سه هزار فرانسوی در قتل عامی که به ((نماز شامگاهان سیسیل)) مشهور شد به هلاکت رسیدند. وجه تسمیه این قتل عام آن بود که کشتارها درست هنگامی روی داد که موقع نماز شامگاهان مومنان بود. در این قتل عام، به روحانیان فرانسوی مقیم سیسیل امان داده نشد، و آن دسته از افراد سیسیل که معمولاً مردمان دیندار بودند بر کلیساها و صومعهها هجوم بردند و، بدون کمترین توجهی به مصونیت روحانیان، رهبانان و کشیشان را به قتل رسانیدند. شارل د/آنژو سوگند خورد که تا ((هزار سال)) انتقام بستاند و سیسیل را به صورت ((صخره بیاب و علف، نفرین شده، و خالی از سکنه)) درآورد. پاپ مارتینوس چهارم شورشیان را تکفیر، و علیه سیسیل اعلام جهاد کرد. مردم سیسیل، که قادر به دفاع از خویش نبودند، به پذیرش سوم، پادشاه آراگون، پیشنهاد کردند که در صورت تمایل میتوانند سرزمین آنها را مالک شود. پذیرش لشکر و ناوگانی به سیسیل آمد و دودمان پادشاهان آراگون سیسیل را تاسیس کرد (۱۲۸۲). شارل بیهوده به تلاش افتاد تا مگر جزیره مزبور را دوباره تسخیر کند. ناوگان وی منهدم شد و خودش از فرط کوفتگی و اندوه در فودجا درگذشت (۱۲۸۵). جانشینان وی پس از هفده سال مبارزات بیفایده، از تسخیر سیسیل صرف نظر و به سلطنت ناپل قناعت کردند.

در شمال رم، شهرهای ایتالیا با انداختن امپراطوری به جان دستگاه پاپی از آزادی خودسرانههای بهرهمند شدند.

در میلان، خانواده دلاتوره مدت بیست سال امور شهر را به نحوی اداره میکرد که موجب رضایت مردم شد.

ائتلافی از نجبا به رهبری اوتونه ویسکونتی در سال ۱۲۷۷ حکومت را تسخیر کرد، و خود ویسکونتی و اخلافش به عنوان دوکای شهر مدت ۱۷۰ سال به میلان دولت اولیگارشی لایقی عطا کردند. ناحیه توسکان از جمله آرتسو، فلورانس، سینا، پیزا، و لوکا از جانب کنتس ماتیلدا به دستگاه حکومت پایی هیه شده بود (۱۱۰۷)، اما این تملک اسمی پایی بندرت مانع از آن میشد که شهرها از حق حکومت برخوردار باشند. سینا، مانند بسیاری از شهرهای ناحیه توسکان، تاریخ پرافتخاری داشت که به روزگار اتروسکا باز میگشت.

این شهر، که بر اثر تهاجمات اقوام بربر ویران شد، در طی قرن هشتم به عنوان منزل میانه‌ای در طول جاده بازرگانی میان فلورانس و رم رو به آبادانی گذاشت. در ۱۱۹۲ ظاهراً اصناف بازرگانی در این شهر وجود داشتند؛ بعد از این تاریخ به نام اصناف صنایع و بالاخره به صنف بانکداران برمیخوریم. بنگاه بوئونسینوری، که در ۱۲۰۹ تأسیس شد، به صورت یکی از موسسات طراز اول تجاری و مالی اروپا در آمد. نمایندگان این بنگاه در همه جا بودند، و مجموع وامهایی که این موسسه به بازرگانان، شهرها، پادشاهان، و پاپها داده بود رقم بسیار هنگفتی را تشکیل میداد. فلورانس و سینا در امر نظارت بر ویفرا انجزا - جاده‌ای که دو شهر را به یکدیگر مرتبط میساخت با هم رقابت میکردند. این دو شهر تجارتی از ۱۲۰۷ تا ۱۲۷۰، هر چند سال یک بار، به مبارزاتی مبادرت میجستند که نیروی هر دو را تحلیل میبرد؛ و از آنجا که فلورانس در جدال میان امپراطوری و دستگاه پایی از پاپها طرفداری میکرد، سینا جانب امپراطوران را گرفت. پیروزی مانفرد در مونتاپرتو (۱۲۶۰) بیشتر پیروزی سینا بر فلورانس بود. اهالی سینا گرچه به ضد پاپ میجنگیدند، در این جنگ توفیق خود را مرهون نظر لطف قدیسه حامی خود، مریم عذرا، مادر خدا میدانستند. به همین سبب، شهر خود را به عنوان تیول وقف مریم کردند، با سربلندی تمام عنوان کیویتاس ویرگینیس (شهر مریم عذرا) را بر روی مسکوکات خود نقش کردند، و کلید دروازه‌های شهر را، در کلیسای جامعی که به نام مادر عیسی پیافکنده بودند، در پای تندیس مریم عذرا نهادند. همه ساله اهالی سینا با شعیار و تشریفات موثری عید صعود مریم را جشن میگرفتند. شب عید مزبور تمام اهالی شهر، از هجدهساله تا هفتادساله، شمع به دست، به ترتیب حوزه‌های مختلف روحانی، در دنبال کشیشان و قضات خود، به سوی محوطه کلیسای جامع به حرکت در میآمدند و در آنجا بیعت خویش را با مریم عذرا تجدید میکردند. در روز عید، دسته دیگری به حرکت در میآمد. این بار نوبت نمایندگان شهرها، دهکده‌ها، و دیرهای مفتوحه یا تابعه بود. این گونه افراد نیز به سوی کلیسای جامع حرکت، هدیه‌های خود را تقدیم، و نسبت به کمون و ملکه سینا سوگند وفاداری خویش را تجدید میکردند. در میدان عمومی شهر، در همین روز، بازار مکاره بزرگی دایر میشد. در این اجتماع بزرگ، افراد قادر بودند کالاهایی را که از اطراف و اکناف آمده بود خریداری کنند. به علاوه، آکروباتها، آوازخوانها، و نوازندگان به سرگرمی مردم مشغول میشدند؛ غرفهای که اختصاص به قمار داشت، بعد از زیارتگاه مریم، بیش از هر جا طرف توجه قرار میگرفت.

در طی یکصد سال از ۱۲۶۰ تا ۱۳۶۰ سینا به اوج قدرت و شکوه خود رسید. در آن یک قرن بود که کلیسای جامع خود را (۱۲۴۵-۱۳۳۹) پیافکند، ساختمان بزرگ حکومتی را بنا نهاد (۱۳۲۰-۱۳۱۰)، و برج ناقوس برای نمازخانه کلیسای جامع سینا فواره بسیار زیبایی از سنگ مرمر تراشید (۱۲۶۶)؛ تا سال ۱۳۱۱ نقاش معروف عهد، دوتچو دی بوئونسینیا، کلیساهای سینا را با برخی از شاهکارهای اوایل عهد رنسانس تزیین کرده بود. اما این شهر پرافتخار به انجام تکلیفی کمر بست که بیش از استطاعتش بود. پیروزی مونتاپرتو برای سینا مهلک بود، به این معنی که پاپ شکستخورده کلیه مراسم مذهبی، ورود کالاهای به آن شهر، و پرداخت وامهایی را که مردم از بانکداران سینا گرفته بودند ممنوع کرد. در نتیجه، بسیاری از بانکهای سینا ورشکست شدند. در ۱۲۷۰، شارل د/آنژو شهر تادیب شده را به اتحادیه گولفها (یعنی اتحادیه ایالات پایی) منضم ساخت، و از آن پس فلورانس، آن رقیب بیرحم شمالی، بر سینا تفوق جست و حکمفرما شد.

VII ترقی فلورانس: ۱۰۹۵۱۳۰۸

وجه تسمیه فلورانس گلهای فراوانی بود که در این ناحیه میروید. فلورانس در حدود دو قرن قبل از میلاد به عنوان یک مرکز تجاری در کنار رود پو و یکی از شعبات آن به نام مونیونه بنا شده بود. این شهر، که بر اثر تهاجمات اقوام بربر ویران شده بود، در قرن هشتم، به سبب موقعیتی که در جاده ویا فرانچزا یعنی محل تقاطع شاهراه‌های میان فرانسه و رم پیدا کرد، بار دیگر رو به آبادانی گذاشت. از آنجا که فلورانس بهسولت بر مدیریتانه دست داشت، بازار تجارت دریایش رونق گرفت، و صاحب ناوگان عظیمی شد که انواع رنگ و حریر را از آسیا، و پشم را از انگلستان و اسپانیا وارد، و منسوجات حاضر شده را به نیمی از جهان صادر میکرد؛ رنگ‌رزان فلورانسی، با کوشش تمام، رموز و دقایق حرفه خویش را مخفی نگاه میداشتند و پارچه‌های حریر و پشمی را به رنگهایی چنان زیبا در می‌آوردند که حتی هنردست صنعتگران با سابقه مشرق زمین به پای آن نمیرسید.

اصناف بزرگ پشم‌فروشان مواد اولیه کار خود را خود وارد میکردند و در تبدیل آن به قماش و فروش منسوجات منافع هنگفتی به دست می‌آوردند. قسمت بیشتر کار در کارخانه‌های کوچکی صورت میگرفت که برخی از آنها در شهر یا در منازل روستایی بودند. بازرگانان مواد اولیه را به کارگر میدادند، جنس فروشی را تحویل میگرفتند، و در برابر هر جنس مبلغ معینی میپرداختند. رقابت کارگران خانگی، که بیشتر آنها را زنان تشکیل میدادند، اجرت کار را پایین نگاه میداشت. پارچه‌بافان مجاز نبودند برای بالا بردن دستمزدهای خویش یا بهبود شرایط کارشان متحداً به اقداماتی توسل جویند؛ و اجازه مهاجرت نداشتند. کارفرمایان، برای پیشرفت انضباط، اسقفان را ترغیب به نشر نامه‌هایی خطاب به متابعین خود میکردند، تا هر ساله چهار بار این گونه نامه‌های سرگشاده بر سر منبرها خوانده شود، و کارگری که چندین بار پشم به هدر دهد، با مواخظات این صنعت و تجارت مستلزم مقدار زیادی سرمایه نقد برای به کار انداختن بود؛ و بزودی بانکداران، برای حصول نظارت در حیات اقتصادی فلورانس، بنای رقابت را با بازرگانان گذاشتند. این جماعت، به جهت ضبط اموال بدهکارانی که در سر موعد معین قادر به پرداخت وام‌های خود نبودند، صاحب ثروت هنگفتی شدند، و چون اموال کلیسایی نزد آنها به رهن گذاشته میشد، بزودی، بر اثر نظارتی که در امور مالی این گونه املاک پیدا کردند، وجودشان برای پاپ ضروری شد؛ به طوری که در قرن سیزدهم تقریباً تمام امور مالی دستگاه پاپی در ایتالیا منحصر در دست ایشان بود. انگیزه اتحاد فلورانس با پاپها در مبارزه با امپراطوران تا حدی همین قید مالی، و تا اندازه‌های نیز معلول ترس ناشی از تخطی قدرت امپراطوران و طبقه اشرافی بر آزادیهای شهری و طبقه بازرگان بود. لهذا، در فلورانس، بانکداران از حامیان مهم دستگاه پاپی محسوب میشدند. به جهت وامی که این جماعت به مبلغ ۱۴۸,۰۰۰ لیور (۶۰۰,۰۰۰ دلار) به پاپ اوربانوس چهارم دادند، یورش شارل د/آنژو بر ایتالیا تدارک دیده شد. هنگامی که شارل ناپل را متصرف شد، برای آنکه پرداخت وام‌هایی که مردم گرفته بودند میسر باشد، اجازه ضرب سکه و تحصیل مالیات‌های مملکت نوبنیاد، امتیاز انحصاری تجارت اسلحه، حریر، موم، روغن، و گندم، و همچنین حق تدارک اسلحه و ساز و برگ لشکریان را به بانکداران فلورانس واگذار کرد. اگر سخنان دانته را باور داشته باشیم، این بانکداران فلورانسی از قماش مردمان تردست و مهذب عهد ما نبودند، بلکه دریازنانی پولدوست و حریص و خشن بودند که از ضبط اموال مردمان تنگدست، و گرفتن بهره‌های گزافی که مایه تالم وجدان آنها نمیشد، صاحب ثروت‌های سرشاری میشدند نظیر همان فولکوپورتیناری، که معشوقه تخیلی دانته، بناتریچه، را به فرزندی قبول کرد. این جماعت عملیات خود را در ناحیه وسیعی گسترش دادند. حدود سال ۱۲۷۷، به نام دو موسسه صرافی فلورانسیها موسوم به برونللسکی و مدیچی بر میخوریم که تمامی امور مالی نیم را اداره میکردند. بنگاه فلورانسی موسوم به فرانترسی وجوه لازم را برای جنگ‌ها و توطئه‌های فیلیپ چهارم تأمین میکرد؛ و از دوران سلطنت این فیلیپ تا قرن هفدهم میلادی بانکداران ایتالیایی بر امور مالی فرانسه حاکم بودند. ادوارد اول، پادشاه انگلستان، در سال ۱۲۹۹ مبلغ ۲۰۰,۰۰۰ فلورین طلا (معادل ۱۶۰,۰۰۰ دلار) از فرسکو بالدی، صراف مشهور فلورانس، به وام گرفت. این قبیل وام‌ها پرمخاطره بودند و زندگی اقتصادی فلورانس را تابع حوادثی میکردند که در کشورهای دور دست اتفاق میافتادند و بظاهر هیچ ارتباطی با فلورانس نداشتند.

افزایش سرمایه‌گذارانی سیاسی، تخلفهای حکومتها در پرداخت قروض، و مهمتر از آنها سقوط بونیفاکیوس هشتم و انتقال دستگاه پاپی به آوینیون (۱۳۰۷) سبب ورشکستگی يك رشته از بانکها در ایتالیا و پیدایش کساد عمومی شد و جنگ طبقاتی را تشدید کرد.

در تشکیلات غیر روحانی شهر فلورانس، مردمان به سه دسته یا طبقه تقسیم میشدند: پوپولومینوتو یا ((مردم خرده‌پا))، از قبیل کاسبان و افزارمندان؛ پوپلوگراسو یا ((مردم پروار)) که عبارت بودند از کارفرمایان یا بازرگانان؛ و طبقه گراندی یا نجبا. افزارمندان یا صنعتگران، که تعلق به اصناف کوچکتر داشتند، اکثر در امور سیاسی شهر تابع امیال استادکاران، بازرگانان، و بانکدارانی بودند که اصناف بزرگتر را تشکیل میدادند. در رقابتی که بر سر نظارت در امور حکومتی درگرفت، چند صباحی مردم خرده‌پا و پروار دست اتحاد به هم دادند و پوپولانی یا ((ائتلاف توده)) را بر ضد نجبا به وجود آوردند؛ طبقه نجبا هنوز از شهر فلورانس به سنت ایام باستان باجهای فئودال می‌گرفت و علیه آزادیهای شهری، اول از امپراطوران و سپس از پاپها حمایت میکرد. ائتلاف توده یا پوپولانی به تشکیل يك میلیشیا دست زد که هر يك از افراد تندرست مقیم شهر موظف بود در آن خدمت کند و فنون جنگ را بیاموزد؛ به این نحو، مبارزان خلق تدارک دیده دژهای نجبا را در روستا تسخیر و ویران کردند و خود آنها را به آمدن در داخله حصار شهر و پیروی از قوانین شهری مجبور کردند. نجبا، که هنوز از ممر مستغلات و مالاالاجاره‌های روستایی غنی بودند، در شهر کاخهایی شبیه به دژهای مستحکم ساختند، به دسته‌های چند تقسیم شدند، در خیابانها به جنگ با یکدیگر پرداختند، و بنای رقابت را گذاشتند تا ببینند کدام دسته باید حکومت دموکراسی محدود فلورانس را براندازد و يك حکومت آریستوکراسی را بنیان نهد. در ۱۲۴۷، دسته اوبرتی از طرفداران امپراطوران قیام کرد تا زمام حکومت فلورانس را در کف حکومتی قرار دهد که با فردريك موافق باشد. پوپولانی در مقابل این قیام شجاعانه مقاومت ورزید، لکن گروهی از شهسواران آلمانی مردم را شکست دادند، و دموکراسی فلورانس سرنگون گشت. رهبران گونلفها از شهر گریختند؛ خانه‌های آنان، به تلاقی ویران کردن دژهای امرای فئودال که از يك قرن پیش تا این تاریخ از خاطره‌ها محو نشده بود، خراب شد. از آن پس هر بار که یکی از طرفین متخاصم در این جنگ میان طبقات و دستجات پیروز میشد، فتح خود را با تبعید کردن رهبران دسته مغلوب، و ضبط یا از بین بردن اموال آنها جشن می‌گرفت. مدت سه سال اشراف گیبیلین به حمایت پادگانی از سربازان آلمانی بر فلورانس حکومت میکردند؛ آنگاه، بر اثر مرگ فردريك، شورش گونلفها زمام امور حکومت را به کف طبقات متوسط و پایینتر اجتماع سپرد (۱۲۵۰) و به تقلید از روش باستانی، که تربیونهای خلق ناظر بر کار کنسولهای رم بود، يك نفر کاپیتان خلق برای نظارت در کار فرماندار تعیین شد. کلیه گونلفهایی که تبعید شده بودند به وطن فراخوانده شدند، و بورژوازی پیروز شالوده این توفیق داخلی خویش را با مبارزاتی علیه پیزا و سينا، به منظور تسلط بر شاهراهی که تجارت فلورانس را با دریاها و شهر رم مرتبط میساخت، تحکیم کرد. بازرگانان ثروتمندتر به صورت طبقه نجبایی جدیدی درآمدند و کوشش کردند تا مناصب دولتی را به افراد طبقه خویش اختصاص دهند.

شکست فلورانس در جنگ با سينا و مانفرد در مونتاپرتو منجر به دومین فرار رهبران گونلفها گشت و مدت شش سال فلورانس به دست نمایندگان مانفرد اداره شد. شکست طرفداران امپراطوری در ۱۲۶۸ گونلفها را دوباره بر شارل د/آنژ و بود. برای نظارت در کار فرماندار که از جانب شارل به این سمت منصوب شده بود، گونلفهای فلورانس به تشکیل هیئتی دست زدند مرکب از دوازده نفر از معمرین یا ریش سفیدان که کارشان ((راهنمایی)) فرماندار بود، و همچنین مجلسی معروف به شورای یکصد نفر، که ((بدون اجازه آن، اخذ هیچ گونه مهم یا هیچ گونه هزینه‌ای ممکن نبود.)) در ۱۲۸۲، بورژوازی فلورانس مشغولیت شارل را به نماز شامگاهان سیسیل مغتنم شمرد، تغییری در قانون اساسی خود داد، و پیشنهاد تشکیل هیئتی را به نام پریوری (((هیئت استادکاران صنایع))) تصویب کرد. این هیئت شش نفری، که اعضای آن را از میان استادکاران اصناف بزرگتر انتخاب میکردند. در واقع هیئت حاکمه شهر شد. در خلال تمام این تغییرات و تبدیلات، منصب فرماندار به جای خود باقی ماند، لکن مقامی فاقد اختیارات شد؛ بازرگانان و بانکداران صاحب قدرت واقعی شدند. دسته مغلوب نجبایی قدیمی به رهبری جوان رعنا و مغروری به نام کورسو دوناتی خود را از نو متشکل کردند و به علل نامعلومی ملقب به نری یا ((سیاه‌ها))

شدند. طبقه جدید نجبا، مرکب از بانکداران و بازرگانان به رهبری خانواده چرکی، لقب بیانکی یا ((سفیدها)) بر خود نهادند. نجبای قدیمی، که اینک دیگر از ناحیه امپراطوری درهم فرو ریخته امید هیچگونه کمکی نداشتند، برای مقابله با بورژوازی پیروزمند چشم امید به سویی پاپ دوختند. دונاتی به وسیله بنگاه سپینی از فلورانس، که نمایندگان وی در رم بودند، با پاپ بونیفاکیوس هشتم کنار آمد، و قرار بر این شد که نجبای قدیمی زمام امور حکومت فلورانس را از دست رقبای خویش بیرون آورند.

دسته‌بندیهای شهرهای توسکان، ایالات پاپی را آشفته کرده بود و بونیفاکیوس هیچ امیدی به استقرار آرامش در قلمرو خویش نداشت، مگر آنکه ابتدا حکومت‌های شهری توسکان صاحب رای قاطعی شوند. یکی از وکلای دعای اهل فلورانس از این مذاکرات محرمانه باخبر شد و سه نفر از نمایندگان سپینی را در رم به جرم خیانت به فلورانس متهم ساخت. ((هیئت استادکاران)) این سه تن را محکوم کرد (آوریل ۱۳۰۰)، و پاپ به مجرد شنیدن این خبر تهدید کرد که مدعیان را تکفیر خواهد کرد. گروهی از نجبای مسلح دسته دונاتی بر برخی از صاحبمنصبان اصناف حمله بردند. هیئت استادکاران، که اکنون دانه شاعر ایتالیایی نیز یکی از اعضای آن بود، در مقام سرپیچی از اوامر پاپ، چند تن از اشراف را تبعید کرد (ژوئن ۱۳۰۰). بونیفاکیوس به شارل دو والوا پناهنده شد و از او تقاضا کرد وارد ایتالیا شود، فلورانس را مطیع سازد، و دوباره سیسیل را از چنگ خاندان آرگون بیرون آورد.

در نوامبر سال ۱۳۰۱ شارل به فلورانس رسید و اعلام داشت که غرض از آمدن وی فقط استقرار آرامش و صلح است. لکن دیری نگذشت که کورسو دوناتی با جماعتی از افراد مسلح به شهر ریخت، خانه‌های استادکارانی که او را تبعید کرده بودند تاراج کرد، درهای زندانها را گشود، و نه فقط دوستان خویش بلکه جمیع افرادی را که آتش بلوا بالا گرفت. نجبا و جانیان با هم در سرقت اموال، ربودن افراد، و قتل نفس شریک شدند. انبارهای کالا غارت شدند. دختران خانواده‌های ثروتمند را مجبور کردند که بدون مقدمه با خواستگاران که از راه رسیده بودند ازدواج کنند، و پدران چارهای نداشتند جز آنکه، با ممهور کردن اسنادی، دارایی خود را به عنوان جهیزیه به دختران نوجروس خود ببخشند. سرانجام، کورسو دوناتی استادکاران و فرماندار شهر را از مقامشان معزول کرد؛ دسته ((سیاه‌ها)) هیئت جدیدی از استادکاران را در صدر امور قرار داد، و این هیئت معمولاً هر نقش‌هایی برای انجام کار داشت به رهبران دسته مزبور تسلیم میکرد؛ مدت هفت سال کورسو دیکتاتور بیپروای فلورانس بود.

استادکاران معزول، از جمله دانه، را برابر میز دادرسی کشاندند، و محکوم و تبعید کردند (۱۳۰۲). ۳۵۹ نفر از فرقه ((سفیدها)) را به مرگ محکوم کردند، اما به بیشتر آنها اجازه داده شد که جلائی وطن اختیار کنند. شارل دو والوا این جریان را بی هیچ دغدغه‌خاطری پذیرفت، و در برابر زحماتش مبلغ ۲۴,۰۰۰ فلورین (۴,۸۰۰,۰۰۰ دلار) گرفت و عازم جنوب شد. در سال ۱۳۰۴ گروه ((سیاهان)) که اکنون هیچ مانعی در برابر خویش نمیدیدند، خانه‌های دشمنان خود را آتش زدند، هزار و چهارصد باب خانه ویران، و مرکز شهر فلورانس بدل به تلی خاکستر شد. آنگاه سیاهان خود به دسته‌های مختلفی تقسیم شدند، و در ضمن یکی از صد فقره اعمال شرارت‌آمیز، کورسو دوناتی به ضرب دشنه به قتل رسید (۱۳۰۸).

در اینجا لازم است بار دیگر خاطرنشان سازیم که تاریخ‌نویس، مانند روزنامه‌نگار، مدام در معرض این وسوسه است که حوادث عادی را فدای وقایع هیجان‌آور و جالب سازد؛ لاجرم هرچه درباره هر عصری بنگارد، تصویر کافی و جامعی به دست خوانندگان خویش نمیدهد. در ضمن این منازعات بین امپراطوران و پاپ‌ها، گولف‌ها و گیلیب‌ها، سیاه‌ها و سفیدها، ایتالیا به همت دهقانانی زحمتکش پایدار ماند؛ شاید در آن دوران، مانند امروز، در امر کشت و زرع هم عرق جبین به کار میرفت و هم ذوق سلیم، و کشتزارها را طوری تنظیم و نسق‌بندی میکردند که هم انبان شکم را پر کند و هم چشم را لذت بخشد. تپه‌ها و زمین‌های ناهموار و کوه‌ها را بریدند و پله‌پله صاف کردند تا ایجاد تاکستانها، باغهای میوه، گردو، فندق، و پسته، و غرس درختان زیتون در آنجا میسر شود. دور باغها را به زحمت تمام دیوار کشیدند تا از فرسایش جلوگیری، و آب باران ذیقیمت ذخیره شود. در شهرها صد نوع صنعت، بیشتر مردان را به کار مشغول ساخت و چندان مجالی برای منازعات لفظی و انتخابات، و چاقوکشیها و شمشیرزنیها باقی نگذاشت.

سوداگران و بانکداران همگي غولهاي بيرحمي نبودند؛ اين جماعت نيز، حتي اگر به خاطر اقناع حس مالاندوزي هم بود، مايه ترقي شهرها و گسترش بازار دادوستد شدند. نجبايي مانند كورسو دوناتي، گويدو كوالكانتي، و كان گرانده دلا سكالا گرچه گاهگاهي براي آزادي جنبش بر خوردار بودند؛ عشق براي آنها نه يك رشته كلمات دروغي بود كه بر زبان تروبادورها جاري ميشد، نه آميزش تلخ دهقاناني كه عرق ميريختند، و نه حكايت خدمتي كه يك شهسوار نسبت به يك مخدوم محبوب تنگ نظر ايفا ميكرد، بلكه داستان شيفتگي سوزان و با شكوهي بود كه با نامه بيپروايي آغاز، و به تسليم محض و نيل به درجه مادري بيهيچ اندیشه قبلي منجر ميشد. در اين جوش و خروش، گهگاهي مربيان اخلاق با شكيبايي خالي از اميد سعي ميكردند جواناني را كه از اندرز گرفتن اكراه داشتند تعليم دهند؛ روسپيان شعله آتش نفس مردان صاحب تخیل را فرو مينشانند؛ شاعران، براي تسلي خاطر، تمايلات سرکوبشده خود را در قالب اشعار ميريختند؛ هنرمندان در حالي كه پي زيبايي و كمال محض بودند، گرسنگي ميخوردند؛ كشيشان نرد سياست ميياختند، و مرممان مسكين و محروم را تسلي ميدادند، و فلاسفه از درون لاييرنت اساطير به سوي سراب درخشنده حقيقت به دشواري راه مي سپردند. در اين جامعه انگيزهاي وجود داشت و رقابت و هيچاني بود كه زبان مردان را تيز كرد، عقل آنها را صيقل داد، نيروهاي پنهاني و غير منتظرشان را آشكار نمود، و آنها را به دام انداخت تا حتي نابودي خويش را به جان بخرند و راه را براي پيدايش رنسانس هموار سازند، و مقدمات ظهور چنين نهضتي را فراهم كنند

کلیسای کاتولیک روم

۱۲۹۴-۱۰۹۵

I - ایمان مردم

از بسیاری لحاظ دیانت جالبترین رسم بشری است، زیرا تفسیر نهایی آدمی است درباره زندگی، و تنها حربه دفاعی او در برابر مرگ. در تاریخ قرون وسطی هیچ چیز مثل وجود دیانتی همجا حاضر، که گهگاهی تقریباً فعال مایشا است در خاطر انسان نمیشیند. برای آنهایی که امروزه در عین راحت و وفور نعمت زندگی میکنند، درک و تصور هرج و مرج و مسکنتی که به کیشهای قرون وسطایی شکل بخشید دشوار است. لکن همان طور که باید مشکلات، مسکنت، و رنجهای مسیحیان، مسلمانان، و یهودیان قرون وسطی را در مد نظر آوریم، از همان دریچه باید به خرافات، مکاشفات، بتپرستی، و خوش باوری آنها نظر افکنیم. گریز هزاران نفر مرد و زن از ((دنیا، هوای نفس، و دام ابلیس))، و پناهنده شدن آنها به صومعه‌ها و دیرها، آن قدر که حکایت از هرج و مرج، ناامنی، و خشونت بیاندازه قرون وسطی میکند، معرف جبن این گونه مردمان نیست. ظاهراً از بدیهیات بود که مهار زدن بر امیال نفس اماره آدمیزادگان فقط به یاری مجموعه‌ای از اصول اخلاقی میسر تواند بود که سرچشمه آن قوانین فوق طبیعی باشد. پس، بالاتر از هر چیز، دنیا نیازمند کیشی بود که میان امید و محنت توازن ایجاد کند، با تسکین خاطر از رنج محرومیت بکاهد، دل دردمند رنجبر را با موسیقی ایمان بنوازد، کوتاهی عمر را با حیات ابدی جبران کند، و اهمیت الهامبخش و با شکوهی به یک درام عالم هستی بخشد. چه در غیر این صورت ممکن بود فقط حکایت آمد و رفت بیهوده و غیر قابل تحمل مردم، انواع، و اختراعی باشد که یکی پس از دیگری به انهدامی حتمی‌الوقوع گرفتار میشوند.

مسیحیت در صدد برآمد که این نیازمندیها را با پنداری مهیب و حماسی درباره آفرینش و گناه آدمی، مریم عذرا، و عیسی مصلوب و نیز با آرای در باب خلود روح انسان مرتفع سازد، انسانی که مقدر بود روز واپسین داور به مانند در دوزخ گردد، یا به پایمردی کلیسایی از عذاب رها شود و به رستگاری ابدی نایل آید - آن کلیسا، در پرتو اجرای آیینهای مقدس، فیض ربانی را، که تاوان مرگ منجی مسیحیان بود، شامل حال او میگردانید. در میان چهار دیواری چنین چشم انداز محدودی بود که بیشتر مسیحیان زندگی کردند و به درک غرض نهایی حیات خویش توفیق یافتند. بزرگترین عطیه ایمان قرون وسطایی حفظ اعتماد بشر به این نکته بود که سرانجام حق بر باطل چیره خواهد شد و هر ظفري که به ظاهر نصیب شر میگردد، بالمال منجر به اعتلای پیروزی عالمگیر خیر میشود.

در مسیحیت، مانند اسلام و یهودیت، روز واپسین داور محور دین بود. اعتقاد به بازگشت مجدد مسیح و فرا رسیدن انقراض عالم به عنوان مقدمات روز داور، علی رغم نومیدیهای حواریون و گذشت سال هزار میلادی و بیم و امیدهای چهل نسل، هنوز بر جا مانده بود. گرچه از حدت و عمومیت این انتقاد کاسته شده بود، هنوز از بین نرفته بود. در ۱۲۷۱، راجر بیکن گفت: ((بخردان عقیده دارند که پایان جهان نزدیک است.)) هر بیماری و آگیر و ضایعهای که روی مینمود، و هر زلزله یا شهاب یا دیگر حوادث فوقالعاده‌ای که رخ میداد، به نظر مردم منادی انقراض عالم بود. لکن حتی اگر عمر جهان نیز پایان

نمی یافت، ارواح و ابدان مردگان بی **درنگ** برای مقابله با دادخواه واقعی خویش سر از خاک به در میکردند.

افراد به طور مهمی امید رفتن به بهشت داشتند، اما آشکارا از دوزخ در هراس بودند. در مسیحیت قرون وسطایی، شاید بیش از هر کیش دیگری در تاریخ، محبت فراوانی دیده میشد، لکن در الاهیات و موعظات کاتولیک، نظیر اوایل پیدایش مذهب پروتستان، ضروری مینمود که وحشت عذاب جهنم را با تاکید بیان **دارند**. در نظر مردمان این عهد، عیسی همان ((مسیح مهربان، فروتن، و آرام)) که امروزه در سرودهای کلیسایی از وی یاد میکنند نبود، بلکه منتقم سختگیری بود که برای هر گناه کبیرهای مرتکب را مجازات میکرد.

تقریباً در همه کلیساها تندیس بود که مسیح را به صورت دادرس مجسم مینمود. در بسیاری از کلیساها نقاشیهایی از روز جزا وجود داشت که هر کدام شکنجه‌های شخص ملعون را به مراتب واضحت و برجسته‌تر از برکات آدم درستکار نشان میداد. منقول است که قدیس متودیوس با کشیدن تصویری از جهنم بر روی دیوار کاخ سلطنتی بلغارستان، شاه آن سرزمین، بوریس، را به دین مسیح درآورد. بسیاری از رازوران مدعی بودند و رعب آن مکان را توصیف میکردند. رهبانی تونداله نام، که در قرن هفتم میزیست، به طرز لطیفی جزئیات دوزخ را تشریح کرد. وی گفت که در مرکز جهنم شیطان را، با زنجیرهایی از آهن تفته، به میله مشبك سوزانی بسته بودند. فریادهایی که وی از فرط درد از حلقوم بر میآورد پایان نداشت. دستهای آزاد بودند، دراز میشدند، و اشخاص ملعون را می‌گرفت و آنها را زیر دندانهای مثل انگور له میکرد. نفس آتشین وی آنها را به درون حلقوم سوزانش فرو میبرد. دستیاران شیطان، با قلابهایی آهنی اجساد مردمان ملعون را به تتاب گاه در آتش و گاه در آب یخ فرو میکردند. یا آنها را از زبانشان می‌آویختند، یا با اهره ای قاچ قاچ میکردند، یا بر روی سندان مسطح می‌ساختند، یا می‌جوشانیدند و عصاره آنها را با پارچهای صاف میکردند. در محیط دوزخ، گوگرد را با آتش می‌آمیختند تا بوی عفنی بر ناراحتیهای مردمان ملعون افزوده شود. لکن آتش هیچ گونه روشنایی نداشت، به طوری که ظلمت موحشی تنوع بیشمار دردها و رنجها را از دیده‌ها پنهان می‌ساخت.

خود کلیسا رسماً درباره محل و خصوصیات دوزخ توضیحی نمیداد، لکن از اشخاصی مانند اوریگنس که درباره واقعیت وجود آتش دوزخ شك داشتند به خشم می‌آمد. بدیهی است که اگر قرار می‌بود کلیسا اندکی از این آرا بکاهد، به غرض اصلی کلیه اصول عقایدی که درباره دوزخ رواج یافته بود لطمه وارد می‌آمد. قدیس توماس آکویناس اعتقاد داشت: ((آتشی که ابدان مردمان ملعون را معذب میدارد جسمانی است))، و نیز در نظر وی جهنم در ((ژرفترین نقطه زمین)) قرار داشت.

در مخیله مردمان عادی قرون وسطی، و در نظر افرادی مانند گرگوریوس کبیر، شیطان جنبه مجازی نداشت، بلکه موجود زنده‌ای بود واقعی که همه جا در کمین مینشست، هر گونه وسوسه‌های به دل مردمان میانداخت، و انگیزه همه نوع اعمال شر بود؛ معمولاً میشد او را با يك پشنگ آب مطهر، یا کشیدن علامت صلیب دفع کرد لکن شیطان بوی بسیار عفن گوگرد سوخته به جا می‌گذاشت. وی زنهارا بسیار دوست میداشت، فریبایی و تبسم آنها را وسیله به دام انداختن قربانیان خویش می‌ساخت، و - اگر به قول خود خانمها اعتماد داشته باشیم - گهگاهی مورد الطاف آنها قرار میگرفت. به همین سبب بود که زنی از اهالی تولوز اعتراف کرد که بارها با شیطان هم‌خوابه شده و بر اثر کوششهای وی، در پنجاه و سه سالگی، غولی زاییده بود که سر گریگ داشت و دم مار. شیطان را جماعت عظیمی از دیوان كمك میکردند؛ اینان همیشه در اطراف هر فردی در پرواز بودند و مصرانه اسباب چینی میکردند تا مگر آدمی را به گناه وادارند. این موجودات پلید نیز مایل به ((هم‌خوابگی)) با زنان بی احتیاط یا مجرد یا پرهیزکار بودند. رهبانی ریشالم نام درباره این موجودات نوشت: ((همه عالم پر است از آنها؛ تمامی هوا چیزی نیست مگر توده غلیظی از شیاطین که همواره و در همه جا به کمین ما نشستند... مایه شگفت است که چگونه هر کدام از ما باید زنده بمانیم. اگر هر آینه به برکت فیض الاهی نبود، هیچ يك از فلاسفه، به وجود این خیل بیشمار شیاطین

اعتقاد داشتند؛ لکن يك نوع ظریف طبعی نجاتبخش هراس این دیوشناسی را میکاست، و در نظر مردان بسیار تندرست، این گونه شیاطین کوچک بیشتر جنبه مزاحم دوبهمن را داشتند، تا موجوداتی رعب انگیز. اعتقاد بر آن بود که این گونه دیوها، بی آنکه دیده شوند، در میان گفتگوهای مردم وارد میشدند، جامه‌های مردم را سوراخ میکردند، و به طرف رهگذران کثافات میریختند.

یکی از این موجودات از فرط کوفتگی بر روی کاهویی نشست، و راهبهای، بی آنکه آگاه باشد، وی را خورد.

پندار دیگری که بیشتر موجب ترس میشد اعتقاد به این بود که ((زیرا طلبیدگان بسیاری و برگزیدگان کم)) (انجیل متی: ۲۲.۱۴). عالمان الاهی اصیل آیین، اعم از مسلمان و مسیحی، معتقد بودند که بیشتر ابیایی بشر به دوزخ میروند. اغلب عالمان الاهی مسیحی این جمله را، که به عیسی نسبت داده شده بود، کلمه به کلمه قبول داشتند: ((هر که ایمان آورد و تعمید یابد، نجات یابد، و اما هر که ایمان نیلورد، بر او حکم خواهد شد.)) (انجیل مرقس: ۱۶.۱۶). قدیس آگوستینوس از روی اکراه به این نتیجه رسید که کودکان صغیری که پیش از غسل تعمید بمیرند، به دوزخ میروند. قدیس انسلم معتقد بود که لعن کودکان تعمید ندیده (که بر اثر گناه آدم و حوا نیابتاً گناهکار بودند) نامعقولتر از وضع بردگی کودکانی که در میان بردگان به دنیا میآمدند نبود - و چنین امری در نظر وی کاملاً معقول مینمود. کلیسا این نظریه را به این طرز تعدیل کرد که کودکان تعمید ندیده به دوزخ نمیرفتند، بلکه جایشان در اعراف بود، و تنها عذابشان رنج از دست دادن بهشت. اکثر مسیحیان معتقد بودند که همگی مسلمانان - و بیشتر آنان، الا خود حضرت محمد [ص] - اعتقاد داشتند که جمیع ((مردمان بت پرست)) از اهل دوزخند. چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵) اعلام داشت که برای هیچ کس نجات اخروی میسر نخواهد بود، مگر آنکه از پیروان کلیسای جهانی باشد. امید رامون لول، از فلاسفه و فضایی اسپانیا، آن بود که ((خداوند نسبت به بندگان خویش چنان محبتی دارد که تقریباً تمامی افراد به فیض رستگاری نایل میشوند، زیرا اگر قرار بود که بیشتر بندگان به عوض رستگاری دچار عذاب اخروی شوند، آنگاه رحمت عیسی خالی از محبت عمیم میشد.)) لکن پاپ گرگوریوس نهم این گفته را به عنوان بدعتی نکوهیده شمرد. از این پس هیچ يك از روحانیان معتبر به خود اجازه نمیداد که باور کند یا بر زبان آورد که عده رستگاران بر عده مردمانی که به عذاب اخروی دچار میشوند فرونی میگیرد. برتولت، اهل رگنسبورگ، یکی از معروفترین و محبوبترین و عاطف‌ترین سیزدهم، تخمین میزد که نسبت عده مردمان ملعون به جماعت رستگار باید یکصد هزار در مقابل یکی باشد. قدیس توماس آکویناس معتقد بود که ((در این مورد نیز رحمت الاهی مخصوصاً آشکار میشود که فقط معدودی را به آن درجه رستگاری ارتقا میدهد که از وصول به آن جمیع کثیری قاصر می‌آیند)). بسیاری از مردم کوه‌های آتشفشان را دهانه‌های جهنم میپنداشتند، کبیر مدعی بود که دهانه آتشفشان اتنا همه روزه باز میشد تا عده زیادی از مردم را که مقدر بود به دوزخ روند بپذیرد. امعای متورم زمین اکثریت قریب به اتفاق آدمیزادگانی را که قدم به عرصه وجود نهاده بودند در آغوش تفته خود نگاه میداشت. برای محکومین، تا ابد، از آن دوزخ نه مهلتی بود و نه راه فراری. از اقوال برتولت بود که: سنگریزه‌های دریای کنار یا موهایی را که از زمان ظهور آدم بر بدن انسان یا حیوان رسته است بشمارید؛ برای هر سنگریزه یا دانه مویی يك سال عذاب حساب کنید؛ تمامی آن طول زمان، تازه آغاز مشقتی نیست که اهل دوزخ باید تحمل کنند. آخرین لحظه زندگی آدمی تا ابد حایز کمال اهمیت بود، و ترس از آنکه آدمی ممکن است در آن لحظه بازپسین گناهکار بماند و مورد بخشایش قرار نگیرد ارواح مردمان را گرانبار میساخت.

عقیده به وجود برزخ تا حدودی با احتیاط تمام از این رعب و هراسها میکاست. دعا کردن در حق اموات رسمی بود به قدمت خود کلیسا. حتی از سال ۲۵۰ میلادی به سوابقی بر میخوریم که حکایت از طلب بخشایش و اجرای مراسم قداس برای کمک به ارواح مردگان میکند. آگوستینوس صحبت از امکان وجود مکانی میکرد که در آنجا مردمانی که پیش از مرگ کاملاً توبه نکرده بودند، لکن گناهانشان بعداً بخشوده شده بود، از گناه پاک میشدند. گرگوریوس اول این فکر را تایید و پیشنهاد کرده بود که ممکن است آرام ارواح در برزخ، به برکت دعای دوستان زنده آنها، تخفیف و تسکین یابد. عقیده به این فرضیه در میان قاطبه مردم کاملاً رسوخ نیافت، تا آنکه در حدود سال ۱۰۷۰ پیتر دامیانی با بلاغت آتشین خویش به آن

جان بخشید. در قرن دوازدهم عاملی که باعث رواج این فرضیه شد افسانه‌های بود به این مضمون که قدیس پاتریکیوس، قدیس حامی ایرلند، برای مجاب ساختن عده‌ای از شکاکان، مقرر داشته بود که در ایرلند گودالی حفر کنند و چند تن از رهبانان به درون آن پایین روند. هنگامی که این رهبانان از درون حفره بیرون می‌آمدند، طبق این افسانه، برزخ و جهنم را چنان به وضوح توصیف میکردند که مایه حرمان شنوندگان میشد. اوون، شهسوار ایرلندی، مدعی بود که در ۱۱۵۳ از درون آن حفره به دوزخ رفته است. وصفی که وی از ماجراهای آن دنیای زیرین میکرد متضمن موفقیت‌های فراوانی بود. مردم کنجکاو از اطراف و اکناف برای دیدن حفره به حرکت درآمدند، و برای اشخاص ناباب راه تحصیل عوایدی گشوده شد. به همین سبب، در ۱۴۹۷، پاپ آلکساندر ششم آن حفره را دام شیادی خواند و فرمان به مسدود کردنش داد.

اکنون باید دید که چه نسبت از مردمانی که در دنیای مسیحی قرون وسطی زندگی میکردند معتقد به اصول عقاید مسیحیت بودند در تاریخ ذکر بسیاری از بدعتگذاران می‌رود، لکن اکثر این مردمان به اصول و مبادی مسیحیت ایمان داشتند. در اورلئان، به سال ۱۰۱۷، دو تن ((از جمله عالیه‌ترین مردمان عهد در نسب و جمله را ((پاوه محض)) خواندند. جان آو سالزبری، در قرن دوازدهم، میگوید که به گوش خود شنیده است بسی اشخاص سخنانی بر زبان میرانند که ((مخالف با آرای مرد مومن است)). ویلانی، وقایع‌نگار آن عهد، متذکر میشود که در فلورانس مردمان عیاشی زندگی میکردند که خداوند و ائمه را به باد سخریه می‌گرفتند و پایبند هوای نفس و لذات جسمانی بودند. جیرالدوس کمبرنسیس حکایت میکند که یکی کشیش گمنامی را سرزنش کرد که چرا در اجرای مراسم قداس دقت لازم مرعی نمیدارد کشیش برآشت و از آن خرده‌گیر پرسید که آیا واقعا تبدیل نان به جسم و شراب به خون عیسی، تتاسخ، آبستنی مریم باکره، و رستاخیز را باور دارد و در مقام توضیح گفت که جمله این پندارها را جمعی از متقدمان شباد از خود جعل کرده‌اند تا مردم را در هراس نگاه دارند و بر آنها افسار زنند، و اکنون مشتی مردم ظاهر ساز این شیوه را تعقیب میکنند. همین جیرالدوس نقل میکند که سیمون تورنهای (حد ۱۲۰۱)، یکی از محققان معاصر وی، روزی دست دعا برداشت که ((ای خداوند قادر مطلق! تا کی این فرقه خرافات پرست مسیحی و این جعلیات نوپا دوام خواهد آورد در باره همین سیمون حکایت میکنند که ضمن ایراد خطابه‌ای، به کمک استدالات زیرکانه، اصول عقاید مربوط به تثلیث را ثابت کرد، و چون حضار برایش کف زدند و از این توفیق خویش سرمست شد، لاف زد که میتواند با استدالات محکمتری خلاف همین نظریات را ثابت کند. منقول است که چون این سخن بر زبان وی جاری گشت، همانجا در دم به فلج و عارضه جنون مبتلا شد. در حدود سال ۱۲۰۰، پیتر نامی، صدر صومعه تثلیث مقدس، در محله الدگیت لندن، نوشت: ((پارهای هستند که به وجود خدا اعتقاد ندارند و میگویند که مصدر عالم تصادف است ... بسیاری از مردمان هستند که نه وجود فرشتگان خیر را باور دارند و نه فرشتگان شر را، نه به حیات پس از مرگ قایلند و نه به هیچ چیز دیگر نامرئی و معنوی.)) ونسان دوبووه از اینکه بسیاری ((خوابنماها و داستانها (مربوط به قدیسان دین) را به عنوان مشتی افسانه‌های مبتذل یا دروغهای مجهول استهزا میکردند)) متأسف بود، و خود در مقام توضیح نوشت: ((اگر مردمانی که عقیده به دوزخ ندارند اینگونه روایات را باور نکنند، بدیهی است که عمل آنها نباید ما را متحیر کند.)) قبول این پندارهای مذهبی راجع به دوزخ برای بسیاری آسان نبود. برخی از مردمان ساده لوح سوال میکردند: ((اگر خداوند قبلا به گناه و هبوط شیطان آگاه بود، از چه رو او را آفرید)) شکاکان مدعی بودند که خداوند نمیتواند آن قدر ظالم باشد که آدمی را برای گناهی محدود، با عذابی نامحدود مواخذه و تنبیه کند. جواب علمای الهی به این ادعا آن بود که ارتکاب به یکی از گناهان کبیره بیحرمتی نسبت به خداوند است و لهذا متضمن گناهی نامحدود. در ۱۲۴۷، پارچه بافی از اهالی تولوز، که از شنیدن این قبیل استدالات متقاعد نشده بود، میگفت: ((اگر دستم به آن خدایی برسد که از هزار نفر آدمی که خلق کرده است یکی را رستگار میکند و هم خواهم درید، و به صورتش آب دهان خواهم افکند.)) برخی شکاکان دیگر با خوش مشربی بیشتری دلیل می‌آوردند که روح و جسم در برابر آتش جهنم پس از مدتی شاخی و بیحس میشوند و به همین سبب ((هرکس که به دوزخ معتاد شود، در آنجا به همان اندازه فارغ‌البال است که در هر جای دیگر.)) آن شوخی قدیمی که در جهنم انسان با معاشرانی دمساز است به مراتب جالبتر از اهل بهشت، در افسانه عاشقانه فرانسوی اوکاس و نیکولت (حد ۱۲۳۰) می‌آید. کشیشان شکایت میکردند که اکثر مردم فکر جهنم را موکول به هنگام نزع میکنند، معتقدند به

اینکه هر قدر در دوران حیات خویش مرتکب گناه شده باشند، ((ادای سه کلمه ego absolvo te مرا رستگار خواهد کرد.)) ظاهر را در آن عهد هم مثل امروز دور از غوغای شهر نیز بدعتگذارانی وجود داشتند، لکن از بدعتگذاران روستایی چیزی به یادگار نماند؛ و ادبیاتی که از قرون وسطی به دست ما رسیده است اکثراً از طبع روحانیان یا افرادی است که دسته منتخبی از روحانیان آثار آنها را از زیر نظر میگردانیدند. در خلال همین آثار به ((دانشوران سرگردانی)) بر میخوریم که اشعاری مغایر حرمت میسرودند و وصف شهرنشینان خشن را به میان میآوردند که کفر آمیزترین دشنامها بر زبانشان جاری میشد؛ مردم در کلیساها میخفتند، خرناس میکشیدند، و حتی میرقصیدند و مرتکب اعمال جنسی میشدند. (به قول راهبی) ((در روز یکشنبه آن قدر به هرزگی، شکمپرستی، قتل نفس، و دزدی دست میزدند که فرونتر از همه فجایعی بود که در عرض تمام هفته مرتکب شده بودند.)) اینگونه روایات، که نشان از نبودن يك ایمان واقعی دارند، اختصاص به يك محل معین نداشتهاند و میتوان موارد همانند آنها را از ممالك مختلف در طی هزار سال مثال آورد. اینگونه شواهد باید ما را هشیار سازد تا درباره تقدس مردم قرون وسطی راه اغراق نبویم؛ با این همه آنچه دانشپژوه از مطالعه قرون وسطی استنباط میکند محیطی است مملو از معتقدات و مراسم مذهبی. هر کشور اروپایی در این عهد به حمایت دین مسیح برخاست و به حکم قانون همه را مطیع و منقاد کلیسا کرد. تقریباً جمیع پادشاهان تحف و هدایای سرشاری به کلیسا ارزانی داشتند. تقریباً هر واقعه تاریخی را به معیارهای مذهبی تعبیر کردند. هر واقعه ضمنی در کتاب عهد قدیم قبالا خبر از رویدادی میداد که در کتاب عهد جدید آمده بود. قدیس آگوستینوس میگفت: ((در عهد قدیم، عهد جدید نهفته است، و در عهد جدید، عهد قدیم آشکار میشود.)) مثلاً دیوید، آن اسقف ارجمند، معتقد بود که این مسئله که داوود نبی بتشیع را در حال استحمام نظاره میکرد کنایه از این امر بود که عیسی مسیح مشاهده میکرد کلیسای وی خود را از آلودگیهای دنیا پاک میکند. هر چیز طبیعی رمز و نشانهایی بود بر يك چیز فوق طبیعی. گولیموس دیوراندوس، اسقف ماند، مذهبی خاصی دارد: سر در کلیسا مسیح است، که به برکت وجود وی قدم به بهشت مینهیم؛ ستونهای کلیسا اسقفان و علمای دینند، که کلیسا قائم به وجود ایشان است؛ زهدان مریم - آنجا که عیسی گوشت آدمی به تن کرد - رخت کن کلیساست که در آن کشیشان جبهه‌های روحانیت را بر اندام خویش میآریند. به همین قیاس، هر دام و ددی معنی مذهبی خاصی داشت. در رساله‌های مربوط به وحوش، که ویژه قرون وسطی است، منقول است که: ((شیر ماده که بچه‌های میزاید، نوزاد مرده به دنیا میآید. مادر سه روز از آن مراقبت میکند؛ روز سوم پدر از راه میرسد، بر صورت نوزاد میدمد، و او را زنده میکند. به همین ترتیب بود که پدر قادر مطلق فرزند خویش، خداوندگار ما عیسی مسیح، را از عرصه ممات به عالم حیات برگردانید.)) پذیرش مردم، و بیشتر قوه تخیل آنها، سبب رواج یکصد هزار داستان در باب معجزات و حوادث و قوای فوق طبیعی شد. يك كودك شیطان انگلیسی در صدد برآمد جوجه‌های کبوتری را از لانه‌اش بریاید؛ دست كودك به طور معجزه آسا بر سنگی که تکیه کرده بود خشک شد، و فقط دعاوی سه شبانروز مردم ده بود که كودك را از آن مهلکه رهایی بخشید. كودکی در يك زیارتگاه به مجسمه‌ای که عیسی را به شکل كودکی مجسم مینمود لقمه نانی پیشکش کرد. صورت سنگی مسیح از آن كودك تشکر و وی را به بهشت دعوت کرد. سه روز بعد از این مقدمه، كودك مزبور در گذشت. ((کشیش هرزهای دلباخته زنی شد و میخواست از او کام دل حاصل کند. چون موفق به جلب رضایت زن نشد، بعد از مراسم قداس، کلوچه را، که بدل به گوشت مطهر عیسی شده بود، در دهان نگاه داشت، به امید آنکه چون زن را ببوسد، بر اثر نیروی آن آیین مقدس، زن راضی شود. لکن هنوز از ساحت کلیسا بیرون نشده بود که دید به قدری عظیم‌الجثه شده است که سرش به سقف میخورد.)) کشیش نان را در گوشه‌ای از کلیسا زیر خاک پنهان، و بعداً نزد کشیش دیگری به گناه خویش اعتراف کرد. وقتی آن کلوچه مطهر را از زیر خاک بیرون آوردند، دیدند به صورت هیکل خون آلود مرد مصلوبی در آمده است. زنی کلوچه مطهر را از کلیسا تا خانه در دهان نگاه داشت و آن را در کندویی نهاد تا از مرگ و میر زنبورهای عسل جلوگیری کند. این زنبورها ((از شیرینترین عسل خود، برای شیرینترین میهمان خویش، نمازخانه کوچکی ساختند که عقل از ظرافت آن حیران میشد.)) پاپ گرگوریوس اول آثار خود را با این گونه داستانها، آکند. شاید مردم، یا اشخاص با سواد که میان آنها بودند، این گونه افسانه‌ها را چندان جدی نمیگرفتند یا در نظر آنها این گونه حکایات مایه تفریح و تردماغی بود، چنانکه امروز داستانهایی به همان پایه عجیب و شگفت انگیز مایه تفریح مغزهای خسته روسای جمهور و پادشاهان ما میشود، با

گذشت زمان، ممکن است که خوش باوري رشته خودش را تغيير داده باشد، لكن وسعت ميدان آن چندان تغييری نکرده است. بسياري از اين افسانه‌هاي قرون وسطايي حاكي از ايمان موثري است که مردم به دين نشان میدادند، از خویش، از فرانسه و آلمان به ایتالیا بازگشت، آبهاي رود آئینه [چون دريای سرخ بر روی موسی] به دو سو رفت تا وي از رودخانه بگذرد.

قدرت مسيحيت در آن بود که به مردم ايمان ارزاني میداشت نه معلومات، هنر میداد نه علم، و زیبایی عرضه میکرد نه حقیقت. مردم ترجیح میدادند که چنین باشد. ظنین بودند که هیچ کس نمیتواند به پرسشهاي آنها پاسخ گوید؛ احساس میکردند که عاقلانه است انسان جوابهاي را که کلیسا با چنین کلمات آرام مطمئني ایراد میکند به سمع ايمان گوش کند. اگر قرار میبود که کلیسا خود را جایز الخطا بشمرد، پایه اعتماد مردمان نسبت به چنین بنيادي قطعاً متزلزل میشد. شاید مردم این عهد نسبت به علم بدگمان بودند، زیرا معلومات را ثمر تلخ درختي می‌شمردند که چیدن آن از روی عقل ممنوع شده بود، و علم در حکم سرایي بود که آدمي را، با خیالاتي واهي، از بهشت عدني بیپیرایه و حیاتي عاري از شك و تردید محروم میکرد. به این نحو، حیات عقلاني قرون وسطی، تقریباً به تمامی، خود را تسلیم ايمان کرد و، به همان نحو که انسان عصر نوین به علم و حکومت اعتماد میکند، به خداوند و کلیسا توکل کرد. فیلیپ اوگوست، پادشاه فرانسه، در اثنای يك طوفان نیمشب، به ملوانان خویش گفت: ((هلاک شما غیر ممکن است، زیرا در همین لحظه هزاران نفر رهبان مشغول برخاستن از بستر خویشند، و دیری نخواهد گذشت که برای ما دعا خواهند کرد.)) مردم معتقد بودند که همگی در دست و اختیار نیرويي هستند به مراتب عظیمتر از آنچه در حیطه امکان علم هر بشری است. در عالم مسیحیت، درست مثل جهان اسلام، مردم خود را تسلیم خدا کردند و، حتی در بحبوحه هرزگی، خشونت، و بی‌حرمتی به مقدسات، در تکیاوي خدا و رستگاري ابدی بودند. این عصري بود سرمست از نشئه خداوندي.

II - آیینهای مقدس

بزرگترین قدرت کلیسا، بعد از تسجیل و تعیین ايمان، برگزاری آیینهای مقدس بود - مراسم و تشریفات که به طور رمزي حکایت از اعطای فیض الاهی میکرد. قدیس اوگوستینوس میگفت: ((در هیچ دینی افراد را نمیتوان متحد نگاه داشت، مگر آنکه جمیع آنها از طریق نمادهایی مرئی یا آیینهای مقدس در يك نوع اخوت با هم شریک باشند.)) لفظ ساکرامنتوم را در سده چهارم میلادی تقریباً بر کلیه چیزهایی اطلاق میکردند که مقدس بود - غسل تعمید، صلیب، و نماز. در قرن پنجم، توماس اوگوستینوس این واژه را درباره مراسم عید قیام مسیح به کار برد. در قرن هفتم، قدیس ایسیدوروس سویلی آن را به غسل تعمید، مراسم تنفیذ، و آیین قربانی مقدس محدود ساخت. سرانجام، در قرن دوازدهم، آیینهای مقدس را هفت تا تعیین کردند، از این قرار: تعمید، تائید، توبه، مانند افشاندن آب مطهر یا کشیدن نقش صلیب را از ((متفرعات و ملحقات آیینهای مقدس)) به حساب آوردند.

مهمترین آیینهای مقدس غسل تعمید بود. تعمید به دو منظور انجام میگرفت: اول آنکه، لکه گناهکاری ذاتی را از دامان شخص بزدايد؛ دوم آنکه، با این ولادت جدید، فرد را رسماً در سلك مسیحیان درآورد. در این مراسم معمولاً اولیای کودک نام یکی از قدیسین را بر کودک خویش مینهادند، تا قدیس حامی، سرمشق، و حافظ کودک باشد، و این ((نام مسیحی)) کودک مزبور میشد. در قرن نهم، نخستین روش تعمید آن بود که کودک را سرپا در آب فرو برند، لكن بتدریج افشاندن آب بر روی کودک که در اقلیم شمالی خطر کمتری برای مزاج کودک داشت جانشین آن رسم اولیه شد. هر کشیشی، به هنگام ضرورت هر فرد مسیحی میتوانست مراسم غسل تعمید را انجام دهد. در صدر مسیحیت مرسوم بود که غسل تعمید را موکول به دورانی کنند که کودک پا به سن گذاشته باشد، اما بتدریج، در قرون وسطی تعمید نوزادان رواج یافت. در هر محلهای، به ویژه در ایتالیا، نمازخانهای - تعمیدگاه - را برای اجرای این آیین مقدس بنا کردند.

در کلیسای شرقی، معمولاً آیینهای تائید و قربانی مقدس بلافاصله پس از غسل تعمید درباره کودک اجرا میشد، و حال آنکه در کلیسای غربی بتدریج آیین تائید را موقوف به هفتسالگی کردند تا آنکه کودک در عرض این مدت به اصول و مبادی ایمان مسیح آشنا شده باشد. آیین تائید فقط به توسط اسقفی انجام میگرفت، و عبارت بود از ((نهادن دست)) بر سر کودک، همراه با تلاوت دعایی به این منظور که روحالقدس در جسم داوطلب حلول کند. سپس اسقف با روغن مقدس پیشانی کودک را تدهین میکرد و آهسته بر گونه او میکوفت (همچنانکه سلاطین بر کتف شهبازان میکوفتند)، که علامت تنفیذ ایمان مسیحی جوان بود، و داوطلب به قید سوگند تلویحا متعهد به رعایت همگی حقوق و وظایف یک فرد مسیحی میشد.

مهمتر از تعمید آیین توبه بود. اگر اصول عقاید کلیسا یک حس گناهکاری را به مردم تلقین میکرد، در مقابل وسیلهای نیز در اختیار آنها میگذاشت تا هر چند وقت یک بار بتوانند با اعتراف به گناهان خویش نزد یک نفر کشیش، و اجرای کفارهای که مقرر میشد، روح خود را از آلودگی منزه سازند. طبق تعالیم کتاب مقدس (انجیل متی: ۱۶.۹ و ۱۸.۱۸) عیسی گناهان بندگان را آمرزیده بود و به حواریون خویش اختیارات همانندی در ((بستن و گشادن)) عطا کرده بود. کلیسا معتقد بود که این اختیارات از حواریون مسیح بنوبت به اسقفان صدر مسیحیت، و به عبارت دیگر از پطرس حواری به پاپها منتقل شده بود؛ در قرن دوازدهم (ملکوت)) که در دست اسقفان بود به کشیشان نیز داده شد. در دورانی که مسیحیت جنبه بدوی داشت، اعتراف به گناهان به طور علنی صورت میگرفت. در قرن چهارم میلادی، اعتراف خصوصی یا محرمانه جانشین اعتراف علنی شد، تا این مسئله مایه شرمساری بزرگانی که مایل به اقرار به گناهان خویش بودند نشود، لکن شیوه اعتراف علنی همچنان میان پارهای از فرقه‌های پیرو بدعتگذاران به جا ماند، و مقرر شد که در مورد پارهای از جرایم شنیعه، مثل قتل عام تسالونیکا یا کشتن تامس ا بکت، روحانیان حق تحمیل کفاره عمومی را بر مردم داشته باشند. چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵) مقرر داشت که اعتراف سالانه و تناول در آیین مقدس قربانی باید از وظایف حتمی مومن باشد و چنانچه کسی از این دو تخلف ورزد، از حق استفاده از برکات کلیسایی و تدفین در گورستان مسیحیان محروم شود. به منظور تشویق گناهکاران به اعتراف و محافظت از ایشان، هر اعترافی ((صندوق سر به مهری)) شد، و هیچ کشیشی مجاز نبود آنچه را که نزد وی اقرار شده بود فاش سازد. از قرن هشتم به بعد، رسالهای درباره ((کفاره گناهان)) منتشر شد که در آن، به حکم علمای دین، برای هر گناهی کفاره معینی تجویز شده بود، از قبیل نماز، روزه، زیارت اماکن متبرکه، دادن صدقات، یا انواع دیگر طاعات و امور خیریه.

این آیین توبه یا به قول لایبنیتز ((این بنیاد حیرتانگیز)) نتایج نیکوی بسیاری داشت. توبه کار را از مایخولیاهای دایمی و پنهانی ناشی از پشیمانی‌های میبخشید؛ به کشیش اجازه میداد تا، به کمک اندرز و نیاز دادن، صحت روحی و جسمی گروه متابعین خود را بهبود بخشد، با امید اصلاح، مایه تسلی خاطر شخص گناهکار میشد؛ به قول ولتر، که خود از شکاکان بود، آیین توبه وسیله‌ای برای جلوگیری جرایم شد. و گوته، شاعر نامدار آلمانی، گفت: ((اعتراف در خلوت را هرگز نمیبایستی از بشر سلب میکردند.)) بر توبه پارهای آثار سو نیز مترتب بود. بعضی اوقات این بنیاد برای مقاصد سیاسی به کار میرفت، چنانکه کشیشان حاضر به آمرزش گناهان هواخواهان امپراطوران در جنگ با پاپها نبودند. گاهی وسیلهای برای تفتیش افکار میشد، چنانکه اسقف میلان، قدیس کارلو بورومو، به کشیشان خود دستور داد که هر توبه کاری را که برای اقرار به گناهان نزد آنها میرود مکلف سازند که نام هر بدعتگذار یا شخص مظنونی را که میشناسد پیش آنها فاش کند. دیگر آنکه برخی از مردم ساده‌لوح آمرزش گناهان را در حکم رخصتی برای تجدید گناهان میدانستند. بتدریج، هر قدر از حرارت شعله ایمان کاسته میشد، کفاره‌های سخت و شدید، توبهکاران را به دام وسوسه کذب میانداخت و کشیشان رخصت مییافتند تا مجازاتهایی خفیفتری درباره آنها مقرر دارند، که معمولاً عبارت میشد از بذل اعانات در راه خیری که به تصویب مقامات کلیسا رسیده باشد. این ((تخفیف مجازاتها)) بود که بتدریج به پیدایش رسم آمرزش منجر شد.

غرض از آمرزش آن نبود که گناهکار رخصت ارتکاب به گناه را پیدا کند. بلکه کلیسا گناهکار نادم و توبهکار را از برزخ تحمل نماید کلا یا بعضاً تبرئه میکرد. آمرزشی که توبهکار هنگام اعتراف به گناهان به دست میآورد عبارت از رهایی از قید تقصیری بود که او را محکوم به عذاب دوزخ میساخت، اما او را

از کيفر ((اين جهاني)) گناهش معاف نميدانست. فقط اقليت معدودي از مسيحيان براي گناهان ارتكابي خويش در همين دنيا كاملا آمرزيده ميشدند؛ مابقي خلايق مجبور بودند كه براي آمرزش كامل، در برزخ، در برابر گناهان تسويه نشده خويش تن به مجازات در دهند. كليسا مدعي شد كه حق دارد با بخشيده اندكي از خزانه سرشار لطف الاهي، كه بر اثر رنجها و مرگ مسيح و به بركت وجود قديساني گرد آمده بود كه مكارم آنها به مراتب فزونتر از گناهانشان بود، گناهكاران را تبرئه كند، به شرط آنكه از عهده امور خير و انجام طاعات مقرر برآيند. آمرزش گناهان رسمي بود كه به قرن نهم ميلادي برميگشت. پارهاي از زائيران مسيحي كه در قرن يازدهم از اماكن متبركه ديده ميكردند مشمول اين مرحمت شدند. اولين آمرزش عمومي از طرف پاپ اوربانوس دوم اعلام شد؛ وي در سال ۱۰۹۵ همه افرادي را كه در صف سپاهيان جنگ صليبي اول به خدمت در آمدند از گناهانشان تبرئه كرد. با اين سوابق بود كه رسم تبرئه گناهكاران در مقابل تكرار ادعياي بخصوص، شركت در مراسم مذهبي خاص، ساختن پل و جاده و كليسا و بيمارستان، پاك كردن جنگلها، يا زهكشي مردابها، كمك مالي به يك جنگ صليبي يا يك موسسه روحاني، و پرداخت هزينه يك جشن مذهبي يا جهاد مسيحي و امثال آن رواج گرفت. از اين روش استفادههاي واقعي فراواني شد، لكن ضمنا فرصتي براي زراندوزي مشتري روحانيان حريص فراهم آورد.

كليسا بعضي از افراد روحاني را كه قاعدتا از رهبانان بودند مامور كرد كه به عنوان ((تحصيلدار)) با فروش آمرزش در برابر طاعت، توبه، و تحف مبالغه كرد آورند. اين تحصيلداران، كه انگليسيها ايشان را ((بخشايشگر)) ميناميدند، در مقام رقابت با يكدگر چنان شور و حميتي نشان ميدادند كه مايه انزجار خاطر بسياري از مسيحيان شدند. اين گونه افراد، براي تشويق مردمان به دادن تحف و هدايا، اشيايي را به معرض تماشا ميگذاشتند كه واقعا يا به طور مجعول از يادگارهاي قديسان دين به شمار ميرفت، و از آنچه تحصيل کرده بودند بخشي را كه يا سهم ايشان بود يا هيچ گونه حقي بر آن نداشتند، به نفع خويشتن ضبط ميكردند. كليسا چندين بار كوشش كرد تا از اين گونه سو استفادهها بكاهد. چهارمين شوراي لاتران به اسقفان دستور داد كه مومنين را از اعتبارنامههاي جعلي و يادگارهاي دروغي قديسان بر حذر دارند. به علاوه، روساي ديرها را از حق آمرزش محروم، و اختيارات همانند اسقفان را محدود كرد؛ و از كلييه روحانيان درخواست كرد تا در شور و حميت خويش، براي استفاده از اين وسيله نوين، جانب اعتدال را رعايت كنند. در ۱۲۶۱، شوراي ماينتس عده زيادي از اين تحصيلداران كليسايي را به عنوان مشتري كاذب بدكار رسوا كرد، زيرا استخوانهاي جانوران يا اموات بي صاحب را به جاي استخوان قديسان به مردم نشان ميدادند؛ خود را طوري تربيت کرده بودند كه در موعده به نرخهاي كمتر، در برابر حداكثر سيم و زر و حداقل طاعت مي فروختند. شوراهاي وين (۱۳۱۱)، راونا (۱۳۱۷) هر کدام به همين روال اعمال كشيده بدكار را تقبيح كردند، لكن سو استفادهها كمالكان ادامه يافت.

پس از تعميد، آيين قرباني مقدس يا افخارستيا بود [يعني تناول مراسم قداس]. از عيسي مسيح روايت کرده بودند كه هنگام ((شام آخر)) اشاره به نان کرده و گفته بود: ((اين است بدن من.)) و اشاره به شراب کرده و گفته بود: ((اين است خون من.)) كليسا اين كلمات را به معني لفظ به لفظ آن پذيرفت. مهمترين قسمت مراسم قداس عبارت است از قلب ماهيت، يعني تبديل ورقههاي نان و جامي مملو از شراب به جسم و خون مسيح، بر اثر قوه معجزه آسايي كه اختصاص به كشيده داشت. غرض اصلي از مراسم قداس آن بود كه شخص مومن با خوردن نان مطهر و نوشيدن شراب مقدس در ((جسم و خون، روح و الوهيت)) ابد، يعني دومين اقوم از اقايم ثلاثه، شركت جويد. از آنجا كه نوشيدن شراب مقدس متضمن خطر بر خاك ريختن خون عيسي بود، در قرن دوازدهم مرسوم شد كه فقط به خوردن نان اكتفا كنند، و چون پارهاي از محافظهكاران (كه آراي آنها را بعدا هوسيان بوهم اقتباس نمودند) تقاضا كردند كه بايد هم در خون عيسي شريك باشند و هم در جسم وي، عالمان الاهي توضيح دادند كه خون مسيح ((ملازم)) با جسم وي در نان مقدس است، و جسم عيسي ((ملازم)) با خون وي در شراب مطهر. هزار معجزه به نان مقدس نسبت دادند و مدعي شدند كه شر اهريمان را دفع ميكند، علاج امراض است، مانع از بروز حريق ميشود، و با مسدود كردن حلقوم دروغگويان آنها را رسوا ميسازد. هر مسيحي مكلف بود كه اقلا سالي يك بار در مراسم قداس شركت جويد، و اولين بار كه جوان مسيحي مبادرت به چنين امري ميكرد، مراسم با ابهت و تشريفات خاص برگزار ميشد.

عقیده به ((حضور واقعی مسیح)) بتدریج رواج یافت. اولین بار که چنین مطلبی به صورت يك قاعده رسمی ارائه شد در شوراي نیقیه به سال ۷۸۷ بود. در ۸۵۵ میلادی، رهبانی فرانسوی از فرقه بندیکتیان به نام راترامنوس تعلیم داد که نان و شراب از لحاظ معنوی جسم و خون عیسی محسوب میشد، نه از نظر مادی. در حدود سال ۱۰۴۵، برانژه، شماس اعظم کلیسای تور، در واقعیت موضوع ((قلب ماهیت)) شك نمود؛ به همین سبب، وی را تکفیر کردند؛ و لانفرانك، صدر دیر بك، در طی نامه‌های خطاب به وی (۱۶۰۳) عقیده مومنان درست ایمان را به این نحو بیان کرد:

ما معتقدیم که جسم خاکی ... در نتیجه قدرتی آسمانی، که در خور وصف و وهم نیست .... مبدل به جوهر جسم خداوند میشود، و حال آنکه ظاهر و پاره‌های مشخصات همان وجود خارجی از نظر غایب میماند تا مردم از مشاهده آن جوارح عریان و خون آلود دچار هراس نشوند و مومنان به ثمرات کاملتر ایمان نایل آیند. در عین حال، جسم خداوند، دست نخورده، تمام و کمال، بدون آلودگی یا جراحتی، در آسمان است.

اعلام کرد، و شوراي ترانت به تاریخ ۱۵۶۰ افزود که هر ذره‌ای از نان مقدس، هر قدر هم کوچک باشد، حاوی تمامی جسم، خون و روح عیسی مسیح است. به این نحو، یکی از کهنسالترین رسوم دین اقوام بدوی (که عبارت از خوردن خدا باشد) امروزه در جوامع متمدن اروپایی و آمریکایی شیوع دارد و مورد احترام عده زیادی از مردمان است.

کلیسا با قرار دادن ازدواج در ردیف آیینهای مقدس و در آوردن آن به صورت قول و قرار مذهبی به طور فوقالعاده‌ای مایه اعتلای حیثیت و دوام پیوند ازدواج شد. در آیین رتبه‌های مقدس، اسقف پاره‌های از اختیارات روحانی را که از حواریون به میراث برده بود، و گمان میرفت که این اختیارات را خداوند در هیئت عیسی مسیح به حواریونش تفویض کرده است، به کشیش تازه تسلیم میکرد. در آخرین آیین، یعنی تذهین نهایی، کشیش اعتراف فرد مسیحی محتضر را میشنید، گناهان وی را می‌آمرزد تا او را از عذاب دوزخ برهاند، و اعضای بدن وی را تذهین میکرد تا از گناه دور، و برای رستخیز در برابر دادگر حقیقی او شایسته باشند.

بازماندگان وی، به عوض آنکه به شیوه دوران بت پرستی جسدش را در آتش بسوزانند، طبق تعالیم مسیحی او را دفن میکردند، زیرا کلیسا معتقد بود که جسم آدمی نیز سر از گور به در میکند. همچنین بازماندگان متوفا جسد را کفن میکردند، در درون تابوتش سکهای قرار میدادند که گویی برای دستمزد خارون بود، و جنازه را با تشریفات فراوان و پرهمینهای بلند میکردند و به گورستان میبردند. در پاره‌های موارد اشخاصی را اجیر میکردند که کارشان ندبه و زاری بر میت بود. خود بازماندگان متوفا يك سالی جامه عزا بر تن داشتند، و هیچ کس قادر نبود بگوید که پس از ماتمی چنین طولانی، آیا يك قلب توبه کار و کشیشی که کمر خدمت بر میان بسته بود، برای شخص متوفا جایی در بهشت تضمین کرده‌اند یا نه.

III - دعا

در هر دین بزرگی، شعایر و مراسم به همان اندازه ضرورت دارد که اعتقاد. شعایر و مراسم، معتقدات مذهبی را تعلیم میدهد، می‌پرورد، و اغلب به وجود می‌آورد؛ رابطه تسلی بخش میان مومن و خدای وی ایجاد میکند؛ حواس و روح را با درام، ادبیات، و هنر مجذوب می‌سازد؛ با ترغیب افراد به شرکت در شعایر، خواندن آوازه‌ها، و تلاوت دعا‌هایی همانند و سرانجام همفکر ساختن آنها، همگی را در يك جامعه و جرگه برادری همبستگی می‌بخشد.

قدیمیترین ادعیه مسیحی عبارت بود از پاترنوستر (پدر ما) و کردو (توکل). نزدیک به پایان قرن دوازدهم، دعای لطیف و صمیمی ((آوه ماریا)) بتدریج شکل پذیرفت. به علاوه، در این تاریخ مناجاتهای دسته جمعی شاعرانه‌ای در تهلیل و درخواست از خداوند وجود داشت. پاره‌های از دعا‌های قرون وسطایی به عرایم و

اوراد ساحرانهای بیان میشوند؛ برخی به یک رشته ورد تکراری تبدیل میشدند که مایوسانه حکم تحریم مسیح را در مورد ((تکرارهای بیهوده)) لغو میکردند. رهبانان و راهبه‌ها و بعداً مردم غیر روحانی، به تقلید از یک رسم مشرق زمینی که صلیبیون با خود به سوغات آورده بودند، بتدریج عادت به تسبیح کردند. چون این رسم از طرف رهبانان فرقه دومینیکیان رواج یافته بود، در مقابل، افراد فرقه فرانسیسیان به ترویج ((ویاکروسیس)) یا ((مراحل صلیب)) اقدام کردند، و آن عبارت از تلاوت دعاهایی بود در برابر چهارده شمایل یا تصویر که مراحل مختلفه محکوم کردن و به صلیب کشیدن عیسی را نشان میداد. کشیشان، رهبانان، راهبه‌ها، و پاره‌ای از افراد غیر روحانی به تلاوت یا خواندن ((ساعات شرعی)) میپرداختند، و آن عبارت بود از دعاها، منتخباتی از کتاب مقدس، مزامیر، و سرودهایی روحانی که به همت بندیکتوس و جمعی دیگر تشکیل یافته و به دست آکوین و گرگوریوس هفتم در کتاب دعای موجزی مدون شده بودند. در هر شبانروز، تقریباً به فاصله هر سه ساعت یک بار، از یک میلیون نمازخانه، و مساکن مردم، این دعاهای مومنانه موافق در آسمان و لوله میافکند. بی شک آوای آنها به گوش مردمی که حول و حوش این مراکز میزیستند موسیقی دلنوازی بود. اوردریکوس ویتالیس مینویسد: ((آواز پرستش کنندگان درگاه ملکوتی نغمه‌ای است شیرین که قلب مومنان را آرامش میبخشد و آنها را شاد میکند.)) در دعاهای رسمی کلیسا اغلب خداوند، اب، مخاطب قرار میگرفت، و معدودی از دعاها خطاب به روحالقدس بود؛ لکن مردم در بیشتر دعاهای خویش دست تضرع به سوی عیسی، مریم، و قدیسین دراز میکردند. از خدای قادر مطلق بیمناک بودند؛ در مخیله عامه مردم، وی هنوز بیشتر آن سخت‌گیری و شدتی را که روزی از آن یهوه میدانستند حفظ کرده بود؛ چگونه یک گناهکار ساده جرئت داشت دعای خود را به بارگاهی این سان رعب‌انگیز و دور عرضه دارد عیسی نزدیکتر بود، لکن وی نیز خدا بود، و آن که سعادت سرمدی وی را بکلی نادیده انگاشته بود نمیتوانست رو در رو با وی به سخن پردازد. ظاهراً عاقلانه‌تر بود که انسان در دعای خویش قدیسی را، که بر طبق قانون کلیسا در بهشت است، مخاطب سازد و وی را نزد عیسی مسیح شفیع قرار دهد. کلیه پندارهای شاعرانه و عامه‌پسندی که در اعصار کهن درباره پرستش خدایان متعدد وجود داشت از گنجینه گذشته‌های که هرگز روی زوال ندیده بود بیرون آمد، و آیین مسیحیت را با موانست تسلیخشی میان ارواح، و الفت برادرانهای بین زمین و آسمان آکند، و ایمان را از بند عناصر مظلوم‌ترش نجات داد. به همان نحو که در دوران جاهلیت روم همه چیز و همه کس صاحب ربانوعی بود، اینک هر ملتی، شهری، دیری، کلیسایی، حرفهای، آدمی، و بحرانی در زندگی قدیس یا امامی را به عنوان قدیس حامی و قبله حاجات خود قبول داشت. در انگلستان قدیس جورج حامی کشور محسوب میشد، در فرانسه قدیس دنی را قبول داشتند. رسته دباغان، برتولاوس را قدیس حامی خود میدانستند، زیرا پوست قدیس مزبور را دشمنان از میطلبیدند، زیرا اعدای دین وی را زنده زنده در دیگی از روغن فرو برده بودند. قدیس کریستوفر حامی حمالان بود، زیرا وی عیسی مسیح را بر روی دوش خود حمل کرده بود. مریم مجدلیه قدیسه حامی عطاران بود، زیرا وی عطرها و خوشبویی بر قدمهای مسیحیان ریخته بود. برای هر امر ضروری یا واقعه نامیمونی مردم مددکاری در آسمانها داشتند. قدیس سباستیانوس و قدیس روش از قدیسینی بودند که هنگام بروز طاعون قدرتشان به منصفه ظهور میرسید. قدیسه آپولینیا، که دژخیم فکش را شکسته بود، درد دندان را علاج میکرد؛ قدیس بلازیوس (بلز) خارش و تورم گلو را شفا میداد. قدیس کورنی گاوهای نر را حراست میکرد، قدیس گال محافظ جوجه ماکیانها و قدیس آنتونیوس نگاهدار خوکها بود. قدیس مدار در نظر مردم فرانسه قدیسی بود که اکثراً برای باران دست به دامان وی میزدند؛ اگر وی دعوت آنها را اجابت نمیکرد و باران نمیبارید، مریدان ببحوصله‌اش گهگاهی تندیس وی را به آب میافکندند، که خود شاید از راه تلقین حکم جادویی را داشت.

کلیسا به تنظیم گاهنامهای مذهبی مبادرت ورزید که به موجب آن هر روزی از سال عید یکی از قدیسان بود، لکن برای همه ۲۵، ۰۰۰ نفری که تا قرن دهم از طرف کلیسا به مقام قدیسی ارتقا یافته بودند در یک سال جا نبود. گاهنامه قدیسان آن قدر نزد مردم اشتها داشت که، در تدوین تقویم نجومی، سال کشاورزی را به نام آنها تقسیم بندی کردند. در فرانسه، عید سن ژرژ روز بذرافشانی بود. در انگلستان، روز قدیس والنتینوس [که امروزه به عید عشاق اشتها دارد] پایان فصل زمستان محسوب میشد. در چنین روز مبارکی (مشهور است که) پرندگان به اشتیاق تمام در بیشه‌ها جفتگیری میکردند، و پسران جوان در آستانه پنجره اتاق معشوقان خود دسته گل مینهادند. بسیاری را کلیسا از آن جهت در عداد قدیسین به شمار آورد

که قاطبه مردم به طور کلی، یا اهالی محل بخصوص، با اصرار تمام، و گاهی علی ر غم مخالفت مقامات کلیسایی، به یاد آنها نیایش میکردند.

شمایل قدیسان در کلیساها و میدانهای عمومی بر روی دیوارهای ابنیه، و در کنار جاده‌ها نصب میشد. و چنان به طور خلفالساعه مورد پرستش مردم قرار میگرفت که پاره‌ای از فلاسفه و تمثالشکنان را بکلی منزجر میکرد.

کلودیوس اسقف تورینو، شاکي بود که ((بسیاری از مردم صورتهای قدیسان را میپرستند؛ ... مردم دست از بتها برنداشتند، بلکه فقط نامهای آنها را تغییر داده‌اند.)) در این موضوع بخصوص، لااقل، اراده و نیازمندی مردم بود که شکل آیین پرستش را به وجود آورد.

با این همه تعدد قدیسان، طبعاً یادگارهای فراوانی از آنها به جا مانده بود - استخوانها، مو، لباسها، و چیزهایی که در دوران حیات به کار برده بودند. انتظار میرفت که هر محرابی با يك یا چند عدد از این یادگارهای مقدس مزین باشد. فخر کلیسای سان پیترو آن بود که مدفن دو حواری، پطرس و بولس، است، و همین امر شهر رم را مهمترین زیارتگاه مسیحیان اروپایی ساخت. کلیسای سنتومر مدعی بود که تکه‌هایی از ((صلیب واقعی))،

عیسی مسیح را سوراخ کرده بود، قطعاتی از گهواره و مقبره وی، ذراتی از ((من)) (حلوایی) که از آسمان فرو باریده بود، قطعاتی از عصای هارون، تکه‌هایی از محرابی که بر روی آن پطرس حواری به مراسم قداس پرداخته بود، پاره‌ای از موی بدن و باشلق و پیراهن و موی سر تراشیده تامس ا بکت، و مقداری از الواح سنگی اصلی که ده فرمان موسی به دست خود خداوند بر روی آنها نقش شده بود را در تملك دارد. کلیسای جامع آمین سر یحیای تعمید دهنده را در جامی سیمین حفظ میکرد. دیر سن - دنی تاج خار و بدن دیونوسیوس آریوپاگوسی را به یادگار نگاه میداشت. سه کلیسای مختلف فرانسه هر کدام مدعی بودند که جسد کامل مریم مجدلیه را در تملك دارند، و پنج کلیسا در فرانسه جدا اظهار میداشتند که یادگار اصلی از ختنه کردن عیسی را در تصرف خود دارند. کلیسای جامع اکستر در انگلستان تکه‌های شمعی را به زائران نشان میداد که فرشته خداوند با آن مقبره عیسی را روشن ساخته بود، و نیز تکه‌های بوتهای را که از آن خداوند با موسی تکلم کرده بود حفظ میکرد. دیر وستمینستر در لندن مقداری از خون مسیح و تکه سنگ مرمری را در اختیار داشت که بر روی آن جای پای عیسی نقش بود. صومعه‌ای در شهر ((درام)) یکی از مفاصل قدیس لاورنتیوس (لورنس)، زغالهایی که آن قدیس را بر روی آنها سوزانیدند، قاب بزرگی که بر روی آن سر یحیای تعمید دهنده را به هرودس عرضه داشتند، پیراهن مریم باکره، و تخت سنگی را که قطرات شیر او بر روی آن ریخته شده بود در معرض انتظار مومنان میگذاشت. قبل از سال ۱۲۰۴، کلیساهای قسطنطنیه، به ویژه، از لحاظ یادگارهای متبرکه قدیسان غنی بود. در این کلیساها نیزه‌ای که بدن عیسی مسیح را دریده و هنوز آغشته به خون وی بود، عصایی که با آن بر بدن وی کوفته بودند، چندین تکه از صلیب واقعی که در جعبه‌های زرین نهاده بودند، ((لقمه نانی)) که در آخرین شام به یهودا داده شده بود، چند تار از موهای محاسن مسیح، بازوی چپ یحیای تعمید دهنده، و بسی آثار متبرکه دیگر دیده میشد. هنگام تاراج قسطنطنیه، بسیاری از این اشیای مقدس به سرعت برده شدند، پاره‌ای را مردمان آزمند خریدند و در مغرب از کلیسایی به کلیسایی بردند تا مگر به مشتری راغبتری که حاضر به پرداخت بالاترین مبلغ باشد بفروشد. همه این اشیای متبرکه را دارای خواصی فوق طبیعی میدانستند، و درباره معجزاتی که به برکت وجود آنها حادث میشد هزاران داستان نقل میکردند. مردان و زنان با اشتیاق فراوان پی تحصیل حتی کوچکترین یادگاری از قدیسان یا چیزهای دیگری که در پرتو قوه معجزه آسای این یادگارها متبرک شده باشد روان بودند. مانند نخي از جامه يك قدیس، غباری از جعبه اشیای متبرکه، قطره‌ای از روغن چراغ محراب زیارتگاه، و مانند آن. صومعه‌ها در گرد آوردن اشیای متبرکه و گذاشتن آنها در برابر دیدگان مومنان سخاوتمند با هم رقابت و مرافعه داشتند، زیرا بر اثر تملك اشیای متبرکه مشهور بود که دیرها یا کلیساها ثروت سرشاری به هم میزدند. برای ((انتقال)) استخوانهای تامس ا بکت به نمازخانه جدیدی در کلیسای جامع کنتربری (۱۲۲۰) مردم عابدی که برای نیایش به آن کلیسا

میرفتند و جوهی از کیسه فتوت خود بذل کردند که به پول امروزی بالغ بر ۳۰۰,۰۰۰ دلار میشد. چنین کسب پرمفعتی گروه بسیاری را به کار واداشت. هزاران اشیای متبرکه که قلب به کلیساها و افراد مردم فروخته میشد. و دیرها هروقت تهیدست میشدند، به طمع میافتادند که اشیای متبرکه جدیدی ((کشف)) کنند. این جریان سو استفاده به جایی رسید که اجساد قدیسان را قطعه قطعه میکردند تا چندین محل از عنایات عالییه و قدرت آنها برخوردار باشند.

این مایه سرافرازی روحانیان و اکثر دیرهاست که، در عین قبول آثار سودبخش و معجزه آسای اشیای متبرکه واقعی، افراط و تفریطهایی را که درباره این فتیشیسم عامه پسند میشد تشویق نمیکردند و اکثر ناپسند میشمردند. برخی از رهبانان، که برای طاعات خویش دنبال گوشه خلوت و امنی بودند، از معجزاتی که به اشیای متبرکه دیرهای آنها نسبت داده میشد خشمگین بودند. صدر دیر گرامون دست التجا به سوی جنازه قدیس استفانوس دراز کرد تا از بروز معجزات خویش که مایه جذب و جلب مردمانی پر سر و صدا میشد جلوگیری کند، و تهدید کرد که در غیر این صورت ((استخوانهای تو را به درون رودخانه خواهیم افکند.)) در واقع خود مردم بودند که در ایجاد یا تکثیر افسانههای مربوط به معجزات اشیای متبرکه پیشقدم میشدند نه کلیسا؛ و در بسیاری موارد کلیسا حتی مردم را از اعتقاد به این گونه افسانهها برحذر میساخت. در ۳۸۶ میلادی، به موجب فرمانی همایونی که از قرار معلوم به خواهش کلیسا صادر شده بود، ((حمل یا فروش)) اجساد و استخوانهای ((شهادا)) ممنوع شد. قدیس آوگوستینوس از دست ((شیادانی در جامه رهبانان)) شکایت میکرد که ((جوارح و اعضای شهدای دین را، اگر واقعا شهید هم باشند، وسیله داد و ستد خود)) ساخته بودند، و به همین سبب بود که یوستینیانوس فرمان مورخ ۳۸۶ را تکرار کرد. حدود سال ۱۱۹۱ گیر دو نوژان به نوشتن رسالهایی مبادرت جست به نام در یادگارهای قدیسان که طی آن مردم

را به خاطر جنونی که نسبت به این گونه اشیای متبرکه پیدا کرده بودند سرزنش کرد. در این رساله وی میگوید که بسیاری از این گونه یادگارها متعلق به ((قدیسانی است که نام آنها در مدارک بی ارزشی به تجلیل برده شده است.)) برخی از ((روسای دیرها به طمع تحف و هدایای عظیمی که مردم میآوردند به دام جعل معجزات دروغین در افتادند.)) در جایی دیگر مینویسد: ((پیرزنان یلوه گوی و خیل عظیمی از کنیزکان فرومایه در سر دوكهای پشمربسی خود افسانه‌های جعلی قدیسان را پر و بال میدهند... و اگر کسی سخنان آنها را یلوه خواند، با ابزاری که پشم نریسته بر روی آن قرار دارد، به طرفش حملهور میشوند.)) گیر دو نوران مینویسد که کشیشان دل و جرئت اعتراض نداشتند، و اعتراف میکند که چون دلان اشیای متبرکه به مومنان مشتاق ((تکهای از همان نانی را عرضه داشتند که خداوند ما، عیسی، به دندان خویش فشرده بود))، وی نیز مهر خموشی بر لب نهاد، زیرا معتقد بود که ((اگر با دیوانگان از در مخالفت درآیم، براستی که بایستی مرا نیز به دیوانگی محکوم کنند.)) گیر در رساله خود تعمیم دهنده‌اند، و از تعداد سرهای آن قدیس سر بریده اظهار حیرت میکند. پاپ آلساندر سوم به صومعه‌ها دستور اکید داد (۱۱۷۹) که از حمل اشیای متبرکه خود به اطراف، به قصد جمع آوری اعانات، خودداری کنند. چهارمین شورای لاتران (۱۲۱۵) نشان داد اشیای متبرکه را در خارج از زیارتگاه‌های قدیسان ممنوع کرد، و دومین شورای لیون (۱۲۷۴) ((قلب)) چنین اشیاء و صورت قدیسان را عملی نکوهیده شمرد.

به طور کلی، کلیسا آن قدر که خرافات را از قوه تخیل مردم یا سنن باستانی جهان‌مدیرانه به ارث برد، مشوق رواج و تکثیر آنها نبود. اعتقاد به قوه اعجاز اشیاء، طلسمها، تعویذها، و اوراد همان اندازه در اسلام عزیز بود که در جهان مسیحی، و هر دو دین این معتقدات را از ادوار بت پرستی باستان اقتباس کردند. صور قدیمی پرستش آلت رجولیت، به عنوان منشا دوام حیات، رسمی بود که تا مدت‌ها در قرون وسطی باقی ماند، لکن بتدریج کلیسا آن را منسوخ کرد. آیین پرستش خداوند به منزله رب‌الجنود و شاه شاهان، کلیه رسوم اقوام سامی و رومی را که با تقرب به درگاه، حرمت نهادن و مناجات با خدا ارتباط داشت به ارث برد. عود و عبیری که در جلو محراب یا برابر کشیشان میسوزانند هدایایی را در خاطر مجسم میکرد که طبق رسم باستان در حضور خدایان میسوزانند. فشاندن آب مقدس بر روی مومن همان رسم قدیمی دفع اجنه از انسان بود. حرکت دسته‌ها و غسل، شعایر و تشریفات از مننه بسیار قدیم را ادامه میداد. جامه‌های ویژه کشیشان و عنوان پاپ، یعنی پونتیفکس ماکسیموس، از میراث‌های عهد جاهلیت روم بود. کلیسا چون متوجه شد روستاییانی که به دین مسیح در آمده بودند هنوز بعضی از چشمه‌ها، چاه‌ها، درختان، و سنگ‌ها را محترم می‌شمردند، شرط عقل ندانست که یکباره رشته پیوند مردم را با این رسوم کهن بگسلد، بلکه آنچه را مردم گرامی میدانستند مشمول دعای خیر گردانید و به آنها رنگ و لعاب مسیحی داد. به این نحو بود که کلیسا يك **دلمن** واقع در پلو آره را تقدیس کرد و نمازخانه هفت تن قدیس نامید، و آیین بلوط پرستی را با آویختن صورتهایی از قدیسان مسیحی بر درختان عقیم گذاشت. جشن‌های ادوار شری، که در نزد مردم عزیز بود یا به عنوان مهلتی برای تصفیه اخلاق عمومی ضرورت داشت، دوباره به صورت اعیاد مسیحی ظاهر شدند. شعایر دوران شرك، که ارتباط با رستنیها و ثمربخشی طبیعت داشت به شکل نماز مسیحی درآمد. مردم کماکان در نیمه باستان آتشافروزی میکردند، منتها این مراسم در شب عید قدیس یوحنا برگزار میشد. بر عید قیام مسیح، نام اوستر (ایستر) نهادند، که نام الاهی چشمه در زبان توتونی باستانی بود. گاهنامه مسیحی، پر از نام‌های قدیسان، جانشین فاستی، سالنامه رومیان، شد. به تصویب کلیسا، قدیسان مسیحی احیا شدند. رب‌النوع دنا ویکتوریا، متعلق به باسزالپ (آلهای سفلا)، به نام قدیس ویکتوار مشهور شد، و دو رب‌النوع کاستور و پولوکس به هیئت قدیس کوسماس و قدیس دامیانوس درآمدند.

عالیترین پیروزی این روحیه آسانگیر در سازگار ساختن کهنه با نو عبارت بود از تصعید آیین‌های پرستش الاهی مادر ادوار جاهلیت به آیین پرستش مریم عذرا. در این مورد نیز ابتکار عمل با خود مردم بود. در سال ۴۳۱، سیریل، اسقف اعظم اسکندریه، در طی موعظه معروفی که در افسوس ایراد کرد، بسیاری از تعبیری را که مردم مشرك آن نقطه از روی خلوص نیت در مورد الاهی بزرگ، آرتمیس - دیانا، به کار میبردند بر مریم عذرا اطلاق کرد. در همان سال شورای افسوس علی رغم اعتراضات نسطوریها مقرر داشت که از آن پس مریم را به ((مادر خدا)) ملقب سازند. بتدریج تمام آن ویژگی‌های لطیفی که خاص الاهی‌هایی مثل آستارته، کوبله، آرتمیس، دیانا، و ایسیس بود در پرستش مریم عذرا با هم جمع آمد. در قرن

ششم، کلیسا مقرر داشت که همه ساله روز سیزدهم ماه اوت را، که در اعصار باستان اختصاص به جشنهای ایسیس و آرتیمیس داشت، به عنوان عید صعود مریم به آسمان جشن بگیرند. مریم عذرا، قدیسه حامی مردم قسطنطنیه و خاندان امپراطوری گردید. شمایل وی را در پیشاپیش هر دسته بزرگی حمل میکردند، و در عالم مسیحی یونان هیچ کلیسا و خانهای نبود (و هنوز نیز نیست) که مزین به تصویر مریم نباشد. احتمالاً جنگهای صلیبی بود که آیین مریم پرستی را، به نحوی خودمانیتر و جالبتر، از مشرق اروپا به مغرب سوغات آورد.

خود کلیسا مریم پرستی را تشویق نکرد. آباء کلیسا مریم را به عنوان تریاکی در مقابل حوا توصیه کرده بودند، اما دشمنی کلی آنها نسبت به زن، که او را ((پیکر ضعیفتر)) و سرچشمه اکثر وسوسه‌ها برای ارتکاب به گناهان میدانستند، کمرویی و گریز رهبانان از مقابل زنها، موعظه‌های طولانی و عاظ علیه فریبندگیها و نقایص زنان رویهمرفته چیزهایی نبودند که عموم پیروان کلیسا را شدیداً به پیروی از آیین مریم پرستی وادارند. خود مردم بودند که در باغ معنوی قرون وسطی زیباترین گل را به وجود آوردند، و مریم را محبوبترین شخصیت تاریخ کردند. اینک نفوس اروپایی که بتدریج میخواستند از زیر بلاها و رنجهای گذشته کمر راست کنند، دیگر نمیتوانستند خدای سختگیری را که بیشتر مخلوقات خود را محکوم به عذاب دوزخ میکرد قبول کنند؛ مردم، به میل و نظر خویش، رعبهایی را که علمای الهی توصیف کرده بودند، به کمک شفقت مادر مسیح، کاهش دادند. از این پس گناهکاران برای تقرب به مسیح - که هنوز بلند منزلت و عادل بود - دست به دامن مریم میزدند که هیچ کس را از در نمیراند و فرزندش نمیتوانست شفاعت او را نپذیرد. رهبانی کایساریوس نام، اهل هایستر باخ (۱۲۳۰)، نقل میکند که شیطان جوانی را فریفت تا به امید ثروتی سرشار مسیح را انکار کند، لکن هر چه وسوسه کرد جوان حاضر به انکار مریم نشد. هنگامی که جوان توبه کرد، مریم عذرا فرزند خویش عیسی کرد تا جوان را ببخشد. همین رهبان میگوید که یکی از برادران عامی فرقه سیسترسیان را شنید که در مناجات خویش به عیسی میگفت: ((خداوندا اگر تو مرا از بند این وسوسه نرهانی، شکایت تو را به مادرت خواهم کرد.)) مومنان آن قدر مریم عذرا را شفیع میساختند و به درگاهش دعا میکردند که عیسی در اذهان مردم به صورت مردی حسود درآمده بود. یکی از افسانه‌های لطیف این عهد حاکی است که عیسی بر مردی که آسمان را با دعاها ((اوه ماریا))ی خویش پر غلغله ساخته بود ظاهر شد و بنرمی ملامتش کرده، گفت: ((مادرم به خاطر تمام تهلیل و تجلیهایی که تو در حقش میکنی سپاسگزاری فراوان میکند. با اینهمه تو نباید فراموش کنی که من نیز سزاوار ثنائیم.)) درست به همان نحو که سختگیری بیهوده وجود عیسی را ضروری ساخته بود، به همان روال عدالت عیسی به ترحم مریم احتیاج داشت تا آن را تعدیل کند. در واقع مادر، یعنی قدیمترین شخص در آیین پرستش - همچنانکه حضرت محمد [ص] ضمن بیان مبانی شرایع خویش بیان کرده است - به صورت سومین اقنوم از اقانیم ثلاثه جدیدی در آمد، همه کس در تمجید و عشق نسبت به وی شریک شد.

سرکشانی چون آبلار سر در برابرش خم کردند، هجا گویانی چون روتنوف و شکاکان لاف و گزافگویی مانند دانشوران خانه به دوش هرگز جرئت نکردند کلمهای نسبت به او بیحرمتی نمایند. شهسواران قسم خوردند که خود را وقف خدمت وی کنند، و شهرها کلیدهای خود را در پای تقدیس وی مینهادند. طبقه بورژوازی در حال رشد مریم را مظهر تقدیس مادری و خانواده دید؛ مردان خشن اصناف، حتی دلاوران کفرگویی سربازخانه‌ها و میدانهای جنگ، در بر داشتن دست دعا به درگاه مریم و نهادن تحف به پای پیکره او با دختران دهاتی و مادران محرومیت چشیده رقابت میکردند. احساسات‌ترین اشعار قرون وسطی سرود روحانی بود که با شور و گرمی تمام جلالش را اعلام میداشت و کمکش را خواستار میشد. صورتهایی از وی همه جا، حتی در گوشه معابر، چهار راه‌ها، و کشتزارها نصب شد. سرانجام، در قرون دوازدهم و سیزدهم، با عالیترین تجلیات احساسات مذهبی در تاریخ، فقیر و غنی، خرد و کلان، روحانی و عوام، و هنرمند و صنعتگر اندوخته‌ها و مهارتهای خویش را برای تجلیل و تکریم مریم در هزاران کلیسای فخیم به کار بردند - این کلیساها تقریباً همه به نام وی بودند یا نمازخانه مخصوصی را، به عنوان با شکوهترین قسمت کلیسا، به زیارتگاه وی اختصاص داده بودند.

دین جدیدی پدید آمده بود، و شاید مذهب کاتولیک با جذب این کیش نوین پایدار ماند يك انجيل مريم به وجود آمد که مقامات شرع را در آن دستي نبود، عقل از تصور آن حیران میماند، و لطافت آن به وصف در کتابت در میآوردند. یکی از این مجموعه‌ها به نام افسانه زرین حکایت میکرد که بیوه‌های تنها پسر خود را در اختیار کشورش گذاشت، و جوان در جنگ با دشمن گرفتار شد. آن زن بیوه همه روزه دست دعا به درگاه مريم عزرا بر میداشت تا پسرش آزاد شود، و نزد وي باز گردد. چون چند هفته‌ای گذشت و خبری نشد، زن تندیس کودک را از آغوش مريم دزدید، و آن را در خانه‌اش پنهان ساخت. مريم باکره چون حال بدین منوال دید، در زندان را گشود، جوان را آزاد کرد، و به وي گفت: ((فرزند، به مادرت بگو اکنون که من تو را آزاد ساختم، او نیز فرزند مرا به من باز گرداند.)) در حدود سال ۱۲۳۰، صدر یکی از صومعه‌های فرانسه، گوئییه دو کوننسی، افسانه‌های مريم را به صورت دیوان عظیمی مشتمل بر سی هزار بیت مدون ساخت. در این مجموعه به قصه راهب بیماری بر میخوریم که با نوشیدن شیر از پستان شیرین مريم شفا مییابد. داستان دزدی را میخوانیم که همیشه قبل از شروع به دزدی به مريم دعا میکرد، و چون گرفتار و به دار آویخته شد، مريم با دستهای نامرئی خویش آن قدر وي را بر بالای دار نگاه داشت تا متوجه این قضیه شدند و آزادش ساختند. به حکایت راهب‌های میرسیم که دیر خود را ترک گفت تا روزگار را به گناهکاری بگذرانند، چند سال بعد شرمسار و توبه کار بازگشت و متوجه شد که مريم باکره، که هیچ روزی از دعا به درگاهش خودداری نورزیده بود، تمام مدت به عنوان یکی از راهبه‌ها به جایی وي خدمت میکرد است، به طوری که هیچ کس متوجه غیبت او نشده است. کلیسا نمیتوانست به این گونه داستانها روی موافقت نشان دهد، لکن حوادث مهم زندگانی مريم را به صورت جشنها و اعیاد بزرگی در آورد - از آن جمله بود عید بشارت، عید دیدار مريم، تطهیر عزرا، و عید صعود مريم.

سرانجام، کلیسا، در برابر تقاضای نسلهایی از عوامالناس و رهبانان فرقه فرانسیسیان، ابتدا اجازه داد که مومنان مفهوم آبستنی معصومانه مريم را بپذیرند، و سپس در ۱۸۵۴ رسماً پیروان خود را به قبول واداشت. این مفهوم مشعر بر آن بود که نطفه مريم عزرا بری از گناهکاری ذاتی که، برطبق الاهیات مسیحی، هر کودکی از دوران آدم و حوا به آن گناه دچار است، بسته شده بود.

مريم پرستی مذهب کاتولیک را از صورت يك مذهب رعب‌آور، که شاید برای قرون تیرگی ضروری بود، به يك مذهب ترحم و محبت مبدل کرد، نیمی از زیبایی و قسمت بیشتری آوازا و هنر کاتولیک حاصل این ایمان با شکوه به وفاداری و شفقت حتی به زیبایی جسمانی و لطف جنس زن است. دختران حوا قدم به ساخت معبد نهاده و روحیه آن را دگرگون ساختند، تا حدی به جهت این تحول در مذهب جدید کاتولیک بود که شیوه فئودالیسم تصفیه شده، به صورت شهسواری درآمد، و مقام زن در جامه‌های که پرداخته دست مردان بود تا ترقی کرد. به علت همین تحول بود که مجسمه‌سازی و نقاشی قرون وسطی و دوره رنسانس به عالم هنر عمق و لطافتی بخشید که تقریباً یونانیان را از آن هیچ بهره‌ای نبود. شخص میتواند از سر بسیاری خطاهای دین و عصری که مريم و کلیساهای جامع را به وجود آوردند بگذرد.

IV - شعایر و مراسم مذهبی

کلیسا در هنرهای زیبا و سرودهای روحانی و لیتورژی، از سر عقل، جایی برای مريم پرستی باز کرد؛ لکن در عناصر قدیم‌تر شعایر و مراسم مذهبی اساس تأکید را بر جنبه‌های جدیدتر و با هیبت‌تر ایمان قرار داد. به پیروی از رسوم کهن، و شاید هم به علل بهداشتی، کلیسا دستور داد که مومنان در ایام مقرر روزه بگیرند؛ به این نحو که هر روز جمعه میبایست از خوردن گوشت خودداری ورزند؛ در طی چهل روز ایام روزه بزرگ، لب به گوشت، تخم مرغ، یا پنیر نزنند؛ و در ماه روزه هر روز ساعت سه بعدازظهر افطار کنند؛ به علاوه، در عرض این مدت، عروسی، شادی، شکار، دادرسی در محاکم، و مقاربت جنسی ممنوع بود. این دستورات عالیترین راهنما برای تزکیه نفس و صحت بود که، گرچه بندرت مو به مو مراعات میشد، به تقویت اراده و رام کردن اشتها، مفرط مردم شکم پرور و پایبند شهوات کمک میکرد.

لیتورژی کلیسا میراث کهنسال دیگری بود که آن را به صورت عالی و موثری در قالب هنر، موسیقی، و درام مذهبی عرضه میداشتند. مزامیر کتاب عهد قدیم، دعاها و موعظات اخلاقی هیکل اورشلیم، منتخباتی از عهد جدید، و اجرای مراسم قداس عناصر اولیه مراسم عبادت مسیحی را تشکیل میدادند. شقاق میان کلیسای شرق و غرب منجر به آداب و رسوم متباینی شد؛ و عدم کفایت پاپهای اولیه در بسط قدرت خویش به بیرون از ایتالیای مرکزی، حتی در کلیسای لاتین نیز موجبات تعدد شکل و تنوع مراسم مذهبی را فراهم آورد. شعایر مذهبی خاصی که در میلان مرسوم بود در اسپانیا، گل، ایرلند، و شمال بریتانیا نفوذ کرد، و فقط در سال ۶۶۴ بود که آداب مذهبی رومی جانشین آن شد. پاپ هادریانوس اول، شاید در مقام تکمیل زحماتی که گرگوریوس اول کشیده بود، لیتورژی کلیسا را اصلاح کرد و نزدیک به پایان قرن هشتم در ((مجموعهای از شعایر و مراسم مذهبی)) نزد شارلمانی فرستاد. گولیموس دیورانوس در کتاب خویش که یک اثر کلاسیک قرون وسطایی به شمار میرود و مبانی عقلایی عبادات روزانه (۱۲۸۶) نام دارد، به توضیح در لیتورژی کلیسای رومی پرداخت.

استقبالی که عموم مردم عالم مسیحی از این کتاب کردند از آنجا پیداست که این اثر کلاسیک بعد از کتاب مقدس اولین کتابی بود که به چاپ رسید.

کانون و مهمترین بخش آیین پرستش مسیحی مراسم قداس بود. در چهار قرن اول پیدایش مسیحیت، این یاد بود شام آخر اساسیترین بخش این مراسم را تشکیل میداد. در طی دوازده قرن، این آیین هسته اصلی یک رشته سرودها و دعاها در هم پیچیدهایی شد که به مقتضای روز و فصل سال و غرض اصلی هر مراسم قداس بخصوصی تفاوت میکرد و جزئیات آن، برای تسهیل کار کشیش، در کتاب مخصوص مراسم قداس مندرج شده بود. در کلیسای یونانی و گاهی هم در کلیسای لاتین مرسوم بود که حین اجرای این مراسم، مردان و زنان هر کدام در جایی جداگانه استقرار یابند. هیچ گونه صندلی برای نشستن وجود نداشت. همگی به پا میایستادند یا در لحظات فوقالعاده جدی مراسم زانو میزدند. مردمان فرتوت یا ناتوان از این قاعده کلی مستثنا بودند. برای رهبانان یا کشیشانی که مجبور بودند در طول مراسم مذهبی مدت مدیدی سرپا بایستند، در کناره جایگاه سرودخوانان کلیسا، لبههایی کوچک طاقچه مانندی برای تکیه گاه تعبیه میشد. این لبهها یا طاقچههایی چوبی رفته رفته یکی از عالیتترین مظاهر هنر و ذوق استادان درودگر و منبتکار عصر شد. کشیشی که ناظر بر اجرای مراسم بود جبهایی بر تن داشت که روی آن را لباسی سپید، ارخالقی بدون آستین، یک حمایل، و پارچه ریشهدار مخصوصی میپوشانید. اینها همه جامههایی رنگارنگی بودند که بر روی آن آرایشها و تزییناتی عادی دیده میشد. برجستهترین این نقوش نمادی، معمولاً سه حرف IHS (مخفف Soter Huioes Iesos، به معنی ((عیسی پسر (خدا)، منجی))) بود. مراسم قداس در پای محراب با جمله افتتاحیه مختصری آغاز میشد، به این معنی که کشیش میگفت: ((من اینک به محراب خداوند گام خواهم نهاد.)) ملازم شمع به دستی که از عقب کشیش میآمد در دنباله این جمله میگفت: ((به خدایی که جوانی مرا شادی میبخشد.)) کشیش از پلکان محراب بالا میرفت و آن را، به عنوان مخزن اشیای متبرکه متعلق به قدیسان میبوسید. آنگاه ذکر معروف ((خداوند، بر ما رحمت آور)) را، که از یادگارهای مراسم یونانی دو قداس لاتینی بود، با آهنگ میخواند؛ و دعای گلوریا (جلال و عظمت مر خداوندی را سزااست که متعال و مهیم است) و دعای کردو (شهادت) را تلاوت میکرد. سپس ورقههایی نازکی از نان و جامی مملو از شراب را با ذکر *Hoc meum corpus est* و همچنین *Hic sanguinis est meus* تقدیس و به جسم و خون مسیح مبدل میکرد، و این عناصر قلب ماهیت یافته را - به عبارت دیگر فرزند خدا را - بر سبیل کفارهای به یادگار فداکاری عیسی مسیح بر روی صلیب، و در عوض سنت قدیمی قربانی کردن موجودات زنده، به حضور خدا عرضه میداشت. آنگاه کشیش رو به سوی مومنان میآورد و از آنها دعوت میکرد که دلهای خود را متوجه سازند، و ملازم وی به نمایندگی از جانب مومنان حاضر جواب میداد که ((ما دلهای خود را متوجه درگاه خدا ساختیم.)) آنگاه کشیش به تلاوت دعاها سه گانه سانکتوس (پدر ما) میپرداخت. خودش اندکی از نان و شراب مقدس میخورد، حاضران را در مراسم قداس شریک میساخت، و پس از تلاوت چند دعای دیگر با جمله پایانی *Ite, missa est* (مجلس را ترک گوید، این رخصت خروج است))) - که نام انگلیسی آیین قداس (Mass) احتمالاً از همین واژه *missa* در عبارت فوق گردید - مراسم را پایان میداد. در انواع قداس که بعدها متداول شد، علاوه بر آنچه ذکر کردیم، کشیش برای

حاضران طلب برکت میکرد، و قسمت دیگری از انجیل را میخواند که معمولاً دیباچه نو افلاطونی انجیل یوحنا ی حواری بود. قاعدتاً در مراسم قداس هیچ موعظه‌ای ایراد نمیشد، مگر هنگامی که اسقفی پیشنهاد بود یا، بعد از قرن دوازدهم، هر موقع که راهبی مخصوصاً برای موعظه در چنین مجالسی حضور مییافت.

در ابتدا، کلیه قداسها را به آواز میخواندند، و مومنان حاضر در کلیسا نیز با کشیش هم‌آوا میشدند. از قرن چهارم به بعد، شرکت حاضران در آواز بتدریج منسوخ شد و ((دسته همسرایان کلیسا)) این وظیفه را بر عهده گرفت، به این معنی که حین مراسم هر جا مقرر بود، این دسته به آهنگی که پیشنهاد میسرایید پاسخ میگفت. سرودهای روحانی که در مراسم مختلف نیایش کلیسا خوانده میشدند از جمله موثرترین فرآورده‌های هنر و احساسات قرون وسطی محسوب میشوند. تاریخ مکتوب سرودهای مذهبی لاتین با هیلاری، اسقف پواتیه (فت ۳۶۷)، آغاز میشود. هنگامی که این اسقف جلاي وطن کرد و از سوریه به گل بازگشت، تعدادی از سرودهای مذهبی نیمه یونانی و نیمه شرقی را به موطن خویش آورد، آنها را به لاتینی ترجمه کرد، و خود نیز به تصنیف چندین سرود دست زد؛ اینک کلیه این سرودها از بین رفته‌اند. آمبروسیوس قدیس در میلان از نو دست به کار شد و از سرودهای خوش‌هنگ وی که عواطف شدید بشری را در بند کرده بود - و بسیار در خاطر آگوستینوس موثر افتاد - تا به امروزه هجده قطعه از دستبرد زمان باقی مانده‌اند. سرود با شکوه موسوم به *laudamus Deum Te* درباره ایمان و سپاسگزاری از خداوند، که سابقاً به آمبروسیوس قدیس نسبت داده میشد، به احتمال کلی اثر طبع يك اسقف رومانیایی به نام نیکتاس رمیزانیایی است که نزدیک به پایان قرن چهارم تصنیف شد. در قرون بعدی نیز احتمالاً سرودهای مذهبی لاتینی بر اثر نفوذ غزلیات شعری مسلمان و تروبادورهای پرووانس، احساس و اسلوب ظریف جدیدی اتخاذ کرده‌اند. پاره ای از این سرودهای مذهبی (مثل برخی از اشعار عربی) تقریباً حکایت الفاظ زنگدار بیمعنی و مالا مال از وزن‌ها و قافیه‌های بیحد و حساب بود، لکن سرودهای بهتری که متعلق به زبده‌ترین و پررونق‌ترین ادوار قرون وسطی، یعنی قرون دوازدهم و سیزدهم، هستند يك نوع جمله بندی به هم فشرده، قافیه خوش‌هنگ، و تناسب و لطافتی از لحاظ فکری پیدا کردند که آنها را در شمار بزرگترین اشعار غنایی ادبیات عالم قرار داد.

رهبانان سن ویکتور می‌شناسیم، قدم به این دیر مشهور که در خارج شهر پاریس قرار داشت گذاشت. در طی شصت سالی که وی بعد از این تاریخ در عین قناعت و رضا زیست، روحیه افرادی مانند اوگ و ریشار را که از مشاهیر رازوران بودند جذب کرد و مدرکات خویش را با فروتنی و در عین زیبایی و قدرت در قالب سرودهایی ریخت که قسمت بیشتر آنها متوالیا برای مراسم قداس در نظر گرفته شده بودند. يك قرن بعد از آدام، رهبانی از فرقه فرانسیسیان به نام یاکوپونه داتودی به تصنیف عالیترین شعر غنایی دوران قرون وسطی، یعنی سرود ستابات مائر (مادر ایستاده بود) مبادرت ورزید. یاکوپونه یکی از حقوقدانان زبردست تودی از توابع پروجا بود.

همسرش، که به زیبایی سیرت و صورت هر دو اشتهار داشت، بر اثر فرو ریختن صف‌های در يك مجلس جشن، زیر آوار به هلاکت رسید. یاکوپونه از فرط اندوه مشاعرش را از دست داد و در حالی که به بانگ بلند گناهان و اندوه‌های خویش را بر می‌شمرد، به صورت آدم وحشی آوارهای، سر در میان جاده‌های اومبریا نهاد، بدن خود را قیراندود و با پرهای پرندگان مستور کرد، و چهار دست و پا راه رفتن آغاز نمود. سرانجام، به سومین درجه راهبان فرقه فرانسیسیان پیوست، که تابع نظامات سخت و شدید دیر نبودند، و شعری سرود که تقوای محبت آمیز عهد وی را خلاصه میکند:

مادر دل شکسته، سراپا سرشک،

در برابر صلیب ایستاد،

در حالی که پسرش به حال نزع از آن آویزان بود،

حجاب روحش را گرانبار با الم و سوگوار در مرگ فرزند، تیغی از اندوه بدرید.

اوه، که چه اندوهناک و سخت رنجور بود آن مادری که با داشتن یگانه پسری آن سان فرخنده فال شده بود.

و چون فرزند شریف خویش را در شکنجه دید، بر خود لرزید، شیون آغاز کرد، و ناله‌های جانسوز سر داد.

کیست که مادر منجی ما را در چنین مشقتی گرفتار بیند و اندوهناک نشود کدامین کس است که چون آن مادر مهربان را در اندوه بیا مادر، سرچشمه محبت، بگذار من به کنه درد تو پی برم، بگذار با تو سوگواری کنم؛ بگذار دل من با شراره عیسی محبوب، خداوند و منجی ما، مشتعل گردد؛ بگذار این سان او را خشنود گردانم.

مادر مقدس، از بهر من چنین کن، ضرباتی را که بر پیکر چنین شهیدی وارد آمد در بن قلب من جایی ده؛ بگذار من در آلام فرزند تو، که جراحات چنگاه برداشته و به خاطر من به رسوایی تن در داده است، سهیم باشم.

بگذار من از ته دل در کنار تو بگریم، و تمام سالیان عمر با تو در مرگ منجی مصلوب سوگوار مانم.

از جان و دل آمده‌ام که با تو در ماتم شریک باشم و با تو در کنار صلیب بر پا ایستم.

بگذار که من در پناه صلیب ایمن باشم، به برکت فداکاری مسیح رستگاری بینم، و با درک فیض او پرورش یابم؛ آنگاه که جسم من خاک شد، بگذار روان من در جلال ملکوت با او رو به رو گردد.

در میان سرودهای مسیحی قرون وسطی فقط دو قطعه شعر وجود دارد که با این منظومه کوس همسری میزند.

یکی قطعه ای زمان بسراست که قدیس توماس آکویناس برای جشن کوریوس کریستی یا عید جسد تصنیف کرد. دومی منظومه موحش روز خشم است که آن را تومازو داجلانو حدود سال ۱۲۵۰ ساخت و هنوز در مراسم قداس مردگان خوانده میشود. در این مورد دهشت روز محشر منبع الهام شاعر و سبب پیدایش منظومه‌ای است به تیرگی و بینقصی هر کدام از رویاهای پر شکنجه دانته.

کلیسا به شعایر و مراسم موثر دعاها، سرودهای روحانی، و قداس خود تشریفات با ابهت و حرکت دسته‌هایی را در جشنهای مذهبی افزود. در کشورهای اروپای شمالی، در جشن میلاد مسیح، مراسم پرمسرتی را که تا کردند. این آداب دوره جاهلیت با پیروزی آفتاب بر ظلمت پیشانی‌ده در انقلاب شتوی ارتباط داشت، به همین سبب هیمنه‌های معروف به **(یول)** را مردم آلمان، فرانسه شمالی، انگلستان، و اسکاتلندی‌ها در اجاقهای خود میسوزاندند، از درختان **(یول)** انواع هدایا و تحف آویزان میکردند، و مجالس عیش و سوری تا دوازده شب پیایی برپا بود که سرسختترین مردمان شکمپرست را از پا در میآورد. اعیاد و جشنهای دینی فراوانی وجود داشتند - از آن جمله بود عید تجلی مسیح، جشن ختنه‌سوران، یکشنبه **نخل**، عید قیام مسیح، عید صعود، عید پنجاهه، و امثال آن. این قبیل ایام و تمام یکشنبه‌ها، منتها قدری کمتر از ایام متبرکه، روزهای پرهیجانی در زندگانی مردمان قرون وسطی محسوب میشدند. فرد مسیحی در عید قیام مسیح معمولاً به هر نوع گناهی که مرتکب شده بود و به یاد میآورد اعتراف میکرد، خود را مطهر میساخت، موی سر و ریشش را کوتاه میکرد، و فاخرترین و راحتترین جامه‌ها را بر تن میآراست. در مراسم قداس به فیض ربانی نایل و بیش از هر موقع به کنه احساسات آن درام خطیب مسیحی، که خویشان در آن نقشی ایفا میکرد، واقف میشد. در بسیاری از شهرها، سه روز آخر هفته مقدس (یا هفته مصادف با مصلوب ساختن و رستاخیز عیسی) جریان وقایع آلام مسیح را طی يك نمایش مذهبی

با مکالمات و آواز ساده در کلیساها مجسم میکردند. این گونه ((تعزیه‌ها)) در چند مورد دیگر از اعیاد گاهنامه نجومی کلیسا بر مردم عرضه میشدند. در حدود سال ۱۲۴۰، ژولیان، سرپرست يك صومعه راهبه‌ها در نزدیکی لیژ، به کشیش دهکده‌اش اطلاع داد که از غیب به وي الهام شده است، تا با برگزاری جشنواره‌های مضمون تشریفات و آداب مذهبی، باید جسم مطهر عیسی را چنانکه در آیین قربانی مقدس به صورت قلب ماهیك دیده میشود تجلیل کند. در ۱۲۶۲، پاپ اوربانوس چهارم برگزاری چنین جشنی را تصویب، و قدیس توماس آکویناس را مامور کرد تا برای آن جشن دعاها و سرودهای روحانی مناسبی تصنیف کند. آن فیلسوف شهر این امر خطیر را به خوبی انجام داد، و در ۱۳۱۱ سرانجام عید کوریوس کریستی بنیاد نهاده شد؛ و در نخستین پنجشنبه بعد از عید پنجاهه، با حرکت دادن دستهای که پرشکوهرترین نوع خود در طی سال بود، آن را جشن گرفتند. این گونه تشریفات مایه جلب جماعات بزرگی شد و عده زیادی از شرکت کنندگان را غرق جلال ساخت؛ اینها بودند که راه را برای اینجهانی قرون وسطی هموار ساختند؛ و به تشریفات پرشکوه اصناف شهرها، مسابقات تورنوا، مراسم پذیرش افراد به سلك شهسواران، و تاجگذاری پادشاهان جشنهای نظامی کمک کردند تا با هیجانات ناگهانی مذهبی، و تشریفات برای تصفیه روح و جسم، اوقات فراغت اتفاقی افرادی را که طبعاً متمایل به آرامش و صلحجویی نبودند مملو سازد. کلیسا روش تعلیمات اخلاقی خود را از راه ایمان بر پایه استدلالات عقلانی استوار ساخت، بلکه برای این منظور، به کمک درام، موسیقی، نقاشی، پیکرتراشی، معماری، افسانه پردازی، و ادبیات، به حواس آدمی توسل جست، و باید اذعان کرد که این گونه توسلها به حسیات عمومی، چه برای خیر و چه برای شر، به مراتب بیشتر نتیجه میدهد تا رو آوردن به قوه عقلانی افرادی که دستخوش تغییر و تحول است. از راه توسل به حسیات مردم بود که کلیسا هنر قرون وسطایی را به وجود آورد.

نهایت این مراسم پرشکوه و پرتحمل در مراکزی بود که زایران متوجه آن میشدند. مردان و زنان قرون وسطایی معمولاً برای کفاره گناهان یا نذری که کرده بودند، برای شفایی که به طور معجزه آسا میطلبیدند، برای طلب بخشایش گناهان، و بالاخره، مثل جهانگردان عهد جدید، برای دیدن مناظر و سرزمینهای بیگانه و پیدا کردن ماجرای ضمن راه برای فرار از یکنواختی زندگانی محدود خالی از شور و شر، به عزم زیارت اماکن معینی به حرکت در میآمدند. در پایان قرن سیزدهم تعداد این قبیل مراکز زیارت مسیحیان به حدود ده هزار بالغ میشد. دلاورترین زائرین عزم سفر فلسطین میکردند و گاهی پیاده، یا با تنپوشی که فقط يك پیراهن بود، معمولاً با صلیب، عصا، و کیسه‌های که جهلگی را کشیشی بخشیده بود به راه میافتادند. در سال ۱۰۵۴، لیدبر، اسقف کامبره، سالار قافله‌های بود مرکب از سه هزار نفر زوار اورشلیم. در ۱۰۶۴، دو اسقف اعظم کولونی و مایننس، و اسقفهای شپایر، بامبرگ، و اوترشت، به اتفاق ده هزار نفر مسیحی که به دنبال ایشان روان بودند، به عزم اورشلیم حرکت کردند. سه هزار نفر از این جماعت بین راه به هلاکت رسیدند، و فقط دو هزار نفر به سلامت به زاد بوم خود بازگشتند. جماعت دیگری از زایران، برای زیارت استخوانهایی که به گفته مشهور از آن یعقوب حواری در گومپوستلا واقع در اسپانیا بود، از کوه‌های پیرنه عبور کردند، یا از راه اقیانوس اطلس جان خویش را به خطر انداختند. در انگلستان، زایران مسیحی به دیدن مزار قدیس کائرت در دارم، مقبره ادوارد نخستین در کلیسای وستمنستر، مرقد قدیس ادمند در بری، کلیسایی که به گمان مردم ساخته دست یوسف رامهای در شهر گلاستنبری بود، و بالاتر از همه به دیدن مزار تامس ا بکت در کنتربری میرفتند. در فرانسه مقصد زایران مسیحی عبارت بود از سن مارتین در تور، کلیسای نوتردام در شارتر، و همچنین کلیسای نوتردام دیگری در لو - پویی - آن - وله. در ایتالیا، مقصد زایران، کلیسا و استخوانهای قدیس فرانسیس اسیزی، و سانتاکازا یا خانه مقدس در لورتو بود که به گمان مومنان همان خانهای بود که مریم با عیسی در ناصره در آنجا زندگی میکردند. مشهور بود که چون ترکان آخرین مبارز صلیبی را از فلسطین بیرون کردند، فرشتگان این خانه بلند کردند و در محل دالماسی به زمین گذاشتند (۱۲۹۱). سپس آن را از دریای آدریاتیک گذرانیدند و به بیشه‌های آنکونا (لورتوم) رسانیدند، و به همین سبب بود که آن دهکده مقدس را لورتو نام نهادند.

بالاخره تمام جاده‌های عالم مسیحیت زایران را به شهر رم رهبری میکردند تا در آنجا به زیارت مرقد دو حواری عیسی، پطرس و بولس، نایل آیند؛ با دیدار از مراکز یا کلیساهای معروف شهر گناهانشان بخشوده

شود؛ یا بر جشن سالگرد واقعه مهمی از وقایع و اعیاد تاریخ مسیحی شرکت جویند. در ۱۲۹۹، پاپ بونیفایوس هشتم برای حلول سال ۱۳۰۰ میلادی تدارک جشن بزرگی را اعلام کرد و در مورد تمام اشخاصی که به شهر رم بیایند و در مراسم عبادت کلیسای سان پیتر و در آن سال شرکت جویند آموزش عمومی مقرر داشت. تخمین زده‌اند که در آن دوازده ماه هیچ روزی نبود که کمتر از دویست هزار نفر مردم شهرهای بیگانه از دروازه‌های شهر رم بگذرند؛ هنگام عید، رویهم‌رفته دو میلیون نفر زیر هر کدام مبلغ اندکی هدیه کردند؛ از این هدایای اندک، در برابر مقبره پطرس حواری، چنان گنجینه عظیمی انباشته شد که دو کشیش، کج بیل به دست، شب و روز مشغول جمع آوری آن مسکوکات بودند. کتب راهنمای سفر، به زوار تعلیم میداد که از کدام راه سفر، و قبل از رسیدن به مقصد، حین راه، از چه اماکنی دیدن کنند. برای ما درک این نکته خالی از اشکال نیست که چون زائران با تنهایی کوفته و هیئت غبارآلود سواد ((شهر ابدی)) رم را میدیدند، چه شعفی دل‌های آنها را مالا مال میساخت و چگونه همگی با هم در حمد و ستایش آواز بر میداشتند که:

ای رم بزرگوار، ای که ملکه تمام شهرهای جهانی و پسندیده‌تر از تمامی شهرهای عالم. ای شهری که با خون گلگون شهیدان سرخ رنگی، و در عین حال با سوسنهای پاک دوشیزگان باکره سپیدی؛ از فراز سالیان، ما تو را درود میگوییم. ما تو را ستایش میکنیم. از زبان همه نسلها، تو را تحیت میفرستیم!

کلیسا به این مراسم مذهبی گوناگون پاره‌های از رسوم اجتماعی را نیز افزود. به مردم تعلیم داد که کار کردن حیثیتی دارد و عار نیست، و خود را گم‌گشتن و هبلان به کار کشاورزی و صنعت، دستورهای خود را به موقع عمل گذاشت. سازمان کارگران را در اصناف تقدیس کرد و خود برای انجام امور خیریه به تشکیل رسته‌های مذهبی مبادرت جست. هر کلیسایی تحصنگاه افراد بود، و اشخاصی که تحت تعقیب بودند حق داشتند در یکی از آنها آن قدر بنشینند تا آنکه غلبان احساسات دنبال کنندگان آنها فرو نشیند و جایی خود را به تعقیب قانونی بسپرد. بیرون کشیدن اشخاص متحصن بعنف از کلیساها یک نوع بیحرمتی به دستگاه روحانی بود که مرتکب را سزاوار تکفیر میساخت. کلیسا، یا کلیسای جامع، علاوه بر یک مرکز روحانی، در حکم باشگاه اجتماعی دهکده یا شهر بود. پاره‌های اوقات، محوطه مقدس یا حتی خود کلیسا، با رضایت روحانیان خوش مشرب، انداختن آبجو مورد استفاده قرار میگرفت. در آنجا بیشتر ساکنان دهکده غسل تعمید دیده بودند و بعد از مرگ به خاک سپرده میشدند. در آنجا مردان و زنان سالمندتر روزهای یکشنبه برای بحث یا وراجی جمع میشدند؛ و دختران و پسران جوان برای خودنمایی و دیدن دیگران گرد میآمدند. در آنجا گدایان اجتماع میکردند، و صدقات کلیسا توزیع میشد. در آنجا جمیع آثار هنری که مردمان دهکده را بر آن وقوف بود برای تزیین خانه خدا جمع میآمد و ظلمت فقر هزاران خانه به نور پرستشگاهی که خود ایشان با رنج فراوان ساخته بودند و آن را از آن خویش و خانه اشتراکی و روحانی خود میدانستند منور میشد. از برج کلیسا، ناقوسها ساعات شبانروز را اعلام میداشتند یا مردم را به ادای فرایض مذهبی احضار میکردند، و آهنگ آن جرسها از هر موسیقی، جز سرودهایی که آهنگها و دلها را با هم متحد و ایمانی را که به سردی میگرایید با زمزمورهای مراسم قداس گرم میساخت دلگوازیتر بود. از نووگورود تا کادیث، و از اورشلیم تا هبریدیز، مناره‌ها و برجهای ناقوس به طرز مخاطره آمیزی سر به آسمان برافراشته بودند، زیرا افراد بدون امید قادر به زندگی و راضی به مرگ نیستند.

V - قانون کلیسایی

پهلوی به پهلوی این لیئورژی بخرنج و رنگارنگ، یک سلسله احکام و قوانین شرعی بغرنجتری به وجود آمد که نحوه عمل و تصمیمات کلیسایی را تعیین میکرد که حاکم بر سرنوشت قلمروی به مراتب پهناورتر و متنوعتر از هر امپراطوری بود که تا این تاریخ قدم به عرصه وجود نهاده بود. قانون کلیسایی در واقع عبارت بود از تلفیق تدریجی رسوم مذهبی کهن، عباراتی از کتاب مقدس، آرای آباي کلیسا، قوانین روم یا اقوام بربری، فرامین شوراهاي کلیسایی، و بالاخره تصمیمات و عقاید پاپها. برخی از قسمتهای قانون نامه یوستینیانوس برای نظارت در طرز رفتار کشیشان اقتباس شد. سایر بخشها را طوری جرح و تعدیل کردند

تا با نظرات کلیسا درباره ازدواج، طلاق، و وصایا سازگار باشند. در اروپای باختری، گردآوری قوانین کلیسایی در طی قرن ششم تا هشتم میلادی صورت گرفت، لکن در مشرق، امپراطوران بیزانس هر چند زمانی يك بار به تدوین این گونه احکام میپرداختند. در حدود سال ۱۱۴۸ بود که قوانین کلیسایی رومی به همت گراتیانوس به صورت قطعی قرون وسطایی خود در آمد.

گراتیانوس در آغاز کار رهبانی بود از دیرنشینان بولونیا که احتمالاً در دانشگاه آن شهر نزد ایرنریوس تحصیل کرده بود. شکی نیست که تالیف عظیم وی معیاری از احاطه‌اش بر حقوق رومی و فلسفه قرون وسطایی هر دوست.

گراتیانوس اثر خویش را سازگاری نظامات متباین خواند، که نسلهای بعد از وی آن را دکتوم (احکام) نام نهادند.

در این کتاب، قوانین و رسوم، احکام شوراهای کلیسایی، و پاپها، و آرای کلیسا - از تاریخ پیدایش تا سال درباره اصول عقاید دین، شعایر و مراسم، سازمان و اداره نگاهداری اموال کلیسایی، آیین دادرسی و پیشینه‌های قضایی دادگاه‌های روحانی، نظامات زندگی رهبانان، و عقد ازدواج و احکام ارث نظم و تسلسل بخشید. احتمال دارد که گراتیانوس در طرز توضیح و تشریح نکات حقوقی این کتاب تحت تاثیر اثر آبلار موسوم به چنین، و نه **چنین** قرار گرفته باشد، لکن قدر مسلم این است که بعد از گراتیانوس طرز تحلیل وی تا اندازه‌ای در روش حکمائی مدرسی مؤثر افتاد. روش گراتیانوس آن بود که ابتدا بحث را با ذکر قضیه‌ای از يك منبع موثق آغاز میکرد، آنگاه تمام نظرات یا سوابقی را که در رد آن قضیه موجود بود نقل مینمود، درصدد رفع آن تناقض بر میآمد، و خود تفسیری درباره آن مطلب میافزود. هر چند که کلیسا کتاب مزبور را به منزله يك مرجع نهایی قبول نکرد، برای دورانی که موضوع بحث و فحص قرار گرفته بود، مجموعه‌های بود بسیار ضروری و تقریباً مقدس. گریگوریوس نهم (۱۲۳۴)، بونیفایکیوس هشتم (۱۲۹۴)، و کلمنس پنجم (۱۳۱۳) هر کدام حواشی و تعلیقاتی بر آن افزودند. این تعلیقات، و پارهای حواشی مختصر دیگر، را در (۱۵۸۲) با کتاب احکام گراتیانوس تحت عنوان مجموعه احکام شرع منتشر کردند، که این مجمعالقوانین کلیسایی همسنگ مجموعه قوانین مدنی یوستینیانوس بود. در واقع موضوعات و مباحثی که در قانون کلیسایی میآمد به مراتب مبسوط‌تر از هر قانون نامه حقوق مدنی بود که در آن عصر مدون کرده بودند. در قانون کلیسایی نه فقط از طرز تشکیلات اصول دین و کار کلیسا بحث میشد، بلکه این مجموعه حاوی نظاماتی بود درباره مناسبات میان اقوام مسیحی با ملل غیر مسیحی در سرزمینهای مسیحیان، آیین بازجویی و سرکوبی بدعتها، سازمان مبارزات صلیبیون، قوانین عرزی، حلالزدگی، سهم زن از دارایی مرد متوفا، زنا، طلاق، وصایا، کفن و دفن، زنان بیوه، و کودکان یتیم؛ همچنین قوانینی درباره تحلیف، قسم دروغ، بجرم‌تی به مقدسات، کفرگویی، خرید و فروش مناسب کلیسایی، افتراء، رباخواری، و قیمت‌های عادلانه، نظاماتی در باب اداره مدارس و دانشگاه‌ها؛ ((مطارکه الا‌هی)) و دیگر تدابیر محدود ساختن جنگ و تدارك صلح؛ اداره محاکم اسققی و پاپی؛ موارد صدور احکام تکفیر، لعن و تحریم مراسم مذهبی و حکم بازداشت؛ اجرای مجازات‌های مقرر از طرف دادگاه‌های روحانی؛ و روابط میان محاکم کلیسایی و مدنی، و میان حکومت و کلیسا. کلیسا معتقد بود که این مجموعه عظیم قوانین برای عموم مسیحیان لازم‌الرعایه میباشد، و این حق را برای خود محفوظ میداشت که در مورد هر گونه تخلفی انواع مجازات‌های جسمانی و روحانی را مقرر دارد. فقط هیچ يك از دادگاه‌های کلیسایی حق نداشت به صدور ((فتوای خون)) یا به عبارت دیگر حکم قتل در مورد بزهکاری مبادرت معمولاً قبل از پیدایش دستگاه تفتیش افکار انکائی کلیسا به این بود که رعب و هراس‌های دینی در دل متخلفان بالقوه یا مجرمان اندازد. تکفیر صغیر یا جزائی، يك مسیحی را از اجرای شعایر کلیسا محروم میساخت. این مجازاتی بود که هر کشیشی حق داشت آن را به موقع اجرا گذارد. اگر متخلفی که محکوم شده بود قبل از طلب و دریافت آمرزش در میگذشت، به عقیده مومنان چنین تکفیری حکم محکومیت ابدی به عذاب اخروی را پیدا میکرد. تکفیر کبیر (که اکنون تنها نوع تکفیر از جانب کلیساست) حکمی بود که تنها از جانب شوراهای دینی یا نخست کشیشان صادر میشد. و این نیز فقط در مورد شخص یا اشخاصی بود که در حوزه صلاحیت شوراهای اسقفان باشند. حکم تکفیر کبیر شخص محکوم را از هر گونه همبستگی حقوقی یا روحانی با جامعه مسیحی محروم میکرد، به این معنی

که تکفیر شده نمیتوانست از دست کسی به يك دادگاه کلیسایی دادخواهی کند، یا حق ارث داشته باشد، یا عملی انجام دهد که از لحاظ حقوقی معتبر باشد، لکن دیگران نمیتوانستند او را مورد تعقیب قرار دهند؛ به علاوه، هیچ مسیحی مجاز نبود که با وی بر سر يك سفره بنشیند یا صحبت کند، زیرا چنین عملی متخلف را محکوم به تکفیر صغیر میساخت. هنگامی که روبر، پادشاه فرانسه، برای ازدواج با برادرزاده خویش تکفیر شد (۹۹۸)، کلیه درباریان و تقریباً همگی خدمتکارانش او را ترك گفتند. دو نفر خدمتکاری که در دربار ماندند هر خوراکی را که بر سر سفره پادشاه باقی میماند در آتش میریختند تا مبدا از این طریق ملوث شوند. بعضی اوقات که جرم به انتها درجه شدید بود، کلیسا، علاوه بر تکفیر، شخص متخلف را لعنت میکرد.

به این معنی که بر حکم تکفیر حکم لعنی نیز میافزود مشتمل بر يك سلسله عبارات مبسوط موكد و دقیق حقوقی. اگر اشکال به همینجا ختم نمیشد، آنگاه آخرین تیری که شخص پاپ در تركش داشت تحریم تمام یا اغلب مراسم مذهبی بود. قومی که خود را سخت نیازمند شعار دینی میدانست و میترسید از آنکه مبدا بدون آمرزش گناهان ناگهان دست اجل گریبانانش را بفشرد، دیر یا زود، شخص تکفیر شده را مجبور به آشتی با کلیسا میکرد. این گونه فرامین تحریم مراسم مذهبی به سال ۹۹۸ در مورد فرانسه، به سال ۱۱۰۲ در مورد آلمان، به سال ۱۲۰۸ در مورد انگلستان، و به سال ۱۱۵۵ در مورد خود شهر رم صادر شد.

افراط در صدور احکام تکفیر و تحریم بعد از قرن یازدهم از تاثیر این حربه، که در دست پاپها بود، به مراتب کاست. گهگاهی پاپها از صدور فرمان تحریم برای مقاصد سیاسی استفاده میکردند، چنانکه اینوکنتیوس دوم پیزا را تهدید کرد که اگر به اتحادیه نوسکائی نیبوند، چنین خطری را به جان خواهد خرید. فرامین تکفیر عمومی و دستهجمعی - از جمله در مورد نادرستی مردم در پرداخت عشریههایی که به کلیسا بدهکار بودند - به قدری فراوان شد که بخشهای عظیمی از جامعه مسیحی دانسته یا ندانسته از حقوق اجتماعی و روحانی محروم میشدند، یا اگر اطلاع پیدا میکردند، لعنت را نادیده میانگاشتند و مورد استهزا قرار و چهاردهم، در مورد میلان، بولونیا، و فلورانس به مرتبه حکم تکفیر عمومی صادر شد. میلان سومین فرمان تحریم را مدت بیست و دو سال نادیده گرفت. در سال ۱۳۱۱ اسقف گیوم لومر اظهار داشت که ((بعضی اوقات با چشم خود سیصد یا چهار صد تن، و حتی هفتصد تن تکفیر شده را در قلمرو يك کشیش مشاهده کردهام ... که قدرت دستگاه روحانی را حقیر میشماردند و نسبت به کلیسا و خدام آن سخنان ناهنجار و کفرآمیز بر زبان میراندند.)) فیلیپ اوگوست و فیلیپ زیبا هیچ کدام به فرامین تکفیری که درباره آنها صادر شد اعتنایی نکردند.

این گونه بی اعتنائیهای اتفاقی مقدمه کاهش قدرت قانون کلیسایی در مورد مردمان غیر روحانی اروپا بود. از آنجا که کلیسا چنین عرصه وسیعی از فعالیتهای بشری را زیر فرمان خود در آورده بود، در عرض هزاره اول اشاعه مسیحیت، قدرت حکومتیهای غیر مذهبی در هم شکسته شده بود، لکن در قرون سیزدهم و چهاردهم همچنانکه حکومتیهای غیر روحانی قدرت بیشتری به هم زدند، حقوق مدنی نیز امور بشری را یکی بعد از دیگری از چنگ قانون کلیسایی بیرون آورد. در موضوع حق عزل و نصب اسقفان و روحانیان، کلیسا حقا مبارزه را برد، اما در اکثر مسائل دیگر از قبیل تعلیم و تربیت، ازدواج، اخلاقیات، اقتصاد، و جنگ، قدرت و نفوذ کلامش رو به کاهش نهاد. ممالکی که، در زیر کنف حمایت و به اجازه کلیسا، در سایه نظام اجتماعی پرداخته دست کلیسا بزرگ شده بودند خودشان را بالغ خواندند و به جریان طولانی تفکیک امور مدنی و سیاسی از دین دست زدند، که امروزه اوج تکامل آن را به چشم میبینیم. لکن کار علمای احکام کلیسایی، مثل اکثر فعالیتهای خلاقه، به هدر نرفت، بلکه بزرگترین سیاستمداران کلیسا را آماده و تربیت کرد، در انتقال حقوق رومی به دنیای جدید سهیم شد، حقوق مشروع زنان بیوه و کودکان را بالا برد، اصل سهم زن بیوه از دارایی شوهر را در حقوق مدنی اروپای باختری بنیاد نهاد، و همچنین به طرح اسلوب و تعابیر فلسفه مدرسی کمک کرد. قانون کلیسایی از جمله کامیابیهای عظیم متفکران قرون وسطی بود.

VI - روحانیان

در مکالمات قرون وسطایی، کلیه مردم را به دو طبقه تقسیم میکردند: آنهایی که در دایره سلطه دین بودند، و آنهایی که ((اهل دنیا)) بودند. يك راهب ((يك مذهبي)) بود، يك راهبه نیز همین طور. برخی از رهبانان در عین حال کشیش بودند و ((کشیشان رسمي)) را تشکیل میدادند. در این مورد، غرض از کشیش رسمي کشیشی بود که از رگولا (رسوم و نظامات صومعه) پیروی میکرد. سایر روحانیان را کلا روحانیان ((دنیوي)) مینامیدند، زیرا خارج از نظارت دیرها یا، به اصطلاح آن دوره، در دنیا زندگی میکردند. کلیه رهبانان، از هر مقام و درجه، وسط سر خود را میتراشیدند، جبه بالا بلندی به از سر تا به پا دکمه میخورد. لفظ روحانی نه فقط بر شاغلین ((رتبه‌های کوچکتر)) مثل دربانها، قارئین، جنگیرها، و خدام اطلاق میشد، بلکه در مورد تمام دانشجویان دانشگاه‌ها، کلیه آموزگاران، و تمامی افرادی به کار میرفت که به عنوان طلبه علوم سر خود را تراشیده بودند و بعد در سلك پزشکان، قضات، هنرمندان، و مولفان در میآمدند، یا به عنوان محاسب یا دستیار يك نفر ادیب خدمت میکردند. از آنجا که کلیه این افراد با دفتر و کتاب سر و کار داشتند، در زبانهای اروپایی، واژه روحانی (Clerical) و لغت محرر (Clerk) از يك منبع سرچشمه گرفته است. روحانیانی که دارای رتبه‌های بالایی روحانی نبودند اجازه داشتند که از دواج کنند و به هر نوع حرفه شریفی اشتغال ورزند، و مکلف نبودند وسط سر خود را به شیوه رهبانان بتراشند.

سه رتبه ((مهم)) یا به اصطلاح روحانیان ((رتبه‌های مفیس)) کشیشی، شماسی، و نایب شماسی از مقاماتی بودند که چون شخص یکی از آنها را قبول میکرد، غیرممکن بود از آن دست بکشد؛ به طور کلی، واجدین این رتبه‌ها از قرن یازدهم به بعد به هیچ وجه حق ازدواج نداشتند. بعد از گرگوریوس هفتم، در میان کشیشان لاتین به افرادی بر میخوریم که ازدواج کردند و یا همخوابه داشتند. لکن باید دانست که از این تاریخ به بعد چنین مواردی بیش از پیش نادر محسوب میشد. کشیشی که امور روحانی حوزهای را بر عهده داشت ناگزیر بود خود را با لذات روحانی قانع سازد. از آنجا که طبیعتاً حوزه قلمرو يك کشیش و همچنین يك روستای خواندی یا يك دهکده هر دو دارای حدود واحدی بودند، به همین سبب شخص کشیش را قاعدتاً خواند یا مالک آبادی، با جلب نظر و توفیق اسقف، به کار میگماشت. کمتر اتفاق میافتاد که کشیش يك نفر آدم فاضل متبحر باشد، زیرا در آن دوره فرا گرفتن تعلیمات عالی کاری پرخرج، و کتاب کمیاب بود. برای يك کشیش همین قدر کفایت میکرد که از عهده خواندن دعاها و کتاب راهنمای فرایض و اجرای شعائر دینی برآید و کار عبادت و امور خیریه کشیش در واقع يك نایب کشیش بود که مباشر امور مذهبی حوزه او را اجیر میکرد تا، در برابر يك چهارم درآمد حاصله از حوزه روحانی محل، امور مذهبی آنجا را اداره کند. به این ترتیب، مباشر امور مذهبی حوزه ممکن بود از چهار یا پنج حوزه مختلف صاحب عایدی باشد، و حال آنکه کشیش يك محل در عین فقر و فاقه زندگی کند و از طریق گرفتن ((هزینه محراب)) هنگام غسل تعمید، عقد ازدواج، کفن و دفن، آیین قداس برای مردگان روزگار بگذراند. در این منازعه طبقاتی میان روحانیان، گاهی کشیش جانب مستمندان را میگرفت، همچنانکه در مورد جان بال اتفاق افتاد. اصول اخلاقی وی با کشیش عصر جدید طرف قیاس نبود - زیرا، بر اثر رقابت شدید میان ادیان و مذاهب، اینك شخص کشیش مجبور است اخلاقیات را نهایت درجه رعایت کند - با اینهمه، به طور کلی، وی در عین عطوفت و شکیبایی و به پیروی از ندای وجدان وظایفش را انجام میداد؛ به عبادت بیماران میرفت، مردمان مصیبت دیده را تسلی میداد، به تعلیم و تربیت جوانان میپرداخت، دعاها را جویده جویده تلاوت میکرد، و مردمی خشن و شهوت پرست را رام و پیرو اصول اخلاقی میساخت. بسیاری از کشیشان این دوره در نظر شقیترین مخالفان ((گل سرسبد مردم روی زمین)) بودند لکن، تاریخ‌نویسی که خود اعتقادی به ادیان نداشت، چنین نوشت: ((هیچ جماعتی از مردان نیامده است که این سان بیریا و بی‌شایسته، یا شوری خالی از دنیادوستی، بدون هیچ گونه منافع شخصی، عزیزترین جیفه‌های دنیوی را فدای وظیفه کرده و با شجاعتی بیپروا هر نوع رنج و سختی و حتی مرگ را بر خویشان هموار کرده باشد.)) در مقام کشیشی و اسقفی از مقامات و درجات مقدس به شمار میرفتند. اسقف عبارت از کشیشی بود که وی را برای هماهنگ ساختن امور حوزه‌های متعددی که زیر نظر چندین نفر کشیش اداره میشدند (و همه يك حوزه اسقفی را تشکیل میدادند) انتخاب میکردند. از لحاظ اصولی و نظری، يك اسقف را کشیشان و خود

مردم بر میگرفتند. معمولاً قبل از گرگوریوس هفتم وی را شخص خاوند یا پادشاه معین میکرد. بعد از سال ۱۲۱۵، کار انتخاب اسقف زیر نظر مجمع کشیشان کلیسای جامع و با همکاری پاپ صورت میگرفت. بسیاری از امور غیر روحانی و همچنین کارهای مذهبی را به شخص اسقف احواله میکردند، و کار دادگاه مخصوص اسقف رسیدگی به پارهای از دعاوی مدنی، به علاوه تمام مراعاتی بود که عموم کشیشان، از هر درجه و مقام، در آن ذی نفع بودند. اسقف قدرت عزل و نصب کشیشان را داشت؛ لکن از اختیارات اسقف در مورد روسای دیرها و اداره امور دیرها بتدریج کاسته میشد، زیرا پاپها، که از قدرت اسقفان میترسیدند، فرقه‌های مختلف صومعه‌نشین را مستقیماً زیر نظر خود در آوردند. در آمد وی تا حدی از محل عواید حوزه‌های کشیشان وی و اکثر از املاکی تأمین میشد که منضم به حوزه اداره اسقف بود. بعضی اوقات، وی زیاده‌تر از آنچه از حوزه یک نفر کشیش میگرفت به همان حوزه بر میگردداند. نامزدی‌های مقام اسقفی معمولاً موافقت میکردند که مبلغی برای تصدی پاپها تقدیم میشد، و از آنجا که اسقفان در حکم حکام غیر مذهبی نیز بودند، گاهی تسلیم ضعف نفس میشدند و خویشان خود را به مناصب پرمداخلی میگماشتند. پاپ آلساندر سوم شکایت میکرد که ((چون خداوند اسقفان را از اولاد محروم فرمود، شیطان به آنها برادرزاده داد.)) بسیاری از اسقفان چون از خاوندان فئودال میشدند، در عین تحمل زندگی میکردند، لکن بسیاری بودند که عمر و هم خویش را صرفاً وقف انجام تکالیف اداری و مذهبی خویش کردند.

در راس اسقفان یک ایالت، سر اسقف یا مطران قرار داشت. احضار یا ریاست بر یک شورای ایالتی کلیسا از اختیارات مطران بود. برخی از سر اسقفان، به واسطه خصال پسندیده یا مکتب سرشاری که داشتند، تقریباً تمامی عمر را در ایالات خویش حکومت میکردند. در آلمان سر اسقفان هامبورگ، برمن، کولونی، تریر، ماینس، ماگدبورگ، و سالزبورگ، همگی از خاوندان مقتدر فئودال بودند، که در چندین مورد امپراتوران آنها را برای صدر اعظمی، اداره مملکت، مشورت، و نمایندگی مخصوص امپراطوری انتخاب کردند. سر اسقفان رنس، روان، و کنتربری نقش همانندی در فرانسه، نورماندی و انگلیس ایفا میکردند. پارهای از اسقفان اعظم - مثل اسقف اعظم تولوز، لیون، ناربون، رنس، کولونی، و کنتربری - به عالترین مدارج روحانی رسیدند و، در سراسر ناحیه خویش، در کلیه مسائل دینی مرجع تقلید روحانیان شدند.

هر چند وقت یک بار، اسقفان شورایی تشکیل میدادند که به منزله حکومت منتخبی برای کلیسا بود. در قرون بعد، این قبیل شوراهای خود را برخوردار از اختیاراتی دانستند به مراتب بیش از اختیارات شخص پاپ. لکن در دوران مورد بحث، مقارن با ظهور مقتدرترین پاپها، هیچ کس در اروپای باختری نبود که منکر اختیارات مطلق دینی و روحانی خلیفه خدا بر روی زمین، یعنی اسقف رم، شود. اقتضاحات قرن دهم با فضایل و محاسن افرادی چون لئو نهم و ایلدبراندو (گرگوریوس هفتم) جبران شده بود. در میان نوسانات و کشمکشهای قرن دوازدهم، رفته رفته قدرت دستگاه پاپی چنان گسترش یافته بود که اینوکنتیوس سوم ادعا میکرد که باید تمامی جهان زیر نگین خلیفه روحانی رم باشد. پادشاهان و امپراتوران رکاب خادم سفیدپوش خدام خدا را به احترام نگاه میداشتند و پای وی را میبوسیدند. اکنون نیل به کرسی پاپی بالاترین هدف بلندپروازی بشر شده بود.

عالیترین عقلاهی عهد، در سختگیرترین مکاتب الاهیات و حقوق، برای تحصیل مقامی در سلسله مراتب کلیسا کوشش میکردند؛ و آنهایی که به مقامات عالیه نایل میشدند مردان با کیاست و شجاعی بودند که از تکلیف خطیر اداره یک قاره هراسی به دل راه نمیدادند. اجرای خط مشی‌هایی که زیر نظر این گونه افراد و مشاوران آنها شکل میپذیرفت به هیچ وجه با مرگ خود آنها را کد نمی‌ماند. آنچه گرگوریوس هفتم با تمام گذاشت اینوکنتیوس سوم تکمیل کرد. مبارزاتی را که اینوکنتیوس سوم و گرگوریوس هفتم برای جلوگیری از محصور چهارم و آلساندر چهارم با پیروزی به پایان رسانیدند.

از لحاظ نظری، قدرت پاپ از آنجا ناشی میشود که جانشین حواریون و وارث اختیاراتی بود که مسیح به ایشان تفویض کرده بود. از این لحاظ، حکومت کلیسا یک حکومت دینی بود - یک حکومت مردم بر اصل دین و به دست خلفای خدا بر زمین، که در عالم مسیحیت، به استثنای معیوبین دماغی و جسمانی، جانیان

محکوم، افراد تکفیر شده و بردگان، هر کسی حق داشت در سلك روحانیان وارد شود، و در صورت لیاقت، به مقام پاپی ارتقا یابد. مانند سیستم حکومتی، در این مورد نیز شخص غنی، برای فراهم آوردن مقدمات بالا رفتن از نردبان دراز سلسله مراتب، عالیترین فرصتها را در اختیار داشت، لکن در تحصیل مشاغل روحانی به روی همگان باز بود، اکثراً قریحه بود که توفیق جوینده را مسلم میساخت نه حسب و نسب. چندین تن از پاپها و صدها نفر از اسقفها از میان خانواده‌های بیبضاعت برخاستند. وارد شدن افراد تازه نفس، از هر درجه و طبقه، به میان سلسله مراتب دستگاه روحانی به طور مداوم، قوه مدرکه کشیشان را پرورش داد و ((سالیان سال تنها وسیله واقعی در تصدیق تساوی انبای بشر بود)). به طوری که قبلاً مذکور افتاد، در سال ۱۰۵۹ حق انتخاب پاپ منحصر به ((اسقفان کاردینال)) که در نزدیکی رم مقیم بودند و اگذار شد. از آنجا که رفته رفته پاپ عده‌ای از افراد ملل مختلف را به مقام کاردینالی منصوب کرد، جرگه آن هفت تن کاردینال میل به یک مجمع مقدسی شد مرکب از هفتاد عضو که نشان اختصاصی هر یک از آنها کلاه سرخ و جبهه ارغوانی بود، و در سلسله مراتب روحانی درجه و مقام جدیدی پدید آمد که از لحاظ اهمیت بعد از مقام پاپ قرار داشت.

شخص پاپ به دستياري این گونه افراد، و با دستگاه اداری مبسوطی مرکب از روحانیان و دیگر عمال و مامورانی که دربار پاپی یا دیوان مجریه و قضائیه وی را تشکیل میدادند، بر یک امپراطوری روحانی حکومت میکرد که در قرن سیزدهم به اوج قدرت و عظمت خود رسیده بود. تشکیل یک شورای عمومی با حضور اسقفان از اختیارات انحصاری وی بود، و قوانین مصوبه این شورا هیچ گونه مناط اعتباری نبود مگر آنکه با در تفسیر، تجدید نظر، و تکمیل قانون کلیسایی و معافیت افراد از رعایت این قوانین مختار بود. وی مرجع و محکمه استیناف کلیه تصمیماتی بود که از طرف محاکم اسقفی اتخاذ میشدند. تنها او بود که میتوانست پاره‌های گناهان کبیره را ببامزد، در مورد جرایم کبیره فرمان آمرزش صادر کند، یا فردی را به مقام قدیسی ارتقا دهد. بعد از ۱۰۵۹، کلیه اسقفان مجبور بودند نسبت به وی سوگند اطاعت و وفاداری یاد کنند و نظارت در امور قلمرو خویش را به نمایندگان وی واگذارند. جزایری مثل ساردنی و سیسیل، اقوامی مانند انگلیسیها، مجارها، و اسپانیاییها وی را خواند فتودال خویش میشناختند و به او باج میدادند. به مدد اسقفان، کشیشان، و رهبانان، هر گوشه‌ای از این قلمرو پهناور زیر نظر و فرمان پاپ قرار داشت. این گونه افراد یک دستگاه اداری و سازمان جاسوسی عظیمی را تشکیل میدادند که هیچ دولتی قادر به ایجاد نظیر آن نبود. رفته رفته و با زیرکی، حکومت رم، در پرتو قدرت شگفت انگیز کلام، دوباره در سراسر اروپا برقرار شد.

VII - دستگاه پاپی در اوج اقتدار : ۱۰۸۵-۱۲۹۴

تصادم میان کلیسا و حکومت بر سر عزل و نصب اسقفان با گرگوریوس هفتم، و پیروزی ظاهری امپراطوری آلمان به پایان نرسید، بلکه مدت یک نسل در دوران زمامداری چند تن از پاپها ادامه یافت و، با معاهده ورمس (۱۱۲۲) میان پاپ کالیکستوس دوم و امپراطور هانری پنجم، کار به مصالحه کشید. هانری طبق این معاهده متعهد شد که از این پس از اجرای ((هرگونه مراسم خلعت پوشان با تفویض انگشتی و عصا)) خودداری کند، و موافقت کرد که انتخاب اسقفان و روسای دیرها طبق قانون کلیسایی، یا به عبارت دیگر به دست خود روحانیان یا رهبانان مربوط صورت پذیرد ((و مصون از هرگونه مداخله ای باشند)) و مناصب روحانی در معرض خرید و فروش قرار نگیرند. در مقابل، پاپ کالیکستوس موافقت کرد که در آلمان انتخاب تمام اسقفان و روسای دیرهایی که اراضی خالصه را در اختیار دارند در حضور امپراطور صورت گیرد. هر وقت که در انتخاب این گونه افراد اختلاف نظری پیش آید، پادشاه، بعد از تبادل آرا با اسقفان ابالت، میان اصحاب دعوی حکم شود. یک اسقف یا رئیس دیری که اراضی پادشاه را در تملک دارد مکلف باشد، طبق سنن فتودال، تعهدات و اسال را نسبت به سرور خویش انجام دهد و عوارض و باجهای مقرر را پرداخت کند. قرار دادهای همانندی قبلاً برای انگلستان و فرانسه به تصویب رسیده بود. پس از عقد این پیمان، طرفین هر کدام مدعی پیروزی شدند.

کلیسا به سوی خودمختاری پیشرفت شایانی کرده بود، لکن، به علت علایق فئودالی، هنوز در سراسر اروپا پادشاهان در انتخاب اسقفان صاحب رای قاطع بودند.

در سال ۱۳۰۱، در مجمع کاردینالها دو دستگی افتاد. دستهای اینوکنتیوس دوم را به پاپی انتخاب کردند، و دسته دیگر آنالکتوس دوم را برگزیدند. هر چند که آنالکتوس دوم از خاندان اشرافی پیرلئونی میآمد، جدش یک نفر یهودی بود که دست از دیانت موسی شسته و به آیین مسیح گرویده بود. مخالفانش او را ((پونتیفکس خلیفه یهودی)) میخواندند. و قدیس برنار، که در سایر موارد با یهودیان نظر خوش داشت، در این مورد بخصوص نامهای پیش امپراطور لوتار دوم فرستاد و در طی آن نوشت: ((مایه شرمساری مسیح است که فردی یهودی تبار بپاید و بر مسند پطرس حواری تکیه زند)) - ظاهراً برنار فراموش میکرد که خود پطرس هم یهودی بود. بیشتر روحانیان و تمامی پادشاهان اروپا - به استثنای یکی - از اینوکنتیوس طرفداری کردند. مردم اروپا نیز خود را با افتراهایی از این قبیل سرگرم ساختند که آنالکتوس با محارم خویش زنا میکند و کلیساهای مسیحی را تاراج کرده است تا دوستان یهودی خود را توانگر سازد. لکن مردم رم تا هنگام مرگش (۱۱۳۸) دست از حمایت وی برنداشتند. شاید ماجرای آنالکتوس بود که در قرن چهاردهم منجر به پیدایش افسانه آندریاس ((پاپ یهودی)) شد. ا. هادیانوس چهارم نمونه شاخص دیگری از تساوی فرصت و ترقی مردان با کفایت در دستگاه روحانی کاتولیک است. هادیانوس، که اصلاً نیکولاس بریکسپیر نام داشت، در دامان یک خانواده فقیر انگلیسی در انگلستان دنیا آمد، و طفل فقیری بود که به صومعه رفت. لکن، صرفاً بر اثر لیاقتی که داشت، رئیس صومعه شد و سپس به مقام کاردینالی و پاپی هم رسید، وی ایرلند را به هنری دوم پادشاه انگلستان ارزانی داشت؛ فردریک بارباروسا را مجبور به بوسیدن پای خویش کرد؛ و تقریباً آن امپراطور عظیمالشان را واداشت تا حق بخشیدن اریکه‌های سلطنت را از اختیارات پاپها بداند. هنگامی که هادیانوس درگذشت، اکثریت کاردینالها آلساندر سو را به پاپی برداشتند، و حال آنکه اقلیت از ویکتور چهارم طرفداری میکرد. بارباروسا، به خیال آنکه بار دیگر قدرت امپراطوران آلمان را بر دستگاه پاپی تجدید کند، از هر دو نفر دعوت کرد تا دعای خود را در محضر وی مطرح کنند. آلساندر از قبول چنین پیشنهادی خودداری ورزید، لکن ویکتور دعوت امپراطور را پذیرفت، به همین سبب، در سینود پاویا (۱۱۶۰)، بارباروسا ویکتور را پاپ قانونی اعلام کرد. آلساندر، فردریک را تکفیر کرد، به اتباع امپراطور دستور داد که در تخلف از اوامر حکومت وی آزادند، و آتش شورش را در لومباردی دامن زد. پیروزی اتحادیه لومبارد در لیانو (۱۱۷۶) فردریک را سرشکسته ساخت. وی در و نیز با آلساندر آشتی کرد و بار دیگر برپای پاپ بوسه زد. همین آلساندر بود که هنری دوم پادشاه انگلستان را مجبور کرد پای برهنه به مزار تامس ا بکت سفر کند و در آنجا از دست متولیان کنتربری تازیانه خورد. مبارزه طویل و پیروزی کامل آلساندر راه را برای یکی از بزرگترین پاپهای تاریخ هموار ساخت.

دی کوتتی و فرزند کنت سنی بود؛ به این نحو، وی در دامان خانواده‌های قدیم به عرصه وجود نهاد که از تمام مزایای یک زندگی اشرافی و از خون بهترین فضلا و متفکران بهره‌ور بود. اینوکنتیوس فلسفه و الاهیات را در پاریس فرا گرفت و سپس در بولونیا به آموختن قانون کلیسایی و قانون مدنی پرداخت، و چون به رم بازگشت، به واسطه مهارتی که در دیپلوماسی و در اصول عقاید روحانی داشت، همراه با اقوام و بستگان ذی نفوذش، سریعاً از مدارج ترقی کلیسایی بالا رفت. در سی سالگی به درجه شماسی نایل آمد، و در سی و هفت سالگی، با آنکه هنوز رسماً کشیش نشده بود، بدون هیچ مخالفی به مقام پاپی رسید (۱۱۹۸). یک روز مراسم ترتیببخشان برای وی به عمل آمد، و روز بعد ارتقا یافت و به مقام پاپی نایل آمد، بخت اینوکنتیوس بلند بود، زیرا امپراطور هنری ششم، که ایتالیای جنوبی و سیسیل را زیر سلطه خویش آورده بود، در ۱۱۹۷ در گذشت، و جانشین وی کودک سه ساله‌اش فردریک دوم شد. اینوکنتیوس از این فرصت کمال استفاده را کرد، به این معنی که رئیس پلیس آلمانی شهر رم را از مقامش برداشت، نیولداران آلمانی را از سپولتو و پروجا بیرون کرد، فرمانبرداری توسکان را پذیرفت، حکومت پاپی را در تمامی ایالاتی که تعلق به کلیسای رم داشتند استقرار بخشید، از طرف بیوه هنری سرور فئودال سیسیلیهای نوگانه شناخته شد، و موافقت کرد که قیم کودک سه ساله هنری باشد. در عرض ده ماه، اینوکنتیوس خود را مالک الرقاب ایتالیا کرده بود.

طبق مدارك موجود، وي سرآمد متفكران عهد خویش بود. در سي و دو يا سي و سه سالگي چهار كتاب درباره علوم الاهي به رشته تحرير در آورد كه هر چهار را آثار ي فاضلانه و فصیح توصیف کرده‌اند، لکن این تالیفات تحت‌الشعاع شهرت درخشان سیاسي وي واقع شده‌اند. فتاوی‌ش در مقام پاپي همه حکایت از فکري منطقي و صریح میکند؛ عباراتش برنده و بجاست، چنان که اگر پاپ مشهور نمیشد، ممکن بود آکوناسی درخشان یا ابلا ری اصلیل آیین باشد. با وجود جثه کوچکی که داشت، قیافه تاریک و عبوس و چشمان تیزش حاضران را مرعوب میکرد. با این همه، اینوکنتیوس خالی از شوخ طبعی نبود. خوب آواز میخواند و طبع شعر داشت. در عین سختگیری، آدم رؤف بود، و میتوانست مهربان، شکیباء و شخصا اهل تساهل باشد. اما در اصول عقاید مذهبی و اخلاقیات به هیچ وجه اجازه نمیداد که کسی از خط مشی معین و مقرر کلیسا درهای عدول نماید.

دنیای امید و ایمان مسیحی امپراطوری بود که وي را مأمور حراست آن کرده بودند، و مانند هر پادشاهی حاضر بود که چون با حرف کاری از پیش نرود، برای محافظت از قلمرو خویش، دست به شمشیر زند. در عین حال که در دامن خانواده توانگری به دنیا آمده بود، به زندگی ساده فیلسوف منشانهایی قناعت میکرد. در عهده‌ای که حب مال اندوزی عمومیت داشت، وي آدمی فاسدنشدنی باقی ماند. بلافاصله پس از ارتسام، به اعضای دربار خویش اکیدا دستور داد که برای خدمات خود اجرتی از مردم مطالبه نکنند. وي دوست داشت به مصرف میرسانید. اینوکنتیوس يك دیپلمات تمام عیار و، تا حدودی مثل عموم آحاد آن حرفه شاخص، ناخواسته، در اعمال خلاف اخلاقی شریک بود. انگار که یازده قرن بکلی از عرصه وجود محو شده بود و وي به صورت یکی از امپراطوران رومی در آمده بود؛ پنداشتی که رواقی بود نه مسیحی؛ گویی درهای شك نداشت که حکومت بر جهان حق مسلم وي است.

از آنجا که خاطره عده زیادی از پاپهای نیرومند هنوز در ذهن مردم رم زنده و روشن بود، طبیعی مینمود که اینوکنتیوس باید خط مشیهای خود را بر پایه حرمت و عظمت ابلاغ رسالت خویش استوار سازد. وي دقیقاً شکوه و حشمت تشریفات پاپی را حفظ کرد، و هرگز در ملا عام درهای از وقار امپراطورانه خویش نکاست. از آنجا که، به تبعیت از آرای متداول عصر، از صمیم قلب خود را وارث اختیاراتی میدانست که پسر خدا به حواریون و کلیسا اعطا کرده بود، بدیهی است که نمیتوانست کسی را در قدرت با خویشتن همسنگ شمرد.

میگفت: ((خداوند نه تنها حکومت پیروان کلیسا، بلکه فرمانروایی تمامی جهان را به پطرس واگذار کرد.)) وي ادعای اختیارات مطلق دنیوی یا امور صرفاً غیر مذهبی هیچ جایز ایالات پاپی را نداشت، لکن اصرار میورزید که هر جا میان امور مذهبی و اختیارات ملکی تعارضی وجود داشته باشد، اختیارات روحانی باید بر قدرت غیر روحانی مرجح باشد، همچنانکه خورشید بر ماه برتری دارد. غایت مطلوب و آرمان اینوکنتیوس، مثل گرگوریوس هفتم، آن بود که عموم حکومت‌های عالم باید در دستگاه حکومتی جهانی شریک باشند که پاپ در کلیه امور مربوط به دادگستری، اصول اخلاقی، و ایمان آن ریاست فایده داشته باشد، و چند صباحی هم تقریباً موفق شد موجبات تحقق آن آرمان را فراهم کند.

در ۱۲۰۴، به واسطه استیلای صلیبیون بر قسطنطنیه، جزئی از نقشه اینوکنتیوس عملی شد، به این معنی که کلیسای یونانی سر تسلیم در برابر اسقف رم فرود آورد، و اینوکنتیوس توانست با شغف از ((جامه بدون درز مسیح)) سخن گوید. وي صربستان و حتی سرزمین دور دست ارمنستان را به زیر سلطه قلمرو کلیسای رومی در آورد. رفته رفته توانست در تعیین و نصب اشخاص به مقامات روحانی نظارت کند و حوزه‌های حکمرانی اسقفان نیرومند را وسیله و آلت اجرای نیات دستگاه پاپی قرار دهد. بر اثر يك رشته منازعات حیاتی شگفتانگیز، وي پادشاهان نیرومند اروپا را به طرزی بی سابقه وادار به قبول تناسلی حق حاکمیت خویش کرد. خط‌مشی‌های وي در ایتالیا بمراتب کمتر از سایر جاها تاثیر داشت، به این معنی که، با کوشش پی در پی، قادر نشد جنگ‌های میان کشور - شهرهای ایتالیایی را پایان دهد؛ دشمنان سیاسی وي در رم چنان زندگی را بر او ناراحت ساختند که چندی مجبور شد از پایتختش دست شوید. سوره، شاه نروژ، علی رغم حکم تکفیر و تحریم مراسم مذهبی، پیروزمندانه در برابر وي مقاومت به خرج داد. فیلیپ

دوم، شام فرانسیسه، به فرمان وی در مورد صلح با انگلستان وقعی ننهاد، لکن در برابر اصرار پاپ تسلیم شد و همسر مهجور خویش را باز که با برنگاریا، یکی از محارم خویش، برخلاف احکام شرع از دواج کرده بود، مجبور شد به واسطه مخالفت پاپ، دست از همسر خویش بردارد. پرتغال، آراگون، و مجارستان همگی خود را تیول پاپ خواندند، طوق عبودیت وی را بر گردن نهادند، و همه ساله خراج برایش فرستادند. هنگامی که جان، پادشاه انگلستان، با انتصاب لنگتن به مقام سر اسقفی کنتربری از طرف پاپ مخالفت ورزید، اینوکنتیوس با حکم تحریر و دیپلوماسی زیرکانه‌ای جان را واداشت تا انگلستان را به عنوان یکی از تیولهای پاپی به وی تقدیم کند.

اینوکنتیوس با پشتیبانی از اوتو چهارم در مقابل فیلیپ سوابی، سپس با طرفداری از فیلیپ در برابر اوتو، و بعداً با حمایت از اوتو در مقابل فردریک دوم، و متعاقباً با پشتیبانی از فردریک در برابر اوتو، قدرت خود را در آلمان توسعه بخشید، و در هر یک از این موارد اجرایی که پاپ در برابر حمایت خود خواستار میشد، کسب امتیازاتی عظیم و آزاد ساختن ایالات پاپی از بند خطر محاصره بود. وی به امپراتوران خاطر نشان میساخت که مسئول ((انتقال)) قدرت امپراتوری از یونانیان به قوم فرانک، یک پاپ بود؛ شارلمانی را فقط یک پاپ تاج بر سر نهاده و امپراتور خوانده بود؛ و بالاخره متذکر میشد که پاپها آنچه را بخشیده بودند، میتوانند باز پس گیرند. یک بیزانسی که در این ایام به دیدن رم رفته بود، اینوکنتیوس را ((نه جانشین پطرس، بلکه قائم مقام قسطنطینی)) توصیف کرد.

اینوکنتیوس کلیه کوششهایی را که حکومت‌های ملکی به عمل می‌آوردند تا، بدون اجازه پاپ، از کشیشان مسیحی مالیات بگیرند رد کرد. وی برای کشیشان نیازمند مقرری خاصی از خزانه پاپی معین کرد و در بالا بردن میزان سواد و معلومات روحانیان کوشش فراوانی مبذول داشت. مقام اجتماعی روحانیان را به این نحو بالا برد که کلیسا را نه جمعیت عظیم تمامی مومنان، بلکه مجمع کلیه روحانیان مسیحی معنی کرد. عمل اسقفان و دیرهایی را که عشریه‌های محلی را از دست کشیش ناحیه در می‌آوردند و به نفع قلمرو یا دیر خود ضبط میکردند، ناپسند شمرد. برای اصلاح اموال کلیسای دیرها، دستور داد که مفتشین پاپی مرتباً از صومعه‌ها و دیرهای راهبه‌ها دیدن کنند و مراقب حرکات رهبانان و راهبه‌ها باشند. نظاماتی که وی وضع کرد، روابط در هم و برهم روحانیان و عوام، و مناسبات میان کشیش و اسقف، و اسقف و پاپ را نظم بخشید و دربار پاپی را به صورت یک دیوان ساعی و لایق برای مشورت اداره امور و صدور فتاوی در آورد؛ این دربار تحت رهبری اینوکنتیوس، کارآمدترین دستگاه‌های حکومتی عهد خود شد؛ نحوه کار و اصلاحات این دربار به ایجاد هنر و رموز دیپلوماسی کمک کرد. خود اینوکنتیوس محتملاً سر آمد حقوقدانهای عهد خویش بود و هر تصمیمی را که اتخاذ میکرد، میتواند به کمک سوابق قضایی و استدالات منطقی تأیید کند. حقوقدانها و فضلا اکثر به سراغ ((دادگاه)) یعنی دیوان عالی کلیسایی که زیر نظر وی و هیئتی از کاردیناها تشکیل میشد، میشتافتند تا از مباحثات و فتاویش درباره نکات قوانین مدنی یا شرعی استفاده برند.

برخی او را ((پدر قانون)) مینامیدند، و جمعی دیگر از سر محبت و شوخ طبعی وی را سلیمان میخواندند.

عالیترین کامیابی وی به عنوان یک نفر قانونگذار و پاپ تصدی ریاست چهارمین شورای لاتران بود که به سال ۱۲۱۵ در محل کلیسای یوحنا حواری در لاترن، نزدیکی شهر رم، تشکیل شد. در این شورای جامع کلیسایی، که دوازدهمین نوع خود در تاریخ مسیحیت بود، هزار و پانصد نفر از روسای دیرها، اسقفان، اسقفان اعظم، نخست کشیشان، و نمایندگان از طرف کلیه ملت‌های مهم یک دنیای مسیحی متحد شرکت جستند. خطابه افتتاحیه پاپ در این شورا اعتراف بیباکانه‌ای بود که در عین حال غیرت روحانیان را به محک امتحان میزد: ((سرچشمه فساد مردم در میان روحانیان جا دارد. از اینجاست که مفسد دنیای مسیحی ناشی میشود. به این معنی که ایمان راه تبااهی میسپرد، دین ضایع میشود، عدالت لگدکوب میگردد، بدعتگذاران رو به فرونی میگذارند، شقاقین جسور میشوند، مردم بیدین نیرو میگیرند، و ساراسنها به پیروزی نایل می‌آیند.)) در این مجلس، عموم رجال مقتدر و عقلای کلیسا که حضور داشتند، یکسر مخود را در اختیار فرد واحدی گذاشتند. فتاوی وی احکام شورای دینی شد. چنین مجمع وزینی به وی اجازه داد که

اصول دین را از نو معنی کند. اینک برای نخستین بار بود که آرای مربوط به قلب ماهیت رسماً تعریف میشد. این شورای روحانی بر احکام وی صحه گذاشت تا از این پس هر فرد غیر مسیحی، در سرزمینهای مسیحی، مکلف به داشتن نشان و پیراهن باشد که او را از مسیحیان ممتاز سازد. مجمع با شور تمام دعوت وی را برای جنگی علیه بدعتگذاران آلبیگانی لبیک گفت، لکن در عین حال، به تعقیب از اینوکنتیوس، به قصور و نواقص کار کلیسا واقف گشت.

شورای لاتران فروش اشیایی را که به دروغ از یادگارهای قدیسیین میدانستند، تقبیح کرد، و شدیداً ((عمل دور از حزم و زاید پارهائی از اسقفان را، که از اعطای آمرزش گناهان بیمی به دل راه ندادهاند و از این طریق قدرت کلیسا را سرافراز خفت ساختهاند و اثر کفاره را از بین بردهاند)) ناپسند دانست. مجمع در صدد برآمد زندگی رهبانان و وضع دیرها را از بیخ و بن اصلاح کند. بدمستی، اعمال منافی عفت، و همخوابه گرفتن کشیشان را منع کرد، و مجازاتهای شدیدی درباره متخلفین مقرر داشت، لکن بدعت فرقه آلبیگیان را، که مدعی بودند هرگونه اعمال جنسی گناه است مردود شمرد. از لحاظ عده حاضران، مباحثی که مطرح شد، و آثاری که بر تصمیمات شورای لاتران مترتب بود، این مهمترین مجمع روحانی بود که از اجلاس شورای نیقیه به این طرف در عالم مسیحیت تشکیل میشد.

اینوکنتیوس از اوج قدرت خویش سریعاً به مرگی نابهنگام افتاد. وی چنان در راه رتق و فتق و بسط امور اداره خویش بی وقفه متحمل مرارت شد که به سن پانجاه و پنج به کلی از پا درآمد.

درباره این مرحله از زندگی خویش، با حسرت نوشته است: ((برای من هیچ فراغتی نماندهاست تا درباره قدری باید برای دیگران زندگی کنم که تقریباً نسبت به خویشان ناآشنایم)) شاید اینوکنتیوس در آخرین سال زندگی کارهای خویش را به مراتب واقعیهاتر مورد امعان نظر قرار دهد تا هنگامی که در گرمای گرم کشمکش بود. مبارزات صلیبی که وی برای تسخیر مجدد فلسطین تدارک دیده بود، به نتیجهای نرسیده بود.

هر کس پس از وی تکیه بر مسند پاپی میزد ناگزیر بود که با شدت تمام جماعت آلبیگیان را در فرانسه جنوبی قلع و قمع کند. اینوکنتیوس به کارهایی مبادرت ورزیده بود که معاصرانش به اتکای آن کامیابیهای شخص وی را میستوند، لکن از علاقه و محبتی که مردم در حق گرگوریوس اول یا لئو نهم داشتند خبری نبود. برخی از روحانیان شکایت داشتند از اینکه وی بیشتر به پادشاه میماند تا به یک کشیش. قدیس لوئگار دیس میپنداشت که میان اینوکنتیوس و آتش دوزخ فقط حجاب باریکی فاصله است؛ و خود کلیسا، با آنکه بر نبوغ ذاتی وی فخر میکرد و از زحماتش ممنون بود، او را در عداد قدیسان به شمار نیاورد، و حال آنکه اشخاصی را قدیس خوانده بود که از نظر اهمیت و شان به مراتب از اینوکنتیوس پایینتر بودند و در پیروی از اصول اخلاقی و سواس بیشتری نشان نمیدادند.

با این همه، نباید منکر شد که بر اثر کوششهای وی بود که کلیسا به عالیتترین اوج اقتدار خود دست یافت و به جایی رسید که نزدیک بود آمال دیرینه رهبران روحانی برای ایجاد یک کشور روحانی جهانی صورت تحقق به خود گیرد. وی لایقترین سیاستمدار عهد خویش بود. در راه اجرای مقاصد و نیل به هدفهای خود بصیرت، فداکاری، پشتکاری انعطافپذیر، و نیرویی باور نکردنی داشت. هنگامی که اینوکنتیوس از جهان رفت (۱۲۱۶)، کلیسا در تشکیلات، شکوه، و خوشنامی به اوج و قدرتی رسیده بود که هرگز پیش از آن سابقه نداشت و بعد از آن هم فقط بندرت و به مدت کوتاهی از چنین عظمتی برخوردار شد.

هونوریوس سوم در صفحات بیرحم تاریخ چندان مقام ارجمندی را احراز نمیکند، زیرا وی مهربانتر از آن بود که بتواند جنگ میان امپراطوری و دستگاه پاپی را با شدت تمام تمشیت دهد. گرگوریوس نهم هر چند که در هشتاد سالگی به مقام پاپی رسید، با یک نوع سرسختی تقریباً تعصبآمیزی به جنگ پرداخت؛ مبارز هاش با فردی که دوم چنان قرین پیروزی بود که رنسانس را یکصد سال به تعویق انداخت؛ و همو بود که دستگاه تفتیش افکار را تشکیل داد. با تمام این اوصاف، وی نیز آدمی بود بی شک صادق عقیده، و در

راه معتقدات خویش از جان گذشته، که در مقام مدافعه از آنچه در نظرش گرانباترین مایملک بشری بود - یعنی کیش عیسی - برآمد.

گرگوریوس در واقع آدم خشک سختگیری نبود، چنانکه، در مقام کاردینالی، فرانسیس را که محتملاً مردی بدعتگذار بود، در کنف حمایت خویش گرفت و خردمندانه او را به راه راست هدایت کرد. اینوکنتیوس چهارم فردی که دوم را مضمحل ساخت و به دستگاه تفتیش افکار اجازه داد که از شکنجه استفاده کند. وی مدد رسانید و چند مدرسه حقوق بنیاد نهاد. آلکساندر چهارم مردی بود صلحجو، مهربان، رحیم، و عادل که ((به واسطه بری بودن از استبداد، جهانیان را به حیرت انداخت.)) وی نسبت به خصایص جنگجویانه اسلاف خود، رغبتی نشان نمیداد. دینداری را بر سیاست رجحان مینهاد، و به قول یک وقایعنگار فرقه فرانسیسیان، ((چون همه روزه شاهد کشمکشهای موحش دم افزون میان مسیحیان بود، دلشکسته از جهان درگذشت.)) کلمنس چهارم مبارزه کهن را از نو آغاز کرد، موجبات شکست مانفرد را فراهم آورد، و سلسله هوهنشتاوفن و امپراطوری المان را به خاک سیاه نشانید. تسخیر مجدد قسطنطنیه از جانب یونانیها توافقی را که بین دو کلیسای یونانی و رومی حاصل آمده بود، به خطر انداخت. لکن گرگوریوس دهم، به واسطه مخالفت با امپال شارل د'آنژ و برای تسخیر امپراطوری بیزانس، میخائیل پالایولوگوس را رهین منت خویش ساخت.

امپراطور یونانی، که به این نحو از خطر عظیمی بستانه بود، کلیسای شرقی را فرمانبردار کلیسای رم نمود، و دستگاه پاپی بار دیگر یکبار تاز شد.

VIII-درآمدهای کلیسا

کلیسایی که در واقع به صورت مملکت عظیم واحدی بر اروپا حکومت میکرد و با عبادت، اخلاقیات، فرهنگ، ازدواج، جنگها، مبارزات صلیبی، مرگ و میر، و خصایص نفوس نیم قارهای سر و کار داشت و به نحو موثری در اداره امور غیر مذهبی ملل سهیم بود و پرخرچترین سازمانها را در تاریخ قرون وسطی به وجود آورده بود، فقط در صورتی میتوانست به وظایف خود ادامه دهد که از صد نوع منبع مختلف درآمدها داشته باشد.

مهمترین ممر درآمد کلیسا، عشریه بود، به این معنی که بعد از شارلمانی، کلیه سرزمینهای مسیحی لاتین، به حکم قوانین مملکتی، مکلف بودند یک دهم محصولات یا درآمد ناویشه خود را، جنسی یا نقدی، به کلیسای محل واگذار کنند. بعد از قرن دهم، حوزه روحانی هر کشیشی ناگزیر بود قسمتی از عشریههای خود را به اسقف بخشی که تابع آن میشد، واگذار. تحت نفوذ عقاید و آرای فئودالی، عشریههای قلمرو یک کشیش را میشد مثل هر نوع دارایی و درآمد دیگری، به شرط خدمت معینی، به دیگران واگذار کرد، به رهن داد، هبه کرد، یا فروخت؛ به طوری که تا قرن دوازدهم تار در هم تنیده مالی هر حوزه به شکلی درآمده بود که کلیسای محلی و کشیش کارشان بیشتر تحصیل عشریهها بود تا خرج آن در آمد برای مصارف ضروری آن محل. از وظایف کشیش بود که اگر دید کسی از درآمدهای عشریه تخلف میورزد، یا برای فرار از دادن حق کلیسا صورت درآمدهای خود را خلاف واقع ارائه میدهد، متخلف را تکفیر یا به قول انگلیسیها ((برای عشریههایش لعنت کند)). با آنکه مردم آن عهد وظایف کلیسا را برای نجات اخروی خویش بسیار ضروری میشمردند، از پرداخت که در عهد ما مردم از پرداخت مالیات به دولت اکراه دارند. در تاریخ قرون وسطی گهگاهی به ذکر بلواها و شورشهایی برمیخوریم که علت آن همین انزجار مردم از دادن عشریههای کلیسا بوده است، مثلاً رهبان وقایعنگار، فراسالیمبنه، توصیف میکند که به سال ۱۲۸۰ مردم راجو امیلیا، با وجود حکم تکفیر و تحریم، هم پیمان شدند ((که هیچ کس به کشیشان عشریه نپردازد. یا با آنها بر سر خوان ننشیند... و از دادن خوراک و نوشابه به آنها خودداری ورزد.)) در این مورد مردم بودند که فیالواقع کشیشان را تکفیر میکردند، و حکم آنها به اندازهای موثر بود که اسقف آن ناحیه مجبور به مصالحه شد.

در آمد اساسي كليسا از ممر زمينه‌اي بود كه خود كليسا در تملك داشت. اين اراضي را كليسا از طريق هدايا يا هبه، از رام خريد يا تصرف املاك افراد بدهكار، يا از طريق احياي اراضي موات به همت رهبانان ديرها يا ساير جماعات روحاني به چنگ آورده بودند. در نظام فئودالي، از هر مالك يا مستاجري انتظار ميرفت كه هنگام مرگ چيزي وقف كليسا كند. اشخاصي كه از دادن اين گونه هدايا خودداري ميورزيدند مظنون به بدعت ميشدند، و ممكن بود كه ايشان را در اراضي تقديس شده كليسا به خاك نسپارند. از آنجا كه فقط معدودي از عوامالناس سواد داشتند، معمولاً هر وقت كسي قصد نوشتن وصيتنامه‌اي را داشت دنبال كشيبي مي‌فرستاد. پاپ آلکساندر سوم در سال ۱۱۷۰ حكم كرد كه وصيتنامه هيچ كس قانوني و معتبر نباشد، مگر آنكه در حضور كشيبي نوشته شده باشد. هر محرر غير روحاني كه خلاف اين دستور به تنظيم وصيتنامه‌اي مبادرت ميورزيد، مستوجب تكفير ميشد، و صدور تصديق صحت وصايا يا تايبيد قانوني بودن آنها از اختيارات ويژه كليسا بود. مردم اعتقاد داشتند كه دادن هدايا و بخشيدن اموال خود طبق وصيتنامه به كليسا، مطمئن‌ترين وسيله براي تخفيف عذابهاي مرحله اعرافي است. بسياري از هبه نامه‌هاي مردم براي كليسا، بويژه پيش از سال هزار ميلادي، با اين كلمات آغاز ميشد: ((از آنجا كه شامگاه جهان نزديك است.)) برخي از توانگران، چنانچه قبلاً ضمن بحث درباره جنگهاي صليبي گفتيم، اموال خود را در برابر يك نوع بيمه ايام پيري و تنگدستي به كليسا واگذار ميكردند - در اين قبيل موارد، معمولاً كليسا هنگام بيماري يا روز پيري شخص مرتهن از وي توجه و دستگيري ميكرد، و چون وي فوت ميشد، كليسا بي آنكه ذمه‌اش درباره رهن مشغول باشد، ملك را به تصرف خود در ميآورد. بعضي از صومعه‌ها مالداران را در ((جرگه اخوان)) خويش ميپذيرفتند و وعده ميدادند كه به بركت دعاها و اعمال خير ديرنشينان، لختي از اجر اخروي نصيب آنها شود، يا از رنجهاي مرحله اعرافي آنها كاسته شود. صليبيون نه فقط اراضي را براي تدارك وجود به قيمت ارزاني به كليسا مي‌فروختند، بلكه املاك خود را به وديعه نزد مقامات روحاني ميگذاشتند و مبالغه واميگرفتند، و چون در اكثر موارد از پرداخت بدهي خود عاجز بودند، از حق تملك محروم ميشدند. برخي از اشخاص بلا وارث چون از جهان ميرفتند، تمامي دارايي خويش را به كليسا واگذار ميكردند. نمونه بارز اين كننيس توسكان بود كه در صدد بر آمد تقريباً يك چهارم خاك ايتاليا را به كليسا هبه كند.

اموال كليسا از آنجا كه غير قابل انتقال بود و قبل از سال ۱۲۰۰ طبيعتاً مشمول مالياتهاي مقامات ملكي نميشد، قرن به قرن رو به فزوني نهاد. براي يك كليساي جامع، يك صومعه، يا يك دير راهبه‌ها، داشتن چندين هزار روستاي خاوندي كه متضمن ده - دوازده شهر كوچك يا خلي بكي دو تا از شهرهاي آباد بزرگ باشد، امري غير عادي محسوب نميشد. اسقف لانگر تمامي ايلات را مالك بود؛ صومعه قديس مارتن در تور متجاوز بر بيست هزار سرف در اختيار داشت؛ اسقف بولونيا در حدود دو هزار روستاي خاوندي داشت؛ و دارايي دير لورش نيز به همين اندازه بود؛ دير لاس خولگاس واقع در اسپانيا مالك شصت و چهار شهر بود. در حدود سال ۱۲۰۰، در كاستيل، واقع در اسپانيا، كليسا يك چهارم زمينه‌اي ناحيه را در تصرف داشت؛ در انگلستان اراضي متعلق به كليسا يك پنجم مملكت بود، در آلمان به يك سوم بالغ ميشد، و در ليونويا به نصف مجموع اراضي ميرسيد. اين ارقام البته نا دقيق و تخميني هستند كه درباره صحت آن نمیتوان به يقين اظهار نظر كرد. تراكم اين قبيل داراييها در زير دست كليسا، آن بنياد را محسود و آماج سهام حكومت ساخت. شارل مارتل براي تدارك جنگهاي خويش اموال كليسا را ضبط كرد؛ لويي پرهيزكار، به تصويب قوانين پرداخت تا كليسا نتواند، از طريق قبول هبه، كوچكان شخص وصيت كننده را از حق ارث محروم سازد. هانري دوم، پادشاه آلمان، اراضي متعلق به بسياري از ديرها را ضبط كرد، زيرا مدعي بود كه رهبانان به قيد سوگند خود را مكلف ساختهند تا در عين فقر زندگي كنند؛ و در انگلستان، با تصويب چندين قانون مربوط به اوقاف، واگذاري اراضي را به تشكيلات كليسايي محدود كردند. ادوارد، پادشاه انگلستان، در سال ۱۲۹۱ يك عشر دارايي كليسايي مملكت را به عنوان ماليات از چنگ روحانيان بيرون آورد و در سال ۱۲۹۴ نيمي از درآمدهاي آن دستگاه را ضبط كرد. در فرانسه، بستن ماليات بر اموال كليسا به دست فيليپ دوم آغاز شد، سن لويي آن را ادامه داد، و فيليپ چهارم آن را قاعده‌اي پابرجا ساخت. همينكه بازار صنعت و تجارت رونق گرفت، پول افزايش يافت و قيمتها بالا رفت؛ درآمد ديرها و حوزه‌هاي اسقفی، كه اكثر از عوارض فئودالي به دست ميآمد، چون قبلاً به نرخهاي نازلي تعيين شده و اکنون غير ممكن بود پا به پاي قيمتهاي جديد ترقي كند، نه فقط ديگر براي يك زندگي تجملي

کافی نبود، بلکه حتی یک زندگی بخور و نمیر را نیز تامین نمیکرد. تا سال ۱۲۷۰ اکثر کلیساهای جامع فرانسه مبالغ هنگفتی بدهکار بودند. متصدیان این گونه کلیساها برای پرداخت عوارض و مالیاتهایی که پادشاهان مطالبه میکردند، ناگزیر بودند از صرافان وامهایی با ربحهای گزاف بستانند، و تا حدی به همین سبب بود که در پایان قرن سیزدهم ساختمان کلیساها و دیرها رو به نقصان نهاد.

پاپها نیز ابتدا با گرفتن مالیات از املاک و درآمدهای اسقفان برای تدارک جنگهای صلیبی و سپس با سرشکن کردن مخارج روزافزون حوزه حکمفرمایی پاپی، روز به روز خزانههای اسقفی را تهی کردند، هر قدر حوزه عملیات دستگاه حکومت پاپی وسیعتر، و وظایف آن بغرنجتر شد، ایجاد منابع جدید برای درآمدهای مرکزی ضرورت پیدا کرد. اینوگنتیوس سوم (۱۱۹۹) به کلیه اسقفان دستور داد که همه ساله یک چهارم درآمدهای خود را به خزانه پاپی رم ارسال دارند. بر کلیه صومعهها، راهبخانهها، و کلیساهایی که راسا از حمایت پاپ برخوردار بودند، مالیاتها بسته شد. هر کشیشی که از طرف پاپها به مقام اسقفی ناحیهایی منصوب میشد مکلف بود که اسما در آمد یک سال اول و در واقع جمیع درآمد شش ماه قلمرو خویش را به عنوان حق نصب به مقام جدید، تحویل پاپ بدهد. هر کسی که به مقام اسقف اعظم منصوب میشد، موظف بود برای تصدی مقام جدید مبالغ سرشاری تسلیم خزانه پاپی کند. کلیه خانوادههای مسیحی مکلف بودند که همه ساله یک پنی (معادل ۹۰ سنت آمریکایی) به رسم ((پنی پطرس)) به دربار پاپ بفرستند. قاعدتا مخارجی که بر مراقبات حقوقی تعلق میگرفت، از طرف متقاضیان به دربار پاپ برده میشد.

در بعضی موارد که از دواج شاهان با محارم، به واسطه پاره‌های علل سیاسی، مقتضی و نافع تشخیص داده میشد و عدول از قانون کلیسایی ضرورت پیدا میکرد، پاپها این حق را برای خود محفوظ میداشتند که، در برابر گرفتن مبالغی برای رسیدگی به این قبیل جریانات حقوقی، طرفین را از قید حقوق شرع برهانند. مبالغی عظیم از راه فروش آمرزش گناهان و از کیسه فتوت زائران مسیحی که به شهر رم میآمدند عاید پاپها میشد. با حسابی که به عمل آمده‌است، مجموع درآمدهای خزانه پاپی در حدود سال ۱۲۵۰ به مراتب زیادتر از عایدات کلیه حکومت‌های غیر روحانی اروپا میشد. در سال ۱۲۵۲ وجوهاتی که حکومت پاپی از انگلستان دریافت کرد، سه برابر تمام عواید خزانه پادشاه انگلستان بود.

ثروت کلیسا، گرچه متناسب با حدود وظایف و تکالیف چنین دستگاهی بود، علت اصلی بدعتهای این عصر شد. آرنالدو دا برشا اعلام داشت که هر کشیش یا رهبانی که پس از مرگ اموالی از خود به جا گذارد، مسلما به دوزخ خواهد رفت. بوگومیلها، والدوسیان، پاتارینها، و کاتارها همه، با نکوهش ثروت پیروان مسیح، به پیشرفت و اعتلای نهضت خویش کمک کردند.

یکی از مطایبات مشهور قرن سیزدهم ((انجیل مرقس [نقره](#))) بود که با این عبارت آغاز میشد: ((در آن ایام پاپ به رومیان گفت: (هنگامی که پسر انسان به محضر همایون ما آید، پیش از هر چیزی به وی بگوید: (((ای دوست از کجا به این درگاه میایی))) و اگر او شما را پاسخی نداد، او را به ظلمت خارج درافکنید.))) در خلال تمام آثار ادبی این عهد - در فابیلوها، شانسون دو ژست، در داستان گل سرخ، اشعار دانشوران خانه به دوش، تروبادورها، دانته، و حتی در آثار رهبانان وقایع‌نگار - به شکایاتی از حرص و مال اندوزی روحانیان بر میخوریم. متیوپریس، که یکی از رهبانان این جماعت ((با مشکل پسندی، از محل موقوفات مسیح روزگار میگذرانند.)) هوپر دو رومان، صدر فرقه دومینیکیان، وصف بخشایشگرانی را میکرد که ((با رشوه، نخست کشیشان محاکم روحانی را فاسد میکنند.)) کشیشی به نام پتروس کاتور از کشیشانی حکایت میکرد که قداس یا نماز شامگاهان را میفروختند. بکت، اسقف اعظم کنتز بری، آشکارا در ذم خرید و فروش دیوان عدل پاپی داد سخن میداد و میگفت که به گوش خود شنیده است که هنری دوم لاف میزد که تمامی افراد مجمع کاردینالها نوکران اویند. در تمام تاریخ، هر دولتی متهم به ارتشا و فساد شده‌است؛ این گونه اتهامات تقریبا همیشه تا حدی صحت دارند، و تا حدی ناشی از غلو و مبالغه در باره مواردی هستند که مردم را متوحش ساخته‌اند؛ لکن گهگاهی این قبیل اغراقها جمع میشود و به صورت یک نفرت انقلابی بروز میکند. همان مردمان مومنی که پنبه‌های خود را روی هم مینهادند و به ساختن کلیساهایی

برای مریم باکره مبادرت میجستند، قادر بودند علیه تمایلات اشتراکی کلیسا آوای مخالفت بلند کنند و گاهی کشیش لجوجی را به خاک هلاک اندازند.

خود کلیسا در مخالفت با روحانیان حریص و پولدوست دست به دست مردم داد و برای جلوگیری از حرص و مال اندوزی و تجمل پرستی کشیشان کوششهای زیادی مبذول داشت. صدها نفر از روحانیان، از قدیس پیترودامیانی، قدیس برنار، قدیس فرانسیس، و کاردینال دو ویتري گرفته تا رهبانان عادی، برای کاستن از این قبیل سوءاستفاده‌های طبیعی، متحمل مرارتها شدند.

بیشتر اطلاعاتی را که امروزه درباره رفتار ناشایست روحانیان آن عهد داریم، از نوشته‌های همین گونه مصلحان بزرگ کلیسا برگرفته‌ایم. ده - دوازده فرقه مختلف از رهبانان هم خویش را مصروف بر آن داشتند که با نیکوکاری خود سر مشقی برای دیگران باشند و از این طریق لزوم اصلاحات را به همکیشان خود خاطر نشان کنند. پاپ آلکساندر سوم و سومین شورای لاتران (۱۱۷۹) اخاذی برای انجام غسل تعمید، یا تدهین نهایی، یا جاری ساختن خطبه عقد از دواج را نکوهیده شمردند و ممنوع کردند. غرض گرگوریوس دهم از تشکیل شورای عمومی کلیسا در لیون، به سال ۱۲۷۴، مخصوصاً آن بود که اقداماتی برای اصلاح کلیسا اتخاذ شود. خود پاپها در این عهد، هیچگونه رغبتی به تجمل نشان نمیدادند و تمامی کوشش خویش را وقف انجام تکالیف سخت میکردند و از این راه روزگار میگذرانند. اشکال کار در این است که امور معنوی اگر متشکل نباشند، سست میشوند، و چون سست شدند، بر اثر حواجج مادی آن تشکیلات، ملوث میشوند.

فصل بیست و هشتم

آغاز تفتیش افکار

۱۰۰۰ - ۱۳۰۰

I- بدعت آلبیگانیان

در پایان قرن دوازدهم مخالفت با کشیشان به صورت سیل بنیان کنی در آمل در عصر ایمان، در گوشه و کنار، جماعتی از رازوران و صاحبان پارهای از احساسات رقیقه مذهبی وجود داشت که از چنگ دستگاه کهنات مسیحی رستند و با آن تشکیلات از در مخالفت در آمدند امواج جدیدی از رازوری شرقی، احتمالاً با بازگشت سپاهیان صلیبی، از مشرق زمین به مغرب سرایت کرد. از ایران طنینی از آرای دین مانوی و کیش اشتراکی مزدک از طریق آسیای صغیر و بالکان به اروپا رسید؛ از جهان اسلام مخالفت با صورت و تندیس پرستی نوعی اعتقاد مبهم به قضا و قدر، و تنفر از کشیشان به سوغات آمد؛ و بر اثر شکست صلیبیون در مبارزات خویش با جهان اسلام، تردیدی درباره منشأ ملکوتی کلیسا و حمایت الهی از آیین عیسی به دلها راه یافت.

پاولیسینها، که بر اثر تعقیب و آزار امپراطوران بیزانس به طرف مغرب رانده شده بودند، تنفیری را که از تندیس پرستی، آیینهای مقدس، و طبقه روحانی داشتند با خود از طریق بالکان به ایتالیا و پرووانس بردند. این جماعت عالم آفرینش را به دو جهان معنوی و مادی منقسم میدانستند، و معتقد بودند که اولی پرداخته دست خداوند و دومی مخلوق شیطان است، و شیطان را با یهوه کتاب عهد قدیم یکی میدانستند. بوگومیلها

(یاران خداوند) جماعتی بودند که در بلغارستان پیدا و سرشناس و، بالاخص در ناحیه بوسنی، پراکنده شدند. در طی قرن سیزدهم این جماعت چندین باز مورد تهاجم قرار گرفتند و از دم تیغ گذر کردند، لکن در خلال این احوال با سرسختی تمام از خویش دفاع نمودند، و سرانجام (۱۴۶۳) در برابر اسلام سر فرود آوردند نه در مقابل مسیحیت.

در حدود سال هزار میلادی، در ناحیه تولوز و اورلئان فرقه‌های پیدا شد که واقعیت معجزات، خاصیت احیای نیایش به درگاه قدیسان دین را منکر شدند. چندی کسی وقعی به اعتقادات این جماعت ننهاد، سپس مورد تقبیح قرار گرفتند، و به سال ۱۰۲۳ سیزده تن از ایشان را زنده زنده در آتش سوزانیدند. به تدریج بدعت‌های همانندی پدیدار، و منجر به شورش‌هایی در کامبره و لیژ (۱۲۰۵)، گوسلار (۱۰۵۲)، سواسوان (۱۱۱۴)، کولونی (۱۱۴۶) و امثال آن شدند. برتولت، اهل رگنسبورگ، در قرن سیزدهم تخمین میزد که تعداد فرقه‌های بدعتگذار باید بالغ بر صد و پنجاه نفر شود. برخی از اینها جماعتی بی ضرر بودند که به دور هم جمع میشدند تا بدون حضور یک نفر کشیش، برای یکدیگر کتاب مقدس را به زبان بومی خویش بخوانند و عباراتی را که مورد اختلاف مردم بود، به نظر خویش تفسیر کنند. چند تا از این فرقه‌ها، مانند هومیلیاتها در ایتالیا، بگینها و بگارها در ارضی کم ارتفاع شمال اروپا [بلژیک، هلند، و دانمارک امروزی]، به همه چیز ایمان راشد داشتند جز به این مطلب که کشیشان باید در عین فقر زندگی کنند، و اصرار ایشان در این موضوع مایه شرمساری روحانیان میشد. نهضت فرانسیسیان نیز نهضتی بود با عقایدی همانند، منتها با این تفاوت که تین تهمت زلفه از کنار گوشش گذر کرد.

والدوسیان از این معرکه جان سالم به در نبردند. در سال ۱۱۷۰، پتروس والدوس نامی، از بازرگانان متمکن لیون، چند تن از فضلا را اجیر کرد تا کتاب مقدس را به زبان مردم نواحی جنوبی فرانسه یا لانگ د/اوک (زبان اوک) ترجمه کنند. خود والدوس با شور و آوازه به مطالعه ترجمه مزبور پرداخت و به این نتیجه رسید که مسیحیان باید مانند حواریون مسیح، یا به عبارت دیگر بدون دارایی انفرادی، زندگی کنند. وی قسمتی از ثروت خود را به زنش بخشید و مابقی را میان فقرا تقسیم، و طبق تعالیم انجیل شروع به ایراد موعظاتی درباره فقر کرد.

پتروس والدوس دسته کوچکی از ((گدایان لیون)) را به دور خود گرد آورد که مثل رهبانان لباس میپوشیدند، در عین عفاف زندگی میکردند، پای افزارشان نعلین بود یا پای برهنه راه میسپردند، و تمامی درآمدهای خود را به طرز اشتراکی یک کاسه میکردند. تا چندی کشیشان هیچگونه مخالفتی ابراز نداشتند و به این گونه افراد اجازه دادند تا در مراسم عبادت کلیساها شرکت جویند. لکن هنگامی که پتروس والدوس تعالیم انجیل را لفظ به لفظ به کار بست و شروع به موعظه کرد، اسقف اعظم لیون به تنهایی او را مورد عتاب قرار داد و به وی خاطر نشان ساخت که فقط اسقفان مجاز به ایراد موعظات هستند. پتروس عازم رم شد (۱۱۷۹) و از آلکساندر سوم درخواست کرد تا اجازه‌های برای موعظه به وی تفویض کند. پاپ به شرطی با این تقاضا موافقت کرد که ایراد موعظات با صوابدید و زیر نظر کشیشان محل صورت گیرد؛ ظاهراً پتروس بدون کسب اجازه از روحانیان محل به موعظات خود ادامه داد و پیروانش از فدائیان انجیل شدند و بخش‌های بزرگی از کتاب مقدس را به حافظه سپردند. به تدریج این نهضت رنگ ضد کلیسایی به خود گرفت، با هر نوع کهنگی از در ستیز درآمد، منکر اعتبار آیین‌های مقدسی که یک کشیش گناهکار قدرت آمرزش گناهان دانست. برخی از پیروان این فرقه، خرید و فروش گناهان آمرزش را عملی پوچ شمردند و منکر تساهل، برزخ، و ((قلب ماهیت)) شدند و با دعا کردن به درگاه قدیسان مخالفت نمودند. یک دسته تبلیغ میکردند که ((همه چیز باید اشتراکی باشد.)) و دسته دیگر کلیسا را همان زن فاحشه سرخپوشی میدانستند که در کتاب مکاشفه یوحنا ی رسول ذکرش رفته بود. فرقه والدوسیان در ۱۱۸۴ محکوم شمرده شد.

اینوکنتیوس سوم بخشی از آن را، مشهور به ((کاتولیک‌های فقیر)) در ۱۲۰۶ به عضویت کلیسا پذیرفت، لکن اکثر افراد این فرقه در عقاید بدعت‌آمیز خویش ثابت قدم ماندند و از فرانسه به اسپانیا و آلمان رهشه دوانیدند، یک شورای روحانی تولوز، احتمالاً برای جلوگیری از فزونی عده پیروان این فرقه، در سال

۱۲۲۹ امیر داد که هیچ کس از افراد غیر روحانی نباید هیچ نوع کتاب مذهبی و مقدس را در تملک داشته باشد، مگر کتاب مزامیر را؛ به علاوه، چون تا این تاریخ هنوز هیچ یک از ترجمه‌های کتاب مقدس به زبان‌های بومی از طرف کلیسا بررسی و تضمین نشده بود، مقرر داشت که کتاب مقدس فقط باید به زبان لاتینی خوانده شود. در قلع و قمع آلیگیان، هزاران نفر از پیروان فرقه والدوسیای را به آتش سوزانیدند. خود پتروس والدوس ظاهراً به مرگ طبیعی در ۱۲۱۷ در گذشت.

تا اواسط قرن دوازدهم در شهرهای اروپای باختری شبکه عظیمی از فرقه‌های بدعتگذار تشکیل شده بود، چنانکه اسقفی در ۱۱۹۰ اظهار داشت که ((شهرهای عمده پر است از این پیغمبرهای دروغی)). تنها در شهر میلان هفده مذهب جدید وجود داشت. مهمترین فرقه بدعتگذاران این شهر را پاتارینها تشکیل میدادند، که این نام مأخوذ بود از یک کوی فقیر نشین شهر به نام پاتاریا. ظاهراً نهضت پاتارینها به عنوان مخالفی از جانب فقرا نسبت به اغتیا آغاز شده، اما رفته رفته جنبه دشمنی با روحانیان را پیدا کرد، و تبدیل به مبارزهای علیه خرید و فروش مناصب کلیسایی، ثروت، ازدواج، و همخواه گرفتن کشیشان شد. غرض فرقه پاتارینها، به قول یکی از رهبران آن نهضت، این بود که ((ثروت کشیشان ضبط شود، اموال آنها را در معرض حراج قرار دهند، خانه‌های آنها را بگشایند تا مردم چپاول کنند، و خود آنها و حرامزاده‌هایشان را از شهر بیرون رانند)). فرقه‌های دیگری در ویتربو، اورویتو، ورونا، فرارا، پارما، پیاجنتسا، ریمینی، و امثال آن علم مخالفت با کشیشان را بلند کردند. گهگاهی این نهضتها بر مجالس عمومی استیلا مییافتند، حکومت‌های شهرها را قبضه میکردند، و برای پرداخت مخارج امور شهری از کشیشان مالیات میگرفتند. اینوکنتیوس سوم به سفیر خویش در لومباردی دستور داد که کلیه صاحبمنصبان کشوری را به قید سوگند مکلف کند که از گماشتن پیروان به مناصب خودداری ورزند و مانع از رخنه آنها در مقامات حکومتی شوند. در ۱۲۳۷، جماعتی از مردم میلان ((در حالی که به مقدسات توهین میکردند و ناسزا میگفتند))، چندین کلیسا را با ((کثافتاتی ذکر ناکردنی)) ملوث ساختند.

نیرومندترین فرقه‌های بدعتگذار به اسامی چندی مشهور شدند. آنها را کاتارها خوانده‌اند که برگرفته از واژه‌های است یونانی به معنی ((پاک))؛ در بعضی موارد لفظ بلغارها به آنها اطلاق شده‌است زیرا که منشأ آنها از منطقه بالکان بوده‌است ایشان را آلیگیان نیز نامیده‌اند، چون برگرفته از نام شهر آلیی در فرانسه بود که عده بسیاری از آنان در آنجا زندگی میکردند.

مونیلیه، ناربون، و مارسی نخستین مراکز بدعت در فرانسه بودند. شاید این امر از آنجا ناشی میشد که ارتباطات میان فرانسویان با مسلمانان و یهودیان در این منطقه بسیار زیاد بود، و جماعتی سوداگر مرتباً از مراکزی مثل بوسنی، بلغارستان، و ایتالیا، یعنی مراکز رشد نهضت‌های بدعت‌آمیز، به این صفحات سفر میکردند. سوداگران سبب اشاعه نهضت مزبور در تولوز، اورلئان، سواسون، آراس، و رنس شدند، لکن لاندوگ و پرووانس به صورت دو دژ مستحکم بدعتگذاران باقی ماندند. در آنجا تمدن قرون وسطایی فرانسوی به اوج کمال خود رسید؛ در محیط دوستانه شهری، پیروان ادیان بزرگ با هم آمیزش میکردند؛ زنان به نحوی مغرورانه زیبا بودند؛ کسی چندان پایبند اصول اخلاقی نبود، تر و بادورها به انتشار آرایه‌های طربافرا مشغول بودند؛ و مانند ایتالیایی عهد فردریک، مقدمات شروع رنسانس فراهم شده بود. در آن ایام (۱۲۰۰) فرانسه جنوبی عبارت میشد از مثنی امیرنشینهای تقریباً مستقل که همه به طرز دقیقی از نظر صوری نسبت به پادشاه فرانسه وفادار بودند. در این ناحیه کنت‌های تولوز از همه خاندان‌های امرا مقتدرتر بودند، و اراضی آنها به مراتب وسیعتر از سرزمین‌هایی بود که مستقیماً زیر نظر پادشاه اداره میشد. اصول عقاید و رسوم فرقه کاتارها تا حدی نشانه بازگشت به معتقدات و رسوم مسیحیان بپویی بود، تا اندازه‌ای معلول خاطره مبهمی از بدعت آریانیسم که در دوران سلطه ویزیگوت‌ها در فرانسه جنوبی رواج داشت محسوب میشد، و تا حدودی هم حاصل پندارهای مانویها و سایر آرای مشرق زمینی به حساب می‌آمد. این جماعت، کشیشان و اسقفانی داشتند ملبس به جامه‌های سیاه؛ هنگام ورود به حلقه روحانیان، سوگند یاد میکردند که دست از پدر و مادر، دوستان، و کودکان خویش بشویند و خود را وقف ((خداوند و انجیل)) کنند.... هرگز به زنی دست نزنند، هیچ گاه حیوانی را نکشند، هرگز لب به گوشت و تخم‌مرغ یا لبنیات نزنند، و هیچ چیز نخورند جز ماهی و سبزیجات). ((مومنان)) اشخاصی بودند که قول میدادند بعداً به

چنین عهده‌ی مبارت ورزند، و تا مکلف بودند از کلیسای کاتولیک تبری جویند، به سوی زندگی ((کامل)) پیش روند، و هنگام برخورد با هر يك از پرفکتوسها، سه بار با احترام زانو خم کنند.

الا هیات کاتارها جهان آفرینش را به شیوه مانویان به خیر، خدا، روح، بهشت، و به شر، شیطان، هیولا، عالم مادی تقسیم میکرد. عالمی که به چشم دیده میشد، پرداخته دست شیطان بود نه خداوند. کلیه مادیات، از جمله صلیبی که عیسی بر روی آن جان داد، و نام مقدس آیین قربانی مقدس، همه در زمره شر محسوب میشدند. عیسی هنگامی که در شام آخر اشاره به آن کرد و گفت ((این است بدن من.))، فقط به طور مجازی این سخن را بر زبان رانده بود. هر گوشتی ماده بود و هر نوع تماسی با آن پلید. هر گونه امور جنسی گناه داشت، و گناه آدم و حوا آن بود که با یکدیگر نزدیکی کرده بودند. مخالفان مدعی هستند که آلبیگاییان منکر شعار دینی، آیینهای مقدس، احترام به تمثال قدیسین، تثلیث، و زادن عیسی از مریم عذرا هستند؛ میگفتند که اینان عیسی و خدا را یکی نمیدانستند، بلکه ادعا میکردند که عیسی فرشتهای بوده‌است در آثار همین مخالفان میخوانیم که بدعتگذاران مزبور اساس مالکیت شخصی را زیر پا نهاده بودند. آرزویشان آن بود که همگان یکسان از اشیای دنیوی برخوردار باشند. این جماعت موعظه بر کوه‌سار مسیح را اساس اخلاقیات خود قرار دادند. به پیروان خود تعلیم میدادند که باید دشمنانشان را دوست بدارند، از بیماران و مستمندان توجه کنند، هرگز دشنام ندهند، و همیشه با خلاق صلح را پیشه خود سازند؛ توسل به قهر، حتی در مورد کفار، هرگز عمل پسندیده‌ای محسوب نمیشد. کشتن فردی به خاطر ارتکاب جرم از گناهان کبیره بود.

شخص مکلف بود قلباً اعتماد داشته باشد که سرانجام خداوند، بدون آنکه متوسل به وسایل شر شود، بر بدی چیره خواهد شد. در این الاهیات، نه از دوزخ اثری بود و نه از برزخ؛ هر کسی، ولو آنکه روحش برای تطهیر چندین بار به حکم تناسخ عودت میکرد، سرانجام به رستگاری ابدی نایل میشد. شخص برای آنکه به بهشت رود، ناگزیر بود طاهر از جهان در گذرد، و برای این منظور ضرورت داشت که آخرین آیین مقدس یا به اصطلاح این فرقه کونسولامنتوم را از دست کشیشی از کاتارها دریافت دارد، و همین آیین مقدس آخرین بود که روان آدمی را بکلی از لوث گناه پاک میکرد.

مومنان کاتاری (مثل برخی از مسیحیان اولیه که در مورد غسل تعمید چنین میکردند)، این آیین مقدس را معمولاً آن قدر به تأخیر میانداختند تا به عقیده خودشان در بستر نزع میافتادند. افرادی که بهبود مییافتند، این خطر را به جان میخریدند که بار دیگر ملوث شوند و بدون آیین مقدس از دنیا بروند؛ از این رو بهبود بیمار پس از دریافت آن آیین مقدس، بدبختی بزرگی محسوب میشد؛ و مخالفان این جماعت اسناد داده‌اند که کشیشان آلبیگایی برای دفع این مصیبت، بسیاری از بیماران شفا یافته را تشویق میکردند که برای رفتن به بهشت از خوردن خوراکی بکلی خودداری ورزند. پارهای از وقایع‌نگاران عهد میگویند جای هیچگونه شك خفه میکرد.

اگر فرقه کاتارها بجد در مقام اعتراض و ایراد به کلیسا برنیامده بود، احتمال داشت که کلیسا کاری به کار پیروان آن نداشته باشد و آنها را به حال خود گذارد تا موجبات فنای خویش را فراهم آورند. لکن کاتارها منکر آن بودند که کلیسا از آن عیسی باشد؛ و معتقد بودند که پطرس حواری هرگز با به رسم نگذاشته و هرگز دستگاه پاپی را پی نریخته‌است و پاپها جانشینان امپراتورانند نه خلفای حواریون مسیح. عیسی چند وجب زمین برای خفتن نداشت، لکن پاپ در کاخ زندگی میکرد. عیسی از مال دنیا هیچ چیز حتی يك پنی را مالک نبود، حال آنکه اسقفان مسیحی مردمی ثروتمند بودند؛ کاتارها همچنین میگفتند که مریم، مگر چشم حقیقت بین ندارد: این اسقفان اعظم و اسقفان مغرور و آقامنش، این کشیشان دنیادار، این رهبران چاق و چله، همان فریسیان یا خشك مقدسهای عهد عتیقند که دوباره پا به عرصه وجود نهاده‌اند! در نظر کاتارها کلیسای کاتولیک روم بی شك همان فاحشه بابل بود، طبقه کشیشان وابسته به کنیسه شیطان بودند، و شخص پاپ، ضد مسیح بود. مبلغین، جنگهای صلیبی را به عنوان مشتی آدمکش متهم ساختند بسیاری از افراد این فرقه تساهلها و یادگارهای منسوب به قدیسان را مسخره میکردند. ایضا، به قول مخالفان، دستهای از این جماعت مریم عذرا را صورتی کشیدند که به نظر که صاحب يك چشم بود و قیافهای بد ترکیب داشت. و

وانمود کردند که اعجاز کرده‌اند؛ ابتدا عده زیادی را به این کرامات دروغی معتقد ساختند و سپس بی اساس بودن آن ادعاها را بر همه فاش کردند. بسیار از آرای کاتارها از راه نغمات تروبادورها منتشر شد. این رامشگران غزل‌سرا، بی‌آنکه اصول اخلاقی فرقه جدید را پذیرفته باشند، با اخلاقیات دین مسیح مخالف بودند، و از این رو همه تروبادورهای برجسته، به استثنای دو نفر را طرفدار آلیگایان میدانستند. این تروبادورها زیارت، اعتراف به گناهان، آب مقدس، و صلیب را مسخره میکردند؛ کلیساها را ((لانه دزدها)) میخواندند، و کشیشان کاتولیک در نظر ایشان جماعتی ((خیانتکار، دروغگو، و ظاهر ساز)) بودند.

مدتی قدرتمداران روحانی و اینجهانی فرانسه جنوبی با بدعتگذاران کاتارها تا حدود زیادی مدارا کردند. ظاهراً مردم مجاز بودند میان دین کهن و مذهب نو، هر کدام را که میپسندیدند، اختیار کنند. میان الاهیون کاتولیک و کاتارها مجالس مباحثه و مناظره عمومی تشکیل میشد؛ یکی از این گونه مجالس در کارکاسون (۱۲۰۴) در حضور یکی از نمایندگان پاپ، و پدرو دوم، پادشاه آراگون، دایر شد. در سال ۱۱۶۷، شعب مختلف کاتارها، شورایی با حضور کشیشان خود بر پا کردند که نمایندگان چند کشور در آن شرکت جستند. در این شورا راجع به اداره، انضباط، و اصول دین آنان مذاکراتی در گرفت، مقرراتی وضع شد، و بی آنکه کسی مزاحم حاضران شود، شورا تعطیل گشت. به علاوه، طبقه نجبا مقتضی میدید که در لانگدوک موقع کلیسا را تضعیف کند؛ کلیسای کاتولیک ثروت فراوان و اراضی بسیار داشت؛ نجبا، که نسبتاً بی چیز بودند، شروع به ضبط املاک کلیسا کردند. در ۱۱۱۱، روژه دوم، ویکونت بزیه، به تاراج دیری دست زد؛ اسقف شهر آلبی را به زندان افکند، و یکی از طرفداران بدعت را به پاسداری وی گماشت. هنگامی که رهبانان آله شخصی را به ریاست دیر خود برگزیدند که بر وفق دلخواه ویکونت نبود، وی دیر مزبور را آتش زد و رئیس آن را زندانی کرد؛ چون آن پیر در زندان درگذشت، ویکونت شادکام جسدش را بر بالای منبر دیر گذاشت و رهبانان را ترغیب به انتخاب جانشینی کرد که پسند خاطر وی باشد. رمون روژه، کنت فوا، رئیس دیر و رهبانان پامیه را از آن دیر بیرون کرد؛ مزارب آن را اصطبل اسبان خویش ساخت؛ سربازانش دستها و پاهای مسیح مصلوب چوبی را به عنوان دنگ برای آرد کردن گندم به کار بردند و صورت مسیح را هدف نشانه‌گیری خود کردند. رمون ششم، کنت تولوز، چندین کلیسا را ویران کرد، رهبانان موساک را مورد تعقیب و آزار قرار داد، و مورد تکفیر قرار گرفت (۱۱۹۶). لکن حکم تکفیر در بین نجبای فرانسه جنوبی امری پیش پا افتاده شده بود.

بسیاری از آنها آشکارا یا خود را از پیروان نهضت کاتارها میدانستند یا از روی آزاد منشی، نهضت مزبور را حمایت میکردند.

اینوکنتیوس سوم، که در سال ۱۱۹۸ به مقام پاپی نایل آمد، متوجه شد که این تحولات هم برای کلیسا خطرناک است، هم برای حکومت. وی اذعان میکرد که پارهای از اعمال کلیسا مستوجب سرزنش است، لکن عقیده داشت که وقتی فرقه‌های بدعتگذار تیشه به ریشه این دستگاه میزند، اموال کلیسا را به غارت میبرد، حیثیت این تشکیلات را خراب میکند، و به مقام قدیسان اهانت وارد میبازد، وی نمیتواند دست روی دست بگذارد و عملی انجام ندهد. اینوکنتیوس کلیسا را مهمترین دژ مستحکم در برابر تعدی آدمی، هرج و مرج اجتماعی، و اعمال ناروای پادشاهان میدانست، و برای ترقی آن دستگاه آرزوها و نقشه‌هایی بالا بلند در سر میپورانید. البته حکومت نیز به ارتکاب گناهانی دست زده و عمال فاسد و نالایقی را در دامان خود پرورش داده بود، لکن فقط احمقها بودند که میخواستند حکومت را از بین بردارند، چطور امکان داشت که بر شالوده اصولی که زناشویی را ممنوع و خودکشی را تشویق میکرد، یک نظام اجتماعی مداومی بنا نهاد آیا هیچ اقتصادی ممکن بود بر مبنای آیین فقر پرستی، و بدون انگیزه مالکیت، روی رونق و روزبهبی بیند آیا امکان داشت که بتوان روابط جنسی افراد و پرورش کودکان را جز به کمک بنیادی چون ازدواج از منجلا ب هرج و مرج و پریشانی نجات داد در نظر اینوکنتیوس، آیین کاتارها جز مشتکی باطل و اراجیف چیز دیگری نبود، و سادگی مردم بود که این مهملات را زهر آگین میساخت. هنگامی که در قلب دنیای مسیحی این آلیگایان بدعتگذار مدام رو به فزونی بودند، جنگ صلیبی با کفار در فلسطین چه معنی داشت اینوکنتیوس دو ماه بعد از آنکه به مقام پاپی رسید، در نامه‌ای به اسقف اعظم اوش، در گاسکونی چنین نوشت: قایق کوچک قدیس پطرس در میان دریا بارها سرگشته شده و طوفانهای بسیاری به خود دیده‌است.

اما چیزی که بالاتر از همه مرا اندوهگین میکند آن است که در این ایام... جمعی از شیطان صفتان گمراه را مشاهده میکنیم که، به مراتب لجام گسیختهتر و مودبتر از سابق، مردمان ساده لوح را به دام میاندازند. این جماعت با خرافات و جعلیاتشان معانی اقوال ((کتاب مقدس)) را تحریف میکنند و در صدد امحای وحدت کلیسای کاتولیک برآمدهاند. از آنجا که این خطای زیان آور در گاسکونی و اراضی همجوار رو به فزونی نهادهاست، ما میخواهیم که شما و اسقفان همکاران با تمام قدرتی که دارید در برابر آن مقاومت ورزید... ما به شما اکیدا فرمان میدهیم که با هر وسیلهای که در اختیار دارید همه این بدعتگذاران را منهدم، و کلیه مردمانی را که بر اثر آنها آلوده شدهاند، از قلمرو خویش بیرون کنید... در صورت لزوم، میتوانید ملوک و مردم را برانگیزید تا به زور شمشیر آنها را پایمال کنند.

اسقف اعظم اوش، که در مورد خود و دیگران آدمی اهل تساهل بود، ظاهرًا بعد از دریافت نامه پاپ هیچ اقدامی نکرد؛ اسقف اعظم ناربون و اسقف بزیه در مقابل نمایندگان پاپ، که برای اجرای فرامین وی آمده بودند، مقاومت ورزیدند. در همین اوان، شش بانو از طبقه نجبا به رهبری خواهر کنت فوا، ضمن مراسمی علنی که در آن عده زیادی از نجبا حضور داشتند، به آیین کاتارها گرویدند. اینوکنتیوس نمایندگان خود را که توفیقی حاصل نکرده بودند فراخواند و نماینده قوی ارادهتری را، آرنو نام، که صدر رهبانان فرقه سیسترسیان بود، مامور انجام این امر خطیر کرد (۱۲۰۴)، پاپ به آرنو اختیاراتی بسیار بخشید تا در سراسر فرانسه دستگاه تفتیش افکاری برپا کند، و به او اجازه داد که با صدور فرمانی عمومی جمیع گناهان پادشاه و آن دسته از نجبای فرانسوی را که در قلع و قمع بدعت کاتارها مدد میروسانند ببخشد. پاپ به فیلیپ اوگوست پیشنهاد کرد که، در برابر این کمک، اراضی اشخاصی را که به شرکت در یک جهاد علیه آلبیگانیان حاضر نیستند، از آن خود کند.

فیلیپ در قبول پیشنهاد مردد ماند. وی تازه نورماندی را فتح کرده بود، و برای هضم آن لقمه چرب مهلتي میخواست. رمون ششم، کنت تولوز، موافقت کرد که بدعتگذاران را به قبول نظریات پاپ ترغیب کند، لکن حاضر نشد به جنگ با آنها برخیزد. اینوکنتیوس او را تکفیر کرد. رمون که حال را بدین منوال دید، قول داد اوامر پاپ را اطاعت کند؛ مورد بخشایش قرار گرفت، لکن دوباره طفره رفت. شهسواری که به فرمان یکی از نمایندگان پاپ مامور اخراج کاتارها از خانه و زندگیشان شده بود، سوال میکرد: ((چطور میتوانیم به چنین عملی مبادرت ورزیم ما با این مردم بزرگ شدهایم، خویشان و بستگانی در میان آنها داریم، و به چشم خود میبینیم که پا از جاده عفاف و تقوا بیرون نمیگذارند)) در این ضمن قدیس دومینیک از اسپانیا وارد فرانسه جنوبی شد، با صلح و صفا به تبلیغ پرداخت، و از آنجا که آدمی متدین و پرهیزکار بود، عدهای از آنها را به پیروی از معتقدات صحیح کیش مسیحیت واداشت. این امکان بود که اشکال کار از این قبیل راهها و به کمک اصلاحات کلیسای مرتفع، و وحدت میان مؤمنان برقرار شود، لکن قتل یکی از نمایندگان پاپ به نام پیر دو کاستلنو به دست شهسواری که از آن پس مورد حمایت رمون قرار گرفت، ورق را برگردانید.

اینوکنتیوس، که تقریباً مدت ده سال با شکیبایی شاهد بی ثمر ماندن کوششهای خویش برای قلع و قمع بدعت بود، اینک متوسل به اقدامات شدیدی شد. وی رمون و جمیع دستیاران او را تکفیر کرد، در تمام قلمرو وی مراسم مذهبی را ممنوع ساخت، و اعلام داشت که هر مسیحی این اراضی را تسخیل کند، آنجا مال حلال وی خواهد بود. پاپ همچنین از مسیحیان کلیه کشورها خواست تا در جهادی علیه بدعتگذاران آلبیگانیان و حامیان آنان شرکت جویند. فیلیپ اوگوست به بسیاری از خوانندهای قلمرو خویش اجازه داد تا در چنین مبارزهای شرکت جویند، و دستههایی از سپاهیان آلمانی و ایتالیایی نیز به آنها پیوستند. به کلیه شرکت کنندگان در این جهاد، مانند افرادی که عازم جنگهای صلیبی میشدند، وعده داده شد که مشمول فرمان آمرزش عمومی خواهند بود. رمون تقاضای عفو کرد، علناً با بدنی نیمه عریان در کلیسای سن ژیل از دست کشیشان حد خورد، و رسماً در چنین جهادی شرکت جست. (۱۲۰۹) قسمت بیشتر ساکنان لانگوک، اعم از نجبا و عوام، که میدیدند خواندها و جماعتی از مردم تهیدست شمال شور مذهبی را وسیلهای برای ضبط اموال ایشان کردهاند، در مقابل مجاهدین به مقاومت قیام کردند. حتی مسیحیان اصیل آیین نوآخی جنوبی نیز به مقابله با مهاجمان شمالی برخاستند. جهادگران هنگامی که به شهر نزدیک شدند، پیغام

فرستادند که اگر اهالی شهر کلیه افرادی را که نامشان در سیاهه اسقف محل درج است تسلیم کنند، از کلیه مخافات جنگ خواهند رست. رهبران شهر از قبول چنین درخواستی خودداری ورزیدند، و جواب دادند که تن دادن به محاصره و حتی خوردن کودکانشان در نظر آنها به مراتب اولیتر خواهد بود.

جهاادگران از حصار شهر بالا رفتند، و آنجا را تسخیر کردند، بیست هزار تن مرد و زن و کودک را بی هیچ ملاحظه به خاک هلاک انداختند، و حتی آنهایی را که در کلیسا متحصن شده بودند از دم تیغ گذرانیدند.

کایساریوس، رهبانی از فرقه سیستریان اهل هایستر باخ، که بیست سال پس از این حوادث خاطرات خود را به رشته تحریر در آورده است: تنها منبع موثقی است که میگوید چون از آرنو، نماینده پاپ، سوال شد که آیا از قتل کاتولیکها باید خودداری شود یا نه، پاسخ داد: ((همه را به قتل برسانید، زیرا خداوند میداند که چه کس بر حق است.)) شاید آرنو از آن مترسید که تمام مغلوبین برای فرار از مرگ موقتاً کاتولیک مومن شده باشند. بعد از آنکه بزیه را آتش زدند و با خاک یکسان کردند، جهاادگران به رهبری رمون پیش تاختند و بر دژ کارکاسون هجوم بردند. در این محل بود که برادرزاده رمون، روژه، کنت بزیه، به آخرین پایداری در برابر مهاجمان مبادرت ورزید. سرانجام دژ مسخر شد و روژه به عارضه اسهال خونی در گذشت.

دلاورترین سرداران در این محاصره، سیمون دو مونفور بود. سیمون، که حدود سال ۱۱۷۰ در فرانسه به دنیا آمد، فرزند ارشد خاوند ناحیه مونفور بود که در نزدیکی پاریس قرار داشت؛ و چون مادرش یکی از زنان اشرافی یافت. سیمون، مثل بسیاری از مردان آن عهد که در شمشیرزنی و گرافهگویی سرآمد بودند، میتوانست در عین حال هم آدمی بسیار دیندار باشد و هم در میدانهای جنگ هنر نمایی کند.

وی همه روزه در مراسم قداس شرکت میجست، به پاکدامنی و عفاف مشهور بود، و به افتخار تمام در فلسطین خدمت کرده بود. اکنون وی با لشکر کوچکش، مرکب از ۴۵۰۰ نفر، به ترغیب نماینده پاپ، به شهرها هجوم برد، بر کلیه مخالفان چیره شد، و مردم شهرهای فتح شده را مخیر ساخت که یا به قید سوگند خود را مکلف به پیروی از آیین کاتولیک سازند یا به عنوان بدعتگذار سر در زیر تیغ گذارند. هزاران نفر شق نخست را اختیار کردند، و صدها نفر به مرگ راضی شدند. مدت چهار سال سیمون به مبارزات خود ادامه داد، و تقریباً تمامی اراضی کنت رمون را، به جز تولوز، ویران کرد. در سال ۱۲۱۵، خود شهر تولوز تسلیم شد، و شورایی مرکب از اسقفان، در مونپلیه، کنت رمون را از مقامش عزل کرد. سیمون صاحب عنوان و مالک قسمت بیشتر اراضی وی شد.

اینوکنتیوس سوم با این جریانات کاملاً موافق نبود. وی بی اندازه از درک این حقیقت متوحش شد که جهاادگران همچون مشتکی را هزن درنده به سرقت اموال مردم و قتل نفس نسبت زده و اموال مردمانی را تصاحب کرده بودند که هرگز متهم به بدعت نبودند. به همین سبب، بر رمون رحمت آورد و مقرر داشت که تا زنده است، مرتباً از خزانه پاپی وظیفهای دریافت دارد، و بخشی از اراضی وی را به امانت در اختیار کلیسا گذاشت تا فرزند رمون تهیدست نشود. رمون هفتم چون به سن رشد رسید، تولوز را بار دیگر تسخیر کرد. در دومین محاصره تولوز (۱۲۱۸)، سیمون درگذشت. اینک چون اینوکنتیوس سوم نیز از جهان رفته بود، جهااد آلبیگایی متوقف شد؛ و آن دسته از فداییان آلبیگایی که جان سالم از معرکه به در برده بودند، از گوشه انزوا به در آمدند تا در سایه حکومت معتدل کنت جدید تولوز به تبلیغ و اجرای مراسم مذهبی خود مشغول بودند.

در سال ۱۲۲۳، لویی هشتم، شاه فرانسه، به پاپ هونوریوس سوم پیشنهاد کرد که حاضر است رمون هفتم را از مقامش عزل کند و ریشه بدعت را در قلمرو وی بکلی از بیخ برکند، به شرط آنکه تمامی سبزه مینهای رمون را ضمیمه قلمرو خویش کند. معلوم نیست جواب پاپ به این پیشنهاد از چه قرار بود، لکن میدانیم که جهااد جدیدی آغاز شد؛ هنگامی که لویی در مونپلیه در گذشت (۱۲۲۶)، چیزی نمانده بود که به فتح قاطعی نایل آید.

رمون براي صلح، با بلانش دوکاستي، نایب‌السلطنه لويي نهم، اين موقعيت را مغتنم شمرد و پيشنهاد کرد که حاضر است دخترش ژان را به زني به آلفونس برادر لويي بدهد و هنگامي که خودش از جهان در گذرد، اراضيش را به دختر و دامادش واگذارند. بلانش، که از دست نجابي سرکش به ستوه آمده بود، پيشنهاد را پذيرفت، و پاپ، گرگر بوس نهم، با گرفتن تعهدي از رمون براي از بين بردن هر نوع بدعتي در قلمرو وي، با اين قرار روي موافقت در پاریس منعقد شد، و جنگهاي آلبیگايي، بعد از سي سال زد و خورد و خرابي، به پايان رسيد.

آيين رسمي کاتوليك پيروز شد، تساهل از ميان رفت، و شوراي ناربون (۱۲۲۹) دستور اکيد داد که هيچ قسمتي از کتاب مقدس نبايد در تملك افراد غير روحاني باشد. فتوداليسم رو به توسعه نهاد، آزادي شهري تنزل کرد، و عصر تروبادورهاي سرخوش در فرانسه جنوبي سپري شد. در ۱۲۷۱، ژان و آلفونس، که متصرفات رمون را به ارث برده بودند، بدون جانشيني درگذشتند، و ايالت وسيع تولوز به لويي نهم و سلسله فرانسوي رسيد. اکنون فرانسه مرکزي صاحب بنادر تجارتي آزادي در مدیترانه شده و گام بزرگي به سوي وحدت برداشته بود. اين امر، و تفتيش افکار، دو نتيجه از نتايج مهم مبارزاتي بود که به قصد از بين بردن بدعتگذاران آلبیگايي در گرفت.

II - سابقه تفتيش افکار

کتاب عهد قديم براي معامله با بدعتگذاران دستور ساده و سرراستي به مومنان ميداد، به اين معني که ميگفت اين گونه افراد را بايد دقيقاً مورد بازرسى قرار داد، و اگر سه نفر شاهد معتبر شهادت دادند که ((رفته و خدايان غير را عبادت و سجده کرده‌اند)) آنگاه مومنان موظف بودند که ((آن مرد يا زن را با سنگها سنگسار کنند تا بميرد)). (سفر تثنيه: ۱۷: ۵)

اگر در ميان تو نبي يا بيننده خواب از ميان شما برخيزد و آيت يا معجزه براي شما ظاهر سازد و آن آيت يا معجزه واقع شود که از آن تو را خبر داده، گفت خدايان غير را که نميشناسي پيروي نماييم و آنها را عبادت کنيم، سخنان آن نبي يا بيننده خواب را مشنو، زيرا که يهوه خدايتان شما را امتحان ميکند تا بداند که آيا يهوه خدای خود را به تمامي دل و به تمامي جان خود محبت مينماييد. يهوه خدای خود را پيروي نماييد و از او بترسيد و اوامر او را نگاه داريد و قول او را بشنوید و او را عبادت نموده، به او ملحق شويد؛ و آن نبي يا بيننده خواب کشته شود، زيرا که سخنان فتنه‌انگيز بر يهوه خدای شما، که شما را از زمين مصر بيرون آورد و ترا خانه بندگي فديه داد، گفته است تا تو را از طريقي که يهوه، خدايت به تو امر فرمود تا به آن سلوک نمائي منحرف سازد. پس به اين طور بدي را از ميان خود دور خواهي کرد، و اگر برادرت، که پسر مادرت باشد، يا پسر يا دختر تو يا زن هماعوش تو يا رفيقت که مثل جان تو باشد، تو را در خفا اغوا کند و گوید که برويم و خدايان غير را که تو و پدران تو نشناختند عبادت نماييم، از خدايان امتهايي که به اطراف شما ميباشند، خواه به تو نزديک و خواه از تو دور باشند، از اقصاي زمين تا اقصاي ديگر آن، او را قبول مکن و او را گوش مده و چشم تو بر وي رحم نکند و بر او شفقت منما و او را پنهان مکن؛ البته او را به قتل رسان. دست تو اول به قتل او دراز شود و بعد دست تمامي قوم، و او را به سنگ سنگسار نما تا بميرد... (سفر تثنيه: ۱۳ . ۱-۹) زن جادوگر را زنده مگذار ((سفر خروج: ۲۲: ۱۷))

انجيل يوحنا (۱۵: ۶) حاكي از اين بود که خود عيسي مسيح اين سنت قديمي عهد قديم را قبول کرده بود، زيرا گفت: ((اگر کسی در من نماند، مثل شاخه بيرون انداخته ميشود، و ميخشکد، و آنها را جمع کرده در آتش مياندازند، و سوخته ميشود.)) جوامع يهود قرون وسطايي حکم کتاب عهد قديم را درباره بدعت از لحاظ نظري قبول داشتند، اما تقريباً در عمل هيچگاه از آن پيروي نمیکردند. اين ميمون بدون چون و چرا حکم مزبور را قبول کرده بود.

به موجب قوانین یونانی، هر کس مرتکب asebeia یا پرستش خدایانی غیر از خدایان اصیل پانتئون یونان میشد، عملش يك گناه بزرگ محسوب به حساب میآمد. به اتکای چنین قانونی بود که سقراط را مجبور به نوشیدن جام شوکران کردند. در رم باستان، که میان ارباب انواع حکومت هماهنگی کاملی وجود داشت، بدعت و بی حرمتی به خدایان در حکم خیانت بزرگ محسوب میشد، و مجازات چنین جرمی مرگ بود. در هر مورد که مدعی خصوصی برای لو دادن يك نفر مقصر وجود نداشت، قاضی دادگاه رومی شخص مظنون را احضار، و خودش درباره اتهام تحقیق میکرد. از این رویه کهنسال قضایی روم بود که دستگاهی برای تفتیش افکار در قرون وسطی به وجود آمد و بر آن نام ((انکیزیسیون)) اطلاق گردید. امپراتوران شرقی، که حقوق رومی را در امپراطوری بیزانس به کار میبستند، مانویان و سایر بدعتگذاران را محکوم به مرگ میکردند. در طی قرون تیرگی، چون در اروپای باختری کمتر اتفاق میافتاد که یکی از پیروان آیین مسیح به مخالفت با آن دین برخیزد، تساهل رو به فزونی گذاشت، و لئو نهم معتقد بود که در مورد بدعت فقط باید به مجازات تکفیر اکتفا کرد.

در قرن دوازدهم چون بازار بدعتگذاری رواج گرفت، برخی از روحانیان معتقد شدند که علاوه بر صدور حکم تکفیر از جانب کلیسا، حکومت نیز باید این گونه افراد را تبعید یا زندانی کند. در قرن دوازدهم، با احیای حقوق رومی در بولونیا، شرایط طرق، و انگیزه يك تفتیش افکار مذهبی به وجود آمد و قانون کلیسایی بدعت نیز کلمه به کلمه از روی پنجمین قانون موسوم به بدعتگذاران یا مندرج در قانون نامه یوستینیانوس استنساخ شد. سرانجام در قرن سیزدهم، کلیسا به تقلید از قانون بزرگترین دشمن خویش، یعنی فردريك دوم، مقرر داشت که مجازات بدعت باید مرگ باشد.

به زعم عموم مسیحیان - حتی در نظر بسیاری از بدعتگذاران - کلیسا را پسر خدا تاسیس کرده بود. بر مبنای همین فرض، هر کس بر آیین کاتولیک میناخت، نسبت به خداوند مرتکب اهانتی شده بود؛ با توجه به این مقدمات، يك نفر بدعتگذار سرکش، در نظر مومنان اصیل آیین، کسی نبود مگر نماینده شیطان، که میخواست هر چه را عیسی مسیح کرده بود نقش بر آب سازد و هر کس یا حکومتی که با بدعتگذاران تساهل روا میداشت، به نصرت کار شیطان کمک میکرد. در این موقع، کلیسا چون خود را جز لاینفکی از حکومت سیاسی و روحانی اروپا میدانست، بدعت را درست با همان چشمی میدید که حکومت به خیانت مینگریست؛ به عبارت دیگر، بدعت در واقع تیشهایی بود بر ریشه نظام اجتماعی. اینوکنتیوس گفت: ((قانون اموال و قتل، خیانتکاران را به سزای اعمالشان میرساند... به همین سبب، ما را حق بیشتری است تا افرادی را که نسبت به آیین عیسی مسیح خیانت میورزند تکفیر و اموالشان را ضبط کنیم، زیرا بی حرمتی نسبت به بارگاه الاهی جرمی است به مراتب بزرگتر از اهانت به مقام پادشاهی.)) در نظر دولتمردانی روحانی چون اینوکنتیوس، يك نفر بدعتگذار به مراتب بدتر از يك نفر مسلمان یا یهودی بود؛ مسلمانان و یهودیان در خارج از دنیای مسیحیت زندگی میکردند یا اگر در میان مسیحیان میزیستند، تابع مقرراتی کاملاً سخت و شدید بودند.

دشمن بیگانه سربازی بود که انسان در جنگی علنی با وی رو به رو میشد؛ فرد بدعتگذار خیانتکاری بود که در درون اردو مقام داشت و به وحدت جهانی مسیحی که دست اندرکار مبارزهای عظیم با عالم اسلام بود خلل میرساند. به علاوه عالمان الاهی مدعی بودند که اگر هر آدمی کتاب مقدس را طبق نظر خویش (ولو آنکه هر اندازه مبهم باشد) تفسیر کند و برای خود تافته جدا بافتهایی از مسیحیت بوجود آورد، دینی که پایه اصول اخلاقی سست مردمان اروپا بر آن استوار است به زودی به انواع کیشهای مختلف و متعدد تقسیم خواهد شد و خاصیت خود را به عنوان پیوندی اجتماعی که وسیله همبستگی افرادی بر بری در يك جامعه و پیدایش يك تمدن شده است از دست خواهد داد.

خواه به علت آنکه مردمان در این نظرات با کلیسا شریک بودند، بی آنکه خود مسئول وضع چنین آرایهایی باشند؛ خواه به علت آنکه مردم ساده لوح طبیعتاً از هر چیز متفاوت یا نامانوس میترسند؛ خواه به علت آنکه افراد وقتی در میان جمعیتی قرار میگیرند و کسی به هویت آنها واقف نیست، از آشکار ساختن غریزهای در حال عادی بر اثر فشار مسئولیت انفرادی و اخورده است لذت میبرند - به هر کدام از این علل که باشد -

خود مردم در همه جا به استثنای فرانسه جنوبی و ایتالیای شمالی با رغبت و ذوقی بینهایت به تعقیب و آزار هموعان خود پرداختند؛ و به قول تاریخنویسی، ((مدتها قبل از آنکه کلیسا دست به اقدامی بزند، خود جماعت، بدون دادرسی، بدعتگذاران را در ملا عام به قتل رسانیدند.)) مومنان را شد شکایت داشتند از اینکه کلیسا بی اندازه با بدعتگذاران با مدارا رفتار میکند. بعضی اوقات ((بدعت گذاران را از چنگ کشیشانی که آنها را حراست میکردند میربوندند.)) کشیشی از فرانسه شمالی خطاب به اینوکنتیوس نوشت: ((در این مملکت دینداری مردم به حدی است که همواره حاضرند نه فقط اشخاصی را که آشکارا از دسته بدعتگذاران هستند، بلکه آنها را که صرفاً مظنون به بدعتگذاریند، در آتش بسوزانند.)) در ۱۱۱۴، اسقف سواسون برخی از بدعتگذاران را زندانی کرد؛ در حالی که وی از مقر خویش دور بود، مردم ((از ترس آنکه مبادا کشیشان بسیار به نرمی رفتار کنند)) درهای زندان را شکستند و بدعتگذاران را کشتان کشتان به پای تل هیمهای بریدند و زنده زنده در آتش سوزانیدند. در ۱۱۴۴، در شهر لیژ، جماعت اصرار در سوزانیدن برخی از بدعتگذارانی کردند که اسقف آدالبرو هنوز امید داشت ایشان را به پیروی از آرای صحیح دین وادارد. هنگامی که پیروپرویی اظهار داشت که در آیین قربانی مقدس ((کشیشان وقتی تظاهر به قلب ماهیت به جسم عیسی میکنند، دروغ میگویند))، ((و مشتکی از صلیبها را در روز جمعه مصلوب ساختن مسیح سوزانید، مردم در دم او را به قتل رسانیدند.)) حکومت نیز تا حدی با اکراه در تعقیب و از بین بردن بدعتگذاران با مردم شریک شد، زیرا میترسید بدون معاونت کلیسایی که به زور معتقدات مذهبی متحدالشکلی را در اذهان عامه مردم جایگزین میساخت، اداره امور مملکت مختل شود. به علاوه، حکومت مظنون بود از آنکه مبادا بدعت در مسائل سیاسی بهانههای برای اصلاحات خانمان برانداز سیاسی باشد، و چه بسا که چنین هم بود. احتمال دارد که ملاحظات مالی هم موثر بوده باشند، زیرا هر گاه که بدعت جنبه مذهبی یا سیاسی داشت و بلوایی به پا میشد، مملکت کلیسا و حکومت به خطر میافتاد. افکار عمومی طبقات عالیه - و باز لانگدوک یا فرانسه جنوبی از این قاعده کلی مستثنا بود - حکم میکرد که به هر قیمت شده ریشه بدعت کنده شود. هانری ششم، امپراطور آلمان (در ۱۲۹۴) فرمان داد که بدعتگذاران را شدیداً مورد مواخذه قرار دهند و اموال آنها را ضبط کنند. فرامین همانندی از طرف اوتو چهارم (۱۲۱۰)، لویی هشتم، پادشاه فرانسه (۱۲۲۶)، فلورانس (۱۲۲۷)، و میلان (۱۲۲۸)، صادر شد. شدیدترین قوانینی که برای پایمال کردن جماعات بدعتگذار به تصویب رسید قوانین مصوبه فردریک دوم در خلال سالهای ۱۲۲۰-۱۲۳۹ بود. به موجب این قوانین، مقرر شد که هر کس به جرم بدعت از جانب کلیسا محکوم شود، او را به حکومت محلی تحویل دهند تا در آتش سوخته شود. اگر این گونه افراد از عمل خویش نادم میشدند، به جای سوزانیدن در آتش، آنها را محکوم به حبس ابد میکردند. جمیع اموال بدعتگذاران ضبط میشد؛ و وارثان آنها از حق ارث محروم میشدند؛ کودکان آنها حق تصدی مشاغل سیاس و مناصب عالیه را نداشتند، مگر آنکه با معرفی سایر بدعتگذاران کفاره گناهان پدر و مادر خود را میدادند. مقامات حکومتی موظف بودند خانه‌های آنها را خراب کنند و بستگان‌شان را از تعمیر و تجدید عمارت بازدارند.

پادشاه ملایم طبع و مهربان فرانسه، لویی نهم، نیز قوانین همانندی را برای اتباع خویش تصویب کرد. در واقع پادشاهان بودند که بر سر بردن امتیاز در شروع تعقیب و قتل بدعتگذاران با مردم بنای رقابت را گذاشتند. روبر، پادشاه فرانسه، به سال ۱۰۲۲ سیزده تن از بدعتگذاران را در اورلئان به آتش سوزانید. از سال ۳۸۵ میلادی، که پریسکیلیانوس به دست حکومت به قتل رسید، این نخستین بار بود که افرادی را در تاریخ به جرم بدعت محکوم به مرگ میکردند. در سال ۱۰۵۱ هانری سوم، امپراطور آلمان، چند تن از مانویان یا کارتارها را در گوسلار به دار آویخت، و حال آنکه وازو، اسقف لیژ، جدا مختصری بود که صدور حکم تکفیر درباره آنها کفایت میکند. در ۱۱۸۳، فیلیپ، کنت فلاندر، به دستیار اسقف اعظم رنس، ((جمع کثیری از نجبا، روحانیان، شهبازان، دهقانان، دوشیزگان، زنان شوهردار، و بیوگان را زنده در آتش سوزانیدند و اموال آنها را ضبط و بین خود تقسیم کردند.)) قاعدتاً، قبل از قرن سیزدهم، کار تفتیش و تحقیق در بدعت به عهده اسقفان محول بود. عمل این جماعت را نمیتوان تفتیش افکار نام نهاد، زیرا معمولاً اسقفان در انتظار مینشستند تا آنکه مردم سر و صدایی به راه اندازند و عده‌ای را آشکارا به بدعتگذاری متهم کنند. آنگاه اسقفان چون متهمین را احضار میکردند، اقرار گرفتن از آنها را کاری بس دشوار میدانند، و از آنجا که شکنجه دادن عملی موهن بود، برای اثبات جرم یا برائت متهمین، بر وفق سنت قرن وسطایی، به اوردالی متوسل میشدند، زیرا اعتقاد بر این بود که خداوند برای حفظ جان بیگناهان قدرت

خویش را از طریق معجزات آشکار میکند، قدیس برنار این طریقه دادرسی را مقرون به مصلحت دید، و شورایی مرکب از اسقفان در رنس (۱۱۵۷) آن را به عنوان آیینی برای دادرسی در مورد بدعتگذاران تصویب کرد، لکن اینوکنتیوس سوم پیروی از این رویه را ممنوع ساخت. در ۱۱۸۵، پاپ لویوس سوم که از اهمال اسقفان در دنبال کردن بدعتگذاران ناراضی بود، به آن جماعت دستور داد که اقلاً هر سال یک بار از حوزه‌های خویش دیدن کنند، کلیه مظنونین را دستگیر سازند، هر کس را که حاضر به ادای سوگند کامل نسبت به کلیسا نباشد (کاتارها حاضر به شرکت در هیچ گونه تحلیفی نبودند) مقصر به شمار آورند، و این قبیل معاندین را تحویل ارتش غیر روحانی دهند. نمایندگان پاپ در همه جا مختار بودند اسقفانی را که در پایمال ساختن بدعتگذاران اهمال می‌ورزند از مقامشان عزل کنند. در سال ۱۲۱۵، اینوکنتیوس سوم به کلیه مقامات کشوری تکلیف کرد تا رسماً سوگند یاد کنند که ((کلیه بدعتگذارانی را که کلیسا محکوم به مجازات مقرر کرده‌است در سرزمینهای تابعه خویش نابود کنند))، وگرنه خود به جرم بدعتگذاری محکوم میشوند. به علاوه، پاپ به کلیه امرا و سلاطین اخطار کرد اگر از انجام این وظیفه خویش تخلف ورزند، از مقام خود عزل خواهند شد، و وی جمیع رعایایشان را از قید بیعت آنها آزاد خواهد کرد. در این موقع هنوز غرض از ((مجازات مقرر)) فقط ضبط اموال و تبعید بود.

گرگوریوس نهم چون بر اریکه پاپی تکیه زد، (۱۲۲۷)، متوجه شد که، با وجود تعقیب و مجازات بدعتگذاران از طرف اسقفان و مقامات حکومتی و عامه مردم، بازار بدعت رو به گرمی می‌رود. سراسر خطه بالکان، قسمت اعظم خاک ایتالیا، و بیشتر نواحی فرانسه چنان با نهضت‌های بدعتگذار متلاطم شده بودند که، چندی از دوران حکومت مقتدر و باشکوه اینوکنتیوس نگذشته، کلیسا ظاهراً خود را محکوم به انشعاب و تجزیه میدید. از دیدگاه آن خلیفه روحانی کهنسال، جنگ کلیسا در آن واحد با فردریک و بدعتگذاران در حکم مبارزهای حیاتی بود، و از این لحاظ کلیسا حق داشت همان اصول اخلاقی و اقداماتی را اتخاذ کند که یک کشور در حال جنگ اتخاذ میکند. در همین اوان خبر رسید که اسقف فیلیپو پاترنون، که حوزه روحانی وی از پیزا تا آرتسو ممتد بود، به آیین کاتاری گرویده‌است. گرگوریوس از شنیدن این خبر بی اندازه متوحش شد و جمعی از بازپرسان را مامور کرد تا در فلورانس، به رهبری رهبانی از فرقه دومینیکیان، دادگاهی تشکیل دهند و بدعتگذاران را به محاکمه بکشند (۱۲۲۷).

هر چند که در این مورد بازپرسان رسماً تابع اوامر اسقف محل بودند، در واقع همین عمل مقدمه تفتیش افکار پاپی بود. در سال ۱۲۳۱ گرگوریوس قوانینی را که فردریک به سال ۱۲۲۴ درباره معامله با بدعتگذاران تصویب کرده بود، ضمیمه احکام کلیسایی کرد. از این پس کلیسا و حکومت هر دو موافقت کردند که اگر فردی به بدعتگذاران بگروید و توبه نکند، عملش در حکم خیانت است و مستوجب مرگ. به این نحو، تفتیش افکار رسماً زیر نظر پاپها دایر شده بود.

III - بازپرسان

بعد از ۱۲۲۷، گرگوریوس و جانشینانش شمار دم افزونی از ((بازپرسان)) مخصوص را به اطراف و اکناف گسیل داشتند تا به تعقیب بدعتگذاران مشغول باشند. گرگوریوس برای این امر خطیر اعزام افراد فرقه‌های جدید فقراي مسیحی را مرجح می‌شمرد. این رجحان تا حدی معلول زندگی بی پیرایه و اخلاص این جماعت بود که اقتضاحات دنیاداری و تجمل پرستی کشیشان را خنثا میکرد و تا حدی معلول عدم اعتمادی بود که پاپ به اسقفان داشت؛ با اینهمه هیچ بازپرسی نمیتوانست یک بدعتگذار را بدون جلب رضایت و صوابدید اسقفان محکوم به مجازاتی شدید بکند. عده رهبانان فرقه دومینیکیان (Dominicans) که به این کار گماشته شده بودند آن قدر زیاد بود که عوام به شوخی، با تحریف نامشان، آنها را *canes Domini* ((سگان شکاری خدا)) میخواندند. اکثر آنها در اخلاقیات بسیار سختگیر بودند، لکن تعداد کمی از آنان از فضیلت ترحم بهره‌ای داشتند. این جماعت خود را قضاتی نمیدانستند که کارشان در عین بیطرفی بخش و تفکیک ادله و براهین باشد، بلکه خود را مبارزانی در تعقیب دشمنان مسیح می‌شمردند. برخی از آنها، مانند برنارگی (برناردوس گویونیس)، افرادی محتاط و تابع اوامر وجدان، و بعضی دیگر

مردمان خونخواری بودند که از آزار هموعان خویش لذت میبردند، مانند ((روبر دومینیکن))، یکی از بدعتگذاران فرقه پاتارینها، که توبه کرده و به مذهب کاتولیک گرویده بود. وی به سال ۱۲۳۹ در عرض یک روز حکم سوزانیدن ۱۸۰ نفر زندانی را، از جمله اسقفی که به عقیده وی آزادی زیاده از حدی برای بدعتگذاران قابل شده بود، صادر کرد. سرانجام گرگوریوس روبر را از مقامش عزل و تمام عمر زندانی کرد.

حوزه صلاحیت بازپرسان فقط محدود به مسیحیان میشد. یهودیان و مسلمانان به این قبیل محاکم احضار نمیشدند، مگر آنکه بعد از قبول دین مسیح، بار دیگر به آیین خویش رجعت کرده باشند. دومینیکیان برای ترغیب یهودیان به قبول آیین مسیح مجاهدات مخصوصی مبذول میداشتند، لکن این گونه اقدامات به هیچ وجه حکایت توسل به خشونت نبود. در ۱۲۵۶، هنگامی که به یهودیان تهمت زده شد که حین اجرای شعایر دینی خود خون کودکان مسیحی را به کار میبرند، رهبانان فرقه‌های دومینیکیان و فرانسیسیان برای خویش را به خطر انداختند. غرض اصلی و حوزه عمل دستگاه تفتیش افکار به خوبی از خلال سطور فرمانی که از جانب نیکولاوس سوم در ۱۲۸۰ صادر شد، هویدا است:

بدین وسیله، ما عموم بدعتگذاران کاتارها، پاتارینها، فقرای لیون... و امثالهم را، به هر اسم و عنوان نامیده شوند، تکفیر و لعنت میکنیم. هنگامی که این گونه افراد از طرف کلیسا محکوم شوند، باید آنها را به قاضی حکومتی بسپارند... اگر کسی بعد از بازداشت توبه کند، و خواستار مجازات کفاره شود، باید او را مادامالعمر زندانی سازند... کلیه افرادی که به مردمان بدعتگذار پناه دهند، یا از آنها دفاع یا به آنها کمک کنند، باید به عنوان بدعتگذار تکفیر و لعنت شوند. هر کس به مدت یک سال و یک روز در حالت تکفیر و لعنت باشد، باید تبعید شود... کسانی که مظنون به بدعتگذاری هستند، چنانچه نتوانند بیگناهی خود را ثابت کنند، تکفیر و لعنت خواهند شد. اگر طوق تکفیر و لعنت به مدت یک سال بر گردن آنها بماند، بدعتگذار تلقی میشوند و به مجازات مقرر خواهند رسید. این قبیل افراد را هیچ گونه حق فرجامخواهی نخواهد بود... هر کس ایشان را طبق شعایر مسیحی اجازه کفن و دفن دهد، محکوم به حکم تکفیر خواهد شد، تا آنکه به خوبی رضایت خاطر کلیسا را جلب کند. چنین کسی مورد بخشایش قرار نخواهد گرفت، مگر آنکه با دست خویش اجساد به گور سپرده آن مردگان را از زیر خاک بیرون آورد و به دور افکند... ما عموم افراد غیر روحانی را از بحث درباره مسائل مربوط به آیین کاتولیک باز میداریم؛ و اگر کسی از این فرمان تخلف ورزد، او را تکفیر خواهیم کرد. هر کس از وجود بدعتگذاران یا اشخاصی که در خفا محافظی تشکیل میدهند، یا کسانی که از همه جهات پیرو اصول و عقاید صحیح آیین کاتولیک نیستند، آگهی داشته باشد باید این مطالب را نزد کشیشی که برای اقرار به گناهان خدمتش می‌رود یا نزد کس دیگری فاش سازد، تا به اطلاع اسقف یا بازپرس روحانی برسانند. اگر شخصی از انجام این تکلیف سرپیچی کند، تکفیر خواهد شد. بدعتگذاران و کلیه افرادی که آنها را پناه میدهند، حمایت میکنند، یا مدد می‌رسانند، و همگی کودکان آنها تا دو نسل، حق تصدی مقامات کلیسایی را نخواهند داشت... ما بدین وسیله کلیه این قبیل افراد را برای همیشه از عوایدشان محروم می‌سازیم.

جریان دادرسی دادگاه‌های تفتیش افکار ممکن بود با توقیف آنی کلیه بدعتگذاران، و گاهی هم با بازداشت عموم مظنونان آغاز شود. یا آنکه ممکن بود بازپرسان جمیع افراد ذکور یک ناحیه را برای یک بازجویی مقدماتی احضار کنند. در ابتدا ((ضربالاجلی)) به مدت تقریباً سی روز معین میکردند، که در طی این مدت هر کس به بدعتگذاری اعتراف و توبه میکرد، معمولاً او را اندک مدتی زندانی میکردند یا به طاعت یا امور خیریه‌اش می‌گماشتند. بدعتگذارانی که در عرض این مدت به گناه خود اعتراف نمیکردند، لکن در طی این بازجویی مقدماتی، یا به همت جاسوسان دستگاه تفتیش افکار یا به وسایل دیگری، از شان آشکار میشد، به حضور قضات دادگاه تفتیش افکار جلب میشدند. معمولاً این دادگاه دوازده نفر عضو داشت که به وسیله حاکم، امیر، یا فرمانفرمای محلی از روی فهرست نام اشخاصی که اسقف و بازپرسان به وی ارائه داده بودند، انتخاب میشد. به علاوه، دادگاه مزبور دو نفر تقریر نویس و چند تن ((خدمه)) داشت. اگر مقصران از این فرصت دوم برای اعتراف به گناهان استفاده میکردند، به نسبت گناهی که بنابر تشخیص قضات مرتکب شده بودند، مجازاتی در حقشان مقرر میشد؛ و اگر منکر تقصیر خود میشدند، آنها را به

زندان میافکندند. ممکن بود مقصران را غیابی یا بعد از مرگشان محاکمه کنند. برای صدور حکم محکومیت مقصر، حضور دو نفر شاهد ضرورت داشت. شهادت بدعتگذاران اقرار کرده علیه سایرین، مسموع بود. شهادت زنان و کودکان علیه شوهران و پدرانشان قبول میشد، اما بر له آنها مسموع نمیافتاد. کلیه متهمان يك محل، در صورت تقاضا، مجاز بودند فهرست اسامی همه افرادی را که به ایشان اتهام وارد کرده بودند بررسی کنند، لکن این مسئله که کدام يك از این افراد کدامين کس یا کسان را متهم به بدعتگذاری کرده‌است، پوشیده میماند، زیرا بیم آن میرفت که اگر این مطلب افشا شود، دوستان شخص متهم در صدد قتل متهم کنندگان برآیند؛ به قول هنری چارلز لی، ((در واقع عده‌ای از شهود صرفاً به اتکای سوظن به قتل رسیدند)). قاعدتاً از شخص متهم میخواستند که دشمنانش را نام ببرد، و آنگاه هیچگونه شهادتی از جانب این قبیل افراد علیه شخص متهم مسموع نبود. هر کس بیهوده دیگری را به بدعتگذاری متهم میکرد، به سختی تنبیه میشد. قبل از سال ۱۳۰۰، متهم مجاز نبود برای مدافعه از حقوق خویش، از کسی مدد جوید. بعد از سال ۱۲۵۴، طبق فرمان پاپ، بازپرسان مکلف بودند که مدارك را نه فقط به اسقف، بلکه به اعظم و معاریف محل نیز ارائه دهند و با توافق نظر ایشان به صدور رای درباره متهمین مبادرت ورزند.

بعضی اوقات هیئتی از خبرگان را دعوت میکردند تا ادله را به نظر مقامات صالحه برسانند. به طور کلی، به بازپرسان دستور داده میشد که گریز مقصر از چنگ عدالت اولیتر از محکوم کردن شخص بیگناه است، و بازپرسان یا باید از شخص متهم اعترافی گرفته باشند، یا دلیل متقنی داشته باشند.

به حکم حقوق رومی، گرفتن اقرار به کمک شکنجه مجاز بود. در محاکم اسقفی، و در طی بیست ساله اول تفتیش افکار، از شکنجه هیچ استفاده‌ای نمیشد، لکن اینوکتیوس چهارم مقرر داشت (۱۲۵۲) که هر جا قضات تقصیر شخص متهم را مسلم بدانند، میتوانند متهم را مورد شکنجه قرار دهند. جانشینان اینوکتیوس همگی به استفاده از این وسیله نظر موافق نشان دادند. پاپها توصیه کردند که، در امر تفتیش افکار، توسل به شکنجه باید آخرین حربه باشد، فقط يك بار از آن استفاده شود، و نباید به نحوی انجام پذیرد که منجر ((به قلع و اتلاف جوارح و خطر مرگ)) شود. بازپرسان عبارت ((فقط يك بار)) را چنین تفسیر میکردند که غرض از آن يك بار شکنجه برای هر نوبت بازپرسی است. گاهی آنها برای ادامه بازپرسی شکنجه را متوقف میکردند، سپس خود را مجاز میدانستند که شکنجه را از نو آغاز کنند. در چندین مورد، برای مجبور ساختن شهود به دادن شهادت یا واداشتن يك نفر بدعتگذار اعتراف کرده به لو دادن سایر بدعتگذاران، از شکنجه استفاده شد. معمولاً در این قبیل موارد، شکنجه عبارت بود از شلاق زدن متهمان، سوزانیدن، کشیدن جوارح از اطراف، یا حبس مجرد در سیاهچالهای تنگ و تاریک. پاهای متهم را ممکن بود به آهستگی در روی زغالهای سوزان، بریان کنند، یا امکان داشت که او را به سه پایهای ببندند و دستها و پاهای وی را با طنابهایی که به دور يك چرخ چاه پیچیده شده بود، بکشند. بعضی اوقات، خوراك شخص زندانی را به عمد آن قدر محدود میکردند تا جسم و اراده‌اش ضعیف و مستعد چنان شکنجه‌هایی روحی شود که گاهی تصور کند بر وی رحمت خواهند آورد، گناهانش را عفو خواهند کرد، یا او را به دژخیم خواهند سپرد.

دادگاه‌های تفتیش افکار برای اعترافهایی که به زور شکنجه از متهمان گرفته میشد چندان ارزشی قایل نبودند، لکن اشکال مزبور را از این طریق مرتفع میکردند که سه ساعت بعد از شکنجه، شخص متهم را وادار میکردند که اعترافات خود را تایید کند. اگر متهم از قبول چنین امری خودداری میورزید، شکنجه را از سر میگرفتند. در سال ۱۲۸۶ مقامات دولتی کارکاسون شکایتنامه‌های پیش پادشاه فرانسه، فیلیپ چهارم، و پاپ نیکولایوس چهارم فرستادند و از خشونت شکنجه‌هایی که زیر نظر ژان گالان بازپرس صورت میگرفت شکوه کردند. برخی از زندانیان ژان را مدت‌های درازی در زندانهای افرادی و تاریکی محض نگاه میداشتند؛ بعضی را چنان زنجیر میبستند که مجبور بودند روی مدفوعات خود بنشینند، و فقط قادر بودند بر پشت خود روی زمین سرد دراز بکشند. عده‌ای را چنان بر روی آلت شکنجه از اطراف کشیده بودند که قدرت به کار بردن دست و پا از آنها سلب شده بود؛ و برخی زیر شکنجه جان سپرده بودند. فیلیپ این نوع وحشیگریها را تقیح کرد، و پاپ کلمنس پنجم به منظور تعدیل استفاده از شکنجه تلاشهایی را مبذول داشت (۱۳۱۲)، لکن دیری نگذشت که بازپرسان تفتیش افکار این قبیل اخطارها را نادیده انگاشتند.

زندانیانی را که از قبول دو فرصت مقدماتی برای اقرار به گناهان خویش خودداری ورزیده و بعداً محکوم شده بودند، و همچنین افرادی را که پس از توبه بار دیگر به بدعت گراییده بودند، مادام‌العمر زندانی میکردند یا به قتل می‌رسانیدند. حبس ابد را با مقداری آزادی عمل، دیدار بستگان و آشنایان، و تفریحات تخفیف میدادند یا ممکن بود که از دادن خوراک و آب به زندانی خودداری ورزند، یا او را در غل و زنجیر نگاه دارند و به این وسیله مجازات وی را تشدید کنند. توقیف اموال مقصر جرمهایی بود اضافی که معمولاً در مورد مقصران لجوج از آن استفاده میشد. معمولاً بخشی از اموال ضبط شده به حکمران غیر روحانی ایالت محل و بخشی به کلیسا تعلق میگرفت. در ایتالیا يك سوم دارایی مقصر را به خبرچینی میدادند که اولیای امور را از جرم وی آگاه سازد. در فرانسه تمام دارایی مقصر را پادشاه ضبط میکرد. این ملاحظات مالی بود که افراد و حکومت را در تعقیب بدعتگذاران متحد کرد و سرانجام حتی منجر به محاکمه اموات شد. هر آن ممکن بود اموال اشخاص بی گناه را، به استناد آن که ماترك مردمان بدعتگذار بوده‌است ضبط کنند. این موضوع یکی از سوء استفاده‌های فراوانی بود که پاپها در نكوهیده شمردن آنها رنج بیهوده بردند. اسقف روندز لوف میزد که در يك مبارزه علیه بدعتگذاران حوزه روحانی خویش، صد هزار سکه سود به دست آورده‌است.

هر چند وقت يك بار بازپرسان در طی مراسم موحشی موسوم به ((سرمو گنرالیس)) حکم قتل و مجازات مقصران را اعلام میکردند. افراد توبه کننده را بر روی صفهای در وسط يك کلیسا قرار میدادند، اعترافات آنها به صدای بلند خوانده میشد، و از آنها میخواستند که اعترافات خود را تایید و عباراتی را که در ذم و انکار بدعت بود تکرار کنند. آنگاه بازپرسی که تعزیه‌گردان این مجلس بود توبه کنندگان را از قید حکم تکفیر میرهاند، و احکام مختلفی را که در مورد مقصران صادر شده بود اعلام میداشت. به افرادی که قرار بود به ارتش غیر روحانی تحویل داده شوند يك روز دیگر مهلت میدادند تا دست از بدعت بردارند و به کیش راستینی بگروند؛ آنهایی که اعتراف و توبه میکردند، حتی اگر توبه در پای تل هیمة انجام میگرفت، به حبس ابد محکوم میشدند. افرادی را که تا آخرین لحظه پایداری میکردند و در عقیده خود راسخ میماندند، در میدان عمومی شهر، بر روی تل هیمة آتش میزدند. در اسپانیا، تمامی جریان اعلام حکم و سوزانیدن مقصران را ((اوتودافه)) مینامیدند و آن را نشانی از ایمان تعبیر میکردند، زیرا غرض از تمامی تشریفات تحکیم شالوده اصیل آیینی مردمان و تایید ایمان کلیسا بود. کلیسا هرگز حکم قتل در مورد کسی صادر نمیکرد. شعار کهنسال کلیسا این جمله بود: ((کلیسا از خون اجتناب میورزد))؛ برای عموم روحانیان ریختن خون ممنوع بود. بنابر این، وقتی کلیسا مقصرانی را که محکوم ساخته بود تحویل ارتش غیر روحانی میداد، در واقع عمل خودش را منحصر به این میکرد که از حکومت میخواست ((مجازات مقرر)) را درباره محکومان مجری دارد، و ضمناً نصیحت میکرد که از ((هر نوع خونریزی و هر گونه خطر مرگ)) خودداری ورزند. بعد از گرگوریوس نهم، حکومت و کلیسا هر دو توافق نظر حاصل کردند که این توصیه را مقامات حکومتی نباید لفظ به لفظ معنی کنند، و غرض کلیسا آن بود که خون ریخته نشود، لذا مجاز بودند که مقصران را زنده در آتش بسوزانند.

عده افرادی که از طرف دستگاه تفتیش افکار محکوم به مرگ شدند به مراتب کمتر از آن بوده است که زمانی تاریخ‌نویسان مینداشتند. برنار دوکو، یکی از بازپرسان غیور تفتیش افکار، دفتر بزرگی از خود به یادگار گذاشت، حاوی جریان دادرسی افرادی که زیر نظر وی محاکمه شدند، حتی یکی از این گونه افراد تحویل ارتش غیر روحانی داده نشد. در عرض هفده سال، یکی دیگر از عمال تفتیش افکار موسوم به برنار گي فقط نهصد و سی تن از بدعتگذاران را محکوم کرد، که چهل و پنج تن از ایشان به قتل رسیدند. در طی یکی از این مجالس اعلام نتایج دادرسی در تولوز، که به سال ۱۳۱۰ برگزار شد، به بیست نفر دستور داده شد تا به زیارت اماکن متبرکه بشتابند، شصت و پنج نفر به حبس ابد، و هجده تن به مرگ محکوم شدند. در یکی دیگر از این مجالس به تاریخ ۱۳۱۲، پنجاه و يك نفر به زیارت اعزام شدند، هشتاد و شش نفر به مدت‌هایی متفاوت زندانی شدند، و پنج نفر را تحویل مقامات دولتی دادند. دلخراشترین فجایع تفتیش افکار در

تفتیش افکار قرون وسطایی برای مقاصدی پدید آمده بود که بی هیچ گونه اتلاف وقت به حصول آن نایل آمد. بدعت کاتارها را در فرانسه بکلی محو کرد، جماعت والدوسیای را مبدل به چند تن از متعصبین پراکنده ساخت، آیین کاتولیک را دوباره در ایتالیای جنوبی استقرار بخشید، و تجزیه مسیحیت مغرب زمین را مدت سه قرن به تأخیر انداخت. رهبری فرهنگی اروپا از دست فرانسه بیرون آمد و از آن ایتالیا شد، لکن حکومت سلطنتی فرانسه با تصاحب ناحیه لانگدوک تحکیم یافت و آن قدر نیرومند شد که حکومت پاپی را در دوران خلافت بونیفایکوس هشتم مطیع، و در دوران زمامداری کلمنس پنجم اسیر خود ساخت.

در اسپانیای قبل از سال ۱۳۰۰، دستگاه تفتیش افکار سهم مهمی ایفا نکرد. رایموند داینیافورت، همان کشیشی که جیمز اول پادشاه آراگون نزدش اعتراف میکرد، در سال ۱۲۳۲ جیمز را تشویق به ترویج دستگاه تفتیش افکار کرد.

شاید برای آنکه مبدا شور طرفداران دستگاه تفتیش افکار به افراط کشد، قانونی مورخ ۱۲۳۳ مقرر داشت که تمام اموال بدعتگذاران متعلق به حکومت باشد. لکن همین عامل بود که در قرون بعدی وسیله به دست جمعی از پادشاهان آزمندی داد که تفتیش افکار را با تحصیل عواید یکی میشمرد.

در ایتالیای شمالی کماکان عده زیادی از بدعتگذاران به حال خود باقی ماندند. اکثر مردم این نواحی، که به ظاهر پیرو اصول صحیح مذهب کاتولیک بودند، آن قدرها برای این امر اهمیتی قایل نبودند، و حاضر نمیشدند که عملاً در تعقیب و آزار بدعتگذاران شریک باشند. امرای مستقل و مستبدی مانند اتسلینو در ویچنتسا، و پالاولیچینو در کرمونا و میلان، پنهانی یا آشکارا از بدعتگذاران حمایت میکردند. در فلورانس رهبانی رودجری نام به قصد پشتیبانی از بنیاد تفتیش افکار به تشکیل فرقهای نظامی مرکب از نجای اصلی آیین دست زد.

پاتارینها در معابر با افراد این جمعیت مبارزات خونینی کردند، و از دست آنها شکست خوردند (۱۲۴۵)؛ از آن پس بود که بدعت فلورانسها چهره خود را زیر ثقل انزوا و گمنامی مستور ساخت. در ۱۲۵۲، رهبانی از بازپرسان تفتیش افکار، موسوم به پیرو داورونا، به دست جمعی از بدعتگذاران در میلان به قتل رسید؛ کلیسا این شخص را قدیس کرد و عنوان پیرو شهید بدو اعطا کرد؛ این عمل در جلوگیری از بدعت مردم ایتالیای شمالی به مراتب موثرتر بود تا شور و جوش جمیع بازپرسیانی که به تفتیش افکار در آن صفحات میپرداختند. حکومت پاپی به تدارک جهادهایی علیه اتسلینو و پالاولیچینو اقدام کرد، که اولی در ۱۲۵۹ مضمحل، و دومی در ۱۲۶۸ مغلوب شد. ظاهراً پیروزی کلیسا در ایتالیا کامل بود.

در انگلستان تفتیش افکار هیچ گاه استیلا نیافت. هنری دوم در گرماگرم اختلاف خویش با تامس ابکت، برای آنکه اصل آیینی خود را ثابت کرده باشد، فرمان داد تا بیست و نه تن از بدعتگذاران را در آکسفر드 تازیانه بزنند و داغ کنند (۱۱۶۶). از این گذشته، قبل از ویکلیف، در انگلستان چندان اثری از بدعت مشهود نبود. در آلمان بازار تفتیش افکار با پیدایش دوران کوتاهی از خشونت دیوانهوار رونق گرفت، و سپس آرام شد. در ۱۲۱۲، هانری، اسقف ستراسبورگ، در عرض یک روز، هشتاد تن از بدعتگذاران را به قتل رسانید. اکثر این افراد پیروان فرقه والدوسیای بودند؛ رهبر آنها، جان کشیش، عدم اعتقاد پیروان خویش را به خرید و فروش آمرزش گناهان، برزخ، و مجرد ماندن روحانیان اعلام میداشت و معتقد بود که کشیشان نباید صاحب هیچ گونه مالی باشند. در ۱۲۲۷، گرگوریوس نهم کونراد را، که یکی از کشیشان ماربورگ بود، رئیس دستگاه تفتیش افکار آلمان کرد، و به وی مأموریت داد که نه فقط ریشه بدعت را ببرد، بلکه به اصلاح روحانیان، که به عقیده پاپ علت اصلی زوال دین بودند، قیام کند. کونراد با نهایت بی رحمی به انجام هر دو مهم کمر بست. وی به تمامی بدعتگذاران پیشنهاد کرد که باید از دوشق یکی را برگزینند: یا اعتراف کنند و تن به مجازات در دهند، یا انکار کنند و در آتش بسوزند. هنگامی که وی با نیرویی همانند در صدد اصلاح کشیشان برآمد، مردمان اصلی آیین به مخالفت با وی دست اتحاد به بدعتگذاران دادند. کونراد به دست دوستان اشخاصی که وی به کشتن داده بود به قتل رسید (۱۲۳۳)، و اسقفان آلمانی خود تصدی تفتیش افکار را بر عهده گرفتند و آن را با روش عادلانهتری قرین ساختند. بسیاری از فرقه‌ها، که

برخی از بدعتگذاران و بعضی از رازوران بودند، در آلمان و بوهیم پایدار ماندند و زمینه را برای ظهور هوس و لوثر فراهم کردند.

برای قضاوت درباره تفتیش افکار باید خصوصیات عهدی را در مد نظر آورد که مردم به وحشیگری معتاد بودند. شاید فهم این پدیده در عهد خود ما - که در جنگ، و بدون هیچ گونه رعایت مقررات حقوقی، عده مردمانی که به قتل رسیدند و بی گناهمانی که به خاک افتادند به مراتب بیشتر از تمام جنگها و تعقیب و آزارهایی بود که از زمان قیصر تا عهد ناپلئون اتفاق افتاد - بهتر قابل درک باشد. عدم تساهل طبیعتاً لازمه ایمان محکم است. تساهل فقط هنگامی افزایش مییابد که ایمان اطمینان را از کف بدهد. اطمینان و ایقان آدمکش است.

افلاطون در کتاب نوامیس خویش عدم تساهل را جایز شمرد. در قرن شانزدهم مصلحان بزرگ اروپا آن را تجویز کردند، و برخی از منتقدان تفتیش افکار در عهد ما از همان روشهای تفتیش افکار قرون وسطایی که مورد استفاده حکومتهای جدید قرار گرفتهاست دفاع میکنند. روشهای بازپرسان تفتیش افکار، از جمله شکنجه را بسیاری از دول ضمیمه این داری سی خود کردهاند، و احتمالاً شکنجه دادن مخفیانه مظنونین در عصر خود ما بیشتر تقلید از روش تفتیش افکار است تا اقتباس از حقوق رومی. تعقیب و آزار مسیحیان در امپراطوری روم طی سه قرن اولیه رواج مسیحیت، در مقام قیاس با زجری که بدعتگذاران اروپا از ۱۲۲۷ تا ۱۴۹۲ چشیدند، اقدامی بود بتواند مراعات احوال دیگران را بکند، نظر مولف آن است که تفتیش افکار به اضافه جنگها و آزار صاحبان آرای مختلف عهد خود ما را باید از سیاهترین لکههای ننگ بر صحایف تاریخ بشری دانست.

رهبانان و فرایارها

۱۳۰۰-۱۰۹۵

I- زندگی رهبانی

شاید کلیسا نه به علت شکنجه‌های دستگاه تفتیش افکار، بلکه به واسطه پیدایش فرقه‌های جدیدی از راهبان از ورطه فنا رهایی یافت فرقه‌هایی که فوراً اقوال بدعت‌گذاران را درباره فقر حواریون اقتباس کردند و مدت يك قرن برای فرقه‌های رهبانان قدیمی و کشیشانی که خادم حکومتها بودند سرمشق بارزی از خلوص نیت شدند.

دیرها در طی قرون تیرگی رو به فزونی نهاد و در قرن پر آشوب دهم، که اروپا به منتهای ذلت رسیده بود، به اوج اعلاي ترقی خود رسید، و از آن پس هر قدر حکومتها در اعاده نظم و استقرار رفاه موفقتر شدند، به همان نسبت از تعداد صومعه‌ها کاسته شد. در فرانسه، حدود سال ۱۱۰۰، تعداد دیرها به ۵۴۳ میرسید، و حال آنکه این رقم در حدود سال ۱۲۵۰ تنها به دویست و هشتاد و هفت بالغ میشد. شاید عاملی که جبران این کاهش تعداد صومعه‌ها را میکرد افزایش عده‌ای بود که به طور متوسط در هر دیری مقام داشتند؛ با اینهمه، دیرهایی که عده رهبانانشان به یکصد نفر میرسید انگشت شمار بودند. در قرن سیزدهم هنوز بین پدران و مادران پرهیزکار یا خانواده‌هایی که عیال بسیار و کفاف اندك داشتند رسم بود که کودکان هفتساله یا بیشتر را به عنوان ((پیشکش)) درگاه خداوند به دیرها بسپارند. قدیس توماس آکویناس از جمله افرادی بود که زندگی رهبانی خود را این سان آغاز کرد. بندیکتیان را اعتقاد بر این بود که اگر کودکی را پدر و مادرش در راه خدا وقف صومعه کرده باشند، چون به سن رشد برسد، دیگر نمیتواند به هیچ وجه دست از زندگی رهبانی بشوید؛ لکن قدیس برنار و فرقه‌های جدید معتقد بودند که چنین کودکی چون به سن بلوغ برسد، میتواند به راه و رسم زندگی عادی بازگردد، بی آنکه مورد شماتت کسی قرار گیرد. به طور کلی، يك رهبان بالغ، در صورتی که میل به اجازه از طرف پاپ بود.

قبل از ۱۰۹۸ اغلب دیرهای اروپای باختری هر کدام به تفاوت با صداقت تمام از يك نوع نظامات بندیکتیان پیروی میکردند. برای هر نوچه‌ای يك سال به عنوان آزمایش فرصت قایل بودند؛ در عرض این مدت داوطلب میتواند بدون هیچ اشکالی از دیر بیرون رود. کایساریوس، رهبانی اهل هایستر باخ، مینگارد که شهبسوار از زندگی رهبانی ((بزدلانه به این عذر دست کشید که از شپش جامه (رهبانی) میترسد، زیرا جامه‌های پشمین ما پناهگاه شپشهای فراوان است.)) در حدود چهار ساعت از اوقات روزانه رهبان صرف دعا خواندن میشد؛ خوراك معمولاً نباتی و مختصر بود؛ مابقی روز به کار، قرائت، تعلیم، مراقبت از بیماران، امور خیر، و استراحت تخصیص داده میشد. کایساریوس توصیف میکند که چگونه دیر وی، به وقت خشکسالی ۱۱۹۷، در عرض روز ۱۵۰۰ ((سهم سرانه)) خوراك به مستمندان بذل میکرد و ((تا هنگام برچیدن خرمن، همه مردمان فقیری را که به طلب نان به سراغ ما میآمدند زنده نگاه داشت.)) در همین قحطی بزرگ، دیری متعلق به رهبانان فرقه سیسترسیان در وستفالی تمام گله و رمه خود را ذبح کرد، و کتابها و ظروف متبرکه خود را فروخت تا فقرا را اطعام کند. رهبانان بر اثر عرق جبین و زحمات سرفهای خویش به ساختن دیرها و کلیسای کوچک و بزرگ پرداختند، آدابهای بزرگی را حاصلخیز کردند، مردابها و جنگلها را مبدل به اراضی کشاورزی ساختند، صنایع دستی بی شماری را رواج دادند، و به تهیه آبجوها و شرابهای بسیار گوارا پرداختند. هر چند که به ظاهر صومعه عده زیادی

از افراد نیکو سیرت و کاردان را از جهان می‌گرفت و آنها را در يك نوع تقدس خودپرستانه‌ای غرقه می‌ساخت، به هزاران نفرشان انضباط فکری و اخلاقی می‌آموخت و سپس آنها را به دنیا باز می‌گردانید تا در خدمت اسقفان و پاپها و پادشاهان به عنوان مشتی مشاور و وزیر خدمت کنند.

با گذشت زمان، ثروت روزافزون جامعه‌ها، دیرها را در بر گرفت، و فتوت مردم سبب شد که گهگاهی رهبانان نیز از تجملات زندگانی برخوردار شوند. دیر سن ریکیه در شمار ثروتمندترین دیرهای اروپا محسوب نمی‌شد، با اینهمه صد و هفده واسال داشت و ۲۵۰۰ باب خانه مسکونی، که از مستاجران این خانه‌ها همه ساله ده هزار جوجه، ده هزار خروس اخته، و هفتاد و پنج هزار عدد تخم مرغ دریافت می‌داشت، و مالالاجاره، که برای هر خانه مبلغ عادلانه‌ای بود، رویهم‌رفته مبلغ گزافی میشد. دیرهایی مثل مونته کاسینو، کلونی، فولدا، سن گال، و سن-دنی فوق‌العاده ثروتمندتر بودند، و پیر دیرهایی مثل سوژه - صدر دیر سن-دنی، و پیر لوونرابل - صدر دیر کلونی، یا حتی سامسن - صدر دیر بری سنت ادمند، واقع در انگلستان، در حکم خاوندهایی بودند صاحب ثروت مادی فراوان و اقتدار سیاسی و اجتماعی بسیار زیاد. سوژه پس از اطعام رهبانان خویش و ساختن يك کلیسای جامع بسیار مجلل، هنوز آن قدر مال داشت که بتواند نیمی از هزینه جنگهای صلیبی را بپردازد. شاید درباره همین سوژه بود که قدیس برنار چنین نوشت: ((اگر بگویم که صدر دیری را به چشم ندیده‌ام که با کوکبهای مرکب از شصت سر اسب، بلکه بیشتر، در حرکت باشد، دروغ گفته‌ام.)) لکن سوژه صدر اعظم بود و برای مرعوب ساختن مردم این سان در انظار عمومی ظاهر میشد؛ در حالی که در خلوت با سادگی تمام در حجرهای زندگی میکرد و، تا آنجا که وظایف دیوانیش اجازه میداد، از کلیه نظامات فرقه خویش پیروی میکرد. پطرس یا پیرلوونرابل آدم نازنینی بود؛ وی، با وجود اقدامات پی در پی، قادر نشد که دیرهای تابع کلونی را (که روزی پیشاهنگ اصلاحات بودند) از گرایش به سوی جیفه دنیوی باز دارد، و به اتکای این تمایلات بود که رهبانان، در عین حال که مالک چیزی نبودند، به دام تن پروری در می‌افتادند و به تدریج فاسد میشدند.

هر قدر مکنّت رو به فزونی نهد، اخلاقیات تنزل میکند، و طبیعت بر وفق استطاعت افراد آشکار میشود. در هر اجتماع بزرگی پاره‌های از افراد را میتوان سراغ گرفت که غرایز آنها به مراتب قویتر از عهد و پیمانهایشان باشد. در حالی که اکثر رهبانان تا حدود زیادی پیرو نظامات فرقه‌های مربوطه بودند، اقلیتی نیز بود که تمایل به دنیا و تن پروری داشت. در بسیاری از موارد، خاوند یا پادشاه صدر دیر را معمولاً از میان افراد طبقهای برمیگزیدند که به تن آسای معتاد بودند. این قبیل پیران دیر فوق نظامات رهبانی قرار داشتند؛ از شکار، قوش بازی، شرکت در جشنهای نظامی، و سیاست لذت میبردند؛ بسیاری از رهبانان به تقلید از آنها فاسد شدند. از آنچه جیرالدوس کمبرنسیس درباره صدر دیر ایوشم نگاشته است پیداست که این فرد بخصوص آدم سرخوش و اهل حالی بود، زیرا ((هیچ کس از چنگ عفریت شهوتش مصون نبود)). مردم آن حول و حوش تصور میکردند که عده کودکان وی بالغ بر هجدهاست. سرانجام مجبور شدند او را از مقامش عزل کنند. این گونه پیران دنیا دار، یعنی افرادی چاق و چله، و متمکن و نیرومند آماج شوخطبعی عامه و مطایبات ادبی قرار می‌گرفتند. عجیبترین و بیرحمانهترین مطایبه در ادبیات قرون وسطی توصیفی است درباره يك صدر دیر که از قلم والترمپ تراوش کرده است. برخی از صومعه‌ها به داشتن شرابهایی ناب و خوراکهای اعلا مشهور بودند. اگر رهبانان گهگاهی از نعمات زندگی اندک بهره‌ای بر می‌گرفتند، نباید آنها را مورد شماتت قرار دهیم، زیرا میتوان بخوبی درک کرد که تا چه حد از خوردن سبزیجات یکنواخت کسل بودند و آرزوی خوردن گوشت را داشتند؛ و اگر گهگاهی وقت خود را به وراجی یا جر و بحث می‌گذراندند، و یا حین مراسم قداس به خواب می‌رفتند، نباید بر آنها خرده بگیریم.

رهبانان، که هنگام ورود به حلقه دیر نشینان متعهد میشدند مجرد بمانند، قدرت غریزه جنسی را، که بر اثر دیدن زنان و مردان متأهل غیر روحانی بارها به جنبش در می‌آمد، دست کم گرفته بودند. کایساریوس، اهل هایسترباخ، به نقل حکایتی می‌پردازد که بارها در مورد واقعات قرون وسطی از آن یاد میکنند. میگوید که صدر دیری به اتفاق رهبان جوانی سوار بر مرکب شدند و از دیر بیرون رفتند. جوان، که برای نخستین بار آنها را به چشم میدید، پرسید: ((اینها چه چیزند)) صدر دیر جواب داد: ((اینها شیاطینند.)) رهبان گفت: ((به نظر من اینها زیباترین موجوداتی آمدند که تا به حال به چشم دیده‌ام.)) پیتر و دامیانی، که از

زاهدان گوشه‌نشین معروف است، در پایان عمری که مثل يك تن از قدیسان لکن توام با تلخی گذرانیده بود، می‌گفت:

من که اکنون پیر مردی شده‌ام، میتوانم بی هیچ گزندی به صورت چروکیده و خشکیده عجزهای تارچشم نظر افکنم.

با اینهمه از دیدن چهره‌های خوشایند و آراسته اجتناب میورزم، انسان که کودکان از آتش احتراز میجویند. تقو بر این دل هرزه‌گرد من که قادر نیست اسرار ((کتاب مقدس)) را با صد بار خواندن محفوظ دارد، و حال آنکه پیکری را که فقط يك بار دیده است از لوح خود نمیزداید.

در نظر برخی از رهبانان، فضیلت عبارت بود از مبارزهای با نفس در گزینش میان زن و عیسی. ترك علاقه از جنس زن تلاشی بود تا خود را در برابر افسونگریهای زنان بکلی مصون سازند. احکام پاك آنها گاهی به ژاله‌های تمنا سبکبار میشد، و آنچه با چشم بصیرت معصوم میدیدند توام با تعابیری بود که از عشق بشری به عاریت گرفته بودند.

در بعضی از دیرها آثار اووید طالبان فراوان داشت، و دستاویزهای عشق ورزی او از جمله مطالبی نبود که رهبانان با بی‌اعتنایی از آن در گذرند. تندیسهای برخی از کلیساهای جامع، کندهکاریهای اثاثه آنها، حتی تصاویری که در پارهای از کتاب دعاها کشیده شده بود، رهبانان و راهبه‌ها را به صور مختلف نشان میدادند: خوکها را در لباس رهبانی مجسم میکردند، زیر جبهه‌های رهبانی، قضیبها را در حال نعوذ کشیده بودند، و راهبه‌ها را گرم معاشقه با شیاطین نشان میدادند. نقش برجستهای بر سر دروازه معروف به ((وایسین داوری)) در رنس، شیطانی را مجسم ساخته است که مشغول کشانیدن مردان محکوم به سوزی دوزخ است؛ در میان این جمعیت اسقفی را با کلاه درازش میتوان به عیان دید. روحانیان قرون وسطی - شاید کشیشان دنیوی که بر روحانیان تارك دنیا غیظه میخوردند - نسبه به این قبیل کاریکاتورها ایرادی نداشتند، و حال آنکه به نظر روحانیان عهد جدید، محو اکثر این نقوش عملی پسندیده بوده‌است.

نکته مهم آن است که کلیسا خود شدیدترین منقد اعضای گناهکار خویش بود؛ جمعی از مصلحان عالی قدر

کلیسا، II- قدیس برنار

در پایان قرن یازدهم، همزمان با تصفیه دستگاه پاپی و بالا گرفتن شور در اولین جنگ صلیبی، نهضتی خود اصلاحی تمامی عالم مسیحی را در نوردید، پایه اخلاق کشیشان دنیوی یا افرادی را که بکلی از دنیا قطع علاقه نکرده بودند بغایت ترقی داد، و به ایجاد فرقه‌های جدیدی از رهبانیت دست زد که تمام شور و حمیت خویش را موقوف به اجرای نظامات قدیس آوگوستینوس یا قدیس بندیکتوس میکردند. قبل از سال ۱۰۳۹ میلادی، در تاریخی که دقیقاً بر ما مکتشف نیست، قدیس جان گوالبرتوس فرقه‌ای را در دره مشجر والومبروزا واقع در ایتالیا، به همین نام، تاسیس کرد و مقرر داشت که افراد عادی بتوانند، در عین اشتغال به کارهای دستی، به حلقه رهبانان در آیند، و همین امر بود که بعداً به دست فقراي مسیحی راه تکامل سپرد. سینود رم، به تاریخ ۱۰۵۹، کشیشانی را که در انجام امور و عواید حاصله از يك کلیسای جامع شریک بودند ترغیب کرد تا به طور دسته جمعی زندگی کنند و مثل حواریون عیسی اموالشان اشتراکی باشد. برخی از این کار اکره داشتند و کماکان پابند متعلقات دنیوی ماندند؛ لکن بسیاری این دعوت را لبیک گفتند و يك رشته نظامات و دستورات رهبانی را، که به قدیس آوگوستینوس نسبت میدادند، برای خود اقتباس کردند و به تشکیل اجتماعاتی شبیه دیرها مبادرت ورزیدند که مجموع آنها را کشیشان آستن یا آوگوستینوسی نام نهادند. در ۱۰۸۴، قدیس برونو، اهل کولونی، پس از آنکه از قبول مقام اسقفی اعظم رنس سر باز زد، در نقطه‌ای بکلی متروک موسوم به شارتروز، واقع در جوار گرنوبل، در کوه‌های آلپ، دیری را بنیاد نهاد و فرقه کارتوزیان را تاسیس کرد. سایر مردان پرهیزکاری که از کشمکشهای دنیوی و تن پروری روحانیان خسته شده بودند، در اماکنی دور افتاده و خلوت، به ایجاد خانقاه‌هایی برای کارتوزیان

اقدام کردند. هر رهبانی در حجره جداگانه خویش کار میکرد، خوراك میخورد، و همانجا میخوابید؛ با نان و شیر تغذیه میکرد، جامه‌هایی میپوشید از موي اسب، و تقریباً بطور دایم از تکلم لب فرو میبست. این گونه رهبانان هفته‌ای سه بار برای مراسم قداس، نماز مغرب، و دعاهاي نیمشب دور هم جمع میشدند و روزهاي یکشنبه و ایام عید نیز خود را از قید گوشه نشینی و سکوت میرهاندند و به گفتگو و صرف خوراك دسته جمعی میپرداختند. در بین تمام فرقه‌های رهبانان مسیحی، این یکی از همه ریاضتکشنتر بود، و در خلال هشت قرن، با صداقت و امانت تمام، هنوز ذره‌ای از نظامات اولیه جمعیت عدول نکرده است.

و از اصلاح این دیرها فرسوده شده بود، خودش دیر جدیدی را در صحرایی خالی از سکنه به نام سیتو، در نزدیکی دیژون، بنیاد نهاد؛ همچنانکه رهبانان فرقه کارتوزیان نام خود را از محل شارتروز اقتباس کرده بودند، پیروان روبر نیز خود را سیتو (یا به عبارتی سیسترسیان) نامیدند. سومین صدر دیر سیتو، یک انگلیسی اهل ایالت دورستش موسوم به ستیون هاردینگ، صومعه مزبور را توسعه بخشید و از نو سازمان داد و شعبی برای آن افتتاح کرد و به تدوین آیین نامه‌های پرداخت موسوم به منشور محبت که در واقع تشریک مساعی و تعاون صلحجویانه‌ای را میان دیرهای سیسترسیان و صومعه سیتو تضمین میکرد. در میان پیروان این جمعیت جدید، نظامات بندیکتیان با همان شدت و قوتی که در آغاز داشت از نورواج گرفت، به این معنی که فقر محض ضروری بود، از خوردن هر نوع گوشتی میبایستی دوری میشد، فرا گرفتن علم تشویق نمیشد، سرودن شعر ممنوع بود، و پیروان فرقه مکلف بودند از لباسهای مذهبی مجلل، ظروف اعلا، یا حضور در اماکن لوکس خودداری ورزند. هر راهب تندرستی موظف بود که با دیگران در کارهای دستی و باغبانی شریک شود تا حاصل کار آنها دیر را از دنیای خارج بی نیاز سازد، و چیزی نماند که رهبان به بهانه طلب آن از دیر خارج شود.

رهبانان سیتو، از لحاظ نیرو و کاردانی در کشاورزی، کلیه فرقه‌ها، اعم از صومعه نشین یا کشیشان اهل دنیا، را تحتالشعاع قرار دادند. افراد این جمعیت در نواحی غیر مسکون مراکز جدیدی برای فرقه خویش بنیاد نهادند؛ اراضی باتلاقی و جنگلی و بیشه‌ها را برای کشت و زرع آماده ساختند؛ و در تبدیل نواحی شرق آلمان به کوچنشین، و همچنین ترمیم خرابیهای ویلیام فاتح در صفحات شمالی انگلستان، سهم مهمی ایفا کردند. سعی جمیل رهبانان سیتو برای بسط تمدن به کمک دستهای از برادران عوام یا کائورسی مبذول میشد که متعهد میشدند مجرد بمانند، خاموشی اختیار کنند، و در طلب علم قدمی برندارند، و برای مسکن، پوشاک، و خوراك خود به عنوان کشاورز یا خدمتکار کار کنند.

این قبیل ریاضتها نوجه‌های بالقوه را مرعوب میکرد. از این رو جمع قلیل رهبانان سیتو خیلی بکندی رو به توسعه گذاشت، و شاید هم اگر به برکت ظهور آدم با حمیتی چون قدیس برنار نبود، امکان داشت که فرقه جدید، در عنفوان جوانی راه زوال سپرد. برنار به سال ۱۰۹۱، در نزدیکی دیژون، در دامان خانواده شهسواری قدم به عرصه وجود نهاد، و چون پا به رشد گذاشت، جوان محبوب پارسایی شد که از خلوت گزیدن حظ وافر میبرد، از آنجا که برنار دنیای غیر روحانی را جای ناراحتی دید، مصمم شد به صومعه‌های پناه برد. لکن قبل از انجام این تصمیم، در میان بستگان و دوستان خویش شروع به تبلیغ کرد تا با وی به فرقه سیتو بپیوندند، چنانکه گویی میخواست در عین سکوت، از مصاحبت یاران بیبهره نماند. مشهور است که مادران و دختران دم بخت همین که او را از نزدیک میدیدند، بر خویشتن میلرزیدند، زیرا میترسیدند که مبادا شوهران یا معشوقگان آنها را از لذایذ دنیوی محروم کند. با وجود سرشکها و افسونگریهای آنها، برنار در کار خود موفق شد، و هنگامی که (۱۱۱۳)، بیست و نه تن داوطلب از جمله برادران، یک عم، و جمعی از دوستان را با خود همراه آورده بود.

بعدا وی مادر و خواهر خویش را ترغیب کرد تا به دیر راهبه‌ها بپیوندند، و پدرش را با تهدید به اینکه ((اگر کفاره گناهانت را ندهی، تا ابد در آتش خواهی سوخت... و از لاشه تو دود و عفونت پراکنده خواهد شد)) روانه دیر کرد.

ستیون هاردینگ به مجرد دیدن برنار، از پاکدامنی و نیروی وی چنان غرق تحسین شد که او را بی درنگ به اتفاق دوازده تن رهبانان برای ساختن دیر دیگری گسیل داشت، و به مقام صدر دیر ارتقا داد. (۱۱۵). برنار بیشه انبوهی را واقع در صد و چهل و پنج کیلومتری سیتو برای دیر جدید انتخاب کرد. - محلی که به کلارا والیس یا ((بره روشن)) اشتهار داشت - و از آن پس به برناردو کلروو معروف شد. در این محل نه جای سکونت و وجود داشت و نه سکنهای. نخستین تکلیف این برادران گوشه نشین آن بود که به دست خود اولین ((صومعه)) را احداث کنند. و آن بنایی بود چوبی با یک نمازخانه و یک سفرهخانه که زیر سقف واحدی قرار داشتند، و قسمت بالایی آن خوابگاه بود، که به وسیله نردبانی به پایین متصل میشد. جای خواب هر فرد عبارت بود از جعبهای چوبی که کف آن را با برگ درختان مفروش کرده بودند. پنجره‌های این دیر از سر انسان بزرگتر نبود، و کف آن خاکی بود. خوراک رهبانان نباتی بود، جز بعضی مواقع که ماهی به دست می‌آوردند. در بساط آنها اثری از نان گندم و ادویه دیده نمیشد. شراب اندک بود، و این رهبانان، که عاشق بیقرار رستگاری اخروی بودند، درست مثل فیلسوفانی تغذیه میکردند که طالب عمری درازند، رهبانان خود مسئول تهیه غذای خویش بودند، و هر بار یکی از آنها به عنوان آشپز آستین بالا میزد. به حکم نظاماتی که برنار وضع کرد، صومعه مجاز به خرید ملک نبود، فقط میتوانست صاحب چیزی باشد که کسی به دیر میبخشید. برنار آرزومند بود که دیر وی فقط آن قدر زمین داشته باشد که رهبانانش بتوانند با دست خویش و به کمک‌افزار ساده‌ای در آن کشاورزی کنند. در آن دره ساکت، برنار و یاران روزافزون وی، در عین خموشی و رضایت، فارغ از ((طوفان جهان)) به کار اشتغال داشتند، بیشه‌ها را صاف میکردند، محصول میکاشتند و برمی‌چیدند، به ساختن اثاثه مورد نیاز میپرداختند، و هنگام ادای فرایض شرعی به دور هم گرد می‌آمدند تا بدون ارگ به خواندن ((مزامیر)) و سرودهای روحانی روز مشغول شوند. ویلیام آوسن تیری درباره پیروان برنار گفت: ((هر قدر با دقت بیشتری آنها را مینگریم، بیشتر باورم میشود که اینها پیروان واقعی مسیحند... اندکی کمتر از فرشتگان، لکن به مراتب بالاتر از مردمان عادی.)) آوازه شهرت این دیر مسیحی، که قرین صلح و استغنا بود، در اطراف پیچید، به طوری که دیر کلروو قبل از مرگ برنار هفتصد تن رهبان داشت. قطعا افراد در چنین محیطی احساس خوشبختی میکردند، زیرا تقریباً جمیع کسانی که از این واحه اشتراکی به سمت صدر دیر، اسقف، و دستیار به سایر نقاط جهان مسیحی روانه میشدند، به امید بازگشت به کلروو روز شماری میکردند. خود برنار، که بالاترین مقامات کلیسا به وی تفویض پایها به سرزمینهای فراوانی سفر کرد، همواره در اشتیاق آن بود که به حجره خویش در کلروو باز گردد تا آنکه، به گفته خودش، ((دستهای کودکانم چشمان مرا بر هم گذارند، و جسد مرا در کلروو، پهلوی پهلوی اجساد مسکینان، به خاک سپرند.)) برنار آدمی بود کمابیش با فراست، صاحب اعتقادی راسخ، و شخصیتی بسیار بارز و بدون تزلزل. وی ابداً اعتنایی به علوم یا فلسفه نداشت. در نظر او ذهن بشر ذره‌ای آن قدر کوچک و ناچیز از عالم خلقت بود که امکان نداشت بتواند درباره آفرینش قضاوت کند، یا مدعی شناخت چنین پدیده‌های شود. وی از تفاخر ابلهانه فیلسوفان که درباره طبیعت، منشا، و سرنوشت عالم وجود و راجی میکردند در شگفت بود؛ از پیشنهاد آبلار که میگفت زمام ایمان را باید به کف عقل نهاد متوحش بود؛ و جدا با آرای مربوط به مکتب خرد گرایی مبارزه میکرد، زیرا این قبیل عقاید را جسارت و اهانتی به آفریننده کون و مکان میدانست. به جای آنکه در صدد شناختن عالم هستی برآید، ترجیح میداد که زبان درکشد و، موهون الطاف الهی، در پرتو معجزه مکاشفه گام بردارد. برنار کتاب مقدس را به عنوان کلام خداوندی قبول داشت، زیرا در غیر این صورت، به نظر وی، زندگی عبارت میشد از بیابان تاریکی پر از سرگردانی. هر قدر بیشتر به تبلیغ آن ایمان کودکانه میپرداخت، بیشتر اطمینان حاصل میکرد که این باید راه رسیدن به سر منزل حقیقت باشد. هنگامی که یکی از رهبانانش با وحشت تمام اذعان کرد که واقعا نمیتواند باور کند که کشیش بتواند حین مراسم قربانی مقدس نان را به جسم، و شراب را به خون عیسی مبدل سازد، برنار وی را شماتت نکرد، بلکه به وی دستور داد که، با وجود این، ((برو و به کمک ایمان من در مراسم شرکت کن.)) وقایع‌نگاران ما را مطمئن میسازند که ایمان برنار به قدری سرشار بود که در روح آن راهب شکاک نفوذ کرد و نجات اخروی را برای وی مسلم ساخت. تنفر وی از بدعتگذارانی نظیر آبلار یا آرنالدو دا برشا به قدری بود، و به حدی در حق این قبیل افراد آزار روا میداشت، که مرگ آنها باری بر خاطرش نمینشست، زیرا این بدعتگذاران موجبات تضعیف کلیسا را فراهم می‌آوردند - و کلیسا، با تمام معایب و نواقصی که داشت، در نظر وی وسیله ابلاغ منویات

عیسی بود. از طرف دیگر، وی میتوانست تقریباً با همان لطافتی که خاص مریم باکره بود، و او را با شور تمام پرستش میکرد، اشخاص را دوست بدارد. منقول است که دید دزدی را میبردند تا بر سر دارش کشند؛ برای رهایی وی دست به دامان کنت شامپانی زد و به وی وعده داد که آن مرد را به ادای کفارهای وادارد به مراتب شدیدتر از مرگی که يك لحظه به طول میانجامد.

برنار در محضر پادشاهان و پاپها به موعظه میپرداخت، لکن از دلالت روستاییان و شبانان دره خویش خشنودی بیشتری کسب میکرد. وی در برابر لغزشهای این قبیل مردمان ساده و سهلگیر بود، روش خود را برای آنها سرمشق میساخت، و در مقابل ایمان و عشقی که به آنها میداد، محبت توأم با خاموشی این جماعت را جلب کرد. برنار دینداری خود را به عالیتترین مراحل ریاضت میرسانید، چنانکه آن قدر روزه میگرفت که پیر ارشدش در سیتو مجبور بود به وی امر کند که روزه خود را بشکند. وی مدت سی و هشت سال تمام در حجره کوچک و تنگی در کلروو زندگی کرد که دارای بستری از کاه بود و، جز حفرهای در دیوار، هیچ جایی برای نشیمن نداشت. تمامی آسایش و مال و منال دنیوی در قیاس با خیال و نوید مسیح هیچ و پوچ بود. وی در همین باب به تصنیف چند سرود روحانی مبادرت ورزید که حاکی از کمال سادگی و لطافتی دلنشینند. از آن جمله است این ابیات: عیسیایی که یاد شیرین تو دل را شادمانی واقعی میبخشد، ای که حضور تو شیرینتر از عسل و تمام شیرینیهاست.

هیچ نغمهای دلکشتر، هیچ آوایی دلنشینتر، هیچ خیالی شیرینتر از عیسی فرزند خدا نیست.

عیسی، ای امید انسان توبه کار، چقدر نسبت به آینهگران مهربانی! چقدر نسبت به آنها که ترا میجویند احسان میکنی پس نسبت به آنها که ترا میبایند چه باید باشی

با وجود قوه تمیزی که برنار در صنایع لفظی داشت، به هیچ نوع زیبایی و ظرافتی اهمیت نمیداد، مگر آنکه جنبه معنوی داشته باشد. دستها را بر روی چشمان مینهاد تا مبادا دیدگانش از دیدن دریاچههای سویس بیش از اندازه به درك لذت نفسانی نایل آیند. صومعه وی از هرگونه تزیینی جز شکل مسیح مصلوب عاری بود.

وی دیر کلونی را، برای مبالغه عظیمی که در راه معماری و تزیین کلیساهای جامع خود صرف کرده بود، شمانت میکرد. میگفت: ((کلیسا دیوارهای خود را با شکوه ساخته، و از مسکینان خود بکلی غافل ماندهاست.

سنگهای خود را به طلا میآراید، و کودکان خود را برهنه میگذارد. با سیم تیرهیختان دیدگان اغنیا را مسحور میسازد.)) وی شاکی بود از اینکه دیر عظیم سین-دنی، به عوض آنکه جایگاه مومنان بیریا باشد، پایگاه خیل بزرگی از شهسواران مسلح و مغرور شدهاست، و به همین سبب دیر مزبور را ((پادگان، مدرسه شیطان، و لانه مشتی از دزدان)) میخواند. سوژه، صدر دیر سن-دنی، که در عین فروتنی از این انتقادهای متأثر شده بود، به اصلاح قوانین کلیسا و رهبانان خویش پرداخت و هنوز در قید حیات بود که مورد ستایش برنار قرار گرفت.

اصلاح دیرها و جامعههای رهبانی که از کلروو سرچشمه گرفت، و بهبود سلسله مراتب روحانیت که بر اثر گماردن رهبانان برنار بر سر حوزههای اسقفی و اسقفی اعظم میسر شد، فقط جزئی از نفوذ این مرد عجیب بود که توقع هیچ چیز مگر قرص نانی نداشت، و آن نفوذ در عرض نیم قرن حیات وی در تمام شئون دستگاه روحانی ریشه دوانید و، در جمیع درجات، افراد را به انجام وظایف خود واداشت. هانری، برادر پادشاه فرانسه، برنار مدتی با وی گفتگو کرد؛ همان روز هانری به حلقه رهبانان پیوست و در کلروو به ظرفشویی مشغول شد. وی به کمک موعظاتی چنان فصیح و آبدار که گویی تقریباً شعر بودند، قلوب کلیه شنوندگان خود را تسخیر میکرد؛ به وسیله نامههای خویش، که شاهکارهایی از دادخواستهای آتشین بودند، شوراها، اسقفان، پاپها، و پادشاهان را تحت نفوذ قرار میداد؛ و از طریق مراودههای

خصوصی، خط مشیهای کلیسا و حکومت را به طرز مطلوب معین میکرد، برنار هیچ گاه حاضر نشد که متصدی مقامی جز صدر صومعه باشد، لکن وی کسی بود که اشخاص را به مقام پاپی میرساند، یا از آن مقام عزل میکرد. سخن وی را با چنان عزت و احترامی میشنیدند که در مورد هیچ پاپی سابقه نداشت. وی ده دوازده بار، به دعوت کلیسا، از گوشه عزلت کلرو و بیرون آمد؛ هر بار وجودش برای انجام یک دیپلوماسی خطیر ضروری بود. هنگامی که دو گروه مخالف در آن واحد آناکلتوس دوم و اینوکنتیوس دوم را به رقابت با یکدیگر به مقام پاپی برداشتند (۱۱۳۰)، برنار از اینوکنتیوس حمایت کرد. موقعی که آناکلتوس رم را تصرف کرد، برنار وارد ایتالیا شد و، صرفاً با نیروی کلام و شخصیت خویش، شهرهای لومبارد را به طرفداری از اینوکنتیوس به قیام واداشت. مردم که از بلاغت و پاکدامنی وی سرمست شده بودند، بر پایش بوسه زدند و جامه‌های وی را ریش ریش کردند تا هر تکه‌ای را به عنوان یادگاری از آن معصوم برای اخلاف خود محفوظ دارند. سیل بیماران به سوی وی متوجه میلان شد، و مومنان مصروع و مفلوج و مبتلایان به دیگر بیماریها اعلام داشتند که همه به برکت لمس وی شفا یافته‌اند. هر بار که برنار از این قبیل سفرهای پیروزمندانه دیپلماتیک خود به کلرو و باز میگشت، برزگران از کشتزارها و شبانان از کوه‌ها نزد وی می‌آمدند، از او دعای خیر طلب میکردند، و پس دعای وی پاک و فارغ بال دوباره به سر کار خود برگشتند.

هنگامی که برنار در ۱۱۵۳ در گذشت، تعداد دیرهای سیسترسیان، که در سال ۱۱۳۴ (یعنی تاریخ فوت ستیون هاردینگ) از سی تجاوز نمیکرد، به سیصد و چهل و سه بالغ شد. آوازه تقدس و قدرت وی عده بیشماري را به فرقه جدید جلب کرد، چنانکه تا سال ۱۳۰۰ رویهمرفته شصت هزار نفر رهبان و ۶۹۳ صومعه مختلف داشت.

در قرن دوازدهم فرقه‌های دیر نشین دیگری نیز پدید آمدند. در حدود ۱۱۰۰، روبر د/ آبریسول فرقه رهبانان فونتوروو را در آنژو بنیاد نهاد. در ۱۱۲۰، قدیس نوربر از میراث هنگفت پدری صرف نظر کرد و در پرمونتره، واقع در نزدیکی لان، فرقه‌ای را بنیاد نهاد که به **پرمونستر اتسین** مشهور شده‌اند. در ۱۱۳۱، قدیس گیلبرت فرقه رهبانان سمپرینگم انگلیسی را به تقلید شدند. در حدود ۱۱۵۰، برخی از زاهدان گوشه نشین اهل فلسطین نظاماتی را که قدیس باسیلیوس در باره گوشه نشینی وضع نموده بود اقتباس کردند و به نشر و ترویج آرای خویش در سراسر فلسطین پرداختند؛ هنگامی که فلسطین به تصرف مسلمانان در آمد، کرملیان به قبرس، سیسیل، فرانسه، و انگلستان کوچ کردند. در ۱۱۹۸، اینوکنتیوس سوم آیین نامه فرقه موسوم به تثلیثیون را تصویب کرد، و به آن فرقه ماموریت داد که کارش صرفاً تهیه فدیة و آزاد ساختن مسیحیانی باشد که به اسارت ساراسنها در می‌آیند. این فرقه‌ها که نام بردیم همه عاملی نجاتبخش و وسیله‌ای برای تصفیه و اعتلای مقام کلیسای مسیحی بودند.

شور اصلاح دیرها، که به دست قدیس برنار به اوج کمال رسید، با پیشرفت قرن دوازدهم به تدریج رو به کاهش نهاد. فرقه‌های جوانتر مقررات و نظامات سخت و شدید خود را تا حدود معقولی در عین امانت حفظ کردند، لکن در آن دوران پر جنب و جوش کمتر کسی را ممکن بود سراغ گرفت که بتواند مثل برنار از لذای زندگی پرهیز کند و به ریاضت تن در دهد. به مرور ایام، رهبانان فرقه سیسترسیان - حتی در خود کلرو، یعنی صومعه برنار - بر اثر هدایای مردم امیدوار غنی شدند؛ از آنجا که جماعتی از مردم اموال خود را در برابر ((نان بخور و نمیری)) به کلیسا و دیرها هبه میکردند، رهبانان بتدریج توانستند گوشت و مقادیر زیادی شراب را بر سر سفره خویش بپذیرند، و از این پس هر چه کارهای دستی بود به برادران عوام، یعنی افرادی غیر روحانی که ملبس به لباس رهبانانی و مکلف به رعایت نظامات صومعه شده بودند، محول کنند. چهار سال بعد از مرگ برنار، رهبانان وی گروهی از بردگان ساراسن را خریداری کردند؛ از راه فروش کالاهایی که به طور اشتراکی در چهار دیواری دیرها میساختند، تجارت عمده به هم زدند؛ و چون به واسطه مقام اجتماعی خویش از پرداخت عوارض نقلیه معاف بودند، دشمنی اصناف را برانگیختند. بر اثر بی نتیجه ماندن جنگهای صلیبی از وحدت ایمان کاسته شد، و به همان نسبت عده تازه واردین به دیرها تقلیل یافت و روحیه تمام فرقه‌های رهبانی متزلزل شد. لکن آرمان کهنسال زندگی به سیره حواریون عیسی در یک جامعه اشتراکی عاری از تملک فردی فراموش نشد، و اعتقاد به این امر که یک

مسیحی حقیقی باید از ثروت و قدرت دوری جوید و با ثبات قدم همراه مرد صلح باشد، در اذهان هزاران نفر از مردمان بر جا ماند. در آغاز قرن سیزدهم مردی در میان رشته کوه‌های اومبریا در ایتالیا ظهور

کرد که سادگی زندگی، پاکی، تقدس، و محبت وی چنان به این آرمانهای کهنسال **III- قدیس**

[فرانسیس](#)

جوانی دی برنادونه، فرزند بازرگان متمکنی موسوم به سرپیتر و دی برنادونه، که با سرزمین پروانس داد و ستد فراوانی داشت، به سال ۱۱۸۲ در آسیزی به دنیا آمد. پدرش هنگام توقف در پروانس عاشق دختری فرانسوی موسوم به پیکا شده و او را به همسری گرفته و با خود به آسیزی آورده بود. هنگامی که وی از سفر دیگری از پروانس بازگشت و دریافت که زنش پسری زاید‌هاست ظاهر، به احترام زنش، نام او را به فرانچسکو، همان فرانسیس، تغییر داد. این کودک در یکی از زیباترین نواحی ایتالیا بزرگ شد و تا عمر داشت، هرگز ذره‌ای از محبتش نسبت به مناظر دلکش و آسمان شفاف کوهپایه‌های اومبریا کاسته نشد. وی دو زبان ایتالیایی و فرانسوی را از پدر و مادر، و زبان لاتینی را از کشیش محله یاد گرفت، و جز این تحصیل مرتبی نکرد. دیری نپایید که وی در کسب پدر شریک شد، لکن سر پیتر و را مایوس کرد، زیرا در خرج کردن پول به مراتب چالاکتر بود تا در به دست آوردن آن. فرانسیس در موطن خویش غنیترین و دست و دل بازترین جوانها بود. به همین سبب دوستان دورش را گرفتند، بر سر خوان و در باده‌گساری با وی انباز شدند، و در خواندن آوازهای تروبادورها با وی هم‌آواز گشتند. در این ایام گهگاهی فرانسیس جامه‌هایی بر تن می‌آراست که اختصاص به مینسترلها داشت. جوانکی بود نیکو منظر، با گیسوان و چشمانی سیاه، صورتی گشاده، و صدایی دلنواز. اشخاصی که تذکره احوال جوانی وی را نگاشته‌اند با تأکید بیان میدارند که هیچ‌گونه آمیزشی با جنس مخالف نداشت، و در واقع فقط دو نفر زن را به چشم میشناخت، لکن مسلم است که این ادعا نشانه بی‌انصافی در حق فرانسیس است. احتمال دارد که در آن سالها، یعنی سنین رشد، وی از پدرش شمه‌ای درباره بدعت‌گذاران آلبیگانی و والدوسیان جنوب فرانسه، و بشارت آنها به فقر انجیلی شنیده باشد.

فرانسیس در سال ۱۲۰۲ به سپاهیان آسیزی در جنگ با پروجا پیوست، به اسارت در آمد، و یک سالی را در گوشه عزلت به تفکر پرداخت. در سال ۱۲۰۴ وی به عنوان داوطلبی به لشکریان پاپ اینوکنتیوس سوم پیوست. هنگامی که در سپولتو به بیماری تب در بستر افتاده بود، به خیال خودش صدایی شنید که می‌گفت: ((چرا مولا را می‌گذاری و خدمت بنده را می‌کنی امیر را رها می‌کنی و فرمان رعیتش را گردن مینهی)) وی (کنم)) ندا آمد: ((به زاد بومت بازگرد. در آنجا به تو گفته خواهد شد که باید به کدامین عمل مبادرت ورزی.)) فرانسیس خدمت لشکری را ترک گفت و به آسیزی بازگشت. اینک علاقه‌اش به کسب و کار پدر به مراتب کمتر از سابق و به دین بیش از پیش شده بود. در نزدیکی آسیزی نمازخانه محقری قرار داشت که آن را نمازخانه سان دامیانی مینامیدند. در فوریه ۱۲۰۷، هنگامی که فرانسیس مشغول عبادت در آنجا بود، به خیالش رسید که عیسی از محراب نمازخانه با وی به تکلم در آمده و مابقی عمر و جان وی را به عنوان موقوفه‌ای در راه حق می‌پذیرد. از آن لحظه به بعد احساس کرد که وی خود را وقف زندگی جدیدی کرده‌است بیدرنگ هر چه نقدینه با خود داشت به متولی نمازخانه سپرد و به خانه شتافت. روزی در راه به یک جذامی برخورد و از دیدن وی با اشمزاز روی در هم کشید و راه خود را کج کرد. لکن چند لحظه‌ای بعد، به خاطر این نقض عهده که با مسیح کرده بود، پشیمان شد، بازگشت، کیسه خود را در دست جذامی خالی کرد و دست او را بوسید. از زبان خود فرانسیس حکایت میکنند که این عمل به منزله سرآغازی در زندگی معنوی او بود. از آن پس بارها به دیدن مساکن جذامیان میرفت و به ایشان خیرات و مبرات میداد.

اندکی پس از این واقعه، وی چند روزی را در خود نمازخانه یا حول و حوش آن گذانید، و ظاهراً لب به خوراک آشنا نکرد؛ هنگامی که بار دیگر به آسیزی بازگشت، لباسهای چنان پاره پاره و خودش آنقدر نحیف، فرسوده، رنگ‌پریده، و پریشان احوال شده بود که کودکان شیطان در میدان عمومی شهر، از دیدن قیافه وی فریاد می‌زدند: ((آهای دیوانه! آهای دیوانه!)) در آنجا بود که پدرش وی را پیدا کرد، فرزند ابله

خواند، او را کشان کشان به خانه برد، و در دولا بچه‌های زندانی کرد. همین که مادرش او را آزاد کرد، فرانسیس با شتاب راه نمازخانه را در پیش گرفت. پدرش که از جریان آگاه شد، خود را به فرزند رسانید و زبان به ملامتش گشود که با کردار خویش خانواده را مضحکه خاص و عام ساخته و در ازای آنهمه پولی که در راه تربیتش صرف شده‌است، به جایی نرسیده است، و به او حکم کرد که شهر را ترک گوید. فرانسیس که تمام مایملک شخصی خود را به قصد کمک به نمازخانه فروخته بود، پولش را تسلیم پدر کرد، لکن پسری که اکنون خود را از آن مسیح میدانست دیگر نمیتوانست فرامین پدر را اطاعت کند. مرافعه پدر و پسر به دادگاه اسقف در میدان سانتاماریا مادجوره کشیده شد. در حالی که خلقی نظاره میکردند، فرانسیس با فروتنی در محضر اسقف حاضر شد. این همان جلسه دادرسی بود که قلم نقاش معروف ایتالیایی، جوتو، آن را روی تابلوی زیبای خود جاودانی ساخت. اسقف سخنان فرزند را شنید و به وی امر کرد که تمام مایملک خود را تحویل پدر دهد. فرانسیس به اتاقي در کاخ اسقف خزید، و دیری نگذشت که لخت مادر زاد بازگشت و البسه خود را، که در هم پیچیده بود، با چند سکه باقیمانده در برابر اسقف نهاد و گفت: ((تا این لحظه من پیتر و برنادونه را پدر خود میخواندم، لکن اکنون مایلم به سبب است که من این پول... و همچنین پوشاکم و هر چیزی را که از وی داشتم به وی مسترد میدارم، زیرا از این پس میل دارم که هیچ نگویم مگر ((پدر ما، که در آسمانی.)) در حالی که اسقف بدن عریان و لرزان جوان را با طیلان خود میپوشانید، برنادونه آن لباسها را برداشت و به خانه بازگشت. فرانسیس بار دیگر متوجه نمازخانه سان دامیان شد، برای خویشتن جامه‌های به سبک مردان تارک دنیا دوخت، برای سد جوع خانه به خانه به در یوزگی پرداخت، و با دست خود شروع به مرمت آن نمازخانه ویران کرد. چند تن از ساکنان شهر نیز به یاری وی شتافتند، و همچنانکه به کار اشتغال داشتند، در تسبیح خدا با هم آواز خوانی میکردند.

در فوریه سال ۱۲۰۹، هنگامی که فرانسیس در مراسم قداس شرکت جست ناگهان از شنیدن آیاتی که کشیش در باب اندرزهای عیسی به حواریون خویش از روی انجیل میخواند حالش دگرگونه شد. آن آیات چنین بودند:

و چون میروید موعظه کرده، گوئید که ملکوت آسمان نزدیک است: بیماران را شفا دهید، ابرصان را طاهر سازید، مردگان را زنده کنید، دیوها را بیرون نمایید، مفت یافتهاید، مفت بدهید: طلا یا نقره یا مس در کمرهای خود ذخیره نکنید: و برای سفر توشه‌دان یا دو پیراهن یا کفشها یا عصا بردارید، زیرا که مزدور مستحق خوراک خود است. ((انجیل متی: ۱۰: ۷-۸)) به یک باره فرانسیس پنداشت که این کلمات از زبان خود مسیح جاری میشود و او را مخاطب قرار داده است.

مصمم شد که آن عبارات را مو به مو اطاعت کند، به عبارت دیگر صاحب هیچ چیز نباشد، و به موعظه مردمان برای نیل به ملکوت آسمانی مشغول شود. عزم خود را جزم کرد که ۱۲۰۰ سالی از فراز قرون به عقب بازگردد، و پرده‌های ابهامی را که به دور عیسی مسیح تنیده شده بود، بدرد. و زندگی خود را به سیره آن موجود ملکوتی از نو پی ریزد.

با این اندیشه، بهار آن سال، فرانسیس که پیه طعنه‌ها و ریشخندهای مردم هرز هگویی را بر تن مالیده بود، در میان میدانهای شهر آسیزی و شهرهای نزدیک به تبلیغ تعالیم مسیح و دعوت مردم به فقر پرداخت. از آنجا که وی از دست بی بند و باری مردم در کسب مال، یعنی صفت ممیز آن عهد، به ستوه آمده و از تشریفات و تجمل زندگانی پاره‌ای از روحانیان منزجر شده بود، خود ثروت را به عنوان دام ابلیس و لعنت مطرود دانست، و به پیروان خود دستور داد که پول را با همان دیده حقارت نگرند که تپاله را، و از عموم مردان و زنان دعوت کرد که هر چه دارند بفروشند و در راه ضعفا بذل کنند. گروه‌های کوچکی از مردمان با شگفتی و تحسین به موعظات وی گوش فرا میدادند، لکن اکثرا او را سفیهی عاشق عیسی میشمردند و بی اعتنا دنبال کار خود میشتافتند. اسقف نیکو سیرت آسیزی، به وی تذکر داد که ((طرز زندگی تو، بدون هیچ گونه علقه مالکیت، به نظر من بسیار نامطوبوع و شاق است.)) جواب فرانسیس به این سخن اسقف آن بود که: ((عالیجناب، اگر همگی ما از مال دنیا نصیبی داشته باشیم، برای مدافعه از آن اموال نیازمند به اسلحه خواهیم بود.)) قلوب پاره‌ای مردمان از صداقت وی به تپش در آمد.

دوازده تن مرد حاضر شدند از تعالیم وی پیروی کنند. فرانسیس با آغوش باز ایشان را پذیرفت و اندرزی را که عیسی به حواریون خود داده بود - و در فوق مذکور افتاد- شعار و دستور العمل آنها ساخت. این گروه برای خویش جامه‌هایی قهوه‌ای رنگ دوختند، و از شاخه‌ها و برگ‌های درختان غرقه‌هایی ساختند. همه روزه فرانسیس و یارانش، که از سنت قدیمی رهبانیت، یعنی گوشه‌نشینی دست شسته بودند، پای پیاده و بی آنکه پشیزی در تملک داشته باشند، برای هدایت مردم به اطراف و اکناف رو مینهادند. گاهی چند روزی از انتظار غایب بودند و در انبارهای علوفه یا در مریضخانه‌های جذامیان یا در زیر سقف هشتی کلیساها میخفتند، و هنگامی که مراجعت میکردند، فرانسیس پای آنها را شستشو میداد و به ایشان خوراک میداد.

پیروان فرانسیس حین برخورد با یکدیگر، و وقتی به هنگام سفر به کسی برمی خوردند، به شیوه کهنسال مشرق زمینی، عبارت ((سلام خدا بر تو)) را به عنوان درود به کار میبردند. هنوز پیروان این فرقه را فرانسیسیان نمیخواندند؛ افراد این جمعیت خود را فراترس مینورس یا ((فرایارهای کهنتر)) مینامیدند. از این نظر فرایار (برادر) بودند که با کشیشان عادی تفاوت داشتند، و بدین جهت خود را کهنتر یا اصغر میخواندند که معتقد بودند کهنترین غلامان درگاه مسیحند؛ هرگز برای خود قدرت عالیتر قایل نمیشدند، بلکه فرمانبردار اوامر مقامات بالاتر بودند. هر فرایار مکلف بود که اوامر کشیشان را، ولو در مقام بسیار نازل و کوچک باشند، اطاعت کند، و در برخورد با هر کشیشی دست وی را ببوسد. از اولین افراد فرقه فرانسیسیان عده بسیار معدودی دارای رتبه‌های مقدس شدند؛ خود فرانسیس هیچ گاه مقامش از یک نفر شماس بالاتر نبود؛ پیروان این فرقه در اجتماع کوچک خودشان به خدمت یکدیگر قیام میکردند و به کارهای دستی میپرداختند، کسی که تن پرور بود، آن قدرها در چنین محیطی دوام نمیآورد. افراد را از اشتغال به تحصیل علوم و حکمت دلسرد میکردند. خود فرانسیس هیچ گونه برتری برای معلومات غیر مذهبی قایل نبود مگر گرد آوردن مال یا کسب قدرت، و میگفت: ((آن برادران من که در پی میل به کسب دانش روانند، در روز جزا، خود را تهیدست خواهند دید.)) وی تاریخ‌نویسان را به باد ملامت میگرفت که خودشان هیچ کار خطیری انجام نمیدهند، لکن برای ضبط کارهای خطیر دیگران به افتخارات نایل می‌آیند. سالیان دراز پیش از آنکه گفته کوتاه‌گفته درباره گفتار بی‌کردار - دانشی که به عمل نینجامد بیهوده است - رواج یابد، فرانسیس میگفت: ((آدمی را فقط آن قدر دانش است که به موقع عمل گذارد.)) هیچ يك از پیروان فرقه حق تملک کتابی، حتی کتاب دعایی را نداشت. در هنگام ایراد موعظات میتوانستند علاوه بر کلام عادی، از آواز نیز استفاده کنند. فرانسیس حتی آنها را مجاز ساخته بود که به تقلید مغنیان غزلسرای عهد با نغمه سرایی مردم را سرگرم سازند و ((خنیانگران خدا)) شوند. گاهی مردم فرایارهای رهبان را ریشخند میکردند، آنها را کتک میزدند، و حتی تنبوش آنها را میربودند.

نصیحت فرانسیس به ایشان آن بود که هیچ گونه مقاومتی نشان ندهند. در بسیاری موارد، این گونه افراد لامذهب از بی اعتنائی فوق بشری رهبانان به نخوت و مال دنیا متحیر میشدند، طلب بخشایش میکردند و اموال دزدی را به آنها مسترد میداشتند. معلوم نیست که نمونه ذیل از کتاب گل‌های کوچک قدیس فرانسیس جنبه تاریخی دارد یا افسانه است، لکن هر چه باشد، معیار خوبی است از تقدس آمیخته به وجدی که از خلال تمام احوالات این قدیس بزرگ میترآید: یکی از روزهای زمستان، هنگامی که فرانسیس از پروجای بیرون میرفت و به سختی از شدت سرما متالم بود، گفت: ((ای برادر لئو، هر چند که فرایارهای کهنتر سرمشق نیکویی از تقدس و تهذیب اخلاقند، معالوصف با سعی تمام بنگار و ضبط دفتر کن که خوشی واقعی را نباید در میان افراد این فرقه جستجو کرد.)) و فرانسیس اندکی دیگر راه سپرد، و گفت: ((ای برادر لئو، حتی اگر فرایارهای کهنتر کور را بینا، کج را راست، اجنه را دفع، کُر را شنوا، و لنگ را معالجه کردند.... و کسانی را که چهار روز در خاک خفته بودند حیات بخشیدند - باز هم بنویس که خوشی واقعی هرگز در میان ایشان پیدا نمیشود.)) و وی اندک مدتی راه در نور دید، و آنگاه به صدای بلند آواز داد که: ((ای برادر لئو، اگر فرایارهای کهنتر به جمیع زبانها و علوم کتب مقدس آشنا شدند و به برکت این دانستنیها توانستند نه فقط از وقایع آینده خبر دهند، بلکه از روی مافیالضمیر و اسرار نفس پرده بردارند - بنویس که شادمانی واقعی آنجا نیست.))... باز اندکی فراتر رفت، و دوباره آواز برداشت که: ((ای برادر لئو، حتی اگر برادر فرایارهای کهنتر چنان در موعظه استاد شدند که قادر بودند همگی کفار را به پیروی

از آیین عیسی و دارند - بنویس که خوشی واقعی در این نیست.)) و هنگامی که دو فرسنگ راه بر این نمط سخن گفته شد، برادر لئو پرسید: ((پدر، تو را به نام خداوند سوگند، به من بازگو که خوشی واقعی را در کجا توان یافت)) و فرانسویس پاسخ داد: ((هنگامی که ما به نمازخانه مریم مقدس فرشتگان [که در آن موقع صومعه فرقه فرانسیسیان در آسیزی بود] میرسیم، و سراپا خیس از باران، یخ بسته از فرط سرما، آلوده به گل و لای، و در رنج از شدت گرسنگی، حلقه بر در می‌کوبیم و دربان خشمگین می‌آید و می‌گوید: ((کیستید))، و ما جواب می‌دهیم: ((دو تن از برادران شمایم))، و او پاسخ می‌دهد: ((دروغ می‌گویید، شما دو نفر شیادید که به هر طرف روان می‌شوید، مردم را می‌فریبید، و صدقات فقرا را می‌زدید، پی کار خود روید!)) و در را به روی ما نمی‌گشاید و ما را تمام شب در میان باران و برف گرسنه و سرد به جا می‌گذارد، آنگاه ما با شکایتی این ستم را بر خود هموار سازیم... بی آنکه شکایتی یا ندبهای کنیم، و با کمال محبت و در عین فروتنی باور داریم که خداوند است که دربان را سد راه ما کرده است - ای برادر لئو، بنویس خوشی واقع در آنجاست و اگر ما مصرانه همچنان حلقه بر در زنیم، و او بیرون آید و با خشم ما را از در براند، به ما دشنام دهد و بر گونه‌های ما تف کند، و بگوید: ((دور شوید ای دزدان نابکار!)) و اگر این عتاب را ما با محبت و شغف تحمل کنیم - بنویس، ای برادر لئو، که این است خوشی واقعی؛ و اگر ما، جان به لب از سرما و گرسنگی، بار دیگر بر در کوبیم و با سرشک فراوان تمنا کنیم که به خاطر عشق به خدا در را بگشاید، و او... با چماقی کلفت و گره‌دار بیرون آید و باشلقه‌های ما را بگیرد و ما را بر زمین افکند، در برف بگلتاند، و با آن چماق سنگین تمام استخوانهای ما را بکوبد، و ما، به یاد آلام مسیح سعید، به خاطر و حلم تحمل کنیم، - بنویس، ای برادر لئو، که در اینجا و در چنین حالی است که خوشی واقعی را جستهایم.)) یاد سبکسریهای اوان دوره جوانیش یک نوع حس گناهکاری بر وجودش مستولی می‌ساخت که مدام او را معذب می‌داشت، و اگر مندرجات کتاب گلهای کوچک قدیس فرانسویس را مناط اعتباری باشد، وی گاهی متحیر بود که آیا خداوند هرگز گناهانش را خواهد بخشید یا نه. همین کتاب حکایت دلنشینی دارد به این مضمون که در اوایل پیدایش فرانسیسیان چون کتاب دعایی وجود نداشت که از روی آن به خواندن دعاها و انجام فرایض پردازند، فرانسویس در حال مناجاتی ساخت در توبه، و به برادر لئو، یکی از رهبانانی که در سفر و حضر ندیم وی بود، دستور داد که آن عبارات را یکی یکی بعد از وی تکرار کند. هر جمله‌ای حاوی کلماتی بود دال بر گناهکاری فرانسویس، و هر دفعه که لئو میرفت آن عبارات به تقلید از پیر خود تکرار کند، متوجه میشد که در عوض می‌گوید: ((رحمت خدا بی پایان است.)) در موردی دیگر، هنگامی که فرانسویس دوره نقاهت بیماری تب چهار روزه را می‌گذراند، دستور داد که وی را عریان به محوطه بازار شهر آسیزی ببرند، و به یکی از برادران رهبان حکم کرد که در ملا عام کاسه‌های پر از خاکستر بر صورت او ریزد، و خطاب به مردم گفت: ((شما می‌دانید که من مردی مقدس، لکن من در حضور خداوند و شما اقرار می‌کنم که در بیماریم، گوشت و آشی که آن گوشت پخته بودند، خورده‌ام.)) مردم بیش از پیش به پاکدامنی وی معتقد شدند. برای هم شرح می‌دادند که چگونه رهبان جوانی عیسی و مریم عذرا را مشغول گفتگو با فرانسویس دیده بود. معجزات فراوانی به وی نسبت می‌دادند؛ بیماران و افرادی را که شیطان به جسمشان رفته بود، برای شفا نزد وی می‌آوردند.

دستگیری او از مستمندان افسانه شد. وی محال بود بتواند دیگران را فقیرتر از خویش ببیند. به قدری جامعه‌های خود را از تن در می‌آورد و به رهگذران بینوا می‌بخشید، که مریدانش به رحمت می‌توانستند او را دایما با تنبوش نگاه دارند. در کتاب آیین کمال که محتملاً افسانه‌است روایت شده است که زمانی:

چون وی از سینا مراجعت میکرد، در ضمن راه به مرد فقیری برخورد و به راهبی که همراهش بود گفت: ((ما باید این ردا را به صاحبش مسترد داریم، زیرا این فقط به عنوان امانتی در نزد ما بوده تا به آدمی فقیرتر از خود برسیم... اکنون اگر آن را به کسی که نیازمندتر از ماست نسپاریم، در نامه اعمال ما، آن را در حکم سرقتی به حساب خواهند آورد.))

عشق وی آن قدر بیکران بود که از اینای بشر گذشته، شامل حال جانوران، گیاهان، و حتی جمادات هم میشد.

در کتاب آینه کمال از قول وی روایتی شده است که صحت آن معلوم نیست، و به هر حال يك نوع مقدمه‌ای است برای قطعه‌ای که بعدها فرانسویس به اسم مز مور آفتاب تصنیف کرد: صبحگاهان چون آفتاب برآید، همه کس باید خدا را سپاس گزارد، که آن را برای تمتع ما خلق فرمود ... هنگامی که شب در میرسد، همه کس باید به سبب وجود برادر آتش خدا را شاکر باشد، که نور آن دیدگان ما را منور میشود، زیرا همگی در حکم نابینایانیم و خداوند به کمک این دو، که برادران مایند، دیدگانمان را روشن میسازد.

به قدری مفتون آتش بود که از خاموش کردن شمع اکراه داشت، زیرا معتقد بود که ممکن است شمع به خاموش شدن معترض باشد. نسبت به هر موجود زنده‌ای يك نوع بستگی و قرابت احساس میکرد. میخواست از امپراطور (فرديك دوم، که علاقه وافری به کشتار پرندگان داشت) استدعا کند، و به وی بگوید که: ((به خاطر عشقی که به خدا و به من داری، قانونی وضع کن تا هیچ کس نتواند چکاوکها را که خواهران مایند بگیرد، یا بکشد، و یا به آنها آزاری رساند؛ و نیز مقرر فرما که کلیه فرمانداران یا حکام شهرها و خاندان قصرها و دهکده‌ها افراد را موظف کنند که همه ساله در روز عید میلاد مقداری دانه در بیرون شهرها و حصارهای خود بریزند تا آنکه خواهران ما، چکاوکها و دیگر پرندگان، بی قوت نمانند.)) و همچنین حکایت کرده‌اند که روزی فرانسویس به جوانی برخورد که چند قمری را به دام انداخته بود و برای فروش به بازار میبرد. قدیس، جوان را تشویق کرد که آن پرندگان را به وی بسپارد، و خود لانه‌ای برایشان ترتیب داد تا ((آنکه مثمر ثمر گردند و زاد و ولد کنند.)) قمریان حکم پیر را به خوبی اجابت کردند، و در نزدیکی صومعه با محبت وافری نسبت به دیر نشینان میزیستند و گاهی ریزه‌های خورش آنان را از سر سفره برمیچیدند. درباره عشق وی به پرندگان افسانه‌های زیادی به وجود آمده‌است. یکی از اینها اجابت میکرد که چگونه، بین راه کانورا و بواتیا، فرانسویس خطاب به ((خواهران کوچکم، پرندگان)) موعظه میکرد و ((آنهايي که بر سر شاخه‌ها بودند پایین میآمدند تا سخنان وی را بشنوند؛ و ساکت بر جای میمانند تا قدیس فرانسویس موعظه خود را تمام کند.))

خواهران کوچکم، پرندگان، شما بسیار مرهون خداوند، آفرینگار خویش میباشید، و همواره باید سپاسگزار وی باشید زیرا خداوند به شما جامه‌هایی دو لایی و سه لایی عطا فرموده‌است. به شما آزادی بخشیده است تا هر جا بخواهید بروید. ... از اینها گذشته، شما نه میکارید و نه میخورید، و خداوند به شما قوت می‌رساند؛ شما را از رودخانه‌ها و چشمه‌ها سیراب میسازد؛ کوهستانها و دره‌ها را پناهگاه شما ساخته‌است؛ به شما درختان بلند را داده است تا در آنجا لانه‌های خود را بنا کنید؛ به همان اندازه که قادر به رشتن یا دوختن نیستید، خداوند به شما و کودکانتان پوشاک بخشیده‌است. ... پس، خواهران کوچک من، از گناه حق ناشناسی بر حذر باشید، و همواره سعی کنید تا شکر خداوند را به جا آورید.

دوتن از فرایارها، جیمس و ماسیو، ما را خاطر جمع میسازند که پرندگان با حرمت تمام سر تعظیم در برابر فرانسویس خم کردند، و تا وی دعای خیر در حقشان نکرد، حاضر نشدند وی را ترک گویند. کتاب فیورتي یا گلهاي كوچك قدیس فرانسویس، که این داستان برگرفته شده از آن است، نسخه ایتالیایی مفصلتری از کتاب لاتینی آکتوس بناتی فرانکیسکی (۱۲۲۳) است. این قصص در احوال و مکالمات فرانسویس بیشتر جنبه ادبی دارد تا حوادث تاریخی، لکن از نظر نقد ادبی از جمله جالبترین تصنیفات عصر ایمان است.

چون به فرانسویس توصیه شده بود که برای تاسیس يك فرقه مذهبی محتاج به اجازه پاپ است، در سال ۱۲۱۰ وی به اتفاق دوازده تن مرید خویش متوجه رم شد، و تقاضای خود و مریدان را به حضور اینوکنتیوس سوم عرضه داشت. آن پاپ بزرگ با ملایمت به ایشان تجویز کرد که دست نگاه دارید تا مرور ایام ابتدا عملی بودن تعالیم آن فرقه را به ثبوت رساند. اینوکنتیوس گفت: ((فرزندان عزیزم، به نظر من زندگی شما بی اندازه سخت است. میبینم که در واقع شوری عظیم در سر دارید... لکن من باید ملاحظه احوال کسانی را بکنم که بعد از شما می‌آیند، تا مبدا روش زندگی شما از حیطة قدرت آنها بیرون باشد.)) فرانسویس اصرار ورزید، و پاپ سرانجام در برابر تقاضای وی تسلیم شد - به عبارت دیگر، قدرت مجسم در برابر ایمان مجسم سر فرود آورد.

پیروان وی و سبط سر را به سبک دیگر رهبانان تراشیدند و خود را مکلف به رعایت يك سلسله مراتب کر دند، و از بنیکنیان کوه سوبازیو، واقع در نزدیکی آسیزی، نمازخانه موسوم به ((مریم مقدس فرشتگان)) را برای پرستشگاه پذیرفتند. این نمازخانه به قدری کوچک بود (درازی آن از چند متر تجاوز نمیکرد) که به پورتیونکولایا ((بخش کوچک)) موسوم شد. در اطراف آن رهبانان برای خویش کلبه‌هایی ساختند، و این کلبه‌ها بود که اولین صومعه نخستین فرقه فرانسیسیان را تشکیل داد.

از این پس نه فقط اعضای جدیدی به فرقه نوبنیاد پیوستند، بلکه قدیس مزبور از این خوشحال بود که دختر هجده ساله متمکنی به نام کلارا دی سکینی از وی رخصت میخواست تا دومین فرقه قدیس فرانسیس را برای زنان (۱۲۱۲) بنیاد نهد. این دوشیزه، پس از ترک خانه، عهد کرد که در عین فقر، پاکدامنی، و اطاعت زندگی کند؛ سرپرست يك صومعه فرانسیسیان شد که در اطراف نمازخانه سان دامیانی برای راهبه‌ها پی افکنده شد.

در سال ۱۲۲۱، سومین فرقه قدیس فرانسیس (مشهور به گروه سوم) تشکیل شد. اعضای فرقه اخیر از آن دسته عوامی بودند که در عین تمایل به زندگی در ((دنیا))، میخواستند تا حداکثر امکان از نظامات فرانسیسیان پیروی کنند (بی آنکه خود را کاملاً مکلف به رعایت آن قواعد کرده باشند) و ضمناً هم علاقه داشتند در کارهای دستی و امور خیریه به فرقه‌های اولی و دومی کمک برسانند.

اکنون عده روز افزون افراد فرقه‌های فرانسیسیان سبب انتشار آرا و تعالیم آنها به شهرهای اومبریا (۱۲۱۱) و بعداً به دیگر شهرستانهای ایتالیا شد. این جماعت بدعتی با خود نیاورده بودند، لکن آنچه از الاهیات در مقام موعظه میگفتند بسیار اندک بود. نکته مهمتر آنکه مبلغان فرانسیسیان از شنوندگان خود توقع همان پاکدامنی، فقر، و اطاعتی را که شعار خودشان بودند نداشتند. میگفتند: ((از خدا بترسید و او را حرمت نهید، تسبیح گوید و ستایش کنید. ... توبه کار باشید... زیرا میدانید که ما بزودی خواهیم مرد... از شر بیرهیزید و در راه خیر پویا باشید.)) مردم ایتالیا این گونه سخنان را بارها شنیده بودند، لکن کمتر از زبان افرادی که تا این درجه صداقتشان عیان باشد. انبوه خلائق در مجلس موعظه آنها گرد میآمدند؛ مردم یکی از دهات کوهپایه اومبریا، همینکه شنیدند قدیس فرانسیس متوجه دهکده آنهاست، دسته جمعی، از کوچک و بزرگ، با دسته‌های گل و علم، در حال آواز خوانی به استقبال آنها شتافتند. در سینا، فرانسیس شهر را گرفتار يك جنگ داخلی دید. موعظه وی سبب شد که گروه‌های متخاصم به پای وی افتادند و به تشویق وی چند صباحی دشمنی دیرین را فراموش کردند. ضمن این گونه سفرها در ایتالیا بود که فرانسیس به عارضه تب نوبه مبتلا و به همین علت دچار مرگی نا بهنگام شد.

با اینهمه، فرانسیس، که از توفیق خویش در نواحی مختلف ایتالیا دلگرم شده بود و چندان اطلاعی درباره اسلام نداشت، مصمم شد که به سوریه سفر کند تا مگر مسلمانان و حتی سلطان اسلامی آن دیار را به قبول آیین مسیح وادارد. در سال ۱۲۱۲، از یکی از بنادر ایتالیا به قصد سوریه در کشتی نشست، اما طوفان کشتی را به ساحل دالماسی راند، و فرانسیس ناگزیر شد به ایتالیا بازگردد، از طرف دیگر، گفته شده است که چگونه ((آن قدیس، پادشاه بابل را پیرو کیش عیسی گردانید.)) نیز روایت دیگری که محتملاً جنبه افسانه دارد حاکی است که در همان سال، فرانسیس به اسپانیا رفت تا مورهای آن سرزمین را مسیحی کند، لکن هنگام ورود چنان بیمار شد که مریدانش ناگزیر شدند او را به آسیزی بازگردانند. روایت مشکوک دیگری حاکی از آن است که به مصر رفت و از میان لشکریانی که در دمياط با صلیبیون میجنگیدند بی هیچ گزندی عبور کرد و به پادشاه مسلمان پیشنهاد کرد که حاضر است از میان آتش گذر کند و هیچ آسیبی نبیند، به شرط آنکه پادشاه و عموم لشکریانش پیرو آیین مسیح شوند، لکن پادشاه قبول نکرد، و به فرمان وی قدیس فرانسیس را به سلامت روانه اردوی مسیحیان کردند. فرانسیس، که از دیدن قتل عام فجیع مسلمانان به دست سربازان سپاه عیسی در فتح دمياط منزجر شده بود، دلشکسته و رنجور به ایتالیا مراجعت کرد. منقول است که در سفر مصر چشم دردی بر عارضه تب نوبه وی افزوده شد، و به همین علت بود که در سالهای آخر عمر تقریباً او را از نعمت بینایی محروم کرد.

در ضمن غیبت‌های طولانی آن قدیس، عده پیروانش سرپرست از آن رو به فزونی نهاد که به صلاح و صرفه فرقه وی بود. آوازه شهرتش سبب گرویدن افرادی به فرقه فرانسیسیان شد که بدون غور و تأمل لازم سوگند وفاداری یاد میکردند. برخی بعد از این شتابزدگی خود پشیمان شدند، و عده‌ای شکایت کردند که نظامات فرقه وی بسیار شدید است. فرانسیس به اکراه گذشته‌های نشان داد. همچنین بی‌شک توسعه فرقه و تجزیه آن به شعب مختلف که در اطراف کوهپایه‌های اومبریا پراکنده بود، حضور ذهن و کاردانی زیادی در اداره امور میخواست که هرگز از عهده یک صوفی گوشه نشین ساخته نبود. در خبر است که یک بار چون رهبانی از دیگری نزد وی بدگویی رهبان مزبور حکم پیر را اطاعت کرد، لکن یاران وی از مجازات بیشتر منجز شدند تا از خود تقصیر. در ۱۲۲۰، فرانسیس از رهبری فرقه دست شست و به پیروان خویش دستور داد که دیگری را به سمت صدر جمعیت خویش برگزینند، و از آن پس خود مثل یک رهبان عادی به گوشه عبادت خزید. لکن، یک سال بعد، که از مشاهده سیستم‌های مجددی که در نظامات اولیه (مورخ ۱۲۱۰) فرقه پریشان خاطر شده بود، مقررات جدیدی را تنظیم کرد که به ((عهد)) فرانسیس اشتها دارند. غرض وی از این کار آن بود که رهبانان فرقه خویش را به رعایت کامل سوگند فقر وادارد، و مانع از آن شود که ایشان کلبه‌های خود را در پورتیونکولا ترک گویند و در اماکن مطبوعتری که مردم شهر نشین برای آنها ساخته بودند مقام گیرند. فرانسیس نظامات جدید خود را به حضور پاپ هونوریوس سوم عرضه داشت، و پاپ آن را به مجمعی از نخست کشیشان برای تجدید نظر فرستاد. هنگامی که نتیجه به دست فرانسیس رسید، حاوی ده-دوازده عبارت در تکریم وی بود، گذشته از اینکه ده - دوازده فقره از نظامات وی را سست میکرد. بدین ترتیب، پیشگویی‌های اینوگنتیوس سوم جامه تحقق پوشیده بود.

فرانسیس که حال بدین منوال دید، از روی اکراه، لکن در عین فروتنی، باقی عمر را حصر بر گوشه‌نشینی، تفکر در انزوا و عبادت ساخت. شدت سرسپردگی و قدرت اندیشه‌اش به حدی بود که گاهی به خیال خویش عیسی مسیح، یا مریم عذرا، یا حواریون را به چشم مشاهده میکرد. در سال ۱۲۲۴، وی به اتفاق سه تن از مریدان خود آسیزی را ترک گفت، سواره از میان کوه‌ها و جلگه گذشت، و خود را به خانقاهی واقع در کوه ورنای نزدیکی کیوسی رسانید. در اینجا فرانسیس در کلبه دور افتاده‌ای در کنار پرتگاهی عمیق مقیم شد و به هیچ کس اجازه نداد که از او دیدن کند، مگر به برادر لئو. به وی دستور اکید داد که همه روزه فقط دو بار به دیدار او رود، و هر بار که به کلبه نزدیک میشود و آواز بر میدارد، اگر لبیک نشنید، فراتر نرود. در چهاردهم سپتامبر ۱۲۲۴، که عید تجلیل صلیب مقدس بود، بعد از آنکه فرانسیس روزه طولانی گرفته و همه شب را به دعا و عبادت گذرانیده بود، چنین پنداشت که یکی از کروبیان آسمان نازل میشود و حامل صورتی از مسیح مصلوب است.

هنگام که آن فرشته از نظرش غایب شد، درد عجیبی در خود احساس کرد، و متوجه شد که بر کف و پشت دست‌ها و بر روی و کف پاها و همچنین بر بدنش جراحاتی وارد شده که به ظن وی شباهت به جایی زخم نیزه‌ای داشت که با آن پهلوی مسیح را دریده بودند، و گمان میکرد زخمهایی که بر اثر آویختن جسم وی بر صلیب حادث شده بود، در بدن وی نیز پدیدار گشته‌است.

بروز آثار زخم، وی به تدریج دید خود را از دست داد، و حین دیداری از دیر راه‌های قدیسه کلارا کاملاً نابینا شد. کلارا با مراقبت از وی قوه دیدش را بازگردانید و مدت یک ماه او را در دیر سان دامیانی نگاه داشت، و در این محل بود که روزی از روزهای سال ۱۲۲۴ هنگامی که دوران نقاهت را میگذرانید، از سر شعف، به نثر موزون ایتالیایی، قطعه مشهور خویش، مزمو آفتاب را تصنیف کرد:

خداوند محبوب متعال، ای قادر مطلق.

ای که حمد، جلال، عزت، و هر دعای خیری از آن توست، ای بلندپایه‌ترین که جمله ثناها تنها مر تو را سزاوار است، و هیچ کس شایسته نیست که نامت را بر زبان آورد.

سیاس مر ترا پروردگار من، با تمامی موجودات تو، بالاتر از همه، برادر آفتاب که بخشنده روز است و ما را به نور خود منور میسازد و او زیباست و درخشان، با شکوهی فراوان، که به تو میماند ای بلند پایترین همگان.

سیاس مر ترا پروردگار من، به خاطر خواهر ماه و اختران، که جملگی را، روشن و گرانبها و خوبرو، تو در آسمان آفریده‌ای.

سیاس مر ترا پروردگار من، به خاطر برادر باد و نسیم و ابر و هوای خوش و همه گونه هوا، که با آنها تو به مخلوقات روزی میرسانی.

سیاس مر ترا پروردگار من، به خاطر خواهر آب، که بسیار مفید است و ناچیز، گرانبهاست و ناب.

سیاس مر ترا پروردگار من، به خاطر خواهر ما، مام زمین، که ما را روزی میدهد و موید میدارد، و میوه‌های گوناگون با گلها و ریاحین الهان به ما می‌آورد. سیاس مر ترا پروردگار من، به خاطر آن کسانی که در خجسته‌اند آن کسانی که با آرامش آرام را تحمل میکنند، زیرا به دست تو، قادر متعال، تاج بر سر خواهند نهاد.

در ۱۲۲۵، برخی از پزشکان ریتی، بعد از آنکه بی نتیجه ((بول کودك نابالغي)) را در چشمش کشیدند، برای معالجه تجویز کردند که باید میله‌ای از آهن گذاخته را بر روی پیشانی‌ش بکشند. میگویند که فرانسیس دست به دامان ((برادر آتش)) شد که ((تو از تمام مخلوقات زیباتری، در این ساعت روی موافق به من بنما، تو میدانی که من همواره چقدر دوستت داشتم)) بعد از این عمل، وی اظهار داشت که هیچ گونه دردی احساس نکرده‌است. قوه بینایی‌ش آن قدر عودت کرد که توانست سفر دیگری برای موعظه خلق در پیش گیرد. دیری نپایید که بر اثر مشکلات سفر از پا در آمد، تب نوبه و استسقا او را ناتوان کرد، و مریدان به آسیری بازش گردانیدند.

با وجود اعتراضات وی، فرانسیس را در کاخ اسقفی بستری کردند. وی از طبیب معالج خواست که حقیقت حال را بر وی آشکار سازد، و پزشکش گفت که احتمال نمیرود تا پایان فصل خزان زنده بماند. پس از شنیدن این خبر، با آواز خوانی مایه تحسین همگان شد. آنگاه در خیر استی که بند دیگری بر مزمو آفتاب خویش افزود، به این مضمون:

سیاس مر ترا پروردگار من، از برای خواهر مرگ تن، که هیچ کس را اقرار از دامش میسر نیست.

افسوس بر آنها که با گناهی عظیم از جهان رخت برمیدند، خجسته‌انهایی که به مشیت مقدس تو راضی گشته‌اند، زیرا از دومین مرگ گزندی نخواهند دید.

روایت کرده‌اند که در این آخرین ایام عمر، برای ریاضتهایی که کشیده و به همین سبب ((برادر تن را از خود رنجانده بود)) طلب بخشش کرد. هنگامی که اسقف از کاخ خویش دور بود، فرانسیس رهبانان را تشویق کرد تا او را به پورتیونکولا منتقل کنند. در آنجا به اشاره وی وصیتنامه‌اش را که ناچیز و در عین حال آمرانه بود به رشته تحریر در آوردند. در این وصیتنامه، فرانسیس به پیروان خویش حکم کرد که به ((کلیساهای فقیر و متروک)) بسنده کنند، و اقامتگاه‌هایی را که با عهد و پیمان فقر آنها ناسازگارند بپذیرند، هر بدعتگذار یا رهبان مرتدی را که در فرقه آنها باشد تسلیم اسقف کنند، و هرگز نظامات فرقه خویش را تغییر ندهند.

در سوم اکتبر سال ۱۲۲۶، در چهل و پنج سالگی، هنگامی که مشغول ترنم زمزمه‌ای بود، دیده از جهان فرو بست. دو سال بعد، کلیسا در شمار قدیسانش در آورد. در این عهد پر جوش و خروش، دو مرد

برجسته دیگر بر یک تاز عرصه میدان بودند: یکی اینوکنتیوس سوم بود، و دیگری فردریک دوم. اینوکنتیوس کلیسا را به شامخترین مقامات ارتقا داد، ولی یک قرن بعد کلیسا از آن درجه سقوط کرد. فردریک امپراتوری را به عالیترین مراحلش رسانید، ولی این ترقی ده سالی بیش دوام نیاورد. فرانسیس درباره فضایل فقر و جهل راه مبالغه پیمود، با این حال، به اتکای وارد کردن همین تعالیم اولیه عیسی بود که به عالم مسیحیت جان تازه‌ای بخشید. امروزه، پس از گذشت قرن‌ها، فقط محققانند که بر احوال آن پاپ و آن امپراتور آگاهی دارند، و حال آنکه اگر نفوذ آن قدیس بیریا، فرانسیس، هنوز در قلوب میلیون‌ها مردم جهان مشتعل است.

فرقه‌هایی که به همت قدیس فرانسیس به وجود آمد هنگام مرگ وی در حدود پنج هزار نفر پیرو داشت و دامنه آن به مجارستان، آلمان، انگلستان، فرانسه، و اسپانیا کشیده شده بود. وجود همین فرقه بود که سد محکمی برای کلیسا شد، و ایتالیایی شمالی را از خطر بدعتگذاران رهانید و بار دیگر پیرو آیین کاتولیک گردانید. سرلوحه تعالیم این فرقه راه، که فقر و جهل بود، فقط عده قلیلی از مردم میتوانستند بپذیرند. اروپا اصرار داشت که قوس مهیج ثروت، علم، فلسفه، و شک را طی کند. ضمناً همان نظامات جرح و تعدیل یافته‌هایی را که خود فرانسیس به اکرام قبول کرده بود بیش از پیش تخفیف دادند (۱۲۳۰). انتظار نمیرفت که افراد، مخصوصاً به تعداد ضروری، بتوانند در همان مقام رفیع ریاضتی که تقریباً مقرون به جنون بود، و عمر فرانسیس را کوتاه ساخت، مدت‌های مدید دوام آورند، با تعدیل نظامات، عده فرایارهایی کهتر تا سال ۱۲۸۰ به دویست هزار نفر یا هشت هزار صومعه افزایش یافت. پیروان این فرقه و عاط چیره دستی شدند، و به تقلید از روش آنان بود که کشیشان اینجهانی فن موعظه راه، که تا این تاریخ اختصاص به اسقفان داشت، فرا گرفتند. از میان همین جماعت بود که قدیسانی مانند برناردینو سینیایی، و آنتونیوس پادوایی، و دانشمندانی مثل راجر بیکن، فلاسفه‌هایی چون دانز سکوتس، و معلمینی چون الگزاندر او هیلز برخاستند. بعضی از افراد این جماعت ماموران دستگاه تفتیش افکار شدند؛ برخی به مقام اسقفی، اسقفی اعظم و پاپی ارتقا یافتند؛ و بسیاری برای تبلیغ دین و اشاعه ایمان به ماموریت‌های خطرناکی در سرزمین‌های بیگانه و دور دست روانه شدند. تحف و هدایایی از جانب مردمان پرهیزکار دیندار به دیرهای فرانسیسیان اعطا میشد. بعضی از بزرگان آنها، مثل برادر الیاس، به تجمل راغب شدند؛ الیاس، با وجود اینکه فرانسیس ساختن کلیساهای مجلل و پرترئین را منع کرده بود، به یاد آن قدیس، باسیلیکایی با شکوهی را پی افکند که تا این تاریخ زیب و زیور کوهستان آسیزی است. تاریخ حوادث و افسانه‌های قدیس فرانسیس در هنرهای ظریفه ایتالیا موثر افتاد، و تابلوهای نقاشان بزرگی مانند چیمابوئه و جوتو اولین فرآورده‌های نفوذ عظیم و پایدار آن مرد بزرگ بود.

عده زیادی از فرانسیسیان با هرگونه اقدامی در جهت کاستن از شدت نظامات فرانسیس مخالف بودند. در حالی که اکثریت عظیم پیروان فرقه مزبور زندگی در صومعه‌های وسیع را مزاح میشمردند، افراد اقلیت با اسامی مختلفی مثل ((روحانیگران)) یا ((متعصبان))، گروه گروه، در دیر یا صومعه‌های محقری واقع در میان کوه‌های آپنین زندگی میکردند. ((روحانیگران)) مدعی بودند که عیسی و حواریون وی از مال دنیا هیچ نصیبی نداشتند. قدیس بوناونتوره با این نظر موافق بود، و پاپ نیکولاوس سوم همین نظریه را در ۱۲۷۹ قبول کرد، لکن در ۱۳۲۳ پاپ یوآنس بیست و دوم آن را پندار غلطی اعلام داشت، و از آن پس هر کس از ((اهل معنی)) که در تبلیغ این موضوع اصرار نورزید، او را بدعتگذار خواندند و سرکوبش کردند. یک قرن بعد از مرگ فرانسیس، با وفاترین پیروان وی را به حکم دستگاه تفتیش افکار، زنده زنده در آتش میسوزاندند.

IV- قدیس دومینیك

بی انصافی است که نام دومینیك در تاریخ باید با دستگاه تفتیش افکار قرین باشد و آن را در خاطر مجسم سازد. وی نه بنیادگذار آن دستگاه بود و نه مسئول اعمال وحشت‌انگیزی که عمال آن دستگاه مرتکب شدند. تمام کوشش خود وی صرف آن شد که از طریق موعظه، و سرمشق نیک بودن برای دیگران، مردم را به

راه راست هدایت کند. دومینیک آدمی بود بمراتب سختگیرتر از فرانسیس، لکن وی را به عنوان قدیسی پاکدامنتر حرمت مینهاد، و فرانسیس نیز در عوض او را دوست میداشت. اساسا کار هر دو آنها یکی بود: به این معنی که هر کدام جمعیت عظیمی را بنیاد نهاد که افراد آن همشان تحکیم، تبلیغ، و اشاعه دین در میان مسیحیان و کفار بود، نه به کنج عزلت خزین و گلیم خویش از آب به در بردن. هر دو آنها برندهترین اسلحه جماعت بدعتگذار، یعنی تجلیل فقر و عمل به موعظات، را اقتباس کردند، و کوششهایی هر دو آنها کلیسا را از ورطه فنا نجات بخشید.

دومینگو د گوزمان به سال ۱۱۲۰ در کالاروئگا از توابع کاستیل به دنیا آمد و زیر نظر کشیشی از نزدیکان خویش پرورش یافت. وی یکی از هزاران افرادی بود که در آن ایام از جان و دل پیرو مسیحیت بودند. منقول است که چون در پالسینا خشکسالی بروز کرد، وی هر چه از مال دنیا داشت، از جمله کتابهای گرانباهش را فروخت تا شکم ضعیف را سیر کند.

در آغاز کار وی از کشیشان دائمی فرقه آگوستینوسی و مقیم کلیسای جامع اوسما بود. به سال ۱۲۰۱ به همراه اسقف خویش برای انجام ماموریتی عازم تولوز شد که در آن موقع مرکز مهم بدعت آلیگاییان محسوب میشد، حتی میهماندار آنها نیز خود از بدعتگذاران مزبور پیروی میکرد. منقول است که دومینیک وی را یکشنبه به راه راست هدایت کرد، لکن احتمال دارد که این روایت افسانه باشد. دومینیک، که نصایح اسقف و طرز زندگی پارهائی از بدعتگذاران را منبع الهامی برای خویشان دیده بود، داوطلبانه فقر را انتخاب کرد، پای برهنه به اطراف حرکت میکرد، و میکوشید که در عین آرامش مردم را دوباره به پیروی از آیین کلیسا وادارد. در مونپلیه وی به سه تن از نمایندگان پاپ، آرنو، رائل، و پیر دو کاستلنو، برخورد و از ظاهر پر تجمل و لباسهای فاخر آنها بی انداز منغیر و منزجر شد، و همین بدعتگذاران دانست. دومینیک، با شجاعتی که خاص یک پیغمبر عبرانی بود، آنها را ملامت کرد و گفت: ((با نشان دادن قدرت و شکوه، یا خیل عظیمی از ملازمان، یا قطار کردن اسبهای مجلل خوش اندام، یا با لباسهای رنگارنگ فاخر نیست که بدعتگذاران مردم را به آیین جدید خویش میخوانند، بلکه علت، شوق آنها در موعظه، فروتنی آنها به سیره حواریون، سختگیری بر خویشان، و پاکدامنی آنهاست.)) روایت شده است که نمایندگان شرمسار پاپ ملازمان خود را مرخص کردند و پایافزارهای خود را به دور افکندند.

مدت ده سال (۱۲۰۵-۱۲۱۶) در لانگدوک ماند، و با شور تمام به موعظه مشغول بود. تنها موردی که ضمن کشتارها و آزار بدعتگذاران از وی نام برده میشود هنگامی است که مشغول سوزاندن عدهائی از آنها بود، و میگویند که دومینیک یکی از ایشان را از شعله‌های آتش رها کرد. برخی از پیروان فرقه‌اش بعد از مرگ مرشد خویش او را پرسکوتور هابرتیکوروم نام نهادند، که ضمیرورتا معنی شکنجه کننده بدعتگذار نمیدهد، بلکه معنی تعقیب کننده بدعتگذاران برای ارائه طریق از آن افاده میشود. دومینیک جماعتی از وعاظ هم مسلک را به دور خویش گرد آورد؛ موعظات ایشان به قدری موثر بود که پاپ هونوریوس سوم (۱۲۱۶) جمعیت فرایارهای موعظهگر را به عنوان فرقه جدیدی به رسمیت شناخت و نظاماتی را که دومینیک برای این فرقه نو بنیاد وضع کرده بود تصویب کرد. آنگاه دومینیک، که مرکز کار خویش را در شهر رم مستقر کرده بود، داوطلبان را گرد آورد، آنها را تعلیم داد، و با شوقی که کمابیش آمیخته به تعصب بود ایشان را الهام بخشید و به اطراف اروپا و حتی به سمت مشرق تا کیف و به اقالیم بیگانه روانه داشت تا مردمان بظاهر مسیحی و ملل بتپرست را به پیروی از تعالیم عیسی دعوت کنند. در نخستین مجمع عمومی دومینیکیان، که به سال ۱۲۲۰ در بولونیا تشکیل شد، دومینیک پیروان خویش را ترغیب کرد تا متق القول فقر محض را به عنوان سرلوحه مرام و مهمترین نظامات فرقه خود بشناسند. در همین محل بود که یک سال بعد درگذشت.

دومینیکیان، مثل فرانسیسیان، از فقرای مسیحی خانه به دوش بودند که بزودی در اطراف و اکناف پراکنده شدند. مثو پاری، تاریخنویس انگلیسی قرون وسطایی، در احوال این جماعت در انگلستان سال ۱۲۴۰ میلادی، چنین مینگارد:

مردمانى بودند كه در خوراك و پوشاك امساك ميكردند، صاحب زر و سيم يا هيچ چيزي از آن خود نبودند، در ميان شهرهاي كوچك و بزرگ و در دهكده‌ها به حركت در ميآمدند و درباره تعاليم ((انجيل)) به موعظه ميپرداختند... در گروه‌هاي هفت تايي يا ده تايي با هم يکجا مي‌يستند... ابدان به فكر فردا بودند و نه چيزي را از بهر يامداد روز بعد ذخيره ميكردند... هر چه را كه به عنوان خيرات به ايشان داده بودند، و در سفره آنها مانده بود، بي درنگ به فقرا بزل ميكردند. تنها توشه راه ايشان ((انجيل)) بود؛ با لباسهاي خود بر روي بوريا ميخفتند و تکه‌هاي دومينيكيان در كار دستگاه تفتيش افكار سهم موثري ايفا كردند كه همواره با نرمي و مهرباني همراه نبود. از جانب پاپها مصدر مقامات عالي و مامور انجام امور ديپلوماسي شدند. به دانشگاه‌ها پا نهادند و دو تن از بزرگترين مردان فلسفه مدرسي - آلبرتوس كبير و توماس آكويناس - را به وجود آوردند. اينها بودند كه ارسطو را در قالب مسيحي در آوردند و كليسا را از بند فلسفه وي رهانيدند. همين جماعت بودند كه به اتفاق فرانسيسيان، كرمليان، و فرايارهاي اوستين در انجام امور روزمره با مردم در آميختند، در زندگي رهباني انقلابي پديد آوردند، و رهبانيت را در قرن سيزدهم به چنان درجهاي از قدرت و جلال رسانيدند كه هرگز قبلا نظيرش ديده نشده بود.

با نظر جامعي به تاريخ رهبانيت، متوجه خواهيم شد كه نه گزافه گوييهاي دانشمندان علم اخلاق و طرفداران آنها صحيح است و نه سرگذشتهاي مسخره‌آميزي كه مطايبه نويسان در اين باب به رشته تحرير در آورده‌اند.

عده ريادي از رهبانان را ميتوان به علت خلافكارهاي ايشان نام برد. لکن بايد در نظر داشت كه چون بيشتر آنان مردمانى درستكار و پرهيزكار بودند، كساني كه از آن قاعده كلي مستثنا شدند، جلب نظر كردند و به علاوه، کدام يك از ما افراد بشر آن قدر معصوم است كه انتظار هيچ گونه لغزش و خطايي از هيچ دسته از جماعات بشري نداشته باشد رهباني كه به عهد خود وفادار مانده - به عبارت ديگر زندگي را در كنج فقر و در عين كفاف و عصمت ميگذرانيند - افرازي بودند كه نه زبان بدخواهي درباره آنها ياره گفت و نه قلم تاريخنويسى درباره آنها چيزي بر صفحات تاريخ نگاشت. از زمانهاي قديم، حتي از ۱۲۴۹ ميلادي، ميشنويم كه رهبانان فرقه فرانسيسيان صاحب ((بناهاي محال)) بوده‌اند. در ۱۲۷۱، راجر بيكن، كه گزافه‌گويي وي اغلب سبب ميشد كه كسي به سخنانش وقعي ننهد، به پاپ اطلاع داد كه ((فرقه‌هاي جديد اكنون به طرز موحشي از آن مقام و مرتبه اصلي خود تنزل كرده‌اند)) لکن آنچه ما از توضيحات ساده و صريح كتاب وقايع فراساليمبه (۱۲۸۸) استنباط ميكنيم، به كلي با اظهارات بيكن مغايرت دارد. در اين كتاب راهبي از فرقه فرانسيسيان ما را به داخل فرقه خود رهبري ميكند و جريان زندگي روزمره رهبانان را براي ما توضيح ميدهد. گهگاهي به لغزشهاي جزئي بر ميخوريم و نكزي از بگو مگوها و حسادتها مييابيم، لکن بر آن زندگاني مالا مال از منهيّات، محيطي حكمفرماست مملو از فروتنی، سادگي، اخوت، و صلح. اگر گهگاهي در بين حوادث، پاي زني به ميان ميآيد، بر اثر وجود آن زن، مقداري شكوه و لطافت در زندگاني منزوي و سربسته رهبانان راه پيدا ميكند. اينك نمونه‌اي از توصيفات بي غل و غش فراساليمبه، به نقل از كتاب وقايع:

در صومعه بولونيا جواني مقام داشت موسوم به برادر گويدو. اين جوان به حكم عادت چنان در خواب خرناس ميكشيد كه هيچ كس نميتوانست به انباري در ميان الوار و كاه فرستاده بودند، با اينهمه برادران از دستش راحت نبودند، زيرا صدي آن غرش لعنتي در فضاي تمامي صومعه طنين افكن ميشد. پس تمامي كشيّشان و برادران بصير، گرد هم آمدند... و به اتفاق مقرر داشتند كه، به عنوان مجازات، بايد او را نزد مادرش بازگردانيد، زيرا مادرش قبل از آنكه وي در حلقه آنها در آيد، از اين قضيه آگاه بوده است. با اينهمه، او را بي درنگ نزد مادرش روانه نكردند، و اين خواست خدا بود... زيرا برادر نيكولاس، چون پيش خود انديشيد كه ميخواهند جوان را به علت يك نقص طبيعي، و بي آنكه تقصيري مرتكب شده باشد، از حلقه رهبانان بيرون افكنند، همه روز تقريباً هنگام طلوع فجر جوان را ميطلبيد تا بيايد و در مراسم قداس به وي خدمت كند، و در پايان مراسم قداس جوان به اشاره وي در پشت محراب زانو مي‌زد، به اميد آنكه پارهاي از فيض برادر نيكولاس نصيب وي شود. آنگاه برادر نيكولاس با دستان خويش صورت و بيني جوان را لمس ميكرد، و به اتكاي مواهب الاهي ميخواست كه نعمت سلامت را به وي ارزاني دارد.

خلاصه کلام آنکه جوان ناگهان و بکلی شفا یافت و دیگر مایه ناراحتی برادران نشد؛ و از آن پس آرام و بیصدا به خواب میرفت.

۷- راهبه‌ها

حتی از دوران بولس جوارچی، در جامعه‌های مسیحی مرسوم بود که بیوگان و سایر زنان بی‌کس یا پرهیزکار بخشی یا تمام اوقات و دارایی خود را صرف امور خیریه سازند. در قرن چهارم، برخی از زنان به تقلید از روش رهبانان، ترک دنیا گفتند و در گوشه انزوا یا در میان جماعت به عبادت میپرداختند و به قید سوگند خود را مکلف به فقر، پاکدامنی، و اطاعت میکردند. در حدود سال ۳۵۰، خواهر توامان قدیس بندیکتوس، موسوم به سکولاستیکا، زیر نظر و ارشاد برادرش، در نزدیکی مونته کاسینو راهبخانه‌ای تاسیس کرد. از آن زمان به بعد راهبخانه‌های بندیکتی در سراسر اروپا پراکنده شدند، و تعداد زنان راهبه فرقه بندیکتیان تقریباً همان اندازه زیاد شد که شمار رهبانان فرقه مزبور. فرقه سیستمیان اولین دیر زنان تارک دلفی خود را در ۱۱۲۵ و معروفترین آنها را، که به پور روابال اشتهار داشت، در ۱۲۰۴ تاسیس کرد، و تا سال ۱۳۰۰ مجموع راهبخانه‌های فرقه مزبور در اروپا بالغ بر هفتصد شده بود. در این فرقه‌های کهنسالتر، اغلب راهبه‌ها زنان طبقات ممتاز بودند، و هر زن اشرافی یا متمکنی که در خانواده خویش جایی یا دل خوشی نداشت به یکی از این راهبخانه‌ها روانه میشد. در ۴۵۸، امپراطور مایوریانوس ناگزیر شد اولیای دوشین‌گانی را که در خانه مانده بودند، از اعزام اجباری آنها به راهبخانه‌ها باز دارد. هر چند کلیسا مقرر داشته بود که هنگام ورود زنان به این راهبخانه‌ها چیزی از ایشان گرفته نشود، مگر آنکه تازه واردان به طیب خاطر چیزی پیشکش کنند، و رود زنان به فرقه بندیکتیان معمولاً مستلزم داشتن جهیزیه‌ای بود. از این رو رئیس‌یک راهبخانه، همچنانکه شاعر انگلیسی، چاسر در منظومه‌های خود آورده‌است، زنی بود مفتخر به اصالت نسب و صاحب مسئولیتهایی فراوان، که قلمرو پهناوری منبع عواید راهبخانه خود اداره میکرد. در آن ایام قاعدتاً یک راهبه را بانو یا خاتون خطاب میکردند نه خواهر.

قدیس فرانسیس در دیرهای مردان و زنان هر دو انقلابی را سبب شد. در سال ۱۲۱۲ هنگامی که قدیسه کلارا نزد وی آمد و اظهار تمایل کرد که می‌خواهد دیری برای زنان نظیر آنچه وی برای مردان ساخته بود، تاسیس کند، فرانسیس با آنکه خودش شماسی بیش نبود، مقررات کلیسایی را زیر پا نهاد و پیمان او را قبول کرد و او را در فرقه فرانسیسیان وارد کرد، و به کلارا دستور داد که ساختن دیری برای ((کلارهای فقیر)) مبادرت ورزد.

اینوکنتیوس سوم، که اکثر دربارہ این گونه تخلفات از مقررات کلیسایی، مادام که از روی صداقت و خلوص نیت صورت گرفته بود، قدرت غمض عین داشت، فرمان فرانسیس را تأیید کرد (۱۲۱۶). قدیسه کلارا جمعی از زنان پاکدامن را به دور خویش گرد آورد، که هیچ کدام از مال دنیا بھرهای نداشتند، مشترکاً زندگی میکردند، پشم میرشتند، پارچه میبافتند، از بیماران پرستاری میکردند، و به توزیع صدقات میپرداختند. تقریباً به همان گونه که مشفقانه برای فرانسیس داستانهایی ساخته شده بود، دربارہ این زن نیز افسانه‌هایی پدید آمد. روایت کرده‌اند که: زمانی یکی از پاپها به دیر او رفت تا به سخنان آن زن درباره موضوعات ربانی و آسمانی گوش فرا دارد... قدیسه کلارا بساط طعام گسترده و قرصه‌ای نان را بر روی سفره نهاده بود تا مگر پدر روحانی تقدیس کند... قدیسه کلارا با حرمتی عظیم زانو زد و از وی استدعا کرد تا از سر لطف نان را تقدیس کند... پدر مقدس پاسخ داد: ((ای خواهر کلارا، ای پرهیزکارترین مومنات، من مایلیم که تو خودت این نان را تقدیس کنی و بر روی آن علامت مطهرترین صلیب مسیح را بکشی، چه تو خود را کاملاً وقف بدان کرده‌ای.)) و قدیسه کلارا جواب داد: ((ای پدر مقدس، مرا عفو فرما، من که زن فقیری خطاکارم، اگر هر آینه جسارت چنین عملی را در حضور خلیفه مسیح بکنم سزاوار سرزنش فراوان خواهم بود.)) و پاپ گفت: ((تا دیگران این را حمل بر جسارت نکنند، بلکه یاداش اطاعت شمرند، تو را به حکم عهدی که از بهر فرمانبرداری کرده‌ای فرمان میدهم که این نان را به نام

خداوند تقدیس کلی)) و آنگاه قدیسه کلارا، درست مانند يك دختر واقعي فرمانبردار، از روي تقوا، با علامت مطهرترین صلیب عیسی نان را تقدیس کرد. امر حیرتانگیز آنکه بی درنگ بر روي تمام قرصهاي نان، علامت صلیب به زیباترین وجهی نمودار شد. و پدر مقدس هنگامی که این معجزه را به چشم دید، از نان تناول کرد و در حالی که خداوند را سپاس میگذاشت و در حق قدیسه کلارا دعای خیر میکرد، آن محل را ترك گفت. کلارا در ۱۲۵۳ چشم از جهان فرو بست؛ اندکی بعد در عداد قدیسین دین قرار گرفت. راهبان فرقه فرانسیسیان در نقاط مختلف جمعیهایی همانندی از راهبهها تشکیل دادند که به کلاریسی یا ((کلارهای فقیر)) مشهور شدند.

سایر فرقه‌های فقرای مسیحی - دومینیکیان، آوگوستینوسیها، و کرملیان - نیز هر کدام يك ((فرقه ثانوی)) برای راهبهها تأسیس کردند و تا سال ۱۳۰۰ عده راهبه‌های اروپا به همان اندازه بود که تعداد رهبانان. در آلمان دیرهای زنان تارك دنیا به واسطه خوي جلیب زنان، مراکزی برای غلیان افکار رازورانه شد. در فرانسه و انگلستان این قبیل دیرها اکثر به صورت پناهگاهی برای بانوان طبقه نجبا - که پشت به علایق دنیوی میکردند، یا بیگس و نومید و یا داغ‌دیده میشدند - در آمد. کتاب آیین گوشه‌نشینی معرف روحیهایی است که بایستی از زنان تارك دنیای انگلیسی در قرن سیزدهم انتظار داشت. احتمال دارد که این کتاب را اسقف پور برای راهبهخانه‌ها در ترنت از توابع دورستش نوشته باشد. آنچه این کتاب را ملائبتار میسازد شرح مفصلي است درباره گناهان و دوزخ و پادشاهان ناسزاهای ناهنجار درباره بدن زن؛ لکن لحن بسیار زیبایی صادقانه این کتاب نقایص آن را میپوشاند، و از کهنسالترین و اصیلترین نمونه‌های نثر انگلیسی به شمار میرود.

کار سہلی است که شخص از میان حوادث ده قرن بعضی از موارد جالب هرزگیهای مثنی از زنان تارك دنیا را گرد آورد. جمعی از راهبه‌ها را بر خلاف اراده و میلشان به صومعه روانه داشته بودند، و این گونه زنان درآمدن به حلقه پاکان دین را امری شاق میدانیدند. تنودور، اسقف اعظم کنتربری، و اگبرت، اسقف یورک، لازم دیدند اسقفان، کشیشان، و پیران دیر را از وادار ساختن راهبه‌ها به اعمال منافی عفت منع کنند. اسقف ایو دو شارتر اطلاع داد که راهبه‌های صومعه سن فارا به فحشا اشتغال دارند. آبلار نیز نظرش درباره بعضی از راهبهخانه‌های فرانسوی عهد خودش از همین قرار بود. پاپ اینوکنتیوس سوم صومعه سانتا آگاتا را فاحشهخانه‌های توصیف کرد که تمامیناحیه اطراف را با بی عصمتی و بدنامی خود آلوده کرده است.

گزارش ریگو، اسقف روان (۱۲۴۹)، درباره جماعات مذهبی قلمرو خویش به طور کلی پسندیده بود، لکن يك راهبهخانه را نام میبرد که از میان سی و سه نفر زنان فرقه مذهبی و سه تن خواهران عامی، هشت نفرشان مظنون یا مرتکب به زناکاری بودند و ((رئیس دیر تقریباً هر شب مست بود)). بونیفاکیوس هشتم (۱۳۰۰) کوشید تا با ملزم ساختن رهبانان و راهبه‌ها به گوشه‌نشینی محض انضباط دیرهای زنان را بهبود بخشد، لکن اجرای این حکم میسر نشد. مثلاً در اسقف نشین شهر لینکن، هنگامی که اسقف به يك راهبهخانه رفت تا طوماری را که حاوی حکم پاپ بود در آنجا بگذارد، راهبه‌ها فرمان را بر سر اسقف انداختند و سوگند خوردند که هرگز از آن اطاعت نکنند، زیرا این قبیل زندگانی انفرادی را از جمله تعهدات اولیه خویش برای دیر نشینی نمیشمرند. در قصه‌های کنتربری، اثر جفری چاسر، شاعر انگلیسی، یکی از اشخاص اصلی قصه، رئیس يك راهبهخانه است که اصولاً نمیایستی در میان زایران مزار توماس ابکت باشد، زیرا کلیسا زنان تارك دنیا را از رفتن به زیارت اماکن متبرکه منع کرده بود.

اگر تاریخنویسان با همان دقتی که موارد تخلف از نظامات دیرهای زنان تارك دنیا را ثبت کردند، اطاعت از آن نظامات را نیز ضبط میکردند، محتملاً میتوانستیم در برابر هر لغزش و ارتکاب گناه، هزاران مورد از عصمت و وحشیانه شدید بودند، و افراد خود را در نقض آنها محق میدانیدند. راهبه‌های دو فرقه کارتوزیان و سیسترسیان مکلف بودند همواره خاموش باشند، لب به سخن نگشایند، مگر آنکه نهایت درجه ضروری باشد، و طبعاً این دستوری بود که اجرائیش برای جنس لطیف، شاق مینمود. قاعدتاً راهبه‌ها اوقات را مصروف به رفع حوائج خود از قبیل نظافت، پخت و پز، رختشویی، و دوخت و دوز میکردند و

برای رهبانان و مستمندان جامه میدوختند، برای محراب پارچه میبافتند، به تهیه جبهه‌های کشیشان میپرداختند، به بافتن و قلابدوزی بر روی دیوارکوبها و فرشینه‌ها وقت میگذرانیدند، و با ظرافت و شکیبایی بسیار نیایی از حوادث تاریخ جهان را بر روی این گونه پرده‌ها نقش میکردند. به علاوه، این قبیل زنان خود را به استساخت و تذهیب کتابها سرگرم میکردند، کودکان را برای تعلیم و تربیت زیر نظر میگرفتند، و به آنها ادبیات، طب، و فنون خانهداری میآموختند. مدت چند قرن این قبیل دیرها تنها مراکز تعلیمات عالیهای بود که برای دختران وجود داشت. بسیاری از زنان تارک دنیا در بیمارستانها پرستاری میکردند؛ همگی آنها نیمشب، و بار دیگر پیش از پگاه، برای عبادت از خواب بر میخواستند و طبق احکام کلیسایی به ادای فرایض مشغول میشدند؛ بسیاری از ایام سال را روزه میگرفتند، و از پگاه تا شام شب، که هنگام افطار بود، لب به خوراک نمیزدند.

اگر گاهی کسانی این نظامات سخت و شدید را نقض میکردند، همین امر باید مایه امیدواری باشد. اگر به تاریخ نوزده قرن مسیحیت نظر افکنیم - با تمام قهرمانان، پادشاهان، و قدیسان عالم مسیحی آن - دشوار است در میان طبقه ذکور از عدهای نام ببریم که مانند این راهبه‌ها به سر حد کمال و غایت مطلوب مسیحیت نایل آمده باشند. زندگانی مشحون از پرهیزکاری آنان، و گشاده رویی آنها در انجام وظایفی که بر عهده گرفته بودند، مایه نیکبختی افراد چندین نسل شد.

هنگامی که تمام گناهان تاریخ را در ترازوی انصاف توزین کنند، کفه فضایل این زنان بر ذایلی که از آنها برشمرده شد، خواهد چربید و مایه نجات بنی بشر خواهد بود.

VI - رازوران

بسیاری از این قبیل زنان را میتوان در شمار قدیسان به حساب آورد، زیرا احساس میکردند که ذات پروردگار از اندامهایشان به آنها نزدیکتر است. قوه تخیل انسان قرون وسطایی چنان بر اثر جمیع نیروهای مکمون در کلام، تصویر، تندیس، مراسم، و حتی در رنگ و کمیت نور برانگیخته میشد که آن تصورات فوق حواس پنجگانه آدمی به سهولت حاصل میآمد، و روح مومن احساس میکرد که از درون حصار طبیعت به وادی فوقالطبیعه راه مییابد. ذهن آدمی خود با تمام معمای قشربش چیزی فوقالطبیعه و معنوی به نظر میرسید، و بی شک نظیر يك نقش تیره، و جز ناچیزی از عقل کلی که جهان را اداره میکرد بود و در دل جوهر جا داشت.

بنابراین، ممکن بود که نوك عقل بر پای سریر الهی بوسه زند. در دنیای رازوری که فروتنی با بلند پروازی توأم شده بود، دل رازور در این امید مشتعل بود که چون روان از قید بان گناهان برهد و به برکت دعا اعتلا گیرد، میتواند به لطف رب به دیدار جمال سرمدی نایل آید و همنشین بارگاهیان حق تعالی شود. دیدار جمال سرمدی هرگز از راه حسیات، تعقل، طبیعیات، یا فلسفه میسر نمیشد، زیرا اینها جملگی با زمان و خلاق و زمین ارتباط داشتند، و محال بود او بتواند به کنه ذات و قدرت و وحدانیت عالم کون راه یابد. مشکل رازور آن بود که جان را، به منزله وسیلهای درونی، برای ادراکات معنوی یکیزه سازد، هرگونه لکه خودپرستی انفرادی و تعدد اغفال کننده را از آینه نفس بزدايد، حیطة عمل و عشق آن را به منتها درجه وسعت بخشد، آنگاه بوضوح و به چشم معنی به معبود ربانی، ازلی و فلکی نظر افکند، و به این نحو، چون غریبی که پس از زمانی دراز به وطن بر میگردد، به پروردگاری ملحق شود که توله آدمی به معنی جدایی از وی برای تمام عمر بوده‌است. مگر نه مسیح وعده داده بود که هر کس دلش پاک باشد به فیض دیدار خداوند نایل خواهد شد. لهذا رازوران در هر عصر، دیانت، و اقلیمی پیدا شدند. مسیحیت یونانی علی رغم میراث عقلی که از یونان باستان به جا مانده بود، از وجود این گونه رازوران و آرای آنها سرشار شد. قدیس آوگوستینوس سرچشمه رازوری برای مغرب بود. کتاب اعترافات وی حکایت بازگشت روح بود از مخلوق به خالق. تا این تاریخ کمتر اتفاق افتاده بود که یکی از موجودات فانی تا این حد با پروردگار خویش سخن گفته باشد. قدیس انسلم دولتمرد، قدیس برنار مدیر با کفایت، هر دو شیوه رازوری

را انتخاب کردند و، در مقابل مکتب خرد گرایی افرادی چون روسلن و آبلار، پیروی از عشق را مرجح شمردند. هنگامی که گیوم دو شامپو قادر به مقاومت در برابر منطق آبلار نشد و پاریس را ترک گفت، در یکی از حومه‌های شهر، دیر رهبانان آگوستینوسی موسوم به سن ویکتور را به عنوان مدرسه‌ای برای تعلیم الاهیات بنیاد نهاد (۱۰۸۱). در اینجا بود که جانشینان وی، اوگ و ریشار، ماجرای پر مخالفت فلسفه نازموده را نادیده انگاشتند و اساس دین را نه بر بحث بلکه بر درک فیض حضور حق از طریق رازوری استوار ساختند. اوگ (فت ۱۱۴۱) در هر مرحله‌ای از مراحل خلقت نشانه‌هایی فوق طبیعی و رمزی از شعایر دین مشاهده می‌کرد. ریشار (فت ۱۱۷۳) منطق و دانش را طرد کرد، به سیره پاسکال عشق را بر عقل رجحان نهاد، و با منطقی محققانه اعتلای باطنی روح را به درگاه حق توصیف کرد.

احساسات پر جوش ایتالیا اگر رازوری را بدل به لهیب سوزان انقلاب کرد. یوآکیم دا فیوری، که از اشراف کالابریا بود، سخت مشتاق دین فلسطین شد. حین این سفر به قدری از تیره روزی مردم متأثر شد که ملازمان

داد. افسانه‌هایی که به دست ما رسیده‌است حاکی است که چگونه وی تمام ایام روزه را در چاه خشکی واقع در کوه تابور گذراند و چطور در روز یکشنبه عید قیام مسیح پرتو عظیمی پیش روی وی ظاهر شد، و چنان وی را غرق انوار الاهی ساخت که در دم به تمام کتاب مقدس و جمیع حوادث گذشته و آینده وقوف یافت. هنگام بازگشت به کالابریا، یوآکیم به حلقه رهبانان و کشیشان فرقه سیسترسیان در آمد، بی اندازه علاقمند به زندگی بی پیرایه شد، و به گوشه دیری پناه برد. جماعتی از مریدانش دورش را گرفتند، و دیری نیایید که یوآکیم فرقه جدیدی به نام فلورا بنیاد نهاد. پایه این فرقه جدید بر فقر و دعا قرار داشت، و این نظامات مورد قبول پاپ کلسستینوس سوم واقع شد. در ۱۲۰۰، یوآکیم یک رشته از آثار خویش را نزد پاپ اینوکنتیوس سوم فرستاد و نوشت که هر چند محتویات این کتابها از جانب خداوند به وی الهام شده‌است. لازم میدانم که پاپ باید به آنها نظر افکند و هر چه را مقتضی نمیداند، حذف کند. دو سال بعد از این تاریخ، وی درگذشت.

اساس نوشته‌های یوآکیم فرضیه آگوستینوسی بود که اکثر محافل مردمان اصیل آیین آن را قبول داشتند. به موجب این فرضیه، یک نوع توافق رمزی میان حوادث مندرج در کتاب عهد قدیم و تاریخ مسیحیت از میلاد عیسی گرفته تا استقرار سلطنت ملکوتی بر روی زمین وجود داشت. یوآکیم تاریخ بشر را به سه مرحله تقسیم می‌کرد: نخستین مرحله تحت فرمانروایی اولین اقنوم، یعنی خداوند اب هنگام زادن عیسی از مادر به پایان میرسد؛ دومین مرحله، که فرمانروایی با دومین اقنوم یعنی ابن بود، طبق محاسبات مکاشفهای، هزار و دویست و شصت سال طول میکشد؛ سومین مرحله عبارت بود از فرمانروایی روح القدس که قبل از آن دورانی فرا میرسد مشحون از مصایب جنگ، فقر، و فساد روحانیان. در پی این ایام سخت فرقه جدیدی از رهبانان قدم به عرصه وجود مینهاد که کلیسا را از جمیع آلودگیها پاک میساخت و در سراسر جهان مدینه فاضله‌های را پی می‌افکند که بر مدار صلح، عدالت و نیکبختی استوار بود.

هزاران نفر از مسیحیان، از جمله اعظم و مشاهیر کلیسا، از صمیم قلب باور کردند که یوآکیم از خداوند الهام گرفته‌است؛ و با امیدواری مشتاق رسیدن سال ۱۲۶۰ به عنوان شروع آدونت دوم (ظهور مجدد مسیح) بودند.

جماعت موسوم به ((فرانسیسیان روحانیگران)) با اعتماد به اینکه غرض از فرقه جدید، چیزی جز جمعیت آنان نیست، از تعالیم یوآکیم قویدل شدند، و هنگامی که کلیسا افراد آن فرقه را حرامی و یاغی خواند، ایشان نیز به اسم یوآکیم شروع به نشر افکار و عقاید خویش کردند. در سال ۱۲۵۴ نسخهای از مجموعه آثار یوآکیم تحت عنوان انجیل جاودانی منتشر شد، به انضمام تفسیری به این مضمون که چون پاپی آلوده به گناه خرید و فروش مناصب روحانی تکیه بر مسند خلافت زند، چنین واقعه‌های پایان دومین مرحله خواهد بود، و در سومین مرحله تاریخ، از آنجا که حکومت محبت عالمگیر میشود، دیگر احتیاجی به شعایر مذهبی و وجود کشیشان نخواهد ماند. کلیسا این کتاب را مردود شمرد و رهبانی از فرقه

فرانسیسیان، موسوم به گرادو دا بورگو، را که ظاهراً مولف آن بود مادام‌العمر زندانی ساخت. اما نشر این کتاب مخفیانه ادامه یافت و از زمان قدیس فرانسیس تا عهد دانته (که یو آکیم را اهل بهشت دانست) در افکار رازوران و بدعتگذاران فرانسه و ایتالیا موثر افتاد.

احتمالاً به واسطه هیجان نزدیک شدن ملکوت آسمان بود که در سال ۱۲۵۹ یک نوع جنون توبه مذهبی مانند طوفانی در اطراف پروجا سر بلند کرد و سراسر ایتالیای شمالی را در نور دید. هزاران نفر از مردم توبه کار، از کوچک و بزرگ و فقیر و غنی، به حال اجتماعی در هم و بر هم به حرکت در آمدند. این مردمان، که فقط با لنگی ستر عورت کرده بودند، همه میگریستند، از خداوند طلب رحمت میکردند، و هر چه به غضب از دیگران گرفته بودند، به صاحبان اصلیش مسترد میداشتند. جانیان، که دچار این واگیری توبه شده بودند، در برابر بستگان مقتولان زانوی عجز بر زمین زده و استدعا میکردند که به دست آنها به قتل رسند؛ اسیران را آزاد میساختند، تبعید شدگان را احضار میکردند، و دشمنیها فراموش میشد، این نهضت از ایتالیا سراسر آلمان را گرفت و به بوهیم رسید. چند صباحی چنین به نظر میرسید که گویی کیش جدید و رازورانه‌ای کلیسا را نادیده انگاشته است و تمامی اروپا را مسخر خواهد کرد. لکن دیری نپایید که طبیعت آدمیزاد دوباره قدرت از دست داده خویش را بازیافت. دشمنیهای جدیدی آغاز شد، گناهکاری و جنایت او نوراج گرفت، و این جنون متعصبان، تازیانه زنان، به همان زوایای روان آدمی که از آنجا سر بر آورده بود خزید.

شعله رازوری در ناحیه فلاندر کمتر دچار تشنج شد. کشیشی اهل لیژ به نام لامبر لو بگ (یا الکن) به سال ۱۱۸۴، در کناره رود موز، برای زنانی که مایل بودند بدون دادن پیمان ترک دنیا در اجتماعات کوچکی

شبه اشتراکی با دیگر همجنسان خود زندگی کنند، خانهای تاسیس کرد که در آنجا این قبیل زنان از طریق رشتن پشم و بافتن تور روزگار میگذرانند. بزودی خانه‌های همانندی به نام مزون دیو یا ((خانه خدا)) برای مردها نیز تاسیس شد.

مردانی که در این قبیل خانه‌ها زندگی میکردند، خود را ((بگاره‌ها)) و زنان خود را ((بگینه‌ها)) مینامیدند. این جماعات مثل پیروان فرقه والدوسیان عمل کلیسا را در تملک مال دنیا تقبیح میکردند. و خودشان داوطلبانه فقر را شعار خود ساخته بودند. فرقه دیگری نظیر این به نام ((برادران آزاد روان)) در حدود سال ۱۳۶۲ در آوگسبورگ سر بلند کرد و در شهرهای کرانه رن رواج گرفت. هر دو این نهضتها مدعی نوعی الهام غیبی بودند که به اتکال آن از بند نظارت روحانیان و حتی حکومت یا قید قوانین اخلاقی میرستند.

حکومت و کلیسا در سرکوبی این جماعات دست اتحاد به هم دادند، لکن پیروان هر دو نهضت مخفیانه به نشر عقاید خویش پرداختند، و آرای آنها بارها با اسامی جدیدی سر بلند کرد و به پیدایش و شور [آناباتیستها](#) نهضت عظیم ((اصلاح کلیسا)) دست داشت کمک کرد.

آلمان سرزمین مطلوب رازوری در مغرب زمین بود. هیلدگارد، اهل بینگن، مشهور به ((غیبگوی راین)) هشتاد و دو سال عمر کرد و در تمام این مدت، به استثنای هشت سال، یکی از راهبه‌های فرقه بندیکتیان بود و در پایان کار به ریاست راهبخانه ووبرتسبرگ رسید. این زن معجون عجیبی بود از یک مدیره و یک زن خیالباغ، مومن و در عین حال طرفدار اصلاحات اساسی، شاعره و عالم، پزشک و در عین حال قدیسه دین. او خطاب به پادشاهان و پاپها نامه مینوشت و همواره در مکاتبات خود لحن آمرانه‌ای بکار میبرد، و نثر لاتینیش قدرت و صلابتی مردانه داشت. هیلدگارد چندین کتاب درباره رویاها یا خوابنامه‌های خویش نگاشت که مدعی بود تمامی آنها را به کمک دستی غیبی به رشته تحریر در آورده‌است کشیشان از شنیدن این قبیل سخنان سخت ملول میشدند، زیرا ضمن مکاشفات هیلدگارد ثروت و فساد کلیسا شدیداً مورد مذمت قرار میگرفت. وی با لحنی که حاکی از امیدواری ازلی بود گفت: نوبت عدالت خداوندی خواهد آمد... به زودی احکام خداوند به موقع عمل گذاشته خواهد شد؛ امپراطوری و دستگاه پاپی، که هر دو آلوده به گناهکاریند، با هم مضمحل و نابود خواهند شد. ... لکن بر روی ویرانه‌های آنها قوم جدیدی سر بلند خواهد کرد. ... مردمان بت پرست، یهودیان، دنیاداران و بدعتگذاران همه با هم پیرو آیین مسیح خواهند شد؛ بر دنیایی که جوانی از سر گرفته است طراوت بهاری و صلح حکمفرما خواهد شد و فرشتگان با اطمینان خاطر باز خواهندگشت تا در میان انبای بشر زندگی کنند.

یک قرن بعد، الیزابت تورینگنی، دختر اندراش، شاه مجارستان، با دوران کونام عمرش، که سراپا تقدس و ریاضت بود، مردم مجارستان را برانگیخت. این شهزاده خانم سیزده سال پیش نداشت که به عقد از دواج یک امیر آلمانی در آمد، و در چهارده سالگی مادر، و در بیست سالگی بیوه شد. برادر شوهرش مال او را به یغما برد و زن را بآنکه صاحب پیشیزی باشد از خانه و دارایی محروم کرد. الیزابت زاهدی شد خانه به دوش که باقی عمر خود را وقف توجه از مستندان کرد، زنان جذامی را خانه و مسکن میداد، و زخمهای آنها را میشست. این زن نیز اکثر در عالم مکاشفه خود را به حق واصل میدید، لکن در این باب علناً چیزی نمیگفت، و مدعی داشتن هیچ گونه قوای فوق‌الطبیعه نبود. هنگامی که الیزابت کونراد ماربورگی، بازجوی آتشین مزاج دستگاه تفتیش افکار را دید، دیوانهوار فریفته صداقت و سرسپردگی بیرحمانه وی به اصول و مبانی دین گشت و کنیز حلقه به گوش او شد. کونراد برای انحرافی جزئی از آنچه در نظر وی موازین پاکدامنی بود الیزابت را کتک میزد، و بر اثر این رویه در بیست و چهار سالگی درگذشت نام الیزابت در پاکدامنی و تقوا به قدری بلندآوازه بود که هنگام کفن و دفنشان فداییان تقریباً دیوانه گیسوان، گوشها و نوک پستانهایش را به عنوان یادگارهای مقدسی بریند و حفظ کردند. الیزابت دیگری در دوازده سالگی (۱۱۴۱) به راهبخانه فرقه بندیکتین شونو در نزدیکی بینگن رفت و تا هنگام مرگش در ۱۱۶۵ همانجا مقیم بود. بر اثر رنجوری تن و ریاضتهای شدیدی که این الیزابت بر خویشتن هموار میکرد، در حالت جذبه و نشئه، با ارواح قدیسان مختلفی که تقریباً همگی آنها مخالف روحانیان بودند صحبت میکرد. در یکی

از این حالات دیده بود که فرشته محافظ الیزابت به او گفت: ((نهال تاك خداوند پژکرده گشته است. پدر کلیسا بیمار است، و اعضاي آن مردهاند... اي پادشاهان زمین! فریاد بیدالتی شما حتی به ساحت من بلند شده است.)) نزدیک به پایان این دوره امواج رازوري در آلمان طغیان کرد. آرای مایستر اکهارت، که در حدود سال ۱۲۶۰ متولد شد، شصت و شش سال بعد، در ۱۳۲۶، به اوج کمال رسید و منجر به محاکمه و مرگ وی در سال ۱۳۲۸ شد. شاگردان وی، سوسو و تاولر، افکار عرفانی پیر خویش را در موضوع وحدت وجود رواج دادند، و بر مبنای همین پرهیزکاری و دینداری بود که، بیاتکا به کشیشان، یکی از ارکان اصلاح دین استوار شد.

معمولا رویه کلیسا با رازوران قرن تساهل و شکیبایی بود. کلیسا با هیچ گونه انحراف شدیدی از اصول عقاید رسمی خود سر سازش نداشت و حاضر نبود استقلال هرج و مرج طلبانه پارهای از فرقه‌های مذهبی را به رسمیت بشناسد، لکن مکرر رابطه مستقیم رازوران با خدا نمیشد، و با روی گشاده حاضر بود سخن قدیسانی را که خطاهای خدام جایز الخطای دستگاه روحانیت را به باد مذمت می‌گرفتند بشنود. بسیاری از روحانیان، حتی اعظم و مشاهیر کشیشان، با مخالفان اظهار همدردی میکردند، به تصور کلیسا واقف بودند، و آرزو داشتند که آنها نیز میتوانند اسبابها و تکالیف آلوده کننده امور سیاسی جهان را رها کنند. از امنیت و آرامش دیرها، که به برکت تقدس مردمان پایدار و در حریم قدرت کلیسا مصون بود، برخوردار شوند. احتمالا این قبیل روحانیان تصور بودند که مسیحیت را در میان مکاشفات هذیان‌آمیزی که هرچند وقت یکبار ذهن بشر قرون وسطایی را تهدید میکرد ثابت و پایدار نگاه داشتند. وقتی آرا و عقاید رازوران قرون دوازدهم و سیزدهم را میخوانیم، طبعا به این نتیجه میرسیم که اصول عقاید صحیح اغلب سدی بود در برابر خرافات مسری، و از يك لحاظ میتوان گفت که، در میان هرج و مرجی از آرای مختلف

و متشتت، کلیسا عبارت بود از عقایدی متشکل VII- باب بد فرجام

هنگامی که گرگوریوس دهم در ۱۲۷۱ به مقام پاپی رسید، کلیسا دوباره در اوج اقتدار خویش بود، گرگوریوس هم مسیحی بود و هم پاپ؛ به عبارت دیگر، آدمی بود اهل صلح و دوستی که عدالت را بیشتر از پیروزی دوست میداشت. از آنجا که امیدوار بود با يك كوشش دسته جمعی دوباره بر فلسطین دست یابد، و نیز، جنوا، و بولونیا را تشویق کرد که به منازعات خود خاتمه دهند؛ وسایلی برانگیخت تا رودلف، از خاندان هابسبورگ، به مقام امپراطوری برسد، و در عین حال با ادب و مهربانی از دیگر طالبان شکست خورده آن مقام دلجویی کرد؛ گونلفها و گیبلیتهای دو شهر مخالف و متخاصم، و در نتیجه خود این دو شهر فلورانس و سینا، را با هم آشتی داد و به طرفداران خود، یعنی گونلفها، خاطر نشان ساخت که ((گیبلینها دشمنان شمايند، لکن در عین حال، اينها هم‌نوع و هم‌وطن و هم‌کش شمايند.)) گرگوریوس نخست‌کشیشان را به شوراي لیون دعوت کرد (۱۲۷۴)؛ هزار و پانصدو هفتاد نفر در آن محفل حضور یافتند؛ هر مملکت بزرگی يك نماینده به آن شورا اعزام داشت، امپراطور یونانی رهبران کلیسای یونان را به لیون فرستاد تا مراتب اطاعت و انقیاد خود را در برابر دستگاه پاپی رم به ثبوت رسانیده باشد. کشیشان لاتینی و یونانی با هم به ترنم سرود در تسبیح خداوند هماواز شدند. از اسقفان دعوت شد تا فهرستی از خلاف کاریهای موجود و اصلاحات ضروری برای تصفیه کلیسا تسلیم محفل کنند، و آن جماعت نیز با حمیتي شگرف دعوت محفل روحانی را لبیک گفتند. نتیجه آنکه قوانینی برای رفع این مفاسد به تصویب رسید. اینك تمامی اروپا به طرزي با شکوه برای مبارزه با سارانسها متحد شده بود. لکن گرگوریوس هنگام بازگشت به رم در گذشت (۱۲۷۶). جانشینان وی آن قدر سرگرم امور سیاسی ایتالیا بودند که هیچ کدام اعتنايي به نقشه‌های گرگوریوس نکردند.

با تمام این اوصاف، هنگامی که بونیفاکیوس هشتم در ۱۲۹۴ به مقام پاپی انتخاب شد، دستگاه پاپی هنوز مقتدرترین حکومت‌های اروپا بود و از لحاظ سازمان، حسن اداره، و عواید سرشار نظیری نداشت. بخت با کلیسا یار نبود، زیرا در این موقع که يك قرن فعالیت و پیشرفت تقریبا به سر میرسید، مسند پاپی به دست کسی میافتاد که خلوص نیت و عشقش به کلیسا درست برابر بود با اخلاقیات ناقص، غرور شخصی، و اراده بی بند و بار وی برای تحصیل قدرت. چنین آدمی خالی از لطف نبود، به این معنی که عشقی به

دانش داشت و در وسعت معلومات و تبحر در مسائل حقوقی به پای اینوکنتیوس سوم میرسید. همو بود که دانشگاه رم را بنا نهاد، کتابخانه و اتیکان را تعمیر کرد و توسعه داد، هنرمندانی مانند جوتو و آرنولفو دی کامبئو را تشویق کرد، و مخارج احداث نمایی شگفتانگیز کلیسای جامع اورویتو را بر عهده گرفت.

بیکیفایتی چون کلسینیوس پنجم را پس از پنج ماه پاپی تشویق به استعفا کرد. این عمل بکلی بی سابقه از بدو امر برای بونیفاکیوس محیطی سراپا سو نیت به وجود آورد. پاپ جدید، برای جلوگیری از هر گونه اقدامی به منظور بازگشت کلسینیوس به مسند پاپی، دستور داد که آن پیر مرد هشتاد ساله را در رم محبوس نگاه دارند.

کلسینیوس از زندان گریخت، دستگیر شد، بار دیگر فرار کرد، مدت چندین هفته در شهرستان آپولیا سرگردان بود، به آدریاتیک رسید، در صدد عبور از دریا برآمد تا مگر خود را به دالماسی رساند، کشتی که بر آن سوار بود در طوفان شکست، امواج دریا او را به کرانه‌های ایتالیا برگردانید، و سرانجام او را دستگیر ساختند و به حضور بونیفاکیوس بردند. پاپ او را به حبس در زندان بسیار محقری واقع در فرنتینو محکوم کرد، و همانجا بود که ده ماه بعد کلسینیوس در گذشت (۱۲۹۶).

یک رشته شکستهای سیاسی و پیروزیهای بی در پی که به قیمت گزافی تمام شد آتش پاپ جدید را تیزتر کرد.

وی در صدد برآمد پادشاه آرگون، فردریک، را از قبول تاج و تخت سیسیل منصرف سازد؛ چون فردریک زیر بار نرفت، بونیفاکیوس او را تکفیر و اجرای کلیه مراسم مذهبی را در جزیره سیسیل تحریم کرد (۱۲۹۶). نه پادشاه آرگون به این احکام اعتنایی کرد، و نه مردم سیسیل به فرامین پاپ وقعی گذاشتند؛ سرانجام، بونیفاکیوس مجبور شد مقام فردریک را به رسمیت بشناسد. برای تهیه مقدمات یک جنگ صلیبی، پاپ جدید به ونیز و جنوا حکم کرد که ترک مخاصمه گویند. آن دو شهر سه سال دیگر به منازعات خود ادامه دادند و به میانجیگری وی برای آشتی وقعی ننهادهند. آن آنجا که بونیفاکیوس قادر نشد در فلورانس آرامش را به طرز دلخواه بازگرداند، کلیه مراسم مذهبی را در آن شهر تحریم، و از شارل دو والوا دعوت کرد که برای اعاده آرامش وارد ایتالیا شود (۱۳۰۰). شارل نه تنها از این لشکرکشی سودی نبرد، بلکه تنفر را علیه خویشان و پاپ برانگیخت.

بونیفاکیوس برای استقرار آرامش در ایالات پاپی خود کوشیده بود تا به مراعاتی که میان افراد خانواده مقتدر کولونا جریان داشت پایان بخشد. پیتر و یاکوپو، از اعضای خاندان مزبور، که هر دو سمت کاردینالی داشتند، پیشنهادات وی را رد کردند. بونیفاکیوس که حال بدین منوال بود، هر دو را از مقامشان منفصل ساخت و تکفیر کرد (۱۲۹۷). دو تن اشرافی سرکش بیانیهای تحریر کردند و نسخه‌هایی از آن را بر در کلیساهای رم زدند، و اصل آن را بر روی محراب کلیسای سان پیتر نهادند و از حکم پاپ به شورای عمومی روحانیان استیناف دادند.

بونیفاکیوس حکم تکفیر را تکرار کرد، آن را شامل حال پنج تن از یاغیان دیگر نیز ساخت، فرمان داد که اموال آنها را ضبط کنند، با سربازان پاپی بر قلمرو خاندان کولونا هجوم برد و دژ آنها را به تسخیر در آورد، پالسترینا را با خاک یکسان کرد، و دستور داد که بر ویرانه‌های آنجا نمک بپاشند. یاغیان تسلیم شدند، مورد عفو قرار گرفتند، دوباره علم شورش برافراشتند، باز هم از دست آن پاپ مبارز شکست خوردند، و سرانجام از ایالات پاپی در میان این محنتها بود که بونیفاکیوس ناگاه با بحرانی عظیم از جانب فرانسه مواجه شد. فیلیپ چهارم، که مصمم بود قلمرو خویش را وحدت بخشد، ایالت انگلیسی گاسکونی را متصرف شده بود. ادوارد اول پادشاه انگلستان، به اعلام جنگ مبارزت جست (۱۲۹۴). اکنون دو پادشاه برای تهیه مقدمات مبارزه خویش تصمیم گرفتند بر دارایی کلیسا و عواید خدام آن مالیات ببندند. پاپها قبل گرفتن این گونه مالیاتها را فقط برای جنگهای صلیبی تصویب کرده بودند، لکن هرگز سابقه نداشت که برای مبارزات غیر مذهبی از کلیسا مالیاتی گرفته شده باشد. روحانیان فرانسه وظیفه خود میدانستند که

برای دفاع از حکومتی که حافظ دارایی ایشان بود، مبالغی کمک کنند، لکن بیم آن داشتند که اگر جلو قدرت حکومت در اخذ مالیات سد نشود، چنین اختیاراتی مهلك و مخرب شود. پیش از این حوادث، فیلیپ، پادشاه فرانسه، مقداری از اختیارات کشیشان فرانسوی را سلب کرده و آنها را از محاکم خاوندی و درباری، و از مشاغل قدیمیشان در دستگاه حکومتی و شورای سلطنتی، برکنار ساخته بود. فرقه سیسترسیان، که از این جریانات پریشان خاطر شده بود، حاضر نشد دعوت پادشاه را لبیک گوید و یک پنجم تمام در آمد خود را، که فیلیپ برای جنگ با انگلستان مطالبه میکرد، به وی تسلیم دارد. بنا بر این، صدر فرقه مزبور به پاپ پناهنده شد. بونیفاکیوس ناگزیر بود با احتیاط تمام دست به عمل زند، زیرا فرانسه در مبارزات پاپی با امپراطوران آلمان همواره مهمترین پشتیبان و حامی پاپها بود؛ لکن در عین حال وی احساس میکرد که اگر بدون جلب رضایت پاپ، با گرفتن مالیاتهای حکومتی، عواید و در آمد کلیسا را بگیرند، دیری نخواهد گذشت که اساس اقتصادی قدرت و آزادی دستگاه کلیسا در هم فرو میریزد. در فوریه سال ۱۲۹۶، پاپ بونیفاکیوس به صدور یکی از معروفترین توفیقات پاپی در تاریخ روحانیت مبادرت جست. این توفیق، به مناسبت عبارت اول آن، به کلریکس لایکوس یا ((افراد غیر روحانی)) مشهور شد؛ اولین جمله اش حاوی اعترافی بود نابخردانه، و به طور کلی لحن آن اظهارات نسنجیده پاپ گرگوریوس هفتم را به خاطر میآورد.

فرمان مزبور چنین آغاز میشد:

پیشینیان خبر داده اند که افراد غیر روحانی فوق العاده نسبت به طبقه روحانیان دشمنی دارند؛ و آنچه ما به تجربه دریافته ایم، مسلماً در حال حاضر صدق این گفتار را میرساند. ۰۰۰ پس از مشورت با برادران خود، و به اتکای قدرتی که از حواریون به ما رسیده است، مقرر میداریم که اگر هر کشیشی... بدون اجازه پاپ... هر حصهای از درآمد یا مایملک خود را... به افراد غیر روحانی تسلیم کند، مستوجب حکم تکفیر خواهد شد. ... و نیز مقرر میداریم که جمیع افرادی که این قبیل مالیاتها را مطالبه یا دریافت میکنند، یا اموال کلیسا یا روحانیان را ضبط میکنند، و یا وسایلی برای ضبط این قبیل اموال بر میانگیزند، در هر مقام و درجه ای که باشند،...

محکوم به حکم تکفیر گردند.

فیلیپ به سهم خویش هیچ گونه شبهه ای نداشت که کلیسا با ثروت سرشار خویش در فرانسه باید بخشی از توفیق پاپی، فرمان داد که از آن پس صدور طلا، نقره، سنگهای قیمتی، یا جواروبار ممنوع باشد و هیچ کدام از بازرگانان یا مامورین مخفی خارجی حق ماندن در فرانسه را نداشته باشند. این تصمیمات، یک ممر عمده در آمد پاپ را مسدود کرد و نمایندگان وی را، که مشغول جمعآوری وجوهی برای تدارك يك جنگ صلیبی بودند، از خاک فرانسه بیرون راند. بونیفاکیوس که حال بدین منوال دید، عقب نشینی اختیار کرد و طی توفیق دیگری، مورخ سپتامبر ۱۲۹۶، با ((محبت بیان ناکردنی)) اجازه داد که کشیشان میتوانند، برای پرداخت مخارج ضروری برای دفاع از مملکت، داوطلبانه مبالغی در اختیار خزانه پادشاه بگذارند، و قضاوت درباره ضرورت و تعیین موارد ضروری را موکول به رای پادشاه نمود. فیلیپ نیز فرامینی را که در مقام تلافی صادر کرده بود، لغو کرد؛ وی و ادوارد اول بونیفاکیوس را نه به عنوان يك پاپ بلکه به عنوان داور غیر رسمی در اختلافات خود قبول کردند. بونیفاکیوس اکثر مسائل را به نفع فیلیپ فیصله داد. انگلستان موقتاً تسلیم نظرات پاپ شد، و هر سه مبارز از برکات صلحی زود گذر برخوردار شدند.

شاید به منظور پر کردن خزانه پاپی بعد از نقصان عواید حاصله از انگلستان و فرانسه، و احتمالاً برای تامین مخارج جنگی به قصد بازگرفتن سیسیل و تبدیل آن به يك تیول پاپی، و نیز شاید برای هزینه مبارزه دیگری به منظور توسعه ایالات پاپی به داخله سرزمین توسکان بود که بونیفاکیوس سال ۱۳۰۰ را سال جشن و شادمانی عالم مسیحی اعلام داشت. نقشه وی کاملاً قرین کامیابی بود. شهر رم در تاریخ طویل خویش هرگز جمعیتی چنین انبوه ندیده بود. در این سال بود که ظاهراً برای نخستین بار، به منظور حفظ نظم در حرکت مسافران، مقرراتی جهت عبور و مرور به موقع اجرا گذاشته شد. بونیفاکیوس و

دستیارانش در این امر به خوبی توفیق حاصل کردند. اغذیه را به مقادیر زیادی وارد کردند و، زیر نظر مأموران پاپی، به قیمتهای عادلانه در دسترس مردم قرار دادند. به صرفه پاپ بود که وجوهات هنگفت حاصله را اختصاص به کار معینی نداده بود، بلکه میتوانست این عواید سرشار را به میل خود خرج کند. با وجود فتوحاتی ناقص و شکستهای شدید، اینک بونیفاکیوس به اوج اقتدار خویش رسیده بود.

در خلال این احوال، افراد تبعید شده خاندان نیرومند کولونا فیلیپ، پادشاه فرانسه، را با داستانهای از بیعدالتی، آز، و بدعتهای خصوصی پاپ سرگرم میکردند. میان ملازمان فیلیپ و نماینده پاپ، برنارسه، نزاعی در گرفت که در نتیجه آن نماینده پاپ را به اتهام تحریک مردم به شورش دستگیر کردند. برنارد در دادگاه شاهی محاکمه شد، و وی را به اسقف اعظم نابون تسلیم کردند تا زندانش کند (۱۳۰۱). بونیفاکیوس، که از این دادرسی سریع و فتوای بی ملاحظه در مورد نماینده خویش منزجر شده بود، تقاضا کرد که برنارد را فوراً آزاد کنند، و به کشیشان فرانسوی دستور داد که از پرداخت عواید کلیسایی به حکومت موقتی خودداری کنند. بر فیلیپ نوشت که از سر فروتنی باید به سخنان خلیفه مسیح، که پادشاه روحانی فوق جمیع شاهان روی زمین است، گوش دهد. وی به محاکمه یک کشیش در یک دادگاه مدنی و ادامه استفاده از وجوه مقامات روحانی برای مصارف غیر روحانی معترض شد، و اعلام داشت که از تمامی اسقفان و روسای دیرهای فرانسه خواهد خواست تا ((برای حفظ آزادیهای کلیسا، دادن تغییرات اساسی در مملکت، و اصلاح شخص پادشاه)) اقدامات لازم را مرعی دارند. هنگامی که این توقع به حضور فیلیپ عرضه شد، کنت آرتوا آن را از دست فرستاده پاپ قاپید و در آتش افکند، و از انتشار نسخه دیگری که قرار بود برای اطلاع عمومی تحویل روحانیان فرانسوی شود جلوگیری به عمل آمد. پس از این واقعه، انتشار دو سند ساختگی آتش خشم طرفین را دامن زد. اولی، که به ظاهر از جانب پاپ خطاب به فیلیپ صادر شده بود، به پادشاه فرانسه امر میکرد که حتی در امور غیر روحانی فرمانبردار پاپ باشد، و حال آنکه در نامه دومی فیلیپ خطاب به بونیفاکیوس می نوشت، که ((به آن قطب حماقت و بلاهت اطلاع میدهم که ما در امور غیر روحانی تابع هیچ فردی نیستیم)) این نامه‌های جعلی را اکثر مردم به عنوان نامه‌هایی که واقعا میان پاپ و فیلیپ رد و بدل شده بود، قبول کردند.

در یازدهم فوریه ۱۳۰۲ توقیع ((اوسکولتا فیلی)) را رسماً در شهر پاریس، پیش روی پادشاه و شمار فراوانی از اتباع وی، سوزانیدند. فیلیپ، به منظور جلوگیری از تشکیل یک شورای روحانیان که مطمح نظر پاپ بود، فرمان داد که نمایندگان طبقات سه گانه قلمرو وی در ماه آوریل در پاریس اجلاس نمایند. در اولین ((اتازنرو)) در تاریخ کشور فرانسه کلیه طبقات سه گانه اشراف، روحانیان، و عوام هر کدام جداگانه در مقام مدافعه از پادشاه و اختیارات مدنی وی به حضور پاپ عرضه نگاشتند. علی رغم فرمان اکید فیلیپ، در حدود چهل و پنج نفر از اسقفان فرانسوی، که اموالشان نیز به سبب نافرمانی ضبط شده بود، در اکتبر سال ۱۳۰۲ در شورای روحانیان رم حضور یافتند. در این شورای بود که توقیع مشهور اوانام سانکتام یا ((حریم واحد)) تنظیم شد و دعاوی دستگاه پاپی را به طرزی بسیار دقیق و روشن معین کرد. این توقیع اعلام میداشت که فقط یک کلیسای واقعی وجود دارد و خارج از آن کلیسا ستگاری اخروی میسر نیست. مسیح را فقط یک تن است که آن تن فقط یک سر دارد نه دو تا.

سر کلیسا و صدر دین، عیسی است، و نماینده وی پاپ در رم. در جهان دو شمشیر یا دو رشته اختیارات وجود دارد که یکی روحانی است و دیگری دنیوی. اولی از آن کلیساست و دومی را شخص پادشاه به نیابت از جانب کلیسا در قبضه دارد، لکن این حکومت دنیوی بسته به اراده و رضایت کشیش است. اختیارات روحانی فوق اختیارات مدنی قرار دارد، و فرمانروای روحانی حق دارد پادشاهان را بر نیل به عالیترین مقاصد راهبر باشد و هر گاه که پا از جاده صواب بیرون نهند، آنها را بر حذر دارد. توقیع مزبور با این عبارت ختم میشد: ((ما اعلام میداریم، تصریح میکنیم، و فتوا میدهم به خاطر نجات اخروی لازم است که عموم افراد فرمانبردار پاپ رم و اکنش فیلیپ تشکیل دو مجمع بود (مارس و ژوئن سال ۱۳۰۳) که در آن دو حاضران بونیفاکیوس را رسماً مقصر شمرند و او را ستمگر، جادوگر، جانی، دغل، زناکار، لواط گر، منصب فروش، بت پرست، و کافر اعلام کردند، و از یک شورای عمومی کلیسا خواستار عزل وی شدند. پادشاه فرانسه به گیوم دو نوگاره، که رئیس دیوان قضای وی بود، دستور داد که

به رم رود و به پاپ اطلاع دهد که فیلیپ از يك شوراي عمومي روحانيان چنین تقاضايي کرده است. بونیفاکیوس، که در آن موقع در قصر پاپي واقع در آنانیي مقیم بود، اعلام داشت که فقط پاپ حق احضار شوراي عمومي کلیسا را دارد، و بي درنگ به تهیه حکم تکفیر فیلیپ و تحریم مراسم مذهبي در کلیساهاي فرانسه مشغول شد. ولي پیش از آنکه وي قادر به نشر احکام تکفیر و تحریم باشد، گیوم دو نوگاره، به اتفاق شاراکولونا، در راس جماعتي مرکب از دو هزار تن سرباز مزدور، به درون کاخ آنانیي ریختند، اخطاریه فیلیپ را بر پاپ عرضه داشتند، و خواستار استعفای وي شدند (۷ سپتامبر ۱۳۰۳).

بونیفاکیوس خودداری و رزید. روایت ((بسیار موثقي)) حاکی است که شاراکولونا سيلي بر صورت پاپ نواخت و اگر نوگاره مداخله نکرده بود، قطعاً وي را به هلاکت میرساند. بونیفاکیوس در این تاریخ هفتاد و پنج سال داشت، از نظر جسماني ضعیف بود، لکن هنوز حاضر نبود سر تسلیم در برابر حریف فرود آورد. مدت سه روز وي را در کاخش محبوس نگاه داشتند، و در خلال این مدت سربازان مزدور همچنان به تاراج کاخ مشغول بودند. آنگاه مردم آنانیي، به کمک چهارصد تن سوار از افراد ایل اوریسینی، سربازان مزدور را تار و مار و پاپ را آزاد کردند. ظاهرآ در عرض این سه روز زندانبانان وي هیچ گونه خوراکي به پاپ نداده بودند، زیرا هنگامی که آزاد شد، در وسط میدان عمومي شهر آواز برداشت که ((اگر از میان شما، زن نیکو سیرتي به من لقمه‌هاي نان و جامي شراب ایشار کند، برکات خداوندي و دعای خیر خویش را بدرقه راهش خواهم کرد.)) افراد ایل اوریسینی او را برداشتند و به شهر رم و واتیکان بازگردانیدند. در آنجا بونیفاکیوس را تب شدیدی عارض شد و در عرض چند روز درگذشت (۱۱ اکتبر ۱۳۰۳).

جانشین وي، بندیکتوس یازدهم نوگاره، شاراکولونا، و سیزده تن دیگر را که در راس سپاهیان مزدور به داخل کاخ آنانیي ریخته بودند تکفیر کرد. يك ماه بعد بندیکتوس در پروجا در گذشت؛ مشهور است که گیلینهای ایتالیا او را مسموم ساختند. فیلیپ موافقت کرد که از انتخاب برتران دو گو به مقام پاپي طرفداری کند، به شرط آنکه وقتی اسقف اعظم به مقام پاپي رسید، خط مشي مقرون به سازش اتخاذ کند، جمیع افرادی را که به جرم هجوم بر بونیفاکیوس تکفیر شده بودند ببخشد، اجازه دهد که مدت پنج سال کشیشان فرانسوي همه ساله ده درصد از درآمد خود را به عنوان مالیات تحویل حکومت فرانسه دهند، مناصب و اموال افراد خانواده کولونا را اندازه با این خواسته‌هاي فیلیپ موافقت کرد. با این حال، وي را به مقام پاپي برگزیدند، و برتران نام کلمنس پنجم بر خود نهاد (۱۳۰۵). کار دینالها به وي اخطار کردند که ماندنش در رم خطر جانی دارد، و به همین سبب بعد از اندکی تأمل، و شاید هم بر اثر تلقین ضمنی از جانب فیلیپ، کلمنس مقر پاپي را از رم به آوینیون، واقع در کرانه شرقی رود رون و درست بیرون سرحد جنوب خاوری خاک فرانسه، منتقل کرد (۱۳۰۹). به این نحو، شصت و هشت سال ((اسارت بابلي)) پاپي آغاز شد. دستگاه پاپي که خود را از چنگ آلمان رهانیده بود، اینک در برابر فرانسه سر تسلیم فرود می‌آورد.

کلمنس، با اراده ضعیفش، در دست آدمي چون فیلیپ که اشتهايش را حد و نهایی نبوده، آلت زبونی شد. وي پادشاه فرانسه را عفو کرد، خانواده کولونا را به مقام سابقش بازگردانید، توقيع پاپي مورخ ۱۲۹۶ مشهور به کلریکیس لایکوس را لغو کرد، تاراج اموال شهسواران پرستشگاه را مجاز دانست، و سرانجام (۱۳۱۰) موافقت کرد که محفلي مرکب از روحانیان در گروزو، واقع در نزدیکی آوینیون، به محاکمه بونیفاکیوس بعد از مرگ مبادرت ورزند. حین بازجویی‌هاي مقدماتي که در حضور پاپ و مباشران وي صورت گرفت، شش تن از روحانیان شهادت دادند که يك سال قبل از رسیدن به مقام پاپي، از دهان خود بونیفاکیوس شنیده بودند که میگفت کلیه قوانینی که ظاهرآ از جانب خدا نازل شده است از ابداعات آدمیزادگان بوده است تا عوام را از ترس دوزخ به حسن سلوك مجبور سازند؛ همچنین گفته بود که ((ابلهانه)) است انسان معتقد باشد که خدا در عین حال هم یکی است و هم سه تا، یا اینکه دوشیزه‌هاي باکره باشد و کودکی برآید، یا آنکه خدا به صورت آدمي در آمده باشد، یا آنکه ممکن باشد نان مبدل به جسم مسیح شود، یا آنکه آخرتي وجود داشته باشد؛ و نیز گفته بود: ((من چنین معتقدم و چنین میدانم، همان طور که هر فرد باسوادي چنین میدانم. عوام طور دیگری می‌پندارند. ما باید مثل خود عوام صحبت کنیم، لکن طرز فکر و اعتقادمان باید چنان باشد

که عده‌ای معبود می‌پندارند و عقیده دارند.) به این نحو، این شش نفر از بونیفاکیوس نقل قول کردند، و سه تن از آنها که بار دیگر مورد بازجویی قرار گرفتند، شهادت خود را تکرار کردند. رئیس دیر سن ژیل واقع در سان ژمینو خبر داد که بونیفاکیوس، وقتی هنوز به کاردینالی کانتانی مشهور بود، رستاخیز تن یا روان را منکر شده بود. چند تن از روحانیان دیگر نیز این نکته را تأیید کردند. یکی از اینان اظهار داشت که به گوش خودش از بونیفاکیوس شنیده است که اشاره به نان مقدس کرده و گفته است که ((این جز خمیر چیزی نیست.)) افرادی که سابقاً از خدام خانه بونیفاکیوس بودند مکرراً او را متهم به ارتکاب معاصی جنسی و انحراف‌های فحاشانه نمودند. جمعی دیگر گفتند که به نظر ایشان بونیفاکیوس آدم شکاکی بود که میخواست به نیروی جادو یا ((قوای شیطانی)) ارتباط پیدا کند.

قبل از آنکه خود دادرسی جریان یابد، کلمنس فیلیپ را ترغیب کرد که مسئله مجرمیت بونیفاکیوس را به شورای عمومی روحانیان، که قرار بود در وین تشکیل شود، واگذار. هنگامی که آن شورا اجلاس کرد (۱۳۱۱)، سه تن از کاردینالها در حضور مردم شهادت به اصرار آیینی و عفت پاپ متوفا دادند، و دو تن از شهسواران، به سنت قرون وسطایی دستکشیهای خود را به علامت بی گناهی پاپ متوفا بر زمین افکندند تا اگر کسی منکر است، به مبارزه با آنها برخیزد. هیچ يك از حاضران دعوت به مبارزه را نپذیرفت و شورا قضیه را منتفی اعلام داشت.

VIII - مروری بر احوال گذشته

دلایلی که علیه بونیفاکیوس اقامه شد، راست یا دروغ، معرف موج شکاکیتی بود که در زیر جریان حوادث عهد به حرکت در آمده بود، و زمینه را برای پایان دادن به عصر ایمان آماده میساخت. به همین نحو، ضربتی که در آنانی، اعم از جسمانی یا سیاسی، بر بونیفاکیوس هشتم وارد آمد از يك نظر معرف آغاز ((عصر نوین)) بود. این پیروزی سوپرناسیونالیسم بود، ظرف حکومت بود بر کلیسا، غلبه قدرت شمشیر بود بر جادوی کلام. حکومت پاپی بر اثر مبارزات خود با خاندان هوهنشتوفن و به واسطه شکستهای خود در جنگهای صلیبی ضعیف شده بود. فرانسه و انگلستان بر اثر اضمحلال امپراطوری مقتدرتر شده بودند، و ثروت فرانسه به واسطه تسخیر لانگدوک با کمک کلیسا رو به فروتنی نهاده بود. شاید پشتیبانی توده مردم از فیلیپ چهارم در مبارزه با بونیفاکیوس هشتم، نموداری از تفکر عمومی نسبت به افراط و تفریطهای دستگاه تفتیش افکار و جهاد با آلبیگانیان بود. مشهور است که بعضی از نیاکان نوگاره را عمال دستگاه تفتیش افکار زنده زنده در آتش سوزانیده بودند. بونیفاکیوس متوجه نشده بود که شرکت در این همه مبارزات متعدد طبعاً سلاحهای حکومت پاپی را کند خواهد ساخت. صنعت و بازرگانی سبب پیدایش طبقاتی شده بود که به مراتب کمتر از طبقه کشاورزان و روستاییان پابند دین بودند. زندگانی و نحوه فکر مردمان روز به روز بیشتر متمایل به حکومت دنیوی میشد، و طبقه غیر روحانی به تدریج پرو بالی پیدا میکرد، زیرا هفتاد سال پس از این حوادث بود که حکومت کلیسا را در خود تحلیل میدید.

اکنون که نظری به فقرا میافکنیم و تمامی حوادث تاریخ مسیحیت لاتین را از مد نظر میگذرانیم، چیزی که بالاتر از همه در خاطر ما موثر میافتد وحدت نسبی ایمان مذهبی است که در میان اقوام مختلف و گوناگون وجود داشت، و قدرت کلیسای رم است که با سلسله مراتبی دامن گستر به اروپای باختری - یعنی دنیایی خالی از اقوام اسلاو و دور از امپراطوری بیزانس - چنان وحدت فکر و اخلاقیاتی بخشد که نظیرش هرگز دیده نشده بود. هیچ مورد دیگری در تاریخ بشر دیده نشده است که يك سازمان نفوذی این قدر ژرف بر اینهمه مردم، و دورانی چنین طولانی داشته باشد.

پومپیوس تا آلاریک ۴۸۰ سال بود. امپراطوری مغول، یا امپراطوری انگلیس در عصر جدید دویست سالی بیشتر دوام نیاورد، حال آنکه کلیسای کاتولیک رم از هنگام مرگ شارلمانی (۸۱۴) تا فوت بونیفاکیوس هشتم (۱۳۰۳) مدت ۴۸۹ سال مقتدرترین حکومت‌های اروپا بود. سازمان و دستگاه اداری آن به ظاهر کفایت امپراطوری روم را نداشت، عمال و مامورانش از نظر لیاقت یا فضل به پای افرادی که رفق و فتق

ایالات و سرزمینهای قیصرها در کف با کفایت ایشان بود نمیرسیدند، لکن کلیسا دنیای پر جار و جنجالی را به ارث برد که در تمام شئون آن بربریت حکمفرما بود، و چاره‌های نداشت جز آنکه از راهی سخت و دشوار مردم را به وادی آرامش و تمدن رهبری کند. با تمام این اوصاف، کشیشان آن دستگاه تعلیم‌دیده‌ترین مردان عهد خود بودند، و در طی پنج قرن تفوق کلیسای کاتولیک رم، تنها تعلیماتی که در اروپای باختری وجود داشت نتیجه تلاش فراوان آنان بود. فتاوی محاکم کلیسایی عادلانه‌ترین نوع خود در آن عهد محسوب میشدند. دربار پاپی آن، با وجودی که گاهی رشوه‌گیر و زمانی تطمیع‌ناپذیر بود، تا حدودی کار یک دادگاه جهانی را برای وساطت در مراعات بین‌المللی و محدود کردن منازعات انجام میداد، و هر چند که آن دربار همیشه جنبه ایتالیایی داشت، باید در نظر داشت که ایتالیاییها سرآمد عقلا و متفکران آن قرون بودند، و به علاوه در جهان مسیحی لاتین هر کس از هر درجه و ملتی میتوانست به عضویت آن دربار ارتقا یابد.

با وجود دغلبازی، که معمولاً از ضمایم و ملحقیات قدرت اشتراکی بشری است، به صرفه و صلاح همگی بود که حکومتی فوق‌حکومتها و شاهان اروپا وجود داشته باشد تا بتواند در صورت لزوم از آنها مواخذه کند و اختلافات میان آنها را تخفیف دهد. اگر قرار میبود که حکومتی جهانی قدم به عرصه وجود نهد، چه چیز شایسته‌تر از آنکه سریر پطرس را قرارگاه خود سازد، تا از آنجا افراد، ولو آنکه دیدگاهشان محدود باشد، بتوانند با نظری اقلیمی، و به اتکای سوابق چندین قرن، قضایا را بنگرد. کدام تصمیمات بود که مثل فتاوی مردی که او را به نام خلیفه خدا گرامی میشدند، بی هیچ گونه مخالفتی، مورد قبول تقریباً عموم مردمان اروپای باختری قرار گیرد یا سه‌لایحه‌ای از احکام وی باشد هنگامی که لویی نهم در ۱۲۴۸ به عزم جنگ صلیبی فرانسه را ترک گفت، هنری سوم، شاه انگلستان، تقاضاهای بسیار سنگینی از فرانسه کرد و در تدارک هجوم بر آن کشور برآمد. پاپ اینوکنتیوس چهارم تهدید کرد که اگر هنری اصرار ورزد، وی کلیه مراسم مذهبی را در انگلستان تحریم خواهد کرد. هنری که حال بدین منوال دید، از اجرای نقشه خویشخودداری ورزید. هیوم، فیلسوف شکاک، گفت که قدرت کلیسا پناهگاه محکمی در برابر ستم و بیعدالتی پادشاهان بود. اگر کلیسا نفوذ خود را صرفاً در راه مقاصد معنوی و اخلاقی به کار برده و هرگز در پی منافع و مقاصد مادی نرفته بود، احتمال داشت به مهم مقام منبعی رسد که غایت آمال گرگوریوس هفتم بود، و هیچ بعید نبود که اختیارات روحانیت بر قدرتهای فیزیکی ممالک فایز آید. هنگامی که اوربانوس دوم جهان مسیحی را به ضد ترکان متحد ساخت، آمال گرگوریوس تقریباً تحقق یافته بود، لکن چون اینوکنتیوس سوم، گرگوریوس نهم، آلساندر چهارم، و یونیفاتیوس هشتم به جنگهای خود علیه آلبیگانیان، و همچنین به مبارزات با فردریک دوم و افراد خانواده کولونا، نام صلیبی اطلاق کردند، آن آرمان بزرگ در دست پاپها، که به خون مسیحی آلوده شده بود، تکه تکه گشت.

هر جا که کلیسا در معرض تهدید نبود، در مقابل آرای متفاوت، حتی عقاید بدعتگذاران، تساهلی در خور نشان میداد. در میان فیلسوفان قرون دوازدهم و سیزدهم، حتی بین استادان دانشگاه‌هایی که به همت کلیسا تاسیس و زیر نظر اولیای آن دستگاه اداره میشدند، به آزادی عقیده غیر منتظرهای بر میخوریم. تنها چیزی که کلیسا طلب میکرد آن بود که مباحثاتی از این قبیل باید فقط محدود به طبقه باسواد و در خور فهم آنان باشد، نه آنکه به صورت بیانیهای انقلابی از مردم درخواست کند که کیش خود را رها سازند و از کلیسا دست بردارند.

پرکارترین نقدان اخیر کلیسا درباره این بنیاد مینویسد: ((از آنجا که کلیسا شامل تمامی خلایق بود، لاجرم هر نوع عقیده‌ای را از خرافاتین افکار تا افراطیترین شک و تردیدها در برداشت، و بسیاری از این عناصر غیر متعارفی چون همه‌گونه رعایت ظواهر را میکردند، آزادی عملشان به مراتب زیاده‌تر از آن بود که عموماً تصور میکردند.)) رویهمرفته تصویری که از کلیسای لاتینی قرون وسطایی در ذهن ما نقش مینند عبارت از سازمان در هم پیچیده‌ای است که، با وجود تمام نقایص و خطاهای پیروان و رهبران جایز الخطای آن، تا اعلا درجه آن میکوشد که نظام اجتماعی و اخلاقی را مستقر سازد و، در میان خرابه‌های یک تمدن کهنسال و احساسات پر جوش یک جامعه جوان، مایه اشاعه کیشی شود که پایه فکر را اعتلا بخشد و روح را تسکین دهد. کلیسای قرن ششم اروپا را امواج سرگردانی از اقوام مهاجر بربر،

معجون بر همی از زبانها و کیشهای مختلف، و دنیای گیج کننده‌های از قوانین غیر مدون و بی حد و حساب دید. کلیسا به چنین دنیایی يك اصول اخلاقي ارزاني داشت قائم به مصوبات فوق‌الطبیعی‌های آن قدر نیرومند که بتواند جلو انگیزه‌های غیر اجتماعی افراد بی پروا را سد کند، به چنین دنیایی گوشه امن صومعه‌ها را اعطا کرد تا آنکه مردان و زنان و نسخ کتابهای کلاسیک از گزند و دستبرد زمانه محفوظ مانند؛ کلیسا چنین دنیایی را با محاکم/اسفقی خود اداره کرد، مردمانش را در مکاتب و دانشگاه‌های خود تربیت کرد، و سلاطین روی زمین را آرام ساخت تا به انجام مسئولیتهای اخلاقي و تکالیف سنگین صلح پروري قیام کنند. کلیسا زندگانی کودکان خود را با اشعار و درام و نعمات منور کرد، منبع الهام ایشان در پیدایش عالیتیرین آثار هنري تاریخ بشري شد، و از آنجا که قادر نشد مدینه فاضله‌های از مساوات در میان افرادی که از لحاظ کفایت مساوي نبودند ایجاد کند، به سازمانهای خیریه و بهبود احوال مستمندان بذل توجه، و تا حدودی ضعفا را در برابر اقویا حراست کرد. بی شک، کلیسا بزرگترین عامل اشاعه تمدن در تاریخ

فصل

سیام

اخلاق و رسوم عالم مسیحی

۱۳۰۰-۷۰۰

I- اصول اخلاق مسیحی

هنگامی که آدمی در جنگل یا در مرحله شکار زندگی میکرد، ناگزیر بود حریص باشد - یا، به عبارت دیگر، به اشتیاق تمام دنبال خوراکی برود، و با ولع تمام هر چه را یافته است ببلعد- زیرا وقتی فرصت خوردن غذا برایش دست میداد، هیچ اطمینان نداشت که کی دوباره چنین امری میسر خواهد بود. انسان اولیه ناگزیر بود در روابط جنسی حساس باشد، و اکثر در هرج و مرج جنسی به سر میبرد، زیرا افزایش میزان مرگ و میر طبعاً موجب افزایش مولید میشد. چون مرد خود را مکلف میشمرد که در صورت امکان باید هر زنی را آبستن کند، لذا ناگزیر بود همواره خود را برای انجام چنین امری آماده نگاه دارد؛ مجبور بود موجودی ستیزه‌جو، و برای خوراک یا همسر دایماً حاضر به جنگ باشد. آنچه امروزه از ردایل است روزی در زمره فضایل و ضروری برای بقای بشر محسوب میشد.

لکن بشر هنگامی متوجه شد بهترین طریقه بقا، نه فقط برای افراد بلکه برای انواع نیز، سازمان اجتماعی است که وسایل شکار را بر زمین نهاد و اصولی برای نظام اجتماعی پی ریخت. به موجب این اصول، مجبور بود غریزی را که روزی در مرحله شکار فوق العاده به کار میخورد در هر پیچ و خمی در بند نظارت آورد تا تشکیل جامعه را ممکن سازد. از نظر موازین اخلاقي، هر تمدنی عبارت از تعادل و تنازعی است بین غرایز جنگلی افراد و منهیات يك اصول مدون اخلاقي. غرایز بدون وجود منهیات تمدن را از میان برمیدارند، و منهیات بدون وجود غرایز زندگی را به پایان میرسانند. مسئله اساسی در اخلاقیات آن است که تا چه حد منهیات را تعدیل دهند تا بی آنکه ریشه حیات را سست کند، تمدن را از زوال نگاه دارد.

در امر تخفیف خشونت‌ها، هرج و مرج‌های جنسی، و حرص بشري، پارهای از غرایز که اکثر جنبه اجتماعی داشتند تفوق شدند. عشق پدر و مادري، در بین جانوران و آدمیان، نظام طبیعی اجتماعی خانواده را پدید آورد که متضمن کمک متقابل و انضباطی آموزنده بود. حاکمیت پدر و مادر، که خود نیمی حکایت

الم عشق و نیمی لذت ستمکاری بود، سبب انتقال مجموعه نجات بخشی از نظامات سلوک اجتماعی به طفل خود رای شد. نیروی متشکلی که سر کرده ایل، شخص خواند، شهر، یا حکومت به هم رسانید نیروی غیر متشکل افراد را محدود کرد یا اکثر به حیلۀ بر آن پیشدستی جست. عشقی که فرد به قبول همگان داشت نفس خود سر را تابع او اده خلق کرد. رسم و تقلید، نوجوانان را گاه و بیگاه وادار به پیروی از روشهایی کرد که به حکم تجربیات قوم مورد تصویب قرار گرفته بودند. قانون، غریزه را با بیم عقوبت متوحش ساخت. وجدان، نوبلگان را با یک مشت منهیات بی شمار رام کرد.

کلیسا معتقد بود که این سرچشمه‌های اخلاقی طبیعی یا غیر مذهبی برای جلوگیری انگیزشهای بدون تاملی که زندگی آدمیزاد را در جنگل حفظ میکرد، لکن مخل نظم در یک اجتماع بود، کفایت نمیکرد؛ میگفت این انگیزه‌ها نیرومندتر از آنند که یک قدرت حاکمه بشری بتواند آنها را در چهار چوب مصوبات خود محصور سازد، خاصه که قابل نیست در همه حال و همه جا حاضر و بر اعمال افراد ناظر باشد. اگر قرار میبود مجموعه‌های از اصول اخلاقی را پیروی کرد که مردم رعایت آن را سخت با تمایلات و غرایز خویش ناسازگار ببیند، ضروری بود که همگان این قوانین را ناشی از یک منبع فوق‌الطبیعه‌ای بدانند؛ لازم بود که همه معتقد شوند این اصول اخلاقی از بارگاه الهی نازل شده است تا، بدون هیچ گونه ضمانت اجرایی، نفس آدمی در پنهانترین لحظات و خلوتترین زوایای حیات آنها را محترم شمرد. حتی اختیارات پدر و مادر که این قدر برای نظام اجتماعی اخلاقی ضرورت دارند، در مبارزه با غرایز بدوی شکست میخورند، مگر آنکه قائم به معتقداتی مذهبی باشند که به طفل تلقین کرده‌اند. برای آنکه دینی کمر به خدمت جامعه‌های بندد و آن جامعه را از هلاک برهاند، باید در برابر غریزه مبرمی که نه در برابر قوانین انسانی بلکه در برابر فرامین بی چون و چرا و قاطع الهی ریان درازی میکند مقاومت ورزد. به علاوه، (آن قدر آدمی گناهکار یا به عبارت دیگر وحشی است که) آن احکام الهی بایستی نه فقط متضمن تمجید و تکریم در مورد افرادی باشند که فرامین مزبور را گردن می‌هند، و نه فقط متضمن توبیخ و مجازاتها درباره کسانی باشند که از آن دستورات سرپیچی میکنند، بلکه در عین حال برای اعمال حسنه بدون پاداش امید نیل به بهشت را وعده کنند، و برای گناهان بدون جزا ترس رفتن به دوزخ را وعید دهند. لازم بود که این احکام نه از جانب موسی بلکه از درگاه خداوند صادر شده باشد.

از آنجا که اساس فرضیه غرایز بدوی، و ارتباط آن با ادامه حیات نوع، با حال آدمیزاد در جامعه متمدن تناسب نداشت، در الاهیات مسیحی به صورت آرای دربارۀ گناه آدم و حوا جلوه کرد. این امر، مانند اعتقاد به کرمه در عقلائی در بیان آنهمه آلام و اثمی که ظاهراً بشر بی هیچ دلیل موجهی خود را مجبور به تحملش میدید؛ به عبارت دیگر، بشر میگفت که اگر امروز خیر گرفتار من بجه شر است، علت این شکست چیزی نیست جز گناهان نیاکان ما. طبق فرضیه مسیحی، تمام نژاد بشر به گناه آدم و حوا آلوده شده بود. گراتیانوس در کتاب دکرتوم (احکام) خویش (حد ۱۱۵۰) به مطالبی اشاره کرده بود که کلیسا آن را به طور غیر رسمی به منزله رکنی از تعالیم خود قبول کرد. وی نوشت: ((هر آدمیزاده‌ای چون حاصل مجامعت مرد و زنی میباشد، با گناهکاری ذاتی به دنیا آمده‌است، محکوم به شرارت و مرگ است، و لذا کودکی است که باید تاوان این گناه را بدهد.)) چنین موجدی را فقط لطف ربانی و کفاره مرگ عیسی بر صلیب میتواند از تنهایی و لعن ابدی برهاند (یا، به عبارت دیگر، غرض این بود که فقط پیروی از موجود نازنینی چون مسیح مصلوب میتواندست آدمی را از قید اعمال تشددآمیز، آز، و بند شهوت نجات دهد و او را جامعه‌اش را از ورطه هلاک برهاند). ترویج این آراء، همراه با بروز سوانحی طبیعی که معن آدمی نمیتوانست دلیل موجه برای آنها پیدا کند، الا آنکه این گونه بلاها را مجازاتهایی برای گناهان بشمرد، به بسیاری از مسیحیان قرون وسطی یک حس ناپاکی، فساد، و گناه جبلی بخشید که در قسمت بیشتر ادبیات اقوام اروپایی قبل از ۱۲۰۰ منعکس شد. از آن به بعد بود که حس گناهکاری و بیم عذاب اخروی تا دوران اصلاح دینی کاتولیک رو به کاهش گذاشت، و پس از آن مجدداً در میان پیرایشگران پروتستان با مهابت جدیدی سر برداشت.

گرگوریوس اول، و عالمان الهی بعد از وی، گناهان کبیره را هفت تا می‌شمردند، از این قرار: غرور، آز، حسد، خشم، شهوت، شکمبارگی، و تنبلی. در برابر این گناهان هفتگانه به هفت صفت نیک نیز قایل بودند

که چهارتا از آنها را فضایل ((طبیعی)) یا فضایل دوران شرک می‌شمرند؛ و این چهار، که مورد ستایش فیثاغورس و افلاطون قرار گرفته بود، عبارت بود از بصیرت، شجاعت، نصفت، و میانه روی. بر این چهار صفت سه فضیلت دیگر را که ناشی از علوم الهی می‌دانستند میافزودند، و آن سه عبارت میشد از ایمان، امید، و محبت. مسیحیت با آنکه فضایل دوران شرک را قبول کرد، هرگز آنها را در تعالیم خود مستحیل نساخت. بدین مسیح ایمان را بر علم، شکیبایی را بر شجاعت، عشق و رحمت را بر معنیت، و کف نفس و طهارت را بر میانه روی ربحان مینهاد. در ترفیع فروتنی کوشید، و نخوت را (که از صفات بارز انسان غایت مطلوب (رسطو بود) از بزرگترین گناهان کبیره دانست. گاهی سخن از حقوق آدمی به میان کشید، لکن اساس تأکیدش بیشتر بر وظایف شخص نسبت به خویشان و نسبت به هموعان، به کلیسا، و به خداوند بود. وقتی کلیسا در ترویج آرای خویش عیسی را ((عیسای مهربان، ملایم طبع، و سلیم)) میخواند، هیچ ترسی از آن نداشت که مردان را موجوداتی حلیم و لطیف گرداند، بر عکس، مردان جهان مسیحی لاتینی در قرون وسطی، به علت مواجهه با تنگناها و مشکلات بیشتر، فلسفی مثل افراد و حکومتها، قهرا به اقتضای زمان و مکان شکل میپذیرند و تجلی میکنند.

II - رعایت اصول اخلاق پیش از ازدواج

اکنون سوالي که پیش میآید این است که بر هیزکاری مردمان قروی وسطی تا چه حدودی معرف یا مجوز فرضیات اخلاقی آن عهد بود ابتدا، بی آنکه در صدد اثبات قضیهایی باشیم، ببینیم اوضاع و احوال آن جامعه از چه قرار بود.

اولین رویداد اخلاقی زندگی فرد مسیحی، غسل تعمید بود. به این معنی که کودک را به موجب این آیین مقدس و با رسوم خاصی وارد جامعه و عضو کلیسای مسیحی میکردند، و به این نحو کودک را نیابتاً به رعایت نظامات و قوانین کلیسایی مکلف میساختند. هر کودکی ضمن این آداب صاحب یک ((نام مسیحی)) میشد: به عبارت دیگر، هنگام تعمید، نام یکی از قدیسان بدین را بر وی مینهادند. نام خانوادگی ممکن بود از منابع مختلف گرفته شده باشد و با قرابت آدمی به نسلهای گذشته، یا مشاغل خانوادگی، یا اماکن، یا عضوی از اعضای بدن، یا صفاتی از صفات، و یا حتی یکی از شعایر کلیسا ارتباط داشته باشد. گرگوریوس کبیر، مثل روسو، مادران را تشویق میکرد که نوزادان خود را خود شیر دهند و بپرورانند. اکثر زنان مستمند چنین میکردند، ولی بیشتر بانوان طبقه اعیان چنین نمیکردند. کودکان مانند این دوره محبوب بودند، لکن بیشتر آنها را تنبیه میکردند. با وجودی که مرگ و میر در میان نوزادان و نوجوانان شیوع فراوان داشت، عده آنها بسیار زیاد بود. کودکان، به علت کثرت عده، یکدیگر را تادیب میکردند و به حکم اصطکاک متمدن میشدند. این کودکان در شهر و روستا فنون متعدد را از بستگان و همبازیهای خود فرا میگرفتند، و معلومات و شرارتشان به سرعت رو به فزونی مینهاد. تومازو دا چلانو، از قایقنگاران قرن سیزدهم، نوشت: ((به مجردی که پسر بچهها زبان باز میکنند، به آنها درس خبثات آموخته میشود، و هر قدر پا به سن میگذارند، به تدریج بدتر میشوند، تا آنکه فقط از مسیحیت نامی به یادگار دارند)) لکن این نکته را باید در نظر داشت که دانشمندان علم اخلاق معمولاً تاریخنویسان خوبی نیستند. سن کار برای پسران دوازده سالگی بود و بلوغ قانونی در شانزده سالگی آغاز میشد.

طبق اخلاقیات مسیحی، به نوجوانان چیزی درباره مسائل جنسی گفته نمیشد. بلوغ مالی، یعنی توانایی برآمدن از عهده کفاف خانواده، معمولاً بعد از سن بلوغ طبیعی یعنی نیل به قدرت تولید مثل حاصل میآمد، و از آنجا که مدتی طول میکشید تا جوان استطاعت گرفتن همسر را پیدا کند، احتمال میرفت که هر نوع راهنمایی جنسی بر مشقات این دوران انتظار بیفزاید. به علاوه کلیسا معتقد بود که اگر جوان پیش از ازدواج، رابطه جنسی با زنی نداشته باشد، این کف نفس سبب دوام و وفاداری زن و شوهر نسبت به یکدیگر خواهد بود بهداشت عمومی کمک خواهد کرد. با تمام این اوصاف، جوان قرون وسطی تا سن شانزده محتملاً به انحای مختلف از لذات جنسی برخوردار شده بود. با بروز جنگهای صلیبی، شیوع آرای مردم مشرق زمین، گوشهگیری رهبانان و راهبهها، و لواط، که در اوان اشاعه مسیحیت به سختی مردود

و ناپسند شمرده شده بود، از نو رواج یافت. در سال ۱۱۷۷، هانری، پیر دیر کلروو، در باره فرانسه نوشت که ((آن عادت قدیمی لواط مجدداً از میان خاکستر سربلند میکند.)) فیلیپ زیبا، پادشاه فرانسه، شهسواران پرستشگاه را متهم به ارتکاب این قبیل انحرافهای جنسی نمود. رسالتهایی که از طرف کلیسا برای تعیین کفرهای گناهان منتشر میشد، همین قبیل تبهکارها را، از جمله مجامعت با جانوران را، نام میبرد. ظاهر افراد با انواع و اقسام حیوانات جفت میشدند. هرگاه این مجامعتها مکشوف میشد، مجازات مرتکبین، اعم از انسان و حیوان، مرگ بود. در اسناد مربوط به پالمنت انگلستان به مواردی عذیده بر میخوریم که سگها، بزها، گاو، خوکها، و غازها را با مرتکبین این قبیل بزهاکریها زنده زنده سوزانیدهند. موارد همخوابگی با محارم بسیار زیاد است.

ظاهر مناسبات جنسی قبل از زناشویی و بعد از آن به همان اندازه رایج بوده است که از اعصار باستان تا قرن بیستم. سیل طبیعت هوسیان مرد از سیل بندهایی که قوانین کلیسایی برای عوام ایجاد کرده بود، سرازیر میشد، و برخی از زنان نیز احساس میکردند که میتوان با طاعات هفتگی کفاره لذات شهوت آنی را داد. با وجود مجازاتهای بسیار سخت، متک نوامیس امری عادی بود. شهسوارانی که در برابر یک بوسه یا لمس دستی به خدمت بانوان یا دوشیزگان تجیزاده کمر بسته بودند، ممکن بود دل بقرار را با وصال کنیزکان بانو تسکین بخشند. بعضی از بانوان تا چنین محبتی را در حق شهسوار میذول نمیداشتند، غیر ممکن بود بتوانند با وجدان راحتی به خواب روند. شهسوار لاتورلندری از شیوع زناکاری در میان جوانان اشرافی متأسف بود. اگر اقوال وی مناط اعتبار باشد، برخی از رجال طبقه وی در صحن کلیسا و حتی بر ((روی محراب کلیسا)) زنا میکردند. همین شهسوار نقل میکند که ((دو تن ملکه، در ایام روزه بزرگ، روز پنجشنبه مقدس... حین مراسم عبادت، در صحن کلیسا از عمل پلید خود متلذذ شدند.)) ویلیام او ممزبری طبقه اشرافی نورمان را مردمانی توصیف میکرد که ((سر و جان را فدای شکمپرستی و فسق کردهاند)) و همخوابه‌های خود را با یکدیگر مبادله میکنند. جهان مسیحی پر بود از اطفال حرامزاده، و حرامزادگی موضوع اصلی هزاران قصه مختلف شد. قهرمانان چندین ساگای قرون وسطایی، از جمله کوهولین، آرثر، گوین، رولان، و ویلیام فاتح، و عده‌ای از شهسواران کتاب وقایعنامه فرواسار، همه افرادی حرامزاده بودند.

فحشا خود را با اوضاع زمانه سازگار میکرد. طبق اظهارات اسقف بونیفاکیوس، برخی از زنان که عازم زیارت اماکن متبرکه بودند، در شهرهای بین راه، با فروش خویشین مخارج سفر را تأمین میکردند. از پس هر که به قدر دشمن خطرناک بود. آلبر، اهل اکس، خبر داد که ((در میان صفوف صلیبیون، جماعتی از زنان حرکت میکردند ملبس به لباسهای مردان. همگی این مردمان، بدون هیچگونه فرق جنسی، بالاتفاق همسفر، و به احتمال نوعی هرج و مرج جنسی موحش امیدوار بودند.)) در محاصره عکا (۱۱۸۹) عمادالدین، تارخنویس عرب، مینویسد: ((سیصد تن از زنان زیبای فرانسوی... برای تسکین خاطر سپاهیان فرانسوی از راه رسیدند...))

زیرا این افراد حاضر نمیشدند بدون وجود زنان به میدان جنگ قدم گذارند.)) هنگامی که لشکریان مسلمان حال را بدین منوال دیدند، خواستار دلخوشی مشابهی شدند. در نخستین جنگ صلیبی سن لویی، به گفته تاریخنویس آن شاه، ژونویل، خاوندی که ملازم رکاب بودند ((بساط فحشای خود را در اطراف خیمه سلطانی گسترده.)) دانشجویان دانشگاه‌ها، به ویژه در پاریس، برای رفع حوایج ضروری یا به تقلید از دیگران خود را در تنگنا دیدند، و به همین سبب بود که دختران جوان مراکزی برای پذیرایی آنها تشکیل دادند.

برخی از شهرها مانند تولوز، آوینیون، مونپلیه، و نورنبرگ فحشا را زیر نظر مقامات شهر عملی مجاز دانستند، زیرا معتقد بودند که بدون وجود این گونه زنان روسپی، زنان پاکدامن جرئت قدم نهادن به معاینه را نخواهند داشت. قدیس آگوستینوس نوشته بود: ((اگر زنان فاحشه را از میان بردارند، دنیا بر اثر شهوات متشنج خواهد شد.)) و قدیس توماس آکویناس با این نظر موافق بود. در شهر لندن قرن دوازدهم، نزدیکی پل لندن، ردیفی از خانه‌های فواحش قرار داشت که آنها را به انگلیسی [bordells](#) یا [stews](#)

میخواندند. در آغاز اجازه تاسیس این قبیل مراکز از طرف اسقف وینچستر صادر شد، و بعدا پارلمنت با این امر موافقت کرد.

قانون مصوب ۱۱۶۱ پارلمنت انگلستان مقرر میداشت که هیچ يك از متصدیان فاحشهخانه‌ها نباید فاحشهای را که مبتلا به ((مرض خطرناك سوزاك)) باشد نگاه دارند - تا آنجا که میدانیم، این کهنسالترین قانونی است که برای جلوگیری از شیوع امراض مقاربتی در جهان دیده شده است. در سال ۱۲۵۴، لویی نهم فرمان داد که کلیه فواحش را از فرانسه تبعید کنند. این حکم به موقع اجرا گذاشته شد، و دیری نیابید که هرج و مرجی نظیر آنچه بود، منتها مخفیانه، صورت گرفت. اعیان بورژوا زبان شکایت دراز کردند که تقریبا غیر ممکن است عفت زنان و دختران آنها، در برابر کشش و التماسهای سربازان و طلاب، مصون و محفوظ ماند. سرانجام، انتقاد از حکم پادشان به قدری عمومیت یافت که مجبور به نسخ آن شدند (۱۲۵۶). به موجب فرمان جدیدی، مقرر شد که فواحش در برزنها و گویهای بخصوص پاریس حق اقامت و کار داشته باشند، پوشاك و تزئینات ایشان معین و پلیس قرار دادند که عوام وی را ((شاه عیاشان، الواط، و هرز هگردان)) میخواندند. لویی نهم در حال نزع به فرزند خویش توصیه کرد که فرمان اخراج فواحش را تجدید کند. فیلیپ خواسته پدر را اجابت کرد، و نتایج حاصله از همان قرار بود که قبلا دیده بودند. قانون به قوت خود باقی ماند، لکن به موقع اجرا گذاشته نشد. به گفته دوران دوم، اسقف ماند (۱۳۱۱)، در نزدیکی واتیکان فاحشهخانه‌هایی وجود داشت و پلیس پاپ، در مقابل اخذ مبلغی، کاری به کارمتصدیان این قبیل مراکز نداشت. کلیسا نسبت به فواحش رویهای مشفقانه اتخاذ کرد، برای روسپانی که توبه کرده بودند، دارالعجزه‌های مخصوص دایر ساخت، و روحیه‌های را که فواحش توبهکار به کلیسا هدیه میکردند، در بین ضعفا پخش میکرد.

III- ازدواج

در عصر ایمان، دوران جوانی کوتاه بود، و ازدواج خیلی زود صورت میگرفت. يك كودك هفت ساله میتواند نامزد شود، و این قبیل نامزدیها صرفا برای تسهیل کار انتقال یا حفظ اموال صورت میگرفت. گراس دوسلبي را در چهار سالگی به عقد ازدواج یکی از اشراف عالی قدر در آوردند تا به این وسیله اموال و املاك فراوان آن دختر محفوظ ماند. دیری نیابید که آن شوهر درگذشت، و گراس در شش سالگی به ازدواج یکی دیگر از خاوندان درآمد، و بالاخره در یازده سالگی شوهر سومی اختیار کرد. این گونه ازدواجها را در هر زمانی قبل از زفاف، که ظاهرا در مورد دختر در دوازده سالگی و در مورد پسر چهارده سالگی بود، میشد فسخ کرد.

اگر طرفین عقد ازدواج هر دو بالغ بودند، در آن صورت کلیسا برای ازدواج معتبر رضایت پدر و مادر یا قیم را غیر ضروری میدانست. کلیسا ازدواج دخترانی را که کمتر از پانزده سال داشتند ممنوع کرد، لکن در این باب مستثنیات فراوانی قایل شد، زیرا در این قضیه مالکیت به مراتب مهمتر از هوسبازیهای دل شیدا بود، و ازدواج در واقع امری بود جزئی که میبایست تابع مقتضیات مال و منال شود. داماد وجهی یا هدایایی به اولیای عروس پیشکش میکرد، به خود عروس يك نوع ((زیر لفظی)) میداد، و متعهد میشد که سهمی از دارایی خود را به زن اختصاص دهد. در انگلستان معمولا این حق يك سوم اموال غیر منقول شوهر بود، که مادامالعمر به وی تعلق میگرفت. خانواده عروس تحفی به خانواده داماد میدادند و برای عروس جهیزیهایی معین میکردند، که قاعدتا مشتمل بود بر لباس، مقداری پارچه‌های كتانی، ظروف، اثاثه خانه، و پارهای اوقات ملك. نامزدی عبارت بود از تبادل قول و قرار میان طرفین، و خود ازدواج عبارت بود از يك عهد؛ و همسر کسی بود که در پاسخ مرد ((بله)) میگفت یا به عبارت دیگر به طیب خاطر، خود را مکلف به رعایت تعهد زناشویی میکرد.

میان طرفین، و بدون هیچ گونه تشریفات حقوقی یا مذهبی دیگری، انجام میشد به عنوان ازدواج معتبر قبول داشتند. به این طریق، کلیسا میخواست مانع از آن شود که مردان شهوت پرست زنها را وسیله خوشی

موقتي قرار دهند و بعد آنها را رها کنند؛ به همین جهت بود که این گونه پیوندها را بر زناکاري یا گرفتن همخوابه مرجح می‌شمرند. لکن بعد از قرن دوازدهم کلیسا از دواج‌هایی را که بدون تصویب مقامات روحانی صورت می‌گرفت، قانونی ندانست و، بعد از شوراي ترانت (۱۵۶۳)، مقرر داشت که حتما در این قبیل مراسم باید يك نفر کشیش حضور داشته باشد. واضعین قوانین غیر مذهبی با آغوش باز نظامات روحانی مربوط به ازدواج را پذیرفتند. برکتن، قانونگذار بزرگ انگلیسی (فت ۱۲۶۸)، معتقد بود که يك رشته آداب مذهبی برای ازدواج قانونی ضرورت دارد. کلیسا بنیاد عروسی را ترفیع بخشید و آن را یکی از آیین‌های مقدس دانست و به صورت میثاق بین مرد و زن و خدا در آورد، و کمک حدود صلاحیت خود را توسعه داد تا آنکه بالمال هر مرحله‌ای از مراحل ازدواج را - از وظایف طرفین در حجله عروسی گرفته تا آخرین وصیتنامه زوجه محتضر - شامل شد.

قانون کلیسای سیاهه مفصلی از ((محظوراتی که در طریق ازدواج)) وجود داشت تهیه دید. به موجب احکام شرع، طرفین مکلف بودند که موقع عقد ازدواج هیچ گونه تعهدی ناشی از ازدواج‌های قبلی نداشته و هیچ گونه سوگندی برای ترك دنیا یاد نگرفته باشند. ازدواج با يك شخص تعمد ندیده، ممنوع بود؛ با وجود این، میان مسیحیان و یهودیان مزاج‌هایی عدیده صورت می‌گرفت. ازدواج بین غلامان، و میان بندگان و آزاد مردان، بین مسیحیان اصیل آیین و بدعت‌گذاران، حتی میان مومنان و مردمان تکفیر شده معتبر و قانونی شناخته میشد. دیگر از احکام شرع آن بود که ازدواج میان زن و مردی که تا چهار پشت نیاکان مشترک داشتند، جایز نبود. در این مورد کلیسا دست زد به سینه حقوق رومی زد، و نظریه برونگانی را، که از ابداعات اقوام بدوی به منظور احتیاطی برای جلوگیری از فساد تدریجی نژاد بود، پذیرفت. شاید هم علت دیگر مخالفت کلیسا با وصلت بستگان نزدیک عدم رضایت از تراکم ثروت در دست عده‌ای قلیل و معدود بود. در دهکده‌ها و نقاط روستایی خودداری از این قبیل ازدواج‌ها بین قوم و خویشان نزدیک دشوار بود، و به همین سبب هم، مثل بسیاری موارد دیگر که می‌آید واقعیت و قانون تفاوت شایانی وجود داشت، کلیسا مجبور بود این قبیل تخلفها را نادیده بگیرد.

بعد از مراسم عروسی، نوبت به حرکت مرکب عروس و داماد می‌رسید، که حکایت غلغله موسیقی و چمپیدن افرادی بود ملبس به انواع حریر، از در کلیسا تا به خانه داماد. در آنجا بود که تمام روز تا نیمه شب مجلس سرور و بزم می‌آراستند. عروسی قانونی نبود مگر آنکه زوجه مدخوله شود. هر وسیله‌ای برای جلوگیری از حاملگی ممنوع بود. آکویناس آن را گناهی می‌شمرد که از نظر و خامت بعد از قتل نفس قرار داشت؛ معذک، برای ممانعت از آبستنی زن، انواع وسایل، از قبیل اسباب‌های ساده و دارو و جادو، به کار می‌رفت و اکثر اتکای مرد به ["f0411101.htm"](f0411101.htm) **منعزله** بود. دارو و روش‌های دوره گرد معجون‌هایی برای سقط جنین، سترونی، عنن، یا حرص به جماع بر علاقمندان عرضه می‌داشتند. در رساله کفاره‌های گناهان، اثر رابانوس ماوروس، در مورد هر زنی که ((آب منی شوهر را با خوراک خود بیامیزد تا مهرش در دل شوهر بیشتر شود)) سه سال کفاره مقرر شده‌است. کودک کشی نادر بود. موسسات خیریه مسیحی از قرن ششم به بعد بیمارستان‌هایی برای کودکان سر راهی در شهرهای مختلف ایجاد کردند. در قرن هشتم شورایی در روان از زنانی که مخفیانه زاییده بودند تقاضا میکرد که کودکان خود را در مدخل کلیسا به جا گذارند تا روحانیان از آنها توجه کنند. این قبیل کودکان یتیم را مثل سرفها بزرگ میکردند و در اراضی موقوفه کلیسا به کار می‌گماشتند. قانونی که از طرف شارلمانی تصویب شد مقرر داشت که هر کس کودکان سر راهی را از مرگ برهاند و آنها را پرورش دهد، میتواند چنین افرادی را به عنوان برده نگام دارد. در حدود سال ۱۱۹۰ رهبانی از اهالی مونپلیه به تاسیس فرقهای اقدام کرد موسوم به ((جرگه اخوت روحالقدس)) که شعار آن حراست و تربیت کودکان یتیم بود.

مجازات‌های مقرر برای زنا شدید بود. مثلا، در قانون ساکسون، حداقل مجازات در مورد زنان زناکار بریدن بینی و گوش‌های وی بود، و به شوهر اختیار میداد که اگر زن خویش را بی وفا دید، او را به قتل برساند. با تمام این اوصاف، زناکاري شیوع فراوان داشت و در میان طبقات اشرافی به وفور، و بین طبقات متوسط بندرت دیده میشد. طبق حقوق فئودالی، خاوندانی که سرفهای اناث خود را وادار به بی عفتی میکردند، مبلغ مختصری جریمه میشدند. قانون میگفت که هر کس با دوشیزهای خلاف میلش

همخواه شود، مکلف به پرداخت جریمه‌های معادل سه شیلینگ به محکمه خواهد بود. ادوارد فریمن، تاریخ‌نویس انگلیسی که نظراتش در تاریخ نورمانها حجت است، قرن یازدهم را ((عصر فسق)) میخواند و بی اندازه متحیر است از اینکه ویلیام فاتح، یعنی پسر مردی که هیچ گونه پایبند عصمت و عفت نبود، چطور ظاهراً تا پایان عمر با يك زن ساخت و پیمان زناشویی را نقض نکرد. تامس رایت، یکی دیگر از تاریخ‌نویسان فاضل و خردمند انگلیس، مینویسد: ((جامعه قرون وسطایی، جامعهای بود بغایت هرزه و شهوت پرست.)) کلیسا در مورد زنا، ارتداد، یا بی رحمی فاحش به جدایی زن و شوهر رضا میداد. معمولاً این جدایی را طلاق مینامیدند، لکن غرض، طلاق به معنی فسخ از دواج نبود. حکم طلاق یا فسخ عقد فقط در مواردی صادر میشد که به ثبوت رسد عروسی ناقض یکی از احکام شرعی بوده است. تصور اینکه عمداً این قبیل محظورات را زیاده‌تر میکردند تا به دست اشخاصی که همه گونه استطاعت پرداخت مبالغ گزاف و مخارج فراوان باطل بهانه‌های برای طلاق دهند بسیار بعید به نظر میرسد. کلیسا این قبیل محظورات را با فتاوی انعطاف‌پذیری در مواردی نادر به کار میبرد، مثلاً موقعی که طلاق، پادشاهی را از قید ملکه سترونی میرهاند و در صورت ازدواج مجدد، احتمال داشتن جانشینی میرفت، یا وقتی طلاق به نحوی از انحا به صلاح و صرفه يك مملکت تمام میشد یا ممد صلح بود، با استناد یکی از این دستاویزها، حکم طلاق را صادر میکرد. قوانین ژرمنی در مورد زناکاری، گاهی حتی به تراضی طرفین، اجازه طلاق را میداد. پادشاهان قوانین نیاکان خویش را بر نظامات سخت کلیسا مرجح میشمردند. بعضی اوقات خاوندها و بانوان به قوانین باستانی خویش رجعت میکردند، و بدون کسب اجازه از مقامات روحانی، یکدیگر را طلاق میگفتند. از زمانی که اپوکنتیوس سوم حاضر نشد به فیلیپ اوگوست، پادشاه مقتدر فرانسه، اجازه طلاق دهد، کلیسا از نظر نفوذ کلام و وجدان آن قدر نیرومند شد که توانست شجاعانه احکام را به طرز دلخواه شکل بخشد.

IV - زن

نظریه‌های روحانیان عموماً بر ضد زنان بود؛ پارهای از قوانین کلیسا بر انقیاد زنان افزود، لکن بسیاری از اصول و رسوم مسیحیت مقام اجتماعی زن را بالا برد. در نظر کشیشان و عالمان الهی این قرون هنوز زن همان مقامی را داشت که در نظر یوحنا زریں دهن و بطرک قسطنطنیه، یعنی: ((شری ضروری، وسوسه‌های طبیعی، مصیبتی مطلوب، خطری خانگی، جذبه‌های مهلک، و آسیبی رنگارنگ.)) زن هنوز همان حوای مجسم در همه جا بود که آدمی را از فردوس برین محروم ساخت. هنوز آلت مطلوبی بود در دست شیطان برای اغفال مردان و فرستادن آنها به دوزخ. قدیس توماس آکویناس، که معمولاً مظهر مهربانی لکن در عین حال گرفتار محدودیتهای خاص يك رهبان بود، زن را از بعضی لحاظ پایینتر از غلامان قرار میداد:

زن به علت ضعف طبیعت خود، چه عقلی و چه جسمی، تابع مرد است.... مرد آغاز زن و انجام‌وی است، همان طور که خداوند بدایت و نهایت تمام موجودات است.... زن طبق قانون طبیعت باید مطیع و منقاد باشد، و حال آنکه يك نفر برده چنین نیست.... کودکان باید پدران را بیش از مادرشان دوست بدارند.

قانون کلیسایی وظیفه حراست از زن را به شوهرش محول، و زن را موظف به اطاعت از شوهر میکرد. مرد بود که شبیه خداوند آفریده شده بود نه زن؛ واضعین احکام شریعت میگفتند: ((از این رو آشکار است که زنان باید تابع شوهرانشان و تقریباً کنیزکان آنها باشند.)) این قبیل عبارات در واقع استیاق مرد را به حصول تمنیات خود میرساند. از طرف دیگر، کلیسا افراد را مجبور به پیروی از اصل تگکانی میکرد، اصرار داشت که باید موازین اخلاقی واحدی برای افراد هر دو جنس رعایت شود، زن را به صورت آیین پرستش مریم گرامی تحصیل اموال موروث دفاع میکرد.

قانون مدنی بیشتر با زن روی مخالفت نشان داد تا قانون کلیسایی. در هر دو قانون به شوهر اجازه زدن زن داده شد. هنگامی که در قرن سیزدهم ((قوانین و رسوم بووه)) مرد را مکلف میساخت که ((فقط با

رعایت موازین انصاف)) زن خویش را بزند، در واقع این اقدام روشنفکرانه‌ای محسوب می‌شد. حقوق مدنی مقرر داشت که شهادت زنان در دادگاه ((به علت عدم ثبات ایشان)) مسموع نباشد. در مورد ارتکاب جرایم و اقامه دعوی در دادگاه، مجرم معمولاً به زن نصف جریمه‌ای را پرداخت میکرد که برای بزه همانند به یک مرد تعلق میگرفت. همچنین حقوق مدنی حتی اغلب زنان خانواده‌های اشرافی را از عضویت پارلمان انگلستان یا اتاژنرزی فرانسه به عنوان نمایندگان املاک و اراضی خودشان نیز محروم ساخت. به حکم ازدواج، شوهر اختیارات تام پیدا میکرد تا از هر نوع ملکی که هنگام عروسی در تملک زن بود استفاده کند و از اعیانی منتفع شود. هیچ زنی حق نداشت رسماً طبابت را پیشه خود سازد.

تنوع زندگی اقتصادی زن به همان اندازه بود که تنوع اقتصادی مرد. زن کلیه رموز و فنون شگرفی را که بی‌جار و جنجال در اداره امور خانه به کار میگرفت و به کار مییست: به عبارت دیگر، به پختن نان و حلوا و کلوچه و انواع شیرینی، قورمه کردن گوشت، تهیه صابون و شمع خامه و پنیر، انداختن آب جو، ساختن داروهای خانگی از گیاهان، رشتن پشم، بافتن پارچه، تهیه قماش از کتان، دوختن لباسها و پرده‌ها و دیوارکوبها و روتختیها، تزیین و نظافت خانه، تا حدودی که همسران آنها اجازه میدادند، و بالاخره به پرورش کودکان میپرداخت. خان‌راج از کلبه روستایی، معمولاً زن با نیرو و شکیبایی در انجام کارهای مزرعه شریک میشد. به این معنی که بذر میپاشید، پشم گوسفندان را میزد، و در امر تعمیر بنا و رنگرزی و ساختن کمک میکرد. در شهرها اعم از آنکه زن در خانه یا در دکان بود، قسمت بیشتر ریسندگی و بافندگی را برای اصناف بزاز انجام میداد. هنر رشتن و تابیدن و بافتن پارچه‌های حریر را برای نخستین بار دستهای از ((زنان حریر باف)) در انگلستان رواج دادند. در اغلب اصناف انگلیسی تقریباً عده زنان با مردان برابری میکرد. علت این امر بیشتر آن بود که به صنعتگران اجازه میدادند تا زنان و دختران خود را استخدام کنند و آنها را به عضویت صنف در آورند. چندین صنف، که اختصاص به مصنوعات و کالاهای زنانه داشت، کلاً متشکل بود از اعضای زن. در پایان قرن سیزدهم، تعداد این گونه اصناف در پاریس به پانزده میرسید. لکن در اصنافی که متشکل از هر دو جنس بودند، زنان بندرت به مقام استادکاری میرسیدند و، برای کار متساوی، دستمزدشان از مردان کمتر بود. زنان طبقات متوسط، با لباسهای فاخر، ثروت شوهران خویش را به رخ سایرین میکشیدند و با شور تمام در اعیاد مذهبی و جشن و سرورهای اجتماعی شهرها شرکت میجستند. بانوان طبقه اشرافی عهد فتودال، با سهیم شدن در مسئولتهای شوهران و معاشرت با شهبازان عالی مقام و ترویج‌دهنده‌ها، در عین کف و درجه اجتماعی نایل آمدند که نظیرش را هرگز زنان ندیده بودند.

طبق معمول، علی‌رغم الاهیات و قوانین، زن قرون وسطی به کشف ظرفیتهای نایل آمد تا به کمک افسونگریهای خود، نقایص خویش را جبران کند. ادبیات این عهد مآل‌آمال از اسناد و مدارکی است درباره زنهایی که شوهران خود را مطیع و منقاد ساخته بودند. از چندین لحاظ، تفوق زن مورد قبول و تصدیق بود. در حالی که وی میان طبقه نجبا از خوان ادب و هنر و کمال برخوردار میشد، شوهر بی‌سوادش عرق میریخت و شمشیر میزد. زن قرون وسطایی، مثل زنان صاحب کمال قرن هجدهم که در ((سالون))های خود از فضایی عهد پذیرایی میکردند، با شکوه و وقار تمام نشست و برخاست و، مثل یکی از زنان قصه‌های سمیونل ریچاردسن، داستان پرداز انگلیسی قرن هجدهم، ضعیف نمیکرد و، در عین حال، در عشق به آزادی عمل و بیان، هیچ دست کمی از مردان نداشت، همان طور که داستانهای ناشایسته آنها را میشنید، خودش قصه‌های رکیکی برای آنها نقل میکرد، و اکثر بی‌هیچ پروایی در عشق‌بازی با مردان پیشقدم میشد. وی در میان تمامی طبقات جامعه با آزادی کامل حرکت میکرد و به ندرت کسی را به عنوان مراقب به همراه داشت؛ در بازارهای مکاره حضور مییافت؛ در جشنها سهم مهمی ایفا میکرد. همراه زایران عازم زیارت اماکن متبرکه میشد؛ و در مبارزات صلیبی نه فقط برای تسکین خاطر مبارزان، بلکه گهگاهی به عنوان مجاهدی ملبس به لباس جنگ شرکت میجست. رهبانان کمرو میکوشیدند تا خود را متقاعد سازند که زن موجودی پستتر است، لکن شهبازان برای جلب التفات زن شمشیر میزدند، و شعرها مقرر بودند که غلام حلقه به گوش زنند. مردان به زبان او را چون کنیزی زر خرید میشمردند، و در عالم رویا بر سان الاههای میپرستیدند. دست دعا به دامن مریم عذرا میزدند، لکن در آرزوی زنی مانند الونور د/ آکیتن بودند.

الئونور در آکیتن فقط یکی از بسیار زنان مشهوری است که در تاریخ قرون وسطی عرض وجود کردند، و از آن جمله‌اند: گلابلا کیدیا، تئودورا، ایرنه، آنا کومنا، ماتیلدا کنتستوسکان، ماتیلدا ملکه انگلیس، بلانش دوناوار، بلانش دوکاستی، هلوئیز، و جمعی دیگر. ... جد الئونور، گیوم دهم آو آکیتن، هم امیر بود و هم شاعر، و در دربار خود تروبادورها را مورد تشویق قرار میداد؛ و خود نیز سرآمد آنان بود. صاحبان عالیترین ذوقها، بهترین ظریفگویان، پری پیکرترین بانوان، و دلاورترین جوانمردان نواحی جنوب باختری فرانسه همه متوجه دربار وی در شهر بوردو میشدند، و در چنین محیطی بود که الئونور برای ملکه شدن در زندگانی و عالم ادب پرورش یافت. تمامی فرهنگ و خصوصیات آن سرزمین آزاد و آفتابی را در وجود خویش جذب کرد؛ به عبارت دیگر زنی شد صاحب تنی نیرومند، حرکاتی موزون، خلق و شهوتهی آتشین، فکری آزاد، بدون هیچ قیدی به رعایت رسوم، گشاده زبان، با تخیلاتی شاعرانه و روحی سرزنده؛ عشق بی پایانی به عشق ورزی و جنگ و لذت بردن از هر نعمتی، حتی تا پای مرگ، داشت. هنگامی که الئونور پانزده ساله بود (۱۱۳۷)، پادشاه فرانسه، به اشتیاق و بندر عظیم بوردو بر قلمرو خود، و در نتیجه افزایش عواید خزانه خویش، از او خواستگاری کرد. الئونور نمیدانست که لویی هفتم مردی بی عاطفه و عابد است، و اطلاع نداشت که وی اکثر اوقات خود را صرف رتق و فتق امور مملکت میکند، وی، سرخوش و طناز و بی اعتنا به قیود اخلاقی، به دربار لویی شتافت؛ لکن لویی نه فریفته افرات و تفریطهای الئونور شد و نه اعتنا به شعری کرد که به دنبال وی متوجه پاریس بودند و در برابر عنایات آن زن غزلیات و قصایدی به عنوان مدیحه میسر بودند.

الئونور، که تشنه لذت ماجراهای عاشقانه بود، مصمم شد که در دومین جنگ صلیبی (۱۱۴۷) همراه شوهر عازم فلسطین شود. وی و ندیمه‌هایش لباس مردان جنگ را بر تن آراستند؛ دوکهای پشم‌ریسی خود را از سر تحقیر نزد شهبازان آنی که در وطن مانده بودند فرستادند، و خود در صف مقدم سپاه، زیر پرچمهایی به رنگ جلی، با جماعتی از تروبادورها که از عقب آنها حرکت میکردند، به راه افتادند. از آنجا که پادشاه یا در وظایف شوهری کوتاهی و یا او را سرزنش کرده بود، الئونور در انطاکیه و سایر جاها چند تن عاشق دلخسته پیدا کرد، و مرتباً شایعاتی درباره عشق وی بر سر زبانها افتاد. گاه میگفتند که عاشق عم خویش، رمون اهل پواتیه، شده‌است؛ گاهی او را دلباخته غلام زیباروی عربی میدانستند؛ و گاه (به قول مشت‌مردم جاهل یاوه‌گویی) عاشق مرد پرهیزکار، یعنی صلاح‌الدین ایوبی. لویی این لاهو و لعبها و زخم زبانهای الئونور را با شکیبایی تمام تحمل میکرد، لکن قدیس برناردو کلروو، که حکم سگ گله عالم مسیحیت را داشت، الئونور را پیش جهانیان رسوا کرد. در ۱۱۵۲، الئونور که بو برده بود لویی میخواست طلاقش دهد، پیشدستی کرد و، به عذر آنکه هر دو شش پشیشان به هم می‌رسد و قرابت صلبی پیدا میکنند، خواستار طلاق شد. این بهانه موجب ریشخند کلیسا شد، لکن کلیسا با صدور حکم طلاق موافقت کرد، و الئونور بار دیگر با عنوان دوشس آکیتن به بوردو بازگشت. در آنجا خواستگاران او را چون نگین انگشتی در بر گرفتند و وی هنری پلانتاژنه، وارث تاج و تخت انگلیس را به همسری انتخاب کرد. دو سال بعد، پلانتاژنه هنری دوم شاه انگلیس بود، و الئونور بار دیگر ملکه (۱۱۵۴). از قول او گفته‌اند که به طعنه خود را ((ملکه انگلستان به قهر الاهی)) میخواند.

الئونور تمام آن ذوق و سلیقه‌های را که خاص فرانسه جنوبی بود با خود به انگلستان آورد و در لندن نیز کماکان بزرگترین مرجع تقلید، ولینعمت، و معبود تروبادورها و ترورها شد. اکنون دیگر الئونور آن قدر مسن شده بود که میتوانست به میثاق زناشویی وفادار بماند؛ هنری هم چیزی در او نمیدید که مایه فضاحت و رسوایی باشد.

لکن ورق برگشته بود. هنری، که یازده سال از الئونور کوچکتر بود و از لحاظ خوی و احساسات آتشین دست کمی از او نداشت، به زودی مشغول باختن نرد عشق با بانوان درباری شد، و همان ملکه که رموزی شوهر حسود را از مقامش عزل کرد، الئونور از انگلستان گریخت و به آکیتن پناه برد. اما، به فرمان هنری، آن زن را تعقیب، دستگیر، و زندانی ساختند. مدت شانزده سال وی در گوشه عزلت زندانی به سر برد که هرگز در اراده‌اش خللی وارد نداشت.

تروبادور ها احساسات مردم اروپا را به ضد پادشاه انگلستان برانگیختند. فرزندان النونور به امر وي در صدد توطئه‌اي به قصد عزل پدر خویش برآمدند، اما هنري تا دم مرگ (۱۱۸۹) با ایشان مبارزه کرد. همینکه ریچارد شیردل بعد از پدر بر تخت سلطنت نشست، مادر را از زندان آزاد، و مادام که مشغول مبارزه با صلاح‌الدین بود، او را نایب‌السلطنه انگلستان کرد. هنگامی که برادر ریچارد، جان، پادشاه انگلیس شد، النونور به دیري در فرانسه رو نمود و، بر اثر ((غصه و پریشانی خیال))، همانجا در هشتاد و دو سالگی در گذشت. النونور ((همسری بد، مادری بد، و ملکه‌ای بد)) بود؛ لکن کیست که تصور کند این زن تعلق به جنسی محکوم و مطیع داشته است

V - اخلاقیات عمومی

در هر عهده‌ی قوانین و فرایض اخلاقی ملل کوشیده است تا مانع از پر و بال گرفتن نادرستی، این عادت دیرینه بشر، شود. در قرون وسطی نیز، درست مانند دیگر قرون و اعصار تاریخ بشری، افراد، اعم از خوب و بد، به کودکان، همسران، شومندگان، دشمنان، دوستان، حکومتها، و خداوند دروغ می‌گفتند. انسان قرون وسطایی علاقه خاصی به جعل اسناد داشت. انجیلی‌هایی جعل میکرد و اصل آنها را به حواریون عیسی نسبت میداد، بی آنکه واقعا قصد داشته باشد که کسی این احادیث و روایات را جز افسانه‌هایی دلیزیر چیز دیگری ندارد. انسان قرون وسطایی، برای آنکه در مبارزات میان حکومت و دین اسلحه‌ای به دست روحانیان داده باشد، به جعل فرامین و مدارکی پرداخت. رهبانان پرهیزکار، به منظور اخذ مستمری از خزانه شاهي برای دیرهای خویش، منشورهایی را جعل کردند. لانفرانک، اسقف اعظم کنتربری، به گفته درباریان پاپی، برای آنکه قدمت قلمرو روحانی خویش را ثابت کرده باشد، به جعل منشوری دست زد. پاره‌های از اسناد برای ثبوت قدمت و سوابق کهن بعضی از کالج‌های دانشگاه کیمبریج نیز به جعل مدارکی مبادرت ورزیدند. جمعی از زاهدان ریایی انواع تحریفات را در متون دینی و مقدس وارد کردند، و به برکت جعلیات ایشان، هزاران معجزه در کتابها ضبط شد. ارتشها در آموزش و پرورش، سوداگری، جنگ، دین، حکومت، و قانون عمومیت داشت. کودکان مکتبی کلاه‌هایی نزد ممتحنین خود می‌فرستادند؛ سیاستمداران برای احراز مناصب و مقامات عمومی رشوه میدادند و وجوه لازم را از دوستان خود اخذ میکردند؛ شهود را با دادن رشوه میشد به ادای هر نوع شهادت دروغی واداشت؛ اصحاب دعوی به اعضای هیئت منصفه و قضات محاکم هدایایی میدادند. و وزیران خویش را به علت فساد از کار برکنار کند، به موجب قانون، هر کس تقریبا برای هر امری مکلف به ادای سوگند بود. افراد به کتاب مقدس تا مطهرترین یادگارهای اولیای دین قسم می‌خوردند؛ گاهی ملزم بودند سوگند یاد کنند که سوگندی را که در شرف یاد کردن بودند، محترم خواهند شمرد یا اینهمه، سوگند دروغ آن قدر شایع داشت که گاهی طرفین مرافعه را مجبور به قبول آزمایشات سخت یا دوئل میکردند، تا مگر خداوند آن کسی را رسوا کند که دروغ بزرگتری گفته بود.

با وجود هزاران مقررات و جریمه‌های صنفی و شهرداری، صنعتگران قرون وسطی اکثر با مصنوعات بنجل و اوزان نادرست خریداران را فریب میدادند و اشیای تقلبی به آنها می‌فروختند. بعضی از نانوايان در روی پیشخوان خویش، که مخصوص بستن خمیر بود، دریچه‌های مخصوصی تعبیه کرده بودند که از این طریق مقداری از خمیر مشتری را پیش روی می‌زدیدند. بزازان مخفیانه قماش ارزان قیمت را با پارچه‌های بهتری که به مشتری وعده داده و پولش را گرفته بودند، جابجا میکردند. چرم‌پستل را به عنوان جنس اعلا تر به مشتری عرضه میداشتند. در گونیهای یونجه یا پشم، که قیمت آن از طریق توزین معین میشد، قطعات سنگ پنهان میکردند. قصابان ناریچ را متهم میداشتند که ((خوکهای مکروه و مریض را می‌خرند و از گوشت آنها قورمه‌هایی می‌سازند که برای خوراک انسان مناسب نیست)). برنولت، اهل رگنسبورگ، (حد ۱۲۲۰) انواع مختلف حق‌بازی‌هایی را که در حرفه‌های گوناگون وجود داشت، و نیز ننگ‌هایی را که بازرگانان در بازارهای مکاره به مردم ساده روستایی می‌زدند، توصیف میکرد. نویسندگان و واعظان جمع مال را عملی مذموم می‌شمردند، لکن يك ضرر بالمثل ثر مني قرون وسطایی میگفت. ((همه چیز مطیع پول است))؛ برخی از دانشمندان علم اخلاق این عهد شهوت کسب مال را انگیزهای نیرومندتر

از جاذبه جنسی میدانستند. در دوران فنودالیسم، شرافت شهسواری اکثر جنبه واقعی داشت؛ در قرن سیزدهم، علی‌الظاهر، مادیات پرستی به همان اندازه رایج بود که در هر عصر دیگری از تاریخ بشری. این مواردی که از حمله گری افراد برشمریم برگرفته از ازمنهای دراز و سرزمینی بسیار پهناور است. هر چند که این گونه نادرستیها فراوان بود، تصور نمیرود که این مشت نمونه خروار باشد، و چیزی زیادتیر از این دستگیر ما شود که افراد عصر ایمان بدتر از مردم عهد شک و تردید، یعنی دوران حیات خود ما بوده‌اند. حقیقت این است که در کلیه قرون و اعصار، قانون و اخلاقیات به سختی توانسته‌اند نظام اجتماعی را، در برابر اصلاتی استقلال جلی انفرادی مردمانی که هرگز طبیعت نخواست است آنها رعایایی تابع قانون باشند، حفظ کند.

اکثر حکومتها دزدی را از جرایم کبیره شمرند، و کلیسا راهزن را تکفیر کرد. با وجود این، دزدی اعم از کوچک یا بزرگ امری عادی بود، از جیب برهائی کوچه و خیابان گرفته تا خاوندان دزدی که در رود راین جلو کشتیهایی جانین متواری، شهسواران خانه خراب جاده‌ها را نا امن میساختند؛ بعد از تاریک شدن هوا، معابر شاهد زد و خورد عربدهجویان، دزدی، هتک ناموس، و حتی قتل بود. نظری به آمار مضبوطه از طرف پلیس انگلستان ((سرخوش)) قرن سیزدهم معلوم میدارد که ((تعداد قتلها به معیار اعصار جدید ننگ آور محسوب میشود.)) تعداد افراد مقتول تقریباً دو برابر تعداد مردمانی بود که بر اثر سوانح در میگذشتند، و مقصرین به ندرت گرفتار میشدند. کلیسا، در عین شکیبایی، همه گونه تلاش کرد تا مگر از جنگهای فنودالی جلوگیری کند، لکن توفیق محدودی که در این راه نصیبش شد معلول منحرف ساختن این قبیل افراد و این گونه غرایز ستیزه جویانه به جنگهای صلیبی بود - جنگهایی که خود از لحاظی عبارت میشدند از جنگهای امپریالیستی به منظور فتح ارضی و تجارت. مسیحیان، به هنگام جنگ، در مقایسه با مبارزان سایر ادیان و اعصار، نه نسبت به مغلوبین مهرناتر بودند و نه به میثاقها و عهد نامه‌های خود وفادارتر.

ستمگری و درنده‌خویی ظاهراً در قرون وسطی به مراتب زیادتیر از هر تمدن قبل از ما مشهود بود. اقوام بربر به مجردي که پیرو آیین مسیحیت میشدند، یک مرتبه دست از آداب و رسوم بربری خویش نمیشستند.

خاوندان و بانوان طبقه نجبا با مشت به سر و روی خدمتکاران خویش و یکدیگر میکوفتند. قانون جزایی بیاندازه بیرحمانه بود، با این حال، نمیتوانست وحشیگری و جرم را از بین ببرد. مجازات مجرمین بیشتر عبارت بود از مجازات چرخ، فرو بردن جوارح در پاتیلهایی از روغن داغ، سوزانیدن بر روی تل هیمه، کندن پوست از بدن، و انداختن جانوران درنده به جان مجرم برای کندن جوارح وی. طبق قوانین آنگلوساکسون، اگر کنیزی بر اثر ارتکاب به دزدی محکوم میشد، هشتاد تن از کنیزان دیگر هر کدام ملزم بودند جریمهای بپردازند و سه دسته هیمه بیاورند، و بر روی تمام آن تل هیمه، زن گناهکار را میسوزانیدند. سالمیمنه، رهبان ایتالیایی که جریان حوادث جنگهای ایتالیایی مرکزی را در اواخر قرن سیزدهم یعنی دوران معاصر خویش ضبط کرده‌است مینگارد که با اسیران اچنان وحشیانه معامله میشد که در دوران جوانی ما چنین چیزی باور کردنی نبود.

زیرا سر بعضی از مردان را به طناب و اهرمی میبستند و طناب را با چنان شدتی میکشیدند که چشمان آنها از حدقه در میآمد و بر روی گونه‌هایشان میافتاد، برخی دیگر را فقط با شست راست یا چپشان میبستند، و به این نحو تمام بدن آنها را از روی زمین بلند میکردند. جمعی دیگر را به طرقي شکنجه میکردند به مراتب موحشر و شنیعتر، که من از ذکر جزئیات آن شرمند می‌شوم. عده‌ای دیگر را میبشاندند، دستهایشان را از عقب به پشت‌هایشان میبستند، و در زیر پای آنها منقله‌ای از زغال گذاشته قرار میدادند... یا دستها و پاها را به دور سیخی میبستند و (همان طور که بره را به دکه قصاب میبرند) تمام روز، بدون آنکه جرعه آبی یا لقمه نانی به آنها بدهند، به همان نحو آویزان میگردند؛ یا آنکه با تکه چوب زمختی آن قدر ساق‌های ایشان را میتراشیدند تا استخوان خالی به چشم میخورد؛ حتی انسان قرون وسطایی رنج و عذاب را شجاعانه تحمل میکرد، شاید کمتر از افراد امروزی اروپایی باختری نسبت به درد

حساسیت نشان میداد. افراد کلیه طبقات مختلف، مردان و زنانی بودند خوش بنیه و شهوتپرست؛ اعیاد آنها همه حکایت گذریدن بساط سور، میگساری، قماربازی، پایکوبی، عشقبازی، ولذت جسمانی بود.

شوخیهای آنها چنان بی پروا بود که نظایرش در عهد ما کمتر به گوش میخورد. در سخن گفتن آزادتر بودند و دشنامها و سوگندهایشان شدیدتر و زیاده بود. ژوئویل مینویسد که تقریباً هیچ کس در فرانسه نبود که حین سخن زکری از شیطان نکند. انسان قرون وسطایی به مراتب پوست کلفتتر از ما بود، و بی آنکه خم به ابرو آورد، میتواند بزرگترین متلکهایی را که به سیره رابله ساخته شده بود تحمل کند؛ در قصه‌های کنتربری جفری چاسر میبینیم که چطور مثلاً زنان تارک دنیا بی هیچ دغدغهای به هرزه‌گوییها و سخنان رکیک آسیابان گوش میدهند؛ و حوادثی که سالیمنه، آن رهبان نیکو سیرت، به رشته تحریر در آورده‌است، گاهی به حدی زننده میشوند که ترجمه کردنی نیستند. میکده‌ها فراوان بودند، و برخی از آنها به شیوه امروزی، علاوه بر آجوب، ((زنان هرزه)) را نیز برای جلب مشتری عرضه میداشتند. کلیسا کوشید تا میکده‌ها را روزهای یکشنبه تعطیل کند، لکن در این راه چندان توفیقی حاصل نکرد. افراد هر طبقه و درجهای گهگاهی بدمستی میکردند. مسافری در لوبک برخی از بانوان اشرافی را در میکدهای میدید که در زیر نقابهای خویش سخت به میگساری مشغول بودند. در کولونی، جمعیتی بود که افراد آن صرفاً برای نوشیدن شراب به دور هم جمع میشدند و عبارت لاتینی بیبیته کوم هیلاریتاته ((نوشیدن با سرخوشی)) را شعار خود ساخته بودند، لکن افراد این جمعیت، طبق نظامات سخت و شدیدی، مکلف بودند در رفتار خویش اعتدال، و در سخن خویش عفت را مراعات کنند.

طبیعت انسان قرون وسطایی، مثل بشر هر یک از اعصار، معجون و آمیزهای بود از شهوت و میل به تصورات واهی، فروتنی و خودپرستی، ستمگری و رافت، و دینداری و آز. همان مردان و زنانی که میگساری میکردند، و از ته قلب دشنامهای رکیک میدادند، قدرت ابراز عطوفتهای دلنشین را داشتند، یا میتوانستند به هزاران نوع امور خیریه قیام و اقدام کنند. در آن عهد، مثل زمان خودمان، سگ و گربه از حیوانات خانگی بودند. سگها را برای هدایت نابینایان تربیت میکردند، و شهبازان نسبت به اسبان، بازها، و سگان خویش علاقه خاصی داشتند. در طی قرون دوازدهم و سیزدهم، کار امور خیریه به طرز بی سابقهای توسعه یافت. افراد اصناف، حکومتها، و کلیسا همگی در بهبود احوال مردم تیره بخت شریک شدند. دادن صدقات امری عمومی بود.

افراد، به طمع رفتن به بهشت، اموال خود را در راه کمک به ضعیفاً یا سایر امور خیر وقف میکردند. ثروتمندان مبالغی به عنوان جهیزیه به دختران طبقه مستمند میبخشیدند و دوماً نفر از فقرا را همه روزه و صدها نفر را هنگام اعیاد مهم اطعام میکردند. بر در سرائی بسیاری از اعیان، هفتهای سه روز به جمیع افرادی که به گدایی داده میشد. تقریباً عموم بانوان اشرافی شرکت در تصدیه امور خیریه را اگر از ضروریات اخلاقی نمیدانستند، لااقل از تکالیف اجتماعی خویش میشمردند. در قرن سیزدهم، راجر بیکن پیشنهاد کرد که حکومت برای دستگیری فقرا و توجه از بیماران و افراد فرسود صندق مخصوصی تاسیس کند. لکن قسمت اعظم این گونه امور بر عهده کلیسا بود. از یک لحاظ، کلیسا عبارت میشد از سازمانی برای دستگیری ضعیفاً و توجه از بیماران و سایر امور خیریه که در تمام زوایای یک قاره بزرگ به کار اشتغال داشت. گرگوریوس کبیر، شارلمانی، و نظایر ایشان هر کدام مقرر داشتند که یک چهارم عشریه‌هایی که کلیسا در هر محل جمع‌آوری میکرد، صرف توجه از بیماران و دستگیری از مستمندان شود. تا چند صباحی از این رویه تبعیت میشد.

لکن ضبط عواید حوزه‌های کشیشی در قرن دوازدهم از جانب مقامات غیر روحانی و اعظم روحانی، این طرز اداره محلی را بر هم زد، و امور خیریه و وظایف بیش از پیش شاقی بر دوش اسقفان، رهبانان، و پایپا نهادند. تقریباً جمیع راهبه‌ها، جز عده بسیار قلیلی که به حکم طبیعت جایز الخطای انسان از جاده خود با بیرون نهادند، تمام کوشش خویش را صرف امور تعلیم و تربیت، پرستاری، و دستگیری از ضعیفاً میکردند. این جریان دایماً تا رسیدن توجه از بیماران و کمک به مردم مستمند و درمانده است که از تابناکترین و امید بخشترین ویژگیهای تاریخ قرون وسطی و عصر جدید به شمار میرود. هدایا و صدقاتی که مردم و

وجوهاتی که مقامات کلیسایی، به صومعه‌ها میدادند همه صرف اطعام بینوایان، توجه از بیماران، و فدیة اسیران میشد. هزاران نفر از رهبانان به تعلیم جوانان، مراقبت از یتیمان، یا خدمت در بیمارستانها میپرداختند. دین عظیم کلونی، به کفاره ثروت هنگفتی که به هم رسانده بود، مبالغ زیادی به عنوان صدقه میان ضعیفا توزیع کرد. پاپها در بهبود احوال مردمان مستمند شهر رم تا آنجا که مقدور بود، میکوشیدند و به سهم خویش از سنت قدیمی امپراطوران در توزیع غذای مرتبی میان افراد این طبقه پیروی میکردند.

علی رغم تمام این اقدامات نوع پرورانه، بازار دریوزه رواج گرفت. بیمارستانها و نوانخانه‌ها میکوشیدند تا برای کلیه دریوزگان خوراک و جا تهیه کنند، و دیری نپایید که در جلو در این قبیل اماکن انوهای لنگ، فرتوت، مفلوج، نابینا، و مشتی مردمان ژنده پوش بیخانمان و آواره گرد آمدند که از ((دری به در دیگر میرفتند تا مگر قرص نان و تکه گوشتی به چنگ آورند یا از دست دیگران بریابند.)) در عالم مسیحیت و اسلام قرون وسطی، گدایی به چنان وسعت و سماجتی رسید که امروزه هرگز نظیر آن را نمیتوان دید، مگر در فقیرترین نواحی خاور دور.

VI - لباسهای قرون وسطایی

ساکنان اروپای قرون وسطی چه جور مردمانی بودند در پاسخ این سوال آنها را به ((نژادهای)) مختلفی تقسیم کرد؛ همین قدر میتوان گفت که همگی از ((نژاد سفید)) بودند، مگر بردگان سیاه. لکن عجب معجون رنگارنگ بهت انگیزی بود از مردمانی طبقه‌بندی ناپذیر! یونانیان امپراطوری بیزانس و کشور یونان، ایتالیاییهای نیمه یونانی ایتالیای جنوبی، سکنه در هم یونانی - مغربی - یهودی سیسیل، رومیها، اومبریاییها، توسکانیها، لومباردها، جنواییها، و ونیزیهای ایتالیا همگی آن قدر متنوع بودند که هر کدام را میشد با یک نظر از لباس، آرایش، مو، و طرز تکلم تشخیص داد. بربرها، اعراب، یهودیان، و مسیحیان اسپانیا، گاسکونها، پروونسالها، بورگونیاییها، پاریسیها، و نورمانهای فرانسه؛ فلاندها، والونها، و هلندیهای لولندز؛ سلتهای انگلها، ساکسونها، دانمارکیها، و تیره‌های نورمان ساکن انگلستان؛ سلتهای سرزمین ویز، ایرلند، و اسکاتلند؛ نروژیها، سوئدیها، و دینها؛ صدها قبایل مختلف ساکن آلمان؛ فینیها، مجارها، و بلغارها؛ و اسلاوهای لهستان، بوهم، کشورهای بالتیک، بالکان، و روسیه همه معجون و امتزاج عجیبی از خونها و قیافه‌ها و بینیها و ریشها و لباسهایی بودند که هیچ توصیف واحدی در خور آن تعدد و تنوع اشکال پر نخوت نیست.

ژرمنها، بر اثر هزار سالی کوچ و استیلا، چنان در اروپا غلبه یافته بودند که در طبقات عالیة تمامی کشورهای اروپای باختری، به استثنای ایتالیای مرکزی و جنوبی و اسپانیا، تفوق با نژاد آنها بود. نژاد موبور و چشم آبی چنان بی تردید مورد پسند و قبول مردمان بود که قدیس برنار ناگزیر شد تمامی یکی از موعظات طویل خود را به سازش میان این رجحان عامه و آن فقره از غزل غزل‌های سلیمان اختصاص دهد که میگفت: ((ای دختران اورشلیم، من سیه فام اما جمیل هستم.)) شهسوار مطلوب جوانی بود بلند بالا با موی بور و ریش. زن دلخواه در قصه‌های عاشقانه و حماسی موجودی بود باریک اندام و ظریف با گیسوان بلندی به رنگ بور یا طلایی. در بین طبقات عالیة قرن نهم، گیسوان دراز که از ویژگیهای فرانکها بود، منسوخ شد، و در عوض مردان موهای سر را از عقب کوتاه میکردند و فقط کاکلی در روی سر باقی میگذاشتند. در میان نجبای قرن دوازدهم اروپا، گذاشتن ریش منسوخ شد. لکن افراد طبقه بزرگتر کماکان صاحب ریشهایی بلند و کثیف بودند، و گیسوها به قدری پر پشت بود که گاهی آنها را با چندین رشته میبافتند. در انگلستان، افراد تمامی طبقات گیسوان بلند داشتند و جوانان نوحاسته و مزلف قرن سیزدهم، گیسوان خود را رنگ میکردند، با سنجاقهایی آهنی فر میزدند، و با رویانهای میبستند. در همین کشور و در همین قرن، زنان شوهر دار موهای خود را در تورهای زربفت میبچیدند، خانمهای طبقه اشراف گیسوان خود را بر پشت میریختند و گاهی، با آزر می ساختگی، جعدی از آن را از روی شانه بر روی سینه میبافتند.

در قرون وسطی، لباسهای مردم اروپای باختری به قدری فراوان و جالب بود که هرگز نظیرش قبل و بعد از این دوره دیده نشد؛ به علاوه از نظر حشمت و رنگ لباس، بیشتر مردان بر زنان تفوق داشتند. در قرن پنجم جبه و قبای گشاد رومی، در مقابله با شلوار سواری و کمربند متداول میان مردم گل، به تدریج راه زوال میبمود. آب و هوای سردتر و فتوحات نظامی شمال مستلزم لباسهایی بود به مراتب تنگتر و ضخیمتر از آنچه برای گرما و آسایش جنوب ضرورت داشت. به همین سبب، با انتقال قدرت از جنوب کوه‌های آلپ به شمال، انقلابی در طرز پوشیدن لباس پدید آمد. مردان عادی شلوار و قبا یا نیمتنه‌های چسب بدن میپوشیدند که هر دو تکه از چرم یا پارچه ضخیم بود. روی کمربند معمولاً چاقو، کیسه پول، کلید، و گاهی‌افزار کار را آویزان میکردند. بر روی شانه ردا یا شلی میافکندند؛ کلاهی از پوست یا پشم یا نم‌بر سر میگذاشتند؛ جورابه‌های ساق بلند به پا میکردند، و کفشهای پاشنه بلندی از چرم میپوشیدند که نوک آن برگشته بود تا انگشتان پا را از اصابت با سنگهای معابر محفوظ دارد. نزدیک به پایان قرون وسطی، جورابها بلندتر شد. به طوری که به تدریج به رانها رسید و سرانجام به صورت شلوار ناراحتی در آمد که انسان عصر جدید به عنوان کفایت‌های دائمی آن را جایگزین پیراهن مویی قرون وسطایی کرده‌است. تقریباً تمام جامه‌ها از پشم بودند، مگر بعضی لباسهای بزرگران یا شکارچیان که از پوست یا چرم ساخته میشدند. تقریباً تمامی لباسهای پشمی را در خود خانه میرشوند، میبافتند، میبریدند، و میبوختند؛ لکن اعیان خیاطانی داشتند که اصولاً از این طریق اعاشه میکردند و آنها را در انگلستان ((اهل قیچی)) مینامیدند. استفاده از دکمه، که گاهی در اعصار قدیم متداول بود، قبل از قرن سیزدهم متروک شد و سپس به صورت زیور بدون خاصیتی رواج یافت. به همین سبب است که در فرهنگنامه انگلیسی واژه button (دکمه) مترادف با حشو و زواید بدون ارج شد، و حتی جمله ((به يك دکمه تمیاز زد)) وارد ضرب المثلهای زبان انگلیسی گشت. در قرن دوازدهم، زنها و مردها هر دو بر روی لباس تنگ ژرمنی، يك نوع روپوشي به بر میکردند که کمربند داشت.

افراد طبقه ثروتمند همین جامه‌های اساسی را به صد نوع مختلف میآراستند. درزها و دور یقه را با پوست حاشیه دوزی میکردند؛ هر وقت هوا مقتضی بود، به جای کتان یا پشم، حریر، تافته، یا مخمل به کار میبردند؛ کلاهی از مخمل سر را میپوشانید، و پای افزارها، به شکل پا، از قماش رنگین ساخته میشد. بهترین انواع پوست از روسیه وارد میشد؛ عالیترین آنها قاقم بود که آن را از پوست راسوی سفید میساختند؛ در میان خاوندها عده‌ای بودند که املاک خود را به رهن میگذاشتند تا اندام زنان خود را با قاقم بپارایند. ثروتمندان زیر جامه‌هایی از کتان سفید به بر میکردند؛ جورابهایی به پا میکردند که اکثر به رنگهای مختلف بود و معمولاً از پشم، و گاهی از ابریشم، بافته میشد؛ پیراهنی از کتان سفید میپوشیدند با یقه و سرآستینهایی چشمگیر؛ بر بود، بر روی تونیک نیز روپوش یا شلی میافکندند که دارای باشلی بود و هنگام ضرورت میشد آن را بر روی سر کشید. قسمت فوقانی بعضی از انواع کلاه‌ها صاف و چهارگوش بود. این کلاه‌های مشهور به تخته ساروج، که در اواخر قرون وسطی میان وکلاهی دعاوی و پزشکان معمول بود، امروزه فقط در کالجها و دانشگاه‌های جهان بین استادان متداول است. جوانان خود آرا در هر فصلی از فصول سال دستکش به دست میکردند، و اوردریکوس ویتالیس، راهب و قایق‌نگار، شاکي بود از اینکه ((زمین غبار آلود را با دنباله دراز شنها و رده‌های خود میرفتند.)) مردان جواهرات را نه فقط زیور دست و سرو گردن میساختند، بلکه در آرایش کلاه، جبه، و کفش نیز به کار میبردند. بر روی بعضی از جامه‌ها آیاتی چند از کتاب مقدس، دعا، یا کلماتی رکیک مروارید دوزی شده بود. حاشیه برخی از این لباسها را گلابتون دوزی میکردند؛ بعضی از آنها قماش زر بفت بود. پادشاهان ناگزیر بودند خود را با تزئینات اضافی از دیگران ممتاز سازند. مثلاً ادوارد خستوان جبه‌ای بر تن میکرد بغایت باشکوه که زن فاضله‌اش اجیتا آن را زردوزی کرده بود؛ و شارل دلیر، امیر بورگونی، جبه‌ای تشریفاتی داشت که به سنگهای قیمتی مزین بود و آن قدر نفیس بود که بهایش را بالغ بر دویست هزار دوکات (يك میلیون و هشتاد و دو هزار دلار) تخمین میزدند. همگی مردم، جز بینوایان، انگشتی بر دست میکردند، و هر کسی از هر درجه و مقام انگشتی خاصی داشت که، به جای نگین، مهر اسم صاحب آن را بر رویش حک کرده بودند، و این مهر همه جا به عنوان امضای شخص پذیرفته و معتبر بود.

لباس نموداري بود از درجه اجتماعي يا ثروت شخص. هيچ طبقه‌اي دوست نداشت كه افراد پايينتر از طرز لباس ايشان تقلید كنند؛ از اين رو بود كه بيهوده قوانين مخصوصي براي محدود كردن هزینه‌هاي شخصي تصويب ميشد - چنانكه، در سالهاي ۱۲۹۴ و ۱۳۰۶، در فرانسه نظاماتي وضع شد كه به موجب آن هر كسي مكلف بود مبلغی صرف خريد لباسي كند كه با درآمد و ثروت طبقه‌اش متناسب باشد. ملازمان يا شهسواران تابع يك خاوند بزرگ، در مواقع و مجالس رسمي، جامه‌هايي به بر ميكرند كه به رسم هديه و خلعت از وي گرفته بودند، و معمولاً اين قبيل لباسها را به رنگي كه پسند خاطر يا رنگ مخصوص خانوادگي مولاي خویش بود، در ميآوردند. اين قبيل لباسها را ((خلعت)) ميناميدند، و خاوند سالي دو بار اين گونه جامه‌ها را به ملازمان خویش تحويل ميداد. با وصف اين، جامه‌هاي خوب قرون وسطايي تنپوشه‌اي بودند كه براي تمام عمر دوخته ميشدند؛ بعضي دقيقاً اين قبيل اقلام را به موجب وصيتنامه خود به بستگان وا ميگذاشتند.

بانوان اصیل، پيراهن كتاني طويلی به بر ميكرند و بر روي آن جامه درازي كه حاشيه‌اي از خز داشت و تا روي بود و در برابر اغيار با بند محكم به بدن ميچسبید؛ زيرا كليه بانوان طبقات عاليه اشتياق عجيبی داشتند كه اندامشان باريك باشد. همين بانوان نيز گاهي كمربندهاي مرصع و مزین به جواهرات بر كمر ميپيستند، يا كيسه‌اي حرير از كمر ميآویختند، و دستكشاهي از حرير بر دست ميكرند. اكثر آنها گلهاي را آرايش موي سر ميساختند يا گيسوبندهاي از حرير جواهر نشان به كار ميبردند. پارهاي از بانوان كلاه‌هاي بلند مخروطي شكل و مزین به شاخه‌اي جانوران بر سر ميگذاشتند، كه اين موضوع مايه خشم روحانيان و بي شك پريشاني خاطر شهروانشان ميشد. اين قبيل كلاه‌هاي شاخدار موقعي به قدری متداول بود كه اگر زني را بدون آن ميديدند، به شدت مورد مسخره‌اش قرار ميدادند. در اواخر قرون وسطی كفش پاشنه بلند رايج شد.

طرفداران اصول اخلاقي از اينكه زنها بارها به عذري جامه‌هاي خود را يك دو بند انگشت بالا ميبردند تا فوزكهاي آراسته و كفشهاي قشنگ خود را نشان دهند، شاكي بودند. با اينهمه، ساق پاي زنان چيزي نبود كه در ملا عام و يا به رايگان مورد ديد قرار بگيرد. دانتة زنان شهر فلورانس را به باد سرزنش ميگرفت كه با لباسهاي بدن نماي خویش ((سینه و پستانهاي خود را نشان ميدادند.)) لباسهاي بانوان در جشنهاي نظامي موضوع مهمي براي روحانيان بود، و كاردينالها درازي جامه‌هاي بانوان را تعيين ميكرند. هنگامي كه كشيستان چادر و روبنده را يكي از ارکان اخلاقيات مسيحي دانستند، به دستور زنها ((چادرها را از مشمش ظريف و حرير زربفت ساختند، به طوري كه در زير اين چادرها، ده برابر دلرباتر از پيش به نظر ميرسيدند و چشمان تماشاگر را بيشتر به هرزگي جلب ميكرند.)) يكي از رهبانان پروون، موسوم به گويو، شاكي بود از اينكه زنان آن قدر رنگ به صورتهاي خود ميزنند كه ديگر چيزي براي رنگ كردن شماليها در كليساها باقي نيماند؛ وي به اين جماعت اخطار ميكرد كه هر دفعه كه كلاهگيس بر سر گذارند و ضمادهايي از لوبيايي نرم و شير مادبان را براي بهبود رنگ رخسار به كار برند، قرن‌ها توقف خود را در عرفات طولانيتر ميسازند. برتولت، اهل رگنسبورگ، در حدود ۱۲۴۰ با فصاحتی بيهوده زنان را مورد سرزنش قرار ميداد:

اي زنان، شما موجوداتي نازك دلید، و راغبتر از مردان به كليسا ميرويد... و بسياري از شما اگر به علت يك نقص نباشد، روي رستگاري خواهيدديد: ... و آن نقص اين است كه چون طالب ستايش مردانيد، تمامي كوشش خود را صرف جامه‌هاي خويشتن ميكنيد. ... بسياري از شما همان قدر به خياط اجرت ميدهيد كه بهاي خود پارچه است؛ بايد حتماً روي شانه‌هايتان حشو بگذارند، حتماً بايد لبه‌هاي لباستان را تو بگذارند و حاشيه دهند. شما به همين راضي نيسيد كه با گلي كه در جامدگي داريد غرور خود را نشان دهيد، بايد كه پاهاي خویش را با عذابهاي خاصي به دوزخ روانه داريد. ... شما خور را با روبنده‌هاي خود سرگرم ميداريد، اين طرف را در هم ميکشيد. آن طرف را در هم ميکشيد، اين گوشه را طلايي ميكنيد، آن گوشه را زردوزي ميكنيد، و تمام هم خویش را مصروف به آن ميسازيد. شما دست كم شش ماهي را صرف يك روبنده خشك و خالي ميكنيد، كه زحمت بيهوده گناهكارانه‌اي است، تا آنكه مردها ظاهر شما را تحسین كنند و بگويند: ((سپاس خدا را، چقدر زيباست! آيا هرگز ((اي برادر برتولت، خاطر جمع باش كه ما فقط اين

کار را به خاطر همسر خود کرده‌ایم تا کمتر به چهره دیگر زنان خیره بنگرد.) نی، باور کنید که اگر همسر شما مرد نیکو سیرتی باشد، به مراتب بیشتر خوش دارد به سخنان عاری از گناه شما گوش فرا دارد تا آنکه فریفته زیور ظاهری شما شود. ... شما ای مردان، می‌توانید به این کار پایان بخشید و دلاورانه به مبارزه با آن قیام کنید. ابتدا با سخن خوش، و اگر هنوز سرسختی نشان دهند، شجاعانه قدم به میدان نهید. ... روبنده را از سر زن کشیده پاره کنید و حتی اگر چهار یا ده دانه از موها نیز کنده شد، آن را در آتش افکنید! فقط سه یا چهار بار به این عمل اکتفا نکنید. دیری نخواهد گذشت که زن شکیبایی پیشه سازد.

بعضی از اوقات زنان این قبیل موعظات را به گوش جان می‌شنیدند و - حتی دو قرن قبل از آنکه مصلحی چون ساوونارولا عرض وجود نماید - روبنده‌ها و زیورهای خود را در آتش می‌ریختند. خوشبختانه این گونه توبه‌ها کوتاه بود و نادر.

VII - در خانه

در يك خانه قرون وسطایی چندان آسایشی وجود نداشت. پنجره‌ها معدود بودند و به ندرت شیشه داشتند.

دریچه‌های چوبی جلوی پنجره را می‌بستند و مانع از نفوذ گرمای شدید آفتاب یا سرمای سخت به درون اتاق می‌شدند. منبع تولید گرمای داخلی يك یا چند بخاری بود. جریان هوا و باد از هزاران سوراخ و درز نفوذ میکرد، به همین سبب صندلیهای پشت بلند نعمتی عظیم محسوب می‌شدند. در زمستان گذاشتن کلاه‌های گرم بر سر و پوشیدن پوست در داخل خانه امری عادی بود. اثاثه خانه بسیار کم بود، اما در ساختمان آنها نهایت دقت و هنر مبذول میشد. صندلیها معدود، و قاعدتا بیشتر به چهارپایه شباهت داشتند تا به صندلیهای امروزی؛ گاهی این صندلیها را در نهایت ظرافت از چوب می‌تراشیدند، نشانها و علائم مخصوصی روی آنها می‌کنند، و با جواهرات قیمتی آنها را مرصع می‌ساختند. جای نشیمن معمولا درگاه مانندی بود که در داخل دیوار تعبیه یا روی یخدانهایی در شاهنشینیهای اتاق ساخته شده بود. قبل از قرن سیزدهم، مفروش ساختن اتاق با قالی چیز نوظهوری بود. در ایتالیا و اسپانیا، قالی به کار میرفت؛ هنگامی که الئونور دو کاستیل در سال ۱۲۵۴ به انگلستان رفت تا همسر کسی شود که بعدها به نام ادوارد اول سلطنت کرد، خادمان او، به سنت معهود اسپانیایی، کف اتاقهای قصر مسکونی آن بانو را در وستمینستر با قالی مفروش ساختند، و از آن به بعد که گستردن قالی در اتاقها در انگلستان متداول شد. کف اتاقهای معمولی را با حصیر یا کاه می‌پوشانیدند، و همین عمل پارهای از خانه‌ها را چنان منفعن می‌ساخت که کشیش محل حاضر نبود به هیچ قیمت از آنها دیدن کند.

گاهی بر روی دیوارها فرشینه آویزان میکردند، که تا حدودی جنبه زیور داشت، تا اندازهای مانع نفوذ جریان کوچکتر متعددی تقسیم میکرد. خانه‌های واقع در ایتالیا و پرووانس، که هنوز زندگانی پر تجمل عهد رومیان را به خاطر داشتند، در مقام قیاس با خانه‌های صفحات شمالی اروپا، به مراتب راحتتر و از لحاظ بهداشتی بهتر بودند. در خانه‌های مردم بورژوازی آلمان قرن سیزدهم آب را از چاه به وسیله تنبوشه به آشپزخانه منتقل میکردند.

در قرون وسطی نظافت هنوز از صفات اولیای خدا و وسیله نزدیک شدن به درگاه حق محسوب نمیشد.

مسیحیان اولیه گرمابه‌های رومی را ناپسند، و این گونه مراکز را گودالهایی برای انحرافها و هرج و مرجهای جنسی می‌شمردند. به علاوه، چون به طور کلی در تعالیم مسیحیت سخن از نکوهش و ترک تن بود، رعایت اصول بهداشتی متضمن اجری نمیتوانست باشد. رسم جدید گذاشتن دستمال در جیب در آن عهد به کلی بی سابقه بود. تقریبا هر کس توانگر بود، نظیف بود، و میزان نظافت بستگی به در آمد شخص داشت.

خاوند فنودال و بورژوازي ثروتمند تقريباً به طور مرتب در چايكهاي چوبي بزرگ حمام ميکردند؛ در قرن دوازدهم، با رواج ثروت، پاكيزگي شخص نيز رايج شد. بسياري از شهرها در آلمان، فرانسه، و انگلستان قرن سيزدهم گرمابه‌هاي عمومي داشتند. يكي از دانش پژوهان عقیده دارد كه پاریسیها در ۱۲۹۲ بیشتر به گرمابه ميرفتند تا در قرن بيستم. يكي از ثمرات جنگهاي صليبي رواج حمامهاي عمومي بخار در اروپا به تقليد گرمابه‌هاي مسلمانان بود. كليسا با گرمابه‌هاي عمومي نظر خوشي نداشت، زيرا اين گونه مراکز را مقدمه واداشتن مردم به اعمال منافي عفت ميدانست، و چند تا از اين گرمابه‌ها نيز نشان دادند كه بيم كليسا بدون دليل نبوده است. برخي از شهرها گرمابه‌هاي آب معدني براي عموم احداث كردند.

صومعه‌ها، دژهاي فنودال، و خانه‌هاي اغنيا داراي مستراحهايي بودند وصل به چاه مستراح، لکن اکثر خانه‌ها براي اين کار محلي در حياط سر طویل داشتند، و در بسياري موارد يكي از اين مستراحها مورد استفاده ده - دوازده خانه بود. رواج تنبوشه‌هايي براي بيرون بردن فاضلاب از خانه‌ها يكي از اصلاحات بهداشتي بود كه در زمان سلطنت ادوارد اول در انگلستان معمول شد. در قرن سيزدهم، پاریسیها بولدانهاي خود را آزادانه از فراز پنجره‌ها توي معابر خالي ميکردند، و تنها تاميني كه عابر بيچاره داشت اخطار صاحبخانه بود كه به صدای بلند ميگفت: ((خيس نشوي!)) اين گونه اتفاقات غير منتظره يكي از شوخيهاي ميتدل كمدي شد كه حتي تا زمان مولير ادامه داشت. مستراح عمومي هنوز از تجملات بود؛ در ۱۲۵۵ در سان جيمينيانو چند مستراح عمومي وجود داشت، لکن هنوز در فلورانس از آن اثری نبود. مردم در حياطها، روي پلكانها، و از بالاي بالاخانه‌ها، حتي در كاخ لوور، پيشاب ميریختند. بعد از بروز طاعوني در ۱۵۳۱، به موجب فرمان مخصوص، به عموم مالكان و خاندانان پاریسي اخطار شد كه براي هر خانه مستراحي احداث كنند، لکن اكثر مردم زیر بار نرفتند.

با دست ميخوردند. فقط دو وعده غذاي مرتب روزانه وجود داشت كه يكي را در ساعت ده بامداد و دومي را در چهار بعد از ظهر صرف ميکردند، لکن صرف هر کدام از اين دو غذا ممكن بود چندین ساعت به طول انجامد. در خانه‌هاي خوانين و بزرگان معمولاً شروع غذا را با چندین نفیر بوق اعلام ميداشتند. سفره تخته بزرگ نتراشيدهاي بود كه بر روي پايه‌هايي قرار داشت، يا آنكه ممكن بود بساط خوراك را بر روي ميز محكم بزرگي بگسترنند كه از چوب گرانيتمتي ساخته و به طرزي بسيار زيبا منتكاري شده بود. در اطراف اين ميزها، چهارپايه‌ها يا نيمكتهايي قرار داشتند كه به فرانسه آنها را bancs ميناميدند، و واژه بانكه (banquet) به معني ((سفره ضيافت))، و مشتقات آن از قبيل ((سفره‌خانه)) و غيره، از همین لغت اخذ شده‌اند. در بعضي از خانه‌ها، به كمك مكينه‌هايي، استادانه خوان گسترده و مهيايي را كه بر روي ميزي قرار داشت از طبقه فوقاني پايين يا از طبقه تحتاني بالا مياوردند، و همین كه طعام تمام ميشد، به يك طرفه‌العین آن را از انظار ناپديد ميکردند. پس از صرف غذا، خدمتكاران با آفتابه لگن به مقابل يك يك حاضران ميامدند، و همگي آنان دستها را ميشستند و با دستمالهايي خشك ميكرده، و سپس دستمالها را جمع کرده و به كناري مينهادند. در قرن سيزدهم، در حين خوردن غذا هنوز از دستمال غذاخوري اثری ديده نميشد، و همه دست چرب خود را گوشه سفره پاك ميکردند. تمامي حاضران جفت جفت، يعني يك مرد و يك زن، پهلوئي هم قرار ميگرفتند، و معمولاً هر جفتي از يك بشقاب غذا ميخوردند. يك جام را مشتركاً براي نوشابه به كار ميبردند. به هر شخصي يك قاشق داده ميشد؛ در قرن سيزدهم با چنگال آشنا بودند، لکن بندرت براي صرف غذا به كسي چنگال داده ميشد. هر كسي در سر سفره از چاقوي شخصي خود استفاده ميکرد. فنجان، نعلبكي، و بشقاب معمولاً از چوب بود، لکن اشراف فنودال و ((بورژوازي)) ثروتمند از بشقابهاي سفالين يا مفرغ استفاده ميکردند. برخي از اغنيا ظروف نقره و تك و توكي ظروف طلا داشتند. ممكن بود بشقابهايي بلورين و ظرف سيمين بزرگي به شكل كشتي در ميان سفره بگذارند كه محتوي ادويه مختلف و چاقو و قاشق ميزبان باشد. به جاي يك بشقاب، به هر مرد و زني كه بر سر سفره بودند قرص بزرگي از نان داده ميشد كه صاف، گرد، و كلفت بود. نگاه ظروف محتوي گوشت و نان و ساير اغنيه را دور ميگرداندند تا هر كس با انگشتان خويش مقداري از آنها را بردارد و روي آن قرص نان بگذارد. هنگامی كه خوراك به پايان ميرسيد، اين قرص نان را ميخوردند، يا جلو سگ و گربه‌هايي كه همه طرف پرتاب ميشدند ميگذاشتند، يا نزد همسايگان فقير ميفرستادند. يك وعده غذاي كامل با خوردن ادويه و شيرينيهاي مختلف و يك دور ميگساري ديگر به پايان ميرسيد.

خوراك هم فراوان بود، هم تنوع داشت، و هم خوب تهيه ميشد، منتها چون وسيله‌هاي مثل امروز براي جلوگیری از فساد گوشت وجود نداشت، ادويه‌اي که بتواند گوشت را حفظ کند يا لا اقل فساد گوشت را پنهان ميکردند، لکن چون اين عمل گران تمام ميشد، مردم در باغچه‌هاي خود شروع به کاشتن گياهان ديگري از قبيل جعفری، خردل، مریم گلي، پونه کوهي، باديان رومي، سير، شبت، و امثال آن کردند. کتابهاي آشپزي تهديد بودند و بخرنج؛ در خانه اغنيا آشپز باشي آدم مهمي محسوب ميشد، زيرا اشتها و حيثيت خانه بسته به لياقت و کارداني وي بود. چنين آدمي تعداد زيادي ديگچه، ديگ، و ظروف مسي درخشنده در اختيار داشت و نهايت تفاخرش در تهيه اغذيه‌اي بود که هم چشم از ديدن آن متلذذ، و هم ذائقه از چشيدنش متمتع ميشد.

گوشت مرغ و خروس و تخم مرغ ارزان بود، لکن نه آن قدر ارزان که مردم فقيري که از روي اکراه گياهخوار بودند استطاعت خريد آنها را داشته باشند. کشاورزان از خوردن نان سياه سبوس دار، که از آرد جو، جو سياه، يا چاودار در خانه‌هايشان ميپختند، برومند ميشدند، و حال آنکه شهرها نان سفيد را، که به دست نانوایان پخته ميشد، و علامت تشخص طبقاتي بود مرجح ميشمردند. هنوز سيب زميني، قهوه، يا چاي وجود نداشت، لکن تقريباً تمام گوشت‌آميزي‌جاتي که در اروپا به مصرف ميرسيد، از جمله مارماهي، حلزون، و قورباغه، خوراك انسان قرون وسطايي را تشكيل ميداد. تا دوران سلطنت شارلماني، انواع فندق و پسته و ميوه‌هايي که از آسيا وارد شده بود به آب و هواي اروپايي خو گرفته بود؛ با اينهمه هنوز پرتقال در قرن سيزدهم براي نواحي شمال جبال آلپ و پيرنه ميوه کمیابی محسوب ميشد. متعارف‌ترين انواع گوشت عبارت بود از گوشت خوک. خوکها زباله معاليز را ميخوردند، و مردم خوکها را در بين عموم اشتها داشت که خوردن گوشت خوک سبب بروز بصر ميشود، لکن اين شايعه از رغبت مردمان به خوردن گوشت خوک به هيچ وجه نميکاست؛ خوردن قورمه و کالباسهاي گوشت خوک يکي از عمدتريين عيشهاي مردمان قرون وسطي بود.

ميزبانان اعيان دستور ميدادند که خوک يا گرازي را يکجا کباب کنند و به سر سفره آورند تا جلو چشمان ميهماناني که از فرط تحير دهان گشوده بودند توزيع شود.

اين غذايي بود به همان اندازه مطبوع و لذتبخش که خوردن کباب، بلدرچين، باسترک، طاووس، و درنا. ماهي خوراك ثابت مردم، و شاه ماهي خوراكي بود که به طور گلي تمام سربازان و ملاحان و فقرا براي سد جوع به آن دسترسي داشتند. لينيای به مراتب کمتر از اين ايام مصرف ميشد، لکن در اين تاريخ پير ناحيه بري در فرانسه شهرتي به هم زده بود. سالاد به مفهوم امروزي وجود نداشت و آبنبات به آن معني که ما ميدانيم، بسيار کمیاب بود. قند اروپا هنوز از خارج وارد ميشد و هنوز براي شيرين ساختن اغذيه جاي عسل را نگرفته بود.

معمولاً دسر بعد از غذا عبارت بود از فندق و بادام و ميوه. کلوچه و نان شيريني به انواع و اقسام مختلف تهيه ميشد، و شيريني پزان لوده و بييروا جالبترين اشکالي را که به تصور در آيد به کلوچه‌ها و کيکهاي خود ميدادند. از غرايب آن که بعد از صرف غذا استعمال دخانيات مرسوم نبود. لکن زن و مرد هر دو به ميگساري ميپرداختند.

مينوشيدند. درينکواتر و بوالو نامهاي خانوادگي عجيبي بودند که به افراد داده ميشدند، زيرا سلقه اين قبيل مردمان در نظر ساير مردم عجيب بود. شراب سيب و گلابي نوشابه‌هاي سکر آور ارزان قيمتي بود که اختصاص به کشاورزان داشتند. براي زن و مرد، در هر طبقه و درجه‌اي، بد مستي هم عيب بود و هم مطلوب قرون وسطي.

ميکده‌ها فراوان و آبجو ارزان بود. نوشابه دايمي فقرا، حتي به هنگام چاشت، چيزي جز آبجو نبود. تقريباً در تمام ديرها و بيمارستانهاي شمال کوه‌هاي آلپ، قاعدتاً به هر نوري در عرض روز يک گالن آبجو داده ميشد. بسياري از ديرها، قصرها، و خانه‌هاي اغنيا خودشان آبجو درست ميکردند و امکاني براي اين

منظور داشتند زیرا در کشورهای شمال اروپا آجوب بعد از نان یکی از ضروریات زندگی به شمار میرفت. در بین افراد ممکن تمام ملل، و توانگران جمیع طبقات و درجات اروپای لاتین، نوشیدن شراب مرجح بود. فرانسه مشهورترین شرابها را تهیه میکرد و، در ضمن هزاران نغمات عامه پسند، از جلال آن نوشابه‌ها دم میزد. هنگام انگور چینی کشاورزان به مراتب سختتر از هر فصل دیگری کار میکردند، و پیران نیکو سیرت دیرها، به عنوان حقشناسی، یکی از این ایام را عید میگرفتند. دیر سن پیتز، واقع در جنگل سیاه، نظامات خاصی برای انگورچینی داشت، از جمله این چند ماده که حاکی از کمال انسان دوستی و محبت بود:

هنگامی که کشاورزان شراب را خالی کردند، میبایست آنها را به داخل صومعه آورند و نوشابه و گوشت فراوانی به آنها دهند، بایستی که آنجا چلیک بزرگی را بنهند و آن را از شراب مملو سازند... و هر کدام مقادیری بنوشند... و اگر ایشان به تدریج بر اثر نشئه شراب مست شدند و متصدی خمخانه یا آشپزخانه را زدند، نباید برای ارتکاب به چنین عملی جریمهای بپردازند، و باید آن قدر بنوشند که دو تن از ایشان نتوانند در شتاب به سوی گاری خویش بر سومی سبقت جویند.

پس از برچیده شدن سفره، معمولاً، میربان برای تفریح میهمانان خویش از شعبده بازان، آکروباتها، بازیگران، مطربان، یا دلکها استفاده میکرد. پارهای از خانه‌های روستای خاوندی عده‌ای از این قبیل بازیگران و مغنیان را به عنوان مستخدمین دائمی خود نگاه میداشتند. برخی از توانگران دلکهای داشتند که گستاخی توام با لودگی و شوخیهای هرزه آنها را، بدون ترس و امکان سرزنش و ملامت، بر مدعویین خود عرضه میداشتند. اگر افرادی که از سر سفره برخاسته بودند میخواستند خودشان خود را سرگرم سازند، در آن صورت میتوانستند برای یکدیگر قصه بگویند و در نواختن و گوش دادن به آلات موسیقی، رقصیدن، لاس زدن، بازی تخته نرد، شطرنج، یا بازیهایی که درون اتاق صورت میگرفت، شریک باشند. حتی بارونها و بارونسها نیز بین میهمانان خویش در بازی ((چشم بندانک)) یا ((بازی تاون)) داد و فریاد کنان به این طرف و آن طرف میدویند. از بازی ورق هنوز کسی اطلاع نداشت. قوانین فرانسوی ۱۲۵۶ و ۱۲۹۱ به کسی اجازه ساختن بازی طاس را نمیداد؛ با فراوان داشت، و مربیان اخلاق دایما دم از ثروتها و نفوسی میزدند که بر سر بساط قمار از بین میرفت. قمار همیشه به حکم قانون ممنوع نبود. شهر سینا در میدان عمومی خود غرفه‌هایی مخصوص این کار ساخته بود. در پاریس، شطرنج به موجب حکم يك شورای سلطنتی (سال ۱۲۱۳)، و همچنین به موجب فرمان ۱۸۵۴ لویی نهم، ممنوع شد، لکن هیچ کس به این گونه فرامین اعتنایی نکرد؛ و بازی شطرنج یکی از مهمترین وسایل التلاف وقت میان طبقه اشرافی بود. رواج و شهرت بازار شطرنج تا به جایی رسید که نام خزانه عمومی دولت از لفظ شطرنج مشتق شد، زیرا در آمد عمومی را ظاهراً بر روی میزی حساب میکردند که شطرنجی یا خانه- خانه بود. در عهد جوانی دانته، يك فرد ساراسن در آن واحد با سه نفر از بهترین شطرنجبانان فلورانس سه دست بازی کرد و مایه تحیر تمامی مردم شد. این بازیگر، که فقط يك تخته شطرنج پیش روی خود داشت و به آن نظر میدوخت، در حالی که این بازی را ادامه میداد، جریان دو بازی دیگر را به ذهن میپیرد. از این سه بازی، دو تا را برد، و در سومی با حریف برابر شد. يك نوع بازی بیست و چهار مهرهای بر روی تخته شطرنج رواج گرفت که آن را در فرانسه ((دام)) و در انگلستان ((درافت)) نامیدند.

رقصیدن کاری بود که وعاظ آن را ناپسند میشمردند، لکن تقریباً همه افراد مردم، به جز کسانی که در مسائل مذهبی خشک مقدس بودند، به آن اشتغال داشتند. قدیس توماس آکویناس، با همان اعتدالی که از صفات ویژه وی بود، اجازه داد که رقص در مجالس عروسی، یا هنگام باز آمدن دوستی از سفر، یا موقع جشن پیروزی ملل انجام شود. همین قدیس خوش ذوق حتی معترف شد که رقص را اگر به اعمال ناپسند نیالایند، بسیار تمرین صحت بخشی میشود. آلبرتوس ماگنوس نیز در این باب، مثل توماس، نظر بلندی داشت، لکن مربیان اخلاق قرون وسطی عموماً رقص را به عنوان دام ابلیس و وسوسه شیطانی مردود شمردند. کلیسا با رقص نظر خوشی نداشت، زیرا رقصیدن را انگیزهای برای اعمال منافی عفت میدانست؛ و نوباوگان قرون وسطی به بهترین وجهی سعی میکردند تا حقانیت بدگمانیهای کلیسا را ثابت کنند. فرانسویها و آلمانیها مخصوصاً اشتیاق وافری به رقص داشتند، از این رو برای اعیاد مهم سال کشاورزی،

و به خاطر جشن پیروزیهای خویش، یا برای تقویت روحیه مردم در مواقع بروز وبا یا خشکسالی و سایر مصایب، رقصهای محلی متعددی به وجود آوردند. در یکی از ترانه‌های مجموعه‌ای موسوم به کارمینا بورانا یا ((منظومه‌های صومعه بویرن)) [واقع در سوئیس] رقص دوشیزگان در کشتزارها یکی از شیرینترین لذایذ فصل بهار توصیف میشود.

هنگامی که یک نفر به مقام شهبسوار پی نایل می‌آمد، همگی شهبسواران ناحیه، سراپا در زره و مسلح، سوار بر اطراف آنها به رقص و پایکوبی مشغول میشدند. رقص گاهی ممکن بود به صورت یک بیماری مسری در آید، چنانکه در ۱۲۳۷ دستهای از کودکان آلمانی از ارفورت تا آرنشوات رقص کنان راه در نور دیدند، بسیاری از ایشان حین راه تلف شدند، و برخی که جان سالم به در بردند تا پایان عمر مبتلا به دال‌رقص یا سایر اختلالات دماغی بودند.

رقص بیشتر در روز و در هوای آزاد صورت می‌گرفت. شب هنگام در درون خانه‌ها چندان روشنائی نبود، زیرا وسیله روشنائی عبارت بود از چراغهای پایهدار، یا چراغهایی که از سقف آویزان میشد و به کمک روغن و قتیله میسوخت، یا مشعلهایی پیه سوز. از آنجا که پیه و روغن چراغ گران قیمت بود، خواندن و کار کردن بعد از غروب آفتاب چندان میسر نمیشد. اندکی بعد از تاریکی، میهمانان پراکنده میشدند و اهل خانه به بستر میرفتند. خوابگاه‌ها به ندرت کفاف میهمانان را میدادند، و دیدن یک بستر اضافی در راهرو یا در اتاق پذیرایی از امور عادی محسوب میشد. فقرا بر روی تشکهایی از کاه راحت میخوابیدند، حال آنکه اغنیا بر روی بالشهای معطر و تشکهای پر مرغان خواب راحتی نداشتند. بسترهای خوانین و اشراف مجهز به سایبان یا پشه‌بند بود و مقداری از زمین بالاتر قرار داشت، به طوری که چهار پایهای را زیر پا مینهادند تا از آن بالا روند.

ممکن بود که چند نفر بدون توجه به جنس و سن در یک اتاق بخوابند. در انگلستان و فرانسه، افراد کلیه طبقات عریان میخفتند.

VIII - جامعه و ورزش

خشونت عمومی عادات و رسوم قرون وسطایی بر اثر ملاحت و لطف بخصوص تشریفات و تعارفات فئودالی تعدیل شد. مردان هنگام برخورد به یکدیگر دست هم را میفشردند، و فشردن دست میثاق صلح بود و علامت اینکه هیچ کدام به روی دیگری شمشیر نخواهد کشید. عناوین بی شماری وجود داشت که هر یک حکایت از درجه و مقام خاصی میکرد؛ به حکم رسم دلپسندی، وقتی هر یک از اعیان را خطاب قرار میدادند، ابتدا عنوان و سپس نام اول یا نام ملکش را میبردند. برای هر گونه شرایطی در جامعه مقید به آداب مجموعه‌ای از رسوم به وجود آمد که شامل خانه، رقص، عبور در محابر، حضور در جشنهای نظامی، و آیین درباری میشد. بانوان ناگزیر بودند طرز راه رفتن، کرنش کردن، سوار شدن بر اسب، بازی کردن، و حمل قوش بر ساعد را در عین وقار و ظرافت یاد بگیرند. جمله این رسوم، و نظایر مردانه آن، مجموعه قواعد و آداب درباری را تشکیل میداد. در خلال قرن سیزدهم دستورالعملها و راهنماهای بسیاری برای آداب معاشرت منتشر شدند.

هنگام سفر، شخص از افراد طبقه خودش انتظار محبت و مراقت و میهمان نوازی داشت. معمولاً همه جا در اغنیا را در برابر وجه یا تحفهای جا و مسکن میدادند. حتی از قرن هشتم میلادی به این طرف، رهبانان در میان گردنه‌ها و کتلهای آلپ ضیافتخانه‌هایی ایجاد کرده بودند. برخی از صومعه‌ها مسافرخانه‌هایی داشتند که در آنجا قادر بودند سیصد تن مسافر و اسبهایشان را جا دهند. لکن بیشتر مسافران در کاروانسراهای کنار جاده رحل اقامت میافکندند؛ کرایهای که در این قبیل مراکز از مسافر گرفته میشد ارزان بود، و اگر شخص کیسه زر خود را از دیده اغیار پنهان میداشت، احتمال داشت که بتواند کتیزگی نیز به قیمت عادلانه به دست آورد. به امید نیل به این قبیل تنعمها بود که بسیاری از مردم، از جمله

سوداگران، بانکداران، کشیشان، سیاستمداران، زایران، طلاب علوم، رهبانان، سیاحان، و افراد خانه به دوش، رنج سفر را بر خود هموار میساختند.

شاهراه‌های اروپای قرون وسطی هر قدر هم پر مخافت بودند، برای مردم کنجکاو و امیدواری که خیال میکردند با حرکت از یک جا به جای دیگر خوشبختتر خواهند شد، هیجان و تحرکی داشت.

تفاوت میان ضعفا و اغنیاهمان قدر که در تفریح و وقت‌گذرانی آشکار بود، در سفر نیز مشخص بود. گهگاهی اقویا و ضعفا با هم می‌میختند، مثلاً هنگامی که پادشاه به واسالهای خویش بار عام میداد و میان جمعیت خوراک توزیع میکرد، یا هنگامی که سوار نظام اشرافی به اجرای مانورهای جنگی مشغول میشد، یا موقعی که شهزاده یا شهزاده خانم یا پادشاه یا ملکه‌ای با کوکبه و تشریفات خاصی وارد شهر میشد و توده مردم در دو سوی مسیر وی صف میکشیدند تا از دیدن شکوه و جلال موکب پادشاهی لذت ببرند، و یا هنگامی که جشنهای نظامی یا مجلسی برای داریسی از طریق زور آزمایی و یا مبارزهای در ملا عام تشکیل میشد. ترتیب رژه، حرکت دسته جمعی مردم، و فعالیت‌های همانندی که طبق نقشه معینی صورت میگرفت همه بخش بسیار مهمی از زندگی قرون وسطی بودند؛ حرکت دسته‌های مذهبی، رژه‌های سیاسی و جشنهای صنفی معابر را با علمها، گردونه‌های مزین و آراسته، پیکره‌های مومی قدیسان، بازرگانان تنومند، شهسواران با نخوت اسب سوار، و نوازندگان لشکری آکنده میساختند. بازیگران سیار، که با ایما و اشاره نمایشاتی بر مردم علاقمند عرضه می‌داشتند، در میدان عمومی شهر یا دهکده بساط خود را میگسترند؛ خنیاگران با لحن خوش و زخمه ساز داستانهای عاشقانه‌ای میسرودند؛ آکروباتها به جست و خیز و شعبده‌بازی میپرداختند؛ زنان و مردان بند باز، بر فراز پرتگاه‌هایی خطرناک، با عملیات حیرت‌انگیزی روی بند مردمان را سرگرم میساختند؛ یا آنکه دو نفر مرد چشم بسته با چماق به جان یکدیگر میافتادند؛ یا ممکن بود سیرکی به شهر آید و جانورانی عجیب و اشخاصی عجیبت‌تر از آنها را به مردم نشان دهد؛ یا دو حیوان را به جان یکدیگر میانداختند تا ببینند که کدام یک دیگری را به هلاکت میرساند.

در بین طبقه نجبا، شکار به عنوان تفریحی شاهانه، همسنگ نیزه بازی بود. قوانین مربوط به شکار، فصل شکار را از دزدی جانوران و طيور وضع شده بودند استفاده از شکارگاه‌ها را اختصاص به اشراف میدادند. جنگلهای اروپا هنوز کنام جانورانی بود که به پیروزی جنس دو پا در جنگ با طبیعت اذعان نکرده بودند؛ مثلاً در قرون وسطی چندین بار پاریس مورد تجاوز گرگان گرسنه قرار گرفت. از یک لحاظ، شکارچی در صدد بود تا تفوق متزلزل آدمی را بر جانوران حفظ کند؛ از لحاظ دیگر، شکار وسیله‌ای بود برای افزایش مواد غذایی ضروری؛ و بالاخره به علت دیگری که از نظر اهمیت دست کمی از این دو نداشت، افراد، با مقابله با خطر، به وسیله جنگ با جانوران و ریختن خون آنها، بدن و روح خود را برای نبرد حتمی الوقوع با انبای خویش نیرومند میساختند. ضمناً آدمیزاد همین ورزش تفریحی را نیز با دبدبه و تشریفات قرین ساخت. با دمیدن در شاخهای عاجی که گاهی با طلا قلم زده شده بودند، بانوان و رجال و سگان تازی را برای گرد آمدن در میعادگاه احضار میکردند. و در آنجا اجتماعی فراهم میشد از بانوانی که به طرزی دلپسند یک بری بر زین اسبانی چابک و سرکش قرار میگرفتند؛ مردانی ملبس به لباسهای رنگارنگ و مسلح به سلاحهای متنوع از قبیل تیر و کمان، تبر کوچک، نیزه، و چاقو؛ و بالاخره خیل عظیمی از انواع و اقسام سگان تازی که قلاده‌های خود را میکشیدند. اگر جانوری که مورد تعاقب قرار گرفته بود، از میان مزرعه دهقانی عبور میکرد، خواند، واسالهای وی، و میهمانانش مختار بودند، بدون کوچکترین توجهی به زراعت و محصول برزگر، سر در عقب وی گذارند، و در چنین شرایطی فقط کشاورزان از جان گذشته و بی پروا جرئت شکایت داشتند. اشراف فرانسوی به شکار اسلوب و قاعده معینی دادند و آداب و تشریفات پیچیده‌ای برای آن وضع کردند.

بانوان با خودنمایی خاصی، در اشرافیت‌ترین تفریحات یعنی شکار با قوش یا قوشبازی شرکت می‌جستند. تقریباً در تمامی املاک بزرگ محوطه‌هایی را به نگاهداری انواع پرندگان اختصاص داده بودند، که مهمترین آنها قوش بود. به این پرنده تعلیم میدادند که هر موقع خاوند یا بانوی وی اراده کند، بر روی ساعدش قرار گیرد. برخی از خانمهای خوش لباس در تمام مدتی که مشغول استماع قداس بودند، قوشی را

بر روی ساعد خود نگاه میداشتند. امپراطور فردریک دوم کتاب بی نظیری درباره قوش تصنیف کرده که مشتمل بر ۵۸۹ برگ میشد، همو بود که به تقلید از مسلمانان، برای نخستین بار به اروپاییان نشان داد که با پوشانیدن سر قوش در کلاهکی چرمی میتوان اعصاب و حس کنجکاو آن پرنده را در اختیار خود در آورد. انواع مختلف قوش را تعلیم میدادند تا به پرواز در آیند، بر پرندگان گوناگون هجوم برند، آنها را زخمی یا مقتول سازند، بار دیگر به ساعد شکارچی بازگردند، تکهای گوشت پاداش گیرند، و پای خود را در بند گذارند تا باز طعمه دیگری روی نماید. قوשי که تعلیمات لازمه را فرا گرفته باشد عالیتیرین تحفهای بود که میشد به یک اشرافی یا پادشاه تقدیم کرد. دوک بورگونی، که پسرش در دست بایزید اسیر بود، به عنوان فدیة، دوازده عدد قوش به دربار آن امیر فرستاد. منصب قوش دار کل فرانسه یکی از عالیتیرین و پرمداخلترین مقامات در آن کشور محسوب میشد.

ورزشهای تفریحی دیگری نیز بود که در گرمای سوزان تابستان و سرمای گزنده زمستان مردم را سرگرم میساختند و احساسات آتشین و زور بازوی جوانان را به هنر نمایی ضروری معطوف میداشتند. تقریباً هر جوانی فن شنا را فرا میگرفت؛ در صفحات شمالی اروپا، همگی طرز سرسره خوردن را میآموختند. مسابقه اسب دوانی به ویژه در ایتالیا مورد پسند همگان بود. جمیع طبقات با تیر و کمان به تمرین میپرداختند، لکن فقط طبقات کارگر بودند که فراغت لازم برای ماهیگیری را داشتند. بازیهای متنوعی مانند غلطانیدن گویهای آهنی بر روی چمن، هاکی، پرتاب حلقه، کشتیگیری، مشت زنی، تنیس، و فوتبال معمول بود. ظاهر تنیس در فرانسه به وجود آمد، و احتمالاً پیش از این تاریخ در بین مسلمانان رواج داشت. بعضی معتقدند که نام این بازی مشتق از کلمه *tenez* فرانسوی است به معنی ((بگیری))، و قاعدتاً این کلمه را کسی بر زبان میآورد که میخواست شروع به ((سرو)) کند. بازی تنیس به قدری مورد قبول عامه افتاد که در فرانسه و انگلستان، گاهی در تماشاخانهها یا در هوای آزاد، مقابل جماعت عظیمی از مردم اجرا میشد. بازی هاکی حتی در قرن دوم میلادی میان ایرانیان معمول بود. یکی از تاریخنویسان بیزانسی قرن دوازدهم به طرز دقیقی به توصیف یک مسابقه جوگان میپردازد که در آن، مثل بازی **لاکروس**، راکتهایی به کار میرفت که آن را از نخ تاب داده میساختند. فوتبال در نظر یکی از وقایعنگاران وحشتزده قرون وسطایی ((بازی ناهنجاری بود که در آن جوانان توپ بزرگی را نه با افکندن آن در هوا، بل با زدن و چرخانیدن آن بر روی زمین، و نه با دستها، بلکه با پایهایشان به حرکت در میآوردند.)) ظاهر این بازی از چین به ایتالیا و از آنجا به انگلستان آمد، و در انگلستان قرن سیزدهم چنان اشتهاری حاصل کرد؛ در این دوران، این بازی به قدری باخشونت همراه بود که ادوار دوم آن را، به عنوان عملی که منجر به اخلال در نظم عمومی میشود، ممنوع ساخت. (۱۳۱۴) زندگی در آن عهد بیشتر جنبه اجتماعی داشت تا در قرون بعدی. فعالیتهای دسته جمعی سبب انگیزش صومعهها، راهبه خانهها، دانشگاهها، دهکدهها، و اصناف میشد. زندگی بویژه در روزهای یکشنبه و ایام متبرکه تمام با سرخوشی و شادمانی بود. در این قبیل موارد، شخص خاوند، بزرگان، و بزرگران همگی فاخرترین جامههای خود را به تن میکردند، بیشتر از هر موقع دیگری به دعا میپرداختند، و زیادتراً سایر مواقع میگساری میکردند. در روز اول ماه مه مردم انگلستان در دهکدههای میان چمن یا میدانگاهی ده نصب میکردند، تودههای هیمة را گرد آورده آتش میزدند، و با وقوفی نیمه ارادی، به یاد جشنهای بارآوری طبیعت که در ادوار شرک مرسوم بود، به دور آن دکلها و آتشنا به پایکوبی مشغول میشدند. هنگام کریسمس، بسیاری از شهرها و قلعهها فردی را متصدی تدارک و نظارت در سرگرمیها و برنامه جشن و سرور اهالی میکردند. بازیگرانی که ماسکها و ریشهای مصنوعی بر صورت می گذاشتند و لباسهای مضحکی بر تن میکردند، به حرکت در میآمدند و در ملا عام مردم را با اجرای نمایشات یا دلقک بازی یا خواندن سرودهای کریسمس سرگرم میساختند؛ در همه جا، خانهها و کلیساها را با برگ درخت راج و گیاهان پیچک یا ((هر چه به مقتضای فصل سال سبز بود)) میآراستند. برای فصول فلاحتی، پیروزیهای ملی یا محلی، سالگرد میلاد یا فوت قدیسان، و برای اصناف، جشنهای مخصوصی بر پا میشد، و به ندرت اتفاق میافتاد که کسی در این قبیل موارد شکم را با نوشابه انباشته نسازد. در انگلستان سرخوش آن عهد جشنی بود به نام سکاوت - ایل (بازی آبجو) که در همه جا برگزار میشد، و مرسوم بود که اهالی هر ملک یا آبادی یا دهکدهای در آن شرکت جویند و در برابر نوشیدن آبجو وجهی به خاوند یا کلانتر یا کدخدا پرداخت کنند.

همچنین در انگلستان این دوران گاه به گاه اجتماعی شبیه به بازار مکاره تشکیل میشد که مهمترین فعالیت آن نوشیدن آبجو و جمع آوری وجوه بود. کلیسا ابتدا این قبیل جشنها و مجالس سرور را ناپسند میدانست، لکن در قرن پانزدهم آنها را رسماً قبول کرد و جنبه شبه مذهبی بخشید. مردم در اجرای پارهای از جشنها تشریفات کلیسایی را اقتباس کردند و به صورت تقلیدهای پر سر و صدایی در آوردند که از شوخیهای بی پیرایه آغاز میشد، و به هجاگوئیهای فضاحت بار میرسید. بووه، سانس، و سایر شهرهای فرانسه در طی سالیانی چند مرتباً چهاردهم ژانویه را به عنوان ((عید الاغ)) جشن میگرفتند. جریان تشریفات این جشن بدین قرار بود که ابتدا نوشیدنی زیبایی را، که به ظاهر معرف مریم عذرا در فرار به مصر بود، بر خری مینشانند؛ خر را به داخل کلیسایی رهبری میکردند و وادارش میکردند در آنجا کنده زند؛ او را در کنار محراب قرار میدادند؛ سپس به قداس و سرودهایی در تجلیل او گوش فرا میدادند؛ و در پایان، هم کشیش و هم مومنان حاضر در کلیسا سه بار در حرمت حیوانی که مادر خداوند را از چنگ هرودس پادشاه نجات بخشیده و عیسی را بر پشت خود تا اورشلیم حمل کرده بود، عذر میگردند. ده - دوازده تا از شهرهای فرانسه همه ساله قاعدتاً در روز عید ختنه سوران جشنی بر پا میکردند به نام ((عید احمقها)). در آن روز به کشیشان دون رتبه اجازه داده میشد که کلیسا و اجرای شعایر عید را تحویل بگیرند، و به این نحو انتقام کلیه اطاعت يك ساله خود را از کشیشان عالی رتبهتر و اسقف بستانند. کشیشان دون رتبه لباسهای زنانه یا جامه‌های روحانیت را از پشت بر تن میکردند، یکی را از میان خودشان به سمت ((اسقف احمقها)) انتخاب مینمودند، به ترنم سرودهای وقیحی میپرداختند، بر روی محراب کلیسا گوشت میخوردند، در پای آن طاس میریختند، کفشهای کهنه را در مجمر میسوزانیدند، و از بالای منبر موعظات بهجتزایی ایراد میکردند.

در قرون سیزدهم و چهاردهم، بسیاری از شهرهای انگلستان، آلمان و فرانسه، به شوخی پسرانی را به عنوان ((بچه اسقف)) انتخاب میکردند تا در این قبیل جشنها مرشد مردم در اجرای شعایر دروغی باشند. کشیشان محلی از دیدن این گونه لوده گریهای عامه تبسم میکردند؛ کلیسا تا مدتی مدید به این مسخرگیها اعتنایی نکرد، لکن همینهکه تمایل مردم به بی حرمتی و وقاحت به حد افراط رسید، ناگزیر شد آنها را ناپسند شمرد. و سرانجام در قرن شانزدهم این قبیل شوخیها منسوخ شد.

به طور کلی کلیسا با شوخ طبعی مردم شهوت پرست عصر ایمان مدارا میکرد، زیرا میدانست که گهگاهی افراد باید یکباره از پیروی اصول اخلاقی دست بردارند و قیود غیر طبیعی اخلاقی را، که طبعاً به حال يك جامعه متمدن ضروری است، چند صباحی معلق سازند. برخی از روحانیان افراطی ممکن بود مانند قدیس یوحنا زرین دهن، مردم را مورد عتاب قرار دهند که: (عیسی را مصلوب ساختهند، و تو میخندی!) لکن همه جا، به عادت مالوف، شراب و شیرینی مذاق مردمان عهد را متذلل میساخت. قدیس برنار از سرور و زیبایی بد گمان بود؛ لکن اغلب روحانیان قرن سیزدهم مردمان خوش بنیهای بودند علاقمند به زندگی که، بی هیچ دغدغه خیالی، از خوردن گوشت و نوشیدن شراب لذت میبردند و از دیدن يك قوزك ظریف و یا شنیدن يك شوخی ملیح روی در هم نمیکشیدند. پس ملاحظه میکنید که عصر ایمان، علی رغم آنچه گفته شد، آن قدرها هم جدی و موقر نبود، بلکه عهدی بود مالا مال از زنده دلی، سرخوشی تمام عیار، احساسات رقیق، و شادمانی بیپیرایه در لذت بردن از نعمتهای دنیوی. بر پشت يك فرهنگ قرون وسطایی، یکی از طلاب مشتاق چند خطی از آرزوهای خود را به این نحو تحریر کرد، که گویی زبان حال ماست:

و ای کاش که همیشه آوریل و مه میبود، و هر ماه که میآمد باز تمام میوه‌ها را به همراه میآورد، و هر روز شخص به هر سو رو میکرد، زنبق و قرنفل و بنفشه و گل سرخ میدید، و بیشه‌ها پر برگ و مرغزارها زمردین میبود، و هر عاشقی معشوقه خود را در کنار میداشت، و هر عاشق و معشوق با دلی مطمئن و پاک به یکدیگر مهر میورزیدند، و هر کس به مراد دلش میرسید و قلبی شادمان داشت

IX - اصول اخلاق و دیانت

به طور کلی آیا آنچه از وضع اجتماعی اروپای قرون وسطی استنباط یک نظر کلی به اوضاع و احوال این قرون، شخص را مجاب میسازد که تفاوت میان فرضیات اخلاقی و پیروی از آن اصول در قرون وسطی به مراتب بیشتر از سایر ادوار تاریخ تمدن بوده است. ظاهراً عالم مسیحی قرون وسطایی از نظر شهوات، خشونت، بد مستی، ستمگری، بی ادبی، کفرگویی، آز، زدنی، بی امانتی، و دغلبازی همان قدر آکنده و غنی بود که عصر لامذهب خود ما. آن عهد، به قرار معلوم، از نظر بنده ساختن افراد، دست عهد ما را از پشت بسته بود، لکن از لحاظ استعمار اقتصادی پهنه‌های مستعمراتی یا دولتهای مغلوب به پای عهد ما نمی‌رسید. مسلم است که از نظر مطیع ساختن زنان بر ما تفوق داشت، لکن از نظر بی‌شرمی، فجور، زناکاری، یا از لحاظ عظمت و جانیانه بودن جنگ هیچ وقت با عهد ما برابر نبود. عالم مسیحی قرون وسطی، در مقام قیاس با امپراطوری روم، از نروا گرفته تا اورلیوس، به منزله یک شکست یا انحطاط معنوی بود، لکن باید در نظر داشت که قسمت بیشتر امپراطوری روم در عهد نروا از چندین قرن تمدن برخوردار شده بود، و حال آنکه قسمت اعظم دوران قرون وسطی حکایت مبارزهای بود میان اصول اخلاقی مسیحی و بربریت نیرومندی که الاهیات مسیحی را با بی‌اعتنایی قبول کرده بود و اخلاقیات آن دین را اکثر زیر پا مینهاد. اقوام بربر قطعاً پاره‌ای از ردایل خود را فضایی می‌شمردند که برای عهد و زمانه خودشان ضروری بود، به این معنی که ممکن بود خشونت خود را جنبه متقابل شجاعت، و تلذذ جسمانی خود را صحت حیوانی شمرند. کلام پیورده و خشن و سخنان بی‌شمارانه ایشان درباره چیزهای طبیعی بدتر از عفت فروشی درون نگرانه جوانان ما نبود.

کار آسانی است که به گفته‌های مر بیان و آموزگاران اصول اخلاقی عالم مسیحی قرون وسطی استناد جویم و در نکوهش این دوران شرحی از ایشان بازگویم. قدیس فرانسیس در قرن سیزدهم از دست عهد خویش شکوه داشت و از ((خبثت و تبه کاری روز افزون این دوران)) ناله میکرد. اینوکنتیوس سوم، قدیس بوناونتوره، و نسان دو بووه، و دانتیه هر کدام اخلاقیات آن ((قرن شگفت انگیز)) را به طرز یاس آوری نامعذب و ناهنجار می‌شمردند، و اسقف گروستست، یکی از خردمندترین روحانیان عصر، به پاپ میگفت: ((توده کاتولیک دسته جمعی با شیطان شریکند.)) راجح بیکن نیز با اغراقی که از ویژگی وی بود درباره عهد خود چنین میگفت:

هرگز چهل به این اندازه نبودهاست ... در این زمانه گناهان به قدری حکمفرما شده است که در هیچ یک از اعصار گذشته نظیرش دیده نشده است. فساد ... هرزگی ... و شکمبارگی را نهایتی نیست ... در عین حال، ما از تعمیم و مکاشفه عیسی برخورداریم ... که افراد واقعا نه میتوانند آن را باور کنند و نه حرمت نهند، و الا هرگز به خود اجازه نمیدادند که این سان فاسد شوند. ... لهذا بسیاری از عقلا را عقیده بر آن است که به زودی ضد مسیح ظهور خواهد کرد و دنیا به آخر خواهد رسید.

این گونه عبارات البته اغراقهایی هستند که برای اجرای منویات مصلحان نظایر آن را میتوان از هر عهد و زمانی شاهد آورد.

ظاهراً ترس از افکار عمومی یا قانون، در آن دوران - درست مثل عهد ما - در بالا بردن پایه اخلاقیات بیشتر موثر بود تا در بیم رفتن به دوزخ؛ لکن افکار عمومی و تا حدودی قانون را مسیحیت به وجود آورده بود.

احتمالاً هرج و مرج معنوی، که ناشی از پانصد سال تهاجمات، جنگ، و ویرانی بود، بدون اثر تعدیل بخش اصول اخلاق مسیحی به مراتب بدتر میشد. موارد بخصوصی که ما در این فصل یاد کردیم، شاید بدون آنکه خواسته باشیم، از روی غرض و تعصب گرد آمده است؛ این مطالب منتهای مراتب ناقص است؛ آمار لازم برای اثبات مدعا یا وجود ندارد یا موثق نیست؛ و تاریخ هیچ وقت درباره آدم عادی سخنی نمیگوید. در عالم مسیحی قرون وسطی قطعاً هزاران نفر اشخاص بی‌آلایش و نیکو سیرت وجود داشته‌اند، اشخاصی مانند مادر آن راهب وقایع‌نگار، فراسالیمبیه، که به قول خود وی زنی بود: ((فروتن و بی‌هیزکار که فراوان روزه میگرفت، و با رغبت به مستمندان ایثار میکرد)) لکن سرگذشت چند نفر از این قبیل زنان

ضبط شده است مسیحیت مقداری انحطاط معنوی و پیشرفت اخلاقی با خود همراه آورد. در عصر ایمان طبیعتاً فضایل عقلانی رو به زوال گذاشت. سودای تقدس و حرمت دین، و گاهی یک نوع زهد توأم با بی بند و باری، جانشین وجدان عقلانی (یعنی رعایت انصاف و امانت در مورد حقایق مشهود) و تلاش در راه نیل به حقیقت شد. تحریف یا جعل متون مقدس از طرف مردم دیندار از گناهان صغیره در خور اغماض بود. محسنات شهری، به واسطه تمرکز حواس افراد به حیات اخروی، و مخصوصاً بر اثر تجزیه حکومت، زیان دید. با این حال، باید اذعان کرد که مردان و زنانی که این همه کلیساهای جامع و پارهای از تالارهای پذیرایی شهردارها را بنیاد نهادند، هر قدر هم که علایقشان جنبه محلی داشت، مسلماً فاقد حس وطن پرستی نبودند. شاید ریاکاری، که از ضروریات تمدن است، در قرون وسطی، در مقام قیاس با دنیابپرستی علنی و آشکار از منته کهن و درنده خویی متشکل و بی شرمانه عهد ما، فزونی یافت.

در برابر این نکات و سایر نارساییهای قرون وسطی محاسنی نیز میتوان بر شمرد. مسیحیت با پایداری شجاعانه‌ای در مقابل سیلی از بربریت به مبارزه برخاست. نهایت تلاش را در راه از بین بردن جنگ و کینه توزی و دادرسی از طریق جنگ تن به تن یا اوردالی مبذول داشت؛ ادوار صلح و متارکه جنگ را طولانیتر ساخت، و لختی از خشونت و جنگجویی دوران فئودالیه را به صورت سرسپردگی و جوانمردی اعتلا بخشید. نمایشات پهلوانی روم باستان را پایمال کرد؛ به غلامی گرفتن اسیران را ناپسند شمرد؛ مانع از برده ساختن مسیحیان شد؛ عده بیشماري از اسیران را با پرداخت فدیة آزاد ساخت، و آزادی طبقه سرف را به مراتب بیش از آنچه خود در عمل نشان داد، تشویق کرد. مسیحیت به مردم آموخت که برای کار و زندگی آدمی حرمت جدیدی قابل شوند.

رسم کودک کشی را برانداخت، از میزان سقط جنین کاست، و مجازاتهایی را که حقوق رومی و بربري مقرر کرده بود تخفیف داد. با ثبات قدم، یک بام و دو هوايي را در اخلاقیات جنسی مردود شمرد. میزان و دامنه امور خیریه را بی اندازه توسعه بخشید. به افراد در برابر معماهای حیران کننده کاینات آرامش داد، ولو آنکه این عمل به زیان علم و فلسفه تمام شد. و بالاخره، به افراد تعلیم داد که اگر وفاداری نسبت به یک مرجع عالیتری وجود نداشته باشد تا سد راه بشر گردد، در آن صورت وطن پرستی آلتی میشود برای تباہکاری و آز توده مردم. مسیحیت برای کلیه شهرهای رفیب و کشورهای کوچک اروپا قانون اخلاقی واحدی وضع و همگی را به پیروی از آن واداشت. اروپا تحت ارشاد آن دین، و با فدا ساختن بخشی از آزادی خود به حکم ضرورت، مدت یک قرن به آن اصول اخلاقی بین المللی نایل شد که امروزه برای نیل به آن دست به دعا برداشته و کمر تلاش بستهاست. یعنی خواستار آمدن قانونی است که ملل عالم را از چارچوب نظامات جنگلی بیرون آورد، و نیروهای افراد را بهر نبردها و پیروزیهای صلح آزاد سازد.

رستاخيز هنرها

۱۰۹۵ - ۱۳۰۰

I - نهضت زيبايي شناسي

علت چه بود که اروپايي باخترى در طي قرون دوازدهم و سيزدهم به چنان اوجي از هنر رسيد که همسنگ با آتن عهد پريكلس و روم دوران آوگوستوس بود تهاجمات اقوام نورس و مسلمان دفع شده بود و مجارها رام گشته بودند. جنگهاي صليبي آتش شوق نيروي خلاقه را دامن زدند و هزاران نظر و شكل هنري را از امپراطوري بيزانس و جهان اسلامي شرق به اروپا آوردند.

گشايش مجدد دريائي مديترانه، باز شدن اقيانوس اطلس به روي بازرگاني مسيحي، تامين و اداره بازرگاني در راسته رودخانههاي فرانسه و آلمان و درياهاي شمالي، و توسعه صنعت و امور مالي سبب پيدايش ثروتي شد که از زمان قسطنطين به بعد هرگز سابقه نداشت. طبقات جديدي به وجود آمدند که توانايي مادي لازم براي هنر را داشتند، و جوامع مرفهالحالي قدم به عرصه وجود نهادند که هر کدام مصمم بودند کليساي جامعي بسازند به مراتب مجللتر از کليساهاي سابق. خزانه پيران ديرها، اسقفان، و پاپها با عشريههاي مردم و هداياي سوداگران و کمکهاي مالي اعيان و پادشاهان مالامال شد. تمثالشکنان مغلوب شده بودند؛ بر پيشاني هنر ديگر داغ بت پرستي نميخورد. کليسا که زماني از هنر بيم داشت، اکنون براي تلقين ايمان و آرمانيهاي خود در ميان توده بيسواد، و براي ترغييب مردمان به اخلاصي که برجهاي کليسا را مانند مناجات مومنان در دل آسمانها بر ميافراشت آن را وسيله مناسب ميديد؛ آيين جديد مريم عذرا، که خود به خود از قلوب مردم بر ميخاست، عشق و اعتمادي را که به مادر - خدا داشت در معابد با شکوهي ريخت تا در آنجا هزاران نفر از کودکانش بي درنگ گرد هم آيند، سر بر آستانه او سايند، و از او مدد خواهند.

رموز و فنون کهن اينجا و آنجا از شر خرابيهاي اقوام بربري و انحطاط بنيادهاي شهري جان سالم به در برده بودند. در امپراطوري شرقي فنون باستاني هرگز از ميان نرفتند و هنرمندان و موضوعات هنري، به ويژه از جهان يوناني شرق و ايتالياي بيزانس، وارد زندگي شدند که جهان غرب از سر گرفته بود. شارلماني آن دسته از هنرمندان يوناني را که از چنگ تمثالشکنان بيزانسي ميگريختند به خدمت خویش خواند، و از اينجا بود که هنر پايتخت شارلماني ظرافت و تصوف بيزانس را با استواري و دنياداري آلماني در هم آميخت. هنرمنداني که در سلك رهبانان کلوني بودند، در قرن دهم، دوران جديدي را در معماري و تزيين مغرب زميني به راه انداختند. آغاز اين نهضت تقليد از روي نمونههاي بيزانسي بود. در مکتب جديد هنري، که ابتدا در صومعه مونته کاسينو و به همت صدر آن دير، دزيریوس، پديد آمد (۱۰۷۲)، معلمان يوناني به شيوه بيزانسي شروع به تدريس مباحث هنري کردند. هنگامي که هونوريوس سوم (۱۲۱۸) ميخواست کليساي سان پائولو فوئوري له مورا را تزيين کند، براي استادان موزاييك کار از ونيز استمداد جست، و هنرمنداني که دعوت او را پذيرا شدند در سنتهاي بيزانسي بحري بسزا داشتند. کوچنيشنيهاي از هنرمندان بيزانسي را ميشد در چند شهر مهم غرب سراغ گرفت، و سبك نقاشي ايشان بود که سرمشقي براي افراي مثل دوتچو، چيمابونه، و سبك اوليه خود جوتو شد. تزيينات بيزانسي يا مشرق زميني - از آن جمله اشكال برگ نخل و برگهاي بوته کنگر و شكل جانوراني در داخل نشانيهاي مدور -

همه بر روی منسوجات و اشیای ساخته شده از عاج و کتب خطی مذهب به مغرب زمین آمد و چند صد سال در تزیینات سبک رومی جدید به جا ماند.

اشکال مختلف معماری سوریه، آناتولی، و ایرانی - از آن جمله سردابه، گنبد، نمای دو جناحه، ستون مختلط، قرار گرفتن دو یا سه پنجره زیر یک طاقما - بار دیگر وارد اسلوب معماری غرب شد. تاریخ جهش نمی‌شناسد، و با گذشت زمان هیچ چیز از بین نمی‌رود.

درست به همان نحو که تکامل حیات مستلزم تنوع و همچنین عامل وراثت است، و تکامل یک جامعه هم محتاج ابتکاری تجربی است و هم رسومی ثابت بخش لازم دارد، به همین روال، تکامل هنر در اروپای باختری نه فقط در برگیرنده تداوم سنت در مهارتها و صور هنری، و انگیزشی از دیدن دسترنج هنرمندان بیزانسی و مسلمان بود، بلکه در عین حال ضرورت داشت که هنرمند بارها پشت به مدرسه و رو به طبیعت کند، از پندارها ببرد و به اشیای بپردازد، از گذشته نظر به حال افکند، و از تقلید سرمشقها دست بکشد و به بیان حال خویش بپردازد. از ویژگیهای هنر بیزانسی یک نوع سنگینی و سکون بود، و در تزیینات هنرمندان جهان اسلامی نوعی ظرافت و لطافت شکنندهای وجود داشت که هرگز نمیتوانست زبان حال هنرمندان دنیایی باشد که تازه از وادی توحش حرکت کرده، جان تازه‌ای به خود گرفته، و از نشاط مردی و نیروی جوانی مالا مال بود. ملتهایی که از میان قرون تیرگی قد علم کرده و به سوی آفتاب قرن سیزدهم در حرکت بودند آن شکوه تابناک زنان تابلوهای جوتو را بر قامت‌های شق و رق زنانه که بر روی موزاییکهای بیزانسی نقش بسته بودند ترجیح میدادند، بر وحشتی که اقوام سامی از تندیسها داشتند، میخندیدند، و تزیینات خشک و خالی را بدل به آن فرشته متبسم کلیسای جامع رنس یا تندیس باکره زرین کلیسای جامع آمین میکردند. در هنر گوتیک شادی زندگی بر بیم مرگ غالب آمد.

این خود رهبانان بودند که بر اثر حفظ ادبیات کلاسیک رموز و دقایق هنری شرقی، یونانی، و رومی را از تاراج زمانه مصون نگاه داشتند و مایه اشاعه و نشر آن شدند. از آنجا که غرض هر صومعه‌ای بینایی از دنیای خارج بود، در چهار دیواری این دیرها هم هنر تزیینی می‌آموختند و هم صنایع عملی را که در زندگی روز مره به کار آید. کلیسایی که منضم به دیر بود به محراب جام و ظرفی برای نان مقدس، ضریح و جایی برای حفظ یادگارهای مقدس، کتاب دعا، چلچراغ، و شاید هم به انواع موزاییک، نقاشیهای دیواری، و تمثالهایی برای دادن اطلاع و الهام دینداری احتیاج داشت. بیشتر این احتیاجات را خود رهبانان با دست خود برطرف میکردند. در واقع، طرح و ساختمان خود دیر در بسیاری موارد به دست همین جماعت، و بدون کمک دیگران صورت میگرفت. چنانکه امروزه دیر مونته کاسینو به همت خود بندیکتین ساخته میشود. اکثر صومعه‌ها دارای کارگاه‌هایی وسیع بودند، مثلا در شارتر، برنار دو تیرون خانقاهی بنا کرد و، چنانکه نقل میکنند، در آنجا ((هنرمندانی را که در نجاری و آهنگری هر دو مهارت داشتند، و حکاکان و زرگران، نقاشان و سنگتراشان... و جمعی دیگر را که در کلیه فنون ظریفه استاد بودند گرد آورد.)) تقریبا تمامی نسخه‌های تذهیب شده قرون وسطی کار رهبانان بود؛ نفیست‌ترین منسوجات به دست رهبانان و راهبه‌ها بافته میشد؛ معماران کلیساهای جامعی که در اوان رواج سبک رمانسک پی افکنده شد همگی رهبان بودند؛ در قرن یازدهم و اوایل قرن دوازدهم بیشتر معماران اروپای باختری و بسیاری از نقاشان و پیکر تراشان از دیر کلونی بیرون آمدند؛ و در قرن سیزدهم دیر سن - دنی مرکز پر رونقی از هنرهای گوناگون بود. حتی صومعه‌های سیسترسیان که در روزگار قدیس برنار درهای خود را به روی هر گونه تزییناتی بسته بودند، به زودی به وسوسه شکل و به دام آشوب رنگ افتادند و شروع به ساختمان دیرهایی کردند که از نظر آراستگی دست کمی از دیر کلونی یا سن - دنی نداشت. از آنجا که کلیساهای جامع انگلیسی همه معمولا نمازخانه‌هایی منضم به صومعه بودند، تا پایان قرن سیزدهم روحانیان رسمی و ثابت، یا کشیشانی که در درجه اول رهبان بودند، همچنان در ساختمان و طرز معماری کلیساهای انگستان نفوذ داشتند.

لکن باید در نظر داشت که یک صومعه هر قدر هم مدرسه‌های بیماند و پناهگاهی پسندیده برای آرامش روحی باشد، چون به عنوان گنجینه‌های از سنتها از دیگر فعالیت‌های جامعه به کنار افتاده است و عرصه تجربیات نسل زنده نیست، از این رو مردود شمرده میشود؛ بیشتر به کار حفظ مظاهر هنر و تمدن می‌خورد

تا به ابداع. مادام که خواسته‌های دامن گستر يك طبقه غير روحاني ثروتمند بازار هنرمندان آزاد را گرم ساخت، زندگي قرون وسطايي نتوانست چون چشمه پر فيضي به اشكال غير مبتذل تجلي كند و هنر گوتيك را به عاليترين مدارج كمال برساند. در آغاز امر در ايتاليا، سپس بيشتر از هر جا در فرانسه و كمتر از هر جا در انگلستان، افراد غير روحاني قرن دوازدهم، كه آزادي يافته و در فنون مختلف تخصص پيدا کرده بودند، در گروه‌هايي متشكل شدند، هنرها را از دست آموزگاران صومعه‌ها و رهبانان در آوردند، و كليساهاي جامع بزرگ را پي افكندند.

II - آرايش زندگي

با اينهمه كسي كه كاملترين و روشنترين مجموعه موجز را درباره هنرها و صنايع قرون وسطي نوشت يك راهب بود. تئوفيلوس - ((دوستدار خدا)) در صومعه هلمرز هاوزن، نزديكي پادربورن - در حدود سال ۱۱۹۰ فهرستي در بيان هنرهاي گوناگون تصنيف كرد، و در ديباچه اين كتاب چنين نوشت: *تئوفيلوس، اين بنده ضعيف، ... تمام كساني را مخاطب ميسازد كه ميخواهند با ثمرات دسترنج خويش و اندیشه فرحزايي درباره هر آنچه نوظهور است، ... تمام سستي فكر و سرگشتگي روح را به كناري نهند. ... (چنين كساني با خواندن اين مجموعه آگاه خواهند شد بر تمام رموزي كه يونان درباره رنگها و امتزاجهاي گوناگون دارد، تمام اطلاعات توسكان درباره لعابكاري، ... كليۀ دقيقه‌اي كه استادان عرب در باب لوله كردن و گداختن و قلم زدن فلزات ميدانند، جميع گلدانها و جواهرات و عاج تراشيده كه ايتاليا با طلا مزين ميسازد، تمام معلوماتي كه فرانسه در تهيه انواع مختلف پنجره‌هاي گران قيمت معتنم ميشمرد، و كليۀ فنوني كه در به كار بردن طلا و نقره و مس و آهن، يا ريزه‌كارپه‌اي روي چوب يا سنگ مورد ستايش و تمجيد است.*

اينجا در خلال يك بند ما به جنبه ديگري از عصر ايمان پي ميبريم - مشاهده ميكنيم كه مردان و زنان اين عهد، از جمله رهبانان و راهبه‌ها كه هيچ دست كمي از ديران نداشتند، ميكوشيدند تا انگيزه‌هاي را كه در ذهن ايشان براي بيان منويات وجود داشت اقتناع كنند؛ از تناسب، هماهنگي، و شكل لذت برند؛ و مشتاق بودند كه هر چيز مفيد را زيبا كنند. محيط قرون وسطايي، هر قدر هم از دين آكنده بود، بالاتر از هر چيز تصوير جامعهاي بود كه در آن زنان و مردان به كار اشتغال داشتند. اولين و اساسيترين هدف هنر اين جماعت آن بود كه نحوه كار، اندام، و خانه‌هاي خود را آراسته سازند. هزاران نفر از درودگران چاقو، مته، مغار، اسكنه، و مواد صيقل دهنده را در ساختن و تراشيدن ميز، صندلي، نيمكت، صندوق، دولاچه، ديركهاي پلكان، تخته سقف، تختخواب، گنجه، قفسه ظروف، تمثال، محجرهاي محراب، نيمكتهاي همسرايان و امثال آن به كار ميبردند...

شكلها و موضوعاتي بي اندازه متنوع را به طور برجسته يا فرو رفته كنده كاري ميكردند، و اغلب، در تراشيدن اشكال، دست آنها تابع طبع شوخ شيطنتآمизи بود كه ميآن كفر و تقدس هيچ حد و مرزي قابل نبود. بر روي قمع‌هاي نوک تيز، شخص ميتواند به اشكال اشخاص خسيس، شكم پرست، ياهو گو، و پرنندگان و جانوران عظيم بيقوارهاي با سر آدمي برخورد. در ونيز درودگران و منبتكاران گاهي قابهاي ميساختند كه به مراتب زيباتر و گران قيمتتر از نقاشيهاي درون آنها بود. در قرن دوازدهم آلمانيها شروع به تراشيدن پيكره‌هاي حيرت‌انگيزي بر روي چوب كردند كه در قرن ششم به صورت هنر عظيمي در آمد.

صنعتگران فلز كار با درودگران و منبتكاران رقابت ميكردند. آهن موارد استفاده بسيار زيادي داشت: به صورت ميله‌هايي چدني براي پنجره‌ها، حياطها، و اجاقها؛ براي ساختن لولاهي عظيم به صورت انواع گل و بوته در روي بدنه درهاي بسيار بزرگ (مثل درهاي كليساي در پاريس)؛ و براي پنجره‌هاي مشبك در جلو جايگاه همسرايان در كليساهاي جامع. اين قبيل پنجره‌هاي مشبك ((در محكمي به آهن ميماند)) و در ظرافت مثل تور بود. آهن يا برنز يا مس را در كوره ميگداختند يا به ضرب چکش به شكل گلدان، جام، پاتيل، چلچراغ، مجمر، جعبه، و چراغهاي نفيس در ميآوردند. صفحات برنزي روي بسياري از درهاي كليساهاي جامع را ميپوشانيدند. اسلحه سازان دوست داشتند كه شمشير و خنجر، كلاه خود، جوشن، و

سپرهایی را که میساختند، به اشکال و صور بیارایند. چلچراغ برنز مجللی که از جانب فردریک بارباروسا به کلیسای جامع آخن هدیه شد شاهد بارزی بود بر استادی فلزکاران آلمانی؛ همچنین شمعدان بزرگ برنزی ساخت گلاستر (حد ۱۱۰۰) که اکنون در موزه ویکتوریا و آلبرت لندن نگاهداری میشود، گواه صادقی است بر مهارت هنرمندان انگلیسی. علاقه مردم قرون وسطی به وارد ساختن هنر در سادهترین اشیا از روی تزئینات چفتها، قفلها، و کلیدهای این عهد به خوبی پیداست. حتی خروسکهایی را که برای نشان دادن جهت باد میساختند، به دقت تمام آرایش میکردند، گو اینکه برای دیدن جزئیات آنها تلسکوپي ضرورت داشت.

صنایع فلزات و سنگهای قیمتی در میان فقر عمومی رونق گرفت. پادشاهان سلسله مروونژیان بشقاب طلا داشتند، و شارلمانی در شهر آخن گنجینهایی از کار زرگران را گرد آورد. کلیسا نیز از همین شیوه پیروی کرد؛ شاید عمل کلیسا بخشودنی باشد، زیرا مدعی بود که اگر طلا و نقره سفره اعیان و بانکداران را مزین میسازد، قطعاً باید ظروف سیمین و زرین خانه شاه شاهان را نیز چنین کند. محراب پارهای از کلیساها از نقره قلم زده، و برخی دیگر مثل محراب کلیسای قدیس آمبروسیوس در میلان و کلیساهای جامع پیستویا و بال از طلای قلم زده بود.

برای جای نان مقدس عشای ربانی، برای ظرفی که در آن نان را به منزله جسم مطهر عیسی برای تکریم بر مومنان عرضه میداشتند، برای جامی که شراب مقدس در آن ریخته میشد، و برای جعبههایی که اشیا و یادگارهای قدیسان در آن نگاهداری میشد طلا به کار میبردند. این ظروف را اغلب به مراتب نفیستر از آن میشوند در اسپانیا زرگران ظروف بسیار مجللی برای نان مقدس میساختند، و دسته‌ها با تشریفات خاصی آن ظروف را در معابر شهر حرکت میدادند. در پاریس، بوناو (۱۲۱۲)، زرگر معروف، هزار و پانصد و چهل و چهار اونس نقره و شصت اونس طلا در ساختن ضریحی برای استخوانهای قدیسه ژنویو به کار برد. اهمیت زرگران این عصر از آنجا پیداست که تئوفیلوس هفتاد و نه فصل از کتاب خویش را به این قبیل اساتید اختصاص داده‌است.

از نوشته‌های این رهبان چنین بر میآید که در قرون وسطی از هر زرگری انتظار میرفت که در واقع هنرمندی مثل چلینی ایتالیایی باشد - به عبارت دیگر، خودش طلا را ذوب کند، پیکره‌ها را بترشد و لعاب بدهد، جواهرها را بنشانند، و ترصیع کند. در قرن سیزدهم شهر پاریس صنف نیرومندی از زرگران و جواهر سازان داشت، و تا آن تاریخ جواهر تراشان پاریسی برای تهیه جواهرات بدلی شهرتی به هم رسانیده بودند.

مهره‌هایی که اعیان برای نهادن بر روی موم نامه‌ها و پاکت‌های خویش به کار میبردند با دقتی تمام طرح و تراشیده شده بود. هر نخست کشیشی صاحب یک انگشتری رسمی بود؛ و هر آدمی که به حق یا به ظاهر خود را در ردیف نجیبزادگان قلمداد میکرد بر انگشت خود لااقل یک انگشتری داشت. آنهایی که حس جلوه فروشی آدمی را اقناع میکنند کمتر اتفاق میافتاد که از گرسنگی جان سپرند.

نشانهایی کوچکی که معمولاً از جنسی گرانبها ساخته میشدند و بر روی آنها به طور برجسته حکاکی و کندهکاری میکردند در بین اغنیا بسیار متداول بود. هنری سوم، پادشاه انگلستان، نشان بزرگی داشت که قیمت آن را حدود دویست لیره (چهل هزار دلار) تخمین میزدند. بودوئن دوم مدال بسیار مرغوبتری را از قسطنطنیه به پاریس آورد، و آن را در میان گنجینه‌های سنت - شاپل جای داد. در سراسر قرون وسطی عاج را با سعی فراوان میتراشیدند، و در ساختمان‌شانه، جعبه، دسته‌های در، شاخه‌های میگساری، تمثال، جلد کتاب، الواح دو گانه و سه گانه برای نوشتن، عصای اسقفی، عصای صلیبی، جعبه‌های اشیای متبرکه، ضریح قدیسان، و امثال آن به کار میبردند. یک صفحه عاجکاری حیرتانگیز، که تقریباً هیچ گونه نقیصی ندارد، از قرن سیزدهم باقی مانده است که اکنون در موزه لوور پاریس است و از پایین آوردن جسد عیسی مسیح از صلیب حکایت میکند. نزدیک به پایان آن قرن، احساسات عاشقانه و ظرافت طبع بر حس دینداری

چیره شد، و هنرمندان مناظر بسیار حساسی را با لطافت تمام بر روی جلد آینه و جعبه آرایش خانمهایی که غیر ممکن بود همیشه به یک منوال پرهیزکار بمانند حک میکردند.

عاج یکی از مواد اولیه‌ای بود که معمولاً در هنر خاتمکاری به کار میرفت. در خاتمکاری ممکن بود صرفاً چند نوع چوب مختلف را با هم به کار ببرند، به این معنی که ابتدا یک قطعه چوب را با اسکنه به شکلی که مورد نظر بود در می‌آوردند، آنگاه سایر تکه‌ها را با چسب و فشار به قطعه اصلی متصل میکردند تا از مجموع آنها طرح دلخواه به دست آید. یکی از صنایع مرموزتر قرون وسطی نیلو نام داشت (ماخوذ از واژه لاتینی nigellus به معنی ((سیاه))) و عبارت از آن بود که بر روی سطح فلزی بریده بریده‌های خمیر سیاهی از نقره، مس، گوگرد، و سرب را مینشانند؛ وقتی این لایه سفت میشد، سطح فلز را آن قدر سوهان میزدند تا نقره‌هایی که در آن مخلوط به کار رفته بود درخشان شود. بر مبنای همین فن بود که بعدها در قرن پانزدهم فینیگرا طریقه قلم زدن روی مس را کامل کرد.

با بازگشت صلیبیون از مشرق زمین و بیدار کردن اروپا از خواب قرون تیرگی، بار دیگر فن کوزهگری، که اختصاص به کارهای صنعتی داشت، مبدل به هنرهای سفالسازی شد. فن مینا کاری معروف به کلوازونه در قرن هشتم میلادی از امپراطوری بیزانس به مغرب زمین آمد. در قرن دوازدهم، مینا کاری به مرحله‌ای از تکامل خود رسید که هنرمندان فرانسوی آن را شانلوه میخواندند و عالیترین نمونه آن یک لوح تزیینی است از ((واپسین داور)) در این سبک معمولاً نقش و نگاری را که روی صفحه‌های مسی انداخته بودند برجسته میساختند و تمامی خطوط گود اطراف آن را با خمیر مینا پر میکردند. لیموز، شهری در فرانسه که از قرن سوم میلادی به بعد به ساختن ظروف مینا کاری مشهور بود، در قرن دوازدهم بزرگترین مرکز مینا کاری سبک بیزانسی کلوازونه و اسلوب شانلوه در اروپای باختری شد. در قرن سیزدهم، کوزهگران مور در اسپانیای مسیحی ظروف گلی را با آهار یا لعاب کدري از قلع یا مینا میپوشانیدند تا آستری برای تزیینات لازم باشد. در قرن پنجم، سوداگران ایتالیایی این گونه ظروف سفالین را با ناوهای بازرگانی مایورکایی از اسپانیا وارد میکردند؛ به همین سبب، ظروف مزبور میان ایتالیاییها به مایولیکا شهرت یافت.

هنر شیشه گری، که در روم باستان تقریباً به اوج کمال رسیده بود، از امپراطوری بیزانس و سرزمین مصر به ونیز بازگشت. حتی در ۱۰۲۴ میلادی ماجرای دوازده تن شیشهگران ونیز را میشنویم که، به واسطه تنوع کالاهای ایشان، دولت مجبور شد صنعت شیشهگری را تحت حمایت خویش قرار دهد و مقرر داشت که از آن پس به هر شیشهگری عنوان ((جناب)) تعلق گیرد. در ۱۲۷۸، شیشهگران را، تا حدودی به علت تأمین جانی و تا حدودی به واسطه پنهان نگاه داشتن اسرار فن مزبور، به کوی مخصوصی در جزیره مورانو منتقل کردند. قوانین سختی به تصویب رسید که به موجب آن خروج شیشه گران ونیزی را از مملکت و فاش ساختن اطلاعات محرمانه مربوط به این فن را منع میکرد. از آن ((یک وجب زمین))، مدت چهار قرن ونیزیها بر هنر و صنعت شیشهگری جهان مغرب تفوق کامل داشتند. مینا کاری و زراندود کردن شیشه فوق العاده تکامل یافت؛ اولیو دی ونتسیا قماشهایی از شیشه ساخت؛ از جزیره مورانو موزائیک، منجوق، و مهره شیشه‌ای، شیشه‌های کوچک دارو و مشربه، ظروف غذاخوری، حتی آینه‌هایی از شیشه چون سیلی به هر سو روانه شد؛ در قرن سیزدهم بود که آینه‌هایی شد که تا آن تاریخ از فولاد صیقلی میساختند. فرانسه، انگلستان، و آلمان نیز در این عهد شیشه میساختند، اما تقریباً تمام مصنوعات شیشه این کشورها به مصرف صنعتی میرسید، مگر یک قلم بسیار مهم، و آن شیشه رنگی برای پنجره‌های کلیسا بود.

در تاریخ هنر از زحماتی که زن کشیده‌است آن طور که سزاوارش بود قدردانی نکرده‌اند. آرایش شخص و خانه عناصر ارزشمندی در هنر زندگی به شمار میرود، و کار زنان در طرح لباس، تزیینات داخلی، قلابدوزی، آراستن با پارچه، و فرشینه‌ها بیش از سایر هنرها در لذتی که ما غالباً نا آگاهانه، از حضور خاموش و صمیمی اشیای زیبا میبریم سهم و نقش دارند. پارچه‌های لطیفی که با مهارت فراوان بافته میشوند و شخص از دیدن و لمس کردن آنها لذت میبرد در عصر ایمان بی اندازه اهمیت و ارزش داشتند؛

همین بافته‌ها بودند که زیب و زیور محرابها، یادگارهای قدیسان، ظروف متبرکه، و بدن کشیشان و مردان و زنان عالیمقام میشدند. در قرن سیزدهم، فرانسه و انگلستان هر دو در تهیه قلابدوزیهای هنری از قسطنطنیه، که مرکز عمده این هنر بود، پیشی گرفتند. در سال ۱۲۵۸، ذکر از صنف قلابدوزان پاریس می‌رود، و مثیو پریس، تاریخ‌نویس قرون وسطایی انگلستان، ضمن بیان وقایع سال ۱۲۴۶، شرح می‌دهد که چگونه پاپ اینوکنتیوس چهارم هنگام آمدن اسقفان انگلیسی به رم، از دیدن مليله و زردوزیهای روی جبهه‌های ایشان متحیر شد و دستور داد که نظیر این کارهای هنرمندان انگلیسی را برای لباسهای خود وی تهیه کنند. برخی از جامه‌های روحانیان چنان از فرط جواهرات و مليله‌دوزیها و نشانه‌های لعبی کوچک سنگین بود که هر کس یکی از آنها را بر تن میکرد، به دشواری میتوانست راه برود. یکی از میلیونرهای امریکایی مبلغ شصت هزار دلار برای یکی از این جبهه‌ها، که به جبهه آسکولی مشهور بود، پرداخت. معروفترین زردوزی و قلابدوزیهای قرون وسطایی بر روی جبهه مشهور به ((دالماتیک)) شارلمانی است. این جبهه را از آن جهت دالماتیک نام داده‌اند که تصور میرفت کار هنرمندان دالماسی باشد، اما احتمالاً این جبهه کار اساتید بیزانسی قرن دوازدهم بوده است و اکنون یکی از نفیست‌ترین اشیای خزانه واتیکان است.

در فرانسه و انگلستان پرده‌ها یا فرشینه‌های قلابدوزی شده، به ویژه در ابنیه عمومی، جانشین تابلوهای نقاشی شدند. معمولاً اینگونه پرده‌ها را فقط در مواقع رسمی و اعیاد به معرض تماشای عامه می‌گذاشتند؛ به این معنی که آنها را در زیر رواق دهلیزهای کلیساها، در میان معابر، و بر روی گردونه‌هایی آویزان میکردند و با تشریفات به اطراف حرکت میدادند. معمولاً این - گونه پرده‌ها و فرشینه‌ها را کلفتها یا دوشیزگان ساکن قلعه اربابی، زیر نظر ندیمه، با پشم یا حریر می‌بافتند. بسیاری از این قماشها به دست راهبه‌ها و پارهای به دست رهبانان بافته شده بودند. در بافتن فرشینه‌ها هنرمندان این دوره هیچ ادعایی نداشتند که این هنر در صدد رقابت با ویژگیهای دقیقتر نقاشی بر آمدهاست از آنجا که این پرده‌ها و دیوارکوبها را تماشاکنندگان از فواصل دوری میدیدند، هنرمندان ناگزیر بودند که در طرح آنها ظرافت خطوط و سایه روشن را فدای وضوح شکل و تابش و ثبات رنگ کنند. این قبیل بافته‌ها معمولاً یک رویداد تاریخی یا یکی از اساطیر معروف را مجسم می‌ساختند، یا درون غمانگیز خانه‌ها را با تصاویری از طبیعت، گلها، یا منظره دریا حالت می‌بخشیدند. قدمت دیوارکوبها در فرانسه حتی به قرن دهم باز میگشت، اما نمونه‌هایی که تا به امروز کاملاً از دستبرد زمانه در امان مانده‌اند قدیمتر از کار استادان قرن چهاردهم نیستند. فلورانس در ایتالیا، چینچیا در اسپانیا، و پواتیه، آراس، و لیل در فرانسه در هنر بافتن فرشینه و قالبچه در جهان غرب پیشرو بودند. طرز بافتن فرشینه‌های بایو که شهرتی عالمگیر دارند با آنچه گفتیم تا حدودی متفاوت بود، به این معنی که طرحها و نقوش در این فرشینه‌ها جزئی از تار و پود خود آن نبودند، بلکه بر روی فرشینه‌ها گلدوزی میشدند. وجه تسمیه این فرشینه‌ها کلیسای جامع بایو است - محلی که در آن طی قرون متمادی از این آثار نفیس نگاهداری میشدهاست؛ طبق روایاتی، اصل این فرشینه‌ها را به ماتیلدا، ملکه ویلیام فاتح، و زنان دربار نورمان وی نسبت داده‌اند، لکن به حکم تحقیقات تاریخی، که میانهای با خوشامد گویی ندارد، باید اصل این دیوارکوبها را مجهول و متعلق به دوره‌های بعد از ویلیام فاتح دانست.

این چند تکه قماش نفیس، به منزله منبع موثقی برای استیلای نورمانها بر انگلستان، با نوشته‌های وقایعنگاران آن عهد رقابت میکند. بر روی باریکه کتان قهوه‌ای رنگی به پهنای چهل و هشت سانتیمتر و درازای شصت و پنج متر، در طی شصت صحنه یا منظره مختلف دنبال هم، تدارک حمله به انگلستان، ناوهای نورس با دماغه‌هایی بلند و منقوش در حال شکافتن دریای شمال، نبرد وحشیانه هیستینگز، دریدن و کشتن هرلد، هزیمت لشکریان آنگلوساکسون، و پیروزی آن سپاه خجسته فال ویلیام را نشان میدهد. این دیوارکوبها نمونه‌های بسیار جالبی از گلدوزیهای هستند که در عین شکیبایی صورت گرفته‌اند، اما با اینهمه در عداد عالیترین و نفیست‌ترین انواع خود به شمار نمی‌آیند. در ۱۸۰۳، ناپلئون، برای برانگیختن فرانسویان و ترغیب آنها به هجوم به خاک انگلستان، این فرشینه‌ها را وسیله تبلیغات خود قرار داد؛ ولی از یک امر غفلت ورزید، و آن جلب دعای خیر خدایان بود.

هنر تصویری در عصر ایمان به چهار شکل عمده تجلی کرد، از این قرار: موزائیک، مینیاتور، نقوش دیواری، و شیشه‌های رنگی.

هنر موزائیک در این تاریخ هنر سالخورده‌ای بود، اما در طی دوهزار سالی که از پیدایش آن می‌گذشت، دقایق و ریزه‌کاری‌های بسیاری فرا گرفته بود. موزائیک کاران برای تهیه زمینه طلایی، که بغایت محبوب ایشان بود، ورقه‌های نازک طلا را به دور مکعب‌های شیشه‌ای می‌پیچیدند، و روی ورقه‌ها را با غشای نازکی از شیشه می‌پوشانیدند تا طلا در برابر هوا کدر نشود؛ برای جلوگیری از تابش خیر هکننده، روی موزائیک مکعب‌های طلایی را در روی ترازویی که تا اندازه‌ای پستی و بلندی داشت می‌نشانند؛ چون نور از زوایای مختلفی بر آن مکعب‌ها می‌تابد و به تمام موزائیک تقریباً درخشش و تلالو خاصی می‌داد.

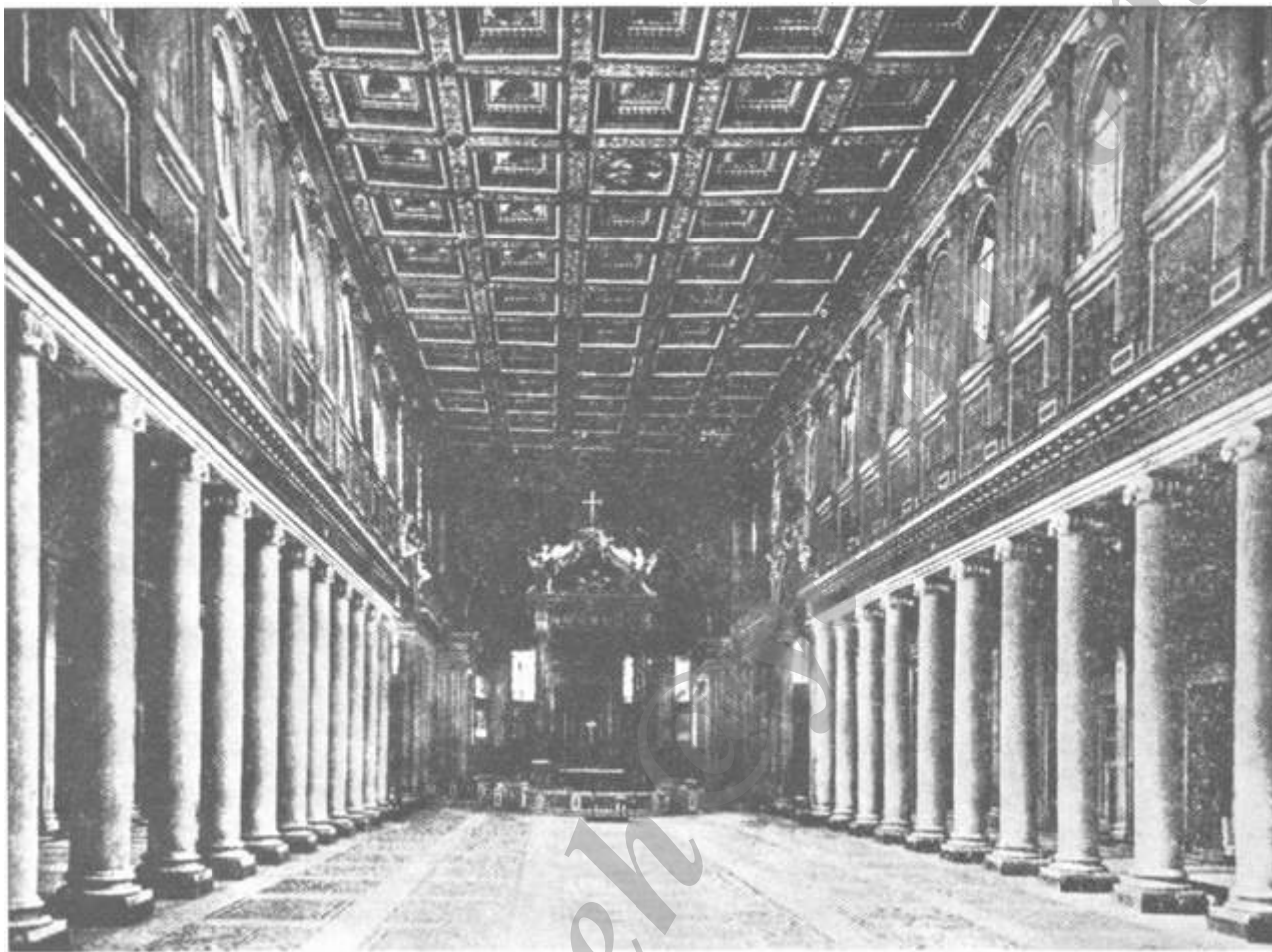
به احتمال زیاد، هنرمندان بیزانسی بودند که در قرن یازدهم محراب شرقی و دیوار غربی کلیسای جامع در تورچلو (جزیره‌ای در نزدیکی ونیز) را با مجللترین موزائیک‌های تاریخ قرون وسطی می‌پوشاندند.

موزائیک‌های کلیسای سان مارکو در ونیز از نظر اسلوب و سبک انفرادی هنرمندان مشتمل بر آثار استادان هفت قرن مختلف است. دوج ونیز، دومینکو سلوو، کار ساختمان اولین موزائیک‌های داخلی کلیسای مزبور را در سال ۱۰۷۱ به استادان فن، که ظاهراً هنرمندان بیزانسی بودند سپرد. هنر موزائیک در سال ۱۱۵۳ هنوز تحت نظارت بیزانس قرار داشت، و از تاریخ ۱۴۵۰ به بعد بود که هنرمندان ایتالیایی در تربیین موزائیک‌های کلیسای سانمارکو تفوق پیدا کردند. نقش موزائیک صعود مسیح متعلق به قرن دوازدهم در بدنه گنبد مرکزی کلیسا اوج تکامل هنر موزائیک است، اما یک تخته موزائیک دیگری نیز نظیر این وجود دارد و آن تصویر یوسف است بر روی بدنه گنبد هشتی کلیسای مزبور. موزائیک مرمر راهروها بعد از هفتصد سال آمد و شد رهگذاران هنوز بر جا مانده‌است.

در گوشه دیگری از خاک ایتالیای جنوبی، استادان یونانی و ساراسنها دست به دست هم دادند و شاهکار موزائیک کاری مملکت سیسیل را در دوران حکومت نورمانها به وجود آوردند، نمونه‌هایی از هنر این استادان در کاپلا پالاتینا و مارتورانا در شهر پالرمو، صومعه مونرآله، و کلیسای جامع چفالو (۱۱۴۸) به چشم می‌خورد.

جنگ‌های دستگاه پاپی با مخالفان قرن سیزدهم محتملاً مانع پیشرفت هنر در رم شد، با اینهمه، در همین دوران موزائیک‌های مجللی برای کلیساهای سانتا ماریا ماجوره، سانتا ماریا در تراستوره، سان جوانی لاتران (لاترانو)، و کلیسای سان پائولو فوئوری له مورا ساخته می‌شد. یکی از هنرمندان ایتالیایی، آندریا تافی، موزائیکی برای تعمیدگاه فلورانس طرح کرد، اما کار این استاد به پای کار هنرمندان یونانی در ونیز یا سیسیل نمی‌رسید. دیری که زیر نظر سوژه در سن-دنی ساخته شد (۱۱۵۰) کف موزائیک بسیار باشکوهی داشت که بخشی از آن در موزه کلونی نگهداری می‌شود. همچنین راهرو دیر وستمینستر در لندن (حد ۱۲۶۸) ترکیب بسیار دلپذیری است از سایه روشن‌های موزاییک. اما هنر موزائیک هرگز در شمال کوه‌های آلپ رونقی پیدا نکرد، و هنر ساختن شیشه‌های رنگی موزائیک را تحت الشعاع قرار داد؛ حتی در خود ایتالیا، با ظهور نقاشان چیره دستی مانند دوتچو، چیمابوئه،

درون کلیسای سانتاماریا ماجوره، رم

نمای داخلی مخرجه پشت محراب و جوتو، نقوش دیواری نیز موزائیک را از آن اعتبار و اهمیتی که داشت انداختند.

۲ - مینیاتور

تذهیب نسخه‌های خطی با تصاویر مینیاتور و تزیین با آب طلا و نقره و جوهرهای رنگی همچنان هنری مطلوب بود که چون با پرهیزکاری و آرامش زندگی مردمان دیرنشین سازگار بود، رهبانان آن را با آغوشی باز پذیرفتند.

مینیاتور سازی نیز مانند بسیاری از هنرها و فعالیتهای قرون وسطایی مغرب اروپا در قرن سیزدهم به اوج خود رسید، چنانکه از آن تاریخ به بعد دیگر هرگز چیزی ساخته نشد که در ظرافت و ابتکار، یا از لحاظ فراوانی، به پای مینیاتورهای مزبور برسد. اندامها و البسه شق و رق و رنگهای زننده سبز و سرخ قرن یازدهم به تدریج از بین رفت و اشکال با ملاحظت و ظرافتی پر رنگتر با زمینه‌هایی آبی یا طلایی جای آنها را گرفت. مریم عذرا حتی در همان موقعی که بر کلیسا چیره میشد، عالم مینیاتور را نیز مسخر ساخت.

در ((قرون تیرگی)) کتابهای زیادی نابود شد، و آنچه به جا ماند، دو چندان گرانبها بود، زیرا در واقع حکم رشته باریکی را داشت که تمدن بشری را از فنانی محض میرهانید. زبورها، انجیل‌های چهار گانه، احکام و دستورات شعایر دین، کتاب دعاها، و مجموعه‌های دیگر، که محتوی ادعیه و فرایض مذهبی بودند، همه را همچون وسایلی برای مکاشفات الهی به جان گرامی می‌شمردند. هر نوع کوششی برای پیرایه و تزیین

آنها کم و کوچک بود. يك هنرمند ممکن بود اقلاً يك روز تمام را صرف نوشتن کلمه اول يك اسم، يا يك هفته را صرف نوشتن عنوان کتاب بکند. رهباني از دير سن گال، هارتکر نام، در سال ۹۸۶، شايد به فکر آنکه چون قرن به پايان رسد دنيا به آخر خواهد رسيد، نذر کرد که چهارساله آخر عمر جهان را از چهارديواري حجره کوچک خویش بيرون نرود؛ عملاً وي تا پانزده سال بعد که از دنيا رفت از آن گوشه انزوا قدمي بيرون ننهاد، و در آنجا بود که با کشيدن تصاویر و تزيیناتي کتاب معروف ترجیع بند قدیس گال را مذهب کرد.

در این دوره خاص ژرفانمائي و تقلید از طبیعت به پاي دقت و ظرافت و شکوه نقاشیهاي عهد کارولنژیان نمیرسید. مینیاتوريست یا تذهیبکار دنبال عمق و شکوه رنگ بود، میخواست تصویر از لحاظ جزئیات غني و زنده باشد نه آنکه توهم فضایی سه بعدی را برای بیننده به وجود آورد. اغلب موضوعاتي که مینیاتور ساز میکشید مأخوذ از کتاب مقدس یا انجیلهاي آپوکریفی، یا مبتنی بر روایاتي درباره قدیسان بود؛ اما گاهی تصویر گیاه یا حیوانی ضرور مینمود، و در آن صورت هنرمند از ساختن صورت گیاهان و حیوانات واقعي یا فرضی لذت میبرد. حتي در مورد کتابهاي مذهبي، آن قدر که مقررات کلیسایی در اروپاي خاوري برای انتخاب موضوع و طرز پروراندن آن صریح و مشخص بود، در اروپاي باختری چنین نبود؛ و نقاش مجاز بود در چهار دیواري اتاق کوچک خود توسن خیالپردازی و شوخ طبعی را آزادانه به جولان در آورد.

جانوراني با کلههاي آدميزادگان، تن آدمي با کلههاي جانوران، بوزینهاي به شکل يك رهبان، بوزینهاي که با طمانینه و وقار خاص يك پزشک مشغول معاینه شیشهاي مملو از قاروره است، مطربي که با ساییدن دو تکه استخوان فك الاغي مشغول رامشگری است. اینها همه تصاویری بودند که يك نسخه کتاب دعای مریم عذرا را مزین میساختند. در نسخ دیگری، اعم از کتابهاي مقدس یا مجموعههاي غیر مذهبي، قلم نقاشان صحنههاي از شکار، جشنهاي نظامي، یا رزم را زنده کرد؛ يك زبور قرن سیزدهم تصاویر زیادی داشت که یکی از آنها منظره درونی يك صراف ایتالیایی را نشان میداد. جهان بی ایمانی که از شر وحشت ابدیت خویش رهایی یافته بود اینک حیطة مقدس دین را مورد تجاوز قرار میداد.

دیرهاي انگلستان در این هنري که با آرامش قرین بود برومند شدند. مکتب تذهیب کاری انگلیای شرقی زبورهاي معروفی را تهیه کرد؛ یکی از این زبورها در موزه بروکسل، نسخه دیگری (اورمزی) در آکسفرد، و سومی (سنت اومر) در موزه بریتانیایی در لندن است. اما نفیستترین کتابهاي خطی تذهیب شده این عهد در کشور فرانسه تهیه شد. مزامیری که برای لویی نهم مصور کردند، موجب پیدایش سبک جدیدی شد که از این پس، به تقلید از آن، هر مینیاتوری عبارت شد از ترکیبی متمرکز، و بر روی يك صفحه، با تقسیم مناظر به يك رشته مدالیونهاي دور هم، از مناظر و موضوعاتي مختلف حکایت میکرد و ظاهراً تقلیدی بود از صنعت شیشه رنگی و مصوری که در کلیساها به کار میرفت. لولندز در این نهضت سهیم بود. رهبانان لیژ و گان در مینیاتورهاي خویش برخی از همان احساس پر شور، و همان زیبایی موزونی را که در مجسمههاي کلیساهای آمین و رنس دیده میشد گنجاندند. اسپانیا به تنهایی بزرگترین شاهکار تذهیب قرن سیزدهم را در کتابی که حاوی سرودهاي روحانی خطاب به مریم عذرا بود، - موسوم به مزامیر سلطان دانا، آلفونسو دهم، (حد ۱۲۸۰) - به وجود آورد. هزار و دویست و بیست و شش قطعه مینیاتور این کتاب شاهدهی است بر کوشش و علاقه خالصانهی که ممکن بود در تذهیب نسخ قرون وسطایی مبذول شود. طبیعی است که در تهیه این قبیل کتابها هنر خطاطی و تصویر سازی هر دو به کار میرفت. گاهی فقط يك هنرمند مسئول نسخبرداری یا تصنیف و نوشتن متن و تذهیب بود. در مورد چندین نسخه خطی، گاه شخص حیران میماند که آیا تذهیب زیباتر است یا خط متن کتاب. درست است که پیدایش صنعت چاپ محاسن بسیاری به همراه داشت، اما از نظر هنري بشر بهای گزافی در برابر چاپ پرداخت.

دشوار میتوان گفت که تا چه اندازه مینیاتورها از لحاظ موضوع و طرح در نقوش دیواری، تصاویر بسیار بلند، تمثالها، نقاشیهای روی ظروف سفالین، تندیسهای برجسته و شیشه‌های رنگی و مصور موثر افتادند، و تا چه حدودی این هنرها در هنر تذهیب از نظر موضوع و اسلوب، میان این هنرها نوعی بده بستان آزاد وجود داشت، به این معنی که دایما هر يك در سایر انواع موثر میافتاد، و بین آنها تاثیر متقابلهاي پدید میآمد؛ گاهی هنرمند در آن واحد به تمام این هنرها مشغول بود. هنگامی که ما هنری را با صراحت از دیگر هنرها، یا به طور کلی هنرها را از زندگی عهد خودشان، جدا میکنیم، در واقع نسبت به هنر و هنرمند هر دو بیانصافی کرده‌ایم. واقعیت همیشه کاملتر از تاریخ ماست، و تاریخ‌نویس، قاعدتا برای آسانی عمل خویش، عناصر تمدنی را که اجزای آن مانند رود یگانه و به هم پیوسته‌های جاری است از هم تجزیه و تفکیک میکند. سعی ما باید بر این باشد که هنرمند را از عناصر حیات فرهنگی - که او را پرورش و تعلیم داده، به وی سنن هنری و موضوعات را ارزانی داشته، او را تقدیر کرده یا عذاب داده، عصاره‌اش را مکیده، در خاک مدفونش ساخته، و اغلب نامش را از یاد برده است - جدا نسازیم.

قرون وسطی، مانند هر عصر ایمانی، فرد گرایی را به عنوان شرارتی گستاخانه مردود شمرد و به مردمان، حتی نوابغ عهد، حکم کرد که اراده و استقلال خویش را فرمانبردار امور و جریان روزمره عهد خویش کنند. کلیسا، حکومت، جامعه، و صنف واقعیاتی پایدار بودند؛ هنرمندان واقعی اینها بودند، و افراد در حکم ایادی اجتماع، هنگامی که کلیسایی بزرگ پی ریزی و تکمیل میشد، روح و جسم آن بنا در حکم روحها و جسمهای تمامی افرادی بود که در طرح و ساختن و تزئین آن هم خویش را مصروف داشته و متحمل رنج فراوان شده بودند. از این رو، تاریخ نام همه افرادی را که قبل از قرن سیزدهم بر دیوارهای ابنیه قرون وسطایی نقاشی کرده‌اند به کلی محو ساخته و جنگ، انقلاب، و اثر گذشت زمان تقریبا تمامی آثار آنها را از میان برده‌است آیا این امر را باید معلول اسلوب کار نقاشان دانست برای تهیه نقوش دیواری، هنرمندان این عهد همان روشهای باستانی را به کار میبستند - به این معنی که یا بر روی دیوارهایی که تازه گچ گرفته شده بود نقاشی میکردند، و یا با رنگهایی که با مواد چسبندگی خاصیت چسبندگی پیدا کرده بودند، روی دیوارهای خشک نقاشی میکردند. غرض از هر دو شیوه، دوام و ثبات رنگ بود بر روی گچ، با این تفاوت که در یکی از راه نفوذ، و در دیگری از راه پیوستگی. با این همه، به مرور رنگها پوست پوست میشدند و میریختند، چنانکه امروزه تقریبا هیچ چیز از نقاشیهای پیش از قرن چهاردهم به جا نمانده‌است. تنوفیلوس (۱۱۹۰) طرز تهیه رنگهای روغنی را در کتاب خویش توصیف کرد، اما این فن تا دوران رنسانس مورد استفاده واقع نشد.

ظاهرا سنن نقاشی باستانی روم بر اثر هجومهای اقوام بربر و قرنهای مسکنت باری که به دنبال آن آمد، از بین رفت. هنگامی که نقاشی دیواری در میان هنرمندان ایتالیا احیا شد، این بار منبع الهام ایشان اسلوبهای رایج در امپراطوری بیزانس، یعنی اسلوب نیمه یونانی و نیمه شرقی، بود نه سبکهای اعصار کهن. در اوایل قرن سیزدهم به عده‌ای از نقاشان یونانی بر میخوریم که در ایتالیا کار میکردند، و از آن جمله بودند تنوفانس در ونیز، در سینا، و نظایر ایشان، نقاشیهای درازی که بر روی دیوارها و قابها در این دوره خاص از تاریخ هنر ایتالیا شده‌اند و امضا دارند بیشتر کار نقاشان یونانی میباشد. این گونه افراد با خود اسلوبها و موضوعاتی را به ایتالیا آوردند که خاص جهان بیزانس بود، از جمله اشکال رمزی و نقوش مذهبی و مرموز، که هیچ کدام مدعی کمترین شباهتی با مناظر و حالات طبیعی نبودند.

رفته رفته هر قدر ثروت و سلیقه مردم در ایتالیای قرن سیزدهم افزایش یافت و پادشاهی بیشتری به هنرمندان تعلق گرفت و قریحه‌های بهتری برای کسب مال و شهرت ظاهر شد، نقاشان ایتالیایی - پیزانو در پیزا، لاپو در پیستویا، گویدو در سینا، پیترو کوالینی در آسیزی و رم - به تدریج آن شیوه مهم و مرموز بیزانسی را ترك گفتند و الوان و احساسات پر شور ایتالیا را در سبک نقاشی خویش تزریق کردند. در کلیسای سان دومینیکو واقع در سینا بود که قلم گویدو تابلویی از مریم عزرا کشید (۱۲۷۱) که ((صورت ملیح و بی گناه)) او ابداء هیچ ربطی به اشکال نحیف و بی جان نقاشیهای بیزانسی آن عهد نداشت. تقریبا میتوان گفت که رنسانس ایتالیایی با این تصویر آغاز شد.

يك نسل بعد، دوتچو دي بوئونينسنيا با كشيدين تابلوي معروف خود، جلال مريم عذرا، هنر را به جايي رسانيد كه مردم شهر سينا دچار جنون جمالپرستي شدند. مردمان خوشبخت شهر سينا تصميم گرفتند كه از سرور سروران فئودال آنها، يعني مريم، مادر - خدا بايد تصويري بسيار مجلل و شايسته كشيده شود، و براي اين مهم، بزرگترين هنرمندان عهد را از هر جا كه باشد فراخوانند. وقتي قرعه به نام يكي از همشيريان خود آنها، دوتچو، افتاد، از اين امر شاد شدند؛ به او نويد زر دادند، خوراك و فرصت براي تهيه كردند، و هر مرحله از كارش را با دقت تمام مراقبت نمودند. پس از سه سال تابلوي وي به پايان رسيد (۱۳۱۱)، و دوتچو اين جمله موثر را به منزله امضاي خويش در پاي تابلو افزود: ((اي مادر مقدس خداوند، به سينا صلح و به دوتچو عمر مرحمت فرما كه تو را اين سان نقش كرد.)) آنگاه دستهاي مركب از اسفغان، كشيستان، رهبانان، عمال حكومتي، و نيمي از مردم شهر به دنبال آن تصوير (كه ۲۵،۴ متر طول و ۱۵،۲ متر عرض داشت)، در ميان آواي جرسها و نفير شيپورها، عازم كليساي جامع شدند. اين اثر دوتچو از نظر سبك هنوز نيمه بيزانسي بود، زيرا بيشتر نشانگر احساسات مذهبي بود تا تصوير واقع گرايانه. ببني مريم عذرا بيش از اندازه دراز و صاف، و چشمهايش زياده از حد افسرده به نظر ميرسيد، اما اندام اطرافيان شكوه و وقار داشت، و صحنه‌هايي از زندگاني مريم و عيسي كه بر روي سكوي محراب كليسا و اطراف سقف آن نقش شده بود لطافتي بي مانند و تابناك داشت. روبهمرفته، تابلو دوتچو بزرگترين اثري بود كه قبل ضمنا، در فلورانس، جواني چيمابونه سلسله نقاشاني را بنياد نهاد كه از آن پس نزديك به سه قرن بر عالم هنر ايتاليا حكراني ميكردند. جواني، كه در يك خانواده اشرافي به دنيا آمده بود، بي شك با دست شستن از تحصيل حقوق و رفتن به دنبال نقاشي مايه تكر خاطر پدر و مادر و بستگان خود شد. وي هنرمندي بود صاحب مناعت طبع كه هرگاه خودش يا ديگري ذره‌اي نقص در كارش ميديد، ممكن بود بي درنگ اثرش را به دور اندازد. چيمابونه، در عين حال كه مثل دوتچو از مكتب ايتاليائي و بيزانسي برخوردار بود، با تمام مناعت و نيروي خويش انقلابي در عالم نقاشي پديد آورد، و كنار گذاشتن سبك بيزانس در هنر وي به مراتب آشكارتر شد تا در هنر دوتچو كه نقاشي ارجمندتر از وي بود؛ به اين نحو، اقدام چيمابونه راه نويني را براي پيشرفت در نقاشي گشود. وي آن خطوط انعطافناپذير پيشينيان را نرم و منحنی ساخت، به روح جسم داد، به جسم رنگ و گرمي بخشيد، به خدايان و قديسان ملاطفتي انساني ارزاني داشت؛ و با به كار بردن رنگهاي سرخ، گلبي، و آبي براي لباسها، به تابلوهاي خويش جان و درخششي داد كه قبل از وي در ايتاليائي قرون وسطي بيسابقه بود.

با اينهمه، تمام اين محسناتي كه بر شمرديم، از آراي مردمان معاصر چيمابونه است. تصاوير متعددي را به وي نسبت ميدهند، اما دشوار است كه يكي از اينها را بدون شك و شبهه پرداخته قلم خود وي بدانيم؛ مثلا مريم و كودك و فرشتگان، كه براي نمازخانه روچلاي در كليساي سانتاماريا نوولا در فلورانس بر روي گچ كشيده شده، به گمان قوي از آن دوتچو است نه چيمابونه. طبق روايت مشكوكي كه محتملا بايد درست باشد، تصوير مريم عذرا و كودك ميان چهار فرشته را، كه در كليساي سفلاي قديس فرانسيس آسيزي روي گچ قلم زده شده‌است، از آن چيمابونه ميدانند. اين فرسكو عظيم، كه معمولا تاريخ آن را ۱۲۹۶ دانسته‌اند و در قرن نوزدهم مرمت شده‌است، اولين شاهكار موجود در نقاشي ايتاليائي است. شكل قديس فرانسيس بجايت واقعي است - مردی را مشاهده ميكنيم كه از رويت مسيح و ترس از ديدارش پوست و استخوان شده‌است.

چهار فرشته آن مقدمه آن وحدتي هستند كه در رنسانس بين موضوعات ديني و زيبايي زنانه پديد آمد.

چيمابونه را در سالهاي آخر عمرش به سمت سر استاد هنر موزائيك در كليساي جامع پيزا منصوب كردند؛ و مشهور است كه وي در آنجا براي محراب كليسا موزائيك عيسي با جلال خاص خود ميان مريم عذرا و قديس يوحنا را نشان ميداد. وازاري حكاييت دلپذيري از چيمابونه نقل ميكند: زماني شباني ده ساله به نام جوتو دي بوندونه را ديد كه با تکه ذغالي تصوير برهاي را بر لوحی نقش ميكرد. چيمابونه او را به شاگردی قبول كرد و با خود به فلورانس برد. شكي نيست كه جوتو دي بوندونه در كارگاه چيمابونه نقاشي ميكرد و بعد از مرگ وي در خانه استاد مقيم شد، و به اين نحو بود كه بزرگترين سلسله نقاشان در تاريخ هنر آغاز شد.

چیمابوئه: مریم با فرشتگان و قدیس فرانسیس کلیسای جامع آسیزی

۴ - شیشه‌بند منقوش

ایتالیا در نقاشی دیواری و موزائیک یک قرن جلوتر، و در فن معماری و هنر شیشه‌بندی منقوش یک قرن عقبتر از اروپای شمالی بود. شیشه‌بندی منقوش در اعصار باستان بیسابقه نبود، اما فقط به صورت موزائیک شیشه‌ای وجود داشت. گرگوریوس توری پنجره‌های کلیسای سن مارتین را با شیشه‌هایی به ((رنگهای گوناگون)) پر ساخت؛ و در همان قرن پائولوس سیلنتیاریوس، شاعر یونانی معاصر یوستینیانوس، از شکوه و ابهت انوار آفتابی که از پنجره‌های رنگی کلیسای سانتاسوفیا در قسطنطنیه به درون میتابید تعریف میکرد. تا آنجا که ما اطلاع داریم، در این موارد، به هیچ وجه در صدد بر نیامده بودند که با قرار دادن قطعات شیشه رنگی تصاویری بسازند. لکن، در حدود سال ۹۸۰، آدالبرو، اسقف اعظم رنس، کلیسای جامع خود را با پنجره‌هایی مزین ساخت که شیشه‌هایش ((حاوی وقایع تاریخی)) بودند. در سال ۱۰۵۲، در کتاب وقایع قدیس بنینیوس از ((پنجره منقوش بسیار کهنی)) توصیف شده است که در کلیسایی واقع در دیژون قرار داشت و نقشی از قدیس پاسکاسیوس بود. این یکی از کهنترین مواردی بود که یک شخصیت یا رویداد تاریخی را به روی شیشه مجسم کرده بودند؛ اما، به قرار معلوم، در این مورد، روی شیشه را با دست نقاشی کرده بودند و تصاویر داخل خود شیشه نبودند. هنگامی که معماری گوتیک از فشار روی دیوارها کاست و جا برای پنجره‌های بزرگتری ایجاد کرد، وارد شدن نور زیادتری به داخل کلیسا خود مروج و در واقع موجب پیدایش شیشه‌های رنگی شد. به این نحو، همه نوع انگیزه برای یافتن طریقه‌های در ساختن شیشه‌هایی با رنگهای ثابتتر فراهم آمد.

به کار بردن رنگ در خود شیشه شاید از مشتقات هنر شیشه مینایی بود. تئوفیلوس این فن جدید را در ۱۱۹۰ توصیف کرد. يك ((نمونه)) یا طرح نقاشی را بر روی میزی قرار میدادند، آن را به اجزای کوچکی تقسیم میکردند، و روی هر کدام از آنها علامتی مخصوص يك رنگ مورد نظر می گذاشتند. آنگاه قطعاتی از شیشه را، که به ندرت طول و یا عرضش از ۲۵ میلیمتر تجاوز میکرد، طوری میبردند که درست قالب بخشهای متعدد طرح نقاشی باشد. سپس هر تکه‌ای از شیشه را با مخلوطی از گرد شیشه و اکسیدهای فلزی متنوع - مثلاً کوبالت برای رنگ آبی، مس برای سرخ یا سبز، و منگنز برای ارغوانی و غیره - رنگ میکردند. آنگاه شیشه رنگ شده را در کوره فرو میبردند تا اکسیدهای لعابی به شیشه جوش بخورند. وقتی قطعات شیشه گداخته سرد میشد، آنها را روی نمونه اصلی می گذاشتند و با باریکه‌هایی از سرب به هم جوش میدادند. چشم انسان وقتی این موزائیک شیشه‌ای را بر روی پنجره تماشا میکرد، ابتدا باریکه‌های سربی را احساس نمیکرد، بلکه يك سطح ملون به هم پیوسته را میدید. هنرمند بیش از هر چیز علاقمند به رنگ، و غرضش در هم آمیختن سایه‌های رنگارنگ مختلف بود؛ نه ژرفانمایی در نظر داشت و نه به دنبال تجسم واقعیات دنیای خارج بود؛ وی در تصاویر روی شیشه عجیبترین رنگها را به اشیا و موجودات مورد نظر میداد، مثلاً شترها را به رنگ سبز و شیرها را به رنگ گل بهی، و صورت شهسواران را به رنگ آبی در میآورد. اما منظور غایی وی تحقق پیدا میکرد، به این معنی که تصویری پادار و درخشان به وجود میآورد و، به وسیله این هنر خویش، انواری را که به داخل کلیسا میتابید رنگارنگ و دلپذیر میساخت، و مایه تعلیم و موجب تکریم مرد مومن میشد.

پنجره‌ها - حتی آن پنجره‌های بزرگ مدوری که آرایشهایی به شکل گل دارند - اغلب به قابها، قاببندهای تزئینی، دایره‌ها، لوزیها، یا تکه‌های مربع شکل تقسیم میشدند تا آنکه بتوان روی يك پنجره صحنه‌های متعددی از شرح زندگی يك نفر یا موضوع بخصوصی را توصیف کرد. پیغمبران عهد قدیم را در مقابل نظایر ایشان در عهد جدید، یا در برابر تحقق پیشگویی‌هایی که کرده بودند قرار میدادند؛ با نقش حوادثی از انجیل‌های آپوکریفی، که داستانهای دلکش آنها بین مردمان قرون وسطی بغایت عزیز بود، درباره کتاب عهد جدید کار را به مبالغه میکشاندند. حوادث زندگی قدیسان به مراتب زیاده‌تر از ماجراهای مذکور در کتاب مقدس بر روی پنجره‌ها نقش میشد. از این قرار بود ماجراهای قدیس ائوستاکیوس بر روی پنجره‌های کلیسای جامع شارتر، و همچنین در سانس، اوسر، لومان، و تور. حوادثی که با موضوعات و شخصیت‌های مذهبی ارتباطی نداشتند کمتر بر روی شیشه‌های رنگی نقش میشدند.

نیم قرن پس از قدیمیترین دوران رواج هنر شیشه‌بندی منقوش در خاک فرانسه، این فن در شارتر به اوج کمال رسید. پنجره‌های کلیسای جامع این شهر برای هنرمندانی که در تزئین کلیساهای سانس، لان، بورژ، و روان دست داشتند سرمشق قرار گرفت. از آنجا هنر مزبور به انگلستان آمد، و منبع الهامی برای شیشه‌های رنگی کنتربری و لینکن شد. در پیمانی که میان دو کشور فرانسه و انگلستان به امضا رسید، به این موضوع صریحاً اشاره شد که به یکی از نقاشان لویی هفتم که در ساختن شیشه رنگی تخصص داشت اجازه ورود به انگلستان داده شود. در قرن سیزدهم اجزای قاب پنجره بزرگتر شد و رنگ، مقداری از آن لطافت و ظرافت نافذی را که در آثار اولیه این فن وجود داشت، از دست داد. نزدیک به پایان این قرن، سبك جدیدی رواج گرفت که عبارت بود از کشیدن طرح‌های تزئینی با خطوط بسیار نازکی به رنگ سرخ یا آبی، بر زمینه یکدستی که معمولاً خاکستری بود. این سبك جانشین مجموعه‌های بدیع رنگارنگی شد که در کلیساهای بزرگ مغرب رواج داشتند.

و اداری‌هایی که پنجره را به چند بخش تقسیم میکردند، با طرح‌هایی به مراتب پیچیده‌تر از پیش، نقش مهمتری در تصویر ایفا میکردند. هر چند این تزئینات توری گوتیک به نوبه خود به هنر دلپذیری بدل گشت، مهارت استادانی که شیشه‌های الوان را مصور میساختند رو به زوال نهاد. شکوه هنر شیشه‌بندی منقوش با سبك معماری گوتیک در ساختن کلیساهای جامع آغاز شده بود، و هنگامی که آفتاب عظمت گوتیک افول گرفت، سودای رنگ نیز به انحطاط گرایید.

بیشتر مجسمه‌های رومی به دست اقوام بربري فاتح به یغما برده شد، یا نابود گشت، یا چون یادگارهای قبیحی از ایام شرک به دست مسیحیت نوبنیاد از میان رفت؛ اندکی از آن خزاین بویژه در فرانسه بر جا ماند و وسیله انگیزش قوه تخیل بربرهای رام شده و تمدن مسیحی بالنده شد. در این رشته از هنر، مثل دیگر انواع، امپراطوری روم شرقی مهارتها و سرمشقهای کهن را از دستبرد زمان محفوظ داشت، بر آن تصوف و یک رشته ابداعات اقوام آسیایی را افزود، و از این طریق بذریه‌ای را دوباره در مغرب زمین پراکند که اصلاً از تمدن رومی بر میخاست. بعد از آنکه شاهزاده خانم یونانی، تئوفانو، به همسری اوتو دوم در آمد (۹۷۲)، پیکرترایشان یونانی به آلمان رفتند و عده‌ای متوجه ونیز، راونا، رم، ناپل، سیسیل، و شاید بارسلون و مarse شدند.

مجسمه‌سازان عهد فردریک دوم، به اغلب احتمال، رموز و دقایق فن خویش را از این گونه مردان و هنرمندان مسلمان سیسیلهای دوگانه فرا گرفتند. هنگامی که بربریت غنی شد، استطاعت آن را پیدا کرد که به زیبایی رغبت پیدا کند، و چون کلیسا غنی شد، برای تحکیم و ترویج ایمان و شعار خویش مجسمه‌سازی را مثل دیگر انواع هنر، وسیله کار خود ساخت. درست به همین نحو بود که هنرهای عظیم در مصر و آسیا، و در یونان و روم، راه تکامل پیمود. هنر بزرگ همواره زاینده ایمانی پیروز است.

مجسمه‌سازی مثل نقاشی دیواری، موزائیک، و شیشه بندی منقوش به عنوان هنری مستقل و مجزا شناخته نشد، بلکه از آغاز آن را وجهه‌های از هنر کامل شمرند که در هیچ زبانی برای آن نامی وجود نداشت - به عبارت دیگر، این بخش از هنرهای زیبا را وسیله تزئین عبادت دانستند. وظیفه پیکرترایش آن بود که قبل از هر چیز خانه خدا را با پیکره و تندیسهای برجسته بیاراید؛ ثانیاً تصاویر و یا تمثالهایی بسازد که مردمان را در خانه به پیروی از احکام دین وادارد؛ و پس از آن، اگر مجال و وجهی موجود بود، میتوانست تندیس اشخاص غیر روحانی را بترشد، یا اشیا و اماکنی را که ارتباطی با دیانت نداشتند بیاراید. برای پیکره‌هایی که وسیله تزئین خود کلیسا بودند، از موادی استفاده میشد که دوام و بقا داشته باشند. مانند سنگ، انواع سنگ مرمر، و برنز. اما کلیسا چوب را برای تندیسهای کوچک مذهبی مرجح می‌شمرد، زیرا این قبیل پیکره‌ها را مسیحیان هنگام حرکت دسته جمعی، به یاد یک واقعه دینی، یا در اجتماعات مذهبی، بدون رنج و تعب حمل میکردند. مانند هنر مذهبی اعصار کهن، در این دوران نیز مجسمه‌ها را رنگ می‌زدند، و اغلب در پیکره‌هایی که هنرمند میتراشید رعایت واقعیات عینی بیشتر مشهود بود تا تمایل به تجسم کمال مطلوب. اصل آن بود که شخص مومن حضور قدیس را از طریق تندیس احساس کند. این منظور چنان به خوبی بر آورده میشد که افراد مسیحی، مانند پیروان اهل اخلاص ادیان کهنسالتر، انتظار معجزاتی هم از مجسمه‌ها داشتند، و اگر میشنیدند که مثلاً ساعد تندیس مرمر مسیح به نشانه دعای خیر بلند شده، یا از پستان پیکره چوبی مریم عذرا شیر جاری شده‌است کمتر اتفاق میافتاد که مشکوک شوند.

هر گونه مطالعاتی درباره مجسمه سازی قرون وسطایی باید با توبه و دلشکستگی آغاز شود. بخش عظیمی از مجسمه‌های این دوران در انگلستان به دست متعصبان پیراشگر، و گاهی به حکم مصوب پارلمنت، و در فرانسه بر اثر ((ترور هنری انقلاب کبیر)) از میان رفت. در انگلستان، علت مخالفت این تمثالشکنان نوین آن بود که میگفتند اماکن متبرکه مسیحی نباید با تندیسهای دوره شرک تزئین شود. در فرانسه، هدف مخالفان، مجموعه‌های تندیسها و قبرهای طبقه منقور اشراف بود. در سراسر این کشورها به مجسمه‌هایی بر میخوریم بدون سر، با بینیهای شکسته، تابوتهای سنگی خرد شده، و نقوش برجسته و سر ستونها و کتیبه‌های خراب در هم فرو ریخته؛ تنفري که مردم نسبت به طبقه روحانیان یا ظلم اشراف فنودال در دل‌های خود انباشته بودند سیلند را شکسته و سرانجام به صورت سیل ویرانگر شیطانی بروز کرده بود. زمان و عناصر طبیعی - آن غلامان حلقه به گوشش - گویی به قصد نابودی این گونه آثار، نهانی همپیمان شدند و نقوش را پاک کردند، سنگها را ذوب ساختند، کتیبه‌ها را ستردند، و علیه مظاهر هنری بشر جنگ بی‌اسلحه و خاموشی را آغاز کردند که هرگز پایانپذیر نبود. و خود ابنای آدمی، در هزاران نوع رزم و نبرد، در رقابت با یکدیگر به نابودی و ویرانی دست می‌زدند تا بر یکدیگر چیره شوند. هنر پیکر تراشی قرون وسطی را ما فقط از روی قطعات تندیس و نقوش و حجاریهای شکسته و ویران میشناسیم.

اگر با نظري به نمونه‌هايي پراکنده از مجسمه‌هاي قرون وسطي در موزه‌هاي مختلف جهان در صدد قضاوت بر آييم، سو تفاهم را بر بي انصافي افزوده‌ايم. اين گونه تنديسها را براي آن نساخته بودند که تک تک نشان دهند.

هر کدام از اينها بخشي از يك موضوع مذهبي و جزئي از يك کل در معماري بود. آنچه امروزه ممکن است به تنهائي زشت و ناهنجار در نظر آيد محتملا در جاي خودش، به قرينه با ديگر اجزاي سنگي، استادانه به کار رفته بوده‌است. تنديس در کليساي جامع فقط يکي از عناصر متشکله ترکيب هنري به شمار ميرفت. آن را در جاي مخصوص خودش نصب ميکردند، و طبعاً به تبعيت از خطوط دراز عمودي ساختمان کليسا تنديس را درازتر از معمول ميساختند: ساق پاها را چسبيده به هم، و دو ساعد را چسبيده به بدن نشان ميدادند، و گاهي پيکر قديسي را نازک کرده و آن قدر ميکشيدند تا تمام طول هر يك از ستونهاي جناحين در ورودي را بپوشاند. گاهي پيش ميآمد که معمار مجسمه‌هاي را در تزيين افقي به کار ميريد. در آن صورت پيکره‌هايي را که بر بالاي در قرار ميداد، ممکن بود چاق و صاف بسازد - به همان نحو که بر بالاي در ورودي کليساي جامع شارتر مشاهده ميکنيم - يا ممکن بود که مرد يا جانوري را به صورتي فشرده بر بالاي ستوني قرار دهد، همچنان که معماران يونان يك ربالنوع يوناني را در آرايش سنتوري جمع و جور ميکردند. مجسمه‌سازي گوتيك، که براي تزيين

پديد آمده بود، چنان با معماري عجيب شد که نظير آن هرگز سابقه نداشت.

اين متابعت مجسمه‌ها و تزيينات برجسته از هدف و خطوط معماري، بالاخص از ويژگيهاي هنر قرن دوازدهم شد. قرن سيزدهم شاهد عصيان شديدي از جانب پيکر تراش بود؛ وي اينک با جرئت تمام از سبک فورماليسم متوجه واقع‌پردازي شد و از مرحله تقدس پا به مرحله شوخ طبعي، هجاء و عشق به حيات دنياوي گذاشت.

مجسمه‌هايي که در قرن دوازدهم از زير دست هنرمندان بيرون آمده و زيور کليساي جامع شارتر شده‌است پيکره‌هايي هستند شق و افسرده، و حال آنکه تنديسهاي کار استادان قرن سيزدهم، در کليساي جامع رنس، همه گويي در حالي که بي خيال مشغول کار خویش و گرم گفتگو بوده‌اند توسط پيکر تراش بر روي سنگ نقش شده‌اند. هر کدام از اين پيکره‌ها ويژگيها و مختصات خود را دارد. از ظواهر و حالت آنها زيبايي و وقار ميترآود.

بسياري از پيکره‌هاي سنگي دو کليساي جامع شارتر و رنس شبیه دهقانان ريش درازي است که هنوز ميتوان در دهکده‌هاي فرانسه با آنها برخورد. شباني که بر بالاي درب باختر کليساي آمين خود را در برابر آتش گرم ميکند هيچ تفاوتی با شبان دشتهاي گاسپه يا نورمان امروزي ندارد. هيچ مجسمه‌اي را در تاريخ هنر نميتوان سراغ گرفت که بتواند به پاي صداقت و اصالت بوالهوسانه نقوش برجسته کليساهاي گوتيك برسد. در کليساي جامع روان، در داخل يك گوشه تزييني کوچک که به چهار پره يا تکه تقسيم شده، به اين اشکال مختلف بر ميخوريم: فيلسوفي با کله يك خوک که در حال تفکر است؛ پزشکي که نيمه انسان و نيمه غاز است و شيشه کوچکي قاروره را معاينه ميکند؛ يك استاد موسيقي، که نيمه آدم و نيمه خروس است، به موجودي که از سر تا کمر انسان و از کمر تا پا اسب است درس ارغنون ميدهد؛ و بالاخره آدمي که به نيروي سحر يك جادوگر بدل به سگ شده است و حال آنکه هنوز پوتينه‌هاي خود را به پا دارد. در شارتر، آمين، و رنس، پيکره‌هاي کوچک مضحکي در زير مجسمه‌ها از ترس قوز کرده‌اند. سر ستوني در کليساي جامع ستراسبورگ وجود داشت که بعداً آن را اصلاح کرده به صورت آبرومندتري در آوردند. اين نقش مراسم تشييع جنازه رنار [روپاه](#) را نشان ميداد، به اين ترتيب که گراز و بزي تابوتش را حمل ميکردند، گرگي صليب به دست داشت، خرگوشي با مشعلي راه را به ديگران نشان ميداد و خرسی آب مقدس ميپاشيد، گوزني قداس ميخواند، و خري از روي کتابي که بر روي سر گربهاي قرار داشت، به تلاوت دعاهاي مخصوص تدفين مشغول بود. در کليساي بزرگ بورلي، روباهي که به شيوه رهبانان باشلقی بر سر دارد، از فراز منبري مشغول موعظه براي جماعتي از غازهاي پرهيزکار است.

کلیساهای جامع هر کدام مخزني از چیزهاي بسيارند، از جمله نقوش سنگي انواع و اقسام

پرندگان و جانوراني که بشر از احوال آنها مطلع است، و تصوير بسياري از حيواناتي که فقط در مخيله مردم قرون وسطي وجود داشتهاند. در روي بدنه برجهاي کليساي جامع لان نقش شانزده سر گاو ميش ديده ميشود؛ ميگويند که علت کشيدن تصوير اين جانوران عظيم الجثه آن بود که، در طي سالياني چند، با شکيبايي تمام، قطعات بزرگ سنگ را از کانهها تا بالاي تپه، که محل ساختن کليسا بود، حمل ميکردند. درباره بناي اين کليسا افسانه دلپذير ديگري وجود دارد به اين مضمون که يك روز گاو نري، حين کشيدن بار به طرف نوک تپه، از فرط خستگي از پا در آمد. باري که آن گاو نر ميکشيد، به طرز خطرناکي در لب پرتگاه قرار گرفته بود که ناگهان گاو نري معجزه‌آسا پديدار شد، يراق گاو قبلي را به گردن انداخت، گاري را تا نوک تپه بالا کشيد، و آنگاه باز به طرزي معجزه‌آسا ناپديد شد. ما از شنيدن اين گونه افسانه‌ها لبخند ميزنيم و دوباره به داستانهاي عاشقانه و جنائي خودمان رو ميکنيم.

کلیساهای جامع در عين حال جايي هم براي باغ گياهان پيدا کرد. پهلوي نقش مريم عذرا، فرشتگان، و قديسان، براي خانه خدا چه تزييني ميتوانست بهتر از گياهان، ميوه‌ها، و گلهاي روستاهي انگلستان، فرانسه، يا آلمان باشد در اسلوب معماري رومانسک (۸۰۰ - ۱۲۰۰) عناصر اصلي طرح تزييني رومي، که عبارت از برگهاي کنگر و تآک بود، به جا ماند. در سبک گوتیک اين عناصر رسمي تزييني و ساده مبدل به خرمن شگفتانگيزي از گياهان بومي گشت که همه جا آنها را ميتراشيدند و به صورت برجسته در ميآوردند - از پايه‌ها و سر ستونها، زوايای بين طاقنماها، قوس زير طاقها، طاقچه‌ها، ستونها، منابر، جايگاه همسرايان و باهوهاي در گرفته تا کرسیهاي صحن کليسا. اين شکلها را به هيچ وجه نميتوان

متعارفي دانست؛ اينها اغلب اشكال مختلف منفردى هستند كه در هر محلي به حكم علاقه و سليقه مردم صورت منحصر به فردي پيدا کرده و جان تازه‌اي گرفته است. گاهي اين شكلها، به مثابه بازي ديگري از نيروي تخيل گوتيك، حكم گياهان مركب را دارند، اما باز هم، به برکت احساس طبيعت، تر و تازه‌اند. درختان، شاخه‌ها، سر شاخه‌ها، برگها، شكوفه‌ها، گله‌ها، ميوه‌ها، سرخسها، گلهاي آلاله، بارهنگ، شاهي آبي، ماميران، بوته‌هاي گل سرخ، توت فرنگي، خسك و مريم گلي، جعفري و كاسني، كلم و كرفس، همه اينها هستند و از بوستان پر نعمت و پايان ناپذير كليسا سرازير ميشوند.

مستي باده بهار در سر پيكر تراش بود و اسكنه او را در دل سنگ سخت رهبري ميكرد. نه تنها بهار بلکه تمام فصول سال را در اين جاريها ميتوان به چشم ديد. تمام رنج و تسكين خاطر دهقان به هنگام افشاندن بذر، برداشتن خرمن، و انداختن انگور به چرخشت بر روي اين كتيبه‌ها نقش شده‌است و در تمامي تاريخ پيكر تراشي هيچ نقشي را نميتوان پيدا كرد كه در ظرافت با سر ستونها و جاريه‌هاي كليساي جامع رنس برابري كند.

اما اين دنياي گياهان و گله‌ها و پرندگان و جانوران از متفرعات پيكر تراشي قرون وسطي بود؛ موضوع اصلي عبارت ميشد از زندگي و مرگ آدمي. در شارتر، لان، ليون، اوسر، و بورژ پارهاي از نقوش برجسته ابتدائي داستان آفرينش را عرضه ميدارند. در لان، پروردگار ايامي را كه براي انجام امر خطيرش در اختيار دارد، بر روي انگشتانش ميشمرد، و در صحنه‌هاي بعدي او را مشاهده ميكنيم كه از تحمل مرارتهاي فلكي خويش فرسوده شده، بر چماق دستي خويش تكيه زده، روي زمين براي استراحت نشسته، و در حال خفتن است. اين خدايي است كه درك ذاتش براي هر برزگري آسان است. ساير نقوش برجسته و جاريه‌ها ماه‌هاي مختلف سال را، هر کدام با كار و شادي مشخص آن نشان ميدهند. برخي ديگر حكايت از مشاغل و پيشينه‌هاي آدمي ميكنند، مثلاً كشاورزان را در مزرعه يا بر سر چرخشت مجسم کرده‌اند؛ پارهاي از اسبان و گاوان نر را ميبينيم كه با خيش مشغول شيار كردن زمين يا كشيدن گاري هستند؛ بعضي ديگر صحنه‌هاي چيدن پشم يا دوشيدن شير است؛ و بالاخره به صورتهاي دستهاي از آسيابانان، باربران، سوداگران، هنرمندان، محققان، و حتي يكي دو نفر از فلاسفه بر ميخوريم. مجسمه ساز خواسته است با ارائه نمونه‌هايي ذهن بيننده را متوجه مجردات بکند: در اين كتيبه‌ها، دوناتوس را به جاي دستور زبان مثال آورده، غرض از سيسرون بلاغت است، ارسطو حكايت از منطق ميکند، و بطلميوس نماينده علم هيئت است. فلسفه صورت زني است كه سرش در ميان ابرها قرار دارد، در دست راستش كتابي است، و در دست چپش عصاي سلطنت؛ نامش ملکه علوم است. اشكالي كه دوتا دو تا از زير اسكنه پيكر تراش بيرون آمده‌اند ايمان و بت پرستي، اميد و نوميدي، بخشندگي و طمع، عفت و هرزگي، آشتي و دعوا را با هم مجسم ميکنند. جاريه‌هاي دور تا دور دري در كليساي جامع لان حكايت نبردي است بين فضاي و رذائل آدمي. در جناح باختري جلو بناي نوتردام پاريس صورت زن زيبايي را مشاهده ميکنيم كه چشمهايش را با پارچه‌هاي بسته‌اند؛ اين زن معرف و مظهر كنيسه يهود است، و حال آنكه در نقطه مقابل متوجه تنديس زني ميشويم حتي به مراتب از اولي زيباتر، كه شئل شاهانه‌اي بر دوش دارد و با حالت آمرانه‌اي نگاه ميکند؛ و آن تنديس عروس مسيح، يعني كليساي مسيح است. خود عيسي گاهي مهربان و گاهي دهشتنا به نظر ميرسد؛ يك جا مريم او را از صليب پايين آورده‌است؛ جايي ديگر سر از مدفن خود به در کرده، و نزديكي وي شيري قرار دارد كه با دميدن در دهان بچه‌هاي خود، به آنها زندگي مبخشد؛ و باز در جايي ديگر مردگان و زندگان را به سختي مورد مواخذه قرار داده‌است. همه جا در مجسمه سازي و در نقاشي كليساها سعي شده است كه روز محشر به خوبي مجسم شود. اين محيطي بود كه هرگز به آدمي اجازه نميداد روز حساب را از ياد ببرد. در اينجا نيز شخص ميتوانست به طلب بخشايش گناهان خويش فقط يك نفر را شفيع قرار دهد و بس. به اين نحو در هنر مجسمه‌سازي، مانند مناجاته‌اي كليسا، مريم عذرا، مادري كه خود دريائي بي کراني از شفقت و رحم بود، شامخترين مقام را پيدا كرد. اين شفيعي بود كه اجازه نميداد فرزندش آن كلمات موحشي را كه به گوش مردمان اين عهد رسیده بود مو به مو قبول كند - يعني در اين مجسمه سازي گوتيك، متوجه احساس عميق، اشكال متعدد و نيروي زندگي، نوعي همدلي با همه نباتات و حيوانات، نوعي عطف و ملايمت و زيبايي ميشويم؛ به معجزه هنر مجسمه‌ساز اعتراف ميکنيم، زيرا آنچه بر روي سنگ ميبينيم حكايت روح است نه جسم؛ معجزه‌هاي است كه در دل

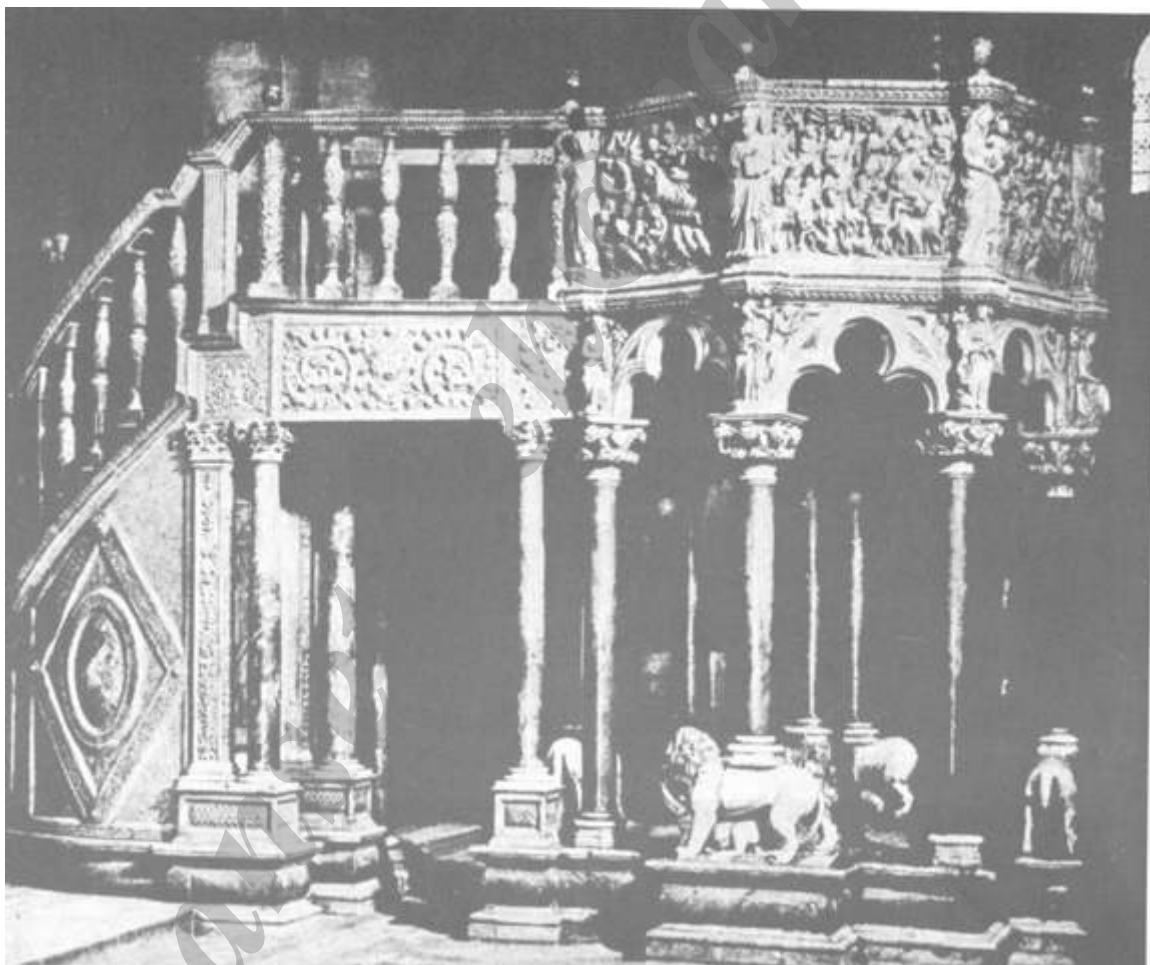
مینشیند و ما را اراضی میکند، بخصوص هنگامی که برتری جسمانی تندیسهای یونانی (شاید به علت سالمندی خود ما) لختی از آن جذبه و کشش مرسوم خود را از دست داده باشد. خدایان تنومند حجاریهای پارتئون در برابر پیکره‌های زنده عصر ایمان قرون وسطایی حکم مشت‌اشکال سرد و مرده را دارند. از نظر قواعد و اصول فنی، مجسمه‌سازی گوتیک ناقص است؛ در این سبک هیچ چیز نمیتوان یافت که بتواند از لحاظ تمامیت و کمال به پای نقوش برجسته و حجاریهای پارتئون یا ربالنوعهای خوش سیما و الاهی‌های شهوت‌پرست پراکسینلس، یا حتی به پای کدبانوها و سناتورهای محراب صلح در رم برسد، و شکی نیست که آن نوجوان مبارز خوبرو، و آن مه‌طلعتان نرم طبع، روزگاری نمودار شادی زندگانی سالم و عشق‌ورزی بودند. اما تعصبات کیش و بومی ما، که همواره دهشت‌های دین را فراموش کرده و زیبایی آن را آویزه گوش ساخته‌است. بارها و بارها خاطر ما را متوجه آن کلیساهای فخم میسازد؛ در ترازوی قضاوت ما، کف‌های که از آن تندیس خداوند نازنین در آمین، فرشته متبسم در رنس، و مریم عزرا در شارتر است، میچربد.

همینکه بر مهارت مجسمه‌ساز قرون وسطایی افزوده شد، وی هوس آن در دل پروراند که هنر خویش را از بند معماری برهاند و آثاری به وجود آورد که مایه افتخار حس روز افزون دنیادوستی ملوک، نخست کشیشان، اشراف، و بورژوازی شود. در انگلستان قرن سیزدهم سنگ‌های مرمر زیبایی که در قصبه پریک، واقع در ایالت دورستشر، استخراج میشدند برای بادگیرها و سر ستون‌های حاضر و آماده، و برای تراشیدن پیکره‌های خمیده‌ای که زیور تابوت اموات متمول میشد، شهرت و اعتبار فراوانی به دست آوردند. در حدود سال ۱۲۹۲ ویلیام تورل، یکی از زرگرهای لندن، تندیسهایی از هنری سوم و عروسش الئونور دو کاستیل برای مقبره‌های آنها در دیر وستمینستر از برنز ریخت - این دو مجسمه از نفیست‌ترین آثار برنزی عهد مزبور به شمار می‌آیند. در همین دوران بخصوص، مکتب‌های شایان ملاحظه‌ای برای پیکر تراشی در لیژ، هیلزهایم، و ناومبورگ فراهم آمد؛ و حدود سال ۱۲۴۰، یکی از استادان ناشناس عهد، پیکره‌های ساده و نیرومندی از هاینریش، ملقب به لووه (شیر)، و شیر ماده‌اش را برای کلیسای جامع برونسویک از سنگ تراشید، که بر بدن هاینریش جامه‌ای بود بسیار باشکوه. از لحاظ کیفیت، مجسمه‌سازی سبک رومانسک (قرن دوازدهم) و گوتیک (قرن سیزدهم) فرانسه پیشوا و مقتدای اروپا بود، اما قسمت اعظم این قبیل آثار بخشی اساسی از کلیساهای آن مملکت را تشکیل

پیکر تراشی در ایتالیا، مثل فرانسه، تا این درجه با معماری، جامعه، و صنف ارتباط نزدیک نداشت. آنجا در خلال قرن سیزدهم بتدریج تک و توك به هنرمندانی برمی‌خوریم که شخصیت آنها بر کارهایشان حکمفرماست و نام آنها را پایدار میسازد. نیکولا پیزانو هنرمندی بود که نفوذهای مختلفی را در خود مستحیل ساخت و از مجموع آنها ترکیب بی‌مانندی به وجود آورد. پیزانو حدود سال ۱۲۲۵ در آپولیا به دنیا آمد و از محیط پرانگیزهای که حکومت فردریک دوم پیش آورده بود بهره گرفت؛ در همین جا بود که ظاهراً آنچه را از هنر باستان به جا مانده و اعاده یافته بود فرا گرفت. پس از آنکه به شهر پیزا نقل مکان کرد و سنت رومانسک را به ارث برد، آوازه شهرت سبک گوتیک، که این موقع به اوج اقتدار خود در فرانسه رسیده بود، به گوشش خورد. هنگامی که وی منبری برای تعمیدخانه کلیسای جامع پیزا می‌تراشید، یکی از تابوتهای رومی عهد هادریانوس را سرمشق کار خود قرار داد. پیزانو بغایت تحت تاثیر خطوط محکم و در عین حال زیبایی صور باستانی قرار گرفت. هر چند منبر وی مزین به طاق‌های دو سبک رومانسک و گوتیک بود، با اینهمه بیشتر پیکره‌های آن لباس و ویژگی‌های چهره رومی داشتند؛ صورت جامه‌های مریم، در قابی که به پیشکشی اختصاص داشت، تقلیدی از کدبانوهای رومی بود؛ در یک گوشه، ورزشکار عریانی روحیه یونان باستان را آشکار می‌ساخت. بزرگان شهر سینا، که از دیدن این شاهکار در شك بودند، به سال ۱۲۶۵ نیکولا، پسرش جوانی، و شاگردش آرنولفو دی کامبיו را استخدام کردند تا منبری بمراتب ظریفتر از این برای کلیسای جامع سینا بترانند. در این کار توفیق با این سه تن هنرمند رفیق بود، و منبری که از سنگ مرمر سفید تراشیدند بر روی ستون‌هایی قرار داشت که راس هر کدام، به سبک گوتیک، به گله‌ها و ریاحین ختم میشد، و روی بدنه منبر نیز همان موضوعاتی تکرار میشد که در حجاریهای منبر پیزا قبلاً آمده بود، با کتیبه‌های در هم و بر هم که حکایت از مصلوب ساختن مسیح میکرد. در اینجا نفوذ گوتیک بر اسلوب اعصار باستان چیره شد، لکن در پیکره‌های زنانه که زینتبخش ستونها بودند

همان روحیه باستانی به صورت تجسم بیشانیه موجوداتی سالم و شاداب جلوهگر بود. بعداً نیکولا، که گویی میخواست زیر احساسات و علایق کلاسیک خود را خط بکشد، بر روی سنگ مزار زاهد گوشه‌نشین چون قدیس دومینیک در شهر بولونیا، به سبک عهد جاهلیت، اشکال مردانه نیرومندی را حک کرد مالا مال از شادمانی زندگی. در سال ۱۲۷۱، وی بار دیگر به پسرش جوانی و شاگردش آرنولفو پیوست تا به اتفاق چشمه سنگ مرمری را بتراشند که تا به امروز هنوز در وسط میدان عمومی شهر پروجا باقی مانده است. هفت سال پس از این واقعه، پیزانو که هنوز نسبتاً جوان بود درگذشت، اما در همین دوران کوتاه عمر خود راه را برای دوناتلو و احیای مجسمه‌سازی کلاسیک در نهضت رنسانس هموار کرده بود.

پسرش جوانی پیزانو از نظر نفوذ با وی برابری میکرد، لکن از لحاظ مهارت فنی بر پدر سبقت جست. در سال ۱۲۷۱، شهر پیزانو جوانی را مامور کرد گورستانی بسازد شایسته

مردانی که در آن روزگار مشغول تقسیم مدیترانه باختری با جنوا بودند. برای این گورستان، که به کامپوسانتو (دشت مقدس) مشهور شد، خاک مطهری را از کوه جلیتا وارد کردند، و جوانی دور تا دور چمنی را به شکل مربع مستطیل با دروازه‌ها و طاقهای زیبایی که آمیزهای بود از سبکهای رومانسک و گوتیک، زینت داد.

شاهکارهای حجاری را برای تزیین راهروهای سر پوشیده این محل گرد آوردند، و دشت مقدس همچنان به عنوان یادگاری از جوانی پیزانو باقی بود، تا آنکه جنگ دوم جهانی نیمی از طاقهای آن را بدل به ویرانه فراموش شده‌ای ساخت. هنگامی که مبارزان شهر پیزا به دست جنگجویان جنوایی شکست